

WAKA FREELANCER

Waka

TẬP
01

Bách
Nguyên
Chánh
Chân

An
Tô
Giết
Thốt

Mộc Yên Team

Mục lục

- [Chương 1: Lấy Ôn Bảo Oán](#)
- [Chương 2: Công Pháp Luyện Khí](#)
- [Chương 3: Thân Thể Kỳ Diệu](#)
- [Chương 4: Hành Hung Đại Quân Sự](#)
- [Chương 5: Nguy Cơ](#)
- [Chương 6: Cố Gắng](#)
- [Chương 7: Ngày Tập Luyện](#)
- [Chương 8: Nhất Chiêu](#)
- [Chương 9: Luyện Tạng Cảnh!](#)
- [Chương 10: Tà Khí Sư](#)
- [Chương 11: Chân Hỏa Tội Thể](#)
- [Chương 12: Hắc Hỏa, Long Lân](#)
- [Chương 13: Tự Do](#)
- [Chương 14: Đế Đô](#)
- [Chương 15: Khiêu Khích](#)
- [Chương 16: Thử Luyện](#)
- [Chương 17: Áp Lực Vô Hình](#)
- [Chương 18: Vượt Qua Thử Luyện](#)
- [Chương 19: Để Người Giúp Ta](#)
- [Chương 20: Chấn Kinh](#)
- [Chương 21: Tạo Thọ Đan](#)
- [Chương 22: Bạo Phát](#)
- [Chương 23: Ta Không Phục](#)
- [Chương 24: La Yên](#)
- [Chương 25: Huyết Sắc Sơn](#)
- [Chương 26: Phương Ngọc Thư](#)
- [Chương 27: Cách Đối Phó Với Lũ Ốc Lợn](#)
- [Chương 28: Thất Đại Thế Gia](#)
- [Chương 29: Bức Chiến](#)

[Chương 30: Liễu Mạng](#)
[Chương 31: Ma Tộc](#)
[Chương 32: Tàn Phá Phi Dao](#)
[Chương 33: Hắc Tinh Thạch](#)
[Chương 34: Mất Và Được](#)
[Chương 35: Chọn Công Pháp](#)
[Chương 36: Thánh Giai Công Pháp](#)
[Chương 37: Luyện Ngục Sơn](#)
[Chương 38: Phiền Toái](#)
[Chương 39: Khiêu Chiến](#)
[Chương 40: Cảnh Giới Vong Ngã](#)
[Chương 41: Mèo Vờn Chuột](#)
[Chương 42: Đột Phá](#)
[Chương 43: Quá Nhiều Rận](#)
[Chương 44: Chân Tướng](#)
[Chương 45: Tô Đạo Sư Nổi Giận](#)
[Chương 46: Thanh Thiên Thai](#)
[Chương 47: Dao Trùng Tập Kích](#)
[Chương 48: Được Giải Vây](#)
[Chương 49: Khi Không Lại Gây Sự](#)
[Chương 50: Tự Rước Lấy Nhục](#)
[Chương 51: Thu Hoạch Nho Nhỏ, Kè Lỡ Mãng?](#)
[Chương 52: Thu Hoạch Nhiều Hơn](#)
[Chương 53: Thảm Thiết](#)
[Chương 54: Cự Thú Nơi Dung Nham](#)
[Chương 55: Linh Khí Chi Thể](#)
[Chương 56: Thuyết Phục](#)
[Chương 57: Múa Rìu Qua Mắt Thợ](#)
[Chương 58: Lấy Thế Đè Người](#)
[Chương 59: Suy Đoán](#)
[Chương 60: Hắc Bạch Song Sát](#)
[Chương 61: Dưới Tiên Thiên Là Chúng Sinh](#)

Chương 62: Bạo Nộ

Chương 63: Tướng Quân

Chương 64: Trở Về Tiểu Vũ Phon

Chương 65: Đồ Mồ Hôi Lạnh

Chương 66: Ta Chiến Với Người!

Chương 67: Chỉ Dùng Một Quyền

Chương 68: Liễu Tồn Thế

Chương 69: Liệt Thiên Hoàn

Chương 70: Cảnh Tượng Kỳ Quái

Chương 71: Hoan Hô

Chương 72: Mất Tự Nhiên

Chương 73: Người Canh Núi

Chương 74: Nụ Cười Xinh Đẹp

Chương 75: Oan Gia Ngổ Hề

Chương 76: Chiêu Thần Cảnh

Chương 77: Cái Giá Của Sự Xem Thường

Chương 78: Cẩn Nuốt

Chương 79: Nghiêm Túc

Chương 80: Chủ Nợ Của Người

Chương 81: Nửa Bước Tiên Thiên

Chương 82: Khu Bán Đấu Giá Thiên Lộc

Chương 83: Quá Quý Giá

Chương 84: Tông Pháp Luyện Khí

Chương 85: Thiên Diễn Tinh Hoa

Chương 86: Phát Tài To Rồi!

Chương 87: Điên Cuồng Đến Vậ

Chương 88: Kim Phong Tế Vũ Lâu

Chương 89: Cút

Chương 90: Mua Trộn

Chương 91: Dung Luyện

Chương 92: Trảm Yêu

Chương 93: Từng Bước Khó Khăn

[Chương 94: Một Quyền Đánh Nát](#)
[Chương 95: Bí Mật Ẩn Giấu](#)
[Chương 96: Gia Cát Diệp](#)
[Chương 97: Gặp Yêu](#)
[Chương 98: Yêu Tướng](#)
[Chương 99: Yêu Huyết Văng Khắp Nơi](#)
[Chương 100: Bạo Vũ Lê Hoa Châm](#)
[Chương 101: Đoạn Yêu Châm](#)
[Chương 102: Kịch Chiến Trong Rừng](#)
[Chương 103: Một Minh Truy Kích](#)
[Chương 104: Mất Thể Diện Là Chuyện Nhỏ, Mất Mạng Mới Là Chuyện Lớn!](#)
[Chương 105: Xoay Tròn](#)
[Chương 106: Đắm Máu](#)
[Chương 107: Dù Chết Cũng Không Ngã Xuống](#)
[Chương 108: Tên Thần Y Lòng Dạ Đen Tối](#)
[Chương 109: Chiến Trường Tu La](#)
[Chương 110: Tắt Tới Khi Người Cút Đi Mới Thôi](#)
[Chương 111: Yêu Tộc Công Thành](#)
[Chương 112: Sát Ý](#)
[Chương 113: Ngũ Trảo Kim Long](#)
[Chương 114: Ngũ Trảo Hắc Long](#)
[Chương 115: Sát Lục Thiếu Nữ\(1\)](#)
[Chương 116: Nghẹn Uất](#)
[Chương 117: Phũ Tổng Đốc](#)
[Chương 118: Yêu Tộc Đột Kích](#)
[Chương 119: Chiến Đấu Ác Liệt Trên Không Trung](#)
[Chương 120: Thiên Yêu Thánh Hỏa](#)
[Chương 121: Vòng Xoáy](#)
[Chương 122: Thiên Uy Phũ Đồ\(1\)](#)
[Chương 123: Nhân Tổ Mẫu Chốt](#)
[Chương 124: Biện Pháp](#)
[Chương 125: Thoát Chết Trong Gang Tắc](#)

Chương 126: Cổ Chấp

Chương 127: Ban Thường

Chương 128: Tinh Thạch Phượng Tường Và Tinh Thạch Huyết Phi

Chương 129: Khảm Nạm

Chương 130: Chân Hóa Xuất Chiến

Chương 131: Tim Đập Rộn Ràng

Chương 132: Ngọc Long Cốc

Chương 133: Khổng Lồ Như Vậy

Chương 134: Tiên Phủ Rực Rỡ

Chương 135: Hóa Thân Chân Nguyên

Chương 136: Hình Nhân Khổng Lồ

Chương 137: Linh Cầu Đen

Chương 138: Cá Chép Găm Ăn Thịt Người(1)

Chương 139: Trận Pháp Bát Quái

Chương 140: Tuyệt Mệnh Loạn Đấu!

Chương 141: Đối Đầu Trực Diện!

Chương 142: Tự Sát

Chương 143: Khảo Nghiệm Của Tiên Phủ

Chương 144: Lực Trăm Người

Chương 145: Cầu Thang Vô Tận

Chương 146: Tâm Ma

Chương 147: Bức Tranh Quán Tường(1)

Chương 148: Oán Linh

Chương 149: Một Mảnh Tiên Hồn

Chương 150: Đột Phá Tiên Thiên Cảnh!

Chương 151: Ngoài Cốc

Chương 152: Mua Ngựa

Chương 153: Giá Tiền Gấp Đôi

Chương 154: Huấn Giới Đường

Chương 155: Thiên Tuyệt Bổng

Chương 156: Thất Huyền Yêu Kiếm

Chương 157: Thiên Khung Chân Nhân

[Chương 158: Khai Đường Đại Thâm](#)
[Chương 159: Vật Lộn](#)
[Chương 160: Xét Xử Không Công Bằng](#)
[Chương 161: Cười Điên Cuồng](#)
[Chương 162: Công Chúa Điện Hạ](#)
[Chương 163: Mạc Gia](#)
[Chương 164: Bí Cảnh Tu Luyện](#)
[Chương 165: Huyền Ngư Thâm Đàm](#)
[Chương 166: Người Cá](#)
[Chương 167: Đuôi Cá](#)
[Chương 168: Không Thể Tin Nổi](#)
[Chương 169: Dao Động](#)
[Chương 170: Tranh Chấp](#)
[Chương 171: Nhường Đường Cho Người?](#)
[Chương 172: Hàn Ý Thủy Châu](#)
[Chương 173: Tay Không Đỡ Dao Sắc](#)
[Chương 174: Đánh Ngắt Xiu Mà Thôi](#)
[Chương 175: Báo Cáo](#)
[Chương 176: Suy Xét](#)
[Chương 177: Đài Điều Hâu](#)
[Chương 178: Sức Bật](#)
[Chương 179: Ủy Thác](#)
[Chương 180: Địa Vị](#)
[Chương 181: Ra Mặt Giúp Huỳnh](#)
[Chương 182: Mạc Vũ](#)
[Chương 183: Dũng Mãnh](#)
[Chương 184: Mạc Hữu Ngôn](#)
[Chương 185: Vòng Hồn Nguyên Huyết](#)
[Chương 186: Khoái Thương](#)
[Chương 187: Tâm Tĩnh](#)
[Chương 188: Binh Khí Hồn Loạn](#)
[Chương 189: Tiên Khí Giả](#)

[Chương 190: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền](#)

[Chương 191: Phản Kích](#)

[Chương 192: Nhân Tình](#)

[Chương 193: Yêu Cầu Đơn Giản](#)

[Chương 194: Còn Sợ Gì Nữa?](#)

[Chương 195: Mua Kiếm](#)

[Chương 196: Ra Mặt Giúp Huỳnh](#)

[Chương 197: Mạc Vũ](#)

[Chương 198: Dũng Mạnh](#)

[Chương 199: Mạc Hữu Ngôn](#)

[Chương 200: Vòng Hồn Nguyên Huyết](#)

[Chương 201: Khoái Thương](#)

[Chương 202: Tâm Tĩnh](#)

[Chương 203: Bình Khí Hồn Loạn](#)

[Chương 204: Tiên Khí Giả](#)

[Chương 205: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền](#)

[Chương 206: Phản Kích](#)

[Chương 207: Nhân Tình](#)

[Chương 208: Yêu Cầu Đơn Giản](#)

[Chương 209: Còn Sợ Gì Nữa?](#)

[Chương 210: Mua Kiếm](#)

[Chương 211: Lầu Hai Thiên Cơ Các](#)

[Chương 212: Bích Ba\(1\)](#)

[Chương 213: Di Phẩm Của Xa Đạo Tử](#)

[Chương 214: Tặng Miễn Phí Luôn](#)

[Chương 215: Trám Hỏa Phong](#)

[Chương 216: Lò Nổ](#)

[Chương 217: Mượn Lò](#)

[Chương 218: Ngưng Luyện](#)

[Chương 219: Tham Lam](#)

[Chương 220: Kiếm Thuật Căn Bản](#)

[Chương 221: Tự Giải Quyết Cho Tốt](#)

[Chương 222: Thiên Diễn Tinh Hoa Đắt Giá](#)
[Chương 223: Đài Thất Tinh Kiếm Quang](#)
[Chương 224: Nguyên Cực Từ Quang](#)
[Chương 225: Trâu Bò](#)
[Chương 226: Phần Nộ](#)
[Chương 227: Hoa Thiên Mệnh](#)
[Chương 228: Phong Ma Trảm](#)
[Chương 229: Một Chiêu](#)
[Chương 230: Phá Kết Giới Của Người](#)
[Chương 231: Sát Trận Thiên Hòa](#)
[Chương 232: Hắc Minh Thua](#)
[Chương 233: Dẫn Vật](#)
[Chương 234: Lại Là Một Thiên Tài Siêu Cấp](#)
[Chương 235: Kiếm Bộ](#)
[Chương 236: Bắt Chước Bừa](#)
[Chương 237: Lưỡng Nghi Phiến](#)
[Chương 238: Bay Lượn](#)
[Chương 239: Thân Thể Vô Cùng Dũng Mãnh](#)
[Chương 240: Liều Lĩnh Đánh Cược](#)
[Chương 241: Châu Đan Hắc Nham Phong!](#)
[Chương 242: Sát Tự Quyết](#)
[Chương 243: Chuyện Lớn](#)
[Chương 244: Đoạt Tạo Hóa Của Trời Đất](#)
[Chương 245: Tâm Mắt](#)
[Chương 246: Chính Khí Ca](#)
[Chương 247: Quân Tử](#)
[Chương 248: Vương Doãn](#)
[Chương 249: Chiến Giáp Bạch Cốt](#)
[Chương 250: Cực Kỳ Cuồng Vọng](#)
[Chương 251: Tra Cho Ta](#)
[Chương 252: Niêm Hoa Nhất Chi](#)
[Chương 253: Quân Tử Kiếm](#)

Chương 254: Tay Không Đón Kiếm Sắc

Chương 255: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Chương 256: Lại Đốn Ngộ

Chương 257: Sát Khí

Chương 258: Mặc Người Xử Lý

Chương 259: Hai Nàng So Đấu

Chương 260: Phương Pháp Chọc Giận

Chương 261: Hải Hước

Chương 262: Phi Dao Đấu Với Đoàn Kiếm!

Chương 263: Tông Chủ Nổi Giận

Chương 264: Quát Lớn

Chương 265: Nghiêm Trị

Chương 266: Ngưng Huyết Đan

Chương 267: Phật Chi Luân Hồi

Chương 268: Một Chiêu

Chương 269: Thần Thú Thanh Loan

Chương 270: Kiếm Pháp Cơ Bản Khiến Cả Đấu Trường Khiếp Sợ

Chương 271: Thiêu Đốt Tinh Huyết

Chương 272: Tia Lửa

Chương 273: Chạm Trán Với Người!

Chương 274: Cốt Mâu Giao Long

Chương 275: Quỳ Xuống

Chương 276: Quỳ Xuống

Chương 277: Thông Hiếu Thần Thú

Chương 278: Giải Thích

Chương 279: Bí Ẩn Không Thể Lý Giải

Chương 280: Ta Tin

Chương 281: Một Kiếm Phá Trời

Chương 282: Một Kiếm Phá Trời

Chương 283: Đốt Máu

Chương 284: Kiếm Sơn

Chương 285: Sát Lục Kiếm Sơn(1)

[Chương 286: Yêu Dạ Tộc](#)
[Chương 287: Kiếm Linh](#)
[Chương 288: Kiếm Đạo Sát Lục](#)
[Chương 289: Ăn Gian](#)
[Chương 290: Tẩy Kiếm Trì\(1\)](#)
[Chương 291: Dù Địch Không Lại Cũng Phải Đấu!](#)
[Chương 292: Độ Nhất Toàn Phong](#)
[Chương 293: Bất Động Minh Vương](#)
[Chương 294: Ta Có Hai Trăm Vạn Viên Phương Tinh](#)
[Chương 295: Ẩn Tình](#)
[Chương 296: Sát Ý](#)
[Chương 297: Về Nhà, Giết Người](#)
[Chương 298: Sức Mạnh Của Cú Đấm](#)
[Chương 299: Thân Thể Kim Cương](#)
[Chương 300: Phá Thân Vàng](#)
[Chương 301: Nghiệp Hỏa](#)
[Chương 302: Muốn Phát Điên](#)
[Chương 303: Cách Lý Dật Phong Lên Sàn](#)
[Chương 304: Bà Trẻ](#)
[Chương 305: Ông Trẻ](#)
[Chương 306: Truyện Cười](#)
[Chương 307: Gãy Kiếm](#)
[Chương 308: Chặn Kiếm](#)
[Chương 309: Tông Chủ Triệu Kiến](#)
[Chương 310: Bắt Đầu](#)
[Chương 311: La Ngọc Thư](#)
[Chương 312: Xin Lỗi Có Tác Dụng?](#)
[Chương 313: Trở Về Võ Đường](#)
[Chương 314: Không Có Hứng Thú Biết Người Là Ai](#)
[Chương 315: Huyết Tù](#)
[Chương 316: Tình Cảm Quần Chúng Trào Dâng](#)
[Chương 317: Hy Vọng Do Con Người Tạo Nên](#)

Chương 318: Đao Thương Bất Nhập

Chương 319: Tự Tin

Chương 320: Sát Khí Hóa Tinh

Chương 321: Ta Là Gia Chủ

Chương 322: Vận Mệnh Chi Dẫn

Chương 323: Đàm Phán

Chương 324: Lo Lắng

Chương 325: Vũ Tinh Điện

Chương 326: Khiêu Khích

Chương 327: Nền Tảng Và Sự Khác Biệt

Chương 328: Một Mắt Hai Đồng Tử

Chương 329: Lễ

Chương 330: Mê Hoặc

Chương 331: Hiểu Lầm

Chương 332: Đứng Đầu

Chương 333: Đâm Vào Tường

Chương 334: Muốn Diệt Quốc Sao?

Chương 335: Áp Lực Của Thần Đan Cảnh

Chương 336: Khuôn Mặt

Chương 337: Yên Nhi Yếu Ốt

Chương 338: Huynh Sẽ Bảo Vệ Mọi

Chương 339: Bảo Không Gian

Chương 340: Quy Tắc Không Gian

Chương 341: Lạc Vân Tông

Chương 342: Kiếm Ý Đại Thành

Chương 343: Thảm Bại

Chương 344: Cửa Lớn Mở Ra

Chương 345: Hâm Mộ

Chương 346: Dịch Chuyển Không Gian

Chương 347: Biến Dung Nham

Chương 348: Xích Hỏa Xà

Chương 349: Xem Trò Vui

[Chương 350: Mạng Treo Sợi Tóc](#)
[Chương 351: Hỏa Bức Ma Ngư](#)
[Chương 352: Không Tư Cách](#)
[Chương 353: Muốn Xuống Sao?](#)
[Chương 354: Nhện Mặt Quỷ](#)
[Chương 355: Trận Thập Nhị Địa](#)
[Chương 356: Rương Báu](#)
[Chương 357: Bách Lý Hồng Phong](#)
[Chương 358: Rương Báu Màu Xanh](#)
[Chương 359: Chấn Nản](#)
[Chương 360: Mạnh Mẽ Xông Lên](#)
[Chương 361: Huyết Phách Cừu Đầu Long](#)
[Chương 362: Con Rối Sát Lục](#)
[Chương 363: Con Rối Cường Đại](#)
[Chương 364: Không Gian Thuần Di\(1\)](#)
[Chương 365: Vạn Sát Sinh Tử Luân](#)
[Chương 366: Lang Vương Bóng Tối](#)
[Chương 367: Con Đường Sống Chết](#)
[Chương 368: Đường Cụt](#)
[Chương 369: Quanh Co Khúc Khuỷu](#)
[Chương 370: Phi Thiên Dạ Xoa](#)
[Chương 371: Hình Ảnh Biến Mất](#)
[Chương 372: Dị Thảo](#)
[Chương 373: Tuyệt Vọng](#)
[Chương 374: Lãng Phí Thật Đáng Tiếc](#)
[Chương 375: Phân Phối](#)
[Chương 376: Phù Thạch\(1\)](#)
[Chương 377: Tinh Phách Giao Long](#)
[Chương 378: Chìa Khóa Truyền Thừa](#)
[Chương 379: Khó Khăn](#)
[Chương 380: Chắc Chắn Muốn Đoạt Xác Của Ta?](#)
[Chương 381: Mơ Mơ Màng Màng](#)

[Chương 382: Lửa Giận Rất Lớn](#)
[Chương 383: Rương Báu Bay](#)
[Chương 384: Cây Thiên Tuyệt Đạo](#)
[Chương 385: Đột Phá](#)
[Chương 386: Bí Thuật Phù Văn](#)
[Chương 387: Tiên Mộ Linh Đăng](#)
[Chương 388: Lễ Đốt Đèn](#)
[Chương 389: Không Biết](#)
[Chương 390: Về Đích](#)
[Chương 391: Trắc Đại Tiên Sinh](#)
[Chương 392: Truyền Âm](#)
[Chương 393: Rốt Cuộc Là Nói Gì Đó?](#)
[Chương 394: Đãi Ngộ](#)
[Chương 395: Đối Mặt Với Đối Thủ Của Mình](#)
[Chương 396: Đông Tà Vương - Thôi Tà](#)
[Chương 397: Quà Lớn Của Tiểu Điệp](#)
[Chương 398: Khống Chế](#)
[Chương 399: Xoay Tròn Cực Nhanh](#)
[Chương 400: Phá Diệt Nhất Thương](#)
[Chương 401: Kiều Ngạo Bất Đắc Dĩ](#)
[Chương 402: Năm Đăm](#)
[Chương 403: Thần Văn](#)
[Chương 404: Cười Nhạo](#)
[Chương 405: Chiết Khẩu 30%](#)
[Chương 406: Vẽ Thần Văn](#)
[Chương 407: Bút Pháp Hoàn Mỹ](#)
[Chương 408: Chèn Ép](#)
[Chương 409: Cười Nhạo](#)
[Chương 410: Nổi Giận](#)
[Chương 411: Khó Xử](#)
[Chương 412: Tiểu Điệp Buồn Bực](#)
[Chương 413: Tông Duệ Đen Đùi](#)

Chương 414: Minh Chủ Phân Minh

Chương 415: Tây Vực

Chương 416: Bắt Heo

Chương 417: Ứng Long

Chương 418: Thế Giới Bằng

Chương 419: Phu Nhân Độc Huyết

Chương 420: Tranh Đoạt

Chương 421: Thương Giới

Chương 422: Giam Giữ

Chương 423: Tinh Huyết Chân Long

Chương 424: Bia Phương Tiêm(1)

Chương 425: Lời Khiêu Chiến Từ Khi

Chương 426: Lễ Tẩy Trần Quy Tắc

Chương 427: Cướp Người

Chương 428: Đại Hội Võ Đạo Trung Vực

Chương 429: Luyện Hồn

Chương 430: Bị Đuổi Giết

Chương 431: Không Làm Gì Được

Chương 432: Yêu Cầu Của Thanh Long

Chương 433: Chân Long Đệ Nhị

Chương 434: Cung Chủ Long Nguyên Cung

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lấy Ôn Báo Oán

Rạng sáng những ngày cuối thu, khi sắc trời còn chưa sáng tỏ, không khí mang theo hơi lạnh nồng đậm, khắp nơi vẫn còn là một mảnh đen kịt.

Trong tầng hầm ngầm của nhà họ La, một chiếc đèn dầu đang lặng lẽ chiếu sáng, ánh sáng chiếu đến từ ánh đèn bị La Chỉnh che khuất hơn phân nửa. Hắc đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, lặng lẽ rút ra một quyển sách cũ nát.

La Chỉnh năm nay tuổi vừa tròn mười bảy, dáng người gầy gầy. Dáng vẻ chưa nói đến anh tuấn, nhưng trên người lại có một loại khí chất nhu hòa, đặc biệt là đôi mắt cực kỳ có thần. Dù là dưới ánh đèn mờ như đom đóm, hai mắt vẫn sáng lên rạng rỡ.

- Quyển Thiên Luận Văn Hiến này tốn mất một tháng mới xem xong. Những đạo lý, giáo huấn được nêu ra trong cuốn sách này đều tốt, nhưng chỉ có "Lấy ôn báo oán", bốn chữ này, ta tuyệt đối không thể gạt bừa!

La Chỉnh nhẹ giọng nói nhỏ, mắt nhìn ánh lửa bé như hạt đậu ở kia, trên khuôn mặt hiện ra một nét đau thương:

- Nếu không phải phụ thân quá nhân hậu, tin vào bốn chữ này. Ta thân là đích tôn nhất mạch sẽ không rơi vào tình cảnh này, phụ thân càng không phải chết...

La Chỉnh suy tư một hồi lâu, bỗng nhiên cửa hầm truyền đến tiếng mở khóa, La Chỉnh lập tức đem thần sắc đau thương trong mắt lau sạch đi, thay

vào đó là một khuôn mặt kiên nghị, đồng thời nhanh nhẹn thối ngọn đèn dầu tắt đi, sau đó lấy một cái chăn bông cũ nát che người lại.

Cửa hầm bị khóa được mở ra, tiếng bước chân từ xa đến. Người đi đầu bước lên phía trước, giơ chân đạp La Chỉnh đang nằm trên giường, giọng the thé hô:

- Còn đang ngủ sao? Mau dậy cho lão tử... Con mẹ ngươi, còn cho là mình còn là đại thiếu gia của La gia hay sao?

Người nọ là một vị quân sự của La gia, lớn lên xấu xí, trên trán có một cái nốt. Liếc nhìn về phía trên trán của hắn làm cho lòng người sinh ra một cảm giác chán ghét.

La Chỉnh đem chăn xốc lên, cố ý dụi dụi mắt, từ trên giường đứng lên, không nói một lời nào, mặc quần áo, giày, tất vào... Những thứ quần áo này tuy đã cũ nát, nhưng La Chỉnh vẫn cẩn thận mặc chỉnh tề.

Quân sự trợn trắng mắt, trong miệng nhả ra một câu "đức tính" rồi vẫy vẫy tay, mấy người thuộc hạ đi theo phía sau lưng liền hướng về phía La Chỉnh đi tới, cho La Chỉnh mặc giáp da dày đặc, còng tay với xiềng chân vào.

Làm xong hết một hồi, La Chỉnh dưới sự dẫn dắt của mấy người thuộc hạ của vị quân sự kia, đi ra khỏi hầm, hướng về phía diễn võ đường của La gia mà đi.

La gia là một đại gia tộc tại Sùng Dương Quận, trong tộc có vạn mẫu ruộng tốt, trăm quả núi quặng, trong Sùng Dương Quận tiếng tăm lẫy lừng.

Chỉ là, trong toàn bộ Đông Vực có hơn một nghìn quận thành, trong đó hào môn vọng tộc nhiều vô số. La gia tại toàn bộ Đông Vực còn chưa được tính là gì.

La Chỉnh siết chặt quần áo, leo ra tầng hầm u ám, đi qua vô số đình đài, lầu các, kiêu lang tạ phảng mới đến cửa ra vào của diễn võ đường.

Vị trí của diễn võ đường khá rộng rãi, là nơi để cho đám đệ tử của La gia tu luyện. Cửa ra vào được chạm khắc hình Long - Phượng - Sư Tử bằng cẩm thạch, dưới mặt đất là một thước vuông được lót nền bằng Hắc Huyền Vũ Thạch dày đặc, đứng ở cửa vào liền có thể cảm nhận được thanh thế to lớn mạnh mẽ.

Ở chính giữa diễn võ đường, hơn mười người mặc áo bào xám, đều là đệ tử của La gia, dưới sự dẫn dắt của giáo đầu, đang khắc khổ luyện quyền.

Quyền phong từng trận, từng tiếng hô to quát lên liên tục.

Những đệ tử này đều hơn mười tuổi, vì muốn đạt được địa vị nhất định trong La gia, nên mỗi ngày đều chăm chỉ, không ngừng khổ tu luyện thể.

Cuối thu, gió lạnh rét đến thấu xương, trên người bọn họ lại thấm ra một thân mồ hôi, thậm chí trên đầu còn có nhiệt khí bốc hơi, sương trắng lượn lờ...

Mà ở bên cạnh diễn võ đường, đã có hơn mười người nam nhân cũng giống như La Chỉnh, tay mang còng, chân mang xiềng xích, thân mặc giáp da. Những người này đều có một vẻ khí tức suy bại, mặt mũi thì bầm dập, trên người chỗ sáng, chỗ tối đều bị thương tổn.

La Chỉnh được đưa vào bên trong diễn võ đường, cùng những người nam nhân kia đứng chung một chỗ.

Những nam nhân khí tức suy bại này đa số đều là tử tù được La gia mua về để làm gia nô. Mà tác dụng của gia nô, chính là làm tấm bia thịt để cho đệ tử của La gia luyện quyền.

Loại này bị người tùy ý bị người khác đánh đập, hơn hai năm qua, La Chỉnh không biết đã trúng phải bao nhiêu là quyền cước, bị vũ nhục bao nhiêu lần.

- Hôm nay luyện quyền dừng lại ở đây, hãy tự chọn lựa bia thịt cho mình! Đánh vào cơ thể của con người mới có thể làm cho các người lĩnh ngộ được đầy đủ kỹ xảo trong thực chiến, làm quen nhược điểm của cơ thể, hiểu rõ hơn về cốt cách con người!

Giáo đầu hạ lệnh, sau đó đám đệ tử kia đều đi tìm bia thịt cho mình. Trong diễn võ đường liền rất nhanh vang lên từng đợt gào thét cầu xin. Những đệ tử của La gia này đâu có chút nào đem những tên gia nô này đặt ở trong mắt, từng quyền từng quyền tiếp xúc da thịt, không có chút nào gọi là nương tay.

Trong đó, có không ít người tìm tới La Chỉnh, đánh càng thêm hăng hái, càng dùng sức nhiều hơn. Bởi, đánh đập, chà đạp người đã từng là thiếu gia chủ ngày trước làm bọn họ có cảm thấy hiệu quả hơn, có kết quả hơn!

Đối mặt với những quyền cước này, La Chỉnh bảo vệ những bộ vị yếu hại của cơ thể. Trên mặt không chút biểu cảm gì, chỉ bình tĩnh ứng phó. Những thứ này, đối với hắn... đã trở thành thói quen rồi.

Cũng không lâu sau đó, bỗng từ cửa ra vào của diễn võ đường có mấy thân ảnh bước vào, đi đầu là một thiếu niên thân mặc cẩm y, mặt mày hơn hở.

- Thiếu gia chủ đến rồi!

- Thiếu gia chủ, ngài rốt cuộc cũng đã xuất quan. Xem ngài tinh thần lành lặn, hẳn tu vi tịnh tiến lên rất nhiều!

- Thiếu gia chủ tư chất thông minh, chính là thiên tài của La gia ta. Chắc hẳn là đã tiến vào Luyện Cốt Cảnh!

Ở trong diễn võ đường, đám đệ tử dừng việc đánh đập lại, cùng nhau nhao nhao đáp lời, ra vẻ nịnh nọt người thiếu niên mặc áo gấm kia.

Khi ánh mắt của La Chỉnh rơi vào người thiếu niên thân mặc áo gấm kia, thì lửa giận trong lòng hẳn lại lặng lẽ bốc lên. Người thiếu niên mặc áo gấm kia, từ miệng của đệ tử của La gia, được gọi là "Thiếu gia chủ", hẳn tên là La Phái Nhiên, cũng trạc tuổi La Chỉnh.

Sau khi La Chỉnh bị trở thành gia nô, La Phái Nhiên liền thừa thế thay La Chỉnh, trở thành thiếu gia chủ của La gia.

Một thời gian trước đây, nghe nói La Phái Nhiên đã đang bế quan tu luyện, chưa xuất hiện một khoảng thời gian rồi. Hiện tại đã xuất quan, xem ra thực lực của La Phái Nhiên lại tịnh tiến!

La Phái Nhiên cực kỳ nhạy cảm, nhận ra được ánh mắt mang theo hàn ý của La Chỉnh, quay đầu nhìn lại. Trên mặt lộ ra dáng vẻ hài hước tươi cười, đi thẳng đến trước mặt La Chỉnh rồi nói:

- La Chỉnh, ta bế quan lâu như vậy, không nghĩ rằng ngươi còn chưa bị đánh chết?

- Nhờ phúc của ngươi, lão tử vẫn còn chưa chết.

La Chỉnh buồn bực trả lời.

- Muốn làm càn sao, đây là khẩu khí gì? Dám nói chuyện với thiếu gia chủ như vậy sao?

- Rõ ràng là gia nô, còn không mau tạ tội? Mau rạp đầu xuống đất, dập đầu xin lỗi thiếu gia chủ. Nếu không sẽ cho ngươi cảm thấy hối hận.

Mấy người đệ tử của La gia kêu lên, nhìn cảnh này, cứ như là La Chính đào mộ gia tổ của bọn hăn vậy.

La Chính lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng. Những tên đệ tử của La gia này, lúc trước ở trước mặt mình thì như con chó, đến thở mạnh cũng chẳng dám. Hôm nay chính mình thất thế, nguyên một đám trở mặt, so với lật sách còn nhanh hơn, lập tức biến thành đàn chó của La Phái Nhiên.

La Phái Nhiên vung tay lên ngăn cản đám người kích động kia, mặt mỉm cười nói:

- La Chính, người có biết vì sao ta phải bế quan không?

La Chính không nói gì, sắc mặt chỉ trầm xuống, nhìn La Phái Nhiên.

- Người nên biết, La gia chúng ta có hai viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan? Đoạn thời gian trước đây, ta đã ăn hết một viên.

La Phái Nhiên chép miệng một cái rồi lại nói:

- Thiên Địa Tạo Hóa Đan này quả nhiên không bình thường, được lực tinh thuần cọ rửa nhục thể của ta, cho ta thoát thai hoán cốt. Từ Nhất trọng Luyện Nhục Cảnh, nhảy một cái đến Luyện Cốt Cảnh, hơn nữa được hiệu cũng chỉ phát huy được một phần mười mà thôi. Được lực bên trong cơ thể ta, không ngừng cung cấp dinh dưỡng nuôi dưỡng nhục thể, muốn tiến vào Luyện Tạng Cảnh cũng chỉ có cách nhau một đường mà thôi, Luyện Tủy Cảnh cũng đã ở trong tầm tay!

Thiên Địa Tạo Hóa Đan!

Cái này chính là chí bảo của La gia, là thuốc tiên do tổ tiên để lại. Nghe nói được lưu giữ trong mật thất bí mật của gia tộc, người bình thường căn bản không được phép sử dụng.

Căn cứ theo tổ huấn, chỉ có người trong con cháu của La gia đạt đến Luyện Cốt Cảnh trước mười sáu tuổi mới có tư cách sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan.

Thân thể con người có năm trọng cảnh giới, chia làm Nhất trọng Luyện Bì Cảnh, Nhị trọng Luyện Nhục Cảnh, Tam trọng Luyện Cốt Cảnh, Tứ trọng Luyện Tạng Cảnh và Ngũ trọng Luyện Tủy Cảnh. Ngũ đại cảnh giới. Trong đó, sự khác biệt giữa từng cảnh giới đều cực kỳ lớn, người bình thường muốn đột phá đều gặp muôn vàn khó khăn. Không có mấy chục năm rèn luyện, căn bản rất khó để có thể đột phá.

Người bình thường trước ba mươi tuổi đạt đến Tam trọng Luyện Cốt Cảnh, thiên phú cũng được coi như là tốt rồi.

Mà tổ huấn quy định, muốn dùng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, nhất định phải đạt đến Tam trọng Luyện Cốt Cảnh trước lúc mười sáu tuổi mới có được tư cách này!

Mười sáu tuổi đạt đến Luyện Cốt Cảnh, không thể nghi ngờ là thiên tài trong thiên tài. Đừng nói là La gia, coi như là toàn bộ Sùng Dương Quận cũng chưa từng đã xuất hiện loại thiên phú này. Cho nên ba trăm năm trở lại đây, Thiên Địa Tạo Hóa Đan vẫn chưa từng được sử dụng.

Vốn La Chính là người có hi vọng được dùng Thiên Địa Tạo Hóa Đan nhất.

Năm mười bốn tuổi hắn đã tiến vào Nhị trọng Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong, được Sùng Dương Quận Vương nói là niềm hi vọng chấn hưng gia tộc của La gia, là con cưng được ông trời chiếu cố, là thiên tài trong thiên tài!

Đáng tiếc rằng, một năm trở lại đây, gia tộc bị hao tổn, phụ thân hắn bởi vì tâm địa thiện lương, bị huynh đệ trong nhà hãm hại. La Chính thì liền bị cách chức, trở thành gia nô, trở thành một bia thịt. Biến thành tù

nhân, tu vi trì trệ không tiến, cùng với Thiên Địa Tạo Hóa Đan xa xa không hẹn.

Mà La Phái Nhiên thiên phú bình thường, mười sáu tuổi mới mới tiến vào Nhị trọng Luyện Nhục cảnh, căn bản không có tư cách sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan. Nhưng dù vậy hắn vẫn dám động.

Thiên Địa Tạo Hóa Đan đích thực là thuộc về mình, vậy mà lại bị loại phế vật không có chút thiên phú nào này phục dụng. Mặc dù hai năm qua tâm tính của La Chỉnh đã hoàn toàn bình tâm tĩnh khí, nhưng hiện tại vẫn không thể nhìn được nữa, kích động giận dữ nói:

- La Phái Nhiên, người lại dám bưng bít tổ huấn của La gia, tùy ý sử dụng thánh dược, quả thực người so với súc sinh cũng không bằng!

- Hừ, người trong mắt ta, ngay cả con côn trùng cũng không bằng! Ta đã bước vào Luyện Cốt Cảnh đỉnh phong, một tay có thể nắm cầm ngàn cân. Người chỉ là một tên gia nô mà thôi, ta một tay cũng có thể nghiền nát. Hôm nay ta xuất quan, tâm trạng vui vẻ, trước hết tìm một bia thịt để thử nghiệm vậy!

La Phái Nhiên không hề đem lời nói của La Chỉnh để vào lòng. Hắn nói đến đây, tiện tay chỉ ra một ngón tay:

- Vậy thì, dùng người đi!

Hắn cũng không có chọn La Chỉnh mà là tìm một người nam nhân trung niên. Người kia nhìn thấy La Phái Nhiên chỉ vào mình, toàn thân lập tức lắc lư, rung động một hồi. Tuy ngực hắn đã mặc giáp da dày đặc, có thể chống cự được không ít tổn thương, nhưng khi đối mặt với La Phái Nhiên có thực lực Luyện Cốt Cảnh thì vẫn là nhìn không được lạnh run, dưới háng lập tức ẩm ướt.

Sau đó La Phái Nhiên thở ra một hơi thật dài, hai tay nắm chặt, bày ra tuyệt học của La gia "Tử Đàn Quyền". Trong lòng hãn cũng có ý khoe khoang, đem tâm pháp vận chuyển tới cực hạn, toàn thân loáng thoáng được bao phủ trong một mảnh hào quang màu tím nhàn nhạt.

- Tha mạng... Thiếu gia chủ, xin người lưu thủ!

Người trung niên kia nhìn thấy khí thế của La Phái Nhiên, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Một quyền này đánh tới tuyệt đối chỉ có chết, hãn một bên cầu xin tha mạng, một bên muốn quỳ xuống.

Ba!

La Phái Nhiên đâu chịu nghe bia thịt kia cầu xin. Quyền lao thẳng đến giữa ngực của bia thịt kia, lập tức truyền đến một thanh âm trầm muộn. Lớp giáp da phòng ngự của người trung niên kia ngượng kháng lại rồi lập tức bị đánh ra chia năm xẻ bảy. Ngực của người trung niên kia toàn bộ bị nứt vỡ, người trực tiếp đâm vào vách tường của diễn võ đường rồi bắn ngược ra mặt đất phía đằng trước, không còn nhúc nhích chút nào nữa.

Một quyền này liền đem bia thịt sống được võ trang đầy đủ kia đánh chết.

- Một quyền này của thiếu gia chủ thật uy vũ, trong La gia ta, trong lứa tuổi thiếu niên sợ rằng không tìm được người thứ hai!

- Thiếu gia chủ chắc chắn sẽ chấn hưng La gia, đem La gia phát dương quang đại!

Đám đệ tử không bỏ lỡ cơ hội, lại bắt đầu tăng bốc cuồng nhiệt.

La Phái Nhiên tựa hồ cũng rất hài lòng với hiệu quả của một quyền này, sau đó hãn nhìn qua La Chính, trong mắt không có chút hảo ý gì.

La Chinh theo bản năng lui phía sau một bước. Tuy nhiên, so với người nam nhân trung niên kia thì hăn mạnh hơn không ít, nhưng cũng không thể chịu được một quyền này của La Phái Nhiên.

La Phái Nhiên cười "hắc hắc" hai tiếng, sau đó vươn tay hung hăng vỗ vỗ bờ vai La Chinh hai cái, nói:

- Yên tâm đi! Ta giờ vẫn chưa muốn lấy mạng người đâu. Ta muốn cho người xem, so với loại rác rưởi như ngươi, La Phái Nhiên ta phải mạnh hơn!

La Phái Nhiên nói xong, đang muốn rời đi thì chợt nhớ tới cái gì, lại quay lại nói:

- Đúng rồi, quên mất một việc. Nghe đường muội thiên tài của ta tại Thanh Vân Tông sinh hoạt tu luyện cũng không được như ý, đặc tội đại nhân vật, bị đưa đến Luyện Ngục Sơn để suy nghĩ lại hành động của mình! Chờ ta tiến vào Luyện Tạng Cảnh, sẽ đi Thanh Vân Tông cứu nàng, ha ha ha...

Nghe được câu này, trong lòng La Chinh lập tức nóng lên!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Công Pháp Luyện Khí

Bị ép trở thành gia nô, La Chỉnh cũng không để trong lòng. Trở thành một cái bia thịt để cho con cháu của La gia luyện quyền, hắn cũng chẳng thèm để tâm. Cho dù là Thiên Địa Tọa Hóa Đan vốn nên thuộc về hắn, giờ lại bị La Phái Nhiên đoạt mất, hắn cũng có thể không quan tâm.

Thế nhưng, duy nhất chỉ có muội muội của hắn, La Yên, mới chính là điều mà hắn quan tâm nhất, mới chính là thứ gây uy hiếp lớn nhất đối với hắn!

La Yên là đích tôn nhất mạch, là hi vọng duy nhất La gia, cũng bởi vì thiên phú của La Yên rất cao. Mười ba tuổi đã là đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông, rời khỏi La gia, lúc này mới may mắn thoát khỏi tình cảnh khó khăn lúc gia tộc đang bị náo động này.

Hai năm qua, bởi vì trở thành gia nô, La Chỉnh cũng không cách nào biết được bất cứ tin tức gì về muội muội của mình. Giờ lại nghe La Phái Nhiên nói rằng có vẻ như tình trạng hiện tại của La Yên cũng chẳng ổn chút nào, La Chỉnh lập tức lâm vào lo lắng bất tận.

Ngay cả con cháu của La gia đánh hắn, hắn cũng quên tránh né đi, kết quả là trúng phải vài quyền, lúc này hắn mới sức tỉnh phản ứng lại...

Ban đêm, La Chỉnh trở lại tầng hầm ngầm, mang theo đau đớn khắp người.

- Đây là thuốc trị thương của người!

Tên quân sự tiện tay ném một cái bọc giấy về phía La Chinh, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Bia thịt dù sao cũng không phải là mình đồng da sắt, nếu không có thuốc trị thương, chữa thương, thì rồi cũng sẽ bởi vì nội thương trầm tích mà chết. Cho nên mỗi ngày La gia đều phân phát cho những bia thịt này thuốc chữa thương.

Chỉ là, những thứ thuốc trị thương này đều là những thứ dược vật tầm thường, hiệu quả cũng không được tốt cho lắm.

La Chinh mở bọc giấy ra, thấy bên trong chỉ có mỗi một viên thuốc, sắc mặt chợt tối sầm lại, cả giận nói:

- Phương quân sự! Vì sao hôm nay chỉ có một viên thuốc?

- Liệu có kẻ nào ăn thuốc như đốt hương giống người không? Thế nào? Vẫn còn chê ít sao?

Phương quân sự ra vẻ nửa vờ nói.

- La gia mỗi ngày đều phân phát ba viên thuốc chữa thương. Hiện tại chỉ còn một viên, rõ ràng là người ăn bớt! Tham ô trong La Phủ chính là trọng tội. Phương quân sự, người không sợ chết sao?

La Chinh lạnh lùng quát, hai mắt nhìn chăm chăm vào Phương quân sự.

- Ha ha, lão Phương ta đương nhiên sợ! Nhưng chỉ dựa vào người? Còn không nhìn xem giờ thân phận của người là gì đi, chỉ là một tên gia nô nhỏ nhoi mà thôi. Thế nào? Muốn làm phản sao? Ta thật là không quen biết với bộ dáng này của người, cho là mình vẫn là thiếu chủ sao, ta nhổ vào! Sao không soi gương nhìn lại bản thân mình đi! Ha ha ha!

Mỗi một câu nói của Phương quản sự đều cực kỳ chói tai.

Nghe Phương quản sự nói vậy, La Chinh ngược lại bình tĩnh trở lại, đôi người trong treo kia nhàn nhạt nhìn về phía Phương quản sự. Nhưng đằng sau ánh mắt đó lại ẩn chứa sát cơ cực kỳ sâu đậm, như là đang nhìn một vật chết vậy.

Phương quản sự nhìn thấy biểu tình của La Chinh, trong lòng chợt giật bắn lên, bước lên phía trước lấy tay đập vào ngực của La Chinh:

- Không phục sao? Bộ đáng người nhìn ta như vậy, là muốn ăn thịt ta sao?

Đột nhiên từ ngực La Chinh phát ra một kinh lực, dùng sức chấn động, kinh lực đánh vào tay rồi truyền đến người Phương quản sự, lập tức đem Phương quản sự chấn một cái lão đảo rồi té ngã trên mặt đất.

- Người... Người chỉ là một tên gia nô, muốn... muốn tạo phản sao?

Phương quản sự từ dưới đất bò dậy, thần sắc hoảng hốt kêu lên.

La Chinh tiến lên hai bước, bẻ khớp ngón tay tạo thành từng tiếng vang nhỏ, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Chỉ là một tên quân gia ngoại tộc mà cũng dám lên mặt lớn lối như vậy, người thật sự cho rằng ta không dám động đến người?

Phương quản sự thấy thế, cũng chẳng muốn ở lại nơi này lâu thêm một khắc nào nữa, liền xoay người bỏ chạy ra bên ngoài. Cửa sắt mạnh mẽ bị đóng lại, kêu lên "Phanh" một tiếng.

- Đúng là hành vi của kẻ tiểu nhân!

La Chinh lắc đầu, cười lạnh một tiếng. Hắn cũng chẳng muốn so đo cùng loại người này làm gì.

Sau đó hắn lẳng lặng ngồi xuống, lấy đồ nhóm lửa ra nhóm lửa cho ngọn đèn dầu, rồi qua loa lật vài trang sách. Trong nội tâm hắn luôn lo lắng cho muội muội La Yên của mình, lồng ngực phập phồng không yên, sao hắn có thể tập trung nhìn vào sách được cơ chứ?

“Ta không thể tiếp tục ở lại La gia được! Nhưng hiện tại thực lực của ta chỉ mới là Luyện Nhục Cảnh, đừng nói là đi Thanh Vân Tông, coi như là cái tầng hầm ngầm của La gia này cũng chẳng có cách nào rời đi nửa bước.”

La Chinh bước đi nhanh trong tầng hầm, lồng ngực phập phồng bất định, nhìn có vẻ giống như một con thú bị vây khốn mà không thể tìm thấy lối ra vậy.

“Thực lực của ta vẫn còn quá yếu. Nếu không, một cái La gia nho nhỏ này làm sao có thể vây khốn chính mình được cơ chứ?”

“Trên thế gian này, con đường tu luyện đều là từng bước, từng bước mà đi. Ngày hôm nay, ta thân là gia nô, mỗi ngày đều làm bia thịt, mặc cho người ta đánh đập, căn bản không có thời gian để tu luyện. Nếu cứ tiếp tục như vậy, người đang sống sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta đánh chết.”

Càng suy nghĩ thì La Chinh lại càng thêm nóng lòng, ánh mắt nhìn lên trên bàn, quyển Thiên Luận Văn Hiến cũ nát kia vẫn đang lẳng lặng nằm ở đó.

- Quyển sách nát này, một đống đạo lý lại chẳng có chút ứng dụng thực tế, còn giữ lại để làm gì?

La Chinh lòng đầy căm hận nhặt cuốn sách lên. Một âm thanh xé rách vang lên, sau đó hắn đem cuốn sách huơ huơ trên ngọn lửa phát ra từ ngọn đèn dầu.

- Đem đốt quách đi cho rồi!

Ngọn lửa lớn từ cây đèn lập tức đem quyển sách kia đốt đi, lửa cháy sáng hừng hực.

Nhìn cuốn sách dần dần bị thiêu hủy, trong lòng La Chỉnh bỗng sinh ra một tia hồi hận, hăn chợt oán giận nói:

- La Chỉnh ơi La Chỉnh... Cớ sao lại trút cơn giận lên một quyển sách cơ chứ? Cuốn sách này dạy người hướng thiện. Người hổ thẹn thì có gì sai? Sai, chính là tại vì thực lực của người quá thấp, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt, là con cừu non chờ người ta đến làm thịt mà thôi!

Chỉ tiếc rằng, quyển sách vốn cũ nát nay đã bị ngọn lửa kia biến thành đồng tro tàn.

Trong lúc La Chỉnh còn đang ảo não, bên trong đồng tro tàn, hăn chợt nhìn thấy một đám kim quang.

- A? Đây là cái gì?

La Chỉnh phẩy phẩy đám tro tàn đi, sau đó hăn đem đám kim quang kia lấy ra, lại phát hiện ra một mảnh lá mỏng màu vàng kim.

Trước đây hăn từng đọc qua quyển sách này, cũng không phát hiện ra mảnh lá vàng này, hăn là mảnh lá vàng kim này được giấu ở bên trong bìa của quyển sách.

“Là một mảnh lá vàng mà thôi, có thể làm được gì đây?”

Trên thế giới này, thứ không thiếu nhất, chính là vàng. Đặc biệt là đối với đại gia tộc như La gia này, vàng cũng chỉ nhỏ nhoi như đất mà thôi!

Nhưng khi ánh mắt của La Chỉnh chăm chú nhìn vào mảnh lá vàng thì bỗng nhiên có dị tượng xảy ra.

Phía trên mảnh lá vàng kia, được chạm khắc dấu hàng nghìn văn tự chẳng chịt. Những văn tự này nhìn như nòng nọc, La Chỉnh không thể nhận biết được dù chỉ là một văn tự nào trên mảnh lá này.

Khi La Chỉnh đưa mắt nhìn qua, mảnh này lá vàng này đột nhiên nhanh chóng tan rã, hóa thành mấy ngàn tiểu kim bạc. Phía trước mỗi một mảnh tiểu kim bạc đều có một văn tự, chúng liền hướng về phía La Chỉnh lao tới.

Trên mặt, trong mắt, cổ, cánh tay, thân thể, chân...

Từng bộ phận trên thân thể của La Chỉnh đều bị cái tiểu kim bạc này lao đến rồi dính chặt vào.

Mảnh tiểu kim bạc cuối cùng thì bắn thẳng vào não bộ của La Chỉnh. Tức thì cả người La Chỉnh giống như bị một cái chùy lớn bằng sắt đánh trúng, toàn thân kịch liệt run rẩy, đồng thời, những tiểu kim bạc trên người La Chỉnh lúc này cũng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Khi những kim sắc quang mang kia dần phai nhạt đi, thì mấy ngàn tiểu kim bạc đang bám trên làn da của La Chỉnh cũng lẳng lặng ẩn vào cơ thể của hắn. Tức thì có một đồng tin tức chui vào trong đầu.

- Thái Thượng Luyện Khí Pháp...

- Từ cổ chí kim, đệ nhất luyện khí vô pháp...

- Lấy cơ thể làm vũ khí, lấy tự thể làm linh hồn, trải qua khổ luyện, thanh tẩy sự mê muội...

“Đây là một quyền pháp quyết luyện khí sao?”

Tuy rằng La Chỉnh không phải là Luyện Khí Sư, nhưng hắn vẫn biết rằng Luyện Khí Sư là một nghề trọng yếu và ít ai có thể làm được. Lấy gia

tài hùng hậu của La gia, cũng chỉ có thể chiêu mộ một Luyện Khí Sư có cấp bậc thấp nhất mà thôi. Luyện Khí Sư có trình độ cao thường có thể thấy được rất ít.

“Thế nhưng, lấy thân thể làm vũ khí, đây là ý gì?”

“Lẽ nào luyện khí pháp là phải biến cơ thể thành pháp bảo?”

Điều này đúng là thật khó để có thể tin được, nhưng rất nhanh sau đó điều này rồi sẽ trở thành sự thật.

La Chỉnh chợt phát hiện ra thân thể của mình đang không ngừng nóng lên, nhiệt lượng tỏa ra, hần tựa như có cảm giác nóng bức lúc bị sốt vậy, nhiệt độ cơ thể hần kịch liệt tăng lên.

“Nóng quá! Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả người đều sẽ bị nướng chín mất.”

Dưới tình thế cấp bách, La Chỉnh lao người phóng tới một cái vạc nước ở cuối hầm, cái vạc nước này chính là nước để cho La Chỉnh sử dụng hàng ngày.

Hần không chút suy nghĩ gì, liền nhảy vào trong chum nước.

Tư!

Từng đợt, từng đợt hơi nước từ trong chum nước cuộn cuộn bay ra. Chỉ một lát sau, toàn bộ vạc nước đều bị nhiệt độ nóng bỏng làm cho bốc hơi, toàn bộ hầm đều là một mảnh hơi nước lượn lờ.

Nhiều nước như vậy cũng chẳng thể nào làm dịu đi nhiệt độ cơ thể của hần, ngược lại, nhiệt độ còn ngày càng tăng cao. Làn da của La Chỉnh bỗng tản mát ra hào quang màu đỏ sậm, giống như một khối sắt bị nung đỏ vậy.

Cuối cùng La Chỉnh ngồi yên lại trong vạc nước, tựa người vào vành chum, đầu ngã vào miệng của cái chum.

Trong đầu của La Chỉnh lúc này đang phát sinh một dị biến, mà căn bản không thể diễn tả hết được bằng lời.

Ở bên trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một cái lư hương khổng lồ. Cái lò luyện này toàn thân màu đen bầm, trên thân được phù điêu chín con rồng.

Mỗi một cái phù điêu hình rồng đều có màu sắc không giống nhau, nào là thanh sắc, hắc sắc, bạch sắc, tử sắc... Những hình rồng này đều giương nanh múa vuốt, trông có vẻ rất là sống động.

Trong đó, mắt của tám con rồng đều đang nhắm lại, chỉ có duy nhất con Thanh Long kia là đang mở mắt ra, ánh mắt chăm chú theo dõi La Chỉnh.

Ánh mắt của con Thanh Long kia như phảng phất đã lắng đọng hàng nghìn vạn năm, trăm triệu năm, đang nhàn nhạt nhìn qua La Chỉnh, để cho La Chỉnh cảm nhận được một cỗ uy thế khổng lồ.

Ha ha ha ha ha ha...

Linh hồn của La Chỉnh bị ánh mắt kia của Thanh Long nhìn qua, không ngừng rung động, lắc lư. Linh hồn thể rất nhanh sẽ xuất hiện ra khe hở, đang có dấu hiệu tan vỡ.

Ngay khi linh hồn của La Chỉnh sắp tan vỡ, từ miệng Thanh Long liền phát ra một đạo rồng ngâm. Sau đó cái lò luyện khổng lồ lập tức không ngừng xoay tròn, bên trong lò cũng quỷ dị dấy lên hỏa diễm.

Đó là một loại hắc sắc hỏa diễm!

“Trên thế gian này không ngờ lại có loại hỏa diễm có màu sắc này, phảng phất như có thể thiêu cháy cả thiên hạ vậy!”

La Chỉnh còn chưa kịp sợ hãi thán phục thì cái lò luyện khổng lồ này đã hướng về phía hắn, vây giữ hắn lại, hắc diễm hùng hực lập tức đem linh hồn của La Chỉnh phong tỏa.

Linh hồn bị đốt cháy cực kỳ đau đớn, tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được. Nhưng hết lần này tới lần khác, với trạng thái hiện tại của linh hồn La Chỉnh, mà ngay cả ngắt đi còn chẳng thể làm được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng thống khổ mà thôi.

- Aaaaaaaa, đau quá! Cho ta chết đi! Cho ta chết đi!

Thời khắc này, La Chỉnh chỉ muốn chết đi để thoát khỏi nỗi thống khổ này mà thôi!

Có thể đối với La Chỉnh mà nói, ngay cả cái chết cũng là một loại hi vọng xa vời. Đây là linh hồn thể của hắn, không cách nào cắn lưỡi tự vẫn được.

Khi linh hồn của La Chỉnh sắp không thể kiên trì nổi được nữa, sắp bị nghiền nát. Thì bỗng nhiên trong lò luyện lại tản mát ra một đạo thất thái hào quang, tu bổ cho linh hồn của hắn.

Cứ như vậy, bị đốt cháy, bị nghiền nát, rồi được chữa trị, tiếp tục cháy, lại bị nghiền nát, rồi lại được chữa trị...

Lặp đi lặp đi, vô cùng vô tận.

Loại đau đớn đến mức chết đi sống lại này, không biết đã giằng co bao nhiêu lâu, nhưng cuối cùng cũng đã ngừng lại.

- Rốt cuộc cũng đã vượt qua được.

La Chỉnh thở hắt ra một hơi thật dài, nghĩ đến những đau đớn mà cơ thể hắn phải chịu đựng này giờ, trong lòng hắn vẫn còn phảng phất nỗi sợ hãi. Đồng thời La Chỉnh cũng phát hiện ra rằng linh hồn của mình tản mát ra một tia kim quang nhàn nhạt.

Sau một hồi lâu, linh hồn của La Chỉnh cũng đi ra ngoài, U U tỉnh lại.

Ở trong đầu, cái lò luyện khổng kia đã ngừng xoay tròn, nhưng hắc sắc hỏa diễm bên trong vẫn chưa tắt, chỉ là ngọn lửa đang bắt đầu rút về... Từ bên ngoài nhìn vào, cũng chẳng thấy có cảm giác đáng sợ như vừa rồi.

La Chỉnh cũng đã hiểu ra, mới vừa rồi, linh hồn cùng với thân thể của chính mình hắn là đã được cái lò luyện này tôi luyện qua.

Thiên hạ bao la rộng lớn, tất nhiên sẽ không thiếu những chuyện kỳ lạ, Luyện Khí Sư luyện chế vũ khí, các loại thủ đoạn quý dị đều có. Có Luyện Khí Sư vì muốn luyện chế một kiện pháp bảo, không tiếc thương sinh mạng, giết người như ngóe, thu thập máu người, rồi tôi luyện vào nước lạnh. Thậm chí còn đem cả linh hồn của con người nhập vào bên trong vũ khí, làm cho vũ khí đó trở thành một loại tà khí.

Thế nhưng, cái công pháp luyện khí này lại đem bản thân người sử dụng luyện chế thành pháp bảo. Loại phương pháp này, đúng là hắn mới nghe lần đầu, thật sự là quá điên cuồng...

“Đúng là trong họa có phúc, trong phúc có họa!”

La Chỉnh ổn định lại tâm tình rồi suy nghĩ minh bạch.

“Chuyện vừa phát sinh ở trên người mình, cũng không hẳn là chuyện xấu!”

Trên thế gian này, pháp bảo được chia làm năm cấp bậc, là Huyền Khí, Linh Khí, Tiên Khí, Thánh Khí, Thần Khí và Hồng Môn Linh Bảo, trong

đó mỗi cấp bậc còn được chia làm Thượng phẩm, Trung phẩm và Hạ phẩm, ba phẩm.

Mà thân thể của La Chỉnh vừa mới bị luyện chế thành pháp bảo, thuộc về pháp bảo có đẳng cấp thấp nhất, Huyền Khí.

Hình dung đến việc dùng chính bản thân mình làm thành một bảo vật đẳng cấp, đích thực là một chuyện hết sức kỳ quái. La Chỉnh cũng chỉ đành cười khổ.

Nhìn ra bên ngoài qua miệng thông gió duy nhất của hầm, sắc trời cũng đã hừng sáng. Bất tri bất giác vậy mà lại giăng co hết một đêm.

Nhắc tới cũng kỳ quái, một đêm chưa ngủ, vậy mà hăn lại không có chút nào ủ rũ, ngược lại thần thái rất thoải mái, tinh thần vô cùng tốt.

Hơn nữa, giờ phút này tâm tình của La Chỉnh cũng đã yên tĩnh lại, hoàn toàn không còn nôn nóng giống đêm qua. Đạo lý được viết trong cuốn sách kia đúng là nói rất hay, "Nhất Ấm Nhất Trác Giai Do Tiên Định". Trong mạng mà có, vậy nhất định sẽ đạt được. Nếu trong mạng không có, vậy thì dù có dùng thủ đoạn như thế nào đi chăng nữa, cũng đều chẳng thể chiếm được.

“Chỉ có ổn định tâm thần, bình tâm tĩnh khí, mới có thể bình tĩnh chống đỡ.”

La Chỉnh đem đồng tro tàn ở dưới đất cẩn thận dọn dẹp một phen, sau chuyển vạc nước về lại vị trí cũ. Vào lúc này, cửa hầm lại truyền đến tiếng mở khóa, lại đến giờ bị đánh rồi...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thân Thể Kỳ Diệu

Hôm qua vừa mới khiển trách Phương quản sự xong, hôm nay liền chẳng thấy bóng dáng của lão đầu nữa. Mấy tên thuộc hạ của lão ta cho La Chính mặc giáp da, đeo xiềng xích vào, sau đó dẫn hắn đi đến diễn võ đường.

Vẫn như thường ngày, ở bên trong diễn võ đường, đám đệ tử của La gia đã sớm đến đón sương sớm, khắc khổ tu luyện.

Bọn hắn dùng tay ra sức đánh vào đám người đá ở góc tường, mỗi một quyền đánh trúng đều phát ra tiếng nổ "đùng đoàng" nhỏ nhẹ, không khí xung quanh cũng theo đó mà chấn động theo.

Đám người làm bia thịt đứng một bên nhìn cảnh này, mặt mày bọn hắn cứ như là mới mất cha mất mẹ vậy, đều đứng thẳng người, mặt cúi gằm xuống, miệng thều thào đầy cay đắng.

Mỗi ngày đều bị người khác dùng quyền cước đánh đập đích thực quá khổ cực, gian nan. Có đôi khi, mang theo thương tổn khắp người, nằm ở trên giường đau đớn lật qua lật lại không thể nào ngủ được. Nhưng bọn họ căn bản là không có được sự tự do, ngoài việc để người khác mặc sức đánh đập cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

- Đám bia thịt kia đứng ngay ngăn lại cho ta!

Tên giáo đầu hô to một tiếng.

Tức thì đám người làm bia thịt đều trật tự đứng thành một hàng, lưng ưỡn lên thẳng tắp. Bọn họ đều hiểu rõ tính tình của tên giáo đầu, chỉ cần không cẩn thận một chút là ăn một roi vào đầu ngay. Mà roi của hắn cũng không phải là roi bình thường, chỉ cần roi chạm vào một chút thôi thì cũng đã đủ để da tróc thịt bong rời.

Những tên đệ tử này đều bước tới lựa chọn bia thịt cho riêng mình. Người chọn trúng La Chính là một tên đệ tử chi thứ, thân hình cường tráng như gấu, tên là La Đại Long.

Đám người làm bia thịt kia nhìn thấy La Chính bị La Đại Long chọn trúng, tức thì trên mặt bọn họ đều hiện lên nét thương hại.

Tên La Đại Long này thiên phú bình thường, thực lực chỉ mới là Luyện Bì Cảnh. Nhưng hắn lại được ông trời ban cho thần lực, có sức mạnh tương đương với Luyện Nhục Cảnh. Hơn nữa, tính tình hắn hung dữ, thậm chí còn có thêm chút tàn bạo, không ít người làm bia thịt gặp phải hắn không chết thì cũng bị thương nặng. Người nào làm bia thịt bị hắn chọn phải, không thể nghi ngờ là sẽ có một kết cục cực kỳ thảm thương.

La Đại Long tay giương nắm đấm lên, khởi động cơ thể một chút rồi nhìn về phía La Chính, ánh mắt mang theo vẻ hưng phấn khó có thể che giấu. Gần đây tử tù tương đối ít, trong đó có không ít tử tù bị các gia tộc khác mua đi, đám bia thịt của La gia rất khó để có thể bổ sung thêm. Cho nên hiện giờ tại La gia, bia thịt có thể tính là thứ khá khan hiếm.

Luyện quyền, đánh vào đám bia thịt không những có thể rèn luyện thân thể, mà còn có thể phát tiết, trút giận vào đám bia thịt mỗi khi trong lòng cảm thấy không vui, đây cũng là lý do La Đại Long cảm thấy hưng phấn. Và điều cốt yếu nhất đó chính là cái bia thịt này từng là thiếu gia chủ của La gia.

Đã từng thiếu gia chủ cao cao tại thượng, nay lại dưới nắm đấm của mình cầu xin được tha mạng, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã làm cho hăn cảm thấy thư thái, sung sướng thỏa mãn rồi.

Đối mặt La Đại Long, La Chinh cau mày lại, tên La Đại Long này đặc biệt có sức khỏe cực kỳ tốt, lần trước hăn chỉ mới đánh có một quyền thì người kia đã bị đánh cho nội thương, nghỉ ngơi trọn vẹn nửa tháng mới có thể khôi phục trở lại.

Chỉ là, hai năm qua, sống kiếp sống trở thành bia thịt cũng đã dạy hăn học cách làm tâm cảnh bình ổn, tinh khiết như nước. Rất nhanh thì La Chinh đã bình tĩnh trở lại, thậm chí còn cẩn thận chỉnh lại giáp da ở ngực rồi mới đứng thủ thế đối mặt với La Đại Long.

Sau đó La Đại Long liền hướng về phía La Chinh, mãnh liệt nhào đầu tới. Thứ mà La Đại Long tu luyện là một loại quyền pháp cực kỳ cường mãnh, bá đạo, được gọi là Cuồng Ngưu Trùng Quyền, uy lực mạnh gấp mười lần so với quyền bình thường.

La Đại Long nhìn như một con trâu điên vậy. Cuồng Ngưu Trùng Quyền mang theo tiếng xé gió, nhắm thẳng đến ngực La Chinh lao tới.

Đối mặt với cỗ quyền thế kinh người này, La Chinh hít sâu một hơi, đem trọn phần ngực gắng gượng gồng lên... Làm như vậy, cộng thêm giáp da, mới có thể làm triệt tiêu đi sức mạnh từ một quyền kia một cách tốt nhất.

Phốc!

Tuy rằng cái giáp da dày đặc này đã làm giảm đi không ít lực từ một quyền kia, nhưng sức mạnh cường đại kia vẫn xuyên thấu qua lớp giáp da, giống như một cái chùy lớn vậy, đập mạnh lên ngực của La Chinh. Ngay lập tức, La Chinh liền nhanh chóng phun không khí được nén giữ lại ở trong ngực ra ngoài, làm cho bộ ngực trong nháy mắt hóp vào.

Tá Kình!

Nhổ ra không khí, để cho ngực nhanh chóng co rút lại, hình thành một bộ phận giảm xóc tạm thời, có thể làm triệt tiêu đi sức mạnh của đối thủ. Cái tiểu kỹ xảo này cũng là bí mật giúp La Chỉnh có thể sống sót trong khi phải làm kiếp bia thịt trong hai năm qua!

Chỉ là, năm đấm của La Đại Long quả thực quá hung mãnh, trải qua lần thứ hai chống đỡ, giảm bớt lực những vẫn còn bá đạo vô cùng. Trên khuôn mặt của La Chỉnh lộ ra một nụ cười khổ, cả người tựa như điều đứt dây, nặng nề ngã về phía sau.

La Chỉnh nằm trên mặt đất, trong đầu còn có chút mơ mơ hồ hồ, thầm nghĩ rằng lần này thực sự xong đời rồi. Một quyền này chỉ sợ đã làm hấn bị nội thương nghiêm trọng. Nhưng ngay lúc này, La Chỉnh lại quý dị phát hiện ra, chính mình lại không cảm thấy chút đau đớn nào.

Không những không đau tý nào, mà từ lồng ngực lại có một dòng nước ấm kỳ lạ hiện ra. Dòng nước ấm kỳ lạ kia vừa xuất hiện, thân thể của La Chỉnh đã lập tức phản ứng, hấn cảm giác rằng thân thể mình giống như một con sói đang đói vậy, nhanh chóng thôn phệ hết sạch dòng nước này.

Sau đó, dòng nước ấm này khuếch tán vào lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách hài, làm cho toàn thân La Chỉnh đều ửng hồng. Không những không có bất kỳ nổi thống khổ gì, mà trái lại, còn có một loại cảm giác cực kỳ thoải mái lan tỏa toàn thân.

- Đây là có chuyện gì?

Khuôn mặt La Chỉnh tràn đầy vẻ kinh ngạc tự hỏi.

- Dòng nước ấm này đang... cọ rửa nhục thể của ta!

La Chỉnh tuy hiện tại đã trở thành gia nô, nhưng dù sao hãn cũng đã từng là thiếu chủ của La gia, kiến thức về những chuyện như thế này hãn vẫn có chút hiểu biết.

Thứ thuốc có thể tẩy luyện thân thể hiếm có vô cùng, như Thiên Địa Tạo Hóa Đan cũng có công hiệu tẩy luyện thân thể như vậy. Nhưng loại tiên dược như Thiên Địa Tạo Hóa Đan có cấp bậc ra sao, quý hiếm đến cỡ nào? Dù là đại gia tộc như La gia, cũng phải mất mấy trăm năm mới tích lũy được hai viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan, chỉ xét riêng mỗi chuyện này thôi cũng đã nhìn ra được giá trị của nó rồi.

Dòng nước ấm tẩy rửa thân thể này bất chợt xuất hiện, La Chỉnh nằm trên mặt đất suy tư trong chốc lát, có lẽ điều này có liên hệ với dị tượng xảy ra tối qua.

- Lấy thân thể làm vũ khí, lấy tự thể làm linh hồn, thiên chuy bách luyện, gột rửa thân thể của ta...

Chẳng lẽ cái được gọi là thiên chuy bách luyện, chính là để bị đánh hay sao?

Như những gì được ghi chép bên trong mảnh lá vàng kia, La Chỉnh cảm thấy thân thể của mình giống như một kiện pháp bảo cấp bậc Huyền Khí vậy. Luyện khí chẳng phải là qua thiên chuy bách luyện mới có thể rèn ra pháp bảo thượng phẩm hay sao?

Vậy, bị đánh là có thể sản sinh ra dòng nước ấm tẩy rửa thân thể! Vậy thì bị đánh chẳng khác nào không ngừng phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan sao!

Nghĩ đến khả năng này, tâm tư của La Chỉnh tựa như lửa nóng, trong lòng kích động đến mức phát run.

La Chỉnh lồm cồm bò dậy, hăn muốn kiểm chứng lại suy đoán của mình.

La Chỉnh cũng không có bị thương tổn gì, một quyền này của La Đại Long rất có ích cho hăn. Nhưng La Chỉnh vẫn ra vẻ giả vờ cố lấy hết sức để có thể đứng lên, vì muốn giả vờ cho giống, hăn thậm chí còn không ngừng run rẩy.

Khi La Đại Long thấy La Chỉnh đứng dậy, gương mặt hăn không khỏi kinh ngạc. Vốn tưởng rằng La Chỉnh trúng quyền của hăn, dù không chết thì cũng phải bị tàn phế, không ngờ rằng La Chỉnh lại có thể đứng lên, điều này làm cho vẻ mặt của La Đại Long có chút không nhịn được.

- Ha ha. Không hổ danh là Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong. Nếu đã vậy, chịu ăn đánh tiếp đi! Nằm xuống tiếp cho ta!

La Đại Long nói xong, lại thi triển Cuồng Ngưu Trùng Quyền lao thẳng đến La Chỉnh.

OÀNH!

La Chỉnh lại một lần nữa bị đánh bay, cứ như một cái bao cát vậy, rơi xuống mặt đất rồi lăn lăn vài vòng. Khi thân thể rơi xuống mặt đất, trong lòng La Chỉnh cũng âm thầm cảm thấy thoải mái. Sau khi bị đánh, dòng nước ấm kia lại lập tức xuất hiện, hóa thành một con rắn nhỏ, dài và hẹp chui vào trong lục phủ ngũ tạng, kỳ kinh bát mạch, không ngừng cô đọng nhục thể, tẩy rửa cơ quan nội tạng của hăn.

Cảm giác rất thư thái, La Chỉnh phảng phất như đang chìm đắm trong gió xuân. Toàn thân đều thoải mái vạn phần, đôi mắt hăn ngày càng thêm sáng láng, càng có tinh thần hơn.

- Đi chết đi!

Bành!

- Ta không tin đánh không chết người!

Ầm ầm!

Mỗi khi dòng nước ấm xuất hiện, thân thể của La Chỉnh lại tinh thuần thêm một phần. Đối với La Chỉnh, La Đại Long như một tên thợ rèn đang cần cù, vất vả làm công việc thợ rèn của hãn vậy, thông qua năm đêm không ngừng rèn luyện chuỗi "Huyền Khí" La Chỉnh này.

Loại đánh đập này giằng co một hồi lâu, La Đại Long mới ngừng tay lại, còn chưa kịp ổn định lại hơi thở, nhìn về La Chỉnh đang nằm trên mặt đất. Trong nội tâm hãn kinh ngạc vô cùng, trước đây hãn cũng có nghe nói qua, tên La Chỉnh này có thể chịu đòn rất tốt. Nhưng không ngờ tên tiểu tử này lại ương ngạnh như vậy, bị hãn đánh nhiều như vậy mà vẫn có thể lại đứng lên được. Tuy rằng, mỗi lần La Chỉnh đứng lên thân thể đều run lên cầm cập, nhìn có vẻ miễn cưỡng vô cùng...

La Đại Long nào đâu biết rằng, bộ dáng yếu đuối đến mức gần như ngã xuống đất của La Chỉnh hoàn toàn chỉ là giả vờ mà thôi. Thực tế là, hiện tại người ta đang tràn đầy sức sống, đang hưởng thụ cái cảm giác thoải mái từ việc cọ rửa thân thể của dòng nước ấm kia.

Đám người làm bia thịt đứng một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm mắng La Chỉnh thật quá ngu ngốc. Nếu không đứng dậy được nữa vậy thì còn miễn cưỡng làm gì? Tốt xấu gì cũng có để được người ta đưa về, được nghỉ ngơi một ngày. Hiện tại đứng lên còn phải bị người ta đánh, đây không phải là ngu thì là gì? Chẳng lẽ người này làm bia thịt mãi nên bị nghiện mất rồi, cảm thấy sung sướng khi bị người khác đánh hay sao?

Lần này, La Chỉnh không có đứng lên nữa. Kỳ thực hãn vẫn còn chưa có thỏa mãn, được dòng nước ấm này tẩy rửa thân thể thực sự làm hãn nghiện mất rồi!

Chỉ là, hắn cứ lần lượt bị ngã rồi lại đứng lên như vậy, thật sự là quá mức cường hãn!

Nếu hắn lại đứng lên lần nữa, sợ là cái xuất diễn này cũng chẳng thể diễn tiếp được nữa, khó tránh khỏi có người sẽ nhìn ra, hoài nghi hắn. Cho nên, La Chỉnh quyết định... Ngày mai lại bị đánh vậy.

Thấy La Chỉnh rốt cuộc cũng không thể đứng dậy được nữa, trong lòng La Đại Long cũng thở nhẹ ra một hơi. Nếu như người đang đứng ở trước mặt này hắn cũng không thể khuất phục được, vậy thì thật là quá mất mặt rồi.

Màn đêm buông xuống, La Chỉnh khập khiễng trở lại hầm ngầm. Sau khi chờ mấy tên thuộc hạ của La gia khóa cửa hầm lại, hắn lập tức trở nên *sinh long hoạt hổ.

*Sinh Long Hoạt Hổ: khỏe như vâm, mạnh như rồng như hổ, sinh khí dồi dào.

Hôm nay Phương quản sự vẫn không xuất hiện, là đám thuộc hạ của lão ta đưa thuốc trị thương đến. Ba viên, hôm nay lão ta thật không có ăn bớt thuốc trị thương của hắn, đủ ba viên.

“Hôm qua khiển trách Phương quản sự một chút, hôm nay hắn liền trở nên đàn ông sao?”

La Chỉnh lắc đầu, hắn không tin.

Hắn hiểu rõ cách suy nghĩ của lũ tiểu nhân như Phương quản sự này. Lão ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, hắn có lẽ lão đang suy tính quỷ kế gì đó hại mình.

“Thôi kệ nó!”

Đối loại tiểu nhân này, phải đề cao cảnh giác, nhưng cũng không nên coi đó là chuyện gì quá quan trọng. Binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

La Chỉnh đem ba viên thuốc để qua một bên. Với trạng thái thân thể hiện nay của hắn, căn bản không cần dùng loại dược vật rẻ mạt này.

Hôm nay nguyên cả một ngày bị đánh, khắp người đều cực kỳ dơ bẩn. La Chỉnh cởi bỏ quần áo ra, lấy một bình hồ lô lớn múc nước trong chum ra tắm rửa.

Hoa lạp lạp lạp...

Nước lạnh trong suốt từ trên đầu dội xuống, chảy xuống mặt đất liền biến thành nước bùn đen thùi lùì, trong nước bùn đen thùi lùì kia còn sẫm tạp một ít tạp chất màu trắng mờ.

Từ lúc bị đánh La Chỉnh cũng đã phát hiện ra rồi, nhờ dòng nước ấm kia tẩy rửa thân thể, tạp chất trong cơ thể hắn không ngừng bị ép ra ngoài.

Luyện Nhục Cảnh là như thế nào?

Chính là đem tạp chất ở trong thân thể chất luyện ra ngoài.

Luyện Cốt Cảnh là như thế nào?

Chính là đem tạp chất ở trong cốt cách chất luyện ra ngoài.

Luyện Tạng Cảnh là như thế nào?

Là...

Thân thể con người có năm trọng cảnh giới, chính là quá trình tinh luyện thân thể. Trước tiên luyện bì, tiếp theo là luyện nhục, sau đó là luyện cốt, tiếp nữa là luyện tạng và cuối cùng là luyện tủy. Từ bên ngoài vào bên trong, tiến hành theo chất lượng. Đến khi tạp chất ở bên trong tủy sống

được tẩy rửa đi sạch sẽ, liền có thể đột phá nhục thân cảnh giới, đem tính mạng thăng hoa, tiến tới cấp độ cao hơn.

Hiện tại điểm khác biệt lớn nhất giữa La Chỉnh và những người khác chính là người ta thì cần phải dựa vào tự mình rèn luyện mới có thể thanh trừ đi tạp chất trong người. Quá trình này cực kỳ chậm chạp, ngắn thì vài năm, lâu là vài chục năm hay thậm chí là cả đời.

Mà hiện tại La Chỉnh chỉ cần bị đánh mà thôi, dùng dòng nước ấm có tác dụng tương đương với Thiên Địa Tạo Hóa Đan để tẩy rửa chính mình, đem tạp chất ở trong người bài xuất đi!

So với những người khác khổ sở tu luyện, một năm mới có thể bài xuất ra một chút xíu tạp chất, chỉ sợ rằng tốc độ của hắn còn nhanh hơn gấp trăm, gấp nghìn lần!

La Chỉnh vốn đã là Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong, chỉ vì hai năm nay hắn bị ép trở thành bia thịt, căn bản không có thời gian để mà tu luyện. Cảnh giới chỉ dừng lại ở Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Thế nhưng trải qua "bữa tiệc ăn độn" ngày hôm nay, tạp chất trong thân thể của hắn đã được tẩy rửa, bài xuất ra ngoài. La Chỉnh cảm giác rằng thân thể của mình tựa hồ đã có biến hóa về chất, nhục thể đã tinh khiết vô cùng. Thời điểm vừa mới tắm xong, hắn đã phát hiện ra, ở trong tạp chất màu đen kia còn có một ít tạp chất màu trắng mờ.

Những tạp chất được bài trừ ở trong nhục thể có màu đen tuyền dơ bẩn, mà những thứ tạp chất màu trắng mờ kia, chính là những tạp chất được bức ra từ trong xương cốt. Đây cũng chính là minh chứng cho việc hắn đã tiến vào cảnh giới Luyện Cốt Cảnh!

La Chỉnh đem giường sắt dịch sang một bên, bên trong tầng hầm ngầm trông có vẻ trống trải hẳn lên. Toàn thân La Chỉnh được bao bọc bởi

một tầng tử quang, tầng hào quang màu tím này có vẻ tương tự với hào quang màu tím trên người của La Phái Nhiên ngày ấy.

La Chỉnh nhảy lên đánh ra một quyền, trong không khí lập tức sản phát ra tiếng nổ vang.

Ba!

Sóng âm cường đại làm không khí tán loạn lên, ngọn nến, mấy trang giấy bên trong hầm cũng bị quấy loạn làm cho hồng bét.

Chỉ tiếc là, tầng hầm này nhỏ hẹp, không có nhiều khoảng trống cho lắm. Nếu không, có thêm người đá ở đây, hẳn có thể kiểm nghiệm thử sức mạnh hiện tại của bản thân. Mặt khác, La Chỉnh cũng sợ tạo ra động tĩnh quá lớn, làm cho người ta chú ý đến.

Nhưng mà, hiện tại, hẳn là cường giả Luyện Cốt Cảnh đã là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hành Hung Đại Quản Sự

Tối hôm đó, La Chỉnh kích động mãi không thôi, không thể nào ngủ yên giấc được. Cả buổi tối chỉ ngủ có một canh giờ, nhưng tinh thần của hắn vẫn rất là sáng khoái.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy tên thuộc hạ của La gia mở cửa hầm ra, cho La Chỉnh mặc giáp da, đeo xiềng xích vào, sau đó liền dẫn hắn đi ra ngoài.

Tiến vào Luyện Cốt Cảnh, thân thể của La Chỉnh cũng có những thay đổi rõ rệt, loại thay đổi này rất khó để có thể nói lên lời. Không cần nói gì đâu xa, ngay cả chuyện nhỏ như bước đi thôi cũng đã có chút biến hóa rồi. Mỗi một bước bước ra đều càng thêm nhẹ nhàng hơn, cân bằng hơn, càng dùng ít sức hơn.

Nếu không phải là đang có cái xiềng xích chết tiệt trói buộc chân, tay hắn... thì hắn đã lao mình về phía trước rồi chạy đi như bay rồi.

Dưới sự dẫn dắt của mấy tên thuộc hạ của La gia, La Chỉnh nhận ra con đường hắn đang đi có chút không đúng cho lắm.

Toàn bộ La gia có diện tích rất lớn, nhưng gia tộc quy hoạch cũng rất có quy củ, trật tự. Ngoài diễn võ đường, nghị sự đình, bách thảo viên, luyện khí phường, là những nơi mà người trong tộc cùng sử dụng chung, thì những thứ khác, cơ bản đều được phân bố ở khu tiền viện của La gia.

Mà bây giờ, con đường mà La Chỉnh đang đi lại hướng vào bên trong, tựa hồ như đang hướng đến hậu viện của La gia.

La Chinh hơi nhú mào lại, không có nói gì, chỉ lặng lẽ theo dõi mà thôi.

Đã rất lâu La Chinh chưa đến hậu viện của La gia, hiện giờ nơi này so với trước đó thì có biến hóa rất lớn, đặc biệt là phủ của Tam gia chủ của La gia và thê thiếp của hắn, có thêm không ít đình đài, lầu các, còn có thêm mấy hồ nước, xây thêm cây cầu nhỏ với nước chảy qua, cùng với đình đài thủy tạ.

Những kiến trúc này đều được chế tác rất tinh xảo, làm cho người khác dù là xem thôi cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Trên bề mặt của cột trụ được chạm trổ, điêu khắc hình Long - Phượng, đều là dùng hoàng kim chế thành, ngay cả nóc nhà cũng được những khối bảo thạch sáng loáng ngăn nắp xếp thành...

Nhìn thấy những gì thê thiếp của Tam thúc làm, La Chinh trong lòng nhin không được thở dài một hơi. Tuy rằng nội tình của La gia tương đối khá, chút tiền ấy cũng không coi là quá lớn. Thế nhưng, đương kim thế đạo, chỉ có cường giả mới có thể tồn đời. Đối với một người cấp bậc võ giả nhỏ bé mà nói, những thứ như vinh hoa phú quý này chỉ là thứ thiết yếu cuối cùng mà thôi. Một gia tộc, nếu cứ an nhàn hưởng lạc...

La gia, ở trong tay Nhị thúc và Tam thúc, sợ rằng sẽ nhanh chóng suy thoái mất thôi.

Ngay khi đi qua một hồ nước, La Chinh liền tiến vào một biệt viện.

Trong biệt viện hiện tại đang có hai người ngồi đối diện với nhau uống trà.

La Chinh nhìn vào, thì thấy một trong hai người đang ngồi uống trà đó là Phương quản sự, người đã biến mất hai ngày nay. Tên còn lại, thân mặc hoa phục làm bằng tơ lụa, tuổi có lẽ đã trên năm mươi. La Chinh cũng biết đến tên này, hắn tên là Hoàng Cách, vốn là thuộc hạ của La phủ.

Bởi vì, vợ của Hoàng Cách chính là vú em của La Thừa Vận, con trai trưởng của Tam thúc, cộng thêm việc Hoàng Cách là một tên có tài a dua nịnh hót rất điệu nghệ, nên mối quan hệ của hắn với Tam thúc vô cùng tốt, địa vị cũng theo đó liên tục tăng lên.

Mà hiện tại, Nhị thúc cùng Tam thúc đều cùng nắm trong tay La gia, địa vị của tên Hoàng Cách này cũng theo đó "nước lên thuyền lên", trở thành đại quân sự của La gia, ngay cả đệ tử chi thứ của La gia hắn cũng không để vào trong mắt.

Về phần con của hắn, thì lại càng hung hăng càn quấy, La Chính đã sớm có nghe qua.

La Chính còn chưa bước vào trong thì chợt nghe Phương quân sự cùng Hoàng Cách nói chuyện với nhau:

- Hoàng gia gia, Thừa Vận thiếu gia thưởng cho người cái biệt viện này, thật sự là tinh phẩm. Tiểu nhân nếu không nhìn nhầm, thì tấm biển được điêu khắc hình ngọc long ở trước cửa kia đều được làm bằng đá hoa cương loại hảo hạng, đúng chứ?

Hoàng Cách cười hắc hắc rồi nói:

- Người đúng là có mắt nhìn! Không riêng gì ngọc long, người xem, nóc phòng cũng được làm bằng ngói lưu ly, còn có con sư tử bằng đồng này, hết thảy đều là mời người có tay nghề tốt nhất Sùng Dương Quận chế tác...

Phương quân sự thẩm định qua từng đồ vật mà Hoàng Cách giới thiệu, đáng vẻ có vẻ thưởng thức. Sau đó hắn "chặc chặc" miệng, nói:

- Hoàng lão, cái biệt viện này của ngài quả là cái gì cũng tốt, nhưng có lẽ còn thiếu chút gì đó!

- Biệt viện của ta ở đây, muốn cái gì có cái đó, còn có thể thiếu cái gì chứ?

Hoàng Cách đặc ý nói.

Phượng quân sự lại hì hì cười cười rồi nói:

- Đương nhiên là thiếu một tên gia nô nhanh nhẹn rồi. Về điều này, ta đã cho người mang người đến cho ngài. Có người này làm người hầu, đảm bảo rằng ngài sẽ có mặt mũi vô cùng lớn!

- Người nọ là ai?

Hoàng Cách tò mò hỏi.

Phượng quân sự đứng dậy, hướng về phía cửa sân rồi chỉ tay, nói vọng ra:

- Hoàng lão, người xem!

Hoàng Cách nhìn theo hướng chỉ tay của Phượng quân sự, liền nhìn thấy La Chính. Người này ngày xưa là đại thiếu gia của La gia, đại danh鼎鼎, hẳn làm sao có thể không biết cơ chứ?

La Chính đứng ở cửa sân, những lời mà Phượng quân sự cùng Hoàng Cách vừa nói hẳn nghe rõ mồn một. Một cơn lửa giận từ trong lòng dâng lên, hai tên cầu nô tài này khẩu khí cũng thật là lớn, thật sự là quá càn rỡ rồi!

La Chính hẳn tuy trở thành gia nô, nhưng đối với việc này hẳn vẫn không thể nào nhẫn nhịn được.

Coi như là đệ tử chi thứ bình thường cũng chẳng dám ở trước mặt hẳn làm càn quá mức, dù sao La Chính cũng đã từng có địa vị ở chỗ này, hẳn thân vẫn là cháu đích tôn.

Tên Phương quân sự kia lại dám thúc dục Hoàng Cách dùng La Chỉnh hấn làm người hầu bưng trà rót nước, trở thành thuộc hạ để cho Hoàng Cách tùy ý sai bảo!

Hoàng Cách nhìn qua, đánh giá qua La Chỉnh. Lão ta che đi nếp nhăn trên khuôn mặt, hiện lên dáng vẻ tươi cười, âm trầm nói:

- Gọi tên tiểu tử này đến chiếu cố ta quả thực rất là phù hợp, không biết Thừa Vận thiếu gia liệu có nói gì không?

- Hoàng lão, người yên tâm! Ngài thế nhưng là đại quân sự của La gia ta, muốn làm gì hấn thì cứ tùy ý. Tên La Chỉnh này hiện tại chỉ là một tên gia nô vô danh mà thôi, mỗi ngày đều bị đưa đến diễn võ đường đánh cho gào khóc thảm thiết. Giờ ở đây làm thuộc hạ của ngài hấn hấn phải thấy thoải mái hơn nhiều...

Phương quân sự tiếp tục nói, cố gắng thuyết phục Hoàng Cách. Loại người như Hoàng Cách này, địa vị đi lên từ tầng thấp kém nhất, thứ hấn coi trọng nhất chính là mặt mũi. Nghĩ tới việc người đã từng là đại thiếu gia giờ đây lại đích thân xách bó cho mình, Hoàng Cách liền gật gật đầu hỏi Phương quân sự:

- Nếu không có gì, vậy thì cứ làm như thế đi.

- Vậy được, cứ làm như thế!

Phương quân sự sau khi gật đầu, liền tự mình bước ra kêu mấy tên thuộc hạ của hấn đưa La Chỉnh vào.

Nhưng mà, La Chỉnh lại đứng yên tại chỗ, không hề động đậy gì, mặc cho bị túm áo, bị kéo đi, hấn cũng không có di động nửa phần.

Những tên thuộc hạ này mặc dù có thực lực Luyện Bì Cảnh, nhưng chỉ vậy thôi thì làm sao có thể làm La Chỉnh, có thực lực Luyện Cốt Cảnh, dịch

chuyển đi được?

Hai chân La Chỉnh giống như là bị búa tạ nện xuống vậy, đóng sâu trên mặt đất. Mấy tên thuộc hạ kia cuối cùng cũng hết hơi, sau lưng bọn hần ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc như trâu.

- La Chỉnh, đây là ta cho người cơ hội hầu hạ cho Hoàng gia gia. Người rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt chứ gì!

Phượng quân sự thấy thế, hất lên tay áo nói.

Đúng lúc này, trong đôi mắt của La Chỉnh lóe lên hung quang, hần gầm lên giận dữ. Sau khi tiến vào Luyện Cốt Cảnh, xương sườn ở phần ngực co rút lại lại càng mạnh hơn, tiếng rống phát ra tựa như sấm nổ vậy, làm cho tai Hoàng Cách cùng đám thuộc hạ đều run lên, cực kỳ khó chịu.

- Hoàng Cách, Phượng Thông! Coi như là Nhị thúc của ta, La Bính Quyền ở chỗ này, cũng chẳng dám bắt ta hầu hạ hần. Hai tên tiện nhân ngoại tộc các người thật không ngờ lại dám hung hăng càn quấy. Không biết là ai đã cho các người thêm lá gan, dám không coi ai ra gì, bắt lão tử đến hầu hạ người?

Cổ khí tức hùng hổ, dọa người phát ra từ người La Chỉnh, hần hướng về phía Phượng quân sự dũng mãnh lao tới. Ngay tức khắc Phượng quân sự sợ hãi lùi lại vài bước, chạy về trốn sau lưng của Hoàng Cách.

Phượng quân sự hôm nay đưa La Chỉnh đến đây, thực sự là muốn để Hoàng Cách đối phó với La Chỉnh. Giờ đây nhìn thấy dáng vẻ kích động của La Chỉnh, hần liền biết, chuyện này đã thành công hơn phân nửa rồi. Tên đại quân sự này là từ một tên gia nô từng bước từng bước "bò" lên, điều hần kiêng kỵ nhất chính là người khác mắng hần là tiện nhân. Lần này chỉ sợ rằng La Chỉnh chịu không nổi rồi.

Nghe La Chinh nói vậy, Hoàng Cách trái lại lại đứng yên bất động. Đôi mắt hẩn híp lại, buồn rười rượi nói:

- La Chinh, người đừng có quên thân phận hiện tại của người. Giờ người chỉ là một tên gia nô thấp kém nhất mà thôi, chẳng còn là thiếu gia chủ năm nào nữa đâu. Thiếu gia chủ đương nhiệm gọi là La Phái Nhiên, không phải là La Chinh người. Kêu một tên bia thối đến hầu hạ cho ta, cũng đã là vinh hạnh cho người rồi.

- Cút!

La Chinh dùng sức, cơ thể rung lên một cái. Những tên thuộc hạ kia lập tức bị bắn ra ngoài, rơi trái ngã phải.

Hoàng Cách nhìn thấy một màn này, tiếp tục nói:

- La Chinh, thân người vốn mang tội, chẳng lẽ giờ người lại muốn tạo phản sao? Dựa theo quy định của tộc, nên xử tử *lăng trì!

*Lăng trì: Hay còn được gọi là tòng xẻo, thường thì nạn nhân sẽ bị trói vào cột, sau đó bị đao phủ chặt đứt tứ chi, rồi bị xẻo từng miếng thịt cho đến chết.

Nghe vậy, La Chinh cười lạnh một tiếng, bước một bước dài vào trong biệt viện, vừa đi vừa cười to, nói:

- Tộc quy sao? Thứ tiện nhân ngoại tộc cũng dám ở trước mặt ta giảng giải gia pháp sao? Hôm nay ta sẽ cho các người hiểu rõ cái gì gọi là tộc quy!

Lời vừa dứt, La Chinh liền giơ một tay lên, đánh về phía Hoàng Cách. Trong xương cốt của La Chinh lúc này đang phát ra một hồi âm thanh như tiếng hạt đậu nổ. Thanh âm đó là do La Chinh đem lực lượng vận chuyển tới cực hạn, cốt cách chạm vào nhau mà phát ra.

- La Chỉnh, người dám... Nếu người đánh ta, Thừa Vận thiếu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Người chỉ là là một cái bia thịt mà thôi, một thân một mình, tại La gia này người không quyền không thế. Người không sợ người đang sống lại bị người ta đánh chết hay sao...

Hoàng Cách cố gắng trấn định lại bản thân, nói.

BA!

Hoàng Cách vừa dứt lời, một cái tát cũng đã đánh vào mặt hắn. Tiến vào Luyện Cốt Cảnh, lực lượng trong người La Chỉnh như tăng lên gấp bội, một tát này tuy không phải là toàn lực nhưng lực đạo của nó cũng không phải là nhẹ.

Gương mặt già nua của Hoàng Cách vốn trắng bệch, nay lại có dấu năm ngón tay nổi lên, nhìn như được in vào mặt vậy. Nửa bên mặt của hắn sưng lên, trông giống như đầu heo.

- Theo tộc quy của La gia, ăn nói bừa bãi, chỉ trích người khác, và miện!

BA!

- Theo tộc quy của La gia, vẽ đường cho hươu chạy, tự cho mình là đúng, và miện!

BA!

- Theo tộc quy của La gia, *xui nguyên giục bị, đổi trắng thay đen, và miện!

*Xui Nguyên Giục Bị: thành ngữ chỉ việc xúi bẩy, kích động cả hai bên kiện cáo nhau.

BA!

- Theo tộc quy của La gia...

BA!

Mỗi một cái tát đánh xuống, tức thì lại có một đám mưa máu tuôn ra. Phương quân sự đứng một bên nhìn thấy một màn này, toàn thân đều run rẩy lên.

“Chuyện này... Chuyện này...”

Điều này hoàn toàn không giống với kịch bản hãn suy nghĩ trong đầu chút nào. Vốn hãn cho rằng, La Chinh thường ngày bị đưa đi làm bia thịt cũng chẳng có biểu cảm gì, chỉ có mỗi một dáng vẻ nhu nhược, ôn hòa. Sao giờ đến cả Hoàng lão hãn cũng dám đánh?

Phương quân sự không biết rằng, La Chinh nhẫn nhục chịu đựng, là do hãn căn bản không thêm đi so đo với hạ nhân mà thôi.

Lúc này đây, ở cửa ra vào đã có không ít đệ tử của La gia vây quanh. Những tên đệ tử kia nhìn thấy một màn như vậy, nguyên cả đám đều tràn đầy kinh ngạc, đồng thời, cũng cảm thấy trút được nỗi giận trong lòng.

Tên đại quân sự Hoàng Cách này dựa vào mối quan hệ với La Thừa Vận, trong La gia tung hoành ngang dọc không sợ gì, cứ như là hãn tự xem mình là chủ của La gia này vậy. Thường ngày, một vài đệ tử chi thứ bị Hoàng Cách khi dễ không ít, bọn họ cũng đành nhịn nhục cho qua. Nhưng tên Hoàng Cách này lại không biết thu liễm một chút nào, hãn thấy bọn họ càng nhịn nhịn, thì lại càng thêm hung hăng càn quấy, càng thêm khi dễ bọn họ.

Ngày hôm nay lại có người nhảy ra, dạy cho hãn một bài học, bọn họ cũng hoàn toàn trút được cơn giận kìm nén bấy lâu nay.

Thế nhưng, những tên đệ tử của La gia này cũng biết rằng, một tên ngoại tộc có tư cách hung hăng càn quấy như vậy là bởi vì hắn đã có chỗ dựa rất lớn. Hoàng Cách phách lối như vậy, căn bản là vì hắn có quan hệ với La Thừa Vận.

Cộng thêm việc, Hoàng Cách hung hăng càn quấy như vậy, nhưng khi đứng trước thế nhiếp của Tam gia chủ thì lại đem bản năng nô tài của hắn phát huy đến cực hạn, thế nên Hoàng Cách rất được Tam gia chủ cùng thế nhiếp của hắn hoan nghênh.

Hiện tại thân phận của La Chính chỉ là gia nô mà thôi, vậy mà lại dám đánh Hoàng Cách, hắn La Chính sẽ gặp phải phiền phức lớn.

“Lần này La Chính nhất định xong đời rồi...”

La Chính đánh hơn mười tát rồi mới dừng tay lại. Giờ đây khuôn mặt Hoàng Cách máu thịt lẫn lộn be bét, máu chảy đầm đìa, không nhìn kỹ thì rất khó để có thể nhận ra đâu là mũi đâu là miệng. Đầu tóc hoa rậm giờ đây cũng đã tán loạn, trông rất là quỷ dị.

Sau khi La Chính dừng tay, cái miệng bị nát bầy của Hoàng Cách giật giật lên vài cái, mơ mơ hồ hồ nói:

- Người chờ...

Không đợi Hoàng Cách nói xong, La Chính lại bổ thêm một cái tát. Sau đó Hoàng Cách mắt trợn trắng lên, ngửa đầu ra, ngã trên mặt đất.

Giáo huấn Hoàng Cách xong, La Chính đưa ánh mắt nhìn lại về phía Phương quân sự.

Phương quân sự nhìn thấy ánh mắt của La Chính nhìn mình, nhin không được run rẩy một hồi, bước lui hai bước rồi kêu ầm lên:

- La Chinh, người là gia nô!

- Gia nô thì sao?

La Chinh vừa bước từng bước tới gần vừa nói.

- Sao người dám phạm thượng!

Phượng quân sự nói.

- Cái gì mới là thượng? Cái gì mới là hạ? Ta thân mang họ La, dù là gia nô thì vẫn là họ La. Hơn nữa người đã quên rằng, năm đấm của ta lớn hơn của người, vậy ta chính là thượng! Thực lực của ta mạnh hơn người, vậy ta chính là thượng! Công phu của ta lợi hại hơn người, vậy ta chính là thượng!

Nói xong, La Chinh liền nắm chặt lấy Phượng quân sự. Lấy thực lực Luyện Cốt Cảnh của hắn, Phượng quân sự tựa như một con gà con biết nghe lời vậy. La Chinh một tay xách lão ta lên, sau đó rất nhanh chóng, mười bàn tay lại được đánh ra.

Âm thanh rung động "đùng đùng" vang lên, khiến cho người khác nhìn vào đều cảm giác được một hồi ê răng. Thực sự là quá đau nhức rồi!

Cuối cùng cảm thấy đã đánh đủ, La Chinh tiện tay ném Phượng quân sự về phía Hoàng Cách. Hai người đều hét lên một tiếng thảm thiết. Sau đó, La Chinh nói:

- Hôm nay ta giáo huấn các người, các người hãy nhớ kỹ sự đau đớn này, ngày sau mới có thể phân biệt thị phi, tốt xấu. Các người nên hiểu chuyện gì có thể làm và chuyện gì không thể làm!

Dứt lời, La Chinh xoay người rời khỏi biệt viện. Hắn vừa đi ra đến cửa, đám đệ tử của La gia đang đứng vây xem liền nhất thời giải tán.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nguy Cơ

Mặc dù không có những tên thuộc hạ kia áp giải, La Chính vẫn tự giác đi đến diễn võ đường.

Hiện giờ, trong lòng La Chính đang cảm thấy rất bất mãn với quy củ của La gia, Nhị thúc cùng với Tam thúc của hắn còn không tuân theo quy củ, luật lệ trong tộc, mấy đứa con của bọn họ cũng theo đó mà hung hăng càng quấy hơn. Như La Phái Nhiên với La Thừa Vận, liệu bọn trong mắt bọn hắn có còn có tộc quy hay không? Đây, cũng là lý do vì sao mấy tên thuộc hạ lại dám nháo sự lên như vậy.

Bọn họ có thể chà đạp tộc quy, coi rẻ tộc quy, nhưng không thể không tuân thủ theo tộc quy. Suy nghĩ đó của La Chính cũng không phải là cổ hủ, mà đó là một loại cố chấp.

Không khí tại diễn võ đường ngày hôm nay có chút không giống với thường ngày.

Việc La Chính đánh đại quân sự Hoàng Cách và Phương quân sự đã lan truyền ra khắp toàn bộ La gia.

Hai năm trước, La Chính đã trở thành tội thân của gia tộc, trở thành gia nô, trở thành một tấm bia thịt. Mặc dù vậy, La Chính vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng. Bất luận đám đệ tử của La gia có đánh hắn như thế nào, hắn cũng đều âm thầm chịu đựng, nhường nhịn trong lòng, không hề rên rỉ một tiếng nào, cứ như một con cừu non dịu dàng, ngoan ngoãn vậy.

Mọi người cũng đã quên rằng, La Chinh hẳn từng là thiếu gia chủ của La gia, cũng đã quên rằng, bản thân La Chinh cũng có thực lực Luyện Nhục Cảnh.

Giờ thì những tên đệ tử của La gia kia xem như cũng đã hiểu rõ, La Chinh thực sự không phải là một quả hồng mềm để cho bọn hắn có thể tùy ý đánh đập. La Chinh không có phản kháng lại, đó là bởi vì, bọn hắn cũng mang họ La, cũng là con cháu của La gia.

Còn những kẻ ngoại tộc thì không có tư cách này!

Chính vì vậy, hôm nay, trên diễn võ đường, những tên đệ tử của La gia kia, khi nhìn về phía La Chinh, trong mắt đều ẩn chứa một chút kính sợ. Đến lúc giáo đầu phân phó cho đệ tử của La gia lựa chọn bia thịt để luyện tập, cũng không có một ai dám chọn trúng La Chinh nữa.

La Chinh cũng chỉ đành cười khổ, kết quả này cũng không phải là thứ hắn muốn...

Hiện tại, điều hắn cần nhất chính là rèn luyện nhục thể của mình, nhưng giờ thì đám đệ tử của La gia này cứ làm như là không nhìn thấy hắn đứng ở đó vậy. Như vậy thì hắn phải làm sao đây?

“Cũng không thể nói rõ ra được, giờ ta đang rất cần những quyền cước kia, các người đến đánh ta đi chứ!”

Từng người, từng người trong đám bia thịt đều được những tên đệ tử của La gia chọn lựa. Trong lúc này, trong một góc của diễn võ đường, chỉ còn mỗi mình La Chinh đứng ở đó. Hẳn thật sự không cảm thấy dễ chịu gì, đám người kia cũng không nên kinh sợ hắn như vậy chứ!

Cuối cùng, La Chinh hướng về phía một người vẫn còn đang luyện quyền trên người đá, bước đến nói:

- Đại Long, đánh người đá thì có gì tốt. Đến luyện quyền với ta đi!

- Chuyện này...

Đến cả một người thường ngày vẫn hay lơ mãng như La Đại Long, trên khuôn mặt cũng xuất hiện nét do dự.

- Ta là bia thịt, hiển nhiên cũng muốn được luyện tập cùng với người. Yên tâm đi! Ta đây mặc giáp da rất, đánh vào không có ảnh hưởng gì đâu.

La Chinh vỗ vỗ ngực, nói.

Nghe La Chinh nói vậy, La Đại Long cũng không chối từ nữa. Nếu không người khác sẽ nghĩ rằng hãn quá nhu nhược mất, dù vậy, trong nội tâm La Đại Long vẫn thực sự nghĩ rằng không nên đi chọc La Chinh.

Trong lòng La Đại Long vẫn có chút cố kị, quyền đầu tiên hãn đánh ra cũng không phát huy hết toàn lực, tối đa chỉ đánh ra năm, sáu phần lực mà thôi.

Với quả đấm mềm oặt này, hiệu quả rèn luyện của nó thật sự không được tốt cho lắm. Khuôn mặt La Chinh bỗng có chút khó coi, dòng nước ấm được tạo ra thông qua quyền này thực sự quá ít, điều này làm cho La Chinh rất không hài lòng.

- Thêm chút sức đi! Đến đây hung hăng đánh vào!

- Lúc xuất quyền thì nhanh nhưng sau đó tốc độ lại quá chậm. Ở đây người còn cố kị cái gì?

- Một quyền này có chuyện gì xảy ra vậy? So với ngày hôm qua thật sự kém quá xa!

Nhìn thấy một bia thịt lại thúc dục đối phương đánh vào chính bản thân mình, đám đệ tử La gia đứng ở trong diễn võ đường đều tỏ ra kinh

ngạc, cảm gần như rớt xuống vậy. Bọn hăn thực sự đoán không ra La Chỉnh đang suy nghĩ cái gì.

La Đại Long cũng không có suy nghĩ nhiều. Nghe theo La Chỉnh hướng dẫn từng bước, từng bước, hăn cũng chậm chậm điều chỉnh lại, chân tay cũng dần thả lỏng, sức lực cũng khôi phục lại trình độ như thường ngày.

Bành!

Bành!

Bành!

Từng quyền, từng quyền điên cuồng đánh lên người La Chỉnh. Theo đó, từng sợi, từng đạo dòng nước ấm chảy xuôi theo thân thể của La Chỉnh, đưa tạp chất ở trong đầu khớp xương bức ra.

Mỗi một quyền đánh vào đều làm xương cốt của La Chỉnh tinh thuần hơn một phần. Mức độ cứng rắn, tính bền dẻo của cốt cách cũng tinh tiến thêm một tầng.

Chỉ cần bị đánh lại có hiệu quả như sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, loại biến hóa về chất này mang theo sự vui sướng khó có thể nói lên lời. Mặc dù trên khuôn mặt của La Chỉnh thể hiện ra sự thống khổ, nhưng trong lòng thì lại muốn hét to "Hãy đến đây đánh mạnh hơn nữa đi!".

Cứ như vậy, ba canh giờ liền trôi qua.

Lúc này, có mấy tên thuộc hạ của La gia đem đồ ăn đến, dù là đệ tử của La gia hay bia thịt đều cần được bổ sung lại thể lực. Chỉ là, đám đệ tử của La gia thì được những thứ thơm ngon, còn đám bia thịt thì chỉ có nước cùng với bánh bao cứng ngắt...

Trải qua ba canh giờ rèn luyện, bụng La Chỉnh cũng đã cảm thấy rất là đói rồi. Rèn luyện thân thể hao tổn thể lực rất lớn, La Chỉnh cũng không chê đồ ăn khó ăn, liền cầm bánh bao lên chuẩn bị nhét vào miệng.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cái mâm sứ hiện ra trước mặt La Chỉnh. Bên trong mâm sứ có đầy đủ mỹ vị, hương thịt thơm ngon tản mát ra dụ người.

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn lên, là La Đại Long đem phần ăn của hắn tới. La Đại Long cười cười rồi nói:

- Cùng ngồi ăn đi.

La Chỉnh cũng không khách khí, đem một miếng lớn bánh bao, một miếng lớn thịt, bắt đầu ngồi ăn.

- Người đã đánh tên Hoàng Cách kia, vậy cũng nên cẩn thận Nhị thiếu gia sẽ đối phó với người.

La Đại Long nhỏ giọng nói.

La Chỉnh lấy đồ ăn, ăn như hổ đói. Đã rất lâu rồi, từ khi trở thành bia thịt đến giờ, hắn chưa từng được ăn thứ gì ngon như vậy. Nghe Đại Long nói, La Chỉnh nhẹ gật đầu, hắn biết La Đại Long đang có thiện ý, nhắc nhở hắn.

Dù sao hắn cũng từng là thiếu gia chủ, đối với những chuyện này, so với những đệ tử chi thứ như La Đại Long, thì hắn lại hiểu rõ hơn nhiều.

Nhị thúc cùng Tam thúc để La Chỉnh sống lâu như vậy, cũng không phải là nhân từ gì, mà là hắn bây giờ quả thực quá mức thấp kém, tựa như một con kiến vậy, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Đối với bọn họ, hắn cũng chẳng phải là thứ gì có khả năng uy hiếp bọn họ cả.

Nhưng nếu con kiến La Chỉnh này dám cắn bọn hăn một cái, để bọn hăn cảm nhận được một tia đau đớn, thì bọn họ hăn là sẽ không do dự mà giết hăn.

- Chỉ là, đúng là rất hả giận. Tên gia hỏa họ Hoàng kia bọn ta đã sớm không vừa mắt rồi.

La Đại Long nói xong liền nở nụ cười.

Hả giận không chỉ có mình La Đại Long, ngoại trừ Tam gia chủ cùng với thê thiếp của hăn ra, tất cả đệ tử của La gia đều cảm thấy rất hả giận.

Đám đệ tử của La gia đang ở bên trong diễn võ trường mặc dù ngoài miệng không có nói rõ ra như La Đại Long, nhưng ánh mắt của bọn hăn thì lại nói lên hết cả rồi.

Hai năm qua, Tam gia chủ cùng thê thiếp của ông ta thực sự rất quá đáng, quả thật chỉ có thể dùng từ "bóc lột" để hình dung. Cắt xén bớt tiền chi tiêu hàng tháng của đệ tử chi thứ, ngay cả đan dược dùng để luyện công cũng bị gọt đi, rồi đến cả mấy tên hạ nhân cũng có thể bỏ lên trên đầu họ La bọn họ mà ngồi, dựa vào cái gì?

Gần như tất cả tài nguyên đều hướng đến người La Phái Nhiên cùng La Thừa Vận, tâm tình của đám đệ tử chi thứ kia còn bình ổn được mới là chuyện lạ.

Hiện tại, mỗi người trong bọn hăn đều hoài niệm về quãng thời mà gian phụ thân của La Chỉnh còn đảm nhiệm chức vị gia chủ. Khi đó, tộc quy nghiêm túc, trong La gia cũng không có nhiều chuyện nội bộ lục đục với nhau, cũng chẳng có tên hạ nhân nào dám ý thể hiếp người, càng không có nhiều chuyện mất công bằng như bây giờ!

Chỉ tiếc là, khoảng thời gian tốt đẹp kia sẽ không còn quay lại nữa rồi.

Mà ngay cả loại hoài niệm này, đám đệ tử của La gia cũng chỉ dám giấu ở trong lòng, không dám đem ra chỉ trích, sợ rằng lỡ như truyền ra ngoài, thì sẽ bị "tộc quy" trừng trị.

“La gia này, đã thối nát rồi!”

La Chỉnh cảm thán. Nếu như có cơ hội, chờ đến khi thực lực của ta lớn mạnh, nhất định phải đem La gia thanh lý môn hộ!

...

Ở bên trong một dinh thự tráng lệ trong khu vực của Tam gia chủ La gia mà La Chỉnh vừa đi qua cách đây không lâu.

Hoàng Cách trên đầu được băng bó bằng băng gạc, bọc tầng tầng lớp lớp, chỉ để lộ ra mũi, mắt và cái miệng, hoàn toàn nhìn không ra người.

Hắn, "bịch" một tiếng, quỳ trên mặt đất, the thé giọng, khóc rống nói:

- Thừa Vận thiếu gia, người phải làm chủ cho tiểu nhân! Oa...

Phía đằng trước Hoàng Cách, có một người thiếu niên thân mặc thanh y đang ngồi dựa vào ghế. Thiếu niên này tướng mạo tuấn tú, nhưng lúc này mặt mày của hắn lại có một cỗ khí tức cuồng ngạo xen lẫn tàn nhẫn, hắn là nhị thiếu gia của La gia, La Thừa Vận.

- Ta nghe nói người muốn thu La Chỉnh làm nô tài, đến chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của người?

La Thừa Vận ghẹo đầu cười nói.

- Thừa Vận thiếu gia, không phải...

Hoàng Cách khóc nước mắt một hồi rồi phủ nhận nói.

La Thừa Vận căn bản cũng không thèm nghe Hoàng Cách giải thích, hăn cười nói:

- Tuy La Chinh đã trở thành gia nô, nhưng tốt xấu gì hăn cũng mang họ La, cũng từng là thiếu gia chủ của La gia. Dù cho ta thu hăn làm nô bộc cũng có chút không thích hợp cho lắm. Cái đầu của người đúng là hỏng rồi nên mới có thể làm ra chuyện này, bị đánh là đáng!

Hoàng Cách dập dập đầu, tiếp tục khóc lóc nói:

- Thừa Vận thiếu gia, lần này là tại tiểu nhân không đúng. Nhưng ngài cũng nên làm chủ...

Hoàng Cách vừa phàn nàn, lại vừa lặng lẽ hướng về phía bên cạnh nói.

Bên cạnh hăn một người phụ nữ trung niên, tuổi ước chừng bốn mươi. Người này không nói tiếng nào, bước đi đến bên người Hoàng Cách, cũng quỳ xuống theo.

Người phụ nữ trung niên này chính là vợ của Hoàng Cách, đồng thời cũng là vú em của La Thừa Vận, chăm sóc La Thừa Vận từ nhỏ cho tới lớn. La Thừa Vận từ nhỏ đã mất mẹ, nên quan hệ của hăn với người vú em này vô cùng tốt, tình như mẫu tử.

- Nhị nương cũng không cần quỳ. Hoàng Cách, người cũng đứng lên đi!

La Thừa Vận khoát khoát tay, nói.

Thanh âm của Hoàng Cách run lên:

- Thừa Vận thiếu gia, vậy là ngài đã đáp ứng rồi sao?

La Thừa Vận từ ghế đứng dậy, bước lên hai bước rồi nói:

- Đường ca trước đây từng nói giữ cho La Chính một mạng, tựa là lại để cho hắn còn sống, lại để cho nhìn hắn lấy. Nhưng mà La Chính cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì, hắn La Chính cũng không phải là cái gì quan trọng hơn nhân vật. Ngày hôm nay đường ca liền muốn lên đường đi Thanh Vân Tông, vậy ta liền giúp đường ca xử lý La Chính sạch sẽ đi vậy!

Hoàng Cách nghe xong, trên mặt miệng cười khiến khuôn mặt không còn ra hình thù gì, hắn nói:

- Đa tạ Thừa Vận thiếu gia!

- Chỉ là, vấn đề này, còn phải chờ một chút.

La Thừa Vận sờ sờ đầu của mình rồi nói tiếp:

- Ta vừa mới dùng viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan của gia tộc. Tháng này ta muốn bế quan, đem được lực luyện hóa, tẩy rửa thân thể. Chờ đến ngày Tộc Luyện một tháng sau đi, đến lúc đó ta sẽ chọn hắn là đối thủ sinh tử đấu, tự tay đánh chết hắn.

Nói xong, trên khuôn mặt La Thừa Vận lại tản mát ra tầng tầng sát khí.

Tộc Luyện, là thời điểm để cho đệ tử của La gia kiểm chứng thực lực của mình. Ngày hôm đó các trưởng bối của La gia cũng sẽ ra mặt, thẩm duyệt thành quả tu luyện của các đệ tử.

Đồng thời, Tộc Luyện cũng là một cơ hội cho đám người gia nô làm thường ngày làm bia thịt kia.

Trong ngày Tộc Luyện này, nếu có tên bia thịt nào đó có thể sống sót qua sinh tử đấu, thì hắn sẽ có được sự tự do.

Dù là tên bia thịt hèn mọn nhất cũng có khát vọng được quyền tự do. Nếu như bọn họ không thể có được sự tự do, thì cuối cùng sẽ đến lúc bọn họ không thể chịu đựng được áp lực bị đánh mỗi ngày được nữa, sẽ nhanh chóng chết đi.

Thiết lập quy tắc này, tựu là lại để cho trong lòng của đám người làm bia thịt dấy lên một tia hi vọng, hi vọng mình có thể vượt qua được sinh tử đấu trong ngày Tộc Luyện, có thể đi ra ngoài, không phải làm thứ bia thịt hèn mọn này nữa.

Thế nhưng, "Sinh Tử Đấu" này căn bản đã không có công bằng rồi. Đám người làm bia thịt kia bình thường liền còn thường xuyên bị đánh đập, khắp người đều có thương thế, làm sao có thể cùng những đệ tử tinh anh của La gia được huấn luyện bài bản kia quyết đấu được cơ chứ?

Không biết đã có bao nhiêu là bia thịt đã bị chôn sống, đánh chết trong ngày Tộc Luyện này. Vào ngày hôm đó, các trưởng bối của La gia sẽ kiểm nghiệm thực lực của đám đệ tử, dựa theo thực lực sẽ có khen thưởng. Vậy nên mỗi đệ tử La gia đều sẽ dốc toàn lực, cũng là lúc bọn họ ra tay nặng nhất, tàn nhẫn nhất.

- Được. Thừa Vận thiếu gia, vậy hãy để cho tên tiểu tử kia sống lâu thêm một tháng vậy!

Hoàng Cách lại dập đầu mấy cái rồi mới trở mình bò dậy. Đôi mắt kia, phía dưới băng gạc, lập tức lóe ra hung quang.

Chờ La Thừa Vận rời đi, người phụ nữ trung niên kia mới đến gần Hoàng Cách khuyên nhủ hần:

- Thiếu niên La Chính cũng thật đáng thương! Mặc dù hần đánh chàng là không nên, nhưng chàng chỉ cần giáo huấn hần một chút là được rồi, cần gì phải bức tử hần?

Hoàng Cách nghe vậy thì lại nói:

- Người, ngoại trừ lòng dạ đàn bà ra, người còn biết cái gì không?

Bị chồng mắng, người phụ nữ trung niên kia ngập ngừng muốn nói hai câu, cuối cùng lại thở dài, cũng không có nói nữa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cố Gắng

Một thùng nước lớn được La Chỉnh dội xuống người, tạp chất màu trắng ngà cũng theo dòng nước chảy xuống mặt đất.

Sau khi tiến vào Luyện Cốt Cảnh, nhục thể của La Chỉnh đã hoàn toàn không còn bất kì một tạp chất gì nữa. Hiện tại, thứ tạp chất hắt bức ra ngoài đều là tạp chất có màu sữa trắng ngà có trong cốt cách của hắn.

Sau khi dòng nước cuốn tạp chất đi, La Chỉnh cảm thấy toàn thân mình đều nhẹ nhàng, khoan khoái hẳn lên.

Những ngày qua, Phương quản sự đã không còn dám đến tìm hắn để gây sự nữa, điều này làm La Chỉnh càng thêm thoải mái hơn.

Đến đêm, La Chỉnh dựng giường sắt lên, cho nó dựa vào vách tường, sau đó lại dùng từng tầng, từng tầng sợi bông bọc khung giường lại, làm thành một mộc nhân đơn giản.

Khung giường dính chặt vào tường hầm đá, nên phần lớn lực đạo đều sẽ bị tường đá dày đặc kia hấp thu đi, như vậy, giường sắt sẽ không bị mấy quyền của La Chỉnh đánh cho tan nát. Còn có thêm những sợi bông bao bọc lại, thanh âm mỗi một quyền La Chỉnh đánh ra cũng sẽ được hạ thấp đến mức nhỏ nhất, cộng thêm việc hắn đang ở trong tầng hầm, người bên ngoài căn bản không thể biết là hắn đang lên lên tu luyện được.

La Chỉnh sử dụng tuyệt học "Tử Đàn Quyền", được La gia truyền thừa qua mấy trăm năm, là một trong những tuyệt học không truyền ra bên ngoài

của La gia, dù là đệ tử chi thứ cũng không thể dễ dàng được truyền thừa loại võ kỹ này.

Trước khi bước vào Luyện Cốt Cảnh, La Chính đã từng không có cách nào để tu luyện chiêu thức của Tử Đàn Quyền, mà nay hắn đã có thể hạ bút thành văn.

- Tử Đàn Thốn Kinh!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Trên tường đá, bảy âm thanh trầm đục nhất thời tuôn ra.

Tử Đàn Thốn Kinh là chiêu thức tinh thâm nhất trong Tử Đàn Quyền, một lần thốn kinh đánh ra có thể tạo thành nhiều điểm thương tổn khác nhau, số lượng điểm thương tổn càng nhiều thì trình độ vận dụng càng cao.

Bảy âm thanh phát ra, một quyền kia đã đánh vào bảy điểm trên "mộc nhân", La Chính cũng không hài lòng lắm đối với kết quả này.

Phụ thân từng đã từng nói, người từng đánh ra tám điểm thương tổn khi người vẫn còn thực lực Luyện Cốt Cảnh. Mà hiện tại, La Chính cũng có thực lực Luyện Cốt Cảnh nhưng lại chỉ có thể đánh ra bảy điểm mà thôi. Xem ra hắn vẫn còn chưa hiểu Tử Đàn Thốn Kinh đủ sâu, phải không ngừng cố gắng mới được!

Từng quyền, từng quyền đánh ra, phát ra từng âm thanh trầm đục.

Tiến vào Luyện Cốt Cảnh, sức mạnh của La Chính cũng tăng lên một cách điên cuồng.

La Phái Nhiên đã là Luyện Cốt Cảnh đỉnh phong, sức mạnh mỗi một quyền của hắn đều hơn nghìn cân.

Mà hiện giờ La Chỉnh vừa mới bước vào Luyện Cốt Cảnh, hẳn đoán chừng quyền hắn đánh ra cũng khoảng bảy trăm đến tám trăm cân.

“Chút thực lực ấy vẫn còn chưa đủ!”

Nhưng, mấu chốt là, La Chỉnh muốn tiến vào Thanh Vân Tông.

Hắn nghĩ đến muội muội của mình, La Yên, đang bị nhốt tại Luyện Ngục Sơn, trong nội tâm của La Chỉnh như bị một tảng đá lớn đè xuống vậy.

Từ trước đến nay, La Yên đều rất ngoan ngoãn, nghe lời. Tuyệt đối, không thể nào gây ra loại chuyện thị phi được, nhất định là bị hãm hại. La Chỉnh hẳn phải mau chóng tiến vào Thanh Vân Tông, chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo vệ được La Yên.

Rầm rầm rầm ầm!

Mỗi một quyền đánh ra sau đó, lực đạo lại mạnh hơn quyền trước vài phần.

Thanh Vân Tông chính là tông môn lớn nhất trong Đế Đô, hàng năm đều thu nhận đệ tử trong phạm vi toàn bộ đế quốc.

Toàn bộ đám thanh niên của Đế Đô đều lấy Thanh Vân Tông làm mục tiêu lớn nhất của chính mình. Ở nơi đó có tài nguyên tu luyện tốt nhất Đế Đô, và điểm có lợi nhất chính là trong quá trình tu luyện sẽ có cường giả chỉ điểm cho.

Nhưng, điều kiện tiến vào Thanh Vân Tông cũng cực kỳ hà khắc.

Chỉ có người có thiên phú tu luyện cực kỳ ưu tú, ví dụ như muội muội La Yên của hắn, mới có thể phá cách, tiến thẳng vào Thanh Vân Tông.

Nếu không, thì cần phải có thực lực cực mạnh, riêng thực lực Luyện Cốt Cảnh, chỉ sợ còn chưa đáng để mắt tới.

- Ta bây giờ hàng ngày đều được người ta "rèn luyện", tốc độ tiến cảnh của cơ thể cơ hồ chuyển biến theo từng ngày. Nhưng ta vẫn muốn thực lực của bản thân trong khoảng thời gian ngắn phải nhanh chóng tăng lên. Xem ra, vẫn cần phải khắc khổ tu luyện!

Nghĩ tới đây, La Chỉnh lại dùng sức đánh tới.

La Chỉnh vốn dĩ có lòng theo đuổi đến cực hạn của võ học, hắn đã từng không ngừng cố gắng nâng cao thực lực của bản thân. Phụ thân của hắn cũng cực kỳ khen ngợi rằng hắn rất có nghị lực.

Chỉ là, sau khi phụ thân mất, hắn bị đẩy trở thành gia nô, tâm tình bị đả kích rất lớn. Lúc này, võ đạo của hắn mới trì trệ lại, không tịnh tiến thêm chút nào nữa.

Nhưng giờ đây, La Chỉnh lại một lần nữa nắm lấy lòng tin của mình, vì mục tiêu của chính bản thân hắn, hắn phải phấn đấu tiến lên phía trước.

...

Đêm qua, La Chỉnh cơ hồ không ngủ một chút nào.

Hắn cũng không biết là mình đã đánh ra bao nhiêu quyền. Sợi bông bọc lại chiếc giường giờ đây đã dính chặt vào vách tường. La Chỉnh hắn cũng không thể để như vậy được, lấy tay nhẹ nhàng kéo ra sợi bông ra, sau đó mọi thứ mới trở về hình dáng ban đầu.

Đến sáng, vẫn như cũ, La Chỉnh lại đánh ra từng quyền, vô cùng vô tận, khắc khổ rèn luyện.

Vì muốn nhanh chóng đạt được thành quả, La Chỉnh cũng trở nên tích cực, năng động hơn.

Bất chấp nguy cơ bị người khác nhìn ra, La Chỉnh vẫn chủ động yêu cầu đệ tử của La gia đánh mình.

Dù sao thì, đã bị đánh trúng nhiều lần như vậy mà toàn thân một điểm thương tổn cũng không có, rất dễ bị người ta hoài nghi.

Chỉ là, La Chỉnh cũng không quan tâm nhiều vậy làm gì. Chỉ có bị đánh tới cùng cực, bị đánh đến hết khả năng của hãn, hãn mới có thể mau chóng rèn luyện chính mình, mới có thể mau chóng gia tăng thực lực của bản thân.

Có một vài người trong đám đệ tử của La gia cảm thấy có chút kỳ quái. Trong khoảng thời gian này, số lần La Chỉnh bị đánh ngày càng nhiều, vậy mà tinh thần của La Chỉnh lại càng trở nên tốt hơn. Đây là tâm trạng của một người đang bị đánh sao? Nhìn cứ như là tâm tình khi đang đánh người khác thì đúng hơn!

Chỉ là, nghĩ đến việc La Chỉnh làm bia thịt trong hai năm qua mà đến bây giờ vẫn còn sinh long hoạt hổ như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ rằng La Chỉnh rất ngoan cường mà thôi. Ngược lại, đám đệ tử của La gia cũng chẳng có hứng thú gì với bí mật của tấm bia thịt này. Dù sao thì, bọn hãn tu luyện là để đánh người, chứ không phải là để mình bị đánh. Dù cho La Chỉnh có kỹ xảo phòng ngự đặc biệt gì, bọn họ cũng lười đi tìm hiểu.

Trong khoảng thời gian này, tạp chất bên trong cốt cách của La Chỉnh được tẩy rửa, bức ra ngày càng nhiều. Khi hãn tắm rửa, dòng nước chảy xuôi xuống mặt đất lập tức biến thành một mảng lớn màu sữa trắng ngà, nhìn cứ như là sữa bò đậm đặc vậy.

Một ngày này, La Chỉnh được dòng nước ấm kia tôi luyện qua, cơ hội tương đương với người bình thường tu luyện tận mấy tháng trời. Hãn bị

đánh một ngày, lại tương đương với khác tu luyện mấy tháng, tốc độ tu luyện như thần vậy!

Ban ngày bị đánh, ban đêm luyện quyền. La Chính vẫn cần cù luyện tập không ngừng nghỉ.

Trong khoảng thời gian này, tổng cộng thời gian ngủ của La Chính chỉ sợ còn chưa tới mười canh giờ. Nhưng dù vậy tinh thần của hắn vẫn như cũ, không mệt mỏi chút nào, ánh mắt kia vẫn trước sau như một, trong trẻo, sáng ngời.

Lý do khiến tinh thần của hắn luôn cảm thấy no đủ, hắn hơn phân nửa là do cái lò luyện, được khắc chín con rồng thần bí, đang nằm trong đầu hắn kia. Ngày ấy, linh hồn của hắn bị cái lò luyện kia luyện chế, linh hồn bị rách ra rồi lại liền lại, lặp đi lặp lại hơn trăm nghìn lần. Mỗi một lần linh hồn bị nghiền nát đều khiến hắn sống không bằng chết.

Thế nhưng, sau khi gắng gượng vượt qua loại đau đớn khổ cực này, tinh thần của La Chính lại trở nên cực kỳ tốt, chắc hẳn linh hồn cũng đã được rèn luyện qua!

Trong cơ thể con người, thứ tu luyện khó khăn nhất chính là linh hồn. Về rèn luyện, mỗi người đều có thể làm, dù cho là người không tu luyện võ đạo thì vẫn có thể rèn luyện được nhục thể.

Nhưng linh hồn thì lại khác, linh hồn được ẩn giấu sâu trong bí cảnh của cơ thể, không thể nhìn được, không thể sờ nắn được. Cũng giống như trong kệ ngữ của Phật giáo có nói rằng "Những thứ hư ảo ở bờ bên kia". Người bình thường căn bản rất khó để có thể rèn luyện.

Nghe nói trong Thanh Vân Tông, có một vài tầng thứ cao hơn bí tịch có thể ảnh hưởng đến linh hồn, như các loại điển tịch "Luyện Hồn Thuật" vậy.

Cảnh giới thần bí này, hiện tại La Chỉnh không có cách nào chạm tới. Mà La Chỉnh cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, nếu có thể, vậy thì không cần ngủ, thời gian này vừa vặn dùng để tu luyện vậy.

Thời gian thoáng chốc đã qua hơn hai mươi ngày.

Bành!

Một quyền này của La Chỉnh đánh ra khiến vách tường dày đặc ra xuất hiện vết rạn nứt.

Lực đạo một quyền này của hắc chỉ mới đánh ra có bảy phần thực lực mà uy lực của nó đã đáng sợ như vậy. Nếu hắc chỉ không nường tay, chỉ sợ rằng cái hầm này đã bị một quyền của hắc chỉ đánh tan rồi.

Hơn nửa tháng rèn luyện này lại khiến thực lực của La Chỉnh có chút tiến.

Từ Luyện Cốt Cảnh Trung kỳ lên đến Luyện Cốt Cảnh Hậu kỳ đỉnh phong, sức mạnh từ một tay có thể đạt tới nghìn cân. Mà một nghìn cân này, chính là một "Đỉnh Chi Lực".

Đối với võ giả mà nói, Đỉnh Chi Lực chính là một đường ranh giới. Chỉ khi đạt tới Đỉnh Chi Lực, sau đó mới có thể xem như là đang đường nhập cảnh, chính thức bước vào con đường võ giả.

Chưa đến một tháng, từ Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong tiến tới Luyện Cốt Cảnh đỉnh phong, vượt qua hắc chỉ một cấp độ. Tốc độ tu luyện này, không chỉ là trong La gia, dù cho là toàn bộ đế quốc, sợ rằng cũng khó tìm được người thứ hai.

Lấy phương thức luyện thể bức ra tạp chất bình thường mà nói, dựa vào nghị lực cùng sự kiên trì, cho dù là vài chục năm tu luyện hay một ngày tu luyện, tạp chất có thể bị bài trừ ra mỗi ngày đều cực kì ít ỏi.

Thế nhưng, so với phương thức luyện thể bằng cách "đánh" tạp chất bức ra này, thì tốc độ của phương pháp này nhanh hơn không chỉ gấp trăm, gấp nghìn lần...

Ngày hôm nay, lúc bị đang bị đánh, La Chỉnh cảm thấy cơ thể của mình tựa như đã xảy ra một ít biến hóa.

Ngày bình thường, những quyền cước kia đánh vào người, dù cho không cảm thấy đau đớn nhưng vẫn để cho hãn cảm giác được một ít sức nặng. Nhưng hôm nay, La Chỉnh lại phát hiện ra, lực đạo của đám đệ tử La gia tựa hồ như nhẹ hơn không ít.

La Chỉnh âm thầm quan sát hạ, đám đệ tử này đánh mình cũng không có nương tay chút nào, những sao lại có cảm giác này?

Không chỉ thế, mỗi một quyền đánh vào người, dòng nước ấm được sản sinh ra cũng ít hơn rất nhiều.

Nếu như nói trước đây một quyền đánh vào có thể sản sinh ra dòng nước ấm lớn chừng ngón tay cái, thì giờ đây một quyền kia chỉ có thể sinh ra dòng nước ấm nhỏ bằng ngón tay út mà thôi. Hiệu quả tẩy rửa thân thể cũng theo đó mà giảm đi.

Tối hôm nay, khi La Chỉnh tắm xong, hãn cũng phát hiện ra tạp chất bị bức ra rõ ràng cũng ít hơn chừng phân nửa.

Những biến hóa này làm cho lòng La Chỉnh dâng lên một nỗi lo âu.

“Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?”

“Chẳng lẽ, thân thể của mình đã trở nên cứng cáp hơn rồi sao?”

Theo những gì mà công pháp luyện khí đó ghi chép, thì hiện tại cường độ thân thể của La Chỉnh đã tương đương với Huyền Khí Hạ phẩm rồi.

Một thanh Huyền Khí trải qua việc rèn luyện không ngừng, cường độ sẽ từng bước tăng lên. Nếu tăng lên một trình độ nhất định, thì lực lượng rèn luyện kia sẽ không còn hiệu quả tốt như vậy nữa.

Đám đệ tử của La gia ở diễn võ trường đa số chỉ có thực lực Luyện Bì Cảnh mà thôi. Ngay cả La Đại Long cũng vậy, chỉ là, hãn được trời sinh thần lực nên sức mạnh của hãn mới có thể so với người có thực lực Luyện Nhục Cảnh.

Hiện tại, mấy trăm cân lực đạo đánh vào người La Chính, hiệu quả đã không còn như trước. Xem ra, chỉ có thể tìm người nào đó lợi hại hơn đánh, mới có thể đạt được hiệu quả như mong muốn.

Nhưng giờ La Chính liệu có thể đi đến nơi nào để tìm đây? Cũng không thể để cho trưởng bối của La gia đến động thủ được...

- Xem ra chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày Tộc Luyện của gia tộc. Vào ngày Tộc Luyện, đệ tử La gia đều sẽ dốc ra toàn lực, lực đạo đánh vào mình cũng sẽ tăng lên không ít. Trọng yếu hơn là, nếu ngày đó có thể đánh thắng đối thủ trong sinh tử đấu, vậy ta liền có thể danh chính ngôn thuận thoát khỏi cái danh phận gia nô này rồi. Có thể đường đường chính chính ly khai khỏi La gia.

Với độ cường hãn của thân thể La Chính ở thời điểm hiện tại, đám đệ tử của La gia kia căn bản chẳng có cách nào làm hãn di động đi được. Cho dù là để cho bọn họ đánh hãn một ngày một đêm, cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Trong tầng hầm ngầm, đôi mắt sáng ngời của La Chính kia chớp động, dưới ánh sáng đến từ ngọn nến, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cương nghị.

Mỗi thù phụ thân bị hãm hại, dù chỉ là một khắc hãn cũng chưa từng quên. Hãn nhẫn nhục chịu đựng, sống tạm bợ ở đây, chỉ là do thực lực của hãn vẫn còn quá yếu kém. Nhưng hôm nay, hãn đã may mắn có được một

bộ công pháp luyện khí thần kỳ, làm cơ thể của hắn có thể chất đặc thù, để cho hắn tiến cảnh thần tốc. Cơ hội này, hắn phải nắm lấy thật chặt...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngày Tộc Luyện

Hiện tại, thời tiết đã chuyển sang đông, gió lạnh từ phương Bắc ủa về, mang theo khí lạnh giá buốt. Khắp mọi nơi đều được phủ lên một màu trắng xóa.

Lần lượt từng bông hoa tuyết rơi xuống, phủ kín cả mặt đất. Giáo trường giờ đây đã hoàn toàn bị phủ kín, tuyết chất thành từng đồng dày đặc.

Trong ngày Tộc Luyện hôm nay, đám hạ nhân, nô bộc của La gia cũng nhanh chóng đi thu dọn đồng tuyết dày đặc ở giáo trường. Đám đệ tử của La gia trong mười hai chi thứ đều xếp thành từng hàng, từng hàng chỉnh tề, đứng ở trên giáo đường, chờ các trưởng bối của La gia đến để kiểm duyệt.

Lúc ban đầu, trong La gia có tổng cộng hết thảy mười ba chi nhánh trong dòng họ, nhưng hiện tại chỉ còn có mười hai mà thôi. Bởi vì, dòng chính vào hai năm trước đã không còn tồn tại nữa rồi.

Vì muốn thúc dục đám đệ tử dốc hết sức để tu luyện, hàng năm La gia đều sẽ tổ chức Tộc Luyện một lần. Bất luận là đệ tử của La gia hay là đám người làm bia thịt, đối với bọn họ, ngày hôm nay là cực kỳ trọng yếu.

Thực lực thể hiện ra trong ngày Tộc Luyện này cũng sẽ quyết định mức độ cung cấp, phân phối tài nguyên tu luyện cho đám đệ tử của La gia. Thể hiện tốt hiển nhiên sẽ có được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, như là có thêm đan dược có thể làm gia tăng tốc độ luyện thể hay là tiên dược có thể chữa thương,...

Còn đối với đám bia thịt mà nói, ngày hôm nay chính là ngày quyết định vận mệnh của bọn họ. Liệu bọn họ có thể giành được sự tự do hay không?

Vào lúc này, La Chinh đang đi cùng với những tên bia thịt khác, nối đuôi nhau tiến vào võ đài. Thần sắc trên khuôn mặt của đám bia thịt kia đều không hề tốt một chút nào, trông có vẻ rất là nghiêm trọng. Mà cũng đúng, ngày hôm nay đối với bọn họ thực sự quá mức trọng yếu.

Với đám người bia thịt, đối mặt với sinh tử đấu, bọn họ cũng chỉ có hai lựa chọn mà thôi. Giành chiến thắng, giành lấy sự tự do, thoát khỏi cái xiềng xích bia thịt này. Và lựa chọn còn lại, chính là thua cuộc, điều này cũng đồng nghĩa với cái chết.

Nhưng, đối với đám đệ tử của La gia, sinh tử đấu cũng chỉ được coi như là một hồi khảo nghiệm năng lực mà thôi. Thắng, thì sẽ được ban thưởng cũng như nhận được sự ủng hộ từ gia tộc. Còn nếu như thua, thì cùng lắm cũng chỉ mất mặt một chút mà thôi.

Đa số những tên đệ tử của La gia đều có thực lực không tệ chút nào, bất kể là về công pháp hay về sức mạnh. Nhưng thực lực cũng chỉ là thứ yếu mà thôi, phát huy thực lực chân chính trong thực chiến lại là chuyện hoàn toàn khác. Phần lớn bọn họ đều rất ít khi thực chiến, vào thời điểm then chốt khó tránh khỏi lúng túng chân tay, cho nên việc bị đánh bại bởi người có thực lực thấp hơn cũng là chuyện thường được thấy.

Mà mục đích khi thiết lập ra sinh tử đấu này, chính là muốn đẩy đám bia thịt kia vào tử lộ, kích phát tiềm lực của bọn hã. Chó cùng dứt đuôi, trước sau gì cũng chết, đám bia thịt cũng chỉ còn cách liều chết cùng đệ tử của La gia, đánh một trận mà thôi. Chỉ có như vậy, đám đệ tử của La gia mới có thể biết được cái gì gọi là thực chiến chân chính.

Chỉ một lát sau, ở phía trên đài cao, có một người nam tử trung niên bước ra. Người trung niên này, thân mặc áo bào màu xanh, trên mặt để một chòm râu dài, khuôn mặt trông như ngọc quan. Người này, không ai khác, chính là Tam thúc của La Chỉnh, La Tuấn Dật.

Nhìn thấy người này, trong mắt La Chỉnh chợt lóe ra một tia hàn quang, người này chính là một trong những người hại chết phụ thân của hắn. Trông bộ dáng có vẻ khiêm tốn như vậy, vậy mà lại đi dùng độc kế, mưu hại chính huynh trưởng của mình, quả thực là một tên nguy quân tử không hơn không kém.

La Chỉnh hận chính mình hiện tại không thể xé xác, róc xương lóc thịt người này ra. Đáng tiếc là, La Tuấn Dật lại có thực lực Luyện Tạng Cảnh, lục phủ ngũ tạng đều được rèn luyện qua, sức mạnh đã chạm đến Đỉnh Chi Lực thứ ba, dùng tay không có thể xé xác hổ, báo, một quyền đánh ra có thể làm đổ cả tường thành!

Phía trên đài cao, La Tuấn Dật đứng thẳng người lên, thở ra một hơi thật dài, sau đó nhẹ giọng nói:

- Ngày hôm nay, ta thông báo cho mọi người một tin vui. Thiếu gia chủ của La gia chúng ta, cũng là cháu trai của ta, đã được Thanh Vân Tông thu nhận làm đệ tử nội môn.

Thanh âm của La Tuấn Dật tuy không lớn, nhưng mỗi người đều có thể nghe rõ. Sau khi tiến vào Luyện Tạng Cảnh, lục phủ ngũ tạng sẽ được rèn luyện qua, thanh âm cũng được kéo dài hơn, vang vọng xa hơn, truyền thẳng vào tai những người có mặt ở nơi đây.

La Tuấn Dật nói xong, trên khuôn mặt của đám đệ tử đều hiện lên vẻ hâm mộ.

Thật ra, chuyện La Phái Nhiên được Thanh Vân Tông thu nhận làm đệ tử, cũng đã nằm trong dự tính của mọi người. Trong Thanh Vân Tông, đệ

tử được chia ra rất nhiều cấp bậc khác nhau. Số lượng người tham gia khảo thí cũng rất đông, thông qua từng tầng khảo hạch, cạnh tranh với nhau rất khốc liệt, thi nhau trổ hết tài năng của mình ra, được chọn làm đệ tử ngoại môn cũng đã là không tệ rồi.

Nhưng, La Phái Nhiên lại có thể một bước lên trời, được thu nhận làm đệ tử nội môn. Việc này thực sự đã nằm ngoài dự liệu của mọi người, cũng khó trách đám đệ tử của La gia lại hâm mộ như vậy.

La Chỉnh cũng chấn động một hồi, Thiên Địa Tạo Hóa Đan kia không ngờ lại thần kỳ như vậy, trực tiếp đưa La Phái Nhiên vào làm đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông. Năm tay của La Chỉnh bất chợt siết chặt, trong nội tâm của hắn cũng tràn đầy lo âu.

Nhị thúc cùng Tam thúc không có giết La Chỉnh, là bởi vì bọn hắn cho rằng, La Chỉnh chẳng phải là thứ gì có khả năng uy hiếp bọn hắn cả. Nhưng, Nhị thúc và Tam thúc hẳn sẽ không bỏ qua cho La Yên. Trước đây, bởi vì vẫn đang ở Thanh Vân Tông nên La Yên mới có thể tránh được một kiếp nạn. Mà giờ đây, La Phái Nhiên đã trở thành đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông, hẳn nhất định sẽ gây bất lợi cho La Yên.

“Ta phải nhanh chóng đi đến Thanh Vân Tông mới được!”

- La Phái Nhiên chính là niềm kiêu hãnh của La gia ta. Ta muốn mọi người hãy lấy đó làm mục tiêu phấn đấu của mình! Ngày hôm nay, chính là ngày Tộc Luyện của La gia ta. Chúng đệ tử của La gia hãy tự chọn lựa một bìa thịt cho mình, rồi tiến hành sinh tử đấu. Nếu thắng, sang năm sẽ có đan dược nhiều gấp hai lần, tiền tiêu hàng tháng cũng sẽ tăng gấp mấy lần, còn được thêm một viên Tử La Hoàn...

Những phần thưởng này, đối với đại đa số đệ tử chi thứ mà nói, không thể nghi ngờ là có sức hấp dẫn rất lớn. Sau khi La Tuấn Dật vừa tuyên bố

xong, thì đã có rất nhiều đệ tử La gia liền lên tiếng nghị luận rôm rả với nhau...

Trái lại, mặt mày của đám người làm bia thịt thì lại càng thêm phần âm trầm. Phần thưởng càng phong phú, hiển nhiên đám đệ tử của La gia cũng sẽ ra tay ác liệt hơn, cố gắng dốc toàn lực hơn.

Sau khi nói xong, La Tuấn Dật liền lui về phía ghế ngồi, ngồi xuống. Lúc này, tên đại quân sự, Hoàng Cách, cũng nhảy lên đài cao, ánh mắt hăm dọa quét qua chỗ đám người bia thịt đứng, sau đó ánh mắt dừng lại trên người La Chính. Trong mắt hăm dọa bỗng lóe lên một tia ngoan độc, hăm nghĩ thầm:

“Tiểu tử, sợ rằng ngươi không thể sống qua ngày hôm nay rồi!”

Ngay sau đó, Hoàng Cách the thé giọng, nói:

- Được rồi. Tiếp theo, chúng đệ tử sẽ chọn mục tiêu đối chiến của mình. Người đầu tiên lên đài sẽ là con trai trưởng của Tam gia chủ, La Thừa Vận!

Ngay lập tức, La Thừa Vận liền nhảy lên lôi đài, hướng về phía phụ thân của hắn hành lễ một cái. Sau đó quay người về phía đám bia thịt đang đứng, lựa chọn đối thủ của mình.

Thời điểm ánh mắt của La Thừa Vận nhìn vào La Chính, La Chính cũng nhìn lại La Thừa Vận, ánh mắt của hai người trong chốc lát giao vào nhau. Trên khóe miệng của La Chính chợt hiện lên một nụ cười. Một tháng trước, La Chính vốn còn tưởng vì chuyện của Hoàng Cách mà La Thừa Vận sẽ sớm trả thù, không ngờ rằng một tháng qua lại gió êm, sóng lặng đến như vậy. Xem ra, La Thừa Vận chính là muốn chờ đến ngày hôm nay, đánh chết hắn ngay tại lôi đài này.

Nhưng, điều làm La Chính cảm thấy ngoài dự đoán chính là, La Thừa Vận không có chọn La Chính, mà lại chọn người đàn ông đang đứng ở phía

sau La Chinh.

Người đàn ông trung niên kia là tử tù La gia mới mua về gần đây, thân hình người này có vẻ khá là cơ bắp, thần sắc trông cũng không tệ, thực lực cũng không đến nỗi kém, đã là Luyện Nhục Cảnh.

Người này cũng không nói lời nào, trực tiếp nhảy lên lôi đài, trong đôi mắt ngập tràn hung quang. Với một tấm bia thịt, mọi người đều biết rõ, trong sinh tử đấu cũng không có cách nào nhận thua, một bia thịt nhận thua cũng là đồng nghĩa với cái chết. Dù sao thì, nếu đã ngồi chờ chết, không bằng liều chết, toàn lực xông lên, không chừng còn có thể mở ra một con đường sống.

Người sống, ta chết. Vật lộn sống mái với nhau, cũng không cần câu nệ lễ tiết làm gì.

Người đàn ông kia, sau khi lên đài, liền đánh đòn phủ đầu. Kinh khí toàn thân bạo phát, hướng về phía La Thừa Vận mà lao nhanh tới. Người này ỷ vào cơ thể bắp thịt rắn chắc, xông tới cứ như một con trâu điên vậy, lôi đài cũng theo đó mà rung động theo.

Trên khuôn mặt của La Thừa Vận hiện lên một nụ cười khê. Trong tay hắn, một đạo hào quang màu tím được ngưng tụ ra, ngón tay chợt chuyển thành năm đấm. Thời điểm người đàn ông trung niên kia xông đến bên người, La Thừa Vận chợt nhẹ nhàng né qua rồi duỗi tay đánh ra đòn "Tử Đàn Thốn Kinh" về phía người đàn ông trung niên.

Phốc!

Lực đạo của Tử Đàn Thốn Kinh khá là mật mờ, nhìn bằng mắt thường rất khó có thể nhìn ra. Nhìn thấy La Thừa Vận tránh né, người trung niên kia nhất thời dừng bước chân của mình lại, quay người lại chuẩn bị xông lên lần nữa. Hiện tại, người đàn ông trung niên này vẫn chưa biết rằng, chính mình đã bị người ta đả thương.

Ngay khi người đàn ông vừa phóng bước chân ra, bỗng nhiên có thanh âm trầm thấp từ trong cơ thể hân vang lên.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Sáu âm thanh trầm muện, bạo liệt vang lên. Từ trên thân thể của người đàn ông trung niên kia bỗng có sáu lỗ máu phun tràn ra.

Ánh mắt của hân trợn to, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không cam lòng. Miệng hân dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lại không thể nói thành lời, chỉ có thể nghe âm thanh lẩm bẩm phát ra. Rồi đôi mắt của người trung niên kia dần dần mất đi thần thái, cả cơ thể "âm ầm" ngã xuống mặt đất.

Một chiêu...

Đám đệ tử của La gia nhìn thấy cảnh này, nhất thời âm thanh ủng hộ vang lên, còn có không ít người vỗ tay cổ vũ.

Cũng có những đệ tử tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, thần sắc trên khuôn mặt đều có chút hồ hững.

La Thừa Vận, với tư cách là con trai trưởng của Tam gia chủ, thiên phú tu luyện cũng không được tính là ưu tú. Chỉ là, từ nhỏ hân đã được sử dụng các loại linh đan, dược liệu, tốc độ tu luyện so với đệ tử bình thường hân phải nhanh hơn không ít.

Thế nhưng, tốc độ tu luyện có nhanh đi chăng nữa, cũng không thể nào nhanh đến mức độ như vậy được. Giải thích hợp lý nhất vào lúc này, chính là La Thừa Vận đã sử dụng viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan thứ hai, cũng là viên cuối cùng của La gia.

La Chính, đang đứng cùng với đám người bia thịt, cũng lắc lắc đầu, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười khổ. Nhị thúc cùng Tam thúc này cũng thật... Thiên Địa Tạo Hóa Đan, được La gia truyền thừa qua bao nhiêu đời,

cũng chẳng có ai dám mảy may đụng vào. Vậy mà giờ đây, bọn hăn lại một trên, một dưới, mỗi người dùng một viên...

Thời điểm La Chỉnh nghe thấy La Phái Nhiên nói rằng, hăn đã sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, lúc đó La Chỉnh hăn thực sự cực kì phẫn nộ. Nhưng giờ đây, biết được rằng La Thừa Vãn cũng đã sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, ngược lại, tâm tình La Chỉnh lại cảm thấy rất bình tĩnh.

Thiên Địa Tạo Hóa Đan tuy tốt, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi.

Thế nhưng, thể chất đặc thù của La Chỉnh thì lại khác, có thể không ngừng tẩy rửa nhục thể của bản thân. Hiện tại, Thiên Địa Tạo Hóa Đan đối với La Chỉnh mà nói, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ là đồ vật bên ngoài mà thôi, La Chỉnh cũng không có coi trọng cho lắm. Chỉ là, nghĩ tới những việc mà Nhị thúc và Tam thúc đã làm, quả thực đã để cho con cháu của La gia quá thất vọng rồi.

Đúng lúc này, giọng nói Hoàng Cách lại vang lên:

- Trận đầu tiên, Thừa Vãn thiếu gia đại thắng!

Bỗng, vào lúc này, La Thừa Vãn lại nhìn về phía đài cao, hướng Hoàng Cách nói:

- Đại quân sự, vừa rồi chỉ là thử tay nghề mà thôi. Ta còn muốn khiêu chiến với một người khác.

Trên khuôn Hoàng Cách bỗng hiện lên nét vui mừng, hăn nghĩ thầm:

“Rốt cuộc cũng đã tới rồi!”

Sau đó hăn liền nói:

- Thừa Vận thiếu gia còn muốn tiếp tục khiêu chiến. Xin hãy lựa chọn bia thịt.

Đứng ở trên lôi đài, La Thừa Vận nghiêng đầu nhìn lại, ngón tay từ từ chỉ về hướng mà đám bia thịt đang đứng. Thấy ngón tay của La Thừa Vận chỉ đến, sắc mặt của đám người kia lập tức đều trắng bệch ra, bọn họ vừa được chứng kiến thực lực của La Thừa Vận. Người nào bị hãn chọn trúng, hãn kết cục sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Trong mắt đám người bia thịt, ngón tay của La Thừa Vận cứ như là lưỡi hái của tử thần vậy, chỉ trúng người nào, người đó chỉ có nước đi chầu Diêm Vương mà thôi.

Cuối cùng, ánh mắt của La Thừa Vận dừng lại trên người La Chinh. Hãn ngoắc ngoắc ngón tay, cười nói:

- Người, lên đây đi!

Mọi người đều nhìn theo hướng mà La Thừa Vận chỉ tay đến, nhìn người vừa bị chọn trúng. Bọn họ thật không ngờ rằng, người đó lại chính là La Chinh!

Sinh tử đấu, đối với bia thịt, cũng chỉ có một thắng hai chết mà thôi.

Cho nên, trong những lần Tộc Luyện trước đây, đám đệ tử của La gia lúc lựa chọn mục tiêu, dù là vô tình hay cố tình, cũng đều tránh chọn phải La Chinh. Tuy La Chinh mang tội danh phản bội gia tộc, những gia chủ không có hạ lệnh xử lý, cho nên đám đệ tử của La gia cũng không dám thật sự muốn hãn chết.

Vậy mà giờ đây, La Thừa Vận lại lựa chọn La Chinh làm đối thủ của mình. Thời khắc này, trong lòng mọi người cũng đã minh bạch. La Chinh, sợ rằng hôm nay hãn chết chắc rồi!

- Rốt cuộc cũng đã tới rồi!

La Chỉnh cũng không nói lời nào, đi ra khỏi đám bia thịt, bước đến lôi đài, khuôn mặt không hề đổi sắc một tý nào. Hắn lồm cồm bò lên lôi đài, rồi hướng về phía La Thừa Vận, chấp tay nói:

- Thừa Vận thiếu gia, xin mời!

- Đại đường ca, cần gì phải nói chuyện khách khí như vậy?

La Thừa Vận cười híp mắt, nói.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhất Chiêu

Đại đường ca...

Xưng hô này, đã lâu rồi chưa có ai gọi La Chỉnh như vậy.

La Chỉnh vẫn còn nhớ rõ, lúc mình còn nhỏ, khi đó La Thừa Vận vẫn thường xuyên đi theo sau La Chỉnh, miệng thường kêu "đại đường ca, đại đường ca", ríu rít không ngừng.

Nếu có người nào ăn hiếp La Thừa Vận, thì hẳn sẽ vừa chạy vừa khóc đi tìm La Chỉnh.

Câu nói vừa rồi của La Thừa Vận khơi gợi lại kỉ niệm của La Chỉnh, làm hẳn nhớ về thời thơ ấu của mình. Mọi thứ vào lúc đó thật tốt đẹp biết bao.

Không ngờ sau khi lớn lên, trong gia tộc đấu đá lẫn nhau, huynh đệ cũng vì lợi ích mà dần dần bước đi trên những ngã rẽ khác nhau. Đúng thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Nghe La Thừa Vận nói vậy, La Chỉnh gật gật đầu, sau đó sửa lại cách xưng hô:

- Thừa Vận đường đệ, vậy, động thủ đi!

- Ai... La Chỉnh, cũng chỉ tại người không nhận định rõ thận phận hiện tại của bản thân mình mà thôi. Vừa gọi người một tiếng "đại đường

ca", người lập tức lại coi ta như đường đệ rồi sao? Ha ha! Người, chết trên tay ta, tính ra cũng không oan uổng chút nào đâu!

La Thừa Vận nở ra một nụ cười lạnh, nói.

Sau đó, đột nhiên từ cơ thể của hắn tản mát ra một cỗ khí thể vô hình.

Bị La Thừa Vận đùa giỡn như vậy, lửa giận trong lòng La Chính bất chợt dâng lên, khuôn mặt cũng hoàn toàn trở nên lạnh lẽo. Trong nội tâm, một chút tia thân tình còn sót lại cũng đã bị lửa giận thiêu đốt cả rồi!

La Thừa Vận vừa nói xong, toàn thân hắn đột nhiên có từng đạo ánh sáng tím mãnh liệt phát lên. Một bước lướt tới, liền nhanh chóng lao tới La Chính với một tốc độ cực kì quỷ dị.

Bành!

La Chính chính diện ngạnh kháng lại một quyền này, thân hình phải lui về sau mấy bước rồi mới có thể đứng vững. Dựa vào lực đạo của một kích này, xem ra sau khi phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, La Thừa Vận này cũng đã bước vào Luyện Cốt cảnh rồi.

Quả nhiên cường hãn bá đạo!

Sau khi thân thể của La Chính trở nên cứng rắn hơn, những tên đệ tử thực lực Luyện Bì Cảnh, Luyện Nhục Cảnh kia đánh vào cũng chẳng làm sản sinh ra bao nhiêu dòng nước ấm.

Nhưng vừa rồi, sau khi cứng rắn ngạnh kháng lại một kích kia, dòng nước ấm kia lại điên cuồng lưu chuyển, hướng về vị trí cốt cách của La Chính mà lao nhanh đến, không ngừng tẩy rửa xương cốt của hắn.

“Cảm giác này, thật sự quá thư sướng!”

Khi La Chỉnh đang còn đắm chìm trong cảm giác thoải mái thì ở bên kia, La Thừa vận lại giống như kẻ điên, căn bản hẳn không muốn La Chỉnh có cơ hội để thở dốc, hướng về phía La Chỉnh, mạnh mẽ lao tới trước.

Từng đợt, từng đợt công kích sắc bén của La Thừa Vận lao tới, đánh lên trên người La Chỉnh.

Cũng nhờ vậy, dòng nước ấm trong người La Chỉnh cứ như hồ thủy điện xả lũ vậy, ào ào chảy xuôi theo xương cốt trong cơ thể. La Chỉnh thậm chí có thể cảm nhận được tạp chất ở bên trong cốt cách đang được dòng nước ấm kia cọ rửa, từng khóa, từng hạt tạp chất lần lượt bị bức ra.

- Đánh! Thừa Vận thiếu gia, đánh chết hẳn đi!

Ở trên đài cao, Hoàng Cách mở miệng hét to. Trông có vẻ cực kỳ hưng phấn, cứ như là chính hẳn lên lôi đài đánh La Chỉnh vậy.

Trong đám đệ tử của La gia, có không ít người ủng hộ cho La Thừa Vận. Chỉ là, trên mặt của đa số đệ tử của La gia bây giờ đều mang theo vẻ trầm mặc.

Đối với nhiều đệ tử có địa vị thấp kém trong La gia, trong thâm tâm bọn họ vẫn còn hoài niệm thời mà La gia vẫn còn công chính, công bằng, minh bạch. Lúc đó, chỉ cần là đệ tử có thiên phú, dù người đó có là chi mạch gì đi nữa, cũng sẽ có cơ hội của riêng mình.

Thế nhưng, giờ đây, khi mà Tam gia chủ cùng thế thiếp của hắn lên nắm quyền La gia, ngoại trừ đệ tử thuộc người của bọn hắn ra, những đệ tử chi thứ khác căn bản không có hi vọng gì.

La Chỉnh, kẻ đã từng là thiếu gia chủ, cũng là kẻ mang trong mình huyết mạch dòng chính cuối cùng của La gia. Nếu như hắn chết đi, thì La gia này, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể trở lại như trước đây được nữa rồi.

Trên lôi đài, La Chỉnh không ngừng bị từng đợt quyền, cước tàn bạo của La Thừa Vận đánh trúng.

La Tuấn Dật đang ngồi ở trên đài cao, hai hàng lông mày chột nhú lại. Thực lực của La Thừa Vận, kẻ làm cha như hắc hắc phải biết rõ nhất, sau khi phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, thực lực đã tiến vào Luyện Cốt Cảnh.

Ở La gia này, ngoại trừ La Phái Nhiên ra, trong đám người trẻ tuổi, không ai có thể là đối thủ của La Thừa Vận cả.

Vừa rồi, La Tuấn Dật hắc hắc đếm được rất rõ ràng, La Thừa Vận một hơi đánh ra hơn mười quyền, La Chỉnh liên tục bị bại lui, không hề có lực hoàn thủ.

“La Chỉnh bị Thừa Vận đánh như vậy mà vẫn còn đứng được sao?”

Trên con đường võ đạo, có một câu gọi là "Tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất".

Đó là bởi, so với phòng thủ tấn công dễ hơn rất nhiều. Cho dù thân thể có cường hãn đến đâu, cũng không thể ngăn được những đòn tấn công sắc bén được.

Không nói đến những thứ khác, coi như là La Tuấn Dật hắc hắc, bị La Thừa Vận đánh tới như vậy, cơ thể của hắc hắc cũng không thể nào chịu đựng nổi được. Đây cũng là lý do vì sao những thứ như công pháp hộ thể, như là "Kim Cương Tráo", "Cửu Dương Thánh Thể", đều cực kỳ quý giá.

“La Chỉnh bị La Thừa Vận đánh đến như vậy, vẫn có thể tiếp tục đứng lên... Lẽ nào La Chỉnh đạt được công pháp hộ thể đặc biệt nào sao? "Ngưỡng Vực" là công pháp hộ thân trước đây của đại ca, trước khi chết đã truyền công pháp này lại cho La Chỉnh sao?”

Nghĩ đến việc La Chỉnh bị đánh đập trong hai năm qua, vậy mà giờ đây vẫn sinh long hoạt hổ như vậy. Ánh mắt của La Tuấn Dật bất chợt lóe lên tia sáng.

La Thừa Vận cũng có chút nôn nóng. Quyền, cước đánh ra ngày càng nặng tay hơn, các loại chiêu thức tàn nhẫn cũng được hăn thi triển ra.

- Tử Đàn Thốn Kinh!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Vốn La Thừa Vận tưởng rằng, lực đạo của Tử Đàn Thốn Kinh có thể làm cho La Chỉnh ngã xuống. Nhưng, hăn lại không ngờ rằng, sau khi kinh lực của lực trọng kinh đánh vào người La Chỉnh, La Chỉnh không những không có ngã xuống, mà ngược lại tinh thần lại ngày càng tốt hơn. Đôi mắt kia dường như còn sáng láng hơn, chăm chăm nhìn thẳng vào La Thừa Vận hăn. Trong nội tâm của La Thừa vận bất chợt hiện lên một nỗi sợ hãi.

“Tên này là yêu quái sao? Đánh như vậy mà không chết!”

Nhìn thấy ánh mắt của La Chỉnh, La Thừa Vận có chút hoảng hốt. Hiện tại, hăn đã là cao thủ Luyện Cốt Cảnh. Theo lý thuyết mà nói, đối với tên gia hỏa như La Chỉnh, một quyền của hăn cũng có thể đánh nát, rốt cuộc là tại sao?

“Ánh mắt này là có ý gì? Cười nhạo ta bất lực sao?”

Ánh mắt kia của La Chỉnh, không chỉ làm La Thừa Vận thấy hoảng loạn, mà còn làm hăn cảm thấy phẫn nộ vô cùng.

“Xem ra người muốn ta sử dụng thứ đó để đối phó với người rồi!”

La Thừa Vận lặng lẽ lấy ra một cái hộp nhỏ. Cái hộp nhỏ kia lớn hơn lòng bàn tay một chút, bên trên được khắc từng đạo hoa văn phù lục tỏa

sáng rực rỡ. Phía sau cái hộp này còn có một cái nút bấm. La Thừa Vân hướng miệng hộp về phía La Chinh, sau đó hần hung hăng ấn vào phía sau chiếc hộp một cái, mặt mày dữ tợn quát lên:

- Đi chết đi!

Ngay khi La Thừa Vân lấy chiếc hộp đó ra, La Chinh đã liền cảnh giác rồi. Đã từng là thiếu gia chủ, La Chinh hẳn đương nhiên biết đó là chí bảo phòng thân của gia tộc, Thiên Cơ Lôi Kiếp Kích!

Thiên Cơ Lôi Kiếp Kích là vũ khí bí mật được Phù Lục Sư chế tạo ra. Bên trong phong ấn một đạo thiên cơ lôi kích, có uy lực cực lớn. Trong lúc không ai để ý có thể nhất kích tất sát đối phương!

Chỉ là, Thiên Cơ Lôi Kiếp Kích này chỉ dùng được một lần mà thôi, lại có giá trị cực kỳ lớn. Dùng xong liền trở nên vô dụng, thường được đưa cho văn bối của con em trong gia tộc làm vật phòng thân.

Tên La Thừa Vân này không ngờ lại độc ác như vậy. Tấn công không có kết quả lại muốn dùng vật tàn độc này để đối phó. Thân thể của La Chinh tuy cường hãn, nhưng khi bị cái lôi kích này đánh trúng, cũng khó có thể thoát thân. Hiện tại, tâm tình La Chinh hiện tại đã hoàn toàn nổi giận.

Một đạo lôi kích do tia chớp hình thành trong nháy mắt bắn ra, hướng về phía La Chinh.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, La Chinh lập tức lắc mình, đứng tại chỗ lộn vòng một cái. Đạo lôi kích kia, mang theo tiếng sấm "đùng đùng" không dứt, xoẹt qua đỉnh đầu La Chinh, có vài sợi tóc của La Chinh bị lôi kích kia đốt cho cháy khét.

Ngay sau đó, phía dưới lôi đài có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một tên bia thịt hoàn toàn bị lôi kích đánh trúng, toàn thân đều bốc lửa, cháy lên

hừng hực. Sau đó ngọn lửa mạnh mẽ ngay lập tức đốt tên bia thịt kia thành tro bụi.

Nhìn thấy hình dạng hiện của tên bia thịt kia, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi. Tên La Thừa Vận này cũng thật là quá đáng! Lôi kích vừa nãy của hắn quả thực có thể bắn về phía bất kì ai ở giáo trường này. Nếu như lôi kích đó không bắn về phía đám bia thịt, mà lại bắn về phía đệ tử của La gia thì sao? Tên La Thừa Vận này, căn bản cũng chẳng hề xem trọng tính mạng của những đệ tử La gia này.

La Chinh từ dưới đất bò dậy, mặt lạnh như băng, hắn siết chặt nắm tay lại, nói:

- Đánh lâu như vậy, đã rồi chứ? Giờ tới lượt ta rồi chứ?

- Không tốt!

Thấy trên lôi đài xuất hiện biến cố, La Tuấn Dật đập mạnh tay vào bàn, liền muốn nhảy xuống lôi đài. Hắn đã sớm nhìn ra thân thể dị thường của La Chinh. Tên tiểu tử này nhịn nhục đã lâu, nhất định là có mưu đồ!

Chỉ tiếc, dù tốc độ của La Tuấn Dật có nhanh đi nữa, thì giữa đài cao và lôi đài vẫn còn một khoảng cách khá xa. Chút thời gian này cũng đã đủ để La Chinh ra tay rồi.

- Tử Đàn Thốn Kinh!

La Thừa Vận còn chưa lấy lại tinh thần, thì đã bị một quyền của La Chinh đánh trúng. Một quyền này của La Chinh cực kỳ ảo diệu, thốn kinh đánh vào thân thể của La Thừa Vận, ngay lập tức, có bảy tiếng nổ phát ra.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Bảy âm thanh trầm đục vang lên, máu tươi theo bảy lỗ máu tuôn tràn ra. Vị trí của bảy cái lỗ này, theo thứ tự là hai tay cùng hai chân gốc rễ, còn có đan điền, *khí huyết.

*Khí Huyết: Huyết nằm cạnh Đan Điền. Vị trí: Từ rốn xuống ba thốn, đo ra ngang nửa thốn.

Vị trí của những bộ phận này không đủ động đến tính mạng. Chỉ là, đời này có lẽ La Thừa Vận không thể tu luyện nữa rồi...

Một chiêu!

Chỉ với một chiêu, Nhị thiếu gia không ai sánh nổi của La gia đã bị La Chinh phế bỏ.

Giáo trường giờ đây hoàn toàn là một mảnh tĩnh lặng.

Liệu ai có thể tưởng tượng được rằng, tấm bia thịt thường ngày người ta có thể tùy ý đánh đập, lại có thể mạnh đến như vậy?

Những tên đệ tử có chút đắc tội với La Chinh đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Bọn hắn luôn cho rằng La Chinh dễ ăn hiếp, không ngờ rằng người ta vậy mà ẩn giấu thực lực kinh khủng như thế.

La Thừa Vận cũng chẳng thể nào ngờ được. Hắn vốn cho là mình có thực lực Luyện Cốt Cảnh, đối phó La Chinh cũng chỉ đơn như đối phó với một tên nhóc ba tuổi mà thôi. Sao La Chinh bỗng nhiên trở nên mạnh như vậy? La Thừa Vận hẳn đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, tốc độ tu luyện của hắn so với La Chinh không biết phải nhanh hơn bao nhiêu lần...

Trong nội tâm La Thừa Vận cảm thấy cực kỳ không cam lòng, sau đó hắn liền ngã xuống mặt đất. La Tuấn Dật kịp thời lao đến đỡ lấy.

- Thừa Vận!

- Ta không đả thương đến bộ phận trọng yếu của hãn. Hãn sẽ không chết được.

La Chỉnh nói ra.

La Tuấn Dật ngẩng đầu lên. Nét tao nhã trên mặt giờ đây đã trở nên nhăn nhó, vằn vẹo khó coi. Hãn chỉ thẳng vào mặt La Chỉnh, mắng:

- Ngươi, tên ranh con độc ác này! Sao ngươi có thể làm vậy với con ta?

- Quyền cước không có mắt, sinh tử theo mệnh trời. Huống hồ, đây là sinh tử đấu, lúc trước đệ tử của La gia bị bia thịt đả thương cũng không ít. Có lẽ với chuyện này Tam thúc còn tinh tường hơn ta!

La Chỉnh nghiêm mặt nói:

- Hiện tại, ta đã thắng. Dựa theo quy củ, ta bây giờ đã không còn là bia thịt nữa, có thể tự do rời khỏi La gia này rồi!

- Ha ha ha ha, tha cho ngươi một mạng chính là nhân từ của bọn ta. Không ngờ ngươi lại có thể đi đến bước này.

La Tuấn Dật đem La Thừa Vận an trí ở một bên, sau đó hãn ngửa mặt lên trời, cười to nói:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ cho phép ngươi rời đi sao? Đừng có mơ mộng hão huyền!

Thần sắc trên khuôn mặt La Chỉnh lập tức trầm xuống, hãn hỏi:

- Tam thúc, theo tộc quy, trong sinh tử đấu ta đã giành chiến thắng. Hiện tại, ta có thể rời khỏi La gia...

- Quy củ sao?

La Tuấn Dật liền cắt lời La Chinh. Trên mặt hiện lên nét mỉa mai, nói:

- Chỉ có đồ phế vật người mới nghe theo tộc quy thôi. Để ta cho người biết, cái gì là tộc quy? Ở La gia này, Ta chính là tộc quy!

Nghe được lời Tam thúc vừa nói, trên mặt La Chinh đột nhiên co quắp lại hai cái.

Lúc nào ở trong lòng hắn cũng oán hận rằng, mình không thể ăn tươi nuốt sống người đang đứng trước mặt này. Nhưng, hắn vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân kìm nén lại tâm tình của mình.

“Nhất định phải nhẫn nại!”

Bởi, hắn biết, chút thực lực còn con của mình chẳng là gì. Nếu muốn báo thù, hắn phải rời khỏi La gia, hắn cần phải có thời gian để phát triển!

La Chinh vốn tưởng rằng, thắng sinh tử đấu, là có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi La gia. Không ngờ rằng, La Tuấn Dật lại trở nên như vậy, căn bản không có ý định nói đạo lý với hắn.

Nhẫn nhịn lâu như vậy, giờ lại bị người khác nói ra một câu phá vỡ hi vọng. La Chinh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, giận quá hóa cười:

- Chỉ trách ta quá ngây thơ, ấu trĩ, tin tưởng đám tiểu nhân các người sẽ tuân thủ theo tộc quy, sẽ nương tay nhân từ, niệm tình hương hỏa. Các người giết huynh trưởng, cướp ngôi gia chủ, tư đồ thánh được, việc ác bất tận, không gì không dám làm. Sớm đã không thể xưng hô với các người như con người nữa rồi! Các người đều là một lũ súc sinh! Rồi sẽ có ngày, ta nhất định sẽ tận tay lấy đầu các người, cúng tế phụ thân!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Luyện Tạng Cảnh!

- La Chỉnh, người nhục mạ trường bối như vậy, tựa hồ có phần quá đáng...

Một trường bối của La gia cau mày, nói.

- Im miệng!

La Chỉnh quát lớn:

- Thời điểm cha ta bị hãm hại, Tam gia chủ, Tứ gia chủ, Ngũ gia chủ,... Lúc đó đám người La gia các người đang làm gì? Không phải các người đang phụ lòng phụ thân ta ban cho các người ân huệ sao? Các người *trợ Trụ vi ngược, đều là đồng lõa sát hại cha ta!

*Trợ Trụ Vi Ngược: Có lỗi mà không chịu sửa đổi, còn tìm cách che đậy, thì đó chính là "trợ Trụ vi ngược", nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Ân Trụ Vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương, vốn là một tên hôn quân vô đạo, cho nên những người làm điều độc ác thì được gọi là "trợ Trụ vi ngược".

Hai năm nhẫn nhịn, phần nộ cùng ủy khuất rốt cuộc vào thời khắc này cũng đã bạo phát. Thần sắc La Chỉnh chợt tối sầm lại, trông có vẻ giống như một vị sát thần đang tức giận vậy, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người. Mỗi người nhìn thấy ánh mắt của La Chỉnh thì đều hoặc là tránh né đi, hoặc là cúi đầu, không dám nhìn lại ánh mắt kia.

La Tuấn Dật cũng chẳng muốn nói tiếp tục nói đến chủ đề này trước mặt La Chinh nữa, hăn liền nói:

- Không nói nhảm với tên tiểu súc sinh người! Nhanh chóng giao công pháp hộ thể người đang tu luyện ra đây! Ta hứa với người, sẽ cho người được tự sát tại chỗ, không phải chết một cách thống khổ, cho người chết được toàn thân! Ta sẽ đem xác người an táng tại phần mộ tổ tiên của gia tộc.

Vừa dứt lời, chợt có từng đạo quang mang màu tím rậm rạp chạy dọc theo cánh tay của La Tuấn Dật.

- Người vẫn còn dám có dục vọng cướp đoạt thần công hộ thể của ta? Nằm mơ!

Dứt lời, hai chân La Chinh ra sức đạp mạnh một cái vào mép lôi đài, lấy tốc độ cực nhanh hướng đi ra ngoài phóng. Nếu không thể đường đường chính chính rời khỏi La gia, hăn chỉ còn có thể cố gắng hết sức thoát ra mà thôi.

La Chinh phóng đi rất nhanh. Dù vậy, La Tuấn Dật là cao thủ thành danh, tiến vào Luyện Tạng Cảnh đã lâu, tốc độ của hăn nhanh hơn La Chinh nhiều. Những nơi mà La Tuấn Dật đi qua đều để lại từng đạo tàn ảnh màu tím. Hăn lao tới chặn trước mặt La Chinh, rồi nói:

- Tên nhãi con nhà người! Chút thực lực của người còn chưa đáng là gì, không trốn thoát được đâu. Để ta nói lại lần nữa. Mau giao công pháp hộ thể của người ra đây! Nếu không, ta sẽ cho người biết cái gì là thống khổ, sau đó nghiền xương của người thành tro. Cho người chết không có chôn thân.

- Cút!

Dứt khoát đáp lời La Tuấn Dật. Đồng thời, tay La Chinh cũng đánh ra đòn thiết quyền!

La Tuấn Dật hoàn toàn không để công kích của La Chinh vào mắt, nhẹ nhàng đưa tay ra đỡ lấy thiết quyền. Ngay sau đó quả đấm của La Chinh lập tức bị tháo lực. Đồng thời, La Tuấn Dật tiến sát đến người La Chinh, một hơi đánh ra hơn mười quyền ảnh.

Rầm rầm rầm...

Lực lượng của La Tuấn Dật không phải thứ mà quyền cước của đám đệ tử La gia có thể sánh được. Lực lượng của Luyện Cốt Cảnh có thể đạt tới một Đỉnh Chi Lực, mà Luyện Tạng Cảnh thì lại có thể đạt được được ba Đỉnh Chi Lực!

Lực lượng kinh khủng thông qua bàn tay đánh vào thân thể của La Chinh. Vào lúc này, trong thân thể của La Chinh đang điên cuồng chuyển hóa, sản sinh ra từng đạo dòng nước ấm. Chỉ là, những quyền này của La Tuấn Dật đã vượt qua khỏi mức chuyển hóa của La Chinh, dư lực mà cơ thể La Chinh không kịp chuyển hóa cũng chính là chút lực đạo còn sót lại làm cho La Chinh bị thương.

Phốc!

La Chinh bị đánh bay ra ngoài, rơi mạnh xuống mặt đất. Sau đó La Chinh lập tức xoay người đứng lên, miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Nhìn thấy La Chinh bị mình đánh nhiều quyền như vậy, mà lại vẫn có thể tiếp tục đứng lên. Tâm tư của La Tuấn Dật chột như lửa nóng, hấn mất kiên nhẫn nói:

- Công pháp hộ thể này thật sự rất đáng gờm! Giao ngay ra đây! Ta có thể cân nhắc lại, cho người sống tạm ở La gia này!

- Loại tiểu nhân các người có nói cũng như không, người tưởng ta sẽ tin người sao?

La Chỉnh vừa nói chuyện, vừa điều chỉnh lại hô hấp của mình. Sau khi rơi xuống đất, La Chỉnh cảm thấy xương cốt toàn thân đều thoải mái vô cùng. Những dòng nước ấm kia tựa hồ đã tẩy rửa sạch sẽ tạp chất bên trong xương cốt của La Chỉnh!

Trải qua một tháng bị đánh, đập, La Chỉnh đã sớm đạt tới Luyện Cốt Cảnh đỉnh phong. Chỉ là do mức độ cường hãn của cơ thể hãn được nâng lên, lực đạo đâm đẽ tử La gia đánh vào đã không còn đủ, cho nên dòng nước ấm được sản sinh ra cũng thiếu hụt nhiều hơn, làm hãn khó có thể đột phá vào Luyện Tạng Cảnh được.

Nhưng sau khi chiến một hồi cùng hai cha con La Tuấn Dật, trong cơ thể La Chỉnh cũng đã có một lượng lớn nước ấm được sản sinh ra, giúp hãn bức ra những tạp chất còn sót lại trong xương cốt của hãn.

Hiện tại, tạp chất bên trong cốt cách của La Chỉnh đã được cọ rửa sạch sẽ, mỗi một khối cốt cách trong cơ thể hãn đều cực kỳ tinh thuần.

Giờ khắc này, La Chỉnh cảm thấy thân thể vô cùng nhẹ nhàng, mỗi một chỗ cốt cách đều như có linh tính vậy, để cho hãn điều khiển rất tự nhiên. Mà cùng với đó, tần suất hô hấp của La Chỉnh cũng thay đổi theo, mỗi một lần hô hấp đều kéo dài hơn gấp rưỡi thời gian so trước kia. Hơi thở kéo dài càng lâu, điều tức càng tự nhiên hơn.

Đây cũng là dấu hiệu cho thấy rằng hãn đã bước vào Luyện Tạng Cảnh!

Trong lòng La Chỉnh hoan hỉ vô cùng, nhưng hiện tại trên khuôn mặt cũng không biểu lộ vẻ gì khác thường.

- Hừ! Mạnh miệng lắm! Hi vọng khi nhận lấy cực hình của gia tộc, miệng lưỡi của ngươi vẫn còn cứng rắn như vậy!

La Tuấn Dật lại một lần nữa lao tới, lúc này đây, hắn muốn một chiêu bắt La Chỉnh lại.

Thế nhưng, vào đúng lúc này lại có một chuyện kinh người xảy ra!

Ngay khi La Tuấn Dật tiếp cận La Chỉnh, trong nháy mắt, La Chỉnh đánh ra một quyền nhanh như thiểm điện.

Tốc độ của một quyền này nhanh đến mức cực hạn. La Tuấn Dật hiện tại cũng không có phòng bị gì, một quyền kia hoàn toàn đánh vào trên người hắn.

Sau khi tiến vào Luyện Tạng Cảnh, La Chỉnh điều khiển cốt cách của mình đã gần như hoàn thiện, sức mạnh được phát huy hoàn toàn khác xa so với lúc còn là Luyện Cốt Cảnh. Mà La Tuấn Dật cũng không biết rằng La Chỉnh vừa mới tiến vào Luyện Tạng Cảnh, phán đoán sai thực lực hiện tại của La Chỉnh.

Một quyền này đánh vào, lập tức La Tuấn Dật liền bị đánh bay về phía sau ba trượng, lăn lốc vài vòng trên mặt đất rồi mới có thể đứng lên.

- Không ngờ ngươi vậy mà lại bước vào Luyện Tạng cảnh!

La Tuấn Dật vuốt vuốt ngực, phun mấy ngụm máu tươi. Trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

La Chỉnh cười lạnh một tiếng. Với La Tuấn Dật, hắn cũng chẳng thèm nói nhiều làm gì, chỉ coi thường, xì mũi một cái.

Sau đó hắn hướng về phía đám người La gia, quét mắt nhìn một vòng rồi nói:

- Còn kẻ nào dám ngăn cản ta nữa?

Hiện tại, La Chỉnh trông có vẻ rất hung hăng càn quấy, cực kỳ khí phách.

Cũng chẳng có ai dám nói gì, toàn bộ giáo trường bây giờ đều lặng ngắt như tờ.

Ngay cả La Tuấn Dật cũng bị một quyền của La Chỉnh đả thương, liệu ở đây còn có ai là đối thủ của La Chỉnh đây?

Ngay lúc này, đột nhiên có một thanh âm vang lên, phá đi sự yên tĩnh nơi đây:

- Ta dám!

Ngay sau đó, có một người nam nhân trung niên từ trong một góc của giáo trường bước ra, người này thân mặc bạch y, mặt mày anh tuấn, bộ dáng trông có vẻ phiêu dật, phảng phất như mang phong thái của người tu luyện thành tiên, mỗi cái giờ tay, nhắc chân đều có một cỗ phong thái riêng.

- La Bính Quyền!

Nhìn thấy bóng dáng của người kia, La Chỉnh lập tức cau mày lại.

Người La Chỉnh không muốn gặp nhất vào lúc này, không ai khác, chính là Nhị thúc của hắn, La Bính Quyền. Tên này chính là kẻ chủ mưu sát hại phụ thân của hắn, còn La Tuấn Dật kia, cũng chỉ có thể coi là kẻ đồng lõa mà thôi!

La Bính Quyền vừa xuất hiện, từ trên người hắn liền có một cỗ khí tức như thực, như có như không, tản mát ra, hướng về phía La Chỉnh xoắn tới. La Chỉnh như gặp phải đại địch vậy, có chút khom người lại, mỗi một khối

cơ bắp, mỗi một khối cốt cách trên cơ thể La Chỉnh vào lúc này đều tiến vào trạng thái phòng bị!

Thực lực của La Bính Quyền đã siêu việt vượt qua cảnh giới Luyện Tủy cảnh. Tuy không bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh, nhưng hắn đã tiến vào nửa bước rồi. Nửa bước này được gọi là "Bán Bộ Tiên Thiên"!

Mà hiện tại La Chỉnh chỉ vừa mới bước vào Luyện Tạng Cảnh mà thôi, so với La Bính Quyền còn cách xa nhau hơn cả một cảnh giới, Luyện Tủy cảnh!

Đối với La Chỉnh mà nói, hiện tại đây là một sự tồn tại hắn khó có thể vượt qua được, căn bản hai bên không cùng một tầng thứ.

Nhưng, La Chỉnh hắn nhất quyết không từ bỏ!

Nếu như muốn vứt bỏ, thì vào hai năm trước hắn đã buông bỏ từ lâu rồi!

Ông trời rủ lòng thương, cho La Chỉnh thêm một cơ hội. Ở trong nội tâm, hắn đang điên cuồng khuyên nhủ chính mình rằng, "Hắn không được chết ở chỗ này, hắn nhất định phải sống". Giờ phút này, ước muốn được sống của hắn vô cùng mạnh liệt.

La Chỉnh trầm mặc một hồi, sau đó lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu. Điên cuồng thúc dục lực lượng trong cơ thể chuyển xuống hai chân, rồi hướng người ra bên ngoài, mạnh mẽ "bắn" người ra.

Thế nhưng, còn chưa kịp lao đi bao xa, La Chỉnh đã bị một đạo trường kiếm mang theo tử khí bay đến, chắn ngang trước mặt hắn lại.

La Chỉnh vặn eo một cái, muốn lách người qua trường kiếm màu tím này, đột nhiên hắn lại bị một thanh trường kiếm màu tím khác chặn lại. Sau

đó, phía trước La Chỉnh không ngừng có những thanh trường kiếm màu tím bay đến, bức La Chỉnh từng bước, từng bước lui về phía sau.

Bị những thanh trường kiếm kia bức xuống, La Chỉnh lại đứng về lại chỗ cũ. Thần sắc trên mặt hắn lúc này trở nên hết sức khó coi. Tiên Thiên Bí Cảnh có thể khống chế chân khí. La Bính Quyền mặc dù chỉ là Bán Bộ Tiên Thiên, không có cách nào vận dụng được chân khí của tự nhiên, nhưng uy lực đã kinh khủng đến như vậy...

La Bính Quyền huơ huơ tay nói:

- Nghiệp chướng! Bọn ta niệm một tình hương khói, tha cho người một mạng, cho người sống tại ở La gia. Không ngờ người lại không *an phận thủ thường, dám đánh Tam thúc của người đến mức bị thương. Người muốn rời khỏi La gia. Đã muốn chết, vậy thì ta sẽ giúp người toại nguyện!

*An Phận Thủ Thường: giữ đúng phận mình, không làm điều gì vượt quá, không đòi hỏi gì hơn.

Từng chuôi trường kiếm màu tím từ dưới đất bay lên, theo những phương hướng khác nhau, hướng về phía La Chỉnh đâm tới. La Chỉnh như muốn rách cả mí mắt, hiện tại hắn tránh cũng không nào thể tránh. Dù cho La Chỉnh hắn có cứng rắn như Huyền Khí đi nữa, nhưng khi đối mặt với Bán Bộ Tiên Thiên như La Bính Quyền đây, cơ thể của hắn cũng chỉ như tờ giấy mà thôi!

Không cam lòng! Trong lòng La Chỉnh hắn cảm thấy cực kỳ không cam lòng.

Nhưng vào lúc này, La Tuấn Dật bỗng nhiên ngăn lại, hắn nói:

- Nhị ca, đừng giết nó vội.

La Bính Quyền chế ngự lại thanh tử kiếm đang đâm về phía La Chinh, hấn hồi lại La Tuấn Dật:

- Tại sao?

- Tiểu tử này không biết được kỳ ngộ gì, cơ thể mạnh hơn xa bình thường. Hơn nữa, tốc độ tu vi của hắn lại còn mạnh hơn so với những người đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan như Thừa Vận và Bái Nhiên.

La Tuấn Dật lên tiếng giải thích.

La Bính Quyền đưa một thanh trường kiếm màu tím nhắm vào mi tâm của La Chinh, mặt không đổi sắc nói:

- Nói! Người đã đạt được kỳ ngộ gì?

Trên khuôn mặt La Chinh bỗng nở ra nụ cười lạnh. Nói cũng chết, không nói cũng chết, còn phí lời để làm gì?

Ngay tại lúc này, bảng hiệu ở chỗ đại môn của La gia bỗng nhiên nổ tung. Một cái lô đỉnh bằng đồng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nặng nề đập xuống mặt đất kêu "ầm" một cái. Hai bên tai của đám đệ tử La gia lúc này đều bị chấn động, run lên.

Sau khi cái lô đỉnh kia rơi xuống, nó lăn xuống từng bậc từng bậc của bậc thang, làm cho đám đệ tử của La gia chạy Đông chạy Tây, từng đợt tiếng kêu rên phát ra liên hồi

- Là người phương nào dám đến La gia ta gây rối?

La Bính Quyền hừ lạnh một tiếng, lại điều khiển trường kiếm màu tím chuyển hướng, đâm về phía cái lô đỉnh bằng đồng đang không ngừng quay cuồng.

Đình đình đình leng keng!

Trường kiếm màu tím cùng lô đồng chạm vào nhau, phát ra từng đạo tiếng vang, vang lên lạnh lạnh. Dù vậy những thanh tử kiếm kia cũng chẳng thể làm lô đồng chuyển hướng.

Sau khi lô đồng lăn xuống bậc thang, bỗng nó lại đứng yên xoay một vòng quỹ dị, rồi hướng về phía La Chỉnh mà đến. Thấy thế, La Bính Quyền liền kêu lên một tiếng "Không được!", vội vã vận chuyển thân pháp, lao về phía La Chỉnh.

Nhưng rốt cuộc thì lô đồng vẫn nhanh chân hơn một bậc. Ngay lúc lô đồng lại gần La Chỉnh, từ lô đồng bỗng nhiên thò ra một cái gì đó, trông có vẻ rất tiêu tụy, giống như đôi tay, nắm lấy La Chỉnh ném vào bên trong.

- Muốn chạy sao, đừng mơ!

La Bính Quyền thấy La Chỉnh bị người bên trong lô đồng bắt đi, hần liền khẽ vươn tay ra, nắm lấy viền của lô đồng kéo lại. Hần muốn ngạnh kháng lại, làm lô đồng đứng yên tại chỗ.

Từ trong lô đồng, đôi tay tiêu tụy kia bỗng nhiên liền hóa thành móng vuốt sắc bén, hướng về phía La Bính Quyền mà chộp tới.

La Bính Quyền cũng phản ứng lại cực nhanh, trở tay vỗ ra một chưởng, cùng với đôi tay tiêu tụy kia đối chưởng với nhau. Ngay sau đó La Bính Quyền liền thối lui vài bước, sắc mặt trở nên khó coi:

- Người là Tà Lang?

La Bính Quyền vừa dứt lời, từ trong lô đồng liền có một lão già leo ra. Lão già kia dáng vẻ cực kỳ gầy gò, toàn thân chẳng có mấy da thịt, nhìn như da bọc xương, trông cực kỳ đáng sợ.

Tên Tà Lang kia lộ người ra, cười nói:

- Ha ha! Vận khí tốt, Vận khí tốt. Không ngờ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, vậy mà lại tìm được loại của quý này. Mùi của tên này và pháp bảo ta luyện chế rất giống nhau. Hẳn rất thích hợp để đưa vào rèn luyện cho binh khí của ta. Vì vậy, người này, ta mang đi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tà Khí Sư

Tà Lang là một Luyện Khí Sư ở trong Sùng Dương Quận.

Ở Đông Vực, Luyện Khí Sư là một chức nghiệp cực kỳ cao quý, đại đa số các gia tộc đều nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để mời Luyện Khí Sư về chế tạo những thần binh lợi khí cho gia tộc.

Nhưng khi nói đến Tà Lang này, tại Đông Vực, ai ai cũng hết sức căm thù, hận không thể giết hẳn đi cho thống khoái.

Nguyên nhân cũng là vì tên này làm việc cực kỳ quỷ dị, cách thức luyện khí của hắn tà ác cực kỳ. Mỗi khi khai lò, hắn đều dùng máu tươi của người sống để tế luyện, thậm chí còn trực tiếp ném người sống vào trong lò luyện khí, người sống bị đốt cho chết tươi.

Một tên ác nhân như thế này, bị không ít các gia tộc tại Đông Vực truy nã cùng vây quét. Chỉ là, thực lực của tên này rất mạnh mẽ, cộng thêm việc hành tung của hắn khá bí hiểm, mấy lần vây công đều bị hắn may mắn thoát khỏi.

Không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy, Tà Lang lại đi qua nơi này. Mà cũng không hiểu sao hắn lại bắt La Chính đi, cũng chẳng thèm nói hai lời, thò tay ra liền lập tức bắt người.

- Tà Lang, tên này là người của La gia ta. Mau chóng bỏ hắn ra!

La Bính Quyền nghiêm túc nói. Mặc dù hắn là Bán Bộ Tiên thiên, nhưng khi đối mặt Tà Lang này hắn cũng chẳng cảm thấy nhẹ nhõm tí nào.

Tà Lang miệng "chật chặt" hai tiếng rồi cười nói:

- Nếu là người của La gia người, sao người còn chỉ kiếm về phía hăn? Người đã muốn giết hăn như vậy, ta thay người xử lý không phải là rất tốt sao?

- Việc của La gia sẽ do gia chủ của La gia, là ta, xử trí. Chọc giận người của La gia, người sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu. Người đừng nên mắc sai lầm!

La Bính Quyền nghiêm mặt nói, đồng thời, những thanh trường kiếm màu tím kia cũng phiêu phù xung quanh hăn, tùy thời phát động.

- Nếu như La Tiêu vẫn còn ở đây, ta đương nhiên sẽ có chút cố kỵ. Bất quá, chỉ dựa vào người... Ha ha, vẫn còn kém một chút. Để ta xem xem hiện tại La gia này liệu có ai ta không thể chọc nổi?

Thanh âm của Tà Lang vang lên, hăn vừa cười vừa nói.

- Tên yêu nhân này, dám ăn nói bừa bãi, xem ta tự tay chém chết người!

La Bính Quyền mặt mày tối sầm mặt lại. Xung quanh, trường kiếm màu tím rung lên một hồi, sau đó xé gió hướng về phía Tà Lang chém tới.

- Để ta xem người làm thế nào chém chết được ta!

Tiếng cười bén nhọn của Tà Lang vang lên, sau đó hăn liền chui vào lại bên trong lô đồng. Lô đồng bỗng nhiên hướng về phía đám đệ tử La gia mà xông tới.

Đám đệ tử La gia thấy cái lô đồng khổng lồ lại hướng về phía bọn hăn mà lăn tới, cả đám đều kêu cha, gọi mẹ, chạy loạn tứ tung. Có vài tên tránh

né không kịp, liền bị lô đồng lăn trúng, đánh bay ra một bên, máu thịt be bét, chẳng biết sống chết như nào.

La Bính Quyền ở phía sau đuổi theo, không ngừng điều khiển tử kiếm chém về phía lô đồng. Những mũi kiếm kia tuy rằng vô cùng sắc bén, nhưng không biết cái lô đồng kia lại được làm từ thứ kim loại gì, dù cho trường kiếm có trăm, bố như thế nào, cũng chỉ có thanh âm "keng keng", "đùng đùng" vang lên mà thôi. Trên lô đồng ngay cả một đạo dấu vết cũng còn chả có.

Lô đồng nghiền nát mọi thứ mà đi, cả võ đài đều bị náo loạn cả lên, đám đệ tử La gia đều kêu rên liên hồi. Sau đó, lô đồng liền chuyển hướng, hướng ra bên ngoài, nghênh ngang rời đi...

La Bính Quyền trở mắt nhìn lô đồng ngày càng lăn xa, hắn cũng chỉ có thể bất lực, cắn răng một cái mà thôi. Ngay lúc hắn đang muốn rút kiếm đuổi tiếp thì lại bị La Tuấn Dật ngăn lại:

- Nhị ca, tên yêu nhân này hành sự quái dị, đừng đuổi nữa!

- Vậy còn tên nghịch tử La Chính kia? Cứ thế tha cho tên nghịch tử vậy sao?

La Bính Quyền mặt không đổi sắc nói.

La Tuấn Dật cười lạnh nói:

- Tên Tà Lang này rất tàn ác. Người sống bị Tà Lang bắt, mười phần thì hết tám, chín phần bị ném vào lò luyện khí, bị đốt chết tươi. La Chính rơi vào tay hắn, chúng ta cũng chẳng cần phải lao động chân tay làm gì.

La Bính Quyền nhẹ gật đầu, quét mắt nhìn xung quanh một vòng. Trong lòng hắn bỗng dâng lên một cổ bất an, nhưng lại chẳng nghĩ ra điều bất an này từ đâu mà đến. Bực bội quát lên:

- Phân phó, toàn lực cứu chữa cho đệ tử bị thương!

Trên giáo trường, đám đệ tử bị thương chỉ sợ có hơn mấy chục người, không ít người bị gãy chân, gãy xương sườn, đau đớn kêu rên quá trời quá đất.

Còn những tên đệ tử không bị thương gì, nhìn thấy một màn này, trong nội tâm đều ảm đạm đi.

La gia giờ đã xuống dốc thật rồi.

Trước kia, lúc phụ thân của La Chính, La Tiêu, vẫn còn, loại yêu nhân như Tà Lang này nào dám hung hăng náo sự như vậy?

Hơn nữa, đối với việc La gia xuống dốc, rất nhiều thế lực xung quanh đều có thể nhận ra.

Bên trong Sùng Dương Quận, các đại gia tộc đều được sắp xếp theo thứ hạng. La gia đã từng độc chiếm một phương, nay cũng chỉ được xếp vào thế lực hạng ba mà thôi.

Trước kia, đệ tử của La gia bước đi trên đường đều diễu võ dương oai. Bên trong Sùng Dương Quận này, liệu có mấy ai dám trêu vào?

Bây giờ thì sao? Đệ tử La gia đi ra ngoài đều trở thành rùa đen rụt đầu, thậm chí ở trong gia tộc địa vị còn không bằng vài tên hạ nhân.

Khoảng thời gian lúc trước đã chóng qua rồi...

...

Ở trong lô đồng, La Chính co người lại, chưa từng kêu lên một tiếng nào.

Từng là thiếu gia chủ, La Chỉnh đương nhiên có nghe nói qua Tà Lang. La Chỉnh cùng phụ thân cũng không chỉ nói qua một lần. Nếu Tà Lang rơi vào tay hắn, La Chỉnh hẳn chắc chắn sẽ dùng thanh Phong Kiếm dài ba thước ở trong tay, chiếm Tà Lang phân thành hai đoạn.

Về phần thủ đoạn của Tà Lang, có đủ loại thủ đoạn hung ác làm người ta phải cảm thấy cực kỳ sợ hãi, như là sự tích dùng người sống tế luyện binh khí, La Chỉnh cũng đã được nghe rất nhiều.

Rơi vào tay người này, La Chỉnh chỉ có thể tự than một câu "không may" mà thôi. Đúng thật là rơi hang hổ lại gặp hang sói.

Lô đồng xoay vòng, tiến về phía trước, La Chỉnh cũng theo đó không ngừng xoay tròn theo. Cộng thêm việc trên người Tà Lang truyền đến từng đợt mùi hôi thối như mùi của thi thể, cơ hồ làm La Chỉnh phải nôn mửa ra.

Lộn một lúc lâu sau lô đồng mới dừng lại. Tà Lang giương cặp mắt trên khuôn mặt trông giống khô lâu kia dõi theo La Chỉnh, còn cúi mũi tới hít hà vài cái, mặt tràn đầy vẻ buồn bực nói:

- Thật là kỳ quái! Nhiều năm như vậy, ta lại chưa từng gặp qua người nào có loại thể chất này như ngươi. Ngươi quả thật không giống người! Mùi trên người ngươi rất giống với Huyền Khí mà ta luyện chế.

- Ta đang sống sờ sờ ra đây, tay có, chân có. Không phải người thì là cái gì? Ta khuyên ngươi nên thả ta, đối với việc luyện khí của ngươi, ta không hề giúp được gì.

La Chỉnh tức giận nói. Trong nội tâm thì lại nhảy dựng lên, tên Tà Lang này không ngờ lại có cái mũi linh mãnh như vậy. Có thể ngửi ra mùi của Huyền Khí từ thân thể ta.

- Thả ngươi đi? Hắc hắc, đừng có hi vọng gì. Ta rất thích thể chất đặc thù này của ngươi. Đem ngươi ném vào trong lò luyện khí, không biết có

thể luyện chế ra bảo bối như thế nào!

Nói xong, Tà Lang khẽ vươn tay, liền đem một cái xiềng xích trong lô đồng còng tay La Chỉnh lại, sau đó lập tức nhảy ra ngoài.

Lô đồng bỗng nhiên từ dưới đất bay lên, hướng tới phía trước lao đi. Thì ra là do Tà Lang một tay đang nắm lấy lô đồng rồi kéo đi. Tên Tà Lang này chạy như điên vậy, tốc độ này so với vừa nãy còn nhanh hơn rất nhiều.

Đối với việc này, La Chỉnh cũng cảm thấy dễ thở hơn. Vừa nãy vừa đi vừa phải ngửi mùi hôi thối của tên Tà Lang, La Chỉnh thật sự cảm thấy rất là khó chịu. Hiện tại thậm chí còn có thể thò đầu ra, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Về phần cái còng tay, không biết nó được làm bằng gì, La Chỉnh dùng lực, kéo như thế nào cũng không sức mẻ gì. Hắn cũng đành buông tha, chẳng muốn kéo đứt cái dây xích này nữa. Cho dù có thể ra khỏi lô đồng, sao đó thì sao? La Bính Quyền Tà Lang còn không sợ, hắn có thể ở trước mặt Tà Lang chạy trốn sao?

Bằng vào đôi chân trần, tốc độ của Tà Lang cực kỳ nhanh. Từng đợt, từng đợt rừng cây không ngừng lướt qua hai bên người La Chỉnh. La Chỉnh ngửa mặt nhìn xem những cây đại thụ che trời kia, cùng với những tiếng kêu quỷ dị như cú mèo cùng quạ đen kêu, hắn đoán chừng nơi đây hẳn là rất sâu trong rừng rậm rồi.

Xuyên qua mảng lớn rừng rậm, phía trước La Chỉnh đột nhiên xuất hiện một cái vách núi. Mà tên Tà Lang kia lại cứ như là không nhìn thấy vậy, nhắm thẳng đến hướng vách núi mà đi, sau đó hắn ta nâng lô đồng lên, nhảy một cái.

Nhảy thẳng xuống vách núi như vậy, chẳng lẽ không nát thành bụi phấn sao? La Chỉnh hốt hoảng nắm chặt lấy miệng lô, cùng lúc đó, lô đồng cũng đã ngừng rơi.

Ở trên vách đá, có một cái cây như đâm ra từ đá vậy, trông rất là nổi bật. Tà Lang một tay nâng lô đồng, một tay nắm vào cành cây chìa ra từ vách đá, cứ như vậy, từng bước, từng bước đi xuống bên dưới.

Ngay tại giữa vách núi, có một cành lá rậm rạp vươn ra từ một cây đại thụ che khuất. Tà Lang nhảy lên đập vào cành cây của cây đại thụ, sau đó thò tay vào đẩy cành lá rậm rạp kia ra. Ngay lúc này trước mặt liền lộ ra một cái động lớn.

Cửa động nhỏ, hẹp, cái lô đồng này cũng chỉ có thể miễn cưỡng chen vào mà thôi. Nhưng khi càng đi vào trong, không gian bên trong động lại càng lớn, không ngờ bên trong lại có động thiên khác.

- Khó trách Sùng Dương Quận đã phát động mấy lần cùng nhau vây bắt, Tà Lang đều có thể thoát thân. Thì ra hẳn lại trốn vào nơi này, thật sự là ẩn nấp quá kỹ rồi!

La Chính thầm nghĩ trong lòng.

Bên trong động cao tầm hơn mười trượng, trên vách động đều lóe lên quang mang màu đỏ sẫm, nhìn kỹ sẽ thấy có Địa Hỏa lưu chuyển ở bên trong. Nơi này đúng thật là một nơi bảo địa để luyện khí.

Ở chính giữa động có một lô đỉnh luyện khí màu đen, có bốn cái chân, toàn thân đen nhánh, ở phía trước vách lò duỗi ra tám mũi nhọn hoắt. Ở mỗi đầu mũi nhọn này đều đâm vào thân thể của một người!

Tinh huyết của những người này đều bị cái mũi nhọn hoắt kia hút lấy sạch sẽ, cả đám đều là da bọc xương, so khô lâu còn kinh khủng hơn. Phần bụng của bọn họ đều phập phồng bất định, điều này nói rằng bọn họ còn chưa có chết, chỉ là đang hấp hối mà thôi.

Mà ở cách đó không xa, còn có mười cái lồng sắt. Lồng sắt lớn chừng một mét vuông, trong mỗi lồng đều có một người sống đang co ro nằm

trong đó. Đa số những người này hai mắt đều mờ dần, thân thể không ngừng run lên vì lạnh.

Người ta đều nói rằng thủ đoạn của tên Tà Lang này tàn nhẫn độc ác. Hiện tại xem ra quả nhiên là thật, phương pháp luyện khí lại tà ác đến như vậy. Thấy một màn như vậy, La Chính cũng phải âm thầm kinh hãi.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Lô đồng nặng nề bị ném xuống mặt đất, Tà Lang cười the thé hai tiếng, sau đó hắt lại bò lên trên lô đồng, đưa mũi ngả vào La Chính rồi hít hà. Mặt hiện lên một nụ cười hài lòng, nói:

- Luyện khí dựa vào máu thịt, phong nhập oán niệm của người sống vào trong binh khí. Binh khí được luyện ra bằng cách này cũng sẽ mang theo oán khí mãnh liệt, khiến uy lực của nó tăng mạnh! Không biết tại sao huyết nhục của người cùng với khí tức của cái Huyền Khí kia lại cực kỳ giống nhau. Nếu luyện người cùng với Huyền Khí, nói không chừng có thể khiến "Nghịch Hỏa Kiếm" của ta tăng thêm uy lực, không chừng còn có thể làm lão phu luyện ra được một thanh Linh Khí!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chân Hỏa Tội Thể

Tà Lang là Luyện Khí Sư Huyền giai, những phương pháp luyện khí của hắn vô cùng âm độc. Thành tựu đặc ý nhất cả đời hắn, chính là hắn đã chế tạo ra ba kiện Huyền Khí thượng phẩm, Nghiệp Hỏa Kiếm chính là một trong số đó.

Nhưng đối với Tà Lang, điều đó vẫn còn chưa đủ. Ước muốn lớn nhất của hắn, đó chính là luyện chế ra một kiện Linh Khí!

Thế hệ sau này, chỉ cần là vũ khí có phẩm giai, thì đều có giá trị liên thành.

Ví như gia tộc có cấp bậc như La gia, cũng chỉ có được một kiện Huyền Khí thượng phẩm mà thôi. Mà món Huyền Khí thượng phẩm đó từng là bội kiếm của phụ thân La Chính, được gọi là "Thanh Mang Trục Phong Kiếm". Chuôi Huyền Khí thượng phẩm này tại Sùng Dương Quận cũng được coi là món đồ độc nhất, bình thường La Tiêu rất ít khi dùng, đều được để ở trong mật thất bí mật của gia tộc. Sau khi La Bính Quyền mưu hại La Tiêu, hắn từng đào ba thước đất để tìm kiếm thanh bội kiếm này, nhưng lại không tìm thấy được gì. Đến nay cũng không có người nào biết thanh Thanh Mang Trục Phong Kiếm đang nằm ở nơi nào.

Mà đây vẫn chỉ là Huyền Khí thượng phẩm mà thôi.

Linh Khí, thì lại càng thêm khủng khiếp. Người bình thường nếu có được Linh Khí, thì cũng chỉ là rước họa vào thân mà thôi. Thất phu vô tội,

hoài bích kỳ tội. Cũng đừng nói đến người bình thường, cho dù là La gia cũng phải ngoan ngoãn giao ra Linh Khí để tránh rước họa diệt tộc mà thôi!

Linh Khí có thể nói là chí bảo của nhân gian. Có các loại năng lực đặc thù khác nhau. Có cái có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, có cái có thể gia tăng sức chiến đấu lên gấp mấy lần,...

Nghe được lời Tà Lang, La Chỉnh cũng chỉ đành cười khổ nói:

- Luyện khí, mẫu chốt đều dựa vào tài liệu luyện khí cùng hỏa diễm. Không thể luyện chế ra bảo vật hoàn mỹ, người lại muốn trông cậy vào huyết nhục của ta ư? Trò đùa này cũng hơi bị quá mức rồi...

La Chỉnh từng đọc qua nhiều sách vở, kiến thức có phần uyên bác. Bất luận là luyện đan hay luyện khí cũng đều có đọc lướt qua. Chỉ là, hắn đặt tâm tại võ đạo, những thứ thư tịch luyện đan, luyện khí kia hắn cũng không đi đào sâu tìm hiểu, chỉ hiểu biết sơ qua mà thôi.

Lúc này hắn đang lâm vào tuyệt cảnh, cũng không thể ngồi không chờ chết được. La Chỉnh muốn khuyên giải Tà Lang tha hắn một lần thử xem sao.

- Theo lời người vừa nói, thì người cũng chỉ hiểu được phần bên da lông bên ngoài của luyện khí mà thôi!

Tà Lang vừa nói, vừa mở còng tay của La Chỉnh ra. Sau đó lôi La Chỉnh từ trong lô đồng ra ngoài, ném vào một cái lồng bên cạnh.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Ngay sau đó Tà Lang liền khóa lồng lại, trên bộ mặt trông như khô lâu kia lại hiện ra một nụ đáng sợ, hắn nói:

- Thực lực của Tà Lang ta vẫn còn chưa đủ, tài liệu quý hiếm đối với ta cũng quá mức xa vời, Chân Hỏa cũng chẳng quá Nhị phẩm. Muốn chế ra Linh Khí, đương nhiên cũng chỉ còn cách dùng tà pháp mà thôi. Còn về việc ném người vào lò luyện khí liệu có luyện được Linh Khí hay không, hắc hắc! Vậy cũng phải xem Hồng Mông tạo hóa mà thôi!

Phải xem Hồng Mông tạo hóa...

Những lời này, đa số Luyện Khí Sư đều nói như vậy.

Chân Hỏa luyện khí, chín phần thực lực, một phần vận khí.

Nghe những lời này, quả thật vận khí cũng không trọng yếu cho lắm.

Có một vài Luyện Khí Sư, hết lần này đến lần khác, dựa vào vận khí nghịch thiên, luyện chế ra được một vài chí bảo cực phẩm.

Cũng có người cả đời hao tâm tổn trí nghiên cứu, cuối cùng lại không có thành quả gì, sau cùng cũng chỉ có thể đổ lỗi cho vận khí.

Xét ra, vận khí nhìn thì có vẻ không có gì là trọng yếu, nhưng đồng thời cũng là thứ trọng yếu nhất.

Mà Hồng Mông, chính là Khí Thần trong lòng Luyện Khí Sư, là tín ngưỡng của tất cả Luyện Khí Sư. Cho nên, vào lúc luyện khí bọn hắn đều nói một câu "Phải xem Hồng Mông tạo hóa".

Những lời này cũng có ý gần giống như câu "Nhìn lên trời cầu Thần phù hộ..." của Giáo Hoàng vậy.

Nghĩ đến việc cái mạng của mình cũng chỉ để cho Tà Lang đánh cược một lần mà thôi, ngoài trừ cười khở ra, La Chính hân cũng chẳng thể làm gì khác.

“Thực lực của chính mình vẫn còn quá yếu!”

Một tháng trở lại đây, tốc độ tiến cảnh của La Chính hẳn quả thực thần tốc, từ Luyện Nhục Cảnh lên Luyện Tạng Cảnh.

Nhưng khi so với La Bính Quyền, Tà Lang, thì vẫn còn chênh lệch quá lớn.

Thật vất vả mới có một tia hi vọng, không ngờ lại lâm vào tuyệt cảnh như vậy, hẳn cũng chỉ có thể cảm thán vận mệnh quá bất công mà thôi.

Tà Lang ở trong huyết động rất lâu, hẳn ở trong góc gỗ gõ đánh đánh, sau đó mang theo một vật gì đó đem vào lò luyện khí. Sau khi đi ra, Tà Lang liền ngồi ngay ngắn trước lò, hai tay vỗ vỗ một cái, rồi xếp thành một tư thế quái dị.

Cùng lúc đó, lò luyện khí đen thui trước mặt hẳn đột nhiên phát sáng lên, từng đạo phù văn phức tạp nhưng lại hết sức tinh tế trên vách lò tách ra. Nhất thời tản mát ra hồng sắc quang mang kịch liệt, cả huyết động bỗng sáng rực hẳn lên.

Ôi Ôi!

Những người bị mũi nhọn chạy dọc theo lò luyện đâm xuyên qua người kia đều còng lưng lại, miệng không ngừng kêu rên thảm thiết, trông có vẻ hết sức thống khổ. Máu chảy theo những mũi nhọn nhọn hoắt chảy vào lò luyện khí. Cái lò luyện khí kia vậy mà lại hút lấy máu từ những người kia.

Tinh huyết chảy vào, theo đó, những đường vân trên vách lò chợt lưu động, phát ra ánh sáng màu đỏ tươi ướt át, diêm dúa vô cùng.

Sau khi phát động lò luyện khí, tay Tà Lang cầm lên một thanh trường kiếm có màu trắng đen xen kẽ lẫn nhau. Thanh kiếm này chính là một kiện Huyền Khí thượng phẩm của hắn, Nghiệp Hỏa Kiếm.

Tà Lang nhẹ nhàng vuốt vuốt Nghiệp Hỏa Kiếm trên tay một hồi, ánh mắt hẩn tựa hồ như nhu hòa đi rất nhiều, như là đang nhìn đứa con của hẩn vậy. La Chỉnh ở một bên quan sát, không ngờ rằng tên Tà Lang yêu nhân này lại biểu lộ ra khuôn mặt này, làm La Chỉnh hẩn cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng. Người này đúng thật là một tên điên!

Sau đó, Tà Lang nghiêng đầu lại, hướng về phía La Chỉnh cười cười đầy quỷ dị. Hẩn bước tới lôi La Chỉnh ra khỏi lồng, rồi nói:

- Có thể dung hòa với Nghiệp Hỏa Kiếm, trở thành một thể. Người đáng nên cảm thấy vinh dự!

La Chỉnh lắc đầu, trao đổi cùng tên điên này cũng là uổng công. Hết lần này tới lần khác đều rơi vào tay người ta, mà tên điên này lại có thực lực mạnh như vậy, cũng chỉ có thể trách hẩn không may mắn mà thôi. Chỉ tiếc thù lớn chưa trả, còn chuẩn bị bị đốt thành tro bụi, chỉ có thể oán hận ông trời có mắt như mù!

Bị Tà Lang một đường kéo đi, khi đã đến trước lò luyện khí, La Chỉnh liền bị đẩy vào bên trong.

Bên trong lò, xung quanh đều là dấu vết lửa cháy hừng hực, tại lòng lò trung tâm còn có một cái đài.

Ngay sau đó Tà Lang cũng chui vào bên trong, đặt Nghiệp Hỏa Kiếm lên đài. Hẩn lại hướng về phía La Chỉnh cười the thé hai tiếng, rồi chui ra khỏi lò.

Ngay khi Tà Lang đi đến miệng lò, đột nhiên hẩn quay đầu lại, gảy ngón tay một cái. Một đạo bột phấn màu vàng bắn về phía La Chỉnh.

Cái thứ bột phấn màu vàng mang theo hương thơm, La Chỉnh chỉ hít thở có mấy cái, bỗng lập tức cảm thấy chân tay nhũn ra. Cái thứ bột phấn này không ngờ lại là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, loại thuốc mê này có

tác dụng làm kinh mạch tê liệt trong thời gian ngắn, làm cho tứ chi trở nên vô lực.

La Chỉnh vốn tính đến lấy thanh Nghiệp Hỏa Kiếm kia lên, phá cái lò luyện này rồi liều mạng cùng Tà Lang, dù sao như vậy cũng còn hơn là để bị đốt cho cháy thành tro bụi. Giờ đây hẳn đã đánh phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, coi như là đã cắt đứt đi cái ý nghĩ này của hắn. Hiện tại, toàn thân hắn đều cảm thấy mềm oặt hẳn ra, không hề có một chút sức lực nào.

Tính mạng của La Chỉnh ta... Ta phải viết di chúc tại đây rồi sao?

Ta là thịt cá, người ta là dao thớt. Có trách, cũng chỉ có thể trách thực lực của ta quá yếu! Chỉ có thể mặc cho người ta chém giết mà thôi.

La Chỉnh cắn chặt răng, khuôn mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Trong đầu đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng hắn thấy từ giữa lò đột nhiên có một đạo hỏa diễm xông vào.

Ngọn lửa có màu vàng sáng, hỏa diễm cháy lên, trông giống như một đóa sen màu vàng vậy. Ngọn lửa này hẳn phải là Chân Hỏa bản mệnh của Tà Lang.

Hỏa diễm vừa xuất hiện liền khuếch tán ra tứ phía. Trong lò lúc này đều ngập tràn hỏa diễm, La Chỉnh cũng cảm thấy xung quanh đang bắt đầu nóng lên, hiện tại hắn đã bị Chân Hỏa bao vây rồi.

Phốc!

Gần như trong nháy mắt, quần áo của La Chỉnh liền bị ngọn lửa đốt cháy thành tro tàn.

Ngọn lửa tiếp xúc với da thịt lập tức làm La Chỉnh cảm thấy một hồi nóng bỏng. Làn da của hắn đang bị Chân Hỏa đốt cháy. La Chỉnh cắn chặt

răng, chuẩn bị nghênh đón đau đón thống khổ. Hắn cắn chặt răng cả buổi, nhưng đau đớn như trong tưởng tượng của hắn lại không có xuất hiện.

La Chỉnh cũng chỉ cảm thấy nóng bỏng mà thôi. Mà cảm giác nóng bỏng này, ngoại trừ việc làm hắn có chút không thoải mái ra, thì cũng chẳng có chuyện gì khác xảy ra.

La Chỉnh buồn bực mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn thân thể của mình. Ngoại trừ quần áo bị thiêu hủy ra, thân thể lại không hề có chuyện gì. Không chỉ da không bị bỏng, mà ngay cả sợi lông trên da cũng chẳng hề bị đốt cháy.

“Chẳng lẽ mình căn bản không sợ Chân Hỏa này thiêu cháy?”

Vốn tưởng rằng La Chỉnh hắc hắc đã phải chết, không ngờ lại xảy ra việc như vậy. Trong nội tâm của La Chỉnh liền cảm thấy hoan hỉ.

“Tuy không biết rõ vì sao lại như vậy, nhưng hắc việc này có liên quan đến chuyện xảy ra trong tầng hầm ngầm ngày đó. Lẽ nào ta đã luyện thành Huyền Khí chi thể, nên giờ đây không sợ Chân Hỏa thiêu cháy?”

Trong lúc La Chỉnh đang suy nghĩ, bỗng Chân Hỏa theo miệng lò tràn vào lại mạnh hơn vài phần.

Từng đạo Chân Hỏa nhìn như đóa sen màu vàng kia hóa thành hai bàn tay vô hình, không ngừng đánh vào thân thể của La Chỉnh cùng Nghiệp Hỏa Kiếm. Ngọn lửa ngày càng mạnh, La Chỉnh cảm thấy cảm giác nóng bỏng kia cũng gia tăng theo, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng của hắn.

Ngay sau đó Nghiệp Hỏa kiếm liền phát sinh biến hóa. Dù là thân kiếm hay chuôi kiếm cũng đều đỏ bừng lên. Trên thân kiếm, phù văn màu đen và màu trắng kia cũng lóe ra quang mang kì lạ, có vẻ như là đang hấp thu năng lượng bên trong Chân Hỏa.

- Thì ra Luyện Khí Sư luyện khí, chính là quá trình điều khiển Chân Hỏa. Đem bình khí đốt nung nóng lên, sau đó lại đem năng lượng bên trong Chân Hỏa rót vào. Bất quá thủ pháp này rất đặc biệt, Chân Hỏa xung quanh Nghiệp Hỏa Kiếm như gần như xa, treo mà không quyết...

Trong lúc vô tình, La Chỉnh ngược lại đang quan sát quá trình Luyện Khí Sư luyện khí, hơn nữa lại còn luyện khí ngay trong lò.

La Chỉnh đang nhìn xem quá trình luyện khí, bỗng bên ngoài lò có người "A" lên một tiếng. Tên Tà Lang kia phát hiện ra La Chỉnh có chút cổ quái.

Ở bên ngoài lò, Tà Lang hoàn toàn không ngờ rằng, Chân Hỏa của hắn đã thiêu đốt lâu như vậy rồi, ngay cả Nghiệp Hỏa Kiếm cũng đã bị nung đỏ cả lên, vậy mà tên La Chỉnh này vẫn còn chưa chết?

“Trên người tên này mặc dù có phát ra khí tức của Huyền Khí, nhưng dù sao đó vẫn là thân thể a! Chẳng lẽ thân thể của tên này thật sự có thể so với Huyền Khí sao?”

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt tiêu tụy liền tràn đầy vẻ hưng phấn. Con đường luyện khí của Tà Lang hắn cũng không phải là con đường chính thống, cho nên tài liệu luyện khí càng ly kỳ, cổ quái, thì hắn lại càng cảm thấy hoan hỉ.

Hắn luyện chế thành chuỗi này Nghiệp Hỏa kiếm, chính là dùng hai chủng tài liệu Âm Dương tương trùng nhau luyện chế mà thành. Nếu là Luyện Khí Sư khác, tuyệt đối sẽ không dung hợp hai loại tài liệu lại với nhau để luyện chế. Nhưng Tà Lang không những luyện thành, mà còn luyện thành được Huyền Khí thượng phẩm.

Làm được như vậy, cũng là nhờ vào Hồng Mông Tạo Hóa!

Bây giờ nhìn thấy thể chất quý dị của La Chỉnh. Tuy nói rằng Chân Hỏa của Tà Lang hẳn chỉ là Chân Hỏa Nhị phẩm, nhưng so với lửa bình thường thì lại lợi hại hơn gấp chục lần. Vậy mà vẫn không thể đốt cháy được La Chỉnh kia, làm sao mà hắn không kinh hỉ cho được?

Tên La Chỉnh này đích thật đang được hắn dung luyện bên dưới, vậy mà lông, tóc lại không bị tổn thương một chút nào. Tà Lang hẳn một mặt kinh hỉ, mặt khác cũng có chút buồn bực.

“Thân thể của tên này thật sự là một kiện thiên tài địa bảo. Nhưng... Chân Hỏa đốt vậy mà không nát. Vậy phải làm sao?”

Tà Lang suy nghĩ một hồi lâu, sau đó hắn thò tay vào lồng ngực lấy ra một viên thuốc. Viên đan dược kia có màu nâu xanh, đan văn bên ngoài có hình như hỏa diễm.

- Dung Hỏa Đan!

Viên đan dược Tam phẩm này có giá trị rất lớn, có thể trong thời gian ngắn tăng thêm một tầng thứ cho Chân Hỏa bản mệnh. Năm đó, vì muốn lấy viên đan dược này, hắn phải dùng một kiện Huyền Khí thượng phẩm mới có thể đổi được.

Dung Hỏa Đan này đã ở bên cạnh hắn nhiều năm. Bởi vì đan dược này quá mức trân quý, hắn vẫn luôn để không, không hề dùng tới.

Hôm nay, Tà Lang móc ra Dung Hỏa Đan này, trong mắt hắn cũng toát ra vẻ do dự. Nếu chỉ là tăng thêm thành công trong việc dung hòa tài liệu, vậy cũng coi như là đánh một canh bạc lớn rồi. Tà Lang nghĩ lại, mấy lần hắn luyện chế ra Huyền Khí thượng phẩm, liệu có lần nào là không phải đánh cược một vốn lớn không? Nếu lúc này thành công, phẩm chất của Nghiệp Hỏa Kiếm tiến tới Linh Khí...

Nghĩ tới đây, bỗng trong lòng Tà Lang có một cỗ lửa nóng dâng lên. Sau đó hắt liền một hơi nuốt viên Dung Hỏa Đan này vào miệng.

Dung Hỏa Đan chính là đan dược chí cương chí dương. Ngay khi nuốt vào, Tà Lang liền cảm giác cổ họng mình nóng rực hắt lên, *thất khiếu như có thể phun ra lửa vậy. Hắt hét lớn một tiếng, vận chuyển Chân Hỏa trong cơ thể, điên cuồng dẫn xuất Chân Hỏa vào lò luyện khí.

*Thất Khiếu: bảy lỗ trên mặt, lần lượt là hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Sau khi được Dung Hỏa Đan trợ giúp, Chân Hỏa của Tà Lang đúng thật tăng lên một phẩm giai. Độ mạnh cùng nhiệt độ của ngọn lửa đều lớn hơn trước gấp mấy lần. Nhất thời, nhiệt độ trong sơn động đều gia tăng nhanh chóng. Ngay cả vài tên người sống bị nhốt trong lồng ở phía đằng xa cũng cảm nhận được nhiệt độ mà Chân Hỏa phát ra, tựa hồ đều bị phồng, kêu rên liên hồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hắc Hỏa, Long Lân

Ban đầu, hỏa diễm kia vốn có hình dạng đóa sen màu vàng, nay đã trở thành màu kim hồng yêu dị. Mỗi một đóa sen đều tỏa ra một lượng nhiệt năng cực kỳ kinh khủng.

Lúc này, những đóa sen hỏa diễm màu đỏ kia đều hướng về phía La Chỉnh. Sắc mặt La Chỉnh cũng đại biến. Nhiệt năng của những đóa sen Chân Hỏa này đột nhiên tăng lên gấp mấy lần. Lấy thân thể của hắn, chỉ sợ cũng không thể ngăn cản nổi.

Ngay khi làn da của La Chỉnh tiếp xúc với ngọn lửa màu đỏ kim kia, cảm giác đau đớn kịch liệt lập tức truyền đến. La Chỉnh cố gắng chịu đựng đau đớn, bỗng hắn quý dị phát hiện ra thân thể mình vậy mà lại biến thành màu đỏ sậm, giống y hệt tình trạng phát sinh trong tầng hầm ngầm ngày ấy vậy.

Người bình thường mà bị nhiệt độ cao đốt cháy, hơi nước trong cơ thể sẽ bốc hơi đi, thân thể sẽ khô lại co quắp, rồi cuối cùng sẽ bị thiêu cháy thành tro.

Còn với thân thể quái dị của La Chỉnh, thật sự giống như một kiện Huyền Khí tinh khiết vậy, từ từ bị nung đỏ hẳn lên.

Những mảnh tiểu kim bạc nhỏ bé vốn đã ẩn sâu vào cơ thể La Chỉnh, vào lúc này cũng lần lượt nổi lên trên bề mặt da của hắn. Nhất thời, toàn thân La Chỉnh đều bị những tiểu kim bạc lập lòe kim quang kia bao bọc, phát ra ánh sáng chói vàng rực.

Những văn tự tối nghĩa ở phía trước mỗi tiểu kim bạc đang không ngừng xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Hiện tại, trên thân thể La Chỉnh đang có những vòng xoáy nhỏ nhỏ không ngừng hình thành.

Những vòng xoáy này xuất hiện liền sinh ra một cỗ hấp lực kịch liệt, toàn bộ hỏa diễm hình đóa sen trong lò đều thông qua những vòng xoáy kia dung nhập vào người La Chỉnh.

Chân Hỏa luyện thể!

“Thân thể vậy mà lại cưỡng ép, hút hết đám Chân Hỏa kia vào trong cơ thể.”

Từng đóa sen hỏa diễm không ngừng chui vào trong người La Chỉnh. Trên cánh tay, trên thân, trên đùi, trên cổ,...

Quá trình này cũng cực kỳ thống khổ. Thống khổ này không chỉ là trên thịt da, mà còn ở bên trong thân thể. Sau khi những đóa sen hỏa diễm kia xuyên qua làn da, liền từ từ thiêu đốt từ ngoài vào trong từng tấc, từng tấc một.

La Chỉnh ương ngạnh cắn răng chịu đựng.

So với nỗi thống khổ trước đây khi hắc sắc hỏa diễm rèn luyện linh hồn hắc, thì lần này lại nhẹ hơn không ít.

Bị Chân Hỏa nung đốt, La Chỉnh chợt nhận ra độc tính của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán đang dần chậm rãi biến mất!

Cùng lúc đó, La Chỉnh cảm giác được cái lò luyện khí khổng lồ đang phiêu du trong đầu bỗng dừng rục rịch một cách đáng ngờ. Hắc sắc hỏa diễm ở trong lò vốn đang bình tĩnh, vào giờ phút này tựa như ngựa hoang mất cương vậy, chợt bắn ra, xuyên qua mi tâm của La Chỉnh, chui ra bên ngoài!

Ngọn lửa màu đen này vậy mà lại giống như có sinh mệnh, xuất hiện ở phía trước mặt La Chỉnh trước.

Ngay khi hắc diễm vừa xuất hiện, nó liền phát ra một hồi tiếng kêu quái dị, rồi đánh về phía Nghiệp Hỏa Kiếm đang nằm ở kia.

Chuôi Nghiệp Hỏa kiếm này bị Tà Lang dùng Chân Hỏa của hắc nung lâu như vậy, thân kiếm cũng chỉ đỏ lên mà thôi. Vậy mà, thanh Nghiệp Hỏa Kiếm, thứ được xưng là Huyền Khí thượng phẩm kia, bị ngọn lửa màu đen nhẹ nhàng đánh trúng một cái, liền bị dung hòa thành vài giọt nước thép.

Chứng kiến uy lực của hắc sắc hỏa diễm, La Chỉnh cũng phải ghen hống, mắt nhìn trần trời. Ngọn lửa màu đen này rốt cuộc có lai lịch gì? Thật không ngờ lại khủng bố như vậy!

Sau khi hắc hỏa hòa tan Nghiệp Hỏa Kiếm xong, nó liền bao quanh mấy giọt nước thép lại, rồi cùng đem nước thép kia chui vào mi tâm của La Chỉnh, trở về nằm trong đầu của hắc. La Chỉnh bỗng hoảng sợ cả lên. Tuy nói La Chỉnh hắc là Huyền Khí Chi Thể, nhưng cũng không thể đem những giọt nước thép này bỏ vào bên trong đầu hắc chứ?

Bất quá, La Chỉnh cũng chẳng cảm thấy có điều gì không thích hợp cả. Mà ở trong đầu, hắc sắc hỏa diễm vẫn đang bao bọc nước thép, sau đó đem mấy giọt nước thép đưa vào miệng cái phù điêu Thanh Long kia.

Trên thân chiếc đỉnh lớn nằm trong đầu La Chỉnh kia được phù điêu chín con rồng lớn, nhưng chỉ có bức phù điêu Thanh Long kia là đang mở mắt ra mà thôi. Lúc này, từ bức phù điêu Thanh Long chợt truyền đến một tiếng Long ngâm trầm thấp, đầu rồng ngẩng lên, nuốt mấy giọt nước thép vào. Trên thân Thanh Long, lân phiến vốn ảm đạm vô sắc, nhưng sau khi Thanh Long nuốt vài giọt nước thép vào, liền xảy ra biến hóa kì dị.

Ở phần đuôi của Thanh Long, vào giờ phút này có một có miếng vảy tản phát ra ánh sáng màu xanh, nhìn như một viên lục bảo thạch vô cùng

hoàn mỹ vậy, trông rất là đẹp mắt.

Vài giọt nước thép tan chảy ra từ Nghiệp Hỏa Kiếm không ngờ lại làm một miếng vảy trên bức phù điêu Thanh Long xảy ra biến hóa!

Trong đầu phát sinh một màn này làm cho La Chỉnh cực kỳ kinh ngạc.

Cùng lúc, La Chỉnh lại cảm thấy lực lượng từ chiếc vảy kia ào ạt hiện ra, cứ như nước lũ vậy, cuối cùng quán chú vào trong thân thể của La Chỉnh.

Hiện tại, lực lượng của hắn đang gia tăng với một tốc độ cực kỳ nhanh chóng!

“Chẳng lẽ, lợi dụng hắc hỏa kia, không ngừng thôn phệ Huyền Khí, là có thể kích phát lân phiến trên thân rồng sao?”

“Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Trên khuôn mặt của La Chỉnh hiện ra vẻ mừng như điên. Lần này, bị tế luyện ở trong lò luyện khí này, La Chỉnh tựa hồ đã hiểu thêm chút ít về cái lò luyện khổng lồ kia.

“Chỉ với một miếng vảy, liền làm cho lực lượng của ta tăng lên gấp mấy lần. Vậy nếu làm cho mấy vạn miếng vảy ở trên người con Thanh Long kia đều phát sáng lên thì sao? Hơn nữa, ở đằng kia còn có Bạch Long, Tử Long, Hắc Long, Lam Long...”

“Đến lúc kích phát hết toàn bộ lân phiến trên cả chín con rồng, thực lực của ta sẽ khủng bố đến mức nào?”

Chậc chậc!

La Chỉnh liếm liếm đôi môi khô khốc.

Lực lượng kinh khủng kia đúng là thật khó để có thể tưởng tượng.

Chỉ là, muốn thắp sáng Long Lân lên cũng không phải là dễ dàng cho lắm.

Thanh Nghiệp Hỏa kiếm kia, nghe Tà Lang nói, chính là một thanh Huyền Khí thượng phẩm, có giá trị rất lớn!

Một Huyền Khí thượng phẩm sau khi dung luyện ra tinh hoa, cũng chỉ có thể thắp sáng được một miếng vảy mà thôi. Vậy thắp sáng nghìn, vạn miếng vảy thì phải cần đến bao nhiêu bảo khí? Chỉ sợ, đem toàn bộ bảo khí của Đông Vực ra dung luyện, cũng khó để có thể thắp sáng được hết toàn bộ lân phiến trên thân Thanh Long kia, đó là mới chỉ riêng Thanh Long mà thôi, bên cạnh đó vẫn còn có tám con rồng khác nữa!

Điều này cần phải xem xét lại kỹ hơn mới được, không thể vội vàng xao động được!

La Chỉnh cũng không kiêu không ngạo, khoanh chân ngồi xuống, tùy ý để cho vòng xoáy màu vàng óng kia kéo những đóa sen hỏa diễm lại, hút vào bên trong, mượn lửa tôi thể.

Ở bên ngoài, Tà Lang cũng phát hiện ra điều quỷ dị ở nơi đây, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc. Sau khi phục dụng Dung Hỏa Đan rồi đưa Chân Hỏa vào trong lò, hẳn liền không còn cảm ứng được sự tồn tại của Nghiệp Hỏa Kiếm nữa. Chẳng lẽ đã bị tên tiểu tử kia dung luyện thành một thể rồi sao? Đồng thời, hẳn cũng không cảm ứng được khí tức sinh mệnh của La Chỉnh nữa.

Hơn nữa, Tà Lang lại phát hiện ra, Chân Hỏa bản mệnh hẳn đưa vào, đang trôi nổi giữa chừng thì đột nhiên lại biến mất vô tung vô ảnh. Không biết là ở bên trong đang xảy ra chuyện quái dị gì?

Nói không chừng, hắc đã luyện chế thành công Linh Khí rồi sao! Đây cũng là chuyện có thể xảy ra.

Chỉ cần là Luyện Khí Sư, thì sẽ đều hiểu rõ. Ngay khi công đoạn luyện khí sắp kết thúc, trước khi một kiện bảo khí được ra lò, nó sẽ hấp thu một lượng lớn Chân Hỏa bản mệnh. Giai đoạn này được gọi là "Ngưng Luyện".

Mà muốn phẩm chất bảo vật cao hay thấp, chính là căn cứ vào số lượng Chân Hỏa bản mệnh trong giai đoạn ngưng luyện là ít hay nhiều. Muốn bảo vật có phẩm giai càng cao, thì cần phải có càng nhiều Chân Hỏa bản mệnh.

Thời điểm Tà Lang luyện chế Nghiệp Hỏa Kiếm, trong giai đoạn ngưng luyện, Nghiệp Hỏa Kiếm hấp thu Chân Hỏa hết thảy một canh giờ rồi mới ra lò.

“Hiện tại, đã qua thời gian ba đốt hương...”

“Bảo khí có phẩm giai càng cao, trong quá trình ngưng luyện hấp thu chân hỏa càng nhiều, càng tốn nhiều thời gian hơn. Lần luyện khí này, bảo khí kia hấp thu lâu như vậy, rất có thể đã trở thành Linh Khí!”

Nghĩ đến đây, Tà Lang càng thêm nóng lòng.

“Đúng vậy, cũng chỉ có Linh Khí mới có thể trong quá trình ngưng luyện hấp thu nhiều Chân Hỏa như vậy.”

Tà Lang cũng không nói hai lời, toàn lực thúc dục Chân Hỏa trong người, đưa vào bên trong lò luyện khí.

Mặc dù Chân Hỏa mà Tà Lang đưa vào rất nhiều, nhưng bên trong lò luyện khí cứ như đang có một cái lỗ đen vậy, hắc đưa vào bao nhiêu liền bị thôn phệ bấy nhiêu.

Ba canh giờ sau, Tà Lang mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc như trâu.

Tà Lang dù sao cũng chỉ là Bán Bộ Tiên Thiên mà thôi. Nhưng đối với việc khống chế Chân Hỏa, hắn đã vượt xa những người đồng giai đồng cấp. Dù vậy, hắn vẫn chưa bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh. Một lần phóng xuất ra nhiều Chân Hỏa như vậy, hắn đã hết sức cật lực rồi.

Thế nhưng, hắn hết lần này tới lần khác lại lo lắng. Với tư cách là Luyện Khí Sư, hắn biết rõ tầm quan trọng của quá trình "Ngưng Luyện". Nếu không thể hoàn thành quá trình "Ngưng luyện", thì kiện binh khí kia chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp bị phế đi!

Hiện tại, ngoài việc cắn răng cố gắng chống cự ra, Tà Lang cũng chẳng còn có lựa chọn nào khác cả.

Thẳng đến mười canh giờ sau...

Tà Lang ép ra tia Chân Hỏa cuối cùng trong cơ thể ra, liền nằm dài trên mặt đất, thở "Phù phù", "hô hô" hỗn hển. Hắn cũng không thể nhịn được nữa rồi..

Nghỉ ngơi một lúc lâu sau Tà Lang mới từ dưới đất bò dậy, từ trong lồng ngực lấy ra vài khóa đan dược đen thui nuốt vào, bổ sung lại thể lực của mình. Sau đó hắn mới bước lại gần lò luyện khí.

Lúc mở nắp lò ra, thần sắc Tà Lang trông có vẻ rất là phức tạp. Hắn cũng không biết liệu kiện Linh Khí này có được hắn luyện chế thành công hay không. Trong lòng hắn thấp thỏm lo âu

Ngay lúc Tà Lang thò tay mở nắp lò ra, bỗng nhiên có một nắm đấm có chút ánh kim, mang theo khí thể như vạn tấn, mãnh liệt đâm vào mặt của hắn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tự Do

Tà Lang dù sao cũng là cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên, phản ứng của hắn cũng cực kỳ nhanh nhẹn. Đối mặt với quyền đang lao đến, hắn hai đạp chân một cái, cả người nhất thời bay ra ngoài.

Thế nhưng, một quyền này của La Chỉnh cũng nhanh không kém, trực tiếp đánh vào thân thể của Tà Lang. Tuy nhiên, Tà Lang lập tức tháo người lui về phía sau, làm giảm bớt đi hết phân nửa lực lượng của quyền kia. Dù vậy, lực đạo đánh vào người vẫn khiến cho khí huyết trong người Tà Lang trở nên quay cuồng. Sau khi ngã xuống mặt đất liền phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt có chút phức tạp, nói:

- Người không chết!

- Nhờ phúc của người, ta vẫn còn chưa chết!

Tay La Chỉnh siết chặt nắm đấm nói. Trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, hắn đã bước vào Luyện Tạng Cảnh, lực lượng đã đạt tới Đỉnh Chi Lực thứ ba, cộng thêm vảy rồng trên bức phù điêu Thanh Long, lực đạo đánh ra còn mạnh hơn gấp đôi. Một quyền này, La Chỉnh cơ hồ đã hoàn toàn điều động hết lực lượng của bản thân, thừa dịp bất ngờ nhất kích tất sát.

Không ngờ rằng Tà Lang lại phản ứng nhanh nhạy như vậy, gần như trong nháy mắt tránh được một quyền cực kỳ uy hiếp kia.

So với La Chỉnh, Tà Lang càng khiếp sợ hơn. Tên tiểu tử này có thực lực Luyện Tạng Cảnh, loại thực lực này đối với hắn hoàn toàn không đáng

để nhắc tới. Nhưng... tên tiểu tử này, sau khi bị ném vào lò luyện khí, sao thực lực đột nhiên lại chột tăng như vậy?

Mới vừa rồi, nếu hắn không né tránh một quyền kia, chỉ sợ đã bị tên tiểu tử kia một đấm đánh chết rồi.

- Nghiệp Hỏa Kiếm của ta đâu?

Tà Lang hỏi, dù sao điều hắn quan tâm nhất vẫn là bảo khí của mình.

La Chỉnh cười cười, để lộ ra hàm răng trắng nõn, nói:

- Đương nhiên là đã bị ta ăn mất rồi!

- Đã bị người ăn mất sao?

Mặt Tà Lang lộ ra vẻ không tin. Huyền Khí thượng phẩm cực kỳ cứng cáp, làm sao có thể bị người ăn được? Tà Lang nhìn La Chỉnh, cũng chẳng thấy có chỗ nào có thể giấu được Nghiệp Hỏa Kiếm, nhìn lại trong lò luyện khí cũng hoàn toàn trống rỗng, chẳng có gì. Nghiệp Hỏa Kiếm của hắn giờ đang ở đâu cơ chứ?

Tà Lang mặt mày đầy giận dữ, lạnh lùng quát:

- Nghiệp Hỏa Kiếm của ta đến tột cùng đi đâu rồi?

- Ta đã nói là đã bị ta ăn...

La Chỉnh cảm thấy điều hắn nói hoàn toàn là sự thật. Thanh Nghiệp Hỏa Kiếm kia đã bị hắc sắc hỏa diễm luyện thành tinh hoa, tan thành nước thép, đã bị Thanh Long trong đầu hắn thôn phệ. Hoàn toàn có thể tính là đã bị hắn "ăn".

- Được rồi, người nói là đã bị người ăn. Vậy ta liền mở bụng người ra, xem xem liệu rốt cuộc Nghiệp Hỏa Kiếm có ở trong bụng người hay

không!

Vừa nói xong, thân hình Tà Lang lập tức bạo khởi. Đôi tay như cành cây khô liền chộp tới ngực của La Chỉnh, dĩ nhiên là muốn đem bụng La Chỉnh xé mở ra.

La Chỉnh đâu dễ dàng để cho hai tay Tà Lang phóng tới như vậy. Trải qua Chân Hỏa rèn luyện, độ cường hãn của thân thể lại một lần nữa tăng lên. Hiện tại, thân thể của hắn có thể so sánh với một kiện Huyền Khí trung phẩm. La Chỉnh nhẹ nhàng bước ra, vận kinh khí, cốt cách toàn thân nổ vang, trong sơn động quanh quần âm thanh như từng trận từng trận sấm sét vang lên, nghe cực kỳ điếc tai.

- Tử Đàn Thốn Kình!

Lấy cứng đối cứng, La Chỉnh bây giờ, luận độ cường hãn của thân thể, chính là Huyền Khí Chi Thân. Sau khi được Chân Hỏa nung khô, càng có thể so với Huyền Khí trung phẩm. Nói tới sức mạnh, tuy nói chỉ có thực lực Luyện Tạng Cảnh, nhưng nhờ một miếng vảy rồng, thức tỉnh sức mạnh, coi như là cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên, La Chỉnh hắn cũng chẳng thua kém bao nhiêu!

Huống hồ, Tà Lang vận dụng Chân Hỏa bản mệnh, nung khô hắn tận mười canh giờ, tiếp cận một ngày một đêm, lực lượng toàn thân đã hoàn toàn cạn kiệt, hiện tại cũng chính là lúc hắn yếu nhất.

Ngay khi sắp va chạm, Tà Lang liền lệch người qua, dùng tốc độ cực nhanh, ở giữa không trung, cổ tay chặt xuống thành hình vòng cung!

- Liệt Diễm Dao!

Bình!

Cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên quả nhiên lực lượng thật kinh người. Hơn nữa, một kích này của Tà Lang còn kèm theo Chân Hỏa bản mệnh của hắn, cổ tay chặt xuống, xé toạc làn da của La Chính ra.

La Chính cùng Tà Lang đều kinh hãi không thôi!

Tà Lang cực kỳ khiếp sợ. Thân thể của La Chính không ngờ lại cứng rắn đến như vậy. Ở trong trí nhớ của hắn, coi như là một vài chủng tộc có thân thể đặc thù cũng không cứng đến như vậy. Liệt Diễm Dao của hắn còn ẩn chứa Chân Hỏa chi lực, dù là cương cân thiết cột cũng có thể bị một đao bổ ra.

Vậy mà, một kích vừa rồi mới chém lên người La Chính, chỉ mới xé mở da ra mà thôi, ngay khi chạm phải xương cốt liền có tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, đây là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thân thể của tên tiểu tử này, chính bản thân hắn là một kiện Huyền Khí sao?

Đồng thời, La Chính cũng vô cùng kinh ngạc. Dưới tình huống kia, không ngờ Tà Lang vẫn có thể nhanh nhẹn như vậy, La Chính hắn căn bản không thể bắt được thân ảnh của Tà Lang.

- Hừ. Cho dù thân thể của người có cứng ngạnh thì sao! Cũng chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi, hôm nay người nhất định sẽ phải chết ở nơi này. Ta sẽ đem thân thể của người luyện hóa để đền bù lại tổn thất của ta!

Tà Lang nói xong, liền hướng về phía La Chính lao đến, để lại một đạo tàn ảnh phía sau.

"Pằng" một tiếng.

Trên thân La Chính lại có thêm một đoạn da bị rách, máu tươi chảy ròng ròng.

Loảng xoảng!

Bành!

Mỗi khi Tà Lang khởi xướng một lần công kích, trên người La Chỉnh liền xuất hiện thêm một đạo vết thương, trông cực kỳ đáng sợ.

Tình huống hiện tại đối với La Chỉnh rất là bất lợi. Dù cho độ cường hãn của thân thể rất khủng bố, nhưng đối mặt với Tà Lang có ưu thế về tốc độ này, hãn căn bản không có phần thắng, cuối cùng rồi sẽ bị Tà Lang dần dần "mài" chết mà thôi.

Tình huống này... chỉ có thể mạo hiểm!

La Chỉnh bỗng nhiên nhắm mắt lại, hai tay rũ xuống. Trông như đã hoàn toàn buông thả.

Nếu đã hoàn toàn không chắc chắn bắt được Tà Lang, có cố gắng tiếp cũng không thể làm được chuyện gì.

- Muốn từ bỏ rồi sao?

Tà Lang cũng là người thân kinh bách chiến. Nhìn thấy dáng vẻ này của La Chỉnh, hãn cũng không có buông lỏng cảnh giác mà lại lấy một loại tốc độ cực kỳ quý dị chém hai đạo Liệt Diễm Dao về phía La Chỉnh. Trên người La Chỉnh lại có thêm hai đạo vết thương.

- Hắc hắc. Để xem người có thể chịu đựng đến lúc nào!

Tiếng cười bén nhọn của Tà Lang vang lên. Hãn lại hướng về phía La Chỉnh mà nhào tới. Lúc này đây, thoát nhìn có vẻ như Tà Lang lại muốn chém thêm một đao, nhưng ngay khi tiếp cận La Chỉnh, trong tay Tà Lang bỗng dấy lên những đóa sen bằng lửa cháy bùng bùng.

Tà Lang hướng về phía đầu La Chỉnh mà lao đến, hãn là muốn trực tiếp đem đầu La Chỉnh đánh nát đi.

- Đến rồi!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, đôi mắt của La Chỉnh đột nhiên mở ra. Thời cơ mà hắn đợi chính là lúc này, La Chỉnh liền đưa hai tay lên bảo vệ đầu.

Ngay khi hai tay Tà Lang đụng phải cánh tay của La Chỉnh, hai tay La Chỉnh lập tức vặn lại một cái, giữ chặt cánh tay gãy như que củi kia lại. Sau đó hắn hét to một câu:

- Xuống cho ta!

Bành!

Lực lượng khổng lồ trùng kích vào, La Chỉnh đập mạnh tay của Tà Lang xuống mặt đất. Huyệt động này đều do vách đá cứng rắn cấu tạo mà thành, hiện tại cũng không thể chịu nổi cỡ lực lượng này, mặt đất liền chia năm xẻ bảy, lõm vào một cái hố to.

Tà Lang còn muốn liều mạng giãy giụa, muốn từ dưới cái hố kia bò lên. Nhưng La Chỉnh căn không cho Tà Lang bất kì một cơ hội gì. Tốc độ của tên Tà Lang kia quá nhanh, nếu để hắn leo ra, chỉ sợ không thể bắt được hắn thêm lần nữa mất, cơ hội chỉ đến có một lần!

La Chỉnh trông giống như một dã thú đang nổi giận vậy, một quyền đập tiếp một quyền... Lực đạo trong mỗi quyền đều lên tới mấy nghìn cân, liều mạng đâm vào cái hố to kia, liên tiếp đánh ra hơn mười quyền rồi sau đó mới dừng lại.

La Chỉnh thở hồng hộc, nhìn vào bên trong hố. Tà Lang đang nằm dài ở bên trong, cũng không có... động đậy gì nữa.

“Với thực lực Luyện Tạng Cảnh, đối phó với Bán Bộ Tiên Thiên đúng là hơi chút miễn cưỡng.”

“Tên Tà Lang này căn bản Chân Hỏa trong cơ thể hẳn đều đã hao phí hết sạch, cũng may việc đánh lén hẳn cũng được coi là thành công.”

“Dưới tình huống kia mà vẫn còn có thể phản kích, nếu như ta phản ứng chậm một chút, chỉ sợ hiện tại người nằm dưới đất này chính là ta rồi.”

Nhân sinh gặp gỡ, biến hóa khó lường.

La Chỉnh bình ổn lại tâm tình, rồi đi xem xét tám người bị mũi nhọn đâm xuyên qua người ở trước lò luyện khí một chút. Những người này, bởi vì huyết nhục bị hút hết sạch, nên hiện giờ đã sớm chết rồi..

Sau đó, La Chỉnh lại đi xem xét những lồng sắt kia, tiến đến gần, hẳn mới phát hiện ra, những người kia đều đã bị Tà Lang dùng Chân Hỏa "nướng" chết tươi rồi, tử trạng có vẻ vô cùng thâm trầm.

Trong lòng La Chỉnh thay những người kia mặc niệm hai tiếng. Đi vòng quanh sơn động hai vòng, ngoại trừ một ít sắt vụn, đồng nát ra, La Chỉnh không hề phát hiện ra thứ gì khác.

“Không phải chứ, đa phần Luyện Khí Sư đều cực kỳ giàu có mới phải. Đặc biệt là Luyện Khí Sư thành danh đã lâu như Tà Lang đây, không thể nghèo như vậy được!”

Sau khi tìm tòi, lục lọi một vòng, La Chỉnh tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại đem thi thể của Tà Lang đẩy ra ngoài miệng hố. Thân thể khô lâu của Tà Lang đã sớm bị La Chỉnh đánh cho không ra hình người, cả cơ thể không có bất kì một chỗ nào trong có vẻ lành lặn.

La Chỉnh đưa mắt nhìn xuống bàn tay phải của Tà Lang. Ở ngón giữa có đeo một chiếc nhẫn trữ vật màu đen.

Tâm niệm vừa động, La Chỉnh liền lấy nhẫn trữ vật lên, bỗng hẳn cảm giác một cảm giác lạnh buốt từ ngón tay truyền qua.

“Quả nhiên, đây là một chiếc nhẫn không gian.”

Nhẫn không gian, bên trong nó có một vùng không gian, có thể dùng để chứa vạn vật.

Loại nhẫn không gian này cực kỳ trân quý, coi như là giá trị của loại nhẫn có không gian nhỏ nhất cũng có thể so với Huyền Khí thượng phẩm.

Coi như là La gia, cũng không có người nào có được loại bảo vật này.

Tuy La Chỉnh chưa từng gặp qua vật này, nhưng hắn cũng đã đọc qua sách vở, trong đó có nói đến những vật thần kỳ như vậy.

Lúc này, Tà Lang đã chết, hồn phách tiêu tán. Cái nhẫn trữ vật này cũng đã trở thành vật vô chủ.

Tâm thần La Chỉnh khẽ động, trong giới chỉ liền truyền đến một tia thần thức hồ tương dung hợp với tâm thần của hắn. Sau đó, La Chỉnh liền nhìn vào xem những đồ vật ở bên trong.

Không gian bên trong cái nhẫn trữ vật này cũng không tính là lớn, khoảng chừng mấy mét vuông lớn nhỏ, là nhẫn trữ vật có đẳng cấp thấp nhất. Dù vậy, đồ vật bên trong cũng không ít.

Đầu tiên, bên trong có chứa các loại khoáng thạch trân quý dùng để luyện khí, ví như Tinh Thiết, Dấu Đỏ Thạch, Huyết Phách Thiết, Công Tinh Tế,... chôn cất cả một góc. Những khoáng thạch này đối với Luyện Khí Sư mà nói, đều là bảo bối cực kỳ trân quý, giá trị không hề thấp chút nào.

Bên cạnh khoáng thạch, còn chất một đồng tinh thạch trong suốt. Những tinh thạch này La Chỉnh cũng biết, có tên là Phương Tinh Thạch, còn được gọi là Phương Tinh.

Phương Tinh này cũng xem như là tiền tệ chân chính trên thế giới này. Chỉ là, người bình thường thì giao dịch tiền bình thường, nhưng đối với tu luyện giả mà nói, vàng cũng chẳng có giá trị là bao nhiêu. Nhưng, Phương Tinh thì lại khác!

Bên trong Phương Tinh này chứa quy tắc chân khí cực kỳ thuần túy, đó cũng chính là thứ cần thiết để bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh.

Bởi vì Phương Tinh Thạch rất dễ để cắt ra, cũng như thuận tiện để mang theo bên người, cho nên dần dần nó cũng trở thành tiền để giao dịch trong tay tu luyện giả.

La Chỉnh đếm sơ qua một lần, Phương Tinh Thạch được xếp chồng lên nhau, số lượng không dưới mấy trăm cây. Đây cũng là một khoản tiền lớn.

Ngoài ra, ở một bên khác còn có một ít bảo vật. Một thanh trường kiếm lóe ra tia sáng trông có vẻ cầu kì, còn có một chuỗi huyết sắc đại châu. Xem ra những bảo vật này phẩm giai cũng không thấp, đa phần đều là Huyền Khí hạ phẩm cùng với Huyền Khí trung phẩm.

Đi qua một bên khác, một đồng đồ lộn xộn toàn sách luyện khí cùng một ít đan dược mà La Chỉnh không biết tên.

Nhưng khi ánh mắt La Chỉnh đảo xuống, trong đồng đồ lật vật kia lại có một thanh phi đao khiến hắn có chút hứng thú.

Thanh phi đao kia trông có vẻ cực kỳ cũ kỹ, mặt ngoài gồ ghề, chuỗi cũng bị toái hơn phân nửa, lưỡi cũng hoàn toàn cuốn lại, có nơi còn bị một mảnh cháy đen. Nhìn vào trông có vẻ bị hư hại khá lớn.

Nhưng không hiểu sao, thanh phi đao này lại tản ra một cỗ khí chất cực kỳ đặc thù, cũng chính cỗ khí chất này làm La Chỉnh cảm thấy có một

sức hấp dẫn cực kì mãnh liệt, lôi kéo sự chú ý của hần vào thanh phi đao này. Cái phi đao bị tàn phá này tuyệt đối không phải là vật bình thường!

Ý niệm trong đầu khê động, La Chỉnh liền lấy thanh phi đao này ra khỏi nhẫn trữ vật, cầm lên vuốt vuốt một hồi. Phi đao phát ra một cỗ khí tức kia càng thêm rõ ràng, lợi hại, phảng phất như cắt hết thảy cả thế gian này vậy.

Loại bảo vật này, bị phá hủy đến nhường này, mà vẫn còn có thể lưu lại khí tức sắc bén như vậy. Chỉ sợ rằng phẩm giai của bảo vật này cao đến mức không thể tưởng tượng nổi. Tên Tà Lang kia cũng biết cái phi đao này không phải là đồ chơi bình thường, đoán chừng rằng với thực lực của hần cũng không thể sửa chữa lại thanh phi đao này, nên mới bỏ vào nhẫn trữ vật này.

Tà Lang cũng không thể sửa chữa được, có lẽ chình mình tạm thời cũng chẳng có biện pháp gì. Sau khi vuốt vuốt một hồi, La Chỉnh lại đem phi đao bỏ vào nhẫn trữ vật, sau đó hướng ra ngoài hang bước đi.

Đi theo hang động uốn lượn, một đường đi thẳng ra bên ngoài, La Chỉnh dẫm lên cây đại thụ ở ngoài vách núi, ra sức leo lên.

Đứng ở trên đỉnh núi, La Chỉnh hít vào một hơi thật dài. Không khí mát mẻ trong lành, ánh mặt trời ấm áp, trên mặt La Chỉnh rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Lần này, hần đã có thể bình yên rời khỏi La gia. Hơn nữa, còn ở trong tay Tà Lang tìm đường đường sống trong chỗ chết, chỉ có thể nói là vạn hạnh trong bất hạnh. Bây giờ còn có thu hoạch tương đối khá, từ Tà Lang cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Nhưng điều cốt yếu là, hần hiện tại đã được tự do.

Bị La gia trói buộc tại tầng hầm ngầm hai năm, cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài. Từ nay về sau trời cao mặc chim bay!

Hắn đã quyết định một phương hướng, liền hướng về phía trước chạy tới như điên.

Tuy nhiên hiện tại tâm tình không tệ, La Chính cũng không có đặc ý quên hình. Hắn biết, mình còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm.

Mục đích của hắn hiện giờ, chính là Đế Đô.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đế Đô

Xuyên qua núi non trùng trùng điệp điệp, băng qua bình nguyên, vượt qua vô số quận thành, nửa tháng sau La Chỉnh rốt cuộc cũng đã đi đến Đế Đô.

La Chỉnh luôn cho rằng, so với các quận khác, Sùng Dương Quân cũng không tính là một thành thị nhỏ. Nhưng khi La Chỉnh đứng ở trước cổng vào của Đế Đô, ngược đầu nhìn lên cửa thành làm được bằng hoàng kim cao đến mấy chục trượng kia, La Chỉnh vẫn cứ há miệng kinh ngạc không thôi.

Mặc dù từ sách vở, La Chỉnh đã biết Đế Đô to lớn, cao ngạo, hùng vĩ, xa hoa đã được ca ngợi như thế nào, về mặt tâm lý cũng đã có chuẩn bị từ trước. Nhưng khi lần đầu tiên đặt chân vào Đế Đô, La Chỉnh hẳn nhìn cứ như là một tên nhà quê mới lên phố chơi vậy, trong nội tâm bị rung động mãi thôi.

Kỳ thực, La Chỉnh có xem qua không ít phong cảnh của Đế Đô thông qua sách vở. Trong đó ghi lại cực kỳ kỹ càng, ngay cả dựa theo cảnh vật vẽ tranh miêu tả ngay bên cạnh cũng có.

Ví dụ, cái cổng thành được làm bằng hoàng kim ở trước mắt này, nó có tên là "Vọng Thiên Môn", cao ba mươi sáu trượng, rộng chín trượng.

Vào ba mươi năm trước, Thích công chúa của Ma Tộc đã kết hôn cùng với thái tử của vương triều Phần Thiên, Vọng Thiên Môn này chính là của hồi môn mà Thích công chúa mang đến lúc trước.

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Khi La Chỉnh nhìn thấy cổng thành được làm bằng vàng tinh xảo và nhiều loại đá quý khác, hẳn mới hiểu được hàm ý bên trong của hồi môn mà Thích công chúa mang đến này. "Trong mắt Ma Tộc bọn ta, đám người Đông Vực các người đều là lũ nghèo nàn".

Từ Vọng Thiên Môn, La Chỉnh đi theo con đường chính trong Đế Đô. Trên đường đi chiêm ngưỡng không ít cảnh vật ở hai bên đường. Một cây nhất trụ kinh thiên cao chừng trăm trượng của Sí Thiên Các, một Địa Long Đàn nguy nga khổng lồ...

Những cảnh vật này lướt qua tầm mắt của La Chỉnh, dù vậy, hiện tại điều hấn quan tâm nhất vẫn là Thanh Vân Tông.

Sau khi nghe ngóng được một ít tin tức, mất một ngày thời gian, đi qua hơn phân nửa Đế Đô, cuối cùng La Chỉnh cũng tìm được nơi tọa lạc của Thanh Vân Tông.

Thanh Vân Tông rất rộng lớn, cơ hồ chiếm cứ cả một phần tư diện tích của Đế Đô. Diện tích của Thanh Vân Tông so với Hoàng Thành còn lớn hơn gấp mấy lần, mà cái này còn không bao gồm Thanh Vân Sơn Mạch ở phía sau lưng của Thanh Vân Tông.

So với Vọng Thiên Môn có quý khí vô biên, tông môn của Thanh Vân Tông trông có vẻ nhỏ bé hơn rất nhiều. Ngoại trừ ba chữ "Thanh Vân Tông" to lớn có chút khí thế ra, cơ bản không thể so với Vọng Thiên Môn được. Dù vậy, bốn phía của Thanh Vân Tông đều được đại thụ xanh miết bao phủ, còn có Thanh Đăng chiếm giữ, trông có vẻ tràn đầy nét cổ xưa.

Ở bên cạnh tông môn, đang có hai đội đang xếp hàng đăng ký báo danh.

Phía bên trái, có hơn mười người. Trái lại, ở phía bên phải thì lại xếp thành một hàng dài, hàng người uốn lượn dài dằng dặc, nhìn không thấy

được điểm cuối, ước chừng không dưới nghìn người.

La Chỉnh đi thẳng đến hàng phía bên trái, bởi vì số lượng người tương đối ít, nên trong chốc lát đã đến lượt của La Chỉnh.

Người phụ trách báo danh liếc mắt đánh giá La Chỉnh, sau đó hần vờn tay ra nói:

- Xin hãy lấy Sĩ Tộc Trát ra!"

*Sĩ tộc: là những gia tộc đời đời làm quan.

- Sĩ Tộc Trát?

Trên khuôn mặt La Chỉnh liền hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Tên phụ trách lấy tay chỉ chỉ vào cái bàn rồi nói:

- Ta bên này chỉ tiếp đãi cho sĩ tộc. Nếu như người không có Sĩ Tộc Trát, xin mời qua bên kia đứng xếp hàng!

Vừa nói, tên phụ trách vừa chỉ vào hàng dài dằng dặc ở bên kia.

La Chỉnh giờ mới hiểu được vì sao bên này lại không có bao nhiêu người đến xếp hàng. Thì ra là nơi dành cho sĩ tộc.

Sĩ tộc, là một giai tầng đặc thù được hoàng đế sắc phong.

Trên toàn bộ đế quốc, chỉ có rất ít gia tộc hào phú mới có thể có tư cách được xưng tụng là sĩ tộc. Hơn nữa, những gia tộc hào phú này cơ bản đều tập trung ở Đế Đô.

Cho dù là La gia ở Sùng Dương Quận cũng không được coi như là một sĩ tộc, cho nên La Chỉnh hiển nhiên không thể lấy ra cái thứ gọi là "Sĩ Tộc Trát" kia.

Thấy cảnh này, những người trong hàng chờ dài bên cạnh đều cười lên khinh bỉ, trên khuôn mặt của bọn họ đều hiện lên vẻ khinh thường. Xếp hàng thực sự là một việc nhàm chán, hành động của La Chỉnh lúc này đúng thực là làm trò cười cho bọn họ.

- Không biết từ chỗ nào lại có tên nhà quê thế này...

- Sĩ Tộc Trát mà cũng không biết...

Đối với những lời qua tiếng lại này, La Chỉnh cũng không có phản ứng gì. Hắn chỉ gật đầu nhẹ với tên phụ trách kia một cái, dưới ánh mắt khinh miệt của mọi người, bước đến cuối hàng chờ dài dằng dặc kia.

Qua hai năm sống kiếp sống của gia nô, trải qua nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết sớm đã làm tâm cảnh của La Chỉnh hẳn trở nên cực kỳ bình ổn. Những lời mang ý khiêu khích cùng chế nhạo vô nghĩa kia, căn bản không đủ để làm hắn nổi lên lửa giận, ngược lại còn trở nên bình tĩnh hơn.

Hàng chờ này đi tới với một tốc độ cực kỳ chậm chạp. La Chỉnh đành nhắm mắt lại dưỡng thần.

- Đây là lần đầu tiên người tham gia Thử Luyện sao?

Chỉ trong chốc lát sau, một thanh âm từ phía trước truyền đến La Chỉnh.

La Chỉnh gật gật đầu, mở hai mắt ra. Người vừa nói chuyện là một người thanh niên, tuổi tác ước chừng mười tuổi, ngũ khí hòa ái, trông có vẻ hiền lành.

Người thanh niên kia thấy La Chỉnh mở mắt ra, liền mỉm cười với La Chỉnh, còn nói:

- Ta là lần thứ hai.

- Người vừa mới nói "Thử Luyện", là có ý gì?

La Chỉnh hoang mang hỏi. La Chỉnh biết rõ Thanh Vân Tông chiêu thu đệ tử yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, thông qua tầng tầng khảo hạch mới có tư cách tiến vào Thanh Vân Tông. Chỉ là, hễ dù sao cũng không phải là người ở Đế Đô, đối với quá trình thu nhận đệ tử cũng không có rõ ràng cho lắm.

Người thanh niên kia khẽ mỉm cười nói:

- Thanh Vân Tông là thánh địa tu luyện, người người đều muốn gia nhập, người đông vô số kể. Nếu như những người đó đều tiến hành khảo hạch, e là có mời hết người trong tông đến, chỉ sợ cũng không thể đến hết được. Cho nên Thanh Vân Tông có quy định, ngoại trừ đệ tử của sĩ tộc ra, những người khác muốn tham gia khảo hạch của Thanh Vân Tông, thì bắt buộc phải thông qua Thử Luyện.

- Vị huynh đài này, xin hỏi, cái gọi là Thử Luyện này rốt cuộc là thi về gì?

Đều nghe đồn rằng, muốn tiến vào Thanh Vân Tông gian nan, khó khăn vô cùng, hiện tại quả thật là vậy. Quy củ nhiều như thế này, không biết tên La Phái Nhiên kia rốt cuộc đã làm như thế nào mà có thể trực tiếp được thu nhận làm nội môn đệ tử như vậy.

Thanh niên kia cười nói:

- Cái gọi là Thử Luyện, kỳ thực chính là tập trung chúng ta lại một chỗ rồi cùng nhau chạy bộ. Thanh Vân Tông quy định, tham gia Thử Luyện, cảnh giới thấp nhất phải là Luyện Cốt Cảnh, dù vậy Luyện Tạng cảnh, Luyện Tủy cảnh cũng có thể tham gia. Nhưng, đối những cảnh giới này, yêu cầu lại không giống nhau. Ví dụ như Luyện Cốt Cảnh chỉ cần chạy một

khoảng cách nhất định là được rồi, nhưng nếu là Luyện Tạng Cảnh, thì phải chạy một khoảng cách xa hơn...

“Chỉ là chạy bộ thôi sao?”

La Chỉnh trừng mắt nhìn. Cái Thử Luyện này, nghe qua có vẻ như cũng không quá khó cho lắm. Dù sao ai cũng đều có thể chạy bộ, mà La Chỉnh sau khi tiến vào Luyện Tạng Cảnh, hơi thở của hắn cũng trở nên dài hơn, hô hấp cũng cân bằng, tỉ mỉ hơn, cho dù chạy một khoảng xa hắn vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Sau khi biết được yêu cầu của Thử Luyện, tâm tình La Chỉnh cũng trở nên bình thản hơn. Cùng với người thanh niên kia hàn huyên vài câu, biết được người thanh niên này tên là Mạc Xán, là con em trong một gia tộc ở Đế Đô

Vào mỗi tháng, Thanh Vân Tông sẽ tổ chức Thử Luyện một lần, tháng trước Mạc Xán đã thất bại qua một lần. Năm nay đã là lần thứ hai hắn tham gia.

Trong khi nói chuyện phiếm với nhau, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã đến lượt báo danh của hai người.

Sau khi La Chỉnh báo danh xong, hắn liền từ chỗ của tên phụ trách lấy được một miếng ngọc bội. Tin tức về La Chỉnh liền được ghi vào trong miếng ngọc bội kia.

Cẩn thận đem miếng ngọc bội cất giấu kỹ lưỡng, ngay sau đó Mạc Xán liền nói:

- La Chỉnh huynh đêm nay tốt nhất nên nghỉ ngơi nhiều một chút! Chạy bộ, hai chữ này nghe tựa hồ đơn giản, nhưng con đường kia lại có chút đặc thù. Về cụ thể thì... đợi sau này rồi huynh sẽ biết...

Mạc Xán suy nghĩ trong chốc lát, còn nói thêm:

- Ta thấy La Chính huynh là người ở bên ngoài. Nếu hiện tại huynh không có chỗ nào để ở, liền có thể tới nhà ta.

Tên Mạc Xán này thực đúng là một người nhiệt tình.

Tuy nhiên, đối với lời mời của Mạc Xán, La Chính cũng chỉ đành từ chối mà thôi. Hai năm nay cũng đã để cho La Chính hẳn nhìn rõ rất nhiều chuyện, ngộ ra nhiều điều. Vô công bất thụ lộc. Rất nhiều chuyện hẳn sẽ không dễ dàng hoài nghi, mà cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác.

Đúng vào lúc này, từ tông môn của Thanh Vân Tông có không ít người bước ra. Trong đó, phần lớn đều mặc trường bào màu trắng, cũng chỉ có vài người mặc trường bào màu đen mà thôi.

Nhìn thấy La Chính quan sát tỉ mỉ, Mạc Xán liền nói cho La Chính:

- Những người mặc trường bào màu trắng đấy, đều là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông. Đợi đến khi chúng ta qua được Thử Luyện, lại thông qua khảo hạch của Thanh Vân Tông, liền có tư cách mặc áo bào trắng rồi.

- Vậy còn áo bào đen này?

La Chính hỏi.

- Áo bào đen sao? Những người mặc áo bào đen kia chính là đệ tử nội môn! Dù là địa vị hay đan dược nhận được hàng tháng, đều cao hơn đệ tử mặc áo bào trắng rất nhiều! Mà mục tiêu cha ta muốn ta đạt được, chính là mặc chiếc áo bào đen kia, trở thành nội môn đệ tử!

Trên khuôn mặt của Mạc Xán bỗng hiện lên vẻ khát khao.

La Chính nhẹ gật đầu, lại nghĩ tới La Phái Nhiên. Vào ngày Tập Luyện ngày đó, La Tuấn Dật đã tuyên bố rằng La Phái Nhiên đã được nhận

làm đệ tử nội môn, nguyên do là gì? Chẳng lẽ là do Thiên Địa Tạo Hóa Đan kia thật sự có công hiệu thần kỳ như vậy sao? Làm cho công lực của La Phái Nhiên tiến cảnh nhanh như vậy sao?

La Chỉnh đang nghĩ đến đây, ở phía trước đã có sáu, bảy đệ tử mặc áo đen vừa đi tới hướng này. Trong đó, có một người ánh mắt nhìn về phía La Chỉnh mấy lần, trên khuôn mặt hiện ra nét quỷ dị:

- La Chỉnh! Không ngờ rằng người vẫn chưa chết, lại còn dám đến đây báo danh. Muốn vọng tưởng tiến vào Thanh Vân Tông sao?

La Chỉnh ngưng mắt nhìn rõ dáng vẻ của người đệ tử nội môn kia, trong nội tâm cười lạnh nói:

“Quả thật là đúng lúc! Đang nghĩ đến hắn, không ngờ rằng hắn lại thật sự xuất hiện trước mặt mình.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Khiêu Khích

La Chỉnh cũng có nghĩ rằng, sau khi tiến vào Thanh Vân Tông rồi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ gặp phải La Phái Nhiên mà thôi. Nhưng, La Chỉnh không ngờ là lại gặp sớm đến như vậy, ngay tại chỗ báo danh tham gia Thử Luyện này, thậm chí còn chưa có tham gia khảo hạch.

Nghe giọng điệu của La Phái Nhiên, hắn là đã biết chuyện đại náo trong ngày Tộc Luyện, phế bỏ La Thừa Vận.

- Ai mà chẳng mong muốn có thể tiến vào Thanh Vân Tông? Người vào Thanh Vân Tông, ta cũng vậy!

La Chỉnh lạnh nhạt nói.

La Phái Nhiên cười "ha ha" hai tiếng rồi nói:

- Người, tên nghịch tử của gia tộc! Còn muốn tiến vào Thanh Vân Tông sao? Quả thật là người si nói mộng! Hôm nay ta sẽ phế bỏ người ngay tại đây!

Lời vừa dứt, trên người La Phái Nhiên liền phát ra quang mang tử sắc có chút chói mắt, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh, từng bước từng bước tiến về phía La Chỉnh.

La Chỉnh hừ lạnh một tiếng. Cơ bắp toàn thân liền siết chặt lại, bước vào trạng thái phòng bị. Thực lực của La Phái Nhiên xem lại có tiến cảnh. Nhưng, La Chỉnh hắn cũng không phải chỉ dậm chân tại chỗ. Ngay cả Tà

Lang, là cường giả Bán Bộ Tiên Thiên cũng chết ở trong tay hắn. Một La Phái Nhiên này làm sao để có thể bắt hắn đây?

Nhưng vào lúc này, một người đệ tử mặc áo bào đen lại kéo tay La Phái Nhiên lại, nói:

- Phái Nhiên huynh, nơi này là tông môn của Thanh Vân Tông, nên chú ý quy củ một chút. Cẩn thận môn quy.

Người đệ tử kia vừa nói xong, La Phái Nhiên liền cau mày. Nghe được hai chữ "Môn Quy" này, hiển nhiên ít nhiều vẫn có chút cố kỵ. Trong lúc nhất thời, có chút do dự.

Vào lúc này, trong đám đệ tử nội môn, có một người thiếu niên, mặc mày trần đầy quý khí, bước ra. Mọi cử động đều lộ ra một loại khí chất cao quý, hắn là nhân vật trọng yếu trong nhóm người này. Hắn nói:

- Phái Nhiên, người này có thù oán với người sao?

La Phái Nhiên đối với người này cực kỳ cung kính, hắn gật đầu nói

- Đúng vậy, tên này là là nghịch tử của gia tộc ta. Với tư cách thiếu gia chủ của La gia, ta phải thanh lý môn hộ!

- Được rồi, môn quy của Thanh Vân Tông tuy nghiêm khắc, nhưng tên tiểu tử này chỉ mới báo danh mà thôi, ngay cả Thử Luyện còn chưa có tham gia, cũng không tính là sát hại đệ tử của tông môn, Vương Nhất Định ta vẫn có thể châm chước cho qua.

Người gọi là Vương Nhất Định kia lạnh nhạt nói, câu nói đầu tiên mà người này nói ra cũng là câu nói quyết định tính mạng của La Chính!

La Phái Nhiên vốn muốn động thủ, lại vừa nghe Vương Nhất Định nói vậy, liền bỏ đi ý định này. Vương Nhất Định này là quý nhân của La Phái

Nhiên hẳn, nhân tình của người này đối với La Phái Nhiên rất đáng quý. Hẳn cảm thấy không cần phải lãng phí nhân tình này vào tên La Chinh kia. La Phái Nhiên nói:

- Không vội, không vội. Ta liền xem xem, tên tiểu tử này liệu có thể tham gia khảo hạch của Thanh Vân Tông hay không? Nếu như không được, vậy giết hẳn cũng chỉ như giết một con kiến mà thôi. Còn nếu như có thể tham gia khảo hạch, vậy cũng còn khá nhiều cơ hội để ta tay. Cũng không cần gấp gáp làm gì.

Ngay sau đó, La Phái Nhiên liền quay đầu lại nhìn La Chinh nói tiếp:

- Để cho người sống lâu thêm một chút cũng tốt. Cái mạng nhỏ này của người, ta nhất định phải thu.

Vào lúc này, lại đến lượt La Chinh nở ra nụ cười, mạnh mẽ chỉ thẳng vào mặt của La Phái Nhiên:

- Ha ha ha ha, La Phái Nhiên người, nói chuyện khoác lác như vậy không sợ người đời cười chết sao? Không biết liệu người của La gia có nói thật cho người biết hay không! Ngay cả La Tuấn Dật cũng thua ở trên tay ta, người thì có tư cách gì mà muốn mạng của ta?

Sau khi nói xong, khí thế quanh thân La Chinh trong nháy mắt bạo phát lên. Trải qua rèn luyện, lại bị Chân Hỏa nung nóng mười canh giờ, độ cường hãn của thân thể hẳn đã đạt tới cấp bậc của Huyền Khí trung phẩm.

Mặc dù hiện tại chỉ là Luyện Tạng Cảnh, những cỗ khí thế này lại hết sức khí phách. Cỗ khí thế này trông như thực chất, khí tức phô thiên địa cái phóng lên. Giờ khắc này, ngay cả hô hấp La Phái Nhiên cũng cảm thấy hết sức khó khăn.

Đối mặt với khí thế kinh thiên này của La Chinh, sắc mặt La Phái Nhiên có chút khó coi. Hai ngày trước, La gia dùng bồ câu truyền tin đến,

nói giản lược chuyện xảy ra trong La gia nói qua một lần. Trong thư chỉ nói đến việc La Chinh phế bỏ La Thừa Vận mà thôi, cũng chẳng thấy đả động gì đến việc đánh bại La Tuấn Dật.

“Cách đây không lâu, La Chinh cùng lắm mới chỉ là Luyện Nhục Cảnh mà thôi. Sao giờ lại bạo phát ra khí thế cường đại như vậy?”

Vốn La Phái Nhiên cảm thấy khá tự tin vào bản thân. Hắn đã phục dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đan, tốc độ tu luyện giống như được Thần trợ giúp vậy. Làm quen được với quý nhân Vương Nhất Định này, lại còn có thể một bước lên trời, trở thành đệ tử nội môn, loại biến hóa này quả thực là nghiêng trời lệch đất.

Chẳng hạn như tên La Chinh này, đã bị hắn bỏ lại sau lưng một khoảng cách rất xa rồi. Dù là chỉ nhìn thôi cũng chẳng còn thấy hứng thú gì nữa.

Trong thư nói rằng, hiện tại La Chinh đã chết rồi. Đối với việc này La Phái Nhiên cũng chỉ xem như là một chuyện nhỏ nhặt mà thôi, cũng chẳng đáng để tâm đến.

Thế nhưng, La Phái Nhiên nào có thể ngờ rằng, La Chinh, người mà gia tộc nói là thông báo chết, lại vẫn đường đường chính chính xuất hiện ngay trước mắt hắn như vậy. Mà từ cổ khí thế phát ra trên người La Chinh, thực lực tên này vậy mà lại đột nhiên tăng mạnh như vậy, tựa hồ cũng chẳng thua kém hắn là bao!

Đối mặt với cổ khí thế của La Chinh, sắc mặt những đệ tử nội môn bên cạnh La Phái Nhiên đều trầm xuống.

Không nói đến việc hiện tại La Chinh còn chưa phải là đệ tử của Thanh Vân Tông, cho dù hắn có thành công thông qua khảo hạch, bước vào Thanh Vân Tông đi chăng nữa, thì cũng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi, có tư cách gì mà lại dám đứng trước mặt đệ tử nội môn hung hăng càn quấy?

Loại người không biết trời cao đất dày như tên tiểu tử này, cũng chỉ có thể dùng quyền cước để giáo huấn mà thôi, phải để cho hắn thấy rõ hiện thực là như thế nào.

Đám đệ tử nội môn nhất thời đều tiến tới trước, hiện tại, Vương Nhất Định chính là trung tâm của đám đệ tử này.

Wương Nhất Định cười cười, vẫn là dáng vẻ hời hợt kia, quay đầu nhìn La Phái Nhiên, nói:

- Phái Nhiên, La gia không ngờ còn có con chó này, trông có vẻ khá dữ dằn đấy. Còn chưa động thủ sao, chờ cái gì nữa?

Wương Nhất Định vừa nói xong, La Phái Nhiên liền chuẩn bị động thủ.

Nhưng vào thời khắc này, trong Thanh Vân Tông đột nhiên có một vết sáng lập loè xuất hiện, một cỗ Phi Thiên Liễn bay tới.

Bên trên Phi Thiên Liễn có hai người thân mang giáp đang đứng, không ngừng dò xét xung quanh.

- Giám sát viên.

Một tên đệ tử nội môn nói.

La Phái Nhiên nhìn lên Phi Thiên Liễn ở trên bầu trời, sắc mặt có chút khó coi. Thanh Vân Tông, môn quy sâm nghiêm, dưới tình huống bình thường nghiêm cấm đệ tử ẩu đả lẫn nhau.

Nhưng mà, trong tông môn lại có nhiều đệ tử như vậy, mỗi người ai cũng cần phải tu luyện võ đạo của mình, loại chuyện này cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi được. Cho nên, chỉ cần không để giám sát viên bắt

được, trong trường hợp thông thường, cũng sẽ mắt mở mắt nhắm mà cho qua.

Phi Thiên Liễu dừng lại phía trên đỉnh đầu của mọi người, đám người La Phái Nhiên lúc này cũng không định động thủ nữa.

Vương Nhất Định hướng về phía La Chỉnh cười lạnh một tiếng, sau đó vỗ vỗ bả vai La Phái Nhiên rồi vỗ hai tay sau lưng, nghênh ngang rời đi.

La Phái Nhiên tức thì nhìn La Chỉnh rồi nói:

- Coi như hôm nay vận khí của người tốt. Chỉ là, nếu như người đã đến Đế Đô, dù người có tiến vào được Thanh Vân Tông hay không, cũng chẳng thể sống mà rời đi được đâu. Tha cho tên ti tiện người sông thêm vài ngày. Ta cũng chẳng vội làm gì, vẫn còn nhiều thời gian! Nếu như sợ, tốt nhất nên tìm một nơi nào đó vắng vẻ rồi uống thuốc độc tự sát đi. Lựa chọn duy nhất của người cũng chỉ có cái chết mà thôi!

Nói xong, La Phái Nhiên mới cùng với đám đệ tử mặc áo bào đen đi rời đi, bước theo sau Vương Nhất Định.

Sau khi đám đệ tử kia hoàn toàn rời đi, Chờ đến đám kia áo đen đệ tử hoàn toàn sau khi rời đi, Mạc Xán đang đứng ở đằng xa mới chậm rãi bước tới, trên mặt tràn đầy vẻ bội phục, nói:

- La Chỉnh, người cũng quá bá đạo đi. Coi là đệ tử ngoại môn cũng không dám đụng những tên đệ tử nội môn kia. Người vừa mới báo danh xong, liền dám gây xung đột với bọn họ rồi.

Ngoại trừ Mạc Xán ra, cũng không thiếu người đến đây báo danh nhìn La Chỉnh với ánh mắt khác thường. Một vài người cảm thấy La Chỉnh lỗ mãng, cũng có người cảm thấy La Chỉnh có dũng khí. Nhưng, phần lớn đều cho rằng, La Chỉnh còn chưa vào cửa của Thanh Vân Tông mà đã đắc tội với đệ tử nội môn, không thể nghi ngờ là tự đi tìm đường chết.

La Chỉnh cười khổ một cái, liệu có ai muốn vô duyên vô cớ đi đắc tội với người khác không? Đặc biệt là ở những nơi như đại tông môn này. Ngọa hổ tàng long, cao thủ như mây. Một tên thiếu gia bị mất đi địa vị tại một tiểu gia tộc như hắn, căn bản cũng chẳng tính là cái gì, biện pháp tốt nhất chính là ẩn nhẫn khổ tu mà thôi.

Nhưng mà, đối với La Chỉnh, cái khác có thể nhìn, nhưng với tên La Phái Nhiên này, hắn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được. Nghĩ đến cái chết của phụ thân, La Chỉnh đêm cũng chẳng thể ngủ say giấc được. Nếu như La Chỉnh hắn đem cừu hận này nhẫn nhịn, vùi lấp đi, vậy thì cũng thật uổng cho công sinh thành của phụ thân hắn rồi!

Mạc Xán cũng là người trong một gia tộc, nhìn thấy dáng vẻ của La Chỉnh, lại nhớ lại đối thoại giữa La Chỉnh và người nọ, hắn cũng đã đoán được bảy, tám phần. Việc này hơn phân nửa hắn là phân tranh trong tộc, Mạc Xán hắn cũng không nhiều lời, nhưng vẫn đến nhắc nhở La Chỉnh:

- Trong đám đệ tử nội môn vừa rồi, người nên chú ý người ở phía sau cùng.

- Người nọ rốt cuộc là ai?

La Chỉnh cũng chú ý tới cái người được gọi là Vương Nhất Định kia. La Phái Nhiên luôn cung kính đối với người này, mà người kia cũng hơi hợm, không coi người khác ra gì.

- Nếu ta đoán không lầm, thì người kia hắn là đệ tử của Vương gia sĩ tộc.

Mạc Xán nói.

Sĩ tộc đệ tử?

Khó trách La Phái Nhiên lại có thể mặc vào áo bào đen, trở thành đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông, chắc có lẽ là nhờ vào đệ tử của sĩ tộc.

Phải biết rằng, tồn tại của sĩ tộc trong đế quốc chính là đặc quyền giai cấp chân chính, có một vài đặc quyền thậm chí còn trực tiếp ghi vào bên trong luật lệ của Đế Đô.

Chỉ là, cho dù là như vậy, muốn La Chỉnh ngoan ngoãn cúi đầu cũng là chuyện không thể nào. Nếu như phiên toái này thực sự tìm tới hãn, vậy hãn cũng chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

Sau khi rời Thanh Vân Tông, La Chỉnh tạm thời tìm một quán trọ để ở.

Đế Đô quả nhiên khác với Sùng Dương Quận, cơ hồ giá cả của tất cả các mặt hàng đều đắt hơn gấp hai đến ba lần. Chỉ là, La Chỉnh lấy đi nhẫn trữ vật của Tà Lang, thu hoạch cũng tương đối khá. Chỉ nói riêng Phương Tinh Thạch thôi, cũng đã có giá trị khổng lồ rồi. Một Phương Tinh Thạch, dù có mua mười quán trọ như này cũng còn dư.

Ban đêm, La Chỉnh thối tắt đi ánh lửa phía trên đèn cây, ngồi xếp bằng trên giường, cũng không có ngủ.

Tâm niệm vừa động, liền lấy cây chùy to màu máu trong giới chỉ ra, để ở trước mặt mình.

Trước đây, hắc hỏa ở bên trong lò luyện trong đầu La Chỉnh không hiểu sao lại bay ra ngoài thôn phệ thanh Nghiệp Hỏa Kiếm đi, sau đó liền thấp sáng lên một miếng vảy rồng, làm cho lực lượng của hãn được gia tăng rõ rệt. Nếu như có thể thấp sáng mảnh long lân thứ hai, nói không chừng thực lực sẽ lại tăng thêm không ít.

Vốn là vấn đề này cũng không nhất thiết phải lo lắng như vậy, chỉ là, hôm nay gặp La Phái Nhiên, trong nội tâm La Chỉnh bỗng sinh ra một cảm

giác nguy cơ.

Cũng không có cách nào khác, hãn cũng chẳng có nơi này để dựa vào. Gia tăng thực lực của bản thân chính là biện pháp duy nhất của La Chỉnh hiện giờ.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, La Chỉnh liền nhắm mắt lại, bước vào thiền định, cố gắng tiến nhập vào cái lò luyện trong đầu kia.

Lần cuối cùng hắc hỏa xuất hiện, đã đem Nghiệp Hỏa Kiếm của Tà Lang luyện hóa đi, thành nước thép tinh hoa.

Lần này, hắc hỏa liệu có thể xuất hiện lần nữa hay không, La Chỉnh cũng không có nắm chắc cho lắm.

Lò luyện khổng lồ phiêu du, lặng lẽ lơ lửng trong đầu, không có bất kì một động tĩnh gì. Tâm thần của La Chỉnh dần dần tiến tới gần, cố gắng đánh thức lò luyện kia.

Thế nhưng, sau khi vòng vo quanh lò luyện hai vòng, vẫn chẳng có chút động tĩnh gì.

“Phải làm sao mới có thể thức tỉnh cái lò luyện này đây?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thử Luyện

Trong công pháp luyện khí cũng chỉ có giải thích một chút về những văn tự khó hiểu kia mà thôi, cũng chẳng có ký ức về khía cạnh này. Hiện tại La Chỉnh cũng chỉ có thể tự mình tìm tòi, mò mẫm mà thôi.

Cuối cùng, tâm thần của La Chỉnh nhìn về phía chín con rồng. Chín tác phẩm điêu khắc hình rồng này, cũng chỉ có Thanh Long là mở mắt mà thôi, ánh mắt của Thanh Long nhàn nhạt nhìn xuống La Chỉnh, lộ ra vẻ uy nghiêm vô thượng của Long Tộc.

Linh hồn của La Chỉnh như muốn nhảy dựng lên, ánh mắt soi mói của Thanh Long thiếu chút nữa khiến linh hồn thể của La Chỉnh như muốn tan rã ra. Trong nội tâm La Chỉnh liên nảy sinh nỗi sợ hãi.

Sau khi linh hồn được rèn luyện qua trong lò luyện khổng lồ này, lực lượng linh hồn cũng đã được gia tăng không ít.

Bị Thanh Long chăm chú nhìn vào, La Chỉnh vẫn như cũ, cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, linh hồn như bị một cỗ uy áp khổng lồ áp chế. Cảm giác này giống như là bị ép dưới một ngọn núi to lớn vậy, nặng nề, không thể thở nổi.

“Linh hồn của ta cũng đủ để chống lại uy áp đến từ Thanh Long một chút, nhưng... làm thế nào để câu thông với nó đây?”

Khi đối mặt với Thanh Long, La Chỉnh cảm thấy mình nhỏ bé tựa như hạt bụi vậy, cố gắng tiến đến gần bức phù điêu Thanh Long này hơn. Nhưng khi càng đến gần, La Chỉnh phát hiện ra linh hồn cũng càng ngày

càng nặng nề hơn. Trong nội tâm, tựa hồ như có một vạn ý niệm nhắc nhở "Nhanh chạy mau" vậy.

“Phải liều mạng thôi!”

La Chỉnh lấy hết can đảm lao về phía trước, linh hồn cũng theo đó dao động mãnh liệt hơn. Càng lại gần bức phù điêu Thanh Long, áp lực mà La Chỉnh phải gánh chịu càng lớn, tốc độ cũng ngày càng chậm hơn, cảm giác như đang bước đi ở trong bùn nhão vậy.

Uy áp mãnh liệt phát ra từ Thanh Long khiến cho La Chỉnh không nhìn được, răng run lên "cầm cập". Cho dù dùng sức cắn chặt răng lại, La Chỉnh vẫn không thể kiềm chế được sự thôi thúc, muốn thối lui của bản thân.

Tuy nhiên, trong đôi mắt của La Chỉnh lại lóe lên nét kiên nghị, quyết tâm. Sự can đảm này khiến La Chỉnh có thể tiến về phía trước, cố gắng gượng lại uy áp phát ra từ Thanh Long. Sau cùng, rốt cuộc cũng có thể tiến đến gần con Thanh Long, La Chỉnh vươn tay ra, chạm vào một sợi râu của Thanh Long.

Một lúc sau, từ miệng của Thanh Long phát ra một tiếng Long ngâm nhẹ nhẹ, lò luyện khổng lồ bỗng chậm rãi chuyển động. Hắc sắc hỏa diễm bên trong lò tách ra một đạo hắc hỏa, hướng ra bên ngoài phóng đi.

- Thành công rồi!

Quả nhiên, cái lò luyện khổng lồ này lại có ý thức của riêng mình, hơn chỗ lại còn có thể câu thông cùng La Chỉnh.

Mặc dù La Chỉnh không biết đây là ý thức của chính cái lò, hay là ý thức của con Thanh Long kia. Nhưng dù sao thì lúc này hẳn cũng đã câu thông thành công rồi, còn gọi ra được một đoàn hắc hỏa.

Bên trong phòng trọ, La Chỉnh đột nhiên mở mắt ra. Tựa như cùng lúc, một ít hắc hỏa ngay lập tức từ mi tâm nhảy ra, bay trên không trung dạo một vòng.

Đoàn hắc hỏa này nhìn qua tựa hồ cũng chẳng thấy có uy lực gì, thậm chí La Chỉnh cũng chẳng thể cảm nhận được nhiệt lượng phát ra từ ngọn lửa màu đen này.

Thế nhưng, La Chỉnh lại không dám xem thường đoàn hắc hỏa này.

Thanh Nghiệp Hỏa kiếm, Huyền Khí thượng phẩm kia, bị Chân Hỏa Nhị phẩm của Tà Lang nung đốt lâu như vậy cũng chỉ bị nung đỏ lên mà thôi. Mà khi đám hắc hỏa này chạm vào, trong chớp mắt, Nghiệp Hỏa Kiếm liền tan ra, bị dung luyện thành nước thép tinh hoa.

Uy lực mà hắc sắc hỏa diễm này thể hiện ra hoàn toàn vượt quá phạm vi nhận thức của La Chỉnh. Hắn căn bản không có tư cách đánh giá uy lực của hắc diễm này.

“Chỉ tiếc là không có cách nào điều khiển đám hắc hỏa này. Nếu như có thể lấy hắc hỏa này ra mà đối địch, vậy thì ta gần như là bất khả chiến bại rồi!”

Hắc hỏa rất nhanh đã phát hiện ra cây chùy lớn màu đỏ ở trước mặt La Chỉnh, sau khi đã tập trung phương hướng xong, lập tức liền lao tới cuốn lấy cây đại chùy kia.

“Cây huyết sắc đại chùy này là một kiện Huyền Khí trung phẩm, so với Nghiệp Hỏa Kiếm kia, thì cây đại chùy này kém một phẩm giai. Nhưng dù sao thì một cây chùy lớn so với một thanh kiếm thì cũng lớn hơn không ít, không biết có thể luyện chế ra bao nhiêu nước thép tinh hoa? Không biết có thể thắp sáng bao nhiêu long lân đây?”

Bị hắc hỏa bủa vây lại bên trong, cây đại chùy cứ như là cây nến gặp phải lửa nóng vậy, trong một khắc đã bị hắc hỏa hòa tan ra, hóa thành một giọt nước thép tinh hoa.

- Một, một giọt? Chỉ có một giọt!

“Một thanh Huyền Khí trung phẩm to như vậy, cũng chỉ có thể luyện thành một giọt thôi sao?”

La Chỉnh há to miệng, hơi ngẩng đầu lên, thậm chí khi nói chuyện cũng bị cà lăm.

“Tuy phẩm giai của cây hắc sắc đại chùy này không bằng Nghiệp Hỏa Kiếm, nhưng so với Nghiệp Hỏa Kiếm thì lại lớn hơn không ít. Sao lại chỉ dung luyện ra có một giọt cơ chứ...”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh liền điều động tâm thần, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vài thanh Huyền Khí, những thanh binh khí này đều là trung phẩm và hạ phẩm. Hắn muốn cùng để một chỗ, dung luyện luôn một thể.

Hắc hỏa nhanh chóng cuốn đến, ngay lập tức liền dung luyện sạch sẽ đồng Huyền Khí đó đi.

Kết quả cũng không lạc quan cho lắm. Huyền Khí trung phẩm thì còn có thể dung luyện ra một giọt nước thép tinh, chứ vài món Huyền Khí hạ phẩm kia sau khi bị dung luyện, La Chỉnh cũng chẳng đành lòng nhìn thẳng, so với hạt bụi cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu. La Chỉnh hắn phải căng mắt ra mới có thể nhìn rõ được.

Sau khi dung luyện xong, đồng nước thép tinh hoa kia đều được La Chỉnh tu tập lại cùng một chỗ, vất vả lắm mới có thể gom đủ năm giọt.

Cuối cùng, ngọn hắc hỏa kia cuộn lại, phóng lên, bao bọc năm giọt nước thép tinh hoa này lại rồi lao vào trong đầu của La Chỉnh.

La Chỉnh chăm chú theo dõi nhất cử nhất động diễn ra bên trong đầu, hắc hỏa kia đem năm giọt nước thép tinh hoa kia đưa vào miệng của Thanh Long. Bức phù điêu Thanh Long rung động một hồi, sau đó mảnh long lân thứ hai liền lập lòe, phát ra ánh sáng màu xanh.

- Được rồi sao?

Trong lòng La Chỉnh kích động một hồi. Lực lượng từ mảnh long lân này quả thật làm cho thực lực của hắn có chút tịnh tiến.

Tuy nhiên, ánh sáng xanh phát ra từ miếng vảy kia lập lòe lên hai cái, rồi ngay sau đó hào quang liền trở nên ảm đạm đi...

Nhìn thấy cảnh này, mặt La Chỉnh liền biến sắc.

“Chẳng lẽ phải cần đủ sáu giọt mới có thể thắp sáng được mảnh long lân này sao?”

Ngay khi ánh sáng trên miếng long lân kia trở nên ảm đạm, đột nhiên ánh sáng trên chiếc vảy lại hoàn toàn phát sáng hẳn lên, tản mát ra hào quang xanh mơn mớn, trông rất là đẹp mắt.

Nội tâm La Chỉnh rốt cuộc cũng buông lỏng. Xem ra, chỉ cần có năm giọt là có thể thắp sáng một miếng vảy rồng.

Đồng thời, La Chỉnh cũng lập tức cảm nhận được lực lượng mãnh liệt đang lan tỏa đến khắp các bộ phận của cơ thể. La Chỉnh theo bản năng bóp bóp năm tay, cảm thấy sức lực cũng tăng lên không ít. Sức mạnh khổng lồ sung mãn ở bên trong cơ thể khiến La Chỉnh tựa hồ như muốn hét lên.

Một lúc sau, tâm tình của La Chỉnh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Thắp sáng hai miếng long lân hiển nhiên là chuyện tốt, nhưng hiện tại, La Chỉnh lại muốn thực lực của bản thân tăng trưởng càng nhanh càng tốt. Nếu như có thể liên tục thắp sáng những mảnh long lân này, vậy thì khi đối mặt

với tên La Phái Nhiên kia, chỉ sợ một quyền cũng có thể đánh bay hẳn đi rồi!

“Tuy nhiên, nếu như Huyền Khí có trong tay đều bị dung luyện hết, vậy thì phải đi nơi nào để tìm bây giờ?”

Mặc dù hiện tại trong tay La Chính có hàng trăm miếng Phương Tinh Thạch, nhưng giá của một thanh Huyền Khí tuyệt đối không thấp, nhiều nhất cũng chỉ có thể mua về một, hai kiện Huyền Khí hạ phẩm mà thôi. Vậy thì có ích lợi gì cơ chứ?

Đúng vào lúc này, La Chính lại chú ý đến thanh phi đao bị tàn phá kia.

Thanh phi đao này tuy đã cũ nát, vậy mà cổ khí tức phát tán ra từ nó vẫn còn kinh người như vậy, phẩm giai của thanh phi đao này hẳn không phải là thấp.

Sau khi suy đi nghĩ lại, La Chính vẫn kìm nén lại suy nghĩ dung luyện thanh phi đao này đi. Thanh phi đao này không phải là vật tầm thường, tùy tiện đem đi luyện hóa như vậy, cũng không hẳn là chuyện tốt.

“Vẫn nên từ từ quan sát xem sao. Trước hết là cần phải tiến vào Thanh Vân Tông cái đã.”

Cố gắng kìm nén lại tâm tình của mình, La Chính liền nhắm mắt lại dưỡng thần. Ngày mai sẽ phải tiến hành Thử Luyện rồi, tuy chỉ là chạy bộ, nhưng theo Mạc Xán kể, có lẽ không chỉ là đơn giản như vậy.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi rửa mặt, vệ sinh sạch sẽ xong, La Chính liền xuất phát, đi tới Thanh Vân Tông.

Hôm qua lúc ghi tên, còn chưa thấy đến có bao nhiêu người, hôm nay lại chứng kiến Thanh Vân Tông cũng không rộng mở cửa ra vào đã là người ta tấp nập.

Trên đường đi, có người cưỡi ngựa, có người thì đi bộ, cũng có người cưỡi trên Phi Thiên Liên bay đi.

Nhiều người tiến đến như vậy, khiến đại môn to, rộng của Thanh Vân Tông cũng phải chật như nêm cối.

La Chính ước tính rằng hẳn không dưới vạn người.

“Khó trách Thanh Vân Tông mỗi tháng đều phải tiến hành Thử Luyện một lần. Mỗi lần Thử Luyện như vậy, đều có trên vạn người tham gia. Vậy trong một năm, cũng phải có trên mười vạn người tham gia. Ngay cả khi Thanh Vân Tông có nội tình rất sâu, chỉ sợ ứng phó với con số này cũng phải đau đầu một phen.”

“Bất kể là nơi nào, càng có nhiều người, hiển nhiên sẽ càng loạn.”

La Chính đứng ở phía sau đám đông, trên mặt cũng chẳng có bất kì một biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi mà thôi.

Một lát sau, ở bên trong tông môn, có một cỗ Phi Thiên Liên bay đến, phía trên có một lão nhân râu tóc bạc trắng đang đứng.

Sau khi lão nhân kia xuất hiện, ông ta liền thở dài một cái rồi dùng một chất dụng trầm ổn nói:

- Những người đã ghi danh, xin mời đi theo thứ tự, tiến vào tham gia Thử Luyện. Không nên lớn tiếng, gây huyên náo. Nếu ai vi phạm, trực tiếp hủy bỏ tư cách dự thi và bị trục xuất khỏi sân. Những người đã bị trục xuất, cả đời sẽ không được tham gia báo danh vào Thanh Vân Tông lần nào nữa!

Giọng của lão nhân râu trắng kia cũng không lớn, nhưng thanh âm lại cực kỳ quý dị, phảng phất vang lên bên tai mỗi người. Những người đang đứng ở đây đều nghe rõ ràng, rành mạch.

Sau khi lão nhân kia nói xong, toàn trường đều lập tức im lặng, không ai dám lên tiếng nói gì. Hơn một vạn người đều trầm mặc như vàng, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rành mạch.

Bị hủy bỏ tư cách dự thi, đuổi khỏi sân cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cùng lắm thì tháng sau lại đến. Nhưng mà, cả đời không thể báo danh vào Thanh Vân Tông đích thực mới là chuyện lớn.

Thanh Vân Tông, tông môn lớn nhất của vương triều Phần Thiên, cũng là một thánh địa cho việc tu luyện. Tuy nhiên, trong vương triều Phần Thiên cũng có những tiểu tông phái nhỏ khác nhau. Dù vậy, xét về quy mô hay nhân tài, căn bản không thể so sánh với Thanh Vân Tông được. Nếu như bị Thanh Vân Tông trục xuất vĩnh viễn, thì có lẽ cũng tương đương với việc tiền đồ cũng đã chấm dứt hơn phân nửa rồi.

Tất cả các thí sinh tham gia Thử Luyện đều hiểu được sức nặng mà câu nói này đem đến, không có ai dám lên tiếng nói nhiều nữa.

Hàng nghìn người nối đuôi nhau liên tục bước vào đại môn của Thanh Vân Tông, theo đường thẳng mà đi. Sau khi tất cả đã đi qua một đoạn đường, vòng vo một hồi, cuối cùng một quảng trường khổng lồ cũng hiện lộ ra qua tầm mắt của mọi người.

Xung quanh quảng trường, có những cỗ Phi Thiên Liên đang lơ lửng trên không trung. Những người đứng ở trên những Phi Thiên Liên này đều là những người có trách nhiệm giữ gìn trật tự ở nơi đây.

Sau khi những người tham gia Thử Luyện đều tiến vào quảng trường, lão nhân râu bạc trắng kia liền xuất hiện ở phía trước quảng trường, nói:

- Chắc hẳn trong những người ở đây, có những người đã tham gia những đợt Thử Luyện trước đó, không ít người đã biết quy củ. Bất quá, lão phu vẫn muốn dong dài một lần. Theo quảng trường này chạy về phía trước, dù các người có là Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh hay Luyện Tủy Cảnh, chạy đến khi nào các người cảm thấy trong ngực bức bối, mặt mày biến sắc mới thôi. Thông qua Thử Luyện mới có tư cách tham gia khảo hạch nhập môn của Thanh Vân Tông.

Quy tắc quả thật rất là đơn giản. Không quy định tốc độ chạy tối thiểu là bao nhiêu, cũng chẳng nói là muốn lấy bao nhiêu danh ngạch, chỉ là chạy đến khi trong người cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa là được. Sau khi nhớ kỹ các quy tắc vào trong lòng, La Chính liền nhìn về phía trước của quảng trường.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Áp Lực Vô Hình

Đó là một con đường bình thường như bao con đường khác, chỉ được lát bằng đá màu xanh thông thường mà thôi. Hai bên ven đường được trồng từng nhúm hoa cỏ màu xanh chĩnh tề. Chỉ là, con đường này nhìn không thấy điểm cuối, một mực kéo dài đến chân núi ở phía xa.

Tại đây, những người tham gia Thử Luyện đều tràn đầy vẻ tự tin. Đối với tu luyện giả mà nói, chạy bộ thật sự là chuyện quá mức bình thường, hễ ai nấy đều cảm thấy rằng việc bản thân sẽ được thông qua là chuyện không thể nghi ngờ.

Theo hiệu lệnh của lão giả râu bạc trắng, lần Thử Luyện coi như đã chính thức bắt đầu.

Ở phía trước đã có người bắt đầu chạy. Nhưng ngay lúc này, một chuyện kì quái lại xảy ra, có không ít người đứng ở phía trước nhất liên cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn đi, trực tiếp ngồi bệt lên mặt đất. Đúng thật là làm trò cười cho thiên hạ!

Chỉ có một vài người phản ứng cực nhanh, ngay khi cảm thấy chân mềm nhũn ra, lập tức mạnh mẽ lao người chạy về phía trước.

Nhìn thấy nhóm người đi đầu chịu thiệt, những người phía sau hiển nhiên cũng nhận ra chỗ quái dị của con đường này, liền đem lực lượng trong cơ thể toàn lực vận chuyển. Chỉ là, đa số những người sau khi đi trên con đường này, tốc độ đều chậm đi rất nhiều, cứ như là gánh lấy nghìn cân vậy, ai nấy đều cố hết sức chạy về phía trước.

Từng người, từng người lần lượt chạy đi, rốt cuộc cũng đã đến lượt của La Chỉnh.

La Chỉnh bước từ từ bước đến ranh giới, hướng ra bên ngoài bước chân ra. Ngay lúc La Chỉnh phóng chân bước ra, ngay lập tức liền cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình ập đến, hai chân muốn nhấc lên như được buộc chặt với khối chì nặng nghìn cân, nặng nề vô cùng.

Cảm giác này rất là quý dị.

Ngay khi cả người tiến vào con đường, La Chỉnh liền cảm thấy khắp nơi trên thân thể đều bị cỗ áp lực quý dị này áp chế, ngay cả màng nhĩ cũng phải chịu đựng cỗ áp lực này, âm âm rung động.

“Thì ra là vậy. Con đường nhìn qua có vẻ rất bình thường, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa một cỗ áp lực cường đại, cực kì quý dị.”

Nếu như là thật sự chạy trên đất bằng bình thường, với thực lực Luyện Tạng Cảnh của La Chỉnh, thở không loạn nhịp, thao thao bất tuyệt, chỉ cần có đồ ăn để bổ sung thể lực, chạy mười ngày mười đêm đối với La Chỉnh hẳn thì có là gì.

Mà giờ đây, cộng thêm áp lực hơn nghìn cân, hẳn không thể duy trì mãi như vậy được nữa rồi. Dưới áp lực này, cơ thể sẽ mất sức rất nhanh, La Chỉnh cũng chẳng biết bản thân có thể duy trì được bao lâu. Nhưng dù sao, hẳn cũng đã thắp sáng hai miếng vải rồng, cộng thêm thể chất đặc thù, chắc có lẽ cũng không khó để đạt được thành tích tốt.

Sau khi điều chỉnh lại hơi thở, La Chỉnh quát nhẹ một tiếng, lực lượng toàn thân hoàn toàn bạo phát, lan tràn ra mỗi một phần của cơ thể. Cỗ áp lực áp chế cũng theo đó mà tạm thời bị triệt tiêu hoàn toàn. Ngay sau đó, La Chỉnh liền mở rộng bước chân, chạy vọt lên phía trước.

Ngoài trừ La Chỉnh ra, cũng không thiếu người có khí tức cường đại. Trong nháy mắt bọn họ liền quen với cỗ áp lực này, sử dụng bộ pháp nhẹ nhàng tiến lên, cứ như là cỗ áp lực này không tạo thành chút trở ngại nào cho bọn họ vậy.

Tất nhiên, hầu hết mọi người không thể làm điều này.

Một vài tu luyện giả có thực lực Luyện Cốt Cảnh sau khi xông về phía trước hơn trăm mét liền sức cùng lực kiệt, cả người rập xuống nằm dài trên mặt đất. Ngay cả việc ngẩng đầu lên cũng hết sức khó khăn.

Cũng có một vài người Luyện Cốt Cảnh mạnh mẽ hơn đôi chút, mạnh mẽ chèo chống, cả người như lung lay sắp đổ, như thế có thể nằm rập xuống đất bất cứ lúc nào.

Sau khi La Chỉnh chạy được khoảng bảy, tám dặm, những người tham gia Thử Luyện qua thời gian cũng dần dần tản ra, hình thành một đội hình thật dài, trải rộng trên con đường.

La Chỉnh tập trung bước đi, cố gắng điều hòa hô hấp của mình, chỉ có như vậy thân thể mới có thể đạt được trạng thái cân bằng tốt nhất, mới có thể chạy được xa hơn.

- La Chỉnh huynh!

Một giọng nói ở phía sau vang lên. La Chỉnh liền quay đầu lại nhìn, thì thấy một người thiếu niên thân mặc gấm bào bằng tơ lụa đang chào hỏi. Người này chính là Mạc Xán, hôm qua vừa mới kết giao cùng La Chỉnh. Bộ y phục kín đáo, lịch sự hôm qua nay đã được thay bằng y phục phóng khoáng, nhẹ nhàng.

- Mạc Xán huynh, chào.

La Chỉnh mỉm cười đáp lại.

Mạc Xán vừa chạy hỗn hển vừa nói:

- La Chỉnh huynh quả nhiên thực lực hơn người. Dưới áp lực lớn như vậy mà vẫn có thể nhàn nhã tản bộ.

- Huynh cũng không tệ a! Nếu như ta không nhìn lầm, thực lực hiện tại của huynh mới chỉ là Luyện Cốt Cảnh? Với thực lực Luyện Cốt Cảnh, người duy trì được tốc độ này như huynh cũng không nhiều.

La Chỉnh nói.

Đoạn đường trước mắt này, đối với Luyện Cốt Cảnh mà nói, áp lực áp chế cực kì lớn. Nhưng với Luyện Tạng Cảnh và Luyện Tủy Cảnh, thì lại tương đối nhẹ nhàng.

Mạc Xán này vẫn có thể duy trì được với tốc độ này, đúng là cũng có tí nghề.

Sắc mặt Mạc Xán lại hiện lên chút buồn bực. Hắn giơ lên tay, ở trên tay có một cái vòng tay:

- Lần trước tham gia Thí Luyện ta chỉ mới chạy được có hai trăm mét liền gục xuống rồi. Lần này nhờ có Thiên Lạc Hoàn này giảm bớt một nửa áp lực, nhờ vậy mới có thể chạy được đến đây.

- Thiên Lạc Hoàn?

La Chỉnh nhìn thoáng qua cái vòng tay kia. Đó là một chiếc vòng tay màu vàng đỏ, trông nhợt nhạt chẳng có gì nổi bật, vậy mà lại có thể giúp Mạc Xán kia ngăn cản cỗ áp lực này.

- Đây là một kiện Huyền Khí thượng phẩm sao?

La Chỉnh chợt dừng lại hỏi.

Mạc Xán cười hắc hắc nói:

- Đúng vậy. Vì chiếc vòng tay này là Huyền Khí thượng phẩm, nên mới làm ta tốn hết hai Phương Tinh Thạch để mua nó, hiện tại trên người ta cũng chẳng còn gì khác.

- Hai Phương Tinh Thạch sao? Sao lại rẻ như vậy?

La Chỉnh buồn bực hỏi, đồng thời cũng tự hỏi bản thân.

“Nếu là vậy, hiện tại trong nhẫn trữ vật đang đeo này đang ẩn chứa hơn hàng trăm cây Phương Tinh Thạch, vậy chẳng phải La Chỉnh ta có thể mua được hơn mười kiện Huyền Khí thượng phẩm hay sao?”

Nghe La Chỉnh nói, Mạc Xán mới nói thêm:

- La Chỉnh huynh đã hiểu lầm rồi. Thiên Lạc Hoàn này là ta mượn được, hai Phương Tinh Thạch chỉ là tiền thuê mà thôi. Sau khi xong Thử Luyện, ta sẽ trả lại.

La Chỉnh không nói lên lời. Không ngờ rằng đám người trong gia tộc của Đế Đô kia vì muốn vượt qua Thử Luyện mà nghĩ ra biện pháp như vậy, còn có người cho thuê cả Huyền Khí. La Chỉnh lại hỏi:

- Lợi dụng trợ năng từ pháp bảo để vượt qua Thử Luyện không tính là gian lận hay sao?

Thanh Vân Tông tổ chức Thử Luyện, là vì muốn sàng lọc đi những người có thực lực kém cỏi. Dùng trợ năng của pháp bảo để tham gia Thử Luyện, việc này rất là bất công.

Mạc Xán cười nói:

- La Chỉnh huynh đối với quy củ của Thanh Vân Tông có đôi chỗ không biết rồi. Trong thực tế, Thanh Vân Tông lớn như vậy, lại có quá

nhiều đệ tử, trong đó thiên tài nhiều vô tận. Những người tham gia Thử Luyện này, bọn họ cũng sẽ không để ý nhiều. Việc này từ trước tới nay bọn họ đều mắt nhắm mắt mở, dù sao những người này cũng chẳng phải là đệ tử ngoại môn. Đừng nói là dùng một, hai kiện Huyền Khí, cho dù là đánh nhau ở chỗ này, chỉ cần không làm chết người, bình thường cũng chẳng có ai đến quản.

Nghe được lời Mạc Xán nói, La Chỉnh xem như cũng đã hiểu. Cái môn quy cực kì khắt khe này của Thanh Vân Tông hẳn chỉ nhằm vào các đệ tử của tông môn mà thôi. Mà hiện tại, cái Thử Luyện này chẳng qua cũng chỉ là một hồi sàng lọc. Trong này chỉ toàn là tôm cá hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn, quản cái khi gió.

Sau khi Mạc Xán nói xong, hơi thở của hắn bắt đầu nặng nề hẳn lên. Dù cho Mạc Xán kia dựa vào Thiên Lạc Hoàn để triệt tiêu bớt áp lực, nhưng cơ hồ vẫn có chút quá sức.

- Huynh không nên nói nữa, nên tập trung duy trì tốc độ thì hơn.

La Chỉnh nhắc nhở.

Mạc Xán gật gật đầu, cắn chặt răng, nỗ lực di chuyển bước chân. Khuôn mặt có vẻ tử tế kia cũng thể hiện ra một biểu hiện tinh quái, hắn muốn dốc hết sức mình thử xem sao.

Mãi cho tới bây giờ, La Chỉnh đều chạy rất nhẹ nhàng. Sau khi quen với cỗ áp lực này, La Chỉnh hẳn thậm chí có thể hoàn toàn phớt lờ đi cỗ áp lực này.

Trên đường, đoàn người càng lúc càng phân tán ra. La Chỉnh nhìn trước nhìn sau, chợt nhận ra đoạn đường này cũng chỉ có hắn và Mạc Xán, hai người mà thôi.

Tuy nhiên, La Chỉnh nhận thấy ở phía đằng xa đang có một đại hán đang di chuyển với tốc độ rất nhanh. Người nọ mạnh mẽ như trâu, bước chân cũng rất dài, tốc độ cực nhanh.

Không lâu sau đó, người kia nhanh chóng tiếp cận Mạc Xán. Ngay khi vượt qua Mạc Xán, đại hán kia liền hung hăng dùng bả vai húc qua một cái.

Mạc Xán vốn đã có chút duy trì không nổi, đang cố gắng tập trung tiến bước, cố hết sức vùi đầu chạy điên cuồng.

Vào lúc này, hành động của đại hán kia đến quá đột ngột, chưa kể đến Mạc Xán cũng chẳng nhận ra là có người tiếp cận mình. Ngay lập tức liền bị húc vào. Mạc Xán hét lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã xuống ven đường.

- Người đang làm gì đấy?

La Chỉnh lên tiếng quát lớn. Mạc Xán cùng đại hán kia không oán không cừ, vậy mà tên đại hán này lại đánh ngã Mạc Xán, quả thực rất quá đáng. La Chỉnh còn chưa dứt lời, tên đại hán vậy mà lại tăng tốc, tốc độ nhanh hơn cũng phải ba phần, hướng về phía La Chỉnh mạnh mẽ lao đến.

Nhìn thấy khí thế của tên đại hán, mặt La Chỉnh chợt thay đổi, lặng lẽ lưu chuyển lực lượng toàn thân.

Tên kia hán kia bỗng nở một nụ cười lạnh. Theo tin tức mà hắn nhận được, tên tiểu tử gọi là La Chỉnh này mới chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi. Hiện tại hắn đã là Luyện Tủy Cảnh rồi. Cách nhau cả một cảnh giới, bất luận là về sức mạnh hay thân thể hắn đều nổi trội hơn. Tên tiểu tử này không biết trời cao đất dày, vậy mà lại không tránh không né? Nếu mà tên tiểu tử này đụng phải hắn, chẳng lẽ còn không phẫn thân toái cốt hay sao?

Nghĩ tới đây, lực lượng của tên đại hán bỗng tăng thêm năm phần. Nhưng, ngay khi hắn đánh lên thân thể của La Chỉnh, sắc mặt lập tức thay

đổi. Vốn tưởng rằng nếu hấn đụng vào La Chinh, thì tên tiểu tử này sẽ như bao cát, sẽ trực tiếp bị húc bay ra ngoài, gân cốt đứt từng khúc, sinh cơ biến mất.

Thế nhưng ngay lúc này, hấn có cảm giác như là đâm vào một ngọn núi vậy. Tên tiểu tử kia không những không có chút sút mẻ nào, ngược lại còn đột nhiên phát lực, phản lại lực chấn của hấn!

Lực phản chấn kịch liệt phản lại, từ trên thân thể của La Chinh phản ngược về. Tên đại hán kia kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau bảy, tám bước. Trên khuôn mặt có vẻ cực kỳ kinh hoàng, cứ như là gặp phải ma vậy. Thân thể của tên tiểu tử này sao lại cứng như vậy cơ chứ? Nó hoàn toàn không giống với thân thể của người, như là được chế tác từ cương cân cốt thú vậy.

La Chinh đâu để ý tới thần sắc hoang mang của tên đại hán kia. Ngay chỗ bả vai vừa va chạm, ở đó sản sinh ra một dòng nước ấm, làm cho thân thể hấn cảm thấy thoải mái, dễ chịu vô cùng. Nhưng khi La Chinh nhìn qua Mạc Xán đang nằm ở một bên, liền lạnh giọng hỏi:

- Ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi cố ý đụng ta?

Tên đại hán từ ngực móc ra một viên đan dược màu tím, một hơi nuốt xuống, sau đó cười nói:

- Ngươi và ta đúng là không thù không oán, nhưng có người lại không muốn ngươi thông qua được Thử Luyện!

- Là ai?

La Chinh lạnh lùng hỏi.

Tên đại hán không trả lời, vừa chạy vừa cười chế nhạo:

- Ta khuyên người nên sớm từ bỏ đi! Cái Thử Luyện này người chắc hẳn không thể qua được đâu. Nếu không, con đường này cũng sẽ chính là tử lộ của người!

Nhìn theo bóng của tên đại hán dần dần đi xa, trên mặt La Chỉnh liền lộ ra vẻ ngưng trọng.

Kết quả này cũng không khó đoán, La Chỉnh rất nhanh liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ở Đế Đô, La Chỉnh hẳn không có người quen. Người duy nhất biết hẳn ở đây chỉ có thể là La Phái Nhiên mà thôi. Nghĩ đến việc La Phái Nhiên vì muốn gây trở ngại cho mình trong việc tiến vào Thanh Vân Tông mà lại dùng đến thủ đoạn này, thần sắc của La Chỉnh theo thời gian cũng dần trở nên nguội lạnh hơn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vượt Qua Thử Luyện

Chỉ là, hiện tại đang ở trong Thanh Vân Tông. Bọn hắc hắc cũng chẳng dám làm quá phận. Sau khi suy nghĩ một hồi, La Chính liền bước đến chỗ Mạc Xán.

Mạc Xán nằm trên mặt đất, mặt mũi đều trắng bệch ra, thở khò khè hỗn hển, nhìn La Chính nói:

- La Chính huynh, huynh chạy tiếp đi! Có lẽ ta không đứng dậy nổi nữa rồi. Thật là đáng tiếc! Đối với Luyện Cốt Cảnh, chỉ cần chạy hơn mười dặm là được, chỉ cần kiên trì một dặm đường nữa thôi là ta sẽ được thông qua Thử Luyện rồi...

- Thật xin lỗi! Là tại ta làm liên lụy đến huynh!

La Chính áy náy nói. Đúng thật là có người tìm hắc gây phiền phức nên mới liên lụy tới Mạc Xán.

Mạc Xán khoát khoát tay, mặt buồn bã nói:

- Được rồi. Đây có lẽ là số mệnh của ta, theo vận mệnh của ta, từ khi sinh ra đã làm nhiều việc sai trái. Những năm này có lẽ cũng đã thành thói quen mất rồi...

Lời Mạc Xán vừa nói tựa hồ như ẩn chứa một hàm ý gì đó khác, có lẽ cũng đã trải qua không ít khó khăn.

- Đứng lên đi!

La Ching nghiêm mặt nói.

Mạc Xán lắc đầu, cười khố:

- Giờ ta không đứng lên nổi nữa rồi.

- Huynh còn chưa thử thì làm sao biết là không thể? Chúng ta luyện võ, chính là muốn ép cơ thể đi đến cực hạn của mình. Liệu có ai an nhàn tu luyện mà có thể leo lên đỉnh phong hay không?

La Ching cao giọng nói.

Lời La Ching vừa nói, nghe cũng thật dễ lọt vào tai.

Tu luyện võ đạo, tuyệt đối không phải là vì vinh hoa phú quý, cũng không phải là vì nắm quyền nắm thế, mà là vì đi đến cực hạn của võ đạo. Con đường này khắc khổ, đầy chông gai, gian nan vạn lần! Vì vậy, một trong những điều quan trọng nhất chính là phải vượt lên chính mình, ép buộc bản thân phải vượt qua các giới hạn.

Nghe được La Ching lời nói, Mạc Xán trầm tư một hồi. Khuôn mặt mang theo nụ cười tươi, trông có vẻ cực kỳ nghiêm nghị.

Sau đó Mạc Xán liền nhẹ gật đầu:

- Người nói chí phải! Nếu như ta dễ dàng từ bỏ như vậy, e là lần tới cũng khó có thể bước vào cửa Thanh Vân Tông! Ta phải nắm lấy cơ hội lần này, chỉ cần có thể tiến vào Thanh Vân Tông, Mạc Xán ta mới có hi vọng trở mình, mới có thể trở nên nổi bật!

Dứt lời, Mạc Xán liền cắn răng một cái, từ dưới đất đứng lên. Mặc dù bước chân trông có vẻ thất tha thất thểu, nhưng cuối cùng cũng có thể ổn định thân hình, chậm rãi bước tới trước.

Chỉ còn một dặm đường nữa thôi, đường khá là bằng phẳng. Nhưng đối với Mạc Xán, bước đi trên con đường này như là đang bước trên núi đao vậy, cực kỳ gian nan.

La Chỉnh bước chậm lại, đi theo phía sau Mạc Xán, không ngừng khích lệ.

Hiện tại, Mạc Xán đang bị nội thương, thể lực tiêu hao ngày càng nhiều, cơ hồ đã đến giới hạn của bản thân, cả cơ thể gần như sụp đổ. Vẫn còn đang cố gắng bước đi là nhờ vào ý chí đang chèo chống mà thôi.

Có vài lần Mạc Xán sắp ngã xuống, hắn liền cắn chặt môi đến mức ra máu, cuối cùng lại gắng gượng vượt qua.

- Cố gắng lên! Ta nhìn thấy thạch bài phía đằng trước rồi!

La Chỉnh nói. Ở phía trước cách đó không xa, có một tấm bia đá dựng thẳng, trên tấm bia được khắc hai chữ to "Mười Dặm".

Khoảng cách mười dặm, chính là mục tiêu của những người có thực lực Luyện Cốt Cảnh. Chỉ cần vượt qua đoạn đường này, ngay sau đó miếng ngọc bội sẽ biến sắc.

La Chỉnh trông thấy nhiều tu luyện giả Luyện Cốt Cảnh đã vượt qua cái cột mốc này, sau đó liền lựa chọn rời đi. Bọn họ đã thông qua cuộc Thử Luyện này rồi.

Nghe được La Chỉnh lời nói, Mạc Xán liền phấn chấn hắn lên. Cả cơ thể như ngọn đèn dầu đang dần cạn kiệt, ngay lúc này, không biết là hắn được tiếp thêm sức mạnh từ nơi nào, bước chân bước đi còn dài hơn.

Sau khi Mạc Xán vượt qua tấm bia có ghi chữ "Mười Dặm" xong, ngọc bội trong lồng ngực rốt cuộc cũng biến thành màu đỏ. Cuối cùng thì hắn đã thông qua được Thử Luyện rồi!

Tại đây, Mạc Xán cũng chẳng thể kiên trì tiếp được nữa. "Bịch" một tiếng, nằm rạp trên mặt đất. Thoáng nhúc nhích ngón tay một chút xiu thôi cũng chẳng còn sức để mà làm nữa, nhưng dù vậy vẫn cố gắng hướng về phía La Chỉnh nói:

- La Chỉnh huynh, cảm ơn...

La Chỉnh nhẹ gật đầu. Ngay lúc này, có một cỗ Phi Thiên Liễn từ không trung bay đến, từ bên trong Phi Thiên Liễn có hai vị giám khảo của Thanh Vân Tông nhảy đáp xuống mặt đất.

Hai người nọ sau khi đánh giá miếng ngọc bội đang phát ra ánh sáng đỏ của Mạc Xán xong, liền tuyên bố Mạc Xán thông qua được Thử Luyện. Ngay sau đó đưa Mạc Xán lên trên chiếc Phi Thiên Liễn, đồng thời liếc nhìn, đánh giá La Chỉnh. Rồi nhanh chóng rời đi, trong tâm trí của hai người giám khảo này cũng hơi ngạc nhiên.

Nghiêm túc mà nói, tất cả những người tham gia Thử Luyện này, đều là cùng cạnh tranh với nhau, cũng bởi vì sau đó còn có thí luyện khảo hạch nữa.

Liệu có ai nguyện ý đi giúp đỡ đối thủ cạnh tranh của mình không? Tên tiểu tử này đúng là hiếm thấy.

La Chỉnh hiển nhiên không biết suy nghĩ của những vị giám khảo kia. Chỉ là, nhìn thấy Mạc Xán thông qua được Thử Luyện, trong nội tâm của hắn cũng vui mừng theo.

Sau đó, La Chỉnh cũng phóng bước chân ra, vượt qua tấm bia đá.

Khi vừa mới nhảy tới, cả thân thể bỗng nhiên liền trầm xuống đôi chút, cảm giác như áp lực tăng lên gấp đôi vậy.

“Áp lực hai nghìn cân...”

Thì ra là con đường này cách nhau mỗi mười dặm áp lực cũng theo đó mà tăng lên gấp đôi. La Chỉnh bước vài bước, hoạt động tay chân một chút để làm quen với áp lực. Áp lực hai nghìn cân vẫn có ảnh hưởng nhất định đối với La Chỉnh, ít nhất cũng khiến cho hành động so với trước kia chậm hơn hai lần.

Nhưng dù sao thể chất cơ thể của La Chỉnh hẳn hoàn toàn khác với người bình thường, dưới áp lực này chạy hơn mười dặm, đối với La Chỉnh cũng chẳng phải là vấn đề gì quá lớn.

Vừa nãy cùng với Mạc Xán chậm rãi bước về phía trước, làm mất đi không ít thời gian. Tu luyện giả Luyện Cốt Cảnh thông qua Thử Luyện ở chỗ cột mốc mười dặm, còn tu luyện giả Luyện Tạng Cảnh đã sớm chạy ở phía đằng xa, hiện tại trên con đường này cũng chỉ còn mỗi mình La Chỉnh mà thôi.

Duy trì tốc độ đồng đều, La Chỉnh vẫn đang chậm rãi chạy đi, một mình một đường trông có vẻ khá là cô độc.

Sau khi vượt qua cột mốc được ba dặm, La Chỉnh có chút thở hổn hển hơn.

Năm dặm sau khi rời khỏi cột mốc, tiếng thở hổn hển của La Chỉnh cũng dần trở lên lớn hơn.

Đến tám dặm, hơi thở của La Chỉnh có hơi chút lộn xộn. Nhưng hiện tại đích đến cũng đã ở trong tầm mắt rồi, xem ra cái Thử Luyện này La Chỉnh hẳn sẽ dễ dàng vượt qua được thôi.

Ngay lúc La Chỉnh chạy được chín dặm đường, thì ở phía trước có bốn người đang lặng lẽ đứng ở đó.

Một người trong số đó cũng chính là tên đại hán đã dùng bả vai húc Mạc Xán và La Chỉnh. Ba người kia thì mặt mũi trông lạ hoắc. Dựa vào khí

tức mà bọn họ phát ra, có lẽ đều đã là Luyện Túy Cảnh.

Với kinh nghiệm trước đây, La Chỉnh tự nhiên cũng hiểu rõ, những tên này hẳn sẽ không để cho hắn đi đến đích một cách dễ dàng như vậy.

Ngay lúc La Chỉnh và bốn tên này còn cách nhau một trượng, một người thanh niên ăn mặc có vẻ thư sinh bước ra, vừa làm một cử chỉ như ra lệnh cấm đối với La Chỉnh vừa nói:

- Thử Luyện của người đến đây là chấm dứt rồi, không cần phải tiến thêm nữa!

Vậy mà lại không trực tiếp động thủ, La Chỉnh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao đến đây lại chấm dứt, rốt cuộc là ai phái các người đến?

Tên thư sinh kia cười nói:

- Về điều này, ta sẽ không trả lời. Người chỉ cần biết rằng, nơi đây đã là giới hạn của người rồi.

Bốn tên kia đều là Luyện Túy Cảnh, muốn ngăn cản một người có thực lực Luyện Tạng Cảnh, quả thực vô cùng đơn giản.

Trên khuôn mặt La Chỉnh hiện lên vẻ phiến muộn, lẩm bẩm nói:

- Nhưng đợt Thử Luyện này ta vẫn chưa được thông qua, vậy phải làm sao bây giờ?

- Đó là vấn đề của người.

Tên thư sinh nói xong, sắc mặt của cả bốn tên đều lộ ra vẻ đùa cợt. Tên tiểu tử này vậy mà vẫn còn nghĩ đến chuyện Thử Luyện, đúng thật là nằm mơ mà.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh bỗng nhiên nhìn về phía đằng sau của bốn người kia, kêu lên đầy quái dị:

- A, giám khảo ngồi Phi Thiên Liễn đến rồi!

Giám khảo, hai từ này đối với bọn hăn vẫn có sức uy hiếp nhất định. Cả bốn người đều theo bản năng quay đầu lại.

Ngay trong nháy mắt, La Chỉnh đột nhiên mở rộng bước chân, hướng về phía trước xông tới.

Lực lượng toàn thân bộc phát, tựa như mũi tên, ngay lập tức liền vượt qua cả bốn người kia, lao tới phía đằng trước.

Bốn tên kia quay đầu nhìn, thấy rằng trên bầu trời chỉ là một mảnh trống rỗng mà thôi, chẳng có gì ở đó cả. Nào có cái Phi Thiên Liễn hay giám khảo gì cơ chứ?

Nhận ra bản thân bị người khác trêu đùa, cả bốn đều then quá hóa giận.

- Tiểu tử gian trá!

- Hừ, người cho rằng có thể chạy thoát khỏi bọn ta sao?

- Bắt hăn lại! Trước hết phải phế đi hai chân của hăn, để xem hăn có thể chạy đi chỗ nào!

Với thanh âm phát ra từ phía đằng sau, La Chỉnh vẫn cứ làm ngơ, trên mặt nở một nụ cười nhẹ. Thúc dục lực lượng của bản thân lên đến cực hạn, điên cuồng chạy đi.

Một dặm kia cũng chỉ còn có năm trăm mét mà thôi. Với sức chạy toàn lực của La Chỉnh, thì cũng chỉ cần vài hơi thở là có thể chạy đến rồi.

Chỉ là, mặc dù tốc độ của La Chỉnh rất nhanh, nhưng tốc độ của bốn tên đang đuổi theo cũng không chậm. Tên thư sinh kia không biết là tu luyện loại công pháp gì, trên người lóe ra hào quang màu xanh, dưới chân cũng được che khuất bởi gió và sấm sét, so với tốc độ của La Chỉnh còn nhanh hơn ba phần, nhanh chóng tiến đến gần bóng lưng của La Chỉnh.

- Chỉ là một tên Luyện Tạng Cảnh mà thôi, còn muốn giở trò lừa bịp với bọn ta. Trước thực lực tuyệt đối, chút thông minh đó của người cũng chẳng bằng cái rắm! Thanh Minh La Yên Chưởng! Chết đi cho ta!

Sau khi tên kia bổ nhào vào lưng La Chỉnh, trong tay hắn bỗng có quang mang màu xanh đang lập lòe hiện lên, hắn thẳng tay đánh ra một chưởng. Chưởng kia đánh mạnh vào lưng La Chỉnh, đẩy người La Chỉnh lao về phía đằng trước.

Một kích toàn lực của Luyện Tủy Cảnh, uy lực quả nhiên thật phi phàm.

Một chưởng này, không những có lực đạo khổng lồ, mà còn có thêm một đạo khí màu xanh đánh vào thân thể của La Chỉnh. Đạo khí màu xanh này chính là kịch độc. Cho dù là một con voi lớn, hít phải một hơi khí từ Thanh Minh La Yên Chưởng này cũng sẽ lập tức bị mất mạng. Huống chi, Thanh Minh La Yên Chưởng này lại trực tiếp đánh vào thân thể của La Chỉnh.

- Ha ha, chẳng thể chạy được thêm hai bước nữa đâu, sẽ đập đầu xuống đất ngay thôi!

Tên thư sinh thành công đánh ra một chưởng, liền cười lên, lộ ra vẻ đắc ý.

Thật không may, cảnh tượng mà hắn tưởng tượng lại chưa từng xuất hiện ra.

- Sao... Làm sao có thể...

Tròng mắt của tên thư sinh mở to ra, gần như bị nghẹt thở.

Một chương kia của hắn hoàn toàn vận dụng toàn lực, với thực lực của Luyện Tủy Cảnh, hắn có thể dễ dàng đánh nát nội tạng của tên La Chính kia. Hơn nữa, một chương kia lại còn chứa thêm chất kịch độc.

Vậy mà tên La Chính này hiện tại vẫn như không có chuyện gì, vẫn chạy đi như bay. Thậm chí còn mượn lực từ một chương này tăng tốc độ lên hai phần.

“Tên tiểu tử này là quái vật sao?”

Cả bốn đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, trên mặt đều hiển lộ ra vẻ chấn kinh.

Giờ phút này, La Chính cảm thấy cực kì thư thái.

Từ khi bị Tà Lang dùng Chân Hỏa rèn luyện, độ cường hãn của thân thể cũng tăng vọt hẳn lên.

Hiện tại, nếu để cho người có thực lực Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh đánh vào, chỉ sợ khó mà có thể sản sinh ra dòng nước ấm kia nữa.

Chỉ có tu luyện giả Luyện Tủy Cảnh đánh vào mới có thể phát huy hiệu quả.

Nhờ một chương vừa nãy, dòng nước ấm kia lại bắt đầu được sản sinh ra, tẩy rửa nội tạng cho hắn, làm hô hấp trở thông thuận vô cùng. Cứ như là ăn vào tiên đan vậy.

Về phần kịch độc ẩn chứa trong một chương kia, đối với La Chính cũng chẳng tạo thành bất cứ tổn thương gì. Hiện tại thân thể của hắn giống

như một kiện Huyền Khí, hiển nhiên cũng bách độc bất xâm. Liệu có ai nghe nói rằng một kiện Huyền Khí lại sợ đùng phải chất độc hay chưa?

Cơ hội khó cầu. Nghĩ đến việc bốn tên Luyện Tủy Cảnh đằng sau đánh vào chính mình, có thể giúp bản thân tẩy rửa lục phủ ngũ tạng. La Chỉnh thậm chí còn muốn đứng lại để cho mấy tên kia đánh hẳn một trận tới bời.

Chỉ là, vào lúc này La Chỉnh đã nhìn thấy tấm bia đá ở phía trước. Tấm bia đá này cũng chính là đích đến của những người có thực lực Luyện Tạng Cảnh. Chỉ cần vượt qua tấm bia đá này là có thể thông qua Thử Luyện rồi.

- Cứ chạy qua tấm bia, đem miếng ngọc bội biến thành màu đỏ, thông qua Thử Luyện rồi nói sau vậy. Tránh đem dài lắm mộng.

La Chỉnh tạm thời gác bỏ ý tưởng dừng lại để ăn đánh trong đầu đi, chạy thẳng đến tấm bia đá.

Bốn tên ở phía đằng sau La Chỉnh, mặc dù hung mãnh đuổi theo, nhưng khoảng cách giữa La Chỉnh và tấm bia đá chỉ còn có vài trượng mà thôi, cơ hồ chớp mắt là có thể tới rồi. Bốn hãn chỉ có thể trơ mắt nhìn La Chỉnh vượt qua tấm bia đá mà thôi...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Để Người Giúp Ta

Ngay sau khi La Chỉnh sải bước qua cột mốc hai mươi dặm đường, màu sắc của miếng ngọc bội màu lục cũng dần chuyển thành màu đỏ tươi.

La Chỉnh lấy tay nắm ngọc bội rồi giơ lên, quay mặt về phía bốn tên đang đuổi theo ở phía sau vầy vầy mấy cái. Trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Bốn tên đang bám theo đuôi La Chỉnh thấy dáng vẻ đặc ý của La Chỉnh, cả đám đều cảm thấy căm tức trong lòng.

Trước khi đợt Thử Luyện lần này bắt đầu, đã có người giao nhiệm vụ cho bọn hắn, muốn bọn hắn xử một tên tiểu tử có thực lực Luyện Tạng Cảnh.

Đối với cái nhiệm vụ này, bọn hắn cũng chẳng đặt vào trong mắt. Chỉ là một tên tiểu gia hỏa Luyện Tạng Cảnh mà thôi, cũng đáng để cho bốn người bọn hắn phải cùng nhau hành động sao?

Bọn hắn vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi, không ngờ rằng lại để cho tên tiểu tử kia nhân cơ hội lên đi trước mặt bọn hắn. Không những lên đi mà còn dám đắc ý khiêu khích ngược lại. Một tên Luyện Tạng Cảnh mà cũng dám lớn lối như vậy hay sao?

“Không thể dễ dàng tha thứ cho tên tiểu tử kia được.”

Sắc mặt của tên thư sinh kia giờ đây đã hoàn toàn âm trầm, hân lạnh lùng nói:

- Mọi người đều sử dụng thủ đoạn của riêng mình đi, phải giết bằng được tên tiểu tử này!

- Thế nhưng hãn đã thông qua Thử Luyện rồi. Với lại giết người ngay trước mặt giám khảo tựa hồ có hơi quá...

Tên đại hán có vẻ do dự, nói.

Mặt mũi tên thư sinh ngay lập tức liền trở nên dữ tợn, hãn gắt gỏng nói:

- Vương công tử đã nói rằng, dù cho thiên địa có sụp đổ đi nữa cũng phải cho hãn no đòn. Hơn nữa, tên này không phải là người trong sĩ tộc, cũng chẳng có bối cảnh đặc thù gì. Hãn chết đi rồi, liệu còn có ai thay hãn ra mặt hay sao?

Sau khi nghe tên thư sinh nói xong, ba tên còn lại rốt cuộc cũng ổn định tâm tình.

Vốn bọn hãn vẫn còn có đôi chút cố kỵ, giờ phút này cũng đã bị bọn hãn hoàn toàn gạt qua một bên. Khuôn mặt của cả bốn tên đều ngập tràn oán khí, nhìn về phía La Chỉnh rồi tiến đến. Xem ra nếu như không thể xé La Chỉnh ra thành từng mảnh nhỏ, thì bọn hãn sẽ cảm thấy không cam lòng.

Nhìn thấy cảnh này, ngược lại La Chỉnh lại cảm thấy rất hài lòng. Đúng là hãn cố ý chọc giận bốn tên này.

Hiện tại, có hai cách để cho La Chỉnh hãn nhanh chóng gia tăng thực của bản thân. Đầu tiên, đó chính là dùng hắc hỏa thôn phệ Huyền Khí, thấp sáng long lân. Mà đối với một kẻ nghèo rách mồng tơi như La Chỉnh, hiện tại cũng chẳng có một lượng lớn Huyền Khí như vậy để mà thôn phệ.

Còn cách thứ hai, đó chính là để cho người khác "rèn luyện" chính mình, sản sinh ra dòng nước ấm, tẩy rửa đi tạp chất ở bên trong lục phủ ngũ tạng của hân.

Bốn tên này đều là Luyện Tủy Cảnh, công kích của bọn hân đối với La Chỉnh không mạnh cũng chẳng yếu, đối với sức chịu đựng của hân cũng tương đối vừa phải.

Hiện tại nếu như để cho người có thực lực Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh đánh hân, hiệu quả cũng không được tốt cho lắm.

Nhưng nếu là cao thủ Bán Bộ Tiên Nhiên đánh, thì lực đạo lại có phần hơi quá một chút. Một khi sơ sẩy sẽ dẫn đến trọng thương, thậm chí là mất mạng. Cho nên, bốn tên Luyện Tủy Cảnh này, đối với La Chỉnh mà nói, chính là "Thợ Rèn" tuyệt hảo nhất.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi La Chỉnh để cho ngọc bội biến thành màu đỏ, rồi mới quay lại khiêu khích những tên kia.

Nhìn thấy cả bốn người lao về phía mình, La Chỉnh cũng quay đầu lại, tiếp tục chạy về phía trước. Hân không muốn rời khỏi con đường này, cũng là vì còn có một nguyên nhân khác. Đó là hân muốn thử sức xem, liệu hân có thể chịu đựng được bao nhiêu áp lực.

Sau khi bước qua tấm bia hai mươi dặm đường, áp lực áp chế liền tăng lên gấp đôi, từ hai nghìn cân lên đến bốn nghìn cân.

Dưới áp lực cao như vậy, La Chỉnh cảm giác rằng cả cơ thể như bị một cỗ lực lượng khổng lồ kéo xuống mặt đất vậy. Chỉ cần lực lượng vận chuyển trong cơ thể không đủ một chút thôi, thì cả cơ thể liền sẽ bị cỗ áp lực này gắt gao đè xuống mặt đất.

Bốn tên tu luyện giả Luyện Tủy Cảnh ở phía sau La Chỉnh hiện tại cũng đang bị áp lực bốn nghìn cân trói buộc, tốc độ ngay lập tức liền trở

nên chậm chạp hơn.

Vì vậy, hiện tại, đang có một cảnh rất đặc biệt diễn ra trên con đường này.

La Chỉnh chạy về phía trước với một tốc độ rất chậm. Ở đằng sau, đang có bốn người lao theo cũng với một tốc độ rất chậm, cố gắng đuổi giết một người ở phía trước. Nếu như có người bên cạnh nhìn thấy cảnh này, hẳn sẽ nghĩ rằng năm người này có lẽ là đang biểu diễn một tiết mục nào đó với những chuyển động chậm chậm, từ từ vậy.

La Chỉnh vốn có thể chạy nhanh hơn. Từ đầu đến giờ, La Chỉnh hẳn chỉ toàn dựa vào lực lượng của bản thân mà thôi, không hề sử dụng bất kì một cỗ lực lượng nào từ hai miếng vảy rồng cả. Nếu như hẳn mượn lực từ long lân, tốc độ có lẽ còn có thể tăng lên gấp hai lần, thậm chí còn hơn.

Hắn cố tình làm chậm tốc độ, đó là vì muốn để cho bốn tên kia có cơ hội tiến cận rồi đánh vào người hắn mà thôi.

Người đầu tiên xông tới chính là tên thư sinh kia. Sau khi tiến đến gần La Chỉnh, hắn liền giận dữ hét lên:

- Chết đi cho ta!

Chưởng liên tục được xuất ra, tên thư sinh kia vồ ra liên tiếp bảy, tám chưởng. Mỗi một chưởng đánh ra đều vận dụng toàn lực. Dưới áp lực của bốn nghìn cân, dù là Luyện Tủy Cảnh, sau khi đánh bảy, tám chưởng này xong, hắn cũng sẽ phải thở dốc một hồi.

Từng chưởng, từng chưởng điên cuồng đánh vào lưng La Chỉnh, giúp La Chỉnh hẳn đạt được chỗ tốt không nhỏ. Không chỉ giúp hắn tiết kiệm bớt năng lượng, mượn lực đẩy người về phía trước, mà còn sinh ra rất nhiều dòng nước ấm, tẩy rửa nội tạng của hắn. Hiện tại, trong lòng La Chỉnh đang cảm thấy cực kỳ sảng khoái.

Khi lực đạo từ những cú chưởng này hoàn toàn tiêu tán đi, ngay sau đó liền có một người khác thay thế vị trí của tên thư sinh kia.

- Sương Lang Quyền!

- Bạo Liệt Trừu Kích!

- Đại Lực Băng Quyền!

Cả bốn người đều luân phiên nhau tấn công vào lưng của La Chinh. Sau khi được đẩy đi một đường, tạp chất bên trong lục phủ ngũ tạng liền được bức ra với một tốc độ đáng kinh ngạc. Tạp chất của Luyện Tạng Cảnh có màu đỏ sậm. Những thứ tạp chất trong người La Chinh theo tuyến mồ hôi chảy ra, nhìn qua cứ như là máu vậy.

Bốn người ở phía đằng sau càng đánh càng cảm thấy kinh hãi.

“Thân thể của tên tiểu tử này cũng quá là biến thái rồi! Dù là luyện thể giả của Ma Tộc cũng chẳng khủng bố như thế này.”

Cả bốn người đều thay phiên nhau công kích, không ngờ tên tiểu tử này vậy mà vẫn có thể chịu đựng được như vậy. Điều này đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn hắn.

- Không được, không được, ta không còn khí lực nữa rồi!

Một người trong bốn tên kia vịn eo, thở ra hít vào hỗn hển.

Tên đại hán thì đặt hông ngồi thẳng xuống đất, lắc đầu nói:

- Dưới áp lực như này, chỉ chạy bộ không thôi đã mệt lắm rồi, đó là còn chưa kể đến việc vận sức đánh người. Mệt chết đi được!

Áp lực bốn nghìn cân, vốn là dành cho tu luyện giả Luyện Tủy Cảnh. Bọn hắn vừa chống lại áp lực bốn nghìn cân, vừa tấn công La Chinh. Sức

lực cũng theo đó mà cạn kiệt rất nhanh, chỉ một chốc sau đều mệt đến rã rời.

Ngay lúc bọn hăn cảm thấy rằng nên từ bỏ, thì vào lúc này tên thư sinh bỗng kêu lên:

- Hăn bị chảy máu rồi!

Tên thư sinh phát hiện ra ở trên thân mình La Chinh đang chảy ra một thứ chất lỏng có màu đỏ, theo bản năng liền cho rằng La Chinh bị thương nên chảy máu. Hăn liền vui vẻ nói:

- Ta biết mà. Dù cho thân thể của tên tiểu tử này có được làm bằng kim cương đi chăng nữa, cũng sẽ tới lúc bị thương mà thôi. Chắc hăn giờ đây hăn đã sức cùng lực kiệt, mọi người cố gắng thêm chút sức đi!

Ngay khi thấy máu tươi chảy ròng ròng trên người La Chinh, tâm tình cả bốn người đều trở nên vui vẻ hăn lên. Tốt xấu gì hiện tại rốt cuộc cũng đã đả thương được tên tiểu tử này, coi như là vẫn hồi lại một chút mặt mũi.

Bọn hăn lấy lại được tinh thần, liền cắn chặt răng xông tới, dốc hết sức vào nắm đấm đánh thẳng lên người La Chinh.

La Chinh vừa suy nghĩ trong đầu rằng mấy tên kia đang muốn buông tha cho hăn, trong lòng có chút phiền muộn. Có cơ hội ăn đánh "ngon" đến như vậy, không ngờ rằng lại kết thúc sớm đến thế.

“Thật không ngờ bọn hăn thấy tạp chất trong người mình chảy ra lại lầm tưởng là máu. Hăn bọn hăn nghĩ mình gần xong rồi, nên mới lại bắt đầu lao đến đánh tiếp.”

Trong lòng đang thầm cao hứng, nhưng ngoài mặt cũng không lộ ra vẻ gì khác thường. Thậm chí hăn còn giả vờ kiệt sức, vừa ăn đánh, vừa thất

tha thất thểu chạy về phía trước. Đợt rèn luyện thứ hai lại tiếp tục mở màn rồi!

Thế nhưng, La Chinh lại không hề biết rằng, cách nơi hắn đang đứng ba mươi dặm, lão giả chủ trì cuộc Thử Luyện lần này đã hoàn toàn nhìn hết một màn này.

Bên cạnh lão giả lông mày trắng còn có một cô nương trẻ tuổi mặc y phục màu lục bích.

Sự chú ý của cả hai người đều tập trung vào nửa phía trước của một hộp ngọc bích cao. Loại hộp ngọc này được gọi là "Tinh Khuê". Thông qua Tinh Khuê, bọn họ có thể nhìn thấy tất cả các hình ảnh đang diễn ra trên con đường.

Tại thời điểm này, hình ảnh trên Tinh Khuê đang hiện ra cảnh La Chinh đang bị bốn người truy đuổi.

Ánh mắt của cả hai đều chăm chú nhìn vào La Chinh, trên mặt thoáng có chút kinh ngạc.

- Chống đỡ lại công kích của bốn người có thực lực Luyện Tủy Cảnh. Hơn nữa, hắn mới chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi. Lần Thử Luyện này không ngờ lại xuất hiện một tên thú vị như vậy!

Người nữ tử thân mang y phục màu lục bích kia cười tủm tỉm nói.

Nghe được lời nữ tử này vừa nói, lão giả lông mày trắng ngay lập tức liền cảm thấy đau đầu. Xem ra, người nữ tử này có hứng thú đối với tên thí sinh này. Sau khi suy nghĩ một hồi, vị lão giả lên tiếng:

- Tô đạo sư, không thể làm vậy được. Nếu tất cả ba mươi hai Thanh Vân Phong kia cũng lựa chọn đệ tử như vậy. Tựa hồ có chút bất công với những đạo sư khác.

Nữ tử được gọi là Tô đạo sư nghe vậy, ngược lại còn tỏ ra cực kỳ phóng khoáng, nói:

- Vậy được, mọi người sẽ cùng nhau lựa chọn, ta cũng không bận tâm.

- Dựa theo quy củ, những đệ tử này sau khi thông qua thí luyện khảo hạch, sẽ được xếp theo thứ hạng. Tháng trước, người đã mang đi một đệ tử có thiên phú khá tốt, ba mươi hai Thanh Vân Phong kia đã có chút lời ra tiếng vào. Nếu tháng này lại cứ như vậy...

Lão giả lông mày trắng nói xong liền lắc đầu.

Tô đạo sư kia hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Vậy thì sao? Bọn hãn nếu muốn nói gì thì cứ trực tiếp nói với ta! Trong ba mươi ba Thanh Vân Phong, Tiểu Vũ Phong ta xếp thứ nhất từ dưới đếm lên. Nếu không dùng chút thủ đoạn, làm sao có thể chấn hưng lại Tiểu Vũ Phong đây? Đúng rồi! Ta có một biện pháp rất đơn giản. Ta đi tìm tên tiểu tử này trước, nói nó che dấu thực lực của mình đi, trong phần thí luyện cũng không cần phải giành lấy vị trí thứ nhất làm gì! Như vậy, ba mươi hai ngọn Thanh Vân Phong kia cũng sẽ không cùng tranh giành với ta, đúng chứ?

- Chuyện này...

Lão giả kia không ngờ Tô đạo sư lại nghĩ ra một ý tưởng ma quái như vậy, lại làm hãn càng thêm đau đầu rồi.

Thanh Vân Tông cho đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn tu luyện ở các ngọn núi khác nhau, tổng cộng có ba mươi ba ngọn. Vì muốn tất cả các đệ tử đều dốc hết sức mình, Thanh Vân Tông đã đặt ra những quy củ cực kỳ nghiêm ngặt. Trong đó, trọng yếu nhất đó chính là giữa ba mươi ba ngọn sơn phong này sẽ cạnh tranh với nhau.

Ảnh hưởng của những cuộc cạnh tranh này không chỉ giữa các đệ tử, mà các đạo sư của ba mươi ba ngọn sơn phong cũng có nhiệm vụ và mục tiêu cho riêng mình. Vì muốn bồi dưỡng ra càng nhiều đệ tử ưu tú, hiển nhiên những vị đạo sư này sẽ tranh giành với nhau một vài người có thiên phú tốt.

Mặc dù những người thông qua Thử Luyện cùng với thí luyện khảo hạch, xét về thiên phú cùng thực lực cũng sẽ không chênh lệch nhiều lắm. Nhưng ưu tiên vẫn là những người có thành tích tốt hơn hết thảy. Mọi người ai cũng đều muốn lấy đi những đệ tử ưu tú nhất.

Vị Tô đạo sư này vì muốn phát triển Tiểu Vũ Phong mà phá đi quy củ, cũng khiến cho đám đạo sư ở các sơn phong khác khá là bất mãn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chấn Kinh

Tô đạo sư vì Tiểu Vũ Phong mà phá đi quy củ, điều này đã làm cho những đạo sư ở những ngọn sơn phong khác khá là bất mãn.

Nhưng khi bọn họ nghĩ đến bối cảnh của Tô đạo sư, thì lại chẳng có ai thực sự đủ can đảm để chỉ trích thẳng mặt nàng. Lão giả lông mày trắng này chỉ là người phụ trách trông coi Thử Luyện mà thôi. Lão thật không dám đắc tội với Tô đạo sư, chỉ miễn cưỡng khuyên ngăn vài câu rồi thôi. Nếu Tô đạo sư không đặt lời lẽ của lão vào tai, thì lão cũng chẳng dám nói nhiều làm gì.

Về phần tên tiểu tử đang bị bốn người khác đuổi đánh kia, theo quan điểm của lão, hẳn có thể là tên tiểu tử kia tu luyện một loại công pháp luyện thể đặc biệt nào đó, sở hữu thể chất đặc thù, có khả năng chịu đòn hơn người.

Nhưng trong Thanh Vân Tông có rất nhiều đệ tử ưu tú. So với đám đệ tử thiên tài yêu nghiệt kia, tên tiểu gia hỏa này thật cũng chẳng được xem là cái gì nổi bật. Hẳn chỉ mới thông qua Thử Luyện mà thôi, tiếp theo còn cần phải thông qua thí luyện khảo hạch nữa. Thí luyện khảo hạch thì lại không đơn giản như vậy, biết đâu tên tiểu tử này không thể vượt qua thì sao?

Sau khi vượt qua cột mốc ba mươi dặm.

Bốn tên đang rượt đuổi rốt cuộc cũng sức tàn lực kiệt. Tất cả đều mệt mỏi bệt xuống mặt đất thở hổn hển, thậm chí bọn hắn còn chẳng có đủ sức để mà nhúc nhích.

Bọn hăn cũng đến đây để tham gia đợt Thử Luyện lần này. Giết tên tiểu tử Luyện Tạng Cảnh kia chỉ là phụ mà thôi. Nhưng hiện nay bọn hăn đã cực kỳ mệt mỏi, đừng nói là đi đánh người, cho dù là thông qua Thử Luyện bọn hăn cũng chẳng còn đủ sức. Phía trước ít nhất cũng còn năm, sáu dặm đường, với thể trạng hiện tại của bọn hăn, ngay cả đứng lên cũng vô cùng gian nan.

Lắc lắc cánh tay, giờ đây La Chính cảm thấy tinh thần rất là sảng khoái, đầu óc minh mẫn hơn gấp trăm lần. Dưới từng quyền, từng quyền dày đặc đánh vào người, tạp chất bị bức ra khá nhiều. Lục phủ ngũ tạng của La Chính giờ đây tinh khiết hơn rất nhiều. Nếu cứ tiếp tục lặp đi lặp lại như vậy, trong khoảng thời gian ngắn đạt tới Luyện Tạng Cảnh đỉnh phong hăn là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Đáng tiếc là, loại cơ hội này không phải lúc nào cũng có thể xảy ra. Hiện tại La Chính vẫn có chút chưa thỏa mãn cho lắm.

Thấy tên thư sinh mặt mũi tràn đầy vẻ độc ác nhìn mình. La Chính liền bước lại gần chỗ hăn, ngồi xổm xuống hỏi:

- Ta vừa nghe người nói là Vương công tử, hăn là tên Vương Nhất Định kia, đúng chứ?

Tên thư sinh cười lạnh nói:

- Người đã biết rõ như vậy, còn không mau quỳ xuống nhận chết. Vương công tử là đệ tử sĩ tộc. Người chọc phải hăn, người nghĩ người có thể sống sao? Cho dù người có tiến vào Thanh Vân Tông đi chăng nữa, thứ đang chờ đón người chỉ có một chữ "tử" mà thôi.

La Chính nhẹ gật đầu, cười nói:

- Giúp ta nhả cho vị Vương công tử kia một câu. Ta với hăn không thù không oán, không cần xen vào chuyện quan trọng giữa ta và La Phái

Nhiên.

- Nực cười! Vương công tử là ai? Sẽ nghe lời người nói hay sao? Người nghĩ mình có tư cách đó sao? Người muốn giết người cũng chỉ cần một câu nói...

Tên thư sinh kia tiếp tục cười lạnh nói.

Bành!

Lời còn chưa dứt, tay La Chỉnh liền dùng lực từ dưới đánh lên, bất ngờ đập mạnh vào cằm của tên thư sinh. Ngay lập tức cả người liền bị đánh bay lên không trung một khoảng rồi lại bị áp lực từ con đường đè cho rơi trở lại mặt đất. Hàm răng nát đập xuống mặt đất, miệng đầy máu tươi. Giờ đây tên thư sinh rốt cuộc cũng chẳng thể nói được nữa.

La Chỉnh vuốt vuốt năm đấm của mình, lạnh lùng nói:

- Nhờ người nhả cho một câu mà thôi, cũng khó khăn như vậy sao? Cứ lải nhải mãi không yên, thật ta cũng chẳng còn cách nào khác. Ta bị các người đánh lâu như vậy, giờ ta đánh lại một quyền này, người có lợi vẫn là các người, đúng chứ?

Thật đúng như La Chỉnh nói, bốn người bọn họ đuổi theo đánh đập cả một buổi. Tuy La Chỉnh có lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng vào lúc bị rượt đuổi, hãn cũng chỉ có chạy trốn mà thôi, không hoàn thủ một lần nào. Bọn hãn vẫn cho rằng La Chỉnh chỉ là một con rùa, chỉ biết núp trong lớp vỏ mà thôi, đối với bọn hãn chẳng có bất kì một tính uy hiếp gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy một quyền vừa mới đây của La Chỉnh. Ra tay cực kỳ tàn nhẫn, không hề nương tay một chút nào.

Ba người còn lại lập tức hiểu được. Người này tuyệt đối không phải là con rùa chỉ biết lẩn trốn, mà chính là một con sư tử cực kỳ hung mãnh!

Sau khi nghĩ cẩn thận, giờ đây bọn hắc tử tựa như những con thỏ bé nhỏ đang sợ hãi vậy, sững sờ nhìn qua La Chính. Giờ phút này cả ba đều toàn thân thoát lực, dù cho muốn chạy cũng chẳng chạy được, nói gì đến lấy sức mà hoàn thủ.

La Chính bước đến tên đại hán, hỏi:

- Điều ta vừa mới nói, ngươi... có nghe rõ không? Liệu có cần ta phải lặp lại một lần nữa hay không?

- Nghe rõ. Ta nghe rất rõ. Ta nhất định sẽ chuyển lại lời của ngài cho Vương công tử.

Tên đại hán nở một nụ cười miễn cưỡng. Hắc tử đúng thật là một người thức thời. Lúc này mà hắc tử dám không trung thực, hắc tử kết cục cũng sẽ giống như tên thư sinh kia. Đúng thật là tự mình chuốc khổ!

Lúc này đây La Chính mới thỏa mãn gật đầu, cũng chẳng thêm để ý đến mấy người kia, theo con đường tiếp tục bước tới phía trước.

Trên con cả con đường giờ đây cũng chỉ còn có mỗi mình La Chính mà thôi. Tuy La Chính hắc tử đã thông qua Thử Luyện, nhưng hắc tử vẫn muốn thử sức bản thân, xem liệu mình có thể đi được bao xa.

Sau một hồi như vậy, La Chính tiếp tục đi được thêm năm, sáu dặm đường. Hiện tại đoạn đường này là khảo hạch dành cho Luyện Tử Cảnh, La Chính muốn xem xem cực hạn của bản thân rốt cuộc là ở nơi nào.

Dưới áp lực của bốn nghìn cân, tốc độ của La Chính chậm hơn rất nhiều. Sau nửa canh giờ, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy tấm bia đá ở phía trước.

“Sau khi vượt qua tấm bia đá này, tu luyện giả Luyện Tử Cảnh sẽ thông qua Thử Luyện. Nhưng mà, đó vẫn chưa phải là tận cùng của con

đường này. Không biết khi bước qua tấm bia đá này áp lực sẽ tăng thêm bao nhiêu?”

La Chinh đi tới tấm bia đá ở trước mặt, không có một chút do dự nào, liền nhấc chân bước tới trước.

Ngay khi vừa bước qua tấm bia đá, lập tức liền có một cỗ áp lực cực kỳ kinh khủng đè xuống.

Phù phù!

Cứ như là đang có một ngọn núi lớn bao trùm lên người vậy, La Chinh bị ép xuống mặt đất một cách mãnh liệt.

- Áp lực này, cũng quá lớn đi!

Mặt, bụng, tứ chi giống như có chất dính dính liền với mặt đất vậy, La Chinh chẳng thể nhúc nhích một chút nào.

La Chinh gắng sức nâng đầu lên, nhưng lại cảm thấy như đầu của mình nặng đến mấy vạn cân vậy, dù cho ra sức như thế nào cũng không thể ngẩng đầu lên được.

La Chinh có chút buồn bực.

“Mười dặm đường là áp lực một nghìn cân, hai mươi dặm là hai nghìn cân, ba mươi dặm là bốn nghìn cân. Theo lý mà nói, bốn mươi dặm này phải là áp lực tám nghìn cân mới phải chứ? Sao giờ đây cỗ áp lực này dường như tăng vọt lên gấp mười lần!”

- Ta không tin!

Với tính tình của La Chinh, hẳn liền câu thông với hai miếng vảy rồng ở trong cơ thể, đem lực lượng bên trong vận chuyển đến thân thể mình. La

Chinh tức giận gầm lên một tiếng, lần nữa vận chuyển lại lực lượng toàn thân.

- Lên cho ta!

Lực lượng toàn thân ở trong cơ thể tiết ra. Trên người La Chinh nổi lên gân xanh, cơ bắp căng phồng lên. Mỗi một khối cơ bắp đều bành trướng đến cực hạn, đồng thời tản mát ra ánh hào quang màu đồng cổ.

Với lực lượng cường mãnh như vậy, La Chinh liền gắng gượng ngạnh kháng lại, dùng hai tay chống xuống đất đón đỡ cơ thể của mình.

Dù vậy, hiện tại La Chinh cũng chỉ có thể duy trì tư thế như vậy mà thôi, vẫn chưa thể hoàn toàn đứng lên.

- Tiếp!

La Chinh hít sâu một hơi, lần này lại đem lực tượng của toàn thân tập trung rót vào hai chân. Cùng lúc ấn hai tay lên đùi, từ từ chậm rãi đứng thẳng người dậy.

Tốc độ thẳng người dậy cực kỳ chậm chạp, nhích lên từng tí, từng tí một.

Từ tư thế xồm người xuống đến tư thế đứng lên. Hành động này cực kỳ đơn giản, thế nhưng vậy mà giờ đây lại tốn thời gian mất một nén nhang.

Vào lúc này, cả người La Chinh mồ hôi đầm đìa, ngực phập phồng dữ dội. Sức lực toàn thân dường như tiêu hao gần hết.

Tuy nhiên, La Chinh vẫn đứng lên.

Nhưng đứng lên là một chuyện, hướng về phía trước bước ra một bước lại là chuyện khác, khó khăn muôn vàn.

Có thể dự đoán được rằng, ngay khi hấn nhấc chân lên, cơ thể sẽ mất đi thăng bằng vốn có, ngay lập tức sẽ bị áp lực đè rớt xuống đất...

Vừa lúc đó, La Chinh bỗng cảm nhận được trong cơ thể đang không ngừng bắt đầu sản sinh ra dòng nước ấm.

- Chuyện này là thế nào?

Cánh tay, thân, hai chân đều có dòng nước ấm liên tục được sản sinh ra. Hơn nữa, những dòng nước ấm kia đều sôi trào rất mãnh liệt, lại có rất nhiều. So với trước đây đúng là một trời một vực.

La Chinh tràn đầy vẻ nghi hoặc. Vào lúc này chẳng có ai đánh hấn cả, sao lại có thể sản sinh ra dòng nước ấm này cơ chứ?

- Ta hiểu rồi!

Sau khi suy nghĩ một cách cẩn thận, ngay lập tức trên khuôn mặt La Chinh liền hiện lên vẻ mừng như điên.

“Thân thể của ta sản sinh ra dòng nước ấm, chính là vì có người đánh vào, đưa lực lượng đổ vào thân thể của ta, chuyển hóa thành dòng nước ấm, rồi sau đó tẩy rửa thân thể ta.”

“Bây giờ không có ai đánh, nhưng áp lực từ phía bên ngoài đã đạt đến mức khủng bố. Cổ áp lực đó chẳng hề yếu hơn lực lượng mà người khác đánh vào là bao. Mà thân thể đúng là đem cổ áp lực này chuyển hóa thành dòng nước ấm, cọ rửa thân thể cho ta!”

Cổ áp lực này không ngừng đè nén La Chinh. Thao thao bất tuyệt. Đa phần đều tác động đến toàn thân thể, vậy nên hiện tại trong người La Chinh, dòng nước ấm kia đang lưu chuyển khắp cả cơ thể.

Môi trường áp lực cao này vậy mà lại trở thành nơi tu luyện hoàn hảo dành cho hắc. Trong lòng La Chính liền mừng rỡ hắc lên, hắc liền đứng ngay tại chỗ, hai mắt nhắm lại, để cho dòng nước ấm kia bài trừ tạp chất bên trong cơ quan nội tạng của bản thân.

Trong khi La Chính đang hưởng thụ cảm giác thân thể được gột rửa, vị Tô đạo sư cùng lão giả râu bạc trắng kia cũng bị một màn này dọa cho sợ hãi.

Ba mươi dặm đường đầu tiên của con đường này, chính là đoạn đường mà Thanh Vân Tông dùng để tiến hành Thử Luyện. Dưới tình huống bình thường, Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh, Luyện Tủy Cảnh, tu luyện giả trong ba giai đoạn này, đem miếng ngọc bội biến sắc thành màu đỏ, như vậy đã được xem là hoàn thành Thử Luyện rồi.

Thế nhưng, ba mươi dặm sau của con đường, chính là dành cho người có thực lực Tiên Thiên Bí Cảnh đến để tu luyện.

Áp lực ở nơi đây đã đạt đến mức kinh khủng, năm vạn cân, so ra cũng là năm mươi Đỉnh Chi Lực. Đứng ở trong đoạn đường này, cứ như là có năm mươi cái đỉnh lớn đè lên người vậy.

Cổ áp lực kinh khủng như vậy, đừng nói là Luyện Tủy Cảnh, coi như là Bán Bộ Tiên Thiên cũng phải chùn bước. Chỉ có tu luyện giả sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên Bí Cảnh mới có thể chịu được cổ áp lực này.

Người có thực lực Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh bước vào đây, chỉ sợ cả người sẽ trực tiếp bị đè thành mảnh vụn.

Tên tiểu tử kia tuy có thân thể cực kỳ cường hãn, chịu được công kích của bốn người có thực lực Luyện Tủy Cảnh. Nhưng khi đối mặt với cổ áp lực năm vạn cân này, chỉ sợ cũng sẽ lênh ít dữ nhiều mà thôi.

Hai người đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Ngay lập tức cả hai đều nhảy lên hai chiếc Phi Thiên Liễn khác nhau, hướng về phía trước lao đi.

Với tốc độ của Phi Thiên Liễn, khoảng cách ba mươi dặm cũng chỉ thoáng cái là đến.

Hai người từ hai chiếc Phi Thiên Liễn khác nhau nhảy xuống mặt đất, liền nhanh chóng nhận ra La Chính không những bình yên vô sự, mà còn đang từ từ bò dậy!

Lão giả lông mày trắng thấy một màn như vậy, liền lẩm bẩm nói:

- Chủ trì Thử Luyện nhiều năm như vậy, ta thực chưa bao giờ thấy qua, thực chưa thấy qua...

Đôi bàn tay trắng như ngọc của vị Tô đạo sư kia thì đang che khuất cái miệng nhỏ của mình. Trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên vẻ chấn kinh. Tên tiểu tử này rõ ràng chỉ mới là Luyện Tạng Cảnh mà thôi, làm sao có thể chống lại áp lực năm mươi Đỉnh Chi Lực? Hơn nữa, còn có thể đứng lên?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tạo Thọ Đan

Có vô số thiên tài đi vào Thanh Vân Tông trong những năm gần đây.

Có người ngộ tính cực kỳ cao, tốc độ tu luyện cực nhanh. Trong thời gian một năm, một đường từ Luyện Cốt Cảnh vượt qua cả mấy cảnh giới, bước chân vào Tiên Thiên Bí Cảnh.

Cũng có người có thể chất đặc thù, sức lực cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ là Luyện Cốt Cảnh mà lại có đủ *lực bạt sơn hê, lực lượng có thể so với Bán Bộ Tiên Thiên.

...

*Trong bài "Cai Hạ" của Hạng Vũ:

Lực bạt sơn hê khí cái thế,

Thì bất lợi hê truy bất thê.

Truy bất thê hê khả nại hà,

Ngu hê Ngu hê nại nhược hà?

*Dịch:

Sức nhổ núi, khí trùm đời,

Ngựa truy chùn lại bởi thời không may.

Truy không chạy, biết làm sao đây,

Ngu Cơ ơi, tính sao đây hồi nàng?

...

So với những thiên tài kia, tên tiểu tử ở trước mắt này cũng không tính là nổi bật cho lắm.

Cho dù hấn dùng thực lực Luyện Tạng Cảnh, chịu được sự vây công của bốn Luyện Tủy Cảnh, lại còn có thể một đường đi về phía trước, đến tẩm bia đá cột mốc ba mươi dặm đường. Nhưng ở trong mắt Tô đạo sư và vị lão giả lông mày trắng, cũng chỉ có thể coi là ưu tú mà thôi.

Chỉ tính riêng Tiểu Vũ Phong, trong ba mươi ba ngọn sơn phong xếp vị trí cuối cùng, nhưng xét riêng việc ngạnh kháng lại truy kích của tu luyện giả Luyện Tủy Cảnh đồng thời hoàn thành Thử Luyện, vị Tô đạo sư kia ít nhất cũng có thể tìm ra ba người.

Thế nhưng...

Một tu luyện giả Luyện Tạng Cảnh lại có thể chịu đựng được áp lực năm vạn cân, lại còn có thể dưới cỗ áp lực khổng lồ này đứng sừng sững không ngã.

Đừng nói là tìm trong Tiểu Vũ Phong, cho dù là tìm khắp ba mươi ba ngọn sơn phong cũng đừng mong tìm ra người thứ hai.

Vào lúc này Tô đạo sư muốn bước lên, kéo La Chính ra khỏi hấp lực khổng lồ.

Tuy nhiên, lão giả lông mày trắng lại lên tiếng chặn lại:

- Đừng vội. Xem hấn đang làm gì?

Tô đạo sư cẩn thận nhìn lại, thì thấy từng một chất lỏng đỏ như máu chảy ra khỏi cơ thể của La Chỉnh. Khuôn mặt Tô đạo sư lại càng thêm kinh ngạc:

- Hẳn vậy mà lại đang Luyện Tạng!

Ánh mắt của vị Tô đạo sư và lão giả lông mày trắng này rõ ràng cao hơn bốn tên Luyện Tủy Cảnh kia rất nhiều. Vừa liếc mắt liền có thể nhận ra thứ chất lỏng màu đỏ này không phải là huyết dịch, mà là tạp chất bên trong cơ quan nội tạng. Chỉ có điều, đa phần mọi người đều tích lũy theo năm tháng, chậm chậm bức tạp chất trong thân thể ra một cách từ từ. Nhưng tên tiểu tử này lại trong khoảng thời gian rất ngắn, bài xuất ra một lượng lớn tạp chất như vậy.

- Kẻ này, tiền đồ...

Có lẽ Lão giả lông mày trắng vốn đang muốn nói rằng tiền đồ của tiểu tử này "vô hạn lượng".

Nhưng vào lúc này, vị Tô đạo sư kia chợt ngắt lời nói:

- Tiền đồ hoàn toàn u ám, đúng không?

Nghe vậy, Lão giả lông mày trắng liền buồn bực hỏi:

Tô đạo sư, những lời này là có ý gì?

- Ta cảm thấy tư chất của tên tiểu tử này tầm thường, chỉ miễn cưỡng thông qua Thử Luyện mà thôi, đây cũng coi như là vận may của hắn. Đối với cảnh xảy ra trước mắt này, ta muốn người làm như chưa bao giờ.

Tô đạo sư mỉm cười, ngọt ngào nói. Nhưng hàm ý trong lời nói lại hết sức vô lý.

Lão giả lông mày trắng hiển nhiên không phải kẻ ngốc, nghe ý tứ của Tô đạo sư, hẳn là muốn lão giữ kín bí mật này.

Thế nhưng, tông môn có quy định. Nếu trong phần Thử Luyện tìm thấy đệ tử đặc biệt ưu tú, thì phải báo cáo lại một cách chi tiết, rõ ràng. Giống như tiểu tử này, chắc chắn phù hợp với điều này.

- Chuyện này...

Lão giả lông mày trắng lại một lần nữa do dự. Nếu như thực lực La Chỉnh biểu hiện ra vẫn giống như trước đây, hẳn vẫn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng giờ đây, biểu hiện mà La Chỉnh thể hiện ra, chính là thiên tài nghìn năm có một. Nếu giấu chuyện này đi, liệu có phải hơi chút quá đáng hay không?

Tô đạo sư nhìn thấy lão giả lông mày trắng do dự. Trên mặt liền nở ra một nụ cười tươi sáng lạ, nói:

- Không cần phải do dự, muốn ta sử dụng Thiên Tử Lệnh hay sao?

Khụ khụ!

Nghe ba chữ "Thiên Tử Lệnh", lão giả lông mày trắng lập tức ho khan một hồi. Sau khi Tô đạo sư tiến vào Thanh Vân Tông, lão cảm thấy rằng cơ thể mình lại càng tệ hơn. Mỗi lần Thử Luyện, nha đầu kia đều làm lão cảm thấy lo lắng hãi hùng không thôi, cơ thể cảm thấy tốt mới là chuyện lạ.

Thiên Tử Lệnh là vật gì?

Có thể cầu "Người kia" trong Thiên Cung làm một việc.

Diệt tộc, giết người, tàn sát cả quốc gia...

Những chuyện lớn bằng trời này, đối với người kia mà nói, thực sự chỉ là chuyện nhỏ, rất đơn giản mà thôi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có Thiên Tử Lệnh mới có tư cách cầu một lần.

Hơn hai trăm năm nay, Thiên Tử Lệnh mà trong nội cung đưa ra cũng chỉ có sáu khối mà thôi.

Âu Dương gia của Đế Đô, đã từng trong cơ duyên xảo hợp lấy được một khối Thiên Tử Lệnh, sau đó đem Thiên Tử Lệnh cung phụng ở trong các cửa gia tộc. Nhờ vào uy thế của một khối Thiên Tử Lệnh này, Âu Dương gia từ một tiểu gia tộc bình thường, bỗng nhiên trở thành một trong Thập Đại Sĩ Tộc.

Mặc dù không thể không nói đến sự cố gắng làm lụng, khổ tâm kinh doanh của Âu Dương gia. Nhưng không thể nghi ngờ rằng khối Thiên Tử Lệnh này cũng đóng một vai trò rất lớn. Có một lệnh bài cung phụng như vậy, là người bình thường liệu ai dám động đến?

Người thiếu niên trước mắt này thật sự là một thiên tài khó gặp. Nhưng tùy tùy tiện tiện sử dụng một khối Thiên Tử Lệnh, cũng không khỏi quá mức khoa trương một chút.

Tuy lão giả lông mày trắng biết nha đầu kia lấy Thiên Tử Lệnh ra chính là để uy hiếp lão. Nhưng hẳn biết rõ, với tính cách của Tô đạo sư, nếu lão lại tiếp tục ngăn cản, nàng ta thực sự có khả năng làm vậy.

Người ta đã nói tới như vậy rồi, lão còn có thể nói gì cơ chứ? Chỉ còn có thể đồng ý mà thôi:

- Nếu người đã quyết định, vậy thì việc này cũng không cần báo cáo đi nữa.

- Nhớ rõ, ta muốn tất cả mọi người đều không biết đến việc này. Hình ảnh được ghi chép lại trên cái Tin Khuê này cũng phải bị xóa, không được để một người thứ ba nào nhìn thấy!

Sau khi Tô đạo sư suy nghĩ một hồi, lại dặn dò nói:

- Trong thời gian ngắn, tốt nhất là nên làm cho tên tiểu tử này im miệng lại. Nếu như để những người ở các sơn phong khác biết, phiền phức cũng không phải là nhỏ.

Sau khi nói xong, nàng mới dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía La Chỉnh, như thể đang nhìn vào một viên đá quý vậy.

Vào lúc này La Chỉnh đang hết sức tập trung, để cho dòng nước ấm tẩy rửa thân thể. Áp lực từ bên ngoài không ngừng đè xuống, liên tục bài xuất tạp chất bên trong lục phủ ngũ tạng ra bên ngoài.

Hắn hít vào một hơi thật dài, toàn thân kịch liệt run rẩy một hồi. Ngay sau đó, có một lượng lớn tạp chất màu đỏ theo lỗ chân lông tuôn ra. Ở xa nhìn vào, trông cứ như là một huyết nhân vậy.

- Cuối cùng cũng đã đến Luyện Tạng Cảnh đỉnh phong! Khoảng cách giữa Luyện Tủy Cảnh chỉ còn một đoạn nữa thôi!

Trong mắt La Chỉnh lộ ra một vòng quang mang. Tốc độ tịnh tiến như vậy làm hắn cực kỳ vui mừng. Hiện tại, hắn phải nhanh chóng tăng cường thực lực, như vậy mới có thể chống lại được La Phái Nhiên, mới có thể có tư cách tới Luyện Ngục Sơn cứu muội muội của mình.

Dựa theo tính toán của La Chỉnh, hắn vẫn còn muốn tiếp tục ở nơi đây tu luyện, có lẽ sẽ có thể vượt qua ranh giới, đột phá Luyện Tủy Cảnh.

Hai chân La Chỉnh lại bắt đầu run rẩy. Dưới áp lực khổng lồ, hai chân rốt cuộc cũng không thể tiếp tục chống đỡ, cơ hồ chỉ lát nữa thôi là sẽ phải té ngã trên mặt đất.

Vào đúng lúc này, liền có một đôi tay nắm lấy cổ của hắn, kéo hắn ra khỏi con đường.

La Chỉnh bỗng cảm thân cơ thể mình chợt nhẹ nhàng hẳn lên. Cỗ áp lực vô hình kia cũng tiêu tán cả đi. Sau khi nhìn lại, La Chỉnh thấy người kéo hẳn ra là một lão giả lông mày trắng, cũng chính là người phụ trách lần Thử Luyện này. Bên cạnh vị lão giả, còn có một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu xanh bích đang đứng, trông cứ như là Thiên Tiên vậy.

- Người đã thông qua Thử Luyện, sao lại còn đi đến đây?

Lão giả lông mày trắng nghiêm nghị nói.

Bị người ta quát lớn như vậy, La Chỉnh ngược lại không có chút hoang mang nào, liền nói:

- Đệ tử không biết là không thể tiến đến nơi này.

- Vậy hiện tại người đã biết chưa? Cầm ngọc bội đi đổi Thử Luyện Bài đi, chờ ngày tham gia thí luyện khảo hạch!

Lão giả lông mày trắng nói.

La Chỉnh ngoan ngoãn quay đầu bước đi, hiển nhiên cũng không muốn chọc tức lão giả lông mày trắng này. Bất quá, sau khi đi được hai bước, hẳn lại nghiêng đầu lại hỏi:

- Xin hỏi, nếu ta có thể tiến vào Thanh Vân Tông. Liệu ta có thể đi vào con đường này không?

Lợi dụng áp lực để Đoán Thế, làm cho tu vi của La Chỉnh tiến bộ cực kỳ nhanh chóng. Hẳn đúng thật là có chút nghiện rồi, hiển nhiên vô cùng quan tâm đến vấn đề này.

Nghe La Chỉnh nói vậy, lão giả kia cười lạnh nói:

- Nơi này là nơi dành cho cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh tu luyện. Nếu người muốn tới nơi đây, phải dùng điểm tích lũy của tông môn mới có đủ

tư cách tiến vào. Lần nay người không tuân theo quy định, ta cũng không có truy cứu trách nhiệm. Nhưng việc này người nên giữ kín bí mật này, chớ nói ra ngoài!

La Chỉnh nhẹ gật đầu, lúc này mới chóng rời đi.

Sau khi đi La Chỉnh đi xa, lão giả lông mày trắng mới quay đầu về phía Tô đạo sư rồi nói:

- Người xem, ta nói như vậy có được không?

- Ủm! Đối đáp không tệ, cái này cho người!

Trên tay vị Tô đạo sư đeo một chiếc nhẫn hoa năm màu, bên trên được khảm năm loại bảo thạch có màu sắc khác nhau, trông rất đẹp. Chỉ thấy nàng dùng ngón tay chạm nhẹ một cái, ngay lập tức liền có một viên đan dược màu sáng bạc liền xuất hiện trên tay. Sau đó Tô đạo sư tiện tay ném cho lão giả lông mày trắng.

Ngay khi lão giả lông mày trắng nhận được viên đan dược màu sáng bạc này, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ rung động.

Vật Tô đạo sư lấy ra, quả nhiên bất phàm a! Viên đan dược màu sáng bạc này không ngờ lại là một viên "Tạo Thọ Đan"!

Viên Tạo Thọ Đan này có thể để làm cho thọ mệnh tăng thêm một năm! Đây chính là Thánh Dược Ngũ phẩm, cực kỳ hiếm có!

Một tắc thời gian một tắc vàng, tắc vàng khó đổi tắc thời gian. Đối với một lão nhân cao tuổi mà nói, một năm chính là thứ cực kỳ quý giá, có thể thay đổi được rất nhiều chuyện.

Không ngờ rằng Tô đạo sư tiện tay khen thưởng lại đưa ra vật trân quý như vậy. Nếu như không phải sợ mất mặt, thì lão đã nước mắt tuôn đầy mặt

ngay tại đây rồi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bạo Phát

Trong khi đi về dọc theo theo con đường cũ, La Chỉnh nhận ra thân thể của chính mình nhẹ như là lông vũ vậy, như thể chỉ cần nhảy nhẹ lên một cái thôi là có thể bay lên vậy.

Giờ đây hẳn đã là Luyện Tạng Cảnh đỉnh phong, có thể giữ nhịp thở dài lâu hơn, thông thuận hơn, sức mạnh cũng được cải thiện thêm một chút. La Chỉnh chạy rất nhanh trên đường đi, rất nhanh sau đó liền trở về quảng trường ban đầu.

Những người không thông qua được khảo hạch hiện tại đã tự động rời khỏi nơi đây. Giờ phút này, những người còn lại trên quảng trường, chính là những người thông qua được Thử Luyện. La Chỉnh nhìn ước chừng một chút, có khoảng hơn nghìn người được thông qua. Tỷ lệ đào thải của cái Thử Luyện này rất cao, lên đến chín mươi phần trăm!

La Chỉnh vừa tiến vào quảng trường, liền có người hưng phấn chạy về phía hắn phát tay chào hỏi.

- La Chỉnh huynh! Huynh thông qua được khảo hạch rồi!

Ánh mắt của Mạc Xán nhìn vào miếng ngọc bội ở trên ngực La Chỉnh. Miếng ngọc bội kia hiển nhiên đã chuyển thành màu đỏ tươi.

La Chỉnh gật gật đầu, hỏi:

- Ta nghe người ta nói rằng phải đổi ngọc bội này thành Đệ Tử Danh Bài? Vậy đi nơi nào để đổi bây giờ?

Mạc Xán đưa La Chỉnh đi đến một góc của quảng trường. Tại đây có một cái bàn dài, Mạc Xán vừa đi vừa nói:

- Chính là ở nơi này. Sau khi đổi xong Đệ Tử Danh Bài, coi như cũng được xem là đệ tử thí luyện tạm thời của Thanh Vân Tông.

Dưới sự chỉ dẫn của Tại Mạc Xán, La Chỉnh đem ngọc bội lấy xuống, đặt lên trên bàn.

Ở phía đằng sau chiếc bàn dài, có hai người đang bận rộn kiểm tra những miếng ngọc bội. Một trong hai người liếc nhìn La Chỉnh rồi cầm miếng ngọc bội của La Chỉnh lên trên tay, sau đó nhìn xem xét qua miếng ngọc bội một hồi, hẳn là đang tin tức được ghi chép trên ngọc bội.

Sau khi kiểm tra xong, người nọ lại rút ra một mẫu thẻ gỗ nhỏ được viền bằng bạc và một con dao khắc khá bắt mắt.

Chỉ thấy người nọ quơ con dao khắc lên rồi khắc hai chữ to "La Chỉnh" lên trên thẻ gỗ. Kỹ năng chạm khắc khá tốt, như thể trong tay người kia không phải là con dao khắc mà là một cây bút, đang viết một cách nước chảy mây trôi vậy.

Sau một lúc, Đệ Tử Danh Bài của La Chỉnh rốt cuộc cũng đã được làm xong, người kia nói:

- Xin hãy giữ Đệ Tử Danh Bài của mình cho cẩn thận. Mời qua bên kia chờ!

La Chỉnh cầm tấm Đệ Tử Danh Bài tinh xảo này vào tay, sau khi vuốt vuốt một hồi, liền đi cùng Mạc Xán qua bên qua chờ đợi.

Bầu không khí trên quảng trường cũng không tốt cho lắm. Hơn nghìn người đều tìm lấy một góc cho riêng mình, đối với những người xung quanh đều lộ ra vẻ đề phòng.

Thử Luyện cũng không hẳn là một hệ thống đào thải thí sinh, chỉ cần người đó có thể chạy tới khoảng cách quy định là có thể thông qua rồi.

Tuy nhiên, ở phần thí luyện khảo hạch kế tiếp, độ khó trở lên lớn hơn rất nhiều. Hơn một nghìn người ở đây, bị loại hơn tám mươi phần trăm là bình thường như cơm bữa.

Chờ một hồi lâu sau, rốt cuộc cũng có người đi tới, tập hợp tất cả các đệ tử lại rồi đưa họ rời khỏi quảng trường.

Đi dọc theo một con đường phức tạp trong Thanh Vân Tông, sau đó mọi người dừng lại trên một ngọn núi thoai thoải. So với những ngọn núi cao dốc đứng của Thanh Vân Tông, ngọn núi này cũng không có gì nổi bật. Nhưng, thật kỳ lạ là toàn bộ ngọn núi đều đỏ như máu.

Bất luận là đất hay là thực vật, tất cả đều có chung một màu huyết hồng. Màu đỏ của huyết hồng này, so với sơn mạch xanh biếc ở xung quanh, trông có vẻ cực kỳ chói mắt.

Nhìn thấy ngọn núi kia, Mạc Xán liền nói với La Chính:

- Đây chính là Huyết Sắc Sơn trứ danh a!

- Huyết Sắc Sơn, ngọn núi này đúng như tên, rất đặc biệt!

Đây là lần đầu tiên trông thấy cảnh sắc này, ánh mắt của La Chính cũng bị nó hấp dẫn.

- Có vẻ như thí luyện khảo hạch đệ tử lần này hẳn là "Huyết Sắc Thí Luyện" trong truyền thuyết.

- Huyết Sắc Thí Luyện này có điều gì đặc biệt sao?

La Chính lại hỏi.

Từ quan điểm kiến thức, kỳ thực Mạc Xán không bằng La Chỉnh. Chỉ là, với tư cách là người của Đế Đô, Mạc Xán từ nhỏ đã có í chí, muốn tiến vào Thanh Vân Tông. Với quy củ trong Thanh Vân Tông, so với La Chỉnh, hiển nhiên Mạc Xán hẳn thông thuộc hơn La Chỉnh nhiều. Ngay lập tức hẳn liền giảng giải:

- Ngọn núi này sở dĩ là có màu đỏ như máu, đó là vì ở trung tâm của sơn thể có chứa một loại khoáng thạch, gọi là Xích Huyền Sa.

- Xích Huyền Sa? Khoáng thạch được dùng để tạo ra ảo trận?

Lông mày của La Chỉnh nhướng lên. Xích Huyền Sa này hẳn có nghe nói qua, là tài liệu trọng yếu trong phương diện tu luyện ảo ảnh. Ví dụ như trong quá trình luyện chế ra Huyền Khí, lại dung nhập Xích Huyền Sa vào trong, làm như vậy có thể tăng thêm tính hiệu quả trong việc mê hoặc cho kiện Huyền Khí này. Ngoài ra, loại quặng này còn thường xuyên được sử dụng trong ảo trận, cực kỳ hữu ích.

Mạc Xán gật gật đầu.

- Đúng vậy. Nghe nói Thanh Vân Tông lợi dụng Xích Huyền Sa, đã biến cả ngọn Huyết Sắc Sơn này thành một đại ảo trận, được sử dụng cho việc thí luyện khảo hạch. Hôm nay chúng ta đến đây, chắc hẳn Thanh Vân Tông muốn tiến hành Huyết Sắc Thí Luyện rồi.

Về phần chi tiết về Huyết Sắc Thí Luyện, Mạc Xán cũng không biết quá rõ ràng. Nói tóm lại, Huyết Sắc Thí Luyện này chắc chắn là có liên quan đến ảo cảnh.

Thanh Vân Tông dẫn hơn một nghìn đệ tử tới chân núi để chuẩn bị cho việc thí luyện. Ở nơi đó có từng dãy nhà dân cư, trông cũng khá khí phái. Tất cả các đệ tử tham gia thí luyện đều được sắp xếp nơi ăn chỗ ở ở nơi đây.

Vào ban đêm, tất cả mọi người đều tranh thủ nghỉ ngơi rất sớm, chuẩn bị sẵn sàng cho Huyết Sắc Thí Luyện ngày mai.

Sáng sớm ngày hôm sau, hơn một nghìn đệ tử tham gia thí luyện bắt đầu tập hợp dưới chân núi.

Vào lúc này Thanh Vân Tông cũng không có đưa ra mệnh lệnh lên núi.

Sau khi chờ đợi ước chừng một canh giờ, mọi người mới hiểu ra vì sao, hóa ra là bọn họ đang chờ ai đó.

Ngoài một nghìn người thông qua Thử Luyện ra, còn có một nhóm người khác tham gia Huyết Sắc Thí Luyện. Những người này không ai khác, chính là những người thuộc sĩ tộc.

Bởi vì có đặc quyền, cho nên những người này không cần phải tham gia Thử Luyện.

So với những đệ tử thí luyện tham gia Thử Luyện, đám đệ tử sĩ tộc kia đúng là có phong cách hơn nhiều.

Mấy trăm chiếc Phi Thiên Liễn che khuất bầu trời, lướt không bay tới. Cùng đậu ở phía trước đó không xa, mỗi một đệ tử sĩ tộc tham gia Huyết Sắc Thí Luyện đều có ba, bốn người đi kèm. Những người đi cùng kia, có không ít người phảng phất tản mát ra từng đạo khí tức cường hãn.

Ngay lúc đám đệ tử sĩ tộc nhìn thấy đám đệ tử tham gia Thử Luyện, phần lớn trên mặt đều lộ ra tiểu ý, giễu cợt. Đó là một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Sau khi bước xuống Phi Thiên Liễn, đám đệ tử sĩ tộc liền tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành nên một đoàn thể nhỏ.

Vào lúc này, trong lòng một nghìn đệ tử thí luyện kia cũng có nhiều chỗ cảm thấy không được thoải mái. Tuy nhiên, đối với những người có tâm tính không tệ mà nói, để cho bọn họ đợi mấy canh giờ cũng được, bọn họ cũng không cảm thấy nôn nóng một chút nào. Thế nhưng chỉ vì chờ cho đám đệ tử sĩ tộc ngưu bức này đến, liệu có đáng để bọn họ mất thời gian để này giờ hay không?

Tuy tức giận trong lòng, những ai này cũng chỉ dám nhỏ giọng chửi bới vài câu mà thôi. Đối với đám đệ tử "rể cỏ" bọn hắn, bọn hắn nào dám đắc tội với những đệ tử sĩ tộc này.

Huống hồ, bọn hắn đến đây là để tham gia Huyết Sắc Thí Luyện. Đám đệ tử sĩ tộc này tuy đều ngạo khí lăng nhên, cực kỳ kiêu ngạo, nhưng bọn chúng đã được đào tạo tốt từ thuở nhỏ, được phục dụng các loại linh đan, dược liệu trân quý, có được công pháp mạnh mẽ. Vậy nên thực lực của đám đệ tử sĩ tộc này hẳn cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu so với bọn hắn. Nếu bây giờ ở đây làm chim đầu đàn, vậy lúc lên núi lại bị đám đệ tử sĩ tộc kia vây công, liệu có ai có thể chịu nổi?

Đúng vào lúc này, có một nhóm nhỏ đệ tử trong đám sĩ tộc lại hướng về phía đám đệ tử thí luyện mà bước tới.

Nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của đám đệ tử sĩ tộc kia, chúng đệ tử tham gia Thử Luyện đều theo bản năng tách ra một con đường, phân tán ra hai bên. Ngay lúc này, ở giữa đám đệ tử tham gia Thử Luyện, vẫn có một người còn đang nhắm mắt đứng ở đấy. Người đang nhắm mắt này, không ai khác, chính là La Chính.

La Chính vẫn đứng tại chỗ, nhắm mắt lại dưỡng thần. Từ khi La Chính phát hiện ra mình có thể đem tâm thần xâm nhập vào trong đầu, hắn vẫn thường xuyên duy trì trạng thái này, cũng chẳng hề để ý tới chuyện xảy ra xung quanh.

Bỗng cảm nhận được bầu không khí xung quanh có chút không đúng, lúc này hần mới mở to hai mắt ra, lại nhìn thấy một đám đệ tử sĩ tộc quần áo đẹp đẽ quý phái đang tiến thẳng đến chỗ của mình.

La Chỉnh thậm chí còn nhìn trái nhìn phải, sau cùng mới nhận ra đám người kia đang đi đến chỗ hần.

- Tìm ta có việc gì sao?

La Chỉnh tươi cười hỏi. Người không đụng ta, ta không đụng người. La Chỉnh hần cũng không muốn vô duyên vô cớ kéo thêm nhiều kẻ thù cho bản thân.

Ngay lúc này, trong đám đệ tử tộc kia đột nhiên có hai người bước ra. Một người là Vương Nhất Định, người còn lại chính là đường đệ của La Chỉnh, La Phái Nhiên.

Nhìn thấy La Phái Nhiên, trong mắt La Chỉnh liền hiện lên hàn ý, sắc mặt cũng trầm xuống, lạnh giọng nói:

- La Phái Nhiên, chuyện giữa ta và ngươi, không cần phải liên lụy đến nhiều người như vậy.

Mặt La Phái Nhiên lộ ra nụ cười ảm đạm, đang muốn tiến đến nói chuyện, không ngờ Vương Nhất Định lại vỗ vỗ bả vai hần, nói:

- Phái Nhiên, đừng nói nữa.

Sau đó hần đi đến trước mặt La Chỉnh cười nói:

- Ta nghe nói ngươi có nhần ta, nói rằng ta không nên nhúng tay vào chuyện của ngươi và La phái Nhiên?

- Vương công tử, mâu thuẫn giữa ta và La Phái Nhiên, chính là gia sự, không có liên quan gì tới ngươi.

La Ching có nén lại lửa giận trong lòng, tỉnh táo nói.

Vương Nhất Định nhàn nhã bước lên hai bước, tay đùa bỡn với một miếng ngọc bội hình hồ điệp màu xanh lam, nói:

- Nếu như ta nói ta có liên quan thì sao?

- Xin Vương công tử giơ cao đánh khẽ.

La Ching chấp tay nói.

- Ha ha, Vương Nhất Định ta chưa bao giờ nói chuyện không có đạo lý. Nếu người muốn ta không nhúng tay vào, vậy thì phải đáp ứng ta một việc.

Vương Nhất Định ngẩng đầu lên nói.

- Việc gì?

La Ching khẽ nhún mày.

- Rút lui khỏi Huyết Sắc Thí Luyện của Thanh Vân Tông. Sau đó, đi đến cửa hàng của Vương gia ở phía Nam của thành, mua một thanh đao, đứng ở trên cầu Vị Thủy, rút đao tự vẫn. Rồi Vương Nhất Định ta sẽ bỏ qua chuyện này.

Giọng Vương Nhất Định vẫn giữ vẻ lạnh nhạt như vậy, phảng phất như đang nói ra một việc nhỏ chẳng đáng để nhắc tới vậy.

Nghe xong lời Vương Nhất Định vừa nói, một cảm giác tuôn trào dâng lên, lửa giận ngay lập tức lấp đầy lồng ngực. Một lúc sau, La Ching bật cười lớn:

- Ha ha ha ha ha Ha...

Ngày hôm qua, La Chỉnh lại một lần nữa nhường nhịn. Bốn người mà Vương Nhất Định phải đến, La Chỉnh hẳn cũng không có ra tay giáo huấn độc ác một lần nào. Nguyên nhân chủ yếu là do hẳn không muốn đắc tội với Vương Nhất Định, Xét cho cùng, Vương gia dù sao cũng là sĩ tộc, mà hiện tại hẳn lại một thân một mình.

Nhưng hiện tại, hẳn lại nhận ra rằng, sự nhẫn nhịn của mình không hề có một chút tác dụng nào. Trong mắt Vương Nhất Định, La Chỉnh hẳn chỉ như một con kiến hôi mà thôi. Đối phương căn bản không có ý muốn hẳn đáp ứng việc gì. Trong nội tâm của người này, hẳn cơ bản đã là một người chết, không hề có tư cách để đàm phán.

Đối với loại này người, nhẫn nại là vô dụng!

- Họ Vương kia, người thật sự cho rằng ta sợ người sao? Muốn ra rút lui khỏi Huyết Sắc Thí Luyện? Muốn ta rút đao tự vẫn sao? Bước đến đây! Mạng ta ở chỗ này, để ta xem người liệu có bản lĩnh để đến lấy hay không?

Dứt lời, một cỗ khí thế mãnh liệt từ người La Chỉnh bạo ra. Mặt mày lạnh lẽo tựa như sát thần, lệ khí vô cùng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ta Không Phục

Khí thể bạo phát của La Chính lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Ngay cả đám đông đệ tử sĩ tộc ở đằng kia cũng nhìn về phía bên này, trong lòng hoan hỉ xem trò vui.

- Ha ha, cái tên Vương Nhất Định này đúng thật ngày càng làm mấy việc nhàm chán. Vậy mà lại mang người đi nhằm vào một tên cỏ rác bên đường nho nhỏ này, không biết là thô nóng còn cần người, chó gấp còn nhảy tường hay sao?

Một đệ tử sĩ tộc mặc áo phe phẩy một cây quạt màu ngọc bích, nhẹ giọng nói.

- Vậy thì sao? Dù sao đi nữa hãn cũng chẳng có đủ thực lực để vượt qua. Tên tiểu tử này chỉ mới là Luyện Tạng Cảnh mà thôi, muốn vượt qua cũng chẳng có cách nào a! Tuy nhiên, tên Vương Nhất Định này đúng là nhàm chán.

Một đệ tử sĩ tộc khác gật gật đầu theo.

Chỉ là, người hộ vệ bên cạnh đệ tử sĩ tộc này lại chấp tay nói:

- Hoắc công tử, lát nữa ngài tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, nhất định phải chú ý đến người này.

- Hử? Sao người lại nói vậy?

Người đệ tử sĩ tộc họ Hoắc kia hiển nhiên biết người hộ vệ bên cạnh hẳn chắc chắn sẽ không nói năng lung tung. Người hộ vệ này là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh, hơn nữa còn từ Tu La Chiến Trường trở về, giác quan rất nhạy bén.

Người hộ vệ kia nói tiếp:

- Thuộc hạ cũng chẳng biết tại sao, mặc dù thực lực người này chỉ là Luyện Tạng Cảnh, nhưng lại khiến thần cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Có thể làm cho hậu vệ của hắn đánh giá như vậy, Hoắc công tử nhú mày, có chút hứng thú nói:

- Nói như vậy, lần này Vương Nhất Định sợ là sẽ gặp phải chút phiền phức nho nhỏ rồi.

Giữa những đệ tử sĩ tộc, cũng không hẳn là hoàn toàn gắn kết. Thậm chí giữa vài người còn có mâu thuẫn lớn với nhau. Cho nên, vị Hoắc công tử này cũng không đi nhắc nhở cho Vương Nhất Định kia. Tất nhiên, ngay cả khi hộ vệ bên cạnh hắn đánh giá rất cao tên tiểu tử kia, hắn vẫn nghĩ rằng đối với Vương Nhất Định, đó chỉ là một rắc rối nho nhỏ mà thôi.

Chỉ có sĩ tộc mới biết rõ, Vương Nhất Định có bao nhiêu phân lượng.

Đối mặt với lời nói như tát vào mặt của La Chính, mặt mũi La Phái Nhiên và một vài đệ tử sĩ tộc đều có chút khó coi.

Miếng ngọc bội hình hồ điệp lật qua lật lại giữa các ngón tay, Vương Nhất Định vẫn như cũ phong vân khinh đạm, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một tia sát ý:

- Kỳ thật, cái chết đối với người đã là loại giải thoát thoải mái nhất rồi. Ta có rất nhiều cách để cho người sống không bằng chết. Liệu người có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không?

- Ta không cần! Số mệnh của La Chỉnh ta tuy thấp kém, nhưng lại không dễ dàng chết như vậy!

La Chỉnh nghiêm nghị cười nói.

- Thất ca, nói nhảm cùng tên tiểu tử này làm gì? Trực tiếp làm thịt hẳn là được rồi!

Một thanh niên có thân hình cao lớn đứng ở phía sau Vương Nhất Định lao ra, hẳn không nhịn được nữa rồi, xoay năm đấm hướng về phía đầu của La Chỉnh đánh tới.

Lực lực của người thanh niên này cũng không tệ, là Luyện Tủy Cảnh đỉnh phong!

Hơn nữa, ở phía trên hai năm đấm còn có phù văn rậm rạp như ẩn như hiện đang lưu động, hẳn người này tu luyện một loại quyền pháp cực kỳ lợi hại.

Đối mặt với uy thế của một quyền này, La Chỉnh cũng không lựa chọn tránh né, lại muốn ngạnh kháng cứng đối cứng!

Mọi người ở đây nhìn thấy một màn như vậy thì đều lắc đầu, thầm nghĩ rằng, La Chỉnh này đúng là có ba phần cốt khí, nhưng chỉ là miệng lưỡi lợi hại mà thôi. Lấy thực lực Luyện Tạng Cảnh, đối đầu với Luyện Tủy Cảnh, người ta còn là đệ tử sĩ tộc, công pháp tu luyện hiển nhiên lợi hại hơn nhiều. Cứ như vậy cứng ngạnh kháng chống lại, chỉ sợ một quyền này có thể đánh nát cánh tay của La Chỉnh mất thôi.

Cách đó không xa, Mạc Xán cũng há hốc mồm, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng. Mạc Xán biết rằng thực lực của La Chỉnh tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Ngày hôm qua, Mạc Xán cũng không thể nhìn thấy một màn cuối cùng kia. Cho nên hẳn nghĩ rằng, cho dù La Chỉnh không đơn giản,

nhưng suy cho cùng, cũng không thể đối chiến cùng với Luyện Tử Cảnh đỉnh phong được. Lần này sợ rằng La Chỉnh phải chịu thua thiệt rồi

Tuy nhiên, điều mà mọi người suy đoán lại không hề xảy ra.

Hai quyền đùng mạnh vào nhau, âm thanh trầm đục nhất thời vang lên.

La Chỉnh đứng tại chỗ, hai chân vững vàng như được đóng ở trên mặt đất, thân hình không có chút sụt mẻ nào. Dòng nước ấm hiện ra, lưu chuyển trong cơ thể, hóa giải lực lượng mà đối phương đánh vào.

Mà người thanh niên cao lớn kia lại từ từ thối lui về phía sau, thiếu chút nữa còn té lăn trên mặt đất. Bàn tay theo động tác nhún tay đưa sang một bên, dường như đã bị thương, khuôn mặt cũng ửng đỏ cả lên.

Đại đa số mọi người đều không nghĩ rằng sẽ có kết quả này, đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc. Đồng thời bọn họ cũng nhìn vào ánh mắt của La Chỉnh, tất cả đều mang theo một vẻ kính nể. Lấy thực lực Luyện Tạng Cảnh chính diện đối chiến với Luyện Tử Cảnh, điều này không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Đặc biệt là với hơn một nghìn người không phải là đệ tử sĩ tộc ở đây, nhìn thấy La Chỉnh dạy dỗ đám đệ tử sĩ tộc kia, trong nội tâm liền có một loại thống khoái không thể nói bằng lời.

Đám người bên cạnh Vương Nhất Định cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, đều đồng loạt hét lên rồi sau đó vây La Chỉnh lại, muốn đồng loạt tấn công.

La Chỉnh hơi hơi híp mắt lại. Nếu như đối phương cùng nhau tiến lên, vậy hẳn cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi. Nếu chết, vậy cũng phải kéo bọn hắn cùng chết theo!

Nhưng vào lúc này, lại có người quát lên chói tai:

- Các người làm gì vậy? Hôm nay là ngày các người tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, không phải là để cho các người đến đây gây lộn!

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ở phía chân trời có hơn ba mươi chiếc Phi Thiên Liễn đang bay đến. Mà người vừa quát lên, đó là người đang đứng ở đằng trước của chiếc Phi Thi Liễn bay trước nhất, cả người mặc một thân áo vải, đây chính là người giám thị phụ trách Huyết Sắc Thí Luyện lần này, Trọng Minh đạo sư.

Trọng Minh nhảy xuống từ Phi Thiên Liễn, thi triển Lôi Đình bộ pháp đi tới chỗ La Chính, rồi lớn tiếng chất vấn:

- Vừa rồi ai mới ẩu đả ở đây?

- Thừa đạo sư, chính là hắn!

La Phái Nhiên liền đứng ra chỉ vào mặt La Chính nói.

- Một cây làm chẳng nên non, người khác là ai?

Trọng Minh lại hỏi.

- Là ta.

Tên đệ tử của Vương gia có thân hình cao lớn thẳng thắn thừa nhận.

Trọng Minh gật gật đầu, nói:

Rất tốt, cả hai đều bị hủy bỏ tư cách tham gia Huyết Sắc Thí Luyện!

Vào lúc này, sắc mặt La Chính liền nhả lại, trông cực kì khó coi. Nếu chỉ bởi vì việc này mà bị hủy tư cách tham gia, vậy hắn cũng quá oan uổng đi.

- Đạo sư, vừa rồi bọn hăn mới là người gây chuyện trước, là ta bị ép phải hoàn thủ. Tại sao lại hủy bỏ tư cách dự thi của ta?

- Dám gây rối ở đây, có muốn bị đuổi ra khỏi Thanh Vân Tông hay không!

Trọng Minh căn bản không thèm nghe La Chính giải thích.

Tên đệ tử của Vương gia kia lại nói:

- Đạo sư, ta đã là nội môn đệ tử của Thanh Vân Tông rồi, cũng không có tham gia Huyết Sắc Thí Luyện lần này.

- Nội môn đệ tử sao?

Trọng Minh hỏi.

- Đúng vậy.

- Thuộc ngọn sơn phong nào?

- Thừa đạo sư, ta là đệ tử Thiên Nhất Phong.

Tên đệ tử Vương gia đáp.

- Ủm, các đạo sư từ Thiên Nhất Phong người cũng sẽ đến đây. Người đã là nội môn đệ tử, vậy thì khấu trừ một trăm điểm tích lũy để trừng phạt!

Trọng Minh nhanh chóng ra phán quyết.

Nghe được cái trừng phạt mà Trọng Minh nói, đầu lĩnh của đám đệ tử Vương gia, Vương Nhất Định liền tươi cười. Một trăm điểm tích lũy, đối với đệ tử bình thường, đúng thật là một con số khổng lồ. Nhưng đối với đám đệ tử có quyền thế như bọn hăn, thì cũng chẳng đáng là bao.

Dùng một trăm điểm tích lũy lại có thể đuổi tên La Chính kia ra, đây cũng là những gì mà bọn hắn mong muốn nhìn thấy.

Hơn một nghìn đệ tử tham gia Thử Luyện thì lại ảm đạm thất sắc. Cái trường phạt này thật sự là không đến nơi đến chốn, rất hời hợt. Hiển nhiên Trọng Minh này thiên vị cho những tên sĩ tộc kia.

Ngay lúc này, đạo sư của ba mươi ba ngọn sơn phong cũng đã đi trên Phi Thiên Liên bay đến đây.

Ngày hôm nay, sau khi đám đệ tử vượt qua Huyết Sắc Thí Luyện, trong Thanh Vân Tông, các vị đạo sư của ba mươi ba ngọn sơn phong sẽ căn cứ theo thành tích cao thấp, biểu hiện tốt xấu, sau đó thu nhận vào sơn phong của mình.

Vì muốn sơn phong của mình có tiềm năng phát triển tốt, tất cả các đạo sư hiển nhiên đều muốn lựa chọn đệ tử ưu tú nhất về phía mình.

Giờ phút này, La Chính cảm thấy cực kỳ không cam lòng. Vị giám thị này rõ ràng thiên vị. Vì vậy hắn dựa vào lí lẽ, lên tiếng biện luận:

- Đạo sư, vừa mới xác thực là không phải ta động thủ trước. Ở đây có nhiều người như vậy, ai nấy đều nhìn thấy rõ ràng. Người xử phạt ta như vậy, không phải quá bất công sao!

- Bất công? Vậy ta hỏi người, vừa rồi người có động thủ không?

Mặt Trọng Minh không đổi sắc, hỏi.

- Có!

La Chính ăn ngay nói thật.

- Vậy là được rồi! Không cần nhiều lời, giao Đệ Tử Danh Bài ra đây! Rồi rút khỏi Thanh Vân Tông!

Trọng Minh vung tay lên, ngã ra trước mặt La Chỉnh.

La Chỉnh liền lùi về sau hai bước, rồi nghiêm mặt nói:

- Đạo sư, người xử phạt như vậy, thật là bất công quá mức! Đừng nói là ta không phục, một nghìn đệ tử tham gia Thử Luyện ở nơi đây chỉ sợ cũng chẳng có ai phục!

Trọng Minh không ngờ một tên đệ tử, thậm chí còn chưa phải là đệ tử chính thức, mà lại dám nhiều lời với hãn như vậy, còn dám nghi vấn hãn. Trọng Minh đạo sư liền nổi giận quát lớn:

- Lớn mật!

Hãn giơ tay lên, hướng về phía La Chỉnh muốn tát một cái.

Một tát này của Trọng Minh không hề vận chuyển bất kỳ một công pháp nào, nhưng hãn đã sớm bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh, sức mạnh của bản thân hãn cũng đã hơn xa người thường.

Đối mặt với một tát này, La Chỉnh cũng phải biến sắc. Mặc dù thân thể của hãn có thể so với Huyền Khí, có thể hóa giải được phần lớn lực đạo đánh vào. Nhưng dù vậy thân thể của hãn cũng không phải là kim cương bất hoại. Lực lượng từ một tát này đã vượt qua khỏi ngưỡng giới hạn mà hãn có thể chịu đựng. Nếu trúng phải một tát này, không chết thì cũng trọng thương.

Nhưng vào đúng lúc này, có một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Trọng Minh, người muốn làm gì?

La Chỉnh và Trọng Minh đều nghe được giọng nói này, cả hai đều nhìn qua, liền thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục màu lục bích đứng cách đó không xa.

La Chỉnh nhớ rõ người này. Ngày hôm qua, sau khi thông qua Thử Luyện, hắn đã từng thấy qua nàng.

Khi Trọng Minh thấy nàng, khuôn mặt tức giận trông giống như sư tử kia lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, tận lực dùng khẩu khí bình thản nói:

- Không có gì, chỉ là giáo huấn một tên đệ tử không tuân theo quy củ mà thôi.

Trọng Minh biết rõ nữ tử mặc y phục màu lục bích trước mắt này phiền phức đến mức nào. Dù có đánh hắn chết, hắn cũng không muốn bị nữ nhân này nắm lấy vấn đề của mình. Hắn liền suy nghĩ lại, vừa muốn đem việc này hời hợt bỏ qua.

Thật ra chuyện vừa mới xảy ra, Tô đạo sư đã nhìn thấy rất rõ ràng. Nếu người mà Trọng Minh đánh là một đệ tử nào đó khác, thì nàng cũng chẳng tính làm gì. Cho dù nàng có cực kỳ tràn trề sức lực đi chăng nữa, cũng sẽ chẳng chạy đi khắp nơi, quản chuyện người khác.

Thế nhưng, Trọng Minh lại hết lần này đến lần khác nhắm vào La Chỉnh.

La Chỉnh này đã sớm bị Tô đạo sư đặt trước. Nàng cho rằng La Chỉnh chính là con hắc mã lớn nhất trong năm nay. Làm sao có thể cứ như vậy bị Trọng Minh đuổi khỏi Thanh Vân Tông được? Tô đạo sư tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

- Không tuân thủ quy củ? Đến tột cùng là hắn không tuân thủ quy củ gì?

Tô đạo sư lại hỏi.

- Ở nơi này cùng người khác ẩu đả, điều này đã xúc phạm môn quy của Thanh Vân Tông.

Giọng nói của Trọng Minh lại thấp hơn hai phần, hiện tại hẳn đã hiểu, Tô đạo sư hẳn là đến đây gây chuyện.

- Ta không ầu ả cùng người khác. Bọn hẳn động thủ trước, là ta bị ép phải hoàn thủ!

La Chỉnh nắm lấy cơ hội này, liền lên tiếng biện bạch.

Trọng Minh biến sắc, lại muốn động thủ với La Chỉnh. Nhưng giọng nói của Tô đạo sư lại lạnh lùng vang lên sau Trọng Minh:

- Trọng Minh, với tư cách đạo sư giám thị, hẳn người phải luận rõ thị phi, đúng sai chứ? Tại sao ngay cả quyền tranh luận của đệ tử này người cũng không cho? Chẳng lẽ trong nội tâm của người có ma hay sao?

Nghe được giọng nói lạnh lùng của Tô đạo sư, Trọng Minh lập tức thầm kêu "hồng rồi". Cô nãi nãi này đã tức giận. Hẳn hiểu rằng vấn đề ngày hôm nay hẳn không thể lấy tay che được nữa rồi, chỉ có thể cười nói:

- Tô đạo sư, đúng là trong nội tâm của ta có quỷ, nhưng mà đây chỉ là việc rất nhỏ...

- Việc rất nhỏ sao? Vậy để hẳn nói cho rõ ràng đi! Tên kia, người có thể cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tô đạo sư hỏi.

- Là bọn hẳn!

La Chỉnh chỉ tay vào đám người Vương Nhất Định, La Phái Nhiên nói:

- Là bọn hẳn đến đây khiêu khích ta. Sau đó một trong số chúng liền xông ra đánh ta. Ta bị ép phải hoàn thủ mà thôi!

Trọng Minh lại cười lạnh nói:

- Tiểu tử, đây là lời nói của chính người mà thôi. Liệu có ai ở đây có thể chứng minh cho người hay sao?

Toàn trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh. Vương Nhất Định cũng nở ra một nụ cười nhàn nhạt, mà tên La Phái Nhiên kia thì lại nở nụ cười đắc ý. Đám đệ tử sĩ tộc đương nhiên sẽ không vì vạch trần chuyện này mà đi đắc tội với Vương Nhất Định. Còn đám đệ tử bình thường kia, liệu có ai dám đứng ra chứng minh đây?

Đúng như bọn hắn nghĩ, sự tình này phát sinh trước ánh mắt của biết bao nhiêu người. Hơn một nghìn tên đệ tử tham gia Thử Luyện kia vừa rồi trong lòng mới có chút căm phẫn, giờ đây lại không có ai dám đứng ra nói gì.

Giờ nếu như đứng ra, chẳng khác gì đắc tội với Vương Nhất Định, đám đệ tử bình thường như bọn họ liệu có ai dám thò đầu ra? Ngại mạng mình quá dài hay sao?

- Ta có thể chứng minh!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 24: La Yên

Ngay lúc này, Mạc Xán đột nhiên bước ra từ đám đông, cao giọng nói:

- Vừa rồi ta tận mắt nhìn thấy những tên đệ tử sĩ tộc kia tự động đến đây gây sự, hơn nữa còn động thủ, đánh La Chinh trước!

Vào lúc này, Mạc Xán cực kỳ lo lắng, khẩn trương. Với tư cách là người trong Đế Đô, so với những đệ tử bình thường kia, hẳn biết rõ hơn ai hết rằng sĩ tộc đáng sợ đến nhường nào. Dù là những sĩ tộc có nội tình yếu nhược nhất cũng không phải là thứ mà gia tộc bình thường có thể so sánh được. Nhưng giờ đây, Mạc Xán hẳn cũng không có nhiều do dự.

Trông thấy Mạc Xán lại dám đứng ra minh chứng cho hẳn, trong lòng La Chinh chợt động dung, thậm chí còn cảm thấy có chút hổ thẹn. Hôm qua chính hẳn làm Mạc Xán suýt chút nữa không thể vượt qua được Thử Luyện, giờ đây Mạc Xán lại còn ra mặt giúp hẳn làm chứng. Hành động này thực sự là chính diện đắc tội với Vương gia.

Đã có Mạc Xán làm người tiên phong, đám đệ tử tham gia Thử Luyện cũng nhao nhao phụ họa theo.

Trong nội tâm bọn hẳn cũng đang thống hận, cách xử phạt này thật sự không công bằng chút nào. Hiện tại đã có Mạc Xán đứng ra hứng chịu cừu hận của Vương gia, bọn hẳn cũng sẵn sàng đứng lên chống lại loại xử phạt bất công này.

- Đúng vậy a! Đám đệ tử sĩ tộc này cũng quá mức nói chuyện không có đạo lý đi!

- Rõ ràng là bọn hãn động thủ trước cơ mà!

- Đúng vậy!

Phần lớn đệ tử Thử Luyện đều cùng nhau xông vào hãn lên. Sắc mặt đám người Vương Nhất Định cùng với đệ tử sĩ tộc bên cạnh lập tức trầm xuống. Tên đệ tử Vương gia có thân hình cao lớn thì lại nhìn chòng chọc vào Mạc Xán, như thể muốn một hơi đem Mạc Xán nuốt vào trong bụng vậy.

Nhưng bây giờ ở nơi này có nhiều đạo sư như vậy, bọn hãn cũng không dám tiến đến động thủ lần nữa.

Tô đạo sư nhìn thoáng qua rồi nói:

- Nếu đã vậy, việc này mọi người cũng đã biết rõ ngọn ngành. Nếu đám đệ tử kia đã gây sự trước, vậy thì nên xử phạt bọn hãn mới phải. Không biết là đệ tử của sơn phong nào?

- Đây là đệ tử nội môn của Thiên Nhất Phong.

Trọng Minh cũng không muốn đi sâu vào vấn đề này, chỉ trả lời như vậy mà thôi.

- Ta đã quyết định xử phạt bọn hãn, khấu trừ bọn hãn một trăm điểm tích lũy rồi.

- Thiên Nhất Phong sao? Từ đạo sư! Đệ tử nội môn của Thiên Nhất Phong người hung tự động nháo sự, hung hăng đánh người. Dựa theo môn quy, nên trừng phạt như thế nào?

Tô đạo sư lại không muốn việc này được giải quyết đơn giản như vậy, liền quay đầu lớn tiếng hỏi.

Ngay sau đó, trong đám người kia, Từ đạo sư bước ra, tiến tới phía trước, liếc nhìn đệ tử của mình, nói:

- Dựa theo môn quy, khấu trừ một nghìn điểm tích lũy!

Khóe miệng của tên đệ tử của Vương gia có thân hình cao lớn kia chợt run run. Khấu trừ một trăm điểm hãn còn có thể cảm thấy như không có gì, nhưng một nghìn điểm tích lũy thì lại khác, giờ đây hãn cảm thấy có chút đau đớn rồi. Những điểm tích lũy này, ở trong Thanh Vân Tông có tác dụng vô cùng lớn, bất luận là tu luyện hay là bí tịch, tất cả đều cần phải dùng đến điểm tích lũy.

Cách để có được điểm tích lũy rất đơn giản. Một là hoàn thành nhiệm vụ mà Thanh Vân Tông ban bố, một cách khác đó chính là dùng tiền để mua. Ban đầu, một Phương Tinh Thạch có thể đổi được một điểm tích lũy. Thế nhưng mấy năm gần đây lại lên giá, cần hai Phương Tinh Thạch mới có thể đổi được một điểm.

Tên đệ tử Vương gia này, mặc dù là sĩ tộc, thế nhưng trong Vương gia, đệ tử nhiều vô số kể. Hãn cũng không phải là đệ tử nòng cốt trong Vương gia.

Một nghìn cái điểm, tương đương với hai nghìn Phương Tinh Thạch. Đối với hãn mà nói, đây chắc chắn là một khoản tiền khổng lồ.

Tô đạo sư mỉm cười, nhìn Từ đạo sư rồi nói:

- Hình phạt này rất tốt! Vậy thì cứ xử lý như vậy đi!

Từ đạo sư nhẹ gật đầu, kỳ thật, trong lòng hãn lại đang vô cùng tức giận. Hãn nghĩ thầm:

“Tốt cái rắm a! Nếu không xử phạt như vậy, nha đầu người sẽ làm ầm ĩ lên cho coi...”

Xử lý xong xuôi, Tô đạo sư lại bước đến trước mặt La Chỉnh, nói:

- Ta thấy Đệ Tử Danh Bài của ngươi có chút vấn đề, có thể cho ta xem một chút hay không?

La Chỉnh nghe vậy, cảm thấy hơi bối rối. Đệ Tử Danh Bài của hắn có thể có vấn đề gì cơ chứ? Tuy nhiên, vị đạo sư này đã giúp hắn, lại vừa đẹp vừa ngọt ngào, hắn không có lý do gì để hại hắn. La Chỉnh liền dứt khoát đưa Đệ Tử Danh Bài cho vị Tô đạo sư kia.

Tô đạo sư dùng bàn tay ngọc nắm lấy Đệ Tử Danh Bài. Sau khi hết sức chú ý xem đi xem lại một lượt, liền trả lại cho La Chỉnh, cười nói:

- À, ta vừa mới nhìn lầm rồi, không có vấn đề gì cả!

Động thái này khiến La Chỉnh bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng vào lúc này, hắn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại điều hắn mong muốn là thuận lợi vượt qua Huyết Sắc Thí Luyện, hắn không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, Trọng Minh đứng ở giữa đám đông, đồng đạc tuyên bố về quy củ của Huyết Sắc Thí Luyện:

- Lần Huyết Sắc Thí Luyện này, quy tắc rất đơn giản, đó là đánh chết Huyền Thú. Sau khi đánh chết Huyền Thú, liền có thể nhận được một mảnh vỡ Tinh Thạch. Huyết Sắc Sơn tổng cộng được chia làm năm khu vực. Tầng ngoài cùng là khu vực phân bố của Huyền Thú Nhất cấp, sau khi giết, có thể lấy được Lục Tinh Thạch. Tầng thứ hai là nơi phân bố của Huyền Thú Nhị cấp, sau khi giết chết sẽ lấy được Hoàng Tinh Thạch. Cứ như vậy mà suy ra, ở tầng thứ ba, có Huyền Thú Tam cấp, Lam Tinh Thạch. Tầng thứ tư là Tứ Tinh Thạch và tầng thứ năm là Hắc Tinh Thạch.

- Lục Tinh Thạch, cần phải kiếm được một trăm mảnh mới có thể xem như là thông qua xét duyệt. Mà Hoàng Tinh Thạch chỉ cần ba mươi mảnh

là có thể thông qua. Lam Tinh Thạch thì mười mảnh. Tử Tinh Thạch là ba mảnh. Hắc Tinh Thạch, thì chỉ cần một mảnh mà thôi.

La Chính chú tâm lắng nghe quy tắc. Xem ra, giết Huyền Thú Nhất cấp ở tầng ngoài cùng là cách dễ dàng nhất, nhưng lại cần phải giết một trăm Huyền Thú, số lượng này cũng hơi nhiều quá đi. Mà lợi hại nhất, là Huyền Thú Ngũ cấp thì chỉ cần giết một con mà thôi, cầm được Hắc Tinh Thạch trong tay coi như là thông qua được khảo hạch rồi. Thế như Huyền Thú Ngũ cấp lại có thực lực quá mạnh mẽ, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của nó.

- Xin mọi người hãy chú ý một chút. Những chuyện phát sinh ở trên Huyết Sắc Sơn, hết thảy chỉ là ảo cảnh mà thôi. Thế nhưng các người cũng sẽ bị tổn thương, cũng sẽ cảm giác được đau đớn, thậm chí còn có thể chết! Nhưng tất cả đều là ảo giác mà thôi. Sau khi "chết", các người sẽ được đưa xuống Huyết Sắc Sơn, cũng đồng nghĩa với việc mất tư cách thí luyện! Cơ hội chỉ có một lần, vì vậy nên nắm chắc cho tốt!

Sau khi Trọng Minh nói xong, hắn liền vung tay lên rồi nói tiếp:

- Hiện tại, liền có thể lên núi. Nhưng theo lệ cũ, đệ tử sẽ đi lên trước!

Lại là đặc quyền của sĩ tộc!

Theo quy tắc này, hiển nhiên người lên núi trước sẽ có lợi thế hơn những người đi sau. Chỉ tiếc, quy tắc là do Thanh vân Tông tạo ra, mà Thanh Vân Tông cùng những sĩ tộc kia lại gắn bó chặt chẽ với nhau. Rất nhiều đệ tử Thử Luyện trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng dù vậy cũng chẳng thể nói gì.

Ngay lúc này, có một đệ tử sĩ tộc lên tiếng hỏi:

- Ta có thể đem theo hộ vệ của ta cùng lên núi hay không?

- Đương nhiên là không!

Khi được hỏi câu hỏi này, Trọng Minh đột nhiên dờ khóc dờ cười. Nếu như có thể đem theo người giúp đỡ, vậy thì mọi người tham gia Huyết Sắc Thí Luyện này vì cái gì? Tùy tiện đem theo một vài cao thủ là có thể nhẹ nhàng thông qua, đây còn là thí luyện hay sao?

Vương Nhất Định nhìn qua hai người tham gia Huyết Sắc Thí Luyện trong gia tộc rồi nói:

- Vương Thanh, Vương Lan, nhớ kỹ tướng mạo của hai tên kia, lên núi tìm cơ hội động thủ.

Hai người kia liền gật gật đầu:

- Thất thiếu gia, người yên tâm! Chúng ta nhất định sẽ cho hắc cút ra khỏi Huyết Sắc Sơn.

Vương Nhất Định nhẹ gật đầu, sau đó lại dặn dò:

- Vào thời khắc mấu chốt, có thể vận dụng Sát Khí mà gia tộc ban cho, hiểu chưa?

- Thế nhưng mà Thất ca, sát khí chỉ có một mà thôi, sau khi dùng sẽ không có...

Một trong hai người kia có chút do dự nói.

Vương gia là một gia tộc có tiếng tăm lừng lẫy. Người trong gia tộc bọn họ đều có tay nghề hơn người. Một trong Tam Đại Luyện Khí Tông Sư của vương triều chính là người của Vương gia.

Chính vì vậy, đệ tử của Vương gia đều có một bảo vật bảo vệ tính mạng, có tên là "Sát Khí", có uy lực cực lớn. Vào thời điểm mấu chốt, nếu phóng thích ra, liền có thể xoay chuyển càn khôn. Những mỗi một đệ tử

trong tộc chỉ có một kiện mà thôi, trân quý vạn phần. Cho nên hai người Vương Thanh, Vương Lan không muốn chỉ vì giết một tên La Chính mà lại phải sử dụng đến thứ này.

Hơn nữa, ở trên Huyết Sắc Sơn cũng không thể chân chính giết người. Mà cho dù có giết được La Chính đi chăng nữa, thì cũng là đồng nghĩa với việc chính mình bị đuổi xuống núi.

- Yên tâm đi, ta sẽ xin lại Sát Khí khác cho các người!

Vương Nhất Định là con cháu đích tôn trong gia tộc. So với Vương Thanh, Vương Lan, địa vị hiển nhiên cao hơn nhiều. Sát Khí đối với hai người là thứ cực kỳ trân quý, nhưng đối với Vương Nhất Định hẳn, thì chỉ như là đồ vật bình thường mà thôi.

- Nhất Định huynh, không ngờ lại vì gia sự của ta mà lại làm cho huynh hao tâm tổn sức như vậy.

La Phái Nhiên ở bên cạnh nói.

Nghe vậy, Vương Nhất Định mỉm cười nói:

- Phái Nhiên, đây chỉ là một việc cón con mà thôi. Huống hồ, đại ca của ta còn phải nhờ đến người, muốn người viết thêm vài phong thư gửi đến Luyện Ngục Sơn. Nói thêm vài lời tốt đẹp cho đại ca ta!

- Đó hiển nhiên là chuyện ta phải làm. Tiểu muội của ta tính tình có chút quật cường, chờ một đoạn thời gian, hẳn có thể nghĩ thông suốt về chuyện này. Nếu có thể gả vào Vương gia, đối với nàng đó cũng là chuyện may mắn của đời nàng rồi.

La Phái Nhiên nói.

Cũng may là giờ đây cả hai người đều cách xa La Chỉnh. Nếu La Chỉnh hẳn nghe rõ cuộc đối thoại của bọn hắn, chắc hẳn sẽ trực tiếp tìm đến La Phái Nhiên dốc sức liều mạng!

Trên thực tế, La Yên hiện nay đều một mực ở trong Luyện Ngục Sơn của Thanh Vân Tông. Đến giờ còn không biết đến biến cố của La gia, càng không thể biết đến việc phụ thân của nàng đã bị người ta hại chết.

Mấy năm này, thư từ qua lại, La Phái Nhiên cũng liên tục lấy nhiều lý do khác nhau. Nói rằng hắn vẫn còn sống tốt với La Chỉnh. Hiện tại, hắn còn muốn lừa dối La Yên, muốn La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn, gả cho đại ca của tên Vương Nhất Định kia.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Huyết Sắc Sơn

Sau khi đám đệ tử sĩ tộc lên núi, hơn một nghìn đệ tử Thử Luyện kia ngay lập tức liền bắt đầu rục rịch nối đuôi nhau lên theo.

Tại phía Nam của Huyết Sắc Sơn có hơn mười con đường tắt, tất cả các đệ tử Thử Luyện đều phân tán ra, leo lên từ những con đường nhỏ đó.

La Chỉnh đi ở phía sau, trong lòng lại lo lắng bất an. Không phải là vì sợ hãi Vương Nhất Định và Vương gia mà đâm ra lo lắng, mà là vì hắn không thể nào nghĩ ra, tại vì sao Vương Nhất Định lại chịu xuất lực, trợ giúp cho La Phái Nhiên đến như vậy.

Mặc dù sau lưng của La Phái Nhiên có toàn bộ La gia làm trợ lực, nhưng gia tộc ở Sùng Dương Quận, tính ra cũng chỉ là một con kiến nhỏ ở Đế Đô mà thôi, căn bản không là cái gì cả. Vương Nhất Định hắn không vừa ý bất kì đồ vật gì từ La Phái Nhiên.

“Rốt cuộc là vì sao?”

La Chỉnh không thể nào nghĩ ra được.

Trong lúc đang mảy may suy nghĩ, bỗng La Chỉnh nhìn thấy một dải ánh sáng rực rỡ xuất hiện trên con đường núi ở phía trước. Quang mang phiêu phiêu bất định, tựa như ảo mộng, như cửa vào tiên cảnh vậy.

- Đây là bên ngoài rìa của ảo trận, sau khi bước qua quang mang này chúng ta mới thực sự bắt đầu Huyết Sắc Thí Luyện.

Một người đệ tử Thử Luyện nói xong, sau đó liền bước tới phía trước. Thân thể của hắn cực kì quý dị chui vào trong quang mang, những đệ tử Thử Luyện khác sau khi thấy một màn này, cũng nhao nhao bước xuyên vào.

La Chỉnh cũng không do dự, bước một bước vào quang mang. Ngay sau đó cảnh sắc xung quanh liền xảy ra biến hóa!

- Đây là ảo trận sao?

Từ bên ngoài nhìn vào, Huyết Sắc Sơn tất cả đều là một màu huyết hồng, trông rất đơn điệu. Nhưng sau khi tiến vào trong ảo trận, cảnh vật bên trong, trong nháy mắt liền biến hóa.

Ở trên núi, bất luận là cây to cành lớn hay là lùm cây thấp bé, cảnh sắc đều trở nên cực kỳ phong phú. Tuy nhiên, mọi người đều biết rằng những cảnh tượng này chỉ là giả mà thôi, chỉ là nhờ vào Xích Huyền Sa mà kích hoạt nên ảo trận to lớn này mà thôi.

Nhưng khi lấy tay sờ sờ lên những cái cây này, bất luận là cảm nhận của tay hay là mùi hương của cây, tất cả đều rất sống động, chân thật vô cùng. So với đồ thật cũng không có khác biệt gì.

Vừa bước đi hai bước, La Chỉnh liền nghe thấy tiếng của một con dã thú tru lên. Ngay sau đó lập tức có tiếng đánh nhau kịch liệt vang lên, cách đó không xa đã có người gặp phải Huyền Thú.

La Chỉnh thả nhẹ bước chân, vòng vào trong rừng cây, thì thấy có ba người đang vây giết một con Huyền Thú Yêu Lang Nhất cấp.

Thực lực của Huyền Thú Nhất khá thấp. Bất luận là về sức lực hay là lực công kích, ước chừng chỉ ngang ngửa với Luyện Cốt Cảnh mà thôi. Thực lực của ba người kia cũng không quá tệ, đều đã bước vào Luyện Tạng

Cảnh. Dưới thế vây công của cả ba người, hãn con Huyền Thú Yêu Lang kia rất nhanh sẽ bị giết chết.

Ngay khi thi thể của con Huyền Thú Yêu Lang ngã xuống đất, lập tức liền biến thành một đạo ngũ sắc quang mang nhỏ trôi nổi ở khoảng không ở phía trên mặt đất, sau đó qua thời gian từ từ tan biến đi, để lại một mảnh Lục Tinh Thạch nằm trên mặt đất.

- Ha ha, mảnh Lục Tinh Thạch này là của ta!

Một người trong số ba người tiến lên, đem mảnh Tinh Thạch nắm vào trong tay.

- Vì sao phải cho người? Vừa rồi ta cũng có xuất lực.

Một người khác lại không muốn, liền lên tiếng phản đối.

- Đã như vậy, dựa vào thực lực đi. Nếu người có bản lĩnh thì tới đây mà đoạt!

Vừa nãy còn đồng tâm hiệp lực vây giết yêu thú, vậy mà giờ đây cả ba người lại vì một mảnh Lục Tinh Thạch mà sinh ra tranh chấp.

Trông thấy một màn như vậy, La Chỉnh lắc lắc đầu, rồi tiếp tục đi sâu vào trong Huyết Sắc Sơn. Trên đường La Chỉnh vừa đi vừa nghỉ, trong lòng thì lại cảm thấy có chút buồn bực, ngay cả một con Huyền Thú Nhất cấp hãn cũng không gặp phải.

Huyền Thú Nhất cấp ở Huyết Sắc Sơn này là Huyền Thú có thực lực yếu nhất, đại đa số người ở đây đều có thể ứng phó, mà phần lớn cũng không muốn tiếng vào tầng thứ hai để mạo hiểm. Kết quả là cung ít hơn cầu, chỉ cần một con Huyền Thú vừa với xuất hiện, ngay lập tức liền có người lao đến cướp giết.

Vì mảnh Lục Tinh Thạch, đã có không ít người sau khi giúp nhau liền quay ra đánh nhau tàn nhẫn.

Với Lục Tinh Thạch, phải cần đến một trăm mảnh mới có thể thông qua khảo hạch. Cứ tiếp tục như vậy, căn bản không đủ thời gian để tích góp ra số lượng như vậy. Nếu ở chỗ này cùng người khác tranh đoạt, không bằng tiếp tục đi tiếp, khiêu chiến với tầng thứ có độ khó cao hơn. Nghĩ vậy, La Chỉnh liền dứt khoát đi vào sâu trong Huyết Sắc Sơn.

Cũng không lâu sau đó, La Chỉnh liền bước vào tầng ảo cảnh thứ hai trong Huyết Sắc Sơn.

So với tầng thứ nhất, tầng ảo cảnh thứ hai ít người hơn rất nhiều. Tầng thứ hai, Huyền Thú Nhị cấp, thực lực ước chừng ngang ngửa với Luyện Tạng Cảnh, phù hợp với những người có thực lực mạnh hơn đám người ở tầng thứ nhất một chút.

La Chỉnh đi ngang qua một mảnh rừng cây xanh um tươi tốt, bỗng nhiên bên tai có tiếng kêu to bén nhọn truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy một con khỉ lông bờm đang đu mình trên một cây đại thụ. Đôi mắt của con khỉ lông bờm kia tản mát ra quang mang trong suốt màu hồng, đang nhìn chăm chăm vào La Chỉnh.

La Chỉnh đã từng thấy tranh vẽ về loại yêu hầu này ở trong sách vở, là một loại yêu thú ở trong ốc đảo ở Tây Vực. Không ngờ trong Huyền Trận này lại phát ra huyền ảnh về loại yêu thú này. Nội tình của Thanh Vân Tông thật sự đủ sâu, lại có thể có được Ảo Trận Sư uyên bác, cao thâm như vậy.

Con khỉ lông bờm kia quái khiêu vài tiếng, bỗng nhiên cái bụng của nó đột nhiên chìm sâu xuống dưới, sau đó trong nháy mắt lại bành trướng ra. Những cái lông bờm vừa cứng vừa dài ở trước bụng giống như cương châm, bạo phát, bắn như mưa về phía La Chỉnh.

Phản ứng của La Chỉnh cũng không chậm, cơ hồ trong nháy mắt liền hướng tới trước đánh một quyền vào thân cây, mượn lực nhảy lên trên cao, sau đó thò tay chộp tới con khỉ lông bờm kia.

Con khỉ lông bờm cũng không vừa, linh xảo cực kỳ. Vung vẩy quanh cây, khéo léo tránh được một trảo của La Chỉnh. Thoát cái liền nhảy người sang một thân cây khác.

Nhìn thấy con khỉ sắp trốn thoát, tính hiếu thắng của La Chỉnh như bị kích thích, hăn không tin không thể đối phó được với con Huyền Thú Nhị cấp này.

Sau đó La Chỉnh liền đuổi theo gắt gao phía sau con khỉ lông bờm, rượt đuổi không ngừng. Lực công kích của con khỉ lông bờm cũng không quá mạnh cho lắm, chủ yếu là nhờ vào lông bờm cứng ngạnh như cương châm ở trên người. Chỉ là, thân thể của La Chỉnh lại ngang ngửa với Huyền Khí, với công kích của con Huyền Thú này hăn hoàn toàn có thể bỏ qua.

Điều mấu chốt là con khỉ này rất linh xảo, khéo léo, ở trong rừng cây thoăn thoắt tránh né. Nhiều lần La Chỉnh suýt bắt được con khỉ này, cuối cùng con khỉ lại quý dị lẩn một vòng, lại từ trong tay trốn chạy mất.

Cứ như vậy, đuổi theo được một khoảng thời gian, La Chỉnh giờ đây có thể nhìn rõ tình huống ở phía trước. Hăn liền chạy đến một cây đại thụ, sau đó dang hai tay ra, dùng sức ôm mạnh vào tiền phương của một cây đại thụ.

- Té xuống cho ta!

Dưới lực đạo của La Chỉnh, La Chỉnh lại ôm chặt vào vết cắt vừa nãy, vết nứt ngày càng sâu hơn, sau đó cây to lập tức gãy thành hai đoạn, rồi "ầm ầm" đổ sập xuống mặt đất.

Vào lúc này, con yêu hầu kia đang nhảy lên không trung, đang chuẩn bị nhảy lên trên ngọn cây này. Không ngờ La Chỉnh lại tính trước một bước, đem cây to kia làm gãy đi. Con khi lông bồm giờ đây không còn cây để nhảy đến, chỉ có thể ngoan ngoãn rơi xuống chỗ của La Chỉnh.

La Chỉnh mỉm cười.

“Tên này không thể trốn được nữa rồi!”

Thế nhưng, ngay khi con khi lông bồm tiếp cận La Chỉnh, trong nháy mắt, đôi mắt trong suốt màu hồng kia liền toát lên vẻ tàn nhẫn. Tiếng "xèo xèo" phát ra, lập tức cả người liền biến thành màu đỏ, lông bồm toàn thân dường như càng thêm cứng cáp hơn, dựng đứng hẳn lên.

La Chỉnh chợt nhận ra dị biến, đột nhiên cảm giác được sự nguy hiểm, liền giơ hai tay lên bảo vệ đầu, chân liên tục thoái lui.

Còn chưa lui được hai bước, lông bồm trên người con yêu hầu đột nhiên trở nên lớn hơn gấp đôi, nhanh chóng bành trướng lên.

Bành!

Thân thể con khi lông bồm vào lúc này bỗng nhiên bạo tạc, nổ tung, phát ra thanh âm nổ vang kịch liệt. Trên mặt đất còn nổ ra một cái hố to. Mà lông bồm trên người của nó thì lại mượn lực từ vụ nổ, bắn ra bốn phương, tám hướng.

Lông bồm như cương châm nổ bắn ra uy lực vô cùng lớn, có không ít lông đâm tới, dính chặt vào người La Chỉnh.

- Không ngờ một Huyền Thú Nhị cấp liều mạng lại có uy lực lớn đến như vậy!

Điều này hoàn toàn vượt qua khỏi dự đoán của La Chỉnh. Sau khi cảm khái, ngạc nhiên một hồi, La Chỉnh liền rút những lông châm dính lên trên người ra, từng cây từng cây một. Nếu như không phải hăn thoát lui nhanh, còn ở trong phạm vi bạo tạc của con khi lông bồm, sợ rằng hăn đã bị thương rồi.

Huyền Thú được phân chia ra những cấp bậc khác nhau, mặc dù có nét tương tự với nhân loại. Nhưng khi đối mặt với nguy cơ sinh tồn của bản thân, có rất nhiều Huyền Thú có thể bộc phát ra lực lượng thiên phú mà nhân loại khó có thể sánh được.

Sau khi xử lý đám cương châm trên người xong, La Chỉnh lại hướng về phía cái rãnh to kia bước đi. Ở giữa cái hố to, hăn tìm được một mảnh Hoàng Tinh Thạch. Chỉ cần có ba mươi mảnh Hoàng Tinh Thạch, liền có thể coi như là thông qua khảo hạch. So với Lục Tinh Thạch, số lượng cần thu thập lại ít hơn nhiều.

Chỉ là, đám yêu thú này lợi hại hơn cũng không ít.

Ngay khi La Chỉnh chuẩn bị cất Hoàng Tinh Thạch đi, bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến.

- Thả mảnh Tinh Thạch đó ra, rồi nhanh chóng rút đi!

Nghe được câu nói này, La Chỉnh liền nhướng mày, quay đầu nhìn ngang qua. Ngay sau đó hăn liền nhìn thấy ba người. Từ trang phục, La Chỉnh lập tức đoán ra ba người này đều là đệ tử sĩ tộc, có thể cùng chung một gia tộc. Cũng chỉ có đệ tử sĩ tộc mới dám trắng trợn ăn cướp một cách vô lý như vậy.

- Đây là từ Huyền Thú mà ta giết. Mảnh Tinh Thạch này tự nhiên cũng thuộc về ta. Sao ta phải buông?

La Chỉnh hỏi.

Một trong ba tên đệ tử sĩ tộc nói:

- Người nên thức thời một chút, đừng nói nhảm! Dám chọc giận Phương gia chúng ta, đến hồi hận người cũng chẳng còn cơ hội rồi!

- Ca ca của ta nói rất đúng. Đừng nên đi theo vết xe đổ của người khác. Người không nghe lời Phương gia bọn ta nói, tất cả đều chết rất thảm!

Một tên đệ tử sĩ tộc khác nói.

- Giao mảnh Tinh Thạch ra đây hoặc chết. Chọn một trong hai!

Tên đệ tử sĩ tộc cuối cùng nói.

La Chỉnh nắm chặt mảnh Tinh Thạch vào trong tay, thần sắc trên khuôn mặt cũng không hằn là bình tĩnh. Kỳ thật, hắn đi đến Đế Đô, trông thấy đủ loại thú vui điều lạ, làm hắn cảm thấy rất thoải mái, vui vẻ. Tuy nhiên, chỉ có đám đệ tử sĩ tộc này, là làm hắn âm trầm, im lặng đến cùng cực.

Không nói đến thực lực của đám đệ tử sĩ tộc này như thế nào, nhưng chỉ riêng mức độ hống hách, càn rỡ, cũng đã làm người khác cực kỳ khó chịu rồi. Loại càn rỡ này, La Chỉnh nhận ra rằng, giờ đây đã đến mức mù quáng rồi.

Có lẽ là do từ nhỏ đã được vàng sáng hào quang quanh quẩn bên người, làm cho bọn hắn quên rằng, người khác sợ hãi, đó là sợ gia tộc bọn hắn, chứ không phải bản thân bọn hắn.

La Chỉnh bỏ mảnh Tinh Thạch vào túi, cũng không quay người lại mà là chuẩn bị cất bước chân rời đi. Hắn căn bản không muốn cùng với những thứ này nhiều lời, tốn nước miếng làm gì.

Thế nhưng, hiển nhiên ba tên đệ tử sĩ tộc kia sẽ không để hấn đi như vậy. Cả ba nhanh chóng lao tới, hình thành một thế trận hình tam giác, mãnh liệt nhào đầu về phía La Chinh.

Ba tên này cho rằng bọn hấn đều là Luyện Tủy Cảnh, muốn "ăn" tên Luyện Tạng Cảnh ở trước mặt này, là một việc không gì đơn giản hơn.

Tuy nhiên, đối với La Chinh, tốc độ của ba tên này lại quá chậm. Có lẽ là do được dùng đan dược từ nhỏ, khuyết thiếu thực chiến cùng với tôi luyện bản thân, động tác có quá nhiều sơ hở.

Vào lúc vào, La Chinh đang quay lưng về phía ba tên kia, ngay khi cả ba đều mãnh liệt lao đến, La Chinh liền lùi về sau một bước, dễ dàng tránh né công kích của cả ba. Đồng thời lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay vây quanh bọn hấn, khẽ vươn tay tóm lấy gáy của hai người.

- Thả ta ra, người dám đụng ta... Ta là người của Phương gia, Phương gia sẽ nghiền xương người thành tro!

- Từ nhỏ tới lớn đến giờ, chưa có một người nào dám giữ ta như thế này. Dù phanh thây, xé xác người ra cũng khó có thể tha thứ được!

Hai người bị tóm lấy sắc mặt chợt bối rối. Bọn hấn đâu nghĩ rằng sẽ xảy ra sự việc như vậy, trước mặt La Chinh bọn hấn căn bản không có sức hoàn thủ. Phương gia này, Phương gia họ... Bị người ta nắm lấy cổ, lại còn có thể cứng miêng cứng cổ như vậy, cũng coi như là "đại bản năng" của sĩ tộc bọn hấn.

Nghe được lời mấy tên đệ tử sĩ tộc này nói, La Chinh chợt cười lạnh một tiếng. Hai tay vận sức, hung hăng đập mạnh hai đầu của hai tên này đụng vào nhau.

Loảng xoảng loãng xoảng!

Cả hai va mạnh vào nhau, hai tên sĩ tộc kia cứ như vậy "bị giết chết". Cả hai ngay lập tức giống như con yêu thú La Chỉnh vừa mới giết kia, thân thể qua thời gian từ từ biến mất, một đạo quang mang nho nhỏ đem bọn hắn vây lại bên trong.

Nếu là ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn, đầu của hai người kia bị nghiền nát như nghiền trái dưa hấu như vậy, bình thường chắc hẳn là chết chắc rồi.

Cũng may đây là thí luyện bên trong Huyết Sắc Sơn. Nói đúng ra, mọi người đều chỉ là một "ảo ảnh" liên quan đến người khác, vậy nên bản thân bọn hắn cũng không bị tổn thương, mà chỉ được quang mang bao bọc lại, chờ người ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn đưa ra ngoài mà thôi.

Ý định ban đầu của Huyết Sắc Thí Luyện của Thanh Vân Tông kỳ thực cũng là vậy. Bên trong Huyết Sắc Sơn, không chỉ có mỗi Huyền Thú, mà có cả đối thủ cạnh tranh.

Vận dụng ảo trận, cũng tránh khỏi được chuyện tử vong.

Nhìn thấy hai đồng bạn bị "giết", tên đệ tử sĩ tộc còn lại trên khuôn mặt giờ đây vẫn còn mang vẻ sợ hãi. Dáng vẻ phách lối, càn rỡ vừa nãy giờ đây đã bị cuốn đi. Hắn lui về phía sau mấy bước, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Phương gia chúng ta... Phương gia chúng ta...

- Nếu không muốn xuất cục, vậy thì giao tất cả các mảnh Tinh Thạch ra đây! Dù cho Phương gia các người lợi hại, nhưng hiện tại cũng không thể cứu được người!

La Chỉnh lạnh giọng nói, sau đó liền bước ra một bước.

Tên đệ tử sĩ tộc của Phương gia kia cũng không nói hai lời, ném ra một đạo Tinh Thạch, ngay sau đó liền chạy đi...

La Ching bắt đắ dĩ lắ đầu. Hắ cũng không muốn cướp của người khác. Thế nhưng hết lần này đến lần khác lại có không ít người muốn tìm đến tận cửa.

La Ching thu thập những mảnh Tinh Thạch mà tên kia vừa ném tới. Trong đó Lục Tinh Thạch có hai mươi mảnh, Hoàng Tinh Thạch có bảy mảnh!

Xem ra, đi ăn cướp đúng thật rất nhanh. La Ching cũng có chút động tâm. So với việc giết Huyền Thú, cướp đoạt hiển nhiên hữu hiệu hơn nhiều.

Tuy nhiên, hắ nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ này. Huyết Sắc Thí Luyện, mục đích cuối cùng vẫn là thí luyện.

Đường tắt tuy có thể đi, nhưng La Ching sẽ không bỏ đi cơ hội để rèn luyện bản thân mình. Tất nhiên, nếu có một vài tên gia hỏa không có mắt muốn đi tìm hắ, La Ching tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phương Ngọc Thư

La Chỉnh không biết rằng, ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn, vào lúc này đang có một người sắc mặt trông rất là khó coi.

Ở bên ngoài, tất cả các vị đạo sư đều đang quan sát thông qua Tin Khuê, không ngừng theo dõi những gì đang diễn ra ở bên trong Huyết Sắc Sơn.

Sau khi hoàn thành Thử Luyện, các đệ tử sẽ được chỉ định dựa theo thành tích cùng thứ hạng. Tuy nhiên, theo quy tắc, các đệ tử thông qua Huyết Sắc Thí Luyện cũng có một cơ hội tự do lựa chọn.

Những vị đạo sư này sẽ quan sát và đưa ra đánh giá chung về những đệ tử tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, như vậy bọn họ mới có thể hiểu rõ hơn về đám đệ tử này.

Trên người mỗi đệ tử tham gia Huyết Sắc Thí Luyện đều có một lệnh bài. Thông qua lệnh bài đó, các vị đạo sư có thể dõi theo bọn họ.

Sắc mặt của Phương Ngôn Chí trông cực kỳ khó coi. Hắn là đạo sư Cửu Long Phong, đồng thời cũng là người của Phương gia sĩ tộc.

Lần này, Phương gia tổng cộng có bốn người tham gia Huyết Sắc Thí Luyện. Phía bên gia tộc đã bắt chuyện qua với hắn, muốn bốn người này đều có thể thuận lợi thông qua.

So với đám đệ tử tham gia Thử Luyện kia, tỉ lệ thông quan của đám đệ tử sĩ tộc là cực kỳ cao.

Bình thường, Hơn một nghìn đệ tử Thử Luyện, có thể thông qua Huyết Sắc Thí Luyện cũng chỉ có khoảng hai trăm người mà thôi.

Mà đám đệ tử sĩ tộc chỉ có hai trăm người, vậy mà lại có đến một trăm bảy, một trăm tám người thông qua!

Lý do là hầu hết các đệ tử Thử Luyện, đối với đệ tử sĩ tộc, đều có một loại sợ hãi. Bọn hăn sợ gia tộc sau lưng những đệ tử sĩ tộc này. Dưới tình huống bình thường, bọn hăn cũng chẳng dám đắc tội làm gì.

Cho nên, tuy đám đệ tử Thử Luyện mặc dù đông, nhưng đa số đều là "cùng đọc sách cùng Thái Tử".

Trước khi Huyết Sắc Thí Luyện diễn ra, Phương Ngôn Chí đã trở về Phương gia một chuyến, tự vỗ ngực cam đoan rằng cả bốn đều sẽ thông qua Huyết Sắc Thí Luyện.

Thế nhưng, ngay vừa rồi, bốn người đã "gãy" mất hai người.

Vào lúc này, từ một nơi nào đó trong Huyết Sắc Sơn bỗng bắn lên hai tia sáng, bay thẳng đến chân trời. Người phụ trách thí luyện liền đi trên Phi Thiên Liên, bay đến đem hai đệ tử của Phương gia ra ngoài..

Phương Ngôn Chí thông qua Tin Khuê, đã nhìn thấy cảnh vừa mới xảy ra. Tên tiểu tử chết tiệt kia không ngờ lại ra tay độc ác, tàn nhẫn như vậy, trực tiếp đem hai đệ tử của Phương gia đập đầu vào nhau mà chết. Nếu như đây không phải ở trong Huyền Trận, thì hai tên đệ tử Phương gia hăn đã thật sự bị tên tiểu tử kia giết chết rồi.

- Tiểu tử được lắm, dám cả gan làm loạn!

Đã lâu rồi không có một tên đệ tử Thử Luyện nào dám đối xử với đệ tử như vậy. Bình thường đệ tử sĩ tộc thất bại, đa phần là do cùng đệ tử sĩ tộc khác đấu đá lẫn nhau. Có người quá tự tin với thực lực của chính mình, đi

đến tầng thứ tư, tầng thứ năm, khiêu chiến cao cấp Huyền Thú rồi nhận lấy thất bại. Nhưng bị đào thải bởi đám đệ tử Thử Luyện kia, thì lại rất hiếm khi xảy ra.

Phương Ngôn Chí muốn tìm cho ra tên tiểu tử kia. Hắn không ngừng điều khiển Tin Khuê, muốn từ trong tin tức của hơn một nghìn người tìm kiếm thông tin tên tiểu tử kia. Chỉ chốc lát sau hắn đã tìm ra được một cái tên, La Chinh.

Nhưng ngay khi Phương Ngôn Chí thông qua Đệ Tử Danh Bài, cố gắng chuyển qua hình ảnh của La Chinh, một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Hình ảnh trước Tin Khuê bỗng mơ hồ đi, hình ảnh không còn rõ ràng nữa.

“Chẳng lẽ Tin Khuê bị hỏng sao?”

Phương Ngôn Chí cảm thấy buồn. Ngay sau đó hắn chuyển qua một đệ tử khác, Tin Khuê lập tức khôi phục lại như bình thường.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Phương Ngôn Chí cũng không biết rằng, không chỉ mình hắn bị như vậy.

Một vài vị đạo sư không ngừng chuyển đổi hình ảnh để theo dõi tình hình của từng đệ tử, trong lúc vô tình chuyển qua hình ảnh của La Chinh, bỗng nhiên lại phát hiện ra Tin Khuê không hiển thị hình ảnh nữa.

Bất quá, những vị đạo sư này cũng không quá mức để ý đến, đệ tử mà bọn họ chú ý đến rất nhiều, không thể mãi chăm chăm vào một người được.

Trong ba mươi ba vị đạo sư, chỉ có một người có thể theo dõi La Chinh mà thôi, cũng chính là vị Tô đạo sư kia.

Trên mặt Tô đạo nở ra nụ cười tươi kèm theo một chút bướng bỉnh, nhìn không chớp mắt vào Tin Khuê. Hình ảnh trên Tin khuê hiển thị ra cũng chính là hình ảnh của La Chỉnh.

Lúc trước, khi nàng kiểm cố kiểm tra Đệ Tử Danh Bài của hắn, nàng đã động tay động chân một chút. Hiện tại, ngoại trừ nàng ra, tất cả các vị đạo sư kia không một ai có thể thông qua Tin Khuê dõi theo hình ảnh của La Chỉnh được.

Chỉ có như vậy, người khác mới không quá mức để ý đến La Chỉnh.

“Nhưng tại trận chiến vừa này, hắn cũng có người chú ý đến?”

Trong lòng Tô đạo sư vẫn có chút khẩn trương. Người khác không có cách nào dõi theo La Chỉnh, nhưng vẫn có thể thông qua hình ảnh của người khác để quan sát được một màn vừa rồi.

“Hi vọng tiểu tử kia có thể gom đủ Tinh Thạch để qua cửa, không cần phải đánh nhau với người khác. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đám đệ tử sĩ tộc kia cũng thật là đáng ghét a! Lúc nào cũng bị bọn hắn gây phiền nhiễu.”

Tô đạo sư bất đắc dĩ nhếch miệng thầm nghĩ.

Mọi chuyện diễn ra cũng không tốt như Tô đạo sư dự kiến.

Hai đệ tử Phương gia bị đào thải, trong nội tâm của Phương Ngôn Chí đã tràn đầy lửa giận. Lần này tổng cộng có bốn người của Phương gia tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, trong đó có ba người là đệ tử phân gia, thực lực đều yếu kém. Nhưng người còn lại lại là dòng chính, là con thứ ba của gia chủ Phương gia, tên Phương Ngọc Thư, thiên phú xuất chúng, thực lực rất mạnh.

Phương Ngôn Chí thông qua Tin Khuê, liên tục thông liên đến Đệ Tử Danh Bài của Phương Ngọc Thư, truyền âm qua.

Trong Huyết Sắc Thí Luyện, làm vậy chính là không tuân theo quy củ. Chỉ là, hiện tại Phương Ngôn Chí hẳn đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

- Ngọc Thư, Trấn nhi và Hòa Bình nhi đều bị loại rồi! Hẳn ta ra tay thật ngoan độc!

Phương Ngôn Chí nói nhỏ vào Tin Khuê.

- Cái gì? Ai dám động thủ với Phương gia chúng ta?

Phương Ngọc Thư hiện đang nhanh chóng di chuyển ở trong tầng thứ ba của Huyền Cảnh. Ở phía sau hẳn, có khoảng sáu con Huyền Thú Tam cấp đang đuổi theo. Phương Ngọc Thư ngược lại không có chút bối rối nào, thậm chí còn ung dung nói chuyện phiếm cùng Phương Chí Ngôn.

- Là một tên tiểu tử gọi là La Chính! Đúng là không biết trời cao đất rộng. Dám động thủ với mấy người Trấn nhi.

Phương Ngôn Chí tràn đầy hận ý nói. Hẳn tức giận như vậy, là bởi vì Trấn nhi chính là cháu ruột của hẳn. Trong Phương gia, Trấn nhi là người gần gũi với hẳn nhất.

Tương đối mà nói, Phương Ngọc Thư với tư cách dòng chính, so huyết mạch, Phương Ngôn Chí thực sự không gần với Phương Ngọc Thư cho lắm.

- Ta biết rồi. Tên tiểu tử kia hiện đang ở đâu?

Phương Ngọc Thư hỏi.

- Để ta đưa người vị trí của hẳn... Hiện hẳn đang còn ở tầng thứ hai!

Phương Ngôn Chí tuy không nhìn thấy hình ảnh của La Chỉnh, nhưng việc dò xét vị trí của La Chỉnh hẳn vẫn có thể làm được.

- Được rồi. Để ta đi giải quyết đám Huyền Thú đằng sau lưng xong, rồi liền đi tìm hắc.

Phương Ngọc Thư lãnh đạm nói. Kỳ thực, trong nội tâm của Phương Ngọc Thư, con lợn ngu ngốc kia căn bản không có tư cách tiến vào Thanh Vân Tông. Giờ hắc bị người ta đào thải, cũng chẳng phải là việc gì ghê gớm cả.

Thế nhưng, dù sao thì con lợn này cũng mang họ Phương, tên tiểu tử kia có can đảm khiêu khích uy nghiêm của Phương gia, hẳn phải giá thật đắt.

- Ngọc Thư, thực lực của tên kia cũng không kém. Nếu như đánh không lại, có thể cân nhắc đến việc dùng Bí Cảnh Đan!

Phương Ngôn Chí dặn dò.

Phương gia, là gia tộc chuyên luyện chế đan dược. Gia tộc bọn họ đã đào tạo ra rất nhiều Luyện Đan Sư trứ danh. Mà Bí Cảnh Đan là một loại đan dược có giá liên thành, có thể trong khoảng thời gian ngắn đưa cảnh giới của bản thân cường bức lên một tầng thứ. Vào thời khắc then chốt, làm gia tăng thực lực của bản thân.

Tuy nhiên, thứ đan dược này chỉ có thể cho người có cảnh giới từ Tiên Thiên Bí Cảnh trở xuống sử dụng mà thôi, hơn nữa, lại cực kỳ khó để luyện chế. Vì vậy, trên người Phương Ngọc Thư cũng chỉ có một viên mà thôi.

- Ngôn Chí thúc, người hoài nghi thực lực của ta sao?

Phương Ngọc Thư lạnh lùng nói. Hắc chính là chi tử của gia chủ Phương gia. Cho dù Phương Ngôn Chí hiện tại là đạo sư của Thanh Vân

Tông đi chẳng nữa, địa vị cũng không thể so với hãn được. Vậy nên Phương Ngọc Thư đối với Phương Ngôn Chí cũng không có tôn kính cho lắm.

Phương Ngọc Thư vừa mới nói xong, liền đạp chân một cái. Thân thể mượn lực bay lên, ở trên không trung vòng hai vòng. Trong tay, thanh dao găm ngắn linh xảo kéo ra một đường sáng dài màu xanh nhạt.

Mấy con Huyền Thú ở phía sau lao đến, chạm vào đường sáng kia, ngay lập tức liền bị cắt thành đôi, hóa thành một hào quang nhỏ rồi chậm rãi tiêu tán trên không trung.

Sáu Huyền Thú Tam cấp bị giết chỉ với một chiêu.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm Phương Ngôn Chí bắt đầu nhận ra rằng hãn đã nói sai. Thực lực của Phương Ngọc Thư mạnh mẽ như vậy, tương lai tiền đồ vô hạn lượng. Giọng điệu cũng trở nên cực kỳ nịnh bợ, nhẹ giọng nói:

- Đó là tại ta quá lo lắng mà thôi. Thực lực của Ngọc Thư người vượt trội như vậy, ngày hôm nay, tại Huyết Sắc Sơn này, tự nhiên là bất khả chiến bại.

Nghe được lời mà Phương Ngôn Chí nói, sắc mặt Phương Ngọc Thư cũng chẳng có chút thay đổi gì. Ngay sau đó hãn liền theo hướng được chỉ dẫn mà đi.

...

Vào lúc này, sau khi La Chính chém giết hai con Huyền Thú Nhị cấp xong, liền tiếp tục hướng vào sâu trong Huyết Sắc Sơn mà đi. Không lâu sau đó, trên mặt liền hiện lên vẻ dờ khóc dờ cười.

Ở phía đằng trước, có hai mươi tên đệ tử sĩ tộc đang chỉnh tề đứng ở đây. Những tên này đang muốn thu phí Tinh Thạch của những người muốn đi qua con đường này. Tất cả những ai muốn thông qua con đường này đều phải giao ra toàn bộ mảnh Tinh Thạch đang có.

Ngay lúc này, phản ứng đầu tiên của La Chỉnh chính là, "Đám lợn ngu ngốc này có phải là điên rồi hay không?".

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cách Đối Phó Với Lũ Ốc Lợn

Vô số linh đan diệu dược, vô số công pháp tu luyện cao cấp, hay thậm chí còn được kế thừa huyết mạch từ các trưởng bối trong gia tộc.

Đa phần đệ tử tộc sĩ từ khi sinh ra đã có được những ưu thế mà những đệ tử bình thường không cách nào so sánh được.

Tuy nhiên, địa vị đặc thù của bọn họ cũng đã tạo nên một bộ phận thiếu gia ăn chơi trác táng, mỗi ngày đều sống xa hoa lãng phí. Dựa vào linh đan, diệu dược để tăng cường thể chất lẫn cảnh giới, thực lực cực kỳ thấp.

La Chỉnh cũng không cho rằng tất cả các đệ tử sĩ tộc đều như vậy. Nếu không, các sĩ tộc ở Đế Đô cũng không thể trường thịnh bất suy như vậy được. Bên trong sĩ tộc, chắc chắn phải có không ít đệ tử, không chỉ có thiên phú xuất chúng, mà còn chăm chỉ luyện tập không ngừng, liên tục khắc khổ phấn đấu.

Đám đệ tử sĩ tộc ở trước mắt này, hẳn là thuộc nhóm đầu tiên rồi.

“Mấy tên gia hỏa này, không chịu thành thành thật thật đi săn giết Huyền Thú, mà lại nghĩ đến việc vơ vét Tinh Thạch từ những người khác, thật sự là không có tiền đồ mà!”

Hơn nữa, bọn hắn cũng không nhắm vào đệ tử sĩ tộc. La Chỉnh đứng ở bên cạnh quan sát một lát, nếu có đệ tử sĩ tộc đi qua, bọn hắn cũng không nói hai lời, liền cho đi qua. Nhưng nếu là đệ tử bình thường, bất luận là như thế nào bọn hắn cũng không bỏ qua.

“Ngang nhiên đánh cướp như vậy, Thanh Vân Tông không quản sao?”

La Chỉnh lại không biết rằng, kỳ thật đám gia hỏa này làm vậy cũng không phải là mới lần một lần hai. Một vài năm trước, có người phát hiện ra, muốn đi qua lại giữa tầng thứ hai và tầng thứ ba của Huyết Sắc Sơn đa phần đều đi qua con đường này. Một vài đệ tử sĩ tộc liền triệu tập một đám người chặn ở chỗ này, lập một "Trạm thu phí qua đường".

Thanh Vân Tông thì lại mắt nhắm mắt mở, coi như không biết.

Đám đệ tử sĩ tộc kia nhận thấy rằng Thanh Vân Tông cũng không chú ý đến việc này, bọn hắn liền lan truyền kinh nghiệm ra bên ngoài. Vì vậy, bất cứ khi nào Huyết Sắc Thí Luyện diễn ra, liền có một đám đệ tử sĩ tộc chặn đường ở chỗ này, hiển nhiên là đã sớm thương lượng xong từ trước.

Ở tầng thứ nhất, tầng thứ hai, số lượng Huyền Thú cũng không nhiều lắm, mà số người tranh đoạt thì lại quá nhiều. Có không ít người không thể hoàn thành mục tiêu trước thời gian đề ra, nhưng lại vẫn muốn được thông quan lần thí luyện này, nên đa phần đều xông qua tầng ba liều thử một lần.

Trước khi bước vào tầng thứ ba, đám đệ tử sĩ tộc kia sẽ đem tất cả các mảnh Tinh Thạch trong tay đệ tử Thử Luyện cướp đoạt sạch sẽ.

Đối với đệ tử Thử Luyện, có quá nhiều thứ làm cho bọn họ phải kiêng kị, đệ tử sĩ tộc người đông thế mạnh, cũng như có địa vị hoàn toàn khác so với đệ tử bình thường như bọn họ, mỗi người đều có gia tộc hậu thuẫn phía sau, nên đa phần đệ tử Thử Luyện đều thành thành thật thật giao mảnh Tinh Thạch ra. La Chỉnh đứng ở bên cạnh một lúc, thấy có vài đệ tử Thử Luyện thực lực không tệ đi qua, tỏ vẻ bất bình nhưng lại không thể làm gì khác ngoài việc giao Tinh Thạch của mình ra.

Cũng có khá nhiều người đứng ở đằng xa, trên mặt lộ vẻ do dự, không biết là có nên giao mảnh Thủy Tinh ra rồi đi vào tầng thứ ba hay không.

Tất nhiên, cũng không phải tất cả các đệ tử Thử Luyện đều thành thật như vậy.

La Chính đứng một hồi, liền có một đại hán tráng kiện bước tới, thân cao khoảng hai mét, trên lưng đeo một thanh cự kiếm, đang đi đến cái "trạm thu phí" kia.

Đám đệ tử sĩ tộc ở kia nhìn thấy vị đại hán, liền ra lệnh:

- Đứng lại đó!

Vị đại hán trừng đôi mắt to như chuông đồng lên, nói:

- Có chuyện gì?

- Muốn đi qua nơi này, vậy thì bỏ Tinh Thạch của người lại đây!

Một tên đệ tử sĩ tộc nói.

Sắc mặt vị đại hán kia liền tối sầm lại, liếc mắt đánh giá đám người trước mặt, sau đó hỏi:

- Đây là đạo lý gì? Đồ của ta, dựa vào cái gì mà muốn ta đưa cho các người? Thanh Vân Tông cho phép các người ăn cướp trắng trợn vậy sao?

- Hắc hắc, đạo lý sao? Bọn ta đông người như vậy, bọn ta chính là đạo lý. Không đưa Tinh Thạch ra, vậy cũng đừng qua!

Một tên đệ tử sĩ tộc khác nói.

Vị đại hán này hiển nhiên là loại người không chịu thua thiệt với người khác, trên mặt giờ đây đã tràn đầy vẻ tức giận. Hắn đưa tay lấy cự kiếm xuống, vung vẩy trên tay như quạt gió vậy. Nói:

- Ta nhớ vào! Muốn cho ta giao Tinh Thạch ra, vậy gọi ta ba tiếng "gia gia" đi, để ta xem xem liệu có thể khen thưởng cho đám cháu trai các người hay không! Còn nếu ai dám ngăn cản ta, vậy thì chết đi!

La Chỉnh đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười. Thực lực của đại hán này cũng không tệ, đám đệ tử sĩ tộc này rốt cuộc cũng gặp phải cọng rơm cứng rồi.

Vị đại hán xoay cự kiếm một vòng, sau đó hướng về phía "trạm thu phí" tiến tới. Lực lượng của đại hán kia cũng thật là lớn, cộng thêm thanh cự kiếm kia, thanh thế càng thêm kinh người. Cự kiếm được vung động mạnh mẽ, tiếng gió cũng theo đó "vù vù" rung động theo. Đám đệ tử sĩ tộc kia bị kinh phong phóng ra đụng vào mặt, trông có vẻ khá đau.

Đám đệ tử sĩ tộc làm chuyện thu phí dọc đường này, thực lực của bọn hắn hiển nhiên không quá mạnh mẽ.

Đối mặt với đại hán đang liều mạng trùng kích, đám đệ tử sĩ tộc mặc dù ngoài miệng chửi bậy không ngừng, nhưng tất cả đều nhao nhao rút lui về hai bên, để lộ ra một khoảng trống ở giữa.

Nhiều đệ tử Thử Luyện còn đang do dự nhìn thấy khoảng trống kia, trong lòng nhất thời nhảy dựng lên. Một vài người có lá gan lớn nhìn thấy được cơ hội, liền xoay người lao tới đứng sau lưng người đại hán kia.

Nhìn thấy một màn như vậy, nhiều đệ tử Thử Luyện cũng đột nhiên nhảy vào gia nhập.

Đám đệ tử sĩ tộc vốn đang chặn cửa khẩu giữa tầng thứ hai và tầng thứ ba của Huyết Sắc Luyện giờ phút này lại để lộ ra một lỗ hổng. Đám đệ tử Thử Luyện trong lòng còn đang mang hận ý, giờ đây như ong vỡ tổ, vọt mạnh mà đi. La Chỉnh thấy thế, cũng lao vào trong đám người, phóng đi.

Hơn hai mươi đệ tử sĩ tộc kia thấy vậy, mặt mày đều cực kỳ phẫn nộ. Bọn hắn thật không ngờ rằng sẽ xuất hiện loại chuyện này. Không ngờ chỉ bỏ qua một người, vậy mà lại xuất hiện ra thêm nhiều người đi theo phía sau như vậy.

Ngay khi bọn hắn kịp phản ứng, thì đã có không ít đệ tử Thử Luyện đã tiến nhập vào tầng thứ ba rồi.

- Ngăn bọn họ lại cho ta!

Một người mặc áo lam trong đám đệ tử sĩ tộc giận dữ hét lên.

Những đệ tử sĩ tộc khác thấy thế, bọn hắn cũng biết là không thể để cho ai được đi qua nữa. Bằng không, mọi chuyện sẽ náo loạn, mọi người sẽ thay chân nhau chạy qua hết mất.

Cũng không thể không nói, thực lực của những tên đệ tử sĩ tộc này tuy không mạnh, nhưng nhờ vào vũ khí và pháp bảo mà gia tộc phân cho, bọn hắn vẫn có thể phát huy ra uy lực không nhỏ.

Đám đệ tử sĩ tộc nhanh chóng xúm lại, muốn đem lỗ hổng trước đó chặn lại, tiếp tục thu phí.

Trong quá trình này, những đệ tử Thử Luyện đi cùng đại hán kia cũng trở nên ác độc, nhẫn tâm hơn. Đối mặt với công kích của đám đệ tử sĩ tộc, bọn họ cũng chỉ có hai lựa chọn mà thôi, hoặc là phản kích, hoặc là ở lại tầng hai. Hiển nhiên, bất cứ ai cũng sẽ đều bộc phát ra thực lực chân chính của bản thân.

Cũng vì vậy, một hồi hỗn chiến lại bắt đầu.

- A!

Một đệ tử Thử Luyện hét to thảm thiết, người này bị ba đệ tử sĩ tộc cùng nhau vây công. Trong đó, có một người trong tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh biếc lóng la lóng lánh, trực tiếp đâm xuyên bụng người đệ tử Thử Luyện này.

Mặc dù là ở trong Huyền Trận, trên thực thế sẽ không thật sự bị tổn thương, nhưng nỗi thống khổ, sự đau đớn kia là thật.

Sau hét lên thảm thiết, đệ tử Thử Luyện kia ngay lập tức liền được một hào quang nhỏ vây lại xung quanh.

Tuy nhiên, đám đệ tử sĩ tộc cũng không khá hơn chút nào. Một đệ tử sĩ tộc trong khi ngăn cản một đệ tử Thử Luyện thì lại bị một đệ tử khác tấn công. Dung mạo của người kia cũng không có gì nổi bật cho lắm, nhưng thực lực lại được che giấu vô cùng sâu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào người tên đệ tử sĩ tộc.

Chỉ một cái vỗ nhẹ như vậy, phảng phất như có một cỗ lực lượng quỷ dị chui vào trong thân thể của tên đệ tử sĩ tộc kia vậy, toàn thân bắt đầu run rẩy, sau đó liền ngã xuống mặt đất. Trong nháy mắt lại có vô số quang điểm vây lại quanh chỗ người này vừa ngã xuống.

Bước chân của La Chỉnh trông rất nhẹ nhàng, nhưng lại rất nhanh. Mặc dù bị không ít đệ tử sĩ tộc chặn đường, nhưng La Chỉnh cứ như là hải yến trong bão tố vậy. Không ngừng di chuyển, tránh né từng đợt công kích đánh đến, vẫn hướng về phía trước thần tốc lao đi.

Rất nhanh, La Chỉnh đã thuận lợi vượt qua những tên đệ tử sĩ tộc kia. Sau khi nhìn lại cảnh hỗn loạn ở phía sau, La Chỉnh cũng đã sẵn sàng rời đi. Dù sao hắn cũng không muốn xen vào chuyện người khác, nắm bắt thời gian tích góp những mảnh Tinh Thạch mới là điều hắn cần phải làm vào lúc này.

Bỗng ngay lúc nào, La Chỉnh lại liếc thấy Mạc Xán ở bên trong đám đông.

Mạc Xán mới chỉ là Luyện Cốt Cảnh mà thôi, thành thành thật thật đứng ở tầng thứ nhất của Huyết Sắc Sơn là được rồi, vào lúc này vậy mà còn muốn chạy đến tầng thứ ba. Đây là điều mà La Chỉnh hoàn toàn không ngờ đến.

Cũng may là thực lực của Mạc Xán tương đối yếu, không có thu hút nhiều ánh mắt cho lắm. Hiện tại Mạc Xán đang lao đảo, chật vật tiến tới trước.

Tuy nhiên, phía sau Mạc Xán lại có một tên đệ tử sĩ tộc lặng lẽ đi theo, suốt này giờ tên này chỉ chú ý đến mỗi Mạc Xán mà thôi. Tên đệ tử sĩ tộc kia tay cầm một con dao găm lấp lánh huyết quang, đang muốn chọc vào chỗ hiểm ở phía đằng sau lưng Mạc Xán.

Nếu bị con dao găm này chọc trúng, Mạc Xán hẳn sẽ bị loại ra khỏi chỗ này là việc không thể nghi ngờ.

Tại thời điểm này, La Chỉnh đột nhiên gia tăng tốc độ, lao mình về phía trước, tóm lấy Mạc Xán kéo đi.

Cũng bởi vì La Chỉnh kéo Mạc Xán ra chỗ khác, một dao của tên đệ tử sĩ tộc kia ngay lập tức liền đâm vào khoảng không.

Mạc Xán còn đang hồn nhiên không hay biết chuyện gì xảy ra. Đến khi kịp phản ứng, thì hẳn mới biết là có người hạ đòn sát thủ ở sau lưng mình.

Sau khi nhận ra, Mạc Xán liền cảm thấy sợ hãi. Mặt tràn đầy cảm kích nói:

- La Chỉnh huynh, ta...

Hiện tại La Chỉnh không có thời gian nghe Mạc Xán nói. Cũng bởi vì sau khi đâm hụt một dao, tên sĩ tộc kia then quá hóa giận, nhấc dao găm lên chạy về phía La Chỉnh. Con dao găm nhắm thẳng đến cổ La Chỉnh mà tiến đến. Góc độ cực kỳ xảo trá, âm độc. Tên đệ tử sĩ tộc kia hẳn là muốn nhất kích tất sát.

- Đi chết đi! Tử Đan Thốn Kinh!

Một quyền của La Chỉnh đột ngột đánh ra, đập mạnh vào ngực tên đệ tử sĩ tộc kia. Ngay lập tức con dao găm trong tay tên đệ tử sĩ tộc liền rơi "leng keng" trên mặt đất. Còn thân hình của người cầm dao găm, trong nháy mắt, phát ra bảy tiếng nổ trầm đục, ở lồng ngực tuôn ra bảy lỗ máu. Sau khi lực lượng của La Chỉnh được gia tăng, uy lực của Tử Đan Thốn Kinh cũng theo đó được đề thăng lên một bậc, lực phá hoại gây ra trong thân thể của đối phương đã đạt đến mức cực kỳ khủng bố.

Từng đạo đốm sáng bay ra, đem tên đệ tử sĩ tộc vây lại ở bên trong. Chỉ với một quyền, tên đệ tử sĩ tộc kia liền bị đào thải ra khỏi Huyết Sắc Sơn.

Đúng vào lúc này, cuộc hỗn chiến cũng đã chuẩn bị kết thúc.

Những đệ tử Thử Luyện chưa lao qua được, cơ bản đều đã bị đám đệ tử sĩ tộc loại bỏ, trực tiếp đào thải ra ngoài.

Đương nhiên, đám đệ tử sĩ tộc trong một hồi hỗn loạn vừa rồi cũng không thiếu những người bị đào thải. Hơn hai mươi người giờ đây chỉ còn hơn mười người.

Hiện tại, tâm tình của đám đệ tử sĩ tộc kia đang hết sức buồn bực. Dựa theo vô số biện pháp mà những người đã tham gia thí luyện vào những lần trước đã nói, thì cái phương thức đánh cướp, chặn đường thu phí này chính là phương thức thoả mái nhất, cũng là phương pháp đơn giản nhất.

Cho nên, hầu hết bọn hắc đều cảm thấy rằng, cái Huyết Sắc Thí Luyện này, coi như là nằm chơi bọn hắc cũng có thể thông qua. Thế nhưng, bọn hắc lại không ngờ rằng, chỉ thả một người, vậy mà lại kéo theo nhiều người dính vào tới vậy. Cục diện hiện tại đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của bọn hắc nữa rồi, chỉ trong một lần, mà lại bị loại hơn mười người.

Mà lúc này đây, La Chính vừa mới loại bỏ một đệ tử sĩ tộc.

Tâm tình của đám đệ tử sĩ tộc kia vốn đang cực kỳ phiền muộn, lửa giận trong lòng đang không có nơi để phát tiết, ngay lập tức La Chính liền trở thành mục tiêu.

- Đi mau đi!

Thấy đám đệ tử sĩ tộc vây lại xung quanh, La Chính liền trực tiếp ném Mạc Xán đi.

- Giết tiểu tử này!

- Thực sự là tức quá đi a! Đường đệ của ta vậy mà lại bị đào thải!

- Không ngờ những thứ ti tiện này cũng dám có gan phản kháng! Giết hắc đi!

Trong cơn giận dữ, những tên đệ tử sĩ tộc kia như mất đi lý trí. Tất cả đều giống như ác lang, nhao nhao hướng về phía La Chính xông đến.

Trong mười mấy người này, có một Bán Luyện Tạng Cảnh, một Bán Luyện Tủy Cảnh. Trên tay bọn hắc còn cầm các loại vũ khí khác nhau, những thứ này dường như không tầm thường chút nào, một kiện bất kỳ trong số đó ít nhất cũng là Huyền Khí trung phẩm a.

La Chính cũng không có chút bối rối nào. Hắc biết rằng, vào giờ phút này, càng hoảng hốt thì sẽ càng gặp phải nhiều rắc rối.

Đôi mắt của La Chỉnh bỗng híp lại giống như mèo vẫy, ánh mắt thận trọng, tập trung vào người của một tên mặc áo lam đang đứng ở đằng kia.

Ngay khi một vài tên đệ tử sĩ tộc lao tới, La Chỉnh ngay lập tức liền đạp mạnh chân xuống đất. Chỗ vừa đạp liền hiện lên một cái hố nhỏ, La Chỉnh cũng theo đó mượn lực phóng tới tên đệ tử sĩ tộc thân mặc áo lam kia.

*Cầm tặc cầm vương. Trước đó, La Chỉnh hẳn đã nhận ra rằng đám đệ tử sĩ tộc này dường như được cầm đầu bởi tên công tử mặc áo lam này.

*Cầm Tặc Cầm Vương: Bắt giặc bắt vua trước.

“Trước tiên cứ khống chế người này rồi nói sau.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thất Đại Thế Gia

Có thể trở thành đầu lĩnh của đám đệ tử sĩ tộc kia, hiển nhiên thực lực của tên công tử áo lam này cũng sẽ không yếu.

Nhìn thấy La Chỉnh dám lao người về phía hắn, tên công tử áo lam cười lạnh một tiếng. Sau đó hai năm đâm liền hóa thành trảo, hướng thẳng về phía La Chỉnh.

- Thương Long Trảo! Người nghĩ rằng có thể chạy thoát sao?

Uy thế của song trảo cực kỳ phi phàm, giương nanh giương vuốt chộp tới La Chỉnh.

La Chỉnh mặt không đổi sắc. Trảo ẩn lao đến, bả vai La Chỉnh cũng thuận thế ngạnh kháng lại, tên đệ tử sĩ tộc áo lam kia liền ngã ngửa xuống mặt đất.

La Chỉnh cũng không có dừng lại. Ngay khi cơ thể của công tử áo lam còn chưa chạm đất, La Chỉnh liền xoay người, đi ra sau lưng công tử áo lam, dùng tay giữ cổ rồi trầm giọng nói:

- Ai dám tiến tới, ta liền tiễn hắn ra ngoài!

Đám đệ tử sĩ tộc kia nhìn thấy công tử áo lam bị quản chế, cả đám đều dừng lại bước chân.

Người công tử áo lam này chính là tiểu công tử của Gia Cát gia tộc, được gọi là Gia Cát Hồng. Từ nhỏ đã túc trí đa mưu, chốt thu Tinh Thạch

này cũng là do Gia Cát Hồng thiết lập nên. Hẳn mới chính là nhân vật trọng yếu trong đám đệ tử sĩ tộc đang đứng ở đây.

Mắt thấy Gia Cát Hồng đang bị đối phương khống chế, chỉ cần người kia phát lực nhẹ một cái thôi, Gia Cát Hồng sẽ ngay lập tức bị đào thải. Vậy nên cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Vị bằng hữu kia, hãy buông ra, ta... Ta có thể để người rời đi...

Gia Cát Hồng cũng coi như là một người có đầu óc, bị khống chế nhưng lại không có chút hoảng loạn nào.

- Người cảm thấy ta có thể tin được lời của người hay sao?

Nghe vậy, La Chỉnh liền hỏi lại. Nếu như chỉ là quyền cước đơn thuần, kỳ thật bằng vào thân thể cường hãn của La Chỉnh hẳn, hẳn không khó để mở đường máu xông qua chỗ này.

Thế nhưng, đám đệ tử sĩ tộc này trên cơ bản tay đều cầm Huyền Khí, thậm chí có người còn có Huyền Khí thượng phẩm. Thân thể dù cho có cứng rắn, mạnh mẽ như Huyền Khí đi chăng nữa, nhưng nếu như bị những thanh Huyền Khí kia chọc trước đánh sau, e là kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì. Vậy nên, khống chế tên gia hỏa này chính là phương pháp đảm bảo nhất hiện giờ.

- Kêu những tên kia tản ra!

- Ta họ Gia Cát, người biết không?

Gia Cát Hồng lạnh lùng nói.

Trong sĩ tộc cũng có phân chia đẳng cấp khác nhau.

Trong Đế Đô, tất cả lớn nhỏ có tổng cộng ba mươi gia tộc được phong làm sĩ tộc. Nhưng gia tộc được coi là quái vật không lồ chân chính trong đó

chỉ có bảy gia tộc mà thôi.

Theo thứ tự là Vị Thủy Bùi gia, Thầm Châm Chu gia, Thiên Long Hoàng gia, Tử Cấm Dư gia, Kỳ Lân Vân gia, Vong Xuyên Mạnh gia, và cuối cùng là Gia Cát gia.

Thất Đại Thế Gia, là trụ cột chính của cả toàn bộ vương triều, cũng có thể được xem như là hào phú đại tộc chân chính.

Gia Cát Hồng, mặc dù chỉ là đệ tử chi thứ của Gia Cát gia, nhưng so với đám đệ tử dòng chính của các sĩ tộc khác, địa vị và tiền đồ còn có phần cao hơn!

Đây cũng là lý do vì sao Gia Cát Hồng lại tự tin đến như vậy.

Hắn cho rằng, chỉ cần nói ra thân phận của mình, thì cho dù ở chỗ này cũng sẽ không có ai dám đụng đến Gia Cát Hồng hắn.

Nhưng đáng tiếc, hắn lại gặp phải La Chính!

Thành thật mà nói, khi La Chính nghe tên kia nói rằng, hắn họ Gia Cát, trong lòng La Chính cũng nảy sinh một chút kiêng kỵ.

Thất Đại Sĩ Tộc, chính là những đại gia tộc đã cùng tiên đế ngày trước cùng nhau xây dựng nên vương triều này. Có thể nói rằng lịch sử của bảy đại gia tộc này cũng đồng hành cùng lịch sử của vương triều Phần Thiên.

Mà La Chính chỉ là một cọng cây cỏ ven đường mà thôi. Sĩ tộc tầm thường đối với hắn mà nói, cũng là quái vật khổng lồ rồi, chứ đừng nói gì đến Thất Đại Sĩ Tộc.

- Uy danh của Gia Cát gia đúng là rất lớn, nhưng ta phải xin lỗi người rồi. Huyết Sắc Thí Luyện này, ta buộc phải thông qua. Kêu bọn hắn tránh ra! Nếu không, người sẽ bị đào thải!

Nói xong, lực đạo từ bàn tay đang nắm lấy cổ lại tăng thêm hai phần.

Khuôn mặt của Gia Cát Hồng chợt ửng đỏ. Đối với hắn, tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, tiến vào Thanh Vân Tông, tất cả chỉ là một trò chơi mà thôi.

“Tên này thật không biết trời cao đất rộng, không biết hậu quả khi chọc giận Gia Cát gia tộc là gì sao?”

Bị vũ nhục, cơn giận dữ trong lòng Gia Cát Hồng lập chợt bộc phát.

“Dù sao thì cũng là ở trong Huyền Trận, hắn cũng không thể chết được, cùng lắm thì tháng sau lại tham gia!”

Vì vậy, Gia Cát Hồng cũng không thèm để ý đến hai tay của La Chính đang bóp chặt cổ, hắn lại muốn quay người phản kích.

Đáng tiếc, ngay khi Gia Cát Hồng vừa khẽ động, hai tay của La Chính liền nhẹ xoắn lại. Cổ của Gia Cát Hồng lập tức phát ra một tiếng "Cùm cụp", đã bị La Chính bẻ gãy đi.

Ảo ảnh của Gia Cát Hồng còn chưa thật sự chết đi, La Chính đã đem thân thể của hắn giơ nâng, ném về phía đám đệ tử sĩ tộc.

Những tên đệ tử sĩ tộc kia thật không ngờ rằng La Chính lại quyết đoán đến như vậy. Bọn hắn chỉ thấy thân thể Gia Cát Hồng đụng vào bọn hắn, khiến bọn hắn té xuống đất, sau đó bị một ít đạo ánh sáng vây quanh. Vào lúc này bọn hắn mới ý thức được rằng Gia Cát Hồng đã bị đào thải ra bên ngoài...

Ngay lúc đám đệ tử sĩ tộc còn đang ngây người ra, La Chính cũng nhanh chóng nhân cơ hội đột phá vòng vây, hướng về phía tầng thứ ba chạy nhanh như bay.

Ngay sau đó đám đệ tử sĩ tộc kia liền kịp phản ứng, tay cầm Huyền Khí của mình lên đuổi theo sau La Chinh...

...

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn lại vang lên một tràng thanh âm ủng hộ.

- Tốt! Rất tốt!

- Tiểu tử này gặp nguy không loạn, rất có phong phạm của đại tướng!

- Ha ha, đúng thật là tiểu gia hỏa giao hoạt!

Bên trong Huyết Sắc Sơn có động tĩnh lớn như vậy, cũng đã sớm hấp dẫn ánh mắt của các vị đạo sư.

Vốn ban đầu những vị đạo sư cũng không có chú ý đến La Chinh. Người mà bọn họ chú ý lúc đầu là vị đại hán tay vùng cự kiếm kia.

Chỉ là, sau khi đại hán kia bước vào tầng thứ ba, La Chinh lại quay lại cứu người, một quyền đánh bay đệ tử sĩ tộc. Sau đó lại nhanh chóng khống chế Gia Cát Hồng, ngay lúc Gia Cát Hồng có ý đồ phản kích liền quả quyết tiêu diệt. Lại lợi dụng lúc Gia Cát Hồng bị đánh bại hấp dẫn ánh mắt của những người khác, nhanh chóng trốn thoát...

Chuỗi hành động này đã thu hút sự chú ý của tất cả các đạo sư.

Những đạo sư này liền thăm tra tư liệu về La Chinh, đồng thời cũng chuyển đến hình ảnh của La Chinh ở Tin Khuê.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện ra, hình ảnh La Chinh lại mơ hồ, căn bản không rõ ràng cho lắm.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Một vị đạo sư tính tình nóng nảy nhanh chóng quay người nhìn Trọng Minh mà quát lớn. Huyết Sắc Thí Luyện này đều là do một tay Trọng Minh phụ trách, bọn họ muốn chuyển hình ảnh đến La Chỉnh, nhưng lại không hiện lên hình ảnh như mong muốn. Hiển nhiên là đang muốn chất vấn Trọng Minh.

- Trọng Minh, vì sao không thể nhìn thấy hình ảnh của người này? Vấn đề nằm ở đâu?

Những vị đạo sư kia cũng có chút mất bình tĩnh. Lúc trước, bọn họ còn có thể thông qua góc độ hình ảnh của người khác quan sát được La Chỉnh. Thế nhưng, sau khi La Chỉnh chạy đi xa, bọn họ lại không thể nhìn thấy được gì về La Chỉnh nữa.

Trọng Minh cũng mình đầy phiền muộn. Trước khi Huyết Sắc Thí Luyện diễn ra, bất luận là Đệ Tử Danh Bài hay là hết thảy mấy nghìn ảo trận lớn nhỏ, tất cả đều được kiểm tra kỹ càng qua một lần. Rất hiếm khi xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa, hơn mấy chục năm qua, căn bản cũng chưa từng xuất hiện trường hợp này.

“Sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện vấn đề?”

“Hình ảnh ở trong Tin Khuê, chỉ có duy nhất hình ảnh của tên tiểu tử kia là mơ hồ không rõ. Nhất định vấn đề nằm ở trên tiểu tử kia. Đệ Tử Danh Bài...”

Đột nhiên Trọng Minh tựa hồ như nhớ ra điều gì. Trước khi tên tiểu tử kia tiến vào Huyết Sắc Sơn, Tô đạo sư từng kiểm tra Đệ Tử Danh Bài của hắn. Trọng Minh rốt cuộc cũng suy nghĩ minh bạch.

“Hắn là Đệ Tử Danh Bài của tiểu tử kia bị Tô đạo sư giả trò rồi.”

Ngay khi Trọng Minh đang muốn mở miệng nói, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy rùng mình, lạnh cả sống lưng. Cổ hàn khí giá buốt này lạnh đến

thấu xương, làm hấn khó để có thể cử động. Trọng Minh quay đầu nhìn qua, liền thấy Tô đạo sư đang trừng mắt, lạnh lùng nhìn hấn.

“Có vẻ như chỉ cần ta nói ra, nàng sẽ giết ta ngay tại chỗ a!”

Vì vậy, những lời mà Trọng Minh muốn nói cũng theo đó được hấn nuốt xuống bụng...

Trên mặt Tô đạo sư như được bao phủ bởi một tầng hàn khí. Kỳ thực, nàng cũng không sợ nói ra chuyện nàng động tay động chân trên Đệ Tử Danh Bài của La Chỉnh. Mà điều khiến nàng căm tức chính là, La Chỉnh rõ ràng đã có thể dễ dàng vượt qua được, sao lại còn quay lại cứu người cơ chứ?

Cũng là bởi vì cứu người, nàng mới lâm vào phiền phức bên trong. Kết quả là, tất cả các đạo sư đều nhìn thấy biểu hiện của La Chỉnh. Giờ đây, Tô đạo sư cũng biết rõ, hôm nay chỉ sợ khó tránh khỏi một hồi ác chiến rồi. Dù cho thân phận của nàng cao cao tại thượng, có địa vị đặc biệt, nhưng dù vậy, nàng cũng là đạo sư của một trong ba mươi ba ngọn sơn phong. Để có thể giành được một đệ tử ưu tú, cái gì nàng cũng không thềm để ý đến.

Nhìn vào thân ảnh nhanh nhẹn đang chạy trốn của La Chỉnh, Tô đạo sư bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng cực lực, muốn âm thầm chiêu nạp hấn vào Tiểu Vũ Phong, nhưng tên tiểu tử này đúng thật cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu.

Tô đạo sư khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói:

- Tên tiểu tử này, chờ ta đem người vào Tiểu Vũ Phong, xem ta xử lý người như thế nào!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bức Chiến

Thời gian một hơi thở cũng đã đủ để cho La Chỉnh chạy xa đến mấy chục trượng. Vào lúc này, có một dải ánh sáng bảy màu đang trôi nổi ở trước mặt La Chỉnh. Đây chính là thông đạo hướng đến tầng thứ ba. La Chỉnh cũng không suy nghĩ nhiều, liền bước vào bên trong quang mang.

Sau khi xuyên qua quang mang, cảnh sắc xung quanh đột nhiên có một sự thay đổi rất lớn.

Cây cối xanh tươi bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một sườn núi dốc núi cùng với từng khối đá lởm chởm, tạo thành một khu rừng toàn đá. Tại sườn núi ở đằng kia có một cái động sâu, rộng cỡ khoảng gần một trượng, cửa động lan tỏa ra khói độc màu đen, xung quanh không có bất kỳ sinh cơ gì, như thế đây là tuyệt cảnh vậy.

Trước khi xuyên qua quang mang bảy sắc kia, cũng có một vài đệ tử đi vào theo. Vậy mà tại giờ đây một người cũng không thấy, ngay cả Mạc Xán cũng không biết đã đi nơi nào. Đa phần đệ tử Thử Luyện đều sợ đệ tử sĩ tộc sẽ theo quang mang, đuổi tới tầng thứ ba, nên hầu hết sau khi đến tầng thứ ba đều bỏ trốn mất dạng.

La Chỉnh trèo lên một dốc núi ở phía trước, bước chân đi vào Thạch Lâm quái lạ kia.

Những mảnh Tinh Thạch mà La Chỉnh đang có hiện giờ vẫn còn xa xa không đủ, giờ phút này hẳn phải tranh thủ nắm lấy thời gian.

Ảo cảnh Huyền Thú trong tầng thứ ba càng thêm khó giải quyết hơn. Thực lực của đám Huyền Thú Tam cấp này có thể so với cường giả Luyện Tủy Cảnh của nhân loại. Hơn nữa, Huyền Thú được huyền hóa ra lại có thực lực như nguyên bản. Cho nên, so trong đồng cấp, Huyền Thú cũng mạnh hơn so với nhân loại.

La Chỉnh đang suy nghĩ đến việc cảnh giác, bước đi trong Thạch Lâm vẫn chưa được hai bước, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm "Xì xì xèo xèo".

“Có thứ gì đó ở sau lưng!”

Nghe thấy thanh âm phát ra, trong nháy mắt, La Chỉnh liền quay đầu lại. Thế nhưng, hắn lại không phát hiện ra thứ gì ngoại trừ những tảng đá lởm chởm quái dị kia.

La Chỉnh nhíu nhíu mày, mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Chẳng lẽ là tại ta quá lo lắng hay sao?”

Sau khi suy nghĩ một hồi, La Chỉnh lại cất bước chân, tiếp tục đi về phía trước. Ngay khi đi qua một cổng vòm quái dị bằng đá, bỗng nhiên có một bóng đen theo phía kia của cổng vòm bao phủ tới.

La Chỉnh cảnh giác cực kỳ cao độ. Trong thời khắc này, tốc độ phản ứng của La Chỉnh cực kỳ nhanh. Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, La Chỉnh đột nhiên hạ thấp người xuống, cả người dán sát vào mặt đất, tránh hiểm đạo hắc ảnh kia, đồng thời lăn người ra chỗ khác.

La Chỉnh liền nhìn thấy cái đuôi thật dài đằng sau bóng đen hung hăng quất vào vị trí vừa nãy của hắn, kéo ra một cái rãnh rất sâu.

Chờ cho đến khi La Chỉnh từ dưới đất chồm người bò dậy xong, hắn mới nhìn ra được thân ảnh đen nhánh ở phía trước.

“Là Huyền Thú Tam cấp, Thôn Địa Mãng!”

Thôn Địa Mãng thấy một kích không đặc thủ, đột nhiên nhìn ra phía xa, ngay sau đó liền nhắm tới rừng đá ở xung quanh mà không ngừng xuyên qua, tìm kiếm cơ hội tiếp theo.

Đối mặt với Thôn Địa Mãng, La Chỉnh cũng không dám coi thường. Hắn lui ra phía sau vài bước, dựa lưng vào một tảng đá lớn, tránh cho Thôn Địa Mãng lòn ra sau lưng công kích. Ngay sau đó, ánh mắt của La Chỉnh không ngừng dán lấy thân ảnh Huyền Thú kia. Chỉ là, con Thôn Địa Mãng này đã mất đi tính kiên nhẫn, chính diện phát động công kích. Vào lúc này, La Chỉnh cũng có niềm tin rằng, hắn có thể cho con Thôn Địa Mãng kia một kích chí mạng.

Nhưng điều làm cho La Chỉnh không ngờ tới là, Thôn Địa Mãng lại cực kỳ giáo hoạt. Nó nhanh chóng di chuyển qua lại trong phiến rừng đá, thỉnh thoảng lại lộ đầu ra hướng về phía La Chỉnh lè ra cuốn vào vài lưỡi, sau đó lại không ngừng di chuyển.

La Chỉnh cũng không có mù quáng lao mà đến săn đuổi.

Thôn Địa Mãng di chuyển cực kỳ nhanh. Nếu như hắn đuổi theo, hơn phân nửa là không đạt được gì. Nhưng dù sao, Huyền Thú cũng là từ yêu thú mà huyền hóa ra. Khuyết điểm lớn nhất của yêu thú chính là tính kiên nhẫn không bằng nhân loại, mà sự kiên nhẫn với La Chỉnh thì lại có thừa. La Chỉnh hẳn muốn xem xem, hắn với con rắn này, ai sẽ nhẫn nại lâu hơn.

Một người một rắn sau khi giằng co trong rừng đá ước chừng nửa canh giờ, Thôn Địa Mãng rốt cuộc cũng không thể kiên trì được nữa, cuối cùng cũng lao đến La Chỉnh, phát động tấn công.

Thôn Địa Mãng giơ cái đuôi lên, muốn đem La Chỉnh cùng tảng đá ở phía sau quần lại.

Lực lượng trong người La Chỉnh lưu chuyển, toàn thân tản mát ra từng đợt ánh sáng màu tím lập lòe. Đối mặt với loại Huyền Thú này, cơ hội chỉ có một lần mà thôi. Nếu như không thể giết chết con Thôn Địa Mãng này, chỉ sợ rằng nó sẽ cụp đuôi chạy mất. Cho nên, La Chỉnh cũng không có phản kháng lại, tùy ý để Thôn Địa Mãng quấn mình lại.

Tảng đá ở phía sau lưng La Chỉnh hiện tại đã bị Thôn Địa Mãng dùng sức xoắn nát, La Chỉnh cũng bị thắt lại rất chặt.

La Chỉnh cũng tinh tường về tập tính của loài rắn. Sau khi cuốn con mồi lại, ngay khi con mồi hít thở nó sẽ liền lập tức co rút lại phần bụng, thuận thế quấn càng chặt hơn. Mỗi một lần hít thở lại chặt hơn một chút. Đến khi nó biết rõ con mồi không thể hít thở được nữa, thiếu dưỡng mà chết, nó mới bắt đầu nuốt con mồi vào bụng.

Trước đó, La Chỉnh đã thở ra một hơi rất sâu.

Hắn đem lực lượng toàn tâm tập trung vào hai tay, hai chân. Lặng lặng chờ đợi trong phút chốc, sau đó dùng sức toàn thân, thoáng giây giụa một chút.

Xoẹt xẹt!

Thân hình của Thôn Địa Mãng kia lập tức đứt gãy thành vài đoạn, văng ra tứ phía, chỉ có đôi mắt của nó là đang toát ra vẻ kinh hãi. Trong trí nhớ của nó, chỉ cần nó quấn con mồi lại, con mồi sẽ không thể trốn thoát được. Vốn nó còn tưởng rằng có thể ăn như gió cuốn một phen!

Thế nhưng, ngay lúc vừa nãy, đột nhiên sức mạnh của con mồi kia lại bùng lên, vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của nó, khiến thân hình nó lập tức đứt thành vài khúc.

Sau khi thân hình của Thôn Địa Mãng đứt gãy ra sáu khúc rưỡi, bị vùi trên mặt đất, mặt đất bỗng nhiên khẽ nhúc nhích, huyền hóa thành một đạo

hào quang nhỏ.

Leng keng!

Một mảnh Lam Tinh Thạch rơi xuống mặt đất, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe. Với La Chỉnh mà nói, tầng thứ ba này tương đối thích hợp với hắn. Chỉ cần thu thập từng tí một chín mảnh Lam Tinh Thạch nữa là hắn có thể thông qua Huyết Sắc Thí này rồi.

La Chỉnh nhặt Tinh Thạch lên, quan sát một lúc rồi liền bỏ vào trong túi áo. Sau đó hắn xem xét phương hướng một chút rồi bước nhanh mà đi.

La Chỉnh cũng không định tiến vào tầng thứ tư làm gì. Dựa theo Huyết Sắc Thí Luyện này mà suy đoán thực lực của Huyền Thú, tại tầng thứ tư, hắn Huyền Thú có thực lực tương đương với Bán Bộ Tiên Thiên của nhân loại. Hơn nữa, vì là Huyền Thú, luận về thiên phú lại càng mạnh hơn nhân loại.

Tuy nói rằng chỉ cần giết ba con Huyền Thú Tứ cấp là có thể được thông qua Huyết Sắc Thí Luyện. Thế nhưng, Tà Lang vào lúc sức cùng lực kiệt lại còn có thể phát huy ra thực lực đủ làm La Chỉnh hắn đau đầu, chứ nói gì đến Huyền Thú cấp bậc Bán Bộ Tiên Thiên. Nghĩ đến đây, La Chỉnh liền bỏ đi suy nghĩ bước vào tầng thứ tư.

Trên thực tế, phán đoán của La Chỉnh là cực kỳ chính xác.

Ở bên trong Huyết Sắc Thí Luyện, tuyệt đại đa số mọi người đều sẽ dừng lại tầng thứ ba, vẫn chưa có ai đặt chân vào tầng thứ tư và tầng thứ năm. Huyền Thú ở hai tầng đó có thực lực quá cường đại, không phải là nơi đệ tử tham gia thí luyện có thể đến.

La Chỉnh du đấu tại tầng thứ ba ước chừng khoảng ba canh giờ.

Trong ba canh giờ này, thu hoạch cũng tương đối khá.

Đầu tiên La Chỉnh gặp một con Thiên Yêu Ô Nha, con quạ đen này một mực bay ở trên không, đánh lén La Chỉnh. La Chỉnh cũng hết cách, mỗi khi hăn muốn công kích, Thiên Yêu Ô Nha liền kéo dài khoảng cách ra.

Cuối cùng, khi La Chỉnh không còn có cách nào để dây dưa cùng Thiên Yêu Ô Nha nữa, hăn liền ngã xuống đất giả chết. Không ngờ rằng Thiên Yêu Ô Nha thật sự bị lừa. Loại quạ đen này rất thích xác chết, lập tức tiếp cận "thi thể" của La Chỉnh, ngay sau đó liền bị La Chỉnh đánh ra một quyền.

Một lúc sau, lại có thêm một con *Đại Tượng Viễn Cổ xuất hiện, tìm đến La Chỉnh. Đối mặt với Đại Tượng Viễn Cổ với lực lượng man hoang cổ thú kinh khủng này, La Chỉnh dựa vào sự nhanh nhẹn của bản thân, thừa cơ đánh chết.

*Đại Tượng Viễn Cổ: Tương tự voi Ma-Mút.

Hắc Lang Tam Đầu...

Viêm Long Thú...

Kim Cương Tinh Tinh...

Xét Tổng thể mà nói, Huyền Thú tại tầng thứ ba lợi hại hơn Huyền Thú ở tầng thứ hai không ít. Nhưng đối với La Chỉnh, chỉ hơi phiền phức một chút mà thôi, vận dụng đầu óc một tí cũng không quá khó khăn để giải quyết.

Ba canh giờ, tổng cộng La Chỉnh đã đạt được tám mảnh Lam Tinh Thạch.

Hiện tại, trước mắt La Chỉnh đang có một con *Huyết Vị có răng nanh màu vàng, mặt màu xanh lao mình tới tấn công.

*Huyết Vị: Con nhím màu đỏ như máu.

Con Huyết Vị này một thân đầy gai mang theo kịch độc, cộng thêm da dày thịt béo, cực kỳ khó đối phó.

Cũng may là linh trí của nó còn khá thấp. Ngoại trừ việc cậy mạnh lao vọt tới La Chỉnh ra, nó cũng chẳng còn phương thức tấn công gì khác.

La Chỉnh không ngừng mà né tránh, chờ đến khi sức lực của con Huyết Vị tiêu hao gần hết, hẳn mới động thủ trừng trị nó.

Nhưng sau khi né tránh một lần công kích của Huyết Vị, La Chỉnh bỗng cảm nhận được mùi vị của nguy hiểm! Hầu như dựa vào bản năng, liền lăn người sang một bên.

Một sợi tơ sáng màu xanh nhạt đột nhiên xuất hiện tại vị trí vừa rồi của La Chỉnh. Phản ứng của con Huyết Vị kia thì không được nhanh nhạy như La Chỉnh, cơ hồ như rất chậm, trong lúc đang vọt mạnh về phía trước liền bị sợi tơ sáng màu xanh da trời kia đánh tới. Ngay lập tức con Huyết Vị đã bị sợi tơ sáng kia phân ra thành hai nửa, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu gì. Ngay sau đó liền có vô số điểm ánh sáng hội tụ lại, một mảnh Lam Tinh Thạch rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang "leng keng".

La Chỉnh mặt mày tái mét, nhìn vào sợi tơ sáng màu xanh đang dần biến mất kia. Không ngờ sợi tơ sáng màu xanh da trời này lại sắc bén đến như vậy. Vừa nãy, chỉ cần chậm một chút thôi, chỉ sợ La Chỉnh hẳn đã bị sợi tơ sáng kia cắt thành hai nửa rồi.

- Cái mảnh Lam Tinh Thạch này cho người.

Cách đó không xa, một người thanh niên vuốt vuốt, chơi đùa với một con dao găm. Ở đỉnh đầu của dao găm, không ngừng có sợi tơ sáng màu xanh nhạt hiển hiện ra.

- Người là ai?

La Chỉnh đề cao cảnh giác hỏi. Công kích vừa nãy rõ ràng là hướng thẳng đến hấn.

Thanh niên kia bộ dạng cũng không thèm đếm xỉa đến, nói:

- Ta họ Phương, gọi là Phương Ngọc Thư.

Đôi mắt của La Chỉnh bỗng sáng lên. Hiện tại, hấn đã hiểu ra bảy, tám phần. Cũng là đệ tử sĩ tộc mang họ Phương, hơn nữa, còn không nói hai lời đã liền công kích hấn. Hơn phân nửa hấn là cùng gia tộc với ba tên Phương gia mà La Chỉnh đã gặp tại tầng thứ hai.

Phương Ngọc Thư từ trong lồng ngực lấy ra một đồng Lam Tinh Thạch ra, sau đó quăng trên mặt đất, như toái quỳnh bay loạn, thanh âm "leng keng" giòn vang vang lên.

Chỉ cần mười mảnh là đã có thể đảm bảo thông qua thí luyện rồi, vậy mà số Lam Tinh Thạch rơi vãi trên mặt đất lại lớn hơn số lượng cần thiết rất nhiều!

La Chỉnh bận rộn lâu như vậy, cũng chỉ mới kiếm được có chín mảnh Lam Tinh Thạch mà thôi. Vậy mà người này trong một lúc lại có thể lấy ra được nhiều như vậy.

- Đánh với ta một trận, những mảnh Lam Tinh Thạch này đều là của người...

Phương Ngọc Thư lạnh lùng nói.

La Chỉnh lại lắc đầu, đáp:

- Ta không có hứng thú.

“Đùa sao.”

Hiện tại chỉ cần một mảnh Lam Tinh Thạch nữa thôi là hắn có thể hoàn thành thí luyện rồi. Tội gì phải cùng người này đánh nhau cơ chứ?

“Tên kia có thể thời gian ngắn thu thập được nhiều Lam Tinh Thạch như vậy, hắn hơn phân nửa là nhờ vào con dao găm trên tay hắn.”

Với phán đoán của La Chỉnh, con dao găm này rất có thể là bảo khí cấp bậc Linh Khí.

La Chỉnh đối với thực lực của bản thân rất tự tin, nhưng tự tin là tự tin, không phải là mù quáng.

Phương Ngọc Thư nhàn nhạt cười cười:

- Chỉ sợ người không còn lựa chọn nào khác. Tuy rằng ba tên yếu ớt kia bị đào thải, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn một chút nào, cũng chẳng cảm thấy đáng tiếc gì. Nhưng người dám loại bỏ người của Phương gia ta, không phải trả một cái giá thật lớn là chuyện không thể nào!

Nghe tên kia nói vậy, La Chỉnh cũng *bất vi sở động. Ngay sau đó liền nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nhưng vào đúng lúc này, trước mặt La Chỉnh hắn bỗng quỷ dị hiển hiện ra một sợi tơ sáng màu xanh nhạt.

*Bất Vi Sở Động: Không có hành động gì.

Hơn nữa, sợi tơ nhanh chóng được gia tăng, trở thành một hình tượng tự hình vuông nhỏ bằng tơ. Hình vuông kia lại không ngừng được gia tăng, cuối cùng trở thành một mạng lưới khổng lồ. Cái lưới này bao phủ phạm vi xung quanh hơn trăm mét, đem La Chỉnh và Phương Ngọc Thư bao quát lại bên trong.

- Huyết Sắc Thí Luyện đúng thật quá nhàm chán a! Đối phó với một vài con Huyền Thú không có chút trí tuệ nào quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của ta a! Có lẽ chỉ có hảo hảo đánh một chầu, mới có thể làm cho ta cảm thấy thống khoái!

Giọng của Phương Ngọc Thư không nặng, không nhẹ nói.

La Chỉnh híp mắt lại, nhìn Phương Ngọc Thư đang đứng cách đó không xa, thầm nghĩ:

“Xem ra hôm nay không thể không đánh trận này rồi, đoán chừng cũng chẳng còn cách nào khác.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Liễu Mạng

Ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn, tuyệt đại đa số các đạo sư đều đang tập trung vào hình ảnh của Phương Ngọc Thư thông qua Tin Khuê của bọn họ.

Phương Ngọc Thư, chính là một trong số những hạt giống tốt trong đợt Huyết Sắc Thí Luyện này. Chỉ là, các vị đạo sư không có chú ý đến hắn. Thậm chí là, dù cho trên Tin Khuê chủ yếu là hình ảnh của Phương Ngọc Thư, nhưng từ đầu đến giờ bọn họ đều lười để tâm tới hắn...

Thực lực Phương Ngọc Thư rất mạnh, thông qua Huyết Sắc Thí Luyện hiển nhiên đã là chuyện chắc như đinh đóng cột. Hơn nữa, Phương Ngọc Thư cùng với Phương đạo sư của Cửu Long Phong vốn là người một nhà, hắn cũng không thể chọn ngọn sơn phong khác được. Vậy nên, để tâm đến hắn cũng là vô ích mà thôi.

Trước đó, có không ít đạo sư liên tục chuyển đổi hình ảnh qua tất cả các đệ tử tham gia thí luyện tại tầng thứ ba. Bọn họ hi vọng có thể tìm ra bóng dáng của La Chính. Trong đó, thời bọn họ dừng lại trên người Mạc Xán là dài nhất, cũng bởi vì trước đó La Chính đã quay lại để cứu Mạc Xán, nên mới mắc vào trong vào vây của đám đệ tử sĩ tộc.

Đáng tiếc là, bọn họ tìm kiếm cả buổi vẫn không thể thấy được La Chính.

Điều này cho thấy rằng La Chính đang độc lai độc vãng, một mình săn giết Huyền Thú.

Sau một thời gian dài sau đó, có đạo sư trong lúc vô tình chuyển đổi hình ảnh qua Phương Ngọc La thì lại phát hiện ra La Chinh.

Khi nhìn thấy Phương Ngọc Thư tạo ra một tấm võng khổng lồ màu xanh lam, bọn họ đều hiểu ra. Xem ra, giữa hai người này e rằng sẽ có một trận chiến.

Một người là hạt giống của đợt thí luyện lần này, một người khác là hắc mã mới nổi. Phương Ngọc Thư thì coi như là đã được an bài sẵn rồi. Thế nhưng La Chinh thì lại khác, một thân một mình, không nơi nương tựa. Nếu bọn họ có thể chiêu mộ La Chinh gia nhập vào sơn phong của mình, bồi dưỡng từng li từng tí, tuyệt đối có thể tạo nên thành tích đáng kể.

Sự hứng thú của các vị đạo sư bỗng nhiên lại dâng trào lên.

- Người nói xem, hai người này, cuối cùng ai sẽ chiến thắng?

Một vị đạo sư nhỏ giọng hỏi.

- Ta coi trọng Phương Ngọc Thư hơn!

Một vị khác đạo sư trả lời.

- Vì sao?

- Sao người không nhìn vũ khí ở trong tay Phương Ngọc Thư một chút đi? Nhận biết được cây dao găm kia chứ? Trảm Không Nhận! Thanh Linh Khí này kéo đến những sợi tơ năng lượng mỏng, gần như là bất khả chiến bại. Chỉ cần La Chinh kia bị nó cắt trúng một cái, hiển nhiên sẽ lập tức bị đào thải ra ngoài!

Vào lúc này, cơ hồ tất cả các đạo sư đều nghị luận ầm ĩ cả lên. Có người ủng hộ Phương Ngọc Thư, cũng có người ủng hộ La Chinh.

Trong đó, chỉ có mỗi mình Tô đạo sư là trên mặt tràn đầy vẻ biệt khuất. Giống như một tiểu cô nương vốn nhìn trúng món đồ mà mình rất yêu thích vậy. Lặng lẽ đi giấu khắp góc ngách ngõ hẻm, chỉ cần chờ đến lúc là có thể vụng trộm mang về nhà mà thôi. Thế nhưng còn chưa tới lúc đấy, thì đã bị mọi người phát hiện ra rồi...

Cái cảm giác này, cũng chẳng phải là cảm giác phiền muộn bình thường!

...

La Chỉnh hiện đang chậm rãi đi tới, quang mang màu tím trên người như ẩn như hiện, mắt hắc thì nhìn chăm chăm vào Phương Ngọc Thư đang đứng ở phía đối diện.

Phương Ngọc Thư là kẻ địch lợi hại nhất mà La Chỉnh hắc gặp phải từ trước đến giờ. Nhưng điều đáng sợ hơn là, rõ ràng Phương Ngọc Thư chỉ là Luyện Túy Cảnh mà thôi, không ngờ lại có thể làm cho hắc cảm thấy áp lực lớn đến như vậy.

Trong đám đệ tử sĩ tộc, phế vật cũng có không ít, nhưng đệ tử tinh anh trong số đó lại cường hãn đến mức đáng sợ!

Có được nguồn lực, tài nguyên tốt nhất. Bọn hắc chỉ cần hơi cố gắng một chút mà thôi, thế nhưng tốc độ tiến bộ cùng sức chiến đấu lại hơn hẳn những người bình thường.

La Chỉnh lấy Phương Ngọc Thư làm trung tâm, đi vòng vo xung quanh hai vòng, cả hai đều không có ai động thủ, thời gian thì cứ "tích tắc, tích tắc" trôi qua. Nhưng khi La Chỉnh đi vòng thứ ba, Phương Ngọc Thư rốt cuộc cũng có dị động.

Trên mặt Phương Ngọc Thư lóe lên nụ cười tươi điên cuồng, dao găm được cầm trong tay kéo ra một sợi tơ ánh sáng màu xanh nhạt hướng về

phía La Chinh.

Người này thoạt nhìn trông có vẻ điềm đạm, nho nhã như thế. Không ngờ khi chiến đấu lại như điên cuồng đến vậy, dường như không cắt đôi được đối thủ là hãn không thể bình tĩnh trở lại vậy.

La Chinh nhảy lên tránh né, lại lăn mình qua một cái, hiểm hiểm tránh được sợi tơ sáng màu xanh nhạt, thế nhưng vẫn còn chậm hơn một chút. Một sợi tơ xoẹt qua ngang qua trán La Chinh, một chùm tóc liền bị cắt đi.

La Chinh âm thầm kinh hãi, nếu như vừa nãy gần thêm một chút nữa thôi, thì cái đầu đã bị cắt đi rồi.

Phương Ngọc Thư cũng không để cho La Chinh có cơ hội thở dốc. Dao găm trên tay lượn vòng, trong nháy mắt liền tạo ra vô số đường cong ánh sáng xanh. Ngay sau đó, Phương Ngọc Thư liền đem những đường cong này bao quanh cơ thể, sao đó liền đánh về phía La Chinh.

Nếu như bị đòn công kích này của Phương Ngọc Thư đánh vào, việc La Chinh hãn hãn sẽ bị những đường cong sắc bén kia cắt thành vô số mảnh nhỏ là chuyện không thể nghi ngờ, tử trạng sẽ vô cùng thâm thảm.

Hiện tại, La Chinh ngoại trừ việc chạy ra, cũng chỉ có chạy mà thôi.

Có những sợi tơ kia vây lấy Phương Ngọc Thư, La Chinh căn bản không có cách nào tiếp cận hãn được.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách!”

Vốn tưởng rằng có thể thuận lợi thông qua Huyết Sắc Thí Luyện, vậy mà không ngờ vào phút chót lại gặp phải chuyện này. La Chinh cũng chỉ có thể cười khổ trong lòng mà thôi.

Cả hai đều bị tấm võng lớn kia bao phủ. Mặc dù phạm vi trải dài hàng trăm mét, thế nhưng phạm vi né tránh của La Chỉnh cũng theo đó mà bị hạn chế.

Dưới sự bức bách của Phương Ngọc Thư, cuối cùng La Chỉnh cũng bị ép vào trong một góc chết.

Khuôn mặt anh tuấn của Phương Ngọc Thư rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười giễu cợt.

“Tên đệ tử Thử Luyện cỏ rác trước mắt này đúng là thực lực cũng không tệ, hơn nữa, nghị lực cũng rất phi phàm. Thế nhưng, dù cho hãn có ngoan cường giãy giụa như thế nào đi chăng nữa, cũng chẳng chẳng thể thoát khỏi ván cục đã định được, cuối cùng cũng sẽ bị đào thải ra mà thôi.”

Đối với Phương Ngọc Thư hãn, đem loại người này đá ra khỏi thí luyện, tự tay đánh tan niềm tin, nghị lực, mộng đẹp,... mới là ý đồ chính của hãn. Ít nhất, cũng làm cho hãn cảm thấy bớt nhàm chán hơn trong cái Huyết Sắc Thí Luyện tẻ nhạt này.

La Chỉnh đứng ở trong góc nhỏ, phía sau những là tấm lưới được tạo thành từ những sợi tơ kia. Chỉ cần hãn lui về phía sau một chút nữa thôi, thân thể sẽ ngay lập tức chạm vào tấm lưới kia rồi bị cắt thành từng mảnh nhỏ, chết thảm ngay tại chỗ. Còn ở phía trước, thì lại có một Phương Ngọc Thư được bao bọc bởi một tầng tơ lộn xộn, đang chậm rãi tiến về phía hãn.

Đối với La Chỉnh, đây chính là một cái tử lộ không thể tìm ra được giải pháp.

“Phải thất bại ngay tại đây hay sao?”

Nghĩ tới đây, La Chỉnh thật sự cảm thấy không cam lòng. Mặc dù hãn vẫn còn cơ hội để báo danh đăng ký.

Nhưng khi nghĩ đến việc La Yên bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn, không biết đã bị ai toan tính hãm hại, trái tim của La Chinh như bị thắt chặt lại. Trong nội tâm như đang có một giọng nói nói với hắn rằng, "Không thể lãng phí một khắc thời gian nào ở nơi này được!".

“Những sợi tơ này tuy rằng sắc bén, thế nhưng công kích của Tà Lang cũng không thể đánh vỡ cốt cách của ta được. Nói không chừng... cũng không sợ những sợi tơ này thì sao?”

Dưới tình thế cấp bách, La Chinh cũng chỉ có thể đánh cược một phen mà thôi.

La Chinh liền đưa hai tay ra sau lưng, một ngón tay ấn vào tấm lưới.

Khi ngón tay chạm vào, La Chinh lập tức cảm giác được đau đơn, ngón tay ngay tức khắc liền bị những sợi tơ cắt đến toác da. La Chinh cắn răng đưa ngón tay vào sâu hơn một chút, những sợi tơ kia liền cắt vào xương cốt.

- Cốt cách của ta có thể chịu được những sợi tơ này!

Trong lòng La Chinh liền vui vẻ hẳn lên. Một tia sáng hi vọng đã được thắp lên.

Cố nhịn lấy đau đớn, lặng lẽ liếc mắt nhìn vào ngón tay của mình, La Chinh phát hiện ra một chút dấu vết ánh sáng mờ mờ trên đầu xương ngón tay. Tuy cốt cách cũng bị những sợi tơ kia cắt, nhưng vẫn có thể ngăn cản được những sợi tơ khủng bố này. Điều này chứng tỏ rằng cốt cách của La Chinh hẳn có thể chịu đựng được lực cắt của những sợi thiết tơ này.

“Đã như vậy, cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi!”

Điểm trọng yếu nhất là hiện tại hắn đang ở trong Huyền Trận, mặc dù cảm giác được sự đau đớn, nhưng những thương tổn này cũng không phải

là thương tổn thật sự. Cho dù dốc sức liều mạng cũng không chết được, cùng lắm thì chỉ bị đào thải ra mà thôi.

Quyết định xong chủ ý của mình, La Chỉnh lại đứng bất động tại chỗ, chờ Phương Ngọc Thư tiến đến gần.

“Gần hơn chút nữa...”

Khi Phương Ngọc Thư cách La Chỉnh hãn còn một khoảng ngắn, hãn bỗng đưa hai tay lên che lại, bảo vệ bộ mặt, rồi mãnh liệt lao người tới Phương Ngọc Thư!

Phương Ngọc Thư nhìn thấy La Chỉnh nhào đầu về phía trước, trong giây lát cũng lập tức sững sờ. Những sợi thiết tơ này có lực cắt kinh khủng đến mức nào, hãn biết rất rõ. Hãn tự hỏi "Tiểu tử này có phải điên rồi hay không?". Hướng đến những sợi tơ trên người hãn mà lao tới, kết quả chỉ có thể là bị cắt thành từng mảnh mà thôi.

“Người này cam chịu rồi sao?”

Giờ phút này, không chỉ có mỗi mình Phương Ngọc Thư nghĩ như vậy.

Tất cả các vị đạo sư đang căng mắt theo dõi trận chiến này cũng nghĩ như vậy.

“Dùng đến cách này, e rằng hãn sẽ bị đào thải ra khỏi Huyết Sắc Thí Luyện rồi. Nhưng cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát cho lắm, với thực lực của tiểu gia hỏa này, cùng lắm thì chờ lần sau lại đến tham gia là được. Tiến vào Thanh Vân Tông đối với hãn cũng không phải là việc gì khó.”

Không ít đạo sư trong lòng đều tính toán, muốn tìm hiểu thoáng qua một chút về nơi ở của hãn tại Đế Đô. Chờ sau khi bị đào thải ra sẽ lại gần hỏi thăm an ủi một chút, kéo một chút quan hệ cũng tốt. Đệ tử ưu tú như

vậy chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, đương nhiên bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha.

Dưới sự quan sát chăm chú của mọi người, La Chỉnh lao đến đánh về phía Phương Ngọc Thư.

Hắn cảm giác được những sợi tơ kia cắt vào da thịt trong hai tay và hai chân của hắn. Từng hồi, từng trận đau nhức truyền đến. Dù vậy, La Chỉnh vẫn cắn chặt răng, không lùi mà tiến.

Ngay khi những sợi thiết tơ kia cắt đến xương cốt của La Chỉnh, rốt cuộc cũng gặp phải vật cản. Cốt cách của La Chỉnh đang chặn lại những sợi thiết tơ kia!

Phương Ngọc Thư vốn tưởng rằng La Chỉnh sẽ bị những sợi tơ dễ dàng cắt ra thành từng mảnh nhỏ. Thế nhưng đáng tiếc là, sự việc xảy ra như trong tưởng tượng của hắn lại không xuất hiện.

Ngay lúc Phương Ngọc Thư còn đang chuẩn bị kinh ngạc, La Chỉnh đã giáng một quả đấm vào mặt của hắn. Một quyền nện lên mặt, gương mặt anh tuấn kia ngay lập tức trở nên máu thịt be bét. Dù vậy, La Chỉnh vẫn còn có thể trông thấy vẻ khiếp sợ hiện lên trong mắt của Phương Ngọc Thư.

Thế nhưng, Phương Ngọc Thư không hổ là tinh anh trong đệ tử sĩ tộc. Dù trong tình huống bị người ta chà đạp, vậy mà vẫn còn có thể ngạnh kháng lại. Hắn đột ngột quay người, miệng gầm lên giận giữ, dao găm trong tay hóa thành một vòng hàn quang, đâm về phía bụng của La Chỉnh.

Hiện tại La Chỉnh đã nắm lấy toàn bộ thế chủ động. Tay trái xoắn lại, khống chế được một tay của Phương Ngọc Thư, ngay sau đó một cùi chỏ cũng bất ngờ được đánh ra. Phản ứng của Phương Ngọc Thư cũng không chậm, đưa cánh tay còn lại ra, quấn lấy La Chỉnh.

Cả hai giờ đây đều lăn qua lăn lại, lật lui lật tới trên mặt đất, trông như tiểu hài tử ba, bốn tuổi đánh nhau vậy.

Thế nhưng mỗi một quyền đánh ra đều nhắm đến những chỗ hiểm yếu của đối phương. Cả hai đều đánh ra sát chiêu, cố gắng giết chết đối phương.

Lúc này đây, không phải là so chiêu thức, cũng không phải là so kỹ xảo, mà là so sánh khả năng chịu đòn của cơ thể.

Nhưng liệu có mấy người có thể so sánh khả năng chịu đòn với La Chỉnh cơ chứ?

Thời gian dần trôi, sức lực của Phương Ngọc Thư ngày càng yếu dần đi, khó có thể ngăn cản được công kích của La Chỉnh. Vào thời khắc cuối cùng, toàn thân La Chỉnh phát ra quang mang màu tím lập lòe ẩn hiện. Ngay trước khi Phương Ngọc Thư còn chưa kịp phản ứng, La Chỉnh liền liên tiếp đánh ra ba quyền.

Mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng của Tử Đàn Thốn Kinh.

Một đạo thanh âm trầm đục từ trong thân thể của Phương Ngọc Thư truyền ra.

Ba quyền Tử Đàn Thốn Kinh, ở bên trong cơ thể Phương Ngọc Thư bạo phát ra hai mươi một lần thương tổn. Hiện tại, toàn thân Phương Ngọc Thư như lên cơn co giật, không ngừng run rẩy kịch liệt.

Cho đến khi dư lực của Tử Đàn Thốn Kinh yếu bớt đi, ngay lập tức liền có một vài đạo ánh sáng nhỏ vây quanh thân thể Phương Ngọc Thư lại. Trước khi biến mất, trên mặt hắc vẫn còn hiện lên vẻ cực kỳ không cam lòng. Đồng thời trong lòng Phương Ngọc Thư cũng cực kỳ nghi hoặc.

“Thân thể của tên tiểu tử này được làm bằng chất liệu gì? Tại sao ngay cả Trảm Không Nhận cũng không thể xé mở, cắt đôi người hắn ra?”

Phương Ngọc Thư, hiện đã bị đào thải ra ngoài!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ma Tộc

Bên ngoài Huyết Sắc Sơn, bỗng có một tràng thanh âm vang lên.

Có thể trở thành đạo sư trong Thanh Vân Tông, hiển nhiên là phải có kiến thức không tệ.

Nhiều năm như vậy, có loại thiên tài nào mà bọn họ chưa từng gặp qua sao?

Thậm chí, một vài thiên tài tài năng nổi danh khắp thiên hạ cũng là do bọn họ một tay bồi dưỡng.

Thế nhưng, ngay lúc này đây, những vị đạo sư nào vẫn không nhận được kinh ngạc mà hô lên.

Thực lực của Phương Ngọc Thư thế nào, bọn họ đều hiểu rõ. Thanh Linh Khí, Trảm Không Nhận, trên tay hắn có uy lực thế nào, bọn họ càng hiểu rõ hơn!

Những sợi thiết tơ bằng năng lượng kia lợi hại vô cùng, cực kỳ sắc bén, có thể dễ dàng cắt Linh Khí hạ phẩm thành hai. Muốn ngăn cản nó, coi như là Linh Khí trung phẩm chỉ sợ cũng không đủ sức, ít nhất cần phải là Linh Khí thượng phẩm mới có thể.

Thế mà, khung cảnh này không ngờ lại có thể quý dị đến vậy.

La Chính vậy mà dùng chính thân thể của hắn để chặn đứng những sợi tơ kia!

Tất cả mọi người đều cho rằng, hành động đó của La Chỉnh chỉ là chút giãy giụa cuối cùng trước khi bị đào thải mà thôi, mà làm vậy chẳng khác gì tốn công vô ích. Đối mặt với Phương Ngọc Thư với Linh Khí được cầm trong tay, La Chỉnh không có bất kì một cơ hội thắng nào. Kết quả duy nhất có thể xảy ra, chính là bị những sợi thiết tơ kia cắt thành từng mảnh mà thôi.

Tuy nhiên, La Chỉnh không những chỉ phá nát những sợi tơ kia, mà còn tận dụng khoảnh khắc Phương Ngọc Thư đang bàng hoàng, kinh ngạc, đánh chết Phương Ngọc Thư, đào thải hẳn ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này, cũng khó trách những vị đạo sư kia lại kinh ngạc, sợ hãi than:

“Tên tiểu tử này rốt cuộc là đã rèn luyện như thế nào? Độ cường hãn của thân thể không ngờ lại có thể so sánh với Huyền Khí thượng phẩm?”

Phương Ngôn Chí nhìn vào hình ảnh lộn xộn ở trước Tin Khuê, miệng đầy vị đắng cay. Hắn vạn lần không thể ngờ rằng Phương Ngọc Thư sẽ thực sự bị loại. Lần này Phương gia đưa đến bốn đệ tử sĩ tộc, một lần liền bị đào thải tận ba người. Mặc dù vẫn còn một, nhưng tên này thực lực lại tầm thường, sợ rằng cũng khó có thể thông qua khảo hạch Huyết Sắc Thí Luyện. Hơn nữa, trong bốn người còn có một người là dòng chính, là thiếu gia của Phương gia. Xem ra, lần trở lại Phương gia lại hẳn nhất định sẽ bị gia tộc quở trách rồi.

Mặc dù người của Phương gia muốn tiến vào Thanh Vân Tông cũng không khó khăn gì mấy. Thế nhưng, việc bốn đệ tử của Phương gia lại không thể thông qua, ngay cả một người cũng không. Đối với Phương gia mà nói, điều này làm bọn họ cực kì mất mặt.

- La Chỉnh!

Phượng Ngôn Chí cắn chặt răng, hận hận khắc ghi cái tên này vào trong đầu. Trong Thanh Vân Tông có rất nhiều thiên tài chân chính, thế nhưng thiên tài chết yếu càng nhiều hơn. Hắn cũng muốn nhìn xem kết cục của người này rốt cuộc sẽ ra sao!

Sau khi tất cả các đạo sư nhìn thấy một màn kia, hình ảnh của La Chỉnh trong Tin Khuê ngay lập tức liền biến mất vô tung vô ảnh. Cả đám bọn họ đều muốn dõi theo La Chỉnh nhiều thêm nữa. Tuy nhiên, sau khi Phượng Ngọc Thư bị loại, Tin Khuê của bọn họ lại không thể truy tung đến La Chỉnh. Một vài vị đạo sư giận đến mức nhảy cẫng cả lên. Không có nơi nào để bọn họ phát tiết, những vị đạo sư kia đành chỉ vào Trọng Minh mà chửi loạn lên.

Trọng Minh bị đám đạo sư trách mắng, sắc mặt lúc này cũng trở nên âm trầm đến mức muốn khóc lên. Trong lòng hắn muốn đứng lên giải thích vài câu, nhưng khi trông thấy Tô đạo sư đang đứng ở phía sau, hắn cũng chỉ có thể nuốt quả đắng nào vào trong bụng mà thôi. Nghe đồn rằng Tô đạo sư có một vài thủ đoạn vô cùng đáng sợ a.

Giờ đây trong nội tâm Trọng Minh tràn đầy oán hận. Một bụng lửa giận được nén trong lòng mà không thể phát tiết ra.

“Hôm nay đúng là một ngày đầy đau khổ mà! Những chuyện này... liệu có thể trách ai được đây? Tất cả đều tại tên tiểu tử La Chỉnh kia!”

Rốt cuộc hắn cũng tìm được một đối tượng để có thể phát tiết.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử La Chỉnh kia hắn đã cảm thấy khó chịu rồi. Một tên đệ tử Thủ Luyện cỏ rác mà thôi, vậy mà lại dám phản bác lời của hắn, giờ đây còn làm hắn bị những đạo sư kia quở trách.

Càng suy nghĩ, Trọng Minh lại càng cảm thấy tức giận hơn. Hắn thoáng nhìn qua Áo Trận Bàn ở bên người, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên.

“Hắc hắc, tiểu tử thôi, muốn được thông qua Huyết Sắc Thí Luyện sao? Không có cửa đâu!”

Tất cả tầng tầng lớp lớp ảo trận của Huyết Sắc Sơn, chính là do một vị cao nhân của Thanh Vân Tông sở chế ra. Trong đó, tất cả những ảo trận lớn nhỏ, cùng với cả Huyền Thú kia, đều được khống chế bởi Ảo Trận Bàn trong tay hắn.

“Nếu tiểu tử này dám làm cho ta khó chịu, vậy thì cũng đừng nghĩ đến chuyện thông qua Huyết Sắc Thí Luyện nữa đi!”

Trọng Minh lặng lẽ xoay người đi sang nơi khác. Ở một chỗ không người, hắn đưa tay ra, đặt ở vòng thứ nhất của Ảo Trận Bàn.

Ảo Trận Bàn có tổng cộng năm vòng, đại diện cho năm tầng Huyền Trận bên trong Huyết Sắc Sơn. Ở tầng bên trong cùng, chỉ có một con Huyền Thú Ngũ cấp mà thôi, con Huyền Thú này có thể so với cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh. Cũng bởi vì loại thực lực này cùng với thực lực của đám đệ tử tham gia Huyết Sắc Thí luyện chênh lệch nhau quá lớn, nên từ khi Huyết Sắc Sơn được tạo dựng nên đến nay, cơ bản không có một người nào dám đi khiêu chiến qua với con Huyền Thú Ngũ cấp này.

Kỳ thực, đã có rất nhiều người đề cập qua về sự cần thiết cho sự tồn tại của con Huyền Thú Ngũ cấp này. Bởi vì không có ai có khả năng chiến thắng được con Huyền Thú này, vậy nên một hư ảnh Huyền Thú Ngũ cấp đặt ở chỗ này không có bất kì một ý nghĩa nào cả. Hơn nữa, dùng ảo trận hư hóa ra Huyền Thú Ngũ cấp, năng lượng cần thiết để cung cấp cũng rất lớn, hay nói đúng hơn là quá lãng phí.

Chỉ là, khi đề nghị nào được đưa lên, đã bị người khác bác bỏ ngay lập tức.

Cao tăng của Thanh Vân Tông đưa ra ý kiến. Con Huyền Thú Ngũ cấp này nếu như đã hư hóa ra, vậy cứ đặt ở một nơi nào đó là được rồi, làm để

bài trí cũng tốt, không cần phải thay đổi gì cả.

Trọng Minh lặng lẽ xóa đi vòng tròn ở trung tâm của Áo Trận Bàn, đồng thời thao túng con Huyền Thú Ngũ cấp kia đi ra khỏi khu vực trung tâm, chạy như điên đến chỗ của La Chính.

"Ngay cả Trảm Không Nhận cũng có thể ngăn cản, không biết liệu người có thể chống đỡ được Huyền Thú Ngũ cấp hay không a!"

Khuôn mặt của Trọng Minh bỗng lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Giờ đây, đang ở bên trong Huyết Sắc Sơn, La Chính cũng không biết rằng động thái của hắn đã gây ra một trận bão động lớn đến như vậy.

Loại Phương Ngọc Thử ra khỏi Huyết Sắc Thí Luyện, hơn mười mảnh Tinh Thạch rơi vãi trên mặt đất kia tất cả đều thuộc về La Chính hắn. Hiện tại, số lượng Tinh Thạch hắn nắm trong tay đã vượt xa khỏi con số mà Huyết Sắc Thí Luyện yêu cầu. Xem ra, chỉ cần tìm một nơi vắng vẻ, rồi chờ đến khi kì thi kết thúc, là hắn có thể ngoại môn đệ tử của Thanh Vân Tông rồi.

Vết thương trên người thoát nhìn trong rất khủng khiếp, nhưng trên thực tế cũng không nghiêm trọng cho lắm.

Những sợi tơ kia tuy để lại trên tay, chân của hắn một mảnh máu thịt be bét. Nhìn thấy thôi cũng phải giật mình. Thế những vết thương này đều ngoại thương mà thôi, không có thực sự đả thương La Chính hắn.

La Chính dùng lực toàn thân, miệng vết thương trên cánh tay và đùi lập tức chảy ra máu tươi. Dưới lực đè ép của bắp thịt, miệng vết thương nhanh chóng khép lại, đồng thời cũng ngừng chảy máu. Khống chế bắp thịt toàn thân để cầm máu, làm vết thương khép lại nhanh, đến Luyện Nhục Cảnh đỉnh phong là hoàn toàn có thể làm được loại chuyện này.

Sau khi đi tới đi lui hai, ba bước, cảm thấy rằng thân thể không còn trở ngại gì, La Chỉnh mới chọn một phương hướng để đi.

Từ đáy lòng La Chỉnh vẫn còn có chút tiếc nuối.

“Cái thứ bảo khí Phương Ngọc Thư cầm trên tay là Linh Khí a! Nếu như đem Linh Khí kia để cho hắc hỏa trong đầu hắc thôn phệ đi, không biết có thể thắp sáng được mấy miếng vải rồng đây? Ba miếng? Cũng có thể phải năm miếng!”

La Chỉnh cũng không biết rõ cho lắm. So với Huyền Khí thượng phẩm, hắc là lượng nước thép tinh hoa được luyện chế ra sẽ lớn hơn nhiều.

Đáng tiếc, sau khi giết Phương Ngọc Thư, cả cơ thể liền được từng điểm sáng bao phủ. Nhưng mà nếu như La Chỉnh hắc thật sự cướp đoạt bảo khí bậc này, chỉ sợ rằng Phương gia sẽ cùng hắc không chết không ngừng mất. Hiện tại hắc vẫn còn chưa có tư cách cướp đoạt Linh Khí của người ta.

Về phần đồng mảnh vỡ Tinh Thạch trên tay, La Chỉnh lại không biết nên xử lý hết thảy như thế nào. Nếu như tìm được Mạc Xán, trái lại còn có thể đưa cho Mạc Xán một ít.

Chỉ là, tầng thứ ba rộng lớn như vậy, bảo hắc phải đi chỗ nào tìm Mạc Xán đây?

Sau khi đi được một đoạn, La Chỉnh bỗng cảm giác được mặt đất lay động một cách mãnh liệt. Ngay sau đó, hắc chợt nghe "Đùng" một tiếng. Dường như đang có một thứ gì khổng lồ đang bước đi trên mặt đất vậy, từng thanh âm trầm đục vang lên.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Thanh âm kia mỗi lần một lớn, một gần hơn. Mặt đất chấn động, lắc lư liên hồi.

Chấn động cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Trong nội tâm La Chỉnh cả kinh, có vật gì hướng về phía hắc xông đến sao? Không trùng hợp như vậy chứ! Làm sao mà trong một Huyết Sắc Thí Luyện hắc lại liên tục gặp phải nhiều loại chuyện thất điên bát đảo như vậy cơ chứ?

Kết quả thật đúng với những gì La Chỉnh suy đoán. Hắc vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ba, bốn đệ tử Thử Luyện cùng với hai đệ tử sĩ tộc đang điên cuồng chạy bán sống bán chết. Sau lưng đám người này, rừng đá bỗng nhiên sụp đổ, ngay sau đó từ bên trong lại có một con quái vật to lớn chạy ra!

Thân hình của con quái vật kia khá đặc thù, trên đầu mọc hai cái sừng nhọn hoắt, còn trong đôi mắt thì như đang có ánh lửa, cháy sáng lên hừng hực.

- Đây là Ma Tộc sao?

Trông thấy con quái vật cao đến sáu mét, La Chỉnh có chút kinh ngạc, sững sờ. Từ hai cái sừng nhọn mà phán đoán, con quái vật kia hẳn là một tên Ma Tộc.

Ma tộc, là một chủng tộc, so với nhân loại còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tại thời Thượng Cổ, Ma tộc vẫn luôn là tử địch của Nhân tộc. Truyền thuyết về Ma tộc được ghi chép khá đầy đủ ở trong sách vở.

Thị sát, khát máu, tàn bạo, ăn thịt người...

Những loại chuyện về Ma tộc, dù chỉ là truyền miệng mà thôi, nhưng cũng đủ để làm cho người lớn mặt biến sắc, trẻ em miệng khóc thét.

Nhưng đây không phải là mấu chốt của vấn đề. Điều trọng yếu là tên Ma tộc này chắc hẳn không thể nào xuất hiện xuất hiện ở tầng ảo cảnh thứ ba này được!

Tên Ma tộc lao người tới, nhắm vào một đệ tử Thử Luyện tát một cái. Ngay lập tức người này liền bị đánh bay đi, thân thể còn chưa có chạm mặt đất đã có vô số điểm sang bao phủ, hiển nhiên người này đã bị đào thải ra ngoài.

Một đệ tử sĩ tộc khác còn có kết cục bi thảm hơn, trực tiếp bị tên Ma tộc kia bắt lấy. Chỉ có thể nghe được một tiếng kêu bèn nhọn, thảm thiết vang lên mà thôi, sau đó hẳn liền bị đưa vào miệng đầy răng nanh. Ngay sau đó, trong miệng tên Ma tộc xuất hiện vô số điểm sáng. Lại thêm một người nữa bị đào thải!

Vào lúc này, La Chỉnh rốt cuộc cũng kịp thời phản ứng.

“Tên Ma tộc này ít nhất cũng phải là Huyền Thú Ngũ cấp!”

Về phần vì sao Huyền Thú Ngũ cấp lại có thể xuất hiện ở tầng thứ ba, La Chỉnh tạm thời cũng không có tâm tư nghĩ đến. Hiện tại, suy nghĩ duy nhất của hắn chính là nghĩ cách để có thể chạy thoát mà thôi!

La Chỉnh không ngờ rằng tới chuyện chạy thôi mà hắn cũng xui xẻo đến như vậy. Ngay lúc hắn chạy đi, tên Ma tộc liền không thèm để ý những người khác nữa. Đôi chân to lớn kia lập tức hướng về phía hắn mà đuổi tới.

Thoạt nhìn tên Ma tộc này hành động có vẻ chậm chạp, nhưng mỗi một bước của nó cũng phải bằng bảy, tám bước của La Chỉnh. Tốc độ so với La Chỉnh còn nhanh hơn nhiều.

Trong một khoảng thời gian ngắn, La Chỉnh điều chỉnh hô hấp của bản thân đến trạng thái tốt nhất, cố gắng lấy hết sức chạy nhanh nhất có thể, bỏ tên Ma tộc lại hít khỏi phía sau.

Hiện tại, hắn coi như là đã thông qua Huyết Sắc Thí Luyện rồi. Nếu như ngay giai đoạn mấu chốt này, lại bị Ma tộc chụp chết, vậy cũng quá oan uổng đi!

Tuy nhiên, dù cho La Chỉnh có lấy toàn lực, chạy với tốc độ nhanh nhất của hắn đi chăng nữa, khoảng cách giữa hắn và tên Ma tộc vẫn càng ngày càng gần hơn. Thực lực của cả hai căn bản không cùng một đẳng cấp, tốc độ theo đó cũng có một khoảng cách rất lớn!

Ngay khi tên Ma tộc còn cách La Chỉnh khoảng năm, sáu trượng, hắn đột nhiên nhảy lên một cái. Đồng thời, bàn tay to lớn vẫy lên, hướng về phía La Chỉnh chụp xuống.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tàn Phá Phi Dao

Vào chính lúc này, La Chỉnh liền đột ngột bổ người nhào về phía trước. Bàn tay to lớn kia chộp xuống mặt đất ở phía sau lưng La Chỉnh. Thanh âm rung chuyển đất trời vang lên, một ấn tay khổng lồ được hằn in trên mặt đất.

La Chỉnh cũng không suy nghĩ nhiều, thuận thế lăn một vòng về phía trước, sau đó đứng lên rồi lại tiếp tục chạy.

Tên Ma tộc được huyền hóa ra đứng lên khựng người lại một chút, miệng lầm bầm vài từ ngữ nghe không hiểu, dường như là ngôn ngữ của Ma tộc, sau đó hắn tiếp tục đuổi theo bóng lưng La Chỉnh.

La Chỉnh cảm thấy vừa tức giận vừa khó chịu.

“Đang yên đang lành, sao tự dưng tên Ma tộc này sau lại hùng hồn chạy đến tìm ta cơ chứ?”

Tiếc rằng, hiện tại hắn không thể dừng lại để hỏi cho ra nhẽ. Ngoài ra, tên Ma tộc này, bản thân hắn là Huyền Thú được huyền hóa mà ra, cũng chẳng có chút chỉ số thông minh nào đáng kể. Hiển nhiên không thể giao tiếp với hắn được rồi.

...

Ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn, giờ phút này cũng đã trở thành một mớ hỗn loạn.

Có không ít đạo sư thông qua Tin Khuê đã phát hiện ra tên Ma tộc kia, rõ ràng là từ tầng thứ năm chạy đến tầng thứ ba.

- Trọng Minh, đây là xảy ra chuyện gì?

- Tên Ma tộc này không phải là ở bên trong tầng thứ năm sao? Làm sao có thể thoát ra khỏi những ảo trận kia, chạy đến tầng thứ ba?

Bị chất vấn, Trọng Minh miệng lắp bắp nói:

- Ta... Ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, có thể là ảo trận của Huyết Sắc Sơn xảy ra vấn đề.

- Ta yêu cầu dừng Huyết Sắc Thí Luyện lại ngay lập tức!

Một vị đạo sư nói.

- Đúng vậy, cần phải dừng lần thí luyện này lại. Chỉ sợ rằng tên Ma tộc sẽ đào thải hết tất cả các thí sinh ra khỏi Huyết Sắc Thí Luyện mất. Ta đã sớm đề nghị bỏ con Huyền Thú Ngũ cấp này đi rồi, để ở nơi này căn bản không có bất kì một chút ý nghĩa gì cả. Thật không biết cao tăng bên trên suy nghĩ như thế nào!

Một vị đạo sư khác đồng ý nói.

- Đợi, đợi đã nào...

Ngay lúc này, có một vị đạo sư ngăn lại, nói.

- Xảy ra chuyện gì?

- Các người nhìn đi, tên Ma tộc này hình như là đang truy đuổi La Chính a.

Vị đạo sư kia hoán đổi hình ảnh đến một đệ tử sĩ tộc, lại phát hiện ra La Chỉnh đang điên cuồng chạy bán sống bán chết.

- Ha ha, vậy thì sao? Thực lực mà tên tiểu tử này biểu hiện ra, đúng thật phải làm người ta cảm thấy kinh ngạc. Thế nhưng, liệu các người có còn nhớ rõ? Năm đó, khi mà Tà Thiên, lấy thực lực Luyện Tủy Cảnh, tiến vào Huyết Sắc Thí Luyện, hăn tự phụ vào thực lực hơn người của mình, muốn đi tìm tên Ma tộc này gây phiền toái. Cuối cùng hăn không phải chặt vật chạy trốn chết trở ra hay sao?

Một vị đạo sư nói.

Lâm Tà Thiên, là đệ tử ưu tú nhất của Thanh Vân Tông trong vòng trăm năm trở lại đây. Sau khi tiến vào Thanh Vân Tông, chỉ ngắn ngủi với ba năm đã nổi danh khắp thiên hạ. Mười chín tuổi đã thông qua được Thanh Vũ Lộ, bước vào nội điện của Vân Điện. Xét thiên phú cùng thực lực, đều là thuộc loại hiếm thấy trong thiên hạ, hoàn toàn xứng đáng là siêu cấp thiên tài của Thanh Vân Tông.

Hiện tại, thực lực cùng thiên phú mà La Chỉnh thể hiện ra đều tương đối cao. Nhưng trong suy nghĩ của nhiều đạo sư, so với Lâm Tà Thiên, La Chỉnh vẫn còn kém hơn một khoảng khá lớn. Huống hồ, năm đó Lâm Tà Thiên đã là Luyện Tủy Cảnh, cao hơn La Chỉnh cả một cảnh giới.

Ngay cả Lâm Tà Thiên khi gặp tên Ma tộc Huyền Thú Ngũ cấp này cũng phải chạy trốn chết, La Chỉnh này làm sao có thể có khả năng chống cự cơ chứ?

Chỉ là, trong đầu thì nghĩ như vậy, thế nhưng La Chỉnh với tư cách hắc mã lớn nhất của năm nay, đa phần các vị đạo sư đều tương đối chú ý đến La Chỉnh. Hầu như tất cả đều dừng việc tranh luận lại, lặng lẽ chăm chú quan sát hình ảnh trên Tin Khuê.

Thấy các vị đạo sư không còn chỉ trích mình nữa, Trọng Minh liền hé lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Tiểu tử này chết chắc rồi! Để ta xem người làm sao tránh né được công kích của Ma tộc!”

...

Nhờ vào thân pháp linh hoạt, cộng với sức bật mạnh mẽ, cùng với một chút vận khí, La Chỉnh cũng tránh được vài công kích của tên Ma tộc kia.

Nhưng, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách!

“Một mực chạy trốn như thế nào, cuối cùng cũng sẽ bị tên Ma tộc này đánh chết mà thôi.”

Thời gian để cho La Chỉnh suy nghĩ cũng không nhiều, trong đầu liền nhanh chóng vận chuyển từng luồng suy nghĩ.

Nghe nói thân thể của Ma tộc hoàn toàn khác với thân thể của nhân loại. Từ khi vừa ra đời đã mạnh mẽ hơn nhân loại rất nhiều. Cũng vì vậy mà trong thời Thượng Cổ, nhân loại đã chịu rất nhiều thiệt thòi khi khai chiến với Ma tộc.

Thế nhưng, tạo hóa vốn rất công bằng. Ma tộc lại có một sự thiếu sót chết người, đó chính là bọn hắc có đến hai trái tim.

Có lẽ là một quả tim không thể chịu đựng được thân hình cường hãn của bọn chúng, cho nên mới sinh ra quả tim thứ hai.

Đây cũng không phải là vấn đề gì to tát cho lắm. Có đến những hai quả tim, giúp Ma tộc có thể bộc phát ra lực lượng lớn hơn. Nhưng điều mấu chốt là quả tim thứ hai lại ở đằng sau lưng.

Quả tim thứ hai cũng không bất kì sự bảo vệ nào, chỉ có một tầng da thịt rất mỏng mà thôi. Chỉ cần xuyên qua lớp da thịt này, đánh nát quả tim thứ hai, là có thể giết chết Ma tộc rồi.

Vì vậy, trên chiến trường, hầu như tất cả Ma tộc đều mang theo một khôi giáp dày cộm, trông khá nặng nề. Ở mặt sau của cái áo giáp kia có một phần cao cao nhô lên, cũng chính là để bảo vệ phần trọng yếu ở sau lưng của bọn hắn. Nhân loại gọi cái khôi giáp này là "Xác Rùa Đen".

Trong khi vừa chạy vừa giao phong, La Chỉnh cũng đã xem xét qua, sau lưng tên Ma tộc này không hề có bất kì lớp phòng hộ nào.

Chỉ cần có thể phá nát quả tim kia, là có thể đánh bại được hắn rồi. Đây cũng là cơ hội duy nhất của La Chỉnh.

Đang mảy may suy nghĩ, bỗng bên cạnh có một đạo kinh phong tốc thẳng vào mặt La Chỉnh. Lại là bàn tay to lớn của tên Ma tộc kia đập đến.

- Nguy rồi, không thể trốn được!

Ngay lúc này, La Chỉnh dù có muốn tránh cũng không còn tránh kịp nữa rồi.

Giờ đây, ngoại trừ việc liều mạng ra, cũng chẳng còn cách nào khác. La Chỉnh cắn chặt răng, quay người lại, nhảy lên mu bàn tay của tên Ma tộc. Sau đó hắn lại dậm mạnh chân, nhảy lên bả vai, rồi lại dậm chân nhảy thêm một lần nữa, cả người bay ngang qua đầu của tên Ma tộc kia. Vào thời khắc này, chớp mũi La Chỉnh chỉ cách hai cái sừng nhọn trên đầu của tên kia có vài tấc mà thôi.

Sau khi rơi tự do, đáp xuống mặt đất, rốt cuộc hắn cũng đã đứng ở phía sau lưng của tên Ma tộc. Giờ đây, La Chỉnh đang nhìn thẳng vào vật nhô lên ở lưng của tên Ma tộc kia!

- Đến lúc rồi! Tử Đàn Thốn Kinh!

Một tia sáng màu tím từ trong thân thể lưu chuyển ra, La Chỉnh hân đã vận dụng hết toàn bộ sức mạnh của cơ thể, hội tụ năng lượng vào đầu năm đấm, sau đó nặng nề đánh tới cái vật nhô nhô lên kia, quả tim thứ hai của Ma tộc!

“Chỉ cần Tử Đàn Thốn Kinh đánh vào là có thể hoàn toàn phá hủy đi quả tim của tên Ma tộc rồi.”

Tuy nhiên, khi năm đấm của La Chỉnh chạm vào người của tên Ma tộc, bỗng hân lại có cảm giác trơn trượt. Không ngờ lớp da của tên Ma tộc này lại làm quả đấm của hân trượt ra ngoài.

Công kích Tử Đàn Thốn Kinh thất bại, trong nội tâm La Chỉnh cũng cả kinh.

Bành!

Ngay lập tức, tên Ma tộc liền quay người lại vỗ mạnh vào La Chỉnh. Cả người La Chỉnh như điều đứt dây, bay xa cả mấy chục trượng.

...

Nhìn thấy một màn này, trong nội tâm những đạo sư đang đứng ở ngoài Huyết Sắc Sơn đều chấn thức cả lên.

- Ai, không được rồi. Cơ hội tốt như vậy mà!

- Da của Ma tộc rất cứng rắn. Há là thứ mà một tiểu gia hỏa Luyện Tạng Cảnh có thể phá vỡ sao?

- Nhưng đúng là có chút đáng tiếc. Nếu như tiểu tử này cầm trong tay một thanh Linh Khí, thì giờ đây người ngã xuống chỉ sợ không phải là hân, mà chính là tên Ma tộc kia rồi.

Những đạo sư quan sát qua Tin Khuê cũng nhin không được mà thở dài một hơi. Dù sao thì, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có mỗi mình La Chỉnh là có thể tạo ra uy hiếp lớn đến như vậy đối với huyện ảnh Ma tộc này a. Nhưng sau đi nghĩ đi ngẫm lại, bọn họ đều mong chờ một tiểu gia hỏa Luyện Tạng Cảnh đánh bại một Huyện Thú Ngũ cấp, thật đúng là có chút phi thực tế!

- Này... này... này, đừng chạy a!

Một vị đạo sư gào lên.

Ban đầu những đạo sư này đều không có cách này để quan sát hình ảnh của La Chỉnh, chỉ có thể thông qua người khác để quan sát mà thôi. Mới đây còn có vài người can đảm chịu đi theo sau tên Ma tộc để dõi theo kì biến, giờ đây khi bọn hắn thấy Ma tộc đánh chết La Chỉnh, ngay lập tức cả bọn đều quay đầu bỏ chạy.

Khi bọn hắn chạy đi, những đạo sư ở bên ngoài hiển nhiên cũng không có cách nào để quan sát La Chỉnh nữa.

Bất quá, hầu hết các vị đạo sư đều hiểu rằng, việc xảy ra tiếp theo chắc cũng không cần phải dõi theo nữa làm gì. La Chỉnh hẳn đã bị đào thải ra ngoài rồi.

Chỉ còn một mình Tô đạo sư là đang mang thần sắc phức tạp, nhìn chăm chăm vào Tin Khuê. Đệ Tử Danh Bài của La Chỉnh đã bị nàng dùng một vài thủ thuật lên đó, nên hiện tại cũng chỉ có nàng là có thể trông thấy được nhất cử nhất động của La Chỉnh.

“Thân thể của người này quả nhiên là rất cường hãn. Trúng một kích của Ma tộc mà vẫn không có trở ngại gì. Đến lúc này mà vẫn còn chưa có từ bỏ, tâm tính của tiểu tử này thật sự là có thừa a! Chỉ xét điểm tâm tính này thôi, cũng đã hơn rất nhiều người rồi.”

...

La Chỉnh nằm dài trên mặt đất, ngực phập phồng lên xuống, nặng nề thở gấp.

Lực lượng của một kích vừa rồi, thật sự là quá mức kinh khủng! Gần như là đập vỡ hết xương cốt của La Chỉnh.

Cũng may là thân thể của hắn đủ rắn chắc, không ngờ lại có thể ngạnh kháng lại một kích này.

Hơn nữa, thân thể còn hấp thu hết phân nửa lực lượng đánh vào, đồng thời chuyển hóa thành dòng nước ấm, thẩm thấu vào tứ chi bách hài của hắn.

Mặc dù chỉ còn sót lại một phần lực lượng nhỏ mà thôi, nhưng phần lực lượng này cũng đã đủ để khiến La Chỉnh bị tổn thương nghiêm trọng rồi.

Ngay sau đó bỗng mặt đất rung động, lắc lư liên hồi. La Chỉnh cảm giác được tên Ma tộc kia đang từng bước, từng bước, tiến đến chỗ hắn.

Cho dù hiện tại toàn thân đau buốt nhức nhối, tựa hồ như cử động một chút thôi, cả cơ thể cũng muốn rã rời ra rồi, nhưng La Chỉnh vẫn không có ý định từ bỏ.

Chỉ cần có một tia cơ hội, La Chỉnh hắn cũng sẽ ngay lập tức liền nằm lấy, tiếp tục phản kích.

Tên Ma tộc kia nhìn thấy con mồi của mình nằm trên mặt đất, tốc độ cũng chậm dần lại, thậm chí sau đó còn dừng lại liếc nhìn, đánh giá La Chỉnh. Tiếp theo nó liền giơ chân lên, muốn giẫm đạp, đánh nát La Chỉnh.

Tốc độ của một cước này cũng không nhanh cho lắm. Có lẽ tên Ma tộc này cảm thấy rằng La Chỉnh đã không thể cử động được nữa, nên cũng không cần phải quá mức vội vàng làm gì.

Cũng nhờ vậy mà La Chỉnh có được một khoảng trống nho nhỏ, hắn liền lăn ra khỏi đó, cố nén đau nhức kịch liệt từ cơ thể, từ từ bò người dậy. Đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ, muốn nhảy lên một cái.

- Đau quá!

Thế nhưng, hồi nãy hắn vừa bị trúng một kích kia, toàn thân đều bị thương. Dưới cơn đau, thân thể cũng theo đó mà mất đi sự linh hoạt, thậm chí còn không thể nhảy người lên.

“Đã như vậy...”

Dưới tình thế cấp bách, từ trong nhẫn trữ vật, La Chỉnh liền nhanh chóng lấy ra một cây phi đao bị tàn phá. Sau đó hắn vận lực toàn thân, phóng phi đao bay về phía tên Ma tộc.

“Hi vọng nó có thể có chút hữu dụng a!”

Vào giờ phút này, trong nội tâm La Chỉnh ra sức đang cầu nguyện. Nếu một kích từ thanh phi đao này vẫn không thể tạo thành thương tổn cho con Huyền Thú Ngũ cấp này, vậy thì La Chỉnh hắn chắc chắn sẽ bị loại trong Huyết Sắc Thí Luyện lần này rồi.

Một màn kế tiếp, ngay cả La Chỉnh cũng bị chính hắn làm cho kinh hãi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hắc Tinh Thạch

La Chỉnh nhẹ nhàng đẩy thanh phi đao ra. Ngay sau đó, bỗng nhiên phi đao bắn ra, nhanh chóng đánh vào tên Ma tộc kia.

Quý dị hơn là, thân hình cứng rắn của tên Ma tộc, vào lúc này, cứ như là không khí vậy. Sau đi đầu lưỡi của phi đao chạm vào, lập tức liền xuyên qua thân thể, phóng xéo lên đánh nát đầu của tên Ma tộc kia. Sau đó phóng lên trời khoảng năm, sáu trượng rồi mới bắt đầu dừng lại rồi rơi xuống mặt đất.

Vào thời khắc này, trong nội tâm La Chỉnh bị chấn động đến mức không thể nói thành lời. Muốn đạt được hiệu quả như vậy, cũng chỉ có hai khả năng xảy ra mà thôi. Hoặc là thực lực của hắn đã trở nên cực kỳ cường đại, nhẹ nhàng đẩy phi đao cũng có thể dễ dàng xuyên qua người tên Ma tộc, mà khả năng này hiển nhiên không thể xảy ra rồi.

Một khả năng khác là thanh phi đao bị tàn phá này cực kỳ sắc bén, vô cùng lợi hại, chỉ cần nhẹ nhàng dùng lực cũng có thể dễ dàng xuyên thủng Ma tộc.

Mà sự việc xảy ra ở trước mặt La Chỉnh đây, cũng chỉ có thể nằm vào trường hợp thứ hai mà thôi.

“Thứ này rốt cuộc là bảo khí gì?”

La Chỉnh nhin không được cảm thán trong lòng.

Tên Ma tộc kia phảng phất như một ngọn núi nhỏ, tay ôm lấy lồng ngực của mình, thất tha thất thểu bước đi vào bước. Sau đó mới ôm đầu, rồi ngay lập tức hóa thành vô số điểm sáng.

Huyền Thú Ngũ cấp duy nhất của tầng thứ năm, lại bị La Chỉnh giết chết!

Leng keng!

Một mảnh Hắc Tinh Thạch rơi xuống mặt đất kêu "leng keng" vài tiếng rồi dội ngược lên, nằm vào lòng bàn tay của La Chỉnh đang ở ngay bên cạnh.

“Chỉ cần một mảnh Hắc Tinh Thạch là có thể thông qua khảo hạch... Không biết là do tên ngốc này thiết lập nên quy tắc này a!”

La Chỉnh cầm mảnh Tinh Thạch lên, lòng nhin không được nguyên rủa người bày trận một hồi.

“Mong rằng hắc sinh con ra không có lỗi đấy...”

Tên Ma tộc này cường hãn như vậy. La Chỉnh hãn tình nguyện đi tiêu diệt một trăm con Huyền Thú Tam cấp còn hơn là đi trêu chọc con Huyền Thú Ngũ cấp này.

Số mảnh tinh Thạch La Chỉnh có đã sớm đủ rồi. Điều hãn quan tâm đến hiện giờ, không phải là mảnh Hắc Tinh Thạch này, mà chính là thanh phi đao kia.

La Chỉnh chật vật đứng lên, bước lên hai bước. Thế nhưng hãn lại không tìm thấy thanh phi đao nào ở trên mặt đất cả.

Nếu không thực sự biết uy lực của thanh phi đao này thì cũng không nói tới làm gì. Nhưng hiện tại, sau khi La Chỉnh nhận ra thanh phi đao hãn

phải là một kiện siêu cấp bảo khí, dù bất luận như thế nào hãn cũng không cho phép phi đao bị mất.

“Sao lại có thể biến mất cơ chứ?”

Sau khi tìm đi tìm lại nhiều lần, cuối cùng hãn cũng tìm ra một lỗ thủng nho nhỏ ở trên mặt đất.

“Tệ rồi đây! Thanh phi đao này sắc bén như vậy, ngay cả thân thể của Ma tộc cũng có thể dễ dàng xuyên qua. Hiện tại chỉ sợ đã cắm sâu trong lòng đất a.”

La Chỉnh ra sức đào xuống một chút. Thế nhưng sau khi đào được hai, ba mét, vẫn không có tìm được thanh phi đao kia.

Ngay vào lúc này, cảnh sắc xung quanh La Chỉnh bỗng nhiên thay đổi, bắn ra một chút xiu luồng sáng chói lọi.

Toàn bộ ảo cảnh qua thời gian dần dần sụp đổ. Thấy một màn như vậy, La Chỉnh liền biến sắc.

“Không xong, hãn là Huyết Sắc Thí Luyện đã kết thúc, những ảo trận này cũng vì vậy mà bị đóng lại.”

Cảnh vật xung quanh La Chỉnh cũng hoàn toàn thay đổi. Hiện tại hãn đang ở trong một mảnh rừng rậm có màu đỏ máu, đất đai cùng thực xung quanh tất cả đều có chung một màu huyết hồng. Đây mới là hình ảnh thực sự của Huyết Sắc Sơn.

Nơi La Chỉnh vừa đào bới cũng biến mất không thấy.

- Cái này, chuyện này... Phi đao của ta a!

La Chỉnh liền khóc không ra nước mắt.

Bởi vì ảo trận đã được giải trừ, những thương tổn lúc trước của hắc cũng đã hoàn toàn khôi phục. Những thương tổn này đều là do ảo trận tạo nên ảo giác.

“Huyết Sắc Sơn rộng lớn đến như vậy, ai biết thanh phi đao kia đã chuyển đi nơi này. Nếu như ta muốn tìm phi đao về, chẳng lẽ lại muốn lật cả Huyết Sắc Sơn lên hay sao?”

Thế nhưng, vào lúc này, bỗng có một chiếc Phi Thiên Liên từ phía trên bay xuống bên cạnh La Chỉnh, mời La Chỉnh lên Phi Thiên Liên.

Đám đạo sư ở phía sau còn đang nghị luận với nhau trông rất sôi nổi.

Nhưng tiêu điểm của bọn họ không còn là La Chỉnh nữa, mà là những đệ tử có biểu hiện ưu tú khác.

Dù cho bọn họ không nhìn thấy kết cục cuối cùng, thế nhưng hắc việc La Chỉnh bị loại đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi. Tuy bọn họ rất mong chờ biểu hiện của La Chỉnh trong lần ghi danh Thanh Vân Tông tiếp theo, thế nhưng vào lúc này La Chỉnh đã không còn là điều tất yếu mà bọn họ quan tâm nữa rồi.

Sau khi Phi Thiên Liên bay xuống, La Chỉnh liền đi thẳng đến hỏi:

- Xin hỏi, ta cần phải đưa những mảnh Tinh Thạch này cho ai đây?

- Ở đây!

Một nữ tử áo vàng nhìn vào tay của La Chỉnh. Nàng phụ trách việc thống kê xem những người tham gia thí luyện lấy được bao nhiêu mảnh Tinh Thạch. Ở trước mặt nàng đang có bốn chiếc giỏ cùng những mảnh Thủy Tinh bên trong với bốn màu sắc phân biệt khác nhau.

Khuôn mặt của những đạo sư kia giờ đây đều có chút kinh ngạc cùng bối rối.

Theo quy củ của Huyết Sắc Thí Luyện, thì La Chỉnh đã bị đào thải rồi, dù cho hắn có lấy được nhiều mảnh Tinh Thạch hơn nữa cũng vô ích mà thôi. Dù sao thì người bị "chết" trong Huyền Trận còn có tư cách gì mà được thông qua Huyết Sắc Thí Luyện cơ chứ?

Trọng Minh hiển nhiên cũng chú ý đến La Chỉnh. Vừa mới đây hắn đã vận dụng Áo Trận Bàn, phóng xuất Huyền Thú Ngũ cấp ra nhắm vào La Chỉnh. Về sau hắn còn sợ người khác hoài nghi, còn chẳng dám đụng tới Áo Trận Bàn nữa.

Bây giờ thấy La Chỉnh xuống núi, trong nội tâm của hắn cũng có chút đắc ý.

“Vốn là có thể thông qua được Huyết Sắc Thí Luyện, cuối cùng lại bị đào thải ra. Tên này hắn trong lòng đang vô cùng thống khổ mới đúng chứ? Xem ra hắn vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại của hắn, vẫn còn nghĩ đến chuyện đem giao nộp Tinh Thạch a.”

Trọng Minh cảm thấy rằng hắn nên đến phổ cập quy tắc của Huyết Sắc Thí Luyện cho La Chỉnh một chút. Để nói cho La Chỉnh rằng, "Người ở trong Huyền Trận kia đã coi như là người chết rồi, cho dù có một nghìn, một vạn mảnh Tinh Thạch, cũng là vô dụng mà thôi!"

Thế nhưng, hắn vừa mới hướng về phía La Chỉnh bước đến hai bước, hai chân phảng phất như bị hàn cứng lại vậy. La Chỉnh vào đúng lúc này lại tình cờ ném ra một mảnh Hắc Tinh Thạch.

Trong mắt Trọng Minh, mảnh Hắc Tinh Thạch này lại chướng mắt vô cùng.

Nữ tử áo vàng kia thoáng chớp mắt, kỳ quái hỏi:

- A! Tại sao lại có Hắc Tinh Thạch cơ chứ?

Từ khi phụ trách việc thống kê đến nay, nàng chỉ biết bốn loại màu sắc Tinh Thạch mà thôi, không biết rằng ngoài bốn màu này ra, còn có thêm một Hắc Tinh Thạch.

Nghe nàng kinh ngạc nói vậy, tất cả những người có mặt ở đây đều lập tức hiểu ra.

Huyền Thú Ma tộc kia, đã bị La Chỉnh đánh chết!

Mảnh Hắc Tinh Thạch này, hiển nhiên là rơi xuống từ người của tên Ma tộc rồi.

Toàn trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Con Huyền Thú Ngũ cấp được thiết kế ở nơi đây, chưa bao giờ có người nào nghĩ rằng sẽ có người có thể lấy được Hắc Tinh Thạch từ nó.

Vậy mà giờ đây, mảnh Hắc Tinh Thạch này lại được La Chỉnh ném ra. Hào quang màu đen hiện lên vẻ vô cùng thần bí, thậm chí còn mang theo một lực hấp dẫn vô hình.

- Tại sao lại có Hắc Tinh Thạch?

Nữ tử áo vàng nhìn những người xung quanh, phản ứng có chút bối rối, khó hiểu. Lại lên giọng hỏi. Nàng hoài nghi rằng liệu La Chỉnh có gian lận, dùng Hắc Tinh Thạch này thật giả lẫn lộn hay không?

Vào lúc này, có một người trung niên tướng mạo tuấn nhã tiến lên nói:

- Mảnh Hắc Tinh Thạch là có đấy, hơn nữa, chỉ có một mảnh mà thôi. Từ khi ảo trận của Huyết Sắc Sơn được mở ra đến nay, vẫn chưa có ai từng đạt được nó. Tiểu Thi, người phụ trách việc thống kê, hiển nhiên chưa từng thấy qua nó rồi.

Nữ tử áo vàng họ Thi lúc này mới chợt hiểu ra, gật đầu nói:

- Thì ra là vậy.

Người trung niên tuấn nhã kia lại bước đến trước mặt La Chính, nói:

- Người trẻ tuổi, lần Huyết Sắc Thí Luyện này, biểu hiện của người quá xuất sắc a! Ta là Chu đạo sư của Nộ Đào Phong, cực kỳ hoan nghênh người gia nhập Nộ Đào Phong ta.

- Nộ Đào Phong thì có gì tốt? Trong ba mươi ba ngọn sơn phong, xếp trên Nộ Đào Phong còn có hai mươi ngọn sơn phong khác. Nếu đến thì hãy đến Hoàn Linh Phong, trong ba mươi ba sơn phong, Hoàn Linh Phong bọn ta xếp hạng thứ năm. Phúc lợi, đãi ngộ ở nơi đây, Nộ Đào Phong làm sao có thể sánh bằng.

Vào lúc này, bỗng có một người đầu trọc vọt ra, cơ hồ hét lên nói.

- Khương đầu trọc, người nói lời này là có ý gì? Ý của người là Nộ Đào Phong ta so với Hoàn Linh Phong người kém hơn sao? Thứ hạng này vào mỗi năm đều có biến chuyển. Mười năm trước, Nộ Đào Phong ta thế nhưng lại ổn định trong ba thứ hạng đầu. Luận nội tình, Hoàn Linh Phong xách dép cho Nộ Đào Phong ta còn chẳng xứng!

Chu đạo sư nghe người đầu trọc đánh giá Nộ Đào Phong của hắn như thế, liền cả giận nói.

Khương đạo sư muốn đáp lại một cách mỉa mai, thế nhưng lại có một vị đạo sư khắc cắt lời nói, người này là Từ đạo sư của Thiên Nhất Phong.

La Chính còn nhớ rõ, La Phái Nhiên cùng tên Vương Nhất Định kia chính là cùng thuộc Thiên Nhất Phong!

Từ đạo sư dừng lại một hồi, sau đó mới chậm rãi nói:

- Thiên Nhất Phong, là sơn phong đứng đầu trong ba mươi ba ngọn sơn phong, vẫn luôn được xếp hạng nhất. Hi vọng người có thể gia nhập vào Thiên Nhất Phong ta.

Đối với lời mời của Từ đạo sư, La Chỉnh từ chối cho ý kiến. Dù hãn gia nhập vào ngọn sơn phong nào, nhất định hãn sẽ không chọn Thiên Nhất Phong. Không phải hãn có thành kiến gì với Từ đạo sư, mà chỉ là, hãn cực kỳ chán ghét những thứ liên quan đến La Phái Nhiên.

- La Chỉnh sẽ không đi đâu cả, hãn sẽ tới Tiểu Vũ Phong ta.

Một thanh âm thanh thúy vang lên. Tô Linh Vận cảm thấy rằng không thể ngồi yên được nữa. Nàng chính là người đầu tiên phát hiện ra La Chỉnh. Giờ đây mấy tên gia hỏa này vây lại thì tính là cái gì cơ chứ?

Các đạo sư kia nghe Tô Linh Vận nói vậy, trong mắt đều lóe lên vẻ kiêng dè. Mặc dù Tô Linh Vận chỉ là một đạo sư, nhưng nếu nàng thực sự muốn, bọn họ cũng phải cung kính quỳ xuống gọi nàng một tiếng "Điện hạ" a.

Thế nhưng, kiêng kị là kiêng kị, những đạo sư ở nơi đây đều là những gia hỏa thành tinh. Chuyện khác bọn họ có thể cho qua, nhưng đối với chuyện này, muốn bọn họ bỏ qua là một việc cực kỳ khó.

- Tô đạo sư nói vậy cũng không có đúng cho lắm a. Lần trước, còn có cả lần trước nữa, cả hai lần, hai đệ tử ưu tú đều bị người đưa đi, cũng không có ai tranh giành với người. Giờ đây, nếu như để cho người mang đi nữa, vậy thì ba mươi hai ngọn sơn phong còn lại cũng chẳng còn mặt mũi để lựa chọn đệ tử nữa rồi.

Từ đạo sư mặt không đổi sắc nói.

- Đúng vậy, Tô đạo sư cũng không thể cứ làm như vậy được...

- Huống hồ Tiểu Vũ Phong vẫn xếp ở vị trí cuối cùng trong ba mươi ba ngọn sơn phong...

Các vị đạo sư kia nhao nhao với nhau, phụ họa nói.

Đối với việc lựa chọn đệ tử ngang ngược của Tô đạo sư, mọi người vốn dĩ đã cực kì bất mãn rồi. Lần này nàng lại muốn mang La Chính đi, những đạo sư kia rốt cuộc cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, dưới sự dẫn dắt của Từ đạo sư, tất cả đều nhao nhao lên, phản bác lại Tô Linh Vận.

Đối mặt với lời lẽ trách móc của các đạo sư khác, Tô đạo sư bỗng vùng tay lên nói:

- Ngừng! Ngừng được rồi! Không cần nói nữa!

Những đạo sư kia vào lúc này mới im miệng lại. Bọn họ hiển nhiên không thực sự dám chọc giận Tô đạo sư. Bằng không, tất cả bọn hắn sẽ phải lặn lội trong Thanh Vân Tông mất.

Tô Linh Vận thở dài một hơi, nói:

- Được rồi, cứ dựa theo quy củ mà làm. Trước tiên, cứ dựa theo thống kê, xếp thứ hạng của các đệ tử tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, sau đó căn cứ theo mong muốn gia nhập sơn phong nào của bọn hắn mà phân, thế nào?

Nghe Tô Linh Vận nói vậy, những đạo sư kia gần như cùng lúc đều thở dài một hơi, đương nhiên bọn họ đều gật đầu đáp ứng.

Những đạo sư này lại quên rằng, với tính cách của nàng, từ nhỏ đến lớn, đồ vật gì bị nàng nhìn trúng chắc hẳn sẽ không có khả năng bị người khác bỏ vào trong túi.

Hiện tại, sở dĩ nàng nhượng bộ như vậy, là vì nàng đã sớm nghĩ đến biện pháp khác rồi.

“Chờ đến khi thống kê danh sách xong, mọi việc sẽ lại đầu vào đây thôi.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp chợt lộ ra nụ cười mỉm đầy giáo hoạt.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mất Và Được

La Chỉnh đứng chung một chỗ cùng với các đệ tử thí luyện khác, nhìn từng đệ tử thí luyện lần lượt từ trong Huyết Sắc Sơn đi ra đem những mảnh Tinh Thạch bỏ vào trong rổ.

Hắn đứng một lát, bỗng thấy Mạc Xán xuất hiện. Mạc Xán từ Phi Thiên Liễn nhảy xuống, hào hứng chào La Chỉnh một tiếng rồi lấy Tinh Thạch ra ném vào trong rổ.

“Không ngờ Mạc Xán cũng thông qua được khảo hạch a!”

Điều này cũng vượt ra ngoài dự liệu của La Chỉnh. Lấy thực lực Luyện Cốt Cảnh của Mạc Xán, thực sự có thể thu thập được mười mảnh Lam Tinh Thạch sao? Vào lúc đó, trong tay La Chỉnh có rất nhiều mảnh Tinh Thạch, nếu như gặp được Mạc Xán, hiển nhiên hắn sẽ đưa cho Mạc Xán một ít. Chỉ là, ở tầng thứ ba của Huyền Trộn, La Chỉnh lại không gặp được Mạc Xán, nên cũng không có cơ hội này.

Giờ đây, Mạc Xán đã có thể vượt qua Huyết Sắc Thí Luyện thông qua nỗ lực của bản thân mình. Nghĩ đi nghĩ lại cả trăm lần, La Chỉnh vẫn không tài nào nghĩ ra, với thực lực Luyện Cốt Cảnh của Mạc Xán, bằng cách nào lại có thể săn giết Huyền Thú ở tầng thứ ba được.

“Chẳng lẽ Mạc Xán ẩn tàng thực lực sao?”

Trong nội tâm La Chỉnh chợt nảy ra ý nghĩ này.

Mạc Xán mặt tươi cười đắc ý nói:

- Ha ha, La Ching huynh, ta vậy mà cũng thông qua được!

- Làm thế nào huynh thu được nhiều mảnh Tinh Thạch như vậy?

La Ching ngạc nhiên nói.

- Nói ra thì rất dài dòng, đều là nhờ vận khí tốt mà thôi!

Sau đó Mạc Xán liền kể chuyện xảy ra sau khi bước vào tầng thứ ba qua một lần. Không biết trời xui đất khiến thế nào, Mạc Xán lại nhìn thấy cảnh hai tên đệ tử sĩ tộc vì tranh đoạt một mảnh Tinh Thạch mà đều bị trọng thương, cuối cùng đều bị đào thải ra ngoài. Mạc Xán hãn vậy mà lại nhặt được một món hời lớn, tổng cộng có hơn mười mảnh Lam Tinh Thạch, cũng nhờ vậy mà hãn mới có thể thông qua Huyết Sắc Thí Luyện.

Nghe xong lời Mạc Xán nói, La Ching cũng không nhin được mà cảm thán:

“Vận khí của người này thực là quá tốt a!”

Từng chiếc Phi Thiên Liễn từ Huyết Sắc Sơn tiến tới, bay đi bay về tán loạn, đưa tất cả các đệ tử ra.

Huyết Sắc Thí Luyện cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.

Các đệ tử thông qua thí luyện đều cao hứng bừng bừng. Trái lại, đám đệ tử bị loại thì đều ủ rũ buồn bã không thôi.

Đám đệ tử bị loại, nguyên cả đám mặt mày đều âm trầm, đều được người nhà nhanh chóng đưa đi. Khi Gia Cát Hồng rời đi, ánh mắt lại hung hăng liếc nhìn, đánh giá La Ching thêm vài lần. Gần đây hãn đúng là quá tự phụ, hãn luôn cho rằng việc thông qua thí luyện đã là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dù sao thì trong Thất Đại Thế Gia, có rất ít đệ tử không thể thông qua được Huyết Sắc Thí Luyện.

Thế nhưng, vào lúc này đây, thua trên tay La Chính, hiển nhiên Gia Cát Hồng hẳn không phục.

La Chính đang cùng với Mạc Xán trò chuyện vui vẻ. Vào thời điểm Gia Cát Hồng âm độc nhìn hẳn, đương nhiên La Chính cảm nhận được, thế nhưng hẳn vẫn như cũ, cũng không có để ý đến.

“Con đường tu luyện của võ giả chưa bao giờ là con đường bằng phẳng, mà đó là một con đường tràn đầy chướng ngại. Những ai có can đảm ngăn cản đường đi của ta, vậy thì cũng chẳng có cách nào ngoài trừ việc đá bay hẳn ra ngoài. Nếu đã lựa chọn bước đi trên con đường này, ta cũng không sợ phải đắc tội với người khác!”

Lúc này, người buồn bực, tức giận nhất hiển nhiên là La Phái Nhiên và Vương Nhất Định rồi.

Vương Nhất Định vốn phái ra hai người trong tộc tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, muốn hai tên này ở bên trong Huyết Sắc Sơn đánh lén La Chính. Thế nhưng, những gì mà La Chính biểu hiện ra quả thực đã vượt ra xa khỏi dự định của Vương Nhất Định hẳn.

Vương Lan, Vương Thanh cũng không thông qua được Huyết Sắc Thí Luyện. Sau khi hai người bọn hắn lên núi, liền gia nhập vào "đội ăn cướp" của Gia Cát Hồng. Khi bọn hắn nhìn thấy La Chính, còn chưa kịp sử dụng Sát Khí của gia tộc thì đã bị người khác đào thải ra bên ngoài.

Lần mất mặt mũi này cũng có phần hơi lớn một chút đi.

Ngay cả Vương Nhất Định luôn phong khinh vân đạm cũng chửi đồng hai người Vương Lan, Vương Thanh ầm ĩ cả lên. Sau đó, hắn liền cùng mọi

người rời khỏi nơi đây, đối phó với tên La Chính này, hẳn phải bàn bạc kỹ càng hơn mới được.

Về phần La Phái Nhiên, hẳn cũng không có nói gì. Ngay lúc này, nếu hẳn mở miệng ra châm chọc, chỉ rước lấy nhục vào thân mà thôi. Hiện tại, hẳn chỉ có thể xanh mặt bước theo sau Vương Nhất Định, rời khỏi nơi đây. Có nằm mơ hẳn cũng không ngờ rằng con kiến hôi La Chính này lại có thể phát triển đến mức làm cho người ta phải kinh hãi đến như vậy.

Đêm đó, những đệ tử thông qua Huyết Sắc Thí Luyện này cũng chính thức trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông.

Bởi vì sắc trời đã tối, các vị đạo sư của ba mươi ba ngọn sơn phong sẽ tiến hành chọn lựa đệ tử vào ngày mai.

Tất cả các đệ tử ngoại môn cũng phải qua đêm ở bên ngoài Huyết Sắc Sơn.

Đêm nay, không khí ở trong nơi túc xá này tốt hơn rất nhiều. Qua những cố gắng gian khổ của bản thân, cuối cùng bọn họ cũng đạt được mục tiêu đầu tiên của mình.

Có không ít người hào hứng đến mức cả đêm không chớp mắt một chút nào, đồng thời còn thảo luận, không biết ngày mai bản thân nên chọn ngọn sơn phong nào đây.

Từ miệng của những đệ tử thí luyện này, được thảo luận nhiều nhất chính là Từ đạo sư, Thiên Nhất Phong.

Có rất nhiều truyền thuyết về ngọn Thiên Nhất Phong đứng đầu ba mươi ba ngọn sơn phong này. Nghe nói tuyệt đại đa số đệ tử thiên tài xuất chúng của Thanh Vân Tông đều tập trung ở Thiên Nhất Phong.

La Chỉnh cùng Mạc Xán ngồi trong góc, lắng nghe mọi người thảo luận.

Trông thấy Mạc Xán vừa nghe, nhãn tình vừa sáng cả lên, La Chỉnh liền hỏi:

- Mạc Xán, huynh muốn chọn Thiên Nhất Phong sao?

Mạc Xán gãi đầu cười nói:

- Ta đúng là thực rất muốn a! Chỉ là, với thực lực này của ta, chỉ sợ rằng Thiên Nhất Phong không cần đến ta.

Mạc Xán tự mình biết rõ. Những ai có thể tiến vào Thiên Nhất Phong, biểu hiện mà họ thể hiện ra đều cực kỳ nổi bật. Ví dụ như vị đại hán tay cầm cự kiếm kia, hẳn nhất định hẳn sẽ tiến vào Thiên Nhất Phong rồi.

- La Chỉnh huynh, huynh chọn ngọn núi nào, ta sẽ liền đi cùng với huynh là được rồi! Ta phát hiện ra, đi bên cạnh huynh, vận khí của ta sẽ rất tốt a!

Mạc Xán nói.

Đây là điều mà Mạc Xán tổng kết ra. Hẳn nói cũng có chút đúng, ngày hôm trước, nếu như không gặp phải La Chỉnh, chỉ sợ ngay cả Thử Luyện cũng không thể vượt qua a. Hơn nữa, trong lần Huyết Sắc Thí Luyện hôm nay, hẳn hoàn toàn là nhờ vào La Chỉnh cứu giúp, bằng không Mạc Xán hẳn đã sớm bị đào thải ra ngoài rồi.

- Ta muốn chọn Tiểu Vũ Phong?!

La Chỉnh bỗng cười nói.

Mạc Xán lập tức sửng sốt:

- A, La Chỉnh huynh, huynh không phải là đang nói đùa chứ?

Với biểu hiện cực kỳ xuất sắc của La Chỉnh, tùy chọn một ngọn sơn phong bất kì nào trong ba mươi ba ngọn sơn phong cũng được a.

Thế nhưng, không ngờ La Chỉnh lại nói rằng sẽ chọn Tiểu Vũ Phong. Mạc Xán không nhịn được, đành phải mở miệng nhắc nhở:

- La Chỉnh huynh, Tiểu Vũ Phong là sơn phong xếp hạng cuối cùng a!

La Chỉnh nhẹ gật đầu. Ngay sau đó, trong đầu hắn liền hiện lên hình ảnh của Tô đạo sư. Hôm nay, nếu không phải được nàng giúp đỡ, sợ rằng hắn đã sớm bị Trọng Minh tước đi tư cách tham gia thí luyện rồi. Nhưng Tiểu Vũ Phong là sơn phong xếp hạng cuối cùng, bất luận là đan dược, công pháp hay là tiên chi tiêu hàng tháng, đều thua xa các sơn phong khác.

Nhất thời La Chỉnh có chút rối rắm.

Chờ mãi cho đến khi trời tối người yên, La Chỉnh mới đem sự rối rắm này đặt qua một bên. Hiện tại, hắn còn có việc trọng yếu hơn cần phải làm.

Thanh phi đao kia, hắn nhất định phải tìm lại, cho dù đem cả Huyết Sắc Sơn đào sâu đến ba thước, hắn cũng phải tìm về cho bằng được.

Chờ sau khi Mạc Xán đã ngủ sau, La Chỉnh mới thận trọng đi ra khỏi nơi túc xá. Dưới sự che lấp của bóng đêm, hắn bước về phía chân núi của Huyết Sắc Sơn, ngay lập tức La Chỉnh liền nhận ra con đường lên núi ở phía trước.

Ảo trận của Huyết Sắc sơn không được kích hoạt, ở trên núi hiển nhiên sẽ không có những thứ Huyền Thú kia. Trên thực tế, ngay cả con kiến cũng là cực kỳ thưa thớt, nơi này có quá nhiều Xích Huyền Sa, không thích hợp cho những thứ sinh vật kia sinh trưởng tại nơi đây.

Không có ảo trận, Huyết Sắc Sơn so với ban ngoài hoàn toàn khác nhau một trời một vực. La Chinh ở bên trong núi chạy xuôi một hồi, vừa chạy vừa cố nghĩ xem nơi hắc đối phó với tên Ma tộc kia rốt cuộc là ở đâu. Liên tiếp tìm đến sáu, bảy chỗ, hắc vẫn không có tìm ra.

Huyết Sắc Sơn rộng lớn như vậy, muốn đào sâu dưới đất, tìm kiếm một thanh phi đao. Chuyện này không khác gì mò kim đáy biển!

Tìm tới tìm lui, vòng vo hết một canh giờ, La Chinh hoàn toàn mất phương hướng. Có vẻ như không có cách nào khác ngoại trừ việc lật tung cả Huyết Sắc Sơn lên rồi.

Một bảo khí tốt như vậy, vừa dùng qua một lần liền mất đi, làm La Chinh hắc cảm thấy rất buồn bực.

Ngay đúng lúc La Chinh đang ủ rũ, bỗng cách đó không xa đột nhiên có một nhánh cây màu huyết sắc lay động một cái, một nữ tử mang y phục màu lục bích chậm rãi bước ra từ chỗ nhánh cây lung lay.

Nữ tử y phục lục bích kia chậm rãi bước tới, dưới ánh trăng sáng trong chiếu rọi, khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ được tô điểm thêm vài vầng sáng từ ánh trăng, cộng thêm chiếc váy dài màu lục bích ôm sát thân hình duyên dáng của nàng. Trong lúc nhất thời La Chinh có chút ngây đại ra.

Khi La Chinh nhận ra đây là Tô đạo sư của Tiểu Vũ Phong, hắc liền thu hồi ánh mắt si ngốc của mình, vui vẻ chào hỏi:

- Tô đạo sư.

- Nửa đêm nửa hôm, không ở nơi túc xá nghỉ ngơi, lại chạy lên Huyết Sắc Sơn làm gì?

Trên khuôn mặt của Tô Linh Vận hiện lên vẻ dí dỏm, tươi cười hỏi.

- Há, là do ta không nghĩ được, nên đi loanh quanh một chút...

Mặt La Chinh cũng có chút cảm giác nóng bừng. Lời nói dối này thật có chút không thể tin được cho lắm a.

- Thật vậy sao?

Tô Linh Vận tiến lên hai bước, đôi mắt to tròn kia nhìn chăm chăm vào La Chinh, lại hỏi:

- Coi như là người đi tản bộ đi, nhưng sao lại đi đến Huyết Sắc Sơn?

Thanh âm thanh thúy vang lên, bên trong giọng nói kia còn mang theo một kia âm điệu dí dỏm nghiền ngẫm.

La Chinh lật hai tay ra, nhún vai cười nói:

- Thì... Chính là như vậy.

- Ta lại không nghĩ là vậy.

Tô Linh Vận lắc lắc đầu, nói:

- Ta thấy rằng, người đang tìm kiếm một thứ gì đó, đúng chứ?

- Khụ khụ...

“Không nghĩ rằng vậy mà lại liền bị Tô đạo sư đoán trúng a.”

La Chinh sờ sờ đầu nói:

- Cái này... Coi như là việc riêng của đệ tử đi.

- Há, nếu là việc riêng của người, vậy thì ta đi đây. Không quấy rồi người, gặp lại sau!

Tay Tô Linh Vận giờ giờ lên một thanh phi đao, làm bộ dáng như muốn rời đi.

Nhìn thấy thanh phi đao kia, mắt La Chính lập tức sáng ngời hẳn lên, vội vàng nói:

- Ai ai, Tô đạo sư, thanh phi đao này...

- Là của người sao?

Tô Linh Vận uyển chuyển xoay người lại, nhìn chăm chăm vào mắt La Chính hỏi.

Đương nhiên, nàng biết rõ thanh phi đao này là của La Chính. Lúc ban ngày, cũng chỉ có nàng chứng kiến toàn bộ quá trình La Chính tiêu diệt tên Ma tộc mà thôi. Tô Linh Vận đã ghi chép lại phương vị nơi thanh phi đao rơi xuống rất kỹ lưỡng. Vì vậy, khi đêm xuống, nàng mới đi lên núi nhặt thanh phi đao này về.

La Chính gật gật đầu nói:

- Đúng, phi đao này chính là của ta.

- Ừm... Thanh phi đao này tuy bị hư hại, thế nhưng lại vẫn còn có thể phát ra uy lực kinh người như vậy, quả thực là một kiện bảo khí tốt a! Ta thật có thể trả lại nó cho người, nhưng mà...

Dừng trong thoáng chốc, Tô Linh Vận lại nói thêm:

- Chỉ là, ta có một điều kiện.

- Là điều kiện gì?

La Chính hỏi.

- Gia nhập Tiểu Vũ Phong ta.

Trên khuôn mặt Tô Linh Vận chợt lộ ra dáng vẻ tươi cười đầy giáo hoạt.

Vào lúc này, La Chỉnh đã dự cảm rằng Tô Linh Vận sẽ nói ra những lời này rồi. Trước đó, La Chỉnh hẳn vốn vẫn còn đôi chút do dự về việc lựa chọn ngọn sơn phong kia.

Thế nhưng hiện tại, trong nội tâm La Chỉnh đã có được đáp án xác thực của chính hắn. Tuy nói rằng Tô đạo sư lợi dụng thanh phi đao, ép hắn vào Tiểu Vũ Phong, hành động này quả thực có chút không đúng mực. Nhưng không phải là Tô đạo sư đã tiện tay giúp hắn tìm ra thanh phi đao này hay sao?

Nếu như không phải nàng thực muốn hắn gia nhập Tiểu Vũ Phong, chỉ sợ rằng La Chỉnh hẳn thực sự không thể tìm về thanh phi đao này rồi.

Vừa nghĩ đến đây, La Chỉnh liền gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Được rồi, vào ngày mai, ta sẽ chọn Tiểu Vũ Phong.

Tô Linh Vận lúc này mới nhìn La Chỉnh cười cười đầy thỏa mãn, sau đó lại đưa ngón tay bé nhỏ của nàng chạm vào cằm, từ bên trong lấy ra hai quả Tiểu Viên Khâu, nói với La Chỉnh:

- Thanh phi đao này của ngươi là vật đã bị tàn phá, mà thực lực của ngươi còn chưa có bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh, không có cách nào vận dụng được Chân Nguyên Bản Mệnh để điều khiển phi đao. Đoán chừng rằng, nếu ngươi ném đi rồi, sẽ khó có thể lấy về lại. Coi như đây là lễ gặp mặt, mừng ngươi gia nhập Tiểu Vũ Phong. Cái này tặng cho ngươi đi!

La Chỉnh mở to hai mắt, trừng trừng nhìn vào hai quả Tiểu Viên Khâu kia. Hắn vẫn không rõ cái lễ vật này có chỗ ảo diệu gì.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chọn Công Pháp

Tô Linh Vận thấy vậy, liền lấy một Tiểu Viên Khâu tròng vào tay cầm của thanh phi đao, chiếc nhẫn còn lại thì đeo vào ngón tay của nàng. Sau đó, Tô Linh Vận vận sức phi thanh phi đao ra ngoài!

La Chỉnh ngay lập tức "A" lên một tiếng.

“Hiện tại, xung quanh đều là một mảng tối thui, hơn nữa, thanh phi đao này cực kỳ lợi hại, phóng ra ngoài như vậy, đến khi nó đâm sâu vào đất, thực là khó để tìm lại lần nữa a!”

Nhưng mà, ngay sau đó, Tô Linh Vận chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên, bỗng thanh phi đao đang bay kia liền vòng ngược trở lại, bay về tay nàng.

Thấy một màn như vậy, La Chỉnh nhin không được mà vừa chép chép miệng vừa kêu "kỳ lạ" thầm trong miệng.

Hai cái Tiểu Viên Khâu này thoát nhìn thì như hai chiếc nhẫn bình thường, nhưng thật ra chúng dường như được nối với nhau bằng một sợi tơ vô hình. Khi ném thanh phi đao ra ngoài, chỉ cần kéo nhẹ một cái, liền có thể kéo ngược trở về.

Thanh phi đao sắc bén như thế, vậy mà Tô Linh Vận lại có thể nhẹ nhàng đón lấy trong tay. Điều này cũng làm cho La Chỉnh tán thưởng mãi không thôi.

Sau khi La Chỉnh nhận lấy thanh phi đao cùng cặp nhẫn Tiểu Viên Khâu về xong, liền chấp tay nói:

- Đa tạ lễ vật của Tô đạo sư.

Tô đạo sư cười cười, sau đó chợt vỗ vỗ đầu La Chỉnh nói:

- Sau này người chính là người của Tiểu Vũ Phong ta, không cần phải đa lễ như vậy! Nhanh về nghỉ ngơi đi, ngày mai sau khi phân phối sơn phong xong, các người còn phải đi lựa chọn công pháp nữa!

La Chỉnh gật gật đầu, rồi sau đó mới đi về dọc theo đường cũ.

Trên đường xuống núi, hắn lấy một Tiểu Viên Khâu đeo vào ngón tay cái của mình. Thử làm theo Tô đạo sư ném phi đao ra ngoài, nhưng khi La Chỉnh dùng lực kéo về, thanh phi đao liền trực tiếp lao về phía hắn.

La Chỉnh sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, ngay lập tức hắn liền cúi người nằm xuống dưới đất, mới né tránh được thanh phi đao. Thân thể hắn tuy cường hãn, thế nhưng chỉ sợ mức độ đó còn chưa đủ để mặt đối mặt, ngạnh kháng với thanh phi đao này.

Vừa nãy nhìn thấy Tô đạo sư dùng tay không đón lấy phi đao, trông có vẻ như rất nhẹ nhàng, đến mức La Chỉnh hắn cũng chẳng thể tìm ra một mẹo nào. Sau khi thử qua nhiều lần, hắn mới hơi chút nắm chắc được một ít.

Lúc hắn trở lại nơi túc xá, thì cũng đã hơn nửa đêm rồi.

Phần lớn đệ tử thí luyện đã ngủ say. La Chỉnh cũng lặng lẽ đi chỗ ngủ của mình, chậm rãi nhắm mắt lại, dần dần đắm chìm trong giấc ngủ.

Rạng sáng ngày hôm sau, các vị đạo sư cùng các đệ tử thí luyện đều tụ tập lại chung một chỗ, bắt đầu thảo luận về việc phân phối sơn phong.

Dựa theo thống kê của ngày hôm qua, những đệ tử tham gia Huyết Sắc Thí Luyện đã có xếp hạng của riêng mình.

La Chinh, người có thể đánh chết Huyền Thú Ngũ cấp, đương nhiên sẽ là người được xếp hạng thứ nhất của lần thí luyện này, trở thành đối tượng tranh giành của các vị đạo sư.

Các vị đạo sư vì tranh đoạt La Chinh, lại bắt đầu ồn ào, nhốn nháo cả lên.

Bất quá, đối với những vị đạo sư này, điều này đã trở thành thói quen rồi. Như thế đây là tiết mục "Tranh đoạt đệ đệ" được tổ chức hàng tháng vậy.

Sau một hồi tranh luận, những đạo sư này vẫn không ai nhường ai. Cuối cùng, chỉ có thể để cho La Chinh tự mình chọn lựa mà thôi.

Đám đệ tử ngoại môn ở một bên sau khi nghe các vị đạo sư nghị luận, cả bọn đều cảm thấy hâm mộ không thôi.

- Tên La Chinh này thật là lợi hại a! Muốn đi ngọn sơn phong nào cũng được.

Hầu hết đám đệ tử đều đang nghĩ, nếu như bọn hắn là La Chinh, chắn chắn bọn hắn sẽ chọn Thiên Nhất Phong rồi. Ngọn sơn phong này chính là ngọn sơn phong đứng đầu trong ba mươi ba sơn phong a.

Các vị đạo sư đều đang chờ đợi lựa chọn của La Chinh. Trong số đó, người được gọi là Từ trưởng lão có vẻ như nắm chắc nhất, Thiên Nhất Phong hẳn thanh danh lớn như vậy, là ngọn sơn phong có thực lực mạnh nhất trong ba mươi ba sơn phong. Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, hiển nhiên đều sẽ chọn gia nhập vào Thiên Nhất Phong hẳn.

- Ta chọn Tiểu Vũ Phong.

Ngay lúc này, La Chinh bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả các đạo sư đều tỏ ra kinh ngạc.

Trong ba mươi ba ngọn núi, khả năng cao là La Chỉnh sẽ chọn ngọn sơn phong nằm trong mười hạng đầu tiên.

Ví dụ như Hắc Nham Phong, xếp thứ hai. Hay là Hoàn Linh Phong, xếp hạng thứ năm...

Thế nhưng, không ngờ La Chỉnh vậy mà lại chọn Tiểu Vũ Phong, ngọn sơn phong xếp thứ nhất từ dưới đếm lên!

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Tô Linh Vận bỗng bước ra, cười tủm tỉm, nhìn La Chỉnh nói:

- Ta chấp nhận sự lựa chọn của người. Giờ đây, La Chỉnh sẽ là đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong ta!

Lúc này, sắc mặt Từ đạo sư cùng với mấy vị đạo sư khác đều trông có vẻ không được dễ nhìn cho lắm. Đồng thời, bọn họ cũng có chút nghi hoặc, Tô Linh Vận nhất định đã đưa ra một cái giá khá lớn mới có thể làm cho La Chỉnh động tâm. Bằng không, không đời nào La Chỉnh lại đi lựa chọn Tiểu Vũ Phong.

- Tô đạo sư, như vậy dường như không được ổn cho lắm?

Từ đạo sư rất muốn La Chỉnh gia nhập sơn phong của mình.

Chọn lựa đệ tử ưu tú luôn là truyền thống của ba mươi ba ngọn sơn phong. Mọi người đều hiểu rõ, tuy hiện tại biểu hiện của người này cực kỳ ưu tú, nhưng tương lai chưa chắc đã vậy. Dù sao thì, trải qua vô số năm tháng, trong Thanh Vân Tông cũng đã xuất hiện vô số đệ tử có thiên phú dị bẩm, thiên tư ngạo nghễ. Thế nhưng, thành tựu cuối cùng đạt được lại không được bao nhiêu.

Sơn phong càng có nhiều đệ tử ưu tú, hiển nhiên xác suất đạt được thành tựu sẽ càng lớn, đó cũng là một đạo lý dễ hiểu.

- Hả? Từ đạo sư? Người đang nói về việc gì vậy? Có cái gì không tốt sao? Chuyện một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, ta nghĩ không phải là Từ đạo sư không hiểu rõ đây chứ?

Tô đạo sư cười lạnh nói:

- Nếu như Từ đạo sư muốn phức tạp thêm, tiểu nữ tử cũng có thể phụng bồi tới cùng. Không biết là người có phép lịch sự, tao nhã này hay không?

Nghe Tô Linh Vận nói vậy, cùng với câu trả lời trầm ổn vừa nãy của La Chỉnh, hẳn là giữa hai người đã thầm có một loại thỏa thuận nào đó rồi. Những vị đạo sư kia ngoại trừ thầm oán hận Tô Linh Vận diện hạ ra, bọn họ có thể nói thêm điều gì cơ chứ?

Nếu như dưới tình huống Tô Linh Vận tùy ý hành động mà không nói đạo lý, bọn họ vẫn còn có thể cùng nàng tranh giành. Hiện tại, nếu như khi không mà lại đi gây sự, chọc giận nàng, vậy thì chính bọn họ tự đi tìm phiền toái tới cho mình rồi.

Vì vậy, lần tranh đoạt đệ nhất đệ tử của năm nay liền kết thúc ngắn gọn như vậy. Kế tiếp, bọn họ lại bắt đầu tranh luận với nhau về đệ tử xếp hạng thứ hai...

Sau khi La Chỉnh chọn xong, Mạc Xán cũng *nghĩa vô phản cố mà chọn gia nhập vào Tiểu Vũ Phong.

*Nghĩa Vô Phản Cố: làm việc mà không chùn bước, không do dự.

Phải mất đến nửa ngày để tất cả các đệ tử Thử Luyện và đệ tử sĩ tộc lựa chọn nơi quy túc của mình.

Tuy nhiên, việc này vẫn chưa kết thúc. Kế tiếp, vẫn còn một việc cực kỳ quan trọng cần phải làm, đó chính là lựa chọn công pháp phù hợp cho bản thân.

Trong Thanh Vân Tông, có một đại điện được gọi là Thiên Thư Các.

Bên trong Thiên Thư Các, dường như hầu hết tất cả các công pháp của vương triều đều nằm ở nơi đây.

Thế nhưng, đệ tử Thanh Vân Tông muốn bước vào Thiên Thư Các để chọn công pháp cũng không phải là một việc dễ dàng.

Mỗi một lần lựa chọn đều phải tốn mất một trăm điểm tích lũy. Dựa theo giá cả thị trường, cũng phải tương đương với một trăm Phương Tinh Thạch.

Đối với đệ tử sĩ tộc, đây cơ hồ là một chuyện hết sức đơn giản. Nhưng đối với đa số các đệ tử xuất thân bình thường khác, đây chắc chắn là một khoản tiền lớn.

Điều quan trọng nhất chính là, bởi vì Thiên Thư Các có quá nhiều công pháp, công pháp cấp cao có, cấp thấp cũng có... Một vài đệ tử khổ cực tích lũy, cuối cùng cũng được một trăm điểm, đi vào Thiên Thư Các cuối cùng chỉ đổi được một quyển công pháp "Mãng Ngưu Quyền" tầm thường mà thôi.

Loại công pháp này, ở trong vương triều chỉ bán hơn mười lượng vàng mà thôi, thuộc về loại điển hình thông thường. Những ai đổi cái công pháp này đúng là thiệt thòi bà cố rồi a!

Cho nên, phải cực kỳ chú trọng việc tiến vào Thiên Thư Các chọn lựa công pháp.

Tất cả các đệ tử ngoại môn đều có một lần cơ hội miễn phí tiến vào Thiên Thư Các để chọn lựa công pháp.

Dưới sự dẫn dắt của đạo sư, tất cả mọi người đều dõng bước, tiến về Thiên Thư Các.

Càng đi vào sâu trong Thanh Vân Tông, lại càng có thể cảm giác được sự bao la của Thanh Vân Tông. Mọi người đi xuyên qua núi rừng, rồi lại đi qua hồ nước, lại đi tiếp qua các loại kiến trúc hùng vĩ, cuối cùng cũng dừng chân lại trước cửa vào của một tòa đại điện.

Tòa đại điện này hoàn toàn được bao phủ bởi màu tím. Nếu như cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy được từng đạo, từng đạo hào quang màu tím từ bên trong đại điện phóng ra bên ngoài.

La Chỉnh dõi theo hàng nghìn, hàng vạn quang mang màu tím kia, đôi mắt bỗng cảm thấy có chút không thoải mái. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, như thể cùng loại với uy áp mà bức điêu khắc hình Thanh Long tản mát ra vậy. Chỉ là, uy lực so với bức điêu khắc Thanh Long lại yếu hơn rất nhiều.

- Mọi người không nên nhìn chăm chăm vào thứ ánh sáng kia, nó có thể thông qua đôi mắt, gây nên tổn thương cho linh hồn.

Một vị đạo sư dặn dò.

Nghe hào quang màu tím có thể tổn thương linh hồn, trong nội tâm của tất cả các đệ tử ngoại môn đều lập tức cả kinh, vội vàng rời mắt đi nơi khác.

Linh hồn chính là một trong những thứ trọng yếu nhất của cơ thể. Linh hồn bị thương tổn, hay còn gọi là "Hao tổn tinh thần", nhẹ thì mấy ngày liền chóng mặt hoa mắt, toàn thân như vô lực, nặng thì vài năm không cách nào nhúc nhích, thậm chí còn trở thành kẻ ngốc.

- Đạo sư, những thứ ánh sáng này rốt cuộc là cái gì?

Một ngoại môn đệ tử hỏi.

- Đây là "Ý".

Vị đạo sư kia giải thích:

- Vạn vật trên thế gian này đều có Ý tồn tại. Người có Nhân Ý, trời có Thiên Ý, kiếm có Kiếm Ý, tương tự như vậy, đao cũng có Đao Ý.

Vị đạo sư kia chỉ vào hào quang màu tím, nói:

- Hào quang màu tím kia, đã từng là một Hình Thiên Thú. Sau khi bị Thanh Vân Tông ta giết, xương của nó được chôn ở nơi đây, đây chính là Hình Thiên Ý của nó.

Nghe vậy, tâm niệm La Chỉnh liền khê động.

“Nếu nói như vậy, uy áp Thanh Long trong đầu ta kia, chính là Long Ý sao?”

Nghĩ đến cái cảm giác linh hồn không ngừng bị Long Ý xé rách, cái cảm giác thống khổ này, La Chỉnh cả đời cũng khó mà quên được.

“Nhưng, rốt cuộc Ý là cái gì? Làm sao để có thể suy nghĩ ra được?”

La Chỉnh cũng không có liều lĩnh đi hỏi về vấn đề này.

Sau khi đợi mọi người đi tới trước cửa của Thiên Thư Các xong, chư vị đạo sư liền dừng bước.

- Đây là cơ hội duy nhất cho các người miễn phí chọn lựa công pháp bí tịch trong Thiên Thư Các. Các người nhanh đi thôi! À, ta có thiện ý, muốn nhắc nhở các người một lần, càng đi vào sâu trong Thiên Thư Các,

đăng cấp công pháp sẽ càng cao. Thế nhưng, uy áp của Hình Thiên Ý trái lại sẽ càng lớn. Dù cho có nhắm mắt lại, Hình Thiên Ý vẫn sẽ ảnh hưởng đến linh hồn của các người. Cho nên, đi được bao xa thì đi, nhưng tuyệt đối không nên quá cố chấp.

Một vị đạo sư dặn dò.

Đám đệ tử nghe mệnh lệnh xong, liền phân tán ra, hướng về phía Thiên Thư Các mà đi.

La Chỉnh leo lên những bậc thang, đi vào cửa, ngay sau đó liền bước vào trong một tòa đại điện có màu vàng son rực rỡ.

Ngay chính giữa đại điện, La Chỉnh trông thấy một văn tự to được làm bằng huyền thiết, văn tự này chính là chữ "Hoàng".

- Đây chính là vùng ven bên ngoài của Thiên Thư Các. Công pháp ở đây đều là Huyền giai công pháp. Những thứ này một xu cũng không đáng, đúng là rác rưởi mà!

Cạnh La Chỉnh có vài tên đệ tử sĩ tộc hét lên, sau đó bọn hắn liền lướt qua văn tự "Hoàng" kia, đi vào sâu bên trong.

Những công pháp Hoàng giai kia được đặt chằng chịt trên giá sách. La Chỉnh tiện thể ước tính khoảng chừng một phút.

“Một tầng của giá sách có khoảng một vạn công pháp Hoàng giai. Ở nơi đây có tổng cộng hai mươi tầng, vậy chẳng phải là có khoảng hai mươi vạn công pháp Hoàng giai hay sao?”

Ở trong vương triều, công pháp Hoàng giai được lưu truyền rất rộng rãi. Tuy lời lẽ của những tên đệ tử sĩ tộc kia có phần hơi khó nghe, nhưng lại hoàn toàn chính xác. Những công pháp này thực sự không đáng bao nhiêu tiền.

Chỉ có rất ít người dừng lại nơi này lựa chọn công pháp, đại đa số đều đi vào bên trong.

La Chỉnh cũng không có nghĩ nhiều, cùng nhóm đông người đi vào bên trong. Trên đường đi, La Chỉnh nhận ra rằng Mạc Xán không có đi theo mà dừng lại bên trong đại điện chứa Hoàng giai công pháp kia.

Đi tới phía đằng trước vài trượng, mọi người liền tiến nhập vào một đại điện khác. Ở chính giữa đại điện này có một chữ "Huyền".

Cũng không cần nhiều lời, hiển nhiên đây chính là đại sảnh chứa Huyền giai công pháp rồi.

Ở nơi đây, những hào quang màu tím, Hình Thiên Ý, dần dần trở nên dày hơn. Có một nhóm người cảm thấy trong người không khỏe, liền lui ra ngoài.

Muốn ngạnh kháng lại uy áp của Hình Thiên Ý, thì cần phải dựa vào độ cường đại của linh hồn.

Đa phần những người ở đây đều không có rèn luyện qua linh hồn. Chỉ là, dựa vào nhân sinh nên linh hồn mạnh hơn người khác một chút. Có người từ nhỏ linh hồn đã rất yếu. Cái này không liên quan đến thực lực, mà dường như là chênh lệch bẩm sinh.

Một vài người dù cảm thấy cơ thể không khỏe cho lắm, nhưng vẫn không muốn buông bỏ. Bọn hắc đàn phải nhắm mắt lại, cố gắng ngạnh kháng lại áp lực của Hình Thiên Ý.

Chẳng mấy chốc sắc mặt của bọn hắc liền chuyển sang màu đen, phảng phất như muốn ngất đi. Cuối cùng bọn hắc đàn phải rút lui, một người trong số đó trực tiếp ngất xỉu bên trong đại sảnh, được người khác đưa về.

Hầu hết những người còn lại đều hiểu, Huyền giai công pháp ở nơi đây đã là cực hạn của bọn hắn rồi. Nếu còn tiến vào trong, thì cũng chỉ gây nên tổn thương cho linh hồn của mình mà thôi.

Vì vậy, đại đa số mọi người đều dừng lại tại nơi đây, tìm kiếm công pháp phù hợp với bản thân mình.

Chỉ có rất ít người tiếp tục tiến lên phía trước, đi vào bên trong.

La Chính, chính là một trong số đó.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thánh Giai Công Pháp

Hiện tại, bên cạnh La Chỉnh tổng cộng có bốn người. Một người trong số đó chính là vị đại hán tay cầm cự kiếm mà hãn đã gặp trong Huyết Sắc Sơn kia.

Không ngờ vị đại hán này không chỉ có thân hình cường tráng, mà linh hồn còn cường đại đến như vậy. Đệ tử ưu tú trong Thanh Vân Tông quả thực có rất nhiều.

Sau một hồi tiếp tục tiến tới phía trước, đại sảnh có chữ "Địa" liền hiển hiện ra.

Bên trong đại sảnh này, khắp nơi đều có thể trông thấy hào quang màu tím bao phủ.

Năm người tiến vào đại sảnh, ngoại trừ La Chỉnh ra, sắc mặt bốn người còn lại trông có vẻ không được ổn cho lắm.

Một người trong đó mặt mày chỉ còn là một mảng trắng bệch. Tên này là một đệ tử sĩ tộc, hiển nhiên khó có thể ngăn cản được uy áp của Thiên Hình Ý. Ngay lúc này, hãn bỗng móc từ trong túi ra một viên dược hoàn có màu xám thẫm, một hơi liền nuốt xuống. Đến khi hãn mở to hai mắt ra, thì đột nhiên trong đôi mắt lại tản mát ra hào quang màu vàng kim nhàn nhạt. Ngay lập tức, La Chỉnh liền hiểu rõ, viên thuốc kia hãn là có thể giúp cho linh hồn được tăng cường, hỗ trợ tên sĩ tộc kia chống đỡ lại uy áp của Hình Thiên Ý.

“Đệ tử sĩ tộc đúng là kẻ có tiền a!”

La Chỉnh lặng lẽ thầm cảm thán trong lòng.

“Nếu là đệ tử bình thường, làm sao có thủ đoạn cùng đan dược bậc này cơ chứ?”

Cả năm người dừng lại ở trong đại sảnh. Hiện tại, xung quanh bọn họ đều là Địa giai công pháp!

Tại Đông Vực, công pháp được chia làm bốn đẳng cấp, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Trong đó, Hoàng giai công pháp là công pháp có đẳng cấp thấp nhất, số lượng nhiều vô số kể. Hiển nhiên, giá trị của nó cũng là thấp nhất, loại công pháp bậc này rất dễ kiếm. Đến một vài võ quán bình thường cũng có thể học được.

Huyền giai công pháp, so với Hoàng giai công pháp thì hiếm có hơn đôi chút. Thường là công pháp được truyền thừa trong các tiểu gia tộc. Như Tử Đan Quyền của La Chỉnh, đây cũng là một loại Huyền giai công pháp. Dù sao thì La gia cũng không phải là một đại gia tộc giàu có gì. Một quyển Tử Đan Quyền cũng đã cực kì hiếm có rồi, dưới tình huống bình thường sẽ không truyền thụ cho người ngoài. Vì vậy, ngay cả đệ tử chi thứ cũng không có tư cách để tu luyện.

Về phần Địa giai công pháp, thì lại càng thêm trân quý.

Ví dụ như công pháp mà những tên đệ tử sĩ tộc chi thứ thông thường thường tu luyện, chính là Địa giai công pháp.

Địa giai công pháp trong đại sảnh trước mắt này chỉ có một tầng ngăn tử mà thôi. Không thể không ngưỡng mộ nội tình thâm hậu của Thanh Vân Tông, chỉ có một tầng ngăn tử, nhưng dù vậy cũng phải có đến mấy trăm loại Địa giai công pháp khác nhau. Hẳn từ trong đó tìm ra công pháp phù hợp với bản thân cũng không phải là chuyện gì khó.

La Chỉnh đứng ở trước ngăn tủ, ánh mắt quét qua một lần. Trong lòng thầm tính toán:

“Rốt cuộc ta nên tu luyện loại công pháp nào đây?”

Tử Đàn Quyền hiển nhiên không tồi. Thế nhưng, sau khi tiến vào Thanh Vân Tông, chỉ dựa vào Tử Đàn Quyền thì lại có chút không đủ. Nó không thể phát huy hết tiềm năng của La Chỉnh. Nếu như gặp phải một vài người sử dụng công pháp cao cấp hơn, chắc chắn hẳn sẽ là người chịu thiệt rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc La Chỉnh vẫn quyết định tiếp tục tiến lên phía trước!

Uy áp từ hào quang màu tím ở bên trong đại sảnh này tuy lợi hại, nhưng nếu so sánh với Long Ý của Thanh Long kia thì lợi kém hơn rất nhiều, hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Hơn nữa, linh hồn của La Chỉnh lúc trước đã được ngọn hắc hỏa kia rèn dũa qua, độ cường đại của linh hồn hiển nhiên hơn xa những người đồng lứa khác. Vì vậy, La Chỉnh hẳn muốn chọn lựa công pháp mạnh mẽ hơn.

Ngay lúc La Chỉnh tiếp tục đi tới trước, bốn người còn lại đều nhìn qua đầy kinh ngạc.

- Người chán sống rồi sao? Hình Thiên Ý trong đại sảnh đó cực kỳ nồng đậm, người không chịu nổi đâu!

Vị đại hán lên tiếng nhắc nhở.

Với lời thiện ý của vị đại hán, La Chỉnh gật gật đầu đáp:

- Ta biết, thế nhưng, ta vẫn muốn thử.

- Hắc hắc, hắc muốn đi tìm chết thì cứ để hắc đi đi. Cái loại ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất dày này, khuyên ngăn hắc làm gì? Ta nghe nói Hình Thiên Ý trong đại sảnh Thiên giai công pháp có thể giết người trong vô hình. Không rèn luyện Thần Hồn mà dám bước vào, chờ đợi hắc cũng chỉ có một chữ "Chết" mà thôi.

Một tên đệ tử sĩ tộc giễu cợt nói.

Nghe được lời châm chọc kia, La Chỉnh chỉ cười mỉm một cái mà thôi, hắc cũng lười đi cãi lại. Ngay sau đó La Chỉnh liền nhắc chân tiến vào đại sảnh kế tiếp.

Đại sảnh chứa Thiên giai công pháp.

So với những đại sảnh trước, kích thước của đại sảnh này lại rộng lớn hơn rất nhiều.

Mỗi một đoạn công pháp trong đây đều hiếm có không gì sánh được. Ngay cả trong sĩ tộc, đây cũng là bí mật bất truyền.

Trong đại sảnh Thiên giai công pháp, chỉ có một giá sách mà thôi. So với những giá sách cao to rộng lớn trước đó, giá sách này lại nhỏ bé hơn rất nhiều, trông có vẻ cũ nát. Mặc dù giá sách được làm bằng gỗ, thế nhưng bên trên lại có không ít lỗ thủng do bị trùng đục khoét.

La Chỉnh bước chân vào đại sảnh, ngay lập tức liền cảnh nhận được Hình Thiên Ý tại nơi đây. Hình Thiên Ý ở nơi đây tựa hồ như đã hoàn toàn thay đổi.

Những hào quang màu tím đó bỗng nhiên biến mất, không còn nhìn thấy gì nữa. Thế nhưng, thay vào đó, là từng mảnh bóng màu tím có hình dạng như một con dị thú như ẩn như hiện.

Dường như nó cảm nhận được có người vừa bước chân vào đại sảnh Thiên giai công pháp. Đại sảnh rộng lớn, thoáng đãng như vậy, không ngờ từng đạo Tử Ảnh lại tìm đến La Chính mà lao tới.

Những Tử Ảnh này đều là hư vật, hiển nhiên sẽ không tạo thành bất kì một tổn thương gì cho thân thể của La Chính. Nhưng sau khi Tử Ảnh vọt vào trong thân thể, ngay lập tức La Chính liền nhận ra những Tử Ảnh này đang trực tiếp công kích linh hồn của hắn.

Một cảm giác đau nhói truyền đến từ sâu trong tâm trí của La Chính.

Loại đau nhức này, đối với người khác, có thể coi là công kích chí mạng. Thế nhưng, độ cường đại linh hồn của La Chính lại mạnh mẽ hơn xa người thường rất nhiều.

Dù vậy, hắn vẫn cảm nhận được bản thân đang bị dày vò.

Mỗi một lần một đạo Tử Ảnh lao tới, như thể là có một cái dùi vậy, đập mạnh vào trong đầu của La Chính, làm hắn cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Loại đau đớn này không phải là đau đớn về mặt thể xác, mà là đau đớn đến từ tinh thần. La Chính muốn tránh cũng không được, chỉ có thể cứng rắn nhận lấy hết vào trong cơ thể mà thôi.

Mỗi lần những thứ Tử Ảnh kia công kích, linh hồn của La Chính đều nhịn không được mà lắc lư một lần.

Lần lượt từng đợt công kích lao tới. Lần công kích đầu tiên hắn vẫn còn chống đỡ được. Sau đó liền đến lần công kích thứ hai, lần công kích thứ ba, thứ tư...

Qua nhiều lần bị công kích, La Chính cũng có chút không thể chịu nổi.

Những điều về tầng thứ linh hồn thường đều thuộc về những thứ huyền diệu, rất khó để giải thích. Đối mặt với thủ đoạn linh hồn công kích, căn bản La Chỉnh còn chưa từng nghe nói qua, nói gì đến thủ đoạn phản kích.

La Chỉnh nghiến chặt răng, hai mắt đỏ ngầu. Giờ phút này, trong lòng La Chỉnh bỗng sinh ra một loại ý niệm buông bỏ.

“Không thể từ bỏ như vật được!”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên La Chỉnh hấn trải qua việc bị tra tấn về mặt tinh thần.

Lúc trước, linh hồn của hấn không ngừng bị uy áp từ Thanh Long xé rách, nghiền nát, rồi lại liên tục được chữa trị. Nỗi thống khổ, bi ai mà hấn phải chịu so với lúc này còn hơn gấp nghìn lần, gấp vạn lần.

- Chút thống khổ này thì tính là cái gì! Coi như là một loại tôi luyện đối với linh hồn của ta đi!

La Chỉnh lắc lắc đầu, miễn cưỡng chống lại uy áp tinh thần, từng bước tiến vào bên trong đại sảnh Thiên giai công pháp.

Ngay khi La Chỉnh đang cố gắng chịu đựng công kích đến từ những đạo bóng mờ kia, đi về phía chiếc tủ nhỏ bằng gỗ, hấn đột nhiên lại phía sau đại sảnh Thiên giai công pháp không ngờ vẫn còn một cái thông đạo.

- Còn có thông đạo sao? Chẳng lẽ còn có thứ tốt hơn cả Thiên giai công pháp sao?

La Chỉnh nghi hoặc trong lòng.

Từ nhỏ đến giờ, hấn chỉ nghe nói qua công pháp được chia làm bốn cấp bậc, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng mà thôi. Thiên giai công pháp đã là

đỉnh rồi, trái lại hẳn vẫn còn chưa từng nghe qua người nào nói rằng còn có công pháp mạnh hơn cả Thiên giai.

Tâm niệm La Chỉnh khẽ động.

“Liệu có nên đi vào xem thử hay không?”

Ánh mắt lại nhìn vào học tử, quét tới quét lui thêm vài lần. Trong lòng La Chỉnh cũng có chút do dự. Thiên giai công pháp đúng là có lực hấp dẫn khá lớn đối với hẳn. Nếu như đổi lại là trước kia, đừng nói là Thiên giai công pháp, dù cho có được Địa giai công pháp thôi, La Chỉnh hẳn đã cười cả ngày đến mức rụng răng rồi.

Do dự trong chốc lát, cuối cùng La Chỉnh vẫn không thể ngăn cản được lòng hiếu kỳ của bản thân.

“Những người khác căn bản không có cơ hội tiến vào đại sảnh chứa Thiên giai công pháp. Ta có được cơ duyên này, sao lại không thử một lần cơ chứ?”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh liền buông tha Thiên giai công pháp, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lối đi này không được rộng rãi cho lắm, hơn nữa, trang trí cũng rất kém, sàn nhà và vách tường cũng đã mục nát. Sau khi La Chỉnh băng qua hành lang dài khoảng một trượng này xong, ngay lập tức hẳn liền cảm thấy cả cơ thể bỗng nhẹ nhõm hẳn lên.

“Uy áp của Hình Thiên Ý vậy mà lại tiêu biến sao?”

Dù lòng đầy nghi hoặc, nhưng hẳn vẫn tiếp tục bước tới. Cuối cùng, La Chỉnh nhận ra hẳn đã tiếp nhập vào một thạch thất.

Thạch thất này có hình tròn, không gian bên trong cũng không lớn. Ở chính giữa của thạch thất có một khối bia đá màu đen.

Vào lúc này, La Chỉnh liền biết rằng nơi đây chính là một mộ địa!

Ngay khi La Chỉnh đang mải mê suy nghĩ, trong nháy mắt, bên trong bia mộ chợt có một đạo hào quang màu tím nháy ra, ngưng tụ thành một con yêu thú.

Con yêu thú này rất giống với những Tử Ảnh trong Thiên giai đại sảnh kia. So với Tử Ảnh, con yêu thú này ngưng thật hơn rất nhiều. Toàn thân đều mang màu tím, trông rất sống động, trong đôi mắt kia thậm chí còn toát lên vẻ đầy căm hận.

- Ta hiểu rồi. Mộ địa này chính là mộ địa của con Hình Thiên Thú kia. Nói như vậy, hẳn con yêu thú này chính là bản thể linh hồn của Hình Thiên Thú đã chết kia. Con Hình Thiên Thú này không ngờ lại ương ngạnh đến như vậy. Sau khi chết bao nhiêu năm mà ý chí vẫn có thể tồn tại ở không gian này, hơn nữa, còn có thể tản mát ra Hình Thiên Ý cường đại như vậy! Không biết vào năm đó, là ai đã chém giết nó a?

Trong nội tâm La Chỉnh âm thầm sợ hãi cùng kính phục. Đồng thời, trên mặt cũng hiện lên vẻ cảnh giác. So với những bóng mờ kia, khí tức phát ra từ linh hồn còn sót lại của Hình Thiên Thú phải mạnh mẽ hơn rất nhiều, uy áp cũng cường đại hơn nhiều. Khi bản thể linh hồn của Hình Thiên Thú trừng mắt nhìn La Chỉnh hẳn, phảng phất như là có ai cầm búa đập mạnh vào đầu hẳn vậy!

“Cực kỳ nguy hiểm a! Nếu thật sự bị cái linh hồn bốn nguyên này nhào lên, sợ rằng linh hồn của ta sẽ lập tức bị nó xé rách, trở thành một thân xác ngây ngốc không hồn mất!”

Sau khi nhận thức được nguy hiểm, La Chỉnh liền thận trọng lui về phía sau. Hẳn sợ rằng nếu như hẳn quấy nhiễu linh hồn bốn nguyên của con

Hình Thiên Thú, sẽ kích thích hung tính của nó.

Nhưng khi quay đầu nhìn lui về phía sau, trên mặt La Chỉnh lập tức lộ ra nụ cười khổ. Thông đạo ở phía sau giờ đây đã bị những hư ảnh màu tím chặn lại. Từng đạo, từng đạo hư ảnh rậm rạp, chằng chịt chồng chất lên nhau, chặn kín mít thông đạo.

“Thanh Vân Tông này cũng quá âm hiểm đi! Chỉ là chọn một công pháp mà thôi, cần thiết phải tạo ra bấy rập nguy hiểm như vậy để người ta giẫm vào hay sao?”

Trong lòng La Chỉnh nhin không được oán thăm.

Thế nhưng, La Chỉnh lại không biết rằng, trong Thanh Vân Tông, có rất ít người có thể tiến vào đại sảnh chứa Thiên giai công pháp.

Cường độ linh hồn cùng với thực lực không có câu thông với nhau. Dù cho là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh, nếu như linh hồn không đủ mạnh mẽ, cũng chẳng có cách nào tiến vào đại sảnh chứa Thiên giai công pháp. Đó là còn chưa nói đến tiến vào mộ địa ở phía sau đại sảnh này.

La Chỉnh vừa mới lui về phía sau hai bước, những đạo bóng mờ lấp kín thông đạo kia cứ như là những con dơi bị làm cho hoảng sợ vậy, cả bầy đều tràn về phía La Chỉnh. Cùng lúc đó, bản thể linh hồn Hình Thiên Thú cũng "Grào" lên một tiếng, lập tức liền mãnh liệt nhào về phía La Chỉnh.

“Nguy rồi!”

Vào giờ phút này, La Chỉnh cũng không có để ý quá nhiều, hai tay đưa chéo lên đỡ lấy đầu. Ngay sau đó hần liền hướng về phía thông đạo mà lao người tới. Bị những hư ảnh màu tím trùng kích, làm linh hồn của La Chỉnh hần cực kỳ thống khổ. Nhưng dù sao vậy vẫn còn hơn là bị bản thể linh hồn của Hình Thiên Thú biến hần thành kẻ ngốc.

Tuy nhiên, tốc độ của La Chỉnh mặc dù rất nhanh, nhưng bản thể linh hồn kia lại còn nhanh hơn. Cơ hồ trong nháy mắt đã vọt tới sau lưng của La Chỉnh.

NGAO!

Linh hồn bốn nguyên kêu lên một tiếng quái khiếu. Khoảng cách giữa nó và La Chỉnh ước chừng chỉ còn có vài tấc. La Chỉnh quay đầu lại liền có thể nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của chính mình ở trong con người xanh đen của Hình Thiên Thú.

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, lò luyện khổng lồ trong đầu La Chỉnh bỗng nhiên chậm rãi xoay tròn. Từ sâu trong đầu đột nhiên truyền ra một tiếng Long ngâm trầm thấp.

- Đây là... tiếng ngâm của bức điêu khắc Thanh Long kia!

Tiếng Long ngâm vô thượng thiên uy vừa xuất hiện, những hư ảnh màu tím đang không ngừng công kích La Chỉnh liền tản ra tứ phía, cứ như là gặp phải thiên địch vậy.

Linh hồn bốn nguyên của Hình Thiên Thú cũng nhảy ra một bên, cảnh giác dõi theo La Chỉnh, con người màu xanh đen tràn đầy vẻ kiêng kỵ. Có vẻ như nó lại muốn bật người nhảy lên một lần nữa, nhưng lại kiêng kỵ tiếng Long ngâm kia. Móng vuốt không ngừng cào cào trên mặt đất, miệng phát ra âm thanh trầm thấp.

Thấy vậy, La Chỉnh liền mỉm cười. Không ngờ tiếng Long ngâm của Thanh Long lại có hiệu quả như vậy, không hổ là thiên địch a!

La Chỉnh tiến lên một bước, cái linh hồn bốn nguyên kia lại lùi lại phía sau một bước.

Không ngừng bị La Chỉnh ép sát, cuối cùng, linh hồn bốn nguyên vậy mà lại nhảy vào bên trong cái bia mộ màu đen kia. Sau cùng còn quay đầu lại về phía La Chỉnh, há mồm rống lên hai tiếng, sau đó mới chui vào bên trong.

La Chỉnh cũng có thể nghe ra được, tiếng kêu gào kia chất chứa đầy vẻ không cam lòng.

“Vừa rồi đúng là nguy hiểm a! Nếu như không phải bức điêu khắc Thanh Long kia bỗng nhiên phát ra tiếng Long ngâm, chỉ sợ giờ đây linh hồn của ta đã tan nát rồi.”

Hiện tại, nguy hiểm đã được giải trừ. Trên khuôn mặt của La Chỉnh chợt mỉm cười thản nhiên, ngay sau đó hần liền bước vào quan sát thạch thất.

Vừa tiến vào, La Chỉnh liền để ý trong thạch thất hình tròn này cũng có một ngăn tủ.

La Chỉnh đi tới phía trước, trông thấy bên trong hộc tủ có chứa hai bản công pháp.

“Chỉ có hai bản công pháp thôi sao? Hai bản này rốt cuộc là công pháp gì?”

Khẽ vươn tay, La Chỉnh liền lấy một bản trong đó xuống. Công pháp này trông rất cũ nát, cứ như là một cuốn sách cũ thông thường trên những giá sách cũ vậy. Hơn nữa, bên trên còn được phủ bởi một lớp bụi khá dày.

Để nhìn rõ bìa mặt của bản công pháp này, La Chỉnh nhẹ nhàng lấy tay phẩy phẩy vài cái, phỉu sạch tro bụi trên bề mặt đi. Sau đó hần mới nhìn thấy được dòng chữ to trên bìa sách kia.

- Thiên Ma Thần Quyền!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Luyện Ngục Sơn

“Quyển bí tịch này là một quyển quyền pháp sao?”

La Chỉnh lật trang thứ nhất ra, mắt quét qua những hàng chữ nhỏ chẳng chịt trên trang giấy. Ngay sau đó, rốt cuộc La Chỉnh hẳn cũng đã hiểu ra, không ngờ đây lại là một bản dịch từ một cuốn Ma Văn.

Thứ gọi là Ma Văn Văn Dịch, chính là được phiên dịch ra từ văn tự của Ma tộc.

“Quyển công pháp này không ngờ lại là công pháp tu luyện của Ma tộc?”

Quyển công pháp kia đích thật được ghi chép khá rõ ràng, Thiên Ma Luyện Thể Quyết này là một môn công pháp chuyên dành cho Ma tộc tu luyện.

Công pháp của Ma tộc, yêu cầu đối với độ cường hãn của thân thể là cực kì cao.

Thân thể của Nhân tộc sau khi luyện thể, tuy đã được cải thiện lên rất nhiều. Thế nhưng, so với Ma tộc mà nói, cường độ đó hoàn toàn không được Ma tộc đặt vào trong mắt.

Cường độ thân thể của Nhân loại có thực lực Luyện Cốt Cảnh, ước chừng không khác gì mấy so với hài tử bốn, năm tuổi của Ma tộc. Từ đó cũng có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Ma tộc và Nhân tộc.

Nhưng La Chỉnh thì lại khác. Sau khi trải qua việc được tôi luyện trong lò luyện kia, hiện tại cường độ thân thể của hắn có thể so với Huyền Khí thượng phẩm.

Đối với tuyệt đại đa số Nhân tộc mà nói, đây là rào cản không thể nào vượt qua được. Thế nhưng, đối với La Chỉnh, có thể nói rằng không có công pháp nào thích hợp với hắn hơn công pháp này.

La Chỉnh thu Thiên Ma Thần Quyền vào trong túi, sau đó liền đi ra khỏi mộ địa.

Khi hắn vừa bước vào đại sảnh Thiên giai công pháp, chợt nhận ra có một lão nhân thân mặc bạch y đang đứng trong đại sảnh

Lão nhân kia đứng chấp tay, khí độ trông có vẻ bất phàm, ánh mắt *quắc thước có thần.

*Quắc Thước: (người đàn ông tuổi đã cao) có vẻ khỏe mạnh, nhanh nhẹn và rắn rỏi.

- Uy lực của Thiên Ma Thần Quyền mặc dù lớn, nhưng yêu cầu đối với thân thể lại cực kỳ hà khắc, tu luyện cực kỳ khó khăn. Người có thể đi đến bước này, chứng tỏ cường độ linh hồn của người đã vượt xa người thường. Có linh hồn cường đại như vậy, người có thể tu luyện những công pháp như Hắc Ám Minh Tướng, Huyết Ma Sát. Vì sao lại chọn cuốn Thiên Ma Thần Quyền khó luyện thành này?

Lão nhân nhìn La Chỉnh, thản nhiên nói.

- Ta thấy rằng quyền công pháp này được đặt ở phía sau đại sảnh chứa Thiên giai công pháp. So với Thiên giai công pháp, chắc hẳn nó lợi hại hơn nhiều...

La Chỉnh thành thật trả lời. Đúng thật là hắn suy nghĩ như vậy.

La Chỉnh trả lời thành thật như vậy, trái lại làm cho lão nhân kia cảm thấy ngoài ý muốn. Ngay sau đó, vị lão nhân lắc lắc đầu nói:

- Nói như vậy đích thật không sai. Bên trong mộ thất, hai bản bí tịch này đúng là cường đại hơn Thiên giai công pháp nhiều. Thế nhưng, lựa chọn công pháp thích hợp với bản thân mới là tốt nhất. Hẳn người trẻ tuổi như người hiểu rõ đạo lý này. Ta thấy người tốt nhất nên để Thiên Ma Thần Quyền lại, rồi chọn cho mình một quyển công khác đi.

Nghe ý tứ của vị lão nhân kia, có vẻ như lão không vui cho lắm khi La Chỉnh lấy quyển Thiên Ma Thần Quyền này đi. Nhưng đồ đã bị hãn nhìn trúng, lại không làm trái với quy tắc, hiển nhiên La Chỉnh hẳn không muốn bỏ qua. Vậy nên, hẳn cũng chẳng muốn chính diện trả lời mà hỏi ngược lại:

- Công pháp cường đại hơn cả Thiên giai công pháp sao? Từ nhỏ ta đã được nghe rằng, công pháp trong thiên hạ được chia làm bốn đẳng cấp, cũng chính là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Cái Thiên Ma Thần Quyền này sao có thể cường đại hơn cả Thiên giai công pháp được cơ chứ?

Vị lão nhân kia mỉm cười, có vẻ như đã nhìn thấy thủ đoạn của La Chỉnh:

- Nếu người đã không muốn trả lại, vậy cũng tùy người! Về phần Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, bốn đẳng công pháp trong thiên địa. Đó cũng chỉ là do người trong thiên hạ truyền miệng lại cho nhau mà thôi. Ở vị trí của chúng ta, đối với sự huyền bí vô cùng vô tận của thế gian này, làm sao có thể biết được cực hạn của bốn chữ "Thiên", "Địa", "Huyền", "Hoàng" này? Thiên Ma Thần Quyền này chính là một cuốn Thánh giai công pháp đến từ Ma tộc.

“Thánh giai công pháp!”

Trong lòng La Chỉnh cũng cả kinh. Hẳn còn tưởng rằng Thiên giai công pháp đã là đỉnh cấp công pháp trong thiên hạ rồi, không ngờ rằng phía

trên nó vẫn còn có thứ như Thánh giai công pháp tồn tại.

Trông thấy phản ứng của La Chỉnh, vị lão nhân chợt cười nói:

- Muốn đạt đến cảnh giới cao thì bản thân phải có được tầm nhìn xa. Thánh giai công pháp có lẽ còn chưa phải là công pháp mạnh nhất.

- Chẳng lẽ còn có công pháp lợi hại hơn cả Thánh giai công pháp sao?

La Chỉnh gặng hỏi.

Lần này, bạch y lão nhân không trực tiếp trả lời câu hỏi của La Chỉnh mà chỉ nói:

- Thứ này, điểm mấu chốt chính là dựa vào nhân tâm!

Lão giả chỉ chỉ ngực, sau đó nói thêm:

- Thôi không nói đến vấn đề này nữa. Nếu người đã khẳng khẳng muốn tu luyện Thiên Ma Thần Quyền, ta cũng chẳng buồn đi ngăn cản người làm gì. Quyền công pháp này được đặt ở nơi đây, không ngờ rằng sẽ có một ngày lại bị một tên đệ tử ngoại môn lấy đi. Nếu người lấy được nó, vậy cũng coi như là cơ duyên của người. Thế nhưng, quyền công pháp này liên lụy đến quá nhiều việc. Bên ngoài nếu như có người hỏi người lấy được công pháp gì...

Nói đến đây, lão nhân khẽ vươn tay, một quyển sách được đặt trong túm gõ của đại sảnh Thiên giai công pháp chợt bay đến.

- Hãy nói với bọn họ rằng người chọn quyền công pháp này đi.

La Chỉnh cầm quyền công pháp này lên, sau khi xem xét một hồi, đôi mắt lập tức sáng ngời hẳn lên. Trên bìa ngoài của cuốn công pháp này được viết lên ba chữ to "Tinh Thần Thứ".

Một bản công pháp bất kỳ trong đại sảnh này đều là Thiên gia công pháp. Không ngờ rằng La Chỉnh hẳn có thể tại nơi đây lấy đi hai bản công pháp. Hiện tại, trong nội tâm La Chỉnh đang cười lên như điên.

- Đa tạ tiền bối, văn bối xin cáo từ!

La Chỉnh cảm ơn một tiếng, sau đó liền bước nhanh đi, chuẩn bị rời khỏi đại sảnh Thiên giai công pháp.

Bỗng vào lúc này, hẳn lại nghe lão nhân kia hỏi:

- Đợi đã! Người... thật sự không tò mò muốn biết ta là ai sao?

- Tò mò sao?

La Chỉnh dừng bước chân, chợt vỗ đầu một cái rồi nói:

- À, đúng rồi! Không biết lão nhân gia ngài là...

- Thôi đi, tiểu tử nhà ngươi giả vờ cũng quá lộ liễu rồi.

Vị lão nhân kia có chút dở khóc dở cười nói. Tên tiểu tử này rõ ràng là không đặt hẳn vào trong lòng, vị lão giả liền nói thêm:

- Thanh Vân Tông mặc dù lớn, nhưng ngươi cũng không phải là vật trong ao. Chúng ta sẽ sớm gặp lại.

Nghe xong, La Chỉnh liền cười "hắc hắc", rồi mới quay người rời đi.

Chờ đến khi La Chỉnh đi khỏi, vị lão nhân kia mới suy tư một hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, ngược mặt nhìn lên trời, thì thào nói:

- Không ngờ rằng sau nhiều năm như vậy, bản công pháp kia vẫn bị người ta lấy đi. Nếu như đây còn không phải là ý trời, ta nghĩ rằng hẳn ngươi cũng sẽ không tin.

Hiển nhiên La Chỉnh không nghe được câu nói này. Mà cho dù có nghe được, hẳn cũng sẽ không hiểu được ẩn ý trong câu nói này.

Những đệ tử kia đã sớm rời khỏi đại sảnh Địa giai công pháp. Trong đại sảnh Huyền giai công pháp cũng vậy, cũng đã không còn một ai.

Ở bên trong Thiên Thư Các, lúc nào cũng phải chịu đựng uy áp của Hình Thiên Ý, đây cũng không phải là một nơi tốt lành gì. Sau khi lựa chọn công pháp cho mình xong, hiển nhiên đều mau chóng rời đi.

La Chỉnh chính là người cuối cùng bước ra khỏi Thiên Thư Các.

Ngay lúc hắn đi ra, đệ tử thí luyện của ba mươi hai ngọn sơn phong còn lại đã sớm rời đi.

Chỉ có những người thuộc Tiểu Vũ Phong là còn ở lại nơi này.

- Để cho mọi người phải đợi lâu, thật là có lỗi a!

Sau khi bước ra, La Chỉnh cười với mọi người rồi nói.

- Cái này có là gì. Sau này chúng ta sẽ là sư huynh của Tiểu Vũ Phong rồi. Mọi người nên quan tâm đến nhau nhiều hơn!

Một đệ tử ngoại môn nói.

Những đệ tử lựa chọn Tiểu Vũ Phong này, tất cả đều là những người có địa vị tầm thường mà thôi, không có bất kì ai trong này là sĩ tộc cả. Thái độ của mọi người đều cực kỳ tốt.

Tô Linh Vận vốn đứng cách đó không xa, đang ngấm nhìn cái gì đó, ngay khi trông thấy La Chỉnh, liền cười tủm tỉm nói:

- Người đã tiến vào đại sảnh Thiên giai công pháp sao?

Việc La Chỉnh tiến vào đại sảnh Thiên giai công pháp, cũng chỉ có những người tiến vào đại sảnh Địa giai công pháp cùng với hắn là biết rõ mà thôi. Hắn là Tô Linh Vận đã nghe được từ những vị đạo sư khác.

Đám đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong nghe vậy, nguyên cả đám đều tròn tròn mắt. Bọn hắn chỉ nghe nói rằng thời gian La Chỉnh chọn lựa công pháp có phần lâu hơn những người khác nên mới đi ra muộn mà thôi. Bọn hắn đâu nghĩ rằng vậy mà La Chỉnh lại có thể tiến vào đại sảnh Thiên giai công pháp cơ chứ? Muốn tiến vào nơi đó, linh hồn của La Chỉnh phải mạnh đến mức nào đây?

La Chỉnh nghĩ là Tô Linh Vận đang muốn hỏi hắn đã lấy được công pháp gì. Dù sao thì lão nhân thân mang bạch y kia cũng đã đưa cho hắn thêm một cuốn Thiên giai công pháp, Tinh Thần Thứ. Ngay lúc La Chỉnh đang muốn nói ra, Tô Linh Vận bỗng khuất khuất tay nói:

- Thứ công pháp tốt mà ngươi đã chọn, không cần phải nói ra đâu. Ở trong Thanh Vân Tông, ngươi cần phải biết giữ bí mật của riêng mình. Mọi người nhanh đi thôi! Ta muốn trước khi trời tối phải đến được Tiểu Vũ Phong.

Ngay sau đó, mọi người liền tập hợp lại, cùng đi theo Tô Linh Vận, rời khỏi Thiên Thư Các.

Đi được khoảng hai canh giờ, trước mặt mọi người chợt xuất hiện một ngọn sơn phong. Đây chính là Tiểu Vũ Phong, là một trong ba mươi ba ngọn sơn phong.

Hàng loạt từng dãy đình đài, lầu các cùng các loại kiến trúc được xây dựng ở trên Tiểu Vũ Phong. Cả một mảnh phong cảnh như ẩn như hiện trong bầu trời mây mù dày đặc, trông đẹp như tiên cảnh vậy.

Tô Linh Vận đưa mọi người lên Tiểu Vũ Phong xong, liền tìm vài đệ tử ngoại môn phân phó vài câu, rồi vội vàng rời đi, dường như là đang có

một chuyện quan trọng khác cần phải làm.

Một đệ tử ngoại môn được phân phó tiến lên phía trước, chấp tay với nhóm người La Chỉnh, nói:

- Ta tên là Chu Hiển. Hoan nghênh mọi người gia nhập Tiểu Vũ Phong. Chuyện kế tiếp của mọi người sẽ do Chu Hiển ta phụ trách.

Sau khi hành lễ với nhau xong, La Chỉnh cùng mọi người dưới sự dẫn dắt của Chi hiển, mọi người cùng đi làm thủ tục nhập môn. Như là thay đổi Đệ Tử Danh Bài, nhận phục trang dành cho đệ tử ngoại môn, phân phối chỗ ở,...

Mạc Xán nhận áo bào trắng dành cho đệ tử ngoại môn xong, còn chưa kịp mặc vào, trên mặt đã tràn đầy vẻ đắc ý, nói:

- Ha ha, mặc cái này rồi lượn một vòng quanh Đế Đô. Không biết phải oai như thế nào a? Để ta xem còn ai dám trêu chọc ta!

Chu Hiển thấy vậy, cười nói:

- Chỉ là một cái áo bào trắng mà thôi. Nếu như người khắc khổ tu luyện, cố gắng trở thành đệ tử nội môn. Đến khi người có thể khoát áo bào đen kia vào người, đó mới là chuyện đáng để kiêu ngạo!

Mạc Xán trái lại không hề xấu hổ gì, vừa cười vừa nói:

- Không biết đó là chuyện của tháng nào, năm nào a!

- Mạc Xán huynh không nên tự coi nhẹ bản thân. Đệ tử nội môn chẳng phải cũng là từ đệ tử ngoại môn mà từng bước đi lên hay sao?

Chu Hiển cũng là người nhiệt tâm, nhiệt tình giải thích chi tiết về quy củ cho mọi người.

- Quy củ trong Thanh Vân Tông rất phức tạp. Trong đó, tối trọng yếu nhất cũng chỉ có một, đó chính là thực lực!

Chu Hiến nói:

- Những thứ quy củ sáo rỗng kia chỉ thiết lập cho kẻ yếu mà thôi. Nếu các người muốn nhảy ra khỏi những quy củ này, rất đơn giản. Hoặc là các người phải có thực lực cường đại, hoặc là phải có đại thiên phú. Các người phải làm mọi người cảm thấy rằng tương lai của các người rất có thực lực, rất có tiền đồ!

Nghe được lời Chu Hiến nói, trong lòng La Chính cũng có may động. Kỳ thực, không chỉ riêng Thanh Vân Tông, mà ngay tại Đế Đô, thậm chí là toàn bộ Đông Vực, có nơi nào trên thế gian này không như vậy sao? Năm tay người nào lớn hơn, người đó sẽ định đoạt. Đây chẳng phải là quy tắc ngầm của thế giới này hay sao?

Nếu có thực lực, hẳn cần phải tự mình đến Thanh Vân Tông sao? Chỉ cần một câu nói thôi cũng đã đủ để cứu La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn rồi.

Nghĩ đến La Yên, người mà La Chính quan tâm nhất, hẳn liền hỏi:

- Chu Hiến huynh, ta muốn được thỉnh giáo một việc.

Chu Hiến gật gật đầu:

- Huynh cứ nói, đừng ngại!

- Luyện Ngục Sơn là ở nơi nào trong Thanh Vân Tông?

La Chính đầy thận trọng mà hỏi.

Nghe La Chính nhắc đến Luyện Ngục Sơn, hai hàng lông mi của Chu Hiến giương lên, thanh âm trong giọng nói lại cao thêm hai phần:

- Luyện Ngục Sơn? Huynh nhắc đến nơi đó làm gì?

- À, ta chỉ muốn hỏi qua một chút mà thôi.

La Chỉnh nói.

- Luyện Ngục Sơn nằm ở góc Tây Bắc của Thanh Vân Tông, là một ngọn núi độc lập. Phàm là đệ tử mang trọng tội, đều bị nhốt tại đó. Đường nhiên ta chưa có đi vào đó, chỉ là, ta có nghe nói rằng ngoài việc bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn, cuộc sống trong đó khổ sở vô cùng. Thanh Vân Tông chúng ta có khoảng mấy ngàn đệ tử bị nhốt ở đó để ngâm nghĩ lại những chuyện đã làm!

Chu Hiến sau khi nói xong, liền nhìn sắc mặt của La Chỉnh rồi lại hỏi:

- Huynh không có bằng hữu nào bị nhốt tại Luyện Ngục Sơn chứ?

La Chỉnh không có trả lời, hẩn lại hỏi:

- Liệu có cách nào tiến vào Luyện Ngục Sơn không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Phiên Toái

- Có hai cách!

Vừa nói, Chu Hiển vừa giơ hai ngón tay lên.

- Cách thứ nhất, chính là dựa vào điểm tích lũy. Đối một trăm điểm tích lũy thì có thể vào Luyện Ngục Sơn một lần.

- Điểm tích lũy?

Từ lúc tiến vào Thanh Vân Tông cho đến nay, La Chính hắn đã mấy lần nghe người ta nói đến cái điểm tích lũy này.

“Như lúc tham gia Thử Luyện, vị lão giả kia nói với ta, "Muốn bước vào đoạn đường có uy áp cực mạnh kia, thì cần phải có điểm tích lũy".”

“Ngay trước khi Huyết Sắc Thí Luyện diễn ra, ta có tranh chấp cùng với tên đệ tử nội môn họ Vương. Cuối cùng tên kia bị khấu trừ mất một nghìn cái gọi điểm tích lũy này.”

- Điểm tích lũy này rốt cuộc là cái gì? Làm sao để đạt được cái điểm tích lũy này?

La Chính hỏi.

- Trong Thanh Vân Tông, đệ tử chúng ta phải đối mặt với rất nhiều khía cạnh khác nhau, tất cả đều cần phải dùng đến điểm tích lũy. Ta đúng là đang dự định nói cặn kẽ cho mọi người biết.

Ngay sau đó, Chu Hiển và nhóm người La Chỉnh tiếp tục cùng nhau nói chuyện.

- Đệ tử ngoại môn chúng ta muốn tấn thăng lên đệ tử nội môn, cần phải có điểm tích lũy. Đối đan dược để tu luyện cũng cần phải có điểm tích lũy. Ngay cả ăn cơm hàng ngày cũng phải cần đến điểm tích lũy! Cái điểm tích lũy này sẽ được ghi lại trong Đệ Tử Danh Bài của mọi người!

- Vậy làm sao để đạt được một trăm điểm tích lũy? Phải mất bao lâu?

Đối với công dụng của điểm tích lũy, tạm thời La Chỉnh không có để tâm đến. Điều hấn quan tâm hiện giờ chính là, làm sao để có thể đạt được một trăm điểm tích lũy? Để hấn có thể tiến vào Luyện Ngục Sơn. Hấn muốn được nhìn thấy La Yên, hấn muốn biết hiện tại La Yên ra sao.

- Mỗi ngày, Tiểu Vũ Phong chúng ta sẽ ban bố ra một vài nhiệm vụ. Hoàn thành những nhiệm vụ này là có thể đạt được điểm tích lũy. Nhưng thù lao dành cho đệ tử ngoại môn rất thấp. Muốn có được một trăm điểm tích lũy thông qua làm nhiệm vụ, ước chừng cũng phải nửa năm mới đủ. Ta tiến vào Thanh Vân Tông đã lâu như vậy, đến hiện tại điểm tích lũy của ta vẫn còn chưa đến một trăm điểm.

Chu Hiển cười nói.

- Nửa năm sao?

La Chỉnh nhíu mày. Khoảng thời gian này cũng quá lâu đi. Hấn không thể đợi lâu như vậy được.

- Có cách nào nhanh hơn không?

- Cũng có. Điểm tích lũy còn có thể mua, hai Phương Tinh Thạch có thể mua được một điểm. Một trăm điểm tích lũy thì tương đương với hai trăm Phương Tinh Thạch.

Chu Hiên đáp.

Nghe được rằng có thể dùng Phương Tinh Thạch để mua, trong lòng La Chỉnh lập tức lay động. Những thứ khác hẳn không có nhiều cho lắm, thế nhưng trong nhẫn trữ vật của hắn thì lại có đến hàng trăm khối Phương Tinh Thạch. Tuy nhiên, khi nghe tiếp đến đoạn hai Phương Tinh Thạch mới có thể mua được một điểm tích lũy, hắn lại cảm thấy có chút buồn bực...

Theo mức tỷ giá hối đoái này, bất kì một đệ tử ngoại môn nào của Thanh Vân Tông bước ra bên ngoài cũng có thể làm phú ông cả đời.

“Một trăm Phương Tinh Thạch, cũng chỉ tương đương với năm mươi điểm tích lũy mà thôi. Còn thiếu năm mươi điểm tích lũy, ta phải đi nơi nào kiếm đây? Nếu như là làm nhiệm vụ, nhanh nhất cũng phải mất đến ba tháng a!”

La Chỉnh ước gì giờ phút này hắn có thể ngay lập tức tiến vào Luyện Ngục Sơn.

- Huynh vừa mới nói là có hai cách để tiến vào Luyện Ngục Sơn, ta muốn biết cách còn lại là gì?

La Chỉnh hỏi.

Chu Hiên cười "hắc hắc", nói:

- Cái này thì đơn giản a! Cố ý phạm vào môn quy, bị tông môn xử phạt, thì huynh có thể sẽ bị đưa vào Luyện Ngục Sơn rồi.

- ...

La Chỉnh trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng không nhin được, liền cười nói:

- Đúng là cách hay a!

Nói thì nói vậy, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

Hắn không phải là đệ tử sĩ tộc, ở Thanh Vân Tông cũng không có ai làm chỗ dựa. Hiện giờ hắn không có cách nào tốt hơn để tiến vào Luyện Ngục Sơn.

“Vấn đề này không thể vội vã được.”

Hiện tại La Chỉnh đang hận chính bản thân khi sinh ra không có thêm một đôi cánh, để hắn có thể bay vào trong Luyện Ngục Sơn cứu La yên ra. Dù vậy, nội tâm của La Chỉnh hiểu rõ, cái suy nghĩ này cũng quá mức phi thực tế rồi.

...

Trong mấy ngày tiếp theo, La Chỉnh cũng không có vội vã đi nhận nhiệm vụ ngay. Hiện tại, hắn muốn nghiên cứu hai bản công pháp kia một chút.

Vào lúc này, trên hai tay của La Chỉnh có hai cuốn sách, một là cuốn Thiên giai công pháp, còn cuốn còn lại chính là cái gọi là Thánh giai công pháp kia.

Muốn trong khoảng thời gian ngắn lĩnh ngộ hết tường tận, chẳng khác nào là chuyện vọng tưởng, viễn vông. Cho dù là người có thiên phú cao đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể lĩnh ngộ hết trong thời gian ngắn được.

La Chỉnh lấy Thiên Ma Thần Quyền đọc sơ qua một lần, ngay sau đó hắn liền hiểu vì sao lão nhân kia lại nói rất khó để tu luyện cuốn Thánh giai công pháp này.

Điểm trọng yếu nhất khi tu luyện Thiên Ma Thần Quyền, đó chính là phải nắm giữ được Thiên Ma chân khí!

Thời điểm vận chuyển Tử Đan Quyền, toàn thân La Chỉnh phảng phất ra hào quang màu tím nhàn nhạt, đó chính là chân khí của Tử Đan Quyền.

Công pháp tu luyện khác nhau, chân khí sinh ra cũng khác nhau.

Ví dụ như tên Luyện Khí Sư Tà Lang kia, công pháp hãn tu luyện tạo ra một loại hỏa diễm có hình dáng tựa như đóa sen, đó cũng là một loại chân khí.

Ngộ tính của La Chỉnh rất cao. Ban đầu, khi hãn bắt đầu luyện Tử Đan Quyền, chỉ mất gần một ngày là đã có thể sinh ra khí cảm rồi. Ba ngày sau, trong cơ thể La Chỉnh đã sinh ra luồng ánh sáng tím đầu tiên.

Lật trang thứ nhất của Thiên Ma Thần Quyền ra, ở phía trên là một bức vẽ, có hình một tên Ma tộc đang bày ra một loại tư thế kỳ lạ.

Động tác này làm La Chỉnh cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Thực hiện xong, La Chỉnh liền dựa theo tâm pháp đã được đánh dấu ở trong hình vẽ, vận chuyển lực lượng trong cơ thể.

Sau khi vận chuyển hết một vòng Chu Thiên, La Chỉnh vẫn cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, không có bất kì Thiên Ma chân khí gì xuất hiện, cơ bản không có bất kì một chút phản ứng nào.

Lần thứ nhất, không hiệu quả.

Lần thứ hai, vẫn không có phản ứng hay có chút khác lạ gì.

Lần thứ ba...

La Chỉnh vẫn tiếp tục kiên trì, nhẫn nại. Nếu hãn có thể trong phút chốc tu luyện thành công Thánh giai công pháp, đây mới là chuyện kì quái.

...

Lần thứ năm mươi... Lần thứ một trăm... Lần thứ hai trăm...

Trong ba ngày, La Chỉnh không ngủ hay nghỉ ngơi một giây nào, liên tục tu luyện ở trong phòng của mình.

Cuối cùng, vẫn không có chút hiệu quả nào.

Ba ngày sau, rốt cuộc vẽ nghi hoặc cũng hiện lên bên trong ánh mắt của La Chỉnh.

Thiên Ma Thần Quyền khó tu luyện, hẳn đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc này.

Dù sao đây cũng là một quyển Thánh giai công giáp, hơn nữa, nó còn đến từ Ma tộc. Phương thức vận chuyển của tâm pháp được ghi lại bên trong đều có xu hướng đi trái ngược với tâm pháp công pháp của Nhân tộc.

Như là:

"Trước dư lực, rồi sau đó tuần,

Sau dư lực, từ trên phù xuống,

Từ trên xuống dưới, *vô thủy vô chung,

Tuần hoàn đáp lại."

*Vô Thủy Vô Chung: Không đầu không cuối, tức là không có nơi bắt đầu, cũng chẳng nơi cuối cùng.

Lời này chính là đem lực lượng liên tục khuếch tán ở ngực trước, rồi vận lực dọc theo lục phủ ngũ tạng mà tuần hoàn.

Đây chính là điều mà hầu hết mọi người không thể làm được.

Dựa theo phương pháp vận lực này, chỉ cần tuần hoàn một vòng thôi là đã phải chịu nội thương rồi. Sau hai, ba vòng tuần hoàn nữa, chỉ sợ rằng xương sườn cũng sẽ vỡ ra.

Cũng may là thân thể của La Chỉnh hãn cường hãn hơn người, rắc rối này đối với hãn cũng không tính là phiền phức gì.

Thế nhưng, hãn rõ ràng đã vận chuyển lực lượng đúng theo tâm pháp, sao lại không thể sinh ra một tia Thiên Ma chân khí gì cơ chứ?

“Chẳng lẽ là do phương pháp tu luyện của ta có gì sai sao?”

Không sợ đi đường vòng, chỉ sợ đi lầm đường. La Chỉnh quyết định tạm gác chuyện tu luyện Thiên Ma Thần Quyền lại một bên, quay sang nghiên cứu cuốn Thiên giai công pháp, Tinh Thần Thứ kia.

So với Thiên Ma Thần Quyền, La Chỉnh tu luyện Tinh Thần Thứ dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy nói Tinh Thần Thứ là Thiên giai công pháp, nhưng độ khó khi tu luyện nó lại không cao cho lắm. Chỉ là, mức độ yêu cầu đối với độ cường hãn của linh hồn lại cực kì cao mà thôi.

Tinh Thần Thứ là một quyển công pháp vô cùng đắt giá, phân thành Linh Hồn Ngoại Phóng và Hóa Hồn Vi Thích. Linh Hồn Ngoại Phóng thì có thể trực tiếp phóng linh hồn ra ngoài, còn Hóa Hồn Vi Thích thì lại biến linh hồn thành một thanh thích dài bằng linh hồn, tương tự như Hình Thiên Ý vậy, công kích vào linh hồn của đối phương, làm cho đối phương cảm thấy mê muội trong khoảng thời gian ngắn.

“Cái này cũng cực kì hữu ích a! Ngay lúc hai bên đang đối chiến, bất thành linh sử dụng Tinh Thần Thứ sẽ khiến đối thủ không kịp trở tay, lâm vào trong mê muội. Dù chỉ trong thời gian ngắn thôi, nhưng cũng đã đủ để ảnh hưởng tới trận đấu rồi. Hơn nữa, nếu là trong thời khắc chiến đấu sinh tử, chỉ sợ rằng đây cũng là chiêu thức then chốt để quyết định a!”

“Tuy nhiên, Tinh Thần Thứ này lại có một khuyết điểm chí mạng. Đó là nếu như linh hồn của đối phương mạnh hơn linh hồn của người sử dụng, thì chiêu thức này lại không có hiệu quả gì.”

Thế nhưng, trong cùng cảnh giới, người có linh hồn cường đại hơn La Chỉnh chỉ sợ không có bao nhiêu.

Với tốc độ lĩnh ngộ của La Chỉnh, ba ngày sau, La Chỉnh liền cảm ngộ được Linh Hồn Ngoại Phóng của Tinh Thần Thứ.

Phóng linh hồn ra ngoài so với phóng chân nguyên ra ngoài có sự khác biệt rất lớn.

Muốn phóng chân nguyên ra ngoài, điều trước tiên đó là cần phải tiến vào Tiên Thiên Bí Cảnh, đem chân khí bản mệnh hóa làm chân nguyên. Sau đó mới có thể tùy ý điều khiển chân nguyên rời khỏi cơ thể, công kích đối phương.

Còn Linh Hồn Ngoại Phóng thì lại trực tiếp phóng xuất linh hồn của mình ra ngoài cơ thể, đối với cảnh giới thì không có yêu cầu gì. Thế nhưng, điều kiện đối với linh hồn lại cực kỳ cao.

Bởi vì linh hồn của con người rất mong manh, một khi rời khỏi thân thể, có thể dễ dàng bị tà khí bên ngoài gây thương tích.

Nếu để một người có cường độ linh hồn thấp tu luyện cái Linh Hồn Ngoại Phóng này, không lâu sau đó người này sẽ bị hao tổn tinh thần.

Chỉ là, đối với La Chỉnh mà nói, đây cũng không phải là một chuyện khó khăn gì.

Linh Hồn Ngoại Phóng xem như hần đã làm được rồi. Thế nhưng, bước thứ hai, Hóa Hồn Vi Thích lại khiến La Chỉnh cảm thấy khó tu luyện vô cùng.

Hóa Hồn Vi Thích, nghe qua có vẻ rất đơn giản, chính là biến linh hồn thành một cây thích bén nhọn.

Biết thì dễ nhưng đến khi làm mới khó. Khi thực sự bắt tay vào tu luyện, La Chỉnh mới nhận ra rằng mọi chuyện không có đơn giản như vậy. Mỗi một lần đem linh hồn ngưng tụ, trong nội tâm hẳn liền sinh ra một cảm giác không tự nhiên, rồi dẫn đến việc thất bại.

Sau hơn mười ngày, La Chỉnh vẫn bị mắc kẹt lại trong bước Hóa Hồn Vi Thích này. Bất luận hẩn mảy mò tìm hiểu như thế nào, kết quả vẫn như trước, đều không thể ngưng tụ thành công.

Cuối cùng, trên mặt La Chỉnh hiện lên nụ cười khổ.

“Quả nhiên tu luyện Thiên giai công pháp cũng không thể dễ dàng thành công như vậy được!”

“Ta muốn trong khoảng thời gian ngắn học xong một quyển Thiên giai công pháp, một quyển Thánh giai công pháp, chẳng khác nào là chuyện viển vông. Con đường tu luyện, chính là dựa vào việc chăm chỉ khổ ngỗ, luyện ngày tích đêm. Đối với loại chuyện này, chính ta cũng không thể gấp gáp được.”

Từ khi tiến vào Tiểu Vũ Phong rồi nhận đồ của đệ tử ngoại môn xong, La Chỉnh liền ở trong phòng bế quan cho đến tận bây giờ. Hôm nay hẩn quyết định ra ngoài xem một chút.

Vừa mới bước vào Tiểu Vũ Phong liền bế quan hết nửa tháng, hành động quỷ dị này của La Chỉnh khiến không ít đệ tử ngoại môn chú ý đến.

La Chỉnh bước ra khỏi phòng của mình rồi bước đi.

Đúng lúc gặp Mạc Xán đi qua, hẩn liền kéo Mạc Xán đi nhà tắm, tắm rửa một phen.

Ở Tiểu Vũ Phong, nhà tắm, nhà ăn, *lâm viên, sảnh trà, tất cả các tiện nghi sinh hoạt đều có đầy đủ.

*Lâm Viên: khu rừng được sử dụng như một vườn công cộng lớn.

Sau khi thư thái tắm rửa xong, cả hai đều đi tới nhà ăn ăn cơm.

Trong phòng ăn, bàn ghế được xếp thành hàng ngăn nắp, gọn gàng. Cách bài trí ở nơi đây cũng rất đẹp, tinh mỹ vô cùng, trông có vẻ khá xa hoa, so với cấm viện của Hoàng Cung cũng không kém bao nhiêu.

La Chính cùng Mạc Xán vừa ngồi xuống ghế, liền có người phục vụ đến đem thức ăn lên.

Các món ăn hương vị đều đầy đủ, ngay cả cơm cũng được làm từ gạo Cung Long Nha đặc biệt của Đông Vực. Loại gạo này, cũng chỉ có các thành viên trung tâm của các gia tộc mới có tư cách thưởng thức mà thôi. Đưa vào miệng mềm mà không dính, hương vị ngọt ngào thơm ngon, ăn không ngán. Thế nhưng, ở Thanh Vân Tông, thứ này đệ tử ngoại môn muốn đến lấy ăn lúc nào cũng được.

Cả hai cầm đũa lên bắt đầu ăn, bỗng cửa nhà ăn mở ra, theo sau đó là sáu, bảy người hướng về phía La Chính, Mạc xán đang ngồi mà tới.

- Cút ngay! Đây là chỗ của lão tử!

Đi đầu là một người thanh niên, hắn nhìn qua La Chính, nhe răng cười cười.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Khiêu Chiến

Mạc Xán thấy thế, liền bí mật kéo kéo ống tay áo của La Chỉnh, nói:

- Hay là chúng ta đi chỗ khác ngồi đi.

“Dù cho người này không thể trêu vào, nhưng cũng không đến mức phải như vậy chứ?”

La Chỉnh lại tiếp tục ăn cơm, hắn không ngẩng đầu lên, cũng không thèm để ý đến.

- Ta kêu người cút đi chỗ khác! Có nghe hay không?

Thấy La Chỉnh vẫn ngồi yên tại chỗ, chẳng thèm để ý đến lời hăn nói. Người thanh niên kia liền vỗ mạnh tay xuống bàn một cái. Chiếc bàn này được làm bằng Nham Mộc, rắn chắc cực kì. Dưới lực vỗ của tên kia, trên mặt bàn liền in hằn lên một dấu tay. Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được cường lực của tên này hùng hồn đến mức nào.

La Chỉnh vẫn cúi đầu ăn cơm như trước. Miệng nhai kỹ, chậm chậm nuốt thức ăn xuống cổ họng. Như thể là chuyện xảy ra xung quanh không liên quan gì đến hăn vậy.

- Ta phỉ vào!

Thanh niên kia thấy La Chỉnh vẫn không có phản ứng gì, liền nhổ một ngụm nước bọt vào trong mâm cơm của La Chỉnh, cười nhạo nói:

- Để lão tử xem người ăn như thế nào!

La Chinh chợt đột nhiên đứng bật dậy. Một tay thoáng lướt ra, nhanh như tia chớp, túm lấy cổ áo của người thanh niên kia. Tay còn lại thì siết lại thành quả đấm, chỉ một chút xíu nữa là nắm đấm kia sẽ đánh thẳng vào đầu của tên kia rồi.

Vào thời khắc này, Mạc Xán đang đứng bên cạnh chợt kéo La Chinh lại, vội vàng kêu lên:

- La Chinh huynh, không thể đánh nhau ở chỗ này! Dựa theo môn quy của Thanh Vân Tông, đệ tử ấu ả lẫn nhau sẽ bị khấu trừ đi điểm tích lũy. Nếu huynh không có đủ điểm tích lũy, nhẹ thì bị đuổi ra khỏi Thanh Vân Tông, nặng thì sẽ bị nhốt vào Luyện Ngục Sơn!

Nghe được lời Mạc Xán nói, La Chinh cũng dần bình tĩnh lại. Sau khi gia nhập vào Tiểu Vũ Phong được mấy ngày, hắn cũng biết đến những quy củ này.

Trước khi La Chinh chưa có đủ thực lực, những quy củ này đối với hắn giống như là Lôi Trì vậy, hiện tại hắn không thể không quan tâm đến những quy củ này được. Về điều này, trước đây Chu Hiến cũng đã từng nói qua, Tô đạo sư cũng đã đề cập sơ lược qua.

“Tên kia rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước. Mục đích của hắn hắn là muốn ta tự mình động thủ, ép ta phạm vào môn quy, đuổi ta ra khỏi Thanh Vân Tông.”

Vừa nghĩ đến đây, trên khuôn mặt La Chinh chợt hiện lên một nụ cười bình thản. Ngay sau đó hắn liền buông lỏng hay tay ra, chậm rãi nhìn vào người thanh niên kia, nói:

- Ta không biết là ai đã sai người đến gây phiền phức cho bọn ta. Nhưng để ta nói thật cho người biết, ta nghĩ rằng chỉ số thông minh của người thực sự rất thấp a! Cũng chỉ có những tên đầu óc không được tốt cho lắm mới nghĩ ra thủ đoạn hạ lưu này khiêu khích ta mà thôi! Nếu người đã

muốn chết đến thế, ta đành cho người một cơ hội vậy. Liệu người có muốn khiêu chiến với ta không? Sao? Thế nào?

Nghe La Chỉnh nói vậy, người thanh niên đang đứng ở giữa đám người kia liền cười lên như điên, nói:

- Ha ha, tại ta sợ rằng người là một con rùa đen chỉ biết rụt đầu không dám ứng chiến mà thôi. Đã như vậy, liền lên lôi đài đi. Ai không đi, người đó sẽ là con rùa!

Theo môn quy của Thanh Vân Tông, nghiêm cấm đệ tử ấu dả lẫn nhau. Một khi phát hiện ra, nghiêm trị không tha.

Thế nhưng, Thanh Vân Tông vốn chính là thánh địa của võ đạo. Là nơi võ đạo chi thân, huyết khí phương cương. Hơn trăm vạn đệ tử ở nơi đây không thể không có mâu thuẫn với nhau được.

Mà biện pháp giải quyết loại chuyện này, chính là quyết đấu trên lôi đài.

Lôi đài này, trên mỗi ngọn sơn phong đều có một cái. Tiểu Vũ Phong hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

- Khoan đã! Chờ một chút! Mọi người có thể thương lượng với nhau mà, không cần phải lên đài quyết đấu đâu!

Người vừa nói là Chu Hiển. Hắn vừa mới bước vào nhà ăn đã lập tức nhìn thấy cảnh tượng giường cung bạt kiếm này, liền vội vàng chạy đến khuyên giải.

- Chu Hiển, chuyện này không đến phiên người xía vào?

Người thanh niên kia cười lạnh nói:

- Tên tiểu này đã đáp ứng lên lời đài quyết đấu với ta, giờ hồi hận cũng không kịp nữa rồi. Ta cho hãn thời gian ba ngày. Ba ngày sau, đến nhật xác của hãn về đi!

Sau khi nói xong, hãn cùng đám người kia liền quay đầu rời đi.

- Ta nói La Chỉnh huynh, huynh chọc ai không chọc, sao lại chọc đến người này cơ chứ?

Chu Hiên mặt đầy lo lắng mà hỏi.

Mạc Xán đang đứng ở bên chột tiến lên giải thích:

- Chu Hiên huynh, cũng không thể trách La Chỉnh được, là do bọn hãn chủ động đến gây chuyện a.

- Cho dù là vậy, mọi người cũng có thể nhường nhịn một chút mà. Tên kia không dễ chọc vào đâu, hãn gọi là Từ Liệt. Ở trong hơn vạn đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong, hãn xếp hạng thứ ba mươi! Tuy còn chưa bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh, thế nhưng hiện tại hãn cũng đã là cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên rồi!

Khó trách Chu Hiên lại cảm thấy lo lắng bất an, dù sao thì La Chỉnh cũng chỉ là Luyện Tạng Cảnh đỉnh phong mà thôi. Không ngờ rằng La Chỉnh sẽ đồng ý quyết đấu cùng một cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên. Trong mắt của Chu Hiên, hành động này chẳng khác nào tự tìm đường chết.

- Bán Bộ Tiên Thiên! Trong đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong xếp hạng thứ ba mươi! Vậy giờ phải làm sao?

Khi nghe đến bốn chữ "Bán Bộ Tiên Thiên", Mạc Xán vẫn không nhịn được thấp thỏm lo âu trong lòng. Tuy hãn biết thực lực của La Chỉnh đúng thật là trác tuyệt, không phải là thứ mà Luyện Tạng Cảnh bình thường có thể so sánh. Thế nhưng, nếu so với Bán Bộ Tiên Thiên, thì vẫn còn cách

nhau cả một cái Luyện Tủy Cảnh a. Mức độ chênh lệch này cũng là quá lớn đi.

“Bán Bộ Tiên Thiên sao?”

Sau khi nghe xong, La Chính cũng có chút nhú nhú mày. Tại Huyết Sắc Thí Luyện, đúng là hắn hoàn toàn dựa vào thực lực của mình đánh chết một Huyền Thú Ngũ cấp, một tên Ma tộc có thể so với cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh của nhân loại. Nhưng cũng không thể không kể đến một chút trùng hợp ngẫu nhiên cùng với một ít vận khí trong chuyện này.

Lực lượng cùng lực phòng ngự của tên Ma tộc kia đúng thực là ngang ngửa với trình độ Tiên Thiên Bí Cảnh. Thế nhưng, dù sao đây cũng là một hư vật mà thôi, không có linh trí, cũng chẳng thể điều khiển được chân nguyên.

Hơn nữa, cũng nhờ vào việc trong lúc cấp bách hắn ném ra thanh phi đao bị tàn phá kia. Nếu như tại thời điểm mấu chốt thanh phi đao không phát huy ra uy lực kinh người, chỉ sợ chính hắn đã bị loại bỏ ra khỏi Huyết Sắc Thí Luyện rồi.

- Về vấn đề này, ta thấy rằng chúng ta vẫn nên đi gặp Tô đạo sư hỏi báo một chút, không nên đi lôi đài quyết đấu thì tốt hơn?

Vào lúc này, Chu Hiến chợt nhớ tới Tô đạo sư.

Phần lớn những đạo sư ở Tiểu Vũ Phong này, trên ý nghĩa, cũng không được xem như là sư phụ của đám đệ tử bọn hắn. Như Tô đạo sư, dưới tình huống bình thường sẽ không can thiệp vào chuyện tu luyện của các đệ tử. Vào mỗi ngày, bọn họ sẽ ban bố ra một vài nhiệm vụ, tổ chức các hoạt động tông môn, giữ gìn trật tự trong sơn phong, cùng với làm những chuyện như ban thưởng mà thôi.

Nhưng... chắc chắn bọn họ sẽ không trực tiếp dạy bảo cho các đệ tử tu luyện.

Xét cho cùng, có thể nói bọn họ giống như người quản lý của Tiểu Vũ Phong vậy.

“Chu Hiên nói cũng đúng, loại chuyện này để cho Tô Linh Vận ra mặt can thiệp cũng tốt.”

Trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc La Chỉnh lại lắc đầu, nói:

- Dường như người này đang muốn nhắm vào ta, muốn trốn cũng không thoát được. Huống hồ La Chỉnh ta đã đáp ứng quyết chiến lên lôi đài. Một lời đã nói ra, há có thể nuốt lời. Nếu như chỉ vì gặp một chút phiền phức nho nhỏ này mà lùi bước, sợ rằng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến tâm võ đạo của ta!

Võ giả hành tẩu chi đạo, đúng là cần phải dựa vào một phần chấp niệm.

Người có thể đạt được đại thành tựu, không phải là người chỉ dựa vào mỗi sự mạnh mẽ của bản thân thôi là được, mà còn phải là người đến chết cũng không buông bỏ chấp niệm của mình.

Nếu như hôm nay La Chỉnh hấn gặp chuyện liền lùi bước, vậy thì một ngày kia gặp chuyện, hấn cũng có thể tìm được lí do để lùi bước, chấp niệm trong hấn sẽ từ từ dao động. Nếu không có phần chấp niệm này, vậy võ đạo của hấn đến đây cũng nên kết thúc rồi.

Huống hồ gì tên Từ Liệt này còn chưa tìm hiểu căn kẽ đã dám đến tìm hấn gây phiền toái, hấn là bị người ta sai khiến. Chỉ là, La Chỉnh không có cách nào đoán ra người này là ai mà thôi.

“Là đám người Vương Nhất Định sao? Hay là Phương gia? Hay là tên tiểu tử họ Gia Cát kia?”

La Chỉnh cũng không muốn ngồi đây đoán mò nữa. Bất kể là ai muốn đến tìm hắc chơi đùa, hắc sẽ phụng bồi đến cùng.

- La Chỉnh, huynh... Ai!

Chu Hiến cũng rất nhiệt tâm. Xét từ góc nhìn của La Chỉnh, trong lòng Chu Hiến, so với La Chỉnh, còn phải lo lắng hơn.

Trong nhà ăn, rất nhiều đệ tử ngoại môn nhìn La Chỉnh với ánh mắt tràn đầy vẻ thương cảm.

- Một tên đệ tử ngoại môn chỉ vừa mới tiến vào Tiểu Vũ Phong mà thôi, vậy mà cũng dám nhận lời khiêu chiến của Từ Liệt, bước lên lôi đài sao? Đây không phải là muốn chết thì là gì. Trên lôi đài, quyền cước không có mắt, coi là đánh chết người cũng không cần phải chịu bất cứ một trách nhiệm gì!

Dưới tình huống bình thường, nếu không có thâm cừ đại hận gì, hắc sẽ chẳng đáng để bước lên lôi đài.

- Tên tiểu tử này chỉ sợ sẽ không sống quá ngày mai rồi.

Thế nhưng La Chỉnh căn bản không cho rằng điều này là đúng. Hắc liền tiến tới an ủi Chu Hiến:

- Không có chuyện gì đâu, ngày mai nhớ đến lôi đài cổ vũ cho ta đấy!

Bán Bộ Tiên Thiên... Đối với La Chỉnh mà nói, đúng thực là khá khó để giải quyết. Lúc trước, thời điểm giao thủ cùng Tà Lang, hắc chỉ vừa mới bước vào Luyện Tạng Cảnh mà thôi, hắc thắng trận đó đích thật rất gian nan. Hơn nữa, vào lúc đó, Tà Lang đã sức cùng lực kiệt rồi.

Hiện tại, thực lực của La Chỉnh hẳn không chỉ lên đến Luyện Tạng Cảnh đỉnh phong, mà hẳn còn thấp sáng được hai miếng vảy rồng trên thân của bức phù điêu Thanh Long kia. Nếu chỉ tính riêng thực lực mà thôi, La Chỉnh có lòng tin rằng hẳn sẽ không thua kém gì so với Luyện Tủy Cảnh cả. Thậm chí, so với Luyện Tủy Cảnh còn mạnh hơn rất nhiều.

“Tiếp nhận lời khiêu chiến của một tu luyện giả Bán Bộ Tiên Thiên, đúng thực là có chút mạo hiểm. Thế nhưng ta cũng không phải không có lực để đánh một trận!”

Đối với trận quyết đấu trên lôi đài vào ngày mai, Chu Hiển vẫn cảm thấy lo lắng vô cùng.

“La Chỉnh cùng lắm cũng chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi. Gia nhập Tiểu Vũ Phong cũng chỉ có trên dưới nửa tháng. Là một tên ma mới, lại dám tiếp nhận lời khiêu chiến từ Từ Liệt. Rốt cuộc La Chỉnh này là tên gốc hay tên dần đây?”

Sau khi La Chỉnh và Mạc Xán rời khỏi nhà ăn, Chu Hiển cân nhắc một hồi lâu. Cuối cùng vẫn là quyết định đem chuyện này hồi báo cho Tô đạo sư.

Mấy hôm trước, Tô đạo sư đã bí mật dặn dò qua với hẳn, nếu La Chỉnh có bất kì một động tĩnh hay biểu hiện gì, cũng phải chủ động báo lại cho nàng biết.

Tuy nhiên, điều làm Chu Hiển không dự đoán được là, sau khi Tô đạo sư biết được chuyện này, trên mặt cũng không có bất kì một biểu cảm gì, ngay cả một chút lo lắng cũng không có. Tô đạo sư chỉ nói rằng nàng sẽ đến quan chiến trận lôi đài ngày mai mà thôi.

Nếu không phải là cố kị thân phận, Chu Hiển thật muốn hỏi Tô đạo sư xem, vì sao lại không có ra tay ngăn cản trận quyết chiến này.

Tô Linh Vận đương nhiên sẽ không ngăn trở chuyện này. Mục tiêu lớn nhất của nàng hiện giờ, chính là tại Tiểu Vũ Phong bồi dưỡng ra một đệ tử siêu cấp, mạnh đến mức có thể áp chế được ba mươi hai ngọn sơn phong còn lại!

Thực chất, đối với Tô Linh Vận, La Chỉnh chỉ là kẻ dự bị mà thôi. Trong Tiểu Vũ Phong cũng không thiếu đệ tử nội môn mạnh mẽ. Luận về thực lực, những đệ tử nội môn kia hiển nhiên vượt hơn xa La Chỉnh rất nhiều. Thế nhưng, nàng lại có một loại dự cảm như ẩn như hiện không hiểu, nàng dường như cảm thấy rằng người thiếu niên này sớm muộn rồi cũng sẽ trưởng thành đến mức ngay cả nàng cũng phải ngẩng đầu lên ngưỡng vọng.

Đối với loại này đệ tử, Tô Linh Vận chắc chắn sẽ không đi can thiệp nhiều. Chỉ có để cho hắn tự mình tích luyện, không ngừng chiến đấu vượt qua thời khắc sinh tử, mới có thể bộc phát được tiềm lực chân chính của bản thân hắn.

Cho nên, dù cho Từ Liệt không ra tay, Tô Linh Vận cũng sẽ tự mình chọn ra vài đệ tử đi tìm La Chỉnh để gây "phiền toái".

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cảnh Giới Vong Ngã

- Tại sao La Chỉnh lại ngu ngốc đến vậy cơ chứ? Vậy mà lại đi chấp nhận khiêu chiến cùng Từ Liệt. Nếu là ta, ta liền ngậm chặt miệng lại, đánh chết cũng không đáp ứng a!

- Hắc hắc, hắc tên này vừa mới thông qua thí luyện khảo hạch, trở thành đệ tử ngoại môn, liền tâm cao khí ngạo, cho rằng mình là vô địch thiên hạ rồi. Loại người như vậy, sớm muộn gì cũng phải trả giá bằng máu thôi.

- Ta nghe nói chuyện không phải như vậy. La Chỉnh này cực kỳ khí phách, trực tiếp chủ động khiêu chiến với Từ Liệt!

Rất nhanh, chuyện La Chỉnh muốn khiêu chiến với Từ Liệt dường như đã trở thành một tin tức cực kỳ nóng hổi, truyền ra khắp cả ngoại môn của Tiểu Vũ Phong.

La Chỉnh, nhân vật chính trong trận quyết đấu lôi đài, hiện đang lạnh nhạt ngồi trên giường của mình, tiếp tục khổ tu Tinh Thần Thứ.

Còn có mấy ngày nữa là lên lôi đài rồi. Hắc đã đáp ứng chuyện khiêu chiến, tuyệt đối sẽ không làm loại rùa đen rụt đầu.

Nếu như trước lúc đó hắc có thể luyện thành Hóa Hồn Vi Thích, thì phần thắng mà hắc nắm chắc sẽ lớn hơn một chút.

“Hóa Hồn Vi Thích... Rốt cuộc phải làm sao mới có thể huyền hóa linh hồn thành một cây thích đây?”

Linh hồn là thứ vô hình vô chất. Dưới tình huống thông thường, linh hồn đều duy trì ở trạng thái của riêng nó.

Trong lúc đang ngồi thiền, bất tri bất giác hắc đã đi vào trong bản ngã của mình.

Linh hồn của La Chỉnh liền hiện ra hình dạng của chính hắc.

Chỉ cần không quên mất chính mình, thì linh hồn của hắc sẽ luôn duy trì ở hình dạng này, không thể hóa thành hình dạng khác, càng không thể Hóa Hồn Vi Thích.

“Chỉ có hoàn toàn quên đi bản thân mình, mới có thể biến linh hồn hóa thành hình dạng, trạng thái khác.”

Nghĩ đến đây, trong lòng La Chỉnh bỗng lóe lên một tia sáng.

- Ta hiểu rồi! Mấu chốt của bước này, chính là vong ngã!

“Nhưng... Làm sao để tiến vào cảnh giới vong ngã đây? Hoàn toàn quên đi chính mình là sao? Điều này... Làm sao có thể?”

La Chỉnh nhíu chiu chân mày. Ngay sau đó, hắc liền nhắm hai mắt lại, tựa như muốn quên mất đi mình là ai.

Qua hơn nửa canh giờ, ngoại trừ cảm giác ử rũ mệt mỏi liên tục ập đến ra, cũng không có bất kì một điều gì khác lạ xảy ra.

La Chỉnh có chút mất kiên nhẫn, trong lòng cảm thấy hơi chán nản. Chính mình lựa chọn hai quyển công pháp thượng phẩm, cuối cùng bởi vì tư chất kém cỏi, một quyển cũng không thể lĩnh ngộ được. Việc này đúng thực là một chuyện đả kích rất lớn đối với hắc.

Mang theo cảm giác buồn bực, La Chỉnh rời khỏi gian phòng của mình, đi theo đường mòn hướng lên đỉnh của Tiểu Vũ Phong mà leo lên.

Hiện tại mới chỉ là canh năm mà thôi. Bên ngoài mặt trời vẫn còn chưa hoàn toàn ló dạng, xung quanh đều là một mảnh yên tĩnh.

Trên con đường núi, cách khoảng sáu, bảy trượng, có một chỗ vách núi cao chót vót, mở rộng ra bên ngoài. Tạo thành một đài quan sát bằng thiên nhiên.

Ở trước đài quan sát có một tòa tiểu đình tinh xảo.

Vào lúc này, không có bất kì ai ở trong tòa tiểu đình này cả.

La Chỉnh đi dạo tới, đứng ở trong tiểu đình, ánh mắt nhìn ra phía xa. Dõi theo quan cảnh những ngọn sơn phong liên miên không dứt như ẩn mình vào trong những đám mây trắng xóa.

Ngọn sơn phong gần với chỗ này nhất, chính là Thiên Quỳnh Phong, xếp hạng thứ hai mươi mốt. Ngọn sơn phong xa hơn Thiên Quỳnh Phong một chút, là Hoàn Linh Phong, xếp hạng thứ năm...

Những ngọn sơn phong này, đứng sừng sững như vậy có lẽ cũng đã hơn trăm vạn, ngàn vạn năm rồi. Đệ tử dù cho thiên phú có cao, dung mạo có xinh đẹp, đối với những ngọn sơn phong này, bọn họ cũng chỉ lặng lẽ trôi qua như dòng chảy của thời gian mà thôi.

La Chỉnh đứng ở nơi này, cảm thụ quan cảnh hùng vĩ xung quanh. Hắn cảm thấy bản thân mình cứ như là một hạt cát nhỏ bé bên trong một con sông rộng lớn vậy.

Đối mặt với viễn cảnh này, trong lòng La Chỉnh đột nhiên có một hồi xúc động.

Qua thời gian, La Chỉnh nhắm dần hai mắt lại, tưởng tượng chính mình càng ngày càng nhỏ bé. So với hạt cát, thứ còn nhỏ hơn cả hạt cát chính là hạt bụi, so với hạt bụi...

Nhỏ đến mức không còn đáng kể, bé đến độ gần như là hư vô...

"Ầm" một tiếng. Trong đầu của La Chỉnh dường như đã mở ra một cánh cổng vàng.

Ngay lúc này, La Chỉnh dùng phương pháp riêng của mình tiến vào hư vô, để cho bản thân hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không còn tồn tại trên thế gian. Đây chính là cảnh giới vong ngã!

La Chỉnh chợt mở hai mắt ra, thế nhưng, hết thấy tất cả các sự vật trước mắt cứ như là không ở trong mắt hắn vậy. Phảng phất như muốn biến thành cây liền có thể biến thành cây, muốn biến thành cỏ liền có thể biến thành cỏ. Như thế hết thấy vạn vật trên thế gian La Chỉnh hăn đều có thể biến ảo.

Về phần Hóa Hồn Vi Thích, tầng thứ hai của Tinh Thần Thứ. Suy nghĩ của La Chỉnh khê chuyển, chợt có một cây thích nhọn hoắt, có chút tối tăm mờ mịt, nương theo mi tâm phóng ra bên ngoài.

“Cuối cùng thành công rồi!”

Hiện tại, hăn đã thành công trong việc phóng ra Hóa Hồn Vi Thích. Cái thanh thích mờ mờ nhọn hoắt kia chính là linh hồn của La Chỉnh hăn biến ảo mà thành. Ngoài trừ chính hăn ra, những người khắc căn bản không thể nhìn thấy được.

“Nếu dùng trong chiến đấu, đúng thật là khó lòng phòng bị a!”

Tuy nhiên, cây thích kia chỉ có thể công kích trong khoảng cách một mét mà thôi. So với câu "Ngàn mét ở trong, khó lòng phòng bị" vẫn còn kém khá xa. Mặc dù vậy, hiện tại hăn cũng đã lĩnh ngộ được Vong Ngã Chi Cảnh, mở ra thêm một cây cày nổi bên kia sông, con đường tu luyện của hăn sau này hăn sẽ dễ đi hơn một chút.

La Chinh mỉm cười. Đối với trận tỉ thí ba ngày sau, vốn hẵn vẫn còn có chút lo lắng. Vào lúc này, trong lòng hẵn lại cảm thấy có chút chờ mong.

...

Ba ngày, đảo mắt cái đã trôi qua.

Ở Tiểu Vũ Phong, lôi đài luôn là chuyện thu hút sự chú ý của mọi người nhất.

Ở nơi đây, mọi người có thể quan sát những trận đấu chân chính, có thể cảm thụ được những thứ mà trong lúc tu luyện khó có thể đạt được.

Có rất nhiều đệ tử ngoại môn nhờ vào việc quan sát những trận chiến mà thông hiểu được thêm nhiều đạo lý, đúc kết lại tâm pháp của mình, từ đó giúp bản thân có cơ hội đột phá.

Trên con đường khắc khổ tu luyện, có thể coi là tẻ nhạt, không thể thiếu đi những trận quyết đấu ân oán cừu tình trên lôi đài này.

Huống hồ gì lần này lại là Luyện Tạng Cảnh đối chiến với Bán Bộ Tiên Thiên!

Nếu như nói Từ Liệt, Bán Bộ Tiên Thiên, là một con sư tử mạnh mẽ, vậy thì La Chinh, Luyện Tạng Cảnh, cứ như là một chú chuột nhỏ vậy. Cả hai hoàn toàn không nằm trong cùng một đẳng cấp.

Hầu hết mọi người đều khẳng định rằng trận đấu sẽ diễn ra rất ngắn ngủi. Kết quả cũng không cần phải nói. Hẳn là Từ Liệt sẽ ra tay hành hạ La Chinh cho đến chết.

Đám người Từ Liệt đã đi đến lôi đài chờ đợi từ rất sớm.

Hôm nay, đi theo Từ Liệt còn có thêm một người trung niên.

Người trung niên này trên đầu đội khăn vuông, thân mặc áo màu xám, trông đáng vẻ có lẽ là một hạ nhân.

Tuy nhiên, khi phần đông đệ tử ngoại môn nhìn vào đồ án hình bát quái được thêu trên chiếc áo xám của người trung niên, cũng chẳng có ai dám xem thường hẳn..

Cái đồ án hình bát quái này, chính là gia huy của Gia Cát gia, một trong Thất Đại Thế Gia.

Mặc dù người này chỉ là một tên hạ nhân mà thôi, thế nhưng hẳn lại đến từ Gia Cát gia. Sĩ tộc của Thất Đại Thế Gia trong toàn bộ vương triều được tính là tồn tại hàng đầu. Không phải là thứ mà ngoại môn đệ tử của Thanh Vân Tông có thể xem nhẹ.

- Thiếu gia nhà ta nói rằng, hôm nay, bất luận như nào, người này nhất định phải chết.

Người trung niên nghiêm túc nói. Dù cho đang đối mặt với Từ Liệt với thực lực Bán Bộ Tiên Thiên, trên mặt cũng tràn đầy vẻ kiêu căng, không hề đặt Từ Liệt vào trong mắt.

Tu luyện giả có thể bước vào Bán Bộ Tiên Thiên, ít nhiều gì trong người cũng mang theo một chút ngạo khí. Dù cho trong lòng khó chịu, thế nhưng con đường tương lai của Từ Liệt hẳn vẫn phải nhờ cậy vào vị "Thiếu gia" kia. Cho nên, hẳn vẫn cố kìm nén lại tính khí của mình, gật gật đầu nói:

- Đó là điều tất nhiên. Trên lôi đài, quyền cước không có mắt. Một tên Luyện Tạng Cảnh nho nhỏ mà thôi, cũng dám cả gan khiêu chiến với ta. Hiển nhiên là hẳn phải chết rồi!

Người trung niên nhẹ gật đầu, nói:

- Tốt lắm. Người không phải là vẫn muốn được tấn thăng làm đệ tử nội môn sao? Thiếu gia nói, nếu người có thể giải quyết được sự tình ngày hôm nay, tháng sau người sẽ được điều đi Hắc Nham Phong, hơn nữa còn trở thành đệ tử nội môn!

Từ Liệt nghe vậy liền mừng rỡ, luôn miệng nói:

- Vậy ta xin đa tạ thiếu gia trước.

Trở thành đệ tử nội môn, đối với sĩ tộc, đây quả thực là một chuyện cực kì dễ dàng. Thế nhưng đối với những đệ tử có gia cảnh hết sức bình thường như Từ Liệt, thì đây lại là một chuyện gian nan vô cùng.

Thời gian Từ Liệt tiến vào Tiểu Vũ Phong, tính đến nay cũng đã hơn năm năm. Trong năm năm này, thực lực của hắn đã có tiến bộ rất lớn. Đồng thời, hắn vẫn luôn mong muốn được trở thành đệ tử nội môn.

Cho dù là ở ngọn sơn phong nào, đãi ngộ của đệ tử nội môn so với đệ tử ngoại môn vẫn có một sự chênh lệch cực kì lớn. Đan dược tu luyện, tiền chi tiêu hàng tháng, tu luyện tràng được cung cấp để tu luyện, tất cả đều được tăng lên một cách rõ rệt.

Muốn đi vào nội môn, đệ tử ngoại môn nhất định phải trở hết tài năng, phải đứng ở phía trên vạn đệ tử ngoại môn khác. Mặc dù thực lực của Từ Liệt hắn không tệ, ở Tiểu Vũ Phong có thể xếp hạng thứ ba mươi. Thế nhưng, vào mỗi lần tranh đoạt danh ngạch đệ tử nội môn diễn ra, hắn đều thất bại trong gang tấc.

Trải qua năm năm chờ đợi, sự kiên nhẫn của hắn rốt cuộc cũng dần mất đi. Hiện tại, có người lại nói chỉ cần hắn giết chết La Chính, liền có thể đưa hắn vào Hắc Nham Phong xếp hạng thứ hai trong ba mươi ba ngọn sơn phong. Hơn nữa, còn có thể tấn thăng làm đệ tử nội môn. Chuyện này đối với Từ Liệt hắn tuyệt đối là một sự cám dỗ rất lớn.

Hắn không thể không động tâm được.

Về phần tên La Chinh vừa mới tiến vào Tiểu Vũ Phong kia, cũng chỉ là đá kê chân cho tiền đồ của hắn mà thôi. Liệu ai sẽ quan tâm đến cơ chứ?

Nghĩ đến việc bản thân mình rồi sẽ có một bước ngoặt mới, Từ Liệt không nhịn được, trên mặt liền hiện lên một tia hưng phấn.

Chờ đợi nửa canh giờ, Từ Liệt cảm thấy có chút nôn nóng, hắn cũng có cảm giác rằng thời gian trôi qua cực kì chậm rãi. Đồng thời, trong lòng sinh ra một chút nghi hoặc.

“Không phải là tên tiểu tử kia sau khi đồng ý ứng chiến lại cảm thấy hối hận đấy chứ?”

Những người đến đây chờ đợi xem cuộc chiến cũng nghị luận với nhau ầm ĩ cả lên.

Đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong là một tập thể lớn, danh dự của mỗi người đều rất trọng yếu. Nếu như La Chinh đáp ứng đối chiến rồi sau đó lại đổi ý, danh dự của hắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

- Tên La Chinh này hắn là không dám đến rồi. Nói năng khoác lác, lúc lâm trận lại cong đuôi lùi bước. Loại người này nhất định sẽ không có tiền đồ gì!

- Đi thôi! Đi thôi! Không có gì để xem nữa rồi. Để thời gian này đi tu luyện còn tốt hơn. Ta biết ngay Tiểu Vũ Phong chúng ta lại có thêm một kẻ không ra gì mà!

Sau một canh giờ, có không ít người thiếu kiên nhẫn, chuẩn bị nhấc chân rời đi.

Từ Liệt vốn tính tình nôn nóng, trong lúc chờ đợi hết nhìn trái rồi lại nhìn phải. Tên La Chỉnh kia còn chưa tới, chỉ sợ rằng Từ Liệt hẳn đã mất đi sự kiên nhẫn rồi.

- Từ Liệt, người nói rằng hôm nay La Chỉnh sẽ đến ứng chiến. Tại sao giờ này rồi vẫn còn chưa có xuất hiện?

Tên hạ nhân của Gia Cát gia hỏi.

Từ Liệt vẫn tỏ vẻ tươi cười nói:

- Yên tâm đi! Chu quân sự, tên tiểu tử kia không dám không đến đâu!

Chu quân sự kia hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Được vậy thì tốt. Hi vọng người không làm lãng phí thời gian của ta, làm phụ lòng phân phó của thiếu gia nhà ta.

- Không dám, không dám!

Từ Liệt đang nói, chợt nhìn thấy thân ảnh La Chỉnh lóe lên, sải bước bước vào cửa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mèo Vờn Chuột

Vào lúc này, gương mặt của Từ Liệt ửng đỏ, tràn đầy lệ khí, hấn về phía La Chỉnh, hỏi:

- La Chỉnh, người đã đồng ý quyết đấu trên lôi đài, vì sao lại đến muộn như vậy? Nếu như người không dám lên ứng chiến, vậy thì hãy quỳ xuống đất dập đầu ba cái rồi gọi ba tiếng "gia gia", sau đó cuốn gói khỏi Thanh Vân Tông đi. Núp ở trong phòng làm con rùa đen rụt cổ thì có bản lĩnh gì?

La Chỉnh thoáng nháy mắt một cái rồi chậm rãi nói:

- Đúng là ta đáp ứng lên lôi đài quyết chiến. Thế nhưng, thời gian đã ước định là ngày hôm nay. Giờ Tý cũng là ngày hôm nay, buổi trưa cũng là ngày hôm nay. Sao? Ta có nói với người là sẽ đến vào canh giờ nào, giờ phút nào sao?

La Chỉnh hỏi ngược lại như vậy khiến Từ Liệt sững sờ, vẻ giận giữ trên mặt càng lúc càng hiện ra rõ ràng hơn:

- Tiểu tử giáo hoạt! Để ta nhìn xem, khi lên lôi đài, ngoài miệng lưỡi ra, người còn có thể làm gì!

- Trước khi bước lên lôi đài, ta còn có một yêu cầu.

La Chỉnh bỗng nhiên nói.

- Yêu cầu gì? Chẳng lẽ người còn muốn ta phải hạ thủ lưu tình sao? Theo quy củ quyết đấu lôi đài của Thanh Vân Tông, dù có đánh cho tàn phế, thậm chí đánh chết đối phương, cũng không phải chịu bất cứ một trách nhiệm gì!

Mục đích thật sự của Từ Liệt trong ngày hôm nay chính là đánh chết La Chỉnh. Nếu La Chỉnh đưa ra yêu cầu này, hẳn nhất định sẽ không đáp ứng.

La Chỉnh lắc đầu, nói:

- Trên lôi đài, quyền cước không có mắt, tất nhiên ta biết rõ quy củ này. Chỉ là, ta thấy rằng nếu chỉ là đơn thuần đánh nhau như vậy, thật sự không có gì đặc sắc cho lắm. Nói thẳng ra, là quá nhàm chán a! Hay là chúng ta đánh cược cái gì đó đi? Có thêm chút phần thưởng cũng tốt!

Từ Liệt hơi sững sờ, hẳn thật không ngờ rằng La Chỉnh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy. Tại trong lòng Từ Liệt, mục đích cơ bản của lần quyết đấu này hẳn đã đạt được rồi. Trong mắt hẳn, hiện tại La Chỉnh chỉ như một người chết mà thôi. Cho nên, chỉ cần La Chỉnh đồng ý lên lôi đài, hết thảy đều sẽ dễ dàng hơn.

Hắn không ngờ La Chỉnh lại có lòng tin đến vậy, vẫn còn muốn lấy thêm đồ ra đánh cược.

Trong lòng Từ Liệt cũng có chút nghi hoặc.

“Tên La Chỉnh kia đâu có vẻ gì là lo lắng cơ chứ! Chẳng lẽ hẳn cho rằng có thể thắng sao? Một tên gia hỏa Luyện Tạng Cảnh muốn thắng Bán Bộ Tiên Thiên? Hừ! Đúng là chuyện nực cười!”

- Ha ha, thêm phần thưởng sao? Tốt, rất tốt! Vậy đi, dù cho người muốn đánh cược thêm cái gì, lão tử cũng sẽ phụng bồi người tới cùng!

Từ Liệt nói.

- Vậy ta đặt ra một trăm khối Phương Tinh Thạch, bên người đặt một thanh Huyền Khí thượng phẩm. Nếu người thắng, một trăm khối Phương Tinh Thạch này sẽ là của người. Nếu như người thua, đưa ta một thanh Huyền Khí thượng phẩm là được!

La Chỉnh vừa cười vừa nói

- Một trăm khối Phương Tinh Thạch sao?

Từ Liệt lại sững sờ thêm lần nữa. Hắn cũng không phải là giàu có gì. Tuy mấy năm gần đây dựa vào thực lực của mình kiếm được không ít điểm tích lũy. Thế nhưng những điểm tích lũy này, hết thảy hắn đều dùng để đổi công pháp cùng đan dược. Bồi dưỡng một võ giả, đây đúng thực là một chuyện đốt tiền. Huống hồ sau lưng Từ Liệt hắn cũng không có đại gia tộc gì chống lưng cho.

Tiền đặt cược này đối với đệ tử sĩ tộc còn chưa tính là cái gì, nhưng đối với đệ tử ngoại môn bình thường, thì đây chính là một khoản tiền lớn.

Từ Liệt trái lại rất thích thú với việc đánh cược này, thế nhưng hiện tại hắn lại không có một thanh Huyền Khí thượng phẩm nào...

- Tiểu tử thôi, người biết ta không có Huyền Khí thượng phẩm, nên mới muốn cùng cá cược với ta đúng không? Ta thấy người chỉ muốn mượn cớ mà thôi.

Từ Liệt cả giận nói.

La Chỉnh thở dài một hơi, lộ ra vẻ tiếc hận:

- Đã như vậy, trận quyết đấu này cũng đừng nên đánh nữa. Đánh tới đánh lui, rốt cuộc cũng chỉ là lãng phí sức lực mà thôi. Dựa vào cái gì mà

lại muốn ta đấu với người?

- Người!

Từ Liệt thật sự thực tức giận, nói:

- Tiểu tử nhà người rõ ràng là muốn viện cớ rút lui thì có. Xem ra, một trăm khối Phương Tinh Thạch kia chỉ sợ cũng là do người thối phồng lên mà thôi. Về cơ bản người không thể bỏ ra nổi từng đống Phương Tinh Thạch được!

Từ Liệt vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng "đình đình đang đang" vang lên. Từ tay La Chính liền rơi xuống một đống Phương Tinh Thạch. Mỗi một khối Phương Tinh Thạch, dưới ánh nắng mặt trời, đều sáng long lanh, óng ánh, lộ ra một sắc thái hào nhoáng mỹ lệ.

Những khối Phương Tinh Thạch chính là tiền tệ giao dịch chủ yếu ở nơi đây. Đối với đám đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong, một đống Phương Tinh Thạch chồng chất lẫn nhau này, tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

- Hiện tại ta đã xuất ra nhiều Phương Tinh Thạch như vậy rồi, giờ người chỉ cần lấy ra một thanh Huyền Khí thượng phẩm là được. Ngay sau đó ta liền bước lên lôi đài. Nếu như người không kiếm ra được, vậy cũng đừng đánh nữa. Ta thực sự không muốn hao phí sức lực!

Đứng bên cạnh đống Phương Tinh Thạch, La Chính cười tươi nói.

Hiện tại, Từ Liệt không còn giữ bình tĩnh được nữa. Hắn vốn tưởng rằng chuyện sẽ rất đơn giản, không ngờ lại bị La Chính làm chậm trễ một hồi lâu như vậy.

Ngay lúc này, người gọi là Chu quản sự chợt tỏ vẻ buồn rười rượi nói:

- Từ Liệt, hắn muốn cướp một thanh Huyền Khí thượng phẩm, vậy cùng hắn cướp đi. Chẳng lẽ ngươi sợ rằng mình sẽ thua sao?

- Nhưng ta lại không có Huyền Khí thượng phẩm...

Từ Liệt buồn bực nói.

- Không có Huyền Khí thượng phẩm, ngươi cũng không có cái miệng để đi mượn hay sao? Ta không tin cả Tiểu Vũ Phong lại không có ai có một thanh Huyền Khí thượng phẩm.

Chu quân sự nhắc nhở thêm.

- Đúng vậy!

Từ Liệt quét mắt một vòng, sau đó ánh mắt chợt rơi xuống một người đứng ở trong góc, hắn nói:

- Hà Băng, nếu ta nhớ không nhầm, ngươi có một thanh Huyền Khí thượng phẩm đúng không?

Người tên là Hà Băng kia đúng thực là có một thanh Huyền Khí thượng phẩm, hơn nữa thanh Huyền Khí này cũng không yếu. Hắn thấy Từ Liệt nhìn mình, liền cười cười, nói:

- Từ Liệt huynh, đúng là ta có một thanh Huyền Khí thượng phẩm, nhưng vậy thì sao?

- Cho ta mượn dùng một chút, xong việc ta sẽ trả!

Từ Liệt nói. Từ ý tứ của câu nói kia, xem ra đối với Từ Liệt, có vẻ như đây là một chuyện hết sức đơn giản.

Để cho Từ Liệt không ngờ tới là, Hà Băng vậy mà lại lắc đầu, nói:

- Không mượn.

- Sao? Người còn sợ ta sẽ thua dưới tay của tiểu tử này sao?

Từ Liệt tức giận nói.

Hà Băng tiếp tục lắc đầu:

- Tất nhiên ta không sợ người thua tiểu tử này. Chỉ là, vô duyên vô cớ sao ta lại phải cho người mượn?

- Người...

Từ Liệt đảo tròn mắt, lập tức hiểu ra ý tứ của Hà Băng, liền nói:

- Được rồi. Lát nữa ta đánh thắng tên tiểu tử kia xong, sẽ chia cho người một nửa số Phương Tinh Thạch, thế nào?

Nghe được lời Từ Liệt nói, Hà Băng mới lộ ra nụ cười hài lòng, đáp:

- Nếu trước đó Từ Liệt huynh nói lời này, thì ta đã sớm đồng ý hảo ý của huynh rồi!

Hà Băng nói xong, liền tháo bội kiếm treo ở bên hông ra, sau đó ném qua cho Từ Liệt.

Từ Liệt vươn tay ra nhận lấy bội kiếm, trong lòng thầm oán trách Hà Băng. Ngay sau đó liền "vụt" một tiếng, xuất bảo kiếm ra khỏi vỏ, khoảng cách ba trượng xung quanh bội kiếm lóe ra hào quang màu xanh xen lẫn màu tím nhạt. Rồi hần nhìn La Chính nói:

- Thanh kiếm này của Hà Băng, gọi là Tử Thanh Bảo Kiếm, chính là Huyền Khí thượng phẩm. Liệu nó đã đủ để đặt cược làm phần thưởng chưa?

La Ching thoáng nhìn qua Tử Thanh Bảo Kiếm, chợt nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Mạc Xán nói:

- Cầm những khối Phương Linh Thạch này giúp ta.

Nói xong, La Ching liền nhảy lên lôi đài.

Thấy La Ching lên lôi đài, Tử Liệt mừng thầm trong lòng. Cái gì hăn cũng không sợ, hăn chỉ sợ La Ching sẽ chợt dạ rút lui mà thôi. Hăn liền giao Tử Thanh Bảo Kiếm cho Mạc Xán, rồi cũng nhảy ngay lên lôi đài.

Trên lôi đài, La Ching đứng chấp tay, lực lượng trong thân thể bắt đầu chậm rãi lưu chuyển. Đối mặt với Bán Bộ Tiên Thiên, mặc dù ngoài mặt La Ching làm bộ như không đếm xỉa đến, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ cảnh giác. Người có thể tu luyện đến Bán Bộ Tiên Thiên như Tử Liệt, há lại có thể không có đòn sát thủ?

Tử Liệt nhẩm nait đã lâu, hăn đã sớm muốn nhanh chóng chấm dứt trận lôi đài này rồi. Sau khi lên đài, hăn cười lạnh một tiếng, chợt lôi quang dưới chân lóe lên, toàn thân phảng phất như được bao bọc bởi một tầng tia chớp, lao về phía La Ching với tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Thứ mà Tử Liệt tu luyện là một công pháp được gọi là Bôn Lôi Quyền, sinh ra chân khí bản mệnh kèm theo một chút sấm sét. Bất luận là về tốc độ hay về sức mạnh, đều cực kỳ kinh người.

Trong mắt La Ching, thân ảnh Tử Liệt đang không ngừng phóng tới gần, hình ảnh trong mắt không ngừng phóng to lên. Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn có hai mét, năm đấm của Tử Liệt chợt biến ảo thành một đạo bôn lôi, đánh về phía đầu của La Ching.

Khi tiến vào cảnh giới Bán Bộ Tiên Thiên, liền có thể thao túng chân khí bản mệnh. Tử Liệt chuyển hóa chân khí thành bôn lôi, uy thế của một quyền này không ngờ lại kinh người đến như vậy.

Đối mặt một quyền này, La Chỉnh cũng không có lùi bước.

Dem năm ngón tay hóa thành quyền, từng đạo ánh sáng màu tím liên quần xung quanh người. Vừa ra tay, La Chỉnh liền dùng đến Tử Đàn Quyền của Tử Đàn Thốn Kinh!

- Không ngờ hẳn lại muốn lấy cứng đối cứng với Tử Liệt!

Bên dưới lôi đài, mọi người nhìn thấy một màn như vậy, tất cả đều há hốc mồm.

Vốn là bọn hắn đều cho rằng, La Chỉnh nhất định sẽ chạy trốn sống trốn chết.

Dù sao cảnh giới giữa hai bên cũng cách nhau quá xa. Chính diện nghênh địch, La Chỉnh căn bản không thể thắng được.

Nếu bị một quyền này đánh trúng, chỉ sợ rằng La Chỉnh sẽ bị Bôn Lôi Quyền của Tử Liệt đánh cho khét lẹt mắt.

Bành!

Cả hai nắm đấm ngạnh kháng đụng vào nhau.

Dưới lực phản chấn, La Chỉnh lui về phía sau đến bốn bước mới giữ vững được cơ thể.

Mà Tử Liệt thì phải lùi đến bảy, tám bước mới có thể dừng lại. Trong mắt hắn lóe lên một tia dị hoặc.

Một quyền này, không chỉ vượt ra ngoài dự liệu của Tử Liệt, mà còn vượt ra ngoài dự đoán của tất cả các đệ tử ngoại môn hiện đang quan chiến ở đây.

Người luyện thể, liệu có ai có thể không hiểu được tầm quan trọng của cảnh giới?

Thân thể có năm trọng cảnh giới, mỗi khi đột phá một trọng, lực lượng cơ thể cũng sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Từ khi nào lực lượng của Luyện Tạng Cảnh có thể so với lực lượng của Bán Bộ Tiên Thiên cơ chứ?

Dù cho có tin hay không, điều này đã thực sự xảy ra ngay trước mắt của bọn họ.

Trên mặt La Chỉnh cũng dần hiện lên vẻ ngưng trọng. Trong lần giao thủ vừa rồi, ánh sáng tím trên cánh tay hắc đã bị Bôn Lôi Quyền đánh cho tan nát. Tử Đàn Thốn Kinh của hắc vào lúc này đúng thực là có chút vô lực, không thể phát huy được hiệu quả vốn có của nó.

“Quả nhiên! Gặp phải cao thủ chân chính, chỉ với Tử Đàn Quyền, đích xác vẫn còn chưa đủ.”

Lôi Lực của Tử Liệt khi lan tràn đến cánh tay La Chỉnh, giống như là hai con rắn nhỏ màu rắn bạc vậy. Quấn quanh trên cánh tay, liều mạng cắn xé.

Chỉ chốc lát sau, chợt có một mùi khen khét từ cánh tay của La Chỉnh bốc lên.

Mặc dù thực lực của La Chỉnh đúng là vượt ra khỏi dự liệu của Tử Liệt, nhưng khi hắc trông thấy cánh tay cháy đen của La Chỉnh, hắc liền nhe răng cười nói:

- Khí lực tốt lắm! Thế nhưng dù sao cánh tay này của ngươi cũng đã bị phế đi rồi!

- Thật vậy sao?

Trên gương mặt của La Chỉnh chợt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Lực lượng trên cánh tay liên vận chuyển, từng đạo ánh sáng tím trên cánh tay liên tục phát sáng. Hai con rắn nhỏ bằng Lôi Lực ngay lập tức bị một cây Tử Đàn bằng chân khí xoắn chết.

Thấy một màn này, mí mắt của Từ Liệt bỗng giật giật hai cái.

“Mặc dù tiểu tử này chỉ là Luyện Tạng Cảnh, thế nhưng lực lượng lại mạnh đến kinh người. Hơn nữa, thể chất thân thể của hắn cũng rất đặc biệt.”

Lôi Lực trong Bôn Lôi Quyền khó đối phó đến mức nào, Từ Liệt hẳn là người hiểu rõ nhất.

Thế nhưng, khi đối mặt với tên tiểu tử này, hiệu quả lại không được như hắn mong đợi.

“Thiên phú dị bẩm sao? Nếu như tiểu tử này cũng là Bán Bộ Tiên Thiên, chỉ sợ rằng ta sẽ phải nhanh chân bỏ chạy mất. Tuy nhiên, dù sao hiện tại hắn cũng chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi, liệu có thể mạnh đến mức nào cơ chứ?”

Nghĩ đến đây, thân hình Từ Liệt chợt có tia sét lập lòe, thân ảnh của hắn lập tức biến mất trên lôi đài.

Chỉ trong thoáng chốc, La Chỉnh đột nhiên lăn người sang một bên. Ngay vị trí vừa rồi của hắn, Từ Liệt bỗng từ phía trên đánh xuống. Bôn Lôi Quyền oanh kích lên mặt đất, trông như sét đánh trong ngày nắng vậy. Tiếng nổ vang đập vào màng nhĩ của mọi người, làm cho màng tai tất cả đều loạn hưởng hắn lên.

- Tốc độ này... cũng quá nhanh đi a!

La Ching nhíu nhíu mày. Vào thời khắc này, ánh mắt La Ching hoàn toàn tập trung vào thân hình của Từ Liệt. Đối với La Ching, bất lợi lớn nhất hiện giờ chính là tốc độ của hắn quá chậm.

Ngũ đại cảnh giới của thân thể, trọng cảnh giới cuối cùng chính là Luyện Tủy Cảnh.

Đến Luyện Tủy Cảnh, tạp chất bên trong xương tủy sẽ được tinh luyện ra. Cảnh giới này, có thể đơn giản hóa bằng hai chữ "Tẩy Tủy".

Chỉ có sau khi tẩy tủy thành công, cơ thể mới có thể trải qua một sự thay đổi định tính, một sự biến hóa về chất. Thân thể sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, tốc độ tăng nhanh hơn, tai trở nên thính hơn, mắt cũng tinh tường hơn.

Thời điểm hắn đối phó với Tà Lang, hắn đã phải chịu thiệt, không cách nào bắt kịp thân ảnh của đối phương được. Giờ đây, Từ Liệt cũng dùng đến chiêu này.

Đùng!

Lại thêm một đòn Bôn Lôi Quyền đánh tới.

Lúc này, La Ching không thể hoàn toàn tránh được một quyền này. Một phần Lôi Lực đánh vào chân của hắn.

Cũng may là thân thể của La Ching cực kỳ cường hãn. Phần lớn Lôi Lực đánh vào đều bị La Ching hấp thu, dư lực cũng không có tạo thành thương tổn gì quá lớn.

- Không theo kịp tốc độ của ta sao! Để ta xem ngươi có thể ngạnh kháng đến khi nào!

Từ Liệt càng đánh càng hưng phấn. Có một cái bao cát di động mặc cho hắn đánh, hiển nhiên hắn sẽ cao hứng rồi.

BA~!

Bành!

Ầm ầm!

Mỗi một lần Từ Liệt ra tay, hăn đều càn rỡ hét lên.

- Liệu người có trốn được không?

- Để ta xem người có thể trốn đến khi nào!

- Lại đến!

Vào giờ phút này, trên lôi đài đang diễn ra khung cảnh mèo vờn chuột. Tuy nhiên, đến cuối cùng, con chuột rồi cũng sẽ bị con mèo tóm được mà thôi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đột Phá

- Tên La Chỉnh này, cùng lắm cũng chỉ là Luyện Tạng Cảnh, hơn nữa, chỉ vừa mới gia nhập Tiểu Vũ Phong được mấy ngày mà thôi. Không ngờ có thể dây dưa cùng Từ Liệt lâu như vậy. Thật sự là không đơn giản a!

Một đệ tử ngoại môn đang quan chiến lên tiếng.

- Có nên hồi báo một chút cho các vị đạo sư không? Nếu tên tiểu tử này có thể phát triển thêm, đối với Tiểu Vũ Phong chúng ta, đây cũng là một chuyện đáng mừng. Chỉ ít, trong đại hội thường niên giữa các sơn phong, chúng ta cũng không cần phải bị động như vậy nữa. Ta thấy, Từ Liệt ra tay toàn là động sát chiêu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, La Chỉnh chắc chắn sẽ chết.

Một người khác nói.

Người kia chợt lắc đầu, giơ ngón tay ra, lặng lẽ chỉ về phía xa, nói:

- Không cần phải đi hồi báo đâu. Tô đạo sư đang âm thầm theo dõi trận chiến này rồi. Chúng ta không cần phải nhiều chuyện.

Cách đó không xa, trên một tiểu lâu, có một thân ảnh đang đứng. Người này chính là Tô Linh Vận, Tô đạo sư của Tiểu Vũ Phong.

Ngày hôm đó, khi Chu Hiến thỉnh cầu nàng ngăn cản trận quyết đấu, mặc dù nàng làm như mình không hề quan tâm đến. Thế nhưng, nàng vẫn cực kỳ chú ý đến trận lôi đài này.

La Chỉnh là tên đệ tử mà nàng phải từ thiên tân vạn khổ mới có thể giành về, hiển nhiên nàng không thể dễ dàng bỏ mặc hãn được.

*Thiên Tân Vạn Khổ: hàng nghìn, hàng vạn khổ cực.

Hiện tại xem ra, điều Chu Hiến lo lắng là đúng.

Mặc dù Thanh Vân Tông quy định rằng, trên lôi đài có thể giải quyết ân oán cá nhân, cho dù đánh chết người cũng không cần phải chịu trách nhiệm gì.

Tuy nhiên, rất hiếm khi có người nào ra tay tàn nhẫn như vậy.

“Tên Từ Liệt này, hãn thực sự muốn giết chết La Chỉnh.”

Tô Linh Vận cũng không biết La Chỉnh còn có thể kiên trì được bao lâu.

Tuy nàng muốn La Chỉnh có thể từ ranh giới giữa sinh và tử mà không ngừng tôi luyện bản thân, nhưng nàng không hi vọng rằng hãn sẽ chết.

Vào giờ phút này, tâm tình của nàng cực kỳ mâu thuẫn. Cuối cùng, nàng vẫn cố cắn răng kiềm chế. Nàng muốn nhìn xem rốt cuộc La Chỉnh có tiềm lực như thế nào. Khi đến cực hạn, liệu hãn còn có thể bộc phát hay không?

Toàn thân La Chỉnh hiện tại đã không còn chỗ nào nguyên vẹn. Cánh tay, chân, ngực, cổ, cả người như bị lửa thiêu đối vậy. Cả người từ trên xuống dưới đều là một mảnh cháy đen, trông có vẻ cực kỳ chật vật.

Uy lực của Bôn Lôi Quyền này hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hãn. Mặc dù thân thể có thể đem phần lớn Lôi Lực chuyển hóa thành dòng nước ấm, thế nhưng một phần nhỏ Lôi Lực vẫn làm cho hãn chịu tổn thương không hề nhỏ.

Trong lòng La Chỉnh thầm lo lắng. Nếu như cứ để cho Từ Liệt đánh tới như vậy, dù là với thân thể Huyền Khí mà hãn vẫn luôn tự hào, sợ rằng cũng không thể trụ nổi.

Trước đó, mặc dù đã chuẩn bị đòn sát thủ, thế nhưng hãn lại không có cách nào bắt được thân ảnh của Từ Liệt cả. Cho nên cũng không thể phát huy được uy lực của đòn Tinh Thần Thứ này.

Bành!

La Chỉnh không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, Từ Liệt ngay lập tức liền đánh tiếp một đòn Bôn Lô Quyền vào ngực của La Chỉnh. Lô Lực cắn xé, để lại một đường sọc đen trên da, mùi thịt nướng khét lẹt tản mát ra.

Phốc!

Rốt cuộc La Chỉnh cũng không thể tiếp tục áp chế được nội thương, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Từ Liệt tay giơ nắm đấm, miệng cười gằn nói:

- Ta còn nghĩ rằng người có thân thể bất tử, không sợ bị người khác đánh nữa chứ! Hiện tại xem ra, cũng chỉ đến thế mà thôi!

La Chỉnh thở hỗn ha hỗn hển. Thương thế của hãn thật sự rất nghiêm trọng. Sau khi sờ sờ lồng ngực của mình, La Chỉnh chật vật bò dậy, nói:

- Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Có gan thì tiếp tục đến!

- Tất nhiên. Hôm nay ta cũng không hề có ý định để cho người được sống mà rời khỏi lô đài.

Từ Liệt huơ huơ hai tay, điện mang quanh tay không ngừng chớp động. Kế tiếp, hãn muốn kết thúc trò mèo vờn chuột này.

Ngay tại khoảnh khắc này, La Chỉnh đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút khác thường. Những dòng nước ấm được sản sinh ra nhờ ngoại lực tác động vào bồng thay đổi phương hướng lưu chuyển.

Dòng nước vốn còn đang liên tục tẩy rửa lục phủ ngũ tạng, vào lúc này lại không ngừng tràn vào sâu trong xương cốt của La Chỉnh.

“Dòng nước ấm kia đang tẩy rửa cốt tủy của ta sao? Chuyện này là sao?”

Chỉ khi bước vào Luyện Tủy Cảnh, cốt tủy trong cốt cách mới có thể được rèn luyện.

“Chẳng lẽ, ta đã tiến nhập vào Luyện Tủy Cảnh rồi sao?”

Chợt có một tia tạp chất màu xanh biếc tràn ra từ làn da bị cháy đen của La Chỉnh.

Những tạp chất này, đều là tạp chất có ở trong xương tủy.

Chỉ có người tiến vào Luyện Tủy Cảnh, mới có thể bức những thứ tạp chất cứng đầu, ẩn dấu sâu vào trong cốt tủy này ra bên ngoài.

Một loại cảm giác mát mẻ, sảng khoái từ xương cột sống của La Chỉnh vọt lên, tràn qua xương sống ở vùng eo, sau đó liên thông với xương cổ, rồi dần thấm nhập vào đại não, lan tràn ra hai mắt, hai tai, xoang mũi...

Cảm giác thoải mái kì lạ tràn đến, La Chỉnh không kìm được, liền nhắm nghiền hai mắt lại.

Trông thấy dáng vẻ này của La Chỉnh, trong lòng Từ Liệt chợt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Tiểu tử này đang giở trò quỷ gì? Ngay lúc này còn dám nhắm mắt lại sao?”

Không lâu sau đó, La Chỉnh liền bừng tỉnh, hai mắt liền mở ra. Đôi mắt kia có vẻ như lại càng thêm sáng hơn, càng thêm tinh thuần hơn.

Giờ đây, La Chỉnh có cảm giác thế giới trước mặt hẳn cứ như là một thế giới khác vậy. Hẳn quan sát mọi vật càng thêm tinh tường hơn, mọi thứ đều rõ ràng hơn rất nhiều.

Nhất cử nhất động xung quanh đều chi tiết hơn gấp mấy lần. Hẳn đứng ở chỗ này cũng có thể thấy được đường vân trên chiếc lá cây ở đằng xa kia, cũng như có thể nghe được những tiếng thì thầm nghị luận nho nhỏ của những người xung quanh.

“Tiến vào Luyện Tủy Cảnh, thật đúng là có thể khiến người ta cảm thấy mọi vật đều mới mẻ hơn a!”

Bất kể là thị giác, thính giác, hay khứu giác, tất cả đều được cải thiện thêm rất nhiều.

- Cố Lộng Huyền Hư!

Từ Liệt hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền một lần nữa lao người phóng tới La Chỉnh.

Giờ đây, La Chỉnh hẳn đã có thể hoàn toàn nắm rõ được quỹ tích chuyển động của Từ Liệt. Từ Liệt chạy vòng quanh La Chỉnh với một tốc độ cực kỳ nhanh, rồi sau đó đột ngột từ hướng bên cạnh lao ra công kích.

Hai chân La Chỉnh nhẹ nhàng di chuyển, cánh tay trái thì uốn cong, siết chặt cánh tay của Từ Liệt lại. Lực lượng toàn thân bộc phát, ngay lúc này, hai mảnh long lân cũng phóng thích ra quang mang. Sau khi đột phá Luyện Tủy Cảnh, La Chỉnh dường như đã có thêm một lực lượng vô cùng lớn, cứng rắn ngạnh kháng, làm ngừng lại xu thế trùng kích liên miên của Từ Liệt.

Khi Từ Liệt nhận thức được sự nguy hiểm, thì hắn đã bị La Chinh khóa cứng lại rồi. Ngay sau đó La Chinh liền xoay thế, hai chân uốn cong, lật ngửa người ra, ném Từ Liệt ra phía sau, làm hắn đập mạnh xuống mặt đất.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Lôi đài ở Thanh Vân Tông đều đã được gia chế thêm. Để tránh tình trạng trong quá trình đệ tử đấu đá lẫn nhau dẫn đến việc lôi đài bị phá hư, chúng đều được tinh chế từ những thanh sắt cao cấp nhất, có trọng lượng lớn nhất.

Từ Liệt đập mạnh xuống đất đến nỗi làm cho lôi đài sập xuống. Ngay lúc này, Từ Liệt vẫn nằm yên trên mặt đất, không hề nhúc nhích một chút nào.

Trông thấy một màn này, tất cả những người đang quan chiến đều lập tức nín thở, bầu không khí lúc này dường như có chút căng cứng. Mạc Xán cùng Chu Hiến đứng ở một bên theo dõi trận chiến, cả hai ngược lại cùng thở dài một hơi. Bọn hắn thật không ngờ La Chinh trong thời khắc kia lại có thể chuyển bại thành thắng.

La Chinh nặng nề nhõ ra mấy ngụm trọc khí. Đúng là trước đây hắn có phần coi thường Bán Bộ Tiên Thiên.

Nhìn Từ Liệt đang nằm im trên mặt đất, La Chinh nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, trong lòng cũng có chút lo sợ.

“Nếu như không phải ta đột phá vào lúc mấu chốt. Sợ rằng giờ đây cái mạng nhỏ của ta đã không còn rồi.”

Khi mọi người cho rằng trận chiến đã chấm dứt. Chợt có một đạo thiểm điện to lớn, trông có vẻ thô ráp, tuôn tràn ra từ người của Từ Liệt, bắn thẳng lên bầu trời.

Tên Từ Liệt kia không ngờ lại từ dưới hố bò lên. Tóc hăn dựng đứng, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, hung ác. Trên người có vô số lòi quang quẩn quanh, nhìn cứ như là Lôi Xà vậy. Giờ đây, Từ Liệt trông chẳng khác gì Lôi Thần, uy thế của Lôi Lực không ngừng bộc phát.

- Thú vị lắm! Thật không ngờ Từ Liệt ta lại bị một tên tiểu bối Luyện Tạng Cảnh áp bức đến tình trạng này, ép ta phải dùng đến Bôn Lôi Thánh Thể!

Mỗi khi Từ Liệt giơ tay, nhắc chân, đều có vô số tia chớp bắn ra. Đường như Từ Liệt đã thúc dục chân khí bản mệnh của hăn đến mức cực hạn rồi.

- Bôn Lôi Thánh Thể!

- Từ Liệt vậy mà lại luyện thành Bôn Lôi Thánh Thể!

- Cái giá của chiêu thức này chính đốt cháy sinh mệnh của bản thân. Trận lòi đài ngày hôm nay thật đúng là có quá nhiều điều đáng kinh ngạc a!

- Tiểu tử La Chỉnh này đúng thực là có đủ thực lực, thậm chí chỉ với thực lực Luyện Tạng Cảnh lại có thể ép Từ Liệt phải dùng đến Bôn Lôi Thánh Thể. Thật sự là quá mức kinh khủng a! Tuy nhiên, Từ Liệt được Bôn Lôi Thánh Thể tăng cường lực lượng, thực lực hiện tại có thể so với Tiên Thiên Bí Cảnh. Lần này chỉ sợ rằng La Chỉnh này không còn đường sống rồi!

Nghe mọi người nghị luận, hai tay Mạc Xán siết chặt thành nắm đấm, cả hai tay đều chảy đầy mồ hôi, hăn tự hỏi:

- Phải làm sao bây giờ? Tên Từ Liệt này không ngờ lại mạnh đến vậy!

Hiện tại, thính giác của La Chỉnh rất nhạy bén. Từng câu, từng chữ trong những lời nghị luận của mọi người bên dưới lòi đài hăn đều nghe

được rõ ràng. Trong lòng thầm kinh hãi:

“Bôn Lôi Thánh Thể này không ngờ lại thiêu đốt sinh mệnh của chính bản thân. Cái giá này cũng có phần quá lớn đi. Sợ rằng thực lực của Từ Liệt sẽ tăng lên gấp bội a.”

- La Chỉnh, ta phải đập nát người!

Nói xong, Từ Liệt liền như tia chớp bay thẳng đến La Chỉnh.

- May là Bôn Lôi Thánh Thể này chỉ tăng cường chân khí mà thôi, tốc độ không hề tăng thêm chút nào!

La Chỉnh nhìn theo phương hướng mà Từ Liệt lao tới. Đồng tử của hắn tập trung nhìn chặt vào thân hình của Từ Liệt, tròng mắt hơi híp lại.

Tuy hắn bị uy thế của đối phương áp chế, thế nhưng La Chỉnh hắn lại không có chút hoảng loạn nào.

Bất cứ lúc nào cũng phải giữ cho bản thân tỉnh táo, chỉ có như vậy mới có thể bình tĩnh đối phó với kẻ địch.

- Tinh Thần Thứ!

Ngay tại thời điểm Từ Liệt lao đến tiếp cận La Chỉnh, trong nháy mắt, từ mi tâm của La Chỉnh bỗng ngưng kết lại thành một cây thích nhọn hoắt, mạnh mẽ đâm thẳng vào đầu của Từ Liệt.

Từ Liệt vốn muốn trong thời gian ngắn được Bôn Lôi Thánh Thể trợ lực, nhanh chóng giải quyết La Chỉnh. Bôn Lôi Thánh Thể tuy lợi hại, thế nhưng thời gian duy trì lại cực kỳ ngắn.

Nhưng điều làm Từ Liệt hắn không thể nghĩ tới là, La Chỉnh vậy mà vẫn còn có hậu chiêu, vẫn còn có đòn sát thủ!

Từ Liệt chợt cảm thấy có vật gì bén nhọn đâm vào đầu của hắn. Cái thứ bén nhọn này tựa như có thể xâm nhập vào linh hồn, làm hết đau đớn đến mức hết lên thảm thiết. Thân hình đang phóng đến La Chỉnh cũng mất đi tính chính xác, ngay sau đó liền lao đảo rồi ngã té lăn nghiêng trên mặt đất.

- Có hiệu quả rồi!

Vốn La Chỉnh cho rằng, hắn chỉ hơi biết chút phần ngoài của Tinh Thần Thứ, phóng cây thích ra chỉ có thể hơi quấy nhiễu đối thủ một chút mà thôi. Hắn thật không ngờ rằng, hiệu quả của môn Thiên giai công pháp này lại lớn đến như vậy. Hắn một thích vừa rồi đã ảnh hưởng rất lớn đến linh hồn của Từ Liệt.

- Người vừa làm gì ta?

Từ Liệt lao đảo đứng dậy, thân hình liên tục lắc lư. Hắn cảm giác như đầu của hắn bị một cây thích, một cây châm dài dính vào vậy, khiến hắn đau nhói vô cùng.

La Chỉnh cũng không trả lời mà chỉ là kéo dài khoảng cách ra một chút rồi cảnh giác dõi theo nhất cử nhất động của Từ Liệt.

Qua một hồi lâu, Từ Liệt mới cảm thấy cổ đau đớn dữ dội trong đầu đang dần dần tan biến. Ngay lúc này, hắn nhìn qua La Chỉnh, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ phức tạp. Loại đau đớn kia thực sự làm hắn khó có thể chịu nổi. Hắn không muốn phải chịu đựng cảm giác đau đớn, nhức nhối đó thêm nữa. Thế nhưng, hôm nay hắn không thể không giết La Chỉnh!

Cẩn chặt rằng, Từ Liệt lại hóa thành một đạo thiểm điện, lại lần nữa phóng người về phía La Chỉnh.

- Tinh Thần Thứ!

Ngay khi Từ Liệt còn chưa đến gần được La Chỉnh, chợt lại có thêm một cây thích màu xám tro nhọn hoắt phóng đến, đâm vào đầu của hắn.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Từ Liệt lại một lần nữa co quắp trên mặt đất, hai tay không ngừng ôm đầu kêu gào.

Vào thời khắc này, La Chỉnh cũng không để cho Từ Liệt có thêm bất kì một cơ hội nào nữa. Toàn thân La Chỉnh chợt thoáng có ánh sáng màu tím hiện lên, một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ tụ lại trên bắp đùi của hắn. La Chỉnh vận sức đá một cước đá về phía Từ Liệt đang không ngừng lăn lộn, quay cuồng trên mặt đất.

Từ Liệt như một cái bao cát nặng trĩu vậy, từ lôi đài bay thẳng ra bên ngoài, đập mạnh vào nền đất bên ngoài lôi đài.

Lúc này, Từ Liệt cũng không có đứng dậy nữa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quá Nhiều Rận

Qua thời gian, lôi quang trên người Từ Liệt đang dần tiêu biến, chân khí cũng dần tiêu tán đi, đồng thời, thân thể của hắn cũng xảy ra một chút biến hóa.

Trên khuôn mặt xuất hiện thêm một ít nếp nhăn, tóc bạc cũng nhiều thêm không ít. Vốn Từ Liệt chỉ có hai mươi tuổi mà thôi, giờ đây trông cứ như một người trung niên ba mươi, bốn mươi tuổi vậy.

- Bôn Lôi Thánh Thể này tuy bá đạo vô cùng, nhưng cái giá phải trả không giờ lại kinh khủng như vậy.

Trông thấy thân thể Từ Liệt phát sinh biến hóa, La Chỉnh cũng thâm kinh hãi.

Xung quanh lôi đài, phần đông đều đưa mắt nhìn về La Chỉnh, trong ánh mắt đều toát lên vẻ sợ hãi.

Tiểu tử này chỉ vừa mới bước vào Tiểu Vũ Phong, thậm chí còn chưa được một tháng, lại có thể đánh bại đệ tử ngoại môn xếp hạng thứ ba mươi, Từ Liệt. Việc này đúng thật là một chuyện làm cho người ta khó mà tin được. Thế nhưng, việc này lại thực sự xảy ra ngay trước mắt của bọn họ.

Huống hồ, La Chỉnh chỉ là Luyện Tạng Cảnh mà thôi.

Chờ một thời gian nữa, hắn tiến vào Luyện Tủy Cảnh, chẳng lẽ có thể khiêu chiến với cao thủ Tiên Thiên Bí Cảnh sao?

Trong lòng của những người quan chiến ở nơi đây đều không hện mà cùng nghĩ đến cái giả thiết này.

Dù giả thiết này có xảy ra hay không, hiện tại, việc thực lực của La Chỉnh vượt xa cảnh giới chân chính của hắn là điều mà bọn họ không thể chối cãi.

Thấy Từ Liệt thua, Hà Băng bỗng khẽ vươn tay ra, nhìn về phía Mạc Xán quát lên:

- Đưa đây!

Ngay tại thời điểm hai bên đưa đồ ra đặt cược, Tử Thanh Bảo Kiếm, Huyền Khí thượng phẩm của Hà Băng, cùng một trăm khối Phương Tinh Thạch của La Chỉnh đều giao lại cho Mạc Xán. Vào lúc ấy, Hà Băng hắn nghĩ, dù sao thì Từ Liệt cũng không thể nào thua được, nên hắn mới đem bảo kiếm ra cho Từ Liệt làm tiền đặt cược.

Xét cho cùng, theo quan điểm của Hà Băng, lần đánh cược này rủi ro cũng không lớn. Chỉ tiện tay cho người khác mượn Tử Thanh Bảo Kiếm một lát mà thôi. Chút nữa hắn sẽ có trong tay năm mươi khối Phương Tinh Thạch rồi. Lợi tức như vậy, nếu còn không nhận, thì Hà Băng hắn đúng là kẻ ngốc rồi.

Không ngờ kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Từ Liệt vậy mà lại thua dưới tay của tên tiểu tử La Chỉnh kia.

Giờ phút này, Hà Băng cũng chẳng thêm quan tâm đến cái gì gọi là mặt mũi nữa, hắn muốn lấy lại bảo kiếm rồi nói gì thì nói.

Mạc Xán trông thấy Hà Băng đòi lại Tử Thanh Bảo Kiếm, thần sắc trên mặt có phần căng thẳng. Hắn lui về phía sau hai bước rồi nói:

- Thứ này chẳng phải là tiền đặt cược sao? Từ Liệt đã thua, cái Huyền Khí thượng phẩm này giờ đây đã thuộc về La Chính huynh rồi.

- Đây là đồ của ta, ta chỉ cho Từ Liệt mượn mà thôi. Ai thêm quan tâm đến bọn họ ai thắng ai thua làm gì!

Huyền Khí thượng phẩm, đối với đệ tử ngoại môn mà nói, là thứ đồ vật cực kỳ trân quý. Vào giờ phút này, Hà Băng hãn cũng chẳng thêm nói đạo lý làm gì.

Vào lúc này, La Chính bỗng nhiên tiến tới hai bước, một tay vươn ra nắm lấy Tử Thanh Bảo Kiếm, rồi lạnh giọng nói:

- Đây là thứ mà ta lấy từ tay của Từ Liệt. Nếu muốn thì đi tìm Từ Liệt mà đòi!

- Thế nhưng Tử Thanh Bảo Kiếm này...

Hà Băng có chút nóng nảy.

La Chính chỉ lạnh lùng nhìn Hà Băng rồi nói:

- Nếu không phục, người có thể lên lôi đài gặp ta!

Lời này của La Chính liền khiến Hà Băng ngậm chặt miệng.

Thực lực của Hà Băng cũng không hề yếu, xếp hạng thứ ba mươi lăm trong đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng, ngay cả người xếp hạng thứ ba mươi cũng thua trong tay của La Chính, Hà Băng hãn làm sao có thể là đối thủ của La Chính?

Cho nên, hãn không thể không lựa chọn im lặng. Món nợ này, hãn chỉ còn cách tìm đến Từ Liệt mà đòi lại thôi.

Từ khi bắt đầu, Chu quân sự đều một mực chú tâm theo dõi trận quyết chiến. Cho đến khi trông thấy Từ Liệt thua, hắn mới lắc lắc đầu, miệng mắng nhỏ "Phế vật" rồi ngay lập tức xoay người rời đi.

Ngay khi vừa xoay người định rời đi, bỗng có một đạo kiếm ánh phóng ra. Ngay sau đó, thanh kiếm kia liền cắm sâu vào đất, chặn đường đi của hắn lại, thanh kiếm này chính là Tử Thanh Bảo Kiếm. Sau khi cắm vào đất, thân kiếm vẫn còn kịch liệt dao động liên hồi.

- Từ Liệt tìm đến ta khiêu khích, là do người sai khiến đúng không?

La Chính lãnh đạm bước đến, mắt lạnh lùng nhìn vào Chu quân sự.

Chu quân sự cười khẽ, nói:

- Đúng vậy thì sao? Người dám đắc tội Gia Cát gia ta, liệu có ai có thể tránh khỏi cái chết? Công tử nhà ta đã muốn người chết, dĩ nhiên người nhất định phải chết rồi. Ta khuyên người nên mau chóng đi viết di ngôn đi, chuẩn bị mọi thứ cho chu đáo một chút. Đến lúc đó, người không kịp để chuẩn bị gì cả đâu!

- Gia Cát gia? Người là ai trong Gia Cát gia?

La Chính lại hỏi.

- Ta sao?

Khuôn mặt rùng rĩnh mờ chợt run lên hai cái, có chút tự hào cười nói:

- Ta chính là người hầu thân cận của Tam công tử.

- Tam công tử của Gia Cát gia sao? Thì ra người muốn can thiệp vào chuyện này chính là Tam công tử của Gia Cát gia!

- Tên La Chinh này chộc ai trong Gia Cát gia không chộc, không ngờ lại chộc phải cái tên điên kia!

Hiển nhiên không ít người ở nơi đây đều đã nghe qua đại danh Tam công tử Gia Cát gia này.

Tam công tử của Gia Cát gia tên thật là Gia Cát Phong, địa vị đứng thứ ba trong Gia Cát gia, còn có ngoại hiệu là Tam Phong Tử.

Sở dĩ có ngoại hiệu như vậy, là vì Gia Cát Phong này hành sự cực kỳ thô bạo và quý dị, hơn nữa, con người hắn cực kỳ điên đại và cuồng ngạo, cho hắn mới có ngoại hiệu là Tam Phong Tử.

- Hả?

Trong mắt La Chinh chợt hiện lên một tia dị sắc, hắn nói:

- Thì ra chỉ là một tên nô bộc có chút thân cận với Tam công tử của Gia Cát gia mà thôi. Uy danh cũng thật là lớn a! Đúng thật là rất uy phong! Người dám xúi giục người của Tiểu Vũ Phong đấu đá lẫn nhau, lá gan đúng là không nhỏ!

Trong Tiểu Vũ Phong, nội bộ ấu đả lẫn nhau đúng là không ít. Thế nhưng, những cuộc tranh đấu này đều là chuyện xảy ra bên trong Tiểu Vũ Phong mà thôi.

Một khi liên quan đến chuyện bên ngoài, cả Tiểu Vũ Phong sẽ ngay tức khắc trở nên gắn kết hơn rất nhiều. Trên thực tế, tất cả ba mươi ba ngọn sơn phong tại Thanh Vân Tông đều như vậy. Dù cho đằng sau cánh cửa kia bọn họ tranh đấu kịch liệt như thế nào, một khi liên quan đến sự tình bên ngoài, bọn họ sẽ trở nên đoàn kết vô cùng.

Tên Chu quân sự này dám xúi giục Từ Liệt, gây khó dễ cho La Chinh, coi như là đã phạm vào điều cấm kị ở nơi đây.

Cho nên, khi sự việc vừa được La Chính vạch trần làm rõ, thì mọi việc đều sẽ đổ lên đầu của Chu quản sự.

Mọi người vốn còn đang xúm nhau lại xem kịch hay, giờ đây sắc mặt bọn họ cũng trở nên không được tốt cho lắm.

Suy nghĩ trong lòng của mọi người hiện giờ, chính là cho dù Tiểu Vũ Phong bọn họ có đứng chót trong ba mươi ba ngọn sơn phong đi chăng nữa, cũng không phải là nơi để cho người ngoài có thể tùy tiện đến đây khua tay múa chân.

Dù Gia Cát Phong lợi hại, mặc dù Gia Cát là một trong những gia tộc đứng đầu.

Nhưng, không thể chỉ vì những điều này mà Tiểu Vũ Phong bọn họ bị người ta đè đầu, cười cổ được. Huống hồ gì người này chỉ là một tên nô bộc mà thôi!

Chu quản sự vào lúc này lại cực kỳ thông dong, bình tĩnh. Trong suy nghĩ của hắn, những tên đệ tử ngoại môn này chỉ là một đám ô hợp mà thôi, khi nghe được tên tuổi của Gia Cát Phong, hắn bọn hắn sẽ sợ tới mức quỳ xuống cúi đầu cho coi. Hắn chợt cười lạnh nói:

- Lá gan của ta lớn thì thế nào? Việc này chính là do ta làm thì sao?

- Muốn thế nào ư?

La Chính nghiêng đầu nhìn qua đám đệ tử ngoại môn, liền tìm được Chu Hiện, sau đó lập tức lớn tiếng hỏi:

- Chu Hiện, giáo huấn loại người này có phải chịu trách nhiệm gì không?

Chu Hiển từ trong đám người bước ra, thoáng nhìn qua Chu quản sự một cái rồi nói:

- Người này chỉ là một tên nô bộc mà thôi, cũng không phải là đệ tử của Thanh Vân Tông. Hẳn dám xúi giục người của Tiểu Vũ Phong chúng ta nội đấu lẫn nhau, dĩ nhiên là phải giáo huấn rồi. Hơn nữa, về việc này, ngay cả đạo sư cũng sẽ ủng hộ chúng ta!

- Rất tốt!

Sau khi nghe Chu Hiển nói, trên mặt La Chính liền hiện lên dáng vẻ tươi cười, chân chậm rãi bước về phía Chu quản sự.

- Người muốn làm gì?

Nhận ra La Chính muốn động thủ, Chu quản sự theo bản năng liền lùi về phía sau mấy bước, the thé giọng kêu lên:

- Ta là người hầu thân cận của Tam công tử Gia Cát gia. Nếu người dám động thủ với ta, Tam công tử sẽ...sẽ...

Lời còn chưa dứt, La Chính đã đưa hai tay ra, tựa như tia chớp, cầm kiếm kề vào cổ của Chu quản sự, khuy người hấn xuống. Ngay sau đó liền đạp một chân lên lưng của tên họ Chu rồi nói:

- Nếu ta động tử, Tam công tử nhà người sẽ làm gì ta?

Tử Thanh Bảo Kiếm như dính chặt vào cổ của Chu quản sự. Chỉ cần La Chính tiếp thêm một chút lực thôi, nhất định Chu quản sự sẽ đầu người hai nơi.

Chu quản sự mặt mày đỏ bừng, miệng phát ra tiếng như tiếng heo bị mổ vậy. Giờ phút này, hẳn đâu còn dám mở miệng nói gì!

Vào lúc này, bỗng có một người đệ tử ngoại môn tiến tới, khẽ dùng hai ngón tay nắm lấy mũi kiếm, nói:

- La Chinh, tên này là người thân cận của Tam công tử Gia Cát gia. Nếu như người thật sự giết chết hắn, ta e rằng sẽ rất khó để giải thích với Tam công tử. Nội tình của Gia Cát gia, với thực lực của người, tuyệt đối không thể trêu vào!

Người đệ tử ngoại môn này có làn da như bị mặt trời đốt cháy vậy, dù người không được cao cho lắm, thế nhưng thân thể lại cực kỳ rắn chắc.

La Chinh kỳ thật cũng không có tâm tư đi giết tên Chu quản sự này làm gì. Chỉ là, người này đến Tiểu Vũ Phong xúi dục Từ Liệt đối phó với hắn. Sau khi đánh bại Từ Liệt, người này vậy mà vẫn còn dám lớn lối như vậy. Loại người như Chu quản sự, La Chinh hẳn nhất định phải hảo hảo giáo huấn cho tên này một bài học nhớ đời.

Nhưng khi tên đệ tử ngoại môn này bước ra, tình huống lại có chút thay đổi.

- Chuyện giải thích với Tam công tử của Gia Cát gia, có liên quan gì đến ta hay sao?

La Chinh nhìn tên đệ tử ngoại môn kia, lạnh giọng nói.

“Lời người này nói ra, nghe thì có vẻ như là đứng về phía ta. Thế nhưng trên thực tế lại đứng cùng thuyền với Gia Cát gia, đây là muốn dọa ta sao?”

Không đợi người kia trả lời, Chu quản sự đang bị La Chinh đạp dưới chân liền gào lên:

- Tào Lôi, giúp ta giết hắn, giết tên La Chinh này đi. Tam công tử sẽ nhớ kỹ người!

Tào Lôi, trong hàng ngũ đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong, xếp hạng thứ mười lăm. Tuy cũng là Bán Bộ Tiên Thiên, nhưng lại mạnh hơn Từ Liệt không ít. Mặc dù người này không thể leo lên cùng bậc thang của Gia Cát Phong, thế nhưng hẳn lại có quan hệ vô cùng tốt với đám đệ tử chi thứ của Gia Cát gia.

Hiện tại Tào Lôi xuất thủ, mục đích của hắn chính là đòi lại một chút mặt mũi cho Gia Cát Phong.

- La Chỉnh, ta thấy ngươi là người mới, lại còn có thể đánh bại Từ Liệt, nên mới có hảo ý đến khuyên bảo ngươi. Ngươi nghĩ cho kỹ đi, không nên thấy rượu mời không uống, lại uống rượu phạt!

Nhận thấy lời nói của mình không có hiệu quả bao nhiêu, giọng của Tào Lôi lập tức liền trở nên cường ngạnh hơn. Tên La Chỉnh này không ngờ lại quyết đoán đến vậy, một bước cũng không nhường.

- Thế sao? Cái gì là rượu mời? Cái gì là rượu phạt? Ta không thích khua môi múa mép, nói nhiều lời với ngươi. Nếu không phục, ngươi có thể bước lên lôi đài đánh với ta.

Trong trường hợp cây kim so với cong râu này, La Chỉnh hẳn nhất định sẽ không nhường bộ.

- Đừng có mà cả ngày chỉ nghĩ đến lôi đài. Chém chém giết giết thì có gì hay. Theo ta thấy, với loại chuyện này, mỗi bên nên nhường nhịn nhau một bước thì tốt.

Lại có thêm một bóng người bước tới. Người này trông rất béo tốt, toàn thân mục mục. Vừa cười tươi vừa nói.

- Chương Vô Huyền, ngươi muốn xía vào chuyện của người khác sao?

Trong thấy tên mập kia bước đến, sắc mặt Tào Lôi lập tức trầm xuống.

Bàn Tử Chương Vô Huyền, trong hàng vạn đệ tử ngoại môn, xếp hạng thứ bảy, tuyệt đối là một trong những tồn tại đứng đầu. Hắn cười cười, lộ ra hai cái răng nanh, nói:

- Xía vào chuyện của người khác sao? Tào Lôi, ta biết người có quan hệ khá tốt với Gia Cát gia. Thế nhưng, hôm nay người không nên xuất đầu! Cái thứ nô bộc được sủng ái một chút lại lên mặt làm liêu. Hắn cho rằng mình là nô bộc của Gia Cát gia thì liền có thể coi rẻ người khác sao. Thật tình, dù có là nô bộc của Đế Vương, thì vẫn chỉ là nô bộc mà thôi! Theo ta thấy, giết chết thật đúng là có phần nghiêm trọng, nhưng cứ thả đi như vậy cũng không được. Không bằng như vậy, La Chỉnh huynh cứ việc động tay động chân một chút, chỉ cần cho hắn một bài là tốt rồi! Chuyện này mỗi người đều nên nhường nhịn nhau một chút a!

Lời của tên mập này đúng là rất có ý tứ. Trên mặt La Chỉnh lộ ra một nụ cười thần nhiên. Tuy lời mà Bàn Tử Chương Vô Huyền nói nghe có vẻ công chính vô tư. Thế nhưng, chỉ cần là người sáng suốt liền có thể hiểu. Hầu hết mọi người đều biết, La Chỉnh sẽ không giết chết tên Chu quản sự này, thế nhưng, đánh cho tên họ Chu kia một trận tơi bời, sẽ là chuyện không thể tránh khỏi.

Kết quả là, Chương Vô Huyền vòng vo nói tới nói lui, cuối cùng vẫn là để cho La Chỉnh đánh Chu quản sự kia một trận. Nghe qua thì lại là, đôi bên nhường nhau một bước.

Tào Lôi thấy thế, chỉ có thể khẽ cắn môi rồi lui ra phía sau mà thôi.

Thực lực mà La Chỉnh thể hiện ra cũng khiến cho Tào Lôi hắn có chút kiêng kị. Giờ lại có thêm một Chương Vô Huyền xen vào, thực sự hắn không thể bảo vệ Chu quản sự được.

- La Chỉnh huynh, hiện tại huynh có thể "giáo huấn" Chu quản sự rồi.

Chương Vô Huyền cười tủm tỉm nói. Hắn đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ giáo huấn này.

La Chinh nhẹ gật đầu. Sau đó liền đưa một tay lên cầm vào cổ, chế trụ Chu quản sự. Mặt mày tên họ Chu chợt hiện lên vẻ hung ác, hai mắt đỏ bừng bừng, miệng gào thét:

- La Chinh, người có gan thì giết ta đi! Tam công tử tuyệt đối sẽ không tha cho người, tru di cửu tộc nhà người, sẽ khiến người chết không có chỗ chôn!

La Chinh lắc đầu, những thứ này hắn cũng chẳng thèm quan tâm, một điểm lưu ý cũng không có. Ngay sau đó hắn liền tát một cái, rồi lật tay vỗ một chưởng vào ngực của Chu quản sự, đánh tên kia bay văng ra ngoài, nằm la liệt trên mặt đất.

Mọi người thấy thế, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn hắn thấy rằng La Chinh đã quá nhẹ tay rồi.

Tên Chu quản sự kia vừa lồm cồm bò người dậy, miệng vừa chửi thề. Có vẻ như hắn không bị thương tổn gì quá lớn. Thế nhưng, ngay khi vừa mới đứng lên, từ trong cơ thể chợt bùng truyền đến thanh âm nổ vang trầm thấp.

Phốc phốc phốc!

Trên hai tay, hai chân của hắn đều có một cái lỗ máu, máu tươi không ngừng tuôn ra. Sau đó hắn liền ngã ngửa trên mặt đất, trông chả khác gì một con lợn chết cả.

- Hảo thốn kinh!

- Loại người ngu ngốc như này bị trừng phạt như vậy cũng là đáng tội. Dám đến Tiểu Vũ Phong chúng ta gây chuyện, đúng là chán sống mà!

Tuy có vài người lên tiếng tán thưởng, thế nhưng hầu hết đều có chút trầm mặc. Bọn hắn biết rõ chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy. Tam Phong Tử của Gia Cát gia không phải là loại người biết nói đến đạo lý. Hơn nữa, La Chỉnh này có vẻ như là kẻ không nơi nương tựa, căn bản không có chỗ chống lưng. Có lẽ hắn sẽ không thể ngây ngốc tại Tiểu Vũ Phong này được bao lâu nữa...

- Làm vậy, cũng đồng nghĩa với việc đắc tội với Gia Cát gia, huynh không sợ sao.

Chương Vô Huyền cười "hì hì" hỏi.

La Chỉnh cười nói:

- Người mà ta đắc tội cũng nhiều lắm. Trên người ta đúng là có quá nhiều rận a, lâu không gãi ngứa, hiện tại muốn gãi một chút có được không? Mà cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy làm gì! Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi!

- Tốt! Đủ phóng khoáng! Có thể trở thành đại anh hùng, thứ trọng yếu nhất chính là phần dũng khí này. Chúng ta đi làm vài chén đi?

Chương Vô Huyền lên tiếng đề nghị.

La Chỉnh cũng không nói nhiều, liền nín Mạc Xán và Chu Hiến lại, sau đó cả bốn người cùng đi uống rượu với nhau.

Trên một tiểu lầu cách đó không xa, Tô Linh Vận hiện tại mới thở dài một hơi.

“Tên La Chỉnh này đúng thực không phải là ngọn đèn cạn dầu. Không những đánh bại Từ Liệt, mà còn chẳng thêm cấp cho Gia Cát gia một chút mặt mũi nào.”

“Như vậy cũng tốt, phải có áp lực lớn thì mới có thể nhanh chóng tiến bộ được.”

“Nếu như Gia Cát gia thật sự sẽ ra tay dứt khoát với La Chỉnh thì sao?”

Tô Linh Vận suy nghĩ một hồi, bỗng đôi mắt to chợt chớp động hai cái.

“Đến lúc đó ta sẽ ra mặt vậy. Dù sao thì Sơn phu nhân của Gia Cát gia cũng thiếu ta một món nợ ân tình a!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chân Tướng

Trong mắt cả ba người bọn họ, Chương Vô Huyền này có thể xem như là thế hệ đi trước. Thực lực của người này, trong đám đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong được xếp vị trí thứ bảy, tuyệt đối là một trong những nhân vật đứng đầu ở nơi đây.

Lúc đầu, Mạc Xán và Chu Hiến vẫn còn có chút câu nệ. Nhưng sau một hồi cạ chén, rốt cuộc hai người cũng buông lỏng tâm tình. Dù sao thì Chương Vô Huyền cũng là người trẻ tuổi, tính tình lại bình dị dễ gần.

- Nếu ta không nhầm, hình như La Chính huynh vừa mới đột phá Luyện Tủy Cảnh ngay trên lôi đài, đúng chứ?

Chương Vô Huyền "tươi" một chén vào miệng rồi hỏi La Chính.

La Chính nhìn thoáng qua Chương Vô Huyền, nói:

- Vô Huyền huynh đã nhận ra sao?

- Hả? La Chính huynh, huynh đã tiến vào Luyện Tủy Cảnh rồi sao?

Trái lại, Mạc Xán lại cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, hăn tỏ ra kỳ quái hỏi.

La Chính gật gật đầu, nói:

- Lúc giao thủ với Từ Liệt, cơ thể ta tựa hồ có chút quán thông. Nếu vào lúc đó ta không đột phá Luyện Tủy Cảnh, sợ rằng cái mạng nhỏ này có lẽ đã gặp phải chuyện rồi.

Chương Vô Huyền lại lắc đầu, nói:

- Ta thấy không hẳn là vậy! La Chính huynh đúng thực là tuyệt thế thiên tài. Nếu như tịnh tiến lên thêm vài cảnh giới, nói không chừng sẽ trở thành nhân vật phong vân của Tiểu Vũ Phong ta rồi.

- Vô Huyền huynh quá lời rồi. Tiểu Vũ Phong có nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, trong số đó, thế hệ thiên tài không phải là có rất nhiều hay sao? La Chính ta chỉ là một tên tiểu tử mới chân ướt chân ráo bước vào mà thôi, làm sao có thể đánh đồng cùng Vô Huyền huynh.

La Chính vừa lắc đầu vừa nói.

- Sao lại không thể? La Chính huynh, không biết huynh đã nghe nói qua truyền thuyết về Ngọc Nữ Phong hay chưa?

Trên mặt hiện lên vẻ thần thần bí bí, Chương Vô Huyền nói.

- Ngọc Nữ Phong? Có phải là ngọn sơn phong xếp hạng thứ mười bảy, đệ tử ở nơi này chỉ toàn là nữ có đúng không?

Chu Hiến uống hơi nhiều, vào lúc này mặt đã đỏ bừng. Thế nhưng dù sao cũng là người luyện thể, tửu lượng hơn xa người bình thường rất nhiều. Tuy mọi người uống khá nhiều, mặt đều đỏ bừng hẳn lên, thế nhưng sau khi luyện thể, tửu lượng cũng theo đó mà tăng lên. Dù cho cả bốn người bọn họ tiệc rượu một hồi lâu, nhưng cũng chẳng có ai có vẻ như thấm men say hay gì cả.

Chương Vô Huyền cười nói:

- Đúng là như vậy. Thế nhưng mà, tuy năm nay Ngọc Nữ Phong xếp hạng thứ mười bảy, nhưng năm trước lại xếp tại vị trí thứ hai, chỉ sau Thiên Nhất Phong a!

Chu Hiển tiến vào Tiểu Vũ Phong sớm hơn một năm so với La Chính và Mạc Xán, đối với việc này hẳn cũng không biết rõ lắm, liền kinh ngạc hỏi:

- Sao cơ? Một sơn phong đệ tử toàn là nữ nhân, sao có thể vượt qua được Thái Nhất Phong?

Trong suy nghĩ của Chu Hiển, trong con đường tu luyện, nam nhân luôn là người có bản lĩnh hơn, lợi hại hơn.

- Vậy là Chu Hiển người không biết rồi. Ngọc Nữ Phong có thể đạt được thứ hạng cao như vậy, cũng là nhờ vào một nữ đệ tử...

Chương Vô Huyền vừa cười vừa nói.

- Hẳn là nữ đệ tử kia có thiên phú rất cao, dùng sức một người áp chế được ba mươi một sơn phong khác, đứng gần kề với Thiên Nhất Phong?

La Chính tiếp theo Chương Vô Huyền lại nói nói.

Ba ba ba!

Chương Vô Huyền liền vỗ vỗ tay, đáp:

- La Chính huynh nói rất đúng. Nữ đệ tử kia thực giống như là tiên nhân hạ phàm vậy, thiên phú của nàng cực kỳ cao. Sau khi bước vào Thanh Vân Tông, chỉ với hai năm ngắn ngủi, đã nhanh chóng trở mình quật khởi. Cho nên, La Chính huynh, một nữ tử cũng có thể, sao huynh lại không thể cơ chứ? Là nam nhân, huynh không nên tự coi nhẹ bản thân! Ai, chỉ tiếc là, một nữ đệ tử thiên tài như vậy, không ngờ lại phạm vào môn quy, bị dẫn vào Luyện Ngục Sơn...

- Nữ đệ tử kia tên là gì?

Mạc Xán chợt hỏi.

- Đúng là có chút trùng hợp. Nữ đệ tử kia lại trùng họ với La Chỉnh đây, người này họ La, tên Yên!

Chương Vô Huyền cười cười nói.

BA!

Vô Huyền vừa nói xong, chén rượu màu xanh được làm bằng sứ trên tay La Chỉnh bỗng nhiên tan nát thành vô số mảnh vỡ. Rượu trong chén bắn ra tứ phía, chảy xuống dọc theo tay của La Chỉnh.

Cả Mạc Xán, Chu Hiển, lẫn Chương Vô Huyền đều bị hành động này của La Chỉnh làm cho kinh sợ. Bọn họ không ngờ rằng La Chỉnh sẽ có dị động lớn đến vậy.

- La Chỉnh huynh, huynh không sao chứ?

Mạc Xán kinh ngạc hỏi:

- Huynh biết La Yên này sao?

Với sự nhạy bén của cả ba người Vô Huyền, Mạc Xán, há có thể không đoán ra cơ chứ? Cùng là họ La, cộng thêm phản ứng có phần thái quá của La Chỉnh. Bọn họ cũng đoán ra được bảy, tám phần. Chỉ là, thấy La Chỉnh phản ứng kịch liệt như vậy, Chương Vô Huyền thận trọng hỏi:

- La Chỉnh huynh, La Yên này không phải là muội muội của huynh đấy chứ?

Đây cũng là lần đầu tiên, kể từ khi tiến vào Thanh Vân Tông đến giờ, La Chỉnh hẳn trực tiếp nghe được tin tức về muội muội của mình.

Trước đây, tuy hẳn có hỏi Chu Hiển về Luyện Ngục Sơn, thế nhưng hẳn cũng hỏi cụ thể về La Yên.

Những năm này, ở trong nội tâm của La Chỉnh, điều khiến hấn lo lắng nhất chính là chuyện về muội muội của mình. Giờ đây, Chương Vô Huyền lại vô tình nhắc đến La Yên, lúc này mới khiến hấn nhất thời bị kích động, bóp nát chén rượu trên tay.

La Chỉnh không trực tiếp trả lời Chương Vô Huyền, mà hỏi ngược lại:

- Vô Huyền huynh, La Yên là vì bị người hãm hại nên mới bị đày vào Luyện Ngục Sơn hay sao?

Trông thấy dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của La Chỉnh, Chương Vô Huyền bỏ đi khuôn mặt tươi cười, nói:

- Vào năm trước, chuyện này cũng đã khiến trong tông huyền náo một trận khá lớn. La Yên kia xinh đẹp như tiên tử, thiên phú lại cực cao, ta nghe nói rằng, dường như trong người nàng có một loại huyết mạch đặc thù. Một nữ đệ tử kinh diễm tuyệt luân như vậy, hiển nhiên sẽ khiến cho những nam đệ tử tài tuấn trong tông điên cuồng theo đuổi. Lúc trước, người cuồng nhiệt nhất chính là đệ tử xếp hạng thứ bảy trăm trên Thanh Vân Bảng, Vân Phóng!

- Thanh Vân Bảng?

Ba chữ này khiến La Chỉnh cảm thấy cực kỳ lạ lẫm.

- La Chỉnh huynh cả Thanh Vân Bảng cũng không biết sao?

Chương Vô Huyền ngạc nhiên nói.

Chu Hiến ở bên cạnh thấy thế liền chen vào nói:

- Thanh Vân Bảng chính là bảng danh sách tối trọng yếu nhất của Thanh Vân Tông chúng ta. Trên Thanh Vân Bảng có tổng hết thảy một

nghìn cái tên. Những đệ tử có tên trên Thanh Vân Bảng, cũng chính là những đệ tử nổi trội nhất trong Thanh Vân Tông ta!

- Thì ra là vậy.

La Chỉnh nhẹ gật đầu. Trên Thanh Vân Bảng có tên của một nghìn đệ tử, mà tên Vân Phóng kia lại xếp ở vị trí thứ bảy trăm. Thực lực như nào không cần nghĩ cũng biết, ngay sau đó hắn liền nói:

- Vô Huyền huynh chớ có để ý đến việc ta ngắt lời, cứ nói tiếp đi.

Chương Vô Huyền nói tiếp:

- Kỳ thật, tin tức của ta tuy linh thông, nhưng dù sao thì ta cũng không phải là người trong cuộc. Ta chỉ biết là tên Vân Phóng kia bị một kiếm chí mạng của La Yên phế bỏ, làm cho Vân gia nổi trận lôi đình, lửa hận ngập trời. Vân Phóng kia chính là tiểu nhi tử của gia chủ Vân gia, một trong Thất Đại Thế Gia. Gia chủ của Vân gia giận đến tím mặt, truy cứu lên Thanh Vân Tông. Mặc dù Ngọc Nữ Phong đã biện luận lí lẽ, muốn bảo trụ nữ đệ tử xuất sắc nhất của mình. Thế nhưng, để dẹp yên lửa giận của Vân gia, rốt cuộc lại đành phải đưa La Yên vào trong Luyện Ngục Sơn!

Nghe đến đây, năm ngón tay của La Chỉnh đã cấu sâu vào mặt bàn, tạo thành năm cái rãnh nhỏ sâu hoắm.

Ba người kia hiển nhiên đều có thể nhìn ra, vào lúc nào tâm tình của La Chỉnh đang kích động đến mức cùng cực.

Hiện tại đúng là La Chỉnh đang cực kỳ kích động. Gần đây La Chỉnh hẳn luôn giữ vẻ bình tĩnh, dù là tại thời khắc mấy chút hay là lúc chiến đấu sinh tử, hẳn luôn một mực giữ vững tâm tình trầm ổn của mình.

Thế nhưng, việc này lại liên quan đến La Yên, trong lòng hắn làm sao có thể yên ổn?

“Kỳ Lân Vân gia...”

Giờ khắc này, bốn chữ này đã khắc sâu vào trong đầu của hân.

Kỳ Lân Vân gia là một trong Thất Đại Thế Gia. Hơn nữa, trong bảy đại sĩ tộc này, Vân gia vẫn luôn ở vị trí ba tộc đứng đầu! Là gia tộc đứng thứ ba, xét trong toàn bộ vương triều.

Tính cách của muội muội, La Chính hiểu rất rõ, nàng sẽ không bao giờ chủ động đi gây chuyện với ai. Tuy tin tức mà Chương Vô Huyền nói không được tường tận cho lắm, thế nhưng hân vẫn có thể đoán ra một chút sự tình ở trong đó.

“Chắc chắn là tên Vân Phóng kia đã mạo phạm đến La Yên, cho nên mới khiến La Yên phải ra tay phế bỏ hân!”

“Một ngày kia, khi thực lực của ta trở nên mạnh mẽ, ta nhất định sẽ tận diện Vân gia.”

La Chính thầm thề trong lòng.

"La Chính huynh, La Chính huynh! Huynh không sao chứ?"

Mạc Xán kêu lên hai tiếng, mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

La Chính kịp thời phản ứng, miễn cưỡng cười nói:

- Không có việc gì, không có việc gì...

Ngay sau đó hân liền hỏi Chương Vô Huyền:

- Vô Huyền huynh, phải làm cách nào mới có thể cứu người trong Luyện Ngục Sơn ra?

- Nếu muốn vào Luyện Ngục Sơn cứu người, đây cũng không phải là vấn đề gì lớn. Người bị giam một năm, có thể dùng một ngàn điểm tích lũy để đổi.

Chương Vô Huyền giải thích:

- Ví dụ như đệ tử nội môn Tử Tiết Thường, vào tháng trước, người này bị phạt phải vào Luyện Ngục Sơn diện bích bốn năm. Thế nhưng có người lại dùng bốn ngàn điểm tích lũy để đổi lấy khoảng thời gian bốn năm diện bích kia, đưa Tiết Thường ra khỏi Luyện Ngục Sơn.

Một ngàn điểm tích lũy có thể đổi lấy thời gian một năm diện bích!

“Cái giá này tuy đắt một chút, nhưng dù sao đây cũng là một tia hi vọng.”

Nhân tình của La Chính chợt sáng lên. Nếu là vậy, phỏng chừng hẳn phải điên cuồng kiếm điểm tích lũy rồi. Ngay sau đó hẳn lại hỏi:

- Nữ đệ tử tên La Yên kia bị phạt diện bích bao nhiêu năm?

Chương Vô Huyền trông thấy dáng vẻ ân cần thăm hỏi của La Chính, hẳn cũng biết rằng, lời mà hẳn sẽ nói ra đây quả thực quá tàn khốc. Vô Huyền thở dài nói:

- Một nghìn năm.

“Một nghìn năm...”

“Nói cách khác, nếu muốn đưa La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn, cần phải có một trăm vạn điểm tích lũy! Thanh Vân Tông vậy mà lại trừng phạt La Yên nặng như vậy. Một nghìn năm, muốn muội muội của ta chết già luôn sao?”

Giờ này khắc này, cảm tình của La Chỉnh đối với Thanh Vân Tông cũng nhiều hơn một tia cảm hận.

Chương Vô Huyền thấy thế, lại đến an ủi:

- Thanh Vân Tông cùng với Thất Đại Thế Gia có liên hệ với nhau rất sâu xa. Đôi khi, có những việc những nhân vật chủ chốt kia nhúng tay vào, cùng làm trò quỷ với nhau. Theo ta được biết, những vị đạo sư kia sau khi biết việc này đều cực kỳ giận dữ, Ngọc Nữ Phong lại càng ra sức bảo vệ La Yên hơn. Hơn nữa, còn có hai bị đạo sư cũng bởi vì chuyện này mà từ chức.

La Chỉnh nhẹ gật đầu, nói ra:

- Ta hiểu rồi. Có những việc không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đa tạ Vô Huyền huynh nhắc nhở.

Hiện tại, mọi người đã không còn tâm tình để uống rượu nữa, cả bốn đều thu xếp một chút rồi chuẩn bị ra về.

La Chỉnh cũng không trở về gian phòng của mình. Giữa đêm hôm khuya khoắt, một mình La Chỉnh đứng ở trong phòng luyện tập, ra sức trút hết sức lực lẫn tâm tình oán hận của mình ra.

“Thực lực, thực lực của ta vẫn là quá yếu.”

Vốn hắn cho rằng chỉ cần bước vào Thanh Vân Tông, trở thành đệ tử của Thanh Vân Tông, là có thể cứu La Yên ra.

Thế nhưng, sau khi cùng Vô Huyền trò chuyện một phen, hắn đã được cảnh tỉnh. Hiện tại La Chỉnh hắn đã hiểu kẻ địch của mình là loại nhân vật bực gì!

Thực lực của hắn hiện giờ, ở trong mắt những đại nhân vật kia, cũng chỉ như một con kiến mà thôi!

OÀ...ÀNH!

OÀ...ÀNH!

OÀ...ÀNH!

Những con người đá dùng để luyện quyền, luyện công, từng con từng con một đều lần lượt bị La Chỉnh ra sức đánh nát. Vào giờ phút này, phòng luyện tập chỉ còn là một mớ hỗn độn.

Vài canh giờ sau, La Chỉnh mới rời khỏi phòng luyện tập. Phát tiết một trận xong, tâm tình hắn cũng cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Bất kể là người nào, qua cuộc sống hàng ngày đều sẽ có những thứ uất ức, căm hận,... tích tụ lại, dần dần mỗi ngày một ít. Cần phải thông qua một phương thức nào đó để giải tỏa, để phóng thích ra bên ngoài. La Chỉnh hắn chọn phương pháp hữu hiệu, đơn giản nhất, đó chính là bạo lực!

Sáng sớm ngày hôm sau, La Chỉnh liền đi lên sườn núi của Tiểu Vũ Phong. Ở phía trên sườn núi, chính là nơi ở của các vị đạo sư của Tiểu Vũ Phong.

Sau khi nghe ngóng qua một hồi, La Chỉnh cũng tinh tường hơn. Nhiệm vụ mà tông môn ban bố ra, chính là nhận ở những vị đạo sư này.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tô Đạo Sư Nổi Giận

Tô Linh Vận hiện đang ngồi trên bàn làm việc, tay cầm bút hí hoáy viết viết.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy tím sáng, trông cứ như là tiên nữ vậy. Dù vậy, trên gương mặt lại lộ ra một chút mệt mỏi.

Nhìn đồng nhiệm vụ chồng chất ở trên bàn, Tô Linh Vận khẽ cắn môi.

Không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy, mấy vị đạo sư khác đều có sự tình phải đi ra ngoài, nên hiện tại mọi chuyện đều giao lại cho nàng xử lý!

Tô Linh Vận biết rõ, hẳn đây là do tên kia giờ trò.

“Muốn gây áp lực, chèn ép ta sao? Vọng tưởng! Vậy vẫn còn chưa đủ đâu!”

Ngay khi Tô Linh Vận đang cố gắng hoàn thành đồng công việc chồng chất như núi này, cửa ra vào bỗng nhiên mở ra, ngay sau đó La Chỉnh liền bước vào. Trông thấy thân ảnh áo váy tím đang tập trung hoàn thành công việc ở trên bàn, La Chỉnh khẽ gõ cửa.

Đông đông đông!

Tô Linh Vận ngẩng đầu lên, thấy người vừa đến là La Chỉnh, trên mặt chợt hiện lên vẻ kỳ quái:

- La Chỉnh, người đến đây làm gì?

La Ching bước tới và nói:

- Tô đạo sư, ta muốn nhận nhiệm vụ.

- Nhận nhiệm vụ sao?

Ánh mắt của Tô Linh Vận chợt hạ xuống, rồi nàng cười nói:

- Thực ra, người không cần phải vội vàng như vậy đâu. Đệ tử ngoại môn sẽ sớm được phân phát đan dược, những thứ đan dược kia cũng đã đủ để người tu luyện rồi.

Rất hiếm khi có đệ tử ngoại môn nào vừa vào Thanh Vân Tông lại vội vã đi làm nhiệm vụ như vậy.

Bởi vì vào thời điểm này, thực lực của đệ tử ngoại môn tương đối thấp, cho dù có tiếp nhận nhiệm vụ đi chăng nữa, thì cũng chỉ có thể làm được một vài nhiệm vụ đơn giản mà thôi.

Hơn nữa, điểm tích lũy được thưởng lại ít. Cái được không bù được cái mất. Không bằng ổn định lại tâm tình, cứ tập trung tu luyện trước rồi tính sau.

La Ching lại lắc lắc đầu, nói:

- Ta không muốn đan dược, ta chỉ cần điểm tích lũy.

Với thân thể Huyền Khí kỳ diệu của mình, đan dược bình thường La Ching hẳn đã sớm không để vào mắt. Tuy Thanh Vân Tông tài đại khí thô, đan dược phân phát cho đệ tử ngoại môn so với những gia tộc bên ngoài còn tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng, những đan dược này cũng không thể so với Thiên Địa Tạo Hóa Đan dược. Khi La Ching hẳn bị đánh, tác dụng cũng tương đương như

việc phục dựng Thiên Địa Tạo Hóa Đan vậy, hiển nhiên hẳn sẽ không cần những thứ đan dược này.

- Người vội vã kiểm điểm tích lũy để làm gì?

- Ta cần điểm tích lũy.

La Chỉnh nói. Đâu chỉ là cần không thôi, mà cần hẳn một trăm vạn điểm a.

Hơn trăm vạn điểm tích lũy, hiển nhiên sẽ phải mất một khoảng thời gian rất lâu để có thể đạt được. Chỉ là, hiện tại hẳn phải có được một trăm điểm. Dù cho không thể cứu La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn, nhưng chí ít La Chỉnh hẳn cũng phải vào gặp La Yên một lần!

Thấy La Chỉnh cố chấp như vậy, Tô Linh Vận cũng không nói gì thêm mà chỉ khẽ vươn tay lấy một quyển sổ bên cạnh rồi mở ra, sau đó đưa cho La Chỉnh, nói:

- Đây là danh sách những nhiệm vụ đơn giản nhất, người chọn ra một nhiệm vụ mà làm.

La Chỉnh chăm chú nhìn. Những nhiệm vụ này đều được viết bằng bút lông, bao gồm từng hàng chữ thẳng tắp, mỗi một hàng là một nhiệm vụ.

- Trông coi hộ viện và giúp Lý gia chăm sóc nhà cửa ở Đế Đô. Ba ngày. Ba điểm tích lũy...

- Hộ tống Phúc Uy vận chuyển một chuyến hàng. Bảy ngày. Bảy điểm tích lũy...

- ...

Khi nhìn vào sổ điểm tích lũy, xem chút nữa La Chỉnh ói máu.

“Những điểm tích lũy được thưởng khi hoàn thành những nhiệm vụ này cũng quá ít đi. Muốn dựa vào những nhiệm vụ này mà kiếm đủ một trăm điểm, chỉ sợ cũng phải mất hơn ba tháng.”

“Đó là còn chưa nói đến việc cứu người. Với tiến độ ấy mà muốn cứu La Yên, ít nhất cũng phải mất đến một trăm vạn ngày a.”

- Thế nào? Chê điểm tích lũy ít sao? Đường như người nào lần đầu tiên đến nhận nhiệm vụ đều có loại cảm giác này, dần dần rồi người sẽ quen thôi.

Tô Linh Vận nở nụ cười sáng lạn nói.

Nụ cười của nàng thực sự rất đẹp, La Chính thoáng cảm thấy ngượng ngùng.

Kỳ thực, những điểm tích lũy kia không hề ít một chút nào. Ba điểm tích lũy liền có thể đổi được sáu khối Phương Tinh Thạch, đối với một vài gia tộc, sáu Phương Tinh Thạch cũng là một khoản tiền lớn rồi.

- Liệu có nhiệm vụ nào được nhận nhiều điểm tích lũy hơn một chút hay không?

La Chính xoắn xuýt hỏi.

- Có thì cũng có, nhưng tiếc rằng người không thể nhận được.

Tô Linh Vận hươ hươ tay nói.

Vào lúc này, trong mắt của La Chính cũng chỉ có mỗi điểm tích lũy mà thôi, đâu còn để ý đến việc mình có thể tiếp nhận được hay không. Hắn vội vàng nói:

- Chưa thử làm sao biết? Liệu ta có thể xem trước một chút có được không?

Mặc dù yêu cầu này tựa hồ có chút vô lý, thế nhưng Tô Linh Vận vẫn lấy một quyển sổ khác rồi đưa cho La Chỉnh.

La Chỉnh ngay lập tức liền đưa mắt nhìn vào sổ điểm tích lũy. Nhiệm vụ đầu tiên đã là hai trăm điểm!

Chỉ là, ngay khi nhìn vào yêu cầu của nhiệm vụ, La Chỉnh liền tròn mắt.

- Nhiệm vụ săn Âm Ảnh Thú, lấy về bộ da hoàn chỉnh của nó.

Âm Ảnh Thú là một loài sinh vật đặc thù, có tại phía Đông của Đông Vực, thường sinh sống ở trong rừng rậm. Khả năng sinh sản của chúng không cao, nên số lượng không nhiều. Thế nhưng, thực lực của chúng lại cực kỳ kinh khủng. Nghe đồn rằng, dù Tiên Thiên Bí Cảnh tiến vào khu rừng rậm này cũng khó có thể còn sống mà trở về...

La Chỉnh lại nhìn xuống nhiệm vụ tiếp theo. Phần thưởng của nhiệm vụ này cũng là hai trăm điểm tích lũy. Thế nhưng yêu cầu lại là săn lùng, bắt giữ một kẻ thành danh đã chạy trốn nhiều năm.

Những nhiệm vụ này, về cơ bản đúng thực là La Chỉnh hẳn không thể tiếp nhận được.

Ánh mắt của La Chỉnh lại đưa xuống, chợt nhận ra bên dưới còn có một nhiệm vụ khác.

Thù lao của nhiệm vụ này không phải là một con số cố định. Một điểm cũng có, mà một nghìn điểm cũng có.

Khi tiếp tục cẩn thận nhìn kỹ, hẳn mới hiểu ra. Yêu cầu của nhiệm vụ này chính là chống lại *Trùng Triều!

*Trùng Triều: cơn lũ côn trùng.

Trùng Triều là một vấn đề lớn tại phía Nam của vương triều, gây ra tai họa rất lớn.

Vào tháng Tư và tháng Năm hàng năm, sẽ có một lượng lớn Dao Trùng tràn vào từ phía Nam, mang lại những vụ thảm họa, tàn phá đến mức hủy diệt.

Dao Trùng, tuy trong tên có một chữ "Trùng", thế nhưng chúng lại không hề đơn giản như bọn côn trùng thông thường. Bởi, mỗi một con Dao Trùng, đều có sức lực tương đương với một người trưởng thành.

Vì muốn chống cự lại những đợt xâm lấn của đám Dao Trùng này, mỗi năm vương triều đều phái ra một lượng lớn binh lực tiến về phía Nam để tiêu diệt Dao Trùng.

Thế nhưng, binh lực như vậy vẫn còn chưa đủ. Hàng năm Thanh Vân Tông cũng phải ra thêm không ít đệ tử.

Cho nên, ở nơi đây mới có một nhiệm vụ như vậy.

- Giết hai mươi Dao Trùng thì được một điểm tích lũy. Giết một thủ lĩnh Dao Trùng thì trực tiếp có được một điểm...

La Chỉnh nhanh chóng tính toán. Chỉ trong chốc lát, La Chỉnh liền nhìn về phía Tô Linh Vận rồi nói:

- Tô đạo sư, ta muốn tiếp nhận nhiệm vụ Trùng Triều!

Nghe được lời La Chỉnh nói, ánh mắt của Tô Linh Vận liền hạ thấp xuống, mang theo một tia châm chọc, nàng cười nói:

- Đúng là người sẽ chọn nhiệm vụ này mà. Trong quyển sổ này, người cũng chỉ có thể chọn cái này mà thôi, đúng chứ?

La Chỉnh cười cười. Hắn không phủ nhận.

Mục đích của hắn chính là kiểm điểm tích lũy, hiện tại cũng không cần phải biết nhiều như vậy để làm gì.

Một phút trước Tô đạo sư vẫn còn cười cười, vào giờ phút này sắc mặt đột nhiên thay đổi, nàng nghiêm mặt nói:

- Không được đi!

Gương mặt đang tươi cười của La Chột chợt cứng ngắt, hắn sững sờ hỏi:

- Tại sao?

- Người cho rằng Đao Trùng dễ giết như vậy sao? Trước đây đúng là có một vài tu luyện giả Bán Bộ Tiên Thiên tiếp nhận nhiệm vụ này, thế nhưng tỉ lệ tử vong của bọn họ lại lên đến sáu mươi phần trăm. Người hiểu ý ta không?

Vừa nói, Tô Linh Vận vừa dõi theo ánh mắt của La Chỉnh. Nàng trầm nghĩ:

“Với chút thực lực đó mà muốn đi liệng sát Đao Trùng sao? Quả thực là muốn chết!”

- Ta hiểu rồi!

La Chỉnh yên lặng gật đầu.

- Hiểu được là tốt rồi.

Nghe vậy, Tô Linh Vận hài lòng gật đầu, nàng chuẩn bị lấy quyển sổ đi.

Thế nhưng, ngay khi Tô Linh Vận đưa tay đến, La Chỉnh liền khẽ vươn tay đè xuống quyển sổ:

- Nếu có thể, ta vẫn muốn nhận nhiệm vụ này.

Tô Linh Vận chợt cảm thấy dở khóc dở cười. Ngay sau đó, nàng liền lên giọng mắng to:

- Người hiểu cái rắc! Tóm lại là không được đi!

Vào lúc này, nàng đâu còn vẻ gì của một thực nữ nữa.

Gương mặt của La Chỉnh chợt hiện lên vẻ nghiêm túc, nói:

- Tô đạo sư, ta biết người là vì suy nghĩ cho sự an toàn của đệ tử. Thế nhưng ta rất cần những điểm tích lũy này. Cho nên trước mắt, nhiệm vụ này ta không thể không nhận, dù cho người có đồng ý hay không...

Nhìn thấy sự bức thiết trong ánh mắt của La Chỉnh, Tô Linh Vận chợt nghi hoặc:

- Rốt cuộc là người vội vã muốn có điểm tích lũy để làm gì?

La Chỉnh lắc đầu, không có trả lời. Hắn đứng lặng yên như một khúc gỗ vậy, không nhúc nhích hay lay động một chút nào. Xem ra, nếu không được nhận nhiệm vụ này, hắn sẽ không rời khỏi nơi đây.

- Không muốn nói đúng không? Vậy cũng đừng mong nhận nhiệm vụ này nữa.

Tô Linh Vận cũng cảm thấy có chút nhức đầu.

- Tô đạo sư, ta nhất định phải tiếp nhận nhiệm vụ này!

La Chỉnh nhiều lần nói.

Tô Linh Vận cũng lười nói tiếp với La Chỉnh. Nàng trở lại bàn, tiếp tục xử lý công việc chất đống của mình.

Suốt cả ngày, cả hai đều không nói với nhau một câu nào.

Tô Linh Vận tập trung làm chuyện của mình, phảng phất như La Chỉnh không hề tồn tại trong căn phòng vậy.

La Chỉnh thì vẫn cứ như một bức điêu khắc, không hề có bất kì một dị động gì.

Cái tình huống quỷ dị này cứ tiếp tục như vậy cho đến tối, vào lúc này, Tô Linh Vận mới lạnh lùng liếc nhìn La Chỉnh một cái.

Thực sự thì, từ lần đầu tiên gặp mặt, Tô Linh Vận cảm thấy rất thích thú với La Chỉnh.

Thế nhưng hiện tại, nàng đối với La Chỉnh lại sinh ra một chút cảm giác chán ghét.

Thực lực, tốc độ tăng tiến, cùng với nghị lực mà La Chỉnh thể hiện ra, quả thực đều là những biểu hiện của những người có phẩm chất thuộc hàng thượng giai.

Hiện tại, Tô Linh Vận lại thấy rằng, La Chỉnh sở dĩ muốn nhận nhiệm vụ càng sớm càng tốt, đó là vì hắn muốn tôi luyện và thể hiện bản thân.

Điều này vốn không sai, thế nhưng nàng lại cảm thấy hắn đã quá để ý đến thành công trước mắt.

Tô Linh Vận đứng dậy chuẩn bị rời đi, cũng chẳng thèm để ý đến La Chỉnh.

Ngay khi nàng vừa đi tới cửa, lửa giận trong đầu bỗng bùng phát. Tô Linh Vận ném một khối lệnh bài sáng loáng cho La Chỉnh, nói:

- Chính ngươi đã muốn chết, cũng chẳng có ai thèm ngăn cản ngươi đâu!

Tô Linh Vận rất tự hào về tầm nhìn của mình. Nàng biết, thực lực của La Chỉnh không chỉ như một chút mà hẳn biểu hiện ra. Thế nhưng, Trùng Triều là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm. Trong cơn lũ cơn trùng này, không phải là chỉ có những con Đao Trùng thông thường, mà còn có cả những sinh vật còn cường đại hơn rất nhiều. Tỷ lệ tử vong của La Chỉnh khi thực hiện nhiệm vụ quả thực rất lớn.

Nếu như lúc này Tô Linh Vận còn giữ được bình tĩnh, chắc chắn nàng sẽ không để La Chỉnh tham gia vào nhiệm vụ này.

Vấn đề ở đây là La Chỉnh vì chút thành công trước mắt mà muốn thể hiện bản thân, điều này khiến Tô Linh Vận cảm thấy có chút tức giận.

Phụ nữ luôn là những người cực kỳ nhạy cảm. Loại chuyện như ném lệnh bài cho La Chỉnh kỳ thực cũng là một loại hành động hờn dỗi.

Rất nhanh sau đó, Tô Linh Vận lại cảm thấy có chút hối hận. Dù sao nàng cũng đã phải từ thiên tân vạn khổ mới có thể "cướp" được La Chỉnh về. Cứ để hắn lao đầu đi chịu chết như vậy, thực sự rất không đáng.

Tuy nhiên, khi nàng quay đầu lại, trông thấy vẻ mặt vui tươi hơn hờ của hắn khi tiếp nhận lệnh bài, nàng lại một lần nữa liếc nhìn La Chỉnh với phong phạm không có vẻ gì của một thực nữ. Ngay sau đó nàng liền trở người biến mất.

La Chỉnh không phải kẻ ngốc. Hắn biết rõ tâm tư của Tô đạo sư.

Chỉ là, mục đích của hắn hiện giờ là phải kiếm được thật nhiều điểm tích lũy. Vì La Yên, hắn cũng không cần thiết phải quản nhiều như vậy làm gì.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thanh Thiên Thai

Vào ban đêm, La Chỉnh lấy Tử Thanh Bảo Kiếm của Hà Băng ra, để ở trước mặt mình.

Tử Thanh Bảo Kiếm này, không những có phẩm giai không tệ, mà còn được bảo quản cực kỳ tốt.

Có thể thấy rằng Hà Băng cực kỳ quý thanh bảo kiếm này, trên vỏ kiếm được khảm các loại bảo thạch, đầy đủ các loại màu sắc, còn được trang trí thêm cả một đạo chỉ vàng.

Vụt!

La Chỉnh rút kiếm ra khỏi vỏ, hào quang màu tím cùng hào quang màu xanh trên thân kiếm lóe lên, lập tức chiếu sáng cả căn phòng.

- Kiếm tốt!

So với Nghiệp Hỏa Kiếm của Tà Lang, thanh Tử Thanh Bảo Kiếm này tuy cùng là Huyền Khí thượng phẩm, thế nhưng La Chỉnh có thể cảm nhận được rõ, phẩm chất của Tử Thanh Bảo Kiếm này phải tốt hơn Nghiệp Hỏa Kiếm rất nhiều.

Một thanh kiếm tốt như thế, vậy mà lại bị hẩn dung luyện đi, đúng là có chút đáng tiếc.

Tên Hà Băng kia cũng đã nhờ vài người đến để khuyên bảo La Chỉnh, muốn chuộc lại thanh bảo kiếm này, nhưng lại bị La Chỉnh trực tiếp cự

tuyệt.

Vì muốn gia tăng thực lực của mình lên, hắn không thể không làm vậy.

Sau khi xem xét tường tận Tử Thanh Bảo Kiếm, La Chỉnh căn rằng một cái. Ngay sau đó liền bắt đầu câu thông với lò luyện ở trong đầu.

Hắc hỏa, giống như một con sâu bướm nhỏ, chui ra từ mi tâm của La Chỉnh. Sau khi xoay tròn theo một đường vòng cung cực kỳ quý dị trên không trung, hắc hỏa liền lao tới cuốn lấy Tử Thanh Bảo Kiếm.

Bảo kiếm vốn cứng rắn vô cùng, giờ phút này cứ như là nện gập lửa vậy, dần dần bị hòa tan thành những giọt nước thép tinh hoa.

La Chỉnh nhắm đếm những giọt thép tinh hoa kia, đôi mắt lập tức sáng ngời, vui vẻ kêu lên:

- Đều là Huyền Khí thượng phẩm, vậy mà Tử Thanh Bảo Kiếm này không ngờ lại có thể dung luyện ra mười giọt nước thép tinh hoa a!

Nguyên nhân là gì, hiện tại La Chỉnh hắn cũng không thể giải thích được. Hắn thậm chí còn không biết rốt cuộc cái nước thép tinh hoa này đến tột cùng là vật gì!

La Chỉnh từng đọc qua Điển Tích Luyện Khí có được từ nhần trữ vật của Tà Lang, nhưng vẫn không thể tìm ra được lai lịch của cái nước thép tinh hoa này. Về điều này, có lẽ cũng chỉ có những Luyện Khí Sư cao thâm mới có thể giải thích rõ ràng...

Hắc hỏa cuốn theo mười giọt nước thép tinh hoa, đưa vào miệng của bức điêu khắc Thanh Long. Rất nhanh sau đó, liền có hai mảnh long lân tỏa ra ánh sáng chói lòa. Khi ánh sáng dần tiêu biến, hai mảnh long lân vừa mới được thắp sáng dần dần hiển lộ ra.

Hiện tại, trên người Thanh Long đã có bốn mảnh long lân được thắp sáng.

La Chỉnh siết chặt nắm đấm của mình. Giờ đây, hắn đã bước vào Luyện Tủy Cảnh, lại có thêm lực lượng từ bốn mảnh long lân. Dù là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh đến, có lẽ hắn cũng có thể cùng đánh một trận.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, sáng ngày hôm sau, La Chỉnh liền lặng lẽ rời khỏi Tiểu Vũ Phong.

Hắn không muốn kinh động đến Mạc Xán và mọi người. Nếu để bọn họ biết hắn đi thực hiện nhiệm vụ, hắn là hắn sẽ ngay lập tức bị ngăn cản cho mà xem. La Chỉnh không muốn phải mất công giải thích với mọi người, bởi, đây là chuyện hắn không thể không làm.

Thế nhưng, La Chỉnh lại không biết rằng, khi vừa bước ra khỏi phòng của mình, hắn đã bị một người nhìn thấy.

Người này là có thân hình cao lớn, chắc nịch với làn da ngăm đen, cũng chính là người vào ngày đó đã tranh chấp với La Chỉnh về chuyện của Chu quản sự, Tào Lô.

Ngày hôm đó, sau khi Tào Lô đưa Chu quản sự về, Gia Cát Phong liền phân phó cho hắn việc theo dõi nhất cử nhất động của La Chỉnh. Nếu như thấy La Chỉnh rời khỏi Tiểu Vũ Phong, thì phải nhanh chóng về báo lại cho hắn biết.

Ngày hôm nay, Tào Lô trông thấy La Chỉnh vào sáng sớm đã sửa soạn rời khỏi Tiểu Vũ Phong, hắn liền biết rằng, hiện tại cơ hội đã đến. Ngay sau đó, hắn liền lén đi theo phía sau La Chỉnh.

Đi theo được một đoạn, Tào Lô nhận ra La Chỉnh đang đi về phía Đông của Tiểu Vũ Phong.

Hắn vốn cho rằng La Chỉnh sẽ rời khỏi Thanh Vân Tông, thế nhưng, ở phía Đông lại không có bất kì một lối ra nào. Tào Lôi chợt cảm thấy bối rối.

Không lâu sau đó, sau khi thấy La Chỉnh bước lên Thanh Thiên Thai, Tào Lôi mới hiểu ra. Hẳn là La Chỉnh đã nhận nhiệm vụ tông môn, hơn nữa còn là nhiệm vụ Trùng Triều.

Khoảng thời gian này, đúng là thời điểm mà Trùng Triều đang lan rộng. Thanh Vân Tông ban bố ra nhiệm vụ liễm sát Đao Trùng, có không ít đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ này.

Vị trí của nhiệm vụ là ở phía Nam của vương triều. Đường xá xa xôi, khi đi phải trèo non lội suối không biết bao nhiêu lần. Nếu là đi bộ, chỉ sợ khi đến nơi thì Trùng Triều đã kết thúc rồi.

Vậy cho nên, hầu hết các đệ tử sau khi nhận nhiệm vụ, đều đi đến Thanh Thiên Thai.

Ở Thanh Thiên Thai, có một loại Phi Thiên Liễn khổng lồ. Tốc độ của chiếc Phi Thiên Liễn này cực kỳ nhanh, chỉ mất một ngày liền có thể bay đến vùng phía Nam của vương triều.

“Hôm nay tên tiểu tử này tiến đến Thanh Thiên Thai, hẳn tám, chín phần là hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ liễm sát Đao Trùng này rồi.”

Tào Lôi cũng cảm thấy có chút buồn bực. Hẳn không ngờ rằng La Chỉnh lại nôn nóng đến thế, vậy mà lại muốn đi làm loại nhiệm vụ bậc này.

- Nếu người đã sớm muốn gặp Diêm Vương, vậy hãy để ta tiễn người một đoạn!

Tào Lôi chợt cười gằn một tiếng, ngay sau đó thân ảnh của hắn liền biến mất. Hắn phải đi bẩm báo lại chuyện này rồi nói sau.

Thanh Thiên Thai là một tòa kiến trúc hình vuông, tựa như quảng trường, khá là rộng lớn, cao chừng mười trượng.

Sau khi leo lên các bậc thang, La Chỉnh nhận ra, đã có không ít đệ tử Thanh Vân Tông đang đứng chờ ở nơi đây.

Những đệ tử này đều có chung mục đích với hắn, đều đã tiếp nhận nhiệm vụ Trùng Triều.

Hầu hết đệ tử đang đứng ở đây đều mặc áo bào màu đen, chỉ có một vài người mặc áo bào màu trắng mà thôi. Dù vậy, mỗi một người trong bọn họ đều tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ sắc bén, đó là loại khí tức chỉ có thể đạt được khi đã lịch luyện qua trong biển máu. Chỉ riêng phần này thôi, cũng đã nói lên thực lực không tầm thường của bọn họ rồi.

Bất luận là đệ tử ngoại môn mặc áo bào trắng, hay là đệ tử nội môn mặc áo bào đen, khi bọn họ trông thấy La Chỉnh, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không phải là La Chỉnh quá đặc biệt, mà là cảnh giới của La Chỉnh quá thấp, chỉ là Luyện Tủy Cảnh mà thôi.

Nhiệm vụ Trùng Triều này không hề đơn giản. Đao Trùng có số lượng rất lớn, hơn nữa, mỗi một con Đao Trùng đều cực kỳ mạnh mẽ. Thế nhưng, điều đáng sợ nhất chính là, Đao Trùng không hề sợ chết một chút nào. Đối mặt với cường giả, cho dù có chết, bọn chúng cũng sẽ lao lên vây công, chẳng màng đến bản thân.

Dù là Bán Bộ Tiên Thiên, chỉ cần hơi lơ đãng một chút thôi, cũng sẽ lập tức mất mạng dưới sự vây công của đám Đao Trùng.

Vì vậy, người dám tiếp nhận nhiệm vụ này, thực lực thấp nhất cũng đã là Bán Bộ Tiên Thiên rồi.

Thế nhưng giờ lại xuất hiện một tên gia hỏa Luyện Tủy Cảnh, mọi người cảm thấy kỳ quái cũng là phản ứng thông thường.

La Chỉnh không để ý đến ánh mắt kinh ngạc kia mà bước đến tìm kiếm một góc rồi ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở phía đối diện, đang có bốn, năm tên đệ tử nội môn mắt khề đánh giá La Chỉnh, miệng không ngừng thì thầm với nhau.

Những giọng nói kia cũng không quá lớn, cũng chẳng quá nhỏ, La Chỉnh có thể nghe được rất rõ ràng. Hẳn là bọn hắn đang cố ý để La Chỉnh nghe được.

- Từ lúc nào mà Luyện Tủy Cảnh cũng có thể nhận nhiệm vụ rồi?

- Kỳ thực, muốn chết cũng có rất nhiều cách. Trong thiên hạ này, cũng có một vài người không biết tự lượng sức mình.

- Hắc hắc, ta đi trêu đùa hắn một lát!

Đám người kia nghị luận một vài câu xong, chợt có một tên đại hán cầm chũr bát bước ra, trông có vẻ khá lỗ mãng. Hắn chạy đến gần La Chỉnh, *cư cao lâm hạ nói:

*Cư Cao Lâm Hạ: ở chỗ trên cao nhìn xuống.

- Đây, tiểu tử, ngươi muốn đi liêm sát Đao Trùng sao?

La Chỉnh mở mắt ra, nhìn tên đại hán, nói:

- Có vấn đề gì không?

- Ha ha.

Tên đại hán cười quái dị hai tiếng rồi nói:

- Người chẳng qua chỉ mới là Luyện Túy Cảnh mà thôi, với thân thể này của người, chỉ sợ một đao của Đao Trùng cũng đã đủ để bổ người ra làm hai rồi!

-Ồ!

La Chinh nhàn nhạt đáp một tiếng rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Trông thấy phản ứng lạnh nhạt của La Chinh, cảm thấy lời đe dọa của mình không hề có tác dụng gì, tên tráng niên quét mắt qua, lại nhìn thấy lệnh bài treo bên hông, hần tiên vươn cánh tay to lớn ra, dường như muốn tước đi cái lệnh bài này.

Ngay khi tay của tên đại hán gần chạm vào lệnh bài, La Chinh đột nhiên mở mắt ra, thân thể linh hoạt tựa như thỏ, nhanh chóng chế trụ cổ của tên đại hán. Đồng thời, lúc đứng dậy La Chinh còn lợi dụng lực đẩy vòng ra sau lưng tên đại hán, trên tay kia ngay lập tức xuất hiện thanh phi đao bị tàn phá, chĩa vào cổ của tên kia.

Tuy bị tàn phá, thế nhưng thanh phi đao vẫn phảng phất ra một uy thế cực kỳ kinh người, như thể có thể dễ dàng cắt gọt mọi vật trên thế gian này vậy. Từng tia khí tức sắc bén kinh người tản mát đến làn da trên cổ của tên đại hán, khiến hần lạnh run cả người.

Trông thấy vậy, đám người đi cùng tên đại hán trên mặt đều biến sắc. Bọn hần đâu nghĩ rằng tên tiểu tử trông không có vẻ gì nổi bật này lại lẫm liệt, ác liệt đến như vậy. Ngay tức khắc liền có thể chế trụ được tên kia.

- Vị bằng hữu này, nơi đây vẫn là ở bên trong Thanh Vân Tông, bằng hữu muốn làm gì?

- Chớ làm loạn, Thanh Sơn chỉ đùa với người mà thôi!

Tên đại hán thấy những người kia đến, liền khẩn trương nói.

- Ta có quen người sao? Còn muốn lấy lệnh bài của ta?

La Chỉnh mặt không đổi sắc nói.

Một trong những người kia nghe vậy liền nói:

- Chuyện này là do Thanh Sơn không đúng. Nhưng trước hết người cứ thả hãn ra đi cái đã, mọi người cũng dễ thương lượng hơn. Thanh Sơn, là người không phải trước, nên bồi thường cho người ta đi.

Tên đại hán được gọi là Thanh Sơn kia giờ đây đã bị dọa cho bay hồn mất vía, trên mặt chỉ còn là một mảnh trắng bệch. Chỉ có hãn mới cảm nhận được sát ý tuôn ra vào thời khắc kia. Nếu như tên tiểu tử này thực sự muốn động thủ, thì giờ phút này hãn đã trở thành người chết rồi. Tên đại hán run rẩy nói:

- Đún...Đúng, ta thực sự xin lỗi. Vừa rồi ta chỉ muốn đùa một chút mà thôi... Là ta mạo phạm rồi...

Sau khi nghe Thanh Sơn nói xong, La Chỉnh mới đưa phi đao trở về, thu vào nhẫn trữ vật. Cũng không nói một lời nào, lui người ra phía sau vài bước, trên mặt vẫn còn đầy vẻ cảnh giác.

Mặc dù đều là đệ tử của Thanh Vân Tông, thế nhưng sự cảnh giác của La Chỉnh không hề buông lỏng một chút nào. Từ khi nhập môn vào Thanh Vân Tông đến nay, hãn đã bị người ta ám toán đến mấy lần. La Chỉnh hiểu rõ, tại nơi thánh địa của võ đạo này, vẫn như cũ lấy thực lực vi tôn, là một nơi mạnh được yếu thua.

“Nếu như ta là một con dê, thì cũng chỉ có thể mặc cho người ta làm thịt mà thôi.”

Tên đại hán xoay xoay đầu, hoạt động cổ một chút, sau đó mới thở phào nhẹ một cái. Mắt nhìn về phía La Chỉnh, trong ánh mắt chợt có thêm

một tia kinh sợ.

“Tên này dường như không phải là một kẻ ăn chay.”

Hắn quan sát La Chỉnh một chút, rồi tươi cười nói:

- Vị bằng hữu này, ta tên là Thanh Sơn. Năm người bọn ta thường xuyên đi săn giết Đao Trùng. Đám Đao Trùng này thường xuất hiện theo bầy, đi một mình sẽ rất phiền toái.

Nghe vậy, La Chỉnh cũng không có nói gì.

Thấy thế, tên đại hán lại nói thêm:

- Bằng hữu, đi liếm sát Đao Trùng, mọi người hầu hết đều cùng đi theo nhóm, cũng chính là sợ bị Đao Trùng vây công. Nếu như thấy được, bằng hữu có thể đi với cùng bọn ta, thế nào?

La Chỉnh lắc đầu từ chối:

- Cảm ơn, thế nhưng ta đã quen một thân một mình rồi.

Nói xong, La Chỉnh lại tìm đến một góc khác rồi ngồi xuống, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Một tràng cảnh vừa xảy ra khiến không ít người chú ý đến.

Hầu hết mọi người đều thu sự khinh thị trong lòng lại. Ngay cả với một vài đệ tử nội môn có thực lực Tiên Thiên Bí Cảnh, trong mắt bọn họ cũng hiện lên một tia ngưng trọng.

Bọn họ thử tưởng tượng trong đầu xem, nếu như vừa rồi bọn hắn là tên đại hán kia, liệu bọn hắn có thể né tránh một đao kia hay không? Đa số đều hoan hỉ, mừng thầm trong lòng, may mà có tên kia đi đầu, giúp bọn hắn tránh khỏi đá phải thiết bản.

Đa phần đều có chung một đáp án, đó là không thể tránh được. Phản ứng của tên tiểu tử kia quá nhanh, ra tay quá đột ngột.

La Chính hiển nhiên sẽ không màng đến suy nghĩ của những người này. Sau khi tọa thiền một hồi, bỗng chợt nghe thấy thanh âm rung động lẫn lư từ không trung truyền đến. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy một vật khổng lồ đang từ trên cao chậm chậm bay lại gần.

Đó là một chiếc Phi Thiên Liên khổng lồ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đào Trùng Tập Kích

Ở trong vương triều, Phi Thiên Liễn khá hiếm thấy, cũng bởi vì sự đắt đỏ của nó. Một chiếc Phi Thiên Liễn có giá tương đương với một kiện Huyền Khí thượng phẩm.

Thế nhưng, điều quan trọng là Huyền Khí thượng phẩm có thể gia tăng một khoảng lớn thực lực cho võ giả, còn Phi Thiên Liễn thì chỉ là một phương tiện di chuyển mà thôi.

Cho nên, dù là La gia, hay bất kì một gia tộc lớn nhỏ nào trong Sùng Dương Quận, cũng không thể có đủ chi phí để sắm sửa Phi Thiên Liễn được.

Chỉ có ở nơi thịnh vượng, phồn vinh như Đế Đô, Phi Thiên Liễn mới trở thành vật thông thường, tùy thời có thể trông thấy như vậy.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên La Chính nhìn thấy một chiếc Phi Thiên Liễn to lớn đến vậy. Nhìn vật khổng lồ trôi nổi trên không trung, đang từ từ đáp xuống kia, La Chính rung động vô cùng.

Trái lại, đối với những người khác, dường như bọn họ đã quen với điều này rồi. Nhìn thấy chiếc Phi Thiên Liễn khổng lồ đáp xuống, bọn họ liền nhao nhao đứng lên, chuẩn bị xuất phát.

Chiếc Phi Thiên Liễn khổng lồ dừng chậm rãi dừng sát bên cạnh Thanh Thiên Thai, ngay sau đó chợt có một cái cầu nổi phóng ra, vươn đến sát mép với Thanh Thiên Thai. Từ Phi Thiên Liễn bỗng có vài người bước ra, đứng ở bên cạnh cầu nổi.

Trên Thanh Thiên Thai, các đệ tử của Thanh Vân Tông lần lượt đưa lệnh bài trên người mình ra để cho mấy người kia kiểm tra, sau đó liền đi qua cầu nổi, bước vào trong chiếc Phi Thiên Liễn khổng lồ kia.

La Chỉnh đi theo phía sau mọi người, bước đến chiếc cầu nổi. Khi La Chỉnh đưa lệnh bài của mình ra, những người kia liền phát hiện ra, La Chỉnh chỉ mới là Luyện Túy Cảnh mà thôi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Thế nhưng bọn họ cũng không nói gì thêm, sau khi kiểm tra lệnh bài xong, liền ra hiệu cho La Chỉnh bước vào.

La Chỉnh bước qua chiếc cầu, tiến vào trong Phi Thiên Liễn.

Không gian bên trong chiếc Phi Thiên Liễn này cực kỳ rộng lớn. Dọc theo vách Phi Thiên Liễn, đã có sẵn từng dãy chỗ ngồi cố định. La Chỉnh tìm vào một góc rồi ngồi xuống.

Một lát sau, chợt có một hồi chấn động truyền đến chân, ngay sau đó Phi Thiên Liễn bắt đầu bay lên không trung.

Nhìn ra ngoài cửa sổ ở bên cạnh chỗ ngồi, liền có thể ngắm nhìn toàn cảnh của Thanh Vân Tông.

Dãy sơn mạch liên miên, trùng trùng điệp điệp nối nhau, kéo dài đến tận cuối chân trời. Diện tích của Thanh Vân Tông tương đương với một phần tư Đế Đô. Thế nhưng, nếu tính cả những dãy núi liên miên bất tuyệt này, thì Thanh Vân Tông phải lớn hơn Đế Đô rất nhiều!

Ngay lúc này, chợt có một ngọn núi mây đen xuất hiện trong tầm mắt của La Chỉnh.

Trong Thanh Vân Tông, đa số các ngọn núi đều là một màu xanh biếc, cây cối xum xuê um tùm. Ngọn núi màu đen kia đột nhiên xuất hiện, tạo nên một cảm giác cực kỳ đột ngột, không thể không chú ý đến nó.

Ba chữ "Luyện Ngục Sơn" chợt xuất hiện trong đầu La Chỉnh.

Hắn nhớ Chu hiền từng nói, Luyện Ngục Sơn là một ngọn núi màu đen, ở nơi đây không ngừng có sương mù màu xám tro bốc lên, tản mát ra một cỗ mùi lưu huỳnh nhàn nhạt. Thoạt nhìn từ xa, trông cứ như là một ngọn núi mọc lên từ địa ngục vậy, thật sự rất kinh khủng.

“La Yên đang ở bên trong ngọn núi đó...”

La Chỉnh dỗi mắt về phía xa, hắn muốn thu toàn bộ ngọn núi vào trong ánh mắt. Chỉ trong chốc lát sau, hắn liền cười khở, đúng là điên mà. Dù hắn đã là Luyện Tủy Cảnh, ánh mắt giờ đã khác trước. Thế nhưng, với chút thị lực đó, làm sao hắn có thể từ trên trời cao nhìn xa vạn dặm, thấy rõ trong Luyện Ngục Sơn có những gì cơ chứ?

Huống hồ gì Luyện Ngục Sơn to lớn, khổng lồ như vậy. Muốn tìm ra muội muội của hắn ở bên trong đó sao? Đúng thật là người si nói mộng!

Tuy trong đầu suy nghĩ vậy, thế nhưng La Chỉnh vẫn một mực nhìn chăm chăm vào Luyện Ngục Sơn. Chỉ khi Phi Thiên Liễn chuyển hướng, Luyện Ngục Sơn biến mất ở trong tầm mắt, hắn mới thu hồi lại ánh mắt của mình.

Tốc độ của chiếc Phi Thiên Liễn này cực kỳ nhanh, từ Thanh Vân Tông bay đến phía Nam của vương triều, cũng chỉ mất có ba canh giờ mà thôi.

Đã có không ít người bắt đầu xì xào, bàn tán. Một vài người thì lại bắt đầu sửa soạn, chuẩn bị. Xem ra bọn họ sắp đặt chân đến nơi cần đến rồi.

Trong khi mọi người đang chuẩn bị cho hạ cánh thì bỗng có chuyện bất ngờ xảy ra!

Loảng xoảng loảng xoảng!

Một cái cửa kính ở bên phải Phi Thiên Liễn đột nhiên vỡ vụn. Từ bên ngoài chiếc cửa sổ đó chọt có hai lưỡi đao màu xanh vọt vào, hai lưỡi đao kia giống như là hai đầu lưỡi của chiếc kéo vậy, trong nháy mắt liền cắt đứt đầu của một người ngồi gần đó.

Ngay sau đó liền có một cái đầu dài với đầy mắt kép thò vào, nhanh chóng cầm lấy cái đầu của người kia rồi rút đầu lui ra ngoài.

Máu từ cổ người kia văng tung tóe lên trần.

Bên trong Phi Thiên Liễn, mọi người đều lặng người hai giây, ngay sau đó bỗng có người quát lên:

- Đao Trùng tập kích! Mọi người cẩn thận!

Đã có can đảm tiếp nhận nhiệm vụ Trùng Triều, hiển nhiên không có ai là không *thân kinh bách chiến. Sau thoáng chốc ngây người, tất cả đều kịp thời phản ứng, nhanh chóng tụ tập lại vào phía trung tâm của Phi Thiên Liễn, lưng dựa lưng vào nhau.

*Thân Kinh Bách Chiến: Trải qua trăm trận chiến, ý nói kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú.

- Đó là Đao Trùng sao?

Một màn vừa xảy ra, La Chỉnh nhìn thấy rất rõ. Con Đao Trùng kia phồng chùng cao bằng một người trưởng thành, toàn thân đều là màu xanh lục, đầu dài mắt kép, trông cực kỳ xấu xí, phía sau lưng có hai cánh, bên dưới thì có đến sáu cái chân khá dài. Hai chân phía trước giống như hai lưỡi đao vậy, sắc bén đến mức dị thường.

Ngay khi vừa nhảy xuống ghế, bỗng cửa kính bên cạnh La Chỉnh lập tức "ầm ầm" vỡ vụn. Một con Đao Trùng lao đến tập kích.

Hai lưỡi đao xanh biếc, một trái một phải cắt đến. Tốc độ của lưỡi đao cực kỳ nhanh, đao mang như thiểm điện, hắn là muốn cắt ngang người La Chỉnh.

Là lần đầu tiên đối mặt với loại yêu thú này, La Chỉnh cũng cảm thấy có chút khẩn trương. Không lùi mà tiến, vừa ra tay liền tung ra một quyền mạnh mẽ vào phần bụng của Đao Trùng.

Trên vùng bụng của Đao Trùng có một tầng giáp xác rất dày.

Vốn La Chỉnh nghĩ rằng, một quyền kia hắn có thể đánh nát cái giáp xác kia. Thế nhưng, hắn thật không ngờ rằng cái giáp xác kia lại rắn chắc đến như vậy. Một quyền của hắn vậy mà lại không thể phá nát được.

Không xong rồi!

Một quyền không có hiệu quả, thứ đang đón chờ hắn chính là hai lưỡi đao kia.

Bạch!

Nhưng vào lúc này, bỗng có một đạo kiếm quang một đen một đỏ từ phía sau lưng La Chỉnh đánh ra. Đạo kiếm quang này cực kỳ sắc bén, trực tiếp bổ đầu của Đao Trùng ra làm hai.

Mặc dù đầu đã bị phá hủy, thế nhưng hai lưỡi đao kia vẫn tiếp tục cắt đến. Tuy nhiên, may là tốc độ và lực đạo đều đã giảm đi rất nhiều, nhờ vậy La Chỉnh mới có thể thoát thân được.

- Đa tạ bằng hữu đã xuất thủ cứu giúp.

La Chỉnh thừa cơ phóng người đến một góc an toàn, sau đó nhìn người đệ tử áo đen kia rồi nói. Người này là một nam tử trẻ tuổi, tóc được bím thành đuôi ngựa. Đạo kiếm quang đen đỏ được ngưng kết ra kia không

phải là chân khí, mà là chân nguyên chân chính! Người tóc đuôi ngựa này là một cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh!

- Chúng ta đều là người của Thanh Vân Tông, chút chuyện nhỏ này cũng không cần phải để trong lòng.

Người tóc đuôi ngựa nói:

- Vùng bụng của Đao Trùng cực kỳ cứng cáp, điểm yếu của nó chính là ở phần đầu. Trừ khi thân thể của người cứng rắn như sắt thép, bằng không, không nên để bọn chúng vây công.

La Chỉnh gật gật đầu.

“Người này thoát nhìn thì lãnh đạm, thế nhưng hành động lại cực kỳ nghĩa khí. Không chỉ cứu ta, mà còn nói tóm gọn lại điểm yếu của Đao Trùng cho ta biết. Trong Thanh Vân Tông, loại người này rất khó để có thể gặp được.”

Giờ đây, bên trong Phi Thiên Liên, không ngừng có Đao Trùng xông vào, những đợt chiến đấu cũng theo vậy mà liên tục phát sinh.

Không ai ngờ rằng, Đao Trùng sẽ đột ngột tập kích khi Phi Thiên Liên đang bay giữa trời như vậy.

Không biết là ai hô lên:

- Bọn Đao Trùng đang phá hủy đáy của Phi Thiên Liên!

Ở phần đáy chính là nơi cung cấp năng lượng cho Phi Thiên Liên. Nếu bộ phận này bị phá hủy, thì việc chiếc Phi Thiên Liên khổng lồ này rơi thẳng xuống mặt đất là chuyện không thể nghi ngờ!

Đáng tiếc là, chẳng có ai ở trong chiếc Phi Thiên Liên này có thể bay lượn như Đao Trùng được cả. Ngoại trừ việc mở to mắt mà nhìn ra, cũng

chẳng thể làm gì khác.

Không lâu sau đó, mọi người đều cảm nhận được mặt sàn nghiêng qua một cái. Phi Thiên Liên đã bắt đầu rơi xuống!

Bị trượt xuống một góc, La Chính chợt vươn tay ra bắt lấy một thanh xà ngang, ổn định lại thân hình của mình.

Hắn vốn còn tưởng rằng, sau khi bay đến nơi bằng Phi Thiên Liên xong, sẽ nghỉ ngơi một lát rồi mới bắt đầu đi liếm sát Đao Trùng. Không ngờ lại bị bọn Đao Trùng tập kích bất ngờ như vậy, Phi Thiên Liên thì trực tiếp bị đánh rớt. Trên mặt hiện lên nụ cười khổ, số xui của La Chính hẳn cũng không phải là xui bình thường a.

Cũng may mà đáy của Phi Thiên Liên vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy. Năng lượng vẫn còn được cung cấp, thế nên tốc độ rơi xuống cũng không nhanh cho lắm. Chỉ là, Phi Thiên Liên đang dần nghiêng qua một bên và chậm rãi rơi xuống.

Tất cả mọi người đều cố gắng bám lấy vật ở bên cạnh mình, ổn định lại thân hình để ngạnh kháng lực va chạm khi Phi Thiên Liên đập xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Phi Thiên Liên khổng lồ đập mạnh lên mặt đất, tạo ra từng tràng tiếng vang trầm thấp. Phần thân của nó bắt đầu gãy rời, khắp nơi đều là những mảnh gỗ, mảnh vụn tan nát, bắn tung tóe ra tứ phía.

Lực va chạm cũng không tác động gì quá lớn đối với La Chính. Khoảng thời gian hỗn loạn ngắn ngủi trôi qua, La Chính từ trong Phi Thiên Liên leo bên ra ngoài. Có nhiều đệ tử nội môn đã bắt đầu giao chiến với những con Đao Trùng kia.

Trong chuyến đi lần này, có không ít người đã bước vào Tiên Thiên Bí Cảnh.

Ngoại trừ La Chỉnh ra, những người còn lại hầu hết đều là Bán Bộ Tiên Thiên.

Mặc dù đối mặt với hiểm nguy, thế nhưng mỗi người đều cố gắng duy trì sự bình tĩnh của bản thân, nhanh chóng phản kích lại Đao Trùng. Nhất thời, khắp nơi đều ngập tràn các loại chân khí, hào quang chân nguyên. Cả chiến trường đều cực kỳ kịch liệt.

Giờ phút này, La Chỉnh mới hiểu được vì sao lại gọi là Trùng Triều.

Bất luận là trên mặt đất, trên bầu trời hay là trong rừng rậm, khắp mọi nơi đều là một mảnh màu xanh biếc.

Những con Đao Trùng này bay lượn trên không trung, hoàn toàn che lấp đi bầu trời.

Vừa mới leo ra khỏi Phi Thiên Liễn, liền có ba, bốn con Đao Trùng đôi mắt nhìn đến, mãnh liệt phóng về phía La Chỉnh từ ba phương hướng khác nhau.

Được nam tử tóc đuôi ngựa nhắc nhở, La Chỉnh đã hiểu rõ. Bộ phận có lực phòng ngự mạnh nhất của Đao Trùng chính là ở vùng vụng, phần giáp xác mọc ra từ cái thân thể dài kia so với áo giáp của Nhân tộc còn cứng hơn rất nhiều.

Ngã một lần, khôn hơn một chút. Hiển nhiên La Chỉnh sẽ không tái phạm lại sai lầm kia.

Đối mặt với mấy con Đao Trùng đồng thời vây công, La Chỉnh lại chọn cách chủ động xuất kích. Tránh được lưỡi đao đang chính diện đánh đến, ngay sau đó La Chỉnh liền vận lực ở cánh tay. Một quyền đập nát đầu

con Dao Trùng ở phía trước, đồng thời nắm lấy thân thể của con Dao Trùng này rồi ném về phía hai lưỡi đao ở phía sau.

Điểm mạnh của Dao Trúng chính là dựa vào ưu thế về số lượng. Khi chúng vây công mới có thể tạo thành mức độ đủ để uy hiếp.

Cũng vì vậy mà La Chỉnh ghi nhớ lời nói của nam tử tóc đuôi ngựa kia, không nên rơi vào vòng vây của Dao Trùng.

Vốn có bốn con Dao Trùng lao đến vây công, nay đã bị La Chỉnh liễm sát một, đồng thời hai con ở phía sau đã bị chặn lại. Hiện tại trước mắt chỉ còn một con mà thôi, dễ đối phó hơn rất nhiều. Con Dao Trùng này còn chưa kịp vung lưỡi đao ra, hai tay của La Chỉnh đã nhanh như thiểm điện, vươn đến khớp của lưỡi đao rồi xé mở ra, vận sức kéo đứt hai lưỡi đao của nó.

Một con Dao Trùng cũng không khó đối phó cho lắm. Dù là Luyện Tạng Cảnh cũng có sức để liều mạng, Luyện Tủy Cảnh bình thường cũng có thể ứng phó được. Còn đối với Bán Bộ Tiên Thiên thì không cần phải nói, đây quả thực là một chuyện vô cùng dễ dàng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Được Giải Vây

Dựa theo sự phân chia đẳng cấp giữa các yêu thú ở Đông Vực, những con Dao Trùng hẳn là được xếp vào loại yêu thú Tam cấp.

Thế nhưng, sự khác biệt lớn nhất giữa Dao Trùng và hầu hết các yêu thú Tam cấp khác, đó chính là Dao Trùng chẳng bao giờ xuất hiện một mình cả.

- Ngay khi người phát hiện ra một con Dao Trùng, thì ở đằng sau ít nhất cũng phải có hơn hai nghìn con Dao Trùng khác!

Câu nói này được lưu truyền rộng rãi ở khu vực phía Nam. Mặc dù có hơi nói quá một chút, nhưng cũng đã thể hiện được số lượng Dao Trùng nhiều như thế nào.

Đối mặt với đông đảo Dao Trùng như vậy, đừng nói là Bán Bộ Tiên Thiên, cho dù là Tiên Thiên Bí Cảnh, sợ rằng cũng không thể chống đỡ nổi.

Hiện tại ở nơi này số lượng đệ tử của Thanh Vân Tông cũng không phải là ít, thực lực cũng rất mạnh. Trong phút chốc, đã có hơn mấy trăm con Dao Trùng bị liễm sát.

Xác của đám Dao Trùng chồng chất lên nhau, tạo thành một ngọn núi nhỏ. Qua thời gian, ngọn núi xác Dao Trùng này dần dần vây quanh chiếc Phi Thiên Liên vừa rơi xuống kia.

Tuy đã giết không ít Dao Trùng, thế nhưng thế vây công của đám Dao Trùng lại ngày càng dày đặc hơn, cứ như là có vô vàn con Dao Trùng liên

tục bay đến ứng chiến vậy!

Ah!

Chợt có thanh âm thảm thiết kêu lên. Người này quá mức nóng vội, vậy mà lại lọt vào trong vòng vây của Đao Trùng. Người khác muốn đến ứng cứu, cũng không còn kịp nữa rồi. Chỉ trong nháy mắt, người này đã bị một bầy Đao Trùng bao vây, điên cuồng cắn xé thân thể. Cho đến khi đám Đao Trùng tản ra, thân thể của người này đã bị cắn xé sạch sẽ rồi, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không còn.

Trông thấy một mà như vậy, không ít người cảm thấy tê lạnh cả da đầu.

Chẳng ai mong muốn bản thân sẽ làm mồi cho đám sâu bọ này cả.

Thế nhưng, đứng trước bầy Đao Trùng như vô cùng vô tận này, một khi bọn hăn sức cùng lực kiệt, hăn kết cục cũng sẽ như người vừa nãy mà thôi.

Trong lòng mọi người đều trở nên ảm đạm hơn, khí thế cũng theo đó mà hạ thấp đi rất nhiều.

Đúng vào lúc này, bỗng có người hô lớn:

- Mọi người cùng nhau tập hợp lại! Nếu không liều mạng, tất cả chắc hẳn đều sẽ chết! Chỉ có liều mạng mới có thể mở ra một con đường sống!

Phốc!

Một mũi tên màu tím nho nhỏ bằng chân khí bắn ra, ngay lập tức liền xuyên qua hơn mười con Đao Trùng.

Bành!

Hỏa cầu kịch liệt nổ tung, lửa cháy bùng sáng cả một khoảng trời. Uy lực của Chân Hỏa quả nhiên phi phàm, trong nháy mắt đã thiêu rụi mấy chục con Đao Trùng. Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi côn trùng bị đốt cháy.

“Cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh đã bắt đầu xuất lực rồi.”

Mọi người thấy vậy, tất cả đều như được kích thêm lực, cùng nhau xông lên liều mạng.

Thân ảnh của La Chỉnh không ngừng lướt qua đám Đao Trùng. Mặc dù uy lực của Tử Đàn Quyền không quá mạnh mẽ, thế nhưng cộng thêm lực lượng của bản thân cùng với ưu thế về thân thể, trong thời gian ngắn La Chỉnh cũng có thể giết được bảy, tám con Đao Trùng.

Trong thời khắc đánh nhau kịch liệt, bỗng có người kinh hãi hô to:

- Thủ lĩnh Đao Trùng!

Nghe vậy, La Chỉnh cùng mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy bên trong mảng trời màu lục chợt xuất hiện thêm hơn mấy trăm con Đao Trùng màu tím xen như ẩn như hiện. Những con thủ lĩnh Đao Trùng này phải to gấp hai lần Đao Trùng bình thường, trên người còn mọc đầy gai nhọn, trông cực kỳ hung dữ.

“Đó chính là thủ lĩnh Đao Trùng sao”

Thực lực của thủ lĩnh Đao Trùng cường đại hơn Đao Trùng thông thường rất nhiều, hơn nữa còn có đến mấy trăm con!

Đám Đao Trùng bình thường vốn đã rất khó để đối phó rồi, nay còn phải đối mặt với đám thủ lĩnh Đao Trùng này nữa.

Đám thủ lĩnh Dao Trùng từ trên không trung lướt xuống, phát ra những thanh âm rin rít chói tai. Bên cạnh đó càng có thêm nhiều Dao Trùng liên tục bay đến gia nhập vào khoảng trời màu lục kia.

Trong lòng mọi người ngày càng trở nên u ám hơn.

“Chẳng lẽ hôm nay tất cả đều phải chết ở nơi này sao?”

Khi bước chân lên Phi Thiên Liễn, liệu có ai có thể nghĩ đến cái kết cục này?

Kỳ thật, việc liễm sát Dao Trùng, mặc dù đây thực sự là một chuyện tương đối khó khăn, thế nhưng lại rất hiếm khi xảy ra loại chuyện này.

Bỗng vào lúc này, trong khu rừng bên cạnh chợt có tiếng bay "vèo" phóng ra, đó là một đoạn ống trúc ngắn đã bị đốt cháy.

Một đầu của ống trúc tóe ra tia lửa, ngay sau khi rơi xuống mặt đất liền có khói đặc cuồn cuộn lan ra nghi ngút.

La Chỉnh ngửi thấy, trong làn khói dày đặc này nồng nặc mùi thuốc..

Một lát sau, càng có nhiều ống trúc được ném vào hơn.

Mỗi một ống trúc đều được đốt ở một đầu, bên đầu còn lại thì không ngừng có khói đặc tỏa ra.

Rất nhanh sau đó, khu vực chiến trường liền bị bao phủ bởi khói xám.

Nhắc đến cũng rất kỳ quái. Những con Dao Trùng này dường như có chút kiêng kỵ với làn khói này. Sau khi nhận ra khói mù dày đặc, chúng liền nhao nhao giương cánh bay lên, không ngừng bay vòng trên không trung, không dám xông vào trong làn khói.

Dù là thủ lĩnh Dao Trùng có thực lực cường đại hơn cũng vậy.

Làn khói này tuy hơi khó chịu, thế nhưng mọi người vẫn kiên nhẫn đứng ở bên trong, chỉ ít hiện tại bọn họ có thể nghỉ ngơi được một lát.

Ngay sau đó, mọi người liền nhận ra cánh rừng kia chợt bỗng lay động, từ bên trong có không ít người chui ra. Đám người này đều mặc chung một kiểu phục trang. Sau lưng mỗi người đều vác vài cái ống trúc, trông vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, hành động cũng rất thống nhất với nhau.

- Là Đế Quân!

Sau khi nhìn thấy đám người này, vẻ mặt của hầu hết đệ tử Thanh Vân Tông đều thoải mái hơn rất nhiều. Rốt cuộc bọn họ cũng được cứu rồi.

Đế Quân, chính là quân đội của Đế Quốc. Hàng năm, vào thời điểm xảy ra Trùng Triều, Đế Đô sẽ điều ra một phần quân binh của Đế Quân đến để trấn áp Trùng Triều.

So với đệ tử của Thanh Vân Tông, Đế Quân hành động cực kỳ thống nhất với nhau, hơn nữa quy củ cũng rất nghiêm ngặt. Tuy thực cá nhân có phần kém hơn so với đệ tử của Thanh Vân Tông, thế nhưng, nếu xét về tổng thể thì lại không thể xem thường một chút nào.

Sau khi bước ra, Đế Quân liền xếp hàng một đội ngũ chỉnh tề. Từ trong đó chợt có một thanh niên đầu đỉnh tiến ra, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Ta là *bách phu trưởng của Thanh Lam Đội, Lục Kiêu! Đệ tử Thanh Vân Tông nghe rõ đây, nếu muốn sống thì hãy đi theo bọn ta!

*Bách Phu Trưởng: Người quản lý một tiểu đội khoảng một trăm người.

Các đệ tử Thanh Vân Tông nghe vậy, cũng không có bất cứ ai di chuyển hay làm gì. Hầu như tất cả đều liếc mắt nhìn về phía đồng xác của đám Dao Trùng.

Bọn hăn ngàn dặm xa xôi đi đến đây, không phải là để lịch lãm, mà là vì kiếm điểm tích lũy.

Theo quy định của Thanh Vân Tông, giết hai mươi Đao Trùng thì được một điểm. Đồng thi thể Đao Trùng ở trước mắt này, tất cả đều là điểm tích lũy a!

Xác của Đao Trùng to lớn như vậy, cũng không thể đưa cả cái xác về được. Vì vậy, theo Thanh Vân Tông quy định, chỉ cần lấy viên tinh hạch yêu thú ở ngực Đao Trùng ra là được.

Vừa rồi bọn hăn đều bỏ công xuất lực, liều sống liều chết lâu như vậy, hăn là cũng nên đến lấy chút chiến lợi phẩm về tay a.

Thế mà Đế Quân vừa đến đã kêu bọn hăn rời khỏi nơi này, hiển nhiên trong lòng sẽ có chút khó chịu.

Trên thực tế, quan hệ giữa Đế Quân và đệ tử Thanh Vân Tông vốn không được hài hòa cho lắm. Cả hai đều nhìn nhau không vừa mắt, thậm chí còn xảy ra chuyện ẩu đả lẫn nhau.

Ngay lúc này, chợt có một đệ tử nhìn Lục Kiêu nói:

- Có thể chờ một chút được không? Bọn ta còn phải...

Lời của người đệ tử này còn chưa dứt, Lục Kiêu liền "hừ" một tiếng, nói:

- Ta biết các người muốn làm gì, thế nhưng liệu các người đã suy xét kỹ chưa? Bọn ta trinh sát thấy đại quân Đao Trùng tiếp tục tập kết về hướng này. Mạng của Đế Quân bọn ta đáng giá hơn đám đệ tử Thanh Vân Tông các người nhiều! Nếu các người không đi, vậy thì bọn ta đi!

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe xong, cũng chẳng còn cách nào khác. Người ta đã xuất thủ cứu giúp, coi như là đã tận tâm rồi. Còn về những thứ như điểm tích lũy, liên quan gì đến bọn họ cơ chứ?

Cho nên, mọi người cũng chỉ có thể cùng đồng hành với Đế Quân mà thôi.

Một vài đệ tử có thực lực Tiên Thiên Bí Cảnh nhìn xác đồng xác Dao Trùng rải rác trên mặt đất, dường như đang muốn ở lại thu thập một ít Tinh Hạch. Dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân, bọn hắn tin rằng, dù có lọt vào vòng vây của Dao Trùng thì bọn hắn vẫn có thể thoát ra được. Chỉ là, khi bọn hắn nhìn lên bầu Dao Trùng đang che lấp bầu trời, hơn nữa số lượng còn có xu hướng gia tăng thêm. Cuối cùng đành phải lắc đầu buông xuôi ý nghĩ này.

Thực lực trung bình của mỗi người trong Đế Quân đúng là kém hơn đệ tử Thanh Vân Tông. Thế nhưng bọn họ lại có cách riêng để đối phó với Trùng Triều.

Như là cái ống trúc mà bọn họ đeo sau lưng kia, đây là thứ được chính bọn họ đặc chế ra, dùng để chống lại sự tập kích của Dao Trùng.

Mỗi khi đi được một đoạn, bọn họ liền châm đốt một ống trúc. Chỉ cần khói xám cuộn cuộn còn tỏa ra, thì những con Dao Trùng kia sẽ không dám lao xuống công kích mọi người, chỉ có thể bay quanh ở phía trên mà thôi.

Đế Quân không nói bất kì một lời nào mà chỉ lẳng lặng dẫn đường. Trái lại, thỉnh lại có một vài đệ tử Thanh Vân Tông ngược nhìn lên bầu trời, công kích đám Dao Trùng với kiếm và cung trong tay.

Dao Trùng bay lên rất cao, khó có thể đánh trúng được. Cho nên, mỗi khi bọn hắn đánh rớt được một, hai con Dao Trùng, liền sẽ có một vài đệ tử khoái chí cười to...

La Ching đi theo sau, thấy một màn như vậy, bèn không nhìn được lắc đầu.

Phần lớn đệ tử Thanh Vân Tông đều có thực lực mạnh mẽ. Nếu là một đấu một, thì có lẽ những người thuộc Đế Quân kia căn bản không phải là đối thủ của bọn hắn.

Thế nhưng, nếu như tổng thể cùng giao chiến mà nói, e rằng chỉ với một đoàn đệ tử Thanh Vân Tông đã bị đánh bại rồi.

Xét về tính kỷ luật, đệ tử Thanh Vân Tông đúng thực là rất kém. Có lẽ chỉ với bốn, năm người thì vẫn còn có thể miễn cưỡng phối hợp được. Nhưng khi có thêm nhiều người hơn thì mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn ngay.

Sau khi đi được nửa canh giờ, rốt cuộc mọi người cũng đi ra khỏi khu rừng này. Dưới sự dẫn dắt của Đế Quân, mọi người đi qua một dòng sông nhỏ, rồi lại vượt qua một sườn núi. Sau đó, bỗng có một tòa thành xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Đó là Long Thành, rốt cuộc cũng đã tới rồi!

Một vài đệ tử nội môn với ánh mắt sắc bén kêu lên.

Cái pháo đài này, chính là Long Thành được Đế Quốc xây nên, dùng để trấn thủ biên cương ở phía Nam, cũng chính là đích đến của bọn họ.

Long Thành là quân ải tối trọng yếu nhất tại phía Nam của Phần Thiên Đế Quốc, đi xa hơn nữa về phía Nam chính là rừng mưa nhiệt đới vô cùng vô tận.

La Ching đã từng đọc qua một quyển Địa Thử Chí. Quyển sách này có ghi lại vị trí các địa phương hiểm tại Đông Vực.

Trong đó, có ghi lại chuyện đi vào khu rừng mưa nhiệt đới của một vị cường giả tại Đông Vực. Theo ghi chép, khu vực trăm dặm ở vùng ngoài thì vẫn còn an toàn, yêu thú gặp phải đa phần đều là yêu thú Tam cấp mà thôi. Đi tiếp vào bên trong khoảng năm trăm dặm, sẽ gặp yêu thú Ngũ cấp. Sau nghìn dặm nữa, chính là địa bàn của các yêu thú Thất cấp, Bát cấp,...

Lại tiến sau vào bên trong, sẽ là một thế giới mà nhân loại khó có thể khám phá hết được.

Hàng năm đều có không ít yêu thú từ khu rừng mưa nhiệt đới xông ra Phần Thiên Đế Quốc. Vì sao lại như vậy, mọi người cũng không rõ ràng cho lắm.

Mà vai trò của Long Thành, chính là ngăn cản lại những con yêu thú này.

Trong số đông đảo các loại yêu thú, làm người ta phải đau đầu nhất chính là Dao Trùng.

Long Thành, là một pháo đài, thoát nhìn có vẻ đơn sơ vô cùng. Bất luận là tường thành hay là hệ thống sông đào bảo vệ thành, tất cả đều không hề được trang trí thêm bất kì thứ gì. Thứ duy nhất được trang trí, chính là cái tượng lớn hình đầu rồng treo ở đầu tường thành.

Toàn bộ cái đầu rồng kia đều là màu đen, đôi Long Nhãn phản chiếu lại ánh mặt trời sáng lóa, gương nanh múa vuốt, trông có vẻ khí phách vô cùng.

Đi dưới đầu rồng, tất cả đệ tử Thanh Vân Tông đều không nhìn được mà lộ ra vẻ kính sợ.

Khi La Chính đi ngang qua còn dừng lại trong thoáng chốc, nhìn chăm chăm vào đôi Long Nhãn kia. Trong lòng chợt nảy sinh ra một tia nghi hoặc.

Bởi, La Chỉnh hẳn có thể cảm nhận được Ý từ cái đầu rỗng này, cũng chính là cái uy áp mà nó tản mát ra.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khi Không Lại Gây Sự

Tuy rằng Ý rất nhỏ, rất khó cảm nhận. Thế nhưng linh hồn La Chinh đã trải qua việc rèn luyện, về sau lại lĩnh ngộ cảnh giới Vong Ngã, vô cùng mẫn cảm với Ý cho nên mới có thể cảm nhận được chút Ý này.

La Chinh nghi hoặc. Đây rõ ràng chỉ là một cái đầu bằng đá mà thôi, chẳng phải là vật sống gì. Tại sao có thể tản mát ra Ý cơ chứ?

Nghĩ mãi không thông, La Chinh bèn tạm thời gác lại vấn đề này, cùng mọi người tiến nhập vào Long Thành.

Ở bên trong, khắp nơi đều có những bó đuốc được châm lên bằng dầu hỏa, chúng kịch liệt cháy lên hừng hực, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng "tích tách".

Ánh lửa từ những ngọn đuốc chiếu xuống khiến cả Long Đài sáng rực hẳn lên.

Lục Kiêu dẫn mọi người đến trước một tòa nhà rồi nói:

- Hôm nay mọi người có thể nghỉ ngơi ở đây. Hẳn nhiều người trong số này không phải là lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ, biết rõ quy củ làm việc của Long Thành. Nếu như muốn cùng Đế Quân bọn ta liêm sát Dao Trùng, ngày mai hãy chờ ở nơi đây. Còn nếu như muốn tùy ý hành động, vậy tùy thời có thể rời đi!

Nghe được lời Lục Kiêu nói, thần sắc trên mặt của phần lớn đệ tử Thanh Vân Tông đều mỗi người một vẻ.

Trong số đó, có bốn người chủ động bước ra, một người chấp tay với Lục Kiêu rồi nói:

- Đa tạ Lục huynh đệ đã có ơn giải vây, thế nhưng bọn ta vẫn sẽ tự mình hành động.

Lục Kiêu vung tay hào sảng nói:

- Mời!

Bốn người kia quay về phía chúng đệ tử chấp tay một cái, rồi tự động rời đi.

Sau khi bốn người rời đi, càng có nhiều đệ tử Thanh Vân Tông nhao nhao đi theo. Chỉ một lát sau, hơn trăm đệ tử đã rời đi gần như không còn...

Trừ La Chính ra, cũng chỉ còn có ba người.

Đây là lần đầu tiên La Chính tham gia vào nhiệm vụ Trùng Triều, hẳn không có ai để hợp tác. Hiện tại cùng hành động với Đế Quân cũng không phải là chuyện gì xấu.

Về phần ba người kia, mỗi người đều có lý do riêng.

La Chính để ý, người thanh niên đã cứu hắn lúc trước cũng ở lại nơi đây.

Nhìn thấy có bốn người ở lại, Lục Kiêu tỏ ra khách khí hơn rất nhiều, hắn nói:

- Mời chư vị vào bên trong!

Nói xong, Lục Kiêu quay người lại, hô lớn với đám binh lính đang đứng chỉnh tề ở đằng sau:

- Hôm nay nhiệm vụ đã hoàn thành, các huynh đệ có thể tự do hoạt động!

Sau khi binh lính giải tán xong, Liêu Kiêu liền mới bốn người đi vào trong tòa nhà.

Thì ra tòa nhà màu xám tro này là một tửu quán.

La Chỉnh bước vào trong, chợt ngửi thấy mùi rượu xen lẫn mùi mồ hôi và mùi thuốc lá nồng nặc.

La Chỉnh và ba đệ tử Thanh Vân Tông không thể không cau mày.

Phản ứng của cả bốn đều nằm trong dự liệu của Lục Kiêu, hắc cười "ha ha" nói:

- Các vị bằng hữu, Đế Quân bọn ta canh giữ Long Thành, sống cuộc sống đầu đao thiểm máu. Sinh hoạt hẳn sẽ không được như Đế Đô, trước tiên ta mong mọi người có thể thứ lỗi cho sự bất tiện này.

Đế Quân trấn thủ ở nơi đây, hàng ngày đều cùng yêu thú chém giết lẫn nhau. Trong loại hoàn cảnh ác liệt này, dù là người nhẫn nhịn, mềm yếu nhất cũng sẽ được ma luyện qua.

- Cái này có đáng là gì, chỉ là nhập gia tùy tục mà thôi. Nếu như muốn an nhàn hưởng lạc, sao ta lại lựa chọn đến nơi đây cơ chứ

Thanh niên bím tóc đuôi ngựa cười nói.

- Tốt rồi, được vậy là tốt rồi.

Sau đó Lục Kiêu tìm đến một cái bàn, ngồi xuống rồi lớn giọng quát:

- Tiểu nhị, đem lên một vò "lão gia hỏa" của các người đi!

Lão gia hỏa mà Lục Kiêu vừa nói, chính là một vò rượu lớn đã được ủ lâu năm. Vò rượu này không biết đã được để bao nhiêu năm, trên thân bình tro bụi dày đặc. Tiểu nhị cũng không lau bụi đi mà đặt vò rượu xuống bàn, cứ như vậy mở nắp ở bên trên ra rồi rót.

"Lão Gia Hỏa" này nhìn bề ngoài chẳng bắt mắt gì, thế nhưng rượu ở bên trong lại tỏa ra hương thơm nồng đậm, ngọt ngào xông vào mũi.

Sau khi tiểu nhị rót đầy rượu, một vài người tùy hứng hớp vài ngụm. Lục Kiêu dường như đã không thể chờ lâu thêm được nữa, nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau đó liếm liếm môi nói:

- Ta còn chưa thỉnh giáo đại danh chư vị bằng hữu đây!

Nghe vậy, La Chỉnh và ba người kia nói ra tục danh của mình.

- La Chỉnh.

- Triệu Húc Dũng!

- Dương Thái!

- Mạnh Thường Quân.

Sau khi mọi người giới thiệu xong, La Chỉnh mới biết người bím tóc đuôi ngựa kia tên là Mạnh Thường Quân.

Lục Kiêu nhớ kỹ tên của bốn người, rồi lại nâng chén rượu lên:

- Chư vị đã chịu ở lại giúp Thanh Lam Đội, ta xin đại diện binh lính nói lời cảm ơn!

- Lục Kiêu huynh nói vậy là khách khí rồi. Chúng ta ở lại cũng là vì có thể dễ dàng săn giết Đao Trùng hơn mà thôi.

La Chỉnh uống xong, đặt chén rượu xuống rồi hỏi:

- Ta nghĩ đi theo Đế Quân sẽ giết được nhiều Đao Trùng hơn chứ, sao chúng đệ tử lại không muốn?

Vốn La Chỉnh có hơi nghi hoặc, rõ ràng Đế Quân có phương pháp đặc thù riêng để đối phó với Đao Trùng, sao đệ tử Thanh Vân Tông lại không đi cùng? Chẳng lẽ không kị điều gì sao?

Nghe vậy, Lục Kiêu chợt sững người, ngay lập tức liền nói:

- La Chỉnh huynh hẳn là lần đầu đến Long Thành đúng chứ?

La Chỉnh nhẹ gật đầu. Sau đó Mạnh Thường Quân chợt nói:

- La Chỉnh huynh có chỗ không biết rồi. Đệ tử Thanh Vân Tông chúng ta đi săn giết Đao Trùng, đều là bốn, năm người kết thành một nhóm. Như vậy không những đạt được hiệu quả cao, mà thu hoạch của mỗi người cũng được nhiều hơn. Nếu đi cùng Đế Quân, phải thường xuyên hành động theo đội, bị trói buộc hơn rất nhiều. Nhiều khi Đế Quân còn yêu cầu giao một phần Tinh Thạch cho bọn họ, gặp phải loại chuyện này, liệu huynh sẽ chọn tự mình hành động, hay là vẫn đi theo Đế Quân?

Nghe Mạnh Thường Quân giải thích, La Chỉnh chợt hiểu ra.

Đoán chừng hầu hết đệ tử Thanh Vân Tông đều ngại phối hợp cùng Đế Quân, hiệu suất đạt được quá thấp. Cho nên bọn họ mới không muốn đồng hành cùng Đế Quân.

Chỉ là, có một vài điều Mạnh Thường Quân không nói rõ cho La Chỉnh biết.

Đó chính là phần lớn đệ tử Thanh Vân Tông đều xem thường Đế Quân. So với đệ tử Bán Bộ Tiên Thiên của Thanh Vân Tông, hay thậm chí

là cao thủ Tiên Thiên Bí Cảnh, thực lực của Đế Quân yếu nhược hơn rất nhiều.

Ví như Lục Kiêu, thân là bách phu trưởng, cũng chỉ là Bán Bộ Tiên Thiên mà thôi. Mà thủ hạ của Lục Kiêu, càng là ngư long hỗn tạp, Luyện Cốt Cảnh, Luyện Tạng Cảnh, Luyện Tủy Cảnh đều có.

Mặc khác, Đế Quân cũng không vừa mắt đệ tử Thanh Vân Tông cho lắm. Binh lính đều cho rằng đám đệ tử này đều tự cao tự đại, không hề tuân theo kỷ cương luật lệ gì...

Chỉ là, thực lực mà đệ tử Thanh Vân Tông bày ra cũng làm cho Đế Quân rất hoan nghênh. Nếu đám đệ tử đó có thể tạm thời gia nhập Đế Quân, đây cũng là một sự giúp đỡ lớn đối với bọn họ. Đây cũng là lý do vì sao Lục Kiêu muốn mời bốn người bọn họ uống rượu.

- Tại sao Mạnh Thường Quân huynh nguyện ý cùng hành động với Thanh Lam Đội?

Điều này khiến La Chỉnh cảm thấy rất khó hiểu. Bởi hắn vẫn chưa biết được tình hình của Long Thành, cho nên mới nguyện ý ở lại nơi đây.

Mạnh Thường Quân nhún nhún vai, cười nói:

- Ta đến Long Thành, chỉ là muốn du ngoạn thôi. Không phải vì Tình Hạch hay điểm tích lũy gì...

Nghe Mạnh Thường Quân giải thích, La Chỉnh có chút lạng thình. Hắn đang muốn hỏi tại sao lại không quan tâm đến điểm tích lũy, ngay lúc này, ở bàn bên chột có giọng nói:

- Hắc hắc, ta nói uy danh của Thanh Vân Tông rất lớn. Mỗi một nhận vật ở nơi đây đều có thể cướp đi tạo hóa của thiên địa. Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy một con chim non?

Một giọng nói thô lỗ vang lên.

La Chỉnh cùng mọi người quay đầu nhìn qua. Vừa lên tiếng là một người có chòm râu dài ngồi ở bàn phía đối diện, đang rung đùi đầy đắc ý.

Mọi người rất nhanh đều hiểu "con chim non" mà người này vừa nói là ám chỉ ai.

Trong cả bốn đệ tử Thanh Vân Tông, Mạnh Thường Quân là Tiên Thiên Bí Cảnh, mà Triệu Húc Dũng và Dương Thái thì đều là Bán Bộ Tiên Thiên. Chỉ có mỗi La Chỉnh là Luyện Túy Cảnh mà thôi, hiển nhiên La Chỉnh chính là "con chim non" rồi.

- Lão Ngô, vừa mới uống có hai chén lại nói lung tung. Ngồi xuống uống rượu đi, đừng đi gây sự nữa!

Lục Kiêu cau mày nói rồi quay đầu nhìn La Chỉnh:

- Người này uống chút rượu liền không biết họ của mình là gì, cứ hoan hoan hỉ hỉ ăn nói lung tung!

La Chỉnh nhàn nhạt gật đầu, tỏ ý không hề quan ngại. Từ trước đến nay, hắn không ngại người khác đánh giá thấp thực lực của mình.

Chỉ là, người gọi là lão Ngô kia cũng chẳng thèm để ý tới Lục Kiêu, thậm chí còn rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía La Chỉnh nói:

- Lục Kiêu, ta nói sai sao? Thanh Vân Tông kia được xưng là đệ nhất thiên hạ, giờ cũng gặp phải khó khăn về nhân tài rồi sao? Lại phải tên tiểu bối Luyện Túy Cảnh này tới, người nói liệu có buồn cười hay không?

Toàn bộ người trong tửu quán đều buông chén rượu trong tay xuống, ánh mắt đều tập trung về hướng này.

Những người này thường ngày không có thú vui gì tiêu khiển, nay có chuyện náo nhiệt xảy ra, cả bọn đều cảm thấy hứng thú.

Huống hồ gì phần lớn bọn họ đều không vừa mắt đệ tử Thanh Vân Tông. Lão Ngô kia tìm đến đệ tử Thanh Vân Tông để gây sự, đối với bọn họ đúng thực là một chuyện kinh hi.

Lục Kiêu vì muốn ổn định lại tình hình, một mặt quát lớn lão Ngô. Mặt khác quay lại nhìn La Chỉnh nói:

- La Chỉnh huynh đừng nên để trong lòng. Trước đây lão Ngô có chút mâu thuẫn với đệ tử Thanh Vân Tông, bị chọc giận đôi chút, cho nên mới nói như vậy...

- Cái gì mà bị chọc tức? Đám đệ tử Thanh Vân Tông kia cũng đáng để ta động khí sao? Lục Kiêu, người bớt nói năng ba phải ở nơi này đi!

Lão Ngô căn bản không thích cái dáng vẻ này của Lục Kiêu, ngay sau đó hăn nhìn La Chỉnh nói:

- Tiểu tử, có gan thì tới đây đánh cùng ta. Để ta nhìn xem đệ tử Thanh Vân Tông khí phách như thế nào!

Đối với hành vi khiêu khích trắng trợn này, La Chỉnh không hề bị kích động gì.

Hăn tiếp nhận nhiệm vụ giết Đao Trùng, một là muốn tích góp từng tí một điểm tích lũy, mặt khác là rèn luyện bản thân.

Loại tranh chấp vô vị này, hăn không có hứng thú.

Mạnh Thường Quân ngồi ở bên cạnh, mặt đầy vẻ lạnh nhạt, hăn cũng chẳng muốn dây vào loại chuyện này.

Trái lại hai người Triệu Húc Dũng, Dương Thái có chút không nhận được.

- Nếu muốn thấy khí phách của Thanh Vân Tông, Triệu Húc Dũng ta có thể phụng bồi!

Triệu Húc Dũng chợt mạnh mẽ đứng lên.

- Để Quân các người đứng là có tiền đồ. Đường đường là một Bán Bộ Tiên Thiên, vậy mà lại đi thách thức La Chỉnh huynh, một Luyện Tủy Cảnh. Muốn chọn hồng mềm để bóp sao?

Dương Thái mĩa mai nói.

Kỳ thật, Dương Thái nói vậy, chính là ngầm thừa nhận thực lực của La Chỉnh quá thấp. Tuy Dương Thái thật sự muốn che chắn cho La Chỉnh, thế nhưng hẳn lại cân nhắc đến tâm tình của La Chỉnh.

Vốn La Chỉnh không quan tâm, người khác nhìn hẳn ra sao cũng được.

Vấn đề là, mấy người này rất có thể sẽ là chiến hữu của hẳn trong khoảng thời gian tới. Hẳn cũng không nên tỏ ra bản thân quá mức yếu kém. Vì vậy, hẳn đứng lên ngăn trước mặt Dương Thái và Triệu Húc Dũng, nói:

- Hai vị huynh đệ, nếu người ta đã muốn nhắm vào La Chỉnh ta, vậy hãy để chính ta đứng ra giải quyết đi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tự Rước Lấy Nhục

- Thế nhưng tên kia là Bán Bộ Tiên Thiên, không phải huynh muốn chịu thiệt đấy chứ!

Dương Thái vội kêu lên.

Triệu Húc Dũng cũng gật gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy a, La Chỉnh huynh, làm vậy không công bằng cho lắm!

Lục Kiêu nghe xong, liền muốn đứng dậy ngăn cản La Chỉnh. Hắn biết rõ thực lực của lão Ngô, là cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên đỉnh phong. Nếu La Chỉnh thực sự động thủ, tuyệt đối sẽ chịu thiệt!

Nhưng hắn còn chưa kịp đứng lên, Mạnh Thường Quân đã vỗ vai rồi nhìn hắn lắc đầu, nói:

- Chuyện này cứ để hắn tự mình xử lý đi. Nếu đã cùng Đế Quân tác chiến, cũng nên tin tưởng vào năng lực của hắn.

- Thế nhưng...

Lục Kiêu còn muốn nói thêm.

Thấy vậy, Mạnh Thường Quân nhỏ giọng nói:

- Ta thấy La Chỉnh huynh tuyệt đối không phải Luyện Tủy Cảnh thông thường.

Mạnh Thường Quân chính là cao thủ Tiên Thiên Bí Cảnh, ánh mắt của hắn tất nhiên sẽ khác.

Nghe Mạnh Thường Quân nói vậy, Lục Kiêu cũng không ngăn cản nữa. Dù vậy trên mặt vẫn có chút nhăn nhó, lão Ngô này đúng là không cho hắn chút mặt mũi nào.

- Ha ha, tuy thực lực của tiểu tử nhà ngươi có kém một chút, thế nhưng ít ra lá gan vẫn còn. Các vị bằng hữu, dọn dẹp chút bàn ghế đi, cho bọn ta chút khoảng trống!

Lão Ngô lớn tiếng hô.

Có kịch hay để xem, từ trước tới nay đều không thể thiếu pháp đài.

Huống hồ gì trong tửu quán này, loại chuyện này xảy ra như cơm bữa. Tiểu nhị liền vội vàng dịch chuyển bàn ghế, dọn ra một chỗ đất trống.

Lão Ngô đứng ở giữa khu đất trống, năm tay năm lại, giơ ngón cái ra chỉ chỉ xuống đất, mượn hơi rượu nói:

- Tiểu tử, tới đây!

La Chỉnh gật đầu, ánh mắt ôn hòa đột nhiên trở nên sắc bén lạ thường, phảng phất như có thể nhìn thấu bản tâm của bất kì người nào, không ai có thể ngụy trang dưới ánh mắt này!

Ngay khi phóng chân bước ra, khí thế toàn thân đều biến hóa kịch liệt.

Với linh hồn mạnh mẽ hơn người, hiển nhiên khí thế phát ra cũng cực kỳ cường đại.

Với mỗi bước bước ra, khí thế của La Chỉnh lại tăng thêm một phần. Sau khi bước được bảy bước, hắn như biến thành người khác, như Ma Thần

bước ra từ Cửu U Địa Ngục. Khí phách cực kỳ, tản mát ra uy áp vô cùng kinh khủng!

Đây là La Chỉnh còn chưa rèn linh hồn để huyễn hóa thành Ý được. Nếu không, chỉ bằng vào cổ uy áp này, cũng đủ để đả thương đại đa số những người có mặt tại nơi đây!

Cảm nhận được uy thế của La Chỉnh, hết thảy mọi người trong tửu quán sắc mặt đều ngưng trọng hẳn lên.

Ngay cả Mạnh Thường Quân cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Ở Thanh Thiên Thai, hắn từng thấy cảnh La Chỉnh đối đầu với Thanh Sơn. Động tác cực kỳ khéo léo, thủ pháp rất lão luyện. Toàn bộ quá trình công kích và chế ngự đều như nước chảy mây trôi, lưu loát vô cùng. Thực lực chắc chắn không đơn giản như bề ngoài.

Thế nhưng khi cảm nhận được cổ khí thế này, dù là cao thủ Tiên Thiên Bí Cảnh như hắn cũng cảm thấy áp lực, khiến trong nội tâm hắn cảm nhận được một tia uy hiếp!

“Tiểu tử này là Luyện Tủy Cảnh hắn không giả, hắn đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn?”

Giờ phút này, kẻ lúng túng nhất chính là lão Ngô. Dù sao uy thế mà mọi người cảm nhận được chỉ là dư uy tiêu tán ra mà thôi.

Lão bị uy áp của La Chỉnh chính diện áp chế, cảm giác như bước chân vào vũng bùn, không khí xung quanh tựa hồ như đọng lại.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, lão biết rõ đệ tử từ Thanh Vân Tông đi ra không có kẻ nào kém cỏi. Thế nhưng, tên trước mắt này mới chỉ là Luyện Tủy Cảnh a!

“Con chim non Luyện Tủy Cảnh này dường như quá mức mạnh mẽ rồi. Có lẽ là tu luyện công pháp gia tăng khí thế? Nói không chừng thực lực của hãn rất tầm thường thì sao?”

Ý nghĩ này đột nhiên lóe lên. Ngay sau đó lão Ngô khẽ cắn môi, quyết định thể hiện ra thứ mà hãn am hiểu nhất, lực lượng.

Bất luận người tu luyện công pháp gì, lực lượng đều gắn liền với cảnh giới.

Mỗi khi vượt qua một cảnh giới, tạp chất lại càng ít đi, thân thể càng thêm tinh thuần hơn, lực lượng cũng theo đó mà lớn mạnh hơn.

Lực lượng của Bán Bộ Tiên Thiên hiển nhiên sẽ cường đại hơn Luyện Tủy Cảnh, đây là quy luật thép từ trước đến nay.

Huống hồ, lão tu luyện Cự Viên Thiết Quyền, có thể đem lực lượng của bản thân gia tăng gấp hai lần. Hơn nữa, sức mạnh của lão còn mạnh hơn những người đồng cấp.

Vì thế lão liền ra quyền trước, huy động lực lượng toàn thân hung hăng đánh tới La Chính.

Phốc!

Thanh âm trầm muộn vang lên.

Nghênh đón quyền của lão Ngô là một chưởng của La Chính. Hay nói đúng hơn, La Chính dùng bàn tay chặn lại công kích của lão, sau đó gắt gao nắm chặt lấy năm đốt kia.

Một quyền này mới đi được một nửa liền không thể đánh tới nữa. La Chính vậy mà khóa cứng lại quả đấm của lão!

Lão Ngô vận sức đẩy tay về phía trước cũng chẳng có chút di động gì. Muốn rút tay lại cũng không thể rút được.

Trên trán lão chợt có mồ hôi chảy ra, từ cổ đến mặt cũng bừng đỏ hần lên. Hiện lão đang mắc trong thế tiến thoái lưỡng nan.

Lão biết lão đã ném đi cái mặt già này rồi!

Một màn thần kỳ này cũng làm cho cả tửu quán ngây người.

Với tư cách chiến hữu, bọn hăn biết rất rõ thực lực của lão Ngô.

Vậy mà một quyền của lão lại bị một tiểu tử Luyện Túy Cảnh dùng một tay bắt lấy.

Muốn làm được điều này không hề đơn giản một chút nào. Dù là Bán Bộ Tiên Thiên như Lục Kiêu cũng không thể làm được. Điều này nói lên thực lực của La Chính đã vượt xa lão Ngô.

Sự thật đúng là như vậy. La Chính đã thức tỉnh được bốn mảnh long lân, về mặt sức mạnh, cơ hồ có thể sánh với cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh!

Sau khi tình huống quỷ dị này giãng co được vài hơi thở, La Chính thở mạnh ra một hơi, tay dùng sức vung lên, đẩy mạnh lão Ngô lui về phía sau.

Lão Ngô cũng cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ từ cánh tay truyền tới. Cả người lão bị chấn bay ra ngoài. Liên tiếp đ-ng phải bảy, tám chiếc bàn, rồi đâm vào một tủ gỗ khiến nó nát vụn. Đến khi đập mạnh vào vách tường phía sau mới ngừng lại được.

Cả tửu quán nhất thời đều chết lặng.

Đế Quân và đệ tử Thanh Vân Tông tranh đấu với nhau không phải là lần một lần hai.

Đệ tử Thanh Vân Tông tuy ưu tú, nhưng Đế Quân đều là người ngày ngày tích luyện trong máu tươi, năng lực thực chiến tốt hơn rất nhiều. Nhiều lần đối đầu với đệ tử Thanh Vân Tông cũng không thua kém bao nhiêu.

Hôm nay lại bị một hậu bối Luyện Tủy Cảnh hạ nhục.

Mặt mày đám binh sĩ này đều có chút không được tốt.

Nếu là thường ngày, chỉ sợ toàn bộ tửu quán đã sớm hỗn loạn đứng lên giao chiến rồi.

Nhưng hôm nay mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng, chuyện này vốn do lão Ngô gây sự trước, hơn nữa còn chọn một hậu bối Luyện Tủy Cảnh làm đối thủ.

Đám quân lính Đế Quân này tuy có chút thô thiển, thế nhưng dù sao cũng là quân nhân, đạo lý tối thiểu vẫn có. Hôm nay lão Ngô xem như đã toàn bại, hoàn toàn tự mình rước nhục, không thể trách tiểu tử Luyện Tủy Cảnh kia được.

Lục Kiêu vào lúc này có chút xấu hổ.

Một mặt La Chỉnh được hãn mời gia nhập vào Thanh Lam Đội, hiển nhiên hãn không muốn lão Ngô chặn ngang một gậy, khiến La Chỉnh khó xử. Mặt khác biểu hiện của La Chỉnh thực sự quá mức kinh người, hoàn toàn đập đi mặt mũi của lão Ngô. Mà dù sao hãn và lão Ngô đều cùng là Đế Quân, đều là chiến hữu trên thương trường.

Nhìn lão Ngô nằm trên mặt đất, trong lòng Lục Kiêu chợt sinh ra một tia oán hận. Mới uống vào hai chén rượu liền không biết trời cao đất dày. Thanh Vân Tông là thánh địa của võ đạo, ngoại hồ tàng long nhiều như mây. Lần này chính người tự rước lấy nhục, ta còn có biện pháp gì?

Hắn cũng chỉ có thể ba phải:

- Được rồi, hôm nay luận bàn dừng ở đây thôi. Ngày mai còn phải làm nhiệm vụ, mọi người về sớm nghỉ ngơi đi...

Đây dù gì cũng là một bậc thang.

Từ dưới đất lồm cồm bò dậy, lão Ngô tay chân run rẩy. Trông khí sắc có vẻ như không có thương thế gì. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây là hắn do đối thủ nường tay. Nếu không, chỉ bằng vào thực lực kia, liền có thể trực tiếp đánh trọng thương lão Ngô rồi.

Dù sao lão Ngô cũng là quân nhân, tuy rất ít khi nói đạo lý, nhưng cũng là người quang minh lỗi lạc. Sau khi bị một chiêu đánh ngã, lại đi tới La Chỉnh chấp tay nói:

- Tiểu tử Thanh Vân Tông người, lực lượng quả nhiên bá đạo. Đúng là có bản lĩnh. Lão Ngô ta xem như đã phục. Việc ngày hôm nay là do ta không đúng.

Dứt lời, lão liền chấp tay với mọi người xung quanh nói:

- Bêu xấu, thực sự bêu xấu rồi!

Sau đó mới ngẩng đầu rời đi.

Đi ra khỏi tửu quán, Lục Kiêu mới giải thích cho bốn người biết vì sao lão Ngô lại oán hận đệ tử Thanh Vân Tông đến vậy.

Thì ra trước đây, lão Ngô có lãnh suất một tiểu đội tên Thanh Hà Đội đi chấp hành nhiệm vụ, lúc ấy trong tiểu đội còn có vài đệ tử Thanh Vân Tông.

Trong quá trình thi hành nhiệm vụ bị Đao Trùng vây khốn, mấy đệ tử Thanh Vân Tông kia bằng vào thực lực của mình, đột phá vòng vây thoát ra

ngoài. Thế nhưng lại bỏ rơi tiểu đội vào bên trong. Cuối cùng, Thanh Hà Đội dựa vào nghị lực thoát khỏi vòng vây, tuy vậy, có hơn mấy chục binh sĩ đã hy sinh.

Những binh sĩ kia đều là thuộc hạ vào sinh ra tử với lão Ngô. Nếu như mấy đệ tử Thanh Vân Tông kia không bỏ rơi Thanh Hà Đội. Tiểu đội này đã không phải hy sinh nhiều binh sĩ tốt như vậy.

- Nhìn huynh đệ vào sinh ra tử với mình bị Đao Trùng gặm nhấm không còn một mảnh giáp ở ngay trước mắt. Loại cảm giác này cực kỳ thống khổ.

Lục Kiêu lắc đầu nói.

La Chỉnh gật gật đầu:

- Ta có thể hiểu, lão Ngô này trọng tình trọng nghĩa như vậy, hẳn không phải người xấu.

- La Chỉnh huynh có thể hiểu được là tốt rồi!

Lục Kiêu cười nói:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa. Hiện tại Trùng Triều loạn lên bốn phía. Ngày mai chắc chắn sẽ có nhiệm vụ, để ta an bài bốn người chỗ nghỉ ngơi trước.

...

Đêm đến, có một chiếc Phi Thiên Liên khổng lồ khác đáp xuống Long Thành.

Sau khi cửa Phi Thiên Liên mở ra, các đệ tử Thanh Vân Tông liền nối đuôi nhau bước ra.

Mà một trong những người cuối cùng đi ra, chính là Tào Lôi.

Phía sau Tào Lôi còn có hai thanh niên dáng người gầy nhỏ, sắc mặt âm trầm.

Hai thanh niên này, một người da cực kỳ trắng, trắng của bệnh tật, trắng đến mức nhìn không thấy có chút huyết sắc nào. Người kia thì có làn da ngăm đen, cứ như bôi một lớp than lên da vậy. Khí thế của cả hai đều được nội liễm đến cực độ, thế nhưng khí tức sắc bén như có nhưng không cũng đã nói lên rằng, bọn họ chính là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh.

- Hai vị đại ca, chúng ta đã đến rồi!

Tào Lôi cực kì khách khí nói.

- Vì một tên tiểu tử Luyện Tủy Cảnh, lại để cho bọn ta phải đi xa như vậy. Mẹ nó, thật là biết kiếm chuyện mà!

Người có làn da trắng không vui nói.

Tào Lôi cười cười:

- Làm việc cho Tam công tử, chung quy vẫn có lời a. Chính đốn tiểu tử kia coi như là tiện tay mà thôi, cứ xem là chúng ta đang đi du ngoạn vậy.

Thanh niên da đen ngăm "hừ" lạnh nói:

- Nói nhảm! Nếu không phải là Tam công tử nói, người nghĩ rằng Hắc Bạch Song Sát bọn ta sẽ cùng người tới cái Long Thành chim không thềm ỉa này sao? Người chắc tiểu tử gọi là La Chính đang ở Long Thành chứ?

Tào Lôi gật gật đầu nói:

- Điều này ta có thể khẳng định.

- Vậy mau gọi hắn ra đây, để ta một chưởng đánh chết chẳng phải là xong hay sao? Sau đó bọn ta liền ngồi Phi Thiên Liễn trở về!

Hai người thanh niên một đen một trắng đồng thời nói.

Nghe được lời hai người này nói, Tào Lôi chợt có chút nhức đầu. Hai người này, một là Bạch Sát, một là Hắc Sát, hợp cả hai lại chính là Hắc Bạch Song Sát.

Thực lực của hai người này cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ là, cả hai quá mức hung hăng càn quấy, chỉ cần đối đáp không tốt liền ra tay giết người.

Nghĩ đến lời hứa hẹn của Tam công tử, Tào Lôi bèn kìm nén bất mãn trong lòng, mở miệng giải thích:

- Long Thành vốn nằm trong phạm vi mà Đế Quân quản, các người giết người lung tung như vậy, nghĩ rằng có thể toàn thân trở về sao?

- Vậy giờ phải làm sao? Không lẽ chờ đến khi tiểu tử kia ra khỏi thành sao?

Bạch Sát mặt âm trầm nói.

- Tiểu tử kia nếu đã chịu đến Long Thành, nhất định sẽ ra khỏi thành để săn giết Đao Trùng. Cơ hội vẫn còn nhiều. Chỉ là, muốn giết hắn cũng có rất nhiều cách, đôi khi cũng chẳng cần chúng ta phải động thủ!

Sau khi nói xong, trên mặt Tào Lôi chợt hiện lên một nụ cười âm hiểm.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thu Hoạch Nho Nhỏ, Kẻ Lỗ Mãng?

Đông đông đông đông đông đông!

Sáng sớm, La Chỉnh đã bị một hồi trống trận kịch liệt đánh thức.

Mở cửa ra xem, lập tức bị bầu không khí trước mắt làm cho rung động.

Đế Quân cử một trăm người làm thành một tiểu đội, theo tiếng trống trận, từng nhóm lần lượt đi ra khỏi thành.

Sau đó, Lục Kiêu đã tìm được La Chỉnh, sắp xếp lại đội ngũ rồi nhận nhiệm vụ ra khỏi thành diệt Dao Trùng.

Phạm vi hơn trăm dặm chính diện Long Thành chính là nơi giao chiến giữa nhân loại và Dao Trùng.

Đi qua đoạn đường này, tùy ý cũng có thể thấy được thi thể Dao Trùng ở khắp mọi nơi. Nằm rải rác trên mặt đất, chất đồng ở hai bên đường, tạo thành những ngọn núi nhỏ bằng xác Dao Trùng.

La Chỉnh để ý thấy xung quanh có không ít người đang cúi đầu loay hoay tìm kiếm cái gì, thỉnh thoảng còn chọc chọc vào thi thể Dao Trùng.

Những người này, đa số đều là người bình thường, chưa hề luyện thể qua.

Bọn họ xuất hiện ở nơi nguy hiểm như vậy, một con Dao Trùng bình thường cũng có thể tùy ý lấy đi mạng sống của bọn họ.

Thấy vậy, La Chỉnh nghi ngờ hỏi:

- Những người kia không hề có năng lực gì, vậy mà lại mạo hiểm tính mạng, đi du đấu bên ngoài Long Thành. Chẳng lẽ bọn họ không sợ chết sao?

Lục Kiêu nghe La Chỉnh hỏi, lập tức cười nói:

- Chết? Đương nhiên bọn họ không sợ chết rồi. Những người như này, mỗi năm bị Đao Trùng giết không ít. Hai ngày trước, có vài con lọt lưới xông đến, giết hơn mười thường dân.

- Thế nhưng bọn họ mạo hiểm mạng sống đi ra khỏi thành là vì cái gì?

La Chỉnh không hiểu hỏi.

Lục Kiêu cười đáp:

- Về vấn đề này, chính là do Thanh Vân Tông các người gây ra.

Thấy La Chỉnh nghi hoặc khó hiểu, Mạnh Thường Quân mới giải thích:

- Thanh Vân Tông chúng ta thống kê số Đao Trùng giết được, chính là dựa vào số lượng tinh hạch. Tinh hạch có trong đồng thi thể Đao Trùng trước mắt này đã bị lấy đi, tuy nhiên vẫn có thể còn vài con sót lại. Những thường dân này chính là đi tìm vận may, hi vọng có thể tìm được một viên tinh hạch. Ở Long Thành, có không ít người chịu bỏ ra đại giới thu mua.

Nói đến đây, La Chỉnh xem như đã bình tĩnh.

Hai mươi viên tinh hạch Đao Trùng có thể đổi được một điểm tích lũy của tông môn, mà một điểm tích lũy thì tương đương với hai Phương Tinh.

Tuy những thường dân này không thể đối lấy Phương Tinh, nhưng nếu đổi cho đám võ giả coi vàng bạc như cặn bã mà nói, cũng đã đủ để bọn họ có một cuộc sống giàu có, an nhàn rồi. Khó trách bọn họ lại chịu mạo hiểm, ra khỏi Long Thành tìm kiếm tinh hạch bị bỏ sót.

Trong rừng mưa nhiệt đới thực vật um tùm, giờ đây hoàn toàn yên tĩnh.

Hàng năm, sau khi Trùng Triều bắt đầu, tất cả các yêu thú khác đều là chạy đi tứ tán, hoặc là chui vào trong lòng đất. Cũng như nhân loại, những yêu thú lại khó có thể chống lại đại quân Trùng Triều.

Hiện tại, ngoại trừ thanh âm rừng cây dao động ra, xung quanh không có bất kì một âm thanh gì khác.

La Chỉnh và mọi người, vào giờ này lại càng thêm cẩn thận.

Toàn thân Dao Trùng đều là một màu xanh biếc, rất giỏi về ngụy trang và tập kích bất ngờ. Chúng thường nhân cơ hội lúc đối phương đang xao lãng, đánh ra một đòn chí mạng.

Ngay khi đẩy một mảnh cành cây ra, lập tức có hai lưỡi đao cắt về phía cổ La Chỉnh.

La Chỉnh cười lạnh một tiếng, toàn thân bạo phát ra hào quang màu tím, một tay cứng rắn nắm lấy một trong hai lưỡi đao đang chém tới.

Răng rắc!

Lưỡi đao kia đích thật bị bẻ gãy, đồng thời La Chỉnh dùng tay kia đánh ra một quyền, đánh nát đầu của con Dao Trùng.

Đột nhiên xuất hiện một con Dao Trùng, mọi người lập tức nâng cao cảnh giác. Thấy La Chỉnh giải quyết nhanh gọn dứt khoát, mọi người đều

không hện mà cùng nhớ tới câu nói, "Ngay khi phát hiện ra một con Đao Trùng, thì ở phía sau nó ít nhất cũng phải có hơn hai nghìn con Đao Trùng khác!".

Rào rào!

Mảng rừng cây phía trước phảng phất như sống lại, vô số Đao Trùng như bất chợt xuất hiện từ hư không, vây lấy mọi người.

“Sát!”

Vào lúc này, La Chỉnh chỉ có một ý niệm trong đầu.

Trong mắt La Chỉnh, những con Đao Trùng này chính là điểm tích lũy, chính là vé vào cửa của Luyện Ngục Sơn.

Sau khi tiến vào Luyện Tủy Cảnh, khả năng khống chế chân khí trong cơ thể của La Chỉnh lại tăng thêm một tầng. Mặc dù không thể phóng ra bên ngoài như Bán Bộ Tiên Thiên, hay chuyển hóa thành chân nguyên như Tiên Thiên Bí Cảnh. Nhưng việc khống chế chân khí trong cơ thể đã trở nên cực kì thuần thực.

Từng đạo ánh sáng tím phảng phất như sợi tơ từ trong cơ thể tràn ra, hóa thành lực lượng sôi trào mãnh liệt tụ lại ở năm đấm, mạnh mẽ đánh lên đầu Đao Trùng.

- Chết đi cho ta!

Hai con Đao Trùng từ hai bên phải trái bay đến, lưỡi đao sắc bén trực tiếp nhắm thẳng vào thân thể La Chỉnh.

La Chỉnh không tránh không né, hai quyền đồng thời tung ra. Quyền ý chứa trong Tử Đàn Quyền được huy động đến mức tận cùng.

Phốc phốc!

Hai thanh âm trầm đục vang lên. Bụng của hai con Dao Trùng bị La Chỉnh đánh nát, tinh hạch chứa trong phần ngực trực tiếp rơi xuống.

Giết xong hai con Dao Trùng, còn chưa kịp nhặt tinh hạch lên, phía sau lại có tiếng xé gió vang lên. Trong nháy mắt, La Chỉnh theo bản năng cúi đầu xuống, tránh được công kích của Dao Trùng, sau đó liền xoay người lại đánh một quyền vào vùng bụng của Dao Trùng.

- Tử Đàn Thốn Kinh!

Bụng của Dao Trùng, chính là nơi cứng rắn nhất. Trước đây La Chỉnh đã chịu thua thiệt.

Thế nhưng, Tử Đàn Thốn Kinh lại có hiệu quả cách sơn đả ngư. Một quyền này trực tiếp xuyên thấu qua phần giáp xác dày đặc ở bụng, tàn phá vào bên trong.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Bảy thanh âm trầm đục vang lên, phần bụng của con Dao Trùng này đã bị La Chỉnh đánh cho nổ tung, sinh cơ toàn diệt.

Lại thêm một con Dao Trùng nữa xông đến, La Chỉnh hoàn toàn không sợ hãi, vững vàng đối ứng.

Mỗi một quyền xuất ra, liền có một con Dao Trùng ngã xuống. Chỉ một lát sau, thi thể của đám Dao Trùng đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Trong lúc chiến đấu, La Chỉnh cũng chú ý đến những người khác đang liều mạng chém giết.

Giờ phút này, Mạnh Thường Quân đang cầm bảo kiếm trong tay, nhàn nhã tản bộ như di chuyển bộ pháp. Mỗi khi có Dao Trùng tiếp cận, trường kiếm sẽ chém ra một tia kiếm quang màu đỏ, xuyên thủng Dao Trùng.

“Không hổ là cao thủ Tiên Thiên Bí Cảnh, dùng chân nguyên ngưng luyện được kiếm quang sắc bén như vậy!”

Dương Thái và Triệu Húc Dũng cũng hung mãnh đến cực điểm. Kinh nghiệm thực chiến của hai người này cực kỳ phong phú. Đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn hắn tham gia nhiệm vụ liêm sát Đao Trùng, bọn hắn cực kỳ quen thuộc với nhược điểm của Đao Trùng. Mỗi một lần công kích đều mang tính uy hiếp đối với Đao Trùng.

Dưới sự chỉ huy của Lục Kiêu, tiểu đội Thanh Lam xếp lại thành đội hình, ứng phó với từng đợt trùng kích của Đao Trùng.

- Lá chắn, ngăn cản!

- Lưỡi lê!

- Cung, bắn!

Tuy thực lực của tiểu đội Thanh Lam kém xa bốn đệ tử Thanh Vân Tông, nhưng dưới sự chỉ huy của Lục Kiêu, đối mặt với Đao Trùng liên tục trùng kích, bọn họ cũng không hề sợ hãi một chút nào.

Răng rắc!

Lại thêm một con Đao Trùng bị lực lượng cường đại của La Chính vắn gãy chân trước, sau đó La Chính lại dùng hai tay đánh vào đầu Đao Trùng. Cái đầu trùng yếu ớt lập tức bị đánh nát.

Sau khi giết chết con Đao Trùng này, xung quanh hắn đã không còn một con Đao Trùng nào còn sống.

Bên đám người Mạnh Thường Quân, Lục Kiêu chỉ còn lẻ tẻ vài con, rất nhanh thì bị diệt trừ sạch sẽ.

Nhìn đồng xác Dao Trùng chất thành núi nhỏ ở trước mắt, La Chỉnh nhăm chùng có khoảng hơn sáu mươi con. Như vậy hẳn có thể có được sáu mươi viên tinh hạch, cũng chỉ có ba điểm tích lũy mà thôi.

“Điểm tích lũy này đúng thực quá khó kiếm! Ta xuất lực lâu như vậy, cũng chỉ đổi được ba điểm tích lũy a!”

Vừa nhặt tinh hạch ra, La Chỉnh vừa thầm cười khố.

“Vậy xem ra, một trăm điểm tích lũy, cần phải giết hai vạn con Dao Trùng!”

“Hai vạn con mà thôi. Bằng vào năng lực của ta, chỉ cần nửa tháng là có thể hoàn thành nhiệm vụ này, gom đủ một trăm điểm tích lũy!”

“Cố gắng nửa tháng là có thể được nhìn thấy được muội muội, cái giá bỏ ra cũng không lớn! Huống hồ trong lúc chiến đấu ta còn có thể rèn luyện, gia tăng thực lực của bản thân!”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh càng ra sức lấy tinh hạch trong xác Dao Trùng ra.

Xử lý xong đợt Dao Trùng đầu tiên, mọi người lại tiếp tục từ vùng ven đi sâu vào trong.

Trên đường đi, La Chỉnh cực kì tích cực liềm sát Dao Trùng. Tinh hạch cũng theo đó mà không ngừng gia tăng.

- Lại có Dao Trùng tới!

Trải qua mấy đợt săn giết, La Chỉnh nhanh chóng quen thuộc tập tính cùng tiếng động của Dao Trùng. Dựa vào tiếng gió thổi đến từ phía trước là có thể phân biệt ra được.

Trông thấy mảnh rừng cách đó không xa lay động, đây chính là dấu hiệu cảnh báo, có thêm một làn sóng Dao Trùng đang tiến đến.

Nhưng lần này lại có điểm khác biệt.

Bên trong làn sóng Dao Trùng này, xen lẫn thêm vài chục con Dao Trùng màu tím.

- Thủ lĩnh Dao Trùng!

Nhìn thấy thủ lĩnh Dao Trùng, ánh mắt La Chỉnh như biết cười.

Thủ lĩnh Dao Trùng đáng giá hơn rất nhiều. Một thủ lĩnh Dao Trùng có thể đổi được một điểm tích lũy, tương đương với việc giết hai mươi con Dao Trùng thông thường.

Nhưng xét tương đối mà nói, độ khó khi giết thủ lĩnh Dao Trùng khó hơn giết Dao Trùng thông thường rất nhiều.

- Chư vị cẩn thận! Trên người thủ lĩnh Dao Trùng có kịch độc, không được để cho độc châm đâm trúng!

Lục Kiêu nhin không được lên tiếng nhắc nhở. Kỳ thật, ngoại trừ La Chỉnh ra, những người khác đều biết rõ điểm này. Lời này chẳng khác nào nói cho La Chỉnh nghe.

Mỗi một thủ lĩnh Dao Trùng đều là yêu thú Tứ cấp, thực lực tương với tu luyện giả Bán Bộ Tiên Thiên. Hơn nữa, toàn thân đều có kịch độc, trên người đầy gai nhọn hoắt, cực kỳ khó ứng phó.

Nghe được lời nhắc nhở của Lục Kiêu, trên mặt La Chỉnh không hề hiện lên chút sợ hãi nào, trái lại còn *nhất mã đương tiên xông tới.

*Nhất Mã Đương Tiên: Một ngựa đi trước. Chỉ sự đi trước.

Đám Thủ lĩnh Dao Trùng nhận thấy La Chỉnh phóng đến, liền phát ra tiếng "xèo... xèo" giữa không trung. Chúng đang giao tiếp với nhau!

Điểm khác biệt lớn nhất giữa thủ lĩnh Dao Trùng và Dao Trùng thông thường, đó chính là chúng đều có trí lực, hơn nữa còn có thể giao tiếp.

Thấy La Chỉnh một mình xông đến, sáu, bảy con thủ lĩnh Dao Trùng sau khi trao đổi với nhau xong, liền thống nhất xếp thành một đội hình hình quạt vây quanh La Chỉnh.

- Ai nha, La Chỉnh huynh lỗ mãng rồi, lại để cho thủ lĩnh Dao Trùng bao vây!

Lục Kiêu kêu lên.

- Chúng ta nhanh đi cứu huynh ấy.

Nói xong, Dương Thái cùng Triệu Húc Dững liền cùng nhau tiến lên. Trải qua chiến đấu, mọi người trong lúc giúp đỡ lẫn nhau cũng hiểu rõ nhau nhiều hơn. Là đồng đội cùng nhau kề vai chiến đấu, dù chỉ là tạm thời, thế nhưng bọn hãn cũng không muốn La Chỉnh bị đám thủ lĩnh Dao Trùng liên thủ giết chết.

Chỉ có Mạnh Thường Quân là đứng im bất động, dõi mắt đánh giá La Chỉnh. Theo hãn thấy, La Chỉnh không phải là kẻ lỗ mãng như vậy. Một khi đã thực sự làm chuyện lỗ mãng, hãn La Chỉnh ắt phải có thực lực ứng phó.

Cho nên hãn đứng yên tại chỗ, hãn muốn xem La Chỉnh làm thế nào để ứng phó với sáu thủ lĩnh Dao Trùng đang cùng lúc vây công.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thu Hoạch Nhiều Hơn

Một lần đối mặt với sáu thủ lĩnh Dao Trùng, cho dù là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh, trong lòng cũng sẽ có chút hoảng hốt.

Thủ lĩnh Dao Trùng, bất luận là về tốc độ hay lực lượng, đều hơn xa Dao Trùng bình thường. Nhưng đó chưa phải là thứ đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là trên thân thể chúng phủ đầy gai nhọn ẩn chứa kịch độc.

Trong sa mạc, có một loại bò cạp độc. Mỗi khi cái đuôi của nó đâm trúng bất kì sinh vật nào, sinh vật đó đều sẽ gục ngay tại chỗ. Trong rừng rậm, có một loại bướm mặt quỷ, phần độc của Quỷ Diện Điệp này có thể khiến phạm vi vài dặm xung quanh đều biến thành tuyệt địa.

Đối mặt với những loại độc vật này, cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh thường không quá sợ hãi, cũng là bởi vì có chân nguyên. Chân nguyên có thể nhanh chóng ngăn cách độc tố ra bên ngoài cơ thể, khiến độc dịch khó có thể xâm lấn vào bên trong.

Nhưng độc tố của thủ lĩnh Dao Trùng lại không gây chết người, mà lại sinh ra hiệu quả gây tê liệt. Hơn nữa, loại độc tố này còn bỏ qua màng ngăn cách bằng chân nguyên, trực tiếp thẩm thấu vào trong cơ thể. Cho dù là cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh, khi đã trúng phải độc tố, cũng không cách nào nhúc nhích được.

Cho nên, thời điểm đối mặt với thủ lĩnh Dao Trùng, cho dù là ai cũng đều sẽ thật cẩn thận. Chỉ cần sơ ý để trúng độc một chút thôi, cũng đã đủ để

toàn thân bị tê liệt rồi. Khi đó, chỉ có thể trở thành mồi ngon trong miệng Đao Trùng mà thôi.

Người khác sợ độc tố của thủ lĩnh Đao Trùng, thế nhưng La Chỉnh thì không.

Thân thể hần chính là Huyền Khí Thể, nói trắng ra, chính là một kiện Huyền Khí thượng phẩm. Một món bảo khí, hần sẽ không e ngại cái gọi là độc tố.

La Chỉnh một thân một mình xông lên, mặc dù có chút lỗ mẫn, nhưng trên thực tế hần đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Ngay lúc nhảy lên cao, một chiếc nhẫn đã được La Chỉnh đeo vào tay, đây chính là vật mà Tô đạo sư đã tặng, đôi Tiểu Viên Khâu. Giữa hai cái Tiểu Viên Khâu này tồn tại một xiềng xích vô hình.

Sáu thủ lĩnh Đao Trùng xếp thành hình quạt vây công, miệng đồng thời phát ra tiếng rít. Gai độc màu tím đồng loạt bắn về phía La Chỉnh.

Đối mặt với gai độc, người khác muốn tránh còn không kịp, La Chỉnh lại không tránh không né, tùy ý để gai độc bắn vào người. Ngay sau đó La Chỉnh liền phóng ra thanh tàn phá phi đao đang cầm trong tay.

Hừ!

Ngay khi phóng phi đao ra, La Chỉnh liền dùng sức kéo chiếc nhẫn trong tay lại, tức thì thanh phi đao lấy La Chỉnh làm tâm, vẽ ra một đường vòng cung hình tròn.

Mặc dù bị tàn phá nhưng phi đao vẫn sắc bén vô cùng, quỹ đạo bay vừa vặn xoẹt qua đầu của cả sáu thủ lĩnh Đao Trùng. Sau đó La Chỉnh cũng đồng thời nhẹ nhàng đáp người xuống đất.

Sáu con thủ lĩnh Dao Trùng bất động giữa không trung một thời gian, sau đó đầu mới lìa khỏi thân thể. Thi thể của cả sáu thủ lĩnh Dao Trùng rơi xuống, đập mạnh xuống mặt đất.

Sáu thủ lĩnh Dao Trùng, thoáng cái đã mất mạng.

- Tốt! Rất tốt! La Chỉnh huynh, chiêu thức này thực sự quá xuất sắc!

Đám người Dương Thái nhin không được kinh hô.

Trong mắt Lục Kiêu tràn đầy vẻ kinh ngạc. Với tư cách là bách phu trưởng, quanh năm liễm sát Dao Trùng. Trong đám người ở nơi đây, có lẽ hẳn là người hiểu rõ Dao Trùng nhất. Hẳn biết rõ thủ lĩnh Dao Trùng khó đối phó đến mức nào. Đặc biệt là kịch độc chứa trong những cái gai kia.

Hắn đã từng bị một con thủ lĩnh Dao Trùng bắn ra gai độc, xước qua một miếng da. Kết quả là toàn thân tê liệt tại chỗ, phải nằm trên giường một tuần lễ, cả người không thể nhúc nhích!

Vừa rồi La Chỉnh đâu chỉ trúng một cái?

Những gai độc kia bắn ra như mưa, cùng đâm vào người La Chỉnh. Đừng nói là người, chỉ sợ một con voi lớn cũng sẽ bị làm cho tê liệt.

Vậy mà La Chỉnh vẫn *hoạt bính loạn khiêu như vậy, đâu có vẻ gì là may mắn trúng độc?

*Hoạt bính loạn khiêu: Vui vẻ hoạt bát, trong trường hợp này là không bị thương gì, khỏe như vâm.

- Tiểu tử này vẫn còn là con người sao?

Lục Kiêu không kìm được cảm khái.

Cầm bảo kiếm trong tay, Mạnh Thường Quân đứng sững tại chỗ. Tuy rằng đã có dự liệu từ trước, thế nhưng biểu hiện của La Chỉnh vẫn vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

- Vốn ở trong tông quá buồn chán nên mới ra ngoài lịch lãm một chút, không ngờ lại gặp được tiểu tử thú vị này a!

Ánh mắt Mạnh Thường Quân lộ ra vẻ vui mừng. Loại tuyệt thế chi tài này, tương lai tiền đồ vô hạn lượng. Chỉ cần không chết sớm, lớn lên đều là bá chủ một phương.

“Cũng không cần phải tận lực lôi kéo. Nếu tương lai tiểu tử này gặp phải phiền phức, liền đến giúp một tay là được rồi.”

Nghĩ đến đây, bảo kiếm chợt rút ra khỏi vỏ, Mạnh Thường Quân liền lao người lên đón lấy làn sóng Đao Trùng.

Giờ phút này, một làn sóng Đao Trùng cực lớn đang cuốn đến, mọi người lại bắt đầu một cuộc chiến mới.

Toàn thân được bao phủ bởi ánh sáng tím, La Chỉnh càng chiến càng hăng.

Một viên tinh hạch của thủ lĩnh Đao Trùng chính là một điểm tích lũy. Vừa rồi hắn mới liễm sát sáu thủ lĩnh Đao Trùng, tương đương với sáu điểm tích lũy. Tốc độ này so với việc chém giết Đao Trùng thông thường đúng là nhanh hơn không ít.

Chỉ là, thủ lĩnh Đao Trùng không giống với Đao Trùng bình thường. Chúng có trí khôn, không như Đao Trùng thông thường hung hãn lao đến không sợ chết.

Ngay khi phát hiện ra La Chỉnh trong tức khắc liền chém chết sáu thủ lĩnh, những thủ lĩnh Đao Trùng còn lại đều tản ra, tránh né La Chỉnh. Hơn

nữa, chúng còn chỉ huy nhiều Đao Trùng thông thường lao đến La Chỉnh hơn.

Giờ phút này, hai tay La Chỉnh đang không ngừng vung vẩy. Tàn phá phi đao lấy La Chỉnh làm tâm, đang điên cuồng xoay tròn chém giết.

Vù vù vù!

Mấy chục con Đao Trùng xông tới, La Chỉnh chỉ thoáng điều chỉnh lại phương hướng, đám Đao Trùng liền bị phi đao cắt thành hai nửa, tứ chi rơi lả tả đầy đất. Đao Trùng khiến người ta nghe mà biến sắc, trước mặt La Chỉnh lại giống như kiến hôi.

Thi thể Đao Trùng rất nhanh lại chống chất lên như núi. Trong đồng thi thể kia, thỉnh thoảng còn có vài con Đao Trùng màu tím.

Đợt sóng Đao Trùng này, so với những đợt trước, nhiều hơn không ít. Nhưng với sự tồn tại của "***Đại Phong Xa**" La Chỉnh, tốc độ liễm sát lại nhanh hơn vài phần. Sau khi chém giết được hơn mấy chục con thủ lĩnh, đám Đao Trùng chợt bắt đầu thối lui.

***Đại Phong Xa**: Cối xay gió.

La Chỉnh cũng không có đuổi theo, trên mặt đất còn đang có một đồng tinh hạch đang chờ hẩn lấy đi.

Khi trông thấy đám Đao Trùng bay trở về, trên mặt Lục Kiêu chợt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Sau khi nghĩ đến một khả năng, mặt liền biến sắc.

- Không ổn! Mọi người mau bỏ đi! Nhanh chóng rút lui!

Lục Kiêu bỗng hô lớn.

La Chỉnh hiện đang dùng phi đao lấy tinh hạch từ ngực của thủ lĩnh Đao Trùng ra, nghe Lục Kiêu kêu lên, liền buồn bực hỏi:

- Tại sao phải rút lui?

- Đám Dao Trùng thông thường đột nhiên rút về, chắc chắn gần đây... gần đây có...

Sắc mặt Lục Kiêu trắng bệch.

- Rốt cuộc là có cái gì?

Trông thấy thần sắc của Lục Kiêu, lúc này La Chính mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

- Dao Trùng... Mẫu Hoàng.

Lục Kiêu nói lên mấy chữ, yết hầu gần như khô khốc, bất giác nuốt "ực" một tiếng.

Ở Long Thành nhiều năm, Lục Kiêu hiểu rất rõ tập tính của Dao Trùng. Bất luận là Dao Trùng thông thường, hay thủ lĩnh Dao Trùng, kỳ thật đều dưới trướng của Dao Trùng Mẫu Hoàng. Mặc dù thủ lĩnh Dao Trùng có khả năng chỉ huy độc lập, nhưng chỉ huy thật sự của đại quân Dao Trùng lại là Mẫu Hoàng.

Bởi Dao Trùng không có khả năng tự thân tư duy, mỗi Dao Trùng đều giống như tử sĩ không hề sợ chết. Cho dù đối mặt với kẻ địch cường đại đến đâu, vẫn sẽ như cũ nhào mình lao tới. Cho nên, dưới tình huống thông thường, Dao Trùng sẽ không có khái niệm "chạy trốn".

Xét từ điểm này mà nói, chúng chính là chiến sĩ trời sinh.

Thế nhưng, Dao Trùng lui lại đã nói rõ một vấn đề. Ở vực phụ cận nhất định có Mẫu Hoàng đang triệu hoán.

Dao Trùng Mẫu Hoàng, chính là vương giả của Dao Trùng. Tất cả các Dao Trùng đều do Mẫu Hoàng sinh ra. Cho dù là Tiên Thiên Bí Cảnh, khi

gặp phải Đao Trùng, cũng chỉ có nước chạy trốn bảo mệnh. Chỉ có cường giả ở tầng thứ cao hơn mới có thể cùng Mẫu Hoàng đánh một trận.

Nếu như ngay lúc này đột nhiên xuất hiện Mẫu Hoàng, tất cả mọi người ở đây đều sẽ phải chết.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Lục Kiêu sợ hãi, đồng thời còn cực kì nghi hoặc.

“Theo lý mà nói, hàng ngày nhiệm vụ được phân phối cho Đế Quân ở Long Thành sẽ không có hiểm nguy gì quá lớn.”

“Mẫu Hoàng tuy lợi hại, thế nhưng cường giả ở bên trong Long Thành cũng không phải là thiếu. Như Phi Long tướng quân uy danh hiển hách, từng tự tay giết một con Đao Trùng Mẫu Hoàng.”

“Đế Quân thực hiện công tác điều tra vô cùng tốt, thông thường sẽ không giao nhiệm vụ nguy hiểm như thế này cho một tiểu đội như Thanh Lam Đội. Vậy mà hôm nay lại phái Thanh Lam Đội đến một khu vực nguy hiểm như thế, có chút không hợp tình hợp lý. Trừ khi... có người muốn Thanh Lam Đội chịu chết!”

Nghĩ thì nghĩ vậy, Lục Kiêu cũng không nói ra nghi hoặc trong lòng. Giờ phút này, hắn chỉ muốn Thanh Lam Đội nhanh chóng rút lui.

Hiện tại mọi người đều không hề để ý đến việc lấy tinh hạch, tất cả đều buông bỏ việc đang làm, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Thế nhưng, ngay khi mọi người vừa mới quay người lại, liền cảm giác một hồi rung động từ mặt đất truyền đến.

Bành!

Bành!

Bành!

Đó là thanh âm phát ra của con quái vật khổng lồ nào đó đang di chuyển.

Thanh âm càng lúc càng lớn, mặt đất chấn động ngày càng mãnh liệt. Điều này nói rõ, nó đang nhanh chóng đến gần đây.

Trong lòng mọi người bắt đầu trầm xuống. Lục Kiêu nói không sai, gần đây thực sự có Mẫu Hoàng.

Nhưng mong muốn cầu sinh của con người là vô hạn, dẫu biết khó thoát, mỗi người vẫn cố gắng chạy bán sống bán chết.

La Chỉnh duy trì tốc độ, chạy theo sau Mạnh Thường Quân. Cả bốn đệ tử Thanh Vân Tông vào lúc này đều âm thầm kêu khổ.

Bên ngoài Long Thành rộng lớn như vậy, tỷ lệ gặp phải Mẫu Hoàng là cực kì thấp. Cho dù Mẫu Hoàng có ngẫu nhiên rời khỏi sào huyệt, cũng sẽ nhanh chóng bị cường giả trong Long Thành chém giết, vậy mà hôm nay bọn hắn lại gặp phải...

Mọi người vừa mới xuyên qua một mảnh rừng, một lưỡi đao lớn màu đỏ bất chợt xuất hiện ở ngay phía trước.

Lưỡi đao màu đỏ chặt đứt hàng loạt một đồng cây, đồng thời cắt ngang người mười mấy binh sĩ chạy tiên phong.

Aaaaa!

Mười mấy binh sĩ bị cắt thành hai nửa, bọn họ chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền bị đám Đao Trùng xung quanh nhanh chóng cắn xé sạch sẽ.

La Chỉnh cùng Thanh Lam Đội nhanh chóng dừng bước. Phía trước bọn hắn, đang có một con Đao Trùng Mẫu Hoàng cao đến sáu, bảy trượng

chặn đường. Con Mẫu Hoàng này toàn thân màu đỏ tươi, hai lưỡi đao to lớn không ngừng mài vuốt vào nhau. Đôi mắt kếp khổng lồ dán chặt mọi người.

Bị loại quái vật khổng lồ này chăm chăm nhìn vào, La Chinh nhất thời sờn hết cả gai ốc. Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, "Trốn"!

Dưới tình huống này, Lục Kiêu vẫn không hề nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Giờ phút này, tố chất của Đế Quân đều được hãn thể hiện ra rõ ràng nhất.

- Chạy sang bên cạnh đi, ai chạy được thì cố gắng chạy! Mọi người chạy mau!

Lục Kiêu vừa dứt lời, Mẫu Hoàng liền động. Thân thể tuy khổng lồ, thế nhưng tốc độ di chuyển của Mẫu Hoàng lại nhanh đến không ngờ. Chỉ kịp trông thấy nó linh hoạt phong bế thông đạo bên cạnh, hai lưỡi đao khổng lồ lại chém về phía mọi người.

Đối mặt với lưỡi đao khổng lồ, trong thời khắc mấu chốt La Chinh chột nháy lên, hiểm hiểm tránh được lưỡi đao cắt ngang. Sau đó quay cuồng lao đến khu vực phía trước.

Những người khác thì lại không có vận khí tốt như vậy. Có bảy, tám binh sĩ bị lưỡi đao cắt thành hai nửa.

Vốn đứng ở phía sau đám binh sĩ này, khi lưỡi đao cắt đến, Dương Thái đã không kịp né tránh. Trên mặt chột lộ ra vẻ tuyệt vọng, tại thời khắc then chốt này, hãn tập trung ngưng tụ lực lượng toàn thân, cả người đều có quang mang màu vàng lóe ra.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thực lực bạo phát của cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên thực không thể khinh thường.

Oành!

Dương Thái dùng hết lực lượng còn sót lại, đánh kim quang trong tay lên lưỡi đao khổng lồ.

Lực đạo mạnh mẽ chỉ có thể cản lại Mẫu Hoàng trong chốc lát. Sau đó lưỡi đao kia liền chém Dương Thái thành đôi một cách vô tình, trông cực kỳ thảm thiết.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thảm Thiết

La Chinh, Mạnh Thường Quân và Triệu Húc Dũng nhìn thấy một màn này, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Bốn người bọn họ tuy rằng không tận lực tạo thành một tiểu đội, thế nhưng đi cùng Thanh Lam Đội săn giết Đao Trùng một thời gian, phối hợp với nhau cũng có chút ăn ý.

Vậy mà, chỉ mấy canh giờ sau, một người trong nhóm lại chết thảm tại chỗ. Giờ phút này, trong lòng mọi người chột dưng lên một cỗ bi ai. Chẳng lẽ hôm nay mọi người sẽ chôn thân tại chỗ này sao?

Nhưng vào lúc này, Lục Kiêu bỗng thét gào, vừa chạy vừa bắn tên về phía đôi mắt kíp khổng lồ. Chỉ là, mũi tên chỉ bay được nửa đường đã bị Mẫu Hoàng nhẹ nhàng bắt đi.

Tuy rằng mũi tên này không tạo thành tổn thương gì đối với Mẫu Hoàng, thế nhưng lại khiến nó nổi giận. Mẫu Hoàng liền hướng lưỡi đao đuổi về phía Lục Kiêu.

- Mọi người chạy mau! Để ta dẫn Mẫu Hoàng đi!

Lục Kiêu hét lớn, không còn để ý đến chuyện sinh tử của bản thân.

Thừa dịp Mẫu Hoàng đuổi theo Lục Kiêu, tạo ra một đường sinh cơ, mọi người mới có một cơ hội đào thoát.

Dù vậy, tình thế cũng không khả quan hơn là mấy. Ngoại trừ Mẫu Hoàng đang đuổi theo Lục Kiêu, còn có hơn "một biển" Đao Trùng cùng với hơn trăm con thủ lĩnh Đao Trùng đang vây công.

Binh sĩ Thanh Lam Đội quyết đoán châm lửa cho những ống trúc, khói xám cuộn cuộn tản mát ra. Bất luận là Đao Trùng bình thường hay thủ lĩnh Đao Trùng, đều cực kỳ chán ghét mùi khói trúc này, tất cả đều nhao nhao tránh đi. Phía trước rốt cuộc cũng mở ra một con đường.

- Đi mau! La Chỉnh!

Triệu Húc Dũng chuẩn bị rời đi, lại thấy La Chỉnh ngăn người ngay tại chỗ.

- La Chỉnh huynh, nếu là còn không đi, sẽ không thể đi được nữa đâu.

Mạnh Thường Quân chợt cảm thấy khó hiểu.

La Chỉnh dường như đang suy nghĩ điều gì, khuôn mặt chợt hiện lên vẻ kiên quyết, miệng nói:

- Mạnh huynh, Triệu huynh, mọi người đi trước đi, ta đi giúp Lục Kiêu!

Dứt lời, La Chỉnh liền gồng chân, phóng nhanh về phía Lục Kiêu.

- Người đi làm gì? Đi để chịu chết sao?

Triệu Húc Dũng kêu lên.

Mạnh Thường Quân chớp chớp mắt, nhưng không nói gì. Mắt nhìn người của hắn rất chuẩn xác, tuy rằng kết giao với nhau còn chưa được hai ngày, nhưng hắn cũng đã hiểu chút ít về tính cách của La Chỉnh, khuyên can là vô dụng.

Mặc dù Lục Kiêu ra sức chạy như điên, thế nhưng mỗi bước đi của Mẫu Hoàng đều cách nhau đến mấy trượng, cho nên tốc độ của Lục Kiêu lại chậm hơn một bậc.

Chỉ là, bởi vì đường chạy của cả hai không phải là đường thẳng, mà La Chỉnh lại chạy thẳng đuổi đến, thế nên cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Khoảng cách với Mẫu Hoàng chỉ còn một trăm trượng!

Sau khi tiến vào Luyện Tủy Cảnh, các giác quan cũng được cải thiện hơn. Đối với việc tính toán khoảng cách, La Chỉnh có lòng tin nắm chắc.

Hô hô!

Tiếng gió lướt qua bên tai, La Chỉnh cầm thanh phi đao bị tàn phá trên tay. Hiện tại lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Vào lúc này, La Chỉnh không hề sợ hãi, thậm chí còn loáng thoáng có chút kích động!

Năm mươi trượng!

Khoảng cách ngày càng gần, những văn lộ trên người Mẫu Hoàng, La Chỉnh hoàn toàn có thể thấy rõ.

Hai mươi trượng!

Mười trượng!

Mẫu Hoàng hiện đã đuổi kịp Lục Kiêu, lưỡi đao khổng lồ đã bắt đầu giương lên cao.

Một mình đối mặt với Mẫu Hoàng, giờ phút này Lục Kiêu đã biết chính mình đã không thể trốn thoát. Thế nhưng, thân là binh sĩ Đế Quân, dù là trong hoàn cảnh sinh tử, hắn cũng sẽ không ngồi im chờ chết, chiến đấu

đến hơi thở cuối cùng mới chính là phong cách của bọn hắn. Thế nên, trong mắt Lục Kiêu không hề có bất kì một sự tuyệt vọng nào, mà thay vào đó là dũng khí và sức mạnh vô tận.

Diên cuồng hét lên một tiếng, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, Lục Kiêu xông về phía lưỡi đao khổng lồ.

- Chính là lúc này!

Vào đúng lúc này, La Chỉnh tập trung lực lượng vào hai chân, nhảy vọt lên không trung.

Cùng lúc, với xu thế nhảy lên làm lực đẩy, tàn phá phi đao rạch phá không khí, bay về phía Mẫu Hoàng.

Mẫu Hoàng to lớn như vậy, mà tàn phá phi đao lại chỉ nhỏ cỡ bàn tay. Cho dù có đâm vào thân thể, chỉ sợ cũng không tạo ra tổn thương gì quá lớn. Hiện tại mục tiêu La Chỉnh nhắm vào chính là tại phần khớp của lưỡi đao!

Một kích này, La Chỉnh nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác!

Khi lưỡi đao chỉ còn cách Lục Kiêu chừng vài thước, chợt có tiếng "Phốc" vang lên. Phi đao đâm vào phần khớp của lưỡi đao.

Giáp xác của Mẫu Hoàng cực kỳ rắn chắc, thế nhưng tàn phá phi đao uy lực vẫn như trước, dễ dàng cắt qua đầu khớp.

Bành!

Lưỡi đao khổng lồ chợt rớt lìa ra, ầm ầm rơi xuống mặt đất. Mà Lục Kiêu thì hoàn toàn ngây người tại chỗ, tựa hồ không rõ chuyện gì xảy ra.

Xèo... Xèo... Chít... Chít!

Mẫu Hoàng đau điếng, rít lên thanh âm bén nhọn.

Âm thanh dao động khiến màng tai La Chỉnh và Lục Kiêu đau đớn không thôi

Đôi mắt kép đột nhiên chuyển động, rất nhanh sau đó liền nhận ra La Chỉnh ở bên cạnh, lưỡi dao còn lại chọt chém về phía đầu La Chỉnh!

La Chỉnh đã sớm có phòng bị, liền lách người né tránh nhát dao, sau đó nhắm về một hướng khác mà chạy như điên.

Mẫu Hoàng kéo lưỡi dao về, tạo nên một cái rãnh dài trên mặt đất, miệng thét lên "xèo xèo". Lúc này, tất cả thù hận của nó đều tập trung lên người La Chỉnh, nó bỏ qua Lục Kiêu, ra sức đuổi theo La Chỉnh.

Từ bờ vực sinh tử nhặt về cái mạng nhỏ, Lục Kiêu cảm thấy cả người như hư thoát, mắt ngơ ngát nhìn Mẫu Hoàng đi xa, lồng ngực không ngừng phập phồng. Vạn lần hăn cũng không ngờ, La Chỉnh sẽ cứu hăn, dẫn Mẫu Hoàng rời đi!

Hô hô!

Tiếng gió liên tục thổi qua hai bên tai, rừng cây ở hai bên không ngừng vụt ra phía sau. La Chỉnh không chọn đường chạy. Bởi, hăn căn bản không có cơ hội phân biệt đường đi!

Ngoại trừ việc chạy như điên về phía trước ra, hăn không có bất kì một giây phút này để suy nghĩ.

Mẫu Hoàng ở phía sau điên cuồng đuổi theo không dứt. Cho dù hiện tại Mẫu Hoàng chỉ còn lại một lưỡi dao, nhưng đối với La Chỉnh, đây vẫn không phải là cuộc chiến mà hăn có thể thắng được.

Bạch!

Một đạo tàn ảnh màu đỏ hồng bất chợt hiện lên phía sau lưng La Chinh, cắt mặt đất hằn vừa lướt qua thành một khe hở dài mấy chục mét.

Tốc độ của Mẫu Hoàng rõ ràng nhanh hơn La Chinh một chút, đuổi kịp chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

“Làm sao giờ?”

Thời gian dần trôi qua, La Chinh trong lòng lại càng âm trầm hơn. Đối mặt với Mẫu Hoàng cường đại như vậy, ngay cả cơ hội chính diện liều mạng cũng không có.

Bạch!

Lại thêm một đạo hồng ảnh xen lẫn kinh phong cắt đến, La Chinh lại nhảy lên tránh né rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Xuyên qua bụi cỏ phía trước, băng qua rừng cây, hăn chợt nhìn thấy một cái vực sâu. Ánh mắt quét qua đánh giá, cái khe vực kia rộng tầm bảy, tám trượng.

- Phải nhảy thôi!

Khi đến gần khe vực, La Chinh liền cắn răng một cái, tập trung lực lượng vào hai chân, cả người co lại như hình giương cung, sau đó nhanh chóng bật người nhảy qua.

Hăn muốn mượn sức bật nhảy qua bờ bên kia của khe vực.

Thế nhưng, ngay khi vẫn còn đang ở giữa không trung, hăn chợt thấy Mẫu Hoàng cũng đồng thời nhảy lên. Hay nói chính xác hơn là nó mở đôi cánh ở sau lưng ra, bay người lên.

“Mẹ nó! Không phải Đạo Trùng Mẫu Hoàng không thể bay sao!”

La Ching buồn bực nghĩ thầm.

Mẫu Hoàng đúng là không thể bay. Bởi vì thân thể của chúng quá mức khổng lồ, đôi cánh không thể giữ thân thể ở trên không trung được.

Nhưng bằng vào lực bật mạnh mẽ của bốn chi sau, sau khi giương cánh, Mẫu Hoàng cũng có thể lướt đi trên không một khoảng thời gian.

Cùng lúc, lưỡi đao màu đỏ tươi lại nhắm về phía La Ching chém tới.

- Lần này chết chắc rồi...

Giờ này đang ở trên không, muốn tránh cũng không thể tránh, La Ching chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao kia vung tới.

Giây phút này, ham muốn cầu sinh mãnh liệt chợt dâng trào trong lòng.

- Ta tuyệt đối không thể chết được!

Hai mắt hấn đỏ bừng, tựa như muốn nứt ra.

Dưới tình thế cấp bách, La Ching dán tàn phá phi đao lại cánh tay, rồi đưa tay lên đỡ lấy lưỡi đao của Mẫu Hoàng.

Loảng xoảng!

Một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đánh lên phi đao, vậy mà phi đao vẫn không hề nứt gãy. Quả nhiên, nó có thể ngăn cản đòn tấn công của Mẫu Hoàng.

Phốc!

Thế nhưng, cỗ lực lượng kia lại thông qua phi đao truyền đến cơ thể, khiến La Ching phun ra một ngụm máu lớn. Một mảnh mưa máu tươi rải

rác trên không trung.

Hắn cảm thấy khí huyết toàn thân quay cuồng xáo động, phảng phất như nội tạng đều bị đánh nát.

Cũng may thể chất của hắn đặc thù. Đừng nói là Luyện Tủy Cảnh, nếu đổi lại là Bán Bộ Tiên Thiên hay Tiên Thiên Bí Cảnh, gặp phải đòn vừa rồi chỉ sợ cũng phải hữu tử vô sinh.

Cơ thể La Chỉnh hấp thụ phần lớn cỗ lực lượng này, chuyển hóa thành dòng nước ấm, không ngừng thẩm thấu vào sâu trong xương cốt, cọ rửa kinh mạch cốt tủy.

Dù vậy, dư lực vẫn còn mạnh mẽ đến cực điểm, vẫn còn đủ khiến hắn bị trọng thương.

Cũng nhờ vào cỗ lực khổng lồ này mà La Chỉnh càng lúc càng bay lên cao. Ở trên không phiêu lãng hơn mấy chục trượng rồi mới rơi mạnh xuống mặt đất. Bùn đất lồm ra một cái hố to.

Ầm ầm!

Chợt mặt đất truyền đến một hồi chấn động, Mẫu Hoàng cũng đã vượt qua được cái khe vực này, nó lại hướng về phía La Chỉnh lao nhanh tới.

La Chỉnh cảm giác toàn thân đều như bị xé rách, vừa thử cử động xong cũng chẳng muốn cử động nữa. Nhưng khi trông thấy Mẫu Hoàng đang xông đến, hắn cũng chỉ có thể nhổ ra một bãi máu rồi mắng một câu, cố nén đau nhức trên người leo ra khỏi hố, lại tiếp tục chạy đi như điên.

Bị rượt đuổi một hồi, La Chỉnh lại chạy được mấy trăm trượng, ngay lúc này trước mặt chợt xuất hiện một huyết động khá lớn.

Dời mắt nhìn về rừng cây mệnh mông, căn bản không có chỗ nào để trốn khỏi truy kích của Mẫu Hoàng cả.

Không nghĩ nhiều, La Chỉnh đành đâm đầu tiến vào trong huyết động.

Đối với nhân loại, trong huyết động nguy hiểm hơn bên ngoài rất nhiều.

Đặc biệt là loại huyết động hoang dã như thế này, ai biết là do sinh vật cường đại nào tạo nên?

Chỉ là, La Chỉnh căn bản chẳng còn lựa chọn nào khác. Tiếp tục đi tiếp cũng là tử lộ, thế nên hắn chỉ có thể hy vọng có cơ hội xoay chuyển tình thế ở trong huyết động này.

Khi hắn tiến vào huyết động, Mẫu Hoàng cũng không chút do dự chui vào theo. Không giết được La Chỉnh, nó quyết không tha.

Bên trong huyết động cực kỳ rộng lớn. Mặc dù có thân thể khổng lồ, Mẫu Hoàng vẫn có thể di chuyển tự nhiên. Cũng may là trong này khá quanh co khúc khuỷu, tốc độ của Mẫu Hoàng mặc dù nhanh, nhưng xét về độ linh hoạt thì lại kém xa La Chỉnh.

Thế nên khoảng cách giữa hai bên vẫn không thể kéo gần lại được.

Càng đi vào sâu trong huyết động, mùi lưu huỳnh nồng nặc ngày càng nồng đậm.

“Phía dưới huyết động này, rốt cuộc là có cái gì?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cự Thú Nơi Dung Nham

Bởi vì trong huyết động này rất tối, nên La Chỉnh chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng nhàn nhạt mà miễn cưỡng đi về phía trước.

Về phần những yêu thú ẩn nấp trong bóng tối, hẳn căn bản không hề đoái hoài đến, dù sao thì nỗi lo lắng lớn nhất của hắn còn đang đuổi theo ở phía sau.

Mẫu Hoàng vẫn đang kiên trì đuổi theo La Chỉnh, thân thể khổng lồ đụng nát không ít trụ đá trong huyết động.

Không biết là dựa vào khứu giác nhạy bén hay trên người La Chỉnh có mùi hương đặc thù, mà dù cho La Chỉnh đã mấy lần quanh co trong huyết động chẳng chịt, tưởng chừng như đã cắt đuôi được Mẫu Hoàng. Cuối cùng vẫn bị nó đuổi đến.

Sau một hồi rượt đuổi, mùi lưu huỳnh xông thẳng vào mũi ngày càng nồng đậm hơn.

Ngay khi chui vào một cái huyết động khác, tầm nhìn trước mắt La Chỉnh đột nhiên trống trải hẳn lên, đồng thời quanh thân còn được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu đỏ sậm.

Phía trước là một cái hồ, nhưng bên trong không phải là nước, mà là nham thạch nóng chảy đang cuộn trào mãnh liệt. Trong dung nham, liên tục có những cột lửa nóng màu đỏ sậm dấy lên rồi tan biến.

“Kia là Địa Tâm Hỏa!”

Địa Tâm Hỏa, căn cứ theo cổ thư ghi lại, là một loại hỏa diễm được sinh ra từ trong lòng đất.

Đối với loại hỏa diễm này, Luyện Khí Sư vừa yêu vừa hận. Cũng bởi vì, so với chân nguyên chi hỏa mà bọn họ tu luyện ra, Địa Tâm Hỏa cuồng bạo hơn rất nhiều, rất khó để thuần phục. Nhưng nó lại có hiệu quả hơn khi luyện chế một vài pháp bảo đặc thù.

Mùi lưu huỳnh mà La Chỉnh ngửi thấy cũng là từ Địa Tâm Hỏa tản mát ra.

Ầm ầm, ầm ầm...!

Sau lưng La Chỉnh lại truyền đến từng đợt thanh âm chấn động.

"Mẫu Hoàng kia lại đuổi đến rồi. Đúng là âm hồn bất tán mà!"

Sắc mặt La Chỉnh chợt biến đổi. Khi trông thấy bên cạnh hồ nham thạch còn có một con đường, hắn liền chạy vòng qua hồ nham thạch, đi men theo con đường này.

Khu vực bên mép hồ hắn đã bị Địa Tâm Hỏa hung đốt từ lâu, khi giậm chân lên liền truyền đến một cảm giác nóng bỏng. Đồng thời, La Chỉnh cũng bị từng luồng khí nóng thổi đến.

Giờ phút này, hắn cũng không có tâm trạng phân tâm để suy nghĩ gì nữa, dù sao thì cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Ba!

Một bãi dung nham nóng chảy bỗng nhiên nổ tung, từ trong nham tương chợt có một đoàn Địa Tâm Hỏa bắn về phía La Chỉnh.

La Chỉnh đang duy trì tốc độ chạy trốn, nhìn thấy Địa Tâm Hỏa bay đến, dưới tình thế cấp bách, liền lăn mình tránh thoát được đoàn Địa Tâm

Hỏa này.

Dù vậy, hỏa diễm vẫn sượt qua lưng của hần, phun tung tóe lên vách đá ở bên cạnh. Ngay tức khắc, chỗ vách đá đó liền bị đốt cháy, tạo thành một cái lỗ lớn.

- Uy lực của Địa Tâm Hỏa này thật quá kinh khủng a!

Lúc này La Chỉnh mới chú ý đến vách đá bên trái đã có vô số lỗ thủng lớn tầm miệng chén.

“Xem ra, vách đá này hần đã bị Địa Tâm Hỏa ăn mòn quanh năm suốt tháng...”

Sau khi chứng kiến uy lực khủng bố của Địa Tâm Hỏa, La Chỉnh càng cẩn thận hơn. Nếu như bị Địa Tâm Hỏa này nung đốt, không biết hần sẽ biến thành bộ dạng gì a.

Đúng lúc này, phía sau bỗng truyền đến tiếng "xèo... xèo". La Chỉnh quay đầu nhìn lại, trông thấy Mẫu Hoàng xuất hiện ở bên cạnh hồ dung nham.

Đao Trùng Mẫu Hoàng này tuy lợi hại, một thân giáp xác, cứng rắn vô cùng. Thế nhưng, nó cũng rất kiêng kỵ Địa Tâm Hỏa, nó đành đi men theo con đường bên cạnh mép hồ dung nham, tiếp tục đuổi theo La Chỉnh.

Chỉ là, với lợi thế nhỏ bé linh hoạt, La Chỉnh tránh né Địa Tâm Hỏa bắn đến hiển nhiên dễ dàng hơn Mẫu Hoàng rất nhiều.

Mà Mẫu Hoàng cực kì sợ hãi mỗi khi Địa Tâm Hỏa bắn ra. Với thân hình khổng lồ, với mỗi lần bước đi, mặt đất bị chấn động kịch liệt, Địa Tâm Hỏa cũng theo đó mà bắn lên nhiều hơn. Cũng vì cẩn thận tránh né Địa Tâm Hỏa, nên tốc độ của Mẫu Hoàng lại chậm hơn La Chỉnh không ít.

Ngay lập tức khoảng cách giữa hắc và Mẫu Hoàng ngày càng kéo dài hơn. Trong lòng La Chỉnh cũng buông lỏng được đôi chút. Xem ra, chỉ cần vượt qua hồ nham thạch này, là hắc có thể thoát khỏi Mẫu Hoàng rồi.

Chỉ là, khi nhìn về phía trước, sắc mặt hắc lập tức biến đổi. Nhịp tim vừa mới ổn định chưa được bao lâu, nay lại đập dồn dập một cách mãnh liệt.

Ở phía trước, đang có một con quái vật khổng lồ đang chặn đường đi của hắc.

Ngoại hình của nó nhìn thì như sư tử. Chỉ có điều là, nó lớn hơn sư tử đâu chỉ gấp mười lần!

Toàn thân cự thú được bao phủ bởi lông bờm đỏ rực như lửa. Hai móng vuốt lực lưỡng trải trên mặt đất. Cái đầu to lớn lệch sang một bên, đuôi bộ cặp thỉnh thoảng còn vung qua vẩy lại. Hiện tại cự thú này đang nằm ngáy "o...O!".

- Hỏa Hạc Sư...

Một cái tên mang theo nỗi sợ hãi kinh hoàng chợt hiện lên trong đầu La Chỉnh.

Trong nháy mắt liền nhận ra ngay, cũng không phải là do hắc có kiến thức rộng rãi gì. Đặc điểm nhận dạng Hỏa Hạc Sư, đó chính là nó có đuôi như đuôi bò cặp, thường sinh sống ở khu vực có nhiệt độ cao, rất dễ để nhận ra. Trước kia, hắc đã từng thấy trong sách vở.

Thực lực của Hỏa Hạc Sư rất mạnh, đặc biệt là cái đuôi bò cặp kia, đó chính là một vũ khí chí mạng. Cường giả Tiên Thiên Bí Cảnh tao ngộ gặp phải Hỏa Hạc Sư, ngay cả cơ hội chạy trốn còn không có.

Loại dị thú này tại thời cổ đại phân bố rất rộng rãi, có số lượng rất nhiều. Nhưng giờ đây ở Đông Vực đã gần như tuyệt chủng.

Nguyên nhân cũng là vì trong cơ thể Hỏa Hạc Sư có một loại tinh hạch cực kì hữu dụng, tên là Hỏa Hạc Tinh Hạch. Loại tinh hạch này chính là vật chí cương chí dương, bất luận là dùng để luyện đan hay luyện khí, đều là tài liệu tuyệt hảo. Luôn là thứ mà Luyện Khí Sư và Luyện Đan Sư đẳng cấp cao hằng mơ ước.

Nếu như biết huyết động này đang ẩn giấu một con Hỏa Hạc Sư, chỉ sợ rằng sẽ có không ít cường giả đến đây tranh đoạt.

Giờ phút này, đối với Hỏa Hạc Tinh Hạch La Chính cả nửa điểm hứng thú cũng không có. Điều hấn quan tâm hiện giờ là làm sao để có thể từ nơi đây thoát vớt được cái mạng nhỏ này.

Vào lúc này, Hỏa Hạc Sư vẫn còn đang say ngủ. Dựa vào tiếng ngáy, xem ra nó đang ngủ rất ngon giấc.

Nghĩ đến Mẫu Hoàng ở phía sau, La Chính cũng không có biện pháp nào tốt hơn, đành phải mạo hiểm đi ngang qua Hỏa Hạc Sư.

Nếu như ngay tại lúc đi qua bên người, không cẩn thận làm Hỏa Hạc Sư thức giấc... Kết cục chỉ có một chữ "chết".

“Nên mạo hiểm hay không?”

Trong lòng La Chính đang do dự.

Không mạo hiểm, sẽ bị Mẫu Hoàng phanh thây. Mạo hiểm, thì còn có đường sống. Hiện hấn cũng chẳng có lựa chọn nào tốt hơn.

Trông thấy rằng nanh uy mãnh củ Hỏa Hạc Sư, cộng thêm đuôi bò cạp không ngừng ve vẩy, La Chính hít sâu hai hơi rồi rón rén tiến đến.

Chậm rãi tới gần, chợt có một cỗ mùi khó chịu xông thẳng vào mũi, La Chỉnh cố chịu đựng cái mùi này. Cố gắng làm cho bước chân nhẹ thêm, chậm hơn một chút. Hẳn sợ sẽ gây nên động tĩnh, làm cho Hỏa Hạt Sư bình tĩnh.

Hai mươi bước!

Mười bước!

Năm bước!

Khoảng cách giữa La Chỉnh và Hỏa Hạt Sư ngày càng gần. Tim đập thình thịch liên hồi, La Chỉnh cố nén lại kích động, cắn chặt răng.

Ngay khi còn cách ba bước chân, Hỏa Hạt Sư bỗng nhiên lặn mình, duỗi tứ chi ra thật dài.

Động tác này khiến tim La Chỉnh như vọt lên tận cổ, như hoàn toàn ngừng đập!

Cũng may sau đó Hỏa Hạt Sư lại tiếp tục ngủ, không hề chú ý đến La Chỉnh đang ở gần trong gang tấc.

La Chỉnh chợt thở nhẹ ra một hơi, rồi lại rón rén đi qua...

Ngay khi hẳn cho rằng đã thuận lợi vượt qua, Mẫu Hoàng bỗng đuổi đến.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Bước chân khổng lồ khiến mặt đất chấn động mãnh liệt.

Hỏa Hạt Sư đột nhiên tỉnh giấc, đôi mắt to nhìn chăm chăm nhìn vào La Chỉnh ở ngay trước mặt, miệng phát ra thanh âm gầm rú.

Hai bên đứng sững nhìn nhau trong tích tắc, ngay sau đó La Chỉnh liền giậm chân nhảy về phía sau!

Giấc ngủ bị quấy rối, vào lúc này Hỏa Hạt Sứ đang cực kỳ giận dữ. Nó giơ chân trước lên, mạnh mẽ vồ về phía La Chỉnh.

Trông cứ như là mèo bắt chuột như vậy...

Tốc độ phản ứng của La Chỉnh là cực kỳ nhanh, nhất thời Hỏa Hạt Sứ vồ hụt vào khoảng không.

Ngao!

Hỏa Hạt Sứ hoàn toàn nổi giận, nó nhìn nhân loại nhỏ bé trước mặt, miệng gầm lên một tiếng, chuẩn bị nhào người tới. Chợt nó lại phát hiện ra Mẫu Hoàng đang đứng ở phía đối diện, lúc này mới dừng việc đuổi bắt La Chỉnh.

La Chỉnh nuốt "ực" một tiếng. Hẳn biết hiện tại đã là tuyệt cảnh, muốn ra ngoài cũng không thể nữa rồi.

Phía sau là Mẫu Hoàng, phía trước là Hỏa Hạt Sứ.

Bất luận là trước hay sau, hai sinh vật này đều có thể nhanh chóng diệt sát hẳn.

Giờ phút này, Mẫu Hoàng và Hỏa Hạt Sứ đều nhận ra sự tồn tại của đối phương, trong ánh mắt của cả hai đều hiện lên vẻ kiên dè.

Thế nhưng, song phương đều không ai nhường ai.

Mẫu Hoàng huy vũ múa đao, miệng phát ra tiếng "xèo xèo" bén nhọn, tựa hồ như đang cảnh cáo Hỏa Hạt Sứ.

Mà Hỏa Hạc Sư thì lại không ngừng cào cào móng lên mặt đất, mặt đá cứng rắn nay đã bị nó cào thành từng vết lõm dài.

Loại giăng co này kéo dài ước chừng tầm nửa nén hương thời gian.

Mẫu Hoàng dường như đã mất kiên nhẫn, thanh âm bén nhọn bỗng trở nên dồn dập, lao lên xông lại hướng La Chỉnh.

Hỏa Hạc Sư thì ngẩng đầu lên gầm lên một hồi thanh âm vang vọng trong huyết động, rồi cũng phóng mình tới La Chỉnh.

Đứng ở chính giữa, sắc mặt La Chỉnh chợt hiện lên nét u ám.

Giờ phút này, hẳn thậm chí còn không có lựa chọn thứ hai. Căn rằng một cái, đành thả người nhảy vào trong hồ nham thạch nóng chảy...

Nham tương kịch liệt sôi trào nhanh chóng cuốn lấy, nhấn chìm La Chỉnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Linh Khí Chi Thể

Hai cự thú vào giờ phút này đã không còn chú ý đến La Chỉnh, mà lao vào chém giết lẫn nhau.

Đã bị La Chỉnh đánh gãy một đoạn chi, thế nhưng lưỡi đao còn lại của Mẫu Hoàng vẫn là một vũ khí trí mạng, hữu lực vô cùng. Huống hồ hình thể của nó còn lớn hơn Hỏa Hạc Sư vài phần.

Tuy vóc dáng nhỏ bé hơn Mẫu Hoàng, nhưng Hỏa Hạc Sư lại nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Hơn nữa, huyết động dung nham này vốn còn là nơi sinh sống của nó. Hỏa Hạc Sư chiếm ưu thế địa lợi.

Hai cự thú quần lấy nhau, nhất thời "khuấy đảo" cả huyết động.

Nóc vách đá phía trên không ngừng rơi xuống, nham thạch nóng chảy văng lên tung tóe, lại thêm Địa Tâm Hỏa liên tục bắn ra.

Bang bang!

OÀNH!

Hỏa Hạc Sư lấy tốc độ cực nhanh, đẩy ngã Mẫu Hoàng.

Tức thì, Mẫu Hoàng lợi dụng lực chi mạnh mẽ, chi sau đập một cái, đẩy Hỏa Hạc Sư ra xa mười mấy trượng. Sau đó nó liền huy động lưỡi đao to lớn, cắt về phía Hỏa Hạc Sư.

Cự sư tránh được một đao kia, gào lên một tiếng rồi lại lao về phía Mẫu Hoàng Đao. Hỏa Hạc Sư đã đánh giá thấp lực công kích của Mẫu

Hoàng. Loại sinh vật sinh tồn nhờ giết chóc như Dao Trùng này, hung tính của nó còn nhiều hơn dã thú thông thường.

PHỐC!

Lưỡi dao đỏ trực tiếp đâm thủng bụng của Hỏa Hạt Sư. Cả trái tim lẫn nội tạng đều bị lưỡi dao xé mở. Bị thương nặng, Hỏa Hạt Sư kêu rên một tiếng, đồng thời đuôi bò cạp linh hoạt đâm tới đầu Mẫu Hoàng.

BA~!

Dao Trùng Mẫu Hoàng không thể né kịp, lập tức bị cái đuôi kia đâm thủng đầu.

Mất đầu, thân thể Mẫu Hoàng cũng dần dần vô lực, mềm nhũn ra. Lưỡi dao khảm mảnh run rẩy vài cái, rồi rủ xuống mặt đất. Hỏa Hạt Sư thì nội tạng đã bị cắt nát, cũng kêu rên vài tiếng rồi chột nghiêng đầu qua một bên, tắt thở!

Hai cự thú, chỉ cần nghe danh một trong hai đã khiến người ta phải kinh hồn lạc phách, vậy mà nay cả hai lại đồng quy vu tận trong huyết động này...

...

La Chỉnh vốn cho là mình chết chắc rồi.

Hắn đã từng bị Tà Lang nung khô trong lò luyện khí, lông tóc không bị tổn thương, trái lại nhục thể càng thêm cường hãn, có thể sánh ngang với Huyền Khí thượng phẩm.

Thế nhưng, Địa Tâm Hỏa so với Chân Hỏa Nhị phẩm của Tà Lang, không biết phải lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần.

Dù sao thực lực của Tà Lang cũng chỉ là Bán Bộ Tiên Thiên, Chân Hỏa của hắn là do chân khí hóa thành. Thực sự không phải là Chân Hỏa diễn hóa chân nguyên.

Mà Địa Tâm Hỏa, so với Chân Hỏa diễn hóa ra từ chân nguyên của Luyện Khí Sư Tiên Thiên Bí Cảnh, còn lợi hại hơn rất nhiều!

Vừa nhảy vào bể dung nham, cảm giác nóng bỏng mãnh liệt lập tức truyền đến, phảng phất như cả cơ thể La Chỉnh đều bị nhiệt độ nóng chảy thiêu hủy.

Cảm giác đau đớn khi bị liệt hỏa đốt này, hắn đã trải qua hai lần. Lần đầu là ở trong hầm ngầm của La gia, lần thứ hai là bên trong lò luyện khí của Tà Lang. Lần này chính là lần thứ ba.

La Chỉnh biết rõ, ngoại trừ cắn răng đựng ra, hắn chỉ có thể khẩn cầu chính bản thân có thể ngăn trở được uy lực của Địa Tâm Hỏa, mong rằng thân thể không bị thiêu rụi mà thôi.

Rất nhanh, làn da bên ngoài đã bắt đầu thay đổi, cả người tựa như khối sắt bị nung đỏ, lộ ra quang mang màu đỏ sậm.

Ngay khi cả người hoàn toàn bị nung đỏ, vô số mảnh tiểu kim bạc trên người đều hiển lộ ra, sau đó bắt đầu không ngừng xoay tròn.

Tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, hình thành nên một vòng xoáy màu vàng óng, bắt đầu hấp thu Địa Tâm Hỏa!

Địa Tâm Hỏa xung quanh nhanh chóng bị kéo đi, bị La Chỉnh hấp thu vào trong cơ thể. Thế nhưng, những lốc xoáy kia vẫn còn chưa hoàn toàn mở rộng, về sau, hấp lực ngày càng mạnh hơn, Địa Tâm Hỏa cuộn cuộn lần lượt bị kéo qua.

Từng sợi, từng đạo Địa Tâm Hỏa bị một lực hút mạnh mẽ điên cuồng kéo dẫn vào trong thân thể La Chinh.

Nhạ một mảng lớn nham thạch nóng chảy trong hồ nước địa tâm Hỏa, đều nhanh chóng hướng La Chinh trong thân thể tụ tập.

Nếu như lúc này có người đứng bên ngoài hồ nham thạch, trông thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ kinh hãi không thôi.

Ở phần trung tâm của hồ, vốn nham tương đang quay cuồng sôi trào, theo thời gian, màu đỏ hồng dần dần chuyển thành đen. Cuối cùng, nham thạch nóng chảy ngưng đọng, biến thành một mảng màu đen. Mảng màu đen này nhanh chóng lan ra. Ngày càng có thêm nhiều nham thạch nóng chảy đình chỉ sôi trào, đông cứng lại thành đá tro màu đen.

Sau cùng, cả hồ nham thạch nóng chảy dày đặc đều bị đọng lại.

Ngoại trừ vài nơi vẫn còn có màu đỏ sậm nhàn nhạt bên ngoài, huyết động vốn sáng trưng nay đã trở thành một mảnh tối đen như mực.

Sau một hồi lâu, trung tâm hồ nham thạch bỗng dừng nứt vỡ, từ khe nứt có một cánh tay vươn ra. Trên cánh tay này có vài mảnh lá vàng đang tản ra kim quang. Sau đó, La Chinh dùng đầu mạnh mẽ húc vỡ nham thạch đông cứng, cả người dần dần ngoi lên.

Giờ phút này, trên mặt La Chinh lộ ra nụ cười mỉm thản nhiên, đó là nụ cười sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Không ngờ... Thật sự không ngờ dưới tình thế vô lộ khả tẩu, nhảy vào hồ nham thạch nóng chảy này. Vậy mà lại có thể hấp thu sạch sẽ Địa Tâm Hỏa ở bên trong. Thân thể ta sau khi bị Địa Tâm Hỏa nung khô, dường như độ cường hãn lại tăng thêm một phần!”

La Chỉnh cúi đầu quan sát thân thể của mình, để ý thấy trước ngực xuất hiện một đường vân như sóng gợn.

Nhìn thấy đường vân kia, La Chỉnh nhất thời nghi hoặc.

“Đường vân này, hình như đã gặp ở nơi nào!”

Suy nghĩ một hồi lâu, trong đầu bỗng có linh quang lóe lên, hắn vỗ tay một cái rồi nói:

- Nghĩ ra rồi, đây là Linh Văn!”

La Chỉnh từng nhìn thấy đường vân này trong những quyển công pháp luyện khí mà Tà Lang để lại.

Bình khí, pháp bảo được chia làm nhiều cấp bậc khác nhau, Huyền Khí, Linh Khí, Tiên Khí,...

Ngoại trừ Huyền Khí mặt ngoài không có đường vân ra. Linh Khí, Tiên Khí, Thánh Khí, sau khi luyện chế thành công, sẽ sinh ra một loại đường vân đặc thù.

Tỉ như, Linh Khí sẽ sinh ra Linh Văn, Tiên Khí thì sinh ra Tiên Văn.

“Sinh ra một đạo Linh Văn này, cũng đã nói lên rằng, thân thể của ta đã vượt lên một cảnh giới mới. Từ giờ thân thể ta đã là Linh Khí Chi Thân!”

Giữa Huyền Khí và Linh Khí có một sự cách biệt rất lớn, bản thân La Chỉnh là người biết rõ nhất. Trong Huyết Sắc Thí Luyện, thanh Linh Khí, Trảm Không Nhận, của Phương Ngọc Thư đã khiến hắn chịu thương tổn vô cùng khủng khiếp. Nếu thân thể của hắn không phải là Huyền Khí Chi Thể thượng phẩm, chỉ sợ rằng hắn đã bị Phương Ngọc Thư hạ thủ rồi.

Sau khi thân thể trở thành Linh Khí, thực lực hiển hiển cũng sẽ có một sự nhảy vọt về chất. Bất luận là khả năng chịu độ hay tổ chất thân thể, đều được tăng cường lên rất nhiều.

“Mà điểm mấu chốt nhất chính là...”

- Điểm khác biệt lớn nhất giữa Linh Khí và Huyền Khí, không phải là về độ cứng rắn hay mức độ sắc bén, mà là phần lớn Linh Khí đều có Linh Kỹ đặc thù. Tỉ như Trảm Không Nhận của Phương Thư Ngọc có thể tùy ý kéo ra từng đạo sợi tơ năng lượng có uy lực cực kỳ mạnh mẽ!

La Chỉnh thì thảo nói.

“Thân thể ta hiện đã trở thành Linh Khí, không biết sẽ có Linh Kỹ gì đây?”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh càng thêm nóng lòng.

“Làm sao phát động cái Linh Kỹ này?”

Đứng ở bên ngoài hồ nham thạch đã đông cứng, La Chỉnh duỗi duỗi tay đánh ra một quyền. Rồi lại tiến lên hai bước đá ra một cước, sau đó lại quay người đá xoay vòng.

...

Sau khi thử nghiệm được một lát, La Chỉnh sờ sờ đầu, ngậy ngốc cười cười. Dường như nhận ra hành động của mình có chút ngu ngốc.

Không nói đến việc hẳn thật sự có Linh Kỹ hay không. Cho dù có đi nữa, cũng sẽ không thử được bằng cách này.

Về sau, những mảnh tiểu kim bạc hình lá vàng chẳng chịt trên người La Chỉnh cũng chậm chậm ẩn vào trong thân thể. Huyệt động lại trở nên tối om.

La Ching từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái mồi lửa. "Cà" một tiếng, huyết động lại được ngọn lửa chiếu sáng.

Giờ phút này, ánh mắt hắc lại rơi vào xác của Mẫu Hoàng và Hỏa Hạp Sư.

Lúc nhảy vào hồ dung nham, hắc cũng có nghĩ qua, liệu hai cự thú này có đánh nhau hay không.

Hiện tại xem ra, ý nghĩ của hắc quá dư thừa rồi. Những sinh vật hung tính hoang dã này so suy nghĩ của hắc còn hung hãn hơn rất nhiều. Nhìn thảm trạng của Mẫu Hoàng và Hỏa Hạp Sư, La Ching nhin không được lắc đầu.

Tay giơ que lửa chuẩn bị rời đi. Vừa đi được hai bước, La Ching bỗng vỗ vỗ đầu.

“Ta bị Địa Tâm Hỏa đốt cho hồ đồ rồi sao?”

“Hai mươi tinh thạch của Dao Trùng thông thường đổi được một điểm tích lũy, một tinh hạch của thủ lĩnh Dao Trùng đổi được cũng đổi được một điểm. Vậy tinh hạch của Dao Trùng Mẫu Hoàng có thể đổi được bao nhiêu điểm tích lũy đây?”

“Để tinh hạch của Mẫu Hoàng lại chỗ này, thật là phí của trời!”

Tim nảy lên thành thạch, La Ching bước đến trước ngực Mẫu Hoàng, sau đó lấy tàn phá phi đao ra phanh ngực Mẫu Hoàng.

Leng keng!

Một viên tinh hạch màu tím lớn chừng quả đấm rơi xuống đất.

- Tinh hạch của thủ lĩnh Dao Trùng chỉ lớn bằng quả hạch đào, quả óc chó, vậy mà tinh hạch của Mẫu Hoàng lại to bằng cỡ nắm tay!

La Ching không nói hai lời, liền bỏ viên tinh hạch màu tím vào nhẫn trữ vật.

Xử lý xong, ánh mắt lại rơi vào xác của Hỏa Hạt Sư.

Tinh hạch của Hỏa Hạt Sư có thể đổi được điểm tích lũy hay không, La Ching cũng không rõ lắm. Nhưng hẳn là biết Hỏa Hạt Sư hiểm hoi như thế nào. Trong mắt Luyện Được Sư, Luyện Khí Sư, thứ tinh hạch này cũng được coi như là chí bảo.

Không suy nghĩ nhiều, La Ching lại chém một đao lên Hỏa Hạt Sư, lấy tinh hạch ra.

Toàn thân yêu thú đều là bảo vật. Nhân loại có thể trở nên cường đại hơn, cũng chính là nhờ lợi dụng những thứ này. La Ching cũng không buông bỏ đuôi của Hỏa Hạt Sư, liền một đao cắt xuống.

Ngược lại, cái lưỡi đao to lớn của Mẫu Hoàng kia, mặc dù La Ching nhìn có chút đỏ mắt, thế nhưng không gian của nhẫn trữ vật lại không đủ để chứa. Hẳn cũng chỉ có thể buông tha. Khứu giác của Đao Trùng linh hẳn hơn nhân loại rất nhiều. Nếu đem cái lưỡi đao này theo bên người, chỉ sợ sẽ đưa đến một luồng sóng Đao Trùng khác.

Thu nhặt chiến lợi phẩm xong, La Ching dựa theo đường cũ, đi ra khỏi huyết động.

Huyết động này quá tà dị, ngay cả yêu thú kinh khủng như Hỏa Hạt Sư cũng có. Ai biết liệu phía dưới huyết động còn có thứ gì khủng bố hơn hay không?

Với thực lực hiện tại của hắn, có thể kiếm lời từ Mẫu Hoàng và Hỏa Hạt Sư đã là cực kỳ may mắn rồi. Nếu như không phải nơi này có hồ dung nham, nếu như không phải thân thể hắn đặc thù, có thể dục hỏa bất tử, chỉ sợ rằng hắn đã không còn tồn tại nữa rồi.

Vừa rồi một đường lao xuống, cấp bách chạy trốn, La Chỉnh còn chưa kịp phân biệt đường đi, cũng may một đường đi lên hẵn đi không sai.

Đi qua mấy đường vòng quanh co, gặp một vài con yêu thú Tam cấp. Dưới tình huống hữu kinh vô hiểm, La Chỉnh tốn vài canh giờ mới đi ra khỏi huyết động.

Giờ phút này, sắc trời đã tối. Ánh sao trên bầu trời đã sáng rõ. Hiện tại đã là đêm khuya.

La Chỉnh thận trọng đi qua khu rừng, vượt qua khe sâu lúc trước, theo hướng đi lúc ban ngày, nhắm về hướng Long Thành mà chạy như điên.

Cũng may Dao Trùng là loại yêu thú hoạt động vào ban ngày. Nếu như không có tình huống đặc biệt phát sinh, chúng sẽ không ra ngoài vào ban đêm. Mà những yêu thú khác thì đã bị Trùng Triều xua đuổi. Trên đường đi, La Chỉnh không gặp bất kì một con yêu thú nào.

Một lúc lâu sau, Long Thành cuối cùng cũng hiện ra trong tầm mắt.

Trở lại Long Thành, La Chỉnh liền đi thẳng đến nơi ở của Lục Kiêu.

Lục Kiêu cùng Thanh Lam Đội đều ở trong quân doanh. Khi tiến vào trong quân doanh của Lam Thanh Đội, hẵn liền thấy hai binh sĩ đang canh giữ ở cửa.

Hai binh sĩ nhìn thấy La Chỉnh, liền dựng thẳng trường mâu trên tay lên, nói:

- Nơi này là trọng địa của quân doanh. Thứ lỗi đêm khuya không tiếp khách, mời mau rời đi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thuyết Phục

- Ta La Chỉnh, đến tìm Lục Kiêu.

La Chỉnh tiến đến, lớn tiếng nói.

Dưới ánh lửa, hai binh lính thấy rõ người đến đúng là La Chỉnh, chợt hơi lộ ra vẻ giật mình. Ngữ khí của cả hai nhất thời ôn nhu hơn rất nhiều, có thể nghe được trong giọng nói nhiều thêm một phần cảm kích:

- Thì ra là La Chỉnh huynh đệ!

Hai người này là thành viên của Thanh Lam Đội, cũng chính là người còn sống sau thảm kịch kia!

Bởi Lục Kiêu tính tình trầm ổn, cũng không cầu tiến, lại mưu lược cực kỳ xuất sắc. Vì vậy từ trước đến nay, dưới sự chỉ đạo của Lục Kiêu, rất hiếm khi có binh lính ngã xuống.

Thế nhưng sau trận chiến vừa rồi, Thanh Lam Đội lại mất hơn mấy chục người. Điều này thực sự là đả kích rất lớn đối với Thanh Lam Đội.

Những người may mắn còn sống hiểu rõ. Nếu như không phải La Chỉnh mạo hiểm dẫn Mẫu Hoàng đi, chỉ sợ rằng Thanh Lam Đội đến một người cũng chẳng còn.

Mặc dù lúc ban đầu Lục Kiêu dẫn dụ Mẫu Hoàng đi, thế nhưng nếu như giết chết được Lục Kiêu, Mẫu Hoàng cũng sẽ nhanh chóng đuổi theo Thanh Lam Đội mà thôi.

La Chinh mạo hiểm tính mạng cứu sống mọi người, là ân nhân cứu mạng!

Bọn hăn há có thể không cảm kích?

Vốn tưởng rằng La Chinh đã chết, nay hăn lại toàn vẹn trở về.

Bọn hăn há có thể không giật mình kinh ngạc?

Bọn hăn biết, mặc dù La Chinh là đệ tử Thanh Vân Tông, thế nhưng chỉ là Luyện Tủy Cảnh mà thôi. Dù cho thực lực có kinh người, vượt xa Luyện Tủy Cảnh thông thường, thì vẫn chỉ là Luyện Tủy Cảnh. Không biết La Chinh đã làm thế nào mà thoát được Mẫu Hoàng truy sát.

- La Chinh huynh đệ, Lục đội trưởng hiện không có ở đây.

Một binh sĩ trong đó nói.

La Chinh nghi hoặc hỏi:

- Lục huynh chưa trở về Long Thành sao?

- Về thì về rồi, chỉ là...

Trông thấy dáng vẻ kia, La Chinh càng thêm nghi ngờ, hăn hỏi:

- Chỉ là cái gì? Chuyện gì xảy ra?

- La Chinh huynh đệ, đội trưởng bị... bắt rồi.

Binh sĩ kia cúi đầu nói.

La Chinh khẽ nhướn mày, trầm giọng hỏi:

- Bị bắt? Tại sao?

- Lộ tuyến hành quân của chúng ta đã bị người ta sửa đổi. Chắc chắn là có người muốn ám hại Thanh Lam Đội ta, vì vậy mới điều nhập chúng ta đến đoạn đường hung hiểm kia.

Sắc mặt binh sĩ kia bỗng bị phần vô cùng:

- Cũng bởi vì việc này mà Lục đội trưởng mới tìm bên trên để tranh luận. Cuối cùng vì đắc tội với cấp trên mà bị bắt lại, sợ rằng sẽ bị xử theo quân pháp...

- Sao có thể như vậy?

Nghe xong, trong lòng La Chỉnh chợt bùng lên lửa giận.

Tùy ý thay đổi lộ tuyến hành quân, đẩy Thanh Lam Đội vào tuyệt cảnh, xem tí là cả tiểu đội bị tiêu diệt. Ngay cả đệ tử Thanh Vân Tông cũng thiếu chút nữa bị tai bay vạ gió, mà Dương Thái còn bị Mẫu Hoàng chém chết!

Đủ loại chuyện xảy ra như vậy, hắn không giận mới lạ!

Tuy chỉ mới biết Lục Kiêu được một đoạn thời gian, thế nhưng hắn lại cực kì tán thưởng vị bách phu trưởng này. Huống hồ người này còn vì cứu lấy mọi người, dùng thân mình dẫn dụ Mẫu Hoàng đi. Không ngờ vừa vượt qua được chuyện Mẫu Hoàng lại bị chính người của mình xử lý...

- La Chỉnh huynh đệ, huynh có quen ai có thể xin giúp Lục đội trưởng một chút không?

- Lục đội trưởng vốn không làm gì sai, nay lại bị trừng phạt như vậy. Thật sự quá bất công!

Cả hai bỗng cầu xin La Chỉnh. Mặc dù bọn họ chỉ có chức tước bình thường trong Đế Quân, thế nhưng đã theo Lục Kiêu lâu như vậy, bọn họ

cũng là người trọng tình trọng nghĩa. Dưới ánh sáng từ ngọn lửa, thậm chí có thể thấy trong ánh mắt của cả hai ngấn lệ chớp động.

- Hai vị yên tâm, chuyện này ta nhất định phải đòi được câu trả lời thỏa đáng!

La Chỉnh cắn chặt răng, lạnh giọng nói.

Tuy mình chỉ là một tiểu nhân vật trong Thanh Vân Tông, nhưng hãn cũng không tin trong quân doanh không có nơi nào để nói lý.

Rời khỏi quân doanh của Thanh Lam Đội, La Chỉnh bước nhanh về nơi ở của mình. Vừa đẩy cửa đi vào, chợt nhìn thấy Mạnh Thường Quân và Triệu Húc Dũng đang thu dọn đồ đạc.

Triệu Húc Dũng vốn đã động miêng, nay nhìn thấy La Chỉnh liền há to mồm, dường như có thể nhét cả cái chậu rửa mặt vào. Hãn lắp bắp nói:

- La... La Chỉnh huynh, huynh không phải là quý đấy chứ!

Ngay cả Mạnh Thường Quân luôn bình thản như mây giạt mình, mặt đầy vẻ khiếp sợ.

- La Chỉnh huynh đã thoát khỏi Mẫu Hoàng? Là có cao nhân nào đến giúp sao?

Mạnh Thường Quân nhanh chóng biến chuyển suy nghĩ. Lấy thực lực của La Chỉnh, tuyệt đối không thể sống sót trước mặt Mẫu Hoàng. Chỉ có thể là sau khi dẫn Mẫu Hoàng đi chợt có cao nhân đến giúp.

Trong Đế Quân ở Long Thành cũng có không ít tướng lĩnh có thực lực cao cường, tình cờ gặp phải cũng không phải là không có khả năng.

Mạnh Thường Quân cho rằng, suy đoán của hãn hãn đã là hợp lý nhất rồi.

La Chỉnh không để ý đến lời hai người nói, mà liếc nhìn đánh giá một hồi rồi nói:

- Hai người đang tính rời đi sao?

Triệu Húc Dũng cười nói:

- Ta tính rời khỏi nhiệm vụ này.

Mạnh Thường Quân nhún vai, nói:

- Ta vốn không phải vì điểm tích lũy, hiển nhiên muốn đi lúc nào cũng được.

- Vậy Lục Kiêu thì sao? Hôm qua huynh ấy vì cứu mọi người, mạo hiểm tính mạng dẫn dụ Mẫu Hoàng đi. Mọi người có biết hiện tại người ta ra sao không?

La Chỉnh chất vấn.

Triệu Húc Dũng nghe vậy, có chút xấu hổ nói:

- La Chỉnh huynh, huynh không nên trách ta. Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn mà thôi, không thể nhúng tay vào vũng nước đục này được!

Trên mặt Mạnh Thường Quân lộ vẻ không vui. Tuy Lục Kiêu đã liều mình dẫn Mẫu Hoàng rời đi, nhưng phần lớn là vì muốn cứu Thanh Lam Đội mà thôi. Hơn nữa, trong suốt trận chiến, hắc đều bình chân như vại, căn bản không cần người cứu.

Tuy chỉ là Tiên Thiên Bí Cảnh, không đủ để đối đầu với Mẫu Hoàng. Thế nhưng với pháp bảo mà gia tộc ban cho, muốn thoát khỏi Mẫu Hoàng cũng không phải việc gì khó.

Kỳ thật, việc Lục Kiêu bị xử phạt, hãn cũng có ý can thiệp. Muốn cứu một bách phu trưởng ra, đối với hãn cũng không phải chuyện gì quá đáng, cùng lắm là một câu nói mà thôi. Nhưng sau khi điều tra một chút, phát hiện ra phiền phức liên quan, cuối cùng hãn mới tránh đi.

Cho nên, lời La Chỉnh vừa nói tựa hồ như đang chỉ trích hãn nhu nhược, điều này khiến một kẻ trời sinh đã cao ngạo như hãn cảm thấy khó chịu:

- La Chỉnh huynh, chuyện của Lục Kiêu ta sẽ không nhúng tay. Hơn nữa, ta khuyên huynh không nên can thiệp, người đứng đằng sau không thể trêu vào.

- Ta không thể trêu vào? Là ai? Mạnh Thường Quân, liệu huynh có thể nói cho ta biết không?

La Chỉnh cười lạnh nói.

- Thần Toán, Gia Cát gia.

Mạnh Thường Quân nói ra năm chữ.

Hãn vốn tưởng rằng khi nói ra năm chữ này, La Chỉnh sẽ kiêng kị. Thanh danh của Thất Đại Thế Gia vang vọng toàn Đế Quốc, đối với bất kỳ gia tộc bình dân nào, đây đều là những con quái vật khổng lồ. La Chỉnh đối mặt với loại quái vật này căn bản không có đường sống.

Thế nhưng, hãn lại không thấy trên mặt La Chỉnh biểu lộ cảm gì.

Chỉ thấy La Chỉnh bỗng nhiên cười như điên:

- Lại là Gia Cát gia sao? Ha ha ha... Thì ra là thế! Ta hiểu rồi!

- La Chỉnh huynh, huynh đã hiểu cái gì?

Mạnh Thường Quân tò mò hỏi.

Hiển nhiên La Chỉnh đã hiểu ra không ít. Không phải là có người muốn ám hại Thanh Lam Đội, mà là Gia Cát gia muốn nhắm vào hãn. Gia Cát gia chỉ muốn lợi dụng Thanh Lam Đội dẫn hãn vào tuyệt cảnh mà thôi.

“Chỉ là, bọn hãn lại không ngờ rằng ta lại có thể chạy thoát khỏi cái chết!”

Đáng tiếc, chỉ vì chuyện này mà Dương Thái và không ít binh sĩ của Thanh Lam Đội phải ngã xuống.

La Chỉnh không trả lời Mạnh Thường Quân, ngược lại cười lạnh nói:

- Mạnh Thường Quân, chẳng lẽ huynh sợ Gia Cát gia sao?

- Gia Cát gia? Sợ sao?

Trên khuôn mặt tuần tú chợt hiện lên chút đỏ sẫm. Từ trước đến nay hãn vẫn cực kỳ nội liễm, vậy mà giờ đây lại có chút cuồng ngạo nói:

- Gia Cát gia tuy rằng có uy phong rất lớn, thế nhưng Vong Xuyên, Mạnh gia chưa chắc đã sợ.

Vong Xuyên, Mạnh gia cùng Thần Toán, Gia Cát gia đều là một trong Thất Đại Thế Gia. Bất luận là về thực lực hay về bề dày lịch sử, đều không hề thua kém Gia Cát gia!

Trên thực tế, ngay từ lúc mọi người nghe tên Mạnh Thường Quân, cộng thêm cách ăn mặc và khí độ của hãn, hầu hết đều đoán ra được tám, chín phần Mạnh Thường Quân là người của Mạnh gia. Chỉ là tất cả đều đến để liễm sát Dao Trùng, thế nên cũng chẳng ai muốn nói điều này ra.

- Đã vậy, sao huynh phải tránh?

La Chỉnh lại hỏi.

- Ta sẽ không vì loại chuyện này mà gây hiềm khích với Gia Cát gia. Huống hồ chuyện này còn do Tam Phong Tử của Gia Cát gia làm.

Mạnh Thường Quân khôi phục vẻ bình thản vốn có. Là đệ tử của đại sĩ tộc, tuyệt đối phải cân nhắc mặt lợi, hại của sự việc.

Thuận tay giúp Lục Kiêu không phải không được, nhưng nếu vì chuyện này mà đắc tội với Gia Cát gia, vậy cũng không có lợi cho lắm.

Huống hồ, La Chỉnh khích tướng hăn há có thể không nhìn ra?

Rơi vào đường cùng, La Chỉnh lại cười to vài tiếng:

- Mạnh Thường Quân, giúp ta một lần, ta sẽ nhớ kỹ phần ân tình này của Mạnh gia!

Mạnh Thường Quân lại lắc đầu:

- La Chỉnh huynh, thực lực của huynh rất mạnh, thiên phú rất cao. Nhưng phần nhân tình này của huynh còn chưa đáng giá đến vậy.

Bình tĩnh mà xét, quả thực Mạnh Thường Quân rất muốn kết giao với La Chỉnh. Một nhân vật tỏa sáng như vậy, ở Thanh Vân Tông cũng cực kỳ hiếm thấy, tương lai tiền đồ vô hạn lượng. Thế nhưng hiện tại hăn vẫn không thể đồng ý được, hết thảy đều phải cân nhắc.

Vì giúp La Chỉnh mà đắc tội với Tam Phong Tử, việc này thực sự không đáng.

Nếu như hiện tại La Chỉnh là một cường giả tuyệt thế. Phần nhân tình này, Mạnh Thường Quân hăn chắc chắn sẽ nhận. Nhưng đáng tiếc La Chỉnh lại không phải.

Quả thực La Chỉnh là thiên tài, là một hạt giống tốt. Thế nhưng, cho dù có tốt hơn đi nữa, đã đắc tội với Thất Đại Thế Gia, cũng chỉ có một chữ "chết".

Đúng lúc này, La Chỉnh chợt lấy viên tinh hạch của Mẫu Hoàng ra, hươ hươ trước mặt nói:

- Mạnh Thường Quân, hôm qua ta tìm được đường sống trong chỗ chết, thực sự không phải là được cao nhân gì cứu. Đao Trùng Mẫu Hoàng cũng bởi vì ta mà chết. Tam Phong Tử mà huynh nói năm lần bảy lượt nhằm vào ta, thế nhưng mệnh của ta rất cứng, vẫn chưa thể chết được! Nếu có đủ thời gian, nhất định ta sẽ quật khởi! Hắn sẽ có một ngày Mạnh gia cần đến ta a!

Viên tinh hạch lớn bằng quả đấm tỏa ra ánh sáng rực rỡ hắt lên mặt La Chỉnh, bất tri bất giác làm nổi bật lên khuôn mặt trẻ tuổi đầy bản lĩnh của hắn!

Lời nói kia cũng rất có khí phách, tràn đầy tự tin.

Nhưng thứ khiến Mạnh Thường Quân khiếp sợ hơn cả, chính là viên tinh hạch của Mẫu Hoàng kia.

Không phải hắn để ý đến giá trị của viên tinh hạch, mà là viên tinh hạch này đang nằm trên tay La Chỉnh. Điều này nói lên rằng, Mẫu Hoàng đã chết! Tuy không biết liệu có phải là do La Chỉnh giết hay không, thế nhưng có thể chắc chắn con Mẫu Hoàng này hẳn là vì La Chỉnh mà vong!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Chuyện mà La Chỉnh làm đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm nhận thức của Mạnh Thường Quân. Một Luyện Tủy Cảnh, không chỉ trốn thoát khỏi sự truy sát của Mẫu Hoàng, mà còn có thể phản kích tiêu diệt. Cũng như bình yên vô sự đem tinh hạch của nó về.

Mạnh Thường Quân liếm liếm môi, tóc đuôi ngựa phía sau lắc lư vài cái, bỗng khẽ cười nói:

- Huynh đúng là biết cách nói khoác, toàn là nói suông, đúng là dễ nghe a! Thế nhưng... ta thích! Nếu như La Chỉnh huynh đã có hào khí như thế, vũng nước đục này ta cũng đi vào một lần!

Nghe Mạnh Thường Quân nói vậy, nét mặt La Chỉnh mới lộ ra vẻ vui mừng.

Thất Đại Thế Gia, không có một gia tộc nào là kẻ dễ trêu. Nếu Mạnh Thường Quân đã đáp ứng hỗ trợ, chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn rất nhiều.

- Tuy nhiên, La Chỉnh huynh, huynh vừa nói Tam Phong Tử năm lần bảy lượt nhắm vào huynh là có ý gì?

Mạnh Thường Quân đột nhiên hỏi.

- Chuyện này kể ra cũng rất dài dòng, phải nói từ lúc ta kết oán với Gia Cát gia khi tham gia Huyết Sắc Thí Luyện...

Sau đó La Chỉnh liền kể lại chuyện mình đá Gia Cát Hồng ra khỏi Huyết Sắc Thí Luyện cùng chuyện đánh tên Chu quản sự của Tam Phong Tử lúc ở trên Tiểu Vũ Phong qua một lần...

Thấy Mạnh Thường Quân dám nhúng tay vào việc này, Triệu Húc Dũng cũng không đi nữa. Mặc dù biết có ở lại cũng chẳng giúp được gì, thế nhưng mỗi người đều có chính kiến của riêng mình. Bất kể như nào, Mạnh Thường Quân làm vậy cũng đã nể tình rồi, dù sao thì giữ được mối quan hệ với loại nhân vật như La Chỉnh cũng không phải là chuyện gì xấu!

Cả ba nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền đi đến khu vực trung tâm của Long Thành.

Bên trong Long Thành có đến mấy ngàn tiểu đội đóng quân ở xung quanh, khu vực ở giữa chính là chỗ của chủ quân doanh.

Trước cửa ra vào của chủ doanh xếp hai hàng binh sĩ, tay đều cầm trường mâu, mặt mày cực kì nghiêm túc.

Khi ba người La Chỉnh tới cửa, một binh sĩ từ giữa đứng ra lớn tiếng nói:

- Không phận sự, không được vào đây!

Mạnh Thường Quân tiến lên hai bước, thản nhiên nói:

- Ta tìm Cầu Hàn Thiên.

- Cầu đại nhân?

Tên binh sĩ kia nghe vậy, sắc mặt bất chợt thay đổi.

Dám gọi thẳng ba chữ ‘Cầu Hàn Thiên’, há có thể là kẻ đơn giản. Huống hồ người trước mắt này lại nói với vẻ bình thản lạnh nhạt như vậy. Cứ như thế Cầu Hàn Thiên chính là hạ nhân nhà hắn vậy!

Lúc này ngữ khí của tên binh sĩ trở nên khách khí hơn rất nhiều, thậm chí còn ném trường mâu cho một binh sĩ khác ở bên cạnh, sau đó chấp tay nói:

- Cầu đại nhân đang ở trong chủ doanh, ta sẽ đi thông báo. Xin hỏi các vị đây là...

- Nói Thường Quân đến cầu kiến.

Tên binh sĩ nghe xong liền chạy vào chủ doanh báo cáo.

Ba người đứng chờ một lúc. Khi tên binh sĩ kia đi ra, nụ cười trên mặt càng lộ ra rõ hơn, thái độ lại càng thêm khách khí.

Bởi, khi vào bẩm báo, đến cả người luôn lạnh nhạt như Cầu Hàn Thiên sau khi nghe xong hai chữ ‘Thường Quân’ cũng phải nhiệt tình gấp gáp nói "Mau mau mời vào".

Tên binh sĩ này cũng không phải là kẻ không có mắt, người này tuyệt đối là một đại nhân vật!

- Ba vị mời theo ta, Cầu đại nhân đang chờ ở bên trong!

Dưới sự dẫn dắt, ba người La Chính tiến vào chủ doanh, rất nhanh thì gặp được Cầu Hàn Thiên.

Trông thấy Mạnh Thường Quân, trên mặt Cầu Hàn Thiên chợt lộ vẻ tươi cười.

- Thường Quân thiếu chủ, người đến Long Thành cũng không nói một tiếng. Bằng không ta đã sớm chuẩn bị đón tiếp tốt hơn!

Mạnh Thường Quân lãnh đạm nói:

- Long Thành này nằm ở phía Nam, sản vật cần cỗi. Ngoài đám Đào Trùng dư thừa ra thì còn có gì? Người tính lấy gì tiếp đãi ta?

Mặc dù bị chỉ trích, cảm thấy trên mặt có chút nóng lạnh, thế nhưng Cầu Hàn Thiên vẫn cười tươi:

- Cũng không hẳn là vậy. Ở phía Nam cũng có nét đặc sắc của phía Nam, Thường Quân thiếu chủ cũng không thể vơ đũa cả nắm...

- Được rồi, ta tìm người là có chuyện, không cần phải nói nhăng nói cuội.

Mạnh Thường Quân không chút nề tình nói:

- Chỗ các người có một người tên là Lục Kiêu đúng không?

Cầu Hàn Thiên đột nhiên nghiêm mặt, gật đầu nói:

- Đội trưởng của Thanh Lam tiểu đội, Thường Quân thiếu chủ đến là vì hắn?

Mạnh Thường Quân gật đầu ra lệnh:

- Thả hắn ra.

Nghe vậy, vẻ mặt khách khí chợt hiện lên vẻ do dự:

- Lời mà thiếu chủ vừa nói, lão Cầu ta không thể không nghe. Thế nhưng, người cũng đừng trách ta lắm miệng một câu. Chuyện Lục Kiêu vốn là chuyện nhỏ, nhưng...

- Ta hiểu.

Không cần Cầu Hàn Thiên nói, Mạnh Thường Quân đã biết hắn muốn nói cái gì.

- Vậy Thần Toán Gia Cát gia kia...

Bởi vì lo lắng, Cầu Hàn Thiên vẫn muốn nói cho xong.

Mạnh Thường Quân thần sắc lạnh lẽo nói:

- Cầu Hàn Thiên, không phải ta đã nói ta biết rõ rồi sao?

Đã nói đến nước này, Cầu Hàn Thiên cũng chỉ có thể nhẹ gật đầu đáp:

- Nếu thiếu chủ đã kiên quyết như vậy, lão Cầu ta cũng không cần phải băn khoăn nữa. Mời ngài đi theo ta!

Ngay sau đó, Cầu Hàn Thiên lại dẫn ba người ra bên ngoài chủ doanh.

...

Ở chỗ sâu trong chủ doanh, có bốn người đang ngồi quanh một khối đá phẳng màu xanh. Phía trên tảng đá này bày đầy rượu thịt và trái cây.

Binh sĩ không cấm uống rượu, nhưng điều kiện tiên quyết là không được uống trong quân doanh. Nếu bị bắt sẽ xử theo quân luật!

Nhưng bốn người này tựa hồ như không coi quân luật ra gì, không chút kiêng kị gì, ngồi ăn thịt uống rượu ở nơi đây.

- Hạ đại ca, kính người một chén. Nếu như không phải người, hẳn không thể giải quyết tên tiểu tử kia nhẹ nhàng như vậy!

Tào Lôi bưng chén rượu lên, cung kính chạm chén sau đó uống cạn một hơi.

Hạ Thiên Thành nghiêng đầu, 'rót' rượu vào trong miệng, vờ như không thèm để ý nói:

- Chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, cũng không đáng là gì. Huống hồ việc này còn do Tam công tử nhờ vả.

- Nhẹ nhàng? Đã ở cái chỗ chim cũng không thềm ỉa này hai, ba ngày rồi, còn phải chờ tiếp nữa sao!

Hắc Sát rót thẳng cả bầu rượu vào miệng, mất kiên nhẫn nói.

Bạch Sát cũng nói:

- Đúng thế, còn không bằng ta đập một phát chết tươi, đỡ phải phí thêm mấy ngày!

- Hắc Bạch huynh đệ, hai người nói sai rồi. Dù sao đây vẫn còn nằm trong phạm vi của Long Thành, đệ tử Thanh Vân Tông chết không rõ lý do ở nơi này, Long Thành không thể xem như không thấy.

Hạ Thiên Thành nói:

- Tuy không tìm thấy xác của tên tiểu tử La Chính kia, nhưng nếu như hắn đã bị Mẫu Hoàng đuổi giết, chắc chắn chỉ có chết mà thôi...

Tào Lôi gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Tiểu tử kia tuy mệnh cứng, nhưng dù cho có cứng rắn đi nữa cũng không thể chạy thoát khỏi Mẫu Hoàng được. Chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa, chúng ta có thể về báo lại cho Tam công tử rồi. Thôi, uống rượu! Uống rượu nào!

Trong lúc bốn người đang chúc rượu lẫn nhau, đám người La Chính đã đi đến.

Cầu Hàn Thiên đi phía trước, mặt tươi cười, khịt khịt mũi, vừa ngửi vừa nói:

- Lão Hạ, ban ngày đúng là có nhã hứng. Rượu này rất thơm a!

Trông thấy Cầu Hàn Thiên, Hạ Thiên Thành liền nhướng mày:

- Lão Cầu, người tới đây làm gì?

Hắn biết rõ, nếu như không có việc gì, Cầu Hàn Thiên sẽ không tìm đến đây. Nếu đã tìm đến, nhất định là có chuyện!

Ngay lúc này, Tào Lô lại thoáng nhìn thấy La Chỉnh, hai mắt tròn tròn:

- La Chỉnh! Người... Người... Người chưa chết!

Hạ Thiên Thành và Hắc Bạch Song Sát đều chưa từng gặp qua La Chỉnh. Nghe Tào Lô nói vậy, cả ba liền tập trung nhìn lên La Chỉnh.

Giờ phút này, cả ba đều giống Tào Lô, trong nội tâm đang lay động dữ dội.

Căn cứ theo tin tức nhận được, La Chỉnh này hẳn đã bị Mẫu Hoàng giết chết mới phải, tuyệt đối không thể còn sống được.

Mới vừa rồi cả bọn còn đang cùng nhau bàn luận về chuyện này. Vậy mà vừa chớp mắt liền nhìn thấy tên tiểu tử này xuất hiện ngay trước mắt.

Cái cảm giác chấn kinh này quả thực không thể biểu đạt bằng ngôn từ!

- Ta còn đang muốn xem là ai. Thì ra lại là người. Tốt, rất tốt!

Lúc này La Chỉnh mới biết, kẻ gây ra loại chuyện này lại là đệ tử của Tiểu Vũ Phong, Tào Lô. La Chỉnh kiềm chế lửa giận, cười lạnh nói.

- Là ta thì sao?

Tào Lô hừ lạnh hai tiếng:

- Tuy không biết vì sao người còn sống, nhưng cũng chỉ đến đây mà thôi. Tam công tử muốn người chết ở Long Thành, người nhất định phải chết ở chỗ này! Ta khuyên người nên ngoan ngoãn tự sát, đỡ cho chúng ta phải ra tay...

- Đủ rồi, ta đến không phải để xem các người cãi nhau.

Cầu Hàn Thiên cắt ngang. Đối với phân tranh của đám tiểu bối, hắn không thèm để ý. Nếu không phải vì Mạnh Thường Quân, hắn cũng sẽ không dính vào loại chuyện này.

- Lục Kiêu đâu? Thả hắn ra.

- Lão Cầu, ta không thể thả Lục Kiêu.

Hạ Thiên Thành lắc đầu.

- Tại sao?

Cầu Hàn Thiên hỏi.

- Thả đi rồi, hắn lại ra ngoài nháo sự, tìm ta gây phiền toái. Người cảm thấy ta sẽ tự gây khó dễ cho chính mình sao?

Trong Đế Quân, cấp bậc của Hạ Thiên Thành và Cầu Hàn Thiên là ngang nhau. Cho nên vào giờ phút này, Hạ Thiên Thành cũng không thèm nể mặt.

- Không thả, phiền phức của người sẽ càng lớn hơn!

Cầu Hàn Thiên nhắc nhở.

- Ha ha.

Hạ Thiên Thành cười nhạo nói:

- Phiền phức càng lớn? Người có biết ta đang giúp ai không?

- Đương nhiên là biết, không phải là Gia Cát gia sao?

La Chỉnh cười lạnh nói.

- Nếu đã biết, vậy thì nên đi nhanh đi. Người không thể chọc nỗi thì đừng có chọc. Bằng không sẽ chọc phải ổ phiền toái rất lớn!

Hạ Thiên Thành không biết lai lịch của mấy người phía sau Cầu Hàn Thiên, hiện tại hắn vẫn nể mặt Cầu Hàn Thiên, nén xuống lửa giận của mình. Nếu không, với tính tình thường ngày của hắn, chỉ sợ đã sớm bạo nộ rồi.

Hắc Bạch Song Sát cũng đứng lên, từng đạo sương mù màu đen lượn lờ quanh thân. Quang mang màu trắng quay quẩn quanh người Hắc Sát, còn quang mang màu đen thì bay quanh người Bạch Sát.

Công pháp mà cả hai tu luyện cũng là hắc bạch, một trắng một đen, âm dương bổ sung ưu khuyết cho nhau, cực kỳ độc đáo. Cả hai chính là muốn trực tiếp động thủ.

- Ý của ngươi là ngươi không định thả Lục Kiêu?

Lúc này La Chỉnh lại hỏi.

- Ta nói không thả là không thả! Tiểu tử, có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?

Dứt lời, Hạ Thiên Thành trừng mắt nhìn La Chỉnh. Một cỗ khí thế âm lãnh đột nhiên bộc phát từ đầu của Hạ Thiên Thành, cuốn về phía La Chỉnh.

Thấy vậy, Cầu Hàn Thiên lập tức nhắc nhở.

- Cẩn thận!

Cổ khí thể âm lãnh kia nhanh cực kỳ, trong nháy mắt đã đánh đến La Chỉnh. Cầu Hàn Thiên cho dù muốn cản cũng không cản kịp.

- Đây là Cực Hàn Ý?

La Chỉnh cũng không ngờ, quan quân trước mắt này lại có thể luyện ra Ý.

Đối lại là người khác bị Cực Hàn Ý tập kích, chỉ sợ linh hồn đã bị đông cứng đến mức tiêu hủy rồi.

La Chỉnh cười lạnh một tiếng, không chút sợ hãi, đường đường chính chính đứng ngay tại chỗ, mặc cho từng đạo Cực Hàn Ý tùy ý xâm nhập!

Ngay cả Hình Thiên Ý ở Thiên Thư Các cũng không thể đả thương được hẳn, Cực Hàn Ý này hẳn còn không để vào mắt.

Nhận ra Cực Hàn Ý không thể làm gì linh hồn của La Chỉnh, Hạ Thiên Thành chợt cảm thấy hoang mang khó hiểu.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh lại hừ lạnh một tiếng. Một mũi nhọn mờ ảo, mờ mịt ngưng tụ ra ở trong đầu.

- Kinh Thần Thứ!

Kinh Thần Thứ vừa được ngưng tụ liền đâm thẳng về phía Hạ Thiên Thành.

Hai người gia phong cực kỳ nhanh chóng, mọi người đều không ai kịp phản ứng. Chỉ nghe thấy La Chỉnh hừ lạnh một tiếng, sau đó Hạ Thiên Thành ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, kêu rên thảm thiết.

- Múa rìu qua mắt thợ, đúng là tự rước lấy nhục!

La Ching chấp tay sau lưng, thản nhiên nói.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lấy Thế Đè Người

Trong tiểu viện, tình thế lúc này vô cùng quý dị.

Tiên Thiên tổng cộng được chia làm mười trọng cảnh giới, mỗi một trọng đều chênh lệch nhau cực kì lớn.

Như Mạnh Thường Quân và Hắc Bạch Song Sát, đều là người vừa mới bước vào Tiên Thiên, cảnh giới hiện tại là Tiên Thiên Nhất.

Tiên Thiên cao thủ có thể ngưng luyện ra chân nguyên, ngự khí thành binh, giết người trong vô hình.

Mà Hạ Thiên Thành cùng Cầu Hàn Thiên, với tư cách là những người nổi bật trong Đế, đã đạt đến Tiên Thiên Tứ trọng. Đến cảnh giới này, việc khống chế chân nguyên đã vô cùng nhuần nhuyễn.

Thực lực của Hạ Thiên Thành mạnh hơn Mạnh Thường Quân và Hắc Bạch Song Sát không ít.

Hơn nữa, hắn đã lĩnh ngộ ra Ý. Cực Hàn Ý của hắn có thể âm thầm khiến linh hồn đối phương tổn thương vì giá rét.

Khóe miệng run run, Cầu Hàn Thiên sở dĩ nguyện ý giúp chuyện này, hoàn toàn là vì mặt mũi của Mạnh Thường Quân. Bằng không, hắn sẽ không đi trêu chọc Hạ Thiên Thành. Thực lực của hắn và Hạ Thiên Thành tương đương nhau, thế nhưng Hạ Thiên Thành lại lĩnh ngộ ra Cực Hàn Ý.

Nếu cùng Hạ Thiên Thành chiến đấu, nhất định phải đề phòng Ý của hắn. Cho nên, Hạ Thiên Thành là một đối thủ cực kỳ khó giải quyết.

“Rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạnh Thường Quân mang tên tiểu bối này tới, nếu như không nhìn lầm, thì ngay cả Bán Bộ Tiên Thiên cũng không phải? Một tiểu tử Luyện Tủy Cảnh, ngay cả chân khí cũng không thể phóng ra ngoài, càng không có khả năng sở hữu chân nguyên...”

“Một tên tiểu tử, vậy mà dám quát lớn Hạ Thiên Thành cái gì mà ‘Múa rìu qua mắt thợ’, cái gì mà ‘Tự rước lấy nhục’...”

“Hơn nữa tên nhãi này cũng không phải chỉ có mỗi mồm mép, hắn thật sự làm được!”

Cầu Hàn Thiên tận mắt nhìn thấy Cực Hàn Ý của Hạ Thiên Thành không tạo nên bất kì quấy nhiễu nào đối với La Chính, trái lại La Chính chỉ hừ lạnh một tiếng đã khiến Hạ Thiên Thành ôm đầu kêu than liên hồi!

“Đây rốt cuộc là chuyện?”

Cầu Hàn Thiên cảm giác đầu mình thực sự không đủ dùng.

Tào Lôi há hốc mồm, dường như có thể nhét vừa cả cái bát. Tuy không có thể hiện thực lực ra đối với bọn hắn, nhưng khi tiếp xúc bình thường, Hạ Thiên Thành luôn phát ra uy áp như có như không. Hắn cũng cảm giác thực lực của Hạ Thiên Thành cực kỳ kinh người. So với Hắc Bạch Song Sát, chắc chắn phải cường hãn hơn nhiều lắm.

Nếu như không phải dựa vào mặt mũi của Tam công tử, loại người như Hạ Thiên Thành tuyệt đối không phải là cấp bậc mà bọn hắn có thể với tới.

“Nhưng mà vừa nãy... La Chỉnh chỉ là hừ lạnh một tiếng lại khiến Hạ Thiên Thành thống khổ như vậy, chuyện này rốt cuộc là sao?”

So với những người khác, Tào Lôi càng hiểu rõ La Chỉnh hơn. Một tên gia hỏa xuất thân tầm, vừa mới gia nhập Tiểu Vũ Phong chưa được bao lâu, cũng chỉ với thực lực như vậy, cộng thêm chút vận khí, đã đánh bại được Dương Liệt.

Cũng chính vì vậy mà ngay lúc này hắn lại càng rung động!

Ngay tức thì, hai mắt Mạnh Thường Quân nhất thời sáng rực hắn lên.

Mạnh Thường Quân vẫn cảm thấy ánh mắt của mình rất độc đáo, nhìn người rất chính xác, hắn cảm thấy trong đầu đã có định hình rõ ràng về địa vị của La Chỉnh.

“Mặc dù chỉ là Luyện Tủy Cảnh, thế nhưng đối mặt với Tiên Thiên Nhất trọng như ta, sợ rằng cũng có thể chiến một trận.”

Cái đánh giá này đã là tương đối cao rồi.

Mạnh Thường Quân tin tưởng vào phán đoán của mình. Thế nhưng, nếu như nói cho người khác nghe, khẳng định người ta sẽ không tin.

Cũng vào chính lúc nào, Mạnh Thường Quân mới nhận ra rằng mình vẫn còn đánh giá thấp La Chỉnh.

“Trên người La Chỉnh đến cùng còn có bao nhiêu bí mật? Rốt cuộc còn bao nhiêu con bài chưa lật?”

Hiển nhiên đây là một điều bí ẩn. Sẽ chẳng có kẻ khờ nào đem tất cả bí mật của mình ra cho người khác xem cả, trừ khi đó là người cực kỳ thân thiết. Tất nhiên Mạnh Thường Quân sẽ không đi hỏi loại chuyện này.

Nhưng, quyết định trợ giúp La Chỉnh xem ra cực kỳ chính xác.

“Có lẽ không bao lâu nữa, Vong Xuyên Mạnh gia thật sự cần đến ân tình của tên biến thái này rồi!”

Hạ Thiên Thành cảm giác đầu mình như muốn nứt ra. Cảm giác như có một mũi nhọn sắc bén xuyên thủng một lỗ lên linh hồn hắc. Cái cảm giác đau đớn này thật khó để biểu đạt bằng lời.

May mắn thay, linh hồn là một hình thái đặc thù, sau này sẽ từ từ được tự mình chữa trị. Chỉ là, cái cảm giác đầu như muốn nứt ra này khiến hắc hết sức thống khổ.

Càng làm cho hắc thống khổ hơn chính là bị một tên tiểu bối Luyện Tủy Cảnh làm nhục trước mặt nhiều người như vậy!

“Tên Cầu Hàn Thiên trông thấy cảnh vừa rồi, sợ rằng ở trong quân doanh sẽ trắng trợn coi thường ta. Hôm nay, mặt mũi này xem như mất hết!”

“Tiểu tử này không thể không giết!”

Hạ Thiên Thành từ dưới đất chậm rãi đứng lên, chân nguyên toàn thân bắt đầu khởi động. Nhiệt độ trong tiểu viện lập tức hạ xuống mấy chục độ. Rõ ràng đang là mùa hè nóng nực, vậy mà lại khiến người ta cảm thấy giá buốt.

- Tiểu tử, muốn chết thì dùng phương pháp đơn giản chút. Chọc giận ta, người nhất định sẽ hối hận, bởi ta sẽ khiến người chết vô cùng khó coi!

Hạ Thiên Thành chậm rãi nói. Khí thể bài sơn đào hải tỏa ra, uy áp hướng thẳng về phía La Chính.

Đối mặt với Hạ Thiên Thành, thân thể La Chính lập tức căng thẳng, uy áp này như một tòa băng sơn cực lớn, đè xuống liền khiến hắc nát bấy.

“Người này cực kì mạnh mẽ, tuyệt đối không chỉ là cường giả Tiên Thiên thông thường!”

- Cầu Hàn Thiên?

Lúc này, ánh mắt Mạnh Thường Quân chột liếc qua.

Cầu Hàn Thiên sao có thể không hiểu ý của thiếu chủ, liền bước tới trước một bước chặn trước mặt La Chính, thấp giọng nói:

- Lão Hạ, so đo cùng một tên tiểu bối, có biết xấu hổ hay không?

- Lão Cầu, người tránh ra cho ta. Mạng của tên tiểu tử này ta phải lấy.

Nếu là bình thường, Hạ Thiên Thành có thể còn chút cố kỵ Cầu Hàn Thiên, thế nhưng hiện tại đã vượt quá giới hạn của hắn. Giờ đây hắn chỉ muốn một lòng xé xác La Chính ra làm hai.

- Lão Hạ, người thật sự cho rằng có lão tam của Gia Cát gia bảo vệ thì người có thể làm loạn sao?

Cầu Hàn Thiên sắc mặt cũng trầm xuống.

“Xem ra Hạ Thiên Thành không muốn cho ta mặt mũi.”

- Đúng vậy thì sao? Người muốn đánh một trận với ta?

Hạ Thiên Thành nắm chặt tay, từng đạo sương trắng ngưng kết trong lòng bàn tay tản ra khí tức âm u. Đây chính là chân nguyên bản mệnh của Hạ Thiên Thành.

- Người cho rằng ta sợ người?

Đối mặt với lửa giận ngút trời của Hạ Thiên Thành, Cầu Hàn Thiên phải làm việc hắn cần làm.

Lập tức hai người liền động thủ, Mạnh Thường Quân đứng một bên cũng không kiên nhẫn được nữa.

- Ta không có tâm tình xem hai người đánh nhau, ta chỉ cần các người thả Lục Kiêu. Cầu Hàn Thiên, nếu như người không làm được, vậy thì ta đi tìm Thế thúc.

Mạnh Thường Quân không vui nói. Hắn vốn dĩ nghĩ rằng để cho Cầu Hàn Thiên xử lý chuyện này là được, không ngờ đối phương lại không nể mặt, vậy cũng đừng trách hắn.

Nghe Mạnh Thường Quân nói đi tìm Thế thúc, sắc mặt Cầu Hàn Thiên lập tức biến đổi. Nếu như thật sự đi tìm Thế thế, chỉ sợ rằng chuyện này sẽ làm to hơn. Đó cũng là điều mà Cầu Hàn Thiên hẳn không muốn, liền vội vàng nói:

- Thiếu chủ, chút chuyện nhỏ này không cần phải kinh động đến lão nhân gia.

Mạnh Thường Quân nhún vai, chỉ chỉ cục diện hiện tại nói:

- Đối phương không muốn thả người, người có biện pháp sao?

Cầu Hàn Thiên quay đầu nói với Hạ Thiên Thành:

- Có nghe hay không? Thiếu chủ nhà ta nói, nếu người không thả người, ngài ấy sẽ phải đi tìm Phi Long tướng quân. Đến lúc đó, chỉ sợ người chịu không nổi.

Phi Long Tướng quân, một trong hai đại phó soái tọa trấn trong Long Thành, là tướng quân nổi danh nhất trong Đế Quân, được xưng là Định Hải Thần Châm của Long Thành!

- Hắn... quen Phi Long tướng quân?

Hạ Thiên Thành kiên dè nói, cùng với đó là một chút nghi ngờ.

Nếu như người ta thật có thể kêu Phi Long Tướng quân ra, hẳn sẽ không nói hai lời, mà sẽ lập tức thả người. Thế nhưng Hạ Thiên Thành hẳn cũng là người bò ra từ trong núi đao biển, tất nhiên sẽ không để người khác nói một câu đã bị hù dọa.

- Ta có quen biết hay không, người thử xem chẳng phải là sẽ biết hay sao?

Mạnh Thường Quân thản nhiên nói. Đối mặt với Hạ Thiên Thành mạnh hơn rất nhiều, vậy mà ngữ khí của hắn lại còn lạnh nhạt hơn cả La Chinh. Đó là một loại khí trời sinh của kẻ bề trên. Chỉ có đệ tử được bồi dưỡng trong sĩ tộc mới có khí thế như vậy.

- Vị này chính là công tử của Vong Xuyên Mạnh gia, về phần có quen biết Phi Long tướng quân hay không thì người tự mình suy nghĩ đi!

Cầu Hàn Thiên cười lạnh nói.

Nghe tới Vong Xuyên Mạnh gia, Hạ Thiên Thành lúc này mới chợt hiểu ra. Trong lòng hắn vẫn luôn nghi hoặc, liệu có phải hôm nay Cầu Hàn Thiên ăn nhằm gan hùm rồi hay không? Ngay cả Gia Cát gia cũng dám đối nghịch. Thì ra là có Vong Xuyên Mạnh gia chống lưng!

Người ta không chỉ lấy gia tộc ra dọa唬, hơn nữa còn đòi tìm cả Phi Long Tướng quân.

Hạ Thiên Thành không phải tiểu hài tử, hắn vẫn biết suy xét thời thế.

Tam Phong Tử của Gia Cát gia uy danh vang dội, quả thật là một chỗ dựa lớn. Thế nhưng nhân vật chính của Mạnh gia lại đang đứng ở ngay trước mặt.

Hắn hiểu rằng hiện tại không thể đòi lại mặt mũi được nữa, chỉ có thể hung hang trợn mắt liếc nhìn La Chính, đáng vẻ có chút không cam lòng.

Mạnh Thường Quân cười lạnh một tiếng rồi quay người rời khỏi.

Hạ Thiên Thành thấy thế, nghĩ thầm:

“Nếu để cho thiếu chủ của Mạnh gia thực sự mời tôn đại thần đến, vậy thì thật sự phiền toái rồi.”

Lúc này hắn mới căn răng gật gật đầu nói:

- Thả! Lục Kiêu này ta thả!

Mạnh Thường Quân xoay đầu lại, giọng đầy mỉa mai:

- Rất tốt! Nếu sớm làm vậy thì cần gì phải lãng phí thời gian?

Hạ Thiên Thành không lên tiếng, chỉ là nghiêng đầu sai người dẫn Lục Kiêu tới.

Mạnh Thường Quân chỉ nói mấy câu đã chế trụ được khí phách của Hạ Thiên Thành. La Chính thầm lấy làm lạ.

“Đệ tử sĩ tộc quả thực lợi hại! Chỉ lấy thế đè người đã khiến người khác không còn tâm tư phản kháng!”

La Chính biết chính bản thân không hề có chỗ dựa, chỉ có thể bằng vào thực lực, bằng vào nắm đấm của mình.

“Nhưng vậy cũng không sao. Chỉ cần ta trở nên mạnh mẽ, trèo lên đỉnh cao của võ đạo. Đến lúc đó, ta sẽ có "Thế" của chính mình!”

Sau khi Hạ Thiên Thành phân phó, Lục Kiêu liền được người dẫn đến.

Giờ phút này, khắp người Lục Kiêu đều là những vết thương. Xem ra đã phải chịu không ít đòn roi. Dù vậy, thần sắc của hắn vẫn cực kỳ sáng lạng. Đối với Bán Bộ Tiên Thiên như hắn, chút thương thế ấy còn chưa tính là gì.

Ngay khi trông thấy La Chính, Lục Kiêu cũng lộ ra vẻ mặt như nhìn thấy quỷ như những người khác!

- La... La Chính huynh, huynh không có việc gì! Huynh vẫn còn sống!

Lục Kiêu kích động nói.

La Chính thản nhiên cười nói:

- Lục Kiêu huynh, ta không sao.

- Vậy thì tốt quá, thật tốt quá...

Lục Kiêu thì thảo nói ra.

Trong khoảng thời gian bị bắt này, khiến hắn thống khổ nhất không phải là roi hình, mà là những huynh đệ đã mất. Còn có La Chính, người đã vì hắn mà dẫn dụ Đao Trùng Mậu hoàng rời đi.

Hắn một mực tự trách bản thân, "Nếu không phải ta sơ ý chủ quan, nếu ngay từ đầu phát giác ra tuyến đường hành quân không đúng, thì đã không hại chết bọn họ.

Thế nhưng, Lục Kiêu thực sự không ngờ rằng La Chính vẫn còn sống, hơn nữa còn đứng sờ sờ ngay trước mặt mình. Hắn há có thể không kinh ngạc? Há có thể không cao hứng?

- La Chính huynh, ta đã biết kẻ khởi xướng việc này chính là Hạ Thiên Thành!

Lục Kiêu chuyển đề tài, chỉ vào Hạ Thiên Thành mắng:

- Hạ Thiên Thành, Lục Kiêu ta và người không oán không thù. Vậy mà người lại tự tiện sửa đổi lộ tuyến hành quân, đẩy huynh đệ Thanh Lam Đội vào tuyệt cảnh. Lục Kiêu ta dù sống hay chết, cũng phải có được một câu trả lời thích đáng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Suy Đoán

Trong lòng Hạ Thiên Thành thực sự rất phiền muộn.

Hắn đã sớm biết Lục Kiêu sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. Nếu như ngay từ đầu Lục Kiêu không huyên náo với hắn, hắn cũng sẽ không giam Lục Kiêu lại.

Trước mắt lại có thêm công tử của Mạnh gia giúp đỡ. Vì Tam công tử của Gia Cát gia mà lúc này hắn không chỉ đắc tội với tên tiểu tử của Mạnh gia, mà còn dính thân vào rắc rối.

Chỉ là, hiện tại hối hận cũng đã muộn.

- Lục Kiêu huynh, có chuyện gì cứ trở về rồi hãy nói.

La Chính liếc nhìn Lục Kiêu, tỏ ý khuyên giải nói.

Hiện tại nếu đã cứu Lục Kiêu ra, những chuyện khác cần phải bàn bạc kỹ càng hơn. Bằng không, nếu như bức đối phương đến mức trở mặt, vậy sẽ không dễ xử lý chút nào.

Tuy cứng đầu, nhưng Lục Kiêu vẫn biết phân biệt rõ tình thế. Nghe La Chính nói vậy, đành oán hận trừng mắt nhìn Hạ Thiên Thành rồi ngậm miệng lại.

Sau đó, Cầu Hàn Thiên liền dẫn mọi người rời khỏi tiểu viện.

Hạ Thiên Thành đứng sững người ở trong tiểu viện, tâm phiền ý loạn. Mắt liếc nhìn qua Tào Lô, cả giận nói:

- Không phải các người nói tên La Chỉnh chỉ là một tên hạ dân thấp kém thôi sao? Vì sao sau lưng lại có người của Mạnh gia!

Nếu sớm biết như vậy, Hạ Thiên Thành tuyệt đối sẽ không xỏ mũi vào việc này.

Với tính tình nóng nảy của Hạ Thiên Thành, lúc này hẳn thật muốn lao lên đánh cho Tào Lôi một trận!

Tào Lôi có thể là người đại diện cho Tam công tử của Gia Cát gia, Hạ Thiên Thành không thật sự dám quá đắc tội với Tào Lôi. Bởi hiện tại hẳn đã đắc tội với người của Vong Xuyên Mạnh gia rồi, nếu như lại phụ lòng của Tam công tử, tình cảnh của hắn sẽ càng thêm gian nan.

- Cái này, cái này...

Tào Lôi cũng không thể nói lên được nguyên do.

- Tên La Chỉnh quả thực chỉ là một tên dân đen mà thôi, tại Thanh Vân Tông cũng không có bất kỳ một chỗ dựa nào. Ta cũng không biết tại sao hắn lại có thể kết giao với người của Mạnh gia...

Tào Lôi thật không hiểu nổi.

“Sao vị công tử của Mạnh gia này phải trợ giúp cho La Chỉnh?”

Hắn biết rõ tính tình của đám đệ tử sĩ tộc. Muốn theo chân đệ tử sĩ tộc, hoặc người phải mang lại cho bọn họ một lợi ích to lớn, hoặc là đi theo đuôi bọn họ như một con chó. Chắc chắn đệ tử sĩ tộc sẽ không coi là bằng hữu chân chính!

“Sao thiếu chủ của Mạnh gia lại chịu xuất đầu vì La Chỉnh, lại che chở đến mức như vậy. Tiểu tử kia rốt cuộc có tài đức gì mà người kia lại chịu làm chỗ dựa?”

Tào Lôi thật sự không thể nào nghĩ ra được nguyên do.

- Ta đã sớm nói rồi. Trực tiếp xử lý tiểu tử kia, vừa đơn giản lại vừa gọn gàng. Ngu ngốc như Tào Lôi người, muốn mượn tay người khác, mượn tay đám Dao Trùng tiêu diệt La Chính kia sao? Giờ thì sao nào? Người thì không chết, hơn nữa còn hoạt bát loạn khiêu trở về. Chỉ với năng lực này của người, vậy mà Tam công tử cũng cho người làm việc, đúng là nực cười mà!

Bạch Sát oán giận nói.

- Hiện tại vẫn còn kịp. Chỉ cần tiểu tử kia rời khỏi Long Thành, trực tiếp giết chết hẳn là được.

Hắc Sát âm hiểm nói.

- Nói đúng lắm. Dù sao cũng đã đắc tội với Mạnh gia, tên La Chính kia lại càng phải chết. Bằng không, chúng ta không chỉ phải đối mặt với Mạnh gia, mà còn phải nhận thêm lửa giận của Tam công tử!

Hạ Thiên Thành âm tình bất định nói ra.

Tào Lôi gật gật đầu:

- Đã vậy, cứ dựa theo lời Hắc Sát nói mà làm. Chờ đến khi La Chính rời khỏi Long Thành, liền diệt trừ hẳn.

Mấy người đều cùng gật gật đầu, trong mắt ai nấy đều bắn ra sát ý vô tận.

Bọn hắn đều hiểu rõ quy củ qua lại với sĩ tộc. Nếu người hữu dụng, người có thể lấy được rất nhiều chỗ tốt từ sĩ tộc. Nhưng một khi người vô dụng, đối với sĩ tộc, người chỉ như một con chó, có lẽ không cần người khác động thủ, bọn hắn sẽ đích thân giết người.

...

Rời khỏi tiểu viện, Cầu Hàn Thiên đưa mấy người La Chỉnh ra khỏi chủ doanh rồi dặn dò:

- Mấy người các người đã đắc tội Hạ Thiên Thành. Theo ta thấy, bọn hăn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, sẽ tìm cơ hội để động thủ. Ta khuyên mọi người hãy mau mau rời khỏi Long Thành, trở lại Thanh Vân Tông đi.

Mạnh Thường Quân tỏ vẻ đồng ý với lời Cầu Hàn Thiên nói:

- La Chỉnh, huynh đã lấy được tinh hạch của Đào Trùng Mậu Hoàng, có thể đổi được không ít điểm tích lũy. Chuyến này cũng không tính là mất công, có thể trở về rồi chứ?

- Ta thật lấy làm lạ, tiểu tử người tốt cuộc đã tiêu diệt con Mậu Hoàng đó như thế nào?

Trước đó Cầu Hàn Thiên đã nghe nói qua chân tướng của chuyện này, biết rõ La Chỉnh không chỉ thoát khỏi Mậu Hoàng, mà còn lấy được tinh hạch của Mậu Hoàng. Điều này quả thực quý dị một cách thái quá a.

Với ánh mắt của Cầu Hàn Thiên, hiển nhiên biết thực lực La Chỉnh không tầm thường. Thế nhưng chính Cầu Hàn Thiên hăn cũng không phải là đối thủ của Mậu Hoàng. Có đánh chết hăn cũng không tin La Chỉnh có thể 'làm thịt' một con Đào Trùng Mậu Hoàng.

Đối mặt với câu hỏi của Cầu Hàn Thiên, La Chỉnh chỉ cười không nói. Tất nhiên hăn sẽ không trả lời. Không thể nói là Đào Trùng Mậu Hoàng bị Hỏa Hạt Sư giết được. Có lẽ tinh hạch của Mậu Hoàng bọn họ sẽ không để vào mắt, thế nhưng tinh hạch của Hỏa Hạt Sư thì lại khác.

Tinh hạch của Hỏa Hạt Sư chính là tài liệu luyện khí, luyện đan cực phẩm. Cho dù là Thất Đại Thế Gia, trông thấy tinh hạch của Hỏa Hạt Sư

trước mặt cũng phải đỏ mặt.

“Nếu như bọn họ biết Hỏa Hạch Sư xuất hiện, nhất định sẽ phái người đi tìm kiếm. Một khi phát hiện ra thi thể của Hỏa Hạch Sư và Mẫu Hoàng, hẳn sẽ đoán ra tinh hạch của Hỏa Hạch Sư đang nằm trong tay. Đây là một mầm họa rất lớn, ta đâu có ngu đến vậy.”

Vì vậy, La Chỉnh liền chuyển đề tài:

- Mạnh Thường Quân, tinh hạch của Mẫu Hoàng có thể đổi được bao nhiêu điểm tích lũy?

Triệu Húc Dũng ở bên cạnh hồi lâu không nói gì, nghe La Chỉnh đột nhiên hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy, liền vuốt vuốt lồng ngực ho ho rồi nói:

- Khụ khụ! La Chỉnh, ngay cả điều này huynh cũng không biết sao?

La Chỉnh nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình quả thực không biết rõ. Hẳn chưa từng nghĩ chính mình sẽ lấy được tinh hạch của Đao Trùng Mẫu Hoàng, cho nên cũng không đi tra xét.

- Một viên tinh hạch của Mẫu Hoàng có thể đổi được một nghìn điểm, đây cũng coi như là một số tiền nhỏ.

Mạnh Thường Quân cười nói.

- Nhỏ...

Triệu Húc Dũng và La Chỉnh sau khi nghe vậy, chợt cảm thấy bị đả kích nặng nề. Một nghìn điểm tích lũy, tương đương với hai nghìn Phương Tinh. Xét toàn bộ Phần Thiên Đế Quốc, gia tộc có thể có được hai nghìn Phương Tinh Thạch chỉ sợ không quá con số năm mươi. Hơn nữa, trong đó phần lớn đều là sĩ tộc...

Thế nhưng trong mắt Mạnh Thường Quân, đây chỉ là một số tiền nhỏ. La Chỉnh cùng Triệu Húc Dũng không khỏi cảm khái.

“Đệ tử sĩ tộc quả thực là đại phú hào a!”

- Một nghìn điểm tích lũy... Đúng là không ít, nhưng vẫn còn chưa đủ. Ta còn muốn ở lại kiếm thêm điểm tích lũy.

La Chỉnh nhìn về phía trước nói.

Mục tiêu ban đầu của hắn chỉ là một trăm điểm, chỉ cần có thể đổi được vé vào cửa Luyện Ngục Sơn là đủ.

Chỉ là, hiện tại hắn lại thay đổi chủ ý, muốn toàn lực liễm sát Đao Trùng, gắng sức kiếm thêm điểm tích lũy.

Muốn cứu La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn, cần phải có hơn trăm vạn điểm tích lũy. Mà số điểm tích lũy hắn đang có chỉ là một phần nghìn mà thôi.

Săn giết Đao Trùng, đặc biệt là thủ lĩnh Đao Trùng. Đối với La Chỉnh, đây đúng là thời cơ tốt để kiếm điểm tích lũy. Cơn Trùng Triều này chỉ kéo dài từ hai đến ba tháng nữa mà thôi. Nếu bỏ lỡ đợt này, chỉ có thể đợi đến năm sau. Cho nên La Chỉnh không hề muốn bỏ mất cơ hội này.

Đám người Mạnh Thường Quân kinh ngạc nhìn La Chỉnh. Không biết La Chỉnh cần nhiều điểm tích lũy như vậy để làm gì? Để đổi đan dược? Đổi bí tịch công pháp? Đổi pháp bảo Thần binh? Đối với giai đoạn thực lực này của La Chỉnh, một nghìn điểm tích lũy đã là dư dả rồi.

- Nhiều điểm như vậy mà còn không đủ sao? Vậy phải bao nhiêu mới đủ?

Triệu Húc Dũng buồn bực hỏi.

La Chinh cười khố nói:

- Có lẽ là hơn trăm vạn điểm tích lũy.

Sau khi nghe xong, Triệu Húc Dũng lập tức ho sặc sụa.

Ngay cả Lục Kiều chỉ hiểu biết chút ít về Thanh Vân Tông cũng bị trăm vạn điểm tích lũy dọa sợ. Dù sao cũng đã từng tiếp xúc với đệ tử Thanh Vân Tông, hẳn thậm chí còn biết rõ một viên tinh hạch của thủ lĩnh Đao Trùng mới có thể đổi được một điểm.

“La Chinh muốn có hơn trăm vạn điểm tích lũy, cũng tương đương với việc săn giết hơn một trăm vạn con thủ lĩnh Đao Trùng. Số lượng này... quả thực quá dọa người rồi.”

Chỉ có Mạnh Thường Quân hơi sững sờ đôi chút. Ngay sau đó hẳn liền suy tư.

“La Chinh cần hơn trăm vạn điểm tích lũy, là để làm gì?”

Trăm vạn điểm tích lũy, tương đương với hai trăm vạn Phương Tinh. Đối với sĩ tộc cũng là một khoản tiền lớn. Trong Thanh Vân Tông, thứ cần phải dùng hơn trăm vạn điểm tích lũy để đổi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Đổi một thanh Tiên Khí sao?”

“Không thể nào. Hiện tại La Chinh căn bản không thể phát huy được uy lực của Tiên Khí được, thậm chí còn không thể sử dụng.”

“Đi một lần trên Thanh Vân Lộ sao?”

“Cũng không thể. Tuy dùng trăm vạn điểm tích lũy hoàn toàn có thể phá lệ, mở ra một lần bước vào Thanh Vân Lộ. Thế nhưng với thực lực hiện tại của La Chinh, đây quả thực chính là đi chết.”

“Cứu người từ Luyện Ngục Sơn?”

Mạnh Thường Quân chợt cảm thấy suy đoán của mình đã gần tiếp cận đến chân tướng.

“Hai năm qua, có không ít người bị đày đến Luyện Ngục Sơn. Nhưng hầu hết đều là từ ba năm đến năm năm..”

“Một trăm vạn điểm tích lũy... Một nghìn năm...”

“Chẳng lẽ là nàng?”

“Nữ nhân gần như yêu nghiệt kia đã bị phán quyết, phải diện bích trong Luyện Ngục Sơn hơn một nghìn năm... Nàng cũng mang họ La...”

“La Chỉnh này cùng họ với nàng, dường như là có quan hệ với nhau...”

“Trăm vạn điểm tích lũy này, chính là muốn cứu nàng ra khỏi Luyện Ngục Sơn!”

Đến đây, kết quả quả thực đã khá rõ ràng. Mạnh Thường Quân tương đối tự tin về suy đoán của chính mình.

Tuy hẳn không quen biết nàng, thế nhưng với tư cách là nhân vật trọng yếu của Mạnh gia, đối với chuyện lớn phát sinh trong Thanh Vân Tông, hẳn không thể không chú ý đến.

“Hai huynh muội này đều là loại yêu nghiệt a!”

Mạnh Thường Quân nhin không được cảm thán.

“Chỉ tiếc là xuất thân thấp kém, dễ đắc tội với người khác. Bằng không, nàng sẽ không bị giam tại Luyện Ngục Sơn.”

“Tư tưởng của La Chỉnh này cũng quá đơn thuần. Thật sự nghĩ rằng chỉ cần có trăm vạn điểm tích lũy là có thể cứu nàng ra sao?”

“Sự tình trong đó, còn lâu mới đơn giản như vậy... Nếu La Chỉnh thật có thể có được trăm vạn điểm tích lũy, thực sự có thể cứu La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn, Vong Xuyên Mạnh gia sẽ đứng phía sau trợ giúp một phen.”

“Thế nhưng, thực lực mới là điều kiện tiên quyết cho hết thảy. Phải xem đến lúc đó La Chỉnh liệu có bản lĩnh này hay không.”

Nghĩ thì nghĩ vậy, kỳ thực Mạnh Thường Quân lại không nhận ra rằng chính bản thân hắn vẫn rất để tâm đến La Chỉnh.

- Nếu như đã muốn ở lại tiếp tục săn giết Đao Trùng, vậy nhất định phải cẩn thận những tên kia!

- Tất nhiên ta sẽ lưu ý đến điều này. Hơn nữa, còn phải đa tạ phần trợ giúp của Mạnh Thường Quân huynh.

La Chỉnh hướng về phía Mạnh Thường Quân chắp tay cảm ơn.

Mạnh Thường Quân mang theo ý cười nhẹ, vỗ vỗ bả vai La Chỉnh.

- Không cần phải cảm ơn. Mong huynh sớm tích lũy đến một trăm vạn điểm, đưa nàng ra khỏi Luyện Ngục Sơn!

Nghe được câu nói không liên quan gì của Mạnh Thường Quân, La Chỉnh nhất thời sửng sờ.

“Chính ta chỉ nói là cần một trăm vạn điểm tích lũy, vậy mà hắn lại từ chút manh mối đó suy ra được mục đích!”

“Mạnh Thường Quân này không hổ là tinh anh trong đại sĩ tộc, đúng là rất biết động não.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hắc Bạch Song Sát

Người thông minh, nói chuyện đều biết điểm dừng.

Trái lại, Triệu Húc Dũng ở bên cạnh nghe hai người nói, tuy ngạc nhiên nhưng lại không hiểu rốt cuộc Mạnh Thường Quân đang nói tới cái gì. Muốn mở miệng hỏi thì lại nhận ra mình không thể chen chen miệng vào nên đành phải bỏ qua.

- Lần này trở về Thanh Vân Tông, có thể ta sẽ phải bế quan tu luyện. Nếu như muốn đến tìm ta, thì có thể trực tiếp tới Vong Ưu Phong.

Mạnh Thường Quân nói thêm.

Thực lực Vong Ưu Phong rất mạnh, trong ba mươi ba ngọn sơn phong, xếp hạng thứ tư. Đệ tử trong Vọng Xuyên Mạnh gia hầu hết đều gia nhập vào ngọn sơn phong này.

- Thì ra Mạnh Thường Quân huynh là đệ tử Vong Ưu Phong, chờ ta trở lại Thanh Vân Tông, nhất định sẽ đến bái phỏng.

La Chỉnh gật gật đầu. Hắn không có suy nghĩ muốn trèo cao. Hắn hiểu rằng, muốn đứng vững ở đời, mượn thế người khác cuối cùng cũng chỉ là vô dụng mà thôi. Chỉ có thực lực của bản thân mới là thứ đáng tin cậy nhất.

Nhưng Mạnh Thường Quân này lại là đối tượng đáng để hắn kết giao.

Sau khi tạm biệt, Mạnh Thường Quân và Triệu Húc Dũng lên Phi Thiên Liên không hề trở về Thanh Vân Tông.

Trên đường trở lại doanh trại, Lục Kiêu vẫn một mực không nói gì. Tuy rằng biết rõ Mạnh Thường Quân và La Chỉnh vì cứu mình mà tổn rất nhiều tâm tư, hẳn rất cảm kích. Thế nhưng nghĩ đến các huynh đệ đã ngã xuống, tâm tình hẳn há có thể tốt?

Là một bách phu trưởng, điều binh chinh trường, cùng nhau chém giết. Theo lý mà nói, hẳn đã quen với cảnh sinh ly tử biệt. Dù đã từng tận mắt thấy huynh đệ ruột thịt mất mạng trên chiến trường, hẳn cũng không băn khoăn đến như vậy.

Thế nhưng lúc này thì lại khác, binh sĩ của Thanh Lam Đội hoàn toàn bởi vì hành vi cố ý của Hạ Thiên Thành mà chết oan!

Hận ý này, hẳn không thể nuốt trôi.

Thấy đáng vẻ lúc này của Lục Kiêu, La Chỉnh liền kéo hẳn đi:

- Đi! Chúng ta đi uống rượu!

...

Trong tửu quán, Lục Kiêu làm một hơi uống hết cả mười vò rượu. Đã đến cảnh giới này, hẳn đã sớm khống chế tự nhiên cơ thể của bản thân. Chỉ cần không muốn say, cho dù thế nào cũng không thể say được.

- Lục Kiêu huynh, xem ra huynh vẫn không biết việc này là do ta gây nên. Ta làm hại chết những huynh đệ kia, ta thật sự vô cùng xin lỗi!

La Chỉnh bỗng nâng chén tạ tội.

Lục Kiêu đến giờ phút này vẫn không rõ tại sao Hạ Thiên Thành lại muốn hại hẳn, nghe được La Chỉnh mới ngạc nhiên hỏi:

- Rõ ràng là Hạ Thiên Thành hại ta, vì sao La Chỉnh huynh lại phải bồi tội?

- Thật ra không phải bọn hăn nhắm vào Thanh Lam Đội, mà là nhắm vào ta. Có người muốn giết ta, cho nên mới để cho Hạ Thiên Thành sửa đổi lộ tuyến hành quân.

La Chỉnh nói.

Vì liên quan tới hăn mà Thanh Lam Đội phải hi sinh gần một nửa binh lính. Đối với việc này, hăn cảm thấy vô cùng áy náy.

Siết hai tay thành nắm đấm, lúc này Lục Kiêu mới hiểu ra tại sao Hạ Thiên Thành vốn không oán không thù, vậy mà lại đi hại Thanh Lam Đội hăn. Chỉ thấy hăn hung hăng trừng mắt nhìn La Chỉnh một hồi, sau đó nét mặt mới dần hòa hoãn ra, thở dài nói:

- La Chỉnh huynh không cần phải nhận hết trách nhiệm vào người. Cho dù chuyện đúng như lời huynh nói, người thật sự sai vẫn là Hạ Thiên Thành. Hăn coi rẻ quân quy, tự ý thay đổi lộ tuyến hành quân. Nhất định ta sẽ tìm hăn báo thù!

La Chỉnh uống hết rượu trong chén, gật đầu nói:

- Thù này ắt phải báo. Ta ở lại nơi đây, ngoài việc kiểm điểm tích lũy ra, cũng là vì chuyện này!

- La Chỉnh huynh có biện pháp?

Mắt Lục Kiêu chợt lóe sáng.

Tuy hăn hận Hạ Thiên Thành đến mức nghiền răng nghiền lợi, thế nhưng Hạ Thiên Thành vẫn là cấp trên của hăn, hơn nữa thực lực lại quá mức cường đại, là cường giả Tiên Thiên Tứ trọng, Lục Kiêu hăn chỉ có thể ngược mắt lên nhìn, căn bản không có cơ hội xuất thủ.

La Chỉnh mỉm cười:

- Đúng là có biện pháp. Tính tình của những kẻ này ta hiểu rất rõ. Chỉ cần ta còn ở nơi này, nhất định bọn hăn sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta sẽ giết sạch bọn chúng!

Nói xong, trong mắt La Chỉnh nhất thời dâng lên sát ý lạnh lẽo.

Suy nghĩ của La Chỉnh và Mạnh Thường Quân hoàn toàn khác nhau. Mạnh Thường Quân thân là sĩ tộc, phải suy tính quá nhiều thứ, lúc cần luôn phải cân nhắc lợi ích.

Thế nhưng La Chỉnh chỉ là kẻ thường dân, không có chỗ dựa, đối đãi với bằng hữu huynh đệ không có chút toan tính nào.

Tuy chỉ gắn kết với nhau qua mấy ngày ngắn ngủi, nhưng hăn cũng hiểu được người nào đáng để kết giao.

Thù của Lục Kiêu, hăn tất phải báo. Thù của Dương Thái, hăn cũng phải báo. Đối mặt màn độc thủ phía sau, hăn nhất định cho những tên kia biết rõ, cái gì gọi là bài học xương máu.

...

Năm ngày sau, Lục Kiêu chinh đồn lại Thanh Lam Đội, sắp xếp lại mọi thứ, chuẩn bị lần nữa đi liếm sát Dao Trùng.

Dựa theo quy củ bên trên, binh sĩ của Đế Quân giết Dao Trùng cần phải nộp lên nửa số tinh hạch thu được. Về điểm quy củ này, Lục Kiêu có quyền hạn rất lớn, hăn đưa cho La Chỉnh đến chín phần tinh hạch mà Thanh Lam Đội săn được.

Phương pháp chỉ huy của Lục Kiêu, cộng thêm La Chỉnh dùng phi đao điên cuồng chém giết Dao Trùng, cuộc đi săn diễn ra cực kỳ thuận lợi.

Trong năm ngày này, thu hoạch của La Chỉnh tương đối khá.

Cộng thêm số tinh hạch tích lũy lúc trước, hiện tại hẳn có khoảng chừng bốn ngàn viên tinh hạch Đạo Trùng thông thường. Tinh hạch của thủ lĩnh Đạo Trùng thì lại có hơn hai trăm viên!

“Tổng cộng có thể đổi được năm trăm điểm tích lũy, nếu tính thêm cả viên tinh hạch của Mẫu Hoàng, vậy là có được một ngàn năm trăm điểm tích lũy rồi.”

“Vừa tiến vào Thanh Vân Tông chưa được một tháng, hoàn toàn dựa vào cố gắng của chính bản thân mà có thể tích góp được một ngàn năm trăm điểm tích lũy. Nếu để cho đệ tử khác biết được, chỉ sợ bọn hắn trách vận mệnh bất công a!”

...

Sáng sớm ngày thứ sáu, La Chính tiếp tục theo Thanh Lam Đội ra khỏi thành đi săn giết Đạo Trùng như mọi khi.

Sau khi tiến vào rừng, liên tục chém giết hai đợt Đạo Trùng, trong lúc đang thu thập tinh hạch Đạo Trùng, Lục Kiêu thuận miệng hỏi:

- La Chính huynh, huynh nói chỉ cần huynh còn ở đây, bọn hắn nhất định sẽ ra khỏi thành tìm huynh. Nhưng sao mấy ngày nay lại không có động tĩnh gì?

Được La Chính hứa hẹn, Lục Kiêu không đến chủ doanh huyền nào. Tục ngữ có câu "Quan lớn một bậc cũng đủ đè chết người". Hẳn biết dù có làm cả quân doanh nào loạn cả lên cũng chẳng làm được gì Hạ Thiên Thành.

Thế nhưng, La Chính đã nói, chắc chắn đám người kia sẽ tiếp tục ra tay. Chỉ là, đã qua năm, sáu ngày rồi mà vẫn chưa có gì xảy ra. Điều này làm Lục Kiêu lòng có chút không yên.

- Tính kiên nhẫn của mấy tên này cũng không tệ. Không sao, chúng ta cứ tiếp tục đi giết Đao Trùng, cứ từ từ chờ bọn chúng là được.

Đối với sự ần nhẫn này, La Chỉnh cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn cúi đầu lấy một viên tinh hạch của thủ lĩnh Đao Trùng ra rồi cất vào nhẫn trữ vật.

Nhưng vào đúng lúc này, La Chỉnh bỗng ngẩng đầu lên, khẽ chau mày nhìn về một hướng:

- Vừa mới khen bọn chúng nhẫn nại tốt, vậy mà hôm nay đã không nhin được nữa rồi.

Linh hồn của La Chỉnh nhảy bén hơn xa người thường. Đứng tại chỗ đã cảm nhận được vài đạo sát ý truyền đến từ cách đó không xa.

Chỉ chốc lát sau, có ba người bước ra từ hướng La Chỉnh vừa nhìn.

Dẫn đầu là Tào Lôi, hai người kia thì La Chỉnh đã từng gặp ở trong tiểu viện. Cũng bởi vì hai tên này một đen một trắng, đối lập nhau rất rõ ràng, cho nên khiến hắn có ấn tượng rất sâu sắc.

Tào Lôi bước nhanh tiến tới, cười lạnh nói:

- Biết rõ bọn ta muốn giết, vậy mà ngươi vẫn còn ở lại Long Thành, hơn nữa còn ra đây sẵn giết Đao Trùng. Là tự tin hay ngu xuẩn đây?

Sáu ngày này, Tào Lôi có rất nhiều cơ hội để đối phó La Chỉnh, thế nhưng bọn hắn vẫn không động thủ.

Sự uy hiếp mà Mạnh Thường Quân mang đến vẫn còn quá lớn, trước khi động thủ bọn hắn cần phải điều tra rõ ràng.

Chuyện liên quan đến mẫu thuẫn giữa Mạnh gia và Gia Cát gia phải được xử lý một cách cẩn thận. Bằng không những tên đang đứng giữa cái

khe hẹp sâu như bọn hăn sẽ bất tri bất giác trở thành vật hi sinh.

Qua sáu ngày tra xét cùng với thu thập thông tin tình báo, bọn hăn đã nắm bắt rõ ràng.

La Chinh và Mạnh Thường Quân chỉ là ngẫu nhiên quen biết. Cả hai cùng đi với Thanh Lam Đội, giao tình của cũng chưa tính là sâu.

La Chinh có thể thuyết phục Mạnh Thường Quân nhúng tay vào chuyện của Lục Kiêu, xem như Mạnh Thường Quân đã tương đối nể tình rồi.

Đã không cần phải kiêng kị về Mạnh gia, hiện tại bọn hăn đã có thể yên tâm động thủ.

La Chinh nheo nheo mắt, lắc lắc đầu rồi chỉ ngón tay, nói:

- Tào Lôi, người một đường theo ta từ Thanh Vân Tông đến nơi đây muốn lấy mạng ta. Món nợ này ta còn chưa tính sổ, sao có thể bỏ đi? Không ngờ các người lại nhát như chuột, phải đợi đến sáu ngày mới dám xuất hiện. Ai... Ta đánh giá cao các người rồi a!

Nói xong, La Chinh thở dài một hơi, mặt chẳng có tí e sợ nào.

Vừa mới được Địa Tâm Hỏa rèn thể, thân thể bước vào cảnh giới Linh Khí. Hiện hăn rất muốn thử xem thực lực đã tăng lên bao nhiêu. Mà ba người trước mắt này lại rất thích hợp làm đối thủ của hăn.

Không biết vì sao khi thấy La Chinh tràn đầy tự tin, trong nội tâm Tào Lôi lại cảm thấy xao động.

“Tiểu tử này rõ ràng chỉ là Luyện Tủy cảnh, tại sao ta lại cảm thấy sợ hãi? Cái dáng vẻ tự tin kia, nhất định là giả vờ! Đúng, chắc chắn là vậy!”

- Thật vậy sao? Nếu người đã nhanh chóng muốn dâng mạng mình lên, vậy bọn ta sẽ thành toàn cho người. Hắc Sát, Bạch Sát, hai vị đại ca, ta chờ xem thần thông của hai người!

Tào Lôi nói xong liền tiến lui về sau.

Hắc Bạch Song Sát hai người đã sớm không kiềm chế được từ lâu. Bọn hắn đi theo Tào Lôi vào Long Thành nhiều ngày như vậy là đã nhẫn nhịn lắm rồi. Vốn tưởng rằng chỉ mất một ngày là có thể giải quyết xong, không ngờ lại phải kéo dài lâu đến như vậy. Thực sự khiến hai người bọn hắn cực kỳ bất mãn.

Giờ phút này, trên thân Hắc Bạch Song Sát, chân nguyên cuộn cuộn đang không ngừng lưu động.

Cả hai nở nụ cười lạnh, mắt dõi theo La Chính, sau đó chậm rãi tiến lên. Trên người tản ra khí thế mà chỉ cường giả Tiên Thiên mới có.

Lục Kiêu thấy thế liền hô to:

- Thanh Lam Đội, chuẩn bị nghênh địch!

Binh sĩ Thanh Lam Đội nghe thấy hiệu lệnh, tất cả đều đồng loạt cầm vũ khí, đứng vào trận hình.

La Chính khoát tay ngăn lại, nói:

- Lục Kiêu đại ca, việc này không cần huynh nhúng vào. Bọn hắn đến là vì ta, chuyện này ta phải tự mình giải quyết.

Sau khi nói xong, La Chính tiến lên chắn ở phía trước.

“Chuyện của ta, cần tự ta giải quyết.”

Hắc Bạch Song Sát nhìn La Chỉnh, phát ra tiếng cười khanh khách quái dị.

- Hôm nay không chỉ người chết, mà toàn bộ Thanh Lam Đội sẽ không còn kẻ nào sống sót!

- Mau mau quỳ xuống tự sát đi. Bằng không huynh đệ bọn ta sẽ không để người được chết một cách thoải mái đâu!

Hắc Bạch Song Sát mỗi người nói một câu. Hai đạo chân nguyên lập tức biến thành hai luồng sương mù, một đen một trắng, rồi hóa thành hai con cự mãng từ dưới đất lướt đến La Chỉnh.

- Chân nguyên, phóng!

Tuy có Linh Khí Chi Thể, thể nhưng La Chỉnh vẫn cần trọng như cũ. Dù sao đây cũng là lần đầu đối mặt với cường giả Tiên Thiên, hơn nữa còn là lấy một địch hai!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Dưới Tiên Thiên Là Chúng Sinh

Có một câu nói rất hay, "Dưới Tiên Thiên Là Chúng Sinh".

Trên con đường võ đạo, chỉ có bước vào cảnh giới Tiên Thiên mới thực sự được xem là bước khởi đầu!

Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, chân khí sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành chân nguyên bản mệnh, có thể liên tục hấp thu nguyên khí trong thiên địa, trở thành một tầng thứ cao hơn của sinh mệnh.

Cho nên, những cao thủ Tiên Thiên này còn được gọi là Tiên Thiên Sinh Linh. Tuy vẫn là con người, thế nhưng so với người thường, bọn họ đã có một ranh giới rõ ràng!

Ranh giới này chính là tuổi thọ!

Tuổi thọ của một người bình thường, bảy mươi thì xưng là thất tuần, tám mươi thì là trượng triều, chín mươi thì xưng là thượng thọ. Người như vậy đã được xem như là sống cực kỳ trường thọ rồi.

Thế nhưng đối với cường giả Tiên Thiên, người có tuổi thọ thấp nhất đã là một trăm năm mươi năm! Đây cũng là thứ hấp dẫn người ta nhất trong võ đạo!

Cho nên, sau khi tiến vào Tiên Thiên Cảnh mới có danh xưng là Tiên Thiên Sinh Linh.

Chân nguyên trong cơ thể Hắc Bạch Song Sát không ngừng hóa thành hai đạo sương mù một trắng một đen, bao phủ La Chỉnh vào trong.

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ngoại trừ hai đạo sương mù trắng đen ra, tất cả các cảnh vật khác đều biến mất. Ngay cả Lục Kiêu đứng cách không quá xa hắn cũng không thể nhìn thấy.

Những luồng sương mù này không chỉ gây cản trở thị lực, mà cả thính lực cũng hoàn toàn ngăn cách. La Chỉnh không thể nào nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Đối với tình cảnh quái dị này, hắn chỉ lẳng lặng đứng yên. Giờ phút này, hắn chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

“Những đạo sương mù trắng đen này quỷ dị đến như vậy, tuyệt đối không chỉ có như vậy.”

Ngay khi La Chỉnh bắt đầu cảnh giác, ở ngay phía trước, đoàn sương mù màu đen bỗng biến ảo ra một người cầm trường đao bổ tới.

- Dùng sương mù bao phủ chính mình, làm thủ thuật che mắt đối thủ sao? Nếu như chỉ có vậy, có lẽ cũng không khó để ứng phó!

La Chỉnh cấp tốc lao về phía trước, trước khi trường đao bổ trúng người liền áp sát đoàn sương mù rồi đánh ra một quyền.

Ba!

Ngay khi quyền kinh bén nhọn đánh vào đoàn sương mù, nhân ảnh bằng sương mù kia lập tức bị đánh tan.

Thấy vậy, La Chỉnh nhíu nhíu mày.

Vốn tưởng rằng Hắc Bạch Song Sát sẽ có một người lẫn trốn bên trong đám sương mù, không ngờ rằng nhân ảnh đó hoàn toàn chỉ là dùng

sương mù để đánh lừa.

Bên cạnh đám sương đen vừa bị đánh tan lại có thêm từng đoạn sương đen bay đến, vừa phiêu lãng vừa huyền hóa thành hình người, cầm trường đao tiếp tục bổ đến La Chỉnh.

Ba ba!

Đối mặt với ba đám sương mù hình người này, La Chỉnh phát ra hai quyền, đánh tan đi hai luồng.

Khi chuẩn bị công kích đoàn sương mù thứ ba, trong đạo sương mù lặng yên không một tiếng động này bỗng có một nắm đấm màu đen đánh ra. Ngay lúc không kịp phòng bị, La Chỉnh liền bị một quyền này đánh vào người.

Ầm!

Một quyền của cao thủ Tiên Thiên, uy lực phải lớn đến mức nào?

Không phòng bị, cộng thêm không có khôi giáp bảo vệ. Một quyền kia lập tức bức La Chỉnh lui mấy chục thước, thậm chí còn phải lăn trên mặt đất hai vòng rồi mới dừng lại..

- Sức mạnh của cao thủ Tiên Thiên đúng là khủng bố a! Cũng may ta đã là Linh Khí Chi Thể. Nếu như là trước đây, chỉ sợ đã phải chịu nội thương rồi!

La Chỉnh chậm rãi bò dậy, mặt đầy vẻ ngưng trọng. Sau khi thân thể được rèn thành Linh Khí, khả năng chịu lực cũng tăng lên bội phần, dường như hoàn toàn hấp thu một quyền của Hắc Sát!

Dòng nước ấm hiện đang tuôn trào mãnh liệt, không ngừng tẩy rửa thân thể. Thế nhưng, La Chỉnh lại không hề cao hứng chút nào.

Hắn còn chưa tìm được phương pháp hóa giải hai luồng sương đen trắng này.

“Hắc Sát ẩn mình bên trong làn sương đen, vậy hẳn Bạch Sát cũng ẩn nấp bên trong làn sương trắng. Thiên phú của hai tên này cũng thật kỳ lạ, một đen một trắng. Với thị lực của ta, thật quá khó để phân biệt!”

Vừa mới đứng lên không lâu, cách đó không xa chợt có từng đoàn sương mù trắng không ngừng biến ảo hình dạng, hóa thành thiên quân vạn mã đang chớp nhoáng bay đến phía La Chỉnh.

Toàn bộ sương mù xung quanh đều hóa thành đại quân. Trong mảnh hỗn loạn này, La Chỉnh căn bản không thể phân biệt đâu là chân thân của Hắc Sát và Bạch Sát.

Hiện tại hắn còn chưa bước vào Bán Bộ Tiên Thiên, tuy vẫn có thể ngưng kết ra chân khí một cách thành thực, thế nhưng lại không thể phóng thích chân khí ra ngoài. Trong thời gian ngắn không thể diệt sạch hết đám thiên quân vạn mã này được.

Vào lúc này La Chỉnh chỉ có thể bị động ứng phó.

- Phá cho ta!

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt liền có hơn mười đoàn sương mù bị quyền kinh của La Chỉnh đánh tan.

Chỉ là, vừa đánh tan xong mười đoàn sương mù này, thì lại có thêm nhiều đoàn sương mù nữa xuất hiện.

Cứ như vậy, mãi liên miên không dứt.

- Khà khà khà, ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào!

Thanh âm của Bạch Sát thanh âm vừa vang lên, từ trong một đoàn sương trắng, liền có một quyền đánh về phía dưới xương sườn của La Chỉnh!

Bành!

Trúng phải quyền này, La Chỉnh như điều đứt dây, lại lần nữa bay ra mấy trượng xa rồi nặng nề đập xuống mặt đất.

Tuy nhiên, thân thể hắc cứng ngạnh như Linh Khí, muốn bị thương cũng không dễ dàng như vậy. Chỉ là quyền này đánh vào phía dưới xương sườn vẫn khiến hắc đau đến mức "hừ" thành tiếng.

Sương mù cuộn cuộn, bóng người đông đảo trùng trùng điệp điệp.

Hắc Bạch Song Sát càng thêm điên cuồng, cả hai không ngừng phát ra tiếng cười the thé, cuốn sương mù đánh về phía La Chỉnh.

La Chỉnh gắng sức lắng nghe, muốn dựa vào tiếng động mà phân biệt phương vị chân thân.

Một làn sương đen hình thành bên người La Chỉnh, trong làn sương vang lên tiếng cười của Hắc Sát. La Chỉnh liền vung mạnh ra một quyền đánh tan làn sương mù. Chỉ là bên trong làn sương này cũng không có gì.

- Ở đây, tiểu tử!

Thanh âm của Bạch Sát vang lên từ đằng xa, thế nhưng quả đấm lại quỷ dị đập vào lưng của La Chỉnh.

Lại trúng thêm một quyền, La Chỉnh lão đảo bước tới trước hai bước. Bỗng, phía trước chợt xuất hiện một cái chân của Hắc Sát, cái chân kia đá vào ngay giữa bụng...

La Ching thật giống như một quả bóng cao su, bị người ta đánh tới rồi lại đá bay lui.

Từng đạo, từng đạo dòng nước ấm tẩy rửa chảy dọc theo cơ thể tẩy rửa cốt tủy. Từ cốt tủy truyền đến từng đợt cảm giác cực kỳ thư thái.

“Mặc dù cảm giác này không tệ, thế nhưng một mực bị Hắc Bạch Song Sát đánh như vậy cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.”

Thanh âm của hai tên Hắc Bạch vừa xa lại vừa gần, khi bên trái, lúc bên phải. Dựa vào âm thanh để phán đoán, thực không thể định vị được. Nếu như không tìm ra thật thể ẩn bên trong làn sương mù, hẳn chỉ có thể mặc cho người ta đánh mà thôi.

- Làm sao bây giờ?

La Ching nằm trên mặt đất, thở hỗn hển, khổ sở suy nghĩ biện pháp phá giải.

Quá trình La Ching bị Hắc Bạch Song Sát đánh diễn ra rất lâu.

Hắc Bạch Song Sát rốt cuộc cũng nhận ra thân thể của La Ching có chút đặc thù.

- Hắc Sát, tiểu tử này thật sự có chút ít quý dị a. Cho dù là cường giả Tiên Thiên lợi hại hơn chúng ta đi nữa, bị trúng đòn nhiều như vậy cũng phải ăn không tiêu chứ?

Bạch Sát ẩn trong sương khói hỏi.

- Thần sắc của tiểu tử này không có thay đổi gì, ngược lại càng bị đánh lại càng thêm tinh thần. Thật sự quá kì quái!

Hắc Sát cũng đã nhận ra điểm không đúng.

- Có lẽ là có công pháp thần thông hay bảo vật hộ thân thần kỳ nào đấy?

Bạch Sát nghĩ đến đây, trong giọng nói cũng có chút nôn nóng.

- Hắc hắc, hẳn là vậy. Giết hẳn không chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà Tam công tử phân phó, mà còn có được chỗ tốt lớn như thế. Bạch Sát, sử dụng thủ đoạn cuối cùng đi. Ta không tin hẳn thật là Thiết Bảng!

Hắc Sát cười như điên nói.

- Được rồi, chơi đùa lâu như vậy, cũng phải cho tiểu tử này biết cái gì mới thực sự gọi là sợ hãi!

- Cứu Long Giáo Sát!

Hai đạo sương mù một trắng một đen cuộn cuộn quấy động vào nhau, ngay sau đó liền bất ngờ hóa thành chín con cự Long giương nanh múa vuốt.

Gràoo!

Chín con cự Long nhao nhao gào lên một tiếng, từ chín phương hướng khác nhau lao đến La Chỉnh.

Trông thấy chín cự Long nhanh chóng lao đến, La Chỉnh nhất thời cau mày.

“Đám sương mù dày đặc này chỉ là một loại thủ thuật che mắt.”

“Đây là do Hắc Bạch Song Sát dùng chân nguyên huyền hóa thành, cũng vì vậy mà đối với bọn hắn không có chút quấy nhiễu gì.”

“Không chỉ vậy, hai tên bọn hắn ẩn nấp trong sương mù dày đặc, bất luận là về tốc độ hay lực lượng đều tăng lên bội phần.”

“Thế nhưng... Làn sương mù chỉ có thể che đậy đi thân hình của bọn không, không thể thật sự ẩn đi sát ý được!”

Nghĩ đến đây, tâm niệm vừa động, La Chỉnh liền nhắm mắt lại.

Con người có sáu giác quan. Theo thứ tự là thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác và cuối cùng là ý thức. Trong đó, ý thức là thứ cảm giác hư vô, mờ mịt nhất.

Khi phong bế một giác quan, những giác quan khác sẽ được tăng cường.

Tỷ như người mù, xúc giác và thính giác của họ sẽ nhạy bén hơn xa người bình thường. Bọn họ chỉ cần dùng ngón tay là có thể nhận ra được chữ nổi.

Mà kẻ điếc bị mất đi thính lực, thì có thể dùng hai mắt đọc được nhiều thông tin hơn, cũng như người bình thường rất khó để học được khẩu hình.

Đối mặt với Hắc Bạch Song Sát, thính giác và thị giác hoàn toàn không thể phát huy hết khả năng. Cho nên, hiện tại La Chỉnh chỉ có thể dựa vào ý thức của mình!

Cũng vì vậy mà hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, cũng như phong bế ngũ giác quan của bản thân.

Linh hồn của La Chỉnh mạnh hơn xa người bình thường, hơn nữa linh hồn còn ảnh hưởng trực tiếp đến mức độ nhạy bén của ý thức. Vào lúc này, La Chỉnh chỉ có thể ký thác vào ý thức của mình, dựa vào nó mà cảm nhận phương vị của Hắc Bạch Song Sát!

Chín cự Long trắng đen xen kẽ lẫn nhau, trong nháy mắt liền phóng đến trước mặt La Chỉnh.

La Ching mắt vẫn nhắm chặt, cảm nhận sát ý của đối phương.

Lúc này, chợt có một cỗ ý thức mông lung từ cơ thể của La Ching tản mát ra, xung quanh La Ching hình thành một không gian hình cầu.

Bên trong không gian này, La Ching có thể cảm ngộ được rất nhiều thứ chi tiết mà trước đây hắn chưa từng chú ý đến.

Mặt đất gồ ghề, những mảnh đá vụn nằm rải rác khắp nơi, những hạt cát, những cây cỏ dại nhỏ bé, thậm chí còn có cả những con ve sầu ngủ đông ở dưới đất đến mấy năm...

Đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu, ngày hắn lĩnh ngộ được cảnh giới vong ngã cũng kỳ diệu như vậy.

Chỉ là, hiện tại hắn không có thời gian để hưởng thụ loại cảm giác đặc biệt này. Ngay lúc chín con cự Long bay vào không gian hình cầu, trong nháy mắt La Ching liền phân biệt ra được!

“Hai tên Hắc Bạch Song Sát này vậy mà lại ẩn mình trong hai con cự Long một trước, một sau. Hơn nữa, trên tay của mỗi tên đều cầm một thanh đoản kích!”

“Xem ra bọn hắn đang muốn nhất kích tất sát a!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Bạo Nộ

Hai thanh đoản kích này hiển nhiên không phải là vật thường. Cho dù Linh Khí Chi Thể của La Chỉnh cũng chưa chắc có thể ngăn cản được. Nếu như bị đánh trúng, dù không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng nhờ vào ý thức linh hồn lần tìm ra phương vị của đối phương, Hắc Bạch Song Sát đã không còn cơ hội này nữa rồi.

La Chỉnh đột nhiên mở mắt, bước qua bên phải một bước.

Một bước này vừa đủ để La Chỉnh né tránh được đòn công kích Bạch Sát. Đồng thời, tay phải chợt lạng lẽ phóng ra phi đao. Thanh phi đao được phóng đi cực nhanh, bay quanh La Chỉnh một vòng rồi lao ngược về hướng Hắc Sát.

Hắc Sát căn bản không ngờ đến việc La Chỉnh có thể phát hiện ra vị trí của hắn. Lúc này hắn đang theo đà lao tới, không thể tránh né được. Hắn chỉ có thể đưa đoản kích trong tay lên đỡ lấy phi đao!

Thanh đoản kích trong tay Hắc Sát là Huyền Khí thượng phẩm, là một đôi cùng với thanh trên tay Bạch Sát. Khi cả hai hợp lực công kích, uy lực có thể sánh với Linh Khí. Hắc Sát vốn nghĩ có thể dễ dàng ngăn trở thanh phi đao này.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện ra suy nghĩ của mình sai lầm đến mức nào.

Thanh đoản kích là Huyền Khí thượng phẩm, đứng trước phi đao lại như ngọn nến, dễ dàng bị chém đứt.

Không chỉ thanh đoản kích bị chém đứt, mà cổ của Hắc Sát còn bị cắt lìa. Cho đến khi chết, trong mắt Hắc Sát vẫn ngập tràn sự hoang hoang cùng khó hiểu.

“Sao La Chỉnh lại có thể phát hiện ra hắc...”

“Sao thanh phi đao bị tàn phá này lại sắc bén đến vậy...”

Không có ai nói cho hắc biết đáp án!

- Hắc Sát!

Bạch Sát ẩn mình trong làn sương, tận mắt nhìn thấy Hắc Sát mất mạng khiến hắc nổi điên, tay liền đâm đoản kích tới La Chỉnh.

La Chỉnh đã sớm nhìn thấu nguy trạng của Bạch Sát, dễ dàng né một kích này.

Thấy thế, trên người Bạch Sát chợt dâng lên sương mù cuồn cuộn. Hắc muốn ăn thân. Chỉ trong chốc lát sẽ biến mất khỏi tầm mắt của La Chỉnh.

- Người cho rằng người có thể đi được sao?

Trên mặt La Chỉnh bỗng lộ vẻ tươi cười. Ngay sau đó, hắc liền hừ lạnh một tiếng. Một đạo linh hồn hóa thành gai nhọn hung hăng đâm về phía Bạch Sát.

Bạch Sát lập tức cảm thấy chỗ sâu trong đầu truyền đến cảm giác đau đớn, cả người ngã xuống trong màn sương. Ngay lúc cơ thể còn chưa kịp phản ứng, thanh phi đao trên tay La Chỉnh đã lăng lạng phóng đến, cắt đứt cổ Bạch Sát.

Hắc Bạch Song Sát, cả hai đều bại trận, kết cục đều chết!

Bởi vì Hắc Bạch Song Sát đã chết, cho nên chân nguyên cũng như màn sương mù cũng dần dần tiêu tán...

Lục Kiêu cùng Thanh Lam Đội cực kỳ căng thẳng nhìn vào màn sương mù khổng lồ.

Lục Kiêu biết, La Chỉnh và Hắc Bạch Song Sát đang kịch chiến với nhau bên trong màn sương này!

Tuy rất tin tưởng La Chỉnh, thế nhưng chênh lệch giữa Luyện Tủy Cảnh và Tiên Thiên không phải là nhỏ. Thân là Bán Bộ Tiên Thiên, Lục Kiêu biết rõ cái rãnh này to lớn đến nhường nào. Huống hồ gì La Chỉnh còn đối mặt với hai cường giả Tiên Thiên!

Thời điểm sương mù tiêu tán, Lục Kiêu trông thấy thân hình La Chỉnh đang đứng sừng sững ở giữa, mà Hắc Bạch Song Sát lại nằm trên mặt đất!

“La Chỉnh thắng!?”

Lục Kiêu thở ra một hơi thật dài. La Chỉnh đã mấy lần đã tạo nên kỳ tích, làm được những điều mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

“Xem ra, hắn sẽ không chỉ dừng lại ở đây...”

“Đúng là quá kinh người mà!”

Lục Kiêu vốn nghĩ rằng, tuy La Chỉnh mạnh, thế nhưng dù sao mình cũng là cường giả Bán Bộ Tiên Thiên. Nếu như dốc toàn lực liều mạng, không phải là không thể đánh một trận. Nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy hồi hộp lo sợ mỗi khi nghĩ đến việc đối đầu cùng La Chỉnh. Nếu như đánh cùng La Chỉnh, sợ rằng hắn còn chưa trụ nổi một kích...

Kết luận này quả thực rất tàn khốc, thế nhưng Lục Kiêu lại cảm thấy cực kỳ hợp lý.

Giờ phút này, Tào Lôi hoàn toàn cứng họng, miệng không thể nói ra lời.

Thi thể của Hắc Bạch Song Sát thì bị cắt lìa, còn La Chính thì lại bình lặng đứng sừng sững tại chỗ. Cảnh tượng này gây nên sự chấn nhiếp cực kỳ lớn đối với Tào Lôi.

Hắn cảm giác hai chân mình đang run rẩy, không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân.

Khi La Chính xoay người, thu lại hai thanh đoản kích của Hắc Bạch Song Sát rồi đi về phía mình. Tào Lôi vậy mà ngồi bệt xuống đất, trong đôi mắt ngập tràn sự sợ hãi.

- Đừng, đừng tới đây!

Tào Lôi chống hai tay ra sau, hai chân đạp loạn, không ngừng thối lui.

- Không phải người rất muốn giết ta sao? Không phải là muốn lấy mạng của ta sao? Không phải muốn ta ngoan ngoãn chết ở Long Thành này sao?

La Chính nhìn thẳng Tào Lôi, từng bước bước tới gần!

- Chuyện này... chuyện này không phải là ý của ta, đây là mệnh lệnh của Tam công tử! Ta chỉ nhận ủy thác của người thôi! La Chính, cầu xin người buông tha cho ta!

Tào Lôi vừa nức nở vừa lắp bắp, thoát nhìn có chút điên cuồng.

- Ta niệm tình người là đệ tử đồng môn, là đệ tử của Tiểu Vũ Phong. Ta vốn dĩ đã bỏ qua cho người, thế nhưng không ngờ người lại không biết

tốt xấu, theo ta tới Long Thành. Một mực muốn truy sát ta, dùng trăm phương ngàn kế đẩy ta vào chỗ chết. Người nghĩ ta sẽ bỏ qua cho người sao?

La Chỉnh cầm sẵn phi đao trong tay, gằn giọng nói.

- Ta... ta đập đầu tạ tội với người. Tội ta đáng chết vạn lần, so với súc sinh cũng không bằng...

Tào Lôi quỳ rạp trên mặt đất, dùng sức đập đầu như bằm tỏi.

Nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Tào Lôi, La Chỉnh hơi nhú mày.

Hắn không phải là loại người hiếu sát. Ở La gia mấy năm, đọc hơn vạn quyển sách, hắn cũng dần hiểu sự phân tranh trên thế giới này. Giết chóc chính là cách làm trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất, cũng là biện pháp đơn giản nhất.

“Thế nhưng, đó cũng không phải là một biện pháp tốt.”

Trong lòng La Chỉnh hiện tại đang có chút ít nhân từ dâng lên, hắn nhất thời do dự.

Cũng chính tại thời khắc hắn đang do dự này, Tào Lôi khẽ bóp năm tay phải, bỗng sau lưng chợt vang lên tiếng cơ quan nứt vỡ.

Sau đó, liền có một cây kim châm bắn về phía La Chỉnh.

PHỐC!

Tốc độ của kim châm cực kỳ nhanh, thế đi rất mãnh liệt, uy lực vô cùng lớn!

Mặc dù có Linh Khí Chi Thể, thế nhưng kim châm vẫn cắm nửa cây vào ngực của hắn.

- Ha ha ha ha! La Chỉnh, đây là Thần Châm của Chu gia, Khiên Cơ Độc Thứ, chứa độc Khiên Cơ! Nếu bị đâm vào người, nhất định sẽ chết. Để ta xem hôm nay người có chết hay không!

Tào Lôi thấy một chiêu của mình đắc thủ. Gương mặt sợ hãi chợt chuyển thành cuồng hỉ, trông cực kỳ khó coi.

La Chỉnh khẽ cắn nhả một tiếng rồi vươn tay rút kim châm ra.

- Ám khí kim châm của Chu gia, là ám khí nổi danh nhất của Đông Vực... Chỉ là... cũng không có gì đặc sắc.

Đình đình đình!

La Chỉnh tiện tay ném kim châm xuống đất, mặt lộ ra nụ cười giễu cợt.

- Người...

Mắt Tào Lôi mở to như con cú mèo.

- Một khi Khiên Cơ Độc nhiễm vào liền sẽ chết ngay tức khắc. Người... người vì sao không chết?

La Chỉnh lắc đầu.

- Sao ta phải nói cho người?

Phi đao trong tay đột nhiên xoẹt qua cổ Tào Lôi. Ngay sau đó La Chỉnh cũng không quay người lại mà trực tiếp rời đi.

Khiên Cơ Độc, một loại độc rất nổi danh, chỉ cần dính một chút cũng đã đủ để lấy đi mạng sống. Phối hợp với Thần Châm của Chu gia, một khi bắn kim châm ra, Tiên Thiên Sinh Linh cũng khó lòng phòng bị. Cũng bởi vì Tiên Thiên Sinh Linh có thể dùng chân nguyên ngăn cách độc tố ở bên

ngoài cơ thể, thế nhưng lại không thể cầm được kim châm bắn vào trong người.

Nếu như đứng trước mặt Tào Lôi là Mạnh Thường Quân, hay bất kỳ một cường giả Tiên Thiên nào khác. Chỉ sợ rằng giờ phút này đã là một cỗ xác chết rồi.

Thể chất của La Chỉnh đã vượt ra khỏi khái niệm thông thường. Loại chất độc này không ảnh hưởng chút nào với hắn.

Ngay khi quay đầu đi được vài bước, hắn bỗng nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh.

Một đạo hàn khí không ngừng kéo dài trên mặt đất, đông cứng hết thấy sự vật ở xung quanh. Bất luận là hoa cỏ, cây cối hay là bùn đất, nam thạch.

Đạo hàn khí kia đang hướng thẳng về phía La Chỉnh.

Ngay lúc đạo hàn khí lướt đến chân La Chỉnh, hắn liền nhảy ra khỏi nơi đang đứng.

Vụt vụt vụt!

Một đóa băng tuyết kết tinh nhọn hoắt nhanh chóng đâm lên chỗ hắn vừa đứng.

Đó là một đóa băng tuyết kết tinh cực kì xinh đẹp, nhưng mỗi mũi nhọn chìa ra từ khối băng đều nói lên sự nguy hiểm của nó.

Nếu như hắn không tránh kịp, chỉ sợ rằng cơ thể đã bị đâm bằng nhọn đó xuyên thủng rồi.

Thấy một màn như vậy, chân mày La Chỉnh cau lại, miệng thốt ra ba chữ:

- Hạ Thiên Thành?

Mấy cái cây trước mắt La Chỉnh đang dần nhiễm màu trắng xóa của tuyết, đang bị băng sương bao phủ.

Bất chợt như gió xuân đến, ngàn vạn cây lê nở hoa. Cảnh tuyết rơi giá buốt vốn chỉ có thể thưởng thức vào mùa Đông khắc nghiệt, nay lại xuất hiện tại nơi đây, ngay tháng sáu đầu Hạ..

Ngay tức khắc, Hạ Thiên Thành bước ra từ một cái cây bị đóng băng.

- Người thật sự cho rằng người có thể rời khỏi Long Thành sao?

Hạ Thiên Thành chậm rãi bước tới La Chỉnh. Ba thước xung quanh hắn liên tục có hoa tuyết rơi xuống.

- Hạ Thiên Thành ta từ có đã có thiên phú hơn người, mười sáu tuổi đã đi tòng quân. Dựa vào ngộ tính, thiên phú của mình, một đường đi lên như điều gặp gió. Tại Long Thành cũng được coi là nhân vật có mặt mũi, vậy mà lại để cho loại hậu bối như người vũ nhục trước mặt bao nhiêu người. Người nghĩ ta sẽ để người sống sao?

La Chỉnh lắc đầu, cười nói.

- Ta có mơ cũng chưa từng mơ tới.

- Vậy người còn không mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói? Ta có thể để cho người chết một cách thống khoái.

Chân nguyên trong tay chậm rãi lưu động, một cây trường thương được băng tinh ngưng kết xuất hiện ở trên tay Hạ Thiên Thành.

Thấy vậy, La Chỉnh liền nhanh chóng bỏ chạy!

Mười trọng cảnh giới của Tiên Thiên, mỗi một trọng đều chênh lệch nhau cực kỳ lớn.

Huống hồ Hạ Thiên Thành đã là Tiên Thiên Tứ trọng. Cho dù đã là Linh Khí Chi Thể, La Chỉnh cũng không nắm chắc phần thắng.

- Chạy?

Hạ Thiên Thành chợt cười giễu cợt. Mỗi bước hấn đi, trên mặt đất đều ngưng kết thành một mảng băng.

Khi Hạ Thiên Thành bắt đầu chạy, băng không ngừng được hình thành. Cho nên, hấn không phải là đang chạy, mà là đang lướt đi trên mặt băng.

So La Chỉnh đang chạy như điên, Hạ Thiên Thành lướt đi lại nhanh hơn rất nhiều!

Khi đạt tới tốc độ nhất định, Hạ Thiên Thành liền vung tay lên, ném băng thương về phía La Chỉnh.

Tốc độ của băng thương cực kỳ nhanh, có thể sánh ngang với tốc độ của kim châm mà Tào Lôi bắn lên La Chỉnh.

Cảm nhận được uy hiếp đến từ phía sau, La Chỉnh xoay người muốn tránh băng thương. Thế nhưng tiếc là hấn vẫn chậm một nhịp.

Xùy!

Băng thương đâm thẳng vào đầu vai La Chỉnh, không chỉ cắt qua áo quần, mà còn xé ra một lỗ trên vai. Máu tươi tuôn trào!

- Không hổ là Tiên Thiên Tứ trọng, lực lượng thật cường đại!

Đầu vai bị thương, lại không có thời gian để xử lý. Tiên Thiên Tứ trọng, thực lực quả thực quá kinh khủng, uy hiếp thật lớn.

Thế nhưng, uy hiếp dù có lớn, thì vẫn chưa đến mức phải tuyệt vọng.

Lúc trước hẳn bị Mẫu Hoàng đuổi giết, ngay cả dũng khí phản kích cũng không có.

Lúc này thì khác!

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần. La Chỉnh bật nhảy về trước, lộn vòng trên không trung, phi đao trong tay phóng ra phía sau.

Trước đây hẳn đã dùng phi đao để chiến đấu với Hắc Bạch Song Sát, bởi vì có sương mù che khuất, thế nên Hạ Thiên Thành vẫn chưa thấy được uy lực của phi đao.

Trong thấy La Chỉnh ném phi đao đến, Hạ Thiên Thành chợt cười lạnh, tay vẫy một cái. Một cái lá chắn bằng băng được ngưng kết ra.

Ngay cả Huyền Khí thượng phẩm còn không thể ngăn được thanh phi đao này, mảnh băng trên tay Hạ Thiên Thành lại càng không thể. Tàn phá phi đao trong nháy mắt liền cắt xuyên qua lá chắn, lao thẳng đến trán Hạ Thiên Thành.

Trở tay không kịp, Hạ Thiên Thành chợt hồn phi phách tán, tựa hồ như theo phản xạ, nhào người về phía trước tránh né. Mặc dù tránh được phi đao, thế nhưng lại chập vật cúi người trên mặt đất.

Một cường giả Tiên Thiên Tứ trọng lại bị một tiểu bối Luyện Tủy Cảnh ép đến như vậy...

Trước đây, Hạ Thiên Thành đã bị La Chỉnh làm nhục một lần, hiện tại lại bị tên tiểu tử này tính kế, thiếu chút thì mất mạng. Trong lòng nhất thời

dâng lên một cảm giác thất bại chưa bao giờ có.

Giờ phút này, trên trán Hạ Thiên Thành nổi gân xanh, lớn giọng mắng:

- Tiểu tử giáo hoạt. Ta muốn ngươi hối hận vì đã sống trên đời này!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tướng Quân

Hạ Thiên Thành không ngờ thanh phi đao bị tàn phá trong tay La Chỉnh lại có uy lực lớn đến thế.

Hắn rất có lòng tin vào lực phòng ngự của tấm khiên bằng được tạo ra từ chân nguyên của hắn, cho dù là Tiên Thiên cũng phải công kích ba, bốn lần mới có thể đánh vỡ được. Với lực phòng ngự như vậy, phi đao kia thật chẳng đáng để nhìn.

Nghĩ đến việc liên tục bị áp chế bởi một tiểu tử Luyện Tủy Cảnh, trong lòng Hạ Thiên Thành lại bùng lên lửa giận.

Hai tay vỗ xuống đất, chân nguyên tràn ra, trong nháy mắt liền hóa thành băng sương vô tận, tản mát ra tới trước, biến mặt đất thành một mặt băng bóng loáng, thậm chí còn có thể soi!

Sau đó Hạ Thiên Thành nhảy lên, trượt nhanh về phía La Chỉnh.

Vừa rồi hắn thiếu chút nữa thì bị thiệt thòi lớn. Ngã một lần, khôn hơn một chút. Hiện tại hắn cực kỳ đề phòng với phi đao quỷ dị trong tay La Chỉnh.

Với tâm trí của mình, Hạ Thiên Thành gần như chỉ trong chốc lát liền nghĩ ra kế sách đối phó.

Tay vẫy một cái, nguyên lực màu trắng lập lòe một hồi trong tay, sau đó liền có hơn năm cây trùy băng bén nhọn xuất hiện, tản ra từng đạo hàn khí trắng mờ.

Sau vài hô hấp, Hạ Thiên Thành đã đuổi tới La Chỉnh.

Tiếp đó liền thấy La Chỉnh xoay người lại, phi đao lạng lẽ phóng về phía Hạ Thiên Thành. Hạ Thiên Thành cười lạnh, năm cây trùy băng trong nháy mắt rời tay.

Keng keng keng keng keng!

Năm cây trùy băng chuẩn xác đánh vào phi đao. Tuy không ngăn cản được thế tới của phi đao, thế nhưng lại có thể khiến phi đao lệch hướng, lao thẳng xuống mặt đất.

- Còn muốn dùng chiêu này đối phó với ta sao? Ấu trĩ!

Hạ Thiên Thành tăng tốc đuổi theo.

La Chỉnh dùng sức kéo phi đao về, chỉ nghe thấy tiếng gió "vù vù" từ phía sau truyền đến. Tay Hạ Thiên Thành cầm một cây kích lớn bằng băng, đang đâm mạnh vào lưng hắn. Dường như muốn xuyên thủng cả người hắn.

- Kinh Thần Thứ!

Thấy thế, hắn cũng không tránh né mà từ trong đầu huyền hóa ra đạo mũi nhọn bằng linh hồn, mạnh mẽ phóng đến Hạ Thiên Thành.

Cùng lúc đó, thanh phi đao vừa rút về lại đảo quanh người La Chỉnh một vòng. Hắn dùng sức vung tay trái lên, phi đao lập tức đảo ngược ra sau, phóng về phía Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành vốn đang muốn nhất kích tất sát La Chỉnh La Chỉnh, đột nhiên trong đầu như bị thứ gì đó bèn nhọn đâm trúng. Đau đớn kịch liệt khiến mắt hắn tối sầm lại, đầu váng mắt hoa, phải đưa hai tay lên ôm lấy đầu.

Ngay khoảnh khắc này, trong lòng Hạ Thiên Thành bỗng dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm lúc này đã cứu hãn một mạng.

Cổ nén đau nhức do linh hồn bị tổn thương, mắt bất chợt nhìn thấy thanh phi đao chết tiệt kia lại bắn về phía mình. Dưới tình thế cấp bách, Hạ Thiên Thành chỉ có thể lặn một vòng, hiểm hiểm tránh được những bộ phận hiểm yếu.

Dù vậy bả vai vẫn bị phi đao cắt qua, máu tươi từ đầu vai chảy ra.

A a a a!

Hạ Thiên Thành như muốn phát điên.

“Rõ ràng chỉ cần bắt được tên tiểu tử kia liền có thể trong nháy mắt giết chết, vậy mà giờ đây lại khó giải quyết đến vậy.”

“Kinh nghiệm mấy chục năm đối địch nay lại không hề có tác dụng nào.”

Hạ Thiên Thành điên cuồng hét lên một tiếng, chân nguyên toàn thân như thủy triều khuếch tán ra ngoài, hóa thành hàng vạn mũi trùy băng bắn ra xung quanh.

Vụt vụt vụt vụt...!

Hàng vạn cây trùy băng bắn ra như mưa.

La Chỉnh chạy như điên về phía trước, đến ba mươi, bốn mươi trượng mới dừng lại. Nhưng vừa quay đầu nhìn lại, một màn mưa trùy băng kia cũng phải khiến hãn âm thầm kinh hãi.

Trong phạm vi ba mươi trượng xung quanh Hạ Thiên Thành, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị trùy băng phá hủy. Cây, hoa, cỏ,... hết thảy đều

bị trùy băng bén nhọn chẳng chịt đâm xuyên qua.

“Chân nguyên của Tiên Thiên Tứ trọng không ngờ lại hùng hậu như thế, cứ như là dùng mãi không cạn vậy.”

La Chỉnh cũng không có muốn dừng lại ở chỗ này lâu. Vừa rồi nhân cơ hội Hạ Thiên Thành vẫn chưa chuẩn bị đánh úp được một lần đã là may mắn rồi. Hiện tại có cơ hội trốn thoát, hiển nhiên hẳn phải nhanh nhanh mà đi rồi.

Thế nhưng Hạ Thiên Thành lại không muốn buông tha cho La Chỉnh dễ dàng như vậy. Thấy La Chỉnh muốn chạy trốn, hẳn liền trượt trên mặt băng, tiếp tục đuổi theo, trông vô cùng quỷ dị.

Tốc độ trốn chạy của La Chỉnh kém xa tốc độ của Hạ Thiên Thành.

Loại chuyện một đuổi một chạy không cùng đẳng cấp này, hẳn sẽ kết thúc trong thời gian ngắn.

Thế nhưng, cứ mỗi khi Hạ Thiên Thành sắp đuổi kịp La Chỉnh, La Chỉnh đánh ra hai chiêu.

Kinh Thần Thứ!

Tàn phá phi đao!

Tuy lúc đánh ra hai chiêu này vẫn không hề thay đổi gì, nhưng lại có công rất lớn trong việc trì hoãn truy kích của Hạ Thiên Thành.

Sau khi chạy được mười dặm, công kích do La Chỉnh tạo ra càng lúc càng yếu.

Mặc dù phi đao mang tính uy hiếp rất lớn, thế nhưng thân pháp của Hạ Thiên Thành lại rất nhanh, có thể nhẹ nhàng tránh né.

Kinh Thần Thứ tuy khó lòng phòng bị, thế nhưng mỗi khi La Chỉnh muốn dùng Kinh Thần Thứ để công kích, Hạ Thiên Thành liền kéo dài khoảng cách.

Đối với quyền công pháp Thiên giai, Kinh Thần Thứ này, La Chỉnh vẫn chưa lĩnh ngộ được sâu. Hiện tại phạm vi công kích của Hóa Hồn Vi Thích không lớn, cho nên chỉ cần giữ khoảng cách, chiêu này cũng không thể làm gì được Hạ Thiên Thành.

Trong nháy mắt, hai người lại chạy thêm năm dặm. Hạ Thiên Thành sau khi tránh được công kích của La Chỉnh, liền cười lạnh:

- Tiểu tử, nên kết thúc rồi! Băng Phong Vạn Lý!

Hai tay Hạ Thiên Thành chợt vỗ mạnh xuống đất. Hai đường băng tuyết nhỏ liền men theo mặt đất lan tràn về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn La Chỉnh vài lần.

Khi hai đường băng tuyết vượt qua La Chỉnh, bất chợt kết tinh thành hai đóa tinh thể băng tuyết. Hai đóa tinh thể băng tuyết này vừa xuất hiện liền nhanh chóng khuếch trương, biến lớn lên.

Xoạt xoạt xoạt xoạt!

Từ hai đóa băng tuyết ngưng kết ra những mũi băng nhọn hoắt, chẳng chịt đan xen vào nhau, phát ra thanh âm giòn vang rất lớn.

Cuối cùng hai đóa tinh thể băng hợp thành một ngọn tiểu băng sơn. Ngọn tiểu băng sơn này có hình dáng nửa vòng tròn, như một sơn cốc hình dạng trắng non lười liềm, hoàn toàn phong bế đường tiến bước của La Chỉnh. Bất kể là trước mặt, bên trái, hay bên phải, tất cả đều bị bủa vây.

Muốn rời khỏi Băng Tinh Sơn Cốc này, La Chỉnh chỉ có thể lui về sau. Thế nhưng nếu lui về sau, hẳn sẽ phải đối mặt với Hạ Thiên Thành.

- Nếu như để một tiểu bối Luyện Tủy Cảnh như người trốn thoát, Hạ Thiên Thành ta cũng không cần sống tiếp làm gì!

Mặt Hạ Thiên Thành lạnh lạnh, chậm rãi tiến đến La Chỉnh.

- Đừng nói khó nghe như vậy chứ. Người có thể đuổi theo ta lâu như vậy, thật đúng là không thấy nhiều a!

Trên mặt La Chỉnh mang ý cười, nói.

Hạ Thiên Thành lắc đầu:

- Nếu ta là người, rơi vào hoàn cảnh này, chắc chắn sẽ cười không nổi!

- Thật vậy a...

La Chỉnh ra vẻ kinh ngạc nói, ngay sau đó liền bất ngờ bắn ra một mũi châm mờ ảo về phía Hạ Thiên Thành.

- Kinh Thần Thứ!

Hạ Thiên Thành nhất thời linh hoạt ngửa người ra sau né tránh, đồng thời lộn một vòng trở về lại chỗ cũ, rồi lại tiếp tục tiến đến gần La Chỉnh, mở miệng nói:

- Người cho rằng chỉ với tiểu thủ đoạn này của người, ta sẽ hết lần này đến lần khác rơi vào sao?

- Tất nhiên người không ngu xuẩn đến như vậy.

Khóe miệng La Chỉnh hơi vênh lên.

- Cám ơn đã khen. Thế nhưng ta không có hứng thú với lời khen đến từ xác chết!

Lời vừa nói xong, một đạo trùy băng lớn bén nhọn chậm rãi thành hình. Xem ra Hạ Thiên Thành muốn cho La Chỉnh La Chỉnh một đòn cuối cùng.

La Chỉnh lại lắc đầu:

- Ta không hề khen người. Ý của ta là, so với ta tưởng tượng, không ngờ người lại càng ngu hơn!

Hạ Thiên Thành chợt sửng sốt, không hiểu lời này của La Chỉnh là có ý gì. Nhưng khi thấy La Chỉnh không hề có dị động gì, hắn lại cười lạnh nói:

- Đừng cố tỏ ra huyền bí làm gì. Cuối cùng thì người vẫn không tránh khỏi cái chết.

Nói xong, Hạ Thiên Thành vươn tay chỉ ra. Đạo trùy băng to lớn kia liền phóng thẳng đến La Chỉnh.

Uy lực của đạo trùy băng này cực kỳ khủng khiếp. Hiện La Chỉnh cũng không thể tránh né, đòn công kích này của Hạ Thiên Thành chắc hẳn sẽ thành công!

Nhưng khi trùy băng đi được nửa đường, bỗng dừng một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện. Phần trước của mũi băng bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành hàng nghìn, hàng vạn bông tuyết và nước đá rơi đầy mặt đất.

Trước mặt La Chỉnh như có một bức tường vô hình đang chặn lại đạo trùy băng to lớn kia.

- Chuyện này là sao?

Sắc mặt Hạ Thiên Thành trầm xuống, trong lòng chợt cảm thấy không tốt.

- La Chỉnh nói không sai, người đúng là không phải ngu... Mà là quá ngu rồi!

Một giọng nói vang lên từ phía sau Băng Tinh Sơn Cốc, ngay sau đó có một bóng người áo xanh hiện ra.

Sắc mặt Hạ Thiên Thành bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi:

- Cầu Hàn Thiên, hiện người vẫn còn muốn xen vào sao?

- Người sai rồi, ta không xen vào, ta chỉ đang chấp hành quân kỷ mà thôi! Người tự ý sửa đổi lộ tuyến hành quân, mưu hại *đồng liêu, khiến Thanh Lam Đội tổn thất mấy chục binh sĩ. Hơn nữa còn dám tự ý dùng hình, bắt giữ Lục Kiêu, đội trưởng của một tiểu đội. Nếu như không phải bọn ta đến kịp lúc, chỉ sợ rằng hiện tại Lục Kiêu đã là cái xác không hồn rồi. Người thân là một phần của Đế Quân, người không cảm thấy thẹn với lòng hay sao?

*Đồng Liêu: Bạn cùng làm quan.

Cầu Hàn Thiên bỗng nói ra một tràng dài, câu nào nói ra cũng mang ý quở trách hành vi phạm vào quân kỷ của Hạ Thiên Thành.

Dù sao Đế Quân cũng là một nhánh của quân đội, quân kỷ trong Đế Quân cực kỳ nghiêm khắc. Cho dù mấy chục mạng người của Thanh Lam Đội, xét ở Long Thành, đúng là không đáng để nhắc tới. Thế nhưng nếu lấy quân kỷ ra phân xử, tội của Hạ Thiên Thành đúng là đáng chém!

Chỉ là, ở trong Đế Quân Lục Kiêu không có ai chống lưng. Với địa vị bách phu trưởng của hắn, khẩn cầu không có đích đến, căn bản sẽ không có ai để ý. Đây cũng là lý do vì sao Hạ Thiên Thành bắt giữ Lục Kiêu. Hạ

Thiên Thành sợ rằng Lục Kiêu sẽ làm lớn chuyện, ảnh hưởng đến sự nghiệp của hắn.

- Vậy thì đã sao? Cầu Hàn Thiên, tuy người cũng là Tiên Thiên Tứ trọng, nhưng người nghĩ người có thể đánh thắng được ta sao?

Đối mặt Cầu Hàn Thiên, Hạ Thiên Thành cũng không kích động. Hắn tin thực lực của mình vẫn trên cơ Cầu Hàn Thiên.

- Ta biết người đã luyện ra Cực Hàn Ý. Tuy cùng là Tiên Thiên Tứ Trọng, thế nhưng ta không phải là đối thủ của người.

Cầu Hàn Thiên gật đầu nói.

Hạ Thiên Thành tự phụ cười nói:

- Nếu đã vậy, người cũng nên biết khó mà lui, nhanh chóng rời khỏi đây, coi như chuyện này không liên quan gì với người. Bằng không, cho dù đều là Đế Quân, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!

- Tuy có thực lực, thế nhưng người lại ngu...

Cầu Hàn Thiên cười nói:

- Ngu đến mức hoàn toàn không có đầu óc.

Lời vừa dứt, Băng Tinh Sơn Cốc đang vây khốn La Chính bỗng dưng rạn ra vô số vết nứt, sau đó "âm ầm" đổ vỡ thành mảnh vụn. Sau khi Băng Tinh Sơn Cốc hoàn toàn sụp đổ, bất chợt có một thân ảnh khôi ngô xuất hiện ở phía sau sơn cốc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Trở Về Tiểu Vũ Phon

Người nọ mặt chữ quốc, mắt to mày kiếm, khuôn mặt không giận mà uy. Trên người mặc một bộ giáp nặng điêu khắc hình một con Phi Long cực kì sống động.

Người này đúng là một trong hai vị đại phó soái, được biết như là Định Hải Thần Châm của Long Thành — Phi Long tướng quân, Tuần Phi Long.

Sau khi tất cả băng tinh vỡ vụn, Phi Long tướng quân vẫn giữ tư thế ngón tay đang duỗi ra.

Chỉ cần một cái búng tay đã khiến cả ngọn núi băng vỡ vụn trong nháy mắt.

Thấy cảnh tượng như vậy, La Chính nhin không được mà tắc lưỡi.

“Thực lực của người này quá kinh khủng!”

- Hạ Thiên Thành, ta coi trọng người như vậy, liên tục thăng cho người đến ba cấp bậc. Người lại báo đáp ta như vậy sao?

Trong mắt Tuần Phi Long lóe lên vẻ thất vọng.

- Tướng... Tướng quân. Không phải như vậy, là Gia Cát gia...

Thấy Tuần Phi Long, Hạ Thiên Thành sợ đến đứng tim. Giờ khắc này hẳn mới hiểu ra, trận đuổi giết này chính là một ván cờ!

- Gia Cát gia thì sao? Dù cho thể lực của Gia Cát gia có lớn đi chăng nữa, cũng không ảnh hưởng gì đến Đế Quân ta. Thân là tướng lĩnh của Đế Quân, người không xem quân kỷ ra gì. Ta thật quá thất vọng về người.

Tuần Phi Long lắc đầu, lạnh lùng quát.

- Người còn di ngôn gì muốn nhắn nhủ thì mau nói đi!

Đế Quân do Phần Thiên Cung trực tiếp nắm giữ, thế nhưng người trong Thất Đại Thế Gia lại có không ít người giữ chức trong Đế Quân. Dù vậy, là người giữ chức vụ trọng yếu trong Đế Quân, Tuần Phi Long cũng không chú ý quá nhiều đến mặt mũi của Gia Cát gia.

- Ta...

Sắc mặt trắng bệch, Hạ Thiên Thành đã hiểu, Phi Long tướng quân đang muốn giết hắn ngay đây.

Biết vậy, Hạ Thiên Thành liền xoay người bỏ chạy.

Hạ Thiên Thành đuổi giết mà đến, tốc độ rất nhanh. Hiện tại quay đầu chạy trốn tốc độ cũng không chậm.

Thế nhưng, Tuần Phi Long chỉ bước ra một bước.

Một bước này vậy mà lại vượt hơn trăm trượng, trong nháy mắt đã tiếp cận sau lưng Hạ Thiên Thành. Tuần Phi Long nhẹ nhàng điểm nhẹ ngón tay vào lưng Hạ Thiên Thành.

Phốc!

Không hề có thương tích nào xuất hiện trên cơ thể, chỉ thấy Hạ Thiên Thành phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống mặt đất, trở thành một cái xác không hồn.

- Mạnh... Mạnh quá!

“Đây mới thật sự là cao thủ võ đạo!”

Chứng kiến Tuần Phi Long ra tay, La Chỉnh chợt cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hạ Thiên Thành, một Tiên Thiên Tứ trọng, ở trước mặt Phi Long tướng quân chẳng khác gì một con kiến hôi.

“Nếu như có đủ thời gian, nếu ta có năng lực như vậy, chuyện cứu La Yên có lẽ sẽ dễ hơn rất nhiều.”

Tuần Phi Long xử lý chuyện Hạ Thiên Thành xong, quay đầu nhìn Cầu Hàn Thiên, nói:

- Chuyện này coi như dừng ở đây. Ta hi vọng sự việc lần này sẽ không ảnh hưởng đến lòng quân trong Long Thành.

Cầu Hàn Thiên mặt nghiêm nghị đáp:

- Vâng, tướng quân!

Tuần Phi Long nhìn kỹ La Chỉnh, sau đó bước chân rời đi. Chỉ có vài bước đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt La Chỉnh.

Chỉ là nhìn thoáng qua, vậy mà La Chỉnh vẫn cảm nhận được một cỗ áp lực lớn chèn ép, như thể mọi bí mật của hắn đều bị Tuần Phi Long nhìn thấu vậy. Thậm chí sau khi Tuần Phi Long rời đi được một lúc, tim của hắn vẫn còn đang đập mạnh thình thịch.

Khôi phục vẻ bình tĩnh, La Chỉnh quay qua Cầu Hàn Thiên chấp tay mà nói:

- Đa tạ Cầu đại nhân, lần này nếu như không có ngài, sợ rằng ta không thể ứng phó nổi...

Cầu Hàn Thiên cười ha hả một tràng, nói:

- Chuyện này có là gì mà phải cảm với chả tạ. Việc Thường Quân thiếu chủ đã phân phó, tất nhiên ta phải làm cẩn thận. Thế nhưng tiểu tử nhà người cũng quá biến thái đi a! Bị Hạ Thiên Thành đuổi ở phía sau mà vẫn có thể dẫn hãn đi xa như vậy.

Trước đây, Cầu Hàn Thiên cũng đã biết rằng thực lực của La Chỉnh vượt xa đồng cấp. Tuy nhiên, hãn lại càng biết rõ về thực lực của Hạ Thiên Thành hơn. Trong hàng ngũ tướng lĩnh bậc trung của Long Thành, chỉ có mỗi mình Hạ Thiên Thành có thể giác ngộ ra Ý, tuyệt đối là trụ cột của Đế Quân. Cho dù là Cầu Hàn Thiên hãn cũng không nắm chắc phần thắng khi đối đầu với Hạ Thiên Thành.

Vậy mà La Chỉnh lại có thể chạy xa đến như thế. Cầu Hàn Thiên không thể không nhìn lại La Chỉnh bằng con mắt khác. Đồng thời, hãn cũng hiểu ra vì sao trước lúc rời đi, Mạnh Thường Quân lại nói hãn phải hết sức phối hợp với La Chỉnh.

“Nếu như không chết yếu, tiểu tử này nhất định sẽ trở thành bá chủ một phương, là đối tượng đáng để Mạnh gia giao hảo. Trên thế gian này có rất nhiều thiên tài, nhưng thuận lợi lớn mạnh lại không có bao nhiêu. Con đường tương lai của hãn, vẫn phải xem chính hãn đi như thế nào.”

Xử lý xong thi thể, Cầu Hàn Thiên liền quay về Long Thành, còn La Chỉnh trở về tụ hợp cùng Lục Kiêu.

Chuyện La Chỉnh lên kế hoạch, Lục Kiêu cũng không biết rõ cho lắm. Nhưng trước đó La Chỉnh đã từng thoát khỏi được Mẫu Hoàng, khiến Lục Kiêu rất có lòng tin, rằng La Chỉnh có thể trốn thoát Hạ Thiên Thành.

Lục Kiêu cho Thanh Lam Đội ở lại chờ hai canh giờ, rồi cuộc cũng thấy La Chỉnh trở về.

- La Chỉnh huynh, Hạ Thiên Thành đâu rồi? Hẳn là...

Hẳn muốn hỏi liệu có phải La Chỉnh đã giết Hạ Thiên Thành hay không, dù sao La Chỉnh cũng đã từng đem tinh hạch của Mẫu Hoàng về.

La Chỉnh gật đầu:

- Hạ Thiên Thành chết rồi.

- Không phải là huynh giết thật đấy chứ?

Mắt Lục Kiêu mở to như chuông đồng.

La Chỉnh nhún vai cười nói:

- Ta làm gì có thực lực đó, là Phi Long tướng quân giết.

- Phi Long tướng quân!?

Nghe được tên của người giữ chức phó soái của Long Thành, trên mặt Lục Kiêu chợt hiện lên vẻ kính sợ.

- Hạ Thiên Thành đã đền tội, Phi Long tướng quân hi vọng chuyện này không lan truyền ra ngoài. Huynh nên quản tốt binh lính một chút.

La Chỉnh nhắc nhở.

- Yên tâm, các huynh đệ của ta sẽ giữ kín như bưng chuyện này!

Lục Kiêu thận trọng đáp, hẳn không ngờ chuyện này sẽ kinh động đến Phi Long tướng quân.

Cùng ngày, sau khi hoàn thành nhiệm vụ săn giết Đao trùng, Thanh Lam Đội và La Chỉnh liền trở về Long Thành.

Nỗi phiền muộn trong lòng mấy ngày nay của Lục Kiêu cũng bị quét sạch. Hắn kéo La Chỉnh đi tửu quán uống vài hũ rượu lâu năm. Nếu như không phải La Chỉnh đã nhắc nhở rằng, không được lan truyền chuyện này ra ngoài, thì hiện tại hắn đã ngửa mặt lên trời mà cười lớn rồi. Hôm nay hắn phải say một phen mới được.

Uống rượu xong, La Chỉnh trở lại nơi ở. Sau khi vận chuyển Tử Đan Chân Khí đi một vòng, cảm giác men say cũng dần được hóa giải.

Thu hoạch của hắn tại chuyến đi Long Thành lần này xem ra cũng khá phong phú.

Không chỉ số lượng tinh hạch của Đao Trùng đã vượt quá mong đợi, mà còn ngoài ý muốn kiếm được một viên tinh hạch của Hỏa Hạch Sư. Hơn nữa, thân thể còn được Địa Tâm Hỏa dung luyện, tấn thăng lên Linh Khí Chi Thể.

Ngồi trên giường, La Chỉnh lật tay lấy hai cây đoản kích của Hắc Bạch Song Sát ra.

Hai cây đoản kích này đều là Huyền Khí thượng phẩm. Tuy một trong hai cây bị phi đao chém đứt thành hai, thế nhưng cũng không có ảnh hưởng gì. Dù sao cũng là để cho hắn luyện ra Tinh Hoa Thiết Thủy mà thôi.

Ngồi ngay ngắn trên giường, tâm thần tiến vào câu thông với lò luyện trong cơ thể. Ngay sau đó, hắc hỏa cuộn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt liền luyện hóa xong hai cây đoản kích.

Theo La Chỉnh suy đoán, một cây đoản kích hắn có thể luyện ra được năm giọt, hai cây là mười giọt.

Thế nhưng thực tế lại khác với suy đoán của hãn. Hai cây đoản kích vậy mà có thể dung luyện ra được tận mười giọt Tinh Hoa Thiết Thủy!

La Chỉnh vẫn còn khá mơ hồ đối với việc một thanh Huyền Khí rốt cuộc có thể luyện ra bao nhiêu giọt Tinh Hoa Thiết Thủy. Chỉ là, phẩm cấp càng hai, Thiết Thủy được dung luyện ra sẽ càng nhiều. Điều này hãn là không sai.

Hãn lại không biết rằng, hai cây đoản kích này một khi kết hợp quần công lại với nhau, uy lực thậm chí có thể sánh với Linh Khí. Chỉ tiếc là Hắc Bạch Song Sát còn chưa kịp vận dụng thì đã bị La Chỉnh chém chết. Cho nên uy lực của hai cây đoản kích vẫn còn chưa từng được phát huy.

Mười lăm giọt nước thép tinh hoa bị hắc hỏa cuốn vào trong đầu. Chỉ một chốc lát sau, ba mảnh Long Lân trên thân Thanh Long chợt phát ra hào quang màu lục bích.

Giờ phút này, trên người Thanh Long đã có bảy mảnh Long Lân được thấp sáng. Lực lượng của La Chỉnh lại tăng lên không ít.

Nhưng hãn hiểu rằng, khuyết điểm của hãn không nằm ở mặt sức mạnh, mà nằm ở mặt cảnh giới!

So với đám đệ tử sĩ tộc quần là áo lượt, hãn và bọn họ như hai thái cực trái ngược nhau.

Hầu hết đệ tử sĩ tộc đều dựa vào các loại thần đan, thần dược mà tu luyện, tuy đạt đến cảnh giới cao, thế nhưng chỉ có cái mã bên ngoài mà thôi. Bất luận là về thực lực hay về kinh nghiệm chiến đấu đều thua xa La Chỉnh. La Chỉnh thì ngược lại, tuy thực lực vượt xa đồng cấp, thế nhưng cảnh giới lại quá thấp, mới chỉ là Luyện Túy Cảnh.

Hãn cũng chẳng thể làm gì hơn. Muốn cảnh giới tăng lên cần phải có thời gian tích lũy. Từng bước, từng bước mà đi căn cơ mới vững chắc.

Tiến vào Thanh Vân Tông được hơn một tháng, từ Luyện Tạng Cảnh đột phá lên Luyện Tủy Cảnh, tốc độ này đã là rất kinh khủng rồi. Trong khoảng thời gian rèn luyện tại Long Thành, La Chính cảm thấy cốt cách và cốt tủy lại tinh khiết hơn không ít, dường như đang có xu hướng tiến đến Luyện Tủy Cảnh đỉnh phong.

“Thế nhưng, trong Thanh Vân Tông, cường giả tầng tầng lớp lớp, Luyện Tủy Cảnh thật đúng là còn chưa đủ nhìn.”

“Xem ra, khi trở lại Thanh Vân Tông, đi Luyện Ngục Sơn thăm hỏi La Yên xong, phải nghĩ cách để ‘ăn đòn’ nhiều hơn, để dòng nước ấm cọ rửa thân thể, tăng cảnh giới lên mới được.”

“Nếu thật sự không tìm được người, tổn chút Phương Tinh mượn người ta đánh mình cũng không phải ý tồi...”

La Chính suy nghĩ lung tung cả đêm.

Ngày hôm sau, Lục Kiêu đem theo vài binh sĩ của Thanh Lam Đội đến đưa tiễn.

Thân là bách phu trưởng của Đế Quân, quân lương của Lục Kiêu cũng không nhiều, chỉ tặng một ít rượu ngon để biểu hiện tâm ý.

La Chính vui vẻ nhận quà, sau khi nói lời cảm tạ xong liền bước lên Phi Thiên Liễn.

...

Mấy canh giờ sau, Phi Thiên Liễn trở về Thanh Vân Tông.

Đi ngang qua Luyện Ngục Sơn cao vút trong mây, tâm tình La Chính có chút thấp thỏm không yên.

Hắn nhận nhiệm vụ săn giết Dao Trùng, chính là để tích góp điểm tích lũy. Mà tích góp từng chút một điểm tích lũy để làm gì? Chính là để tiến vào Luyện Ngục Sơn.

Nghĩ đến việc sắp gặp được La Yên, hắn há có thể không kích động.

Chiếc Phi Thiên Liễn không lồ chậm rãi dừng lại sát bên Thanh Thiên Thai, La Chỉnh và các đệ tử Thanh Vân Tông khác nối đuôi nhau bước ra. Ngay sau khi ra ngoài, hắn liền dùng bộ pháp, hướng về phía Tiểu Vũ Phong mà chạy như điên.

“Nhận nhiệm vụ từ Tô đạo sư, vậy giao nộp nhiệm vụ hắn cũng phải tìm Tô đạo sư!”

La Chỉnh vừa đi vừa suy nghĩ. Thế nhưng, khi đến giữa Tiểu Vũ Phong, tại tu luyện tràng của đệ tử ngoại môn, hắn lại chợt nhận ra, tất cả đệ tử ngoại môn đều tụ tập lại ở nơi đây. Mặt mày ai nấy đều mang vẻ khẩn trương, nhao nhao thảo luận gì đó.

- Chu Hiển, Mạc Xác, mọi người ở đây làm gì? Sao tất cả đệ tử ngoại môn đều tụ lại hết ở đây vậy?

La Chỉnh mơ hồ hỏi.

Chu Hiển, Mạc Xán nhìn thấy La Chỉnh, ánh mắt lập tức sáng lên.

- La Chỉnh, huynh cũng giỏi đấy. Dám vụng trộm xuống núi, thoáng cái đã nửa tháng, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Có phải huynh đi ăn chơi lêu lổng ở Đế Đô hay không?

Chu Hiển cười nói.

- La Chỉnh huynh không phải loại người này, hắn là có chuyện gấp cần làm.

Mạc Xán lắc đầu nói. Mặc dù không có thực lực, thế nhưng mắt nhìn người của hắn lại rất chuẩn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đỗ Mồ Hôi Lạnh

Trước khi rời khỏi Thanh Vân Tông, đi đến Long Thành, La Chính vẫn chưa nói cho mọi người biết chuyện mình đã tiếp nhận nhiệm vụ.

Cho nên, khoảng thời gian mà hăn biến mất, mọi người cũng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Việc này nói ra rất dài, mà hôm nay có chuyện gì xảy ra tại Tiểu Vũ Phong sao? Sao mọi người đều tụ tập lại ở chỗ này?

La Chính nhìn thoáng qua nói.

Rất nhiều người sau khi tiến vào Thanh Vân Tông đều một lòng tôi luyện võ đạo, luôn muốn nâng cao thực lực bản thân, thậm chí có một vài người ngoại trừ ăn cơm ra, rất hiếm khi đi ra khỏi tu luyện tràng. Vậy mà hôm nay hầu hết đều tụ tập lại ở đây. Đối với La Chính, tình huống này cực kỳ hiếm gặp.

- La Chính huynh, trong khoảng thời gian huynh đi vắng, Tiểu Vũ Phong ta đã chọc phải ố phiền phức a!

Mạc Xán giải thích:

- Thế nhưng cũng không liên quan nhiều đến chúng ta. Dù sao tranh chấp giữ những người đó chúng ta cũng không thể xen vào được.

- Phiền phức sao? Là có chuyện gì?

La Chính hơi kinh ngạc.

“Tuy Tiểu Vũ Phong đứng hạng bát trong ba mươi ba ngọn sơn phong. Nhưng dù sao cũng là ở trong Thanh Vân Tông, có ai dám đến gây chuyện cơ chứ?”

Trông thấy dáng vẻ nghi hoặc của La Chính, Chu Hiên liền nói thêm:

- Vài ngày trước, đệ tử Tiểu Vũ Phong ta và đệ tử Ngốc Thửu Phong xảy ra mâu thuẫn với nhau, sau cùng chuyện trực tiếp truyền đến tai các vị đạo sư, cũng vì vậy mà vị đạo sư của Ngốc Thửu Phong phát khởi khiêu chiến với Tiểu Vũ Phong ta.

- Khiêu chiến? Không phải chỉ có đệ tử mới có thể khiêu chiến với nhau sao?

La Chính vẫn có chút mù mờ hỏi.

Chu Hiên mỉm cười, lại nói:

- Không chỉ thế đâu, giữa các sơn phong cũng có thể khiêu chiến với nhau. Trong Thanh Vân Tông, các có rất nhiều loại, nhiều kiểu tỷ thí, xếp hạng khác nhau. Ngoại trừ đợt thi đấu giữa các ngọn sơn phong ba năm một lần ra, còn có thí luyện nội môn, thí luyện ngoại môn diễn ra mỗi năm một lần, còn có cả các ngọn sơn phong có thể tự do phát động khiêu chiến với nhau. Cũng như lần này Ngốc Thửu Phong khiêu chiến Tiểu Vũ Phong ta, chỉ cần các vị đạo sư của hai ngọn sơn phong đều đồng ý, tất cả các đệ tử ngoại môn đều có thể tham gia.

Đùng ùng ùng ùng!

Chu Hiên đang nói, từ phía lôi đài chợt có tiếng trống vang lên.

Phần đông ngoại môn đệ tử nghe thấy tiếng trống đều vọt tới.

Chu Hiên thấy thế liền nói:

- La Chỉnh huynh, khiêu chiến hôm nay lại bắt đầu rồi, chúng ta cùng đi qua đó đi!

Trên đường đi đến lôi đài, La Chỉnh xem như cũng hiểu được sơ qua về quy củ của loại khiêu chiến này.

Thanh Vân Tông thiết lập ra quy tắc khiêu chiến này, chính là để cổ vũ các ngọn sơn phong, khích lệ các đệ tử qua tỷ đấu mà cùng nhau tiến bộ.

Loại khiêu chiến giữa sơn phong và sơn phong này, không chỉ cho riêng đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn cũng có. Chỉ là, lần này chính là lần tỷ đấu của đệ tử ngoại môn giữa hai bên.

Căn cứ theo lời Chu Hiến nói, kỳ thực lần khiêu chiến này Ngốc Thứ Phong đã lên kế hoạch từ lâu. Bọn hắn lợi dụng đệ tử ngoại môn để thêu dệt lên đầu đuôi, sau đó làm lớn chuyện này lên, cuối cùng là đạo sư của hai bên ra mặt. Chuyện xảy ra sau đó thường là hai bên khiêu chiến để kết thúc loại tranh chấp này.

Về phần tại sao một ngọn sơn phong xếp thứ hai mươi tư như Ngốc Thứ Phong lại tìm đến Tiểu Vũ Phong, nguyên nhân chính vẫn là ‘quả hồng mềm dễ bóp’.

Thực lực tổng thể của Tiểu Vũ Phong xếp hạng cuối cùng, cơ hồ vẫn thường bị những kẻ khác lấn át, xem thường.

Mà sơn phong khiêu chiến một khi chiến thắng, toàn bộ tài nguyên trong vòng một tháng, như Nguyệt Lệ — tiền tiêu, các loại đan dược,... của ngọn sơn phong thua cuộc đều sẽ thuộc về ngọn sơn phong thắng cuộc.

Theo lý mà nói, các vị đạo sư của Tiểu Vũ Phong là người ở ngoài sáng, biết không địch lại hẳn sẽ không tiếp nhận khiêu chiến. Còn tại sao lại chấp nhận lời khiêu chiến của Ngốc Thứ Phong, chuyện bên trong Chu Hiến cũng không biết rõ.

La Chỉnh cùng Mạc Xán, Chu Hiển theo đám đệ tử ngoại môn chen vào trong võ đài.

Bởi vì đều liên quan đến phúc lợi của mình, cho nên hầu hết đệ tử ngoại môn đều có mặt. So với trận tỷ đấu giữa La Chỉnh và Dương Liệt, người đến xem cũng phải đông gấp hai, ba lần. Tuy xung quanh lôi đài rất rộng rãi, thế nhưng với lượng người đông như vậy vẫn cực kỳ chật chội.

Người đến xem không chỉ có mỗi đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong.

Phía xung quanh vẫn có lác đác một vài đệ tử mặc áo đen. Ngay cả đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong vốn rất hiếm khi thấy mặt cũng đã tới quan chiến.

Tuy rằng đệ tử nội môn không thể tham gia vào trận khiêu chiến, cho dù đệ tử ngoại môn chiến bại cũng không có ảnh hưởng gì, thế nhưng loại khiêu chiến giữa hai sơn phong này lại liên quan đến danh dự của Tiểu Vũ Phong, bọn hắn vẫn có chút lưu ý đến chuyện này.

La Chỉnh tìm đến một vị trí để quan chiến, vừa ngẩng đầu nhìn lên liền trông thấy Chương Vô Huyền.

- A, vì sao là Vô Huyền huynh lại lên lôi đài?

La Chỉnh buồn bực hỏi.

Chu Hiển giải thích nói:

- Ngốc Thửu Phong khiêu chiến đã đánh qua ba trận rồi, Tiểu Vũ Phong ta xuất ra ba người, theo thứ tự là, đệ tử ngoại môn xếp hạng thứ mười sáu Trần Hào, xếp thứ mười ba Trịnh Hạ Long và xếp thứ chín Từ Cửu Hi. Kết quả cả ba trận đều bại, lần này đến lượt Vô Huyền huynh rồi.

Nghe đến đó La Chỉnh liền hiểu ra, tình thế hiện tại của Tiểu Vũ Phong cũng không được ổn cho lắm.

Đối với phúc lợi hàng tháng, La Chỉnh cũng không để tâm cho lắm. Tác dụng của đan dược cũng chỉ có hạn, Nguyệt Lệ hãn cũng không coi vào đâu. Nhưng là đệ tử của Tiểu Vũ Phong, là một phần của một tập thể. Nếu có thể, hãn cũng không ngại góp một phần sức lực.

- Đã bắt đầu, đã bắt đầu rồi. Bên Ngốc Thấu Phong chính là tên Điền Nghị kia, hãn đã liên tiếp đánh bại ba người bên ta rồi. Không biết liệu Chương Vô Huyền có chống đỡ được hay không!

- Ài, rất khó nói. Thực lực của Chương Vô Huyền đúng là không tệ. Thế nhưng dù có đánh bại Điền Nghị thì đã sao? Ở Ngốc Thấu Phong, thực lực của Điền Nghị cũng chỉ xếp thứ mười sáu mà thôi. Đánh bại Điền Nghị, Ngốc Thấu Phong chắc chắn sẽ phái ra người có thực lực cao hơn. Đến lúc đó, không biết Tiểu Vũ Phong ta phải đối ứng ra sao a!

Nghe đám đông đệ tử của Tiểu Vũ Phong bàn luận âm ỉ, có thể nghe ra được, bọn hãn không có cái nhìn gì tốt đối với trận tỷ thí này.

Ở trong đám người, La Chỉnh trông thấy một người nhảy lên lôi đài. Người này thân hình cao gầy, giống như là cây trúc vậy, từ trong thanh âm nghị luận xung quanh, hãn đây là tên Điền Nghị kia.

Điền Nghị vừa lên đài liền nhìn đám đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong xung quanh một vòng, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ ngạo nghễ, sau đó hãn nhìn thẳng vào Chương Vô Huyền, cười nói:

- Tiểu Vũ Phong thiếu người sao? Không ngờ lại phái một tên béo lên đài?

Xôn xao ——

Khiêu chiến các sơn phong khác, đều là đứng trên địa bàn của người ta. Dưới tình huống thông thường, dù có nắm chắc phần thắng đi nữa, cũng nên tỏ vẻ khiêm tốn một chút.

Dù sao nếu chọc giận toàn bộ đệ tử của sơn phong khác, khó nói liệu đám đệ tử này có cùng nhau hợp lực đánh hội đồng hay không. Mặc dù Thanh Vân Tông môn quy nghiêm ngặt, thế nhưng nhiều người cùng phạm, luật cũng không thể trách được. Nếu Điền Nghị thật bị loạn quyền đánh chết, vậy cũng là chết oan.

“Không ngờ tên Điền Nghị này sau khi thắng một mạch ba trận liền hống hách như vậy.”

Phần đông đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong nghe được lời nói kia, cả đám đều lên tiếng quát mắng.

Điền Nghị không hề có vẻ gì là sợ hãi, thân đứng thẳng trên lôi đài, miệng hô to:

- Nguyên một đám kêu gào cái gì? Có gan nói, thì lên lôi đài khiêu chiến. Điền gia các người ở chỗ này, các người đến một ta đánh một, tới mười đánh mười. Cả đám Tiểu Vũ Phong các người chỉ là loại phế vật muôn đời vẫn xếp hạng bát. Ta thấy hay là xóa tên Tiểu Vũ Phong khỏi ba mươi ba ngọn sơn phong thì tốt hơn a!

Nghe được lời mà Điền Nghị nói, La Chính nhướng mày. Phần đông đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong thì càng chửi âm ỉ hơn, cục diện dường như đang có xu hướng vượt khỏi tầm kiểm soát.

Vào lúc này, Chương Vô Huyền vẫn cười không nói chột phát phát tay.

Khuôn mặt vốn luôn tươi cười giờ đây lại vô cùng nghiêm nghị. Loại biểu cảm bình tĩnh này xuất hiện trên người của một người béo mập, đúng

là khiến người ta phải cảm thấy quý dị.

Dị động của Chương Vô Huyền bất chợt trấn trụ cả tràng diện.

Dù sao thì Chương Vô Huyền vẫn là đệ tử ngoại môn xếp hạng thứ bảy của Tiểu Vũ Phong.

Hắn là người rất dễ gần, không có bất kì một chỗ dựa nào, trong Tiểu Vũ Phong cũng không hề đặc tội với ai.

Người như vậy, thật giống như một kẻ vô danh đâu đâu cũng có.

Thế nhưng mọi người đều biết rõ, ẩn giấu bên trong cái thân xác mập mạp kia, chính là một kẻ có thực lực mạnh đến kinh người, một kẻ cực kỳ lợi hại.

Một vài đệ tử ngoại môn có chút lâu năm vẫn còn nhớ rõ thời điểm Chương Vô Huyền vừa mới tiến vào Tiểu Vũ Phong, ai nấy đều cảm thấy đây là một kẻ mềm yếu dễ bắt nạt, đều tìm đến hắn để gây phiền phức. Kết quả cả bọn đều bị Chương Vô Huyền dễ dàng đánh văng xuống đất.

Lúc đấy mọi người mới hiểu được, kẻ trông có vẻ nhu nhược hiền lành này, tuyệt đối là một nhân vật cực kì lợi hại.

Chương Vô Huyền thực lực trong ổn có sâu, xếp hạng thứ bảy trong đám đệ tử ngoại môn.

Thế nhưng, có không ít người suy đoán rằng, Chương Vô Huyền đang che giấu thực lực. Nếu như dốc sức thêm một chút, Chương Vô Huyền muốn đạt được xếp hạng thứ năm cũng không phải là chuyện gì khó.

- Điền Nghi, khiêu chiến giữa các sơn phong ở Thanh Vân Tông là chuyện tỷ thí hết sức bình thường. Lời người vừa nói thật hơi bị quá đáng.

Chương Vô Huyền lạnh mặt nói.

Đây cũng là tính cách của Chương Vô Huyền. Nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ giờ phút này đã lao vào vừa đánh vừa mắng rồi. Làm sao có thể nói năng lưu loát, uyển chuyển như Chương Vô Huyền. Trên thực tế, những người hiểu rõ Chương Vô Huyền đều biết rằng, hắn đang cực kỳ phẫn nộ, chỉ là cách tỏ ra tức giận khác với những người khác mà thôi.

Điền Nghị không hề nhận ra sự phẫn nộ của Chương Vô Huyền, mặt tràn đầy vẻ mỉa mai, lắc đầu nói:

- Quá đáng thì đã sao? Lời ta nói có gì không đúng? Nếu như Tiểu Vũ Phong đã hết người, vậy thì mau mau nhận thua đi. Ngốc Thửu Phong bọn ta mới có thể lĩnh thưởng sớm hơn một chút. Hiện tại các ngươi đã không có ai, lại phái ra cái tên béo này, thật đúng là làm ta quá thất vọng.

- Có thất vọng hay không, tỷ thí xong rồi hẵng nói. Tốn nhiều nước miếng như vậy, thật giống như đàn bà! Ngốc Thửu Phong cũng không hơn gì cái này.

Chương Vô Huyền lắc đầu đáp lễ nói.

- Đàn bà?

Điền Nghị cười ha ha nói:

- Được, vậy thì cứ đến thử xem, để ta cho người biết thế nào là thua cuộc!

Nói xong, Điền Nghị liền giơ hai tay lên, từng đạo chân khí màu nây từ trong cơ thể bộc phát ra. Sau đó hắn khẽ quát một tiếng, khống chế luồng chân khí màu nây kia đánh vào mặt của lôi đài.

- Thần Mộc Tiêm Thứ!

Bang bang!

Thấy một màn như vậy, lông mày La Chính hơi nhinh lên.

“Chân khí của tên Điền Nghị này tựa hồ như có lực tương thích rất lớn, vậy mà lại có thể dẫn động vào trong thép tinh luyện tạo nên lôi đài.

Ngay sau đó, dưới chân Chương Vô Huyền chợt có quang mang màu nâu phát động, ngay tức khắc liền có hai cái cọc gỗ trời lên.

Điền Nghị dù sao cũng chỉ mới là Bán Bộ Tiên Tiên, khống chế chân khí biến thành Thần Mộc Tiêm Thứ vẫn còn có chút hư ảnh. Nếu như đổi lại là Tiên Thiên Sinh Linh, thì lúc này thứ vọt lên ắt hẳn là Thần Mộc chân chính.

“Dù vậy, uy lực của Thần Mộc cũng không thể khinh thường. Nếu như bị Thần Mộc đâm trúng, cho dù không chết cũng phải mất đi nửa cái mạng.”

La Chính cũng phải toát mồ hôi lạnh thay cho Chương Vô Huyền.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ta Chiến Với Người!

Ấn tượng của mọi người về người người mập đều là phản ứng chậm chạp, hành động trì trệ. Nhưng giờ phút này, Chương Vô Huyền lại phá vỡ cái ấn tượng này.

Mặc dù với thân thể mập mạp, thế nhưng Chương Vô Huyền lại di chuyển cực kì quỷ dị, nhanh nhẹn tránh được Thần Mộc Tiêm Thứ của Điền Nghị.

Mỗi khi một Thần Mộc Tiêm Thứ xuất hiện dưới chân, hắn liền tránh né qua bên cạnh.

Điền Nghị liên tiếp đánh ra hơn mười cây Thần Mộc Tiêm Thứ, từng cây Thần Mộc nhọn hoắt không ngừng đâm ra, nhưng lại không có một cây nào đánh trúng mục tiêu.

Sau khi Chương Vô Huyền thoát ần thoát hiện hơn mười lần, thân thể mập mạp đã đứng ngay trước mặt Điền Nghị, mặt khôi phục lại dáng vẻ tươi cười trước đó. Chỉ là, trong giọng nói lại bao hàm thêm sự mỉa mai:

- Hình như chiêu này của ngươi không có hiệu quả rồi?

Nghe được lời Chương Vô Huyền nói, Chu Hiến liền giải thích với La Chính:

- Điền Nghị này thật ra cũng không mạnh mẽ gì, hắn hoàn toàn dựa vào Thần Mộc Tiêm Thứ quỷ dị bất ngờ đánh ra từ dưới đất, cực kì khó

tránh né. Chúng ta thua liền ba trận đều là vì thua ở một chiêu này, cho nên Vô Huyền huynh mới nói như vậy.

La Ching nhẹ gật đầu.

Công pháp này của Điền Nghị đúng là cũng có cái hay. Nếu như so sánh, phương thức tấn công của Điền Nghị này cũng cùng một loại với Hạ Thiên Thành. Cả hai đều dẫn động chân khí xuống mặt đất, sau đó bất ngờ công kích. Đương nhiên, thực lực Hạ Thiên Thành rõ ràng mạnh hơn Điền Nghị gấp trăm lần.

Loại phương thức đánh bất ngờ này đúng là hiệu quả. Chỉ là, đối với người luyện võ, kiêng kị nhất là dùng đi dùng lại mãi một chiêu thức không có tính biến hóa.

Bởi, một khi chiêu số bị đối phương nhìn thấu, lúc đó sẽ cực kì bị động.

“Điền Nghị này liên tiếp sử dụng một chiêu thức trong cả ba trận tỉ thí. Phần lớn đệ tử Tiểu Vũ Phong đều trông thấy, trong lòng tự nhiên sẽ cân nhắc phương thức hóa giải.”

La Ching cẩn thận để thấy, dưới chân Chương Vô Huyền đang ẩn ẩn một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt. Rất nhanh, hắn cũng đã hiểu ra phương pháp phá giải.

“Muốn phá giải Thần Mộc Tiêm Thử này có rất nhiều cách. Nếu như ta thế chỗ Chương Vô Huyền, có lẽ cũng có thể cậy mạnh, dựa vào thân thể bá đạo, trực tiếp giẫm nát Thần Mộc Tiêm Thử”.

“Nhưng biện pháp của Chương Vô Huyền lại linh hoạt hơn nhiều, đem chân khí dẫn xuống mặt đất phía dưới chân. Một khi luồng chân khí này xảy ra biến hóa, hắn liền nhanh chóng né qua một bên. Làm vậy, Điền Nghị

chỉ cần đánh xuống mặt đất một cái, Vô Huyền có thể cảm nhận được phương vị của đòn công kích mà nhẹ nhàng né đi.”

Điền Nghị thấy tên mập trước mặt nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa công kích của chính mình lại không có chút hiệu quả nào, nhất thời có chút luống cuống. Giờ đây, cái thái độ phách lối kia cũng đã không còn.

- Đi chết đi!

Điền Nghị chấp hai tay lại, rồi chỉ một ngón về phía Chương Vô Huyền.

- Thần Mộc Loạn Thứ!

Quanh thân Điền Nghị hình thành hơn mười vòng xoáy chân khí màu nâu. Khi vòng xoáy thứ nhất xuất hiện, ở giữa liền có từng đạo Thần Mộc Tiêm Thứ hung hãn bắn ra.

Vèo vèo vèo...!

Từng đạo Thần Mộc Tiêm Thứ không ngừng lao ra, không chỉ đâm lên từ mặt đất mà còn rất nhiều đạo trôi nổi trên không trúng bắn đến Chương Vô Huyền.

Tuy nhiên, thân hình của Chương Vô Huyền lại tựa như hồ điệp phiêu đảng trong bão tố. Trái tránh phải trốn, tránh hết toàn bộ Thần Mộc Tiêm Thứ.

- Vô dụng, không có ích gì đâu. Chiêu thức rác rưởi này của người, ta đã hoàn toàn xem thấu rồi.

Chương Vô Huyền một bên tránh né, một bên cười tủm tỉm nói.

Sau khi tránh được đạo Thần Mộc Tiêm Thứ cuối cùng, Chương Vô Huyền đột nhiên tăng tốc, vọt tới trước mặt của Điền Nghị. Một quả đấm

trông có phần mập mạp đánh thẳng vào mặt Điền Nghị.

Quả đấm ục ục, mập mạp lúc này lại bộc phát ra một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ một quyền, Điền Nghị liền bay ra khỏi lôi đài.

Nơi Điền Nghị ngã xuống có rất đông đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong. Thế nhưng khi hắn bị đánh bay ra, những người đứng tại chỗ này đều liền tránh né ra, mặc hắn đập người xuống đất.

- Quá hay! Chương Vô Huyền, huynh thật giỏi a!

- Chương Vô Huyền uy vũ. Chỉ cần một quyền liền đánh cho tên tiểu tử này thành đầu heo!

Giờ phút này, đám đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong đều nhiệt huyết sôi trào, miệng không ngừng reo hò ủng hộ.

Ngốc Thứ Phong có hết thảy hai mươi người đến khiêu chiến, thấy Điền Nghị bại trận, tên mặt đen cầm đầu nói:

- Nhanh, qua đỡ Điền Nghị về đây.

Hai tên đệ tử ngoại môn của Ngốc Thứ Phong liền tới đỡ Điền Nghị về. Để cho mọi người không ngờ đến là, không chỉ mặt của Điền Nghị bị Chương Vô Huyền đánh cho không ra hình người, mà trên áo bào trắng cũng in đầy những dấu chân đen đóm.

Không cần nghĩ cũng biết, hắn là lúc hắn ngã xuống đã bị đám đệ tử Tiểu Vũ Phong cùng nhau lao vào giẫm đạp.

Chương Vô Huyền đứng trên lôi đài, nhìn về phía đám người Ngốc Thứ Phong vỗ tay một cái rồi nói:

- Dựa theo lệ cũ, mỗi sơn phong có thể phái ra năm đệ tử ngoại môn ra xuất chiến, không biết tiếp theo sẽ là vị nào?

Khà khà khà!

Bên trong đám người Ngốc Thử Phong bỗng có tiếng cười cất lên. Một tên nam nhân thấp lùn bước ra, vươn mình nhảy lên lôi đài, giọng the thé nói:

- Kỳ thật ta cho rằng tên Điền Nghị cùng lắm cũng chỉ kiên trì được hai trận mà thôi, không ngờ vậy mà lại có thể đánh đến trận thứ tư. Tiểu Vũ Phong các người còn kém hơn cả trong tưởng tượng của ta.

Chương Vô Huyền nhíu mày, hỏi:

- Trận này là các hạ nghênh chiến sao? Xin hỏi tước danh của các hạ là gì? Tại Ngốc Thử Phong xếp hạng thứ bao nhiêu?

Tên thấp lùn lại the thé cười, nói:

- Kề bại không có tư cách nghe tên của ta. Muốn biết ta tên gì, đánh bại ta rồi nói sau!

- Nếu như vậy, Chương Vô Huyền ta cũng chỉ có thể xin chỉ giáo.

Nói xong, Chương Vô Huyền liền khẽ vươn tay, chân khí dưới chân thoáng hiện, thân thể lại linh hoạt di chuyển.

Chương Vô Huyền tu luyện một loại công pháp tương đối đặc thù. Chân khí sinh ra tựa hồ có thể tăng mạnh tốc độ cùng khả năng phản ứng của hắn.

La Chính thấy rõ, thời điểm Chương Vô Huyền đánh với Điền Nghị vẫn còn chút lưu thủ, giờ đây khi đối mặt với tên thấp lùn này liền thi triển

toàn lực, tốc độ được gia tăng lên rất nhiều. Thân thể mập mạp kéo theo từng đạo tàn ảnh phía sau.

- So tốc độ với ta? Nực cười!

Lời vừa nói xong, thân ảnh của tên thấp lùn liền động. So với Chương Vô Huyền, tốc độ của hắn vậy mà lại nhanh hơn không ít!

Lấy nhanh đánh nhanh!

Trên lôi đài, thân ảnh một thấp lùn một mập mạp không ngừng xen lẫn vào nhau.

Loại nhịp điệu chiến đấu này nhanh đến mức khiến người xem không thở nổi!

Một số người thực lực kém một chút, như Mạc Xán — Luyện Cốt Cảnh, giờ phút này đã hoa hết cả mắt, căn bản không nhìn rõ thế cục trên lôi đài, cũng không biết rằng ai đang chiếm thế thượng phong.

La Chính nhìn chăm chăm vào lôi đài, lông mày chột nhú lại.

“Tình thế của Chương Vô Huyền đang rất bất lợi. Tên lùn tuy cũng là Bán Bộ Tiên Thiên, thế nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ, bất luận là tốc độ hay lực lượng đều hơn Chương Vô Huyền một khoảng lớn. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, rất có thể Chương Vô Huyền có thể sẽ thua.”

Ầm!

Phốc!

Tạch!

Loại tốc chiến này cũng không duy trì được bao lâu.

Hệt như La Chỉnh dự đoán, Chương Vô Huyền trong lúc bất cẩn di chuyển nhằm phương vị, nên đã bị tên thấp lùn kia lấn ra sau lưng. Chỉ thấy hai tay hẫng hợp lại, ngón cái chĩa ra, chân khí ngưng kết tại hai tay, sau đó ấn mạnh vào lưng Chương Vô Huyền.

Bành!

Uy lực bộc phát của một kích điểm vào lưng này cực kỳ khủng bố. Thân hình mập mạp tựa hồ như không có trọng lượng, như điều đứt dây bay thẳng ra lồi đài.

Thấy thế, thân ảnh La Chỉnh liền lóe lên như quỷ mị, tay khẽ vươn ra đón lấy Chương Vô Huyền. Sức nặng mấy trăm cân ở trên tay La Chỉnh nhẹ như không, nhẹ ngang đỡ lấy như không có gì.

Tuy La Chỉnh đã hóa giải bớt lực đạo cho Chương Vô Huyền, thế nhưng một chỉ kia vẫn khiến Chương Vô Huyền trọng thương.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, khuôn mặt luôn tửm tửm cười giờ phút này đã trắng bệch như người chết.

- Vô Huyền huynh, huynh không sao chứ?

La Chỉnh đặt Chương Vô Huyền nằm dưới đất, trầm giọng hỏi.

Chương Vô Huyền nhổ hết máu trong miệng ra, mắng một câu:

- Mẹ nó, đau quá! Ta cảm giác hình như đã gãy mất hai cái xương sườn rồi.

Sau khi chửi mắng, Chương Vô Huyền mới để ý người mới đỡ mình là La Chỉnh, mặt lập tức vui mừng nói:

- A, La Chỉnh! Người biến mất nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng trở về rồi?

La Chỉnh gật gật đầu, sau đó lấy ra một viên đan dược từ trong nhẫn trữ vật ra, lén đưa cho Chương Vô Huyền.

- Huynh trước hết đừng nói gì, cần phải điều trị thân thể cái đã. Chuyện của ta sau này hẵng nói.

Đúng vào lúc này, tên thấp lùn đứng trên lôi đài lại cười nói:

- Tiểu Vũ Phong các người vẫn còn một cơ hội cuối cùng, không biết ai muốn đi ra tìm chết đây?

Loại sơn phong khiêu chiến này thông thường đều phái ra năm người tham gia.

Lần khiêu chiến này, Tiểu Vũ Phong đã phái ra bốn người, thế nhưng cả bốn đều đã chiến bại. Cho nên, Tiểu Vũ Phong chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng mà thôi.

- Làm sao bây giờ? Chỉ còn một cơ hội thôi sao? Hay là để cho Quách Tử Nghiêu xếp hạng thứ tư lên đi?

- Vậy còn không bằng phái ra Hách Đồi Các, thực lực của hắn mạnh hơn Quách Tử Nghiêu a!

- Ta cảm thấy Hách Đồi Các là tốt nhất rồi, Hách Đồi Các nhất định có thể đánh ngã tên gia hỏa này!

- Hách Đồi Các đúng là có thực lực này, thế nhưng hiện hắn đã bế quan, sao có thể nghênh chiến? Đối phương nhất định đã hiểu rõ điểm này, cho nên mới chọn khoảng thời gian này để khiêu chiến. Ài, không biết tại sao các đạo sư của chúng ta lại đáp ứng lời khiêu chiến này a!

Hách Đời Các, là đệ nhất đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong.

Nghe nói, Hách Đời Các đang trùng kích lên Tiên Thiên, cho nên khoảng thời gian này hẳn đang bế quan, không thể ra ngoài nghênh chiến.

- Thế nào? Tiểu Vũ Phong lại hèn nhất như vậy sao? Vậy mà không có ai dám chiến. Mà sao cũng được, dù sao nhận thua hay là không phải người tham chiến đều như nhau, cũng đều là thua. Ha ha ha!

Thanh âm của thấp lùn vốn the thé, khi cười rộ lên lại cực kì chướng tai.

Vào thời khắc này, La Chính đứng lên, mặt lóe lên vẻ lạnh lùng, nhẹ giọng nói:

- Ta tới nghênh chiến ngươi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chỉ Dùng Một Quyền

Lúc này, tâm tình toàn bộ đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong dù ít dù nhiều cũng có chút buồn bực. Một Tiểu Vũ Phong to như vậy mà lại không tìm ra được một người thích hợp để xuất chiến.

Tiếng của La Chỉnh không lớn, nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, câu nói kia của hắn, mọi người ở đây đều nghe rất rõ ràng.

“Cái gì? La Chỉnh muốn xuất chiến?”

“Sao được? Tuy hắn đã đánh bại Từ Liệt, nhưng Từ Liệt ở ngoại môn cũng chỉ xếp hạng thứ ba mươi, hắn có tư cách gì mà lên?”

“Xong rồi, xong thật rồi! Lần Phong Chiến này mà thua thì đan dược tháng sau cũng mất, làm sao tu luyện được đây?”

Đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong lên tiếng ai oán.

Tên thấp bé đứng trên lôi đài nhìn La Chỉnh, vẻ mỉa mai trên mặt càng thêm đậm: “Người? Một thằng nhóc Luyện Tủy Cảnh? Ha ha ha... Cũng không sao. Ta chấp nhận khiêu chiến của ngươi, chẳng qua ngươi đừng hy vọng ta sẽ xuống tay lưu tình!”

Khiêu chiến giữa các phong đều là những đệ tử tinh nhuệ nhất trong phong xuất chiến, ít nhất đều xếp hạng top ba mươi.

Mà người có thể nằm trong danh sách ba mươi người mạnh nhất trong phong, có ai lại chưa tiến vào Nửa Bước Tiên Thiên?

Thế mà giờ lại nhảy ra một tên nhóc Luyện Tủy Cảnh, không nghi ngờ gì đã khiến cho đám người Thốc Thứ Phong kia mở rộng tầm mắt.

“Hắc hắc, Tiểu Vũ Phong biết không có phần thắng nên mới để một tên nhóc Luyện Tủy Cảnh lên lôi đài.”

“Có khi lại trở thành trò cười lớn của Thanh Vân Tông ấy. Vốn dĩ ta còn kiêng kị Hách Thế Các của Tiểu Vũ Phong, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết rồi.”

“Vốn cũng không cần. Cứ cho là Hách Thế Các không bế quan thì sao chứ? Sư ca Liễu Tồn Thế của chúng ta sẽ thua Hách Thế Các hay sao? Nực cười!”

Đám người Thốc Thứ Phong kia tuy không đông lắm, nhưng lúc này khí thế lại dâng cao. Trong lòng bọn họ đều cho là Tiểu Vũ Phong hoàn toàn không còn ai nữa nên mới để một tên Luyện Tủy Cảnh lên lôi đài, góp cho đủ số lượng.

Trên thực tế, không chỉ người của Thốc Thứ Phong nghĩ thế, mà ngay cả đông đảo đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong cũng cho là vậy.

Nhưng lúc này, trong Tiểu Vũ Phong thật sự không tìm ra người thích hợp để lên lôi đài.

Người xếp hạng nhất Hách Thế Các đang bế quan, còn những người xếp hạng trước Chương Vô Huyền lúc này lại làm rùa đen rút đầu không dám lên đài.

Cũng không phải bọn họ không thể đối phó với người trên đài, mà là khi đánh bại tên kia thì Thốc Thứ Phong vẫn còn cao thủ thực lực cao hơn nhiều đang chờ đợi phía sau. Nếu liều lĩnh lên đài, thua thì không nói làm gì, nhưng lỡ như không may trọng thương thì không có lợi.

Cho nên, những người xếp hạng cao trong Tiểu Vũ Phong lúc này đều lui về trong góc không muốn lên tiếng. Về phần nếu La Chính lên đấu có thua thì cũng đành chịu, dù sao Tiểu Vũ Phong cũng đã thua hơn nửa, thua thêm nữa cũng không sao.

Tóm lại, bọn hắn chưa chiến đã chùn chân.

La Chính bước từng bước chậm rãi lên lôi đài rồi nhìn chăm chăm vào tên thấp bé trước mặt.

Màn tử thí với Chương Vô Huyền ban này, La Chính đã thấy rõ, ưu thế của tên thấp bé này chính là tốc độ cực nhanh. Nếu so đấu bằng tốc độ đơn thuần, La Chính đánh giá mình cũng không bằng, nhưng nếu bàn về thực lực thì...

La Chính nở nụ cười tự tin, chấp tay về phía tên thấp bé nói: “Ta nghe người nói với Chương Vô Huyền rằng, đánh bại người mới có thể biết tên của người?”

Tên thấp bé cười một tiếng chói tai: “Ha ha, chỉ sợ người vĩnh viễn sẽ không biết được tên của ta!”

La Chính lắc đầu: “Biết hay không, đánh xong rồi nói!”

“Ha ha, Tiểu Vũ Phong thật sự quái lạ, một thằng nhóc Luyện Tủy Cảnh mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy! Ta vốn còn định dạy dỗ người một trận, rồi đá người xuống lôi đài thôi. Nhưng giờ ta đổi ý rồi, ta phải cho người hiểu rõ chênh lệch giữa Luyện Tủy Cảnh và Nửa Bước Tiên Thiên là như thế nào!”

Tên thấp bé nói xong thì cả người liền biến mất như một cơn gió, mạnh mẽ xông về phía La Chính.

“Bang!”

Ngay khi tên thấp bé tiến lên được một nửa, La Chỉnh liền bước ra một bước, nắm tay vô cùng chính xác đánh thẳng vào mặt tên thấp bé.

Trong đầu La Chỉnh, bảy miếng vảy rồng đang tản ra ánh sáng xanh rực rỡ. Một luồng sức mạnh cực kì khủng bố di chuyển trong người La Chỉnh, lại kết hợp với sức mạnh vốn có của bản thân, khiến cho uy thế của một quyền này cực kỳ khủng bố!

Vì thế nên tên thấp bé kia bị đánh bay ra xa tới vài chục trượng, làm tường lôi đài đổ mất một nửa. Sau đó, hắn bị những mảng tường vỡ chôn vùi, không rõ sống chết.

“Ta thật sự cũng muốn biết chênh lệch giữa Luyện Túy Cảnh và Nửa Bước Tiên Thiên là bao nhiêu... Còn nữa, ta không hứng thú muốn biết tên của người...” La Chỉnh xoay cổ tay một cái, nói với sắc mặt lạnh nhạt.

Xung quanh yên tĩnh như chết lặng.

Quanh lôi đài vốn rất ồn ào, vậy mà lúc này không ai lên tiếng, mọi người ai nấy miệng đều há hốc ra, giống như có thể nuốt nguyên một cái chậu rửa mặt.

Ánh mắt Mạc Xán lóe sáng, tuy hắn vô cùng chờ mong La Chỉnh phô diễn thực lực, cũng cực kì tin tưởng La Chỉnh có thể chiến thắng tên thấp bé kia, nhưng không ngờ rằng La Chỉnh chỉ dùng vền vền có một quyền.

Đánh bại một cường giả Nửa Bước Tiên Thiên mà chỉ cần một quyền!

Trong mắt mọi người đều lộ ra kinh hãi.

Ngay cả một vài đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong lúc này cũng lộ ra vẻ giật mình.

“Ngọc Tuyền sư ca, huynh thấy thực lực của tên nhóc này thế nào?”
Một đệ tử nội môn hỏi.

Đệ tử tên Ngọc Tuyền kia vô cùng thận trọng nói: “Chỉ mới Luyện Tủy Cảnh mà đã có thể xuất ra sức mạnh như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa đã có thể thăng thành đệ tử nội môn... Không, hẳn không chỉ có thể vào nội môn. Ha ha, nếu hẳn trở thành cao thủ Tiên Thiên thì chỉ sợ vị trí đệ nhất đệ tử nội môn của Tô Oán Thiên cũng phải nhường lại...”

“Lợi hại như vậy sao?” Vị đệ tử kia mở to hai mắt ra hỏi.

Ngọc Tuyền lắc đầu: “Chỉ dựa vào một quyền này thì chưa thể kết luận được. Chẳng qua ta thấy người này ra tay quyết đoán như vậy, có lẽ... cả người và ta chưa chắc đã là đối thủ của hẳn?”

“Huynh nói chúng ta cũng không phải đối thủ của hẳn sao?” Trên mặt tên đệ tử nội môn đầy vẻ không tin: “Chúng ta đã trở thành cao thủ Tiên Thiên, có thể sử dụng nguyên lực, ngự khí thành binh, thủ đoạn tấn công không phải Luyện Tủy Cảnh có thể so được, hẳn làm sao có thể...”

“Ta cũng không biết,” Ngọc Tuyền vẫn lắc đầu: “Chỉ là ta có cảm giác như vậy thôi.”

Tiếng xôn xao

Sau khi yên lặng mất một lúc, toàn bộ đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong mới thoát khỏi kinh hãi, bắt đầu reo hò lên. Thực lực mà La Chính bộc phát ra vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng qua, những đệ tử ngoại môn này đều hiểu rõ, tuy họ hoan hô nhưng không có nghĩa La Chính sẽ thắng toàn bộ cuộc tỷ thí.

Bởi vì tiếp theo, La Chính còn phải đối mặt với ba cao thủ khác của Thốc Thấu Phong nữa, mà chắc chắn thực lực người sau lại cao hơn người

trước.

Có điều, sự xuất hiện của La Chinh đã giúp Tiểu Vũ Phong lấy lại được chút mặt mũi. Tuy Tiểu Vũ Phong mang danh là đệ nhất từ dưới đếm lên, nhưng mọi người đều là đệ tử của Tiểu Vũ Phong, nên cũng vô cùng coi trọng mặt mũi tập thể. Có thể đứng ra lúc này, cần dũng khí rất lớn.

Sắc mặt hơn hai mươi người của Thốc Thửu Phong lúc này đều vô cùng khó coi. Bọn họ phải ra ba bốn người chen vào trong đám người để kéo tên thấp bé kia ra khỏi đồng gạch vụn rồi đem về. Có điều, đệ tử Tiểu Vũ Phong cũng âm thầm chơi xấu, cố ý chen tới chen lui làm bọn họ phải dùng hết sức lực mới đưa tên thấp bé kia về được.

La Chinh đi dọc theo lô đài, đối mặt với đám người Thốc Thửu Phong mà nói: “Bên Thốc Thửu Phong còn ai nữa?”

Còn ai nữa? Tuy giọng điệu của La Chinh vô cùng bình thản, nhưng lời nói ra lại cực kỳ khí phách.

Chẳng khác gì đang nói, La Chinh ta đã đánh bại một tên, kế tiếp còn ai chịu chết nữa?

Những lời này còn có lực sát thương lớn hơn nhiều so với lời châm biếm của Điền Nghị và tên thấp bé kia!

Một câu “còn ai nữa” giống như một bàn tay thật mạnh mẽ, hung hăng vả lên mặt đối phương.

“Hừ, một thằng nhóc Luyện Tủy Cảnh cũng dám kiêu ngạo như thế, ta đánh với người!”

Từ trong đám người Thốc Thửu Phong có một người đi ra. Người đó cao lớn vạm vỡ, cơ bắp toàn thân rắn chắc, trường bào trắng bó sát người hẳn.

Tên vạm vỡ kia nhảy lên, giống như một cây cột sắt nện “rầm” một cái lên lôi đài. Khi hai chân giẫm lên lôi đài, tên vạm vỡ cố tình vận chân khí nên chỉ một cái đạp này đã khiến cho những cây cột chống đỡ lôi đài lún xuống đất. Toàn bộ lôi đài lúc này đều chấn động, phát ra tiếng ầm ầm, khí thế tỏa ra kinh người. Đây là cố ý khoe khoang rồi!

“Ta tên là Hồ Thiết! Xếp hạng thứ chín ở Thốc Thứ Phong!” Tên vạm vỡ này tuy thích khoe khoang nhưng tính tình lại ngay thẳng, không giống tên thấp bé thích nói móc sỉ nhục người khác vừa này.

Thấy Hồ Thiết khách khí như thế, La Chinh cũng chấp tay lại nói: “La Chinh, tạm thời không có xếp hạng trong Tiểu Vũ Phong.”

“Tạm thời không có xếp hạng?” Hồ Thiết hơi sửng sốt nhưng lập tức hiểu ra ngay. Thăng nhóc này chỉ mới là Luyện Tủy Cảnh, xem ra vừa vào Tiểu Vũ Phong không lâu, không có xếp hạng cũng là bình thường. “Nếu đã như vậy, chúng ta có thể bắt đầu rồi!”

Sau đó Hồ Thiết dùng sức rống một tiếng, vận hết chân khí toàn thân lên, một thân cơ bắp rắn chắc kia bỗng tăng vọt lên gấp đôi.

“Roạt loạt loạt loạt!”

Trường bào trắng trên người hắn bị cơ bắp của mình phá nát, truyền đến từng tiếng vải rách. Lúc này, nhìn Hồ Thiết giống như một pho tượng người khổng lồ đứng trên lôi đài, chỉ nhìn cơ thể kia thôi đã cảm nhận được sức lực khủng khiếp của hắn.

Đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong thấy một màn như vậy liền toát mồ hôi thay cho La Chinh.

Người của Thốc Thứ Phong quả nhiên mạnh hơn so với Tiểu Vũ Phong nhiều.

Một người vừa mới bị La Chỉnh cho đo đất thì lại có một người lợi hại hơn đi lên, hơn nữa Hồ Thiết này mới chỉ xếp hạng thứ chín trong Thốc Thửu Phong. Vậy thực lực đệ tử ngoại môn xếp hạng nhất của Thốc Thửu Phong sẽ mạnh đến thế nào?

“Hồ Thiết ta chẳng có cái gì, chỉ có sức mạnh là lớn, nếu đã ra tay là không thu lại được, chỉ sợ lúc đó sẽ bóp người thành bùn nhão. Người nên suy nghĩ một chút, ta có thể cho người nhận thua!” Hồ Thiết nghiêm túc nói.

La Chỉnh cẩn thận nhìn vẻ mặt Hồ Thiết, thấy nét mặt hắn có vẻ không giống nói dối, hắn cho mình tự mình nhận thua, đúng là vì nghĩ cho mình thật.

“Cám ơn ý tốt của người, không cần đâu.” La Chỉnh cười nói.

“Đã thế, người phải cẩn thận đấy!” Hồ Thiết hít sâu một hơi, toàn thân giống như một con thú hoang hùng hục đâm đầu về phía La Chỉnh.

“Bành bành bành...”

Thân thể vạm vỡ của Hồ Thiết khi giẫm lên lôi đài phát ra tiếng vang rất lớn.

Đó gọi là sức một chấp mười. Công kích của Hồ Thiết cũng không có chiêu thức hoa lệ hay hư chiêu gì, hắn chỉ đơn thuần là muốn dùng sức mạnh của bản thân để nghiền nát La Chỉnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Liễu Tôn Thế

“Né đi, né ra đi! Bị thằng cha này đụng một phát, chỉ sợ xương cốt toàn thân cũng vỡ vụn hết!”

“La Chỉnh, sao lại cứ đứng đực ra thế? Hay là muốn so sức mạnh với Hồ Thiết?”

“Ài, La Chỉnh này mới chỉ Luyện Tủy Cảnh đã có thực lực như thế, tiền đồ sau này chắc chắn vô cùng xán lạn. Lần này hơi nhanh nhẩu rồi, nếu chẳng may bị Hồ Thiết đánh cho phế luân thì chỉ sợ một mầm non lại chết yểu!”

Tuy thực lực của đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong không tốt, nhưng lại không thiếu đệ tử có hiểu biết sâu rộng. Bọn họ hiểu rõ rằng, một đệ tử Luyện Tủy Cảnh mà có được thực lực như thế thì tương lai chắc chắn sẽ tỏa sáng như thế nào, chính vì thế nên bọn họ lại càng tiếc thay cho La Chỉnh.

Đối mặt với sự tấn công của Hồ Thiết, La Chỉnh vẫn cố chấp vươn nắm tay ra như trước.

Vẫn là một quyền như trước!

Bảy miếng vảy rồng phát ra sức mạnh khủng bố, La Chỉnh dùng hết sức đánh ra một quyền vào bả vai - nơi rắn chắc nhất của Hồ Thiết.

Hồ Thiết vốn định dùng bả vai đánh về phía La Chỉnh, nên khi La Chỉnh đánh ra quyền này hăn cũng không tránh không nhường, mà liễu lĩnh

trực tiếp nhận lấy một quyền này.

Hồ Thiết cho rằng khi nắm tay La Chỉnh tiếp xúc với bả vai mình, thì có khi cánh tay La Chỉnh sẽ bị đứt ra từng khúc.

Nhưng ngay lúc Hồ Thiết đụng bả vai vào nắm tay La Chỉnh, mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, cực kì rõ ràng.

Lực lượng truyền đến từ nắm tay của La Chỉnh còn lớn hơn rất nhiều so với sức mạnh của hắn!

Nếu nói sức mạnh của Hồ Thiết giống như một mãnh thú đang nổi giận, mạnh mẽ đến nỗi có thể dời cả núi. Thì, sức mạnh của La Chỉnh lại giống như biển lớn, bát ngát mênh mông, sâu không lường được.

“Ầm!”

Trong nháy mắt hai loại sức mạnh tiếp xúc nhau, đã nhanh chóng phân chia ra cao thấp.

Một quyền này của La Chỉnh đã đánh tan toàn bộ sức mạnh của Hồ Thiết, đồng thời truyền một lực phản to lớn đến cơ thể Hồ Thiết, khiến hắn liên tục lui về phía sau vài chục bước.

Hồ Thiết rất muốn dừng cơ thể mình lại, nhưng sức mạnh của La Chỉnh lại cuộn cuộn không dứt khiến hắn mau chóng lùi tới sát rìa lôi đài, bước hụt một bước liền ngã xuống phía dưới.

Lại là một quyền!

Chỉ với một quyền!

Trận “lấy lực đấu lực” này, La Chỉnh toàn thắng.

Giờ phút này, nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong đều có cảm giác trái tim như muốn nhảy xổ ra ngoài. Biểu hiện của La Chỉnh hôm nay có thể nói là đã đảo lộn hoàn toàn quan điểm nhận thức của bọn họ từ trước tới nay.

Hiện tại, biểu hiện của La Chỉnh đã không thể dùng hai chữ “ưu tú” để hình dung được nữa. Nếu nhất định phải dùng từ ngữ để miêu tả, có lẽ chỉ có thể dùng hai chữ “yêu nghiệt”!

Ai mà đoán được, Hồ Thiết vốn nổi tiếng về sức mạnh của cơ thể lại bị một quyền của La Chỉnh đánh cho rớt đài? Hơn nữa La Chỉnh cũng không sử dụng kỹ xảo gì mà chỉ là dùng sức mạnh lớn hơn để phản đòn?

La Chỉnh tiếp tục xoay xoay cánh tay, lại mang vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt nhìn người của Thốc Thửu Phong hỏi: “Còn ai nữa?”

Hồ Thiết da dày thịt béo, tuy bị một quyền của La Chỉnh đánh rớt đài nhưng cũng không bị thương, vẻ mặt hắc cực kì ngang bướng tỏ ra vẫn không phục: “Đội đã, vừa rồi ta chưa chuẩn bị tốt, không ngờ sức mạnh của người lớn như vậy! Ta muốn đấu lại!”

“Dựa theo quy tắc khiêu chiến, người ngã khỏi đài là đã thua, người kế tiếp!” La Chỉnh lắc đầu, hôm nay hắn vừa mới trở lại Tiểu Vũ Phong nên muốn tốc chiến tốc thắng, tất nhiên sẽ không đồng ý với đề nghị này của Hồ Thiết.

Sau đó, bên Thốc Thửu Phong lại phái ra một người.

Hai lần liên tục, La Chỉnh đều chỉ dùng một quyền đã đánh bại đối thủ. Chắc chắn điều đó đã làm cho đám đệ tử ngoại môn Thốc Thửu Phong chịu áp lực cực lớn.

Cho dù La Chỉnh hiện tại chỉ mới ở Luyện Tủy Cảnh, thế nhưng cả đám người Thốc Thửu Phong đều phải thu lại lòng khinh thường của mình.

La Chinh cũng không dùng mưu mẹo hay dựa vào may mắn gì, mà lấy sức mạnh chân thật của bản thân để đánh bại Hồ Thiết. Điều này đã chứng minh rằng thực lực của La Chinh hiện tại vượt xa người cùng giai.

Người thứ tư mà Thốc Thấu Phong phái ra hành động hết sức cẩn thận.

Nhưng đáng tiếc, La Chinh vẫn không cho hắn cơ hội, vẫn chỉ dùng một quyền đã đánh hắn rớt đài.

Trông thấy một màn rung động này, đệ tử của Tiểu Vũ Phong đã không còn từ nào để diễn tả tâm tình của mình lúc này nữa. Bọn họ chỉ biết gào thét như một cái loa, dường như chỉ làm như vậy thì họ mới có thể thể hiện được hết sự kích động của mình.

Phía xa, cách lôi đài khoảng hai trăm trượng có hai người phụ nữ đang đứng trên tiêu lầu quan sát động tĩnh bên này.

Hai người đều là bộ dáng quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

“Ô đạo sư, ta bị người hại chết rồi! Người nói muốn nhờ ta kích thích đệ tử Tiểu Vũ Phong các người một chút, ta không nói hai lời liền để đệ tử ngoại môn tài giỏi nhất của Thốc Thấu Phong ra trận. Kết quả phong của các người lại... lại chui đầu ra một kẻ yêu nghiệt như vậy...”

Người phụ nữ đang nói chuyện này họ Mộc, tên Mộc Thanh Dương, nàng là đạo sư của Thốc Thấu Phong. Lần khiêu chiến này thật ra cũng là do hai vị đạo sư một tay sắp xếp. Vì để khích lệ các đệ tử trong phong chăm chỉ khổ luyện, các đạo sư sẽ áp dụng tất cả những biện pháp có thể nghĩ ra. Phong Chiến cũng là một cách rất hiệu quả.

Nếu Tiểu Vũ Phong thua, việc này tuy sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của đệ tử ngoại môn nhưng lại có thể khiến bọn họ hiểu được rằng, bọn họ nhất

định phải cố gắng khổ luyện hơn, như vậy mới có thể phát triển lớn mạnh được.

Chỉ là, muốn đạt tới mức này thì nhất định phải làm cho bọn họ hiểu rõ một điều – chân lý chỉ thuộc về kẻ mạnh!

Vậy nên, Tô Linh Vận mới đồng ý khiêu chiến của Thốc Thửu Phong.

Tô Linh Vận bĩu môi, ánh mắt đầy phức tạp nhìn La Chỉnh nói: “Tên này vốn nhận nhiệm vụ đến phía Nam xử lý đao trùng, không ngờ mới chỉ vền vẹn nửa tháng đã quay trở lại, hơn nữa thực lực lại tăng mạnh như vậy, ta cũng không lường trước được...”

“Cái gì? Luyện Tủy Cảnh tới phía Nam xử lý đao trùng? Ta không nghe nhầm đấy chứ? Nhưng mà, với thực lực tên nhóc này thể hiện ra hiện tại thì đúng là đủ khả năng nhận nhiệm vụ như vậy.” Mộc Thanh Dương vẻ mặt đầy bất đắc dĩ nhìn về lôi đài: “Nhưng tên nhóc này đúng là không nề mặt chút nào, ra tay quá ác liệt, mỗi lần đều chỉ dùng đúng một quyền!”

Nghe thấy Mộc Thanh Dương nói vậy, Tô Linh Vận bỗng có chút đắc ý, cười đáp: “Đó là do đệ tử Thốc Thửu Phong của Thanh Dương tỷ tỷ quá kém!”

“Hay cho tiểu nha đầu nhà người, ta hết lòng giúp người, vậy mà người lại dám chê cười ta! Có điều, tuy tên nhóc La Chỉnh này lợi hại thật, nhưng Thốc Thửu Phong ta cũng không thiếu người. Người ra trận cuối cùng chính là Liễu Tồn Thế, người xếp hạng đệ nhất ở Thốc Thửu Phong ta. Hơn nữa, đã đạt tới trình độ cao thủ Tiên Thiên, chỉ cần hấn lên đài thì tên oắt La Chỉnh tuyệt đối không có cửa thắng.” Mộc Thanh Dương hùng hồn nói.

“Cao thủ Tiên Thiên? Thế mà tỷ vẫn để hấn ở ngoại môn?” Tô Linh Vận giật mình nói.

Thông thường hàng năm sẽ có không ít đệ tử ngoại môn được tiến vào nội môn, đừng nói cao thủ Tiên Thiên, cho dù là Nửa Bước Tiên Thiên cũng có không ít người có cơ hội.

Mộc Thanh Dương cười hắc hắc vài tiếng: “Chẳng lẽ chỉ cho phép Tiểu Vũ Phong người có thiên tài, còn Thốc Thửu Phong chúng ta lại không thể sao? Liễu Tồn Thế này vào Thốc Thửu Phong mới nửa năm đã đột phá vượt bậc, còn chưa kịp chuyển vào nội môn nên đương nhiên vẫn coi là đệ tử ngoại môn.”

Ài, thôi cứ xem tình hình trước đi! - Tô Linh Vận thầm thở dài.

Trên lôi đài, đối diện với La Chỉnh lại có thêm một người nữa. Đây là người thứ năm mà Thốc Thửu Phong phái ra, chắc hẳn là đệ tử ngoại môn có thực lực mạnh nhất Thốc Thửu Phong - Liễu Tồn Thế, cao thủ Tiên Thiên.

Diện mạo Liễu Tồn Thế rất phổ biến, nhìn qua cũng không có khí thế gì, bộ dáng bình thường đến mức nếu ném hắt ra đường cái thì chỉ sợ không tìm thấy người đâu!

Sau khi Liễu Tồn Thế lên đài, đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong liền cho rằng có lẽ trận Phong Chiến này bọn họ thắng rồi. So ra thì, vị Liễu Tồn Thế trước mắt này hoàn toàn kém hơn những đệ tử Thốc Thửu Phong phái ra trước đây.

Thế nhưng, khi Liễu Tồn Thế ngưng tụ chân nguyên lại, hình thành một vòng tròn trong lòng bàn tay thì sắc mặt mọi người đều biến đổi.

“Cao thủ Tiên Thiên! Người này thế mà lại là cao thủ Tiên Thiên! Hẳn là đệ tử ngoại môn sao?”

“Thốc Thửu Phong thật quá đáng, lại để đệ tử nội môn tới khiêu chiến với La Chỉnh. Điều này trái với quy tắc, nếu đối phương phái đệ tử nội môn

ra thì Tiểu Vũ Phong chúng ta cũng cần phải đệ tử nội môn!”

Không ít người hướng ánh mắt về phía vài người mặc trường bào đen đang đứng xem cuộc chiến. Tuy những người mặc trường bào đen này bộ dạng cao ngạo, nhưng dù sao cũng là đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong, lúc này bọn họ nên ra mặt mới đúng.

Cao thủ Tiên Thiên đối với người tu luyện võ đạo chính là một cột mốc.

Chân nguyên với chân khí, chênh lệch như trời và đất!

Tuy La Chỉnh chỉ dùng một quyền có thể xử lý hết ba người Thốc Thứ Phong. Thế nhưng để đấu với cao thủ Tiên Thiên thì trước hết phải là cao thủ Tiên Thiên mới được, nếu không trận khiêu chiến này cũng quá không công bằng.

Cho nên mọi người bắt đầu ầm ĩ nhao nhao lên.

“Liễu Tồn Thế là đệ tử đứng đầu của đệ tử ngoại môn Thốc Thứ Phong chúng ta. Hắn vừa mới tiến vào Tiên Thiên Cảnh không lâu, còn chưa kịp vào nội môn, đương nhiên chính là đệ tử ngoại môn, sao lại trái với quy tắc? Các người đấu không nổi thì đừng đấu nữa, trực tiếp nhận thua là được!” Liễu Tồn Thế chính là chỗ dựa lớn nhất của đám người Thốc Thứ Phong, bọn họ nghe thấy mấy lời nhao nhao của người bên Tiểu Vũ Phong nên tất nhiên cũng đáp trả một cách mỉa mai.

Hai bên còn chưa phân cao thấp xong, thì hiện trường lại rơi vào hỗn loạn một lần nữa.

Nhưng lúc này, hai người trên lôi đài lại không quan tâm tới hiện trường hỗn loạn đó.

Vòng tròn trong tay Liễu Tồn Thế chậm rãi chuyển động, hắn nói: “Người quả thật rất mạnh, với thực lực Luyện Tủy Cảnh mà liên tục đánh bại ba người trình độ Nửa Bước Tiên Thiên của Thốc Thửu Phong ta. Chiến tích này, Liễu Tồn Thế ta nghe cũng chưa từng nghe thấy.”

“Đa tạ đã khen.” La Chỉnh chấp tay nói.

“Nhưng mà, cũng nên dừng ở đây thôi. Tuy nói ta dựa vào ưu thế cao thủ Tiên Thiên khiêu chiến người, sẽ khiến không ít người chỉ trích là ta lấy mạnh hiếp yếu. Nhưng trận Phong Chiến hôm nay, ta nhất định phải thắng, nếu không chỉ sợ toàn bộ ngoại môn Thốc Thửu Phong sẽ mất mặt tới mức không thể sống yên ổn ở Thanh Vân Tông được.” Liễu Tồn Thế dùng ngữ khí bình tĩnh mà nói. Giọng điệu của hắn không có kích động, cũng không có khinh thường, giống như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Đối với thái độ này, La Chỉnh cũng bình tĩnh cười đáp lại: “VẬY TIẾP SAU ĐÂY, CŨNG MONG TỒN THẾ HUYNH XUỐNG TAY LƯU TÌNH!”

“Yên tâm, ta sẽ chỉ làm người mất đi năng lực phản kháng, sẽ không khiến người bị thương!”

Liễu Tồn Thế mỉm cười một cách hờ hững, nhẹ nhàng ném vòng tròn màu vàng ngưng tụ từ chân nguyên trong tay về phía La Chỉnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Liệt Thiên Hoàn

Đây không phải lần đầu tiên La Chỉnh đối mặt với cao thủ Tiên Thiên.

Mấy ngày trước, nhờ vào phi đao nát mà hắn đã tập kích được Hắc Bạch Song Sát. Nhưng cũng không thể không nói, khi xử lý hai người Hắc Bạch Song Sát, thanh phi đao nát của hắn cũng đã phát huy được tác dụng cực lớn. Nhưng bây giờ đang ở trên lôi đài...

Tuy trên lôi đài Thanh Vân Tông không giới hạn việc sử dụng binh khí, nhưng nếu để phi đao nát ra tay thì chắc chắn sẽ có đổ máu. Trong tình huống Phong Chiến thế này, La Chỉnh cũng không muốn biểu hiện quá mức khát máu.

Vòng tròn màu vàng kia là do chân nguyên ngưng tụ mà thành, nhưng lại lóe ra ánh sáng của kim loại, nó bay trên không trung vang lên tiếng ong ong.

Khi chiếc vòng bay đến chặn trước La Chỉnh, đột nhiên lại biến to lên như muốn kiềm giữ La Chỉnh lại trong đó.

“Đến hay lắm!”

Trên người La Chỉnh chợt lóe lên sắc tím, hắn hung hăng đánh mạnh một quyền về phía chiếc vòng.

“Choang!”

Đụng phải một quyền này, chiếc vòng kia phát ra một tiếng giòn tan, lập tức biến thành “chiếc vòng méo” bị La Chỉnh đánh bay ra xa năm, sáu trượng, ra khỏi phạm vi lôi đài.

Liễu Tồn Thế mỉm cười, vươn tay vẽ một cái. Ánh sáng vàng trên chiếc vòng lóe lên rồi lập tức khôi phục lại hình dạng ban đầu, tiếp tục bay về phía La Chỉnh.

Không những vậy, Liễu Tồn Thế còn lưu chuyển chân nguyên trên người, sau đó trong tay hắn lại có thêm một cái vòng nữa cũng phóng về phía La Chỉnh.

“Choang! Choang!”

Vẫn như trước, La Chỉnh đánh cả hai vòng tròn kỳ quái bay ra ngoài, khiến nó không cách nào tiến lại gần mình. Nhưng rất nhanh sau đó La Chỉnh liền hiểu được ý đồ của Liễu Tồn Thế.

Liễu Tồn Thế vẫn đứng tại chỗ, không ngừng múa may hai tay, sau đó một đám vòng tròn không ngừng xuất hiện trong tay hắn.

Chốc lát sau, trên lôi đài đã có tới bảy cái vòng tròn đang bay tới bay lui.

Cho dù La Chỉnh không ngừng dùng quyền để mạnh mẽ đánh bay đám vòng tròn này, thì số lượng của chúng lại càng tăng lên nhiều hơn, hắn có cố cũng không đánh lại hết được.

Rốt cuộc, khi La Chỉnh tấn công lộ ra sơ hở, một cái vòng tròn đã lợi dụng cơ hội này bắt được hắn, bao trọn cả hai tay và cả người hắn ở bên trong.

“Chỉ bằng thứ này cũng muốn vây khốn ta!”

La Chỉnh vận sức vào hai tay, muốn thoát khỏi trói buộc của vòng tròn.

Với sức mạnh hiện tại của hắn, thì dù có đấu trực tiếp với cao thủ Tiên Thiên cũng không đến mức rơi vào thế yếu. Chắc chắn dưới sức lực của La Chỉnh chiếc vòng này sẽ bị chia năm xẻ bảy.

Một chiếc vòng đương nhiên không chịu nổi sức lực của La Chỉnh, khi hắn dùng sức giãy giụa, chiếc vòng dần dần xuất hiện vết rạn mờ mờ. Nhưng vào đúng lúc này, những chiếc vòng khác cũng xông tới trùng lên người La Chỉnh.

Một chiếc vòng không ngăn nổi sức lực của La Chỉnh, hai chiếc cũng vậy. Nhưng khi bị mười chiếc vòng hợp lực lại, thì La Chỉnh khó có thể thoát ra được.

Giống như, một cây đu đủ thì rất dễ gãy, nhưng để bẻ gãy một bó đu đủ thì lại không đơn giản.

Bị những chiếc vòng siết chặt lại, La Chỉnh hít vào một hơi rồi thấp giọng quát khê. Bảy tấm vảy rồng trong đầu hắn lập tức xuất hiện ánh sáng xanh trong suốt. Sức mạnh bắt đầu sôi trào mãnh liệt trong thân thể của hắn, toàn thân nổi hẳn lên từng sợi gân xanh.

La Chỉnh liều mạng dốc hết lực, nhưng mấy vòng tròn vẫn không có chút sụt mẻ nào cả!

Liễu Tồn Thế lững thững đi tới, mỉm cười nói: “Giãy cũng không thoát được đâu. Có là cao thủ Tiên Thiên, một khi bị Thúc Thiên Hoàn của ta trói lại cũng không thể nào thoát ra được. Tuy năng lực của ngươi so với người cùng giai thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể nào thoát ra được đâu. Ngươi thua rồi!”

Đám người Thốc Thứ Phong thấy một màn như vậy, thì đều thở hắt ra một hơi. Bọn họ đã được chứng kiến uy lực từ Thúc Thiên Hoàn này của Liễu Tồn Thế rất nhiều lần.

Lúc trước, khi Liễu Tồn Thế còn chưa bước vào Tiên Thiên Cảnh, Thúc Thiên Hoàn mới chỉ là dùng chân khí ngưng kết ra cũng đã vô cùng chắc chắn, toàn bộ Thốc Thứ Phong đã không ai có thể phá giải.

Hiện tại, Liễu Tồn Thế đã là cao thủ Tiên Thiên, Thúc Thiên Hoàn được ngưng kết từ chân nguyên giống như vật thật, thăng nhóc Luyện Tủy Cảnh kia tuyệt đối không thể thoát ra.

La Chỉnh bị vây tại chỗ, sau hai lần thử, phát hiện ra mình không thể thoát ra được hẳn cũng liền từ bỏ. Nhưng đồng thời trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ tươi cười: “Người trói ta lại thì coi như ta thua sao?”

Liễu Tồn Thế hơi sững sờ: “Người không cử động được tay chân, đương nhiên là thua rồi.”

“Thế nhưng không phải bây giờ ta vẫn đang lành lặn đứng trên lôi đài đấy sao?” La Chỉnh hỏi ngược lại.

Giành chiến thắng trên lôi đài chỉ có hai tình huống, thứ nhất là đánh bại đối phương, làm cho đối phương không đứng dậy được; thứ hai là đánh hắn ngã khỏi lôi đài.

Nghe được lời nói của La Chỉnh, khuôn mặt Liễu Tồn Thế lộ ra vẻ châm chọc nhàn nhạt, dưới tình huống này còn chơi kiểu khôn vặt: “Vậy ném người ra khỏi lôi đài là được rồi!”

Liễu Tồn Thế giơ một ngón tay ra, Thúc Thiên Hoàn trối buộc La Chỉnh phát ra một tiếng kêu vang vang, sau đó kéo La Chỉnh di chuyển về phía mép lôi đài.

Nhưng khi La Chỉnh bị kéo tới bên cạnh lôi đài, Liễu Tồn Thế bỗng cảm thấy trong đầu truyền đến một trận đau đớn, đau thấu đến cả linh hồn, khiến cho hắn muốn té xỉu trên đất.

“Aaaaaaa...!”

Liễu Tồn Thế ôm đầu hét thảm một tiếng.

Trên lôi đài có biến, khiến những người vây xem cũng nghệt mặt, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhất là đám đệ tử của Tiểu Vũ Phong, mắt thấy La Chỉnh bị trói lại, nên đại đa số cũng chấp nhận sự thật La Chỉnh đã thất bại. Dù sao Liễu Tồn Thế cũng là cao thủ Tiên Thiên, thua trong tay hắn cũng không oan uổng! Ít nhất, La Chỉnh đã lấy lại rất nhiều mặt mũi cho Tiểu Vũ Phong. Một mình đánh bại ba người của đối phương, hơn nữa mỗi một lần chỉ dùng đúng một quyền! Chiến tích này, trong toàn bộ ngoại môn Thanh Vân Tông chỉ sợ chưa từng có ai, mà sau này cũng chưa chắc gặp được. Thua thì thua, La Chỉnh cũng đã cố gắng đủ rồi.

Thế nhưng, ngay khi La Chỉnh bị dời đến mép lôi đài thì trên lôi đài lại đột nhiên phát sinh biến cố. Liễu Tồn Thế giống như gặp phải chuyện gì đó hết sức thống khổ, không ngừng ôm đầu rống lên.

“Chẳng lẽ đột nhiên sinh bệnh?”

“Ha ha, thật thế thì tốt quá. Nhưng Liễu Tồn Thế là cao thủ Tiên Thiên, thân thể đã hơn xa người thường, làm sao có bệnh nặng trong người được?”

“La Chỉnh bị trói như thế, nên không thể gây tổn thương gì tới Liễu Tồn Thế. Nếu như không phải là thân thể hắn xảy ra vấn đề thì tại sao lại như vậy?”

Đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong nhao nhao bàn tán, nhưng không ai nói ra được điểm mấu chốt. Ngược lại, vài vị đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong đến xem cuộc chiến đã nhìn ra chút manh mối.

Vị đệ tử nội môn tên Ngọc Tuyền nói với người bên cạnh: “Người xem, vừa rồi ta cũng đã nói đấy thôi. Thăng nhóc Luyện Tủy Cảnh này có thực lực như thế, chắc chắn không thể chỉ dựa vào năng lực của mình mà còn có thủ đoạn khác.”

Tên đệ tử nội môn đứng bên Ngọc Tuyền liền há hốc mồm: “Ta thật sự không nhìn ra, rốt cuộc hắn đã dùng thủ đoạn gì mà lại khiến cho Liễu Tồn Thế thống khổ như vậy?”

“Nếu như ta đoán không nhầm thì La Chính hân đã sử dụng một loại công kích linh hồn.” Trong mắt Ngọc Tuyền lóe ra vẻ phức tạp.

“Công kích linh hồn? Thủ đoạn này yêu cầu linh hồn phải cực kì cường đại mới có thể sử dụng! Thân thể tên nhóc này đã vốn rất biến thái, vậy mà linh hồn cũng cường đại như vậy sao?” Trong mắt vị đệ tử nội môn tràn đầy vẻ khó tin.

Ngọc Tuyền thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai người bên cạnh an ủi: “Thiên hạ rộng lớn, không hiếm điều lạ. Khi xưa, trong đám thanh niên ở quận Thiên Sư nơi quê nhà, ta vốn xếp hàng đầu rồi. Lúc đó ta cảm thấy mình chính là con cưng của trời, là người được ông trời rủ lòng thương, thế nhưng đến khi vào Thanh Vân Tông thì mới hiểu được hàm nghĩa của câu: Núi cao còn có núi khác cao hơn.”

Lúc này, mọi sự chú ý của La Chính đều tập trung ở trên người Liễu Tồn Thế, nên đương nhiên không nghe được lời cảm thán của Ngọc Tuyền.

Liễu Tồn Thế ôm đầu một lúc lâu, cuối cùng cũng gắng gượng vượt qua nỗi thống khổ. Khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh trước đó đã không còn

nữa, thay vào đó là vẻ mặt đầy giận dữ, đồng thời lộ ra vẻ vô cùng kiêng dè đối với La Chỉnh.

Trong mắt Liễu Tồn Thế, hắc và La Chỉnh hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Cho dù biểu hiện lúc trước của La Chỉnh vô cùng kinh diễm, nhất là khi trình độ của tiểu tử này chỉ mới là Luyện Tủy Cảnh, vậy lại càng khiến người kinh ngạc.

Nhưng bản thân hắc chính là cao thủ Tiên Thiên.

Dưới Tiên Thiên Cảnh là người thường!

Hắc giống như một người lớn được võ trang đầy đủ, còn La Chỉnh lại chỉ là một thằng nhóc chưa rõ việc đời.

Dựa vào chân nguyên, hắc có thể dễ dàng nghiền nát La Chỉnh. Thậm chí cũng chẳng cần dùng đòn sát thủ gì, chỉ cần sử dụng Thúc Thiên Hoàn để trói La Chỉnh lại, sau đó ném xuống lôi đài là xong việc. Nhưng khi hắc cho rằng trận tỷ thí không chút thú vị này sắp chấm dứt thì La Chỉnh lại hung hăng cho hắc một đòn phủ đầu.

Loại đau khổ khi linh hồn bị tổn thương này tất nhiên khiến cho Liễu Tồn Thế khó mà quên được. Cho nên, sau khi khôi phục lại thần trí, hắc liền nhanh chóng lui về đằng sau.

Nhân lúc Liễu Tồn Thế lui về phía sau, trong tay La Chỉnh xuất hiện một thanh phi đao nát. Thanh phi đao nát trên tay La Chỉnh múa may một hồi, sau đó lập tức lao thẳng lên phía trên, chỉ nghe thấy vài tiếng “cách cách...” truyền đến.

Thúc Thiên Hoàn bị thanh phi đao nát của La Chỉnh chặt đứt rồi nhanh chóng biến mất, hóa thành từng tia chân nguyên, tiêu tan trong không khí.

Nhìn thấy thanh phi đao nát của La Chinh, lông mày Liễu Tồn Thế lập tức nhếch cao lên. Thăng nhóc này có một thanh đao sắc bén như thế, vì sao trước đây không dùng?

Thế nhưng, hắn không biết La Chinh vốn không định dùng phi đao để tỉ thí. Sau khi cắt hết đám vòng tròn kia, La Chinh nhét luôn phi đao vào trong nhân tu di, tươi cười nói: “Xem ra trận đấu này có chút khó phân thắng bại rồi.”

“Thú vị!” Từ lúc mới bắt đầu Liễu Tồn Thế đã không định dùng toàn lực đối phó, thế nhưng biểu hiện vừa rồi của La Chinh đã khiến hắn thực sự coi trọng.

Chân nguyên màu vàng kim nhàn nhạt thoát ra từ da tay của Liễu Tồn Thế rồi lại bắt đầu chậm rãi ngưng kết lại.

“Người đã muốn tìm phiền phức, vậy ta sẽ cho người thấy thực lực chân chính của cao thủ Tiên Thiên! Liệt Thiên Hoàn!”

Liễu Tồn Thế vừa dứt lời, trong tay hắn liền hình thành nên một vòng tròn, chỉ là hình dạng vòng tròn này có hơi khác so với Thúc Thiên Hoàn ban nãy, xung quanh hiện đầy những chiếc răng cưa được xếp chỉnh tề, đồng thời không ngừng xoay tròn cực nhanh.

“Vù vù vù vù!”

Rất nhanh, liền có bảy cái Liệt Thiên Hoàn lơ lửng, điên cuồng xoay tròn quanh người Liễu Tồn Thế.

“Lên!”

Liễu Tồn Thế vươn tay chỉ một cái, trong mắt chỉ có vẻ lạnh băng. Bị một tiểu bối Luyện Túy Cảnh bức bách đến bước này làm cho Liễu Tồn

Thế cực kì khó chịu, mà bất cứ thứ gì khiến hấn khó chịu thì đều phải trả giá đắt!

Bảy cái Liệt Thiên Hoàn bay theo bảy hướng khác nhau. Có hai cái bay lên cao, vẽ ra một đường vòng cung lớn. Ba cái khác thì thẳng hướng La Chỉnh mà đi. Hai cái còn lại thì dọc theo sàn lôi đài lao về phía hai chân La Chỉnh, khi chúng nó lăn qua, lôi đài liền bị cắt ra thành hai rãnh sâu hoắm, cứ như đang cắt bùn.

Đối mặt với bảy cái Liệt Thiên Hoàn, La Chỉnh cũng cực kỳ căng thẳng. Hấn biết rõ, với thực lực của mình bây giờ, đối mặt với một vị cao thủ Tiên Thiên cũng không thể cà lơ cà phất được.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cảnh Tượng Kỳ Quái

“A, lần này Liễu Tồn Thế cũng thật là quá đáng, chỉ là Phong Chiến thôi mà lại dùng chiêu độc ác như vậy, chẳng phải là muốn đoạt mạng của La Chỉnh luôn sao?”

“Lôi đài này được chế tạo từ thép tinh luyện, vậy mà lại bị cắt như cắt bùn, nếu thật sự bị cắt trúng thì chẳng phải sẽ đầu một nơi thân một nẻo sao?”

“Quá nguy hiểm, La Chỉnh sẽ đối phó như thế nào đây?”

Hiện tại, tất cả mọi người đều toát mồ hôi thay La Chỉnh.

Ngay khi Liệt Thiên Hoàn tiếp cận La Chỉnh, hắn bỗng lắc người một cách quỷ dị, nháy mắt thoát ra từ khe hở giữa ba cái Liệt Thiên Hoàn.

Đồng thời, hắn cũng mượn tư thế đó tiếp tục tránh bốn cái Liệt Thiên Hoàn khác, sau đó mau chóng chạy vọt về phía Liễu Tồn Thế.

Trận đấu vừa rồi của hai người mới chỉ là khúc dạo đầu, đến giờ mới là quyền cước chân chính.

Liễu Tồn Thế nhìn La Chỉnh đang lao nhanh đến, không chút hoảng loạn, chỉ là vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc. Hắn ngoắc tay một cái, bảy cái Liệt Thiên Hoàn vừa bị La Chỉnh bỏ lại đằng sau bỗng điều chỉnh phương hướng, bay về phía La Chỉnh.

Bảy cái Liệt Thiên Hoàn biến ảo không ngừng, nhẹ tựa như không, tốc độ bay cũng nhanh vô cùng. Tốc độ của La Chỉnh tuy cũng rất nhanh, nhưng nếu hắn không tránh ra thì trước khi tiếp cận được Liễu Tồn Thế, hắn đã bị Liệt Thiên Hoàn băm ra thành trăm mảnh. Vì thế Liễu Tồn Thế vẫn rất ung dung bình thản. Hắn dám khẳng định, La Chỉnh sẽ không dám lấy thân mình ra để đỡ Liệt Thiên Hoàn.

Nhưng Liễu Tồn Thế đã tính sai rồi!

Nếu thân thể La Chỉnh vẫn còn là huyền khí, hắn sẽ vô cùng kiêng kỵ lực cắt của Liệt Thiên Hoàn. Nhưng thân thể hắn sau khi trải qua rèn luyện của Địa Tâm Hỏa đã được cường hóa tới cực lớn, cách biệt một trời một vực với thân thể huyền khí lúc trước. Vì vậy, hắn kiên quyết muốn dùng thân thể này để đỡ lấy công kích của Liệt Thiên Hoàn.

Đến giờ còn không mau tránh, tên nhóc này thật sự không muốn sống nữa rồi? - Chứng kiến La Chỉnh không hề có ý định né tránh, trong lòng Liễu Tồn Thế cũng vô cùng giật mình. Trong mắt hắn, hành động này không khác gì tự sát.

“Tránh ra đi, La Chỉnh!”

“Nguy rồi! Nếu không tránh sẽ bị Liệt Thiên Hoàn cắt thành hai đoạn!”

“La Chỉnh điên rồi sao? Chúng ta không đấu nữa, La Chỉnh! Mau mau nhảy xuống lôi đài đi!”

Thấy La Chỉnh không hề né tránh, tìm những người đứng bên dưới đều nhảy vọt lên tận cổ.

Mặc dù trong Tiểu Vũ Phong cũng đầy rẫy các loại tranh đấu gay gắt, thế nhưng lúc này bọn họ lại đoàn kết khác thường, tất cả đều lo lắng cho La Chỉnh.

Trận Phong Chiến này họ có thể thua, nhưng La Chỉnh thì không thể chết!

Trên mặt đám người Thốc Thửu Phong đều lộ ra nụ cười lạnh.

“Hắc, tên này điên rồi.”

“Chết cũng tốt, dù sao trên lôi đài, quyền cước không có mắt, thắng nhóc này muốn chết, chúng ta cũng làm gì được!”

“Đáng tiếc, Tiểu Vũ Phong vừa mới có được một đệ tử thiên tài, vậy mà lại bị Liễu Tồn Thế sư ca cắt ra thành từng mảnh...”

Đối với đám người Thốc Thửu Phong mà nói, đây đã là kết quả không tồi. Vừa rồi La Chỉnh chỉ dựa vào thực lực bản thân mà thắng được ba người xếp hàng tốp trong phong bọn họ. Hơn nữa, mỗi lần chỉ cần dùng đúng một quyền, đây quả thật là một nỗi sỉ nhục lớn đối với bọn họ. Mà nỗi nhục này có dùng cách gì đi chăng nữa cũng không thể tẩy sạch!

Huống hồ, La Chỉnh hiện tại mới chỉ là Luyện Tủy Cảnh, nếu như sau này hãn lớn mạnh lên, chỉ sợ lại muốn tắm máu cả Thốc Thửu Phong!

Chuyện như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra.

Hai năm trước, Ngọc Nữ Phong đột nhiên xuất hiện đệ tử thiên tài La Yên, khi đó đã tắm máu cả Thiên Chiếu Phong xếp hạng sáu bằng cách đánh bại tất cả đệ tử giỏi của Thiên Chiếu Phong, khiến cho vị trí của họ đang xếp thứ sáu tụt thẳng một lèo tới vị trí hơn hai mươi. Chuyện này thì chỉ một chữ “thảm” sao có thể hình dung hết được?

Chính vì vậy, lúc này người của Thốc Thửu Phong thấy một màn như vậy cũng không cảm thấy có gì không ổn. Trái lại, họ cảm thấy bóp chết La Chỉnh này ngay từ trong trứng, là một cách làm chính xác.

Thế nhưng, cảnh tượng kể tiếp lại một lần nữa khiến mọi người thay đổi lại cách nhìn nhận của mình.

“Choang!”

Cái Liệt Thiên Hoàn đầu tiên cắt trúng người La Chỉnh nhưng lại không thể cắt qua người hắc, mà chỉ vang lên một tiếng thanh thúy như chạm phải kim loại rồi bị văng ra.

Chỉ là, trường bào trắng của La Chỉnh lại bị cắt nát, lộ ra phần lưng phía sau.

Trên lưng hắc chỉ có một vết máu nhàn nhạt, xem ra Liệt Thiên Hoàn chỉ làm La Chỉnh hơi trầy da, thậm chí còn chẳng thể chảy máu nổi...

“Choang!”

“Choang!”

“Choang!”

Mỗi lần Liệt Thiên Hoàn đánh trúng lưng La Chỉnh thì đều phát ra tiếng vang kịch liệt. Nhưng mà không một chiếc Liệt Thiên Hoàn nào xé rách được da thịt hắc, cùng lắm cũng chỉ lưu lại được một vết máu nông sâu khác nhau, rồi sau đó đều bị bắn văng ra ngoài.

Con người Liễu Tồn Thế đột nhiên trợn ngược lên, trong lòng hắc đang dâng lên một cảm giác cực kì nguy hiểm. Hắc và tất cả những người khác vốn đều đắm chìm trong sự kinh hãi tột độ, khiếp sợ bởi không hiểu sao thân thể La Chỉnh lại cứng như vậy? Thế nhưng chính cảm giác nguy hiểm kia lại khiến Liễu Tồn Thế tỉnh táo lại từ trong cơn khiếp sợ!

La Chỉnh đứng vững trước đợt công kích của Liệt Thiên Hoàn, vung nắm đấm đến trước mặt Liễu Tồn Thế.

Nắm đấm của hắn cực kì dũng mãnh, lúc này hắn đã vận dụng cả bảy miếng vải rồng, sức mạnh cuộn cuộn tựa như sóng thần đánh về phía Liễu Tồn Thế.

Liễu Tồn Thế phản ứng cực nhanh, lúc nắm đấm của La Chính vừa đánh tới thì hắn đã đồng thời nâng hai tay lên. Trong nháy mắt ngưng tụ ra từng vòng tròn màu xanh.

“Hậu Thổ Hoàn!”

Đây là chiêu đỉnh nhất mà Liễu Tồn Thế dùng để phòng ngự. Từng vòng tròn màu xanh cùng hợp lại thành một cái khiên chắn trước người hắn.

“Keng!”

Hậu Thổ Hoàn chặn lại một quyền này của La Chính, lực va chạm tạo ra một loạt tiếng vang thanh thúy.

Mặc dù Hậu Thổ Hoàn của Liễu Tồn Thế chặn được đòn của La Chính, sức mạnh khủng khiếp của nó cũng không tiêu tan ngay. Vậy nên, lực dội lại từ Hậu Thổ Hoàn đã trực tiếp đánh bay Liễu Tồn Thế ra ngoài.

Chỉ với một quyền đầy uy lực, La Chính đã đánh Liễu Tồn Thế bay ra khỏi lôi đài.

Nhưng dù sao, Liễu Tồn Thế cũng không phải người thường.

Nếu hắn chỉ dựa vào việc chăm chỉ khổ luyện thì khi tiến vào Tiên Thiên Cảnh cũng chỉ trở thành một tên đệ tử cực kỳ bình thường của Thốc Thứ Phong mà thôi. Thế nhưng thực tế, hắn lại đứng đầu trong đám đệ tử ngoại môn Thốc Thứ Phong!

Muốn trở thành người đệ nhất trong đám đệ tử ngoại môn của bất cứ phong nào trong ba mươi ba phong đi chăng nữa, nếu chỉ đơn thuần dựa vào chăm chỉ và khổ luyện, thì đó quả thực là chuyện không có khả năng!

Liễu Tồn Thế tuyệt đối là một thiên tài, bây giờ hắn là người đứng đầu trong đám đệ tử ngoại môn, tương lai cũng sẽ trở thành cao thủ đứng đầu trong nội môn!

La Chính đánh Liễu Tồn Thế bay ra khỏi lôi đài, nhưng thực tế lúc này hai chân hắn vẫn chưa chạm đất mà còn lơ lửng giữa không trung. Chiều theo quy củ, thì hắn vẫn chưa được tính là thua.

Giữa không trung, Liễu Tồn Thế vung tay lên, phóng Hậu Thổ Hoàn ở trong tay ra.

Hậu Thổ Hoàn nhanh chóng đánh vào mặt đất phía bên cạnh lôi đài, bắn lên vách tường rồi đổi hướng phóng về phía Liễu Tồn Thế.

Liễu Tồn Thế ổn định lại thân mình, hai chân đứng giữa Hậu Thổ Hoàn, mượn lực đẩy bay trở lại lôi đài.

“Thật hoàn mỹ! Tồn Thế sư ca dùng chiêu thức ấy thật là hoàn mỹ!”

“Hoàn toàn chính xác! Dưới tình huống như thế, Thốc Thửu Phong chúng ta cũng chỉ có mình Liễu Tồn Thế mới có thể gặp nguy mà không loạn!”

“Ở thời điểm này muốn đánh ra Hậu Thổ Hoàn thì phải tính toán góc độ và lực thật tốt, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được.”

Đám người Thốc Thửu Phong thấy Liễu Tồn Thế bị đánh bay ra ngoài, lòng lập tức trầm xuống. Vốn họ còn tưởng rằng trận khiêu chiến

đến đây đã kết thúc, thế mà đúng vào thời khắc mấu chốt này, Liễu Tồn Thế lại trở lại lôi đài, vì thế bọn họ đều đồng loạt đứng lên hoan hô.

Lúc này La Chỉnh đang chiếm ưu thế, nên kiên quyết không muốn để cho Liễu Tồn Thế quay trở lại lôi đài. Liễu Tồn Thế còn chưa đáp xuống, thì La Chỉnh cũng đã vọt đến bên cạnh lôi đài, giơ song quyền lên đánh về phía Liễu Tồn Thế.

Liễu Tồn Thế đang ở trên không nên không có trợ lực, nhìn thấy La Chỉnh hùng hổ dọa người như vậy thì trong lòng cũng có chút buồn bực. Hắn thật sự không muốn cứng đối cứng với La Chỉnh. Chẳng hiểu làm thế nào mà tên này lại có thể luyện được sức mạnh như vậy, thật sự quá kinh người.

Rơi vào đường cùng, Liễu Tồn Thế chỉ có thể lại lần nữa xuất ra Hậu Thổ Hoàn chặn trước người.

Kết quả cũng giống như lần trước, khi Liễu Tồn Thế còn chưa kịp đặt chân xuống lôi đài thì đã bị La Chỉnh đánh bay ra.

Liễu Tồn Thế hiển nhiên không cam lòng, hắn vẫn phải sử dụng cách thức cũ, lợi dụng lực bắn ngược lại của Hậu Thổ Hoàn trên vách tường để trở lại lôi đài.

Vì vậy trên lôi đài liên tục trình diễn một màn cực kỳ quái dị.

Liễu Tồn Thế liều mạng muốn lên lôi đài, nhưng La Chỉnh lại hết lần này đến lần khác ngăn cản.

Dù Liễu Tồn Thế có bay ngược trở về lôi đài từ phía nào, thì La Chỉnh cũng đều có thể đến trước một bước, rồi dùng một quyền đánh bay hắn ra ngoài.

Liễu Tồn Thế giống như một con châu chấu không thể đáp xuống lời dài, chỉ có thể không ngừng nhảy tới nhảy lui phía trên không.

Hai người cứ đánh nhau như vậy, lần đầu tiên và lần thứ hai đều rất chấn động lòng người, tất cả mọi người đều ngừng thở không dám nói lời nào. Nhưng đến lần thứ ba, thứ tư, thứ năm... lần nào cũng như vậy thật sự khiến mọi người đều cạn lời.

Mộc Thanh Dương và Tô Linh Vận đứng đằng xa xem cuộc chiến cũng chán nản, một lúc lâu cũng không nói ra lời.

Thật lâu sau, Mộc Thanh Dương cắn răng nói: “Linh Vận, tên đệ tử này cũng thật quá đáng. Sao hắn có thể vờn Tồn Thế như trẻ con thế được, ném qua ném lại trên trời như quả bóng mà không cho người ta xuống!”

Tô Linh Vận nâng tay xoa xoa mái tóc đen đằng sau: “Cái này... Ta thấy... chắc là vì La Chính kiêng kỵ thực lực của Liễu Tồn Thế, dù sao cao thủ Tiên Thiên cũng chiếm ưu thế hơn.”

“Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là cách!” Mộc Thanh Dương có phần nóng nảy.

Tô Linh Vận lại lộ ra nụ cười giảo hoạt. Nàng đương nhiên không gấp, dù sao cũng đã nghĩ thông rồi. Lần này họ khiêu chiến, nàng vốn dĩ cũng đã chuẩn bị tinh thần thất bại, nhưng nếu có thể thắng được nàng cũng không từ chối.

Mộc Thanh Dương tất nhiên rất nóng ruột. Liễu Tồn Thế mặc dù là cao thủ Tiên Thiên, thế nhưng cũng chưa bước vào Tiên Thiên Cảnh được bao lâu, chân nguyên trong thân thể cũng không phải là vô hạn, nếu tiếp tục như vậy Liễu Tồn Thế rất có khả năng sẽ thua.

Mộc Thanh Dương nhận ra được điều này, đương nhiên Liễu Tồn Thế là người trong cuộc cũng sẽ ý thức được.

Cứ cho là dựa vào Hậu Thổ Hoàn thì có thể chặn được sức mạnh của La Chỉnh, đồng thời chắc chắn sẽ không rơi xuống đất. Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài, chân nguyên trong thân thể hãn chắc chắn sẽ cạn kiệt, cuối cùng sẽ thua.

Đây là kết quả Liễu Tồn Thế tuyệt đối không thể chấp nhận.

Chính vì vậy, lần thứ chín khi bị La Chỉnh đánh bay, hãn liền dốc hết sức đánh ra Hậu Thổ Hoàn nhằm về phía lôi đài. Chân nguyên trong cơ thể hãn cũng cuộn cuộn dâng trào, lúc này hãn gần như đã tiêu hao hết toàn bộ chân nguyên hiện có!

Hãn phải dốc toàn lực đánh một trận!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hoan Hô

Giữa không trung lúc này, Liễu Tồn Thế cứ như một vị Thiên Tôn, ánh sáng vàng chói vẩy quanh thân, khí thể hùng hực giống như một ngọn núi lớn áp xuống phía dưới, uy thế cực kì kinh người.

Một số đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong thực lực yếu kém bị luồng uy áp này bức bách đến mức chân mềm nhũn, ngồi bệt hẳn xuống đất.

Ánh sáng vàng kim trên toàn thân Liễu Tồn Thế cuối cùng biến thành một chiếc vòng tròn thật lớn, sau đó đánh ập xuống, bao phủ toàn bộ lôi đài ở bên trong.

Liễu Tồn Thế giẫm lên mép chiếc vòng, duỗi hai tay làm vài động tác, đồng thời lẩm bẩm.

“Diệt Thế Hoàn! Phá...!”

Có thể bước vào Tiên Thiên Cảnh thì đã thoát ra khỏi mức tuổi thọ cơ bản của nhân loại, bất kỳ người nào, nếu thông minh một chút thì tự nhiên cũng có một vài đòn sát thủ.

Mà Diệt Thế Hoàn chính là đòn sát thủ của Liễu Tồn Thế.

Diệt Thế Hoàn này cực kỳ tốn chân nguyên. Cho dù chân nguyên trong cơ thể Liễu Tồn Thế vốn còn thừa lại hơn năm phần, nhưng trong nháy mắt sử dụng Diệt Thế Hoàn đã liền hết sạch. Giờ phút này, khi đứng cạnh Diệt Thế Hoàn, sắc mặt hắn đã trắng bệch, ngay cả đứng cũng không vững.

Trong thâm tâm, hắc cũng không muốn dùng đòn sát thủ ở nơi này. Hắc muốn giữ lại Diệt Thế Hoàn để sử dụng trong những trận thi đấu lớn trong tông môn hơn. Nếu bây giờ hắc lộ ra đòn sát thủ của mình quá sớm, thì sau này khi giao đấu với những người khác, họ tự nhiên sẽ có đề phòng.

Nhưng hiện tại, hắc cũng không còn biện pháp nào tốt hơn.

Ngoại trừ sử dụng Diệt Thế Hoàn, hắc không nghĩ ra chiêu thức nào có thể thay đổi được cục diện hiện tại.

Nhưng điều khiến Liễu Tồn Thế không cam lòng hơn là, hắc lại bị một tên Luyện Tủy Cảnh bức phải ra đòn sát thủ.

Luyện Tủy Cảnh...

Trong suy nghĩ của Liễu Tồn Thế thì, chỉ cần duỗi tay ra là có thể tùy ý bóp chết như một con kiến, thế mà giờ hắc lại bị bức bách tới mức này...

Trong lòng Liễu Tồn Thế nhất thời không thể chấp nhận được kết quả này.

“Người đã muốn chết, ta sẽ giúp người!”

Liễu Tồn Thế vốn cũng không có sát tâm, vậy mà giờ phút này lại hận không thể khiến La Chính mau mau chết đi.

Đương nhiên, hắc vẫn khá tin tưởng Diệt Thế Hoàn, cho dù là cao thủ Tiên Thiên bị bao vây trong Diệt Thế Hoàn thì không chết cũng phải trọng thương. Liễu Tồn Thế không tin La Chính có thể vượt qua kiếp nạn này!

Toàn bộ Diệt Thế Hoàn bắt đầu tỏa ra sắc thái mỹ lệ, từng đường năng lượng do chân nguyên tạo thành bắt đầu tụ tập trên lôi đài.

Một chiêu này được gọi bằng hai chữ “Diệt Thế” đương nhiên là vì nó thực sự có uy lực hủy thiên diệt địa. Chẳng qua Liễu Tồn Thế cũng mới chỉ

là Tiên Thiên Nhất Trọng, chỉ có thể phóng ra Diệt Thế Hoàn với một phạm vi tương đối nhỏ, sau đó tiêu diệt hết sinh vật sống trong vòng tròn đó.

Nếu như thực lực Liễu Tồn Thế tiến thêm một tầng nữa, đột phá tầng Tiên Thiên, đạt tới cảnh giới cao hơn thì một cái Diệt Thế Hoàn này, chỉ sợ có thể hủy diệt tất cả mọi người trong một phong.

Sau khi năng lượng trong Diệt Thế Hoàn đã tụ lại đến cực hạn, một luồng chớp vàng kim mỹ lệ bỗng lóe ra, xông thẳng lên trời, rồi phát ra tiếng nổ mạnh.

Diệt Thế Hoàn này cực kỳ kỳ lạ, nó có thể tập trung hết tất cả uy lực vào bên trong, nhưng bên ngoài dù có gần với Diệt Thế Hoàn đến đâu cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Chính vì vậy, càng tập trung năng lượng thì uy lực trong Diệt Thế Hoàn càng cường đại hơn.

Đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong chứng kiến uy lực trong Diệt Thế Hoàn xong, sắc mặt cả đám đều trắng bệch.

Bên trong Diệt Thế Hoàn quả thực chính là địa ngục Tu La, với loại công kích này, chỉ sợ thân thể La Chỉnh sẽ trực tiếp bị năng lượng nghiền nát thành bụi phấn.

Đại đa số mọi người đều hiểu, có lẽ lúc này La Chỉnh không thể chịu đựng qua được.

Bởi vì luồng ánh sáng vàng kim kia liên tục lóe lên, nên mọi người cũng không nhìn được tình huống bên trong thế nào. Giờ phút này ngoại trừ cầu nguyện cho La Chỉnh có thể chịu đựng qua nổi thì cũng không biết làm gì hơn.

Chỉ mấy giây sau, uy thế của Diệt Thế Hoàn dần dần tiêu tán, màu vàng chói lọi trên lôi đài cũng chậm chậm rút đi.

Thứ đầu tiên lộ ra trước mắt mọi người là mép lôi đài.

Toàn bộ lôi đài thế mà bị năng lượng của Diệt Thế Hoàn ăn mòn mất mấy tầng, thép tinh luyện chế tạo lôi đài đã trở nên gồ ghề, không còn ra hình dạng.

Về phần La Chỉnh, giờ đây đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ sợ, hắn đã bị nghiền nát tới mức tan thành mây khói...

Thế này cũng quá thảm rồi!

Nhưng mà, sau khi ánh sáng vàng hoàn toàn tiêu tán hết khỏi lôi đài, một bóng người bỗng nhiên vọt ra.

Người nọ không mảnh vải che thân, trên người chồng chất vết thương nhưng thân hình lại mau lẹ khác thường, phóng thẳng một mạch tới mép lôi đài, đánh một quyền vào Liễu Tồn Thế - ngọn đèn đã cạn dầu.

Chân nguyên của Liễu Tồn Thế đã tiêu hao sạch sẽ, lúc này ngay cả đứng thẳng còn không nổi, đối mặt với một quyền này, hắn căn bản không thể tránh nên trực tiếp bị đánh bay ra khỏi lôi đài, rồi trực tiếp ngất đi trên mặt đất.

Người không mảnh vải che thân kia đúng là La Chỉnh.

Nhờ vào thân thể linh khí, hắn đã kiên cường chống đỡ hết toàn bộ công kích của Diệt Thế Hoàn.

Một đòn này của Liễu Tồn Thế khiến La Chỉnh nghĩ đến mà sợ. Cho dù hắn biết rõ cao thủ Tiên Thiên đáng sợ, nhưng lúc ở Long Bảo, hắn chỉ

dựa vào sức lực của mình để đánh chết Hắc Bạch Song Sát cũng không đến nỗi chật vật như thế.

Suy nghĩ kỹ một chút thì tất cả đều là nhờ vào ưu thế của phi đao nát nên mới ra tay bất ngờ đánh chết được Hắc Bạch Song Sát. Hơn nữa, khi đó Hắc Bạch Song Sát còn chưa kịp phát huy ra thực lực chân chính, đến vũ khí trong tay còn chưa kịp sử dụng thì đã đầu một nơi thân một nẻo.

Nếu không nhờ vậy, La Chỉnh chưa chắc đã thắng nổi Hắc Bạch Song Sát.

Người đứng đầu đệ tử ngoại môn Thốc Thấu Phong - Liễu Tồn Thế, bại trận!

Đến đây mới được tính là kết thúc.

Tiểu Vũ Phong nhờ vào La Chỉnh mà mạnh mẽ xoay chuyển khỏi thế bại trận.

Giờ này khắc này, rất nhiều đệ tử ngoại môn còn không biết chuyện gì đã xảy ra, bọn hắn chỉ đắm chìm trong sự thật là “La Chỉnh vẫn còn sống”.

“La Chỉnh thắng rồi, Tiểu Vũ Phong chúng ta thắng rồi!”

Người hô lên câu này đầu tiên là Mạc Xán. Sau tiếng hô đầu tiên, vô số tiếng hô khác cũng theo đó vang lên. Cuối cùng toàn bộ đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong đều bắt đầu ào ào hô lên.

“La Chỉnh! La Chỉnh!”

“La Chỉnh! La Chỉnh!”

Bọn họ khàn giọng gào thét, như thế không rống nát cổ họng thì thì không thôi.

La Chỉnh đứng ở trên lôi đài lôi lõm, thấy những đệ tử ngoại môn kia đang điên cuồng hét tên mình, bỗng có cảm giác hơi xấu hổ. Quần áo trên người đã bị năng lượng của Diệt Thế Hoàn nghiền nát thành bột, nên giờ hắn đang không mảnh vải che thân. Tuy nói toàn bộ đệ tử trên Tiểu Vũ Phong đều là nam, nhưng trần như nhộng đối mặt với mọi người chung quy vẫn là thiếu lễ độ.

Chu Hiến là người đầu tiên phát hiện ra sự xấu hổ của La Chỉnh, liền vội vàng cởi chiếc áo ngoài trên người xuống ném lên lôi đài cho La Chỉnh.

La Chỉnh dùng chiếc áo khoác ngoài màu trắng bao lấy thân thể, sau đó mới nhảy xuống khỏi lôi đài rồi cùng Mạc Xán và Chu Hiến đi tới trước mặt Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền tuy bị thương nhưng không hề rời đi mà tựa vào góc tường quan sát La Chỉnh chiến đấu.

“Vô Huyền huynh, giờ đã không còn gì đáng ngại rồi chứ?” La Chỉnh hỏi.

Chương Vô Huyền nâng khuôn mặt mập mạp lên, hai con mắt nhỏ lúc này đã sáng loè loè.

Hắn kết giao với La Chỉnh không lâu, cũng biết rõ thực lực không giới hạn của La Chỉnh trong tương lai, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao hắn chủ động qua lại thân thiết với La Chỉnh. “Khửu giác” Chương gia của bọn hắn ở phương diện này cực kỳ nhạy bén.

Thế nhưng, Chương Vô Huyền cũng không ngờ tới La Chỉnh lại có thể tiến bộ nhanh chóng và bá đạo như vậy!

Lúc này chỉ mới là Luyện Tủy Cảnh mà đã trực tiếp đánh bại Liễu Tồn Thế!

Hơn nữa, còn là dưới tình huống ăn phải đòn sát thủ của Liễu Tồn Thế!!!

Nếu như Chương Vô Huyền đoán không sai, La Chỉnh cũng có đòn sát thủ chưa sử dụng. Chính vì vậy, trong cảm nhận của Chương Vô Huyền, hình tượng của La Chỉnh càng trở nên sâu không lường được.

“Đáng ngại? Ha ha, cho dù ta bị trọng thương, nhưng được chứng kiến biểu hiện lần này của La Chỉnh huynh cũng đáng!” Chương Vô Huyền hào sảng cười nói. Thế nhưng vừa mới cười liền động đến hai cái xương sườn gãy, khiến hắn đau đến mức nói không ra lời.

Lúc này, các đệ tử ngoại môn ở xung quanh lôi đài cũng sôi nổi tụ lại đây, trên mặt ai nấy cũng đều vui mừng. Kì thực, trong suy nghĩ của họ, chuyện thắng Thốc Thửu Phong rồi được ban thưởng gấp đôi đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng hơn là Tiểu Vũ Phong xuất hiện một La Chỉnh!

Trên lầu các cách đó không xa.

Sắc mặt Mộc Thanh Dương lúc này đã xanh mét, nàng ta nghiêng chặt răng, oán hận mà nói: “Được rồi. Không cần bịt mắt nữa đâu, tiểu tử kia mặc đồ vào rồi.”

Tô Linh Vận chậm rãi hạ tay đang che mặt xuống, cười giảo hoạt nói: “Mộc tỷ tỷ, lần này phải xin lỗi rồi!”

“Xin lỗi có ích lợi gì? Thốc Thửu Phong chúng ta đã thua! Thua một tháng đan dược hay tiền tiêu là chuyện nhỏ, nhưng Liễu Tồn Thế chính là đệ tử ngoại môn được coi trọng nhất Thốc Thửu Phong, giờ lại thua một tiểu bối Luyện Túy Cảnh, chắc chắn sẽ bị đả kích rất lớn, dẫn tới tâm tính bị ảnh hưởng.” Mộc Thanh Dương buồn bực nói.

Thật ra chuyện này, Mộc Thanh Dương có thể không để tâm, nhưng Liễu Tồn Thế lại chính là đệ tử mà nàng trọng điểm bồi dưỡng. Bây giờ bị La Chính hung hăng đánh bại, chỉ sợ lòng tu luyện võ đạo của hắn đã bị hao tổn hơn phân nửa, về sau tốc độ tiến cảnh tất nhiên sẽ chậm lại rất nhiều, đây mới là điểm chết người.

Tô Linh Vận lại nghiêm mặt nói: “Bước đi trên con đường võ đạo, đã xác định sẽ gặp phải cường địch. Nếu như lòng truy cầu đỉnh cao của võ đạo dễ dàng bị đả kích như vậy thì cho thấy tâm tính của người này quá kiêu ngạo. Cường giả chân chính là phải biết đứng lên từ sau đả kích, không phải sao?”

Lời này của Tô Linh Vận, Mộc Thanh Dương từ chối cho ý kiến.

Nàng đúng là phải thừa nhận lời của Tô Linh Vận có lý. Tu luyện võ đạo quan trọng chính là tu tâm tính, nếu cứ thuận buồm xuôi gió thì một khi gặp thất bại sẽ bị đả kích rất lớn, chỉ sợ lúc đó có muốn đứng lên cũng khó. Ngược lại, chỉ có những người vẫn dốc sức hăm hở tiến lên sau khi thất bại thì mới có tư cách làm kẻ cười đến cuối cùng. Nhưng...

Lúc này mà Tô Linh Vận lại nói ra những lời ấy, khó tránh khỏi bị người khác nghi là khoe khoang.

Thấy nét mặt Mộc Thanh Dương vẫn xì ra, Tô Linh Vận lại cười tủm tỉm an ủi: “Thôi được rồi Mộc tỷ tỷ, sau này có cơ hội ta nhất định sẽ đền bù tổn thất cho tỷ!”

Mộc Thanh Dương bĩu môi, nhưng nghĩ đến thân phận của Tô Linh Vận, khiến cho nàng ta nợ mình một món nợ ân tình, thật ra cũng không tệ. Việc đã đến nước này cũng không có cách nào xoay chuyển nữa rồi.

Đêm nay, các đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong đều rất hưng phấn. Ai cũng say sưa nói về biểu hiện trên lôi đài của La Chính.

Chẳng qua đương sự được nhắc tới thì lại không kích động như vậy, hẳn còn đang bận để ý đến chuyện khác hơn.

Trở lại chỗ ở của mình, La Chính lấy đồng tinh hạch trong nhẫn tu di ra. Ngày mai hẳn phải tìm Tô đạo sư đổi đồng tinh hạch này thành điểm tích lũy, sau đó tiến vào Luyện Ngục Sơn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Mất Tự Nhiên

Sáng sớm, La Chỉnh bò ra khỏi giường, rửa mặt và sửa sang lại bản thân từ trên xuống dưới một phen.

Thân thể của hắn tuy rắn chắc thật, nhưng dưới thế công kích mãnh liệt của Liễu Tồn Thế thì ít nhiều gì vẫn bị thương. Chẳng qua đều là tổn thương da thịt, dựa vào năng lực của thân thể, sau một đêm có thể hồi phục tới tám chín phần.

Nhưng đối với La Chỉnh mà nói, trận chiến với Liễu Tồn Thế thật ra vẫn tương đối có lợi. Phần lớn uy lực của Diệt Thế Hoàn đều bị hắn hấp thu để luyện xương tủy. Hiện tại, tạp chất trong xương tủy La Chỉnh cơ bản đã được luyện sạch sẽ, bước vào đỉnh phong Luyện Tủy Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng La Chỉnh cũng chưa hài lòng lắm với cảnh giới của mình. Nếu như là ở những quận huyện trong Đế Đô thì Luyện Tủy Cảnh cũng đã có thể coi như đạt được thành tựu nhất định. Nhưng hiện tại hắn lại đang ở trong Thanh Vân Tông, mà trình độ Luyện Tủy Cảnh trong Thanh Vân Tông cứ vung tay là có một năm, huống hồ hắn còn phải đối mặt với những nhà sĩ tộc kia nữa!

Sau khi chinh đốn xong, La Chỉnh liền ra khỏi phòng, đi về phía triền núi.

Trên đường đi, không ít đệ tử ngoại môn nhìn thấy La Chỉnh đều nhiệt tình chào hỏi.

Trước đây khi La Chỉnh đánh bại Dương Liệt – người xếp hạng thứ ba mươi, đã có không ít đệ tử ngoại môn ý thức được rằng La Chỉnh là người mới nhưng không hề đơn giản, chẳng bao lâu nữa sẽ nổi danh trong ngoại môn Tiểu Vũ Phong.

Thế nhưng không ai ngờ rằng, La Chỉnh sẽ tiến bước thần tốc như thế! Hơn nữa lại là nhờ phương thức Phong Chiến!

Sau trận chiến này, La Chỉnh vẫn không có xếp hạng trong Tiểu Vũ Phong như cũ, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, hẳn đương nhiên là đệ tử đứng đầu ngoại môn.

Tô Linh Vận biết La Chỉnh sẽ tới tìm mình.

Có thể trở về từ phương Nam, chắc hẳn đã thu hoạch được tương đối khá.

Sau trận đấu với Liễu Tồn Thế, Tô Linh Vận phát hiện mình vẫn quá coi thường La Chỉnh.

Lúc La Chỉnh cố chấp muốn tới phía Nam hoàn thành nhiệm vụ săn giết đao trùng, nàng đã cảm thấy chuyện này quá mạo hiểm, hơn nữa còn cho rằng La Chỉnh quá mức hấp tấp.

Hiện tại xem ra, hẳn thật sự có năm chắc.

Thế nhưng nàng vẫn không nghĩ ra, vì sao La Chỉnh lại gấp gáp muốn có điểm tích lũy như vậy? Đi đến phía Nam một chuyến thì có thể lấy được bao nhiêu điểm tích lũy chứ?

Một ngàn? Hay là hai ngàn con đao trùng?

Tinh hạch yêu thú nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi được một trăm điểm tích lũy, ngàn ấy thì làm được gì đâu?

Thực sự lúc này tác dụng của điểm tích lũy đối với La Chỉnh cũng không quá lớn.

“Tô đạo sư, ta tới bàn giao nhiệm vụ.” La Chỉnh nhẹ nhàng gõ cửa, tiến vào.

Tô Linh Vận vẫn trầm mặc như trước, lạnh lùng gật đầu.

Tuy nói La Chỉnh đã bình yên vô sự trở về, nhưng điều này không có nghĩa là nàng tha thứ cho La Chỉnh.

“La Chỉnh - đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong, tham gia nhiệm vụ săn giết đao trùng, không biết người đã săn giết được bao nhiêu con? Một trăm? Hay là hai trăm?” Tô Linh Vận châm chọc nói.

Nghe thấy giọng điệu như vậy, La Chỉnh liền thầm than trong lòng, người phụ nữ này giận lên cũng thật kinh khủng.

Hắn yên lặng lấy tinh hạch đao trùng thường ra khỏi nhẫn tu di.

Một viên, hai viên, ba viên... dần dần chồng chất thành một ngọn núi nhỏ trên mặt đất.

“Hôm qua ta đã kiểm tra lại một lần, tổng cộng có bốn nghìn sáu trăm hai mươi sáu viên tinh hạch đao trùng thường.” La Chỉnh mỉm cười nói.

Tô Linh Vận bĩu môi: “Hơn bốn nghìn viên tinh hạch đao trùng thường thì cũng chỉ đổi được hơn hai nghìn điểm tích lũy, nhiều quá ta?”

Nghe Tô Linh Vận nói vậy, La Chỉnh lại lấy tinh hạch của thủ lĩnh đao trùng ra khỏi nhẫn tu di.

“Ngoài chỗ này ra thì còn có thêm hai trăm sáu mươi viên tinh hạch của thủ lĩnh đao trùng.” La Chỉnh bổ sung.

Đôi môi mỏng của Tô Linh Vận hơi giật giật. Nàng không ngờ La Chỉnh lại thu hoạch được nhiều đến vậy. Tổng chỗ này lại có thể đổi được gần năm trăm điểm tích lũy. Đối với một đệ tử ngoại môn mà nói thì năm trăm điểm tích lũy cũng đã tương đối nhiều.

“Ồ. Vậy cộng lại thì ước chừng có thể đổi được năm trăm điểm tích lũy. Lần này đi phía Nam, thu hoạch cũng không tệ, thế nhưng, với năm trăm điểm tích lũy này thì cũng chẳng làm được mấy việc trong Thanh Vân Tông...”

Ánh mắt phụ nữ lúc nào cũng hẹp hòi, kể cả khi địa vị đã khá cao.

Sau đó La Chỉnh lại lấy ra một viên tinh hạch lớn hơn ra.

Tinh hạch này lớn cỡ quả đấm, không ngừng lóe ra ánh sáng màu tím, đây chính là tinh hạch của đao trùng chúa.

Lúc này đây, trên mặt Tô Linh Vận rốt cuộc cũng lộ ra sự chấn động.

Nàng biết rất rõ thực lực của đao trùng chúa là như thế nào, nàng cũng từng đến phía Nam tham gia tiêu diệt đao trùng, hơn nữa còn tự tay chém giết hai con đao trùng chúa. Nhưng, lúc ấy nàng thắng cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Dựa vào thực lực của La Chỉnh thì giết đao trùng thường chỉ là chuyện nhỏ. Cho dù có thể săn giết hơn hai trăm con thủ lĩnh đao trùng, thì cũng chỉ có thể chứng minh rằng La Chỉnh đã cực kỳ cố gắng. Thế nhưng mà... tinh hạch của đao trùng chúa này là thế nào?

Nếu La Chỉnh gặp phải đao trùng chúa, ngoại trừ chạy trốn ra thì chỉ sợ cũng không có lựa chọn khác. Chẳng lẽ lại có cao thủ giết xong đao trùng chúa rồi tặng cho La Chỉnh viên tinh hạch này?

Khả năng xảy ra chuyện này cũng không lớn, một viên tinh hạch của đao trùng chúa trị giá tới một nghìn điểm tích lũy, tương đương với hai ngàn khối Phương Tinh, đối với bất kỳ ai thì đây cũng là một khoản không hề nhỏ.

La Chỉnh không quyền không thể, ai lại ăn no rủng mỡ tặng thứ này cho hẳn?

“Viên tinh hạch này là ai cho người?” Tô Linh Vận hỏi với ánh mắt phức tạp.

“Nhật.” La Chỉnh cười nói.

Tô Linh Vận không tin, nàng nhìn nụ cười trên mặt La Chỉnh rồi khẽ “hừ” một tiếng, giơ tay ra nói: “Đưa thẻ đệ tử và lệnh bài nhiệm vụ của người ra đây!”

La Chỉnh ngoan ngoãn đưa cho Tô Linh Vận cả hai thứ.

Sau đó, Tô Linh Vận tiến hành ghi chép lên lệnh bài nhiệm vụ, rồi lại vỗ nhẹ trên thẻ đệ tử của La Chỉnh một cái, lập tức có một tia sáng hiện lên, xong xuôi tất cả mới đưa cho La Chỉnh: “Được rồi, tổng cộng là một nghìn năm trăm điểm tích lũy, đã ghi chép lại trong thẻ đệ tử của người.”

La Chỉnh vui mừng ra mặt, đưa tay ra định đón lấy. Nhưng Tô Linh Vận lại thu tay lại, cười nói: “Thẻ đệ tử có thể trả cho người, chẳng qua ta có một điều kiện!”

La Chỉnh sửng sốt: “Điều kiện gì?”

“Nói cho ta biết, người định dùng số điểm tích lũy này như thế nào?”

Vấn đề này, Tô Linh Vận cũng đã từng hỏi lúc La Chỉnh tới nhận nhiệm vụ.

Lúc đó, La Chỉnh đã không trả lời, hiện giờ hăn cũng không muốn nên chỉ lắc đầu nói: “Ta có chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện quan trọng như thế nào, người có thể nói cho ta nghe chứ. Nói không chừng ta có thể giúp người?” Thẻ đệ tử của La Chỉnh lúc ẩn lúc hiện trên tay Tô Linh Vận, nhưng nàng lại không giao cho hăn.

“Đây là chuyện riêng của ta. Tô đạo sư, chuyện này không liên quan đến người.” La Chỉnh trầm giọng nói. Tất cả những chuyện hăn làm bây giờ cũng là vì muốn nhìn thấy La Yên. Chuyện này, hăn không muốn người khác nhúng tay vào!

“Người!” Tô Linh Vận tức đến trợn mắt.

Nhưng La Chỉnh vẫn giơ tay ra, cứng rắn nói: “Tô đạo sư, trả lại thẻ đệ tử cho ta.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Người Canh Núi

Hai người cứ đứng đối mặt với nhau như vậy, bầu không khí vô cùng cứng nhắc.

Từ nhỏ Tô Linh Vận đã lớn lên trong Ly Cung ở ngay bên cạnh Phần Thiên Cung, đường đường là điện hạ của Đế Quốc Phần Thiên nên có mấy ai dám ngỗ ngược với nàng?

Tuy nàng xuất cung cũng đã được một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này nàng cũng đã cố gắng hết sức để quên đi thân phận tôn quý của mình, nhưng mà phần cố chấp kia đã ăn sâu vào máu nàng, đâu dễ gì mà thay đổi?

Hơn nữa, những người biết được thân phận của Tô Linh Vận trong khi tranh luận mà phát hiện sắc mặt nàng khác thường, thì cả đám đều phải ngậm miệng lại. Bọn họ đều hiểu rõ, Tô Linh Vận tuy xinh đẹp đáng yêu, nhưng một khi đã tức giận, chỉ sợ còn khủng bố hơn cả một con rồng Thương Lan khổng lồ.

Mà hiện tại, Tô Linh Vận đang ở ngay ranh giới tức giận.

Các đạo sư của Tiểu Vũ Phong nghe được động tĩnh liền kéo qua, thế nhưng, thấy biểu cảm trên mặt Tô Linh Vận giống như núi lửa sắp phun trào thì ai nấy đều cứng lưỡi, lạng lẽ trốn sang một bên.

Người khác sợ, nhưng La Chính không sợ.

Hắn trầm giọng nói: “Tô đạo sư, trả lại thẻ đệ tử cho ta.”

Tô Linh Vận hung tợn nhìn thẳng vào hai mắt La Chinh, muốn phát giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, chỉ là trên mặt lại xuất hiện một chút uất ức rất khó phát hiện. Sau đó đôi mắt linh động của nàng khẽ xoay chuyển, không biết nghĩ tới điều gì mà đôi môi hơi nhếch lên, khẽ “hừ” một tiếng rồi ném thẻ đệ tử cho La Chinh.

La Chinh nói một câu cảm ơn rồi quay đầu bước đi luôn.

Hắn biết Tô đạo sư sẽ không hại mình, đạo sư hỏi nhiều như vậy hoàn toàn là bởi quan tâm hắn. Nhưng mà hành động lần này của hắn chắc chắn là đã chọc giận Tô đạo sư rồi.

Chỉ là hôm nay hắn còn vội chạy tới Luyện Ngục Sơn, nên đâu lo lắng được nhiều như vậy?

La Chinh men theo đường núi mà đi xuống khỏi Tiểu Vũ Phong, sau đó tìm đúng hướng Luyện Ngục Sơn rồi đi thẳng tới đó.

Lúc này, sau khi La Chinh rời đi, Tô Linh Vận liền vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lẩm bẩm: “Tiểu tử này đi gấp như vậy, chắc chắn có chuyện quan trọng cần làm, ta phải nhìn xem rốt cuộc người muốn làm gì!”

Tiếp đó, Tô Linh Vận đi đến đình nghỉ chân trên triền núi, trong đình có bày một hòn Tín Khuê ở vị trí trung tâm.

Mới vừa rời đi, trước khi La Chinh lấy lại thẻ đệ tử, Tô Linh Vận đã động tay động chân lên đó, nên giờ chỉ cần thông qua hòn Tín Khuê là có thể thấy được hình ảnh của La Chinh.

Nàng thấy La Chinh đi về phía sau núi rồi tiến thẳng về phía Tây Bắc Thanh Vân Tông.

Chân mây Tô Linh Vận lập tức nhú lại, ba mươi ba phong của Thanh Vân Tông đều phân bố ở phía Nam, còn các ngọn núi lớn với Thiên Thư Các... thì lại được phân bố ở phía Đông. Mà phía Tây Bắc kia cũng không có ngọn núi nào quan trọng, vậy hẳn đi tới đó nhằm mục đích gì?

Phía Tây Bắc...

Phía Tây Bắc có Luyện Ngục Sơn!

Nhưng mà, hẳn đi đến Luyện Ngục Sơn để làm gì?

Luyện Ngục Sơn nằm ở mé xa nhất của Thanh Vân Tông, La Chính gần như phải chạy qua toàn bộ Thanh Vân Tông, sau khi rẽ qua hai ngọn núi lớn thì thấy một ngọn núi toàn màu đen xuất hiện ngay trước mắt.

Trên ngọn núi kia không có bất cứ một nhánh cây ngọn cỏ nào, tất cả đều là màu đen nhánh, không có bất kì sự sống nào ở nơi đây.

Chỉ thấy trên chóp núi hình vòng cung không ngừng tràn ra những làn sương khói màu xám nồng đậm.

La Chính ngửi ngửi thử, một mùi lưu huỳnh sộc thẳng vào mũi khiến hẳn phải nhú mây.

Điều kiện nơi này thật khắc nghiệt!

Nghĩ đến chuyện La Yên bị giam ở đây, La Chính cực kỳ không vui.

Càng tới gần ngọn núi màu đen - Luyện Ngục Sơn thì mùi lưu huỳnh càng nồng đậm.

Sau khi đến gần, La Chính liền thấy một “lăn ranh” cực kỳ bắt mắt.

Ở ngoài lăn ranh, sức sống bùng bùng, một màu xanh um tươi tốt, mọc đầy các loại thực vật. Thế nhưng, bên trong lăn ranh kia thì lại chỉ bao

trùng một màu đen toàn đá sỏi, giống như con đường dẫn đến cửa địa ngục.

Khi La Chỉnh tới gần đường ranh giới này, phía trước bỗng xuất hiện hai người.

Hai người này quần áo tả tơi, trông như ăn xin dọc đường.

Nhưng khi bị ánh mắt hai người kia nhìn chăm chú, thì La Chỉnh bỗng cảm thấy thân thể mình như bị kim đâm, đau đớn lâm râm.

Hai người kia thực sự rất mạnh, có thể nói là mạnh tới mức trước nay chưa từng gặp, so với tên Hạ Thiên Thành còn mạnh hơn nhiều, ít nhất có thể so sánh với nhân vật có cấp bậc như Tuân Phi Long.

“Nhóc con, người muốn vào Luyện Ngục Sơn?” Hai người đứng phía trong lẫn ranh, đối mặt với La Chỉnh mà hỏi.

La Chỉnh gật đầu: “Ta muốn vào Luyện Ngục Sơn, không biết các người là...”

“Chúng ta là người canh giữ Luyện Ngục Sơn. Người muốn vào Luyện Ngục Sơn? Có biết quy củ không?” Hai người canh núi đánh giá La Chỉnh một phen, người có tu vi cực thấp như thế này mà lại muốn tiến vào Luyện Ngục Sơn, thực sự làm cho bọn họ cảm thấy hơi kỳ quái.

“Một trăm điểm tích lũy đúng không?” La Chỉnh nói xong liền chủ động đưa thẻ đệ tử của hắn ra.

Một người nhận lấy thẻ đệ tử của La Chỉnh, vừa giơ tay ra thì một luồng chân nguyên màu cam lập tức chui vào trong thẻ đệ tử, khấu trừ một trăm điểm tích lũy trong đó: “Vào Luyện Ngục Sơn không chỉ là chuyện một trăm điểm tích lũy...”

“Chỉ cần bước qua lằn ranh này thì người sẽ mất đi sự che chở của Thanh Vân Tông, dù người có bị giết chết thì Thanh Vân Tông cũng sẽ không quản, với thực lực của người mà tiến vào thì quá nguy hiểm.” Người canh núi nói.

Luyện Ngục Sơn là một nơi cực kỳ hỗn loạn, đã ở bên trong Luyện Ngục Sơn thì dù có là kẻ nào đi nữa, sự an toàn cũng sẽ không được bảo đảm.

Luyện Ngục Sơn sở dĩ đáng sợ là bởi vì vậy. Rất nhiều người sợ bị bắt giam vào Luyện Ngục Sơn, nhưng chuyện bọn họ sợ không phải là bị phạt tụt kiểm điểm, mà là... sợ những con người ở trong đó!

Đại đa số những người bị giam vào Luyện Ngục Sơn cũng không phải là người tốt đẹp gì, phần lớn đều phạm phải tội ác tà trời mới bị đày vào đó.

Mà trong Luyện Ngục Sơn này, gần như không hề có quy tắc nào hết! Chính xác thì là một thế giới cá lớn nuốt cá bé!

Người thực lực yếu mà tiến vào, ngoại trừ bị các cường giả ức hiếp thì hầu như không còn con đường nào khác.

Người thực lực mạnh thì có thể chiếm lấy một hang ổ trong Luyện Ngục Sơn rồi muốn làm gì thì làm.

Một vài đệ tử thiên tài trong Thanh Vân Tông vì muốn gia tăng kinh nghiệm chiến đấu của bản thân, còn cố ý lang thang trong Luyện Ngục Sơn để rèn luyện.

Hai vị canh núi này không phải gặp ai cũng nhắc nhở như vậy. Chẳng qua bọn họ thấy tu vi của La Chính rất thấp, hơn nữa còn không biết về Luyện Ngục Sơn nên mới nhiều lời hai câu.

“Ta hiểu. Nhưng ta nhất định phải vào.” La Chỉnh ngẩng đầu nhìn về phía xa, không biết La Yên bị nhốt ở nơi nào trong Luyện Ngục Sơn.

La Chỉnh đã nói vậy, hai vị canh núi cũng không nhiều lời nữa, họ trả lại thẻ đệ tử cho La Chỉnh rồi tránh ra nhường một con đường.

La Chỉnh liền bước lên, tiến vào phía trong lẫn ranh kia.

Theo con đường đá sỏi màu đen tiến về phía trước, ước chừng đi được hai dặm, La Chỉnh rốt cuộc cũng tới được chân núi của Luyện Ngục Sơn.

Trước mặt hẳn là một con đường núi cực kỳ hiểm trở, mà hai bên đường còn liên tục tản ra ánh sáng màu đỏ sậm, cứ như trên đám nham thạch màu đen có lửa cháy hừng hực.

Không nghĩ ngợi nhiều, La Chỉnh liền hướng thẳng về phía cửa Luyện Ngục Sơn mà leo lên.

Luyện Ngục Sơn là một núi lửa đang hoạt động.

Đi dọc theo sườn núi cũng thường gặp được những chỗ lồi lõm, trũng sâu trên bề mặt núi. Trong những hố trũng đó nếu không là tro tàn, thì cũng là dung nham nóng bỏng cuộn cuộn.

La Chỉnh phát hiện bên cạnh những chỗ trũng đó có không ít người, đó hẳn là những đệ tử trong Thanh Vân Tông bị phạt quăng vào Luyện Ngục Sơn.

Thực lực những người này cũng không hề kém, ít nhất thì không hề thiếu cao thủ Tiên Thiên! Khí tức do một số người phát ra, thậm chí còn cường đại hơn cả Hạ Thiên Thành nữa.

Phần lớn cao thủ Tiên Thiên đều mang bộ dạng tử khí nặng nề, thấy La Chỉnh đi ngang qua cũng không phản ứng chút nào. Nhưng vẫn có một

số kẻ sau khi phát hiện ra La Chỉnh thì ánh mắt cũng không có vẻ tốt đẹp gì, thậm chí có mấy người bám theo hăn.

Thấy vậy, La Chỉnh liền lấy thanh phi đao nát ra khỏi nhẫn tu di, móc vào trên tay.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Nụ Cười Xinh Đẹp

La Chỉnh nâng trạng thái đề phòng lên mức cao nhất và cũng đẩy nhanh tốc độ chạy về phía lưng núi!

Những kẻ theo đuôi phát hiện La Chỉnh đẩy nhanh tốc độ thì cho rằng hẳn muốn chạy trốn nên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Một trong số đó có tốc độ cực nhanh, đi vòng qua đường núi rồi chặn đường La Chỉnh.

“Ha ha ha, từ khi nào mà một tên nhóc Luyện Tủy Cảnh cũng dám đặt chân lên Luyện Ngục Sơn? Da non thịt mềm thế này, đúng lúc ở lại cho ông đây luyện tay!”

Đó là một gã có làn da đen đúa, tuổi tầm ba mươi, nét mặt dữ tợn, mắt bé bằng hạt đậu, ánh mắt toát ra vẻ nguy hiểm.

“Tránh ra!”

La Chỉnh lạnh giọng quát, giống như một con báo trầm tĩnh đang ngồi phục tại chỗ, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào lên phản kích, cho dù tên mặt đen kia là một cao thủ Tiên Thiên.

Gã mặt đen kia cười nhạo một tiếng: “Người đã vào Luyện Ngục Sơn thì nên hiểu rõ đây là nơi nào. Nếu ngoan ngoãn nghe lời ông còn có thể sống thêm hai ngày, chứ một tên nhãi Luyện Tủy Cảnh như người, lúc nào cũng có thể bị mấy tên phía sau cắt tiết nhanh gọn!”

Những kẻ theo sau La Chỉnh nhìn thấy gã mặt đen ra tay trước thì đều yên lặng, không có bất cứ động tĩnh gì.

“Ta nhắc lại lần nữa, tránh ra, không thì chết.” Giọng La Chỉnh ngày càng lạnh.

Gã mặt đen không thèm để ý tới lời cảnh cáo của La Chỉnh. Trong mắt những người ở Luyện Ngục Sơn này, Luyện Túy Cảnh căn bản không đáng để vào mắt. Cho dù lời cảnh cáo có nghiêm túc đến đâu thì cũng chỉ giống như con mèo con gào lên thôi, có gì mà đáng sợ?

Vì thế gã mặt đen không kiêng nể gì mà vươn ra bàn tay to lớn đen đúa ra muốn tóm lấy La Chỉnh.

Nếu bị rơi vào tay gã mặt đen này, nhất định sẽ sống không bằng chết!

Trong nháy mắt, ấn đường La Chỉnh xuất hiện mũi châm nhọn mờ ảo đâm thẳng về phía gã mặt đen.

“Kinh Thần Thứ!”

Trúng một châm này, gã mặt đen lập tức phát ra một tiếng hét thảm, gã ôm đầu lăn lộn không ngừng.

Cùng lúc đó, phi đao nát vẫn luôn móc trên tay La Chỉnh đột nhiên phóng ra!

“Phập!”

“Cạch!”

Phi đao sắc bén không gì cản nổi xuyên thủng ngực gã mặt đen, găm cả vào vách núi phía sau.

Ngón tay La Chỉnh nhẹ nhàng giật về sau, sợi dây vô hình liền kéo phi đao trở về, xoay một vòng sau đó được La Chỉnh nắm lấy trong tay.

Trong chớp mắt, La Chỉnh đã giết chết gã mặt đen mà trên phi đao nát lại không dính chút vết máu nào.

Hắn cầm phi đao trong tay, dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn những kẻ theo đuôi đang núp trong bóng tối một vòng, rồi mới tiếp tục trèo lên núi.

Khi gã mặt đen kia ngã xuống, trên mặt gã tràn đầy vẻ không tin nổi, miệng há hốc nhìn bộ ngực nhiễm đầy máu của mình. Sau khi phát ra tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết, gã liền ngã ngửa ra đất, chết!

Gã nào có thể nghĩ được rằng một cao thủ Tiên Thiên như gã, lại không chịu nổi một đòn của một thằng nhóc Luyện Túy Cảnh?

Kỳ thật, nếu gã đề phòng thì La Chỉnh cũng sẽ không dễ dàng xử lý gã như thế được. Coi thường đối thủ của mình thì nhất định sẽ phải trả giá đắt.

Những người theo đuôi La Chỉnh thấy một màn như vậy, sắc mặt liền thay đổi. Thủ đoạn xử lý nhanh gọn như thế chứng tỏ người này tuyệt đối không phải là đối tượng dễ chọc, cho dù hắn mới chỉ là Luyện Túy Cảnh...

Ngắm nghĩ trong chốc lát, những người kia liền lựa chọn rút lui.

La Chỉnh lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi tiếp tục tăng tốc độ tiến về phía trước.

Một hồi lâu sau, hắn rốt cuộc đi đến lưng chừng núi.

Phía trên lưng chừng núi có không ít kiến trúc được xây dựa vào vách núi, nhưng chúng đều vô cùng đơn sơ, có vài cái còn chỉ có thể xem như là

túp lều. Hơn nữa, tất cả đều dùng loại đá đen tuyền trên Luyện Ngục Sơn mà dựng lên, khiến người ta cảm giác vô cùng áp lực.

Bên trong những kiến trúc đó có rất nhiều người ngồi, nằm, nhắm mắt nhập định, hay lâm bảm.

Những người này tuy bị giam trong Luyện Ngục Sơn, nhưng vẫn không ngừng tu luyện. Đa số đều vô cùng chuyên tâm, cho dù La Chính có đi qua trước mặt họ, cũng chẳng buồn nhìn lấy một cái.

La Chính lững thững đi dọc theo sườn núi, ánh mắt không ngừng đảo dác tìm kiếm bóng dáng muội muội của mình khắp nơi.

Trên đỉnh Luyện Ngục Sơn.

Trên miệng núi lửa hình tròn thật lớn, lớp lớp dung nham đang không ngừng quay cuồng, sủi bọt, tỏa ra nhiệt lượng vô cùng lớn.

Kéo dài đến cuối miệng núi lửa là một cái đài cao được dựng lên.

Phía trên mép đài cao, một vị thiếu nữ mặc trang phục màu hồng đang ngẩng vầng trăng trên cao. Hai chân nàng lơ lửng giữa khoảng không, hoàn toàn không sợ độ cao mấy ngàn mét phía dưới chút nào.

Thiếu nữ này mặt mày như tranh vẽ, đoan trang tự nhiên. Nhưng lúc này, trên khuôn mặt tuyệt thế của nàng lại ẩn chứa vẻ cô đơn vô tận.

Đúng lúc này, một bóng người đi tới từ phần rìa miệng núi lửa.

Bóng dáng kia rời khỏi mặt đất, mỗi bước đi dưới chân hắt lại sinh ra một bông sen màu hồng phấn thanh nhã.

Thật đúng như một nhân vật thần tiên, mỗi bước nở sen!

Chỉ chốc lát sau, người đó đã đi đến trên đài cao.

Thiếu nữ vẫn chẳng buồn quay đầu lại, vẫn ngơ ngác nhìn vầng trăng khuyết nơi xa xa, chỉ dùng giọng nói thanh lãnh hỏi: “Không phải ta đã nói, không cần các người tới nữa sao? Còn tới làm gì?”

Bóng dáng kia chậm rãi đến gần phía sau thiếu nữ.

Đó cũng là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, thanh niên này mặc một thân đồ tím, mày kiếm mắt sáng, anh khí hơn người. Nghe thấy giọng nói có chút lãnh đạm của thiếu nữ, chàng trai cũng không tức giận chút nào mà chỉ cười nói: “Ca muội quan tâm muội, nhưng hãn không có tư cách vào, chỉ có thể nhờ ta tới thăm muội thay hãn!”

“La Phái Nhiên chỉ là đường ca của ta mà thôi, từ lúc nào hãn lại quan tâm đến ta như vậy? Người cho là ta không biết người lấy hãn ra làm có sao?” Thiếu nữ nói không chút khách khí, tựa hồ không muốn cho vị thanh niên anh tuấn kia chút mặt mũi nào.

Thanh niên áo tím vẫn treo nụ cười trên mặt, lấy từ trong lồng ngực ra một thứ rồi nói: “Không phải, thực ra là Phái Nhiên muốn đưa cho muội một thứ nên nhờ ta đưa đến, nghe nói nếu như muội nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.”

Thiếu nữ nghe vậy thì quay đầu lại, khi mắt nàng trông thấy đồ vật trong tay thanh niên áo tím, ánh mắt đột nhiên toát ra ánh sáng rạng rỡ khiến khuôn mặt nàng như một đóa hoa nở rộ, cực kì khuynh quốc khuynh thành.

Thanh niên áo tím vốn tu vi cực cao, khả năng trấn định cũng rất tốt, nhưng giờ phút này thế mà lại ngây ngốc nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ rời khỏi mép đài cao nhẹ nhàng bay tới, đôi tay ngọc phát nhẹ một cái, thứ kia không biết làm cách nào đã ở trên tay của nàng.

Trong tay thiếu nữ chính là một món đồ hết sức bình thường, chỉ là một cây cung được làm từ gỗ dâu.

Cây cung đã hơi cũ, gân trâu buộc bên trên cũng đã bung ra, nhưng thiếu nữ vẫn nâng niu trên tay như một vật chí bảo.

“Phái Nhiên nói Yên nhi sẽ vui vẻ, nhưng ta không ngờ muội sẽ vui đến vậy.” Thanh niên áo tím thấy La Yên vui như thế, sắc mặt cũng trở nên mừng rỡ.

Thiếu nữ mặc đồ màu hồng này, chính là muội muội ruột của La Chỉnh, người bị giam vào Luyện Ngục Sơn để kiểm điểm - La Yên.

Mà thanh niên áo tím lại là ca ca của Vương Hoành Chi - Vương Yến Diêu, cũng là đệ tử dòng chính của Vương gia, đệ tử thân truyền cấp cao nhất của Đường Tọa Thanh Vân Tông.

Cho nên hắn mới có tư cách mặc đồ tím, mới có tư cách lên đỉnh Luyện Ngục Sơn.

“Đây là cây cung ca làm cho ta khi còn bé.” La Yên ngây ngẩn nhìn vào cây cung, sau đó hỏi: “Đường ca Phái Nhiên không nói gì với người nữa sao? Ví dụ như tin tức của ca ta.”

Mấy lần trước Vương Yến Diêu đến, La Yên căn bản là chẳng buồn phí lời với hắn dù chỉ một câu, nhưng hôm nay lại chủ động đáp lời, Vương Yến Diêu tất nhiên là mừng rỡ đáp lại.

“Phái Nhiên chỉ nói, trong La gia mọi chuyện đều ổn, ca muội cũng vẫn bình an. Chẳng qua là, từ khi hắn đến Thanh Vân Tông cũng chưa từng về nhà lần nào, chỉ có truyền thư từ qua lại mà thôi.” Vương Yến Diêu cười nói.

La Yên mím môi, ánh mắt dù không nở rời khỏi cây cung, nhưng nàng vẫn nhẹ giọng nói: “Đường ca Phái Nhiên thực lực không đủ, không có tư cách lên đây, nếu hãn có tin tức gì, phiền người truyền lời lại cho ta.”

“Việc nhỏ thôi mà, làm phiền gì chứ? Yên nhi quá khách khí rồi!” Vương Yến Diêu cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài. Hãn dùng trăm phương nghìn kế muốn tiếp cận La Yên, không nghĩ tới La Yên lại chủ động nói ra như vậy, sao hãn lại không vui mừng cho được?

La Yên gật nhẹ đầu.

Nàng dùng đôi tay ngọc buộc lại gân trâu trên cung, sau đó nhẹ nhàng lấy một cục đá nhỏ từ trên đài nham thạch vô cùng cứng rắn ra đặt lên gân trâu, sau đó lại nhẹ nhàng kéo dây cung, mắt híp lại ngắm về vầng trăng nơi chân trời, buông tay.

Cục đá chớp mắt bắn ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không bay tới được mặt trăng, mà tạo thành một đường cong rồi rơi xuống chân núi.

Cho dù là thế, đôi mắt La Yên vẫn cong thành hình trăng non, khiến ai nhìn thấy cũng biết lúc này, vị thiếu nữ lạnh lùng ít lời này đang vô cùng vui vẻ.

Vương Yến Diêu thừa dịp tâm trạng La Yên đang tốt tìm vài đề tài tán gẫu, sau đó mới mỹ mãn rời đi.

Vương Yến Diêu một đường đi xuống, đã thấy có mấy người đang chờ ở triền núi.

“Đại ca có gặp được nàng ta không?” Vương Hoành Chi đứng đầu hỏi, còn La Phái Nhiên thì theo sát phía sau.

Tâm tình Vương Yến Diêu lúc này giống như ngọn gió mát, hãn ra vòng qua đệ đệ mình, vỗ vai La Phái Nhiên nói: “Phái Nhiên, làm không

tôi. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Yên nhi cười!”

La Phái Nhiên gật đầu nói: “Đương nhiên! Muội của ta bị nhốt ở đây, đương nhiên sẽ nhớ người thân. Nếu Yến Diêu đại ca thường xuyên lên núi thăm nàng, giúp nàng giải buồn, nhất định có thể khiến nàng vui lên.”

“Tất nhiên rồi! Hoành Chi, Phái Nhiên, hôm nay ta rất vui, buổi tối mọi người tụ tập làm một bữa đi!” Ai cũng thấy được, lúc này Vương Yến Diêu đang rất vui vẻ, nói xong hắn liền đưa mấy người xuống dưới Luyện Ngục Sơn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Oan Gia Ngõ Hẹp

Một viên đá nhỏ xệt qua khoảng cách trăm trượng rồi rơi xuống.

Lạch cách một tiếng nện vào phía trên vách đá, cuối cùng rơi xuống giữa sườn núi.

La Chỉnh nhìn thấy hòn đá rơi trước mặt mình thì kinh ngạc.

Hắn đã đi một vòng lớn quanh sườn núi, dường như đã lật tung tất cả lên để tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm thấy hình bóng của La Yên đâu cả.

Rốt cuộc là ở nơi nào?

La Chỉnh cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi trên cao.

Chẳng lẽ La Yên bị nhốt ở nơi cao nhất sao?

Trầm ngâm suy nghĩ một lúc, La Chỉnh lại tiếp tục đi lên phía trên.

Nhưng đúng vào lúc này, trên con đường lên núi lại có mấy người đi xuống.

Đi đằng trước là một công tử mặc đồ tím, dáng vẻ vô cùng anh tuấn, quý khí phi phàm, mặc dù lúc này sắc trời đã tối nhưng toàn thân hắn vẫn như bao phủ ánh sáng nhàn nhạt.

Theo hiểu biết của La Chỉnh, trang phục của đệ tử trong Thanh Vân Tông được chia thành ba loại màu sắc.

Ngoài trường bào trắng của ngoại môn, trường bào đen của nội môn, còn có một loại trường bào tím.

Đệ tử mặc trường bào tím, chính là đệ tử thân truyền, có sư phụ đích thân chỉ dạy. Đệ tử có thể mặc đồ tím trong Thanh Vân Tông cho thấy địa vị người đó rất cao.

“Người này cũng hiểu được “Ý”! Là Liên Hoa Sát Ý!”

La Chỉnh chú ý tới quang sáng hình đóa hoa sen sau lưng vị công tử kia, Liên Hoa Sát Ý trên người hắt vô cùng nhu hòa, khiến người ta lơ là, mất cảnh giác. Thế nhưng La Chỉnh vẫn cảm nhận được uy hiếp đến từ Liên Hoa Sát Ý kia, sự nhu hòa của nó chỉ là một biểu hiện giả dối, một khi nó bùng nổ thì uy lực mang tới sẽ không dễ gì mà chống đỡ.

Thấy mấy người kia đi lại đây, La Chỉnh vốn định tránh đi.

Nhưng lúc này, ánh mắt hắt phát hiện ra La Phái Nhiên và Vương Hoành Chi, chúng đang đi theo phía sau vị công tử áo tím kia!

“La Phái Nhiên, La Yên ở đâu!” Long mày La Chỉnh dựng lên, trực tiếp tiến lên chất vấn.

La Phái Nhiên hơi sững sốt, nhưng lại lập tức cười lạnh: “La Chỉnh! Thật khéo, vốn định để cho người nhảy nhót thêm mấy ngày, không nghĩ tới người lại dám xuất hiện ở Luyện Ngục Sơn!”

La Phái Nhiên nói xong, chân nguyên toàn thân hắt cũng bắt đầu lưu động, muốn trực tiếp ra tay.

“Phái Nhiên, hắt là ai?” Vương Yến Điều thản nhiên liếc nhìn La Chỉnh. Lấy địa vị cùng thực lực của hắt, hắt không có chút hứng thú nào với người này, nhưng vừa rồi hắt lại nghe thấy người này nhắc tới La Yên, nên mới hỏi một câu.

Nghe được câu hỏi của Vương Yến Diêu, La Phái Nhiên cứng ngắc tại chỗ, ấp úng nói: “Hắn... hắn là một tên nghịch tử của La gia chúng ta.”

“Ta hỏi ngươi, La Yên ở đâu? Nói!” La Chinh ép sát tới, trừng mắt phần nộ quát.

Vương Yến Diêu hơi hơi nhú mày kiếm, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “La Yên và ngươi có quan hệ thế nào, ngươi tìm nàng làm gì?”

“La Yên là muội muội của ta, ta tất nhiên muốn tìm muội ấy.” La Chinh trả lời.

“Ha?” Vương Yến Diêu nghe La Chinh nói vậy, trên mặt liền hiện lên ý cười. Hắn đã nói chuyện với La Yên nên biết La Yên còn có một ca ca ruột, hơn nữa La Yên cực kỳ quan tâm người ca ca này: “Phái Nhiên, chuyện ca ca của La Yên đang ở Thanh Vân Tông, hơn nữa còn là một đệ tử ngoại môn, tại sao ta chưa từng nghe ngươi nói?”

Vương Yến Diêu nhẹ nhàng hỏi một câu, La Phái Nhiên lập tức đổ mồ hôi trán!

La Phái Nhiên hắn có thể dựa vào cây đại thụ Vương gia này, chính là nhờ có La Yên. Kể từ khi qua lại thân thiết với Vương gia, hắn không chỉ dễ dàng trở thành đệ tử nội môn mà còn được mượn Tĩnh Thất Tẩy Luyện của Vương gia và mấy viên đan dược tứ phẩm để phụ trợ tu luyện, nên tiến cảnh cực kỳ nhanh.

Cho nên La Phái Nhiên đương nhiên không muốn để Vương Yến Diêu biết, ca ca ruột của La Yên đã gia nhập Thanh Vân Tông.

Mới vừa rồi nếu có cơ hội, hắn thậm chí còn muốn ra tay đánh chết La Chinh trước.

“La Chỉnh chính là con của kẻ phản nghịch trong gia tộc ta, người người muốn giết, cho nên ta mới không nhắc tới với ngài.” La Phái Nhiên giải thích.

Vương Yến Diêu không có hứng thú với phân tranh của La gia, hẳn chỉ biết là La Yên hết sức quan tâm tới ca ca mình, cho nên hẳn giơ tay bái chào La Chỉnh: “Tại hạ là Vương Yến Diêu, là đệ tử thân truyền của Đường Tọa Thanh Vân Tông.”

Vương Yến Diêu vậy mà lại cúi chào La Chỉnh!

Thấy cảnh tượng như vậy, La Phái Nhiên và Vương Hoành Chi đều đứng tại chỗ há hốc miệng.

La Chỉnh cũng có chút giật mình, dạng người bậc này mà lại thi lễ với một đệ tử ngoại môn như hẳn, quả thật rất khó tin nổi. Không biết trong bụng kẻ này muốn làm gì?

“Ta là La Chỉnh, là đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong.” La Chỉnh đáp lại một lễ.

“La Chỉnh, ta đã nghe qua tên này, Yên nhi rất thường xuyên nhắc tới người, nàng rất nhớ người.” Vương Yến Diêu nói rồi, lại thi lễ thêm cái nữa.

Vương Yến Diêu chính là một trong những đệ tử kiệt xuất nhất Thanh Vân Tông, ngày thường nào có mấy ai có tư cách được hẳn thi lễ? Vậy mà lúc này Vương Yến Diêu lại cố tình làm như vậy.

La Phái Nhiên không chỉ đổ mồ hôi trán mà sau lưng cũng đã ướt đầm đìa.

La Chỉnh thấy người này có lễ nghĩa như vậy, trong lòng càng thấy lạ, chỉ nói: “Người và ta mới quen, vì sao lại đa lễ như vậy?”

Không nghĩ tới Vương Yến Diêu lại thi lễ tiếp, liên tiếp khom mình ba lượt, mới cười nói: “Ta và La Yên có duyên, ngày sau nếu cùng nàng đính ước kết làm chim liền cánh, còn phải gọi người một tiếng ‘Đại cữu ca (anh vợ)’.”

Nghe vậy, lông mày La Chỉnh lập tức dựng đứng lên, lúc này hẳn đã nghe hiểu ý của Vương Yến Diêu: “Người cùng La Yên? Nực cười! Nằm mơ! Vương gia các người là cái thá gì mà xứng đôi với muội muội của ta?”

Trong lòng La Chỉnh, La Yên giờ đây là người thân duy nhất trên đời này của hắn, thế mà người này vừa mới gặp mặt đã nói như vậy, nên hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Tục ngữ nói, không ai đánh kẻ đang cười, Vương Yến Diêu cung kính như thế, vậy mà La Chỉnh lại lạnh nhạt đến vậy.

Cho dù sự trấn định của Vương Yến Diêu rất tốt, nhưng nghe La Chỉnh nói vậy, trên khuôn mặt như gió xuân kia cũng hiện lên vẻ sắc lạnh.

“Láo xược!” Vương Hoành Chi giận dữ quát lớn.

“Không biết tốt xấu!” La Phái Nhiên cũng hát bè theo. Giọng nói hắn tuy có chút câu nệ, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi, tự thầm nhủ: La Chỉnh à La Chỉnh, người thật sự là không biết trời cao đất rộng, đặc tội đệ tử thân truyền đó chính là tự tìm đường chết!

La Chỉnh “hừ” lạnh nói: “Thế thì sao? La Phái Nhiên, người ngoài việc chỉ biết kêu gào, còn biết làm cái gì?”

“La Chỉnh, người cho là người trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông thì có tư cách to tiếng trước mặt ta? Hôm nay để ta cho người thấy rõ, cái gì gọi là thực lực, cái gì gọi là nghiền áp!” La Phái Nhiên nói xong, từng luồng chân nguyên đỏ thẫm như máu tuôn ra!

Trong khoảng thời gian này hắc tiến cảnh rất thần tốc, đã đột phá Nửa Bước Tiên Thiên bước vào Tiên Thiên Cảnh, tất cả đều là nhờ Vương gia ban tặng. Hắc vốn tu luyện Tử Đan Quyền, thế mà chân nguyên ngưng kết ra lúc này lại đỏ giống như máu tươi. Nguyên nhân là vì hắc đã đổi công pháp tu luyện sang bí tịch địa giai của Vương gia - Huyết Ma Thần Thông.

Đối mặt với La Chính mới chỉ là Luyện Tủy Cảnh, La Phái Nhiên hoàn toàn tự tin có thể giết chết trong vòng một chiêu!

“Vậy sao?” La Chính nắm chặt hai tay lại, hai mắt giống như mũi dao nhọn nhìn thẳng La Phái Nhiên: “Nếu đã vậy, ta cũng muốn lãnh giáo người một chút!”

Cả người La Phái Nhiên tản ra mùi máu tươi nồng đậm, cho dù xuất phát từ góc độ nào thì hắc cũng có rất nhiều lý do để giết La Chính. Cho nên La Chính còn chưa dứt lời, hắc đã xông lên đánh một quyền về phía La Chính.

“Huyết Bạo Cứu Thức!”

“Ngưng! Phá! Giết...”

Một quyền này của La Phái Nhiên đánh tới, từng luồng chân nguyên giống như máu tươi nổ tung. Máu vậy tới chỗ nào, mặt đất lập tức truyền đến tiếng xèo xèo, có thể thấy nó có lực ăn mòn rất mạnh.

Đối mặt với một quyền này của La Phái Nhiên, La Chính cũng không dám chậm trễ, lập tức lui ra sau tránh đi công kích liên tiếp sắc bén của La Phái Nhiên.

Nếu đối lại là người khác, đối mặt với La Phái Nhiên chỉ sợ sẽ thấy rất khó giải quyết.

Bởi vì sẽ không chỉ phải cẩn thận để thoát khỏi nắm đấm của La Phái Nhiên, mà còn phải tránh đi chân nguyên màu máu phát ra trên người hắn, nếu bị dính vào dù chỉ một chút thì da thịt cũng sẽ bị ăn mòn trong nháy mắt.

Tuy uy lực ăn mòn từ chân nguyên trên người La Phái Nhiên rất kinh người, thế nhưng với thân thể linh khí như La Chinh, tất nhiên hắn chẳng e sợ chút nào.

Ngẫu nhiên có vài giọt chân nguyên rơi trên người La Chinh, khiến quần áo của hắn bị thủng mấy lỗ. Nhưng khi nó tiếp xúc tới làn da hắn thì sau khi kêu vài tiếng xèo xèo, cũng chỉ để lại trên da hắn ít dấu vết màu đen.

Bóng dáng La Chinh không ngừng di chuyển, né tránh xung quanh La Phái Nhiên.

“La Phái Nhiên, người chỉ là phế vật dùng đan dược nhờ nhét mà nên, một thân cảnh giới trống rỗng, thực lực cũng chả ra thể thống gì, chỉ bằng người mà còn muốn nghiền áp ta?” La Chinh vừa né tránh vừa nói.

“Muốn chết! Huyết Bạo Quyền!” La Phái Nhiên giận dữ hét lên.

“Ngày đó tại La gia, không phải người nói, người mạnh hơn nhiều so với loại rác rưởi như ta sao? Một bàn tay là có thể ấn chết ta như một con kiến?” La Chinh lạnh lùng nói.

“Phải thì thế nào!” La Phái Nhiên liều mạng dốc toàn lực, nhưng lại không thể gây tổn thương gì cho La Chinh. Thấy thế, trong lòng hắn vừa lo lắng vừa khó hiểu. Rõ ràng La Chinh mới chỉ Luyện Tùy Cảnh, vì sao lại khó chơi đến vậy? Vì sao Huyết Bạo Quyền của hắn không có hiệu quả với La Chinh? Mà lời nói của La Chinh lại khiến hắn càng thêm tức giận.

Chân khí Tử Đàn quanh quẩn trên người La Chỉnh, nhân một sơ hở của La Phái Nhiên, La Chỉnh đánh mạnh một quyền về xương sườn hăn: “Ta đây sẽ chờ xem, một phế vật Tiên Thiên Cảnh như ngươi, làm thế nào ẩn chết được ta?”

La Phái Nhiên bị đánh trúng điểm yếu, phải lui về sau mấy bước. Cho dù đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng hăn vẫn cắn răng nhào về phía La Chỉnh.

Lúc này, La Chỉnh cũng không tránh nữa, mà là đối đầu chính diện với La Phái Nhiên đang lao đến. Trên mặt hăn lộ ra một nụ cười lạnh, một mũi châm nhọn mờ ảo xuất hiện, đâm thẳng về phía đầu La Phái Nhiên.

“Kinh Thần Thứ!”

La Phái Nhiên vốn đang lao hết tốc lực về phía La Chỉnh, hoàn toàn không đề phòng nên bị mũi châm nhọn từ linh hồn của La Chỉnh đâm trúng. Cả người hăn lập tức mất đi tri giác ngã nhào về phía La Chỉnh.

La Chỉnh thấy thế, đưa tay nắm lấy đầu La Phái Nhiên, chân khí màu tím bao trùm lấy cả người hăn, một đòn Tử Đàn Thốn Kinh đánh về phía ngực La Phái Nhiên.

“Chúng ta đều là người nhà họ La, ta sẽ không lấy đi tính mạng của ngươi. Nhưng ta cũng muốn ngươi nhìn cho rõ, ngày sau khi La Chỉnh ta trở lại La gia, chắc chắn sẽ tru diệt La Bính Quyền và La Tuấn Dật, đem bọn họ đập thành tượng, rập người trước phần mộ của phụ thân ta, quỳ lạy vạn năm!”

La Chỉnh vừa nói xong, bên trong thân thể La Phái Nhiên lập tức truyền đến bảy tiếng động trầm đục. Tử đàn diên và tay chân của hăn tuôn ra từng cái lỗ máu, các kinh mạch quan trọng đều đã bị Thốn Kinh của La Chỉnh đánh nát, hiển nhiên hăn đã trở thành một tên phế nhân.

Vương Yến Diêu trông thấy một màn này, nhưng lại không hề lên tiếng, không biết hẳn đang nghĩ cái gì.

Nhưng Vương Hoành Chi thì đã không nhịn được nữa. Hắc và La Phái Nhiên có qua lại khá thân thiết, vốn nghĩ La Phái Nhiên đã là Tiên Thiên Cảnh, xử lý La Chỉnh chắc cũng chỉ là chuyện con con. Nhưng không ngờ thế cục lại lật nhanh như vậy, nháy mắt La Phái Nhiên đã bị La Chỉnh khống chế, còn bị phế bỏ kinh mạch.

“Đại ca, vì sao không ra tay ngăn cản thẳng nhóc kia?” Vương Hoành Chi hỏi.

Vương Yến Diêu lại lắc đầu nói: “Mâu thuẫn giữa Phái Nhiên và La Chỉnh là chuyện nhà của bọn họ, La Chỉnh dù sao cũng là ca ca ruột của Yên nhi.”

Đệ tử lớn lên từ đại thế gia sĩ tộc đều tư duy theo cách này!

Vương Yến Diêu là người nào chứ?

Mới vừa rồi hỏi đến, thấy La Phái Nhiên ấp úng, hẳn đã đoán được tâm tư của La Phái Nhiên. La Phái Nhiên không muốn để lộ sự tồn tại của La Chỉnh với hắc, đơn giản là vì có ý đồ riêng, muốn lợi dụng La Yên để có được càng nhiều thứ tốt từ Vương gia. Nếu La Phái Nhiên sớm nói rõ mọi chuyện thì đã không khiến La Chỉnh có phản cảm lớn với Vương gia như thế!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chiêu Thần Cảnh

La Phái Nhiên nằm trên lớp đá sỏi màu đen, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Dù thế nào thì La Phái Nhiên cũng không nghĩ ra được.

Hắn nuốt Thiên Địa Tạo Hóa Đan khiến thực lực tăng lên mạnh mẽ, thuận lợi gia nhập vào Thanh Vân Tông, kết thân với Vương gia, lợi dụng La Yên để đạt được lợi ích từ chỗ Vương gia, rồi cũng chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành cao thủ Tiên Thiên!

Trước đây, cả La gia cũng chỉ có một mình La Tiêu là cao thủ Tiên Thiên!

Hắn còn trẻ, có thể tưởng tượng con đường sau này sẽ là một bước lên mây, một đường bằng phẳng.

Đợi đến khi thực lực của hắn tiến thêm bước nữa, trở lại quận Sùng Dương liền có thể đường đường chính chính dẫn dắt La gia, đưa La gia vào hàng ngũ những gia tộc lớn nhất của quận Sùng Dương.

Nhưng hôm nay mới chỉ vừa đối mặt mà hắn đã thua ngay trong tay La Chính.

“Ta là cao thủ Tiên Thiên! Tại sao lại không thể chịu nổi một đòn của một tên Luyện Túy Cảnh như ngươi?” La Phái Nhiên mông lung tròn tròn

đôi mắt lên nhìn La Chỉnh, không cam tâm mà nói.

La Chỉnh cười lạnh: “Một thân cảnh giới của người chẳng qua là do dùng đan dược đắp thành, vậy thì có tác dụng gì?”

Trong một sĩ tộc lớn, không thiếu những kẻ phế vật dùng đan dược để bồi đắp tu vi như La Phái Nhiên, cảnh giới tuy cao nhưng nếu so sức mạnh thực chiến thì lại kém xa với những võ giả bò ra từ trong biển máu núi xác như La Chỉnh.

Nói xong, La Chỉnh nghiêng đầu, chớp mắt một cái, trên mặt cũng mang vẻ bi thương.

Nếu không phải do cha hãm chết oan uổng, La Chỉnh tuyệt đối cũng không muốn anh em tương tàn, dù gì cũng là người họ La!

Nhưng chi thứ hai và chi thứ ba lại là hung thủ mưu hại cha hãm, mỗi thù giết cha thì không thể không báo.

“Vương Hoành Chi, La Phái Nhiên đã bị ta phế bỏ rồi, có phải người cũng muốn giúp hãm báo thù?” La Chỉnh cười lạnh nhìn Vương Hoành Chi, ánh mắt lạnh lùng.

Vương Hoành Chi đang định xông lên nhưng bị Vương Yến Diêu giơ tay ngăn lại: “Đại ca, tên nhóc này không biết trời cao đất rộng, không chỉ phế bỏ La Phái Nhiên còn dám chống đối huynh, chẳng lẽ cứ bỏ qua cho hãm như vậy...”

Vương Yến Diêu lắc đầu, đi đến trước mặt La Chỉnh nói: “Thực lực Luyện Túy Cảnh mà lại có lòng can đảm như vậy, quả không hổ danh là ca ca ruột của La Yên. Cả hai huynh muội đều có thiên phú hơn người, không tệ, không tệ!” Trong mắt Vương Yến Diêu lộ ra ý khen ngợi.

Vương Hoành Chi lúc này bắt đầu có chút không hiểu. Trước đây đại ca từng cúi đầu ba lần liên tiếp trước La Chỉnh, giờ lại đánh giá hăn cao như vậy, điều này là sao?

Đồng tử La Chỉnh hơi co lại, vừa rồi hăn còn mắng thẳng mặt Vương Yến Diêu, vậy mà bây giờ hăn ta lại không có chút giận dữ nào, tâm cơ người này quả thực rất thâm sâu.

“Có điều...” Vương Yến Diêu đột nhiên đổi giọng, cặp mắt ôn hòa bỗng trở nên sắc bén vô cùng, so với lúc trước thì hoàn toàn là hai người khác nhau.

Lúc này Liên Hoa Sát Ý trên người Vương Yến Diêu hoàn toàn bắn ra, những tia sáng ôn hòa trở nên sắc nhọn giống như gai nhím, đâm thẳng về hướng La Chỉnh.

Vương Yến Diêu tiếp tục nói: “Người là ca ca ruột của La Yên mà đến cả đỉnh Luyện Ngục Sơn cũng không lên được, càng không thể giải cứu La Yên. Hiện nay cả Thanh Vân Tông này, người có thể giúp La Yên thoát khỏi Luyện Ngục Sơn rất ít, mà Vương Yến Diêu ta là một trong số đó, cho nên ta muốn biết, câu người nói ta không xứng với La Yên, lại từ đâu mà ra?”

Toàn thân Vương Yến Diêu phát ra Liên Hoa Sát Ý ép thẳng về phía La Chỉnh giống như một ngọn núi lớn. Nếu không phải linh hồn La Chỉnh mạnh mẽ khác thường, thì lúc này đối mặt với Vương Yến Diêu, đến cả đứng thẳng cũng vô cùng khó khăn.

Đối mặt với kẻ mạnh như vậy, nhưng trên mặt La Chỉnh lại không hề có chút sợ hãi nào: “Cho dù là như vậy, thì sao? Muội muội của ta, đương nhiên ta sẽ tự đến cứu! Không phiền người ngoài phải ra tay!”

Vương Yến Diêu cười nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu, chắp hai tay sau lưng nói: “Người tuy mới chỉ đạt tới Luyện Tùy Cảnh đã có thể nhẹ nhàng

giải quyết La Phái Nhiên, thủ đoạn tất nhiên lợi hại, nhưng vẫn... quá yếu, nói thẳng ra là chẳng khác gì một con kiến. Nếu người không phải là ca ca của La Yên, với thực lực của người, đến cả tư cách đứng đây nói chuyện với ta cũng không có!”

Nói xong, trên vai Vương Yến Diêu xuất hiện một nụ hoa tươi, vừa xuất hiện nó liền nhanh chóng phồng to, sau đó dần dần hé nở, rồi đột nhiên nở rộ ra một đóa hoa sen màu hồng.

Đóa sen vừa nở ra, một đường ánh sáng trắng phát ra từ người hấn rồi phóng thẳng lên trời!

Cột sáng ngút trời này gần như chiếu sáng cả một nửa Luyện Ngục Sơn, trong chớp nhoáng đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Cả những người chuyên tâm khổ tu trên Luyện Ngục Sơn cũng nhốn nháo nhìn qua bằng những ánh mắt kinh dị.

“Kẻ nào đang đốt chân nguyên? Không ngờ uy thế lại lớn như vậy!”

“Chiếu Thần Cảnh! Không ngờ lại là một cường giả Chiếu Thần Cảnh! Tại sao lại tới Luyện Ngục Sơn!”

“Người đó mặc trường bào tím, là một vị đệ tử thân truyền, trước mặt hấn là một đệ tử mặc trường bào trắng?”

“Làm sao có thể? Đệ tử ngoại môn? Kẻ như vậy trước mặt Chiếu Thần Cảnh cũng chỉ như một con kiến, tay không cũng giết chết được, tại sao lại phải đốt chân nguyên?”

Phần lớn những kẻ khổ luyện ở sườn núi Luyện Ngục Sơn đều đang bàn luận với nhau.

Chiếu Thần Cảnh!

Đó là sự tồn tại còn mạnh hơn cả cao thủ Tiên Thiên.

Trong hàng chục vạn đệ tử của Thanh Vân Tông cũng chỉ có một số ít có thể đạt được cảnh giới này, hơn nữa không ai không phải là đệ tử thân truyền.

Bọn họ không nghĩ ra được, tại sao một đệ tử thân truyền lại phải dùng uy thế như vậy để áp chế một đệ tử ngoại môn.

Thông thường, một cường giả Chiêu Thần Cảnh muốn đối phó với đệ tử ngoại môn thì chỉ cần giơ ngón tay ra thôi cũng đủ làm cho kẻ đó tan thành mây khói.

Dưới uy thế như vậy, e rằng tên đệ tử ngoại môn kia đã bị dọa thành kẻ ngốc rồi?

Trên Tiểu Vũ Phong, trong một cái đình nhỏ.

Nhìn qua Tín Khuê, Tô Linh Vận đã thu hết cảnh vừa xảy vào trong đáy mắt.

“Tên nhóc này, thật biết cách chuốc lấy phiền phức!” Tô Linh Vận cau mày, ngẩng đầu nhìn về hướng Tây Bắc, mặc dù cách nhau một khoảng xa như vậy, nhưng Tô Linh Vận vẫn có thể nhìn thấy cột sáng kia vô cùng rõ ràng, đâm thẳng lên giữa đất trời.

“Mặc kệ người! Kệ người tự sinh tự diệt cho xong!” Tô Linh Vận bĩu môi, cả khuôn mặt mang nét tức giận sau cơn hờn dỗi.

Tên nhóc này La Chỉnh tuy là thiên tài xuất chúng nhưng lại quá cố chấp, căn bản không hề nghe bất kỳ đề nghị nào của nàng!

Trên thực tế, dù là đạo sư trên Tiểu Vũ Phong hay đạo sư của ba mươi hai phong khác cũng không có nhiều năng lực quản thúc đệ tử. Dù gì giữa

“đạo sư” và đệ tử cũng không phải quan hệ thầy trò thực sự, trong Thanh Vân Tông, chỉ có sư phụ và đệ tử thân truyền mới được coi là thầy trò.

Vậy nên việc nàng giận La Chính không nghe lời, thực ra hoàn toàn cũng chỉ là do tính cách của bản thân...

Hít thở hai cái, nàng khẽ cắn răng, nhìn gương mặt tràn đầy cương nghị của La Chính trên Tín Khuê, cuối cùng cũng đi ra khỏi đình nhỏ, bước lên một chiếc phi thiên liền rời vội vã đi tới Luyện Ngục Sơn ở phía Tây Bắc.

Đỉnh núi Luyện Ngục Sơn.

Ánh mắt La Yên yên bình, trên tay vẫn cầm cây cung kia như trước, dường như chìm đắm trong hồi ức, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào như có như không.

Trong đầu nàng, những ký ức khi còn nhỏ là thứ đáng trân trọng nhất.

Nhưng đúng lúc này, nàng chợt nhìn thấy một đường sáng trắng đột ngột xuất hiện ở trên sườn núi, phóng thẳng lên trời!

“Đây là Vương Yến Diêu đang thiêu đốt chân nguyên. Hắn đang đấu với ai sao?” La Yên khẽ nghiêng đầu, thân nhiên quét mắt nhìn qua đó.

Mặc dù khoảng cách giữa sườn núi và đỉnh núi Luyện Ngục Sơn vô cùng xa, nhưng cặp mắt xinh đẹp của La Yên vừa nhìn chăm chú đã thấy hết tất cả những gì diễn ra ở sườn núi.

Đầu tiên, ánh mắt của nàng chú ý tới Vương Yến Diêu, sau đó mới dịch chuyển, lại nhìn tới người đang đối mặt với hắn.

“Trường bào trắng? Đệ tử ngoại môn?” Khóe miệng La Yên hơi nhếch lên. Đây đúng là chuyện kỳ lạ, không biết là vị đệ tử ngoại môn nào lại có gan như vậy, dám đối đầu với Vương Yến Diêu.

La Yên di chuyển ánh mắt lên trên, lúc nhìn thấy mặt của đệ tử ngoại môn kia, đôi mắt long lanh đột nhiên trừng to...

“Ca... ca?”

Mặc dù đã vài năm không gặp La Chinh, nhưng sao nàng có thể quên dung mạo của ca ca mình?

Tại sao La Chinh lại xuất hiện ở Luyện Ngục Sơn?

Tại sao không nghe Vương Yến Diêu nhắc tới? Nếu ca đã tới Luyện Ngục Sơn, đường ca Phái Nhiên không thể không biết.

Tại sao La Chinh lại đối đầu với Vương Yến Diêu.

Những nghi vấn liên tiếp hiện lên trong lòng nàng.

Trước hết, tạm thời đặt những vấn đề này sang một bên đã. Ca hiện giờ đang đối mặt với Vương Yến Diêu, cường giả Chiêu Thần Cảnh, mà ca mới chỉ là đệ tử ngoại môn, Vương Yến Diêu chỉ cần dựa vào uy lực thiêu đốt chân nguyên là có thể giết chết ca ca!

Nghĩ tới đây, trong lòng La Yên không khỏi lo lắng.

“Tuyệt đối không được!”

Nàng đứng trên mép đài cao, đối mặt với độ cao mấy ngàn mét, tung mình nhảy lên rồi cả người lao thẳng xuống phía dưới.

“Vù vù!”

Ngay khi La Yên nhảy xuống khỏi vách đá, phía dưới bỗng xuất hiện vài khối kết giới năng lượng hình lục giác, kết thành bức tường hình nửa vòng tròn, cứng rắn ngăn La Yên lại.

“Lục Phương Thiên Tinh Trận!”

Sắc mặt La Yên lập tức trầm xuống.

Bị phạt tự kiểm điểm trên Luyện Ngục Sơn, nàng cũng biết rõ, trên đỉnh núi này có một tòa Lục Phương Thiên Tinh Trận nhất nàng bên trong.

Chỉ là La Yên chưa từng nghĩ tới việc trốn khỏi đây nên cũng chưa từng khiến Lục Phương Thiên Tinh Trận khởi động, không ngờ lúc này nàng lại bị trận pháp này ngăn lại.

Nàng lại nhìn xuống phía dưới, dựa vào thực lực của một đệ tử ngoại môn như ca ca, dưới sức ép của Vương Yến Diêu, căn bản sẽ chẳng kiên trì được bao lâu. Hôm nay nàng nhất định phải xuống dưới!

“Phá cho ta!”

Tiểu nữ thần giơ một ngón tay ngọc thon dài trắng nõn ra, đâm về phía chỗ tiếp giáp của các kết giới năng lượng hình lục giác.

Một ngón tay này, tuy rằng trông rất bình thường nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng.

“Ầm!”

Lục Phương Thiên Tinh Trận là một trận pháp vô cùng mạnh.

Vậy mà bị La Yên đâm tới, ba khối lục giác liền nhau lập tức vỡ vụn.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi chúng vừa bị vỡ nát, lại có ba khối hình lục giác khác lập tức xuất hiện, bịt kín lỗ hổng này.

Làm sao đây...

Làm sao đây!

La Yên lại càng lo lắng hơn!

Nàng vẫn tiếp tục dùng ngón tay đâm về phía Lục Phương Thiên Tinh Trận, nhưng năng lượng của trận pháp này dường như vô cùng vô tận, cho dù nàng phá hỏng bao nhiêu khối kết giới thì chỉ trong nháy mắt chúng đều có thể vá lại hoàn chỉnh.

Đối mặt mới uy áp khổng lồ mà Vương Yến Diêu đột ngột phát ra, La Chỉnh vẫn đứng lù lù bất động tại chỗ.

Loại uy áp này đã không còn là khí thế nữa, mà là thiêu đốt chân nguyên thực sự, uy lực tuôn tràn ra ngoài.

Chỉ cần một phần nhỏ của uy lực tràn ra đã kinh khủng như vậy, thực lực của người này e rằng đã vượt qua cấp cao thủ Tiên Thiên rồi.

Hắn là cường giả Chiếu Thần Cảnh!

“Đã cảm nhận được chênh lệch thực lực giữa ngươi và ta chưa? Ta chỉ cần giơ nhẹ một ngón tay cũng đủ để giết chết ngươi! Nhưng dù là ta, nếu muốn cứu La Yên ra cũng phải hao tổn không ít tâm sức, còn ngươi... đến tư cách gặp mặt nàng cũng không có!” Vương Yến Diêu phất phất ống tay áo, chỉ vào La Chỉnh nói.

Dưới chân hắn, những đóa hoa sen màu hồng nhạt không ngừng nở rộ lại lụi tàn, lụi tàn rồi lại nở rộ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cái Giá Của Sự Xem Thường

Dựa vào thực lực Luyện Tủy Cảnh, đối mặt trực tiếp với uy áp của Vương Yến Diêu mà không hề lùi bước, không run rẩy, căn răng đứng vững tại chỗ, chỉ dựa vào điểm này cũng cho thấy thực lực của La Chính đã vượt xa những người cùng cấp.

Ngay đến cả Vương Hoành Chi là Tiên Thiên Nhị Trọng, không hề đối diện trực tiếp với uy áp của hắn mà ngay lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, không thể không thúc giục chân nguyên trong cơ thể để ngăn cản phần uy áp này.

La Chính mới chỉ ở Luyện Tủy Cảnh, cũng không có chân nguyên, còn chân khí, lúc này đến ngưỡng tụ lại cũng vô cùng khó khăn.

Hắn dựa vào sức mạnh của cơ thể và sự cứng cỏi của linh hồn, kiên quyết không lùi lại một bước.

“‘Ý’ của người này cũng không quá mức mạnh mẽ, còn kém xa Hình Thiên Ý trong Thiên Thư Các, vậy mà thiêu đốt chân nguyên lại bùng nổ uy áp mạnh mẽ, kinh khủng như thế!” Ý chí của La Chính tuy như đúc ra từ sắt, nhưng dưới sự xói mòn của luồng uy áp này cũng vô cùng khó chịu.

Nhiều người gặp phải kẻ mạnh như vậy, với sự chênh lệch lớn như thế, trong lòng thậm chí không dám nảy sinh một chút ý muốn chống đối nào, La Chính cũng vậy.

Hắn hoài nghi rằng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, cả người hắn cũng sẽ bị uy lực này ép cho vỡ vụn...

“Không được, tuyệt đối không được lùi về sau!”

Trên thế giới này, kẻ có được ý chí mạnh mẽ vượt xa người thường, đích thực có thể tạo nên kỳ tích.

Chênh lệch giữa La Chinh và Vương Yến Diêu quá lớn, quả thực giống như khoảng cách giữa trời và đất, không đơn giản chỉ cần dựa vào ý chí là có thể bù lại.

Cho nên chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, lúc này La Chinh đang phải chống đỡ khổ sở thế nào.

Nhìn dáng vẻ đấu tranh của La Chinh trước mắt, trên mặt Vương Yến Diêu cũng lộ ra một nét kinh ngạc. Sự ương ngạnh của tên nhóc này vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

Vương Yến Diêu hiểu rất rõ uy áp khi hắn thiêu đốt chân nguyên mạnh mẽ thế nào. Vì để cho La Chinh ghi nhớ sâu sắc hơn, hắn cố ý ép phần lớn uy áp về phía La Chinh.

Luyện Tủy Cảnh...

Cơ thể vẫn chưa vượt qua cực hạn...

Vậy mà có thể đứng vững trước mặt ta?

“Cố chống cự? Ta xem ngươi có thể chống cự đến bao giờ!” Trên mặt Vương Yến Diêu lộ ra một nụ cười lạnh lẽo mơ hồ, sau đó chân nguyên phát ra từ trong cơ thể hắn càng điên cuồng thiêu đốt, cột sáng ngút trời phóng lên từ người hắn cũng chói mắt thêm ba phần.

Đồng thời, luồng Liên Hoa Sát Ý tản ra từ người Vương Yến Diêu cũng càng lúc càng dày đặc. Từng tia Liên Hoa Sát Ý chứa đựng uy lực vô

cùng to lớn, dường như muốn cắn nuốt hết những kiên cường của La Chỉnh.

Cơ thể La Chỉnh khác xa so với người thường, uy áp do thiêu đốt chân nguyên tạo thành thì hẳn vẫn chống đỡ được, dù gì cơ thể hẳn về bản chất cũng là linh khí.

Nhưng linh hồn của hắn, lúc này đã khó có thể chịu nổi.

Lần trước khi bị Hình Thiên Ý gặm nhấm, hắn có thể dựa vào tiếng gầm của Thanh Long trong đầu, nhưng lúc này lò luyện thiên địa trong đầu hắn lại tĩnh lặng, không có một chút động tĩnh nào.

“Chỉ có thể dựa vào bản thân thôi!”

Uy thế của Vương Yến Diêu sau khi kết hợp với Liên Hoa Sát Ý, quả thật rất đáng sợ, nhưng lại không thực sự gây ra thương tổn cho ta.

Chủ yếu là Vương Yến Diêu muốn áp bức linh hồn của ta, làm ảnh hưởng đến tâm cảnh của ta.

Chỉ có ổn định linh hồn, giữ vững tâm cảnh thì mới có thể đối kháng!

“Đúng rồi, sử dụng chiêu đó!”

Cảnh giới Vong Ngã!

Hoàn toàn quên đi bản thân mình!

Cảnh giới Vong Ngã thực ra là một cảnh giới tu luyện linh hồn vô cùng cao thâm.

Cho dù là trong những cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng chẳng mấy ai lĩnh ngộ được cảnh giới này, bởi vì tu luyện linh hồn và tu luyện thân thể là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hoàn toàn quên mình, không ham muốn, không cầu mong.

Sau khi bước vào cảnh giới Vong Ngã, La Chỉnh hoàn toàn dùng một tư thái khác để quan sát bản thân. Dường như cơ thể của hắn chỉ là một cái vỏ rỗng.

Mặc người tàn phá thế nào, ta cũng không dao động mảy may, cũng không có gì sợ hãi.

Dù cho uy thế của Vương Yến Diêu người lớn hơn nữa, Liên Hoa Sát Ý mạnh hơn nữa, muốn dựa vào những thứ này để phá nát cơ thể của ta thì chính là nằm mơ.

Tiến vào cảnh giới Vong Ngã rồi, La Chỉnh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, sắc mặt trắng bệch cũng dần khôi phục lại như bình thường. Trong mắt hắn tỏa ra nét kỳ ảo linh hoạt, vô cùng yên tĩnh mà nhìn Vương Yến Diêu, thậm chí còn lộ ra ý cười mơ hồ.

Người mạnh mặc người, dù Vương Yến Diêu người có hàng ngàn sát ý, hàng vạn uy thế, ta cứ đứng yên bất động!

Vương Yến Diêu vốn cho rằng La Chỉnh không thể kiên trì được nữa. Mới vừa rồi bản thân hắn cũng thêm vào rất nhiều chân nguyên để thiêu đốt, phát ra càng nhiều uy áp hơn, đè sập tên La Chỉnh kia.

Nhưng hắn không ngờ tên nhóc này lại ngoan cường đến vậy, không chỉ không lùi về sau nửa bước, ngược lại càng dễ dàng đối mặt với hắn, ý cười trên khuôn mặt kia, là giễu cợt?

Vương Yến Diêu cảm thấy bản thân giống như một người khổng lồ, còn La Chỉnh là con kiến vẫn luôn bò rạp trên mặt đất. Nhưng con kiến này rất ương ngạnh, chính mình thổi nhẹ một hơi, vậy mà nó lại không hề nhúc nhích. Thế nên hắn lại thổi một hơi mạnh hơn, nhưng con kiến này vẫn ngoan cố bám trên mặt đất, thậm chí còn cười nhạo hắn!

Bất giác, trong lòng Vương Yến Diêu dâng lên một cơn tức giận!

Với địa vị cùng thực lực của hần, không ngờ lại bị một tên Luyện Túy Cảnh chọc tức.

Chuyện này cũng giống như một người trưởng thành, trong lúc trêu đùa con kiến lại bị chọc cho tức giận.

Nếu không tận mắt chứng kiến mà chỉ nghe kể, thì đúng là không thể tin được.

Một Vương Yến Diêu lễ nghĩa, khiêm nhường, có chừng mực khi đối mặt với La Chính lúc trước, giờ đây đã biến mất không còn dấu vết.

Hần bắt đầu nghiêm túc với con kiến này

“Quỳ xuống cho ta!” Vương Yến Diêu chậm rãi giơ tay, chỉ về phía La Chính rồi nhẹ nhàng ấn một cái.

Nếu uy thế không trấn áp được người, vậy thì sử dụng thực lực thật sự!

Cánh tay Vương Yến Diêu nhẹ nhàng vung lên, xung quanh La Chính lập tức xuất hiện những đóa hoa sen, ào ào rơi xuống giống như mưa rào.

Sức nặng của những đóa sen kia thật kinh người, một vài đóa vừa tiếp xúc với mặt đất lập tức đập vụn đá sỏi màu đen, lún sâu xuống dưới.

Mỗi đóa hoa sen đều có sức nặng của hơn mười cái đỉnh đồng!

Một vài đóa sen rơi trên đầu vai của La Chính, mọc rễ nảy mầm trên cơ thể hần!

Trong nháy mắt, có đến mười mấy đóa sen xinh đẹp lạ thường rơi xuống người, xuống đầu, xuống lưng La Chính.

Những đóa sen này đã nặng bằng cả trăm cái đỉnh.

Giống như hơn trăm cái đỉnh lớn, tổng cộng trọng lượng tới mấy vạn cân, sức nặng cực kỳ khủng bố, muốn đè thân thể La Chỉnh rạp xuống mặt đất.

“Trọng lượng thật kinh khủng!”

Phần lưng của La Chỉnh cũng bị hoa sen ép đến cong lại.

Sức nặng khổng lồ làm hắn không chống đỡ nổi.

Nhưng xương sống có cong cỡ nào thì đôi chân vẫn đứng thẳng như cũ!

“Chút sức mạnh này mà đã muốn ta khuất phục?” La Chỉnh nghiêng rằng, cơ thể vẫn gắng gượng, trong đôi mắt lộ ra vẻ không phục.

“A? Mười ba đóa sen, tương đương sức nặng của một trăm ba mươi cái đỉnh, vẫn không thể khiến ngươi quỳ xuống?” Vẻ giễu cợt trong mắt Vương Yến Diêu lại càng rõ hơn, hắn vung tay lên lần nữa, lại có hơn mười đóa hoa sen nhẹ nhàng rơi xuống, đồng thời bám lên người La Chỉnh.

Sức nặng của hơn hai trăm cái đỉnh!

“Ta xem ngươi chống đỡ thế nào.” Vương Yến Diêu nhàn nhạt nói.

“Kèn kẹt!”

Chân của La Chỉnh đã lún sâu xuống đất, lớp đá sỏi màu đen dày đặc bao quanh đôi chân của hắn.

La Chỉnh thở gấp, nhìn vẻ mặt tràn đầy sự khinh thường của Vương Yến Diêu, một cơn tức giận nảy sinh từ đáy lòng.

Áp lực to lớn, ép hẳn xuống đất từng chút một, đầu gối của hẳn đã bắt đầu cong, chuyện hẳn quỳ xuống chỉ còn là sớm muộn.

“Đúng! Chính là như vậy. Quỳ xuống! Chút thực lực này của người, chỉ có quỳ xuống, mới có tư cách nói chuyện với ta!” Vương Yến Diêu cười nhẹ nói.

Trong khoảnh khắc đầu gối La Chỉnh gần chạm tới mặt đất, La Chỉnh đột nhiên hét lớn: “Muốn ta quỳ trước người! Nằm mơ!”

Ngay lúc hét lên đó, La Chỉnh kết nối với Thanh Long trong đầu, bảy chiếc vảy rồng cùng lúc sáng lên, một luồng sức mạnh đến từ viễn cổ, từ man hoang, từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ cuộn trào mãnh liệt mà trào vào cơ thể La Chỉnh.

Cùng lúc đó, mỗi thớ cơ bắp trên toàn thân La Chỉnh cũng căng cứng lên.

Chỉ nháy mắt, hai mươi mấy đóa sen trên người La Chỉnh bị bắn ra!

“Piu!”

Thanh phi đao nát cũng đột nhiên phi từ lòng bàn tay của hẳn ra.

“Kinh Thần Thứ!”

Mũi châm hồn u ám phóng sau mà đến trước, đâm thẳng về phía đầu Vương Yến Diêu.

Phương pháp công kích này, La Chỉnh đã sử dụng vô số lần trong thực chiến, vô cùng thành thạo, lưu loát liền mạch!

Đây cũng là sát chiêu lớn nhất của hẳn hiện tại!

Vương Yến Diêu không kịp phòng bị, bị Kinh Thần Thứ của La Chính đâm trúng.

Nếu là cường giả thông thường, bị Kinh Thần Thứ đâm trúng chắc chắn sẽ tổn thương linh hồn, đau đớn khó chịu đựng nổi.

Dù là cường giả Tiên Thiên Tứ Trọng như Hạ Thiên Thành cũng vậy.

Nhưng khi mũi châm hồn này sắp đâm vào đầu Vương Yến Diêu, một luồng sáng màu đỏ chợt xuất hiện ở phần đầu hắc, ngăn cản trước mũi nhọn đó.

Có điều, Kinh Thần Thứ dù sao cũng là công pháp thiên giai, châm hồn chỉ bị ngăn cản một chút rồi vẫn đâm rách luồng sáng màu đỏ, đâm vào đầu Vương Yến Diêu.

Vương Yến Diêu quả không hổ danh là cường giả Chiếu Thần Cảnh, linh hồn cũng mạnh mẽ như vậy, châm hồn chỉ khiến hắc hơi choáng váng trong khoảnh khắc, ngay sau đó liền hồi phục bình thường.

Nhưng chính là một khoảnh khắc ngắn ngủi này, lại suýt lấy mạng hắc.

Thanh phi đao nát của La Chính bắn nhanh đến, đợi đến khi Vương Yến Diêu khôi phục thần trí thì phi đao chỉ còn cách đầu hắc có vài bước.

Một đóa hoa sen đột ngột xuất hiện chặn trước phi đao, lập tức bị phi đao nát chém đứt.

Hai đóa hoa sen, chặn ở phía trước phi đao, vẫn bị chém xuyên như cũ.

Mãi đến khi đóa hoa thứ ba mang theo sức mạnh của hơn mười đỉnh, nặng nề nện lên thanh phi đao mới khiến nó lệch khỏi quỹ đạo.

Nhưng dù lệch hướng, phi đao vẫn để lại trên khuôn mặt anh tuấn của Vương Yến Diêu một vết máu.

Có thể tưởng tượng, nếu phản ứng của Vương yến Diêu chậm một chút nữa, e rằng lúc này hắn chỉ còn là một cái xác.

Từ nhỏ Vương Yến Diêu đã có tư chất hơn người, con đường võ đạo cũng vô cùng thuận lợi, tuổi còn trẻ đã là Chiêu Thần Cảnh, trở thành một ngôi sao mới đang dần nổi lên trong giới sĩ tộc Đế Đô.

Vương gia của hắn mặc dù cũng là sĩ tộc, nhưng nếu so sánh với bảy đại sĩ tộc thì cũng chỉ có thể coi là một sĩ tộc nhỏ.

Nhưng chính vì Vương gia xuất hiện một Vương Yến Diêu, hắn cùng với cha mình - Vương Đạo Nam đã từng bước đưa Vương gia tiến vào hàng ngũ mười đại sĩ tộc, mơ hồ sánh vai cùng bảy đại thế gia! Bất kì một võ giả tu luyện võ đạo nào cũng không thể mãi luôn thuận buồm xuôi gió.

Nhưng lần này lại là lần Vương Yến Diêu gần kề cái chết nhất.

Hơn nữa, đối thủ lại là một con kiến nhỏ Luyện Tử Cảnh...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cẩn Nuốt

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch...”

Trái tim mạnh mẽ tràn đầy lực lượng của Vương Yến Diêu đập kịch liệt. Máu từ vết thương tuôn chảy đầm đìa, nhuộm đỏ nửa bên mặt hắn.

“Không ngờ! Thật không ngờ!” Vương Yến Diêu nhấc tay áo lau đi vết máu trên mặt: “Khi này La Phái Nhiên vừa ứng chiến liền ôm đầu gào thét, chắc hẳn đã phải chịu đòn đau từ linh hồn người. Khó trách mới chỉ đối đầu một lần mà La Phái Nhiên lại bại dưới tay người. Một thằng nhóc Luyện Tủy Cảnh mà biết cách công kích bằng linh hồn, thật vô cùng bất ngờ!”

Dù sao Vương Yến Diêu cũng là cao thủ danh tiếng lẫy lừng, sau khi trở về từ cõi chết, hắn mới nhận ra, việc coi La Chính như một con kiến quả thật cực kỳ ngu xuẩn.

“Người đúng là giả heo ăn thịt hổ. Nếu không phải ta có bảo vật hộ thể gia truyền lại thêm linh hồn mạnh mẽ, thì chỉ sợ rằng vừa rồi đã chết dưới thanh phi đao của người.” Vương Yến Diêu thở nhàn lên tiếng, sau đó lại đưa tay tiếp tục lau gương mặt vẫn đang rỉ máu: “Vết thương này là cái giá phải trả cho sự khinh địch của ta. Có thể làm ta bị thương chứng tỏ người rất xuất sắc. Người đã làm rất tốt, đủ để người kiêu ngạo. Nhưng vì vậy, thì người phải trả giá đắt, dù người là ca ca của La Yên!”

Hắn vừa dứt lời, những đóa hoa sen nhuộm sắc hồng quyến rũ lạ thường liên tiếp bay ra từ trong tay. Đó cũng là vũ khí giết người có uy lực

không lồ.

“Ta sẽ nghiền nát người thành mảnh vụn!”

Đối mặt với lớp hoa sen dày đặc chi chít, La Chinh không còn đường tránh né. Trong nháy mắt, cả người hắn đã bị hoa sen bao phủ.

Mỗi đóa hoa sen đều nặng tới mười đỉnh. Mà lúc này, trên người La Chinh đâu chỉ có trăm đóa?

Mặc dù thân thể La Chinh đang liều mạng hấp thu những áp lực này, liều mạng chuyển hóa thành luồng khí nóng, liều mạng tẩy rửa thân thể chính mình. Nhưng áp lực này quá lớn, quá kinh khủng, dù thân thể La Chinh đã là linh khí cũng không chịu nổi!

“A!”

Trên thân thể La Chinh đột ngột xuất hiện một vết rạn, máu tuôn ra xối xả từ đó. Cơ thể hắn đang trên bờ vực sụp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị những đóa hoa sen này nghiền nát.

“Ca ca!”

La Yên thấy cảnh tượng đó, nước mắt lăn chã rơi xuống như chuỗi ngọc trai đứt lìa. Nàng oán hận nhìn Lục Phương Thiên Tinh Trận đang trói buộc dưới chân rồi đột nhiên ngừng khóc. Trong mắt La Yên ngập tràn sự tuyệt vọng, nhưng trong tuyệt vọng lại bất chợt sinh ra một ý nghĩ điên cuồng!

Một dòng chân nguyên lập tức ngưng tụ trong bàn tay phải của nàng rồi lan tỏa ra xung quanh, tạo thành sáu mảnh ký hiệu nhỏ chậm rãi xoay tròn vây quanh tay nàng.

“Ta nhất định phải phá vỡ kết giới này!”

Sáu mảnh ký hiệu nhỏ bắt đầu phát ra ánh chớp màu tím, tuy cực kỳ bé nhỏ nhưng lại ẩn chứa uy lực khiến người ta sợ hãi.

“Cấm thuật, Tịch Diệt Thần Lô!”

Tia chớp màu tím nổi lên những mảnh ký hiệu kia lại, khiến tốc độ xoay tròn của chúng càng lúc càng nhanh. Sắc mặt La Yên ngày càng tái nhợt, trắng bệch không còn chút hồng hào.

Công pháp có thể xưng là cấm thuật vốn có uy lực khôn lường, nhưng khi sử dụng cũng phải trả giá cực kỳ đắt. Nếu không phải là bước đường cùng, La Yên tuyệt đối sẽ không dùng nó.

Nhưng lúc này, nàng không thể trơ mắt nhìn ca ca chết trước mặt mình. Cho dù Lục Phương Thiên Tinh Trận có mạnh mẽ đến đâu, nàng cũng phải phá vỡ bằng được.

Ngay lúc đó, có một tiếng nói già nua đột ngột vang lên.

“Dừng! Dừng! Dừng lại! La Yên, đừng sử dụng cấm thuật!” Một ông lão râu tóc bạc phơ xuất hiện, trôi lơ lửng giữa không trung cách La Yên khoảng một trượng. Giờ phút này, gương mặt ông tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Động tác tay của La Yên chỉ hơi chậm lại. Nàng lạnh lùng nhìn ông lão. Sau đó, nàng chỉ vào cột sáng cao ngất trời trên sườn núi kia nói: “Vậy thì mở Lục Phương Thiên Tinh Trận ra để ta xuống đó. Ông yên tâm, ta sẽ không rời khỏi Luyện Ngục Sơn. Chẳng qua ta phải qua đó giải quyết một việc!”

Nghe được yêu cầu của La Yên, ông lão chỉ cười khổ: “Lục Phương Thiên Tinh Trận do Thần Trận Tử thiết lập, ta sao có thể mở ra nổi? Huống chi nó không chỉ giam giữ một mình người mà còn có năm người khác trên đỉnh Luyện Ngục Sơn này. Nếu thật sự mở trận, ta tin La Yên người sẽ không rời đi, nhưng năm người kia thì chưa chắc.”

Lời của ông lão... rất có lý.

Trên đỉnh Luyện Ngục Sơn tổng cộng giam giữ sáu người. Ngoài La Yên ra, thực lực của năm người kia cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Huống chi Lục Phương Thiên Tinh Trận thiết lập rất tinh vi khéo léo, ngoại trừ Thần Trận Tử - đại sư huyền trận đứng đầu Thanh Vân Tông ra, những người khác không cách nào mở được.

La Yên mím môi, thẳng tắp nhìn về phía ca ca bị hoa sen bao trùm trên sườn núi phía xa: “Ta không phá trận cũng được, ông phải đi xuống cứu ca ca ta!”

Ông lão cười khê, nói: “Việc này thì không cần ta ra tay. Đã có người tới cứu La Chính rồi.”

“Ai?” La Yên hỏi.

Ông lão chỉ tay, cách đó không xa có một người ngồi trên phi thiên liền đang bay nhanh đến.

“Nàng? Linh Vận điện hạ?” Trên mặt La Yên lóe lên chút nghi hoặc. La Yên không biết tại sao Linh Vận điện hạ lại tới cứu La Chính. Nàng ta vốn không có quan hệ gì với ca ca cả.

“La Chính là đệ tử của Tô đạo sư.” Thấy vẻ mặt nghi hoặc của La Yên, ông lão liền giải thích. “Có Linh Vận điện hạ ra mặt, La Chính sẽ không sao cả.”

“Hi vọng là thế.” Đến lúc này, La Yên đã bình tĩnh lại. Nàng lẳng lặng quan sát tình hình diễn ra dưới sườn núi, thầm nghĩ nếu có gì bất thường, nàng chắc chắn sẽ phá vỡ Lục Phương Thiên Tinh Trận!

Nếu là đệ tử Luyện Tủy Cảnh bình thường, dưới áp lực của mấy trăm cái đỉnh, sợ rằng lúc này đã bị nghiền nát thành một đồng thịt vụn. Dù là cao thủ Tiên Thiên cũng không cách nào chịu được áp lực kinh khủng này.

La Chỉnh gắng gượng chống đỡ, nhưng thân thể hắn đã đến ranh giới sụp đổ rồi. Sức nặng này tựa như công một ngọn núi lớn trên lưng, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Không ngờ Chiêu Thần Cảnh mạnh đến mức này, chính mình căn bản không có cơ hội phản kích!” Toàn thân không thể cử động nhưng La Chỉnh vẫn suy nghĩ không ngừng. Sau khi tiến vào cảnh giới Vong Ngã, dù cận kề cái chết, dù thân thể không ngừng xuất hiện vết nứt, không ngừng phun trào máu tươi, lúc nào cũng có thể vỡ nát thành bột phấn thì La Chỉnh vẫn có thể bình thản như thường.

Bởi vì bước vào cảnh giới Vong Ngã, La Chỉnh đã tách riêng thân thể và linh hồn ra làm hai, dường như thân thể kia là của người khác vậy.

Mình còn có đòn sát thủ gì?

Phi đao nát...

Vảy rồng...

Kinh Thần Thứ...

Tất cả đều không được.

Nếu nói còn có gì khác có thể dựa vào, thì hắn chỉ còn một lựa chọn duy nhất là quyển bí tịch thánh giai Thiên Ma Thần Quyền.

Cả Thanh Vân Tông chỉ có mình hắn có được Thiên Ma Thần Quyền, uy lực của nó tất nhiên không thể coi thường, nhưng quyển bí tịch thánh giai này rất khó tu luyện. Trong lúc rảnh rỗi, hắn đã cố gắng nghĩ mọi cách

để giác ngộ Thiên Ma Thần Quyền, hy vọng có thể ngưng tụ một dòng chân khí Thiên Ma trong người.

Nhưng hắn đã thử nhiều lần mà vẫn thất bại. Điều này khiến La Chính nảy sinh nghi ngờ, có phải mình không thể tu luyện môn công pháp thánh giai này hay không?

Có được thần công nhưng không thể bước chân qua cửa, đây thật sự là việc khiến La Chính đau đầu. Nhiều lần tu luyện thất bại khiến La Chính bị đả kích lớn, vậy nên mấy ngày qua hắn đành tạm thời ném Thiên Ma Thần Quyền sang một bên.

Hiện giờ La Chính đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Có lẽ chỉ trong chớp mắt, thân thể hắn sẽ bị nghiền nát thành mảnh vụn, hoàn toàn xong đời.

“Ta không muốn từ bỏ như vậy! Con đường võ đạo vô cùng vô tận, ta mới ngắm được trăm dặm núi non, ta muốn bước lên càng cao trông ra càng rộng!”

“Ta muốn thử lại một lần, xem bản thân có thể tu luyện được chân khí Thiên Ma không!”

Giờ phút này, cả người La Chính đã bị ép cong, mà đây vừa vặn chính là một động tác để tu luyện Thiên Ma Thần Quyền. Dựa theo tư thế này, La Chính bắt đầu vận chuyển sức mạnh trong cơ thể.

“Trước dồn lực, sau phóng ra, dư lực dâng trào, cứ thế tiếp tục từ trên xuống dưới, lặp đi lặp lại...”

La Chính vô cùng quen thuộc phương pháp vận chuyển lực lượng này. Hắn từng dùng nó rất nhiều lần, nhưng không lần nào có thể thành công.

Lần này, vẫn không thành công.

Tuy thất vọng nhưng La Chỉnh không chịu bỏ cuộc. Hắn tiếp tục dựa theo công pháp để tu luyện lần nữa.

Lần thứ hai, vẫn vậy.

“Bụp!”

Thân thể La Chỉnh lại nứt toác ra thêm hai đường. Khắp cả người hắn đã có bảy, tám khe nứt đang chảy máu đầm đìa. Nhưng La Chỉnh không bận tâm đến nó, quyết tâm vận chuyển sức mạnh một lần nữa.

Lần này, La Chỉnh chợt nhận thấy một cảm giác khác thường truyền đến từ đan điền!

“Thành công rồi?” La Chỉnh sửng sờ.

Hắn cảm giác được trong đan điền xuất hiện một dòng khí rất khác với chân khí Tử Đan.

Đây chính là chân khí Thiên Ma!

Đúng lúc này, La Chỉnh phát hiện ra một chuyện càng kỳ dị hơn.

Tia chân khí Thiên Ma kia vừa sinh ra liền bắt đầu cắn nuốt chân khí Tử Đan trong cơ thể hắn.

Quả thật là một chân khí bá đạo, không ngờ có thể cắn nuốt những chân khí khác.

Trong thân thể một người chỉ có thể tồn tại một loại chân khí. Bình thường, nếu như tu luyện một công pháp khác làm sinh ra loại chân khí thứ hai, thì bắt buộc phải giải phóng một trong hai loại.

Nhưng chân khí Thiên Ma lại trực tiếp cắn nuốt chân khí Tử Đàn.

Chân khí Tử Đàn trong đan điền La Chỉnh giảm bớt rất nhanh chóng, mà chân khí Thiên Ma thì ngược lại. Bên tăng bên giảm, chân khí Thiên Ma nhanh chóng ngưng tụ đầy trong đan điền của La Chỉnh.

“Thiên Ma Thần Quyền chính là công pháp thánh giai, chắc hẳn uy lực của chân khí Thiên Ma mạnh hơn chân khí Tử Đàn rất nhiều! Ta thử xem uy lực của chân khí Thiên Ma này rốt cuộc thế nào!” Có thể lĩnh ngộ chân khí Thiên Ma nhưng La Chỉnh vẫn không vui mừng nổi.

Hắn biết thực lực của mình quá yếu. Trước mặt cao thủ Chiếu Thần Cảnh như Vương Yến Diêu thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Nhưng trong từ điển của La Chỉnh, hai chữ “từ bỏ” tuyệt đối không tồn tại, chỉ cần có một chút cơ hội, hắn nhất định sẽ liều mạng đến cùng!

Đúng lúc La Chỉnh vận chuyển chân khí Thiên Ma thì một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Từng tia chân khí Thiên Ma dần dần tuôn tràn ra qua da thịt La Chỉnh, vừa chạm tới những đóa hoa sen kia liền bắt đầu cắn nuốt không ngừng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nghiêm Túc

Trên thế gian có vô số loại chân khí, mỗi loại đều có năng lực khác nhau.

Có loại thì có thể cường hóa thân thể với mức độ lớn, khiến con người có sức mạnh phi phàm, có thể tay không xé xác hổ báo, dời non lấp bể. Cũng có loại chân khí có thể tăng tốc độ của con người đến mức tận cùng, đi ngàn dặm chỉ trong chớp mắt. Mỗi loại công pháp tu luyện khác nhau thì màu sắc, trạng thái và tác dụng của chân khí cũng hoàn toàn khác nhau.

Nhưng giờ phút này, chân khí Thiên Ma mà La Chính ngưng kết ra không chỉ căn nuốt sạch sẽ chân khí Tử Đàn trong thân thể hắn mà còn lan tràn ra bên ngoài, bắt đầu căn nuốt chân nguyên của Vương Yến Diêu.

Sau khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, chân khí có thể chuyển hóa thành chân nguyên, sau đó chân nguyên có thể biến hóa thành hình.

Wang Yen Diu là cao thủ Chiêu Thần Cảnh, bởi vì tu luyện công pháp thiên giai - Liên Hoa Bảo Giám nên chân nguyên của hắn có thể hóa thành những đóa sen hồng. Những đóa hoa sen này thoát nhìn rực rỡ xinh đẹp nhưng có thể bộc phát ra uy lực vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng lúc này, chân khí Thiên Ma trào ra từ cơ thể La Chính lại không ngừng căn nuốt chân nguyên hình hoa sen kia với tốc độ cực nhanh. Chân khí tím đậm nhẹ nhàng lướt qua từng đóa sen hồng, để lại trên cánh hoa mịn màng những vết lõm sâu. Vết lõm càng lúc càng nhiều, cả đóa hoa

sen bị cắn nuốt từng mảng lớn. Chỉ chốc lát sau, đóa hoa sen đã bị nuốt hết, biến mất hoàn toàn.

Chỉ sau vài nhịp thở, những đóa hoa sen vốn phủ kín toàn thân La Chỉnh đã bị chân khí Thiên Ma cắn nuốt sạch sẽ. Sau khi hoa sen biến mất, những vết thương đáng sợ trên người La Chỉnh liền lộ rõ ra.

Những người khổ tu trên Luyện Ngục Sơn thấy những vết nứt toác chẳng chịt trên người La Chỉnh đều không nhìn được mà hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn họ không tưởng tượng nổi, rốt cuộc là thủ đoạn nào lại có thể làm cho da thịt nứt vỡ như vậy?

Thật ra nguyên nhân chính tạo thành những vết thương này là do áp lực mà hoa sen của Vương Yến Diêu tạo ra quá lớn. Nếu đổi lại là những người khác, sợ rằng đã sớm bị những đóa hoa vô cùng nặng nề kia nghiền nát thành bánh thịt. Nhưng thân thể La Chỉnh vững chắc như linh khí, cho dù bị một sức nặng kinh khủng như vậy đè ép nhưng cuối cùng cũng chỉ nứt toác ra.

Lúc này, La Chỉnh không rảnh để ý tới thương tích trên người, tay phải siết thành nắm đấm, tay trái mở ra, khẽ chống trên tay phải.

“Thức thứ nhất của Thiên Ma Thần Quyền, Ma Động Thiên Hạ!”

Trước đây, trong cơ thể La Chỉnh không có chân khí Thiên Ma, nên dù tu luyện thể nào cũng không thể phát huy được uy lực của Thiên Ma Thần Quyền, nhưng mỗi khi rảnh rỗi hẳn đều chăm chỉ lĩnh ngộ, xem đi xem lại, đến mức đã đọc thuộc lòng quyển bí tịch này.

Một chiêu Ma Động Thiên Hạ tung ra, chân khí Thiên Ma cuộn cuộn chảy trong kinh mạch. Hẳn đã lĩnh hội được toàn bộ những điểm tinh diệu, gần như hạ bút thành văn. Đây chính là hậu tích bạc phát(1)!

Từng dòng chân khí Thiên Ma điên cuồng ngừng tụ trong tay La Chỉnh, từng bước đi của hắn làm rung chuyển núi rừng. Lấy La Chỉnh làm trung tâm, đá sỏi màu đen trong phạm vi xung quanh bị nghiền nát thành bột phấn chỉ trong nháy mắt.

Sau đó La Chỉnh nhẹ nhàng tung ra một quyền.

Một quyền đánh cách khoảng không.

Một quyền ảnh màu tím đậm đột ngột xuất hiện trước mặt La Chỉnh rồi nhanh chóng biến lớn, đến khi cao ngang một người thì nó lập tức lao thật nhanh về phía Vương Yến Diêu.

Thấy quyền ảnh lớn như vậy, sắc mặt Vương Yến Diêu trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Mặc dù trước đây La Chỉnh từng lợi dụng thủ đoạn tấn công bằng linh hồn làm rối loạn tinh thần Vương Yến Diêu, sau đó dùng một thanh phi đao nát suýt nữa lấy mạng hắn thì hắn vẫn ung dung thản nhiên như thường.

Tuy thủ đoạn tấn công lúc trước của La Chỉnh sắc bén, nhưng đối với Vương Yến Diêu thì trò đánh lén hèn hạ này còn không đáng để mắt tới. Trước chênh lệch thực lực tuyệt đối giữa hai người, thủ đoạn của La Chỉnh hoàn toàn không đáng kể.

Nhưng bây giờ, Vương Yến Diêu thấy quyền ảnh tím đậm kia, rốt cục hiểu được thiếu niên này có thể đi đến bước này, tuyệt đối không phải dựa vào trợ lực từ bên ngoài! Có thể cắn nuốt hết hoa sen của hắn, chuyển thành chân khí để bản thân sử dụng, hơn nữa còn phản kích trong thời khắc cuối cùng, tâm trí kiên cường quyết không thỏa hiệp này đã có thể vượt qua phần lớn người trên thế gian!

Thứ khiến Vương Yến Diêu càng kinh hãi hơn chính là uy thế của một quyền này.

La Chỉnh mới chỉ là Luyện Tủy Cảnh, chỉ có thể ngưng tụ ra chân khí. Nhưng dựa vào chân khí mà có thể phát ra uy lực lớn như thế trong một quyền, rốt cuộc hãn đã dùng quyền pháp gì? Nếu hãn trở thành cao thủ Tiên Thiên có chân nguyên trong người, uy lực của một quyền này chẳng phải không thể ngăn cản sao?

Không có quá nhiều thời gian để Vương Yến Diêu suy nghĩ nữa. Biểu hiện của con kiến yếu ớt này từng bước vượt ra khỏi dự đoán của Vương Yến Diêu khiến hãn bắt đầu cảm thấy bị uy hiếp. Cảm giác bị uy hiếp này, ngay cả hãn cũng thấy hoang đường nhưng lại là lý do khiến hãn trở nên nghiêm túc.

Trong nháy mắt, cột sáng trắng lóa bùng phát ra hào quang càng thêm chói mắt.

Vương Yến Diêu không trốn tránh, tung ra một quyền tấn công về phía đó.

Một quyền này, hãn đã dùng toàn bộ sức mạnh.

Một quyền chứa toàn bộ thực lực của cao thủ Chiếu Thần Cảnh sẽ có uy thế bậc nào?

Quả đấm của hãn đánh trúng quyền ảnh khổng lồ đang lao tới của La Chỉnh.

“Ầm! Bùng!”

Hai quyền va chạm tạo thành một luồng gió lốc cuồn cuộn đáng sợ, sau đó nó tản ra cực nhanh, lập tức cuốn tung sỏi đá xung quanh rồi đập mạnh vào vách đá ở hai bên sườn núi.

Giờ phút này, cả Luyện Ngục Sơn cũng bị rung chuyển nhẹ nhẹ, rất nhiều tảng đá lớn lăn xuống từ trên vách núi, nện vào khe núi phát ra tiếng

vang nặng nề.

Nhóm người khổ tu trên Luyện Ngục Sơn thấy cảnh tượng này đều đồng loạt biến sắc mặt.

Mấy tòa kiến trúc được xây dựng dựa vào vách núi bị đá tảng đập vụn. Cũng may thực lực của những người khổ tu kia đều không tầm thường, mặc dù nơi ở bị phá hủy, nhưng không ai bị thương. Chẳng qua những người khổ tu này hoàn toàn không nghĩ ra được, rõ ràng chỉ là một thằng nhóc Luyện Tủy Cảnh, sao có thể đấu tay đôi với một cường giả Chiêu Thần Cảnh?

Cuộc chiến này hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Trên đỉnh núi, ánh mắt La Yên tràn đầy vẻ khiếp sợ: “Một quyền vừa rồi của ca ca có uy thế thật kinh người, không ngờ ép được Vương Yến Diêu phải ra tay!”

Ông lão gật đầu: “Nhưng thực lực của La Chỉnh vẫn còn quá yếu. Một quyền này chắc hẳn đã rút cạn chân khí trong cơ thể hắn rồi, có lẽ không cách nào tấn công lần nữa. Có điều... Vương Yến Diêu cũng không còn cơ hội, Linh Vận điện hạ tới rồi!”

Cách đó không xa, phi thiên liên của Tô Linh Vận bay thật nhanh tới sườn núi, vội vàng tới chỗ La Chỉnh.

“Một quyền này có uy lực không tệ.” Vương Yến Diêu nở nụ cười: “Có thể đánh ra một quyền này chứng tỏ người có tư cách làm đối thủ của ta. Tuy rằng... ta biết một quyền này gần như đã rút cạn chân khí của người, người không thể đánh ra quyền thứ hai, nhưng người có thể làm đối thủ của ta, hơn nữa chết trong tay ta cũng đủ khiến người cảm thấy vinh hạnh rồi!”

Thân thể con người giống như một cái cốc.

Cánh giới càng cao thì cái cốc càng lớn, có thể chứa đựng càng nhiều chân khí.

Sau khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, cái cốc này mới có tư cách chứa đựng chân nguyên.

Về phần Chiêu Thần Cảnh, thân thể Vương Yển Diêu tương đương với một hồ nước, gần như không thể đo lường được chân nguyên trong thân thể hắn.

La Chỉnh sử dụng toàn bộ chân khí Thiên Ma trong thân thể để đánh ra một quyền. Lúc này, hắn chỉ là một cái cốc trống không, chân khí cạn kiệt, sắc mặt tái nhợt, đã là nỗ lực hết đà.

“Chết đi!” Vương Yển Diêu mỉm cười đánh ra một quyền. Một đóa sen hồng nở rộ trên quyền ảnh của hắn.

Đối mặt với một quyền này, La Chỉnh không bị thương, cũng không sợ hãi.

Từ nhỏ, hắn đọc vô số quyển sách, hiểu được rằng trong bất cứ việc gì, chỉ cần cố gắng hết mình thì đã xứng đáng với chính bản thân rồi.

Đối với hắn hiện tại, Vương Yển Diêu là đối thủ mạnh không thể nào chiến thắng.

La Chỉnh nhắm hai mắt lại.

“Dừng tay, Vương Yển Diêu!”

Tô Linh Vận bay nhanh tới, thấy tình cảnh này nhưng không kịp cứu giúp, chỉ có thể quát lên.

Vương Yển Diêu nhìn thoáng qua Tô Linh Vận đang ngồi trên phi thiên liền bay nhanh đến gần. Hắn nghe được lời nói của nàng nhưng quá

đắm không hề dừng lại, cứ thế lao thẳng về phía La Chỉnh.

“Vương Yến Diêu, người muốn bị diệt tộc sao!” Tô Linh Vận quát lên. Lần này, giọng điệu của nàng trở nên lạnh lùng cứng rắn, lời nói đầy uy hiếp.

Người muốn bị diệt tộc sao?

Vương Yến Diêu quả thật rất mạnh, hơn nữa còn trẻ tuổi mà đã là cao thủ Chiêu Thần Cảnh, có thể tưởng tượng được tương lai của hắn xán lạn thế nào. Thế nhưng, Vương gia không thuộc bảy đại sĩ tộc. Nếu Tô Linh Vận thật sự muốn tiêu diệt Vương gia thì chưa chắc không làm được. Huống chi trên tay nàng còn có Thiên Tử Lệnh.

Đây không phải là lời đe dọa suông.

Vương Yến Diêu không quá kiêng dè Tô Linh Vận. Đối với hắn, Tô Linh Vận chỉ là một cô công chúa không được yêu chiều mà thôi. Nhưng lời uy hiếp của Tô Linh Vận lại đánh trúng điểm yếu của Vương Yến Diêu. Vương gia là sĩ tộc tôn quý, sản nghiệp to lớn, nếu vì chuyện này mà gây ra họa diệt tộc thì quả thật không đáng.

Một quyền toàn lực này sắp hạ xuống mặt La Chỉnh thì bất chợt khựng lại, vẻ mặt nghiêm túc của Vương Yến Diêu hoàn toàn biến mất. Hắn trở lại bộ dạng hồ hững thong dong, hơi hợt nói với Tô Linh Vận: “Linh Vận điện hạ, ta chỉ chơi đùa với La Chỉnh chút thôi, rèn luyện thân thể, sao lại dẫn tới họa diệt tộc được?”

Tô Linh Vận hừ lạnh một tiếng: “Ta lại cho rằng, tốt nhất một quyền này của người thật sự đánh xuống, thử xem Vương gia có sống được ở Đế Đô không?”

Vương Yến Diêu cười giễu cợt, không tỏ vẻ yếu thế mà nói với La Chỉnh: “Người rất tốt, nhưng ta vẫn phải nói câu kia. Bây giờ ngay cả tư

cách nhìn thấy La Yên người cũng không có, càng không có tư cách ngăn cản ta!”

“Ba năm.” La Chinh vươn ra ba ngón tay.

“Ba năm gì?” Vương Yến Diêu khẽ chau mày.

“Ba năm sau, ta có thể đánh bại người, hơn nữa đưa La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn!” La Chinh nói.

Vương Yến Diêu lại cười, hơn nữa còn cười rất điên cuồng, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian: “Ha ha ha, ba năm... Tốt, có can đảm, có khí phách, ta cho người ba năm. Nhưng nếu ba năm sau người không thể đánh bại ta thì đừng mơ đưa La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn. Đến lúc đó, ta sẽ lấy mạng người!”

Hắn chỉ vào La Chinh, nói xong liền bay đi. Hoa sen màu hồng trên mặt đất phía sau hắn nhanh chóng hóa thành một dòng chân nguyên tan biến vào không khí.

(1)hậu tích bạc phát: tích lũy sâu dày, phóng ra từ tốn; ý nói chuẩn bị đầy đủ thì mới làm tốt được mọi việc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chủ Nợ Của Người

Vương Yến Diêu chịu đi nhanh như vậy, nguyên nhân là vì Tô Linh Vận đang ở nơi này. Xét về thực lực, Vương Yến Diêu cũng không thua Tô Linh Vận, thứ hắn kiêng kỵ chính là thân phận của Tô Linh Vận mà thôi.

Những người khác thì nâng La Phái Nhiên dậy, nhanh chóng theo sau Vương Yến Diêu rời đi.

“Cần gì phải giao hẹn với hắn như thế?” Tô Linh Vận nhảy xuống khỏi phi thiên liễn, đi đến trước mặt La Chỉnh hỏi.

Chuyện của La Yên, La Chỉnh trước sau như một vô cùng cố chấp, nghe Tô Linh Vận nói vậy, La Chỉnh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ta không mong muốn người như thế tiếp cận La Yên.”

“Vương Yến Diêu là đệ tử thân truyền được chú trọng bồi dưỡng của Thanh Vân Tông, hơn nữa còn là con trai độc nhất của gia chủ Vương gia, hắn thật sự không tốt sao?” Tô Linh Vận hỏi.

“Không tốt!” La Chỉnh kết luận rất nhanh.

Tô Linh Vận mỉm cười: “Có lẽ chỉ có trong mắt người mới không tốt thôi. Chứ Vương Yến Diêu chính là đối tượng mà đám thiếu nữ ở Đế Đô muốn gửi gắm cả đời đấy...”

“Người ưu tú như vậy, đương nhiên muội muội của ta không xứng nổi. Hắn tìm ai cũng được, nhưng đừng nên tìm La Yên!” La Chỉnh lạnh lùng nói.

Nhìn thấy La Chỉnh như vậy, trái tim Tô Linh Vận cũng khẽ nảy lên. Trước đây nàng đã hiểu lầm La Chỉnh rồi, nàng thật sự không nghĩ tới La Chỉnh lại là ca ca của La Yên, mà La Chỉnh tích cực kiếm điểm tích lũy như vậy, lý do lớn nhất là vì cứu La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn.

Cách nghĩ của La Chỉnh tất nhiên không sai, nhưng Tô Linh Vận lại thở dài một hơi trong lòng. Hẳn quá đơn thuần, chỉ nghĩ chuyện của La Yên rất đơn giản.

“Tô đạo sư, ta muốn lên núi gặp La Yên.” La Chỉnh nói xong, liền đi về phía đỉnh núi.

Tô Linh Vận đứng sau lưng La Chỉnh, nhin không được lắc đầu nói: “Người không gặp được La Yên đâu.”

“Tại sao?” Lòng mày như kiếm của La Chỉnh nhếch cao lên. Hẳn không ngờ Tô đạo sư lại nói giống như Vương Yến Diêu.

Tư cách? Rốt cuộc là tư cách gì? Nếu ta đã vào được Luyện Ngục Sơn, tại sao vẫn không cho ta gặp La Yên?

“Những người bị giam giữ trên đỉnh Luyện Ngục Sơn không có ai là người thường, người chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn, sao có thể dễ người dễ dàng gặp nàng được? Trên đỉnh núi có một trận pháp rất lớn, tên là “Lục Phương Thiên Tinh Trận”, nếu không được cho phép, với thực lực hiện nay của ngươi, hoàn toàn không thể vào bên trong trận được.” Tô Linh Vận chậm rãi nói.

Nghe Tô Linh Vận nói vậy, sắc mặt La Chỉnh liền trở nên rất khó coi.

Để vào được Luyện Ngục Sơn, La Chỉnh tích cực đi làm nhiệm vụ, lòng vòng lâu như vậy, cuối cùng lại không thể gặp được La Yên. Kết quả này, hẳn không thể chấp nhận nổi.

Vì thế La Chỉnh không chịu khuất phục vẫn đi về phía đỉnh núi, nhưng hấn lại quên, lúc này người hấn đầy thương tích, dù những vết nứt toác khiến người ta kinh hãi kia không còn chảy máu nữa nhưng vừa cử động lại ảnh hưởng đến miệng vết thương, mặt hấn liền trắng bệch, đau đến mức thiếu chút nữa ngất đi.

“Bịch” một tiếng, La Chỉnh ngã xuống mặt đất.

“Cần gì phải khổ như thế?” Tô Linh Vận kinh ngạc nói, tên nhóc này hoàn toàn không thèm nghe lời của nàng.

La Chỉnh nằm trên mặt đất, thở hổn hển một lúc xong lại cố bò về phía đỉnh Luyện Ngục Sơn. Hành động này khiến miệng vết thương vốn đã khô nay lại rỉ máu.

Tô Linh Vận thấy cảnh tượng như vậy, lắc lắc đầu, cuối cùng thở dài vươn tay ra, ngay lập tức có ba đường chân nguyên phóng về phía La Chỉnh, cuốn lấy thân thể hấn đặt lên phi thiên liên, sau đó nàng cũng nhảy lên rồi bay lên phía đỉnh Luyện Ngục Sơn.

Khi còn cách đỉnh núi ước chừng khoảng một trăm trượng, bỗng có một luồng ánh sáng màu xanh lam lóe lên, bao trùm toàn bộ đỉnh núi.

“Đây chính là Lục Phương Thiên Tinh Trận, chúng ta không thể vượt qua được.” Tô Linh Vận nói.

La Chỉnh ngồi trên phi thiên liên, mở to hai mắt, muốn tìm kiếm bóng dáng của muội muội trên đỉnh núi.

Tuy nói sau khi La Chỉnh tiến vào Luyện Tủy Cảnh, tai mắt đã trở nên tinh tường hơn, tầm nhìn mở rộng, nhưng dù sao khoảng cách này cũng quá xa, muốn tìm kiếm La Yên ở trong đó thì nói dễ hơn làm.

Ngay lúc La Chỉnh đang hết sức chuyên chú tìm kiếm La Yên thì ở bên phải đường nhìn của hắn, một luồng sáng rực rỡ bỗng nhiên hiện lên.

La Chỉnh chăm chú nhìn qua.

Chỉ thấy ở phía xa có một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đứng trên mép đài đá, cả người đang thiêu đốt chân nguyên. Ánh sáng cực kì chói mắt phóng ra từ trên người nàng xông lên tận trời, hình thành một cột sáng màu tím, cột sáng đó còn sáng hơn cột sáng trên người Vương Yến Diêu tới ba phần.

La Chỉnh nhìn thật kỹ, bởi vì khoảng cách quá xa nên dung nhan thiếu nữ mơ hồ không rõ, nhưng La Chỉnh lại nhận ra rõ ràng! Người đó đúng là La Yên!

Huynh muội hai người, bốn mắt nhìn nhau. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng hai người lúc này lại vô cùng yên lặng.

Bỗng nhiên, La Chỉnh đứng dậy trên phi thiên liễn, dùng tay ra hiệu với La Yên.

Nhìn động tác kia, trên mặt Tô Linh Vận và ông lão bên cạnh La Yên đều ngập tràn vẻ khó hiểu. Bọn họ không hiểu ý nghĩa của động tác tay này.

Nhưng La Yên lại cười rất tươi.

Nàng biết ý nghĩa của nó, cũng hiểu lời ca ca muốn nói với mình.

“Ta sẽ bảo vệ muội!”

Động tác tay này, khi còn bé La Yên đã nhìn thấy rất nhiều lần.

Cho dù thực lực của La Yên bây giờ mạnh hơn La Chỉnh rất nhiều. Cho dù thiếu nữ yếu ớt không nơi nương tựa trước đây, bây giờ đã không còn cần La Chỉnh bảo vệ nữa.

Nhưng động tác đó vào lúc này lại khiến trong lòng nàng cực kỳ ấm áp. Chỉ có lúc này, nàng mới cảm thấy mình an toàn...

“Đi thôi...” La Chỉnh nói rất thản nhiên.

“Không cần ở thêm lúc nữa à?” Tô Linh Vận hỏi nhỏ.

La Chỉnh lắc đầu, nói: “Không cần.”

Sau đó Tô Linh Vận quay phi thiên liền lại, bay xuống dưới chân Luyện Ngục Sơn.

Mãi cho đến khi ra khỏi Luyện Ngục Sơn, chắc chắn rằng La Yên không thể nhìn xa đến đây, La Chỉnh mới ngã lăn xuống trên phi thiên liền. Lúc này La Chỉnh cố gắng đứng lên, bởi vậy đã tiêu hao gần hết sức lực toàn thân của hắn.

Thấy vậy Tô Linh Vận bĩu môi, tên này đúng là cật lực: “Người bị thương rất nặng.”

“Không chết được.” La Chỉnh ngẩn ngơ nhìn bầu trời đầy sao. Tối nay không có mây, sao trời cực kỳ sáng, rơi rắc ở phía chân trời tạo thành một dòng sông ngân tinh tể.

“Cạch!”

Một viên thuốc đỏ như máu rơi xuống bên người La Chỉnh, lăn trên sàn phi thiên liền đến bên tai hắn.

La Chỉnh duỗi tay ra, cầm viên thuốc màu đỏ kia lên. Nhìn thấy viên thuốc kia liền hít sâu một hơi: “Toàn bộ màu đỏ đậm, lại có hoa văn năm đám mây, nếu ta không nhìn lầm, đây là một viên đan dược ngũ phẩm, Xích Vân Đan.”

“Ta tưởng người mù mắt, không ngờ còn có thể nhận ra.” Tô Linh Vận điều khiển phi thiên liền, nói nhẹ bằng.

“Xích Vân Đan ngũ phẩm, sau khi uống vào, ngay lập tức sẽ giúp lưu thông máu, sinh ra cơ thịt, chỉ cần chưa chết thì trong nửa canh giờ, vết thương nghiêm trọng thế nào cũng sẽ lành lại như ban đầu, được xưng là thánh dược trị thương. Trong mắt người luyện võ, một viên Xích Vân Đan tương đương với một cái mạng. Loại đan dược này là vô cùng quý giá, nếu quy đổi thành điểm tích lũy thì dựa theo giá thị trường, ước chừng cần trên dưới một ngàn điểm tích lũy. Loại đan dược này, ta không dùng nổi.” La Chỉnh nói.

“Cứ xem như người nợ ta đi.: “Tô Linh Vận bỗng nhiên cười nói.

La Chỉnh vẫn lắc đầu: “Ta rất nghèo, hơn nữa phải tích cóp rất nhiều điểm tích lũy... Chỉ sợ không trả nổi.”

Ngay lúc La Chỉnh đang nói, Tô Linh Vận bỗng nhiên xoay người, nhanh như chớp liền cầm lấy Xích Vân Đan, sau đó vươn ngón tay ra điểm vào hàm dưới của La Chỉnh. La Chỉnh bị đau, theo phản xạ liền hé miệng ra, nhân lúc này, Tô Linh Vận liền nhét Xích Vân Đan vào miệng hắn.

“Người yên tâm, những gì bản tiểu thư đầu tư trên người người, sớm muộn gì ta cũng đòi về cả vốn lẫn lãi. Tương lai chắc chắn thứ người nợ ta không chỉ có chừng này, cho nên ta là chủ nợ của người, người phải nghe lời ta biết chưa!” Tô Linh Vận mỉm cười, sau khi rất nghiêm túc nói xong, lại quay đầu đi điều khiển phi thiên liền.

Sau khi nuốt Xích Vân Đan, La Chỉnh liền cảm thấy trong bụng giống như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, sau đó những vết thương trên người hắn lại có cảm giác tê ngứa thoải mái.

Đan dược ngũ phẩm quả thật vô cùng thần kỳ. Thương thế của La Chỉnh nặng như vậy, giờ đây lại hồi phục nhanh chóng đến mức mắt

thường cũng có thể thấy được.

Dược hiệu mạnh mẽ lan ra khắp cơ thể một cách nhanh chóng, dần dần La Chỉnh cảm thấy mơ màng, cực kỳ buồn ngủ, cuối cùng mau chóng ngủ mê man.

Đêm nay, e rằng là đêm La Chỉnh ngủ ngon nhất trong mấy năm qua.

Những ngày tháng trong hầm ngầm La gia, La Chỉnh sớm đã hình thành thói quen đọc sách, mỗi ngày lúc trời còn chưa sáng hẳn thì hẳn đã tự tỉnh lại.

Nhưng hôm nay, lúc hẳn tỉnh lại mặt trời đã lên cao.

“Không ngờ lại ngủ lâu như vậy!”

La Chỉnh vô cùng bất ngờ mà vươn vai. Hẳn đánh giá cơ thể mình một chút, vết thương ở Luyện Ngục Sơn ngày hôm qua giờ đã liền lại như ban đầu. Hiệu quả của Xích Vân Đan quả nhiên không tầm thường.

Hắn bật người nhảy lên trên giường, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dựa theo tâm pháp Thiên Ma Thần Quyền mà vận chuyển sức mạnh. Hẳn tu luyện chân khí Thiên Ma đã lâu mà không thành công, hôm qua bị Vương Yến Diêu bức bách, thế mà lại có thể luyện thành.

Hôm nay tỉnh lại, điều hẳn quan tâm nhất là mình còn có thể ngưng tụ chân khí Thiên Ma giống hôm qua hay không.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Nửa Bước Tiên Thiên

Dựa theo phương pháp ghi lại trong Thiên Ma Thần Quyền, La Chỉnh lại thực hiện tư thế quái dị kia.

Dù sao đây cũng là công pháp tu luyện của Ma tộc, loài người muốn tu luyện thì nhất định phải trả một cái giá không nhỏ.

Cũng may thể chất của La Chỉnh mạnh mẽ hơn nhiều so với người bình thường, nếu đổi lại là một người khác, ngay cả bước đầu tiên của Thiên Ma Thần Quyền cũng khó mà làm được.

Sau khi vận chuyển lực lượng hết một lượt, mảy La Chỉnh hơi nhúu lại.

Hắn không cảm nhận được dù chỉ một tia chân khí Thiên Ma trong cơ thể.

Sao lại vậy?

Nghĩ lại chuyện hôm qua, La Chỉnh chỉ luyện ra vền vền một tia chân khí Thiên Ma, sau đó chân khí Thiên Ma giống như đã thú, cắn nuốt toàn bộ chân khí Tử Đàn trong người hắn, chuyển hóa thành chân khí Thiên Ma.

Nhưng một quyền “Ma Động Thiên Hạ” cuối cùng ngày hôm qua đã tiêu hao hết chân khí Thiên Ma trong cơ thể hắn...

Theo lý thuyết, khi tu luyện công pháp chỉ cần tìm được bí quyết, có lần đầu tiên rồi thì chẳng khác nào đã mở ra một cánh cửa, con đường tu

luyện tiếp đó sẽ thuận buồm xuôi gió cho đến khi gặp cửa ải tiếp theo.

Nhưng trường hợp bị quay về điểm xuất phát giống như La Chỉnh, thì không hay gặp lắm.

Hôm qua rõ ràng còn làm được, hôm nay lại không được...

Nguyên nhân rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ mình đã bỏ sót cái gì?

Suy đi nghĩ lại, La Chỉnh cũng không biết được nguyên nhân. Công pháp thánh giai này tất nhiên có uy lực rất mạnh mẽ, nhưng tu luyện lại khó khăn đến vậy, khiến La Chỉnh cũng bất ngờ.

Hôm qua rốt cuộc khác hôm nay ở chỗ nào? La Chỉnh bắt đầu suy ngẫm thật kỹ.

Hôm qua khi đối mặt với Vương Yến Diêu, tình thế gần như là chắc chắn phải chết. Lúc ấy La Chỉnh hoàn toàn ôm tâm lý còn nước còn tát liên tiếp thử ba lần, cuối cùng mới ngưng tụ ra một tia chân khí Thiên Ma.

Hôm nay La Chỉnh ở Tiểu Vũ Phong, trong một hoàn cảnh cực kỳ an toàn.

Chẳng lẽ Thiên Ma Thần Quyền nhất định chỉ có thể sử dụng khi con người ta rơi vào đường cùng?

Hôm qua, khi ở trong hoàn cảnh hoàn toàn tuyệt vọng, La Chỉnh cảm thấy mình rơi vào một trạng thái cực kỳ kỳ diệu. Trong trạng thái này, mỗi một động tác lặp lại, mỗi một lần suy nghĩ, đều diễn ra thật chậm, loại linh ngộ này khó nói thành lời lại tuyệt không thể tả.

Trong phòng, La Chỉnh cố hết sức hồi tưởng lại cảm giác của ngày hôm qua.

Hắn cứ như bị ma nhập, đi tới đi lui trong phòng. Trong lúc không chú ý, không ngờ hắn đã đi hơn nửa canh giờ.

Đột nhiên, mắt hắn lóe sáng, sau đó nhảy bật lên, lúc hạ xuống mặt đất đã bày ra tư thế bắt đầu của Thiên Ma Thần Quyền.

“Dồn lực từ trên xuống dưới, nếu có ma ý, dùng tâm cân đối...”

Hai tay La Chỉnh nhẹ nhàng đong đưa theo một hướng, vẽ một vòng tròn rồi tụ lại ở vùng đan điền. Vào lúc này, giữa hai tay của hắn liền xuất hiện một tia chân khí Thiên Ma màu tím!

Nhìn một tia chân khí Thiên Ma cực kì nhỏ kia, trên mặt La Chỉnh cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Hôm qua hắn đã được nhìn thấy uy lực của Thiên Ma Thần Quyền này, chỉ một chiêu Ma Động Thiên Hạ lại có thể đấu ngang với cao thủ Chiếu Thần Cảnh!

Tất nhiên, La Chỉnh chẳng qua chỉ là Luyện Túy Cảnh, muốn dựa vào Thiên Ma Thần Quyền mà đánh bại cao thủ Chiếu Thần Cảnh thì chỉ là hy vọng hảo huyền, nhưng Vương Yến Diêu bị bức ép phải toàn lực ra tay để tiếp chiêu này của hắn, cũng đủ để chứng minh sự khủng bố của công pháp thánh giai.

Chẳng qua hôm nay để ngưng luyện ra một tia chân khí Thiên Ma cũng vô cùng khó khăn. Mới vừa rồi luyện cả một ngày, thế mà mới chỉ ngưng tụ ra một tia như vậy. Nếu dựa theo tốc độ này, sợ là phải cần tới mấy tháng mới có thể khiến chân khí Thiên Ma tràn ngập đan điền của La Chỉnh...

Sau khi nghĩ ngợi, La Chỉnh bỗng nhiên nhanh trí nghĩ ra!

Nếu chân khí Thiên Ma có thể cắn nuốt loại chân khí khác, như vậy ta không nhất thiết phải ngưng luyện nó.

Giống như ngày hôm qua, trong cơ thể hắc vốn tràn ngập chân khí Tử Đan, nhưng sau khi ngưng luyện ra được một tia chân khí Thiên Ma thì nó đã cắn nuốt chân khí Tử Đan, chuyển hóa thành chân khí Thiên Ma. Không chỉ thế, chân khí Thiên Ma đó còn cắn nuốt chân nguyên của Vương Yến Diêu.

Nếu chân khí Thiên Ma có đặc tính thần kỳ này, sao La Chính lại không lợi dụng nó?

Nghĩ vậy, La Chính khoanh chân lại, bắt đầu vận chuyển tâm pháp trong Tử Đan Quyền gia truyền của La gia.

Mấy năm nay La Chính đã tu luyện Tử Đan Quyền vô cùng thông thạo. Hắc trực tiếp vận công khiến từng luồng chân khí Tử Đan mạnh mẽ trào ra trong đan điền.

Khi chân khí Tử Đan vừa mới tuôn trào ra, tia chân khí Thiên Ma trong đan điền của La Chính lập tức lao về phía chân khí Tử Đan, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, nhanh chóng cắn nuốt, chuyển hóa...

Cứ như vậy, tuy La Chính tu luyện tâm pháp trong Tử Đan Quyền nhưng trong cơ thể lại ngày càng nhiều chân khí Thiên Ma. Sau khoảng hai canh giờ chân khí Thiên Ma rốt cuộc đã lấp đầy đan điền của hắc.

La Chính vươn tay, chân khí Thiên Ma cuộn cuộn lập tức trào ra lượn vòng quanh cánh tay hắc, giống như một tinh linh màu tím sẫm đang nhảy nhót dạo chơi.

Ngay sau đó La Chính búng tay một cái, không ngờ tinh linh nhỏ màu tím sẫm kia nhảy ra khỏi bàn tay hắc, tới góc tường vẫn còn nhảy nhót không ngừng.

“A! Chân khí phóng ra khỏi cơ thể!”

Thấy cảnh tượng như vậy, chính La Chỉnh cũng bị dọa ngây người.

Trong năm tầng cảnh giới luyện thể, chân khí chỉ có thể tồn tại ở trong hoặc trên bề mặt thân thể, một khi rời khỏi cơ thể sẽ giống như cây không có rễ, biến mất giữa đất trời.

Chỉ sau khi tiến vào Nửa Bước Tiên Thiên, chân khí mới đủ khả năng rời khỏi cơ thể!

Giống như lúc trước, khi La Chỉnh muốn rời khỏi La gia, Nhị thúc La Bính Quyền có thể rút chân khí vào trong mấy thanh trường kiếm, rồi khống chế chân khí, điều khiển kiếm đuổi theo hắn. Chỉ có người tu luyện đến Nửa Bước Tiên Thiên mới có thể làm được.

Mà La Chỉnh còn đang ở Luyện Tủy Cảnh, tuy rằng cũng có thể rút chân khí vào trường kiếm, nhưng một khi trường kiếm rời khỏi tay, chân khí liền biến mất không còn sót chút nào, hiệu quả sẽ bị mất đi.

Nhưng vào lúc này, La Chỉnh lại tận mắt nhìn thấy tinh linh chân khí màu tím sẫm kia vẫn không hề biến mất sau khi rời khỏi cơ thể!

“Lẽ nào mình đã đột phá qua Luyện Tủy Cảnh?”

Trước khi tiến vào Luyện Ngục Sơn, La Chỉnh đã mơ hồ bước vào đỉnh phong Luyện Tủy Cảnh.

Hôm qua đánh một trận ở Luyện Ngục Sơn, thân thể hắn bị những đóa sen của Vương Yến Diêu đè ép, phải gánh chịu sức nặng gần như vượt qua cực hạn, làm cơ thể hắn không ngừng sinh ra vô số luồng khí nóng gột rửa thân thể.

Chẳng lẽ khi đó, tạp chất trong xương tủy của hắn đã bị tẩy đi hết?

Hôm qua tâm tình của hắc kích động quá mức nên hoàn toàn không để ý, bây giờ nghĩ lại, điều này rất có khả năng.

La Chỉnh lập tức dò xét thân thể một lượt, trên mặt lộ ra nét cười nhàn nhạt. Xương tủy đích thực là đã vô cùng tinh thuần, không còn chút tạp chất nào, hắc đã đạt tới Nửa Bước Tiên Thiên.

Năm tầng cảnh giới luyện thể, chính là nền móng để tu luyện võ đạo.

Chỉ khi loại bỏ hết tạp chất trong cơ thể thì mới có được một cơ thể thuần túy, trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Mà giữa Nửa Bước Tiên Thiên với Tiên Thiên Cảnh chỉ có một điểm khác biệt, chính là khác biệt về chân khí và chân nguyên. Chỉ sau khi chuyển hóa hoàn toàn chân khí thành chân nguyên, mới có thể chân chính trở thành một cao thủ Tiên Thiên.

Ngày hôm qua đi Luyện Ngục Sơn một chuyến, tuy không gặp được muội muội, nhưng hắc lại đã bước vào Nửa Bước Tiên Thiên, đây cũng là thu hoạch không nhỏ. Cả một ngày, La Chỉnh tập trung củng cố tu vi của chính mình, nghiên cứu kỹ thuật phóng chân khí ra ngoài.

Loáng một cái qua ba ngày, La Chỉnh mới rời gian phòng của mình.

Trong Tiểu Vũ Phong vẫn giống như mọi ngày, đệ tử ngoại môn đến đi vội vàng, bận bịu tu luyện. Người có thể tiến vào Thanh Vân Tông, trước hết không nói đến thiên phú thể nào, nhưng nhất định phải có nghị lực kiên cường, không say mê những vật ngoài thân, hiểu rõ đạo lý ‘có chí thì nên’.

Chỉ có một chuyện không giống lúc trước, chính là ánh mắt của những đệ tử ngoại môn đó khi nhìn về phía La Chỉnh đều lóe lên vẻ nhiệt huyết. Một phần các đệ tử ngoại môn đều đã coi La Chỉnh là tấm gương để bản thân không ngừng cố gắng tu luyện.

“La Chỉnh huynh, hôm nay là ngày lĩnh đan dược, huynh cũng đi lĩnh sao?” Vừa mới đi được hai bước thì Mạc Xán và Chu Hiển đã tới.

Ngày lĩnh đan dược?

La Chỉnh sửng sốt. Hắn đã quên mất chuyện này.

Đã trở thành đệ tử Thanh Vân Tông, tất nhiên cũng được hưởng phúc lợi. Thanh Vân Tông dựa theo cảnh giới và địa vị của mỗi người, mỗi tháng đều cấp phát một mức phúc lợi nhất định.

Nghĩ vậy, La Chỉnh gật gật đầu. Là một thành viên của Thanh Vân Tông, hắn vốn nên nhận được phúc lợi này, thế nên liền đi về phía trắc phong(1) của Tiểu Vũ Phong cùng với Mạc Xán và Chu Hiển.

Dọc đường đi, Mạc Xán lại bắt đầu buôn tin nhiều chuyện.

“La Chỉnh huynh, huynh đóng cửa tu luyện nhiều ngày rồi, chưa nghe qua chuyện ở Luyện Ngục Sơn đúng không?” Tuy Mạc Xán vào Thanh Vân Tông muộn hơn Chu Hiển, nhưng hiện giờ tin tức của hắn còn nhanh nhạy hơn Chu Hiển nhiều.

La Chỉnh giả bộ kinh ngạc hỏi: “Hả? Luyện Ngục Sơn xảy ra chuyện gì?”

“Ôi, vậy huynh bỏ lỡ mất rồi. Mấy ngày trước có một đệ tử Chiến Thần Cảnh bộc lộ uy phong ở Luyện Ngục Sơn! Cảnh tượng đó vô cùng chấn động, cho dù chúng ta đứng trên Tiểu Vũ Phong cũng có thể nhìn thấy một cột sáng phóng lên tận trời!” Mạc Xán nói đến văng nước miếng, miêu tả như thể đích thân ở hiện trường ngày đó.

Nghe Mạc Xán nói, La Chỉnh cũng âm thầm kinh hãi. Ở Luyện Ngục Sơn, những người khổ tu tận mắt chứng kiến kia đều không thể ra ngoài, không ngờ chuyện này vẫn lan truyền trong Thanh Vân Tông. Nghe giọng

điệu của Mạc Xán, hẳn là không biết lúc ấy mình cũng ở trong Luyện Ngục Sơn.

“Cao thủ Chiếu Thần Cảnh, đúng là lợi hại!” La Chỉnh gật gật đầu, trên mặt toát ra vẻ ao ước.

Lúc này, Chu Hiển lại nói tiếp: “Kỳ thật, tuy trong Thanh Vân Tông có rất ít cao thủ Chiếu Thần Cảnh, nhưng cũng không phải hiếm lạ gì. Hàng năm, trong đại hội thi đấu giữa các phong đều có thể nhìn thấy bọn họ. Nhưng kỳ lạ là, nghe nói người giao đấu với vị cao thủ Chiếu Thần Cảnh kia lại là một đệ tử ngoại môn Luyện Túy Cảnh...”

“Hả?” La Chỉnh ra vẻ kinh ngạc: “Tin đồn này sao có thể tin được?”

“Ta cảm thấy không có khả năng!” Chu Hiển lắc lắc đầu: “Tin đồn này thực sự quá thiếu thực tế rồi. Chiếu Thần Cảnh là khái niệm gì? Chỉ cần thiêu đốt chân nguyên đã tạo thành uy áp có thể ép chết Luyện Túy Cảnh rồi. Hai người cách nhau một trời một vực, như con kiến và con voi vậy.”

“Nhưng nói không chừng chuyện đó cũng có thể! La Chỉnh huynh không phải là Luyện Túy Cảnh mà đánh bại cao thủ Tiên Thiên hay sao!” Mạc Xán rõ ràng lạc quan một cách mù quáng về việc lấy yếu thắng mạnh.

Nhưng Chu Hiển tiến vào Thanh Vân Tông đã lâu nên cũng thật sự hiểu rõ, khoảng cách giữa hai cảnh giới xa thế nào: “Mạc Xán, có lẽ người không biết rõ khái niệm về Chiếu Thần Cảnh. Lãnh thổ đế quốc Phần Thiên bao la, nhân khẩu hàng tỉ người, mà có bao nhiêu người có thể bước vào Chiếu Thần Cảnh? Chênh lệch giữa Chiếu Thần Cảnh với cao thủ Tiên Thiên lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của người! Loại đồn đại bậy bạ này, vẫn là không nên tin tưởng quá mức.”

“Ta cho rằng, luôn có kỳ tích...”

“Người muốn nói, loại chuyện con kiến ăn con voi này...”

Bởi vì chuyện này mà hai người tranh luận suốt dọc đường, đến khi tới trắc phong, lúc lĩnh đơn được mới ngừng lại được.

(1)trắc phong: ngọn núi phụ ở bên sườn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Khu Bán Đấu Giá Thiên Lộc

Ở một tòa thiên điện trên trắc phong của Tiểu Vũ Phong, vài vị chấp sự của Thanh Vân Tông đang phát đơn được.

Lúc này cũng không có nhiều người lĩnh đơn được, ba người La Chính lấy thẻ đệ tử ra, nhận đơn được từ chấp sự.

Tụ Khí Đan nhị phẩm này có thể tăng cường tốc độ ngưng kết chân khí của cơ thể, dùng để phụ trợ khi tu luyện, nếu ở ngoài Thanh Vân Tông thì có thể bán được với một cái giá tốt, nhưng trong Thanh Vân Tông lại là một vật tương đối bình thường.

Sau khi cất kỹ đơn được xong, ba người lại nhìn thấy một người mập mập đang đi rất nhanh trên con đường núi tới đây.

Người nọ tuy rằng béo, nhưng tốc độ cực nhanh, trong Tiểu Vũ Phong cũng chỉ có một người như vậy, đúng là người mập mấy ngày trước bị thương trên lôi đài, Chương Vô Huyền.

“Vô Huyền huynh.” Ba người chào hỏi.

Chương Vô Huyền nhìn thấy mấy người La Chính cũng mỉm cười tiến đến.

“Vết thương của Vô Huyền huynh đã hồi phục chưa?” La Chính hỏi. Trở về từ Luyện Ngục Sơn, hẳn liền bế quan liên tiếp ba ngày nên không có thời gian đi thăm Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền lắc lắc cánh tay rắn chắc của hắn: “Vết thương còn con ấy mà, khỏi lâu rồi!”

La Chỉnh gật gật đầu: “Vây là tốt rồi.”

“Vô Huyền Huynh, ta thấy người có vẻ vội. Việc linh đan dược này cũng không phải chuyện gấp, hay huynh còn có chuyện quan trọng phải làm?” Chu Hiến ở một bên hỏi.

Chương Vô Huyền gật gật đầu, nói: “Thật ra, lát nữa ta phải ra ngoài Thanh Vân Tông một chuyến. Hôm nay khu bán đấu giá Thiên Lộc ở Đế Đô có việc lớn, ca ta kêu ta qua xem.”

“Khu bán đấu giá Thiên Lộc?” Hai người Mạc Xán và Chu Hiến đồng thời trợn mắt. Như nghĩ tới điều gì, trăm miệng một lời nói: “Vô Huyền huynh, huynh không phải người của Thiên Lộc - Chương gia chứ?”

Ngược lại La Chỉnh là trì độn nhất, nhìn phản ứng của hai người mà không hiểu ra sao.

Chương Vô Huyền thản nhiên gật gật đầu thừa nhận.

Trong đế quốc Phần Thiên, Thiên Lộc - Chương gia cũng coi như một gia tộc truyền kỳ.

Gia tộc này cũng không có thiên tài nào xuất sắc, Chương gia thậm chí không tính là sĩ tộc! Nhưng thực lực phía sau lưng gia tộc này còn vượt xa sĩ tộc thông thường! Thậm chí có thể sánh ngang với bảy đại sĩ tộc! Nguyên nhân là đệ tử Chương gia hầu như đều là thiên tài kinh doanh.

Các thành viên trong gia tộc này gần như khống chế toàn bộ mạch kinh tế của đế quốc Phần Thiên. Hiệu đổi tiền, khu bán đấu giá, phòng giao dịch lớn nhất đế quốc, gần như đều là Chương gia mở. Thậm chí hệ thống giao dịch bằng Phương Tinh cũng do một tay Chương gia tạo ra. Cho nên

địa vị kinh tế của Chương gia ở đế quốc có thể nói là độc nhất vô nhị. Mà khu bán đấu giá Thiên Lộc danh tiếng lẫy lừng lại là một trong những sản nghiệp của Chương gia. Hàng năm, các vụ giao dịch, bán đấu giá lớn trong đế quốc, có chín phần đều được thực hiện ở khu bán đấu giá Thiên Lộc.

“Nhìn đoán không ra! Vô Huyền huynh, không ngờ huynh trông tầm tầm ngẫm vậy mà lại là con cháu Chương gia!” Chu Hiến lắc đầu nói thẳng điều không ai nghĩ tới.

“Khu bán đấu giá Thiên Lộc đó, người bình thường đến bước vào thềm cửa cũng rất khó khăn, Vô Huyền huynh, huynh có thể cho chúng ta đi mở mang tầm mắt được không?” Mạc Xán hứng thú nhất với những chuyện kiểu này, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Chương Vô Huyền gật gật đầu: “Được! Chuyện nhỏ mà thôi!” Hắn quay sang hỏi La Chính: “Nếu không ngại thì La Chính huynh cũng đi luôn đi?”

La Chính vốn định từ chối lời mời của Chương Vô Huyền, bởi hắn vừa mới đột phá tới Nửa Bước Tiên Thiên, còn cần chăm chỉ tu luyện để củng cố cảnh giới. Đối với hắn mà nói, thời gian vĩnh viễn không đủ.

La Chính đang định từ chối thì lại lóe lên một ý tưởng: “Vô Huyền Huynh, hội đấu giá này có thể bán đấu giá tất cả mọi thứ sao?”

Chương Vô Huyền cười nói: “Cũng không phải tất cả mọi thứ, ít nhất phải là vật có giá trị. Nếu vật quá mức tầm thường, không có tư cách mang vào khu bán đấu giá Thiên Lộc.”

Thứ có thể mang ra đấu giá tại khu đấu giá Thiên Lộc, giá trị tất nhiên sẽ không thấp.

Chương Vô Huyền vừa nói như thế, La Chính đã bắt đầu muốn đi xem. Lần trước đi phương Nam, hắn còn kiếm được một viên Hỏa Hạch Tinh

Hạch.

Nghĩ đến đây, La Chỉnh mới gật gật đầu nói: “Nếu mọi người đều đi, vậy ta cũng đi xem náo nhiệt!”

“Được! Chờ ta lĩnh đơn được xong sẽ đưa mọi người đi.” Chương Vô Huyền nói xong liền đi tìm chấp sự nhận phần đơn được của mình, sau đó liền đưa ba người ra khỏi Tiểu Vũ Phong.

Ra khỏi Tiểu Vũ Phong, Chương Vô Huyền đưa ba người tới một lầu các của Thanh Vân Tông, dùng một khối Phương Tinh để thuê một chiếc phi thiên liền.

Thấy Chương Vô Huyền ra tay rộng rãi như thế, ba người La Chỉnh không nhận được mà lú lẫm.

Tuy trên tay La Chỉnh cũng có không ít Phương Tinh, thậm chí còn có hơn một ngàn điểm tích lũy, nhưng hẳn lại không nỡ lãng phí một khối Phương Tinh chỉ để đỡ phải đi bộ như thế.

Sau khi bốn người lên phi thiên liền thì bay thẳng ra phía ngoài Thanh Vân Tông.

Từ lúc La Chỉnh đến Đế Đô cũng không có cơ hội ngắm phong cảnh nơi đây. Bây giờ đứng trên phi thiên liền có thể ngắm nhìn toàn bộ không sót một thứ gì.

Diện tích Đế Đô rất rộng, dù phi thiên liền bay với tốc độ cao nhất cũng mất nửa canh giờ.

“Nhìn kìa, Phần Thiên Cung!” Mạc Xán bỗng nhiên chỉ bên trái và nói.

La Chinh quay đầu nhìn theo hướng Mạc Xán chỉ, liền nhìn thấy một vòng tường thành rộng lớn.

Bên trong tường thành kia, vô số những tòa lầu các nguy nga tráng lệ được xây dựng liền kề nhau, mà xung quanh tường thành có một luồng ánh sáng bảy màu bao trùm lên, mơ hồ tỏa ra khí thế sắc bén. Chắc hẳn ở phía trên của Phần Thiên Cung có bố trí một trận pháp cực kì lợi hại.

Đây là trung tâm của đế quốc Phần Thiên!

Sau khi vòng qua Phần Thiên Cung không lâu, Chương Vô Huyền điều khiển phi thiên liền bắt đầu hạ xuống, cuối cùng ngừng trước một tòa nhà rất lớn.

Trước tòa nhà, viết mấy chữ nạm vàng rất to.

Mấy chữ đó chính là “Khu bán đấu giá Thiên Lộc “.

Trừ đám người La Chinh, xung quanh cũng có phi thiên liền không ngừng hạ xuống, đậu ở khắp nơi.

Người có thể tiến vào khu bán đấu giá Thiên Lộc tham gia đấu giá thì không phải người giàu cũng là người có thân phận cao quý, trong đó không thiếu người của các đại sĩ tộc.

Chương Vô Huyền cực kỳ hiểu rõ khu bán đấu giá nhà mình nên dẫn ba người La Chinh đi về phía hông. Bên hông khu bán đấu giá còn có một cái cửa dẫn vào hội trường.

“Sớm không bằng khéo, ta nghe ca ta nói, buổi đấu giá hôm nay sẽ vô cùng đặc sắc!” Chương Vô Huyền vừa đi vừa nói.

“Ồ? Hôm nay có thứ gì nổi bật?” Chu Hiển và Mạc Xán đều là ô môn tử đệ xem cho biết mà tới, dù sao bọn họ là đệ tử ngoại môn, làm gì có

tiền mà mua cái gì?

Chương Vô Huyền cười thần bí nói: “Chờ lát nữa mọi người sẽ biết!”

Mọi người vừa đi vào đường vòng bên hông, chợt nghe thấy một tiếng quát chói tai truyền tới từ phía trước: “Đứng lại, nơi này là khu bán đấu giá Thiên Lộc, không phận sự mời ra ngoài.”

Một người đàn ông toàn thân mặc đồ đỏ, tay cầm trường côn ngăn bốn người lại.

Chương Vô Huyền mặt không biến sắc, đi về phía trước, móc một tấm lệnh bài ra lắc lắc trước mặt người kia.

Người kia nhìn lệnh bài trong tay Chương Vô Huyền, sắc mặt liền thay đổi, luôn miệng nói: “Tiểu nhân không biết ngài là thiếu gia của gia tộc, chuyện này... chuyện này...”

Chương Vô Huyền lắc đầu, nói khá là lạnh nhạt: “Người không biết không có lỗi, ta đưa bạn ta vào.”

“Mời, bên này!” Người nọ lễ độ mời bốn người vào.

Chương gia không hổ được xưng là gia tộc có tiền nhất, tùy tiện một gia đình cũng là cao thủ Tiên Thiên. Ba người La Chính, Mạc Xán và Chu Hiến đều âm thầm cảm thán trong lòng.

“Vô Huyền huynh, trong Tiểu Vũ Phong, huynh dường như không bao giờ tỏ vẻ lên mặt gì cả, vậy mà giờ về nhà lại như đổi thành người khác!” La Chính nhìn Chương Vô Huyền nghiêm mặt, nhin không được cười nói.

Ngày thường đều thấy Chương Vô Huyền tươi cười, hiện tại nhìn bộ dáng này hăn, bọn họ có chút không quen.

Chương Vô Huyền nhìn quanh bốn phía, xác định chung quanh không có ai mới rũ bỏ khuôn mặt nghiêm túc, khôi phục bộ dáng cười hì hì: “Không còn cách nào cả. Tộc huân của gia tộc có nói, người Chương gia chúng ta phải tỏ ra uy nghiêm trước mặt người khác! Đáng tiếc ta trời sinh không có cái tính này.”

Đi qua hành lang thật dài, Chương Vô Huyền đưa mấy người La Chính vào phòng đấu giá.

Phòng đấu giá bố trí theo hình quạt, chỗ ngồi được xếp theo thứ tự, càng ngày càng cao dần, mà ba người La Chính thì ngồi ở một gian riêng.

Chương Vô Huyền bố trí cho ba người, sau đó đưa cho bọn La Chính một cái lệnh bài: “Các huynh ở đây xem là được rồi, thứ lỗi ta không tiếp đãi được.”

Nói xong hắn liền lui ra ngoài, hôm nay Chương Vô Huyền trở về là muốn trợ giúp gia tộc làm việc, tất nhiên không thể ở trong này cùng họ.

Đúng lúc này, La Chính lại đi theo Chương Vô Huyền ra khỏi phòng.

“Vô Huyền huynh, ta muốn hỏi một chút. Làm thế nào để gửi đồ đấu giá cho khu bán đấu giá của các huynh?”

Chương Vô Huyền kinh ngạc nhìn La Chính: “Huynh thật sự có đồ muốn bán đấu giá?”

Cũng không phải Chương Vô Huyền khinh thường La Chính. Tuy rằng thực lực La Chính rất mạnh, khả năng tiềm tàng trong tương lai không thể đoán được, người như La Chính cũng là đối tượng mà Chương gia muốn lôi kéo, thậm chí đầu tư. Nhưng mà một đệ tử ngoại môn, có thể đưa ra được vật gì chứ?

La Chỉnh gật gật đầu cười nói: “Đúng. Ta muốn bán đấu giá một món đồ.”

“Cho ta biết đó là vật gì được không?” Chương Vô Huyền lại rất tò mò. Hẳn cũng biết La Chỉnh không phải người ăn nói lung tung, nếu là vật không có giá trị thì hẳn cũng không muốn bán đấu giá.

La Chỉnh dè thấp giọng nói: “Một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch.”

Khuôn mặt đầy thịt của Chương Vô Huyền lập tức run lên một chút.

Người Chương gia đều có khả năng buôn bán trời cho, Chương Vô Huyền từ nhỏ đã được tiếp xúc nên mưa dầm thấm đất, vô cùng mẫn cảm đối với các loại bảo vật, tài liệu quý hiếm có giá trị.

Lúc Chương Vô Huyền nghe được La Chỉnh nói mình có một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch, hẳn cũng nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không.

Hỏa Hạch Tinh Hạch có tác dụng phi thường, chính là nguyên liệu trân quý trong mắt luyện dược sư và luyện khí sư. Tạm thời không nói đến tác dụng của nó, quan trọng nhất là Hỏa Hạch Sư gần như đã sắp tuyệt chủng. Trong ký ức của Chương Vô Huyền, lần cuối bán Hỏa Hạch Tinh Hạch đã là ba năm trước.

Ba năm trước đây một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch đã được bán với giá gần hai vạn Phương Tinh. Hơn nữa, theo hiểu biết của Chương Vô Huyền đó mới chỉ là tinh hạch của Hỏa Hạch Sư non.

Nếu La Chỉnh thật sự có một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch muốn bán đấu giá, Chương Vô Huyền đã vô tình kiếm cho gia tộc một vụ làm ăn lớn.

“La Chỉnh huynh, huynh đi theo ta!” Chương Vô Huyền thấy La Chỉnh không giống nói giỡn nên đưa La Chỉnh đi tới một gian mật thất giữa

khu bán đấu giá. Sau đó Chương Vô Huyền mới lên tiếng: “Có thể cho ta xem viên Hỏa Hạch Tinh Hạch kia được không?”

Thấy Chương Vô Huyền thận trọng như vậy, La Chính lại có chút dở khóc dở cười.

Tuy biết, giá trị của Hỏa Hạch Sư trong đế quốc rất cao, nhưng bộ dáng này của Chương Vô Huyền không khỏi quá mức cẩn thận.

La Chính chậm lên nhần tu di, chỉ chốc lát sau, một viên tinh hạch yêu thú màu đỏ sáng bóng bốc lên ánh lửa xuất hiện trên tay hắn.

Viên Hỏa Hạch Tinh Hạch này to bằng nắm tay, được giữ gìn nguyên vẹn, rõ ràng là một viên tinh hạch của Hỏa Hạch Sư trưởng thành.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Quá Quý Giá

Tinh hạch của Hỏa Hạch Sư trưởng thành đã không xuất hiện suốt bao nhiêu năm rồi, Chương Vô Huyền cũng không nhớ rõ.

Dù sao Chương Vô Huyền cũng chưa đến hai mươi tuổi, từ lúc hắn có thể nhớ chuyện, khu bán đấu giá Thiên Lộc chưa hề bán Hỏa Hạch Tinh Hạch trưởng thành.

Chương Vô Huyền rất ngạc nhiên, La Chính rốt cuộc có được Hỏa Hạch Tinh Hạch từ đâu, nhưng hắn vẫn nhìn được lòng hiếu kỳ này. Làm đệ tử dòng chính của Thiên Lộc - Chương gia, hắn biết rõ quy củ của khu bán đấu giá là không hỏi đồ vật của khách từ đâu mà có, đây là tối kỵ.

“Viên tinh hạch của Hỏa Hạch Sư trưởng thành này, có thể bán đấu giá được một cái giá tốt. Nhưng mà La Chính huynh, vật phẩm quý giá như vậy huynh định bán ngay buổi hôm nay, hay chờ buổi đấu giá tiếp theo? Nếu chờ tới buổi đấu giá tiếp theo, khu bán đấu giá Thiên Lộc chúng ta có thể tung tin tức giúp huynh. Như vậy có thể thu hút những người có hứng thú đặc biệt với Hỏa Hạch Tinh Hạch tới, giá có khả năng sẽ cao hơn một chút.” Chương Vô Huyền nói.

Tuy Hỏa Hạch Tinh Hạch quý giá nhưng không phải ai cũng có thể có thể mua được. Nếu trước khi bán đấu giá, khu bán đấu giá Thiên Lộc tung tin ra trước thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

“Ngay hôm nay đi!” La Chính nói.

Chương Vô Huyền gật đầu: “Cũng được. Vốn dĩ lần đấu giá này cũng định bán mấy món nguyên liệu luyện khí, luyện đan quý giá. Không ít lão già trong Đế Đô đều đến cả. Viên Hỏa Hạch Tinh Hạch này cũng có thể bán được một cái giá không tệ.” Sau đó, Chương Vô Huyền dẫn La Chính đi đến phía sau khu bán đấu giá.

Tiến vào hậu đường của khu bán đấu giá, La Chính nhất thời cảm thấy hoa cả mắt.

Trước mấy cửa vào hậu đường đều có cao thủ Tiên Thiên bảo vệ. Khí tức mà các cao thủ Tiên Thiên này phát ra làm La Chính cảm thấy cực kì nguy hiểm. Tu vi của mỗi người đều không dưới Hạ Thiên Thành.

Phía bên trong hậu đường, người của khu bán đấu giá đang vận chuyển các loại dược liệu, vật phẩm, bảo bối quý giá.

La Chính đảo mắt nhìn một vòng, dường như mỗi một đồ vật sắp bán đấu giá đều là trân bảo hiếm thấy, e rằng bất cứ một món bảo vật nào cũng có giá trị tương đương với khối tài sản tích lũy mấy trăm năm của La gia hắn.

“Hầu lão!” Sau khi Chương Vô Huyền vào hậu đường liền gọi lớn.

Cách đó không xa có một ông lão dáng người gầy gầy, vẻ mặt rất khôn khéo. Lão để vật trong tay xuống, khom lưng đi tới nói: “Tam thiếu gia, ngài có chuyện gì sao?”

“Ca ta đâu?” Chương Vô Huyền hỏi.

“Đại thiếu gia đến tiền đường đón khách quý rồi.” Hầu lão trả lời.

“Bạn của ta muốn bán đấu giá một món đồ, phiền lão giám định trước một chút, sau đó ghi chép rồi chờ bán đấu giá cùng.” Chương Vô Huyền chỉ chỉ La Chính.

Hầu lão nhìn thoáng qua La Chinh, phát hiện ra đây là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt lộ ra chút xem thường. Hầu lão chính là người giám định đứng đầu khu bán đấu giá Thiên Lộc, thứ tốt nào mà lão chưa từng thấy qua? Thiếu niên này có lẽ không có đồ vật quá tốt, mới nhờ Tam thiếu gia bán đấu giá.

Nhưng Tam thiếu gia nói như vậy, nhất định phải nể mặt.

“Anh bạn, người muốn bán đấu giá vật gì? Có thể cho lão phu xem qua trước được chứ?” Hầu lão nhìn chăm chăm La Chinh nói.

La Chinh nhận ra thái độ của Hầu lão cũng không nói gì, sau đó lấy Hỏa Hạch Tinh Hạch từ trong nhẫn tu đi ra đưa cho lão.

Lúc nhìn thấy Hỏa Hạch Tinh Hạch, mắt Hầu lão tức khắc trừng to.

Phản ứng của Hầu lão so với Chương Vô Huyền thì càng kịch liệt hơn.

Dù sao Chương Vô Huyền cũng không phải là dân chuyên nghiệp, khả năng giám định đồ cũng chỉ ở mức sơ cấp.

Mà Hầu lão lại khác, cả đời làm giám định, là người giám định đứng đầu khu bán đấu giá Thiên Lộc, mấy món thiên tài địa bảo, thần binh lợi khí, linh đan diệu dược qua tay lão nhiều không đếm xuể.

Gần như chỉ cần liếc mắt một cái, lão liền biết viên Hỏa Hạch Tinh Hạch này là vô cùng quý giá!

“Hầu lão, người cảm thấy thế nào?” Chương Vô Huyền hỏi.

“Đây là tinh hạch của một Hỏa Hạch Sư trưởng thành. Hỏa Hạch Sư này hẳn là cao ba mươi thước, dài sáu mươi thước. Chậc! Hỏa Hạch Sư lớn như vậy không biết đã không xuất hiện bao nhiêu năm rồi. Viên tinh hạch này

hoàn toàn có thể trở thành bảo vật then chốt của buổi bán đấu giá!” Cặp mắt khôn khéo của Hầu lão tràn đầy kích động.

Nghe được phán đoán của Hầu lão, La Chỉnh cũng sinh ra chút bội phục. Con Hỏa Hạch Sư đó quả thật cao ước chừng ba mươi thước. Chỉ với một miếng tinh hạch mà có thể đưa ra kết luận chính xác như vậy, chứng tỏ ánh mắt của Hầu lão rất độc đáo.

“Người cảm thấy có thể lập giá khởi điểm là bao nhiêu?” Chương Vô Huyền hỏi.

Hầu lão cười khà khà hai tiếng: “Bảo vật như thế này, chỉ cần vừa xuất hiện thì không biết sẽ có bao nhiêu người đến tranh. Huống hồ bây giờ chiến trường Tu La lại mở ra, các đại sĩ tộc đều thiếu binh khí tốt. Viên Hỏa Hạch Tinh Hạch này lại là bảo vật luyện khí, không thể ra giá theo tiêu chuẩn bình thường. Nếu nhất định phải ra giá khởi điểm, ta cho rằng ra giá ba vạn viên Phương Tinh là tương đối thích hợp.”

“Ba vạn khối Phương Tinh!” La Chỉnh không nhịn được kêu lên.

Hầu lão và Chương Vô Huyền đều sửng sốt: “La Chỉnh huynh chê giá này quá thấp sao? Yên tâm, đến lúc đấu giá, nhất định giá cuối sẽ cao hơn rất nhiều.”

La Chỉnh lại lắc đầu: “Không phải, các người hiểu lầm ý ta rồi. Giá thực sự rất thích hợp!”

La Chỉnh sao có thể chê cái giá này thấp?

Tuy hẳn hiểu rõ Hỏa Hạch Tinh Hạch cực kì quý giá nhưng cũng không ngờ là giá lại cao tới mức này.

Tinh hạch Đào Trùng Chúa chỉ đổi được vền vẹn một ngàn điểm tích lũy, nếu đổi thành Phương Tinh thì ước chừng được được hai ngàn viên.

Nhưng giá trị của Hỏa Hạch Tinh Hạch lại cao hơn đao trùng chúa gấp mười lần!

Trong chuyện này, thật ra La Chính không rõ giá thị trường cho lắm.

Dù sao đao trùng cũng là loài yêu thú sinh sản cực nhanh, hàng năm ở Long Bảo đều phải giết hơn trăm con đao trùng chúa.

Nhưng Hỏa Hạch Sư thì không phải vậy. Hiện nay toàn bộ Hỏa Hạch Sư ở Đông Vực đều đã bị giết gần hết, là yêu thú cực kỳ hiếm. Huống chi, Hỏa Hạch Tinh Hạch lại có hiệu quả đặc biệt trong việc luyện khí hoặc chế thuốc, giá trị khác biệt nên giá cả đương nhiên cũng chênh lệch rất nhiều. “Nhưng nếu như vậy, lần đấu giá này sẽ có hai bảo vật then chốt, ta cảm thấy không bằng chờ lần đấu giá tiếp theo, như vậy giá cả sẽ cao hơn rất nhiều...” Hưu lão và Chương Vô Huyền đều có ý giống nhau, chỉ cần một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch đã đủ mở một buổi bán đấu giá.

“Không cần, bạn ta muốn đấu giá luôn lần này. Hưu lão, người đem Hỏa Hạch Tinh Hạch này bảo quản lại đi, chuẩn bị tốt để bán đấu giá.” Chương Vô Huyền căn dặn.

Hưu lão liền gọi một người đến, thành thạo đặt tinh hạch vào trong một cái hộp gỗ, lại bịt kín bằng giấy niêm phong.

Làm xong việc này, Chương Vô Huyền mới dẫn La Chính vào gian phòng trong khu đấu giá. Chương Vô Huyền còn bận chuyện khác, đánh tiếng với bọn Chu Hiến xong lại rời đi.

Trong phòng đấu giá lúc này đã kín người hết chỗ.

Người tham gia bán đấu giá rất phức tạp, có vài hiệp khách giang hồ luôn hành động một mình, cũng có các đệ tử sĩ tộc.

Tu vi của hầu hết mọi người đều là cao thủ Tiên Thiên.

Đặc biệt, bên trong sương phòng còn có mấy người có khí tức mạnh mẽ. Tuy rằng những người đó có thể che dấu hoặc áp chế khí tức của mình nhưng La Chỉnh vẫn cảm nhận được ít nhiều. Tu vi của những người đó chỉ sợ đều đã vượt qua Tiên Thiên Cảnh.

Một lúc sau Hầu lão xuất hiện trên đài cao của hội đấu giá.

Làm người giám định đứng đầu của khu bán đấu giá Thiên Lộc, Hầu lão tương đối quen thuộc với những người ở Đế Đô. Hầu lão chỉ tự mình ra mặt để chủ trì đại hội bán đấu giá lớn. Hôm nay lão xuất hiện, chứng tỏ lần này chắc chắn bán đấu giá đồ vật hiếm có.

Qua vài lời dạo đầu ngắn gọn, Hầu lão vỗ tay liền có người bưng một cái hộp gấm đi lên đặt lên bàn dài lớn trong phòng đấu giá, sau đó lập tức nghe Hầu lão nói: “Vật phẩm đấu giá đầu tiên, tương đối đặc biệt. Đây là ba đóa Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa, chỉ cần phóng ra chút chân nguyên đã đủ cho chúng nở rộ trong một đêm! Giá khởi điểm của ba đóa Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa này là ba trăm viên Phương Tinh, các vị có thể tùy ý ra giá!”

Hầu lão nói xong thì mở hộp gấm ra, bên trong hộp là ba cây hoa quỳnh có nụ chum chím.

Lúc này liền có một người phụ nữ phát ra tiếng kêu kinh ngạc, hiển nhiên là bị Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa này hấp dẫn.

“Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa?” Ngồi ở trong sương phòng, La Chỉnh nghe vậy liền chớp chớp mắt: “Loại hoa này hình như chỉ có thể ngắm thì phải?”

Chu Hiến trả lời: “Đúng là chỉ có thể ngắm, hiện tại Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa cực kì hiếm có, được coi như là loài hoa đẹp nhất trên đời. Có người từng nói cuộc đời này chỉ cần nhìn thấy nó nở hoa một lần thì chết cũng không hối tiếc.”

Mạc Xán lắc đầu: “Chỉ có thể ngắm, cũng không thể làm thuốc, vậy có đẹp hơn nữa thì sao chứ? Chỉ sợ cũng chỉ có những đệ tử sĩ tộc giàu có mới chịu bỏ tiền mua cho người phụ nữ của mình thôi.”

La Chỉnh gật đầu, đồng ý nói: “Mấy trăm viên Phương Tinh, đối với nhiều gia tộc mà nói cũng là một khoản lớn, nhưng trong mắt các đệ tử sĩ tộc, đó chỉ là một thứ dùng để vui vẻ.”

Tuy Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa này không giúp tăng tu vi, nhưng không ít người trẻ tuổi tranh đoạt, giá tiền cũng liên tiếp tăng cao, từ ba trăm viên Phương Tinh nâng lên đến tám trăm viên Phương Tinh mới được một vị đệ tử sĩ tộc thu vào túi.

Ba người La Chỉnh vốn đi theo Chương Vô Huyền đến hội đấu giá để xem náo nhiệt, tất nhiên không hề hứng thú với Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa này.

Đừng nói hiện tại bọn họ căn bản không mua nổi, cho dù có mua nổi cũng không ra tay mua loại đồ chỉ để nhìn cho đã mắt này.

Sau khi bán Phệ Nguyên Tử Đàm Hoa xong, Hầu lão lại bắt đầu bán đấu giá món tiếp theo.

“Vật phẩm thứ hai là một thanh linh khí. Hiện giờ chiến trường Tu La lại mở ra, nếu có một thanh linh khí mang bên người, ra trận chém yêu chính là như hổ mọc thêm cánh. Tuy “Hám Thiên Qua” vẻ ngoài thô kệch, nhưng được chế tạo từ tử ngọc nên dù là linh khí hạ phẩm, uy lực cũng so được với trung phẩm. Giá khởi điểm là hai ngàn viên Phương Tinh!” Hầu lão nói.

Hai ngàn viên Phương Tinh, trong lòng La Chỉnh khẽ động.

Hám Thiên Qua này là một linh khí hạ phẩm, thực ra La Chỉnh cũng không quan tâm uy lực của nó, nhưng nếu có thể mua được bằng hai ngàn

viên Phương Tinh, đem luyện hóa thì thu được bao nhiêu tinh hoa nước thép?

Thông thường huyền khí thượng phẩm chỉ luyện được năm mươi giọt tinh hoa nước thép, linh khí kia lại nhỉnh hơn một phẩm cấp, có lẽ sẽ luyện được năm mươi giọt? Hoặc là một trăm giọt tinh hoa nước thép?

Nghĩ đến đây, La Chính cũng có phần nóng lòng muốn thử.

Chỉ cần thắp sáng một cái vảy rồng, sức mạnh của La Chính đều tăng lên. Nếu thắp sáng mười cái vảy rồng trong một lần, vậy trong thời gian ngắn sức mạnh của hắn có thể tăng lên không chỉ gấp đôi. Đối với hắn mà nói, đây tuyệt đối là một bước nhảy vọt.

Nếu có khả năng, La Chính cũng định tham gia đấu giá.

Nhưng giá tiếp theo được đưa ra khiến La Chính buông bỏ luôn quyết định này.

“Hai ngàn năm trăm viên Phương Tinh!”

“Hai ngàn bảy!”

“Ba ngàn!”

Hám Thiên Qua này tuy tên gọi uy vũ, cũng là một thanh linh khí, nhưng ngoại hình quá mức công kênh, thế mà những người kia vẫn tranh đoạt rất dữ dội...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tông Pháp Luyện Khí

Cuối cùng mức giá thành giao của Hám Thiên Qua này lên tới tới năm ngàn viên Phương Tinh.

La Chỉnh ngồi trong sương phòng, nhếch miệng, cũng không cảm thấy quá tiếc nuối.

Dựa theo giá thị trường, La Chỉnh vẫn có thể đi thu mua những linh khí có chất lượng tương đối thấp khác, dù sao hẳn chỉ quan tâm đến tinh hoa nước thép ẩn chứa trong linh khí, còn đối với uy lực của bản thân linh khí thì cũng không để tâm.

Rất nhanh, Hầu lão lại đưa ra vài vật phẩm.

Lúc này giọng nói của Hầu lão biến đổi, hết sức thận trọng mà nói: “Đồ vật kế tiếp được bán đấu giá, xem như là bảo vật then chốt trong buổi đấu giá hôm nay. Các vị đều đã biết, hai năm trước đại tông sư luyện khí của Đế Đô chúng ta - Xa Đạo Tử đã khuất núi. Chuyện này là một tổn thất lớn đối với toàn bộ đế quốc Phần Thiên chúng ta. Cũng may Xa Đạo Tử có vô số học trò, cũng có người kế thừa y bát(1) của lão. Hôm nay ta muốn bán đấu giá một quyển Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử. Nghe nói quyển Luyện Khí Tông Pháp này chính là bí kíp bất truyền của lão. Nếu một người muốn phát triển trên con đường luyện khí, có được quyển Luyện Khí Tông Pháp này, nhận được tri thức mà lão tiên sinh Xa Đạo Tử truyền thụ là có thể tiến cảnh thần tốc!”

Hầu lão vừa dứt lời, phòng đấu giá lập tức trở nên sôi sục.

Hiện tại trong vương triều Phần Thiên, mặc dù có ba đại tông sư luyện khí, nhưng người có thể thực sự sánh ngang với Xa Đạo Tử lại gần như không có.

Nếu quyển Luyện Khí Tông Pháp này là bí kíp bất truyền, chắc hẳn bên trong đã bao quát hết kinh nghiệm cùng kỹ xảo về mặt luyện khí của Xa Đạo Tử trước đây.

Mọi sĩ tộc đều mơ ước có được một vị luyện khí sư cao cấp.

Nhưng luyện khí sư đâu có dễ mời?

Ba đại tông sư luyện khí, hiện nay một người ở sĩ tộc Vương gia, một người ở Thanh Vân Tông, một người khác ở trong Phần Thiên Cung, dù có dùng nhiều tiền đến đâu cũng khó mà mời họ ra được.

Nếu như trong gia tộc có một luyện khí sư cấp bậc tông sư, đối với các sĩ tộc mà nói đều là một chuyện vô cùng tốt.

Mặc dù mọi người đều hiểu, cho dù có được Luyện Khí Tông Pháp cũng chưa chắc có thể trở thành tông sư luyện khí. Dù sao trong nhiều đệ tử đồ tôn do Xa Đạo Tử tự tay truyền thụ như vậy mà cũng không thể xuất hiện một vị tông sư. Thế nhưng các sĩ tộc cũng không bằng lòng buông bỏ cơ hội này.

“Quyển Luyện Khí Tông Pháp này thuộc về sư phụ chúng ta, hãy trả cho chúng ta!”

“Luyện Khí Tông Pháp chính là di vật của tiên sư, sao có thể cho các người tùy ý đấu giá!”

Đúng vào lúc này, phía trên đầu phòng đấu giá bỗng nhiên xuất hiện bảy tám người kêu gào ầm ĩ. Bảy tám người kia thân mặc trường bào màu đỏ, ngực đều xăm hình một cái lò luyện khí nhỏ.

Nhìn thấy hình lò luyện khí kia, đại đa số những người trong phòng đấu giá liền hiểu lai lịch của những người này.

Lúc trước Xa Đạo Tử từng mở môn lập phái, sáng lập một “Thần Luyện Môn”. Đệ tử mà Thần Luyện Môn này thu nhận đều trở thành luyện khí sư.

Những năm gần đây, mặc dù Thần Luyện Môn không sinh ra tông sư luyện khí, nhưng thật sự đã cho ra đời không ít luyện khí sư. Những luyện khí sư này cũng có phẩm cấp không thấp, cơ bản đều đang giữ chức vụ làm việc trong các đại sĩ tộc, cũng là một lực lượng không thể coi thường ở trong đế quốc.

Mọi người không nghĩ tới, hôm nay người của Thần Luyện Môn sẽ tới phòng đấu giá gây rối.

“Thứ mà khu đấu giá bán ra, sao có thể tính là của các người?”

“Thật nực cười, chính các người không bảo quản tốt di vật của Xa Đạo Tử, để lưu truyền ra bên ngoài, vậy mà còn không cho người khác bán đấu giá?”

Mấy vị đệ tử sĩ tộc vốn muốn đấu giá quyển Luyện Khí Tông Pháp này, vì thế cũng nhao nhao gào lên.

“Chúng ta mặc kệ, dù sao Luyện Khí Tông Pháp chính là đồ của tiên sư chúng ta, hiện giờ chúng ta muốn thu hồi lại!” Một người dẫn đầu Thần Luyện Môn chỉ vào Hầu lão và nói: “Khu đấu giá Thiên Lộc các người, mau giao Luyện Khí Tông Pháp ra đây!”

Hầu lão vốn vẫn luôn cười tủm tỉm, nhưng giờ phút này sắc mặt cũng trầm xuống: “Khu đấu giá Thiên Lộc chúng ta, từ ngày đầu tiên thành lập đến nay đã không hỏi xuất xứ của vật phẩm đấu giá. Ai giao đồ vật cho

chúng ta, chúng ta sẽ giúp người đó bán đấu giá, muốn lấy đồ về từ chỗ chúng ta, tuyệt đối không được!”

Bảy tám người Thần Luyện Môn nghe xong thì mặt đầy giận dữ, người dẫn đầu lập tức lên tiếng: “Nếu như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể đắc tội phòng đấu giá của các người!” Dứt lời, mấy người Thần Luyện Môn kia liền muốn xông lên cướp đoạt.

“Đắc tội? Ha ha, chỉ dựa vào các người thì còn chưa có tư cách đắc tội với khu đấu giá Thiên Lộc chúng ta!” Hầu lão cười lạnh một tiếng, vung tay lên, hai người đi ra từ hai bên đài cao.

Tuy hai người này mặc phục trang của hộ vệ thông thường nhưng không ai dám xem nhẹ bọn hắn, thực lực của hai người đều là cảnh giới Tiên Thiên Cửu Trọng!

Hầu lão liếc mắt qua hai người, thản nhiên nói: “Dạy dỗ bọn họ một chút, sau đó ném ra ngoài!”

Hai gã hộ vệ gật đầu, lập tức giống như sói nhào vào giữa bầy dê, bắt đầu ra tay với các đệ tử Thần Luyện Môn.

Tuy những đệ tử Thần Luyện Môn kia cũng đều là cao thủ Tiên Thiên, nhưng đều là luyện khí sư, chân nguyên đều là các loại chân hỏa luyện khí...

Nếu về luyện khí, bọn họ xem như không tệ, nhưng bàn về đánh nhau thì chắc chắn không phải là đối thủ của hai vị hộ vệ Chương gia.

Trong nháy mắt, mọi người chỉ nghe thấy một hồi “bộp bộp bộp bộp” vang lên, căn bản là một cái bạt tai đánh ngất một tên, sau đó cả bảy tám người kia đều té xỉu trên mặt đất. Không ít hạ nhân trong phòng đấu giá lại lao ra, nâng đầu nhắc chân khênh lên, rất nhanh đã dọn dẹp xong hiện trường, trật tự của phòng đấu giá lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Hầu lão đặt hộp gấm lên trên bàn rồi mới lên tiếng: “Thực xin lỗi mọi người, đã để việc nhỏ này xen ngang, bây giờ tiếp tục đấu giá quyền Luyện Khí Tông Pháp này. Giá khởi điểm là năm ngàn viên Phương Tinh, mọi người có thể tự do ra giá!”

Hầu lão vừa dứt lời, phòng đấu giá liền lập tức có người ra giá: “Sáu ngàn viên Phương Tinh.”

Đó là một tiếng nói lười biếng, vừa ra giá liền tăng thêm một ngàn viên Phương Tinh khiến tất cả mọi người đều quăng ánh mắt tò mò tới.

Trong góc, một người thanh niên toàn thân mặc tơ lụa, nằm dựa một cách biếng nhác trên người một cô gái trẻ tuổi, sắc mặt có chút uể oải.

Mọi người thấy trên ngực thanh niên xăm một hoa văn bát quái, giờ mới hiểu ra, thanh niên đó là người của Gia Cát gia, còn có người nhận ra đây là Tam công tử của Gia Cát gia, Gia Cát Phong.

Gia Cát Phong được xưng Tam Phong Tử, bình thường làm việc quý dị xảo quyệt, tính tình cũng là nóng nảy thất thường. Sao người này lại muốn tranh một quyền Luyện Khí Tông Pháp?

Thằng thản mà nói, rất nhiều người không muốn đấu giá cùng một thứ với Gia Cát Phong. Dù sao người này cực kì không nói lý, nếu thực sự chọc giận Gia Cát Phong sẽ khiến bản thân gặp phải phiền toái tương đối lớn.

“Sáu ngàn năm trăm viên Phương Tinh.” Ở một bên khác có một ông lão nâng lên năm trăm viên Phương Tinh. Đối với một số người mà nói, quyền Luyện Khí Tông Pháp này là vật nhất định phải có, cho nên vài người cũng không lựa chọn nhường bộ.

“Bảy ngàn!” Tiếng nói lười biếng của Gia Cát Phong lại vang lên.

“Tám ngàn!” Lại có thêm một người gia nhập đội ngũ cạnh tranh.

“Chín ngàn!”

“Một vạn hai!”

“Một vạn bốn.”

Quyển Luyện Khí Tông Pháp này chỉ là vài tờ giấy, thế mà trong buổi đấu giá này, mức giá đã liên tục tăng lên.

Thời điểm khi giá của Luyện Khí Tông Pháp nhảy thẳng lên tới gần hai vạn, hầu hết đều lựa chọn từ bỏ.

Chỉ có ông lão lúc ban đầu cạnh tranh với Gia Cát Phong vẫn còn kiên trì.

“Hai vạn!” Lúc này, Gia Cát Phong trực tiếp nâng giá lên thêm sáu ngàn!

Nghe Gia Cát Phong tăng giá, ông lão cau mày lắc đầu, cuối cùng không tiếp tục ra giá nữa. Cũng không phải là ông lão thật sự bằng lòng từ bỏ, mà là vì lão không đào ra nhiều Phương Tinh hơn nữa được.

Trên thế giới này, người có thể thẳng tay chi ra hai vạn Phương Tinh cũng không nhiều.

Gia Cát Phong nhìn dáng vẻ ảm đạm của ông lão, cười lạnh hai tiếng. Vốn lão già còn bám dính không buông, một đường nâng giá sau mông hăn. Hắn trực tiếp nâng giá sáu ngàn mới khiến vứt bỏ được lão già này!

“Còn ai ra giá nữa không?” Hầu lão ở trên đài cao dò hỏi: “Nếu không, quyển Luyện Khí Tông Pháp này sẽ thuộc về Gia Cát Tam công tử!”

Đúng vào lúc này, một tiếng nói truyền ra từ trong sương phòng.

“Ta ra hai vạn lẻ một trăm!” Người lên tiếng chính là La Chỉnh.

La Chỉnh bỗng nhiên tham gia đấu giá, mà còn ra một con số khổng lồ, lập tức dọa cho Chu Hiển và Mạc Xán giật mình kinh hãi.

“La Chỉnh, huynh điên rồi?”

“Huynh có nhiều Phương Tinh đến vậy?”

Mạc Xán và Chu Hiển nhỏ giọng hỏi, trên trán hai người bắt đầu chảy mồ hôi.

Hôm nay bọn hắn đi theo Chương Vô Huyền tới khu đấu giá, vốn chỉ định xem cho biết mà thôi.

Vật phẩm được đem ra bán đấu giá, nhẹ nhất cũng là mấy trăm mấy ngàn viên Phương Tinh, một đệ tử ngoại môn bình thường không có khả năng mua nổi.

Cho nên khi La Chỉnh hô lên giá hai vạn lẻ một trăm, hai người bọn họ lập tức bị dọa sợ.

Tùy tiện ra giá ở phòng bán đấu giá, nếu chốt rồi mà không có tiền trả... Đây cũng không phải chuyện đùa!

(1)y bát: vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thiên Diễn Tinh Hoa

Trên tay La Chỉnh đúng là không có nhiều Phương Tinh như vậy.

Chẳng qua lúc từ hậu đường quay lại đây, La Chỉnh từng hỏi qua Chương Vô Huyền, nếu có đồ hợp ý, hẳn có thể đấu giá mua trước, chỉ cần không cao hơn giá khởi điểm của Hỏa Hạt Tinh Hạch là được.

Cho nên khi La Chỉnh thấy quyển Luyện Khí Tông Pháp kia, hẳn cũng không quá mức do dự. Đợi đến lúc đại đa số mọi người đều bỏ cuộc, hẳn mới trực tiếp ra mặt.

Hai vạn một trăm viên Phương Tinh.

Nếu là trước khi đến Luyện Ngục Sơn, La Chỉnh nhất định sẽ không nỡ chi ra số Phương Tinh lớn như vậy để mua một quyển Luyện Khí Tông Pháp. Hẳn thà rằng để dành những Phương Tinh này đi đổi điểm tích lũy với Thanh Vân Tông còn hơn.

Nhưng sau khi tiến vào Luyện Ngục Sơn, La Chỉnh mới chính thức hiểu rõ, cái hào chắn giữa hắn và La Yên sâu rộng đến mức nào.

Muốn vượt qua con hào chắn này, nhất định phải nâng cao bản thân ở mọi phương diện.

Không chỉ là phương diện thực lực.

Nếu như hắn học được luyện khí, thậm chí trở thành một tông sư luyện khí thì trong chuyện của La Yên, hẳn sẽ có quyền lên tiếng lớn hơn

rất nhiều.

Tuy nói dù có được quyển Luyện Khí Tông Pháp này, đọc thuộc lòng nội dung bên trong cũng chưa chắc có thể khiến La Chỉnh trở thành luyện khí sư, nhưng hiện tại hắn cũng không có quá nhiều lựa chọn, chỉ có thể tự nỗ lực hướng tới kế hoạch mà mình đã lập ra.

Cho nên, La Chỉnh nhất định phải có được quyển Luyện Khí Tông Pháp này.

“Yên tâm, Mạc Xán huynh, Chu Hiển huynh. Ta đã dám ra giá, dĩ nhiên là có thể trả nhiều Phương Tinh như vậy.” La Chỉnh cười nói.

Tuy trong lòng hai người còn nghi hoặc, không biết La Chỉnh lấy đâu ra mấy vạn Phương Tinh, nhưng lại nghĩ từ trước đến nay La Chỉnh chưa từng làm càn, nếu hắn nói trả được, vậy nhất định có thể trả, trong lòng bọn họ mới thả lỏng một chút.

Trong phòng đấu giá, không ít người đều đưa ánh mắt về phía gian phòng bên này.

Khi bọn họ nhìn qua, không ngờ lại thấy người ra giá là một vị thiếu niên, hơn nữa còn là một vị đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Hai vạn viên Phương Tinh, ở đâu thì cũng là một tài sản lớn.

Các gia tộc thông thường căn bản không thể kiếm ra nhiều tiền như vậy, kẻ này mặc trường bào trắng, hơn nữa mới chỉ là một tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên, hắn là con cháu của đại sĩ tộc nào?

Vài người bắt đầu xì xào bàn tán, phỏng đoán thân phận của La Chỉnh.

Gia Cát Phong chỉ liếc mắt một cái, sau đó lại hô: “Hai vạn một!”

Lần này Gia Cát gia đến đây, mục tiêu quan trọng nhất chính là quyển Luyện Khí Tông Pháp này. Mấy vị trưởng lão trong tộc đã dặn dò Gia Cát Phong, dù là giá cao thế nào cũng phải đem được quyển Luyện Khí Tông Pháp này về. Bởi vì trong quyển Luyện Khí Tông Pháp này cất dấu không ít bí mật của Xa Đạo Tử, đặc biệt là một số thành tựu quan trọng trong luyện khí.

Kỳ thật theo Gia Cát Phong thấy, hai vạn Phương Tinh chỉ để mua một cuốn sách nát thì thật sự cực kỳ không đáng.

Tuy sắc mặt hẩn bình tĩnh như thường, nhưng thực tế trong nội tâm đã vô cùng tức giận.

Vì bất đắc dĩ nên trưởng bối trong gia tộc mới để hẩn ra mặt, dù thế nào cũng phải lấy được quyển Luyện Khí Tông Pháp này, giờ đây hẩn lại không thể biểu lộ chút phần nộ nào, nếu không, để cho đối thủ cạnh tranh nhìn ra mà đấu giá đến cùng với hẩn, vậy thì không có lợi. Vốn dĩ đấu giá chính là một loại đánh cờ trên tâm lý.

Cho nên đừng thấy Gia Cát Phong tùy tiện ra giá mà lầm. Trên thực tế cũng là tiến hành một ván cờ tâm lý tròn vẹn mà thôi.

“Hai vạn một ngàn một trăm viên Phương Tinh.” Sau khi Gia Cát Phong nâng giá, La Chỉnh lại ra giá tăng thêm một trăm Phương Tinh nữa.

Giọng nói của La Chỉnh rất vững vàng, không lùi bước, cũng không nhường nhịn, đồng thời cũng rất tự tin.

Gia Cát Phong ý thức được mình đã gặp phiền phức, chỉ e tiểu tử này muốn đấu đến cùng với mình.

Phiền phức này không chỉ đến từ thằng nhóc đang tăng giá kia mà còn từ những người khác.

Tuy Gia Cát Phong luôn có biểu hiện điên điên khùng khùng, hoang đường vô lý, nhưng người hiểu rõ hẳn đều biết bề ngoài điên cuồng kia chẳng qua chỉ là ngụy trang của hắn mà thôi.

Nếu Gia Cát Phong tiếp tục đấu giá cùng thằng nhóc trong sương phòng kia thì sẽ đẩy giá cuốn Luyện Khí Tông Pháp này lên rất cao, nhất định sẽ khiến cho các sĩ tộc khác cảnh giác, từ đó dẫn tới các sĩ tộc khác cũng tham gia cạnh tranh.

“Hai vạn một ngàn một trăm viên Phương Tinh!” Hầu lão trên đài hô một tiếng: “Còn ai ra giá cao hơn không?”

“Hai vạn hai.” Gia Cát Phong lại hô. Hắn sờ sờ khuôn mặt của cô gái trẻ bên cạnh: “Trác Phi, làm thằng nhãi kia câm miệng cho ta!”

Trác Phi mặt đầy quẫn rũ, vươn thân hình uyển chuyển như rắn nước, xoay người đi về phía sương phòng ở đằng sau.

“Hai vạn hai ngàn một trăm!”

La Chính vừa mới tăng thêm một trăm Phương Tinh thì trước cửa sương phòng bỗng nhiên xuất hiện một mỹ nữ.

Mỹ nữ kia lắc mông tựa vào cửa, lộ ra nụ cười muôn vàn quẫn rũ mê người, cười nói: “Vị tiểu ca này, ta có thể nói chuyện cùng ngài không?”

Mạc Xán cùng Chu Hiến dù sao cũng thiếu niên khí huyết dồi dào, nhìn thấy Trác Phi thành thực hấp dẫn như vậy, tim hai người lập tức đập loạn.

Ngược lại La Chính chỉ nghiêng đầu, trầm tĩnh nhìn Trác Phi hỏi: “Chuyện gì?”

“Thiếu gia nhà ta nói, bảo người từ bỏ lần đấu giá này.” Sóng mắt Trác Phi lưu chuyển, nhìn chăm chăm La Chỉnh.

La Chỉnh gật gật đầu với nàng, cười cười rồi nói: “Tại sao ta phải bỏ cuộc?”

“Bởi vì thiếu gia nhà ta nói vậy.” Trác Phi khẽ cười nói, nhưng trong con người màu trà đã mơ hồ có ý uy hiếp.

Thiếu gia nhà ta nói, lời này thật hùng hồn biết bao!?

Chân mày La Chỉnh hơi nhíu lại, từ khi đến Đế Đô rồi tiến vào Thanh Vân Tông, hẳn đã gặp phải không ít kẻ không nói lý. La Chỉnh lộ ra vẻ cười nhạo: “Thiếu gia nhà người? Thiếu gia nhà người là ai?”

“Thiếu gia nhà ta họ Gia Cát.” Trác Phi cảm thấy tên tuổi Gia Cát gia đã đủ lớn, chỉ cần là người bình thường, nghe thấy hai chữ “Gia Cát” đều hiểu được sức nặng trong đó, trừ khi thiếu niên trước mắt này ngu ngốc thì mới sẽ tiếp tục khăng khăng.

“Họ Gia Cát?” La Chỉnh sầm mặt lại. Từ khi tiến vào Thanh Vân Tông đến nay, hẳn cũng kết không ít thù oán với Gia Cát gia. Một mực theo từ Luyện Ngục Sơn đến phía Nam đế quốc, người của gia tộc này vẫn luôn lưu luyến hẳn không buông.

“Đúng. Thiếu gia nhà ta họ Gia Cát, tên một chữ Phong. Ta tin người đã từng nghe qua, cho nên người đừng đấu giá nữa, nếu không người sẽ gặp phiền phức.” Trác Phi thấy sắc mặt của La Chỉnh, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

“Ồ! Gia Cát Phong!” La Chỉnh nhẹ gật đầu: “Chính là người được xưng là Tam Phong Tử đó?”

Trác Phi cười nói: “Xem ra người cũng đã nghe qua biệt hiệu của thiếu gia nhà ta.”

“Bảo hử đi chết đi là được.” La Chỉnh bỗng nhiên đổi giọng, cười khẩy nói.

Trong nháy mắt, ý cười trên mặt Trác Phi cứng lại. Vốn cho rằng vị thiếu niên này sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn phép, không ngờ thái độ của hử bỗng nhiên quay ngoắt tới 180 độ.

Vấn đề là, thiếu niên này biết rõ Gia Cát Phong là ai nhưng vẫn dám nói như thế. Điều này nói rõ hử cũng không quá kiêng kỵ Gia Cát Phong.

Một luồng chân nguyên toát ra từ bên trong sợi tóc của Trác Phi...

Những sợi tóc màu xanh trên đầu Trác Phi cuộn trào giống như gợn sóng trên biển cả, ngưng kết lại thành hình xoắn ốc, tạo thành bốn năm mũi nhọn chĩa về phía La Chỉnh: “Người mạo phạm thiếu gia nhà ta, toàn bộ đều đã nằm trong mộ sám hối, người muốn chết sao?”

Mặt La Chỉnh lộ rõ ý cười, chỉ chỉ xung quanh phòng đấu giá, nhẹ giọng cười nói: “Muốn động thủ? Trước hết phải biết đây là nơi nào?”

Tranh chấp ở sương phòng bên này nhất thời khiến toàn bộ phòng đấu giá chú ý.

Mấy hộ vệ Chương gia thấy xảy ra tranh chấp liền đi từ trong góc tới. Khu bán đấu giá Thiên Lộc cần phải bảo đảm an toàn cho khách hàng, trong khu đấu giá tuyệt đối cấm đánh nhau.

Lúc này Trác Phi mới rút lại chân nguyên, những sợi tóc giống như mũi khoan kia lại khôi phục lại hình dạng vốn có, lập tức hừ lạnh một tiếng rồi rời khỏi sương phòng của La Chỉnh.

La Chỉnh nhìn bóng lưng hấp dẫn của cô ả đó, sau đó lại hô: “Hai vạn bốn ngàn một trăm!”

Nghe thấy La Chỉnh ra giá, lại thấy sắc mặt tái xanh của Trác Phi, Gia Cát Phong cũng hiểu được, uy hiếp của Trác Phi đã thất bại.

“Thằng nhãi kia nói thế nào?” Gia Cát Phong cười hỏi.

Trác Phi buồn bực nói: “Hắn bảo ngài đi chết đi!”

“Hả?” Gia Cát Phong nghe nói như thế, ngược lại sắc mặt dăng lên hứng thú, hắn đưa tay sờ sờ mặt Trác Phi cười nói: “Thằng nhãi đó kiêu ngạo như vậy sao? Rất lâu rồi chưa từng thấy! Đã như vậy, ta liền rút khỏi trận đấu giá này thôi!”

Trác Phi mở to hai mắt, nhìn Gia Cát Phong hỏi: “Vì sao phải rút? Chẳng lẽ thiếu gia thật sự sợ thằng nhãi đó?”

Gia Cát Phong nhún nhún vai: “Nếu còn đấu tiếp, chỉ sợ mấy lão già kia cũng ngồi không yên. Nếu quyển sách này rơi vào tay mấy lão già kia, chỉ sợ thực sự không cầm về được. Chi bằng cứ để cho tên kiêu ngạo đó cầm về trước, rồi lấy lại từ tay hắn là được rồi.”

Trác Phi giờ mới hiểu được ý của Gia Cát Phong.

Trong khu đấu giá Thiên Lộc quả thực là không thể ra tay, nhưng tên nhãi kia nhất định sẽ rời khỏi khu đấu giá. Huống chi hắn còn mặc trường bào của đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông, muốn điều tra thân phận của hắn cũng không khó. Cướp về từ tay hắn, đối với Gia Cát Phong mà nói là một việc cực kỳ đơn giản.

Nếu Gia Cát Phong ngừng đấu giá thì sẽ không còn ai cạnh tranh với La Chỉnh nữa, quyển Luyện Khí Tông Pháp kia liền rơi vào tay La Chỉnh một cách hợp tình hợp lý.

Chẳng qua theo quy củ, vật bán đấu giá phải tiến hành giao tiền trước khi nhận hàng, lúc này Hỏa Hạch Tinh Hạch của La Chỉnh còn chưa bán đấu giá nên vẫn không thể giao Luyện Khí Tông Pháp cho La Chỉnh.

Trên đài cao, Hầu lão nói: “Mới vừa rồi lúc bán đấu giá Luyện Khí Tông Pháp đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại ra được một cái giá tốt. Tiếp theo đây khu bán đấu giá Thiên Lộc chúng ta còn có hai bảo vật, vốn muốn để đến thời điểm then chốt cuối cùng mới đấu giá, nhưng giờ lại muốn ra mắt sớm! Giá khởi điểm của hai món bảo vật này cao hơn Luyện Khí Tông Pháp nhiều, nhưng chắc chắn các vị đang ngồi đây sẽ cảm thấy rất hứng thú!”

Hầu lão nói xong, liền lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ.

Sau đó Hầu lão lắc lắc bình ngọc trên không trung, đồng thời từ trong tay lão tản ra một luồng chân nguyên, cuốn về phía miệng bình.

Từ miệng bình ngọc nhỏ ra từng viên tròn nho nhỏ, từng giọt từng giọt, giống như những giọt nước nhỏ nhưng lại tỏa ra vầng sáng của kim loại.

“Đây là năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa! Giá khởi điểm là hai vạn viên Phương Tinh. Mọi người đều có thể ra giá!” Hầu lão vung tay lên, dùng chân nguyên bày ra từng giọt Thiên Diễn Tinh Hoa để mọi người trong phòng bán đấu giá có thể xem rõ hơn.

“Xôn xao ——”

Nghe được mấy chữ Thiên Diễn Tinh Hoa, toàn bộ phòng đấu giá lập tức bùng nổ, nhao nhao nghị luận.

Thiên Diễn Tinh Hoa này có thể trực tiếp tăng thêm vào pháp bảo, có thể cưỡng ép làm cho pháp bảo tăng lên một cấp bậc!

Ví dụ như, pháp bảo vốn là linh khí trung phẩm, sau khi cho thêm Thiên Diễn Tinh Hoa thì món pháp bảo này có thể trực tiếp tăng lên tới thượng phẩm.

Nhưng Thiên Diễn Tinh Hoa cực kỳ hiếm, cho đến tận bây giờ cũng chưa xuất hiện được bao nhiêu giọt. Hơn nữa mỗi khi Thiên Diễn Tinh Hoa xuất hiện, lập tức đã bị người ta rút vào vũ khí của mình.

Nghe nói, Thiên Diễn Tinh Hoa chính là gốc rễ của tất cả huyền khí, linh khí thậm chí tiên khí!

Nguyên do khiến những pháp bảo, vũ khí này có uy lực lớn như vậy, có thể chất chứa uy năng kinh khủng đến thế, đều là vì trong quá trình luyện chế được dung hợp với một tia Thiên Diễn Chi Đạo, mà Thiên Diễn Tinh Hoa hôm nay chính là Thiên Diễn Chi Đạo thuần túy!

Theo lý mà nói, dù là trong một thanh huyền khí hạ phẩm cũng sẽ ẩn chứa một tia Thiên Diễn Tinh Hoa, nhưng cho đến nay chưa ai có thể lấy ra được.

Trong sương phòng, La Chính há hốc miệng, nhìn những hạt nhỏ màu bạc được Hầu lão dùng chân nguyên nâng lên trên không trung kia, trong lòng cũng chấn động kịch liệt.

Những hạt nhỏ này, chẳng phải là tinh hoa nước thép được Hắc Hỏa trong đầu hắn dung luyện ra từ huyền khí đó sao?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phát Tài To Rồi!

La Chỉnh cũng không rõ thứ màu bạc giống như giọt nước kia rốt cuộc là cái gì.

Để làm rõ ràng việc này, La Chỉnh còn từng lật xem công pháp luyện khí mà Tà Lang để lại nhưng không thu hoạch được gì.

La Chỉnh đoán chừng, thứ này vượt ngoài trình độ của Tà Lang.

Ở quận Sùng Dương, Tà Lang có lẽ vẫn được tính là một luyện khí sư giỏi, nhưng đặt ở Đế Đô được thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Thấy toàn bộ phòng đấu giá phản ứng như thế, La Chỉnh cực kì khó hiểu.

Hạt nhỏ màu bạc này, thật sự đáng giá như vậy sao?

“Hai vạn ba ngàn viên Phương Tinh! Những Thiên Diễn Tinh Hoa này, ta chắc chắn phải có!” Một lão già đứng lên la lớn, tóc mai lão đã bạc trắng nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, tinh thần phấn chấn bừng bừng.

“Khà khà, Hoàng lão đầu! Thiên Diễn Tinh Hoa này cũng không thể để một mình người độc hưởng được, hai vạn năm ngàn Phương Tinh.” Một tiếng nói ồm ồm khác truyền ra, người nói là một lão già mặt đen.

Lông mày của lão già sắc mặt hồng nhuận kia run lên nói: “Dư Thu, Thiên Diễn Tinh Hoa này ta nhất định phải có, hôm nay đừng tranh giành với ta!”

Hai người này vừa đứng lên, bốn mắt nhìn nhau, khí thế phát ra đều vượt trên tất cả mọi người trong phòng đấu giá này một đoạn.

Trong sương phòng, Mạc Xán lại nói: “Hai vị này, một người họ Hoàng, một người họ Dư, chắc hẳn một vị đến từ Thiên Long - Hoàng Gia, một vị khác đến từ Tử Cấm - Dư Gia, đều là một trong bảy đại sĩ tộc tiếng tăm lừng lẫy ở Đế Đô. Như vậy e rằng hôm nay Thiên Diễn Tinh Hoa sẽ bán ra với giá trên trời.”

Bảy đại sĩ tộc, chẳng ai thiếu tiền.

Xem chừng trong sĩ tộc, hai người này cũng có vai vế đức cao vọng trọng. Nếu thật sự tranh đoạt, chỉ e sẽ không quan tâm đến giá tiền.

Nhưng mà, tuy rằng hai nhà Hoàng Dư này thanh danh hiển hách, nhưng trong phòng đấu giá cũng đều là ngọa hổ tàng long.

Ngoại trừ hai lão già này, vẫn còn những người khác không chịu bỏ cuộc mà tham gia vào, đều muốn lấy được Thiên Diễn Tinh Hoa bằng bất cứ giá nào.

Chỉ có La Chính, lúc này vẫn mở to hai mắt, sững sờ nhìn chăm chăm đài cao.

“Thiên Diễn Tinh Hoa này, rốt cuộc là gì? Sao lại đắt giá như vậy? Khiến cho mọi người đua nhau tranh đoạt?” La Chính sững sờ hỏi.

Mạc Xán lại cười nói: “Vốn dĩ ta cho rằng La Chính huynh học sâu hiểu rộng, nhưng lần này có vẻ kiến thức hơi hạn hẹp rồi, thật sự đến cả Thiên Diễn Tinh Hoa mà huynh cũng chưa từng nghe nói sao?”

La Chính lắc đầu. Tuy hẳn từng đọc qua các loại sách về luyện khí, nhưng chưa từng thấy nhắc đến thứ này. Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Thiên Diễn Tinh Hoa, là sau khi bị Hắc Hỏa trong đầu luyện ra.

Mạc Xán lại không bỏ qua cơ hội cơ khoe kiến thức bản thân, hăng hăng giọng một cái mới lên tiếng: “Thật ra từ vài chục năm trước đã có người phát hiện ra Thiên Diễn Tinh Hoa. Vì sao những luyện khí sư kia có thể luyện chế ra huyền khí, linh khí thậm chí cả tiên khí? Nguyên nhân là trong khi luyện chế bình khí và pháp bảo đã dẫn một tia Thiên Diễn Chi Đạo vào trong đó. Đơn giản mà nói, thần binh lợi khí càng lợi hại thì bên trong càng chứa nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa!”

Thì ra là thế...

Lúc này La Chỉnh xem như đã hiểu thấu hoàn toàn.

Trong khoảng thời gian dài này, những tinh hoa nước thép mà La Chỉnh cần nuốt kia hẳn cũng coi như là Thiên Diễn Chi Đạo.

Mà Thanh Long trong đầu La Chỉnh kia thì cần cần nuốt Thiên Diễn Tinh Hoa mới có thể thắp sáng vẫy rồng được.

Nhưng trong một thanh huyền khí thượng phẩm ẩn chứa năm sáu giọt Thiên Diễn Tinh Hoa. Theo lý mà nói, Thiên Diễn Tinh Hoa này hẳn là không có giá trị như trong tưởng tượng, vì sao một bình Thiên Diễn Tinh Hoa nhỏ lại có giá khởi điểm lên tới mấy vạn Phương Tinh, hơn nữa có vẻ cái giá cuối cùng sẽ không chỉ như vậy?

Vì vậy La Chỉnh liền nói ra mỗi nghi ngờ trong lòng.

Mạc Xán khẽ mỉm cười nói: “Đúng là như thế. Theo lý mà nói, Thiên Diễn Tinh Hoa gần như tồn tại trong tất cả pháp bảo có phẩm cấp, dù là huyền khí hạ phẩm cũng chứa Thiên Diễn Tinh Hoa. Nhưng dù là pháp bảo hay vũ khí cấp nào đi nữa, thì không ai có thể tinh luyện ra Thiên Diễn Tinh Hoa. Dù là nung đốt hay hủy diệt hoàn toàn pháp bảo đó cũng không thể có được một tia Thiên Diễn Tinh Hoa. Đây cũng là lý do mà một khi Thiên Diễn Tinh Hoa xuất hiện thì sẽ có nhiều người tranh đoạt, mức giá cũng đắt như vậy...”

“Nếu không ai có thể chiết xuất Thiên Diễn Tinh Hoa ra thì sao ở đây lại có?” La Chỉnh chỉ thứ trong tay Hầu lão ở trên đài.

Mạc Xán nhún vai nói: “Cái này thì không rõ. Trên thế giới này luôn có vài kẻ có vận cắt chó tốt số đến cực điểm, có thể đã vô tình tìm được thứ này!”

Bên này La Chỉnh đã hiểu rõ ngọn nguồn về Thiên Diễn Tinh Hoa, bên kia mức giá vẫn đang tiếp tục tăng lên!

Từ giá khởi điểm hai vạn, chốc lát đã nhảy vọt tới tám vạn.

Cho dù là đối với đại sĩ tộc, thì hơn mười vạn Phương Tinh cũng coi như là một khoản chi không nhỏ rồi.

Nhưng hai vị lão nhân kia căn bản đều không hề có ý định ngừng lại, vẫn bám sát nhau ra giá rất căng, thỉnh thoảng cũng có những người khác tham gia góp vui.

Cuối cùng, năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa với giá trên trời là mười hai vạn Phương Tinh, được vị “Hoàng lão đầu” của Thiên Long - Hoàng Gia kia thu vào trong túi.

Mười hai vạn Phương Tinh mới mua được năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa...

Thấy một màn như vậy, La Chỉnh âm thầm tính toán trong lòng.

Một trăm viên Phương Tinh, ước chừng mua được một thanh huyền khí thượng phẩm. Mà một thanh huyền khí thượng phẩm kém cỏi nhất cũng có thể luyện ra khoảng năm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Mười thanh huyền khí thượng phẩm tương đương một ngàn viên Phương Tinh thì có thể dung luyện ra năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Nếu để Thanh Long nuốt trọn năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa này thì có thể thắp sáng mười tám vầy rồng.

Nhưng nếu bán đi năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa này thì có thể kiếm được hơn trăm vạn Phương Tinh...

Đối với La Chỉnh mà nói, đây gần như là buôn một lãi mười, tuyệt đối là một con đường làm giàu!

Nếu như tiến hành thuận lợi, trong thời gian ngắn La Chỉnh có thể tích lũy một lượng của cải lớn. Mà Phương Tinh có thể đổi thành điểm tích lũy, như vậy cứu La Yên ra cũng không phải chuyện gì quá khó rồi.

Trong lúc nhất thời, tâm tình La Chỉnh vô cùng sôi sục, ngay cả phòng đấu giá đang đấu giá cái gì cũng không quan tâm. Đến khi Hầu lão lấy Hỏa Hạch Tinh Hạch ra thì La Chỉnh mới có phản ứng, đã đến vật phẩm mà hẳn nhờ bán đấu giá rồi.

Hỏa Hạch Tinh Hạch có thể được lấy ra sau Thiên Diễn Tinh Hoa thì đã nói rõ, giá trị của Hỏa Hạch Tinh Hạch còn lớn hơn so với Thiên Diễn Tinh Hoa!

Sự thật cũng đúng là như thế.

Hỏa Hạch Tinh Hạch vừa xuất hiện, nhất thời toàn bộ phòng đấu giá như muốn bùng nổ.

Xem phản ứng của mọi người, hứng thú đối với Hỏa Hạch Tinh Hạch dường như lớn hơn nhiều so với Thiên Diễn Tinh Hoa. Dù sao, đã bao nhiêu năm như vậy cũng chưa từng xuất hiện Hỏa Hạch Tinh Hạch trưởng thành.

Nhưng giá chốt cuối cùng của Hỏa Hạch Tinh Hạch lại làm cho La Chỉnh hơi thất vọng. Tuy so với giá mở đầu thì đã cao hơn không ít, nhưng

cuối cùng lại chỉ đạt được bảy vạn Phương Tinh, ít hơn nhiều so với Thiên Diễn Tinh Hoa.

Nguyên nhân là vì Thiên Long - Hoàng Gia đã tốn một khoản tiền lớn để mua Thiên Diễn Tinh Hoa, đương nhiên sẽ không cạnh tranh để mua Hỏa Hạt Tinh Hạch. Người cuối cùng ra giá vẫn là vị Dư Thu lão nhân của Tử Cấm - Dư Gia kia.

“Bảy vạn Phương Tinh cũng đủ rồi! Trừ đi phí thủ tục của khu đấu giá Thiên Lộc, rồi trừ thêm chi phí cho quyển Luyện Khí Tông Pháp kia thì mình còn lại khoảng bốn vạn Phương Tinh. Quan trọng nhất là, mình đã biết được tác dụng của Thiên Diễn Tinh Hoa!”

Khi La Chính đang ngây ngẩn nghĩ thì buổi bán đấu giá bên này cũng đã kết thúc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Diên Cuồng Đến Vậ

“La Chỉnh? Thì ra là hãn?”

Gia Cát Phong có ấn tượng khá sâu sắc với cái tên này.

Ban đầu, hình như là kẻ này đã thả tay loại bỏ đệ đệ Gia Cát Hồng của mình trong Huyết Sắc Thử Luyện.

Về sau, Gia Cát Hồng năn nỉ muốn mình ra mặt giải quyết La Chỉnh.

Gia Cát Phong đương nhiên sẽ không tự mình ra tay đối phó một tiểu bối Luyện Tạng Cảnh, vì vậy liền sai bảo một hạ nhân bên cạnh hãn là Chu quản sự đi giải quyết việc này.

Ngoài dự liệu của Gia Cát Phong, Chu quản sự không chỉ không giải quyết được, ngược lại còn bị La Chỉnh đánh cho một trận, mang theo một thân thương tích trở về khóc lóc kể lể với hãn.

Đến tận lúc đó, Gia Cát Phong vẫn cho rằng La Chỉnh chỉ là hạng tôm tép nhãi nhép không đáng nhắc tới, căn bản không đáng để hãn tốn nhiều tâm tư. Cho đến khi Tào Lôi của Tiểu Vũ Phong tìm tới tận cửa xin gặp, hãn mới phái Hắc Bạch Song Sát đến phía Nam đuổi giết La Chỉnh.

Kết quả cả đám Hắc Bạch Song Sát và Tào Lôi đều chết ở phía Nam.

Điều càng khiến cho Gia Cát Phong không ngờ tới chính là, chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, La Chỉnh vậy mà lại đứng trong phòng đấu giá gây phiền toái cho Gia Cát Phong hãn!

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Gia Cát Phong ngày càng đậm.

Theo hành lang của phòng đấu giá, hần chậm rãi đi đến sương phòng bên kia.

Trong phòng đấu giá không ít người thấy vậy, lập tức đều hơi căng thẳng.

Tính cách của Gia Cát Phong cũng nổi danh trong Đế Đô. Điên cuồng, kiêu ngạo, không có giới hạn. Nếu ra tay ở đây, Chương gia thực sự sẽ gặp chút phiền phức.

Mà đúng lúc này, Chương Vô Huyền cũng dẫn người đi vào từ một cửa khác.

Được hạ nhân Chương gia bẩm báo, Chương Vô Huyền đã biết La Chính có tranh chấp với Gia Cát Phong. Mà Chương Vô Huyền càng biết rõ chuyện lúc trước ở Tiểu Vũ Phong La Chính đã kết thù kết oán với hạ nhân của Gia Cát Phong, cho nên mới vội vàng đưa người chạy tới, cũng đứng ngăn cản ngay trước mặt Gia Cát Phong.

“Phong thiếu!” Chương Vô Huyền cười hì hì tiến lên, chào hỏi Gia Cát Phong.

Có câu không ai đánh kẻ đang cười, cái bộ dáng tươi cười chất phác của Chương Vô Huyền khiến người ta rất khó nổi giận.

Gia Cát Phong gật đầu một cái, chỉ vào Chương Vô Huyền và nói: “Người là... lão nhị của Chương gia, Chương Vô Cực là ca ca của người?”

Chương Vô Huyền nhẹ gật đầu: “Đúng. Ca ca ta mới vừa đi tiễn khách, bây giờ không có ở đây.”

Gia Cát Phong bỗng nhiên tiến lên, rồi bắt ngờ vươn một tay ôm lấy thân thể mập mạp của Chương Vô Huyền!

Người trong phòng đấu giá nhất thời đều sửng sốt. Sắc mặt của hai tên hộ vệ đi theo sau lưng Chương Vô Huyền cũng có chút lúng túng, không biết xử lý như thế nào.

Bọn hắc đương nhiên phải bảo hộ an nguy cho Chương Vô Huyền, nhưng lại cực kỳ kiêng kỵ Gia Cát Phong. Huống chi Gia Cát Phong cũng không định làm hại Chương Vô Huyền, chỉ là đột nhiên tới ôm một cái.

Mọi người đều nói Gia Cát Phong này điên điên khùng khùng, trên thực tế cũng đúng là vậy, biệt hiệu “Tam Phong Tử” của hắc cũng không phải tự xưng mà có.

Gia Cát Phong hoàn toàn không định làm gì Chương Vô Huyền, chỉ là tựa đầu sát bên tai Chương Vô Huyền mà nói: “Ta sẽ nể mặt Chương gia, nể mặt ca ca Chương Vô Cực của ngươi, nên sẽ không ra tay trong địa bàn Chương gia. Nhưng ta có vài lời muốn nói với tên tiểu tử kia, ngươi tránh ra trước, được không?”

Trên trán Chương Vô Huyền toát đầy mồ hôi. Hắc biết rõ thực lực Gia Cát Phong, có lẽ Gia Cát Phong chỉ cần hơi dùng sức, chỉ e hắc sẽ lập tức châu trời, nhưng Gia Cát Phong lại nói chuyện khách sáo như vậy, Chương Vô Huyền chỉ có thể cứng ngắc gật đầu.

Gia Cát Phong buông Chương Vô Huyền ra, vỗ vỗ vai hắc, sau đó vòng qua tiếp tục đi tới trước mặt La Chính.

Trong lòng La Chính dâng cao đề phòng, chân khí Thiên Ma trong cơ thể bắt đầu chậm rãi khởi động, phân tán ra khắp kinh mạch toàn thân, chỉ chờ chờ phát động.

“Người chính là La Chính?” Gia Cát Phong mặt mày tươi cười hỏi.

La Chỉnh bình tĩnh gật đầu: “Có chuyện gì không?”

“Người đánh chó nhà ta, còn giết Hắc Bạch Song Sát?” Gia Cát Phong lại hỏi.

“Nô bộc nhà người mạo phạm ta, đương nhiên nên đánh. Hắc Bạch Song Sát muốn lấy mạng ta, đương nhiên nên giết!” La Chỉnh đáp lời.

“Bộp bộp bộp bộp...”

Gia Cát Phong bỗng nhiên vỗ tay. Giờ phút này, người trong phòng đấu giá gần như đều đã rời đi hết, những người còn lại cũng không nói một lời, nên tiếng vỗ tay của Gia Cát Phong có vẻ đặc biệt chói tai.

“Có gan lắm, vừa rồi còn bảo ta đi chết đi, thật sự là có lá gan rất to. Rất lâu rồi ta chưa thấy được người như vậy!” Gia Cát Phong cười cợt nói: “Chẳng qua thường thì người như người sẽ chết nhanh thôi!”

Chuyện khiến Gia Cát Phong hưởng thụ nhất chính là tạo áp lực tinh thần, hung hăng mà tra tấn đối thủ. Bối cảnh của La Chỉnh, Gia Cát Phong đã điều tra qua, chỉ là một tên cỏ rác không có bối cảnh mà thôi. Loại người này, Gia Cát Phong có cả vạn phương pháp khiến hấn chết.

Nhưng mà so với việc tổn thương thân thể, Gia Cát Phong càng thích áp chế tinh thần hơn. Đây mới đúng là sở thích của Gia Cát Phong.

“Vậy sao?” Khóe miệng La Chỉnh hiện lên chút mỉa mai: “Tuy nói người thích đe dọa người ta theo cách điên điên khùng khùng như vậy, có vẻ rất có cá tính, rất ngông cuồng, nhưng La Chỉnh ta đi từng bước tới ngày hôm nay cũng đã nghe qua vô số lời đe dọa như vậy, người cho rằng người hay ho lắm sao? Xưa rồi!”

Nghe được lời La Chỉnh nói, nụ cười trên mặt Gia Cát Phong rõ ràng cứng lại.

La Chỉnh còn nói thêm: “Muốn mạng của ta, thì cứ lên lấy thử xem. Người, ta không để trong mắt. Gia Cát gia của người, ta cũng không quan tâm! Ta thấy người nên bỏ mấy trò hề nhằm chán này đi. Còn nữa, quyển Luyện Khí Tông Pháp kia đã rơi vào tay ta, đương nhiên ta sẽ ghi nhớ từng câu từng chữ, sau đó dùng một mũi lửa thiêu hủy ngay. Nếu người định cướp của ta, chi bằng bố đầu ta ra xem có tìm được vài câu trong quyển bí tịch kia không!”

Gia Cát Phong tuyệt đối không ngờ rằng La Chỉnh có khí thế tới mức này.

Nói một cách khác, hiện tại La Chỉnh đâu chỉ là có gan? Hoàn toàn đã coi trời bằng vung rồi!

Gia Cát gia chính là một trong bảy đại thế gia của vương triều Phần Thiên, từ lúc vương triều Phần Thiên mới được sáng lập tới nay thì vẫn luôn sừng sững không tàn!

Ngay cả Gia Cát gia mà hãn cũng không coi ra gì, thì còn có cái gì có thể được hãn coi trọng?

Gia Cát Phong luôn tự xưng là bản tính điên cuồng, nhưng điều đó được xây nên từ hậu thuẫn mạnh mẽ của Gia Cát gia.

Thế nhưng vừa so sánh với La Chỉnh, chênh lệch giữa hai người cũng không phải chỉ có chút xíu.

La Chỉnh quá ngông cuồng rồi!

Nhất thời, không ngờ Gia Cát Phong lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong nội tâm Gia Cát Phong lúc này dường như muốn xé La Chỉnh thành mảnh nhỏ!

Kỳ thật hẳn vốn có thể làm như vậy.

Cho dù hẳn có giết người ở khu bán đấu giá Thiên Lộc, chộc giận Chương gia thì Gia Cát gia cũng có thể gánh được.

Giữa các gia tộc với nhau chưa từng có cái gọi là tử thù, cùng lắm thì Gia Cát gia phân chia một chút lợi ích là có thể làm cho Chương gia câm miệng.

Nhưng mà lúc trước hẳn quá mức điên cuồng, cho là mình có thể trấn áp La Chính nên mới không chút lo lắng nói với Chương Vô Huyền rằng hẳn sẽ nể mặt Chương gia, nể mặt Chương Vô Cực...

Nếu như giờ lại ra tay, thì thật không thích hợp.

Vẻ tươi cười điên điên khùng khùng trên mặt Gia Cát Phong đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, lúc này sắc mặt đã xanh mét.

“Một đệ tử ngoại môn có tư cách gì mà dám không coi Gia Cát gia ra gì?” Trác Phi theo sau Gia Cát Phong nhin không được mà lên tiếng. Từ trước tới nay, nàng ta chưa từng thấy vẻ mặt này của Gia Cát Phong, hơn nữa còn là trước mặt một đệ tử ngoại môn Nửa Bước Tiên Thiên!

“Thôi đi, Trác Phi!” Gia Cát Phong quay đầu lại quát lớn với Trác Phi.

“Nhưng mà Phong...” Trác Phi không cam lòng nói.

“Đi!” Gia Cát Phong ngắt lời nàng ta, quay đầu bước đi, ngay cả vài lời uy hiếp cũng không buồn nói.

Trác Phi hung hăng mà trừng La Chính một cái, vẻ mặt như muốn ăn thịt La Chính, rồi mới theo Gia Cát Phong rời đi.

Chờ sau khi hai người rời khỏi khu đấu giá Thiên Lộc, bọn người Chương Vô Huyền, Mạc Xán và Chu Hiến mới vây quanh.

“La Chinh huynh, La Chinh lão đại! Vừa rồi huynh quá là trâu bò!” Mạc Xán và Chu Hiển cùng khâm phục nói.

Trước đây khi hai người thấy Trác Phi tới cảnh cáo thay Gia Cát Phong, bọn hắc cũng đã vô cùng căng thẳng rồi. Nhưng bọn hắc nào nghĩ đến, La Chinh sẽ ngông cuồng như vậy! Hoàn toàn không để Gia Cát Phong vào trong mắt! Trực tiếp bảo Gia Cát Phong đi chết đi! Hiện tại lại hung hăng vả mặt Gia Cát Phong, không cho hắc một bậc thang để bước xuống.

Sắc mặt Chương Vô Huyền thì lại vô cùng nghiêm trọng: “Từ trước tới nay ta chưa từng thấy Gia Cát Phong nổi nóng uất nghẹn trước mặt ai, La Chinh, huynh là người đầu tiên!”

Đừng thấy bình thường Chương Vô Huyền không bộc lộ bản thân mà lầm. Chỉ với tư cách là con cháu Chương gia, thì tầm nhìn và tin tức của hắc đã cao hơn nhiều so với La Chinh, Mạc Xán, Chu Hiển. Chương gia có thể phát triển đến mức độ này dưới sự áp chế của bảy đại gia tộc, chứng tỏ nền tảng bên trong vượt xa các gia tộc bình thường khác, cho nên Chương Vô Huyền nhìn vấn đề càng thấu triệt hơn.

“Chỉ sợ Gia Cát Phong lúc này đã giận thật nên mới quay đầu rời đi.” Chương Vô Huyền nói: “La Chinh huynh, huynh xử sự với hắc như thế, tiếp theo chỉ sợ...”

La Chinh lại mỉm cười: “Vô Huyền huynh, huynh nói xem, nếu ta yếu thế, ta hèn mọn, ta khách sáo với hắc thì hắc sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Chương Vô Huyền sững sốt, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Huynh nói cũng đúng. Cho dù huynh chịu thua, hắc cũng sẽ không nường tay.”

“Nếu kết quả đều như nhau, ta tội gì phải sợ hắc, phải khoan nhượng hắc?” La Chinh khẽ nhướn mày, trong mắt cũng lộ ra một nét hung hãn.

Hắn nghĩ hết sức rõ ràng. Đối phó kẻ địch như vậy cũng giống như đối phó một con sói xảo trá, chỉ có ác hơn, cuồng hơn nó thì người mới có một chút cơ hội, tranh thủ một con đường sống. Chỉ cần lộ ra một chút nhược bộ, nó sẽ nhào lên, xé xác người thành nghìn mảnh.

“Bội phục! Bội phục!”

Đúng lúc này, bỗng có một người bước vào từ phía cửa ra vào phòng bán đấu giá. Người nọ thân cao tám thước, mặt mũi khôi ngô, dung mạo có nét giống Chương Vô Huyền tới bảy phần, nhưng không mập như Chương Vô Huyền.

Người nọ miệng nói bội phục, chậm rãi đi tới, sau đó nói với Chương Vô Huyền: “Vô Huyền, vị này chính là bạn của đệ?”

“Hắn tên La Chính, là đệ tử đồng môn trong Tiểu Vũ Phong.” Chương Vô Huyền vừa nói vừa giới thiệu với La Chính: “La Chính, đây là ca ca ta, Chương Vô Cực.”

La Chính không có cảm giác gì với cái tên này, chẳng qua nếu là ca ca của Chương Vô Huyền thì không thể thiếu lễ nghĩa, cho nên hắn liền chấp tay thi lễ một cái với Chương Vô Cực.

“Có thể khiến Gia Cát Phong bức bội như vậy, huynh là người đầu tiên!” Chương Vô Cực cười nói: “Vô Huyền, người bạn này của đệ rất khá đấy!”

“Vô Cực tiền bối khen lắm rồi. Nếu như có phương pháp khác để ứng đối, đương nhiên ta cũng sẽ không gây hấn với Gia Cát Phong kia.” La Chính lắc đầu nói.

“Tiền bối gì chứ, Chương Vô Cực ta hơn các huynh có mấy tuổi thôi, cũng chưa già đến vậy.” Chương Vô Cực cười nói: “La Chính, hàng huynh

đấu giá được còn chưa giao, huynh cùng ta qua hậu đường, ta lấy Phương Tinh và quyển Luyện Khí Tông Pháp kia giao cho huynh.”

Chương Vô Cực mặt mũi chất phác, nhưng bản thân có thực lực cường đại, cũng rất thông minh. Hắn rất bội phục La Chính có thể đánh vào mặt Gia Cát Phong như vậy, nhưng lại không thể tỏ thái độ quá mức với chuyện này. Tuy La Chính là đồng môn của Chương Vô Huyền, nhưng vì sự lớn mạnh của Chương gia, hắn không thể tỏ rõ sự ủng hộ đối với việc La Chính đối đầu với Gia Cát gia được.

Chương gia làm buôn bán, không phải làm từ thiện, nếu như Chương Vô Cực hắn lúc này còn ôm đồm thêm, việc mua bán sẽ giảm sút.

Nhưng đã là người Chương gia, hai huynh đệ Chương Vô Huyền, Chương Vô Cực đều có được trí tuệ hơn người.

Bọn họ rất coi trọng tương lai của La Chính, nếu là La Chính thật sự có thể thắng trong cuộc đối kháng với Gia Cát Phong thì tiền đồ tương lai không thể giới hạn được!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Kim Phong Tế Vũ Lâu

Chương gia có thể phát triển đến trình độ hiện tại, cũng không phải chỉ dựa vào tiền tài. Và Chương gia gần như có thể đứng ngang hàng với bảy đại sĩ tộc, đây cũng không phải chuyện ngẫu nhiên.

Bọn họ không chỉ am hiểu cách đầu tư buôn bán, còn hiểu biết đầu tư vào con người.

La Chỉnh là thiên tài xuất thân bình dân, quật khởi vươn lên, người như thế luôn là đối tượng mà bọn họ lựa chọn đầu tư.

Cho nên, tuy không công khai trợ giúp La Chỉnh đối đầu với Gia Cát Phong, nhưng trợ giúp ngầm thì cũng sẽ không thiếu.

“Theo lệ thường, khu bán đấu giá Thiên Lộc chúng ta sẽ trích lấy mười phần trăm giá bán được của vật phẩm đấu giá để làm tiền công.” Chương Vô Cực nói: “Nhưng huynh là bạn của Chương Vô Huyền, nên lần này khu bán đấu giá Thiên Lộc sẽ không thu tiền công nữa.”

“Thế này thì không hay lắm...” La Chỉnh vốn muốn từ chối.

“La Chỉnh huynh, nếu huynh cho là như vậy, chính là không coi Chương Vô Cực ta là bạn bè?” Đối mặt với Gia Cát Phong, Chương gia bọn họ cũng không thể che chở La Chỉnh được nhiều, nên phần nhân tình này, Chương Vô Cực nhất định phải tặng cho La Chỉnh.

Nếu Chương Vô Cực đã nói như vậy, La Chỉnh tất nhiên không lý nào lại từ chối, chỉ có thể gật đầu, tỏ ý cảm tạ.

“Xoẹt!” Lúc này, Chương Vô Cực vươn tay kéo tấm vải bạt trong hậu trường ra, lộ ra đồng Phương Tinh được xếp gọn giống như ngọn núi nhỏ: “La Chỉnh huynh, Hỏa Hạch Tinh Hạch của huynh bán được giá bảy vạn viên Phương Tinh, trừ đi hai vạn năm ngàn viên của Luyện Khí Tông Pháp, còn dư lại bốn vạn năm ngàn viên Phương Tinh này thuộc về huynh.”

Đồng Phương Tinh to lớn lóe lên ánh sáng khác thường. Tròng mắt của đám người Mạc Xán, Chu Hiến đều tròn tròn, hai người dường như đã hoàn toàn ngây ngốc.

“La... La Chỉnh huynh, Hỏa Hạch Tinh Hạch kia là của huynh?” Lúc này Mạc Xán mới hiểu được vì sao La Chỉnh lại có tự tin tham gia đấu giá Luyện Khí Tông Pháp, thì ra người ta căn bản không thiếu tiền.

“Trời ạ, cả đời này ta chưa bao giờ nhìn thấy nhiều Phương Tinh như vậy...” Chu Hiến cũng thì thào nói.

Cùng là đệ tử ngoại môn, chênh lệch cũng quá lớn rồi. La Chỉnh mới tiến vào Thanh Vân Tông được bao lâu? Đã kiếm được nhiều điểm tích lũy như vậy!

Đối mặt với Phương Tinh chất đồng như ngọn núi nhỏ, La Chỉnh cũng có chút lúng túng. Trong tay hắn có một cái nhẫn tu di, nhưng không gian trong nhẫn cũng không lớn, khẳng định không thể nào đựng hết được chỗ Phương Tinh này.

Cũng không thể nào gánh Phương Tinh đi được? Việc này căn bản là không thực tế.

Thấy La Chỉnh lộ vẻ khó xử, Chương Vô Huyền lại mỉm cười nói: “La Chỉnh huynh, huynh không cần mang những Phương Tinh này đi. Đây chỉ là để huynh xem qua, sau đó chúng ta sẽ giúp huynh gửi vào hiệu đổi tiền Thiên Lộc của Chương gia!”

Nói rồi, Chương Vô Huyền liền đưa ra một tấm lệnh bài mỏng được mạ một tầng vàng, mặt trên dùng chữ cổ ghi năm chữ “Hiệu đổi tiền Thiên Lộc”.

“Nếu La Chỉnh huynh cần tiêu tiền, có thể trực tiếp đến lấy ở hiệu đổi tiền Thiên Lộc, cho dù là giao dịch lớn, cũng có thể lập ngân phiếu định mức. Ngân phiếu định mức của hiệu đổi tiền chúng ta chính là loại tiền dùng tốt nhất tại Đế Đô! Hoàn toàn có thể sử dụng như Phương Tinh.” Chương Vô Huyền nói.

La Chỉnh vuốt ve tấm lệnh bài một chút, hiệu đổi tiền Thiên Lộc trải rộng khắp toàn bộ đế quốc Phần Thiên, là hiệu đổi tiền uy tín nhất trong đế quốc. Hắn gật đầu, bỏ lệnh bài vào trong nhẫn tu di.

Sau đó, Chương Vô Cực lại lấy một hộp gấm nho nhỏ đưa cho La Chỉnh: “Đây là Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử, xin La Chỉnh huynh cất kỹ.”

La Chỉnh mở hộp gấm ra liền nhìn thấy một quyển bí tịch ố vàng rách nát.

Hai vạn năm nghìn viên Phương Tinh cũng chỉ để đổi một cuốn sách nát này. Món đầu tư này của La Chỉnh cũng coi như đủ mạo hiểm.

Quyển Luyện Khí Tông Pháp này có hữu ích với hắn hay không, chính La Chỉnh cũng chưa dám kết luận, nhưng chuyện hắn đã lên kế hoạch thì nhất định phải làm, cho dù cái giá phải trả có lớn một chút, hắn cũng phải thử.

Sau khi nhận quyển Luyện Khí Tông Pháp, đám người La Chỉnh rời khỏi khu bán đấu giá, Chương Vô Huyền còn cần ở lại rà soát vài việc cho nên không đi cùng.

Lần này đi cùng Chương Vô Huyền đến khu bán đấu giá Thiên Lộc, không chỉ giao dịch được Hỏa Hạt Tinh Hạch mà còn kiếm được số lượng lớn Phương Tinh cùng một quyển Luyện Khí Tông Pháp, chuyến đi này coi như không tệ.

Nhưng La Chỉnh cho rằng thu hoạch lớn nhất, là có được một tin tức.

Đó chính là La Chỉnh đã có được hiểu biết mới về tinh hoa nước thép, cũng chính là Thiên Diễn Tinh Hoa mà bọn họ nói đến.

Nghĩ đến bản thân có thể tinh luyện ra được Thiên Diễn Tinh Hoa từ huyền khí, trong lòng La Chỉnh không nhịn nổi kích động. Nhưng việc này cũng không thể nóng vội nên hắn vẫn kiềm chế xúc động lại. Mọi chuyện còn cần phải tính toán kỹ hơn.

Lúc này Mạc Xán và Chu Hiến vẫn còn hơi lo lắng.

Dù sao mới vừa rồi La Chỉnh đã bị Gia Cát Phong uy hiếp thẳng mặt.

Cho dù La Chỉnh phản kích không yếu thế chút nào, nhưng thực lực của Gia Cát Phong như vậy, tình trạng của La Chỉnh đang hết sức nguy hiểm.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hai người, La Chỉnh lại an ủi: “Chu Hiến, Mạc Xán, yên tâm đi. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Kẻ muốn lấy tính mạng ta không phải chỉ có một mình hắn, nhưng không phải ta vẫn đang sống sờ sờ đây sao!”

Hai người thấy bản thân La Chỉnh lạc quan như thế nên cũng không tiếp tục nghĩ nhiều.

“Chúng ta có thể đi thư giãn một chút!” La Chỉnh bỗng nhiên đề nghị. Đến Đế Đô lâu như vậy mà hắn còn chưa được đi thăm thú cho thỏa thích đâu.

“Ý hay, hôm nay huynh phát tài, kiếm được nhiều như vậy! Phải mời khách nha!” Mạc Xán cười nói.

“Được thôi, ta không quen Đế Đô cho lắm, các huynh dẫn đường, chi phí ta bao hết!” La Chỉnh gật gật đầu.

“Vậy bọn ta phải móc túi của La Chỉnh huynh một khoản lớn mới được!” Chu Hiển và Mạc Xán liếc nhau, trên mặt bỗng nhiên lộ ra điệu cười xấu xa.

Sau đó Mạc Xán không bỏ lỡ thời cơ nói: “Nhắc đến Đế Đô, nơi tiêu tiền nhanh nhất, tất nhiên là Kim Phong Tế Vũ Lâu! Nhưng chỗ đó giá cả quá đắt, chúng ta vẫn đừng nên đi thì hơn!”

“Đúng vậy, đừng đi!” Chu Hiển vội vàng phụ họa: “Quá đắt, ài...”

La Chỉnh chỉ vào hai người cười mắng: “Hai tên nhóc các huynh, muốn đi thì nói thẳng, còn sợ ta không bỏ ra được một chút tiền ấy?”

“Chỉ chờ những lời này của La Chỉnh huynh!” Mạc Xán vỗ tay một cái, nói: “Giờ chúng ta đi ngay thôi.”

Sau đó Mạc Xán đi trước dẫn đường, ba người đi dọc theo đường lớn của Đế Đô, sau đó ngừng lại trước một tòa lầu.

Sự phồn hoa của Đế Đô rất khó miêu tả thành lời.

Loại phồn hoa này thể hiện trên rất nhiều chi tiết nhỏ.

“Cả tòa Kim Phong Tế Vũ Lâu này được xây dựng từ ngọc thạch?” Nhìn tòa lầu các xanh biếc trước mắt, ánh mắt La Chỉnh lộ ra vẻ kinh ngạc, thế này cũng quá xa hoa rồi đúng không?

Mạc Xán cười khà khà hai tiếng, lại nói: “La Chỉnh huynh, ngọc thạch có tính mềm, sao có thể dùng để xây lầu các?”

“Nhưng...” La Chỉnh chỉ vào kiến trúc trước mắt nói.

“Bên ngoài tòa lâu này được ốp một lớp ngọc, nhìn qua sẽ khiến người ta tưởng là cả tòa đều làm từ ngọc thạch.” Mạc Xán giải thích.

“Thì ra là thế.” La Chỉnh gật gật đầu. Dù vậy, Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng coi như là một tác phẩm vô cùng khéo léo tinh xảo.

Ba người ngắm nghía bên ngoài một lúc, rồi mới bước lên bậc thang lát bằng ngọc thạch xanh biếc đi vào trong lâu.

Vừa mới tiến vào, ở cửa đã có tiểu nhị ăn mặc khéo léo đi tới, cúi đầu khom lưng tiếp đón.

So sánh với Chu Hiến và La Chỉnh, Mạc Xán coi như có hiểu biết trao đổi với tiểu nhị kia vài câu, ba người liền được tiểu nhị khom mình mời lên lầu hai của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Toàn bộ Kim Phong Tế Vũ Lâu được trang hoàng vô cùng cầu kỳ tinh tế, gần như là chốn xa hoa tột cùng của nhân gian, mỗi chi tiết đều được làm tới cực hạn của nó.

Bên trong khu ghế riêng, ba người La Chỉnh vừa mới ngồi xuống, Mạc Xán đã vung tay lên cười nói: “Vẫn nghe nói, được nghe Thanh Linh cô nương đàn hát một khúc cũng không uổng sống cuộc đời này, không biết hôm nay Thanh Linh cô nương có đến đây đàn hát hay không?”

“Việc này...” Tiểu nhị lộ vẻ do dự.

Thanh Linh cô nương, chính là người đứng đầu bảng của Kim Phong Tế Vũ Lâu, giá lên sân khấu đắt kinh người. Tiểu nhị của Kim Phong Tế Vũ Lâu từng tiếp đón nhiều người, thấy mấy người trước mắt mặc trường bào đệ tử màu trắng, cũng chỉ là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông,

nhìn qua cũng không giống đệ tử sĩ tộc, không biết có thể trả tiền nổi hay không?

Phải biết rằng, hàng năm đều có không ít đệ tử Thanh Vân Tông ỷ vào thân phận của mình để đến Kim Phong Tế Vũ Lô gây sự.

Mạc Xán giơ tay nhún vai cười nói với La Chính: “Đến lượt huynh rồi, La Chính huynh!”

Ngày thường La Chính rất tiết kiệm, nhưng lúc cần tiêu tiền thì cũng không hề ậm ờ.

“Nếu sợ thiếu tiền, vậy chỗ này đủ chưa?” Nói rồi, La Chính vươn tay búng một cái, từ trong nhẫn tu di rơi ra khoảng mười viên Phương Tinh.

Một viên Phương Tinh, nếu dùng cho người thường sinh hoạt, tiêu mấy đời còn chưa hết.

Mặc dù Kim Phong Tế Vũ Lô giá cao, nhưng chỗ Phương Tinh này nếu để mời đầu bảng của bọn họ đã là thừa rồi.

Tiểu nhị nhìn thấy đám Phương Tinh này, tròn mắt lập tức sáng lên, trên mặt không còn vẻ do dự, luôn mồm nói: “Xin khách quan chờ một chút! Ta mời người đến cho các vị!”

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài khu ghế riêng đã truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ, chưa nhìn thấy người đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Cút

Đó là một vị thiếu nữ mặc trang phục màu xanh, phía sau còn có bốn tiểu tỳ đi theo, trong tay nâng đàn tranh, nhị hồ, tỳ bà và các loại nhạc khí khác.

“Nô tỳ Thanh Linh, bái kiến các vị khách quan.” Thanh Linh duyên dáng đi tới, cúi người thi lễ.

Thanh Linh có dung mạo rất đẹp, mái tóc đen được khéo léo vén lên ở hai bên, lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, đôi mắt sáng có thần, cả người như chìm trong tiên khí, so với những nữ tử phong trần thì bớt đi vẻ quyến rũ dung tục.

Đây là lần đầu tiên La Chính được gặp chuyện thế này, còn Mạc Xán thì ngược lại khoát tay cười nói: “Mời Thanh Linh cô nương diễn xướng một khúc!”

Thanh Linh gật đầu, lùi lại vài bước, kéo ra một cái ghế ngồi xuống, tiếp nhận cây tỳ bà từ tiểu tỳ bên cạnh, ngón tay ngọc gảy nhẹ, môi son khẽ mở, một khúc ca nhẹ nhàng bay bổng truyền ra từ trong miệng nàng.

Âm thanh kia du dương uyển chuyển, như tiếng chim sơn ca. Từng tiếng ca lọt vào trong tai giống như một loại hưởng thụ tột cùng ở chốn nhân gian.

Vào lúc này, vài gã sai vặt cũng bắt đầu mang rượu và thức ăn lên, thấy tình cảnh này, La Chính cũng tán thán trong lòng, Kim Phong Tế Vũ Lâu quả nhiên là nơi tiêu tiền.

Nhưng Thanh Linh còn chưa hát xong một khúc, ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng nói thô lỗ.

“Thanh Linh bé nhỏ, hôm qua ông đây gọi nàng đến hầu ta, nàng nói cổ họng nàng không thoải mái, giờ lại ngồi đàn hát ở trong này. Nàng cho là Hồng Tứ Gia ta dễ gạt lắm sao?” Tiếng nói kia chưa dứt, một tên cao lớn thô lỗ mặc trường bào đen đã đi đến trước cửa, phía sau tên đó còn có vài người đi theo, đều mặc trường bào thuần một sắc đen, tất cả đều là đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông.

Mà ở bên cạnh tên cao lớn thô lỗ đó, còn có một tiểu nhị đang không ngừng khom lưng nói xin lỗi hẳn.

Thanh Linh dừng hát, nhúu mày, có vẻ vô cùng chán ghét người trước mặt này. Nàng chỉ nói: “Hồng Tứ Gia, hôm qua cổ họng ta quả thực là không thoải mái, hôm nay ta đã có khách, nếu ngài muốn nghe ta đàn hát, mời ngày khác hãy tới!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Hồng Tứ Gia, hôm nay Thanh Linh đã có khách, mời ngài qua bên này, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta còn có các hồng bài khác.” Tiểu nhị kia cúi đầu nói.

“Cút qua một bên!” Hồng Tứ Gia một cước đá tiểu nhị sang một bên: “Khách? Ông đây cũng là khách. Hôm nay ông đây muốn Thanh Linh tiếp đãi ông.” Hồng Tứ Gia kia nói xong, mắt trâu tròng lớn nhìn về phía đám La Chỉnh, thấy bọn họ mặc trường bào màu trắng, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt: “Ra là mấy tên đệ tử ngoại môn. Ta nghĩ các người sẽ ngoan ngoãn đồng ý nhường Thanh Linh cô nương cho chúng ta, đúng không?”

Sắc mặt Mạc Xán và Chu Hiến lập tức trầm xuống, nam nhân vào chốn phong nguyệt, ăn thua nhau là ở mặt mũi, nếu bọn họ thật sự nhường Thanh Linh lại thì mặt mũi không biết ném đi đâu. Nhưng đám người đối phương đều mặc trường bào đen, đều là đệ tử nội môn của Thanh Vân

Tông. Tuy không biết thuộc phong nào, nhưng dù là đệ tử nội môn phong nào thì vẫn lợi hại hơn nhiều so với đệ tử ngoại môn.

La Chỉnh ngồi ở một bên, ngược lại về mặt nhàn nhã rót một chén rượu, chậm rãi đưa lên miệng. Rượu của Kim Phong Tế Vũ Lâu vào miệng dịu nhẹ, mùi vị rất ngon, chờ hẵn uống xong chén rượu mới cười lạnh một tiếng: “Mọi việc đều phải theo thứ tự trước sau, Thanh Linh cô nương là do chúng ta mời đến, người nếu muốn nghe nàng đàn hát có thể chọn ngày khác lại đến.”

Hồng Tứ Gia và đám người đi theo hẵn vốn tưởng rằng ba tên mặc trường bào trắng trước mắt sẽ rất nghe lời. Dù sao đệ tử nội môn bọn họ vẫn luôn rất ngang tàng trước mặt đệ tử ngoại môn, không nghĩ tới thiếu niên uống rượu kia lại dám nói như vậy.

Hồng Tứ Gia nghe vậy cười nói: “Thứ tự trước sau? Đi mà nói trước sau với năm đám của ta!”

La Chỉnh nhăn mày, vươn tay nhẹ giọng nói: “Nếu đã vậy, thì mời mấy vị đây cút ra ngoài!”

Cút ra ngoài? Sắc mặt của Hồng Tứ Gia và mấy tên đệ tử mặc trường bào đen lập tức biến đổi, bọn họ đều nghi không biết mình có nghe lầm hay không.

Từ lúc nào đệ tử ngoại môn dám lớn lối trước mặt đệ tử nội môn như vậy?

“Xem ra người chính là loại chưa thấy quan tài thì chưa nhỏ lệ.” Hồng Tứ Gia siết lại năm đấm giống như cái bát sắt to, chân nguyên toàn thân ùn ùn tràn ra từ đan điền, khí thế ào ạt cuốn theo từng đợt gió lớn khiến những sợi tóc của Thanh Linh đang đứng cạnh đó bay loạn không ngừng.

“VẬY sao? Hôm nay ngươi là người thứ hai uy hiếp ta, nhưng so với người đầu tiên, ngươi chẳng qua chỉ là một tên bỏ đi mà thôi.” La Chính nhẹ nhàng ném chén rượu lên bàn, chén rượu vẫn xoay tròn trên bàn không ngừng, bóng người hắn đã hóa thành luồng gió, biến mất tại chỗ.

Gần như không ai nhìn rõ La Chính di chuyển thế nào, chờ khi mọi người lại nhìn thấy bóng dáng La Chính, hắn đã xuất hiện trước mặt Hồng Tứ Gia.

“Chát!”

Một tiếng bạt tai trong trẻo vang lên trên mặt Hồng Tứ Gia.

Hồng Tứ Gia còn chưa kịp phản ứng, chờ đến lúc hắn hiểu được mình mới bị người bạt tai, mặt mũi liền đỏ bừng lên, muốn hét lên đánh lại La Chính.

“Chát!”

Không đợi Hồng Tứ Gia làm gì, La Chính lại cho thêm một bàn tay nữa.

“Ngươi, ta muốn giết ngươi...” Hồng Tứ Gia giận dữ.

“Chát!”

La Chính tiếp tục tát, trực tiếp đánh những lời Hồng Tứ Gia muốn nói về lại trong bụng hắn.

Mấy đệ tử nội môn phía sau Hồng Tứ Gia thấy thế, sắc mặt lập tức tối sầm, nhao nhao muốn ra tay.

Nhưng không đợi bọn họ vận chân nguyên lên, ngực mỗi người đã trúng một quyền.

Một quyền của La Chỉnh mới nhìn thì hơi nhẹ tênh, nhưng dù sao cũng được thúc giục bởi chân khí Thiên Ma, nên uy lực cực lớn.

Ngực mấy người kia liền hiện ra vết quyền, sau đó bay thẳng ra ngoài, đụng nát lan can tinh xảo của lầu hai, ngã mạnh xuống đất.

Sau đó bóng dáng La Chỉnh nhoáng lên một cái, lại xuất hiện trước mặt Hồng Tứ Gia.

Hồng Tứ Gia bị La Chỉnh bạt tai đến mức thất điên bát đảo, hoàn toàn không biết mấy người định nhúng tay đã bị La Chỉnh đánh bay, giận dữ hét lên: “Các huynh đệ, lên cho ta! Xé tan xác đám đệ tử ngoại môn không biết điều này!”

La Chỉnh, Mạc Xán và Chu Hiên đều dùng ánh mắt mỉa mai nhìn hắn.

Hồng Tứ Gia lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng, hắn quay đầu lại nhìn, mấy vị huynh đệ phía sau hắn đã không thấy một mống. Lúc này mặt hắn biến sắc, ý thức được người trẻ tuổi mặc trường bào trắng trước mặt là nhân vật không dễ chọc.

Đến bây giờ mới hiểu được điều này, hiên nhiên đã muộn.

“Muốn ta giúp người cút, hay người tự cút?” La Chỉnh lạnh lùng hỏi.

“Ta... ta... Người... người...” Đầu óc Hồng Tứ Gia đã hoàn toàn không đủ dùng, ấp úng không biết nên nói cái gì.

“Uỳnh!”

La Chỉnh đạp thẳng một cước vào ngực Hồng Tứ Gia, khiến hắn lăn tròn từ cầu thang lầu hai xuống.

Sau đó La Chỉnh quay trở lại vị trí của mình, định giơ tay rót rượu thì tiểu nhị bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt nhắc bầu rượu lên rót rượu cho La

Chinh: “Khách quan, việc nhỏ như rót rượu cứ để tiểu nhân bọn ta làm là được!”

Người trong Kim Phong Tế Vũ Lâu nhìn thấy đám người Hồng Tứ Gia bị La Chinh hung hăng dạy dỗ, lúc này trong lòng cũng rất vui vẻ.

Bọn người kia ý vào việc mình là đệ tử nội môn, thường xuyên chạy ra khỏi Thanh Vân Tông đến Kim Phong Tế Vũ Lâu chơi bời.

Nếu thành thành thật thật chơi bời thì cũng thôi, nhưng đám người Hồng Tứ Gia lại đặc biệt thích cố tình gây sự, mỗi lần uống rượu đều khiến nơi này gà bay chó sủa.

Chỉ là người bình thường thì không dám chọc bọn hăn, hôm nay bọn hăn đá trúng tấm sắt, bị vị đệ tử mặc trường bào trắng này dạy dỗ một trận toí bời, cho dù là tiểu nhị hay gã sai vặt, hay là vị ca cơ đầu bảng Thanh Linh kia, trong lòng đều nghi hoặc.

Bọn họ thân ở Đế Đô, ít nhiều gì cũng từng tiếp xúc với đệ tử Thanh Vân Tông, bọn họ biết rõ chênh lệch giữa đệ tử mặc trường bào trắng và đệ tử mặc trường bào đen là thế nào.

Nhưng hôm nay, vị đệ tử mặc trường bào trắng này là sao đây?

Một người có thể dễ dàng đánh bay mấy vị đệ tử mặc trường bào đen.

Thế đạo bị đảo ngược từ lúc nào vậy?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng bọn họ đương nhiên không dám hỏi ra miệng. Dù sao La Chinh cũng đã xả giận thay bọn họ, tin rằng về sau đám người Hồng Tứ Gia cũng sẽ thành thành thật thật.

So ra, trong lòng Mạc Xán và Chu Hiển mới càng thấy khiếp sợ hơn.

Trước đó, bọn họ mới chỉ từng thấy La Chỉnh đánh bại cao thủ Tiên Thiên.

Trên Tiểu Vũ Phong, một mình La Chỉnh đấu với mấy người của Thốc Thứ Phong, cuối cùng còn đánh lại Liễu Tồn Thế đã tiến vào Tiên Thiên Cảnh.

Nhưng khi đó La Chỉnh cũng mất rất nhiều công sức mới đánh bại được Liễu Tồn Thế.

Còn hôm nay, đối mặt với vài tên đệ tử nội môn, La Chỉnh lại có thể thắng nhẹ nhàng như thế.

Những đệ tử nội môn này đều là cao thủ Tiên Thiên, nhưng trước mặt La Chỉnh lại gần như không thể đánh trả.

Chẳng lẽ chỉ mới mấy ngày, thực lực của La Chỉnh lại tăng vọt?

Mạc Xán và Chu Hiến nhìn nhau, tựa như cùng nghĩ tới điều gì đó, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Nếu La Chỉnh tiếp tục tăng tiến với tốc độ này thì sẽ khủng bố đến cỡ nào?

Trên thực tế, từ Luyện Tủy Cảnh bước vào Nửa Bước Tiên Thiên, thực lực của La Chỉnh cũng không tăng mạnh như vậy.

Nguyên nhân mấu chốt là do chân khí trong cơ thể La Chỉnh đã chuyển hóa từ chân khí Tử Đan thành chân khí Thiên Ma.

Phải biết rằng Tử Đan Quyền cùng lắm chỉ là một quyền công pháp huyền giai mà thôi, còn Thiên Ma Thần Quyền lại là công pháp thánh giai, hai công pháp này khác nhau như trời với đất.

Mạc Xán và Chu Hiển cũng chỉ có thể than thở một tiếng trong bụng. Bọn họ cũng là đệ tử ngoại môn nhưng tốc độ tiến cảnh lại như ốc sên, giữa người với người sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Sau khi ca cơ Thanh Linh hát mấy khúc, bên này rượu cũng đã qua ba vòng, đồ ăn qua đủ năm vị.

La Chỉnh trả tiền rượu nước, lại nhìn nhìn ca cơ tên Thanh Linh kia, lấy ra hai viên Phương Tinh xem như phần thưởng.

Không nghĩ tới Thanh Linh lại từ chối, chỉ nói: “Công tử đã trả tiền rồi, thưởng này quá nhiều, ta không thể nhận.”

La Chỉnh gật gật đầu, không nói gì thêm. Nữ tử này dáng vẻ quốc sắc thiên hương, lại lưu lạc chốn ca hát mua vui, chỉ có thể coi như hồng nhan bạc mệnh, nhưng La Chỉnh cũng không phải chúa cứu thế, không giúp được gì.

Sau khi ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, cũng nên trở về Thanh Vân Tông.

La Chỉnh bảo Chu Hiển và Mạc Xán về Thanh Vân Tông trước, còn hắn thì đi về hướng ngược lại.

Trước khi trở về Thanh Vân Tông, hắn còn có chuyện phải làm.

Để cứu La Yên, La Chỉnh thiếu thốn điểm tích lũy của Thanh Vân Tông hơn bất kỳ kẻ nào.

Mà Phương Tinh lại có thể đổi lấy điểm tích lũy.

Hai trăm vạn viên Phương Tinh có thể đổi đủ một trăm vạn điểm tích lũy.

Hiện tại La Chỉnh lại có phương pháp kiếm tiền, thế này thì bảo hẳn làm sao có thể kiềm nén, không đi thử nghiệm?

Qua hỏi thăm, La Chỉnh liền tìm được phố chợ lớn nhất Đế Đô.

Dọc theo hai bên phố chợ này liền nhìn thấy từng tòa kiến trúc trùng trùng, nào là Thanh Vân Đan Phường, Kim Đan Các, Vạn Bảo Lâu... đủ loại cửa hàng cần gì cũng có.

La Chỉnh đi dạo một vòng, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng tên Thiên Cơ Các.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mua Trộn

Thiên Cơ Các xem như là cửa hàng lớn nhất trên phố.

Tuy La Chỉnh biết rõ bảo vật, binh khí tinh phẩm thật sự chưa chắc đã xuất hiện trong cửa hàng lớn. Nhưng mục tiêu của La Chỉnh lần này lại không phải những tinh phẩm linh khí kia.

Hôm nay La Chỉnh chỉ muốn mua huyền khí.

Thiên Cơ Các này lớn như vậy, hẳn là dự trữ không ít huyền khí.

Tiến vào trong Thiên Cơ Các liền thấy đủ loại vũ khí đập vào mắt.

Một chiếc rìu to lớn màu vàng, một thanh trường thương màu xanh biếc, một thanh kiếm lớn mà bề mặt như có máu tươi không ngừng lưu chuyển, muôn hình vạn trạng.

La Chỉnh nhìn lướt qua những binh khí đó, tất cả đều thống nhất là huyền khí hạ phẩm.

Việc buôn bán của Thiên Cơ Các vô cùng tốt nên không ít người qua lại bên trong, mấy chục gã sai vặt mặc áo vàng đang vội trước vội sau chào hỏi khách khứa.

La Chỉnh xem lâu như vậy, muốn tìm người hỏi một chút, nhưng lại không có gã sai vặt nào lại đây.

Ước chừng những gã sai vặt đó thấy La Chỉnh mặc đồ của đệ tử ngoại môn cho nên không có hứng thú với hắn. Những người làm việc trong các

cửa hàng trên phố chợ đều rất rõ ràng, đa số đệ tử ngoại môn đều mới vào Thanh Vân Tông, cho dù được Thanh Vân Tông phân phát một chút phúc lợi cũng đều phải dùng cho tu luyện, trong tay căn bản không có tiền.

Đợi một lúc lâu, một gã sai vặt rảnh được một lúc, thấy bộ dáng của La Chỉnh thì mới có chút không tình nguyện đi đến tiếp đón.

“Khách quan, người muốn chọn binh khí gì? Thiên Cơ Các chúng ta thứ gì cũng có, chỉ cần là binh khí người muốn, đều có thể tìm được.” Lời này ước chừng gã sai vặt phải nói đến trên trăm lần một ngày, nên nói ra vô cùng trôi chảy.

La Chỉnh gật gật đầu, nhìn những binh khí kia nói: “Ta thấy ở đây đều là huyền khí hạ phẩm, không biết huyền khí thượng phẩm được đặt ở đâu?”

“Huyền khí thượng phẩm?” Gã sai vặt sửng sốt, đánh giá La Chỉnh từ trên xuống dưới.

Gã sai vặt này cũng thuộc loại thông minh, không có tật xấu mắt chó mà khinh người, tuy hẳn đoán phần nhiều là La Chỉnh không mua nổi huyền khí thượng phẩm, nhưng hẳn cũng rõ, trong Đế Đô có một số đệ tử sĩ tộc thích giả nghèo, vị trước mắt cũng chưa chắc không mua nổi.

Vì thế gã sai vặt kia thận trọng thu lại vẻ không kiên nhẫn trên mặt, đồng thời đổi sang khuôn mặt ân cần tươi cười: “Huyền khí thượng phẩm không bày ở khu vực này, nếu khách quan muốn chọn, có thể đi theo ta.”

La Chỉnh gật đầu rồi đi theo gã sai vặt tiến vào sâu bên trong Thiên Cơ Các.

Không gian bên trong Thiên Cơ Các cực lớn, đi một vòng lớn, binh khí bày hai bên dần dần từ huyền khí hạ phẩm chuyển sang huyền khí trung phẩm, tiếp đó lại từ huyền khí trung phẩm chuyển sang huyền khí thượng phẩm.

“Đây là huyền khí thượng phẩm của Thiên Cơ Các chúng ta, mỗi món đều là tinh phẩm trong huyền khí!” Gã sai vật giới thiệu.

La Chỉnh nhìn quét qua trên giá một lần, đúng như gã sai vật nói, những huyền khí này đều là thượng phẩm, nhưng có phải tinh phẩm hay không thì còn phải bàn lại.

Cùng là huyền khí thượng phẩm, nhưng trong đó cũng có chênh lệch rất lớn.

Giống như huyền khí thượng phẩm mà La Chỉnh đoạt từ Tà Lang, cơ bản chỉ có thể luyện chế ra năm đến sáu giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Nhưng hai cây đoản kích trong tay Hắc Bạch Song Sát, không ngờ lại luyện ra mười lăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Với quan sát của La Chỉnh, những huyền khí thượng phẩm trước mắt này còn lâu mới đạt được tiêu chuẩn tinh phẩm.

Những huyền khí này tất nhiên không đạt được tiêu chuẩn tinh phẩm, nhưng một món huyền khí thượng phẩm luyện chế ra năm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, La Chỉnh đã vô cùng thỏa mãn.

“Ở đây của người có tổng cộng bao nhiêu món huyền khí thượng phẩm?” La Chỉnh hỏi.

Nghe được câu hỏi này của La Chỉnh, gã sai vật có chút nghi hoặc, người này chỉ muốn mua một món huyền khí thôi mà, vì sao phải quan tâm đến số lượng huyền khí thượng phẩm của Thiên Cơ Các?

Nhưng gã sai vật vẫn kiên nhẫn, lấy ra một quyển ghi chép rồi nói: “Trong Thiên Cơ Các chúng ta, huyền khí thượng phẩm loại kiếm là ba mươi hai món, loại chùy là mười tám món, loại đao là hai mươi sáu món,

những loại khác còn có chừng hơn một trăm món, tổng cộng lại là hai trăm hai mươi ba món.”

La Chỉnh khẽ gật đầu.

Tuy rằng giá cả của huyền khí thượng phẩm cũng không giống nhau, nhưng tính bình quân, mỗi món huyền khí thượng phẩm có thể bán với giá một trăm viên Phương Tinh.

“Vậy khách quan, ngài lựa chọn món nào?” Gã sai vật hỏi, hắn cảm thấy chính mình đã rất kiên nhẫn.

“Hai trăm hai mươi ba món huyền khí thượng phẩm, ta mua hết.” La Chỉnh bỗng nhiên thản nhiên nói.

“Cái gì?” Gã sai vật sửng sốt, cho là mình nghe lầm.

Tiền lương mỗi tháng của sai vật đều khá thấp, trong đó một phần tiền lương được lấy từ doanh thu của huyền khí mà bọn họ bán được.

Cho nên, bọn họ tất nhiên hy vọng bán được càng nhiều càng tốt.

Nhưng người bình thường tiến vào Thiên Cơ Các, nhiều nhất chỉ mua một hai món huyền khí, hiếm có ai mua tới ba, bốn món.

Nhưng vị thiếu niên trước mặt này, vừa mở miệng đã muốn mua toàn bộ huyền khí, đây là khái niệm gì?

“Khách quan, đừng nói chuyện đùa kiểu này chứ... Người có biết muốn mua hết chỗ huyền khí thượng phẩm này cần bao nhiêu tiền không?” Sắc mặt gã sai vật dần dần trở nên có chút khó coi, xem ra hôm nay gặp phải kẻ điên.

“Cứ tính bình quân theo một trăm viên Phương Tinh, ước chừng cần hơn hai vạn Phương Tinh, ta nói đúng không?” La Chỉnh mỉm cười.

Hơn hai vạn Phương Tinh... Cho dù đối với Thiên Cơ Các thì cũng là một giao dịch tương đối khổng lồ.

Mặc dù Thiên Cơ Các nhiều khách hàng, nhưng phần lớn đều mua huyền khí hạ phẩm và huyền khí trung phẩm, số tiền giao dịch một tháng chỉ sợ cũng chỉ trong khoảng hơn một vạn Phương Tinh mà thôi.

“Hơn hai vạn Phương Tinh, người cho là ai cũng có thể trả? Đi đi đi, đùa ông đây à, người đi qua một bên cho ta!” Gã sai vật lập tức nổi giận. Hắn thấy La Chính không có ai phục vụ nên mới chủ động đi đến, không nghĩ tới đụng phải kẻ điên, mở miệng liền muốn bao hết huyền khí thượng phẩm.

“Thế nào? Người không làm chủ được? Nếu người không làm chủ được, ta có thể đi tìm người khác.” La Chính vừa thản nhiên nói, vừa vươn tay lấy một bảo kiếm ra quan sát.

“Người thích tìm ai thì tìm!” Gã sai vật xụ mặt, quay đầu bỏ đi.

Khóe miệng La Chính nhếch lên một nụ cười, không chút hoang mang đi đến cuối quầy hàng, nơi đó có một vị trung niên mặc đồ nâu đang kiểm kê.

“Người là người phụ trách nơi này?” La Chính hỏi.

Người trung niên kia ngẩng đầu lên, liếc nhìn La Chính một cái hỏi: “Người có chuyện gì?”

Lúc này La Chính trực tiếp đưa tấm lệnh bài mà Chương Vô Huyền cho hắn ra, sau đó nói: “Ta muốn mua huyền khí thượng phẩm.”

Người trung niên nhìn La Chính mặc trường bào trắng, vốn không để La Chính vào mắt, dạo này buôn bán cũng cần xem quần áo để phân rõ khách hàng của mình.

Nhưng khi người trung niên này nhìn thấy lệnh bài trong tay La Chỉnh, vẻ mặt lập tức biến đổi.

Người trung niên biết tấm lệnh bài kia, hẳn thậm chí còn hiểu biết hơn so với La Chỉnh.

Lệnh bài của “Hiệu đối tiền Thiên Lộc” tổng cộng có bốn loại màu sắc: tím, trắng, xanh, vàng.

Trong đó màu tím là loại bình thường nhất, mà màu vàng là màu tôn quý nhất.

Tấm lệnh bài trong tay La Chỉnh chính là loại lệnh bài tôn quý nhất kia.

Mặc dù bên trong lệnh bài kia không có Phương Tinh, nhưng lại có thể đổi được một vạn Phương Tinh ở bất kỳ chi nhánh hiệu đối tiền Thiên Lộc nào.

Số lệnh bài màu vàng này, theo hiểu biết của người trung niên kia thì không vượt qua một ngàn.

Người trung niên trong nháy mắt liền ý thức được mình đã gặp khách hàng lớn, khuôn mặt của hắn lập tức như được tắm trong gió xuân. Hắn đi từ sau quầy ra, khách khí nói: “Vị bằng hữu này, người muốn mua những gì? Nơi này của chúng ta ngoại trừ huyền khí, trên lầu hai còn có bán vài món linh khí, ta có thể đưa người đi xem!”

“Không cần.” La Chỉnh quay đầu lại chỉ vào một loạt huyền khí thượng phẩm nói: “Ta chỉ mua chút huyền khí thượng phẩm thôi.”

“A!” Trong mắt người trung niên lóe ra một chút thất vọng khó phát hiện, dù sao một khách hàng lớn cầm lệnh bài màu vàng trong tay lại chỉ mua huyền khí thượng phẩm, nên trong lòng hơi thất vọng. Nhưng hắn lại

không dám biểu lộ trước mặt La Chỉnh, dù sao tuyệt đối không thể đắc tội khách hàng như vậy, nói không chừng sau này có thể mang đến cuộc làm ăn lớn.

“Không biết ngài chọn trúng món huyền khí thượng phẩm nào?”

“Cái này, cái này, còn có cái này.” La Chỉnh vươn tay chỉ chỉ.

“Quý khách muốn ba món huyền khí thượng phẩm này? Vậy ta cho người bọc lại giúp ngài.” Người trung niên nói.

“Không phải. Ngoại trừ ba món này, còn lại hai trăm hai mươi món huyền khí thượng phẩm cho tròn số, ta mua hết.” La Chỉnh cười nói.

“...”

Người trung niên đứng đó hồi lâu không phun ra được câu nào.

Làm chương quầy ở Thiên Cơ Các nhiều năm như vậy, dạng khách hàng gì mà hãn chưa từng thấy qua?

Nhưng người mua đồ kiểu này, hãn thật sự là lần đầu tiên thấy.

“Không phải ngài đang nói đùa đấy chứ?” Người trung niên thật cẩn thận hỏi, nếu không phải hãn đã nhìn thấy lệnh bài hiệu đối tiền Thiên Lộc của La Chỉnh, lúc này chỉ sợ đã sớm cho người đuổi La Chỉnh ra ngoài.

Nhưng người trung niên biết rất rõ, người trước mắt này, hoàn toàn có đủ tài lực để mua hết hai trăm hai mươi món huyền khí thượng phẩm.

“Ta không đùa, một lần mua nhiều như vậy, người có thể chiết khấu cho ta không?” La Chỉnh hỏi.

“Chiết khấu! Đương nhiên phải chiết khấu!” Nghe được giọng điệu khẳng định của La Chỉnh, chương quầy trung niên giờ phút này đã tin La

Chinh thật sự muốn mua hết hai trăm hai mươi món huyền khí, cho dù hăn không cũng rõ La Chinh mua nhiều như vậy để làm gì.

“Tiểu nhị, lại đây hết cho ta!” Chương quỳ trung niên hét to một tiếng, không ít người đi lại đây.

Chờ bảy tám gã sai vặt lại đây, chương quỳ trung niên mới lên tiếng: “Giúp vị khách quý kia bọc lại hết chỗ huyền khí thượng phẩm này!”

Những gã sai vặt kia sau khi nghe lệnh, liền sôi nổi bắt đầu làm việc, lấy từng món huyền khí thượng phẩm xuống.

Mà gã sai vặt lúc trước cũng ở trong đám đó, khi hăn nghe được chương quỳ yêu cầu bọc tất cả huyền khí thượng phẩm lại, sắc mặt lập tức liền trở nên vô cùng khó coi...

Giờ phút này gã sai vặt đã triệt để hối hận.

Hăn vốn tưởng rằng La Chinh là người điên cố ý đùa giỡn hăn, nào có nghĩ đến, La Chinh thật sự mua hết tất cả huyền khí thượng phẩm...

Tiền lương của hăn, phần lớn đều đến từ số phần trăm trích ra từ số huyền khí hăn bán được.

Phần trăm trích ra từ một món huyền khí thượng phẩm tương đương với mấy tháng tiền lương của hăn.

Nếu một mạch bán ra được hơn hai trăm món huyền khí, thì phần trăm trích ra cũng đủ để cho hăn cả đời không cần làm việc!

Nhưng vừa rồi hăn lại dùng thái độ gì đối xử với người ta?

Nghĩ đến đây, trong miệng gã sai vặt đầy vị chua xót, ngoại trừ việc thăm mắng mình một câu đáng đời, thì còn cách gì khác đâu?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Dung Luyện

Hơn hai trăm món huyền khí được đặt chĩnh chĩnh tề tề cùng một chỗ.

Chưởng quầy trung niên cầm một cái bàn tính kim loại trên tay, ngón tay gảy loạn không ngừng, tạo thành tiếng vang lách ca lách cách.

“Tổng cộng hai trăm hai mươi món huyền khí. Chỗ huyền khí này có phân giá cao thấp, ta cứ chia đều một huyền khí là một trăm viên Phương Tinh mà tính, thì tổng cộng là hai vạn hai nghìn viên Phương Tinh.” Chưởng quầy trung niên tính xong, lại nói với La Chính: “Ngài mua một lúc nhiều như vậy, Thiên Cơ Các chúng ta theo lý sẽ chiết khấu cho ngài mười phần trăm. Dựa theo đó làm tròn số, sẽ thu của ngài hai vạn viên Phương Tinh, ngài xem giá này đã hài lòng chưa?”

Ưu đãi mười phần trăm, cũng không tệ lắm. La Chính gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó La Chính đi cùng chưởng quầy trung niên ra khỏi Thiên Cơ Các, tiếp đó tìm được một cửa hiệu đối tiền Thiên Lộc nằm trong một góc của khu phố chợ.

La Chính vào hiệu đối tiền Thiên Lộc, lấy miếng lệnh bài màu vàng ra, thái độ người trong cửa hiệu cũng lập tức thay đổi. Người trong hiệu đối tiền Thiên Lộc đều hiểu rất rõ, người giữ loại lệnh bài màu vàng này không giàu có thì cũng có thân phận cao quý, bọn họ tất nhiên phải tiếp đãi thật cẩn thận.

Sau đó hiệu đối tiền Thiên Lộc lập tức viết một tờ ngân phiếu định mức hai vạn viên Phương Tinh đưa cho La Chỉnh. La Chỉnh lại giao qua tay cho chương quỳ trung niên.

Như vậy vụ làm ăn này mới xem như hoàn thành.

Người đàn ông trung niên cố nén hưng phấn trong lòng. Tuy hẳn ở Thiên Cơ Các cần cù nhiều năm, leo lên được cái chức chương quỳ, nhưng lúc này bán đi được một số lượng lớn huyền khí thượng phẩm như thế, cũng đủ khiến hẳn có được một khoản thu xa xỉ.

Trở lại Thiên Cơ Các, La Chỉnh liền dùng nhãn tu di thu lại đồng huyền khí trước mắt.

Không gian trong nhãn tu di không lớn, thu hết hơn hai trăm món huyền khí thượng phẩm vào trong đó thì gần như đã sử dụng hết tất cả không gian bên trong.

Sau đó La Chỉnh liền rời đi.

Chờ sau khi La Chỉnh rời khỏi, một vị lão nhân với chòm râu dê đi từ lầu hai xuống, nói với chương quỳ trung niên: “Người nói vị đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông này, mua một lúc nhiều huyền khí như vậy để làm gì?”

Chương quỳ trung niên cũng không thể hiểu nổi, chỉ có thể suy đoán và nói: “Chẳng lẽ thiếu niên này mua nhiều huyền khí thượng phẩm như vậy để đem lên phân phát trong Thanh Vân Tông?”

Lão nhân lắc đầu, hiển nhiên không hài lòng với đáp án này.

Chuyện này, có lẽ cả đời bọn họ cũng không thể đoán được.

Lúc La Chỉnh trở lại Thanh Vân Tông, trèo lên được Tiểu Vũ Phong thì đã là đêm khuya.

Vào phòng mình, trong mắt La Chỉnh lập tức hiện lên vẻ hưng phấn.

Hai trăm hai mươi món huyền khí, dựa theo tỷ lệ một món huyền khí thượng phẩm có thể luyện ra năm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa mà tính, vậy hẳn có thể luyện ra được đến một ngàn một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, nếu cho Thanh Long hấp thu thì cũng đủ để thắp sáng hơn hai trăm miếng vảy rồng rồi!

Hiện tại La Chỉnh mới chỉ thắp sáng bảy miếng vảy rồng mà đã khiến thực lực hắn vượt xa người cùng cấp. Nếu thắp sáng hơn hai trăm miếng vảy liền một lúc, vậy sức mạnh của hắn sẽ gia tăng tới một mức độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng La Chỉnh cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Hắn tất nhiên sẽ không đổ hết tất cả Thiên Diễn Tinh Hoa vào miệng Thanh Long kia.

Nghĩ đến giá cả của Thiên Diễn Tinh Hoa, La Chỉnh cũng cảm thấy nóng lòng.

Năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa có thể bán đấu giá được mười hai vạn, vậy năm trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa chẳng phải là có thể bán đấu giá được một trăm hai mươi vạn Phương Tinh sao?

Đương nhiên, La Chỉnh cũng hiểu rõ đạo lý vật quý vì hiếm.

Nếu hắn đem bán số lượng lớn Thiên Diễn Tinh Hoa trong cùng một lần, vậy số lượng Thiên Diễn Tinh Hoa trên thị trường quá nhiều, tất nhiên

sẽ không còn cái giá này nữa. Cho nên nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, hẳn cần phải chia thành từng đợt mà bán.

Trước mắt, La Chỉnh vẫn phải luyện hóa hết số huyền khí thượng phẩm trong nhẫn tu di trước đã.

Nói là làm, La Chỉnh liền lấy một món huyền khí thượng phẩm ra khỏi nhẫn tu di, đó là một đôi đoản kiếm màu xanh.

La Chỉnh đặt đôi đoản kiếm màu xanh này ở trước mặt, sau đó kết nối với lò luyện to lớn trong đầu. Một luồng Hắc Hỏa đã lâu không thấy, lúc này giống như một chú chim nhỏ vui sướng chột lóe lên rồi bay ra từ trong đầu hẳn, hướng về phía đôi đoản kiếm màu xanh kia.

“Xèo xèo...”

Ngay lập tức, đôi đoản kiếm màu xanh đã biến mất trước mặt La Chỉnh, hóa thành bảy giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, trôi nổi ở trước mặt hẳn.

Ngay lúc Hắc Hỏa muốn cuốn Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong đầu, trong tay La Chỉnh liền xuất hiện một cái bình, sau đó La Chỉnh nhanh tay thu lấy Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong bình trước Hắc Hỏa.

Hắc Hỏa giống như có linh trí, bay vòng quanh La Chỉnh vài vòng, giống như đang kháng nghị loại hành vi này của La Chỉnh.

Thấy thế, ngón tay La Chỉnh lại chạm nhẹ lên nhẫn tu di, lấy ra tiếp một cái búa lớn màu vàng kim.

Hắc Hỏa theo lệ cũ lại cuốn về phía cây búa.

Cây búa màu vàng này là vũ khí thuộc loại tốt và có giá bán cao trong hơn hai trăm món huyền khí thượng phẩm, La Chỉnh vốn cho là nó có thể luyện ra nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa hơn.

Dù sao một đôi đoàn kiếm lúc trước cũng đã luyện được bảy giọt, cây búa màu vàng này hẳn là sẽ không kém hơn so với đôi đoàn kiếm kia.

Nhưng ngoài dự kiến của La Chỉnh, cây búa này cuối cùng chỉ luyện ra được ba giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Trong một món huyền khí thượng phẩm có thể ẩn chứa bao nhiêu giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, giờ La Chỉnh cũng có chút khó nắm bắt.

May là phẩm chất của đám huyền khí thượng phẩm này không đồng đều, có xấu cũng có tốt.

Một món huyền khí thượng phẩm có thể luyện ra nhiều nhất là chín giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, mà ít nhất lại chỉ có hai giọt.

Nói chung, chia đều ra thì một món huyền khí thượng phẩm có thể luyện ra năm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, điều này vẫn nằm trong dự tính của La Chỉnh.

Ước chừng mất một đêm.

La Chỉnh lợi dụng ngọn lửa Hắc Hỏa cường hãn, luyện hóa hơn trăm món huyền khí thượng phẩm, tổng cộng có được hơn năm trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Bận rộn từ đêm khuya đến sáng sớm, Hắc Hỏa vốn dĩ vô cùng năng động, lúc này dường như cũng có chút ỉu xìu, tốc độ bay lượn không còn nhanh nhẹn như lúc trước, giờ nó đang trôi lơ lửng trước mặt La Chỉnh.

Hắc Hỏa này tựa hồ cũng biết mệt mỏi.

Nhìn thấy vậy, La Chỉnh cũng có chút không đành lòng, nên dừng việc luyện hóa lại.

Đồng thời La Chỉnh lấy ra hai trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa từ trong bình ném cho Hắc Hỏa.

Hắc Hỏa kia giống cứ như con chó nhỏ người thấy hơi xương, bộ dáng vốn đang uể oải ỉu xìu bay biến đi đâu hết. Nó lập tức cuốn lấy toàn bộ hai trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa mà La Chỉnh vừa tách ra, sau đó bay trở về trong đầu La Chỉnh.

Chỉ sau một hơi thở, hai trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa liền bị rót vào trong miệng Thanh Long trên lò luyện.

Sau đó một miếng vảy rồng được thả sáng lên, tỏa ra ánh sáng xanh biếc trong suốt.

Tiếp đó, từng miếng vảy rồng bắt đầu nối tiếp nhau mà sáng lên.

Chỉ chốc lát sau, trên người Thanh Long đã có bốn mươi miếng vảy rồng phát sáng!

Cộng thêm số vảy trước đây La Chỉnh đã thả sáng, tổng cộng đã có bốn mươi bảy miếng vảy rồng sáng lên.

Những miếng vảy đó nằm song song ở cùng một chỗ, khi quan sát ở trong đầu sẽ thấy chúng tạo thành một mảng nhỏ, nhìn có vẻ vô cùng tráng lệ!

Nhìn thấy một mảng ánh sáng màu xanh lục kia, trong lòng La Chỉnh cũng hơi hơi kích động. Nếu mượn dùng hết sức mạnh của bốn mươi bảy miếng vảy rồng trong cùng một lượt, cộng thêm sức mạnh của bản thân, vậy hẳn có thể đạt tới trình độ nào?

Hiện tại cho dù La Chỉnh bị Thúc Thiên Hoàn của Liễu Tồn Thế trói buộc hoàn toàn, chỉ sợ hẳn cũng có thể dùng sức mạnh để thoát ra!

Nếu một quyền của hắc đánh vào những kẻ mới bước vào Tiên Thiên Cảnh, có lẽ bọn họ sẽ bị đánh thành bột mịn.

Một đêm đã luyện hóa được hơn trăm món huyền khí thượng phẩm, La Chỉnh tạm thời ngừng lại. Dù sao Hắc Hỏa cũng đã hơi suy yếu, tạm thời cho nó nghỉ ngơi vài ngày.

Mấy ngày này, La Chỉnh thi thoảng mới ra ngoài, phần lớn thời gian đều tu luyện ở trong phòng.

Số huyền khí thượng phẩm mua từ Thiên Cơ Các đều đã bị La Chỉnh luyện hóa hết. Hắc rút một nửa số Thiên Diễn Tinh Hoa luyện được vào miệng Thanh Long, tổng cộng đã thấp sáng lên được hơn trăm miếng vảy rồng.

Trên tay La Chỉnh còn dư lại hơn sáu trăm giọt, hắc định để bán.

Nhưng lúc này trong lòng La Chỉnh còn có một ít băn khoăn.

Nhớ lại trong hội đấu giá, chỉ là năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa mà đã dẫn đến oanh động và tranh đoạt lớn như vậy. Nếu hắc đem bán liền một lúc sáu trăm giọt, liệu có chuốc phiền toái vào người không?

Tục ngữ nói rất đúng, thất phu vô tội hoài bích có tội(1). Khi không có thực lực tuyệt đối mà trên người La Chỉnh lại mang theo nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, nếu bị kẻ khác biết được, chỉ sợ sẽ mang đến họa sát thân.

Mặc dù La Chỉnh cho rằng Chương Vô Huyền đáng tin, hắc thậm chí có thể trực tiếp giao Thiên Diễn Tinh Hoa cho Chương Vô Huyền, nhưng Chương Gia cũng không phải do một mình Chương Vô Huyền làm chủ, nếu người ta muốn có càng nhiều thì sẽ lần theo nguồn cung để tìm tới hắc, đến lúc đó nghĩ thôi cũng thấy phiền toái.

Cho nên chuyện bán đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa còn cần tính toán kỹ hơn.

Đã nhiều ngày trên Tiểu Vũ Phong sóng yên gió lặng, các đệ tử cũng đều đang khắc khổ tu luyện, thể ngộ.

La Chỉnh cũng không ngoại lệ.

Công pháp thánh giai Thiên Ma Thần Quyền có uy lực cường hãn, nhưng cũng đặc biệt khó luyện.

Mặt trời mọc từ phía Đông mang theo những tia nắng đầu tiên, La Chỉnh vận chuyển tâm pháp, đánh từng quyền vào không khí.

Sau khi tiêu hao hết chân khí Thiên Ma trong cơ thể, La Chỉnh mới ngồi tại chỗ, vận chuyển tâm pháp Tử Đàn Quyền, tu luyện ra chân khí Tử Đàn. Sau đó hẩn lợi dụng đặc tính của chân khí Thiên Ma để nó cắn nuốt chân khí Tử Đàn, nhanh chóng bổ sung chân khí Thiên Ma.

Tuy rằng Thiên Ma Thần Quyền rất khó tu luyện, nhưng sau khi La Chỉnh không ngừng luyện tập, đến giờ cũng dần thông thạo.

Không chỉ luyện thuần thục chiêu thứ nhất Ma Động Thiên Hạ, hẩn còn nắm giữ thêm được chiêu thứ hai: Vạn Ma Dững Động.

Chiêu thứ hai tuy rằng không có uy lực to lớn giống như Ma Động Thiên Hạ, nhưng một lần lại có thể công kích nhiều mục tiêu, vô cùng hiệu quả khi đối mặt với kẻ địch có số lượng đông đảo.

Ngay lúc La Chỉnh còn đang một mình luyện tập ở trong một góc của Tiểu Vũ Phong, trên sườn núi bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông rung.

“Tiếng chuông này là muốn triệu tập tất cả đệ tử ngoại môn, không biết là có chuyện gì?” La Chỉnh đứng trên vách đá nhìn về chỗ sườn núi.

Không ít đệ tử nối đuôi nhau mà ra, tụ tập về phía quảng trường trên núi, La Chỉnh cũng dừng việc tu luyện, nhảy xuống khỏi vách đá, chạy về phía quảng trường.

Trên quảng trường, dường như tất cả đệ tử ngoại môn đều đã tụ tập tại đây.

Tô Linh Vận mặc bộ đồ màu lam nhạt đang đứng sừng sững giữa quảng trường, mà bên cạnh Tô Linh Vận, còn có vật to lớn.

Nhưng giờ phút này, nó bị một tấm vải màu vàng phủ kín bùa chú che kín, đệ tử ngoại môn không thấy được trong đó rốt cuộc là có thứ gì.

(1)thất phu vô tội, hoài bích có tội: Kẻ không biết không có tội, nhưng chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,... cũng có thể mang đến tai họa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trảm Yêu

Tất cả đệ tử ngoại môn đều lộ ra vẻ tò mò.

Tô đạo sư rung chuông triệu tập đông đảo đệ tử ngoại môn đến, rốt cuộc là có việc gì?

Ước chừng hơn một khắc sau, tất cả đệ tử ngoại môn còn ở lại Tiểu Vũ Phong đều đến.

Ánh mắt Tô Linh Vận quét qua đám người, rất nhanh liền phát hiện La Chính đứng ở phía sau, sau đó nàng mới nói từ tốn: “Hôm nay ta triệu tập tất cả lại đây, là muốn tuyên bố một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì vậy nhỉ?”

“Xem ra là nhiệm vụ rất quan trọng, nếu không sẽ không cố ý triệu tập như thế.”

“Bình thường không phải nhiệm vụ là do cá nhân tự đi nhận sao? Vì sao còn phải triệu tập?”

Đông đảo đệ tử ngoại môn đều nghi hoặc khó hiểu, nghị luận sôi nổi.

Tô Linh Vận cũng chưa nói gì, chờ mọi người thảo luận xong mới nói tiếp: “Nhiệm vụ này là trảm yêu!”

“Yêu?”

“Trảm yêu? Không phải chứ!”

“Muốn cho đệ tử ngoại môn đi trăm yêu, đây không phải là đi chịu chết hay sao?”

Nhắc tới trăm yêu, liền không thể không nói đến trừ ma.

Rất nhiều võ giả của vương triều Phần Thiên từ khi vừa bước vào con đường võ đạo đã thường xuyên được nghe một câu, đó chính là “Trăm yêu trừ ma”.

Nhưng ai có thể nghĩ đến mấy trăm năm sau, yêu vẫn cần trăm, nhưng ma đã không cần trừ.

Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc là ba chủng tộc lớn cùng tồn tại trên đại lục.

Ba chủng tộc này đã có rất nhiều mẫu thuẫn với nhau, sau đó dẫn tới những cuộc chiến tranh, giết chóc liên miên, không có kết thúc.

Trong ngàn vạn năm chiến đấu, Nhân tộc và Ma tộc dần dần suy thoái, mà Yêu tộc lại ngày càng phát triển lớn mạnh, có xu thế muốn thôn tước cả Nhân tộc và Ma tộc.

Hai tộc Nhân và Ma tất nhiên sẽ không chịu ngồi chờ chết, kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh, rơi vào đường cùng, Nhân tộc và Ma tộc lựa chọn kết minh.

Đó cũng là lý do vì sao Ma tộc lại gả Thích công chúa của họ đến vương triều Phần Thiên để thông hôn.

Đây cũng là lý do Vân Mộng Quân của Phần Thiên Cung cũng dùng hình thức thông hôn, gả tới Ma tộc xa xôi.

Đến đây, Yêu tộc đã thành kẻ địch chung của Ma tộc và con người.

“Nhiệm vụ trăm yêu lần này không phải là bắt các người lên chiến trường Tu La, chỉ là cho các người đi đến rừng rậm Thương Khung để tiến hành thử luyện trước! Thử luyện trăm yêu! Ba mươi ba phong của Thanh Vân, mỗi phong đều sẽ phái ra năm đệ tử nội môn, năm đệ tử ngoại môn!” Tô Linh Vận tạm dừng một chút, lại lập tức nói tiếp: “Trăm yêu là sứ mệnh bắt buộc của đệ tử Thanh Vân Tông chúng ta, nếu sống sót vượt qua lần thử luyện này, đối với các người mà nói là một loại tôi luyện. Đồng thời ba người trăm được nhiều yêu nhất trong cuộc thử luyện, sẽ giành được một linh khí trung phẩm!”

“Linh khí trung phẩm!”

Nghe đến mấy chữ này, trong mắt rất nhiều đệ tử ngoại môn đều toát ra vẻ nhiệt tình.

Đừng nói linh khí trung phẩm, cho dù là huyền khí thượng phẩm thì đối với đệ tử ngoại môn cũng đã xem như là phần thưởng hậu hĩnh, huống chi phần thưởng lần này còn là linh khí trung phẩm.

Phải biết rằng, giá trị của linh khí trung phẩm vô cùng kinh người, đối với đệ tử Thanh Vân Tông mà nói, đa số người phấn đấu cả đời cũng khó có được một món linh khí hạ phẩm. Nhưng lần này không ngờ phần thưởng lại là linh khí trung phẩm, so với linh khí hạ phẩm còn cao hơn hẳn một cấp.

Giờ khắc này, người bình tĩnh nhất lại là La Chỉnh.

Nếu hiện tại La Chỉnh vẫn chưa gặp được La Yên, chỉ sợ hắn sẽ giống những người khác, có hứng thú với phần thưởng hậu hĩnh này.

Nhưng sau khi đi đến Luyện Ngục Sơn, một lần đối kháng với Vương Yến Diêu đã khiến La Chỉnh hiểu ra, con đường phải đi phía trước xa đến nhường nào.

Cho nên hiện tại tâm tính của La Chỉnh đã trở nên vô cùng vững vàng.

Cũng không phải La Chỉnh không có hứng thú với nhiệm vụ này, nếu như có thể tôi luyện ý chí, gia tăng thực lực, La Chỉnh đương nhiên sẽ không từ chối!

Tô Linh Vận lại nói tiếp: “Ta tin rằng các đệ tử ngoại môn ở đây, đa số đều chưa từng thấy yêu bao giờ.”

“Bị gọi là yêu, không chỉ bởi vì chúng nó là dị tộc! Mà còn là bởi vì trời sinh yêu đã mang theo yêu khí.” Nói rồi, Tô Linh Vận vung tay lên, vén một góc tấm vải phủ màu vàng bên người nàng.

Tấm vải mới chỉ bị vén lên một góc, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì, đã cảm thấy một luồng yêu khí mãnh liệt ập tới.

Dường như yêu khí này là khắc tinh trời sinh của con người!

Cho dù hiện trường có rất đông đệ tử ngoại môn, nhưng đối mặt với luồng yêu khí kia, đa số sắc mặt vẫn lập tức trở nên trắng bệch, không ít người còn lộ ra biểu cảm sợ hãi.

“Đây là yêu khí?”

“Thật đáng sợ, giống như linh hồn cũng bị yêu khí khống chế, ta sợ quá...”

“Dù biết rõ con yêu dưới tấm vải kia đã không có tính uy hiếp, nhưng tại sao ta vẫn sợ?”

Đối mặt với luồng yêu khí đập thẳng vào mặt, ánh mắt La Chỉnh hơi híp lại.

Cho dù luồng yêu khí vừa rồi vô cùng yếu, nhưng tim La Chính vẫn đang đập nhanh hơn gấp đôi.

Nếu không phải La Chính có tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, giờ phút này e rằng cũng sẽ vô cùng sợ hãi!

“Trong đệ tử ngoại môn, ta sẽ chọn ra năm người tham gia thử luyện trăm yêu lần này. Năm cái tên này, sẽ được chọn ra trong thử nghiệm kế tiếp.” Tô Linh Vận nói: “Ta tin mọi người đã đoán được, dưới tấm vải vàng bên cạnh ta chính là một con yêu, đây là một con yêu trưởng thành thông thường.”

“Thực lực của Yêu tộc tất nhiên lợi hại, nhưng rất nhiều người tu luyện lại bại bởi những con yêu có thực lực yếu hơn mình rất nhiều. Nguyên nhân trong đó liên quan tới yêu khí mới vừa rồi!” Tô Linh Vận tiếp tục giải thích.

Tỏa ra yêu khí gần như là bản năng của Yêu tộc.

Mà loại yêu khí này có ảnh hưởng vô cùng lớn tới tâm trí nhân loại, cho nên thông thường một cường giả nhân loại giao thủ cùng một con yêu thực lực kém xa thì vẫn có thể bị Yêu tộc xé thành từng mảnh như thường.

Nguyên nhân chính là do yêu khí có thể nhiễu loạn tâm thần, khiến con người rơi vào sợ hãi, không chiến mà bại.

“Cho nên, bước đầu tiên khi muốn chém giết Yêu tộc, đó là có thể vượt qua nỗi sợ hãi do yêu khí mang lại!” Tô Linh Vận nói xong, trong tay xuất hiện một thanh kiếm.

Trên tay cầm trường kiếm, Tô Linh Vận đi một vòng dọc theo tấm vải bao phủ con yêu, đồng thời trường kiếm vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Sau khi vẽ xong vòng tròn, Tô Linh Vận lại đi ra ngoài hai thước, lại vẽ thêm một vòng tròn.

Chỉ chốc lát sau, Tô Linh Vận đã vẽ tới mười cái vòng tròn, mỗi vòng càng lúc càng lớn.

“Bắt đầu từ lúc này, trong ba ngày kế tiếp, người tới gần con yêu này nhất, sẽ đạt được tư cách tham gia thử luyện trăm yêu!” Nói xong, Tô Linh Vận vươn tay, trực tiếp kéo tấm vải bao phủ ra.

Lúc này, mọi người rốt cuộc cũng nhìn rõ bộ dạng của con yêu.

Cùng lúc đó, một luồng yêu khí cực kỳ mạnh mẽ tỏa ra từ thân thể con yêu kia. Đám đệ tử ngoại môn vốn đang đứng thành một vòng lúc này lập tức lui về phía sau không ngừng, mãi cho đến khi cách ra khoảng bảy tám trượng, mới có thể ngừng lại.

Con yêu kia mang hình người, nhưng thân thể mập mạp khổng lồ. Làn da trên người đều là màu nâu vàng, hai con mắt xấu xí không ngừng liếc quanh trên đầu, thi thoảng mới dừng lại trên người những đệ tử ngoại môn.

“Nó đang nhìn ta, nó đang nhìn ta!” Một đệ tử ngoại môn hét lên một tiếng, không ngờ lại đặt mông ngồi luôn ra đất, hai chân không ngừng đập loạn, lùi về phía sau, dưới mông người kia còn lưu một vệt nước dài. Hắn thể mà bị dọa tè ra quần.

Tình hình của những người khác so với đệ tử ngoại môn ấy cũng không mấy khả quan, chỉ cần là người bị con yêu kia nhìn chăm chú thì đều không nhìn được mà lui về phía sau chạy trốn.

Tô Linh Vận lạnh lùng nhìn đám đệ tử không ngừng kêu la, sau đó lắc đầu nói: “Con yêu này đã không còn năng lực chiến đấu, nếu người nào muốn tham gia thử luyện, hiện tại có thể thử tới gần nó!”

Tiếng nói Tô Linh Vận vừa dứt, một vị đệ tử ngoại môn đã nhảy ra ngoài, vỗ tay nói với Tô Linh Vận: “Tô đạo sư, ta muốn thử xem!”

Vị đệ tử ngoại môn này chính là người xếp thứ tư trên Tiểu Vũ Phong – Cừu Cường.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Từng Bước Khó Khăn

Thực lực của Cừu Cường, không thể nghi ngờ.

Hắn đã tiến vào Nửa Bước Tiên Thiên nhiều năm, chỉ cần vượt qua bình cảnh(1), chuyển hóa chân khí thành chân nguyên, là có thể trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Nhưng hắn kẹt tại bình cảnh của Nửa Bước Tiên Thiên đã nhiều năm, cho dù cố gắng tu luyện như thế nào ở trên Tiểu Vũ Phong, cũng đều không thể vượt qua được.

Võ giả tu hành đều hiểu rõ một đạo lý.

Chỉ có không ngừng trải qua chém giết đẫm máu và lửa, mới là cách đột phá hữu hiệu nhất.

Nếu vẫn cứ ở lại trên Tiểu Vũ Phong tu luyện một cách khô khan thì phải mất tới mười năm hay thậm chí lâu hơn mới có thể vượt qua bình cảnh này.

Cho nên Cừu Cường muốn bắt lấy cơ hội lần này, mượn nó để vượt qua bình cảnh, đường đường chính chính bước vào Tiên Thiên Cảnh.

Đối mặt với Yêu tộc, Cừu Cường cũng sợ.

Cái cảm giác yêu khí xâm nhập rồi gặm nhấm dần cơ thể, có thể khiến từ đáy lòng hắn dâng lên nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất.

Phảng phất như có tiếng nói không ngừng cảnh cáo hắn, mau trốn đi.

Nhưng lúc này hắn lại cố lấy dũng khí, trước mắt bao người, tới gần quái vật Yêu tộc kia.

Rất nhanh, Cừu Cường đã bước qua vòng tròn thứ nhất do Tô Linh Vận vẽ.

Khi hắn đến gần, hai con mắt xấu xí trên đầu Yêu tộc liền nhìn về phía hắn.

Tuy nói con yêu này đã vô cùng suy yếu, không có bất cứ năng lực đả thương người nào, nhưng yêu khí trời sinh của chúng nó lại không yếu bớt chút nào.

“Khè!” Cái miệng mọc đầy răng nanh của con yêu mở ra khép vào, ánh mắt nhìn về phía Cừu Cường như đang giễu cợt.

Cừu Cường mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch như tờ giấy, thân thể theo bản năng muốn vùng chạy trốn.

Nhưng hắn dù sao cũng là cao thủ xếp hạng thứ tư trong đệ tử ngoại môn, giờ phút này hắn hít sâu một hơi, gom hết dũng khí toàn thân, cứng ngắc điều khiển hai chân mình dùng một tư thế kỳ quái đi về phía trước.

Vòng tròn thứ hai...

Vòng tròn thứ ba...

Khi Cừu Cường bước vào vòng tròn thứ tư, con yêu kia bỗng nhiên mở rộng cái miệng máu, hướng về phía Cừu Cường mà tru lên.

“Két---”

Đối mặt với tiếng tru của Yêu tộc, một chút dũng khí vất vả tích góp được của Cừu Cường lập tức mất sạch.

Chỉ thấy Cừu Cương đột nhiên quay đầu, nhưng hai chân lại không phối hợp làm cho hắn không thể chạy trốn mà còn ngã ra đất. Sau đó hắn gần như dùng cả tay và chân, cực kỳ chật vật bò ra khỏi vòng tròn thứ ba.

Nhìn thấy biểu hiện của Cừu Cương như thế, tất cả mọi người đều vô cùng trầm mặc.

Mọi người sống ở Đế Đô, rời xa chiến trường Tu La, ở giữa còn ngăn cách bởi thành Bạch Đế do trăm vạn Đế Quân đóng giữ, nhận thức về Yêu tộc còn vô cùng mơ hồ.

Tất cả chỉ biết Yêu tộc cường đại khác thường, hơn nữa còn phát ra yêu khí, có thể khiến nhân loại vô cùng sợ hãi.

Bọn họ cho rằng loại sợ hãi này là thứ có thể chiến thắng được.

Nhưng hiện tại, khi bọn họ tận mắt nhìn thấy Yêu tộc thì rốt cuộc cũng hiểu ra, muốn vượt qua loại sợ hãi này không hề dễ dàng như vậy.

Thực lực của Cừu Cương vốn đã được công nhận tại ngoại môn Tiểu Vũ Phong, bình thường hắn biểu lộ ra được thực lực như thế nào, mọi người cũng đều biết.

Nhưng ở trước mặt Yêu tộc, đến như Cừu Cương còn sợ hãi như thế, vậy những người khác sẽ thế nào?

Chỉ cần là người có thể trở thành võ giả, đều có một ý chí không chịu thua trước bất cứ thứ gì.

Cừu Cương thất bại, tuy rằng khiến trong lòng một số người sinh ra ý muốn rút lui, nhưng vẫn có một ít người không tin tà ma, bước chân vào trong vòng tròn.

Lúc này đây, một đệ tử ngoại môn Luyện Tủy Cảnh thử tiếp cận con yêu kia.

Vị đệ tử ngoại môn này không có danh tiếng gì, cũng không có tên trong bảng xếp hạng thực lực tại Tiểu Vũ Phong.

Nhưng dưới tình huống mọi người đều không xem trọng, không ngờ vị đệ tử chỉ là Luyện Tủy Cảnh này lại liên tục đi vào được đến vòng thứ sáu.

Mỗi khi bước vào một vòng tròn, khoảng cách với Yêu tộc lại càng gần.

Vòng thứ sáu, cũng chỉ còn cách Yêu tộc khoảng hơn một trượng.

Nhưng đến vòng thứ sáu, bước chân của vị đệ tử ngoại môn kia liền dừng lại. Bỗng nhiên, hai chân người đó bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Dù vậy, biểu hiện của vị đệ tử có thực lực kém xa Cừu Cương này cũng đã vô cùng ưu tú. Hẳn khống chế nỗi sợ hãi của mình rất tốt, quay đầu lui ra với tốc độ như trước, không chật vật giống như Cừu Cương.

Thấy vậy, nhóm đệ tử ngoại môn trên Tiểu Vũ Phong mới hiểu được một đạo lý.

Dũng khí không liên quan gì đến thực lực. Giống như bọ ngựa chặn xe, dù là không biết tự lượng sức mình, nhưng ai lại có thể phủ nhận dũng khí của con bọ ngựa đó?

Mỗi khi có người thử sức tới gần con yêu kia, Tô Linh Vận liền ghi lại số vòng tròn mà bọn họ vượt qua được. Cuối cùng lựa chọn năm người có thể đi được nhiều vòng nhất để tham gia thử luyện trăm yêu.

Vị đệ tử ngoại môn Luyện Tủy Cảnh kia vậy mà có thể bước vào vòng tròn thứ sáu, nên cũng khiến không ít người lấy lại được lòng tin. Dù sao rất nhiều người cảm thấy thực lực của mình hơn nhiều so với vị đệ tử kia.

Lần lượt, tổng cộng có mấy trăm đệ tử ngoại môn tiến hành thử sức. Trong đó người biểu hiện kém cỏi nhất thì vừa mới bước vào vòng thứ nhất, trong lòng đã hoàn toàn bị đánh bại, mà người biểu hiện tốt nhất thì là Hách Thế Các.

Là người đứng đầu trong đám đệ tử ngoại môn, lúc này Hách Thế Các đã phát huy tác dụng làm một tấm gương tốt đẹp.

Đối mặt với con yêu kia, hắc cầm Thanh Phong Kiếm dài ba thước trong tay, bước đi rất từ tốn, đi thẳng một mạch đến vòng tròn thứ bảy, mãi đến vòng tròn thứ tám, động tác của hắc cầm mới chậm lại.

Sau khi bị con yêu kia gào thét một trận, Hách Thế Các xanh mặt nghiêng đầu sang chỗ khác, bước nhanh vòng về.

Tuy mọi người đều biết rõ, Hách Thế Các cũng không đứng vững trước yêu khí khổng lồ của con yêu kia, nhưng dù sao hắc cầm cũng đã bước vào vòng tròn thứ tám, hơn nữa cho dù là lúc đi vòng lại, sắc mặt không dễ nhìn lắm, nhưng chí ít tư thế đi ra cũng không có chút khác lạ nào.

Dù nói từ điểm nào, cũng đã chứng minh được dũng khí của Hách Thế Các.

Sau khi Hách Thế Các nhảy ra khỏi tất cả vòng tròn của Tô Linh Vận, hắc cầm nâng tay vận khí một hồi, sau đó sắc mặt lại khôi phục như thường, lại treo lên cái điệu bộ tươi cười vân đạm phong khinh kia.

Chẳng qua, ánh mắt hắc cầm, lại như có như không đảo qua chỗ La Chính.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn đều chú ý tới chi tiết này.

Trận khiêu chiến giữa các phong không lâu trước đó, Hách Thế Các là người đứng đầu trong đám đệ tử ngoại môn vốn phải là người xuất chiến, nhưng lúc ấy hắn lại đang bế quan, bỏ lỡ cơ hội nghênh chiến đám người của Thốc Thửu Phong.

Từ lúc Hách Thế Các bế quan xong đi ra, đều nghe toàn bộ ngoại môn Tiểu Vũ Phong bàn luận về một người.

Người đó chính là La Chính.

Đối với La Chính, Hách Thế Các đã nghe tiếng từ lâu.

Lúc La Chính vừa mới trở thành đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong, đã nghênh chiến người xếp thứ ba mươi của Tiểu Vũ Phong là Từ Liệt, biểu hiện vô cùng chói mắt.

Nhưng khi đó Hách Thế Các cũng không quá để ý. Làm người xếp thứ nhất, hắn biết rõ, trên thế giới này có rất nhiều người vượt trội vô song. Năm đó Hách Thế Các hắn cũng là xuất thế ngang trời, liên tiếp khiêu chiến rất nhiều người, cuối cùng mới trở thành người đứng đầu đệ tử ngoại môn.

Nhưng trong trận khiêu chiến giữa các phong, La Chính lại có thể lấy sức mạnh của bản thân đánh bại đám người Thốc Thửu Phong, còn hạ được người xếp thứ nhất Thốc Thửu Phong là Liễu Tồn Thế.

Điều này làm cho Hách Thế Các hoàn toàn bất ngờ.

Sau khi bế quan, Hách Thế Các rốt cuộc đã đột phá bình cảnh Nửa Bước Tiên Thiên, bước chân vào Tiên Thiên Cảnh.

Năm sau, hắn sẽ được tiến vào nội môn Tiểu Vũ Phong.

Nhưng sau khi hãn bế quan đi ra, mọi người đều cho rằng La Chinh mới là người đứng nhất trong ngoại môn Tiểu Vũ Phong, cho dù Hách Thế Các đã bước vào Tiên Thiên Cảnh cũng không phải đối thủ của La Chinh.

Loại đồn đãi này, khiến Hách Thế Các cảm thấy vô cùng chối tai.

Cho nên hãn muốn tìm một cơ hội, để La Chinh hiểu cho rõ, ai mới là người đứng nhất.

Không ít đệ tử ngoại môn chú ý tới ánh mắt khiêu khích của Hách Thế Các, La Chinh làm đương sự đương nhiên cũng rõ ràng.

La Chinh cũng biết rõ Hách Thế Các đang nghĩ gì, bản thân hãn không có hứng thú gì với cái danh hiệu đứng thứ nhất trong đám đệ tử ngoại môn này, nên tất nhiên không hề có cảm giác với khiêu khích của Hách Thế Các.

Nhưng nhiệm vụ trăm yêu này, hãn nhất định phải tham gia.

Đều là võ giả, trên vai La Chinh lại mang theo áp lực lớn hơn rất nhiều so với nhiều người.

Mọi người đều muốn có thể tăng thực lực trong thời gian nhanh nhất, nhưng so ra, La Chinh còn gấp hơn!

Hãn đã hứa hẹn trước mặt La Yên, hãn nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi Luyện Ngục Sơn. Mà muốn cứu La Yên thì chắc chắn sẽ gặp phải sự ngăn trở rất lớn, chỉ có nắm giữ thực lực tuyệt đối, hãn mới có tư cách kia, nếu không tất cả hứa hẹn đều là nói suông!

“Còn ai muốn thử không?” Tiếng nói êm tai dễ nghe của Tô Linh Vận bay bổng trên quảng trường.

Những đệ tử ngoại môn có gan thử nghiệm đều là người có dũng khí lớn. Đa số vẫn không dám thử, một phần là vì sợ hãi, một phần thì cho là

thực lực của mình không đủ, nên không có lòng tin.

Tô Linh Vận hơi thất vọng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người La Chỉnh.

Tô Linh Vận biết rõ, La Chỉnh tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội rèn luyện này, trước đây hẳn có biểu hiện rất tích cực đối với nhiệm vụ mà Thanh Vân Tông tuyên bố ra.

Nhưng không biết tên nhóc này lại đang làm cái quỷ gì? Bây giờ còn không chịu đi ra? Ánh mắt Tô Linh Vận lộ ra một chút nghi hoặc. Vừa rồi nàng hỏi lại, kỳ thật chính là đang nhắc nhở La Chỉnh: đã đến lúc người cần lên sân khấu.

La Chỉnh mỉm cười, đi ra từ trong đám người, chậm rãi đi vào giữa quảng trường.

Ánh mắt nhóm đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong đều dừng trên người La Chỉnh.

Lần trước gặp phải khiêu chiến của Thốc Thửu Phong, sau khi La Chỉnh ngăn cơn sóng dữ, hẳn đã thành nhân vật truyền kỳ trong cảm nhận của đệ tử ngoại môn.

Cho nên mọi người vô cùng chờ mong màn thể hiện của La Chỉnh.

“La Chỉnh huynh, cố lên!” Mạc Xán đứng ở trong đám người bỗng nhiên hô lên.

“Cố lên!” Chu Hiến cũng hô theo.

La Chỉnh gật gật đầu với bọn họ, rồi nhìn con yêu cách đó không xa, sau đó chậm rãi đi qua.

Nghiêm túc mà nói, yêu khí phát ra từ Yêu tộc kỳ thật cũng có thể xếp vào là một loại “Ý”, nhưng “Ý” của Yêu tộc không giống những “Ý” khác.

Đại bộ phận “Ý” đều có thể dùng làm thủ đoạn công kích, nhưng yêu khí do Yêu tộc phát ra lại có thể xâm nhập vào bên trong linh hồn con người, không ngừng ám chỉ sự đáng sợ của chúng.

Nếu như một Yêu tộc và một yêu thú có thực lực mạnh như nhau, đều đáng sợ giống nhau. Nhưng Yêu tộc dùng yêu khí của nó để phóng đại sự đáng sợ ấy lên gấp chục, gấp trăm lần! Đây chính là thủ đoạn thiên phú bẩm sinh của Yêu tộc.

Linh hồn La Chỉnh vô cùng mạnh mẽ, “Ý” ở trình độ bình thường căn bản không gây được thương tổn đối với linh hồn của hắn.

Nhưng con yêu này không phải muốn thương tổn La Chỉnh, phần tin tức mà yêu khí kia truyền tới, không ngừng ám chỉ La Chỉnh, nó là một chủng tộc cực kỳ đáng sợ!

Mức độ sợ hãi này cũng không cao, La Chỉnh mỉm cười, thả lỏng người, không hề lùi bước mà tiến lên, bước chân vào vòng tròn thứ hai.

Đến tận lúc này, La Chỉnh là người duy nhất khi đối mặt Yêu tộc còn có thể mỉm cười.

(1) Bình cảnh: vốn nghĩa là cái cổ lọ, ở đây là để chỉ bước mẫu chốt cuối cùng khi tu luyện để tiến lên một cấp bậc mới.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Một Quyền Đánh Nát

“La Chỉnh vậy mà còn cười! Đối mặt với Yêu tộc khủng bố như vậy mà hãn lại còn cười được!”

“Mới vòng tròn thứ nhất, thứ hai thôi mà, thế đã là gì?”

“Người đi thử xem? Người xem những người lúc trước, ai cười được? Đến ngay cả Hách Thế Các cũng không cười nổi!”

Hách Thế Các nghe bọn họ nói vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Muốn nói đối mặt với Yêu tộc, cố gắng cười thì hãn cũng làm được, nhưng hãn cũng hiểu rõ, nếu hãn cười chỉ sợ còn khó nhìn hơn cả khóc. Tên La Chỉnh này thật sự là thích thể hiện, phô trương như thế, sau này nhất định phải tìm cơ hội dạy cho tên này một bài học! Trong lòng Hách Thế Các ngấm ngầm không vui.

Những tiếng bàn tán kia truyền đến tai La Chỉnh khiến hãn có chút bất đắc dĩ, vì thế khi bước vào vòng tròn thứ hai, La Chỉnh liền dứt khoát thu lại nụ cười.

Bước vào vòng tròn thứ hai, La Chỉnh cảm giác yêu khí lại nồng đậm thêm ba phần, nhưng vẫn còn ở mức chịu được.

Tiếp tục đi tới, La Chỉnh rất nhanh liền bước qua vòng tròn thứ ba, thứ tư, thứ năm.

Đúng lúc này, thân thể thật lớn của con yêu kia bỗng nhiên run lên, nó ngẩng cái đầu xấu xí lên, gào thét một trận về phía La Chỉnh.

Nếu là yêu thú bình thường gào thét như vậy với La Chỉnh, La Chỉnh sẽ không sợ hãi chút nào.

Nhưng yêu khí của Yêu tộc đã phóng đại sự đáng sợ của nó gấp trăm lần.

La Chỉnh lập tức cảm thấy trái tim như bị nổi sợ hãi bao phủ!

“Thình thịch, thình thịch!”

Giờ phút này, La Chỉnh bị yêu khí vây quanh, giống như cả thiên địa chỉ còn lại mình hăn.

Loại sợ hãi này giống như trời sinh, La Chỉnh không thể nào tránh được.

Không chỉ tim đập mạnh, mà ngay cả thân thể cũng không nhịn được mà bắt đầu run rẩy.

Bản năng con người là theo lợi tránh hại, đối mặt với nguy hiểm và uy hiếp thì sẽ tránh đi theo bản năng.

La Chỉnh cũng là con người, tất nhiên cũng sẽ có bản năng như vậy.

Hắn cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ lùi bước, cũng sẽ bị cảm xúc tiêu cực làm khó.

“Yêu khí mà Yêu tộc phát ra, tuy rằng quỷ dị, nhưng bằng chút uy hiếp ấy đã muốn dọa La Chỉnh ta, không khỏi quá khinh người!” Trong hai mắt La Chỉnh đột nhiên bộc phát ra vẻ cực kỳ trấn tĩnh, trong mắt tràn đầy dũng khí kiên cường bất khuất.

Dưới sự thúc đẩy của luồng dũng khí này, La Chỉnh chân đạp từng bước tiếp tục đi tới!

“Gào gào!”

Yêu tộc cũng có linh trí cao như con người. Nó biết rõ mình bị bắt thì chắc chắn không còn đường sống, nhưng dù vậy, nó vẫn muốn tra tấn tinh thần những con người nhỏ bé kia.

Thời điểm đối mặt với những người khác, yêu khí của nó rất hiệu quả, thành công dọa những người đó tè ra quần.

Nhưng thiếu niên trước mắt này vậy mà vẫn chưa bị yêu khí của nó làm ảnh hưởng, cho nên lúc này nó vô cùng tức giận, ra sức gào thét.

Yêu khí mãnh liệt giống như từng cơn thủy triều dũng mãnh, ập về phía La Chỉnh, bao vây hấn chặt chẽ.

Yêu khí này giống như xiềng xích vô hình, không ngừng cào xé La Chỉnh, làm tiêu hao dũng khí trong lòng hấn, ngăn cản La Chỉnh đi tới.

Khi La Chỉnh bước vào vòng tròn thứ bảy, rốt cuộc lộ vẻ có chút gian nan, hấn dừng bước, đồng thời cũng nhắm hai mắt lại.

“La Chỉnh dừng lại rồi, vòng thứ bảy! Thành tích này cũng không tồi!”

“Hấn nhắm mắt là đang suy nghĩ gì vậy? Nếu có thể bước vào vòng thứ tám, thì thành tích liền bằng với Hách Thế Các rồi.”

“Ài, chắc không được đâu, người xem hấn đã đứng ngăn người ở đó rồi. Không phải là bị sợ đến choáng váng rồi chứ?”

Nhóm đệ tử ngoại môn lại bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Lúc trước có đệ tử ngoại môn đi vào trong vòng tròn, hoặc là rảo bước tiến lên rất nhanh, hoặc là lập tức bị dọa đến tè ra quần, nhưng La Chỉnh lại vô cùng đặc biệt, hấn vậy mà lại đứng ở vòng tròn thứ bảy nhắm mắt ngẫm về cuộc đời?

La Chỉnh nào có rảnh rỗi gì mà đi ngẫm nghĩ đời ai?

Trong nội tâm, La Chỉnh đang tự nói ngàn lần với mình, kẻ trước mắt này chỉ là một tên bỏ đi đã bị trối lại, không thể đe dọa được hấn, những thứ mà hấn sợ hãi trong lòng, tất cả đều là hư ảo, đều là cái bóng mà thôi!

Cùng lúc đó, trong lòng hấn còn có một âm thanh khác, cũng nói với La Chỉnh, đừng tiếp tục bước tới! Con yêu kia, hấn không thể thắng nổi, nếu bước thêm một bước, nó sẽ xé xác hấn thành từng mảnh, rơi vào vực sâu vĩnh viễn không thể luân hồi.

Ý chí và bản năng của La Chỉnh đang giao chiến không ngừng trong người.

Yêu tộc kia thấy thế, càng dốc sức tru lên!

Toàn bộ thân thể nó không ngừng giãy dụa, giống như lúc nào cũng có thể tránh thoát khỏi trối buộc, đánh về phía La Chỉnh, một ngụm nuốt gọn hấn.

Những đệ tử ngoại môn quanh đó vốn đã lùi về sau một khoảng cách tương đối xa, nhưng dưới tình huống Yêu tộc liều mạng không ngừng tru lên tỏa ra yêu khí, bọn họ lại phải lùi thêm vài bước nữa.

Chỉ có La Chỉnh giống như lão tăng thiền định, vẫn không nhúc nhích.

“Đối mặt với Yêu tộc, phải giữ một trái tim tuyệt đối bình tĩnh.” Tô Linh Vận đứng ở cách đó không xa thản nhiên nói: “Thực lực con yêu này

cũng chỉ tương đương với Tiên Thiên Cảnh. Thử nghĩ một chút, một tên Tiên Thiên Cảnh sẽ khiến người thấy sợ hãi sao?”

Tiên Thiên Cảnh? La Chỉnh thầm nghĩ, cho dù là cường giả Tiên Thiên Bát Trọng, Cửu Trọng như Gia Cát Phong, cũng chưa thể khiến hắn sợ hãi!

Theo lý, đúng là không đáng phải sợ hãi con yêu trước mắt này!

Là do yêu khí của nó thấm vào vào toàn thân, khống chế bản năng của La Chỉnh đối đầu với ý chí của hắn.

Cho nên La Chỉnh cần dùng lực ý chí mạnh mẽ, áp chế bản năng xuống.

Chiến thắng chính mình, so với chiến thắng kẻ khác thì khó hơn rất nhiều!

Nhưng vào lúc này, trong lòng La Chỉnh bỗng nhiên lóe ra một ý. Đúng, có thể dùng một chiêu đó!

“Cảnh giới Vong Ngã!”

La Chỉnh bức bách linh hồn của mình tiến vào trạng thái Vong Ngã.

Hắn rút ý thức của mình ra khỏi thân thể, dùng trạng thái hoàn toàn quên mất chính mình để nhìn lại bản thân!

Cho dù thân thể vô cùng sợ hãi, nhưng La Chỉnh lại có thể vô cùng bình tĩnh khống chế thân thể, hơn nữa còn hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của yêu khí.

Chỉ trong giây lát, cảm xúc tiêu cực khiến hắn sợ hãi đã biến mất sạch sẽ!

Khi La Chinh mở mắt ra, trong hai mắt đã không còn dừng khí, cũng không còn sợ hãi, ánh mắt trong suốt không trộn lẫn bất cứ cảm xúc tích cực hay tiêu cực nào.

La Chinh nhẹ nhàng rảo bước tiến vào phạm vi vòng tròn thứ tám.

Hai ba bước sau, hẳn lại tiến vào vòng tròn thứ chín.

“Qua rồi, La Chinh vượt qua Hách Thế Các, đã tiến vào vòng tròn thứ chín rồi!”

“Khoảng cách gần con yêu như vậy, hẳn thật sự không sợ sao?”

“Nếu là ta, chỉ sợ trái tim cũng bị dọa rớt...”

Giờ phút này, khoảng cách giữa con yêu kia và La Chinh chỉ còn chừng sáu bảy bước...

Giờ phút này con yêu kia càng thêm phần nộ, hai mắt xấu xí đã đỏ bừng lên, răng nanh trong mồm không ngừng há ra cắn xuống, chỉ cần La Chinh dám tới gần, nó sẽ đớp gọn hẳn chỉ trong nháy mắt!

Nhưng La Chinh không hề để ý mà bước qua vòng tròn thứ chín, tiến vào vòng tròn thứ mười, đi tới trước mặt con yêu, hơn nữa còn dùng ánh mắt bình tĩnh, đánh giá con yêu trước mắt.

Đối mặt với con yêu đang nổi giận, vẻ mặt khi đã tiến vào cảnh giới Vong Ngã của La Chinh vô cùng bình tĩnh, giống như không phải là hẳn đang đối mặt với một tên Yêu tộc, mà chỉ đối mặt với con mèo hay con chó vậy.

“Được rồi, La Chinh. Người đã bước vào vòng thứ mười, đã thông qua, không cần tiếp tục tới gần nữa, nếu không sẽ nguy hiểm.” Tô Linh Vận nhắc nhở.

Cho dù con yêu kia bị trói lại, nhưng nếu đến quá gần thì vẫn sẽ bị nó công kích.

Lời của Tô Linh Vận bị La Chỉnh bỏ ngoài tai, lại tiếp tục tới gần Yêu tộc kia.

Con yêu kia cũng không nghĩ tới con người này sẽ chủ động đi tìm cái chết.

Dựa theo cấp bậc phân chia của con người, tên này mới ở cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên nhĩ? Con người nhỏ yếu thế này, không biết nó đã nuốt bao nhiêu kẻ.

Người đã muốn chịu chết, vậy ta sẽ đớp gọn người luôn!

“La Chỉnh huynh, trở về đi! Huynh đã bước vào vòng trong cùng rồi, đừng tiếp tục đến gần nữa!” Nhìn thấy cảnh này, mặt Mạc Xán toát đầy mồ hôi, đứng ở phía sau kêu lên.

“La Chỉnh không phải là bị sợ đến choáng váng chứ? Muốn đi lên chịu chết sao?” Lại có người nói.

La Chỉnh bỏ ngoài tai tiếng nói của người khác, đi thẳng tới gần tên Yêu tộc.

Ngay lúc khoảng cách giữa hắn và con yêu còn khoảng một thước, con yêu kia bỗng nhiên nghiêng cổ, mở cái miệng rộng tràn đầy ranh nanh bén nhọn ra, cắn về phía đầu La Chỉnh.

Không ít người vào lúc này đều nhìn không được mà bật thốt ra tiếng kêu đầy sợ hãi.

Trong nháy mắt La Chỉnh sắp bị ăn sống nuốt tươi!

Nhưng chính trong khoảnh khắc này, một quyền của La Chỉnh cũng đồng thời đánh ra.

Trong thân thể của hắn, cả mảng vảy rồng đột nhiên sáng lên.

Bảy miếng vảy rồng đã bộc phát ra sức mạnh to lớn, khiến thực lực La Chỉnh vượt xa người cùng cảnh giới.

Vậy hơn một trăm miếng vảy rồng, sẽ bộc phát ra sức mạnh khủng bố tới cỡ nào?

“Bốp!”

Khi con yêu kia còn chưa kịp chớp được, nắm tay La Chỉnh đã nện trên đầu nó.

Một quyền này, La Chỉnh thậm chí còn không vận chuyển chân khí.

Chỉ dùng sức mạnh cơ thể đơn thuần, đánh trực tiếp lên đầu con yêu.

Dòng sức mạnh này, giống như cơn sóng thần mang tính hủy diệt của biển cả.

Một quyền tựa như sóng thần, ngay lập tức bao trùm lấy con yêu kia.

“Bùm!”

Khi dòng sức mạnh kia đánh vào trong thân thể con yêu, chỉ nháy mắt, nó liền hóa thành một đám sương máu.

Ngoại trừ khung xương của nó bị vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ ra, máu thịt toàn thân đều bị La Chỉnh đánh nổ, biến thành bột mịn, hoàn toàn tan biến.

Nhìn thấy một màn kinh khủng như thế, tất cả đệ tử ngoại môn đều nói không ra lời.

Thật ra trong đệ tử ngoại môn, không ít người đều có thực lực để giết chết con yêu này. Chỉ cần tới gần con yêu đã bị phong ấn trói lại, giữ một khoảng cách, giết chết nó cũng không quá khó.

Khó là ở chỗ làm sao để vượt qua nỗi sợ hãi của chính mình!

Những người trước đó, dù có biểu hiện vô cùng chói mắt, có gan bước vào vòng tròn thứ bảy, thứ tám, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn không vượt qua được nỗi sợ hãi trong nội tâm.

Chỉ là dũng khí của bọn hắn lớn hơn so với người thường, tạm thời áp chế nỗi sợ dưới đáy lòng.

Nhưng La Chính không chỉ áp chế nỗi sợ, hơn nữa sau khi tiến vào cảnh giới Vong Ngã, hắn hoàn toàn không bị yêu khí ảnh hưởng!

Cho nên hắn mới dám đối đầu trực diện với con yêu, hơn nữa còn dùng một quyền đánh nó nổ tung!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Bí Mật Ẩn Giấu

Nhân vật chính trong nhiệm vụ trăm yêu lần này đương nhiên là những đệ tử nội môn.

Đối với đệ tử ngoại môn mà nói, đây chỉ có thể xem là một lần rèn luyện. Chuyện để những đệ tử ngoại môn đi đối mặt Yêu tộc, còn chém giết chúng, là vô cùng phi thực tế.

Nhưng nếu qua lần rèn luyện này mà họ có thể vượt qua nỗi sợ hãi đối với yêu khí, thì sẽ cực kì có lợi cho tương lai sau này của họ.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ, La Chỉnh lại một mình đi lên, trực tiếp đánh nổ Yêu tộc này!

Rất nhiều đệ tử ngoại môn đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng, một quyền này của La Chỉnh vẫn chưa dùng đến chân khí, chỉ dùng sức mạnh đơn thuần của cơ thể.

Con người sở dĩ mạnh mẽ không phải dựa vào sức mạnh cường hãn của thân thể, mà là dựa vào việc huy động chân khí, chân nguyên, vận chuyển các loại sức mạnh thần kỳ để phát huy ra uy lực vô cùng lớn mạnh.

Nhưng La Chỉnh chỉ dùng sức mạnh đơn thuần đã có thể trực tiếp đánh nát bảy tên Yêu tộc tương đương với Tiên Thiên Cảnh này. Sức mạnh kinh khủng như thế nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Nếu La Chỉnh dùng đến chân khí, sức mạnh của hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Trong lòng tất cả đệ tử ngoại môn đều không hện mà cùng có một điều nghi hoặc giống nhau.

Trong mắt Tô Linh Vận cũng hiện lên nét kinh ngạc. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, thực lực của La Chỉnh lại tiến bộ lớn đến vậy, hơn nữa sức mạnh của hắn lúc trước không thể so sánh nổi với bây giờ.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Sau khi La Chỉnh thả sáng hơn trăm miếng vảy rồng, chỉ cần mượn lực lượng của vảy rồng thì sức mạnh đã tăng gấp hơn mười lần!

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh, đến cao thủ như Hạ Thiên Thành, nếu bị một quyền của hắn đánh trúng thì kết quả cũng giống Yêu tộc này.

Nhìn thấy La Chỉnh lớn mạnh nhanh chóng, trong lòng Tô Linh Vận cũng vô cùng vui mừng. Sự lớn mạnh của La Chỉnh hoàn toàn chứng minh ánh mắt của nàng là độc nhất vô nhị. Lúc ấy vì nhận La Chỉnh vào Tiểu Vũ Phong mà phát sinh xung đột với các đạo sư của phong khác, giờ cũng xem như đáng giá.

Không biết sau này khi La Chỉnh thật sự nổi danh, trên mặt đạo sư các phong khác sẽ có biểu cảm gì? Có vô cùng hối hận hay không?

Trong lòng Tô Linh Vận mừng thầm nhưng trên mặt không hề có ý cười, ngược lại còn nhìn chằm chằm La Chỉnh mà hỏi: “Ta chỉ cho người thử tiếp cận thôi, sao người lại giết nó?”

Nghe Tô đạo sư chất vấn, trên mặt La Chỉnh nở một nụ cười: “Tô đạo sư, ta không cần thận lại gần quá, mà người lại không chỉ ta cách phòng hộ, nó muốn cắn ta, nên ta tất nhiên phải đánh lại, kết quả không cần thận thành như vậy rồi...”

“A? Nói như vậy là muốn trách ta sao?” Mày liễu của Tô đạo sư nhếch lên, tên này quả thực rất vô lại.

La Chỉnh cười gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với Tô đạo sư.

“Nếu Yêu tộc này bị người đánh chết, khảo hạch tiếp theo không thể tiến hành.” Tô Linh Vận hừ một tiếng, nàng cũng hiểu tính cách của La Chỉnh. Hẳn là một tên nhóc vô cùng khó chơi. Nàng nghĩ nghĩ rồi nói với các đệ tử ngoại môn: “Nếu ai muốn có được tư cách thì có thể một mình tới tìm ta, ta sẽ bố trí một Yêu tộc khác để tiến hành khảo hạch, ba ngày sau ta sẽ quyết định năm đệ tử ngoại môn đủ tư cách, mong mọi người chú ý thời gian.”

Nói xong, Tô Linh Vận nghiêng đầu qua, hung hăng trừng mắt với La Chỉnh một cái rồi mới bước lên một chiếc phi thiên liền đang đậu trong góc, sau đó bay đi.

Sau khi Tô Linh Vận rời đi, đệ tử ngoại môn ở quảng trường mới bắt đầu tụ tập lại, nhao nhao vây lấy hài cốt của Yêu tộc kia.

Tất cả máu thịt của Yêu tộc này đều bị sức mạnh to lớn của La Chỉnh đánh bay hết, chỉ còn dư lại một đồng xương, tất nhiên không thể phát ra yêu khí làm người ta sợ hãi nữa.

Không ít người vây quanh bên cạnh khung xương kia, bàn luận sôi nổi, tấm tắc kêu kỳ lạ.

“Phải mạnh tới mức nào mới có thể đánh Yêu tộc này thành như thế này!”

“Do người không có kiến thức thôi. Ta từng thấy một vị cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng đánh một cú toàn lực làm cả một đỉnh núi thành tro bụi.”

“Người còn nói nữa, thực lực cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng có thể giống La Chỉnh à? La Chỉnh mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, hơn nữa người cũng nhìn thấy, vừa rồi hắc không sử dụng đến cả chân khí, hoàn toàn là sức mạnh thuần túy! Trời ơi... Hắc rốt cuộc còn là người sao?”

Riêng mình Hách Thế Các đứng sững tại chỗ, hai mắt còn hơi sững sờ.

Hắn vốn cho là mình vô cùng ưu tú.

Lần đầu tiên gặp Yêu tộc có thể đi tới khoảng cách của vòng tròn thứ tám mà vẫn giữ được bình tĩnh, đã là cực kỳ ưu tú. Ít nhất, trong Tiểu Vũ Phong chỉ có một mình hắc làm được.

Nhưng Hách Thế Các tuyệt đối không ngờ, La Chỉnh không chỉ vượt qua hắc, mà còn trực tiếp giết chết Yêu tộc kia!

Một quyền đầy uy lực kia của La Chỉnh cứ không ngừng quanh quẩn trong đầu, làm rung động tâm trí hắc.

Hắn muốn duy trì bộ dáng ung dung thoải mái như ngày xưa!

Cho dù có là thiên tài lợi hại hơn nữa, nhưng chỉ cần mình chịu cố gắng, nhất định có thể vượt qua!

Một La Chỉnh thì có là gì?

Nhưng thực lực mà La Chỉnh biểu hiện ra ngoài quá mức kinh người, quá mức vượt trội, quá mức mạnh mẽ. Trong lòng Hách Thế Các có một giọng nói, nói cho hắc biết, chỉ sợ cả đời này hắc cũng không vượt qua được La Chỉnh!

Bỗng nhiên, Hách Thế Các kêu to: “Cậy mạnh mà thôi, hữu dũng vô mưu! Con người muốn đứng vững trên đời phải dựa vào chân nguyên! Sức

mạnh đơn thuần thế này, trên chiến trường cũng không dùng được, người ta căn bản sẽ không cho người cơ hội tấn công!”

Không thể không nói, lời Hách Thế Các nói rất có đạo lý. Sức mạnh dù có lớn đến đâu mà đánh không trúng đối thủ thì có tác dụng gì?

Nhưng La Chỉnh cũng tu luyện chân khí, thực lực thật sự của hắn còn vượt xa biểu hiện vừa rồi!

Đông đảo đệ tử ngoại môn nghe Hách Thế Các ở nơi đó lớn tiếng kêu to như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Hách Thế Các là người đứng đầu trong số các đệ tử ngoại môn. Giờ hắn kêu la như vậy, không khỏi có vẻ lòng dạ hẹp hòi, quá mất thể diện.

Hách Thế Các ồn ào xong rồi mới để ý thấy đệ tử ngoại môn đều nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, lúc này mới ý thức được mình không khống chế được cảm xúc, sắc mặt trầm xuống, quay đầu đi khỏi quảng trường.

Sau khi Tô Linh Vận rời khỏi, La Chỉnh cũng đi khỏi quảng trường cùng Mạc Xán và Chu Hiển, nên tất nhiên không thấy được một màn như vậy.

Hiển tại xem ra, trong số những người tham gia trăm yêu lần này, chắc chắn sẽ có một suất cho La Chỉnh, vì thế hắn còn phải chuẩn bị thêm một chút.

Sau khi trở lại gian phòng của mình, La Chỉnh móc quyển Luyện Khí Tông Pháp ra.

Bản Luyện Khí Tông Pháp này tiêu phí hơn hai vạn Phương Tinh mới đổi được, đã vậy còn trực tiếp gây xung đột với Gia Cát Phong.

Dù sao cũng là bí kíp không truyền ra ngoài của Xa Đạo Tử, nếu nhờ quyển Luyện Khí Tông Pháp này mà luyện được tới mức thành thạo như tông sư luyện khí thì may ra mới có thể luyện ra được linh khí, thậm chí cả tiên khí. Như vậy, một lần bỏ ra hơn hai vạn Phương Tinh này đã có thể thu về được cả vốn lẫn lãi.

La Chỉnh mở trang đầu tiên của Luyện Khí Tông Pháp ra đọc.

Nghiêm khắc mà nói, đây không phải là một quyển bí kíp luyện khí chính thức. Xa Đạo Tử viết quyển sách này vô cùng tùy ý. Câu chữ trong này được viết như rồng bay phượng múa, chim bay rắn sợ. Tất cả đều là tâm pháp và giác ngộ của bản thân Xa Đạo Tử khi luyện khí.

Bởi vì thế, bản Luyện Khí Tông Pháp này không giống những pháp quyết luyện khí buồn tẻ vô vị khác, La Chỉnh đọc liền một lèo, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

“Cái gọi là luyện khí, thật ra cũng giống như tu luyện võ đạo, đều là lĩnh ngộ quy luật Thiên Diễn!” Đọc đến đây, La Chỉnh cũng bắt đầu hiểu ra đôi chút.

Giống như trước đây khi La Chỉnh có được bản công pháp luyện khí thần bí kia, tự coi bản thân mình là binh khí mà tu luyện, thật ra cũng là để giành được từng tia sức mạnh Thiên Diễn trong khi rèn luyện. Chính vì thế, La Chỉnh mới có thể cường hóa sức mạnh của chính mình thông qua Thiên Diễn Tinh Hoa.

“Trong lúc không ngừng rèn luyện, binh khí sẽ hấp thụ một tia sức mạnh Thiên Diễn một cách tự nhiên. Đó cũng là lý do binh khí muốn thành hình thì nhất định phải được chân hỏa gột rửa, trải qua nhiều lần rèn giũa!”

Đọc đến đoạn này của Luyện Khí Tông Pháp khiến La Chỉnh hiểu được nhiều hơn. Lúc trước, khi La Chỉnh đọc qua một lượt những bí tịch

luyện khí của Tà Lang đã có không ít nghi vấn. Giờ đây, những nghi vấn đó đã được Luyện Khí Tông Pháp giải thích hết rồi.

Lúc này nếu La Chỉnh có một cái lò luyện khí, một luồng chân hỏa là có thể tiến hành luyện khí.

Có điều là, La Chỉnh vẫn còn rất nhiều nghi hoặc.

Quyển Luyện Khí Tông Pháp này trị giá hơn hai vạn Phương Tinh?

Những tâm đắc của Xa Đạo Tử đương nhiên không thể nghi ngờ. Nếu Luyện Khí Tông Pháp là một quyển bí tịch luyện khí nhập môn, chỉ sợ cũng không đáng một viên Phương Tinh, như vậy La Chỉnh phí hơn hai vạn Phương Tinh để mua thì đúng là lỗ đến tận nhà bà ngoại.

“Sột soạt...”

La Chỉnh lật xem cuốn Luyện Khí Tông Pháp nhanh như bay, trong lòng cố gắng suy tư vấn đề trong đó.

Gia Cát Phong dường như cực kỳ muốn có bản Luyện Khí Tông Pháp này, mà nhóm truyền nhân của Xa Đạo Tử cũng nhất định muốn có nó, bên trong chắc chắn cất giấu một bí mật rất lớn!

Đang lật sách nhanh như bay, La Chỉnh đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Theo lý mà nói, các trang trong một quyển sách đều phải có độ dày như nhau.

Nhưng lúc La Chỉnh lật xem, lại phát hiện có một trang sách dày hơn một chút.

“Ồ, chẳng lẽ là hai trang dính liền lại với nhau?”

La Chỉnh cẩn thận tách tờ giấy đó ra, quả nhiên phát hiện ở giữa có điều kỳ diệu.

Theo góc trang sách, La Chỉnh cẩn thận tách hai tờ giấy ra.

Ở giữa hai trang sách, La Chỉnh tìm được một mảnh tơ lụa màu trắng mỏng như cánh ve.

“Đây là Lụa Tuyết được dệt từ tơ của Băng Tằm.”

Băng Tằm là một loại trùng hiếm ở Bắc Vực, tơ nhả ra cực kỳ lạnh, đem tơ đó dệt thành lụa thì được gọi là Lụa Tuyết, mặc trên người mát mẻ thông khí, cực kỳ thoải mái.

Khi La Chỉnh còn bé, từng được mặc vài bộ quần áo được làm từ Lụa Tuyết, cho nên ấn tượng cực kỳ sâu.

Hắn cầm miếng lụa kia lên, nhìn kỹ thì thấy phía trên có một bức tranh.

Bức tranh này cũng vô cùng qua quýt, nhưng La Chỉnh vẫn có thể nhận ra tranh này vẽ một phần bản đồ.

“Cửu Âm Sơn... Ngọc Long Cốc... Bên cạnh còn có một hình bát quái, phân ra Càn tam, Khôn lục, Khảm nhị, Ly cửu...”

La Chỉnh cau mày đọc khẽ từng chữ.

Xem ra đây là một tấm bản đồ cất chứa bảo vật.

Bảo bối truyền lại của vị tông sư luyện khí Xa Đạo Tử này cũng không nhiều lắm, chẳng lẽ đây là nơi cất giấu bảo vật của hắn?

Nhưng mà Cửu Âm Sơn, Ngọc Long Cốc, rốt cuộc là ở đâu?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Gia Cát Diệp

La Chỉnh tuy không được coi là có tri thức uyên bác, nhưng mấy năm gần đây cũng đọc không ít sách, những địa danh nổi tiếng của đế quốc Phần Thiên cũng đã thuộc như lòng bàn tay.

Nhưng hai địa danh này, La Chỉnh lại thấy vô cùng xa lạ, chưa từng nghe nói đến.

Sau khi suy tư thật lâu, La Chỉnh vẫn cẩn thận nhét tấm Lụa Tuyết này vào trong Luyện Khí Tông Pháp, sau đó cất vào nhẫn tu di.

Rất có thể nơi này có bảo vật vô giá, chẳng qua nếu mình muốn đi tìm thì cũng là việc sau này.

Giai đoạn hiện tại, La Chỉnh chỉ muốn chuẩn bị sẵn sàng cho việc trăm yêu.

Tuy hôm nay La Chỉnh chỉ dùng một quyền đã đánh bại một tên Yêu tộc, nhưng đó là bởi Yêu tộc kia đã bị trói chặt hoàn toàn, không thể di chuyển nên căn bản không thể đánh trả.

Chẳng qua chỉ là khảo nghiệm về dũng khí của La Chỉnh thôi.

Nhưng sau khi xuống núi, hẳn sẽ phải đối mặt với Yêu tộc thực sự!

Trong khoảng thời gian này, La Chỉnh cần không ngừng rèn luyện, không ngừng củng cố thực lực của mình, tinh luyện nguyên khí.

Mấy ngày sau, Tô Linh Vận cuối cùng cũng công bố ra danh sách năm đệ tử ngoại môn, trong đó rõ ràng có tên La Chỉnh.

Trong năm đệ tử được chọn, ngoại trừ La Chỉnh còn có đệ tử ngoại môn Hách Thế Các, đệ tử ngoại môn xếp hạng ba Quách Tử Nghiêu, còn có hai tên nữa đệ tử ngoại môn khác, thực lực cũng là Nửa Bước Tiên Thiên.

Sau khi công bố danh sách, Tô Linh Vận lại cho nhóm La Chỉnh thời gian vài ngày để chuẩn bị.

Mấy ngày sau, năm đệ tử ngoại môn và năm đệ tử nội môn Tiểu Vũ Phong tập hợp trên Thanh Thiên Đài.

Trên Thanh Thiên Đài hôm nay cũng rất đông người.

Trong đó, đệ tử nội môn mặc trường bào đen, đệ tử ngoại môn mặc trường bào trắng, mỗi bên chiếm một nửa.

Có thể thông qua khảo hạch Yêu tộc, không đủ để nói lên những đệ tử nội môn, ngoại môn này cực mạnh, nhưng cũng có thể nói những đệ tử này đều có dũng khí, ít nhất bọn họ có thể khống chế nỗi sợ hãi trong lòng mình, có thể chiến thẳng chính mình.

Ở giữa Thanh Thiên Đài, một vị đạo sư đang đứng tuyên bố quy tắc chém giết Yêu tộc lần này và vài việc cần chú ý.

Bất kể là đệ tử ngoại môn hay đệ tử nội môn, bọn họ đều không có khả năng trực tiếp lên chiến trường Tu La, trực tiếp đối mặt với những Đại Yêu. Với thực lực bây giờ của bọn họ mà đối mặt với một Yêu tộc mạnh mẽ chân chính thì còn chưa đủ cho chúng nhét kẽ răng.

Phía sau chiến trường Tu La có một cánh rừng tiếp giáp với Đế Quốc, gọi là rừng rậm Thương Khung.

Yêu tộc thường xuyên phái một vài tên làm trinh thám, ẩn vào Đế Quốc để thăm dò tình hình. Còn nhiệm vụ của tổng cộng ba trăm ba mươi đệ tử từ ba mươi ba phong trong Thanh Vân Tông là phải lên vào rừng rậm Thương Khung, chém giết những tên Yêu tộc nằm vùng này.

Ngay sau khi vị đạo sư kia nói xong, một chiếc phi thiên liền khổng lồ hạ từ trên trời xuống.

“Được rồi. Các vị đệ tử, các người có thể xuất phát!” Vị đạo sư kia nói xong liền đứng sang một bên.

Đông đảo đệ tử Thanh Vân Tông nối đuôi nhau đi lên chiếc phi thiên liền lớn kia.

Mặc dù là tiến vào theo trình tự, nhưng nếu chú ý sẽ thấy từng người dựa theo xếp hạng của các phong trong Thanh Vân Tông mà phân thứ tự trước sau.

Đi đầu là đệ tử của Thiên Nhất Phong xếp hạng đệ nhất trong ba mươi ba phong của Thanh Vân Tông.

Sau đó là Hắc Nham Phong xếp hạng thứ hai...

Kế tiếp lại là phong xếp hạng thứ ba...

...

Tiểu Vũ Phong xếp hạng cuối, tất nhiên đi cuối.

Năm vị đệ tử nội môn tiến vào trước, mấy người La Chính, Hách Thế Các mới theo sau đi vào cái phi thiên liền khổng lồ này.

Hơn ba trăm đệ tử, đều là đệ tử tinh anh của Thanh Vân Tông. Mọi người đều cẩn thận đánh giá nhau, trên mặt còn có ý khiêu khích mơ hồ.

La Chỉnh vẫn ngồi trong góc như trước, hai mắt nhắm hờ, không quan tâm hoàn cảnh xung quanh.

Mục đích chuyến này của hắn là trăm yêu, thử luyện, ngoài ra không muốn khơi mào phiền toái gì.

Nhưng mà, La Chỉnh không tìm người khác gây chuyện thì vẫn có người tới gây chuyện với hắn. Thế giới này vẫn luôn có nhiều việc bất đắc dĩ như vậy.

Sau khi phi thiên liên khổng lồ chậm rãi khởi động, vầng vàng bay lên không trung thì có người bước về phía La Chỉnh.

Người nọ mặc trường bào đen, dù là đàn ông nhưng tóc lại thắt bím, cuối mỗi bím tóc đều treo một thanh phi tiêu sắc nhọn.

“Người là La Chỉnh, đúng không?” Người nọ đứng ở trước mặt La Chỉnh hỏi.

Nghe câu hỏi của người nọ, người trên cả khoang thuyền cũng biết sắp có kịch vui để xem.

La Chỉnh mở mắt, chớp chớp vài cái rồi nhìn chăm chăm người kia, hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta là Gia Cát Diệp, Gia Cát Phong là ca ca ta. Vài ngày trước người dám sỉ nhục huynh ấy, bây giờ ta muốn lấy mạng người.” Người nọ nói một cách nhẹ nhàng, giống như đang nói một chuyện vô cùng thoải mái.

Nghe nói như thế, trên mặt La Chỉnh rốt cuộc cũng hiện ra vẻ không kiên nhẫn, lạnh giọng nói: “Vì sao Gia Cát Phong không tự mình đến?”

“Người không xứng để huynh ấy ra tay.” Gia Cát Diệp nói.

Nghe Gia Cát Diệp nói, La Chỉnh đứng lên, cười ha ha. Tiếng cười đó vang vọng khắp các góc của phi thiên liên khổng lồ.

Lần này đi trăm yêu đều là đệ tử có dũng khí nhất của mỗi phong trong Thanh Vân Tông, cho nên mọi người đều vô cùng kiềm chế bản thân.

Tuy giữa mọi người cũng có khiêu khích nhưng đều vô cùng mơ hồ, cũng không nói toạc ra. Dù sao sau khi vào rừng rậm Thương Khung, nếu bị người của phong khác nhắm vào, còn phải ứng phó với Yêu tộc trong rừng, như vậy thì sẽ có phiền phức rất lớn.

Nhưng mà lúc này La Chỉnh lại cười điên cuồng như thế, các đệ tử nội môn đều nhú mày lại.

Hách Thế Các đứng cách đó không xa, thấy cảnh tượng như vậy thì trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. Hắn nghĩ thầm, La Chỉnh ơi La Chỉnh, đây chính là cái giá lớn của sự ngông cuồng, bốn bề đều là kẻ địch, ta thấy người chỉ sợ khó sống sót được trong rừng rậm Thương Khung!

Gia Cát Diệp quát lớn: “Người mới là Nửa Bước Tiên Thiên, ta có thực lực Tiên Thiên Ngũ Trọng, giết người giống như giết heo. Người sắp chết đến nơi, có gì mà cười?”

“Ta cười Tam công tử tiếng tăm lẫy lừng, Gia Cát Phong chó má gì gì đó nhà các ngươi là một tên thỏ đế. Năm lần bảy lượt phái người tìm ta gây phiền toái, nhưng kết quả đều giống nhau, đều phải chết!” La Chỉnh lạnh giọng nói: “Không cần phải nói với ta mấy lời nhảm nhí này, người muốn giết ta rất nhiều, thêm người nữa cũng không sao. Tốt nhất là một lần đến nhiều chút, để ta xử lý luôn, đỡ phiền!”

Lúc trước, La Chỉnh cười lớn như vậy, các đệ tử Thanh Vân Tông liền cho rằng La Chỉnh điên cuồng đến không biết lý lẽ, không biết kiềm chế bản thân.

Hiện tại, bọn họ xem như được mở mang kiến thức, nụ cười lúc trước chỉ là chuyện nhỏ thôi, tên nhãi ngoại môn Nửa Bước Tiên Thiên này gần như đã điên cuồng đến không giới hạn rồi!

Đệ tử Thanh Vân Tông ai cũng từng nghe danh Gia Cát Phong. Người này tuy có biệt danh là Tam Phong Tử, nhưng thực lực rất mạnh, hơn nữa còn thông minh giáo hoạt, là một đối thủ vô cùng khó đối phó.

Không nghĩ tới La Chính mở miệng đã mắng người ta là đồ thô để!

Mặc dù Gia Cát Phong không ở đây, nhưng thực lực của Gia Cát Diệp kia tuyệt đối không kém.

Trong đám đệ tử nội môn, thực lực Tiên Thiên Ngũ Trọng cũng coi như là người nổi bật.

Ít nhất, đối phó với một tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên thì cũng hoàn toàn dư sức!

Nhưng mà tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên kia dám đứng trước mặt Gia Cát Diệp mà lớn tiếng mắng Gia Cát Phong, không chút sợ hãi, cũng không có nửa phần kiêng kị...

Những người thông qua được khảo hạch đi trăm yêu, đều thuộc nhóm người có dũng khí nhất, nhưng nếu so với La Chính thì đúng là không cùng một cấp bậc.

Miệng lưỡi Gia Cát Diệp không bằng Gia Cát Phong, La Chính vừa nói như thế, hắn cũng không biết nói gì thêm, chỉ là chân nguyên toàn thân hắn sôi trào, vươn tay chỉ vào La Chính, nói: “Người dám mắng ca ca của ta, muốn chết!”

“Ta muốn chết? Hắc hắc, nếu ta không muốn chết, họ Gia Cát các người sẽ bỏ qua cho ta? Ca ca của người sẽ bỏ qua cho ta? Nếu đều phải

chết, ta mắng lại vài câu thì thế nào?” La Chỉnh lạnh nhạt đáp lại.

“Ta...” Gia Cát Diệp bị ghen đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, xem ra hẳn muốn ra tay ngay trên phi thiên liên khổng lồ này.

La Chỉnh vẫn ung dung lùi lại hai bước, cười nói rất lạnh nhạt: “Muốn ra tay, ta đây theo hầu!”

Nhưng vào lúc này, hai đệ tử nội môn khác khoác vai Gia Cát Diệp rồi nói: “Nơi này không thể đánh nhau, nếu thật sự phá hủy phi thiên liên thì sẽ rất rắc rối. Chờ đến rừng rậm Thương Khung, muốn hấn chết như thế nào thì khiến hấn chết như thế ấy!”

Dưới sự khuyên giải của hai tên đệ tử nội môn kia, Gia Cát Diệp rốt cục cũng tỉnh táo lại, cuối cùng hừ lạnh với La Chỉnh một tiếng, mới quay đầu về vị trí của mình.

Lúc này, La Chỉnh mới chậm rãi vận chuyển chân khí Thiên Ma trong thân thể, ép về lại đan điền của mình.

Nếu nói hấn đối mặt với Gia Cát Diệp ở cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng mà không có áp lực, chắc chắn là nói dối.

Mới vừa rồi trông thì La Chỉnh đúng là không sợ hãi, nhưng trên thực tế toàn bộ tinh thần đều trong trạng thái đề phòng. Chỉ cần Gia Cát Diệp hơi có sát ý, hấn sẽ lập tức phản kích, cho dù là đang ở trên phi thiên liên khổng lồ này.

Hiện tại La Chỉnh đã thắp sáng hơn trăm miếng vảy rồng, lại lĩnh ngộ Thiên Ma Thần Quyền, thực lực đang ở trên đỉnh cao. Hấn đang muốn thử một lần xem cực hạn của mình tới đâu.

Trở lại chỗ ngồi của mình, trong lúc phi thiên liên bay không ngừng lắc lư, La Chỉnh nhắm mắt lại, hưởng thụ chút thời gian an nhàn cuối cùng.

Hắn biết, sau khi tiến vào rừng rậm Thương Khung, sẽ bắt đầu một cuộc huyết chiến.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Gặp Yêu

Rừng rậm Thương Khung được gọi như vậy là bởi trong rừng mọc đầy những cây vân sam cao ngút trời.

Mỗi cây vân sam đều cao hơn mười trượng, dáng đứng thẳng tắp, đâm thẳng về phía bầu trời, nên người xưa vốn gọi nơi này là rừng rậm Thương Khung.

Cánh rừng này có diện tích vô cùng khổng lồ, cây cối rậm rạp, chỉ đứng ở lối vào cũng đã khiến người ta có cảm giác âm trầm, vắng vẻ.

Sau khi xuống khỏi phi thiên liên khổng lồ, đệ tử Thanh Vân Tông chia thành mười người một tổ, năm đệ tử nội môn đi cùng với năm đệ tử ngoại môn, xuất phát thẳng hướng rừng rậm Thương Khung.

La Chỉnh vừa mới đi ra khỏi phi thiên liên khổng lồ thì năm vị đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong đã đứng vây quanh.

Trong đó một người mặc áo đen đi đến trước mặt La Chỉnh, nói rất kiêu căng: “Nhóc con, mâu thuẫn giữa ngươi và Gia Cát Diệp, ta không quản được. Nếu ngươi muốn sống sót trong rừng rậm Thương Khung này thì ngoan ngoãn nghe lời! Nếu ngươi cứ ngông cuồng như khi ở trên phi thiên liên thì kết quả chỉ có một, chính là trở thành đồ ăn trong bụng Yêu tộc!”

“Ngông cuồng cũng phải có vốn liếng, ngươi chỉ là một đệ tử ngoại môn, thực lực Nửa Bước Tiên Thiên, còn cần chúng ta bảo vệ mới có thể tham gia thử luyện trăm yêu, tự dưng chọc vào Gia Cát Diệp không phải là

muốn gây thêm phiền phức cho chúng ta sao? Nói trước cho người biết, nếu Gia Cát Diệp muốn ra tay với người, chúng ta nhất định không ngăn cản nửa phần!” Một người áo đen khác lại nói với La Chính.

“Trong khoảng thời gian này, nghe nói người rất có tiếng trong đám ngoại môn. Nhưng ta cho người biết, ngoại môn chẳng qua chỉ là nền tảng căn bản, thành tựu mà người đạt được chẳng là cái gì ở trước mặt đệ tử nội môn hết! Hôm nay ta dạy cho người một câu, làm người không thể ngông cuồng, chuyện gì cũng phải nghĩ kĩ rồi làm!” Lại có một đệ tử áo đen nói với La Chính.

Hai đệ tử áo đen còn lại chỉ lãnh đạm mà nhìn thoáng qua, sau đó cả năm người bọn họ đều đi về phía trước.

Quách Tử Nghiêu, Hách Thế Các và hai đệ tử ngoại môn còn lại cũng đi theo, chỉ là lúc đi ngang qua La Chính, đều tỏ vẻ thương hại.

Trong đó, Hách Thế Các cảm thấy trong lòng cực kì sung sướng.

Nhiệm vụ trăm yêu lần này vô cùng nguy hiểm, nếu La Chính mất đi sự bảo vệ của đệ tử nội môn, ngoại trừ cái chết, chỉ sợ không còn đường nào khác. Hiện tại, trước mặt các đệ tử nội môn, La Chính chỉ có thể cúi đầu, trong lòng hẳn đương nhiên là cực kì sáng khoái!

Đối mặt với sự trách cứ của mấy đệ tử nội môn, La Chính chỉ thản nhiên cười, đồng thời trong lòng thoáng lạnh đi.

La Chính không phải loại người trở mặt vô tình.

Giống như đối mặt với con cháu La gia, mặc dù đối phương bỏ đá xuống giếng, đuổi tận giết tuyệt, nhưng La Chính vẫn niệm tình cũ, giữ lại cho bọn họ một mạng.

Mặc dù vào Tiểu Vũ Phong không lâu, nhưng hãn vẫn đối đãi với Tiểu Vũ Phong như một tập thể, đặc biệt sau khi kết bạn với Mạc Xán, Chu Hiến và Chương Vô Huyền, cảm nhận được sự ấm áp của tình bạn bè.

Nhưng thái độ của các đệ tử nội môn lại ác liệt như thế! Cũng chỉ bởi vì hãn dây vào Gia Cát Diệp mà muốn vạch rõ hoàn toàn ranh giới với hãn.

Như vậy cũng tốt, dù sao ta cũng chưa từng nghĩ sẽ được ai che chở, sau này cũng chưa biết được ai phải cầu ai!

Nghĩ đến đây, La Chính thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, bước vào rừng rậm Thương Khung.

So với rừng rậm nhiệt đới phương Nam, ánh sáng chiếu vào rừng rậm Thương Khung bị tán cây vân sam rộng lớn ngăn cản, chỉ thi thoảng mới có ánh sáng chiếu vào qua khe hở, toàn bộ khu rừng có vẻ u ám và tĩnh mịch.

Cách đó không xa có tiếng quái điều kêu to lúc ẩn lúc hiện, lúc xa lúc gần, hoàn toàn không phân biệt được rõ nơi phát ra âm thanh.

Sau khi tiến vào rừng rậm Thương Khung, mọi người đều bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ở nơi này, bắt đầu hoàn toàn cảnh giác, dù sao đây cũng là rừng rậm Thương Khung.

Tuy nói phía trước rừng Thương Khung có thành Bạch Đế chống đỡ đại quân Yêu tộc trên chiến trường Tu La, nhưng vẫn có không ít mật thám Yêu tộc len vào trong rừng. Mặc dù mỗi đệ tử nội môn ở đây đều có thực lực đánh một trận với lũ yêu binh bình thường, nhưng một khi thực sự chiến đấu thì không ai nói trước được kết quả là thắng hay bại.

Giờ phút này, vẻ mặt Hách Thế Các, Quách Tử Nghiêu và hai đệ tử ngoại môn khác của Tiểu Vũ Phong cũng vô cùng căng thẳng, dồn dập lấy vũ khí ra, vừa đề phòng vừa đi theo sau năm vị đệ tử nội môn.

So ra thì La Chỉnh là có biểu hiện thoải mái nhất.

Linh hồn hắn đã qua rèn luyện, mạnh hơn so với người bình thường rất nhiều, cho dù là linh hồn của năm vị cao thủ Tiên Thiên phía trước mặt cũng không bằng La Chỉnh.

Cho nên khả năng cảm nhận của La Chỉnh càng thêm mạnh mẽ, phân tích động tĩnh xung quanh càng rõ ràng hơn.

Theo đoàn người Tiểu Vũ Phong tiến vào bên trong, các đệ tử khác càng lúc càng phân tán.

Đi theo đường mòn trong rừng rậm Thương Khung ước chừng được mười dặm.

Đệ tử nội môn dò đường ở phía trước bỗng nhiên giẫm gãy một thanh gỗ mục, phát ra tiếng “độp” rất vang.

“Gì thế!” Hách Thế Các vẫn luôn căng thẳng nên lập tức quát lớn.

Vị đệ tử nội môn kia quay đầu lại nhìn, nói với vẻ mặt châm biếm: “Hách Thế Các, không cần phải căng thẳng như thế, chẳng qua chỉ là một thanh gỗ mục bị gãy mà thôi.”

“Coi chừng!” Ngay khi vị đệ tử nội môn kia nói chuyện với Hách Thế Các, từ phía sau thân cây vân sam to lớn bỗng có một con rắn lớn trông như cành cây khô thò ra.

Toàn thân con rắn lớn đó đều là màu nâu xanh, giống màu vỏ cây vân sam nên nó bám ở đó mà không có ai phát hiện ra.

Con rắn trườn đến, lập tức mở cái miệng rộng như bồn máu ra, cắn về phía đệ tử nội môn kia một phát, xem ra là muốn một ngụm nuốt trọn đệ tử nội môn kia.

Đúng lúc này, một tia sáng màu bạc lóe ra trong không trung, cắt thẳng qua đầu của con rắn, nháy mắt cắt nó thành hai đoạn.

“Khâu sư đệ, tuy rằng bây giờ còn chưa chạm trán với Yêu tộc, nhưng người vẫn nên đề tâm một chút thì hơn!” Vị đệ tử nội môn đã xuất kiếm kia nhắc nhở, trong tay hắn cầm một thanh bảo kiếm màu bạc chói mắt.

Đệ tử nội môn họ Khâu kia thấy thế, lập tức chấp tay cười nói: “Đa tạ Lâm Canh sư huynh ra tay tương trợ!”

La Chỉnh đứng ở phía sau, thấy một kiếm mà Lâm Canh chém ra, lông mày cũng hơi giật nhẹ. Mặc dù Tiểu Vũ Phong chỉ đứng thứ nhất từ dưới đếm lên nhưng trong nội môn cũng không thiếu cao thủ. Thực lực của Lâm Canh này cũng rất mạnh, tuy chỉ giết một con yêu xà cấp bốn, nhưng tốc độ phản ứng như vậy cũng không chậm hơn so với La Chỉnh là bao.

Mới vừa rồi La Chỉnh đã đặt tay trên nhẫn tu di, nếu Lâm Canh này không ra tay, hắn cũng sẽ dùng phi đao giết chết con rắn lớn ấy.

Lâm Canh gật đầu, cất bảo kiếm đi, dẫn đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Mười đệ tử Tiểu Vũ Phong này, chính là do Lâm Canh dẫn đầu.

Dọc đường đi không gặp phải Yêu tộc nhưng lại giết chết không ít yêu thú, trong đó không thiếu yêu thú có thực lực cường đại, nhưng bị năm đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong vây công nên rất nhanh đã bị phanh thây, móc lấy tinh hạch yêu thú.

Về phần Hách Thế Các, Quách Tử Nghiêu, La Chỉnh và hai đệ tử ngoại môn còn lại, lúc này đã hoàn toàn trở thành nhân vật quần chúng.

Một đường gập ghềnh cứ vậy mà đi, tới giữa trưa, mọi người mới dừng lại bên cạnh một sơn cốc.

Đệ tử nội môn họ Khâu kia bỗng nhiên chỉ tay về phía hai người Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu: “Người, còn người nữa, đi tìm củi rồi nhóm lửa lên!”

Hai người Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu chính là nhân vật số một số hai trong các đệ tử ngoại môn, có bao giờ bị người ta sai làm chuyện của hạ nhân chứ?

Trong mắt hai người đều lóe ra tia tức giận, hiển nhiên rất khó chịu đối với việc bị đệ tử họ Khâu kia sai làm việc vặt vãnh như vậy.

“Thế nào? Không chịu? Không chịu cũng được. Các người đừng đi cùng nữa. Muốn đi đâu thì đi! Nếu muốn chúng ta bảo vệ, thì đi làm việc!” Đệ tử họ Khâu nói rất lạnh lùng.

Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Được người ta che chở thì không thể không cúi đầu. Đã tham gia thử luyện trăm yêu này rồi thì bây giờ cũng không thể nào quay đầu về được. Rừng rậm Thương Khung lớn như vậy, nếu quay trở về chỉ sợ cũng chỉ có một đường chết.

Mắt thấy không có lựa chọn nào khác, hai người cũng chỉ có thể cúi đầu đi tìm củi.

Sau khi đệ tử họ Khâu kia ra lệnh, ánh mắt lại quét về phía bọn La Chính mà nói: “Mấy người các người, đến bên kia sơn cốc canh gác!”

La Chính muốn nói gì đó, sau khi nghĩ lại, vẫn là thôi.

Dù sao hiện tại mười người Tiểu Vũ Phong cũng tính là một đội, làm chút chuyện cũng không tính là quá đáng.

La Chính men theo bờ vách của sơn cốc, trèo lên một khối đá trơn nhẵn, nhìn ra phương xa.

Diện tích rừng rậm Thương Khung vô cùng lớn, ngoại trừ một mảng rừng vân sam xanh ngắt thì khó có thể nhìn thấy được cái gì khác.

“Nói là trăm yêu, vậy mà lại lang thang cả một ngày ở nơi này, một cái lông Yêu tộc cũng không nhìn thấy!” Đệ tử ngoại môn cùng lên canh gác với La Chỉnh nói.

“Rừng rậm Thương Khung lớn như vậy, lấy đâu ra nhiều Yêu tộc thế? Người thật sự muốn thấy Yêu tộc thì ra khỏi khu rừng này, đứng trên tường thành Bạch Đế mà nhìn. Muốn thấy bao nhiêu Yêu tộc là có bấy nhiêu!” Một đệ tử ngoại môn khác nói.

Nghe được đoạn đối thoại của hai người, La Chỉnh chỉ trầm mặc không nói. Từ sau khi vương triều Phần Thiên được thành lập, Nhân tộc ở Đông Vực xem như bắt đầu một thời kỳ hưng thịnh. Nhưng trăm năm sau đó không ngừng có nạn Yêu tộc, lập tức làm cho vương triều Phần Thiên tràn ngập cảm giác nguy cơ.

Cũng may vương triều Phần Thiên có hai người tọa trấn, một vị chính là cao thủ tuyệt thế trong Phần Thiên Cung, một vị khác là tông chủ Thanh Vân Tông, hai người này thực lực đều sâu không lường được.

Nếu không phải bởi vì kiêng kỵ hai người này, chỉ sợ Yêu tộc đã đánh chiếm thành Bạch Đế từ lâu, thôn tính toàn bộ Đông Vực.

Ước chừng qua được nửa canh giờ, khói bếp bốc lên từ trong sơn cốc, sau đó liền có người gọi ba người La Chỉnh qua, cơm trưa đã chín rồi.

Mọi người vây quanh đồng lửa, hoặc đứng hoặc ngồi, cứ vậy mà bắt đầu ăn cơm.

“Lâm Canh sư huynh, huynh thật sự đã từng chém Yêu tộc sao?” Lúc mọi người dùng cơm, chợt nghe đệ tử họ Khâu kia hỏi.

Lâm Canh xé một miếng thịt hươu, khước miệng lộ ra một nét cười đắc ý, gật đầu nói: “Đó là bốn năm trước, ta còn là đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong, lúc ấy chiến trường Tu La sắp đóng cửa, ta cũng tham gia một lần thử luyện trăm yêu, trùng hợp mấy người chúng ta vây quanh một con yêu binh, kiếm trí mạng nhất là ta chém ra!”

Có thể lấy thân phận đệ tử ngoại môn mà chém chết một con yêu binh, đúng là đủ để cho Lâm Canh tự hào.

“Chẳng qua khi đó, thực lực của ta còn thấp, chém chết yêu binh kia cũng là do may mắn mà thôi. Nếu giờ mà chạm mặt yêu binh, e rằng ta chỉ cần không quá ba chiêu!”

Vào lúc Lâm Canh nói hết sức chậm rãi, một đệ tử nội môn đang cúi đầu ăn thịt, bỗng nhiên cất lên tiếng nói kỳ quặc: “Thật không? Không biết ta có thể chịu qua ba chiêu của người không?”

Đột nhiên trên người vị đệ tử nội môn kia, truyền ra một luồng yêu khí ào ạt!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Yêu Tướng

Lúc này, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Đối mặt với yêu khí ập tới mãnh liệt, mọi người đồng loạt kéo giãn khoảng cách với đệ tử nội môn kia.

“Vụt!”

Bảo kiếm trong tay Lâm Canh chỉ thẳng vào đệ tử nội môn kia, nói: “Người không phải là Từ Hằng, người là ai?”

“Khục khục khục khục...”

Miệng tên đệ tử nội môn tên Từ Hằng kia phát ra tiếng cười quái dị, sau đó liền có mấy chiếc xương nhọn hoắt mọc ra từ trong thân thể hắn. Quý dị là, dù những chiếc xương nhọn hoắt kia đâm rách da của hắn mà lại không chảy chút máu nào.

“Ăn núp trong rừng rậm Thương Khung lâu như vậy, rốt cục cũng gặp loài người. Máu thịt con người đúng là vẫn ngon nhất!” Tên đệ tử nội môn kia lè ra một cái lưỡi dài, liếm liếm môi, sau đó cả cái đầu cũng chia năm xẻ bảy, lộ ra bản thể bên trong.

Đệ tử nội môn này vậy mà lại là một tên Yêu tộc!

“Người cắn nuốt máu thịt của Từ Hằng rồi trốn trong thân thể hắn từ lúc nào?” Lâm Canh chất vấn, bảo kiếm trong tay phát ra từng luồng ngân quang sáng loáng.

Tên Yêu tộc kia để lộ ra hàm răng sắc nhọn rồi cười nói: “Con người, người cảm thấy ta cần phải nói cho người sao?” Nói xong, tên Yêu tộc kia bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai, bên cạnh sơn cốc liền có hơn mười tên Yêu tộc đi ra. Cả một đám hình dạng xấu xí, giương nanh múa vuốt, tản ra yêu khí nồng nặc.

“Giết!”

Đối mặt Yêu tộc, gần như cũng không có đường lui, Lâm Canh không hổ là đệ tử nội môn, lúc này cũng vô cùng quyết đoán.

Lần này coi như đệ tử Tiểu Vũ Phong xui xẻo.

Thông thường, trinh sát của Yêu tộc len vào rừng rậm Thương Khung đều chia nhau ra mà hành động, rất ít đi theo đàn. Dù sao Đế Quân trong thành Bạch Đế cũng không phải ngồi chơi không. Nếu Yêu tộc quá đông, bị Đế Quân phát hiện ra thì rất có thể sẽ bị giết chết hết.

Nhưng mà hiện giờ ngay trước mắt lại có một con Yêu tộc giết đệ tử nội môn Từ Hằng, cắn nuốt hết sạch máu thịt, khoác da của hắn rồi một đường đi theo đệ tử Tiểu Vũ Phong, tự nhiên lại cho Yêu tộc cơ hội tự lại.

“A...”

Ngay lúc Lâm Canh vừa mới ra lệnh, một vị đệ tử ngoại môn hét thảm một tiếng.

Tên đệ tử ngoại môn kia có thể thông qua khảo hạch, coi như cũng là một người dũng cảm. Nhưng lần này xuất hiện mấy con yêu binh cùng một lúc, trong lòng người này quá mức sợ hãi, hoàn toàn mất đi năng lực chống cự nên bị một con yêu binh cắn đứt mất đầu!

Con yêu binh kia hiểu rõ nỗi sợ hãi của loài người, cố ý giơ thi thể của tên đệ tử ngoại môn kia lên, khoe khoang chiến lợi phẩm của nó.

Bốn gã đệ tử nội môn, lúc này ai nấy tự tìm tới yêu binh mà chém giết.

Còn cả đám Hách Thế Các, Quách Tử Nghiêu đều mang sắc mặt tái nhợt, hai hàm răng không ngừng đập vào nhau, chết đứng tại chỗ.

Trong đám đệ tử ngoại môn, chỉ có La Chính còn bình tĩnh.

Lúc bất ngờ xảy ra chuyện, La Chính cũng đã cầm phi đao nát trong tay, đưa lưng về phía sơn cốc, mắt híp thành một đường.

Một đám yêu binh như ác quỷ bò ra từ mười tám tầng địa ngục, trong mắt bọn chúng, con người như đồ ăn ngon.

Trong đó có một con yêu binh lao tới chỗ La Chính. Bàn tay gã mọc đầy xương nhọn, hai chân thì phủ đầy vảy.

Con yêu binh đó quơ xương nhọn trong tay, vồ về phía La Chính.

“Chính là lúc này!” Khóe miệng La Chính hơi nhếch lên, phi đao nát trong tay bỗng nhiên bắn ra.

“Phụt!”

Phi đao xuyên qua đầu của con yêu binh kia, sau đó tách thân thể của nó ra. Đợi đến lúc yêu binh ngã xuống đất, thân thể đã bị chẻ thành hai nửa.

“Một con.” Đây là con Yêu tộc đầu tiên mà La Chính thật sự giết chết.

Hắn vừa mới giết con yêu binh này thì bên cạnh lại có một con yêu binh khác vồ tới. Đối mặt với tên Yêu tộc kia, ngón tay La Chính chỉ hơi kéo, phi đao mới bắn ra lại quay ngược trở về.

“Ba!”

Phi đao xuyên qua đầu tên Yêu tộc, óc chảy ra ngoài, chết ngay tại chỗ.

“Hai con.” La Chinh đếm, tiếp tục nghênh địch.

Lúc này ánh mắt La Chinh nhìn về bên phía Hách Thế Các, chỉ thấy hai gã Yêu tộc quơ xương nhọn, muốn đánh về phía Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu!

Thật ra thực lực của những yêu binh này cũng không mạnh, Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu, một người là đệ tử ngoại môn đệ nhất, một người là đệ tử ngoại môn xếp thứ ba, bọn họ có thực lực để giết yêu binh.

Nhưng giờ phút này, hai người đã bị dọa cho chết cứng, ngoại trừ đứng tại chỗ run rẩy thì dường như không làm được cái gì khác.

Thấy tình cảnh như vậy, La Chinh lắc đầu, chỉ có thể vừa đạp mạnh hai chân lao ra ba trượng vừa phóng phi đao nát trong tay ra.

“Bụp bụp!”

Hai tiếng giống như dưa hấu nổ tung vang lên, phi đao nát lập tức đập vỡ đầu hai tên Yêu tộc.

La Chinh đi đến trước mặt bọn Hách Thế Các nói: “Chỉ có chút can đảm như vậy mà nghĩ tới việc trảm yêu?”

Hách Thế Các không ngờ người cứu hãn một mạng lại là La Chinh, trên mặt ngoài sự cảm kích còn có chút bất ngờ. Nhưng bị La Chinh chất vấn như vậy, cả hãn và Quách Tử Nghiêu đều có chút hổ thẹn.

Thật ra bọn hãn không phải không dám phản kháng, chỉ là vào lúc này, tay chân căn bản không theo điều khiển của bọn hãn.

“Không nghĩ tới kẻ đứng đầu ngoại môn Tiểu Vũ Phong chúng ta lại là một phế vật!” La Chỉnh cười lạnh nói.

Một tia đỏ sẫm nhất thời lan tràn từ cổ lên mặt Hách Thế Các. Hách Thế Các hẳn đời này một đường thuận buồm xuôi gió, từ nhỏ đến lớn, ai thấy hẳn không gọi một câu thiên tài? Bây giờ lại có người mắng hẳn là phế vật!

Điều này so với việc giết Hách Thế Các thì còn khó chịu hơn.

“Không phục? Đối mặt với yêu binh liền không dám nhúc nhích, chính người nói xem người có phải phế vật hay không?” La Chỉnh vẫn cười lạnh như trước mà nói.

Hách Thế Các hét lớn một tiếng: “Ta không phải phế vật!”

La Chỉnh gật gật đầu: “Nếu không phải phế vật thì chứng minh đi. Thực lực của những con yêu binh kia chẳng qua chỉ ở Tiên Thiên Cảnh, thậm chí còn yếu hơn người. Đi chém giết, đi liều mạng, cho dù có chết trận cũng vẻ vang hơn so với đứng ở chỗ này mặc người ta làm thịt như phế vật.”

Tiềm lực của con người là vô hạn, dưới lời khích tướng của La Chỉnh, Hách Thế Các gào một câu, Thanh Phong Kiếm dài ba thước trong tay rời khỏi vỏ, đỏ mắt chém về phía đám yêu binh.

Hách Thế Các này có thể trở thành người đứng đầu đệ tử ngoại môn thì thiên phú, tốc độ, sức mạnh đều không tầm thường, sau này trở thành đệ tử nội môn cũng sẽ mạnh hơn những đệ tử khác rất nhiều, sau khi bị La Chỉnh khích tướng liền phát ra thực lực hết sức kinh người.

Thanh Phong Kiếm của hắn phóng ra từng tia sẫm sét, dưới những chiêu kiếm điên cuồng của hắn, một tên Yêu tộc bị xẻ ra thành mảnh vụn!

Sau khi Hách Thế Các giết một tên Yêu tộc, ngực hãn phập phồng dữ dội, hai mắt cũng mở thật lớn. Hãn không tin bản thân đã tự tay giết chết một tên Yêu tộc.

Chỉ có dựa vào hai tay của mình, giết chết một tên Yêu tộc thì mới có thể thoát khỏi nỗi sợ hãi này. Hách Thế Các kinh ngạc đứng tại chỗ, lẩm bẩm nói: “Ta hiểu rồi! Ta rốt cục cũng không bị yêu khí kia quấy nhiễu nữa rồi!”

Hãn quay đầu qua, nhìn về phía La Chính.

Lại thấy La Chính nhàn nhạt liếc mình một cái rồi lại cầm thanh phi đao quý dị kia trong tay, hướng thẳng về phía một con yêu binh.

Giờ phút này, yêu binh chết trong tay La Chính đã có bốn con rồi.

Thấy những tên Yêu tộc kia căn bản không chịu nổi một chiêu trong tay La Chính, trong lòng Hách Thế Các cảm khái vạn nghìn lần, sự ghen ghét đối với La Chính lúc này đã hoàn toàn chuyển thành bội phục. Hiện tại hãn mới coi như đã hoàn toàn hiểu được, La Chính và hãn là hai người khác biệt như trời và đất, danh hiệu đệ tử ngoại môn đệ nhất này cũng nên nhường lại sớm thôi.

Cuộc chiến đấu trong sơn cốc đang cực kỳ gay go, lúc này không cho phép Hách Thế Các nghĩ nhiều, hãn liền phóng chân nguyên, đi giúp các đệ tử nội môn khác tác chiến.

Bảo kiếm của Lâm Canh chính là linh khí hạ phẩm, hãn xuất kiếm cực nhanh, cực sắc bén, đối mặt với tên Yêu tộc xuất hiện đầu tiên, chỉ trong một hơi thở liền chém ra ba mươi kiếm.

Thế nhưng ba mươi kiếm này, dù một kiếm cũng không thể đâm trúng.

“Không phải nói ba kiếm sao? Cho người nhiều cơ hội như vậy, sao còn không giải quyết ta?” Yêu tộc kia nói tiếng người, âm thanh cực kỳ chói tai.

Sắc mặt Lâm Canh rất khó coi, tên Yêu tộc này vô cùng quý dị, tốc độ nhanh hơn nhiều so với yêu binh bình thường, trong lòng hắn lúc này đã có một suy đoán, một suy đoán làm hắn phải sợ hãi: “Người không phải là yêu binh!”

“Khà khà khà khà!” Tên Yêu tộc kia phát ra một tràng tiếng cười sắc nhọn, sau đó từ trong cơ thể màu vàng nâu của nó có mấy xương nhọn màu đồng cổ vươn ra. Thân hình trong nháy mắt to thêm vài thước, chỉ nháy mắt chiều cao từ bằng một người liền biến thành bằng hai người, đứng trước mặt Lâm Canh giống như một ngọn núi nhỏ.

Cùng lúc đó, yêu khí của tên Yêu tộc này cũng tăng vọt! Luồng yêu khí này nhiều hơn rất nhiều so với yêu binh bình thường, tràn đầy khắp sơn cốc!

Các đệ tử Tiểu Vũ Phong khác đang ác chiến, bỗng mặt cả đám đều biến sắc.

Lâm Canh nuốt nước miếng một cái, sắc mặt như chết cha chết mẹ, lòng trầm xuống, trong miệng phun ra hai chữ: “Yêu tướng!”

Thực lực của yêu tướng so với yêu binh bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng thông thường, trong rừng rậm Thương Khung chưa từng xuất hiện yêu tướng!

Bởi vì yêu tướng có yêu khí quá đậm, bọn chúng rất khó che dấu toàn bộ yêu khí trên người mà tránh được sự tra xét của thành Bạch Đế, lén vào rừng rậm Thương Khung.

Thế nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, mặc kệ yêu tướng này làm thế nào mà vào được rừng rậm Thương Khung, hiện tại nó đang thật sự đứng ở trước mặt Lâm Canh.

“Dù là yêu tướng cũng chết đi cho ta!”

Lâm Canh cũng hiểu, giờ phút này ngoại trừ liều mạng ra thì cũng không còn con đường nào khác. Hẳn khác Hách Thế Các, hẳn đã trải qua thử luyện trăm yêu, tự tay giết Yêu tộc, đồng thời cũng hiểu rõ, sợ hãi là cảm xúc vô dụng nhất.

Sợ hãi cũng không có ích gì, chỉ làm chính mình chết nhanh hơn thôi.

Từng luồng ánh sáng trắng sắc bén liều mạng chém về phía con yêu tướng kia, khiến người ta hoa mắt không kịp nhìn.

Công kích sắc bén như vậy, mà con yêu tướng ấy lại có thể tránh đi một cách thoải mái.

“Coong!”

Bảo kiếm của Lâm Canh chém vào một cây xương nhọn màu đồng cổ, phát ra tiếng vang trong trẻo, làm cánh tay Lâm Canh run lên.

Không hay! Lâm Canh trong lòng biết không ổn, liền muốn lui về phía sau.

Con yêu tướng kia chỉ đợi đúng cơ hội này, sao có thể để Lâm Canh chạy thoát dễ dàng như vậy?

Yêu tướng kia đuổi móng vuốt sắc bén ra, một tay tóm lấy bảo kiếm của Lâm Canh, dùng sức kéo một cái, bảo kiếm của Lâm Canh liền rời khỏi tay hắn bay ra ngoài, cắm trên mặt đất không ngừng lay động.

Sau đó một móng vuốt sắc bén khác đồng thời chụp về phía ngực Lâm Canh.

Một vuốt này chỉ sợ sẽ mổ bụng Lâm Canh!

Nhưng ngay lúc này, con yêu tướng kia dường như đã nhận ra gì đó, móng vuốt vốn nên chụp vào Lâm Canh lại rút tay về nhanh như chớp. Cùng lúc đó, một thanh phi đao bay ngang qua giữa yêu tướng và Lâm Canh.

Nếu yêu tướng kia không rút tay về thì đã bị phi đao đánh trúng.

Lâm Canh nhìn thấy một màn này, cảm thấy rất kỳ lạ. Yêu tướng này ngay cả linh khí hạ phẩm của hắn còn không sợ, tại sao lại kiêng kị thanh phi đao nát ấy như thế? Hắn quay đầu qua, chỉ thấy cách đó không xa La Chính vẫn còn ở tư thế ném phi đao, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Rất nhạy bén, vậy mà lại tránh được.” La Chính nhún nhún vai nói.

Con yêu tướng kia nhìn La Chính, đôi mắt xấu xí lại hiện vẻ kiêng kị, dùng âm thanh chói tai nói: “Con người, người có chút đặc biệt.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Yêu Huyết Văng Khắp Nơi

Không chỉ Lâm Canh, mà tất cả đệ tử nội môn đều biết những đệ tử ngoại môn theo bọn hắn đến đây, ngoại trừ có dũng khí thì căn bản không hề có năng lực đối kháng với Yêu tộc.

Những đệ tử ngoại môn này đều là phiền phức.

Chỉ là Thanh Vân Tông có quy định, năm đệ tử nội môn bọn họ phải mang theo năm tên phiền phức tham gia nhiệm vụ trăm yêu.

Cho nên khi ở Tiểu Vũ Phong, đám người Lâm Canh đã bàn bạc xem làm thế nào để cho năm tên phiền phức này không gây ảnh hưởng khi bọn họ chiến đấu.

Lâm Canh khi đó tuyệt đối không ngờ chính mình sẽ được một tên phiền phức cứu.

Đồng thời lại càng không nghĩ ra được, con yêu tướng kia ngay cả Cửu Nghi Phân Quang Kiếm của mình còn không sợ, vậy tại sao thanh phi đao của La Chính lại làm cho nó kiêng kị như thế?

“Nếu ta rất đặc biệt, người sẽ bỏ qua cho ta sao?” La Chính vừa nói vừa thu thanh phi đao nát lại.

Yêu tướng vươn đầu lưỡi ra khỏi cái miệng đầy răng nanh, liếm liếm: “Dĩ nhiên là không. Người càng đặc biệt, vị thịt càng tươi ngon! Khả Khả...”

Yêu tướng nói xong liền bỏ qua Lâm Canh không thèm để ý, đánh về phía La Chinh.

Lâm Canh thấy thế khẽ vươn tay, bắn ra một đường chân nguyên màu bạc, cuốn Cửu Nghi Phân Quang Kiếm đang cắm trên mặt đất trở về tay mình, lại giết về phía con yêu tướng kia. Hẳn biết rất rõ, nếu không giết yêu tướng này thì tất cả mọi người sẽ chịu chết, cho nên hẳn phải nắm chắc cơ hội.

Thế nhưng yêu tướng kia không thèm đếm xỉa gì đến công kích của Lâm Canh, chỉ bất ngờ vặn vẹo sau lưng, từ đó lại có mấy xương nhọn màu đồng cổ nhô ra, hóa giải hết công kích của Lâm Canh.

La Chinh đứng sừng sững tại chỗ, hai mắt mở to, trên mặt hiện vẻ thận trọng trước nay chưa từng có.

Hẳn biết, bản thân chỉ cần sơ ý một chút thôi thì cũng rất có thể phải phơi thây tại chỗ!

Trong nháy mắt, yêu tướng đã xông tới, La Chinh cũng nhẹ nhàng ném phi đao nát ra sau đó kéo một cái, phi đao kia liền bay thành đường vòng cung, vọt về phía yêu tướng.

Thế nhưng tốc độ của yêu tướng vượt xa khỏi dự đoán của La Chinh. Chỉ thấy nó dùng một tốc độ cực kì quỷ dị, xoay tròn theo đường bay của phi đao, rất nhanh đã có thể tránh khỏi công kích.

Khó chơi đây!

La Chinh cắn răng một cái, hơn một trăm miếng vảy rồng trong đầu cùng lúc lóe ra màu xanh biếc, một quyền vô cùng uy lực nện mạnh về phía đầu yêu tướng.

Từ trong thân thể La Chỉnh phóng ra sức mạnh vô cùng mãnh liệt. Lượng sức mạnh khổng lồ này cũng chỉ có cơ thể linh khí của La Chỉnh mới chịu được. Nếu là người khác, chỉ cần vận chuyển luồng sức mạnh này, e là chưa kịp dùng đã bị sức mạnh của bản thân đè ép đến tan vỡ rồi.

“Oanh!”

La Chỉnh đụng độ ngay chính diện với con yêu tướng kia.

Hai luồng sức mạnh thuần túy giao tranh, tựa như có năng lực hủy thiên diệt địa. Nguồn năng lượng khổng lồ đó đã nghiền nát các tảng đá xung quanh thành bột mịn.

Sức mạnh của con yêu tướng kia cũng không đơn giản, phản lực lớn đến mức trực tiếp đánh bay La Chỉnh ra xa mấy chục trượng. Thân thể La Chỉnh đập mạnh xuống mặt đất tạo thành một cái hố, một đồng bùn đất chôn vùi sau lưng La Chỉnh.

Từ khi cơ thể La Chỉnh trở thành linh khí, sức mạnh bình thường đánh vào hãn cơ bản đã không còn hiệu quả, thế mà một quyền này của yêu tướng lại khiến hãn được lợi cực lớn, luồng khí nóng trải rộng toàn thân, cả người được bao phủ trong một cảm giác cực kỳ thoải mái.

Dựa theo con đường tu luyện của võ giả mà nói, người bình thường khi tiến vào Nửa Bước Tiên Thiên sẽ bắt đầu Cố Bản Bồi Nguyên.

Cái gọi là Cố Bản chính là cường hóa đan điền, làm cho sức chịu đựng của đan điền tăng lên một bậc, có thể chịu được sự ăn mòn của chân nguyên.

Mà Bồi Nguyên, đương nhiên là bồi luyện chân nguyên.

Luồng khí nóng sản sinh trong thân thể, xuôi theo các kinh mạch lớn chảy vào đan điền, La Chỉnh liền cảm thấy bụng của mình như có một ngọn

lửa thiêu đốt. Hắn biết, những luồng khí nóng này đang trợ giúp hắn cường hóa đan điền.

La Chỉnh bị đắm một quyền, rồi văng xa mấy chục trượng, tình huống của yêu tướng bên kia cũng không kém, cả người bắn ngược vào rừng cây ở bên sườn sơn cốc, trực tiếp đụng gãy mấy cây vân sam.

“Ầm ầm!”

Những cây vân sam không biết đã mọc mấy trăm năm chậm rãi đổ xuống, ngã ra hai bên.

Thân thể Yêu tộc mặc dù không cường hãn như Ma tộc, nhưng tên Yêu tộc này dù gì cũng là yêu tướng, sau khi bò dậy khỏi mặt đất, sắc mặt nó cũng có chút khó coi.

Tuy yêu tướng này liếc mắt một cái liền thấy điểm đặc biệt của La Chỉnh, nhưng nó cũng không ngờ sức mạnh của La Chỉnh lại kinh người như vậy. Mới vừa rồi chỉ so đấu sức mạnh thuần túy, thực lực của tiểu tử kia so với mình thậm chí còn cao hơn ba phần.

Yêu tướng lại chậm rãi đi tới sơn cốc. Cây vân sam bên đường đều bị những xương nhọn của hắn cắt đứt, phát ra tiếng vang to lớn, yêu khí vô hạn phóng lên cao, gần như khiến gió mây cũng phải biến sắc.

Lúc này Lâm Canh là người bị chấn động nhất.

Lâm Canh là cường giả trong các cao thủ Tiên Thiên, hắn cũng tự nhận là sức mạnh kém yêu tướng kia xa tít tắp.

Khi thấy La Chỉnh đối đầu trực diện với yêu tướng kia, hắn còn cho rằng La Chỉnh chết chắc rồi.

Một tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên bị yêu tướng trực tiếp đánh một quyền, sợ rằng thân thể đều phải vỡ nát?

Nhưng kết quả của một quyền này lại không giống như hăn tưởng.

La Chỉnh và yêu tướng, ai nấy đều bị sức mạnh khổng lồ đẩy lui xa mấy chục trượng.

Rốt cuộc La Chỉnh đã làm thế nào, Lâm Canh hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng lúc này hăn cũng không thể nghĩ nhiều, dù sao thực lực vô cùng bá đạo của La Chỉnh làm cho hăn thấy được chút hy vọng.

Nhưng ngay sau khi thấy yêu tướng kia đứng lên như không có chuyện gì xảy ra, còn đi về phía này. Mà La Chỉnh thì vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hy vọng mới được nhen nhóm lại biến mất sạch sẽ.

Lâm Canh cho là mình quá ảo tưởng rồi, bị yêu tướng trực tiếp đánh một quyền, dù là mình cũng phải bị thương nặng, làm sao còn có thể bò dậy được?

Nhưng Lâm Canh lại không biết, La Chỉnh không đứng dậy, không phải là hăn không bò dậy nổi.

Chờ đến khi đan điền hấp thu gần như toàn bộ luồng khí nóng kia, La Chỉnh lập tức nhảy ra khỏi cái hố đất, vận động cơ thể một hồi, xoay cổ một vòng.

Tuy sức mạnh của yêu tướng bá đạo, nhưng thân thể linh khí của La Chỉnh cũng kiên cường không gì sánh được.

“Sức lực rất mạnh! Thêm lần nữa!” La Chỉnh nói xong, cũng bước qua nghênh đón.

La Chỉnh tất nhiên hy vọng có thể đối đầu với yêu tướng kia thêm mấy quyền.

Mượn sức mạnh yêu tướng mà tạo ra luồng khí nóng, nhanh chóng cường hóa đan điền, giúp hãn sớm bồi luyện ra chân nguyên.

Thế nhưng sau lần đối đầu với La Chỉnh kia, yêu tướng cũng đã nhận thức rõ ràng thực lực của La Chỉnh. Lúc này chỉ thấy trên làn da màu nâu của yêu tướng, yêu khí dâng lên cuộn cuộn, nháy mắt trên tay hiện ra hai xương nhọn màu đồng cổ mọc ngược lên.

Yêu tướng hét lớn một tiếng, liền gập hai cánh tay lại, nhắm thẳng hai xương nhọn kia đâm về phía La Chỉnh.

La Chỉnh thấy vậy, dồn lực lại dưới chân, sau đó đột nhiên giảm tốc độ muốn mau chóng dừng lại, tránh khỏi công kích của yêu tướng.

La Chỉnh né tránh thành công. Hai xương nhọn trên tay yêu tướng không đâm trúng mục tiêu, chỉ xẹt qua sát hai bên người La Chỉnh.

Nhưng ngay khi đó, yêu tướng kia lộ ra ý cười tàn nhẫn, há cái miệng đầy răng bén nhọn rồi bắt đầu gào thét.

“Hu!!!!”

Từ ngực, lưng, bả vai, quanh thân yêu tướng kia bỗng nhiên có mười mấy mũi nhọn đâm ra.

Vừa thấy nụ cười quỷ dị ban nãy của yêu tướng, La Chỉnh đã biết không ổn. Tuy là hãn phản ứng cực nhanh, nhưng cũng đã muộn, một cây xương nhọn đã đâm về phía hãn.

Khi mà trông như La Chỉnh không còn cách nào để tránh né công kích, thì trong nháy mắt xương nhọn kia đâm vào ngực, hãn vận người một

cách quỷ dị, cố gắng tránh các bộ phận quan trọng.

“Phập phập!”

Tuy nói xương nhọn này không cắm trúng ngực La Chính, nhưng vẫn xuyên qua bả vai hấn.

La Chính bị xương nhọn xuyên thấu, chân không chạm đất, treo lơ lửng giữa không trung.

Con yêu tướng kia phát ra tiếng cười khắc khắc, vươn một bàn tay to sần sùi giống như vỏ cây, nắm lấy hai chân La Chính: “Con người càng đặc biệt thì thịt càng thêm ngon. Ha ha...”

Không ngờ nó lại muốn kéo đứt đôi người La Chính.

Các đệ tử Tiểu Vũ Phong đang ra sức đánh trả yêu binh thấy vậy, tâm trạng đều trở nên nặng nề.

Bọn họ đều biết rõ, đụng phải yêu tướng có ý nghĩa gì.

Chỉ cần Lâm Canh chết, những người khác đều không chịu nổi một đòn của con yêu tướng kia.

Toàn bộ đệ tử Tiểu Vũ Phong đều sẽ bị những Yêu tộc này xé xác ra ăn.

Mới vừa rồi La Chính trực tiếp đối đầu cùng con yêu tướng kia, mọi người có ngạc nhiên, nhưng cũng có một chút hy vọng.

Chỉ là hy vọng này lại bị nghiền nát nhanh như vậy.

Đúng lúc này, trên mặt La Chính lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Linh trí của Yêu tộc cũng không thấp hơn so với con người. Thấy La Chinh mỉm cười, con yêu tướng kia cũng nảy sinh một chút hoài nghi. Nhưng lần này thằng nhãi loài người đó đã bị khống chế hoàn toàn, không có khả năng lật ngược tình thế. Nó đang định dùng sức, kéo đứt La Chinh thành hai đoạn.

“Viu!”

Bên phía sườn của con yêu tướng, phi đao nát bắn tới từ một góc vô cùng xảo quyệt.

Trước khi La Chinh bị xương nhọn đâm trúng thì đã ném phi đao nát ra ngoài, rồi lại âm thầm kéo phi đao trở lại, bắn ngược về hướng yêu tướng.

“Hử?”

Tốc độ phản ứng của yêu tướng cũng cực nhanh, trong nháy mắt liền phát hiện phi đao, nó đang chuẩn bị vặn người, lợi dụng xương nhọn trên người để ngăn phi đao lại.

Nhưng cùng lúc đó, giữa ấn đường của La Chinh ngưng tụ ra một luồng ánh sáng vàng nhạt, hóa thành mũi nhọn, hung hăng đâm về phía đầu yêu tướng.

“Ặc ặc ặc!”

Bị hồn châm của La Chinh đâm trúng, con yêu tướng gào lên một tiếng cực kì thống khổ. Linh hồn nó bị Kinh Thần Thứ của La Chinh đâm cho bị thương nặng, nhất thời không thể để ý đến thanh đao kia.

“Xoẹt!”

Phi đao nát xẹt qua ngực yêu tướng, cùng lúc ấy, hai tay La Chỉnh giữ chặt xương nhọn của nó, hơn một trăm tấm vải rỗng trong đầu nháy mắt lại sáng lên, một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ truyền ra từ trong thân thể hắn.

“Răng rắc!”

Cái xương nhọn này cứ như vậy bị La Chỉnh dùng sức bẻ gãy.

Trong khoảnh khắc mà La Chỉnh bẻ gãy xương nhọn, hắn lập tức rút nó từ bả vai mình ra, rồi lại thừa dịp thần trí con yêu tướng còn chưa hoàn toàn khôi phục, dùng chính cái xương nhọn đó đâm thật mạnh vào đầu yêu tướng!

“Ặc ặc ặc ặc...”

Con yêu tướng khổ sở vùng vẫy, không ngừng ôm đầu lăn lộn.

Ngược lại tâm tình La Chỉnh không bị ảnh hưởng chút nào, ngón cái nhẹ nhàng móc một cái, phi đao nát liền bay trở về trên tay. Hắn nháy lên, cầm phi đao điên cuồng chém xuống người Yêu tộc.

Nhất thời, máu Yêu tộc văng tung tóe khắp nơi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Với sự sắc bén của phi đao nát, trong trời đất này, gần như không thứ gì có thể ngăn cản được lưỡi đao của nó.

Mỗi một đao đều lưu lại vết thương trên người yêu tướng kia. La Chinh giờ phút này giống như một tên đồ tể hung hăng nhất trên đời, liều mạng vùng phi đao, điên cuồng chém con yêu tướng.

Đều nói sinh mệnh của Yêu tộc cực kì ngoan cường, dù là tổn thương nghiêm trọng cũng chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể khôi phục.

“Giết giết giết giết giết!”

“Thừa dịp người bị thương, phải lấy mạng người!”

Nếu lúc này La Chinh đã thành công, hiển nhiên sẽ không cho yêu tướng kia cơ hội sống lại. Cho tới khi đầu, cánh tay, thân thể của tên Yêu tộc này đều bị cắt thành từng miếng máu thịt be bét, La Chinh mới ngừng lại, thở hồng hộc.

Yêu tướng bị La Chinh băm thành mảnh nhỏ, đương nhiên chết đến không thể chết tiếp được nữa, chắc chắn không có khả năng khôi phục.

Yêu binh xung quanh thấy thế liền bỏ chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Trên người La Chinh dính đầy máu yêu, toàn thân cứ như Yêu tộc, tỏa ra sát ý mạnh mẽ.

Đệ tử Tiểu Vũ Phong kinh ngạc nhìn La Chỉnh, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Loại sợ hãi này không phải do yêu khí còn vương trên người La Chỉnh ảnh hưởng, mà là biểu hiện vừa rồi của La Chỉnh quá mức kinh người, giống hệt như một sát thần điên cuồng.

Mặc dù thực lực của La Chỉnh chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng sát khí tỏa ra trên người hắn khiến cho các cao thủ Tiên Thiên cũng phải sợ hãi.

Lâm Canh tra bảo kiếm vào vỏ, thông thả đi qua, nhìn thoáng qua vết thương trên bả vai của La Chỉnh rồi móc từ bên hông ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc ném cho La Chỉnh, đồng thời nói: “Sinh Cơ Đan của Thiên Hương Các, nhận lấy.”

La Chỉnh cũng không từ chối, đón lấy viên thuốc rồi bỏ vào trong miệng.

Sinh Cơ Đan này, mặc dù không bằng Xích Vân Đan mà Tô đạo sư cho hắn, nhưng đối với đệ tử nội môn mà nói, cũng là loại đan dược khá trân quý.

Lúc La Chỉnh mới vừa đi xuống từ phi thiên liễn to lớn, nhóm người Lâm Canh đã nói lời châm chọc, vậy mà hiện tại lại được La Chỉnh cứu.

Lâm Canh chịu tặng Sinh Cơ Đan, cũng là vì trong lòng có chút áy náy.

Tên đệ tử họ Khâu cùng mấy vị đệ tử nội môn khác nhao nhao đi về phía thi thể các yêu binh, từ trong thi thể chúng móc ra một hạt châu xám xịt.

“Yêu đan!”

Nhìn thấy hạt châu xám xịt, mắt La Chỉnh hơi híp lại.

Thân thể của Yêu tộc và con người hoàn toàn khác biệt, sức mạnh của con người đến từ đan điền, còn sức mạnh của Yêu tộc lại đến từ yêu đan.

Lần nhiệm vụ khảo hạch trăm yêu này, lấy việc thu thập số lượng yêu đan làm tiêu chuẩn. Dưới tình huống tổn thất hai người, mà bọn họ còn không quên đi thu thập những thứ này.

Vị đệ tử họ Khâu kia yên lặng đi thu thập yêu đan, ngoan ngoãn đem bốn viên đưa cho La Chỉnh.

Bốn viên yêu đan này, đều là do La Chỉnh giết.

Đệ tử họ Khâu kia hiểu được thực lực chân chính của La Chỉnh nên đương nhiên không dám có chút ý niệm tham ô nào.

Lâm Canh thì lấy bảo kiếm, đâm một nhát vào ngực yêu tướng đang nằm trên đất, sau đó cũng móc ra một viên yêu đan.

Yêu đan của yêu tướng to hơn hẳn so với yêu đan của yêu binh bình thường. Sau đó Lâm Canh nói: “La Chỉnh huynh, đây là yêu đan của yêu tướng, nhận lấy!”

La Chỉnh cầm yêu đan của yêu tướng và bốn viên yêu đan của yêu binh cất vào nhẫn tu di.

Nếu như có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất trong nhiệm vụ trăm yêu lần này, ngoại trừ một món linh khí trung phẩm, còn có thể nhận được không ít điểm tích lũy.

Tuy nói trong ba mươi ba phong, đặc biệt là đệ tử nội môn của Thiên Nhất Phong, Hắc Nham Phong đều có thực lực không tầm thường, nhưng nếu có cơ hội cạnh tranh, La Chỉnh cũng sẽ không bỏ qua.

Trải qua trận chiến này, Tiểu Vũ Phong đã bị mất hai người, một đệ tử ngoại môn và một đệ tử nội môn.

“Ài, chỉ tiếc cho hai người Từ Hằng và Dương Hồ, cứ vậy mà bị yêu binh ăn mất.” Một vị đệ tử nội môn buồn bực mà nói.

Lâm Canh lại lắc đầu: “Trước đây tham gia nhiệm vụ trăm yêu, đã có người từng gặp yêu tướng, nhiệm vụ trăm yêu lần đó kết thúc rất thảm hại, tổng cộng một trăm hai mươi đệ tử của mười hai phong đều chết trong tay yêu tướng. Lúc này nếu không nhờ La Chính huynh, chúng ta một người cũng đừng mong có thể sống sót.”

Bị một con yêu tướng cùng mấy chục yêu binh công kích, mười người vẫn may mắn còn lại tám người đã là tìm được đường sống trong chỗ chết rồi.

Ánh mắt Hách Thế Các khi nhìn La Chính cũng đã rất khác.

Hách Thế Các vốn thông minh, tự cho là có thể nhìn thấy rõ nhân gian muôn màu, hiểu được thế gian có nhiều người tài, núi cao còn có núi cao hơn, có điều loại ngạo khí từ trong xương của hắn, xác thực khó có thể mài mòn.

Nhưng lần tham gia nhiệm vụ trăm yêu này, đã hoàn toàn cho hắn một bài học cực kì nhớ đời, khiến hắn hiểu rõ vị trí của mình.

Đây cũng là một loại tu luyện, tu luyện tâm cảnh.

Thu dọn tàn cuộc xong, tám người còn lại tiếp tục lên đường.

Tâm trạng của các đệ tử Tiểu Vũ Phong lúc này cũng đã thay đổi.

Lúc trước đệ tử nội môn luôn xem đệ tử ngoại môn là một loại gánh nặng trói buộc. Nhưng bây giờ mọi người đã hiểu rõ, thủ lĩnh chân chính

của đội ngũ này, là La Chinh.

Về điểm này, ngay cả Lâm Canh cũng công nhận vậy.

Chậm rãi đi qua rừng rậm Thương Khung, mãi cho đến lúc mặt trời xuống núi, đêm tối đã đến cũng không gặp phải Yêu tộc.

“Buổi tối sẽ có yêu thú qua lại, ta nghĩ mọi người vẫn là nên tìm một chỗ nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.” Lâm Canh đi bên cạnh đội ngũ đề nghị.

La Chinh gật đầu: “Ban đêm đúng là không thích hợp để đi lại khắp nơi.”

“Phía trước có ánh lửa!” Quách Tử Nghiêu đột nhiên kêu lên.

Mọi người nhìn về trước, xa xa quả thật có một đống lửa đang cháy hừng hực.

Có lửa trại, tức là có người, chắc là đệ tử của các phong khác.

Nhiệm vụ trăm yêu lần này đã có yêu tướng trà trộn vào, mọi người tự nhiên cũng không dám bất cẩn hay lơ là. Nếu như kết hợp với đệ tử các phong khác để hỗ trợ cho nhau, cũng đảm bảo được an toàn.

Vì vậy mọi người liền đi về phía đống lửa.

Không nghĩ đến, trong khoảnh khắc mọi người vừa mới đến gần đống lửa kia thì liền nghe thấy một loạt âm thanh khi các cơ quan phát động.

“Đột đột đột!”

Từng cây ngân châm giống như mưa rào dày đặc, bắn tới trước mặt Lâm Canh đang đi đầu.

“Bạo Vũ Lê Hoa Châm!”

Sắc mặt Lâm Canh lập tức biến đổi mạnh. Lúc này nếu muốn tránh cũng đã muộn, chỉ còn nước rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, vung ra từng đường ánh kiếm màu trắng bạc, bao xung quanh làm lá chắn cho mình. Nhưng Lâm Canh hiểu rõ, ánh kiếm của mình cuối cùng vẫn có kẽ hở, mà Bạo Vũ Lê Hoa Châm số lượng nhiều, lại giáng xuống từ trên trời xối xả như mưa, hẳn không có cách nào để ngăn được hết tất cả.

Mà Lê Hoa Châm cây nào cũng có kịch độc, chỉ cần bị một cây đâm trúng, nhất định chẳng sống được bao lâu.

Ngay thời khắc này, có một bóng dáng bất thành linh đứng chặn trước người hắn.

Người nọ chính là La Chỉnh.

La Chỉnh không tránh cũng không né, hoàn toàn che cho Lâm Canh ở phía sau, tùy ý để Lê Hoa Châm bắn lên người như mưa.

Chỉ chốc lát sau, trên người La Chỉnh cắm đầy Lê Hoa Châm chẳng chịt, nhìn qua có cảm giác vô cùng khủng bố.

Lâm Canh thấy vậy liền lắp ba lắp bắp hỏi: “La... La Chỉnh huynh, huynh không sao chứ?”

Không ngờ La Chỉnh đưa tay, phất rơi từng cây Lê Hoa Châm trên người rồi mỉm cười mà nói: “Yên tâm, không sao. Chỉ là mấy cây kim khâu mà thôi, không thể gây thương tổn cho ta được.”

Lâm Canh và đệ tử Tiểu Vũ Phong nghe La Chỉnh nói vậy, nhất thời ghen hòng không biết nói gì.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm, chính là một loại ám khí nổi danh nhất của Thần Châm - Chu Gia, bởi vì tốc độ cực nhanh, số lượng lại nhiều, muốn tránh cũng không thể tránh.

Hơn nữa những Lê Hoa Châm này cực kì tinh tế, dễ dàng xuyên thấu chân nguyên của cao thủ Tiên Thiên, ghim vào trong da rồi mới phóng độc khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng La Chỉnh lại không có chút phản ứng nào với Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Lâm Canh và đệ tử họ Khâu, cùng cả đám người Hách Thế Các chứng kiến dáng vẻ ung dung thoải mái của hắn, trong lòng không hện mà cùng hiện lên hai chữ: “Quái vật.”

Hoàn toàn chính xác, sức mạnh của La Chỉnh có thể đấu chính diện với yêu tướng, hơn nữa không hề ở thế yếu, hiện tại còn là bách độc bất xâm, hoàn toàn không coi Bạo Tuyết Lê Hoa Châm ra gì. Đây chính là quái vật sống!

La Chỉnh rũ hết Lê Hoa Châm trên người xuống, rồi tiếp tục chặn trước mở đường, đi về phía đông lửa.

Không đợi La Chỉnh đến gần, chợt nghe thấy một tiếng quát giận dữ mà yêu kiều truyền đến: “Đứng lại!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đoạn Yêu Châm

La Chinh dựa theo ánh lửa phát ra, ngẩng đầu nhìn liền thấy trên nhánh cây vân sam to lớn có chừng mười nữ đệ tử đang đứng.

Nữ đệ tử đứng đầu cầm ngang thanh trường kiếm, sắc mặt vô cùng căng thẳng, quát to vào mặt La Chinh: “Không được tiến lên, các người là đệ tử của phong nào?”

La Chinh ngẩng đầu đáp: “Chúng ta là đệ tử Tiểu Vũ Phong.”

Toàn bộ Thanh Vân Tông chỉ có một phong có nữ đệ tử, mười nữ đệ tử này không cần phải nói, chắc chắn là thuộc Ngọc Nữ Phong!

Từ sau khi Ngọc Nữ Phong xuất hiện một La Yên, thực lực của cả phong đã tăng lên rất nhiều thứ bậc. Tuy hiện tại La Yên đang bị nhốt, nhưng thực lực của đệ tử Ngọc Nữ Phong vẫn quanh quẩn tại khoảng giữa.

Dù thế nào thì so với Tiểu Vũ Phong xếp hạng sau cùng vẫn mạnh hơn không ít.

Hơn nữa, e rằng trong ba mươi ba phong, Ngọc Nữ Phong là phong được các nam đệ tử hoan nghênh nhất. Bởi vì chỉ Ngọc Nữ Phong có nữ đệ tử, nếu muốn tìm người bầu bạn, tới Ngọc Nữ Phong là lựa chọn tốt nhất.

Vị nữ đệ tử đứng trên cây này tên là Chu Thiên Ngưng, là người của Thần Châm - Chu gia, còn là đệ tử nội môn của Ngọc Nữ Phong. Trong thử luyện trăm yêu lần này, nàng cũng là nhân vật nòng cốt.

“Tiểu Vũ Phong? Các người đứng im đó!” Chu Thiên Ngưng cảnh cáo nói, trong tay nắm một cái hộp ngọc nhỏ, nhắm thẳng về phía đám người La Chỉnh

Dù rằng Bạo Vũ Lê Hoa Châm vừa rồi không có tác dụng với La Chỉnh cũng làm cho Chu Thiên Ngưng rất bất ngờ, thế nhưng là con cháu Chu Gia, trong tay nàng còn có mấy cơ quan cường lực khác.

Ví như hộp ngọc nho nhỏ trong tay nàng tên là “Kinh Long” đây. Mặc dù trông không có gì nổi bật, nhưng Chu Thiên Ngưng biết, một khi kích hoạt “Kinh Long”, uy lực bộc phát gần như bằng với một đòn toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh.

La Chỉnh dường như cảm nhận được uy lực của hộp ngọc nhỏ, rất nghe lời mà dừng bước.

Giao hộp ngọc cho một nữ đệ tử khác, Chu Thiên Ngưng nhảy từ trên cây cao xuống.

Nhảy từ khoảng cách cao mấy trượng xuống, mái tóc đen nhánh của nàng liền tung bay tán loạn, cũng may dáng điệu nàng uyển chuyển, vững vàng hạ xuống mặt đất, vươn tay sửa lại tóc một chút rồi cẩn thận đi về phía La Chỉnh.

Đến tận khi nàng đến gần, La Chỉnh mới nhìn rõ được được mặt mũi của nàng, cùng với đó là làn da trắng như tuyết, mắt sáng như sao, vóc người tuy nhỏ nhắn nhưng nhìn qua vẫn là cực kì cân xứng, phía sau được ánh lửa chiếu rọi càng tăng thêm vẻ kì ảo cho nàng.

“Không được động!” Chu Thiên Ngưng nhướn đôi lông mày xinh đẹp, cảnh cáo: “Lá gan của sư muội còn nhỏ hơn ta, chỉ cần các người hơi cử động một chút, hù dọa nàng kích hoạt Kinh Long, các người đều phải chết!”

Nghe được hai chữ “Kinh Long”, sắc mặt Lâm Canh và mấy người Tiểu Vũ Phong đều thay đổi trong nháy mắt. Bọn họ ở Thanh Vân Tông, hiểu biết về bảy đại sĩ tộc hơn La Chỉnh rất nhiều nên đương nhiên từng nghe nhắc tới cơ quan lợi hại Kinh Long. Kinh Long này có tiếng là chỉ trong nháy mắt giết hết tất cả cao thủ Tiên Thiên, dù là Tiên Thiên Cửu Trọng hay Thập Trọng, bị Kinh Long bắn trúng cũng không còn đường sống.

“Có thể mang Kinh Long theo trên người, người hẳn là người của Thần Châm - Chu Gia rồi?” Lâm Canh đột nhiên hỏi.

Ai ngờ nghe Lâm Canh nói thế, Chu Thiên Ngưng liền sầm mặt lại: “Không cho phép người nói, thì đừng nói!”

Nhìn bộ dáng kia của Chu Thiên Ngưng, La Chỉnh mỉm cười, nào ngờ sắc mặt Chu Thiên Ngưng lại lạnh hơn: “Chưa cho phép người cười, người cũng không được cười!”

Vì vậy La Chỉnh liền vội càng thu lại nụ cười, dùng dáng vẻ cực kì vô tội nhìn chăm chăm Chu Thiên Ngưng.

La Chỉnh làm ra biểu cảm như vậy, lại hóa giải không ít không khí căng thẳng. Chu Thiên Ngưng ngược lại xì một tiếng rồi nở nụ cười, sau đó nhấc tay vẫy một cái, bất thành lình xuất hiện thêm một cây châm ngọc.

Tay nàng cầm châm ngọc quơ quơ trước mặt La Chỉnh, sau đó cẩn thận kiểm tra màu sắc của châm ngọc. Sau đó nàng lại đi về phía Lâm Canh, cũng quơ quơ cây châm ngọc trước mặt Lâm Canh như vậy. Tiểu Vũ Phong có tổng cộng tám người, ai nàng cũng cầm châm ngọc lắc qua lắc lại trước mặt một lần.

Cuối cùng Chu Thiên Ngưng mới thở phào một hơi, sắc mặt cũng buông lỏng, nói với đám người La Chỉnh: “Được rồi, bây giờ đã xác định trong các người không có yêu binh trà trộn.”

Nhưng La Chỉnh lại ngạc nhiên hỏi: “Người chỉ cần dùng cây châm ngọc này là có thể nhìn ra?”

Chu Thiên Ngưng mỉm cười: “Đây là Đoạn Yêu Trâm của Chu Gia chúng ta, vô cùng nhạy cảm với với yêu khí. Nếu trong các người có người bị Yêu tộc ăn, khoác da người thì dù cho ẩn giấu như thế nào cũng sẽ tản mát ra một chút yêu khí. Đoạn Yêu Châm này chỉ cần phát hiện một tia yêu khí rất nhỏ cũng sẽ chuyển từ màu xanh thành màu đỏ.”

La Chỉnh gật đầu, bảy đại sĩ tộc quả nhiên mỗi nhà đều có chỗ hơn người. Chu gia am hiểu ám khí và các loại kỹ nghệ, có thể chế tạo ra những đồ vật tài tình như thế.

“Các sư muội, xuống được rồi. Trong bọn họ cũng không có Yêu tộc.” Chu Thiên Ngưng quay đầu kêu lên.

Nghe thấy Chu Thiên Ngưng nói, các nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong lúc này mới nhảy xuống.

Mọi người cùng ngồi xuống vây quanh đồng lửa, chỉ có La Chỉnh lại hỏi: “Các người cẩn thận như vậy là do trước đây cũng đã từng bị Yêu tộc tập kích sao?”

La Chỉnh vừa mới nói ra khỏi miệng, sắc mặt của các nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong cũng âm đạm hẳn, xem ra cũng đã trả lời cho câu hỏi của La Chỉnh.

Chu Thiên Ngưng gật đầu, mắt ngấn lệ khẽ chớp: “Vốn tưởng rằng lần tham gia thử luyện trăm yêu này sẽ không có nguy hiểm quá lớn, hơn nữa còn có mấy sư huynh Tề Phi, Long Viêm ở bên cạnh bảo hộ, nào ngờ...”

Nhiệm vụ trăm yêu năm nào cũng có, mỗi năm đều sẽ được cử hành một lần.

Loài người và Yêu tộc cũng coi như là kẻ thù truyền kiếp, mặc dù sau từng đó năm đến nay, bởi vì sự tồn tại của Phần Thiên Cung và Thanh Vân Tông nên Yêu tộc cũng không thể bước vào đế quốc Phần Thiên nửa bước.

Nhưng để rèn luyện đệ tử nội môn, đương nhiên cần huấn luyện bọn họ để khi đối kháng với Yêu tộc sẽ không bị chúng áp chế, có thể phát huy thực lực của mình.

Thử luyện trăm yêu trong rừng rậm Thương Khung cần trực tiếp đối mặt với Yêu tộc, bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng, thực sự nghe qua vô cùng đáng sợ.

Nhưng trên thực tế, thử luyện trăm yêu hàng năm có rất ít người mất mạng, nguyên nhân là trong rừng rậm cơ bản chỉ có thể xuất hiện Yêu tộc phục dịch, cũng chính là một vài yêu binh dò đường mà thôi.

Thực lực của yêu binh không mạnh, ít nhất những đệ tử nội môn vượt qua tuyển chọn, tiến vào rừng rậm Thương Khung đều có khả năng đối kháng.

Mà lần này tham gia nhiệm vụ, đệ tử Ngọc Nữ Phong còn liên kết với đệ tử Hắc Nham Phong. Cái gọi là liên kết lại, trên thực tế chính là Hắc Nham Phong bằng lòng bảo vệ nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong mà thôi.

Hắc Nham Phong xếp hàng thứ hai trong ba mươi ba phong, mặc dù người tham gia thử luyện trăm yêu cũng không phải là những đệ tử mạnh nhất Hắc Nham Phong, nhưng thực lực của họ vốn dĩ đã cực kỳ mạnh rồi. Như là Tề phi, Long Viêm, tuy không có tên trên Thanh Vân Bảng, nhưng trong Thanh Vân Tông đã có tiếng tăm khá lớn, thực lực nổi bật.

Nhưng khi đang thăm dò trong rừng lại xuất hiện một yêu tướng trà trộn vào trong bọn họ.

“Các người cũng bị yêu tướng trà trộn?” La Chỉnh nhíu mày một cái lại hỏi.

Chu Thiên Ngưng gật đầu, vẻ mặt đầy bi thương: “Con yêu tướng kia ăn hết một đệ tử của Hắc Nham Phong, trốn trong thân thể hắn, sau lại đánh lén mà giết chết Tề Phi. Long Viêm mang một đám đệ tử Hắc Nham khác chém giết yểm hộ Ngọc Nữ Phong chúng ta trốn thoát, nhưng bọn họ...”

Nói tới đây, mấy vị nữ đệ tử cúi đầu, trong mắt đều ngấn lệ.

Đối mặt với một con yêu tướng, chỉ sợ bọn họ sớm đã lành ít dữ nhiều.

Lần tham gia thử luyện trăm yêu này, đệ tử nội môn có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Tứ Trọng, Ngũ Trọng, hoàn toàn không có cách nào địch lại một yêu tướng.

Hắc Nham Phong có thể yểm hộ đệ tử Ngọc Nữ Phong trốn thoát trong tình huống như vậy, thực sự vô cùng đáng nể.

Bầu không khí nhất thời yên tĩnh lại, mọi người đều rơi vào trầm tư, nhìn ánh lửa đang chập chờn.

“Yên tâm, lần này để ta bảo hộ cho các người!” La Chỉnh bỗng nhiên mỉm cười, phá vỡ bầu không khí bi thương.

La Chỉnh vừa thốt ra, các nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong liền lộ ra biểu cảm kì quái, ngơ ngác nhìn La Chỉnh.

Những lời này nếu là Lâm Canh của Tiểu Vũ Phong nói thì có khi các nàng sẽ không thấy kì quái.

Nhưng là một tên Nửa Bước Tiên Thiên như La Chỉnh, thực lực trong Tiểu Vũ Phong cũng không quá nổi bật, mặc dù các nàng hiểu hắn nói như

vậy chỉ là xuất phát từ việc muốn an ủi các nàng mà thôi.

Lâm Canh nhìn thấy vậy liền cười khở một tiếng: “Chúng ta cũng gặp phải một con yêu tướng, cuối cùng nhờ La Chỉnh tự tay chém giết, nếu không sợ là Tiểu Vũ Phong chúng ta cũng đã bị diệt toàn bộ.”

Rất nhiều nữ đệ tử nghe Lâm Canh nói, trên mặt đều tỏ vẻ không thể tin.

Chu Thiên Ngưng liếc đôi mắt xinh đẹp qua quan sát La Chỉnh, cũng lắc đầu nói: “Không tin!”

“Thiên Ngưng tỷ tỷ, ta cũng không tin!” Một nữ đệ tử khác cũng nói.

Lâm Canh cười khở như cũ. Nếu không phải hấn tận mắt nhìn thấy mà nghe một người khác nói, có một võ giả Nửa Bước Tiên Thiên tự tay chém giết một yêu tướng, hấn cũng sẽ không tin như vậy.

Nhưng sự thực chính là sự thực, cho dù các nữ đệ tử này không tin, sự thực vẫn là như vậy.

La Chỉnh không phủ nhận cũng không thừa nhận. Hấn nói như vậy, chẳng qua chỉ là muốn khiến bầu không khí này trở nên phấn chấn hơn.

Cái gọi là suy binh tất bại, là muốn nhắc con người ta dù bất cứ lúc nào cũng không được đánh mất dũng khí. Như La Chỉnh thấy, trong tay vị Chu Thiên Ngưng này chỉ e không chỉ có một loại ám khí phòng thân lợi hại, nếu như nàng đủ dũng khí, cũng không phải là không có cơ hội đánh với yêu tướng một trận.

Càng về đêm, tán cây vân sam rậm rạp che đi ánh trăng mờ nhạt, toàn bộ rừng rậm Thương Khung chìm trong một màu đen kịt, ngoại trừ một đồng lửa, hầu như không thể nhìn thấy xung quanh.

Thình thoảng còn có yêu thú cỡ lớn xẹt qua cách đó không xa, phát ra những tiếng vang rì rào.

Chu Thiên Ngưng cùng các nữ đệ tử đã trải qua cảnh ngộ ban ngày nên lúc này đã buồn ngủ không thôi, dựa vào nhau mà chìm vào giấc ngủ.

Đệ tử Tiểu Vũ Phong thì thay phiên nhau canh gác và nghỉ ngơi.

Một đêm này, thời gian dường như đặc biệt trôi chậm hơn, người canh gác lúc nào cũng lo lắng đề phòng, những người nghỉ ngơi cũng ngủ không ngon, không ít người giật mình tỉnh lại khỏi ác mộng.

Trải qua một đêm trong đau khổ, sắc trời cuối cùng cũng tờ mờ sáng, đêm nay bình an vô sự.

Mà một đêm này La Chỉnh cũng không ngủ, linh hồn hắc đã bước vào cảnh giới mà người thường không cách nào so sánh được, dù là mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi thì tinh thần La Chỉnh vẫn dồi dào như trước.

Suốt buổi tối hắc đều tĩnh tọa tu hành, tìm hiểu thức thứ hai của Thiên Ma Thần Quyền - Vạn Ma Dũng Động.

Sáng hôm sau, hắc vẫn duy trì tư thế tĩnh tọa như trước, một tia chân khí Thiên Ma trong mắt chậm rãi tiêu tan. Qua một đêm cảm ngộ, La Chỉnh cảm thấy sự lĩnh ngộ của mình đối với Thiên Ma Thần Quyền lại tăng thêm vài phần.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Kịch Chiến Trong Rừng

Tuy trời đã sáng, nhưng không có nghĩa nguy hiểm đã được giải trừ.

Nếu trong rừng rậm chỉ có yêu binh, thì đối với đệ tử Thanh Vân Tông mà nói chính là khu săn bắn, đệ tử nội môn có thể dễ dàng săn giết mấy yêu binh có thực lực thấp kém kia.

Nhưng trong rừng lại xuất hiện yêu tướng, như vậy có nghĩa là tất cả đệ tử Thanh Vân Tông đều là con mồi của những yêu tướng này!

Hôm qua không chỉ đám người La Chính gặp phải yêu tướng, cả đệ tử của Ngọc Nữ Phong cũng đã gặp phải, điều này nói rõ, số lượng yêu tướng trong rừng không hề ít.

Trước đây, khắp rừng rậm Thương Khung không mấy khi có yêu tướng.

Vậy mà lúc này lại xuất hiện nhiều như vậy, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Phần đông đệ tử giờ phút này hoàn toàn không thể nghĩ ra, dù sao thành Bạch Đế giống như một tòa thành đồng vách sắt, vững chắc mà tọa lạc ngay phía trước chiến trường Tu La, làm sao có thể để mặc cho những con yêu tướng này ẩn núp đến đây?

Chẳng lẽ là thành Bạch Đế đã gặp vấn đề?

Ôm đầy nghi hoặc nhưng lại không tìm được lời giải đáp, trong lòng đệ tử Thanh Vân Tông như có tảng đá nặng trĩu.

Đến khi từng luồng ánh sáng xuyên qua lá cây, ánh mặt trời chiếu sáng trọn cả cánh rừng, mọi người mới dập lửa, tiếp tục khởi hành.

Tuy trong lòng mọi người đều rất lo lắng nhưng lại không ai chọn bỏ cuộc. Huống chi, lúc này dù muốn bỏ cuộc cũng phải vòng vèo trở về theo đường cũ, mà ai có thể cam đoan trên đường sẽ không gặp phải Yêu tộc?

Đệ tử Tiểu Vũ Phong cùng Ngọc Nữ Phong tiếp tục đi theo con đường phía trước.

Bởi có bài học hôm qua nên hôm nay mọi người cẩn thận hơn rất nhiều, vì để phòng ngừa yêu tướng ăn sống người rồi khoác da người lẫn trốn trong đội ngũ, tất cả mọi người đều chia thành nhóm bốn người để hành động, đồng thời cứ cách nửa canh giờ, Chu Thiên Ngưng sẽ cầm Đoạn Yêu Châm, lắc qua lắc lại trước mặt mỗi người một lượt.

Đi được hai canh giờ, bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền đến những tiếng hò hét.

Sau đó lại truyền tới từng đợt tiếng nổ.

“Phía trước có đánh nhau!” Sắc mặt Lâm Canh biến đổi, bảo kiếm cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Các đệ tử khác cũng đồng thời cầm binh khí trong tay, cả nam lẫn nữ chia làm hai đội bước nhanh về phía trước.

Quả nhiên ở phía trước đệ tử Thanh Vân Tông đang ác chiến với Yêu tộc. Trong khoảng thời gian ngắn, yêu khí của Yêu tộc tung hoành bốn phía, chân nguyên của võ giả điên cuồng tràn ra.

Ở trong cuộc chiến, nổi bật nhất là một người đàn ông trẻ tuổi, tay cầm Hắc Bạch song kiếm.

Hai thanh trường kiếm một đen một trắng mang dáng vẻ cổ xưa ở trong tay người đàn ông kia vậy mà lại sắc bén không gì sánh được. Từng luồng chân nguyên bám trên song kiếm của hắn, hóa thành tầng tầng lớp lớp kiếm quang, phát nổ rồi bắn ra xung quanh, đối kháng chính diện với một yêu tướng, vậy mà không rơi vào thế hạ phong!

“A, đó là Chúc Thiên Lai! Là Chúc sư huynh của Thiên Nhất Phong!” Chu Thiên Ngưng nhẹ giọng nói.

Từ xa La Chỉnh đã phát hiện người đàn ông trẻ tuổi ấy. Vị đệ tử nội môn được gọi là Chúc Thiên Lai này, thực lực chắc chắn không tầm thường. Với sức mạnh của Tiên Thiên Ngũ Trọng mà lại có thể đối kháng chính diện cùng một yêu tướng.

Thiên Nhất Phong có thể trở thành phong đứng đầu trong ba mươi ba phong của Thanh Vân Tông, nhất định có nguyên nhân của nó.

Theo tình huống thông thường, các đệ tử được phái đi thử luyện trăm yêu cũng không phải đệ tử nội môn đứng đầu trong phong, nhưng Chúc Thiên Lai này lại có thể đơn độc ứng phó với một yêu tướng.

Nhưng là tình hình chung của Thiên Nhất Phong cũng không khá hơn chút nào. Bởi vì Thiên Nhất Phong đang đối mặt với hai yêu tướng và mấy chục con yêu binh.

Ngoại trừ Chúc Thiên Lai đơn độc đối kháng với một con yêu tướng, còn có ba đệ tử nội môn đang toàn lực đối phó với một yêu tướng khác. Thế nhưng ba đệ tử nội môn đối mặt với con yêu tướng kia lại cực kì miễn cưỡng, lúc này đang cực kì nguy hiểm, chỉ cần yêu tướng kia giết chết một đệ tử nội môn bất kì, cán cân thăng bại sẽ lập tức nghiêng đi.

“Chúng ta nhanh đi hỗ trợ!” Lâm Canh nói xong, bảo kiếm trong tay lấp lánh ngân quang, nhắm thẳng vào một gã yêu binh.

Đệ tử Ngọc Nữ Phong và Tiểu Vũ Phong ào ào đón đánh yêu binh xung quanh.

Nếu là trong thử luyện trăm yêu trước đây, đệ tử các phong đều không liên quan với nhau, đó là bởi vì nguy hiểm không lớn.

Nhưng hiện tại đối mặt với nguy cơ phía trước, mọi người chỉ có thể trợ giúp lẫn nhau, như vậy mới có cơ hội sống sót.

Mặc dù các đệ tử Tiểu Vũ Phong và Ngọc Nữ Phong đều gia nhập vòng chiến đấu, nhưng cục diện cũng không thay đổi được bao nhiêu, bởi vì bọn họ không dám chen vào cuộc chiến với yêu tướng.

Thực lực của yêu tướng cực kì đáng sợ, nếu không đủ mạnh mà tùy tiện tham gia vào, sợ ý một chút sẽ lập tức bị yêu tướng giết.

Lúc này chỉ có một người xông về phía yêu tướng, đó chính là La Chỉnh.

Ba vị đệ tử nội môn của Thiên Nhất Phong, thực lực đều là Tiên Thiên Tứ Trọng.

Ba người này có vẻ như có cùng sư phụ, bởi vậy cả ba bày ra một trận thế hình tam giác, mỗi người đứng trên vị trí của mình, tạo thành một chiến trận cực kì xảo diệu nên mới có thể miễn cưỡng ngăn lại công kích của yêu tướng kia.

Dù yêu tướng kia công kích điên cuồng như thế nào, ba người vẫn có thể tìm được một góc độ tài tình để hóa giải công kích của yêu tướng.

Trên lý thuyết mà nói, giả sử ba người phối hợp chặt chẽ là có thể phát huy ra thực lực gấp ba lần, đủ để đối kháng với con yêu tướng kia.

Thế nhưng chiến trận mà ba người hình thành vẫn còn có thiếu sót.

Bởi vì ba người bọn họ không thể nào phối hợp với nhau mà không hề có chút sai sót nào. Chỉ cần một trong ba người sai lệch một chút, đi nhầm một bước, chắc chắn sẽ bị yêu tướng kia nắm lấy cơ hội giết chết một người. Như vậy, tính mạng hai người còn lại cũng sẽ gặp nguy hiểm

Trong cuộc đấu căng thẳng này, cuối cùng chiến trận của ba người đã xuất hiện một lỗ hổng.

Một người trong đó bị yêu khí lớn lao của yêu tướng áp bách, tâm tình quá mức căng thẳng, cho nên nhầm một bước, kéo khoảng cách với hai người kia quá xa, đến khi hăn nhận ra, muốn trở về cứu chữa thì đã không còn kịp nữa.

Yêu tướng rống to một tiếng, vươn bàn tay vàng sẫm của nó ra, định tóm lấy một trong ba đệ tử nội môn.

Người nọ đã biết chiến trận của ba người này xảy ra vấn đề, nhìn thấy móng nhọn đang gần trong gang tấc, sắc mặt như tro tàn. Ngoại trừ nhắm mắt chờ chết, dường như hăn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Mọi người tuy đều đang ra sức chống cự với yêu binh, nhưng đại đa số vẫn tập trung lực chú ý ở bên này, bọn họ đều hiểu, hai gã yêu tướng này mới là then chốt quyết định cuộc chiến. Lúc này nhìn thấy tam giác sắt của Thiên Nhất Phong bị yêu tướng công phá, trái tim mọi người đều lập tức trầm xuống.

Xong rồi, tam giác sắt của Thiên Nhất Phong thất bại, Chúc Thiên Lai bị hai con yêu tướng bao vây, không bao lâu nữa những người còn lại... đều phải chết.

Không ít người đã tính xem có thể bỏ chạy trong thời khắc mấu chốt hay không, chạy được người nào hay người nấy.

Nhưng vào lúc này, một bóng người lao về phía yêu tướng kia với tốc độ cực nhanh.

Người nọ vọt tới trước mặt yêu tướng, tốc độ không giảm chút nào trực tiếp mạnh mẽ va vào yêu tướng.

Nếu như nói thân thể của con người là máu thịt, thì thân thể của Yêu tộc chính là sắt thép.

Va chạm mãnh liệt như vậy, khác nào lấy trứng chọi đá? Là muốn chết sao?

Phần lớn mọi người đều cho là như vậy.

Chỉ có đám người Lâm Canh, Hách Thế Các của Tiểu Vũ Phong hiểu rõ, thân thể La Chỉnh rốt cuộc biến thái đến mức nào.

“A, Chu sư tỷ! Tỷ nhìn La Chỉnh xem, hẳn không muốn sống nữa sao?” Một nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong la lớn.

Chu Thiên Ngưng nhìn thấy La Chỉnh liều mạng lao tới, sắc mặt cũng cực kì phức tạp. Tuy nàng không tin La Chỉnh chỉ dựa vào thực lực Nửa Bước Tiên Thiên mà giết chết một yêu tướng, nhưng trong tình cảnh này, có can đảm nhắm vào một yêu tướng như vậy cần bao nhiêu dũng khí?

Thiếu niên này, tuyệt đối là một kẻ cực kỳ dũng cảm!

Con yêu tướng kia tập trung toàn bộ lực chú ý lên ba người nọ, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một người bên cạnh, nó đảo mắt liếc qua một cái, cặp mắt đặc biệt xấu xí lóe ra một nét giễu cợt.

Còn chẳng phải cao thủ Tiên Thiên, vậy mà tên oắt Nhân tộc này lại cứ như vậy lao vào, là muốn chết sao?

Dù là yêu hay người, lần này đều cảm thấy La Chính đang tìm chết.

Nhưng sau khi thân thể nhỏ bé hơn Yêu tộc một bậc của La Chính va chạm vào thân thể yêu tướng thì một cảnh tượng kì lạ đã xảy ra.

“Bành!”

Một tiếng động lớn trầm đục vang lên.

Thân thể yêu tướng cao gần bằng ba người lại bị La Chính mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, liên tiếp đụng gãy mười mấy cây vân sam mới ngừng lại được.

Mà La Chính bò dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ bụi đất trên người, dáng vẻ như chẳng có chuyện gì cả...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Một Mình Truy Kích

Cách thể hiện cảm xúc của Yêu tộc khác với con người.

Nhưng lúc này, một con yêu tướng khác đang giao chiến kịch liệt với Chúc Thiên Lai rõ ràng động tác cũng chậm lại, đôi mắt xấu xí kia nhìn chăm chăm La Chính, ánh mắt dao động liên tục.

Ánh mắt dao động chính là cách Yêu tộc thể hiện sự khiếp sợ.

Thời điểm này chính là cơ hội tốt để Chúc Thiên Lai tiến hành công kích.

Nhưng Chúc Thiên Lai vốn đang cầm Hắc Bạch song kiếm tấn công như vũ bão, vậy mà lại bất giác bỏ qua cơ hội này, cũng nhìn La Chính bằng ánh mắt khiếp sợ tột cùng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn tuyệt đối không thể nào tin được, một tên nhãi Nửa Bước Tiên Thiên có thể va chạm thô bạo mà hất văng một con yêu tướng ra ngoài.

Chúc Thiên Lai vốn cảm thấy vô cùng lo lắng. Mặc dù dựa vào Hắc Bạch song kiếm và bí thuật có thể bảo đảm chính mình không bại trận dưới tay một con yêu tướng, nhưng hẳn biết rất rõ thực lực của ba vị sư đệ ở Thiên Nhất Phong. Chiến trận của ba người bọn họ sẽ không duy trì được quá lâu. Một khi bọn họ thất bại, với thực lực của hẳn chắc chắn không thể ngăn chặn được hai con yêu tướng.

Nhưng Chúc Thiên Lai hoàn toàn không nghĩ tới, một võ giả Nửa Bước Tiên Thiên lại bất ngờ xuất hiện. Nhìn trang phục trên người tên kia là trường bào trắng, hẳn vẫn là một đệ tử ngoại môn?

Nhưng chính là người mặc trường bào trắng này đã dựa vào một cú tông mạnh mẽ, hất văng con yêu tướng ra xa mấy trượng!

Sự xuất hiện đột ngột này không những khiến Chúc Thiên Lai sửng sốt mà còn nhìn thấy được tia hi vọng. Hắc Bạch song kiếm trong tay “chào hỏi” con yêu tướng kia càng thêm ác liệt.

Chu Thiên Ngưng giơ tay che kín miệng mình, sững sờ nhìn bóng dáng La Chỉnh thấp thoáng trong làn khói bụi.

Khí thể của La Chỉnh lúc này hoàn toàn không thể đánh đồng với những gì nàng thấy trước đây. Trên người hắn toát ra khí phách, sự tự tin, một loại khí chất độc nhất vô nhị trên đời!

Mặc dù nàng mới gặp La Chỉnh hôm qua, thời gian quen biết giữa hai người rất ngắn, nhưng chẳng biết tại sao, khí phách ấy của hắn lại khiến trái tim nàng loạn nhịp!

Giờ phút này, chỉ có đệ tử Tiểu Vũ Phong giữ được tâm thái khá vững vàng, bởi bọn họ đã sớm tận mắt chứng kiến sức mạnh thô bạo và thủ đoạn công kích quỷ dị của La Chỉnh.

“Ngao!”

Con yêu tướng bị La Chỉnh dùng một đòn đánh bay mấy trượng bổng gào rú vang trời, lồm cồm bò dậy.

Sau tiếng gào rú chất chứa phần nộ ấy, yêu khí điên cuồng lập tức lan tỏa khắp nơi. Bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được, con yêu tướng này thật sự nổi giận rồi.

Trong lòng con yêu tướng cũng hiểu được sự đặc biệt của La Chinh. Nhưng do bị chọc giận nên giờ phút này, nó chỉ muốn xé xác La Chinh thành trăm mảnh!

Qua lần giao thủ trước, La Chinh đã nắm rõ thực lực và nhược điểm của yêu tướng.

Đối với con người mà nói, thủ đoạn tấn công của yêu binh chỉ có một, chủ yếu là dùng dùng sức mạnh đơn thuần và va chạm thân thể, yêu tướng cũng giống như thế. Có điều, yêu tướng có thể dùng xương nhọn trên người tiến hành tập kích bất ngờ. Độ bền bỉ của những chiếc xương nhọn kia có thể so sánh với linh khí! Hơn nữa chúng đột ngột đâm ra từ trong thân thể khiến người khác không kịp đề phòng.

Nếu chỉ so đấu cường độ thân thể, La Chinh hoàn toàn không sợ!

Đối mặt với con yêu tướng đang nổi giận, La Chinh vung tay, chân khí Thiên Ma chứa đựng trong đan điền chậm rãi di chuyển theo kinh mạch.

La Chinh tung ra một quyền, nhắm thẳng con yêu tướng đang điên cuồng lao đến, ánh mắt đầy bình tĩnh.

“Mau tránh ra!”

“Cẩn thận xương nhọn của yêu tướng!”

Có người lên tiếng nhắc nhở.

Mặc dù trước đó, chấn động kinh khủng từ cú va chạm của La Chinh đã khiến con yêu tướng bị đánh bay mà không kịp đề phòng, nhưng rất nhiều người vẫn cố chấp cho rằng, thực lực của La Chinh còn chưa đủ để đối phó với yêu tướng.

Con người có thói quen áp đặt thực lực của mình lên những người khác.

Giống như người nhắc nhở La Chỉnh cũng đã là cao thủ Tiên Thiên, nhưng nhớ lại thời kỳ bản thân vẫn là Nửa Bước Tiên Thiên, sợ rằng cùng lắm cũng chỉ có thể giao đấu với yêu tướng ở đây trong một hiệp.

Lời nhắc nhở của những người này xuất phát từ ý tốt, nhưng La Chỉnh không rảnh phân tâm. Hắn chỉ có thể tập trung quan sát con yêu tướng đang xông về phía mình.

Trên bả vai yêu tướng nhô ra bốn cái xương nhọn. Chính vào thời điểm còn cách La Chỉnh mấy thước, bốn xương nhọn trong thân thể nó đột ngột nhô cao, hung hăng đâm về phía hắn.

La Chỉnh cúi thấp người, lui về phía sau, né tránh, xoay người, vòng qua bên cạnh, các động tác liên mạch dứt khoát. Hắn áp sát bên người yêu tướng, một quyền này theo đà đánh xuống phần dưới xương sườn của con yêu tướng.

“Ma Động Thiên Hạ!”

Động tác của La Chỉnh thoát nhìn vô cùng nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, mỗi động tác, mỗi chi tiết của hắn đều được tính toán cẩn thận, tỉ mỉ, cố gắng để không xảy chút sai lầm nào.

Đối với thân thể cao lớn của yêu tướng, nắm đấm kia của La Chỉnh nhỏ bé đến đáng thương.

Nhưng chính vào lúc quyền của La Chỉnh nện xuống người yêu tướng, một quyền ảnh tím đen cực lớn bất ngờ xuất hiện, chui vào trong thân thể yêu tướng với tốc độ cực nhanh.

Quyền ảnh kia xuất hiện quá nhanh, gần như lập tức biến mất, dường như không ai chú ý tới.

Mọi người chỉ thấy La Chỉnh nhẹ nhàng tung ra một quyền, lại không biết một quyền này ẩn chứa uy lực đáng sợ cỡ nào.

“Bụp!”

Trên người yêu tướng phát ra một tiếng trầm đục rất nhỏ.

Con yêu tướng bỗng giật lùi về phía sau, bước chân có chút lảo đảo, lưng lay giống như người say rượu.

Thấy bộ dạng này của yêu tướng, La Chỉnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Đến tận bây giờ, La Chỉnh mới chỉ dùng Thiên Ma Thần Quyền giao đấu với một kẻ thù, đó chính là Vương Yến Diêu trên Luyện Ngục Sơn.

Nhưng lần đó, Ma Động Thiên Hạ của La Chỉnh bị Vương Yến Diêu đón đỡ rất dễ dàng, nó hoàn toàn bị hoa sen của Vương Yến Diêu hóa giải.

Cũng chính vì một quyền kia, La Chỉnh mới có thể sống sót dưới áp lực cực lớn của Vương Yến Diêu.

Cho nên La Chỉnh không cách nào đoán trước, hiện tại, uy lực chân chính của Thiên Ma Thần Quyền rốt cuộc lớn đến mức nào?

Hắn chỉ thấy con yêu tướng kia không ngừng lùi về phía sau, sắc mặt cực kỳ thống khổ. Cánh tay màu vàng nâu vừa vung lên liền đột nhiên buông thõng xuống, nguyên khí tím đen không ngừng tỏa ra từ miệng vết thương. Máu thịt trong cánh tay kia đã bị chân khí Thiên Ma cắn nuốt sạch sẽ!

Cùng lúc đó, từng dòng chân khí Thiên Ma cuộn cuộn chảy trong lồng ngực yêu tướng. Máu thịt trên thân thể nó cũng bị chân khí Thiên Ma “ăn”

mất.

Con yêu tướng này chết cực kỳ thê thảm. La Chỉnh hoàn toàn không ngờ chân khí Thiên Ma lại bá đạo đến vậy, trực tiếp cắn nuốt toàn bộ máu thịt. Sau khi “ăn” sạch con yêu tướng kia, chân khí Thiên Ma màu tím đen dần dần tiêu tán trong không trung...

Các đệ tử Thanh Vân tông nơi đây đều là võ giả, trong đó quá nửa là cao thủ Tiên Thiên, đối với chân khí và chân nguyên vốn đã vô cùng quen thuộc.

Nhưng không ai trong số họ từng gặp chân khí bá đạo như thế, có thể xâm nhập vào thân thể đối phương, cắn nuốt máu thịt người khác!

La Chỉnh dù biết rõ chân khí Thiên Ma có đặc tính “cắn nuốt“, nhưng trước đó, chân khí Thiên Ma chỉ cắn nuốt hoa sen do Vương Yến Diêu dùng chân nguyên huyền hóa thành và chân khí Tử Đàn trong đan điền La Chỉnh. Hắn không nghĩ tới, chân khí Thiên Ma có thể cắn nuốt máu thịt Yêu tộc...

Khi La Chỉnh nhìn thấy một quyền của mình tạo thành tổn thương khủng khiếp như vậy, chính hắn cũng cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Yêu tộc khác với đao trùng.

Phần lớn đao trùng không có trí thông minh. Ngay cả thủ lĩnh đao trùng cũng phải chịu sự khống chế của đao trùng chúa. Nếu đao trùng chúa muốn những con đao trùng kia phải chết thì chúng nó cũng sẽ không may chống cự.

Nhưng dù là Yêu tộc cấp thấp nhất cũng có ý thức tự chủ và trí khôn. Chúng giống con người ở chỗ có thể cảm thấy lo ngại, sợ hãi.

Con yêu tướng đang giao chiến với đệ tử Thiên Nhất Phong - Chúc Thiên Lai kia thấy đồng bọn của mình chết thảm, mà nó và tên nhóc cầm Hắc Bạch song kiếm trước mắt này đã giằng co rất lâu vẫn chưa phân thắng bại, bèn có ý rút lui.

Nhưng tình thế thường hay như vậy.

Ban đầu, các đệ tử Thanh Vân Tông sợ hãi cực độ, không ai dám xông về phía yêu tướng chịu chết, nhưng thấy La Chính chỉ trong chớp mắt đã kết liễu một con yêu tướng, nên giờ phút này ai cũng khí thế bừng bừng, dồn dập bao vây con yêu tướng còn lại.

Con yêu tướng kia tung ra một chiêu đánh lui Chúc Thiên Lai, lập tức tìm cách chạy trốn.

“Vèo!” Một tia kiếm quang sáng rực bắn tới, Lâm Canh ra tay muốn chặn đứt đường chạy của con yêu tướng.

Nhưng thân thể yêu tướng cường tráng vô cùng. Nó mặc kệ kiếm quang của Lâm Canh chém ngang, để lại một vết cắt không sâu trên da thịt, thương tích cũng không quá nặng.

Ngoài Lâm Canh, những đệ tử nội môn khác cũng tấn công như vũ bão, nhưng không ai có thể ngăn cản yêu tướng chạy trốn.

Đúng lúc này, mọi người chợt cảm thấy tai mình ù đi, một tiếng “ong ong” cực kỳ khó chịu lập tức truyền đến.

Mọi người đồng loạt nhìn về nơi phát ra âm thanh kỳ quái này, chỉ thấy Chu Thiên Ngưng cầm một chiếc hộp ngọc. Hộp ngọc kia chính là một trong những sát khí mạnh nhất của Chu gia: Kinh Long.

Nàng đã mở Kinh Long.

Trong thời khắc Kinh Long xuất hiện, một luồng dao động năng lượng mãnh liệt được kích hoạt. Hộp ngọc trong tay nàng bắt đầu sáng và nóng lên. Ngay sau đó, một đường chân nguyên hình rồng không ngừng thiêu đốt từ hộp ngọc lao thẳng ra ngoài.

Chỉ có cường giả Chiếu Thần Cảnh mới có thể thiêu đốt chân nguyên để có được lực lượng cường đại hơn.

La Chỉnh thấy cự long chân nguyên bốc cháy cuộn cuộn kia, trong lòng thầm khen tài nghệ chế tạo ám khí của Chu gia quả thật cao siêu, có thể tạo ra vật phẩm ẩn chứa sức mạnh sánh ngang một chiêu toàn lực của cường giả Chiếu Thần Cảnh!

Kinh Long này cường đại vô cùng, dễ dàng kết liễu tất cả những kẻ dưới Chiếu Thần Cảnh ngay lập tức.

Sau khi cự long bay lượn điên cuồng kia thoát ra khỏi hộp ngọc liền lao thẳng về phía trước. Uy thế mạnh mẽ có thể nghiền nát tất cả chướng ngại trên đường thành bột phấn.

Con yêu tướng thấy thế cũng giật mình sửng sốt. Chưa bàn đến tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên xuất hiện trước đây đã giết chết đồng bọn của nó, tiểu cô nương trước mặt lại tung ra một đòn khiến nó càng thêm khiếp sợ!

Yêu tướng âm thầm thở dài trong lòng. Rốt cuộc là nó xui xẻo hay con người đã tiến bộ tới mức này? Đám tiểu bối này sao khó đối phó thế?

Trước thế tấn công như vũ bão, yêu tướng chật vật lăn một vòng trên đất mới tránh được đòn công kích trực diện của Kinh Long. Nhưng Kinh Long vẫn đánh trúng một phần thân thể yêu tướng, khiến cánh tay trái của nó bị thương nặng nề.

“Tiểu nha đầu này có lẽ đã dùng một loại ám khí nào đó, chứ thực lực của nàng không cao.” Yêu tướng nghĩ vậy liền cồm cồm bò dậy, lập tức lao nhanh về phía Chu Thiên Ngưng.

“Đáng tiếc... Chu Thiên Ngưng không phải cao thủ Chiêu Thần Cảnh. Nếu không, chỉ dựa vào một đòn của Kinh Long cũng có thể khiến yêu tướng bị thương nặng... Yêu tướng kia muốn làm gì!” La Chính vốn đang thở dài, liền thấy con yêu tướng đột ngột xông thẳng về phía Chu Thiên Ngưng. Phản ứng đầu tiên của hắn là phi thân lao tới.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Mất Thể Diện Là Chuyện Nhỏ, Mất Mạng Mới Là Chuyện Lớn!

Giờ phút này, ba người phản ứng nhanh nhất lần lượt là La Chính, Chúc Thiên Lai và Lâm Canh.

Nhưng tốc độ của con người thua xa yêu tướng.

Con yêu tướng kia xông tới gần Chu Thiên Ngưng liền vươn một cánh tay bắt được nàng, sau đó vội vàng chạy mất.

Chu Thiên Ngưng không ngờ việc sử dụng Kinh Long tấn công lại để nó thừa cơ bắt được nàng. Khuôn mặt nàng lộ vẻ hoảng sợ bất an, đồng thời nàng cũng giãy giụa kịch liệt. Tiếc rằng, sức lực của Chu Thiên Ngưng kém xa yêu tướng. Cánh tay con yêu tướng kia chỉ nhẹ nhàng siết chặt một chút, nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Thấy Chu Thiên Ngưng bị bắt đi, tất cả mọi người đều biến sắc. Sắc mặt mấy nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong lại càng tái nhợt. Dù sao Chu Thiên Ngưng cũng là nhân vật nòng cốt của Ngọc Nữ Phong.

“Làm sao bây giờ? Chu sư tỷ bị yêu tướng bắt đi!”

“Ai có thể cứu nàng?”

“Rơi vào tay Yêu tộc, chỉ sợ sư tỷ lành ít dữ nhiều.”

Những nữ đệ tử này trừ than khóc ra cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Sắc mặt Lâm Canh, Chúc Thiên Lai và mấy đệ tử nội môn cũng có chút âm trầm. Vốn tưởng rằng hôm nay, dựa vào La Chỉnh, trận chiến này có thể chiến thắng vang dội, thậm chí sáng tạo ra kỳ tích đối đầu với yêu tướng. Không ngờ cuối cùng lại bị yêu tướng đánh lén một chiêu.

Đuổi theo? Quả thực là suy nghĩ viển vông.

Mặc dù Chúc Thiên Lai có thể giao chiến với một gã yêu tướng mà không yếu thế, nhưng muốn kết liễu hay truy đuổi một con yêu tướng là việc không thể.

La Chỉnh đứng bất động tại chỗ, ánh mắt phức tạp.

Bình thường, La Chỉnh có lẽ sẽ không nhiều chuyện, xông pha đi cứu một người con gái mới quen biết không lâu. Nhưng về mặt của Chu Thiên Ngưng khi bị Yêu tộc bắt đi làm cho hắn nhớ tới muội muội của mình, La Yên.

Ngày ấy ở Luyện Ngục Sơn, mặc dù La Chỉnh không thấy rõ vẻ mặt của La Yên, nhưng chắc hẳn La Yên cũng hoảng hốt, bất lực như Chu Thiên Ngưng vậy!

“Đuổi theo!”

Vậy nên La Chỉnh cắn răng, chân khí Thiên Ma trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt, từng luồng sức mạnh tập trung ở hai chân, sau đó hắn giậm chân đuổi theo con yêu tướng kia.

Trước đó, mọi người đã biết thực lực của La Chỉnh. Hắn là người duy nhất có thể giết chết yêu tướng. Nếu nói ở đây ai có thể cứu Chu Thiên Ngưng, chỉ sợ cũng chỉ có một mình La Chỉnh!

Niềm hi vọng bất chợt trào dâng trong lòng mọi người.

Sau khi La Chỉnh rời đi, những người còn lại bắt đầu thu dọn chiến trường.

Trong trận chiến với hai con yêu tướng và đám yêu binh kia, không có đệ tử Thanh Vân Tông nào mất mạng, chỉ có mấy người bị thương. Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu được, nếu hôm nay không có La Chỉnh thì không chỉ là bị thương, mà sợ rằng mọi người đều phải bỏ mạng nơi đây.

Ngay lúc La Chỉnh vừa rời đi, mười đệ tử Thanh Vân Tông khác bất ngờ xuất hiện.

Mười đệ tử Thanh Vân Tông này chính là đệ tử Thiên Nộ Phong. Khác với những phong khác, đám người Thiên Nộ Phong khá may mắn. Trong lần thử luyện trăm yêu này, hành trình của họ khá thuận buồm xuôi gió. Ngoài việc chạm trán mấy con yêu binh thì không gặp phải con yêu tướng nào.

Cầm đầu đám đệ tử Thiên Nộ Phong chính là đệ tử nội môn - Gia Cát Diệp.

Mặc dù trong đám người này, thực lực của Gia Cát Diệp chỉ đứng thứ hai, nhưng đệ tử của Gia Cát gia vốn đã xưng bá ở Thiên Nộ Phong. Ví dụ như Gia Cát Thần Hồn, Gia Cát Phong đều là những đệ tử có tài năng xuất chúng. Vậy nên, địa vị của Gia Cát Diệp ở Thiên Nộ Phong nhờ đó mà lên theo, những đệ tử khác không dám đắc tội Gia Cát gia.

Gia Cát Diệp bước tới gần, ánh mắt dừng trên người Lâm Canh, sắc mặt âm trầm, hỏi: “La Chỉnh đâu? Chẳng lẽ đã chết? Tính mạng của hắn do ta định đoạt, nếu chết trong tay yêu binh thì quá dễ dàng cho hắn rồi.”

Gia Cát Diệp quả thực đã chọc nhăm vào tổ kiến lửa. La Chỉnh đã cứu những người ở đây một mạng, hắn nói những lời này khiến các đệ tử Thiên Nhất Phong, Tiểu Vũ Phong, Ngọc Nữ Phong vừa nghe lập tức nổi giận đùng đùng. Một đám người trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Sắc mặt Lâm Canh càng sa sầm: “La Chỉnh tất nhiên không chết. Nhưng mà chỉ dựa vào người mà muốn lấy mạng hãn?” Lâm Canh bật cười, lắc đầu: “Người còn chưa đủ tư cách.”

“To gan, người thử nói lần nữa xem?” Gia Cát Diệp lạnh giọng quát lên.

“Người là cái thá gì? Tiểu Vũ Phong đứng đầu từ dưới đếm lên trong ba mươi ba phong mà dám nói như vậy?”

“Người tên Lâm Canh đúng không? Ở Tiểu Vũ Phong cũng có chút danh tiếng. Có điều so với Thiên Nộ Phong chúng ta, sợ rằng ngay cả nội môn cũng không vào được, ha ha!”

Hai tên đệ tử nội môn bên cạnh Gia Cát Diệp rồi rít phụ họa.

Lâm Canh dường như chẳng thèm tổn nước bọt mà rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, ngân quang chói lọi, mũi kiếm chĩa về phía đám người Thiên Nộ Phong: “Lâm Canh ta tuy là kẻ vô danh, nhưng cũng không phải hạng tham sống sợ chết. Lấy chút đạo hạnh này của Thiên Nộ Phong các người, đừng nói không đủ tư cách lấy mạng La Chỉnh, ngay cả tư cách giao đấu với hãn cũng không có!”

Lần thử luyện trăm yêu này, người khiến Lâm Canh xúc động nhất chính là La Chỉnh.

Trước đây Lâm Canh có thành kiến với La Chỉnh, còn từng uy hiếp hãn. Nhưng không ngờ La Chỉnh chẳng những không để bụng hiềm khích lúc trước, còn cứu họ trong lúc nguy nan.

Lâm Canh hãn không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa. Hãn hiểu rõ sự chênh lệch thực lực giữa mình và La Chỉnh, cũng hiểu được đạo lý biết hổ thẹn mà cố gắng vươn lên.

Thấy Lâm Canh rút kiếm, đám người Tiểu Vũ Phong cũng ào ào rút binh khí ra. Nhất thời, hai phong rơi vào tình thế giương cung bạt kiếm!

Gương mặt Gia Cát Diệp toát ra vẻ âm hiểm xảo trá, cười nói: “Thật không biết từ lúc nào đệ tử Tiểu Vũ Phong lại có khí phách như thế? Các người thật sự cho rằng có thể đấu thắng Thiên Nộ Phong chúng ta sao?”

Thiên Nộ Phong đứng thứ sáu trong các phong, mà Tiểu Vũ Phong chỉ xếp thứ ba mươi ba, đứng nhất từ dưới lên.

Lần trước, khi ngoại môn của Tiểu Vũ Phong đối phó khiêu chiến của Thốc Thấu Phong đã biểu lộ sự suy tàn, hoàn toàn dựa vào một mình La Chính để ngăn cơn sóng dữ, xoay chuyển tình thế.

Có thể tưởng tượng, thực lực giữa Tiểu Vũ Phong và Thiên Nộ Phong chênh lệch bao nhiêu?

Cho nên Gia Cát Diệp không coi đám người Tiểu Vũ Phong ra gì. Ngoài Lâm Canh còn có thể chống đỡ ra, những người khác vốn không có tư cách qua nổi ba chiêu của hắn.

Giờ khắc này, mặc dù nhóm người Tiểu Vũ Phong gắng gượng chống đỡ, nhưng sắc mặt đã có chút khó coi. Bọn họ biết rõ mình không địch lại Thiên Nộ Phong!

Nhưng dưới sự ảnh hưởng của La Chính, bọn họ hiểu được một điều, dũng khí đích thực chính là biết rõ không thể làm mà vẫn làm!

Vào lúc bên này đang giương cung bạt kiếm, tinh thần chiến đấu dâng cao, Chúc Thiên Lai cầm Hắc Bạch song kiếm chậm rãi đi tới.

“Tiểu Vũ Phong muốn đánh thắng Thiên Nộ Phong các người có lẽ có chút miễn cưỡng. Nhưng nếu cộng thêm Thiên Nhất Phong chúng ta thì sao?” Chúc Thiên Lai thản nhiên nói.

“Người? Chúc Thiên Lai?” Sắc mặt Gia Cát Diệp bỗng trở nên khó coi.

Trong ba mươi ba phong của Thanh Vân, Thiên Nhất Phong là cường đại nhất!

Mặc dù Chúc Thiên Lai không phải đệ tử nội môn mạnh nhất của Thiên Nhất Phong, nhưng chắc chắn thực lực không hề yếu.

Chúc Thiên Lai gật đầu: “Ta cũng tán thành lời nói của Lâm Canh. Người... không có tư cách khiêu chiến La Chính!”

Nét mặt Gia Cát Diệp đầy u ám: “Chúc Thiên Lai, người thật sự muốn nhúng tay vào sao? Người không sợ Gia Cát gia chúng ta?”

Chúc Thiên Lai cười khê: “Ta không phải là đệ tử sĩ tộc. Nhưng Gia Cát Diệp, người thật sự cho rằng ai cũng sợ bảy đại sĩ tộc các người sao?”

Thanh Vân Tông luôn coi trọng đệ tử có thực lực, có thiên phú. Chúc Thiên Lai chắc chắn là một trong số đó. Lấy địa vị hiện tại của Chúc Thiên Lai trong Thiên Nhất Phong, Gia Cát gia muốn ra tay với hắn cũng phải suy nghĩ hồi lâu, cân nhắc cái giá phải trả.

Gia Cát gia sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này của Gia Cát Diệp mà trả giá lớn để đối phó với Chúc Thiên Lai.

Cho nên Chúc Thiên Lai không sợ.

“Vì sao? Các người đường đường là Thiên Nhất Phong lại muốn ra mặt vì La Chính?” Gia Cát Diệp không sao hiểu được, đám người Thiên Nộ Phong phía sau hắn càng không thể giải thích.

Thực lực của Thiên Nhất Phong đứng đầu trong ba mươi ba phong, luôn kiêu căng ngạo mạn, từ khi nào lại coi trọng đệ tử của những phong

khác?

Nhưng bây giờ, Thiên Nhất Phong chịu ra mặt vì La Chính chắc chắn có lý do.

Chúc Thiên Lai cười nhạt một tiếng, đếm số lượng đệ tử Thiên Nộ Phong: “Một hai ba bốn năm, sáu bảy tám chín mười. Không ai trong các người bỏ mạng, nói vậy đi dạo trong rừng rậm Thương Khung hẳn rất thú vị?”

“Chúng ta cũng gặp mấy đợt yêu binh. Lời này của người là có ý gì?” Gia Cát Diệp càng nhú chặt mày. Hắn nghĩ mãi mà không rõ Chúc Thiên Lai có ẩn ý gì.

Chúc Thiên Lai cười ha hả: “Lần này, trong đám trình sát của Yêu tộc ở rừng rậm Thương Khung không chỉ có yêu binh bình thường, mà còn có không ít yêu tướng trà trộn vào.”

“Cái gì? Yêu tướng?” Mặt Gia Cát Diệp biến sắc.

Sắc mặt các đệ tử Thiên Nộ Phong đều toát ra vẻ sợ hãi.

Trên đường đi, tâm trạng của bọn họ vô cùng thư thái. Chỉ có mấy con yêu binh mà thôi, đệ tử nội môn chỉ cần phát huy thật tốt thì đối phó với những yêu binh kia chỉ đơn giản như thái rau.

Nhưng khi bọn họ nghe được hai chữ “yêu tướng” thì đều hiểu được trong đó có bao nhiêu hung hiểm. Ít nhất ở Thiên Nộ Phong không ai có thể đối phó với yêu tướng. Gặp yêu tướng sợ rằng ngay cả chạy trốn cũng không làm được, ngoài chịu chết ra thì không còn con đường thứ hai để lựa chọn.

“Biết tại sao ta nói người không có tư cách khiêu chiến La Chính không?” Trong mắt Chúc Thiên Lai thoáng hiện lên cao ngạo: “La Chính

đã giết chết một con yêu tướng.”

Lâm Canh đột ngột xen lời: “Không, là hai con! Lúc trước hắc đã giết chết một con!”

Nghe được lời nói của Chúc Thiên Lai và Lâm Canh, vẻ mặt Gia Cát Diệp vô cùng đặc sắc. Sắc mặt hắc liên tục vận vẹo thay đổi, cuối cùng hét lên: “Không thể nào!”

Chúc Thiên Lai không muốn lằng nhằng với Gia Cát Diệp nữa. Hắc nâng Hắc Bạch song kiếm trong tay lên: “Dù người có tin hay không, sau này nếu gặp La Chính, người có thể tìm hắc khiêu chiến. Ta bảo đảm người sẽ thảm bại giống một con chó mà thôi. Hơn nữa, ta khuyên người không nên gây chuyện ở đây. Nếu người sợ chết thì hãy biết điều ở cạnh chúng ta. Nếu không sợ, các người có thể lựa chọn rời đi. Nhưng nếu gây chuyện ở đây... Ta nghĩ mười người các người hắc không ai là đối thủ của ta.”

Những lời này của Chúc Thiên Lai, nhất thời khiến đám đệ tử Thiên Nộ Phong tiến thoái lưỡng nan.

Ở lại thì quá mất mặt, người ta đã chế nhạo mình như vậy rồi. Còn đi ư? Nghe nói trong rừng rậm Thương Khung có yêu tướng! Nếu gặp một con yêu tướng, vận mệnh bọn họ sẽ thê thảm đến mức nào?

Sau một hồi suy đi nghĩ lại, đám người Thiên Nộ Phong vẫn quyết định ở lại. Mất thể diện là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn!

Còn vấn đề giữa La Chính và Gia Cát gia... Đó là chuyện của Gia Cát Diệp, liên quan gì tới bọn họ chứ?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Xoay Tròn

Một bóng người nhanh nhẹn chạy băng băng trong rừng rậm Thương Khung.

La Chỉnh đã đẩy tốc độ của bản thân lên tới cực hạn.

Hắn mượn sức mạnh nghịch thiên của vảy rồng truyền vào đôi chân, truy đuổi một cách điên cuồng.

Mỗi bước đạp trên mặt đất đều khiến bùn đất nứt toác thành cái hố to. Nhờ có sức mạnh này mà La Chỉnh từng bước chạy như bay về phía trước.

Hắn một mạch lao đi, giống như một con thú khổng lồ gây ra động tĩnh to lớn trong rừng rậm, để lại những cái hố to trên mặt đất...

Tuy dùng biện pháp này để nâng cao tốc độ thì quả thật ngu ngốc vô cùng, nhưng lại cực kỳ hiệu quả. Đây cũng là biện pháp duy nhất La Chỉnh có thể dùng.

Cho dù giữ vững tốc độ như thế, La Chỉnh vẫn không thể đuổi kịp yêu tướng. Hơn nữa khoảng cách giữa hắn và yêu tướng càng lúc càng xa.

Lúc bắt đầu đuổi theo, La Chỉnh có thể nhìn thấy yêu tướng và Chu Thiên Ngưng, nhưng giờ đây, hắn chỉ có thể loáng thoáng thấy bóng dáng yêu tướng qua kẽ hở giữa những cây vân sam.

Một chạy trốn một truy đuổi, tốc độ của yêu và người đều cực kỳ nhanh.

Nếu chạy với tốc độ bình thường, dù là La Chỉnh hay yêu tướng, sợ rằng chạy một tháng, hai tháng cũng không có vấn đề gì. Võ giả hay yêu tướng đều đã vượt qua giới hạn của sinh mệnh.

Nhưng La Chỉnh và yêu tướng đang chạy với tốc độ điên cuồng. Trong thời gian một nén nhang thì không sao, nhưng nếu là nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ...

Ngay cả khả năng chịu đựng và sự dẻo dai trứ danh của Yêu tộc cũng không kiên trì được nữa, tốc độ từ từ chậm lại.

Trạng thái thân thể của La Chỉnh tốt hơn con yêu tướng kia rất nhiều.

Nguyên nhân là sức mạnh của La Chỉnh lấy từ vảy rồng của Thanh Long trong đầu. Chỉ cần La Chỉnh cảm thấy sức lực của mình hơi suy kiệt, vảy rồng kia sẽ tỏa ra vàng sáng chói lợi giúp La Chỉnh khôi phục sức mạnh.

Dẫu vậy, liên tục rút sức mạnh trong vảy rồng đã khiến sắc xanh rực rỡ trên đó dần trở nên ảm đạm.

Sức mạnh trong vảy rồng không phải vô cùng vô tận. Lấy quá nhiều có thể rút cạn năng lượng trong đó.

“Nhưng tốc độ của con yêu tướng kia ngày càng chậm, chắc hẳn không thể kiên trì được lâu.” La Chỉnh nghĩ thầm, bước chân không ngừng nghỉ dù chỉ một giây. Bất luận thế nào, hắn cũng muốn cứu Chu Thiên Ngưng từ trong tay yêu tướng.

Giờ phút này, con yêu tướng kia cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Thân thể Yêu tộc mạnh hơn nhiều so với con người.

Ban đầu, con yêu tướng này hoàn toàn không không nghĩ tới tên nhóc loài người kia có thể đuổi kịp nó.

Trên thực tế, lúc bắt đầu đúng là như thế. Tên nhãi kia bị nó bỏ xa ở phía sau. Nhưng rất nhanh nó liền phát hiện, tên nhóc loài người dường như đã kích hoạt bí thuật nào đó. Tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều, chỉ chậm hơn tốc độ của nó một chút.

Từ khi tên nhóc loài người kia giết chết đồng bọn của nó, yêu tướng này đã phát hiện ra sự kỳ lạ của hắn. Thực lực giấu rất sâu, mạnh hơn rất nhiều so với vẻ ngoài.

Nhưng dù mạnh mẽ thế nào cũng có một giới hạn. Thực lực người này mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, rốt cuộc tại sao có thể đuổi theo nó? Thêm nữa, nó dường dường là một yêu tướng, vì sao phải sợ một tên Nửa Bước Tiên Thiên đuổi theo?

Tên kia ngay cả chân nguyên cũng không có, trong thân thể chỉ có chân khí. Trước đây, muốn đối phó một tên nhóc như vậy không phải đơn giản như giẫm chết một con kiến hay sao?

Thật sự vô lý...

Yêu tướng muốn dừng lại phản kích, giải quyết xong tên nhóc kia rồi nói tiếp.

Nhưng nghĩ đến tên đồng bọn cũng là yêu tướng đã chết thảm dưới tay tên nhóc này, nên nó đành thu lại suy nghĩ nọ.

Dọc đường, yêu tướng đã dùng yêu khí phóng ra tín hiệu đặc thù để gọi những con yêu tướng cách đó không xa. Chờ đến khi ba, bốn yêu tướng đến đây thì giải quyết tên nhóc này cũng dễ rồi.

Nghĩ tới đây, thân thể vốn đã mỏi mệt cực kỳ của nó đột ngột tăng thêm chút sức lực. Yêu tướng tiếp tục chạy thẳng phía trước.

La Chỉnh hiểu được đạo lý giặc cùng đường chó đuổi, nhưng bất luận thế nào hắn cũng muốn cứu Chu Thiên Ngưng, cho nên hắn không thể buông tha cho nó.

Thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, ngón tay La Chỉnh nhẹ nhàng cử động, phi đao nát lập tức bay vào tay hắn!

Thừa dịp đập một chân lên mặt đất, hắn lao người về phía trước. Phi đao nát thuận thế bắn tới sau lưng con yêu tướng kia như bão tố.

“Vèo!”

Bởi vì tốc độ quá nhanh, sức mạnh quá lớn, phi đao nát cắt ngang không trung, phát ra tiếng rít gào dữ dội.

Con yêu tướng nghe tiếng vang phía sau, quay đầu liền nhìn thấy một thanh phi đao đang bay tới, gương mặt xấu xí lộ vẻ giễu cợt. Bả vai nó khẽ run rẩy, một cái xương nhọn lập tức mọc ra bắn mạnh về phía phi đao nát.

Nếu cái xương nhọn bắn tới phi đao nát từ bên sườn, chắc hắn có thể khiến phi đao chệch hướng.

Thế nhưng con yêu tướng này chưa từng được chứng kiến uy lực của phi đao nát, nó cho rằng xương nhọn cứng rắn có thể dễ dàng ngăn chặn phi đao.

Nhưng trong nháy mắt, khi gai xương mà nó vẫn lấy làm kiêu ngạo va chạm với phi đao nát, cảnh tượng khiến nó không thể tin nổi đã xuất hiện.

Xương nhọn có độ cứng và sức mạnh có thể so với linh khí mà lại không cách nào ngăn cản được phi đao. Xương nhọn bị phi đao chém gãy

thành hai đoạn. Phi đao nát theo quán tính không lơ bần về phía yêu tướng.

Bởi vì phán đoán sai lầm trước đó mà giờ phút này, phi đao đã cách yêu tướng không xa.

Trước tình thế này, yêu tướng chỉ có thể lẩn một vòng, tránh né phi đao kinh khủng kia.

Một vòng lẩn này đã ảnh hưởng lớn tới tốc độ của nó. La Chỉnh nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời vừa nhảy lên vừa đập tay, từng luồng chân khí Thiên Ma màu tím đen hội tụ trong hai tay, sau đó dồn lực vỗ về phía yêu tướng.

Đường đường là một yêu tướng, vậy mà giờ phút này lại chật vật vô cùng.

Con yêu tướng không chỉ không dám đối đầu trực diện với đòn tấn công của La Chỉnh mà ngược lại, thuận thế lẩn tiếp một vòng trên mặt đất. Nó tránh được song chưởng của La Chỉnh, tiếp tục mang Chu Thiên Ngưng đang hôn mê bất tỉnh chạy trốn điên cuồng.

Song chưởng của La Chỉnh liên vỗ vào đất bùn, vọng tới một tiếng ầm vang. Dưới tác động của chưởng lực cường đại, mặt đất dưới chân La Chỉnh nhô lên một gò núi. Chân khí Thiên Ma không ngừng cắn nuốt, xuyên thủng, cuộn trào trong lòng đất. Lát sau, gò núi kia nhanh chóng sụp xuống, tức khắc biến thành một cái hố lớn!

Uy lực của Thiên Ma Thần Quyền khiến bản thân La Chỉnh cũng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng lúc này không phải lúc để kinh ngạc.

Hắn rút song chưởng từ trong đất bùn ra, ngón cái nhẹ nhàng móc chiếc vòng nhỏ. Phi đao nát không biết ở đâu bay về trong tay hắn. La Chỉnh tiếp tục nhắc chân đuổi theo yêu tướng.

Có bài học vừa rồi, con yêu tướng đã cảnh giác cực độ đối với mỗi một cử động của La Chinh.

Mỗi lần La Chinh bắn phi đao tới, nó liền đánh một quyền vào những cây vân sam ở hai bên. Những cây vân sam này đều có thân xù xì thô ráp, dù khi ngã xuống ầm ầm không ngăn được phi đao sắc bén, nhưng va đập với thân cây cũng ảnh hưởng tới độ chính xác của phi đao. Vậy nên mấy lần La Chinh bắn phi đao ra đều không có tác dụng.

Cuộc truy đuổi của La Chinh với yêu tướng nhất thời biến thành cục diện bế tắc khó có thể phá vỡ.

Nhưng cục diện bế tắc này không kéo dài bao lâu. Con yêu tướng kia chủ động dừng bước, đôi mắt quái dị nhìn chăm chăm La Chinh, nói ra âm thanh rất khó nghe: “Con người, đuổi theo đủ chưa?”

“Vèo vèo vèo...”

Phi đao nát xoay tròn chặt đứt hai cây vân sam, trở lại trong tay La Chinh.

La Chinh cầm phi đao, cử động thân thể một chút, lạnh giọng nói: “Để nàng xuống, ta thả ngươi đi.”

“Cơ quan trên người nữ nhân này rất thú vị, ta muốn mang nàng đi!” yêu tướng nói.

“Đã như vậy, chỉ sợ ngươi cũng không đi được.” La Chinh chĩa phi đao về phía Yêu tộc, cúi thấp người như một con báo săn đang dồn sức âm thầm tìm cơ hội tấn công con mồi.

Yêu tướng phát ra một trận cười chói tai: “Vậy sao? Ta nghĩ, bây giờ không biết là ai không đi được!”

Yêu tướng vừa dứt lời, từ bên cạnh, phía sau, bên phải... của La Chinh đồng loạt truyền đến từng luồng yêu khí nồng nặc!

Ba con yêu tướng?

Không! Là năm con!

Cộng thêm con yêu tướng trước mắt này, tổng cộng là sáu yêu tướng.

Đối mặt với uy áp của yêu khí như nước lũ cuồn cuộn này, sắc mặt La Chinh nhất thời trở nên sa sầm.

Lấy thực lực chân chính của La Chinh hiện giờ, đối phó với một con yêu tướng không phải vấn đề quá lớn.

Đối mặt với hai con yêu tướng, La Chinh vẫn tự tin có thể giành chiến thắng. Nhưng nếu chạm trán ba con yêu tướng, sợ rằng hắn chỉ còn cách chạy trốn chết mà thôi.

Nhưng hiện tại có tới sáu con yêu tướng...

Muốn chạy trốn, chỉ sợ cũng là vô vọng.

“Khắc khắc!” Con yêu tướng nhìn Chu Thiên Ngưng, phát ra tiếng cười quái dị. Mặc dù khuôn mặt xấu xí khác xa con người, nhưng La Chinh vẫn cảm nhận được sự đặc ý của nó.

“Khắc khắc khắc khắc...”

Những con yêu tướng vây quanh La Chinh cũng đồng loạt phát ra tiếng cười.

La Chinh đứng ở chính giữa, sắc mặt bình tĩnh đến lạ.

Hắn đã đi giữa lẫn ranh sinh tử rất nhiều lần.

Trong hoàn cảnh nguy khốn này, La Chỉnh thật sự hiểu rõ, hãn tuyệt đối không thể hoảng loạn. Bởi vì hoảng loạn không giúp ích gì trong tình thế này, ngược lại sẽ khiến hãn tự trói tay chân.

Trước bước đường cùng, chỉ có thể liều mạng!

Dù bỏ mạng cũng không tiếc nuôi.

“Phập.”

La Chỉnh ném phi đao nát xuống đất, lưỡi đao dễ dàng lún sâu. Sau đó, hãn nhìn con yêu tướng trước mặt, nhếch miệng cười.

Con yêu tướng kia nhất thời sửng sốt. Tên nhóc loài người này điên rồi sao? Lúc này vẫn có thể cười được? Hơn nữa còn cắm vũ khí của mình vào đất? Rốt cuộc hãn muốn giở trò gì?

“Khắc khắc, ngươi định giở trò gì? Dù gì cũng đừng hòng trốn thoát, ngươi vẫn nên chịu chết đi. Tên nhóc loài người kỳ lạ, thật ngươi hãn là rất ngon...” Con yêu tướng vừa nói xong liền vẫy tay một cái. Mấy con yêu tướng xung quanh liền vây về phía La Chỉnh!

La Chỉnh chẳng thiết nghe con yêu tướng kia nói nhảm. Yêu tộc không phải là con người, nói chuyện với nó cũng vô dụng.

Hai tay mở ra hoàn toàn, đạt tới trạng thái cân bằng, thân thể La Chỉnh đột ngột xoay tròn.

Theo sự chuyển động của La Chỉnh, phi đao nát chôn sâu dưới đất bị hãn kéo theo, một vòng rồi lại một vòng không ngừng chuyển động trong lòng đất.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đắm Máu

La Ching giống như một con quay, tốc độ chuyển động càng lúc càng nhanh, phi đao bị vòng tròn găng trên ngón cái của La Ching kéo theo, chịu ảnh hưởng của lực ly tâm nên tốc độ chuyển động còn nhanh hơn La Ching gấp mấy lần.

Bùn đất dưới lòng đất dần mềm ra, cho dù có là đá cứng cũng sẽ bị phi đao chém vụn chỉ trong nháy mắt, càng đừng nói tới mấy cái khác như rễ cây, hay mấy loại động vật thân mềm như đám giun ẩn mình trong đất.

Nhưng nhìn trên mặt đất lại không thấy có chút động tĩnh nào.

Mấy con yêu tướng không ngừng áp sát, khoảng cách ngày càng bị kéo gần lại.

Hai mươi trượng...

Mười trượng...

Năm trượng...

Ba trượng...

Năm con yêu tướng càng lúc càng tới gần, yêu khí cũng càng lúc càng nồng đậm.

Nhưng La Ching ở ngay chính giữa lại không bị yêu khí làm ảnh hưởng chút nào, giống như đã quên đi tất cả, chỉ chăm chú vào việc điên cuồng xoay tròn.

“Chính là lúc này!”

Đợi đến khi mấy con yêu tướng chỉ còn cách mình một trượng, tay La Chình bỗng nhiên nâng mạnh lên, cả người cũng nhảy vọt lên cao.

Phi đao nát dưới lòng đất lấy La Chình làm tâm, lúc này đang xoay tròn với tốc độ cực cao, nên khi La Chình vừa nâng lên như vậy, phi đao lập tức chui lên, khoét mặt đất thành một hình trăng lưỡi liềm, sau đó đánh về phía năm con yêu tướng đang vây đến.

Công kích lần này cực kỳ bí mật, cộng thêm việc nằm ngoài dự đoán của năm con yêu tướng kia, chúng còn chưa kịp tránh né đã bị phi đao chém qua người.

“Phập phập phập...”

Con yêu tướng đầu tiên bị chém đứt cả một cánh tay.

Con thứ hai bị chém qua ngực, tạo thành một vết thương vô cùng đáng sợ.

Đến con thứ ba thì bị phi đao mổ bụng...

Con thứ tư...

“Gàoooo!” Cả đám yêu tướng thống khổ tru lên.

Chúng vốn tưởng con mồi này giống như thỏ trắng đã bị vây vào góc chết, sẽ bắt dễ như trở bàn tay, không ngờ rằng đến phút cuối thằng nhóc Nhân tộc này lại phản kích một đòn sắc bén như thế!

Thật ra, La Chình đột ngột nghĩ ra được một chiêu như vậy, cũng là đang đánh cuộc!

Nếu có con yêu tướng nào tiến lên đánh về phía hăn trước thì chiêu này đã không có hiệu quả gì.

Nhưng động tác của năm con yêu tướng này lại rất đều nhịp, hơn nữa La Chỉnh lại không chế phạm vi của phi đao vô cùng tinh chuẩn nên mới có thể dùng một đòn đánh năm con yêu tướng kia trọng thương.

Nhưng lúc này La Chỉnh vẫn chưa thể thả lỏng, thân thể Yêu tộc mạnh mẽ hơn con người rất nhiều. Nếu Nhân tộc bị thương nặng thì chắc chắn sẽ mất đi sức chiến đấu, nhưng Yêu tộc dù chỉ còn một hơi thở cũng sẽ chiến đấu đến thời khắc cuối cùng!

Thừa dịp bọn chúng còn đang tru lên, La Chỉnh liền xông về phía con yêu tướng lúc đầu đã dẫn dụ hăn.

La Chỉnh muốn đi nhưng cũng muốn đưa Chu Thiên Ngưng theo.

Cùng lúc khi La Chỉnh xông về phía con yêu tướng kia, phi đao của hăn cũng theo sát, vòng ngược ra từ phía sau hăn rồi đột nhiên bắn về phía con yêu tướng kia.

Con yêu tướng giữ Chu Thiên Ngưng đang ngất xỉu kia vẫn đang đắm chìm trong biển cố đột ngột xảy ra, lúc này nhìn thấy phi đao mới kịp phản ứng lại, dưới tình thế cấp bách, nó bỗng nhiên giơ Chu Thiên Ngưng lên, chắn trước người mình.

Nếu phi đao muốn đả thương nó, tất nhiên sẽ phải đâm xuyên qua người Chu Thiên Ngưng.

Bất đắc dĩ, La Chỉnh chỉ có thể rung tay, kéo phi đao lại.

Thế công sắc bén bị con yêu tướng hóa giải bằng thủ đoạn hèn hạ, trong lòng La Chỉnh vẫn không bị dao động.

Chiến đấu với dị tộc, không có cái gọi là hèn hạ, chỉ có không từ thủ đoạn để thắng, tiêu diệt đối phương, như thế thì chủng tộc đó mới có thể sống sót.

Rút phi đao về lại tay mình, chân khí Thiên Ma trong cơ thể La Chính như thủy triều lan khắp toàn thân, tốc độ của hắn càng tăng nhanh hơn, mau chóng áp sát con yêu tướng kia.

Chỉ cần cướp lại được Chu Thiên Ngưng thì hắn sẽ không cần ham chiến thêm lần nữa.

Đúng lúc hắn sắp tiếp cận được tên Yêu tộc đó, sắc mặt liền trầm xuống, một chiếc xương nhọn đột nhiên bắn về phía hắn.

Cho dù La Chính có thân thể linh khí, nhưng bị chiếc xương nhọn sắc bén kia đâm phải cũng khó tránh bị thương.

Hắn chỉ có thể cúi người xuống, tránh khỏi xương nhọn.

“Vèo!”

Ngay sau đó, một chiếc xương nhọn lại bắn tới, một lần nữa ép La Chính phải lùi thêm hai bước.

“Vèo vèo vèo vèo...”

Xương nhọn ào ào bắn ra từ thân thể những con yêu tướng bị thương.

Sáu con yêu tướng không ngừng bắn xương ra, La Chính bị vây trong đó, ngoài tránh né thì cơ bản không hề có thời gian mà thở dốc.

Mới đầu, La Chính còn có chỗ để tránh, nhưng càng ngày số xương nhọn càng tăng lên khiến hắn có muốn tránh cũng không tránh được!

“Phập!”

Một cái xương nhọn đâm trúng đùi La Chỉnh, cả cái xương găm sâu vào bắp đùi trong của hắn, rồi từ đùi đâm xuyên ra ngoài.

“Phập phập phập!”

Xương nhọn dài găm vào chân khiến hắn khó cử động, nhân lúc này, mấy cái xương nhọn liền như ong vỡ tổ đâm chi chít vào tay chân hắn...

Tuy La Chỉnh có thân thể linh khí, nhưng hắn vẫn cảm thấy đau đớn. Trước đây, bởi vì trong người có thể sinh ra luồng khí nóng nên khi bị trúng chưởng hay quyền thì đa phần chúng đều được chuyển hóa, vì thế hắn chưa bao giờ bị thương quá nghiêm trọng, cũng chưa từng phải chịu đau đớn đến thế!

Giờ phút này, La Chỉnh nửa ngồi trên đất, bảy tám cái xương nhọn đâm xuyên qua người hắn, đến đi lại bình thường còn không nổi, chỉ có thể duy trì tư thế nửa ngồi mà thôi.

“Khắc khắc khắc khắc..”

Lúc này con yêu tướng bắt cóc Chu Thiên Ngưng lại cất tiếng cười.

Thân thể mấy con yêu tướng bị phi đao của La Chỉnh làm cho bị thương cũng phục hồi rất nhanh, giờ phút này cả đám đều đã đứng lên, dùng ngôn ngữ của Yêu tộc để nói chuyện với nhau, có vẻ là đang thảo luận xem có nên giết tên nhãi Nhân tộc kỳ quái này hay không.

Dù sao tên nhãi Nhân tộc này cũng là Nửa Bước Tiên Thiên, tương đối có giá trị nghiên cứu, bắt hắn mang về, có lẽ có thể moi được bí mật gì đó từ trên người hắn.

Một chủng tộc có trí tuệ muốn phát triển lớn mạnh không ngừng thì nhất định phải học hỏi ưu điểm và sở trường của chủng tộc khác!

Khi xưa Yêu tộc cũng không có văn hóa của chính mình, nhưng trong quá trình không ngừng chiến đấu cùng nhân loại đã học hỏi được một ít văn hóa, cuối cùng hình thành ngôn ngữ của chính mình, từng bước một khai thác được phương pháp tu luyện của nhân loại, lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng được.

Về điểm này, Nhân tộc và Ma tộc cũng chậm rãi biết được, hiểu rõ đạo lý lấy sở trường của người bổ sung cho sở đoản của mình, phá vỡ hàng rào đạo đức trước kia, cho nên mới có chuyện hòa thân giữa Nhân tộc và Ma tộc, cùng học tập văn hóa của đối phương.

Từng giọt máu tươi chảy ra từ miệng vết thương, nhuộm đỏ những chiếc xương nhọn cắm trên người La Chỉnh.

Đối với phần lớn mọi người, bị xương nhọn đâm xuyên qua thì đã bị chết từ lâu rồi.

Nhưng La Chỉnh vẫn không hề bỏ cuộc, hắn quỳ một gối xuống đất, trầm tĩnh nhìn những con yêu tướng kia, đồng thời lặng lẽ vận chuyển chân khí Thiên Ma trong đan điền.

Hắn muốn lợi dụng đặc tính của chân khí Thiên Ma, cắn nuốt hết những chiếc xương nhọn găm trong thân thể mình!

Cho dù rơi vào nghịch cảnh, hắn cũng phải cố gắng giữ vững tinh táo, chỉ có thể mới có cơ hội lật ngược thế cờ.

Trong khi khống chế chân khí Thiên Ma, La Chỉnh cũng không ngừng nhắc nhở trong đầu chính mình, cần phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Đúng lúc này, Chu Thiên Ngưng vừa bị ngất đã tỉnh lại.

Hàng mi dài của nàng hơi rung động, lập tức mở to hai mắt. Vừa mở mắt ra nàng đã thấy La Chỉnh quỳ một gối trên mặt đất, trên người bị mấy

chiếc xương nhọn đâm xuyên qua, cả người đầm máu.

“La... La Chinh?”

Chu Thiên Ngưng không kìm nổi kêu lên.

Khi bị yêu tướng bắt đi nàng cũng đã hiểu rõ, mình thật sự đã gặp nguy hiểm.

Chỉ là Chu Thiên Ngưng không thể ngờ được, La Chinh lại có thể mạo hiểm tính mạng đến cứu mình. Nhìn đám yêu tướng chung quanh, Chu Thiên Ngưng cũng hiểu rõ, lúc này La Chinh đã lâm vào tuyệt cảnh.

Chàng thanh niên này, chỉ mới quen mình có một ngày, vậy mà lại chịu mạo hiểm lớn như thế đến cứu mình...

Nghĩ đến đây, Chu Thiên Ngưng vô cùng cảm động.

Nghe được tiếng gọi của Chu Thiên Ngưng, La Chinh quay qua cười nhẹ với nàng. Lúc này, hắn không rảnh phân tâm, chỉ toàn lực thúc giục chân khí Thiên Ma, cắn nuốt những chiếc xương nhọn kia từng chút một...

Những con yêu tướng vây xung quanh La Chinh không ngừng dùng ngôn ngữ Yêu tộc để bàn bạc thảo luận.

Nhìn bộ dáng của chúng, dường như đã thảo luận ra được phương pháp xử lý hắn.

Một chiếc xương nhọn bỗng nhiên mọc ra từ cánh tay một con yêu tướng, đâm thẳng về phía đầu La Chinh.

“Xem ra, vẫn là muốn xử lý ta.” Nhìn chiếc xương nhọn kia đâm về phía mình, trong mắt La Chinh lóe ra nét thô bạo, tốc độ cắn nuốt của chân khí Thiên Ma trong thân thể cũng nhanh hơn ba phần.

Ngay lúc tên kia sắp đâm xương nhọn vào đầu La Chỉnh thì nghe thấy vài tiếng vang trầm đục thoát ra từ trên người hắn.

“Rắc, rắc, rắc...”

Đó là âm thanh đứt gãy của xương nhọn đang găm trong thân thể La Chỉnh.

Vào giờ phút vô cùng nguy cấp, La Chỉnh rốt cuộc đã cắn nuốt, bẻ gãy tất cả xương nhọn trong cơ thể!

Những chiếc xương bị gãy ở giữa liền rơi xuống khỏi miệng vết thương của La Chỉnh. Không còn bị xương nhọn kiềm chế, La Chỉnh lại có được tự do!

“Cho dù chết, ta cũng phải kéo các người xuống nước!”

Con yêu tướng lúc này đã đâm xương nhọn về phía đầu La Chỉnh, La Chỉnh hơi nghiêng đầu, tránh được cảnh bị xương nhọn xuyên não, sau đó liền bật dậy, áp sát nó!

Trên người La Chỉnh bị xương nhọn đâm thủng vài lỗ, mới vừa rồi xương nhọn cắm trên người nên máu không chảy ra, giờ phút này xương nhọn đã rơi xuống nên hắn vừa hoạt động, máu tươi liền ồ ồ trào ra như suối!

Trận chiến đẫm máu!

La Chỉnh vừa áp sát liền nhanh chóng đánh ra một quyền.

“Ma Động Thiên Hạ!”

“Uỳnh!”

Thân hình cao lớn của con yêu tướng kia bị một quyền của La Chỉnh đánh cho bay xa mấy mét, sau đó nó còn thống khổ tru lên, giống như trong thân thể đang bị hàng ngàn, hàng vạn ma vật gặm cắn.

Bị chân khí Thiên Ma chui vào cơ thể, số phận sau đó sẽ vô cùng thảm.

Chân khí Thiên Ma sẽ nhanh chóng gặm cắn từng bộ phận, từng miếng thịt của con yêu tướng kia!

Chỉ chốc lát sau, từ mắt, miệng, tai của nó đều tỏa ra vài luồng chân khí Thiên Ma, cuối cùng nó bị chân khí Thiên Ma gặm thành một cái xác rỗng nằm trên mặt đất, hóa thành hư không cùng chân khí Thiên Ma...

Nhìn thấy đồng bọn của mình rơi vào kết cục như thế, sắc mặt mấy con yêu tướng còn lại vô cùng khó coi.

Chúng không thể ngờ rằng, một tên nhãi Nhân tộc có cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà lại có thể phản kích trong tình huống như thế, không những vậy, hắn còn giết chết một đồng bọn Yêu tộc ở ngay trước mặt chúng!

Trừ đầu ra, toàn thân La Chỉnh đều bị máu tươi nhuộm đỏ, chiếc trường bào trắng của đệ tử Thanh Vân Tông giờ phút này đã giống như một tấm “Huyết bào”!

Dù vậy, trong mắt La Chỉnh vẫn đầy kiên nghị và sắc bén vô cùng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Dù Chết Cũng Không Ngã Xuống

Dù là Yêu tộc, Nhân tộc, Ma tộc hay các chủng tộc có trí tuệ khác, nếu chúng có trí thông minh, có khả năng suy nghĩ tự chủ, vậy chúng cũng sẽ có cảm xúc như con người.

Yêu thích, sợ hãi, bi thương...

Đám yêu tướng kia thấy La Chỉnh cả người đầm máu vậy mà lại sừng sững không ngã, cũng cảm nhận được sự bất khuất và khí thế của hắn, vì thế chúng đều bị giật mình đến đơ người, nhất thời không có con yêu tướng nào xông lên.

“ La Chỉnh... La Chỉnh, người không cần lo cho ta, nếu người có thể chạy thoát, thì cứ chạy đi!” Hai mắt Chu Thiên Ngưng đã đầy lệ, nhẹ giọng nói.

Thân hình La Chỉnh cũng không cao lớn, nhưng giờ phút này lại để lại một dấu ấn khó phai trong lòng nàng.

Nghe được lời Chu Thiên Ngưng nói, La Chỉnh bèn nghiêng đầu nhìn sang, nhưng vẫn không đáp lại mà chỉ cười một cách thản nhiên.

Nụ cười này, khiến lòng người cảm thấy ấm áp.

Một thanh phi đao, một thân đầm máu, đối đầu trực diện với những con yêu tướng kia.

“Kéc kéc kéc...” Con yêu tướng đang bắt giữ Chu Thiên Ngưng dùng ngôn ngữ của Yêu tộc nói mấy câu.

Đám yêu tướng đang vây quanh La Chỉnh liền bắt đầu hành động, xem ra lúc này chúng muốn cùng xông lên.

Một khối chân khí Thiên Ma màu tím thẫm dâng lên trong tay La Chỉnh. Lúc này, La Chỉnh rút hết tất cả chân khí Thiên Ma trong cơ thể ra, dùng phi đao bảo hộ trước ngực, tay còn lại siết thành nắm đấm, không ngừng tỏa ra chân khí Thiên Ma.

Ý tứ của hắn rất đơn giản, không sợ chết thì cứ việc đến đây!

Con yêu tướng đầu tiên vọt lên, La Chỉnh lui về phía sau tránh đi, nhưng một con yêu tướng khác lại đâm xương nhọn về phía ngực hắn. Đối mặt với chiếc xương kia, La Chỉnh cũng không tránh mà để mặc nó đâm vào cơ thể, không chỉ thế, hai chân hắn còn dùng lực, đẩy thân thể qua.

“Phập!”

Đúng lúc bị xương nhọn đâm qua người thì La Chỉnh cũng đã tới gần sát con yêu tướng kia.

Xương nhọn đâm qua lưng La Chỉnh đã chuyển từ màu đồng cổ thành màu đỏ tươi, từng giọt máu rơi xuống dọc theo mũi nhọn của chiếc xương.

Con yêu tướng kia thấy La Chỉnh với bộ dáng hoàn toàn không sợ chết, dám để mặc chiếc xương nhọn đâm xuyên qua ngực để tiếp cận nó thì lập tức luống cuống. Nó muốn bẻ gãy chiếc xương nhọn, kéo giãn khoảng cách với La Chỉnh.

Nhưng đã quá muộn.

“Bốp!”

Một quyền của La Chỉnh đánh về phía ngực con yêu tướng kia, truyền từng luồng chân khí Thiên Ma vào cơ thể nó.

Đến đây, La Chỉnh không thèm nhìn con yêu tướng kia thêm cái nào nữa, hấn quay đầu đón đánh một con yêu tướng khác. Bởi vì La Chỉnh biết, bị chân khí Thiên Ma chui vào cơ thể thì con yêu tướng kia xác định chết chắc.

Con thứ nhất...

Ngay lúc La Chỉnh vừa mới nghiêng đầu qua, một chiếc xương nhọn khác lại đâm vào thân thể hấn. Vẫn dùng cách tấn công cũ, La Chỉnh xông lên phía trước, lần thứ hai đánh chân khí Thiên Ma vào trong thân thể con yêu tướng đó...

Con thứ hai...

Lại thêm lần nữa...

“La Chỉnh... La Chỉnh...”

Thấy La Chỉnh chiến đấu thảm thiết như vậy, hai mắt Chu Thiên Ngưng đã khóc tới mức sưng húp lên, đôi mắt vô cùng linh động của nàng giờ phút này giống như hai quả hạch đào(1) vậy.

Nhưng giờ phút này nàng lại chẳng thể giúp được bất cứ điều gì!

Đối phương là Yêu tộc, không phải tộc ta!

Nên ngay cả van xin cũng không thể!

La Chỉnh giờ đã không nghe được bất cứ âm thanh gì, thứ chống đỡ khiến hấn không ngã xuống chỉ có một, đó là ý chí quyết không thể chịu thua!

Tiêu hao hết từng tia chân khí, ép cạn kiệt mỗi phần sức mạnh, mỗi giọt máu trong thân thể cũng chảy đến cạn khô!

Trước khi đến mức đó, hắn không thể ngã xuống, cũng không thể chết.

Con thứ tư...

Con thứ năm...

Dựa vào phương thức liều mạng gần như tự mình hại mình, La Chính từng bước giết chết năm con yêu tướng.

Nhưng giờ phút này, trên người hắn đã cắm đầy xương nhọn.

Chẳng qua khác ở chỗ, những chiếc xương lúc trước chỉ đâm vào tứ chi, chứ không đâm trúng vào bộ phận cơ thể quan trọng của hắn.

Mà lúc này, mấy chiếc xương đều đâm xuyên qua người, gần như mỗi chiếc đều đâm vào chỗ hiểm trên cơ thể.

La Chính đã không thể đi lại, trên người đầy xương nhọn đâm xuyên trước sau khiến hắn thoát nhìn như một con nhím, đứng yên tại chỗ đối mặt với con yêu tướng cuối cùng.

Một con yêu binh muốn trở thành yêu tướng, cũng phải trải qua vô số gió tanh mưa máu thì mới có được thực lực hiện tại.

So với nhân loại, bất kể là ý chí, sức sống, hay tính bền bỉ của thân thể thì Yêu tộc đều mạnh mẽ hơn nhiều. Từ khi sinh ra chúng đã mọc ra một thứ vũ khí có thể phục vụ cho chiến đấu - xương nhọn, phải trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, mà quá trình đó thường mang ý nghĩa là một cuộc đào thải bằng sinh tử...

Nhưng dù trưởng thành dưới môi trường tàn khốc như thế, con yêu tướng kia vẫn bị ý chí của La Chính làm chấn động mạnh mẽ.

Một tay nó nắm Chu Thiên Ngưng, tay còn lại mọc ra một chiếc xương nhọn, dùng giọng điệu cổ quái nói với La Chỉnh: “Tên nhóc Nhân tộc, ý chí và dũng khí của người khiến ta kính nể, nhưng người và ta không cùng chủng tộc, hôm nay... người nhất định phải chết...”

Dù là yêu tướng, Chu Thiên Ngưng, hay La Chỉnh, ba người bọn họ đều hiểu rõ, thương thế của La Chỉnh đã vô cùng nghiêm trọng, cho dù con yêu tướng kia không ra tay với La Chỉnh, ném hãn ở đây, thì hãn cũng đã định trước chỉ còn đường chết.

Nhưng con yêu tướng kia vì phòng ngừa ngộ nhỡ, vẫn quyết định tự mình ra tay giết chết La Chỉnh.

Dưới cơ bắp rắn chắc và dẻo dai, xương nhọn trong tay con yêu tướng bắt đầu co rút lại, khi cơ bắp của nó đàn hồi đến một mức độ nhất định, xương nhọn sẽ giống như mũi tên bay vọt ra ngoài.

Nhưng ngay lúc con yêu tướng sắp bắn xương nhọn ra thì chân nguyên trên người Chu Thiên Ngưng bỗng nhiên cuộn trào mãnh liệt!

Giờ phút này nàng tuyệt đối không cho phép nó gây ra thêm bất kỳ tổn thương nào cho La Chỉnh!

Chân nguyên của Chu Thiên Ngưng hóa thành từng cây kim nhỏ màu đỏ, nổ bắn về phía yêu tướng.

Nhưng công kích của nàng không hiệu quả, con yêu tướng kia chỉ cần vươn tay che chắn mắt mình, sau đó vung tay lên, đã đánh văng Chu Thiên Ngưng ra xa.

Thân thể yếu đuối của Chu Thiên Ngưng bay ra, đập mạnh lên thân cây vân sam lớn, rồi mới chậm rãi rơi xuống.

Nhưng giờ phút này, vị đệ tử sĩ tộc được che chở bảo bọc từ bé đây lại vô cùng ngoan cường, tay nàng vừa lật, một chiếc hộp màu vàng nhỏ đã xuất hiện trên tay. Nhưng đúng lúc nàng vừa định mở chiếc hộp ra, thì đã bị một chiếc xương nhọn ngắn, nhỏ mạnh mẽ bắn tới, đâm vỡ nát chiếc hộp.

Kẻ bắn ra xương nhọn này không phải con yêu tướng kia, mà trong rừng cây vân sam cách đó không xa lại xuất hiện thêm vài con yêu tướng, xương nhọn là do một con trong đó bắn ra.

Ngoại trừ vài con yêu tướng, bên cạnh còn thêm mấy chục con yêu binh.

Nhìn thấy những yêu binh yêu tướng đó, Chu Thiên Ngưng rốt cuộc đã tuyệt vọng, nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn La Chính, si ngốc nói: “Xin lỗi, ta không giúp gì được cho người...”

Sau trắc trở nho nhỏ này, con yêu tướng kia liền nói với Chu Thiên Ngưng: “Vô ích, người không giúp được hần đâu.” Tiếp đó nó nghiêng đầu, lần thứ hai nhắm xương nhọn về phía La Chính nói: “Chết đi!”

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy đến!

Trong không trung đột nhiên hiện ra một thanh kiếm nhỏ màu bạc.

Thanh kiếm nhỏ màu bạc vừa mới xuất hiện liền không ngừng xoay tròn, sau khi dừng xoay thì liền chọn một phương hướng đâm thẳng tới.

“Vèo vèo vèo!”

Sau khi thanh kiếm nhỏ màu bạc đầu tiên xuất hiện thì cũng liên tiếp xuất hiện thanh thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Mỗi một thanh kiếm nhỏ đều không ngừng xoay tròn, sau khi đã xác định được phương hướng liền đâm xuống như mưa.

Những thanh kiếm nhỏ này đều là do chân nguyên biến thành, mỗi một thanh đều vô cùng sắc bén, uy lực cũng lớn đến mức khiến người ta sợ hãi.

Con yêu tướng đứng trước mặt La Chỉnh còn chưa kịp bắn xương nhọn ra đã bị bao phủ trong một vùng mưa kiếm do kiếm nhỏ màu bạc tạo thành.

Đám kiếm nhỏ màu bạc bao trùm lên diện tích vô cùng lớn, không ngừng xuất hiện trên đỉnh đầu con yêu tướng đó, ngay cả trên đầu đám yêu binh yêu tướng vừa đến cũng có vô số kiếm nhỏ màu bạc.

Đây là một cơn mưa kiếm, một cơn mưa kiếm do tử thần không chế.

Tất cả yêu binh yêu tướng đều chạy trốn chết, phát ra tiếng rống tuyệt vọng, nhưng không một con nào có thể thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Khi một thanh kiếm nhỏ cuối cùng cắm vào trong đất, nó liền lập tức hóa thành từng điểm chân nguyên, biến mất vào trong thiên địa. Toàn bộ khu rừng Thương Khung lại yên tĩnh hoàn toàn, tất cả Yêu tộc ở đây đã bị mưa kiếm tiêu diệt sạch.

Giữa không trung, có một người đang trôi lơ lửng.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc một bộ áo đạo sĩ bản thủ, sắc mặt đỏ hồng, tóc tai tán loạn, nhìn vô cùng lôi thôi.

Hai mắt Chu Thiên Ngưng vốn đã mờ đục, khi nhìn thấy người kia, trên mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ vui mừng cực độ: “Nhị bá!”

Người đàn ông sắc mặt hồng nhuận này chính là Nhị bá của Chu Thiên Ngưng, Chu Phi Hàng.

Tại Chu gia, trong hàng trưởng bối, thực lực Chu Phi Hàng cũng có thể xếp trong nhóm ba người đứng đầu, am hiểu thuật lấy chân nguyên hóa thành kiếm. Nhưng tính cách ông lại có chút lôi thôi, ngày thường ra ngoài đều không chú ý ăn mặc, cho nên người ngoài đặt cho ông một biệt danh là “Kiếm tiên lôi thôi”.

“Thiên Ngưng! Cháu không sao chứ? Ta nhận được tin cháu truyền đến nên bay vội tới đây!” Chu Phi Hàng thấy Chu Thiên Ngưng có vẻ không có gì đáng ngại, trong lòng mới xem như bình tĩnh lại, đồng thời giắt lên một thanh kiếm nhỏ màu bạc, bước chầm chậm từ trên trời xuống trước mặt Chu Thiên Ngưng.

Trong nháy mắt bị con yêu tướng kia bắt cóc, Chu Thiên Ngưng đã phát động Khuy Thiên Lý do Chu gia đặc chế. Chiếc Khuy Thiên Lý này là do Thần Châm - Chu gia đặc biệt thiết kế cho chính người Chu gia, chỉ cần phát động, đệ tử Chu gia ở gần Khuy Thiên Lý nhất sẽ nhận được tin tức!

Nhưng Khuy Thiên Lý cũng có điểm yếu rất lớn, đó là tốc độ ra tay của con người quá nhanh, đương nhiên người nhận được tin không thể đuổi đến kịp lúc, thường thường khi chạy tới nơi thì cũng đã muộn.

Chu Phi Hàng vốn đại diện cho Chu gia đi đến thành Bạch Đế, lên chiến trường Tu La trăm yêu, nhưng lần này bởi vì thành Bạch Đế xảy ra chuyện lớn nên ông buộc phải rời khỏi thành. Vừa lúc ông cách rừng rậm Thương Khung cũng không xa, cho nên khi nhận được tin tức do Khuy Thiên Lý truyền đến thì lập tức bay nhanh tới đây.

Điều này cho thấy mạng Chu Thiên Ngưng hẳn là chưa đến lúc tuyệt!

“Nhị bá, cháu không sao! Cháu không sao! Mau cứu hần! Mau cứu La Chỉnh!” Chu Thiên Ngưng vẻ mặt kích động, vừa khóc thút thít vừa nói.

Chu Phi Hàng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy La Chỉnh cả người đầm máu, sau đó thấy mấy thi thể yêu tướng nằm bên người La Chỉnh, sắc

mặt cũng khẽ biến đổi.

Nhìn La Chỉnh trẻ tuổi như thế, hắc cũng là đệ tử Thanh Vân Tông tham gia thử luyện trăm yêu giống như Chu Thiên Ngưng. Tên nhóc này vậy mà lại có năng lực một mình giết chết một đám yêu tướng?

Trường bào trắng!

Nếu như ông nhớ không lầm, trường bào trắng hắc là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông!

Sau đó Chu Phi Hàng lại ngửi mấy cái, hai mắt liền trợn càng to, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ, ông ngửi được mùi chân khí còn sót lại, tên nhóc này còn không phải là cao thủ Tiên Thiên, hắc mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên?

(1)Hạch đào: hay còn gọi là quả óc chó.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tên Thần Y Lòng Dạ Đen Tối

Chu Phi Hàng quanh năm chinh chiến bên ngoài nên cũng đã có chút xa lạ với Thanh Vân Tông, ông chỉ nhớ rõ, trong Thanh Vân Tông có chia nội môn ngoại môn, còn về thực lực của ngoại môn có đến Tiên Thiên Cảnh hay không thì ông không rõ lắm.

Nhưng từng tia chân khí truyền đến từ trên người La Chỉnh khiến ông có thể khẳng định, tên nhóc cả người đầm máu trước mắt, quả thực chỉ có thực lực Nửa Bước Tiên Thiên, có điều chân khí trong cơ thể hẳn có chút cổ quái.

Với cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà có thể chiến đấu được đến mức này, cho dù là kẻ mạnh như Chu Phi Hàng cũng cảm thấy khó có thể tin nổi.

Chu Phi Hàng bước lên hai bước, nhìn La Chỉnh vẫn đứng sừng sững không ngã giống như một bức tượng, vươn ngón tay đặt lên một sợi kinh mạch trên gáy La Chỉnh.

“Ngũ tạng bị thương, kinh mạch đứt gãy... Thương thế như này mà vẫn có thể đứng vững không ngã, nghị lực này...” Chu Phi Hàng chặc chặc cảm thán, quay đầu lại hỏi: “Nha đầu Thiên Ngưng, tên nhóc này là gì của cháu?”

“Nhị bá, người không cần lo việc hẳn là ai, người nhất định phải cứu sống hẳn.” Chu Thiên Ngưng run giọng nói: “Hẳn còn có thể cứu được không?”

Chu Phi Hàng cười hắc hắc: “Tên nhóc này thể trạng mạnh mẽ, bị thương nặng vậy mà vẫn còn có thể giữ lại một hơi, biện pháp cứu hãn thì tất nhiên là có, hơn nữa không chỉ có một, nhưng dù là biện pháp nào thì cũng phải trả cái giá không rẻ, cho nên ta mới hỏi, hãn là gì của cháu?”

Chu Phi Hàng đã chứng kiến quá nhiều chuyện sinh tử, vì Chu Thiên Ngưng, dù phải trả giá bao nhiêu ông cũng không quan tâm, nhưng nếu là vì một tên nhóc không rõ lai lịch, ông cũng không nhất thiết phải dốc toàn lực, cho nên mới hỏi như vậy.

“Hãn... Hãn là ân nhân cứu mạng của cháu, hãn là vì cứu cháu nên mới biến thành như vậy...” Chu Thiên Ngưng nhìn La Chính với ánh mắt phức tạp.

Kỳ thật với kinh nghiệm của Chu Phi Hàng, chỉ nhìn qua ông đã biết La Chính là vì cứu Chu Thiên Ngưng mới bị như thế. Câu hỏi vừa rồi, chỉ là để chứng minh một phỏng đoán của ông mà thôi. Ông nhìn Chu Thiên Ngưng mang vẻ mặt kia thì mỉm cười. Làm trưởng bối, ông cũng không tiện hỏi nhiều, vì thế liền nói: “Vậy được rồi. Nếu đã như vậy, người này, chúng ta nhất định phải cứu!”

Nói rồi, ngón tay Chu Phi Hàng búng khẽ một cái, trong tay ông xuất hiện một luồng chân nguyên sáng lấp lánh, luồng chân nguyên kia vừa xuất hiện liền biến thành một cây kim châm.

Thần Châm - Chu Gia không chỉ am hiểu ám khí, trên thực tế, Chu gia thành danh chính là nhờ một bộ châm pháp tên là Âm Dương Đại Thần Châm. Bộ châm pháp này không những có thể dùng để ngăn địch, mà còn có thể dùng để cứu người.

Trước mắt, Chu Phi Hàng không thể xử lý được thương thế của La Chính, nhưng dùng Âm Dương Đại Thần Châm bảo vệ sự sống của hãn thì vẫn làm tốt.

“Bụp!”

Chu Phi Hàng điểm một cái, chiếc kim châm thật dài liền chui thẳng vào huyết Thần Khuyết của La Chỉnh.

Sau đó hai tay Chu Phi Hàng điểm liên tục, từng cây kim xuất hiện trên tay ông, đi theo các huyết Thiên Trung, Nhũ Căn, Quan Nguyên, Thái Uyên...

Chu Phi Hàng điểm liên tục mười bốn lần, phong ấn lại hết mười bốn huyết vị quan trọng của La Chỉnh.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác, hai mắt La Chỉnh nhắm chặt, miệng vết thương trên người hắn vốn đang trào máu tươi, giờ đây cũng ngừng chảy máu.

Lúc này, Chu Phi Hàng mới vươn tay rút từng chiếc xương nhọn cắm trên người La Chỉnh ra.

Cho dù là người chinh chiến lâu năm trên sa trường như Chu Phi Hàng, lúc rút xương nhọn ra trong lòng cũng cảm thấy kinh sợ. Thương thế của tên nhóc này quả thực có chút khủng bố, đồng thời Chu Phi Hàng cũng không hiểu nổi, Tiên Thiên Cảnh thông thường mà bị một chiếc xương nhọn đâm trúng thôi cũng đã đủ để bỏ mạng rồi. Nhưng tên nhóc này bị nhiều xương nhọn như thế đâm trúng mà vẫn có thể giữ được mạng, sức sống của hắn rốt cuộc là mạnh mẽ tới mức nào?

Rút hết tất cả xương nhọn ra, Chu Phi Hàng nắm lấy đầu vai của La Chỉnh, nhẹ nhàng đẩy một cái. Cùng lúc đó trên mặt đất hình thành một thanh kiếm nhỏ màu bạc từ chân nguyên, nâng La Chỉnh lên.

Làm xong mọi việc, ông mới đi về phía Chu Thiên Ngưng, kiểm tra xem nàng có bị thương hay không. Sau đó ông cũng mang theo Chu Thiên

Ngưng bước lên thanh kiếm nhỏ màu bạc, đưa ba người phóng lên cao, bay vào sâu trong rừng rậm Thương Khung.

“Nhị bá, trong rừng Thương Khung còn có bạn bè của cháu...” Giờ phút này Chu Thiên Ngưng mới nhớ tới đệ tử Ngọc Nữ Phong, hơn nữa bên kia không chỉ có tỷ muội ở Ngọc Nữ Phong mà còn có người của Thiên Nhất Phong, Tiểu Vũ Phong.

“Yên tâm, lần này trong rừng rậm Thương Khung xảy ra việc ngoài ý muốn, không ít yêu tướng lọt vào, phía thành Bạch Đế đã phái không ít người tiến vào tìm cứu đệ tử Thanh Vân Tông.” Chu Phi Hàng nói.

Chu Thiên Ngưng chăm chú nhìn La Chính nằm bên cạnh, lại hỏi: “Nhị bá, vì sao lần này lại có nhiều yêu tướng trà trộn vào rừng rậm Thương Khung như vậy? Cháu nhớ rõ trước kia trong rừng rậm Thương Khung rất ít khi xuất hiện yêu tướng. Trong ấn tượng của cháu, Thanh Vân Tông tổ chức thử luyện trăm yêu nhiều năm như vậy, chỉ mới có một hai lần gặp phải yêu tướng, nhưng lần này lại xuất hiện nhiều như vậy, chẳng lẽ là...”

Dù sao Chu Thiên Ngưng cũng là đệ tử sĩ tộc, con mắt và cái nhìn cũng khá sâu rộng, bên này xuất hiện nhiều yêu tướng như vậy nên nàng liền nghi ngờ không biết có phải thành Bạch Đế xảy ra vấn đề gì hay không?

Phải biết rằng, thành Bạch Đế tọa lạc ngay phía trước chiến trường Tu La, trải qua chừng ấy năm tới nay, vẫn luôn là quan ải kiên cố nhất, cũng quan trọng nhất của Vương triều Phần Thiên.

Ngoại trừ một vài yêu binh râu ria ngẫu nhiên xông ra từ chiến trường Tu La, thì những con yêu tướng có thực lực cường đại vượt xa yêu binh rất khó thoát khỏi sự giám sát và đuổi bắt của thành Bạch Đế.

Nhưng lần này lại xuất hiện sự cố bất ngờ như vậy.

Chu Phi Hàng không phủ nhận, mà gật gật đầu nói: “Thành Bạch Đế quả thực đã xảy ra vấn đề, hiện tại Yêu tộc trên chiến trường Tu La đang dần mạnh lên. Nửa tháng trước, Đế Quân chiến đấu kịch liệt với đại quân Yêu tộc trên chiến trường Tu La, cuối cùng chiến bại, hai tháp Càn Khôn hiện tại đã thất thủ, tất cả Đế Quân đều đã lui về trong thành Bạch Đế.”

Trong mắt Chu Thiên Ngưng hiện lên vẻ kinh ngạc. Mấy năm nay trên chiến trường Tu La, để củng cố thành lũy nên Nhân tộc đã xây dựng hai tòa tháp lớn chắn trước thành Bạch Đế, một tòa tên là Càn Tháp, một tòa tên là Khôn Tháp, không nghĩ tới tình thế lần này lại ác liệt như vậy, Yêu tộc đã công chiếm được hai tháp Càn Khôn...

Tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh hơn chạy bộ trong rừng rất nhiều.

Một đường đi thẳng về phía Tây Bắc, bóng kiếm phóng nhanh như chớp điện, không lâu sau, một tòa thành lớn màu trắng liền xuất hiện trước mắt Chu Thiên Ngưng.

“Thành Bạch Đế!”

Trong thành Bạch Đế, cho dù là kiến trúc hay tường thành thì đều dùng một loại nham thạch có tên Bạch Vân Nham để xây dựng, loại Bạch Vân Nham này có màu trắng tuyết, vô cùng cứng rắn.

Chu Phi Hàng mang theo Chu Thiên Ngưng và La Chính đang hôn mê bất tỉnh, đáp xuống cửa thành.

Trên cửa thành có vài binh sĩ Đế Quân đi ra. Những binh sĩ đó nhìn thấy Chu Phi Hàng liền cung kính chấp tay thi lễ với ông: “Đại nhân, muốn vào thành thì mời ngài đưa ra ngọc bài, sau đó kiểm tra chân thân!”

Quy củ này, Chu Phi Hàng tất nhiên biết rõ, ông lấy ngọc bài từ bên hông ra, ném cho mấy binh sĩ kia.

Binh sĩ kiểm tra tỉ mỉ ngọc bài của Chu Phi Hàng rồi mới trả lại ông.

Sau đó, binh sĩ đó liền phát tay với những binh sĩ trên tường thành đang điều khiển một tấm gương lớn - chính là kính chiếu yêu.

Công dụng của kính chiếu yêu này giống với Đoạn Yêu Châm của Chu gia, có thể phát hiện ra từng luồng yêu khí dù là rất nhỏ, phòng ngừa có Yêu tộc ẩn giấu yêu khí, nấp trong thân thể con người để lẫn vào trong thành Bạch Đế.

Mặt kính chiếu yêu kia xẹt qua trên người La Chỉnh, Chu Thiên Ngưng và Chu Phi Hàng.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, đám binh sĩ hành lễ với Chu Phi Hàng rồi mới mở cửa thành cho ông đi vào.

Thành Bạch Đế là trọng địa quân sự, kiến trúc bên trong cũng đều thiên về mục đích phòng ngự, tất nhiên không thể xứng là đẹp được.

Vào thành thì không thể ngự kiếm phi hành như trước, Chu Phi Hàng chỉ dùng chân nguyên biến ra một thanh kiếm nhỏ màu bạc, đặt La Chỉnh ở bên trên, sau đó đi bộ cùng Chu Thiên Ngưng.

Cũng không lâu sau, ba người đi đến trước một tòa nhà thấp bé màu trắng.

“Nha đầu Thiên Ngưng, thương thế của La Chỉnh quá mức nghiêm trọng, nếu tìm đến vị thần y Tiết Thái Bình này của thành Bạch Đế để trị liệu thì sẽ ổn thỏa nhất, chỉ là giá mời người này cực kỳ đắt đỏ!” Chu Phi Hàng nhắc nhở.

Chu Thiên Ngưng vĩnh môi nói: “Nhị bá, cho dù trả giá bao nhiêu cũng phải cứu sống La Chỉnh, cùng lắm thì cháu bán bộ Thái Ất Thần Châm mà gia gia ban cho...”

“Việc đó không được!” Về mặt Chu Phi Hàng lập tức kinh hãi, bộ Thái Ất Thần Châm có thể nói là đồ gia truyền rất quan trọng của Chu gia. Năm đó Chu Phi Hàng muốn có nó mà cuối cùng cũng không lấy được. Nhưng gia chủ Chu gia - Chu Tiên Hà lại cực kỳ yêu thương đứa cháu gái này của ông, sau lại đem Thái Ất Thần Châm truyền cho Chu Thiên Ngưng.

“Thái Ất Thần Châm không thể bán sao?” Chu Thiên Ngưng ra vẻ ngây thơ hỏi.

“Đương nhiên không thể bán!” Chu Phi Hàng cảm thấy có chút váng đầu.

Vì thế Chu Thiên Ngưng lại bĩu môi: “Vậy được rồi, cháu liền bán Thiên Ky Tráp đi vậy...”

“Cái đó lại càng không thể được!” Đầu của Chu Phi Hàng càng lúc càng váng vất.

“Ngư Long Thổ Châu? Thiên Tinh Song Hoàn thì sao, còn có..”

Chu Phi Hàng nghe mấy món đồ gia truyền liên tiếp phun ra từ miệng Chu Thiên Ngưng, ông cảm thấy không phải là bị váng đầu nữa, mà đã sắp điên rồi!

Trong lòng thì càng oán thầm ông cụ nhà mình, thật sự là ông cụ quá chiều nha đầu Thiên Ngưng rồi, làm sao mà lại đem hết mấy món đồ gia truyền trao cả cho nha đầu này cơ chứ.

Cuối cùng Chu Phi Hàng ngắt lời Chu Thiên Ngưng: “Được rồi, được rồi. Phí trị liệu cho La Chính cứ tính trên đầu ta là được!”

Nghe Nhị bá nói vậy, mặt Chu Thiên Ngưng mới lộ ra tươi cười giảo hoạt.

Sau đó Chu Phi Hàng đi gõ cửa tòa nhà màu trắng kia. Người ra mở cửa tuổi cỡ trung niên, lưng hơi còng, có hai vệt râu cá trê, mắt thì nhỏ như mắt chuột, lộ ra vẻ khôn khéo.

“Tiết Thái Bình, ta đến tìm người cứu người!” Chu Phi Hàng tức giận nói.

Tiết Thái Bình nhìn thấy Chu Phi Hàng tới cửa thì cười hai tiếng rất âm hiểm, the thé nói: “Là người à, Chu Phi Hàng. Không phải lần trước người nói cả đời cũng sẽ không đến tìm ta nữa sao?”

Giữa hai người này đã từng có một vài mâu thuẫn.

Nguyên nhân là vì tên Tiết Thái Bình này quá mức tham lam, tuy y thuật của hắn cao, nhưng giá cả hắn báo ra cũng đủ để hù chết người.

Lần trước Chu Phi Hàng mang theo một vị chiến hữu bị thương từ trên chiến trường Tu La tới tìm Tiết Thái Bình, bị y gian ác xẻo thịt một đao, cho nên Chu Phi Hàng vẫn luôn vô cùng căm phẫn, thậm chí còn cho y bốn chữ đánh giá: diệu thủ lang tâm(1)!

Chu Phi Hàng còn nói, về sau dù chết trên chiến trường Tu La cũng sẽ không tới tìm Tiết Thái Bình trị liệu nữa.

“Ông đây trả tiền còn không được sao?” Chu Phi Hàng nói lùng bùng trong miệng. Ông cũng rất buồn bực, nếu không phải vì Chu Thiên Ngưng thì còn lâu ông mới tìm cái thằng cha tham lam này.

Tiết Thái Bình lại cười the thé rồi nói: “Cứ có tiền là được, con người của ta lúc nào cũng chỉ nhận tiền, không nhận người, đương nhiên cũng sẽ không nhớ hiềm khích lúc trước, hắc hắc!”

Sau đó Tiết Thái Bình liền dẫn ba người bọn họ vào trong phòng.

Chu Phi Hàng đặt La Chỉnh ở trên một cái giường ngọc cạnh đó.

(1)Diệu thủ lang tâm: Bàn tay kỳ diệu nhưng lòng dạ như chó sói. Ý chỉ tay nghề y thuật của Tiết Thái Bình thì rất tốt, chỉ có điều hăn lòng dạ độc ác, tham lam mà thôi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Chiến Trường Tu La

Tiết Thái Bình chậm rì rì bước đến, đánh giá cơ thể bị đâm vô vàn lỗ của La Chỉnh một chút, nhíu mày nói: “Người này đã bị xương nhọn đâm cho thành cái sàng rồi, sao lại thảm như vậy!”

“Nếu không thảm như vậy, ta còn cần tìm đến người sao?” Chu Phi Hàng tức giận nói. Nếu là trọng thương bình thường, trong tay ông có đến mấy loại đan dược tốt có thể chữa khỏi cho La Chỉnh. Nhưng hiện tại La Chỉnh chỉ còn một chút hi vọng sống sót, rơi vào đường cùng, ông cũng chỉ có thể lựa chọn cái phương pháp đốt tiền này.

Tiết Thái Bình giơ ngón tay thô ngắn ra, chậm rãi ấn xuống cổ La Chỉnh, đồng thời cẩn thận tránh kim châm trên người hắn.

Ngón tay của Tiết Thái Bình một đường di chuyển thẳng xuống dưới, cuối cùng ấn lên vùng đan điền của La Chỉnh, bỗng nhiên sắc mặt của y biến đổi.

“Thân thể tên nhóc này... thực quý dị! Ta đã chẩn đoán bệnh cho không tới một vạn thì cũng tám ngàn người, nhưng chưa từng gặp phải thân thể này!” Tiết Thái Bình nói đầy kinh ngạc.

“Khà khà, dựa vào thực lực Nửa Bước Tiên Thiên mà một mình tiêu diệt vài con yêu tướng, nếu nói tên nhóc này không có chỗ nào đặc biệt, đánh chết ta cũng không tin!” Chu Phi Hàng biết rõ, tất cả những người có bản lĩnh tất nhiên đều có chỗ hơn người.

Có người có thể tu luyện công pháp đặc biệt, có người nắm giữ pháp bảo đặc biệt, cũng có người có được năng lực đặc biệt.

Thế giới lớn như vậy, người kỳ tài trong thiên hạ nhiều không đếm xuể, đáng lẽ với hiểu biết của Chu Phi Hàng và Tiết Thái Bình thì cũng không nên kinh ngạc quá mức đến thế, nên Chu Phi Hàng liền nói thêm: “Tiết Thái Bình, ta nói này, đừng có mà giả bộ, người chỉ định tăng giá lên thôi chứ gì. Ta cảnh cáo người, một vừa hai phải thôi.”

Bị Chu Phi Hàng nhìn thấu tâm tư, Tiết Thái Bình xấu hổ cười cười: “Ta nói thật mà, người xem kinh mạch của tên nhóc này, cứng như sắt thép, không giống như bằng máu thịt, khắp thiên hạ này còn tìm ra được người thứ hai như vậy sao?”

“Ít nói nhảm thôi, nói trọng điểm đi!” Chu Phi Hàng tức giận nói.

Tiết Thái Bình gật gật đầu rồi mới lên tiếng: “Người này chỉ là bị thương nặng, ngũ tạng bị hủy, sức sống suy yếu, ta có thể cứu chữa cho hắn, nhưng giá cả phải là con số này!” Nói rồi, Tiết Thái Bình vươn ra ba ngón tay.

“Ba mươi viên Phương Tinh?” Chu Phi Hàng hỏi.

“Ha!” Tiết Thái Bình cười nhạo: “Ba nghìn viên!”

Khuôn mặt đỏ rực của Chu Phi Hàng lúc này lại càng thêm đỏ, thét to lên: “Ba nghìn viên, người giết ta đi!”

“Nếu không chịu, người cứ mang người đi. Trong thành Bạch Đế này sợ là khó có thể tìm ra người thứ hai có thể trị liệu cho hắn.” Tiết Thái Bình phất phất tay nói.

“Ba nghìn viên Phương Tinh, ta trả.” Lúc này, Chu Thiên Ngưng vốn vẫn luôn im lặng đứng một bên đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Thôi, thôi. Nha đầu Thiên Ngưng, ta đã đồng ý với cháu, sao có thể để cháu bỏ tiền? Số tiền kia Nhị bá cháu vẫn chi nổi.” Chu Phi Hàng rầu rĩ lên tiếng: “Không phải chỉ là ba nghìn viên Phương Tinh thôi sao? Coi như quà gặp mặt cho chàng rể tương lai.”

Nghe Chu Phi Hàng nói vậy, mặt Chu Thiên Ngưng lập tức đỏ bừng hết lên, giận dữ nói: “Nhị bá! Người nói bậy gì đó! Ta mới quen hẳn được một ngày!”

Chu Phi Hàng cười ha hả nói: “Một ngày thì đã làm sao? Sợ nhân duyên quanh co ngàn dặm, ta chưa từng thấy cháu vì ai mà lo lắng như vậy cả.”

“Nếu Nhị bá còn nói bừa tiếp, Thiên Ngưng không để ý tới người nữa!” Chu Thiên Ngưng nói rồi quay đầu đi.

“Được rồi! Nhị bá chỉ đùa một chút thôi mà.” Thấy Chu Thiên Ngưng giận, Chu Phi Hàng cũng chỉ có thể dỗ dành.

Lúc này Tiết Thái Bình phát phát tay nói: “Nếu đã trao đổi xong việc giá cả, phiền hai vị đi ra ngoài chờ trước đi, để ta còn trị liệu cho tên nhóc này!”

Sau khi đuổi hai người ra ngoài, trên tay Tiết Thái Bình liền xuất hiện bốn viên đan dược màu sắc khác nhau, y nhét viên màu đỏ vào trong miệng La Chỉnh, sau đó lại nhẹ nhàng bóp vỡ ba viên còn lại thành bột phấn, trộn với nhau, rồi rắc lên miệng vết thương trên người La Chỉnh.

Bột phấn từ đan dược có hiệu quả vô cùng thần kỳ, nó chỉ vừa mới rơi xuống miệng vết thương của La Chỉnh, thì thịt thối trên miệng vết thương đã tự động tách ra, đồng thời bắt đầu sinh ra thịt mới. Tốc độ thịt sinh trưởng rất nhanh, chỉ thoáng chốc vết thương đã khép miệng, thân thể bị một đám xương nhọn đâm lỗ chỗ của La Chỉnh đã lành lặn như lúc ban đầu.

Nhưng đây mới chỉ là mặt ngoài mà thôi, thương thể thực sự của La Chỉnh là ở bên trong cơ thể.

Sau đó Tiết Thái Bình giơ tay, bắt đầu rút kim châm mà Chu Phi Hàng ghim vào trong người La Chỉnh ra. Lúc này sự sống của La Chỉnh cơ bản đều là do kim châm bảo vệ, cho nên mỗi khi Tiết Thái Bình rút ra một kim, sức sống của La Chỉnh sẽ giảm đi một phần.

Nhưng khi Tiết Thái Bình rút một kim ra, trong tay hắn liền xuất hiện một luồng chân nguyên giống như máu tươi, vỡ mạnh về phía huyết vị của La Chỉnh.

Vì thể sức sống của La Chỉnh, theo từng lần rút kim, từng nhịp vỡ, cứ xuống lại lên...

Chỉ chốc lát sau, đầu Tiết Thái Bình đã đầy mồ hôi.

Ba canh giờ sau...

Tiết Thái Bình đi ra khỏi phòng.

Chu Thiên Ngưng vội vã ân cần hỏi han: “Tiết thần y, La Chỉnh thế nào rồi?”

Tiết Thái Bình cười khà khà nói: “Cũng không phải vấn đề rồi rắm khó xử lý gì, chỉ là bị thương nặng mà thôi, đã không có vấn đề gì rồi, nghỉ ngơi khoảng hai ngày là khôi phục!”

Thương thể của La Chỉnh chỉ đơn thuần là bị thương nặng, nếu lúc hắn đối phó yêu tướng có được một viên đan dược trị thương cực phẩm như Xích Vân Đan hay Cửu Chuyển Tái Tạo Đan, thì thậm chí không cần Tiết Thái Bình trị liệu, ăn luôn đan dược là có thể khỏi hẳn.

Nhưng thương thế của hắn đã để quá lâu, sức sống dần dần tiêu hao, nên lúc này mới phải dựa vào tài năng của Tiết Thái Bình để khôi phục lại.

La Chỉnh chỉ cảm thấy chính mình mơ một giấc mơ trống rỗng thật lâu.

Chờ đến khi hắn tỉnh dậy, khôi phục ý thức, mới phát hiện mình đang nằm trên giường.

Hắn vươn tay ra xoa xoa lồng ngực, lại phát hiện miệng vết thương đã sớm biến mất không còn dấu vết.

“Ta không bị gì? Những vết thương kia đều khỏi rồi sao?” La Chỉnh phát hiện mình không còn vấn đề gì thì liền ngồi dậy, lập tức nhảy xuống giường hoạt động thân thể một chút.

Đi qua đi lại mấy chục bước, đồng thời vận chuyển chân khí một chút, lúc này hắn mới xác định thân thể của mình đã hoàn toàn khôi phục.

Tuy La Chỉnh vừa mơ một giấc thật lâu, nhưng những chuyện đã xảy ra trước đó, hắn vẫn nhớ rõ ràng.

Lúc ấy một mình hắn đối đầu với sáu gã yêu tướng, lại toàn dùng cách đánh liều mạng, lợi dụng chân khí Thiên Ma đánh chết đám yêu tướng kia.

Mặc dù La Chỉnh có được thân thể linh khí, nhưng bị xương nhọn của yêu tướng đâm bị thương nặng thì cũng rất khó để khỏi hắn.

Ngay lúc thể lực của La Chỉnh đã không thể chống đỡ được nữa, ý thức dần dần tiêu tan, hắn nhớ rõ trên bầu trời có vô số kiếm nhỏ màu bạc đánh xuống, đâm xuyên qua đám yêu tướng...

Bây giờ nhớ lại, hắn là đệ tử nội môn tên Chu Thiên Ngưng kia đã được cứu.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra, một cô gái mặc váy màu tím nhạt đứng ở ngoài cửa, trên búi tóc nàng gài một cây trâm dài mảnh, dung mạo thanh tú mà không mất đi vẻ tuyệt mỹ, nhất thời, La Chỉnh nhìn đến ngây người.

“Nhìn ta như vậy làm gì?” Nàng mỉm cười với La Chỉnh.

La Chỉnh chớp mắt một cái, nghe được tiếng của nàng, hẳn mới dám xác định: “Người là Chu Thiên Ngưng?”

Đều nói con gái giỏi biến hóa, lúc trước nàng mặc trang phục đen tuyền của đệ tử nội môn, hiện tại thay một bộ đồ khác lại khiến cả người nàng rực rỡ hẳn lên.

Chu Thiên Ngưng mỉm cười, thấp giọng nói: “Gọi ta Thiên Ngưng là được rồi!” Khi nói chuyện, vẻ mặt nàng có chút mất tự nhiên. Cho tới nay, nàng còn chưa bao giờ chủ động bảo một người con trai gọi tên mình thân mật như vậy.

“Thiên Ngưng.” La Chỉnh gật gật đầu, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

“Đây là nơi nào?” La Chỉnh nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng kiến trúc trắng xoá, hoàn cảnh chung quanh rõ ràng vô cùng xa lạ.

Chu Thiên Ngưng cười nói: “Người đi theo ta!”

Hai người ra khỏi phòng, ở trên đường Chu Thiên Ngưng mới nói cho La Chỉnh: “Nơi này chính là thành Bạch Đế!”

“Thành Bạch Đế, đây chính là thành Bạch Đế do trăm vạn Đế Quân đóng giữ!” La Chỉnh nói xong quay đầu đánh giá chung quanh, tuy rằng trên sách có ghi lại: thành Bạch Đế, dùng Bạch Vân Nham xây lên, cả thành màu trắng tuyết, thủ vững vực Tu La....

La Chỉnh vốn chỉ ấn tượng đại khái về thành Bạch Đế, biết thành Bạch Đế được xây từ nham thạch Bạch Vân Nham, vô cùng đồ sộ to lớn.

Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, hiện tại chính mắt nhìn thấy khối kiến trúc trắng xoá kia thì vẫn tương đối rung động.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của La Chỉnh, Chu Thiên Ngưng che miệng cười thầm, sau đó nàng chủ động lôi kéo La Chỉnh đi dạo trên đường một vòng, đi tới đầu tường thành của thành Bạch Đế.

Thành Bạch Đế xây dựng trên một ngọn núi lớn, là trọng địa quân sự, toàn bộ thành vô cùng bằng phẳng, tường thành lợi dụng sự chênh lệch độ cao tự nhiên của núi để xây dựng, cho nên đứng trên tường thành cũng tương đương đứng trên đỉnh núi.

Giờ phút này, đôi mắt trông về phía xa, cảnh tượng thu vào trong mắt càng khiến La Chỉnh ngạc nhiên.

“Đây là chiến trường Tu La!” La Chỉnh nhẹ giọng mà nói.

Xa xa có một khe nứt màu đen, chia đôi thiên địa, dựng thẳng ở nơi đó một cách quỷ dị, xung quanh khe nứt không ngừng có tia chớp lượn lờ.

Nghe nói cái khe nứt này là do vị đại thần thông của Yêu tộc tạo ra, đánh thông hàng rào giữa hai không gian.

Đã từng có một thời gian, Nhân tộc gần như tàn sát hết sạch Yêu tộc nhảy ra từ khe nứt đó, một đường giết đến cuối khe, nhưng khi đối mặt với khe nứt không gian ấy thì Nhân tộc lại có chút bó tay chịu chết, không có cách nào.

Không ai biết, làm thế nào để vá lại khe nứt không gian đó.

Mà chỉ cần khe nứt không gian chưa được lấp lại, Yêu tộc sẽ vĩnh viễn là tai hoạ ngầm của nhân loại.

Mà cách thành Bạch Đế không xa có một mảnh đất rộng bao la, khắp nơi đều là màu đen tuyền, đó chính là nơi đám yêu binh, yêu tướng đang tụ tập!

Mỗi ngày Đế Quân trong thành Bạch Đế không ngừng chém giết cùng đám yêu binh yêu tướng đó, chống lại sự xâm lấn của Yêu tộc.

“Vẫn nói thành Bạch Đế phòng thủ kiên cố, chỉ cần là yêu tướng thì không có khả năng đi vào, nhưng vì sao trong rừng rậm Thương Khung lại xuất hiện yêu tướng?” La Chỉnh hỏi.

Chu Thiên Ngưng liền nói: “Người xem, hai tháp Càn Khôn ở phía xa kia đã thất thủ rồi, những yêu tướng đó chính là thừa dịp hai tháp thất thủ mà lẫn vào bên trong rừng rậm...”

“Như vậy xem ra, thành Bạch Đế dường như đang gặp phiền toái?” La Chỉnh nhìn đám yêu binh yêu tướng không ngừng tụ tập mà hỏi.

Chu Thiên Ngưng gật gật đầu nói: “Đâu chỉ là phiền toái, Nhị bá ta nói, lần này Yêu tộc đã phái đi bốn gã Yêu Vương! Đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử Yêu tộc, có khả năng chúng nó muốn đánh một lần chiếm giữ luôn toàn bộ thành Bạch Đế!”

Nếu thành Bạch Đế thất thủ, con đường kế tiếp của Yêu tộc sẽ vô cùng bằng phẳng, đại quân Yêu tộc có thể san bằng hết mọi thứ dọc đường, trực tiếp xâm nhập Đế Đô Phần Thiên!

Nhìn bộ dáng vội vàng lo lắng của La Chỉnh, Chu Thiên Ngưng lại khẽ mỉm cười nói: “Người hình như rất lo lắng?”

La Chỉnh chợt bật cười: “Ta có gì phải lo lắng? Trời sụp thì tất nhiên có người cao chống đỡ, Yêu Vương tất nhiên lợi hại, nhưng Nhân tộc Đông Vực chúng ta cũng không kém gì!”

Điều La Chỉnh nghĩ cũng không phải không có lý, lần này tuy Yêu tộc tập kết đại quân lớn chưa từng có, nhưng Đế Quốc Phần Thiên cũng phải không ít cường giả đến tọa trấn. Thành Bạch Đế đóng giữ nơi này nhiều năm như vậy, cũng không phải lần đầu tiên đối mặt với nguy cơ lớn, mỗi lần đều có thể bình yên vượt qua, vậy lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

“Đúng rồi, chúng ta đã rời khỏi rừng rậm Thương Khung, vậy những đệ tử Thanh Vân Tông khác thì sao?” So với an nguy của thành Bạch Đế, La Chỉnh càng quan tâm an nguy của đệ tử Thanh Vân Tông hơn.

“Yên tâm, bởi vì trong rừng rậm Thương Khung xuất hiện yêu tướng nên thành Bạch Đế đã phái người đi đưa tất cả bọn họ về đây rồi. Để ta dẫn người đi gặp bọn họ.”

Chỉ chốc lát sau, Chu Thiên Ngưng đã đưa La Chỉnh đi tới chỗ ở được thu xếp tạm thời cho đệ tử Thanh Vân Tông. Đó là một tòa nhà rộng rãi trong quần doanh, sau khi La Chỉnh đi vào, đầu tiên liền thấy được đám người Lâm Canh, Hách Thế Các.

“La Chỉnh! Người không sao chứ?” Lâm Canh nhìn thấy La Chỉnh, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Bọn họ đã biết La Chỉnh còn sống, nhưng hai ngày này La Chỉnh còn đang dưỡng thương, bọn họ cũng vô cùng quan tâm tình hình khôi phục của La Chỉnh.

La Chỉnh nhún vai cười nói: “Người xem ta giống như là có việc gì sao?”

Lúc này, đám người Chúc Thiên Lai bên Thiên Nhất Phong cũng vây lại đây, hiển nhiên vô cùng quan tâm đến La Chỉnh.

Mọi người vây quanh La Chỉnh, hàn huyên vài câu, La Chỉnh đã biết trong lần thử luyện trăm yêu này, đệ tử Thanh Vân Tông tổn thất nghiêm trọng.

Dường như mỗi phong đều có thương vong, thảm nhất chính là Hắc Nham Phong, vì bảo vệ đệ tử Ngọc Nữ Phong rời đi nên mười đệ tử Hắc Nham Phong đều đã bỏ mạng. Ngoài ra, còn có đệ tử ba phong khác cũng chết toàn bộ dưới tay yêu tướng.

Lúc mọi người ở đây đang bàn luận, mấy đệ tử Thiên Nộ Phong cũng đi vào trong doanh.

Các đệ tử Thiên Nhất Phong, Tiểu Vũ Phong cùng với Ngọc Nữ Phong khi nhìn thấy đám người Thiên Nộ Phong thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

Khi La Chỉnh đuổi giết yêu tướng, bọn họ đã từng phát sinh xung đột với Thiên Nộ Phong.

Lúc ấy đám người Thiên Nộ Phong tự biết không địch lại Thiên Nhất Phong nên mới yên ổn lại được.

Nhưng từ sau khi vào thành Bạch Đế, người dẫn đầu Thiên Nộ Phong là Gia Cát Diệp lại lập tức kiêu ngạo tận trời. Nghe nói ca ca ruột của Gia Cát Diệp chính là một thành viên của Đế Quân, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong thành Bạch Đế.

Giờ phút này, Gia Cát Diệp thấy được La Chỉnh, trên mặt lộ ra nụ cười tươi âm hiểm, đi thẳng về phía hắn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Tắt Tới Khi Người Cút Đi Mới Thôi

“Lxa Chinh, người đúng là vận cứt chó, rơi vào tay yêu tướng thế mà lại không chết!” Gia Cát Diệp cười chế nhạo, cao giọng nói.

Phần lớn các đệ tử Thanh Vân Tông đều được sắp xếp ở trong thành Bạch Đế, đợi Thanh Vân Tông phái người tới đón họ trở về. Bọn họ cũng xem như tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn, cùng sống trong quân doanh cũng vô cùng hòa hợp, không hề có tranh chấp gì. Nhưng lúc này tiếng nói của Gia Cát Diệp lại phá tan loại yên lặng hài hòa này, khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

“Gia Cát Diệp, yên ổn trong rừng Thương Khung một ngày, bây giờ đã tới thành Bạch Đế, cho rằng có người che chở nên cái đuôi liền vênh lên trời sao?” Không đợi La Chinh lên tiếng, Chúc Thiên Lai và Lâm Canh đã đứng chắn trước mặt La Chinh, Chúc Thiên Lai mở miệng trước.

Gia Cát Diệp khinh thường: “Chúc Thiên Lai, thành Bạch Đế là địa bàn của ta, thực lực của người ở đây cũng chẳng đáng là gì, ta khuyên người chớ xen vào việc của người khác!”

Chúc Thiên Lai còn muốn nói thêm nhưng La Chinh đã ngăn hãm lại, đồng thời đứng lên phía trước, đối diện với Gia Cát Diệp, thản nhiên nói: “Hôm nay tâm tình ta không tệ nên cho người một cơ hội, cút!”

Gia Cát Diệp sừng sốt. Hắn dựa vào thân phận của ca ca ruột nên có thể ngang ngược ở thành Bạch Đế này, không nghĩ tới La Chinh vẫn cứ

cứng đầu như trước, không coi hấn ra gì. Lúc này Gia Cát Diệp lập tức thấy nóng mặt: “La Chỉnh, người cho rằng mình xử lý được yêu tướng thì có thể ngang ngược phách lối? Thiên tài trên thế giới này nhiều không đếm xuể, người còn chưa có tư cách bảo ta cút!”

“La Chỉnh có tư cách hay không, ta không rõ, nhưng ta lại biết rất rõ rằng người không có tư cách!” Đúng lúc này, các đệ tử bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sát khí nên đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một cô gái dáng vẻ thướt tha tay cầm một cái hộp ngọc không nổi bật, nhìn thẳng về phía Gia Cát Diệp, người nọ đúng là Chu Thiên Ngưng.

Gia Cát Diệp sửng sốt. Người ngoài không rõ ám khí của Chu gia đáng sợ thế nào thì thôi, nhưng mà đều là một trong bảy đại sĩ tộc, Gia Cát Diệp hiểu rất rõ hộp ngọc nhỏ trong tay Chu Thiên Ngưng kia có uy lực thế nào!

Nếu để nàng khởi động cơ quan trong hộp, chỉ sợ chính mình sẽ bị “Kinh Long” bên trong đánh thành bột phấn!

Nhất thời Gia Cát Diệp đứng sửng tại chỗ không dám động đậy, trong lòng âm thầm sợ hãi. Nha đầu kia bị điên rồi phải không! Cho dù ta khiêu khích La Chỉnh thì cũng liên quan quái gì đến Chu Thiên Ngưng người? Đến mức vừa xuất hiện đã muốn lấy mạng người?

“Chu Thiên Ngưng, người có ý gì?” Sắc mặt Gia Cát Diệp lúc đỏ lúc trắng nói.

“La Chỉnh nói người cút, thì người cứ cút đi là được. Người cho là ta không dám khởi động Kinh Long?” Ngón tay Chu Thiên Ngưng đã đặt lên cơ quan khởi động trên hộp ngọc, chỉ cần nàng dùng chút lực thì Kinh Long đang bị phong ấn bên trong sẽ thoát ra!

Thấy thế, Gia Cát Diệp vội vàng lui lại mấy bước.

“Chu Thiên Ngưng, người đừng làm bậy, Gia Cát gia chúng ta cũng không sợ Chu Gia các người. Ca của ta là...”

Đúng lúc này, La Chỉnh duỗi tay ra chặn Chu Thiên Ngưng lại: “Thiên Ngưng, thu hộp ngọc lại đi, chuyện này để ta tự xử lý.”

Chu Thiên Ngưng nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười với La Chỉnh, vô cùng nghe lời mà thu hộp ngọc về.

Sau đó La Chỉnh chậm rãi đi đến trước mặt Gia Cát Diệp nói: “Ta cho người cơ hội cuối cùng, rút khỏi đây ngay!”

Thứ mà đệ tử sĩ tộc coi trọng nhất chính là mặt mũi, sợ nhất là bị mất mặt trước mọi người. Lúc trước hẳn nghe nói La Chỉnh một mình xử lý yêu tướng, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng giờ đây thấy La Chỉnh vừa mới khỏi hẳn, có lẽ thực lực cũng không mạnh như trong tưởng tượng nên lúc này hẳn không muốn thoái lui. Hơn nữa ca ca ruột của Gia Cát Diệp hẳn ở trong thành này, có gì phải sợ?

Nếu nói sợ, người duy nhất hẳn sợ chính là Chu Thiên Ngưng kia.

Tuy nha đầu này còn nhỏ tuổi nhưng có địa vị cực cao ở Chu gia, nếu nàng khiến hẳn bị thương, thậm chí giết chết... Chu gia cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn. Còn Gia Cát Diệp hẳn mặc dù là dòng chính trong gia tộc, nhưng bàn về địa vị lại vô cùng thấp, hẳn thua xa ca ca ruột của mình là Gia Cát Thanh Vân và Gia Cát Phong!

Nghĩ đến đây, Gia Cát Diệp mới trấn tĩnh lại, tự tin tăng mạnh: “Nếu ta không đi thì sao?”

“Không cú đúng không?” La Chỉnh vừa dứt lời thì bóng người liền động.

“Chát!”

La Chỉnh dùng tốc độ quỷ dị tới gần Gia Cát Diệp sau đó đánh một bạt tai thật mạnh lên mặt hắn.

La Chỉnh đã thăm dò qua, y thuật của vị thầy thuốc kia vô cùng cao minh, huống chi lần này hắn chỉ bị thương ngoài da.

Chỉ cần không chết thì với tốc độ khôi phục của thân thể linh khí cũng nhanh gấp mười lần so với người bình thường, nên lúc này vừa mới khỏi hẳn nhưng thân thể La Chỉnh đã đạt trạng thái đỉnh cao.

Gia Cát Diệp là đệ tử sĩ tộc cao quý, đã bao giờ bị người ta tát thẳng mặt vậy đâu! Mặt hắn đỏ bừng lên, chân nguyên toàn thân lập tức phát tán ra, dường như sắp bùng nổ.

Nhưng La Chỉnh khống chế tiết tấu vô cùng tốt, ngay lúc Gia Cát Diệp ngừng tụ chân nguyên thì lập tức đập một cái lên đan điền hắn, cứng rắn đánh tan chân nguyên hắn vừa mới phát ra.

“Chát! Cút hay không?”

Đá xong một cước, La Chỉnh lại tát thêm một cái, tiếp tục trầm giọng hỏi.

Theo lý thuyết, Gia Cát Diệp cũng là cao thủ Tiên Thiên Ngũ Trọng, thực lực tất nhiên cũng không yếu đến mức chỉ bị tát mà không thể chống trả như vậy. Đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Chỉ tiếc hắn đã hoàn toàn bị đánh cho đơ người rồi!

Lúc này trong đầu Gia Cát Diệp hoàn toàn trống rỗng, phản xạ có điều kiện muốn vận chân nguyên, vận công pháp để xử lý La Chỉnh.

Hắn đã quên tránh né, quên đánh lại, chỉ không ngừng muốn lấy chân nguyên từ đan điền ra.

Nhưng cứ mỗi khi hắn sắp lấy được chân nguyên ra ngoài thì La Chỉnh liền đạp chân một cái, đánh tan chân nguyên hắn vừa ngưng tụ được...

“Chát! Cút hay không?”

Mỗi lần tát một cái, La Chỉnh lại hỏi một lần.

Hắn hỏi liên tiếp hơn mười lần, nhưng căn bản cũng không chờ Gia Cát Diệp trả lời mà đã tát hơn mười phát.

Sức mạnh của La Chỉnh dữ dội thế nào?

Đây là hắn đã giữ lại bảy phần lực, nếu dùng mười phần lực để đánh thì chỉ sợ một tát thôi là đầu Gia Cát Diệp đã bị đánh rơi xuống luôn rồi.

Lúc này, mặt Gia Cát Diệp sưng phù như đầu heo. Gương mặt vốn cũng được coi là đẹp trai, bây giờ đã máu thịt lẫn lộn, khó có thể nhận ra dung mạo ban đầu.

Vốn dĩ đệ tử Thiên Nộ Phong phía sau Gia Cát Diệp cũng muốn lên hỗ trợ, nhưng mấy người Lâm Canh, Chúc Thiên Lai đã đứng ra, chặn phía trước La Chỉnh, nếu ra tay, mấy người Thiên Nộ Phong tuyệt đối không phải đối thủ của Chúc Thiên Lai. Huống hồ còn có đệ tử của Tiểu Vũ Phong, Thiên Nhất Phong, thậm chí nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong cũng ở một bên như hồ rình mồi, vì thế những người kia cũng đành an phận.

“Chát! Rốt cuộc có cút không?” La Chỉnh tiếp tục tát thêm một cái.

Gia Cát Diệp đã sắp súp đồ tới nơi, lúc này mới trở nên thành thật, gật đầu giống như gà mổ thóc: “Đừng đánh nữa! Ta cút, ta cút!”

Hắn rốt cuộc cũng không quan tâm đến chuyện ngưng tụ chân nguyên nữa, mà chỉ chịu đựng cơn đau đốn trên hai gò má, mặt xám xịt dẫn đám người Thiên Nộ Phong rời đi.

“Gia Cát Diệp này biết rõ thực lực của mình không bằng La Chính mà còn tự đến rước lấy nhục!” Lâm Canh cười nói.

Tuy rằng hiện tại thực lực của La Chính vẫn chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng cả nhóm cao thủ Tiên Thiên ở đây cơ bản đều quên mất sự thật này, cho rằng thực lực La Chính đã vượt xa bọn họ.

Chúc Thiên Lai lại cau mày nói: “Ca ca của Gia Cát Diệp chính là mưu sĩ trong Đế Quân, để hắn đi như vậy, chắc chắn hắn sẽ tìm người tới báo thù.”

Nơi này dù sao cũng không phải Thanh Vân Tông mà là thành Bạch Đế, nếu Gia Cát Diệp cố tình bảo ca ca hắn trả thù thì tưởng tượng thôi cũng thấy phiền đến mức nào.

Trong bảy đại sĩ tộc, Gia Cát gia không được coi là có thực lực mạnh mẽ nhất, nhưng thật sự là đa mưu túc trí nhất, am hiểu binh pháp quý dị, bố trí kì binh bát trận.

Giống như ca ca ruột của Gia Cát Diệp là Gia Cát Thanh Vân, thực lực bản thân cũng không mạnh, chẳng qua là chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Lục Trọng mà thôi. Bàn về thực lực thì hắn cũng không tính là người nổi bật trong Đế Quân, dù sao trong thành Bạch Đế nhân tài đông đúc, cao thủ người tài xuất hiện lớp lớp.

Nhưng nhờ vào đầu óc cực kỳ thông minh của mình, trong thành Bạch Đế này, Gia Cát Thanh Vân vẫn có thể lẫn lộn vươn lên tới vị trí mưu sĩ.

Tuy để hãn có thể đảm nhiệm vị trí này, gia tộc Gia Cát cũng dốc không ít lực ở phía sau, nhưng quan trọng nhất vẫn là biểu hiện của chính Gia Cát Thanh Vân, nếu không, hãn căn bản không thể đứng vững trên chiến trường Tu La.

Mọi người bàn tán trong này một phen, đều nhắc nhở La Chỉnh cẩn thận với người tên Gia Cát Thanh Vân này.

La Chỉnh cũng chỉ mỉm cười thản nhiên với mọi người, bình tĩnh như thường, lại còn an ủi mọi người, nhưng đáy lòng bọn họ vẫn có chút lo lắng. Dù sao Đế Quân cũng khác Thanh Vân Tông, nhiều lúc cũng không hề nói lý.

Chu Thiên Ngưng đứng cách đó không xa, đôi mắt xinh đẹp âm thầm quan sát La Chỉnh, trong lòng thầm hạ quyết tâm, bất luận là ai gây bất lợi cho hãn, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực ngăn cản!

Ngay lúc mọi người chuyển đề tài xem khi nào có thể trở về Thanh Vân Tông thì bỗng nghe thấy một tiếng động.

Loại âm thanh trầm đục này tuy không lớn, nhưng giống như được truyền đến từ sâu trong lòng đất.

Sau đó mọi người cảm thấy sàn nhà dưới chân bắt đầu rung động không ngừng.

“Yêu tộc tấn công thành!”

Tiếp đó tiếng chuông dồn dập chói tai bắt đầu vang lên nhiều lần, sắc mặt đám đệ tử Thanh Vân Tông lập tức biến đổi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Yêu Tộc Công Thành

La Chỉnh dẫn đám đệ tử Thanh Vân Tông đi theo lối cầu thang bên cạnh trèo lên trên một tháp canh của quân doanh, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều chấn động.

Bầu trời vốn quang đãng bây giờ đã đầy bão tố.

Nhìn từ chân tường thành về phía xa xa, tất cả đều là yêu binh, yêu tướng tập trung lại đông nghìn nghịt, tràn đến giống như thủy triều.

Trên bầu trời, từng con yêu điều hình người có hai cái cánh đen thật lớn, trong tay cầm một cây cung, không ngừng bắn tên xuống.

Mà dưới chân chúng còn cặp theo từng con yêu binh, yêu tướng, chờ khi bay đến thành Bạch Đế thì thả xuống dưới.

Những yêu điều, yêu tướng, yêu binh này cũng không phải chủ lực của trận chiến, so với Yêu tộc thực sự, chúng chỉ có thể xem như con tốt thí mà thôi.

Bởi vì sự tồn tại của hai tháp Càn Khôn nên đã rất nhiều năm chiến tranh nhưng chưa từng đánh tới thành Bạch Đế. Lần này, sau khi hai tháp Càn Khôn bị Yêu tộc công phá, chúng nó lại gấp rút tiến công lần thứ hai, hơn nữa còn nhắm thẳng vào thành!

“Viu viiu viiu viiu!”

Mấy con yêu điều phát hiện ra đệ tử Thanh Vân Tông đang đứng trên tháp canh liên tục bắn tên về phía này.

Mũi tên màu đen giống như giọt mưa, bao trùm lên phía đoàn người La Chinh.

Mũi tên này cũng không tính là sắc bén, nên khi đối mặt với chúng, các đệ tử Thanh Vân Tông mau chóng dùng bản lĩnh của mình để ngăn cản.

La Chinh dùng phương pháp trực tiếp nhất, đợi đến khi những mũi tên đó lại gần mình, hắn mới giơ một ngón tay lên điểm nhẹ một cái. Dưới sức mạnh cực lớn của hắn, những mũi tên đó trực tiếp bị dập nát.

Còn Lâm Canh thì sử dụng bảo kiếm của mình, múa ra vô số đường kiếm màu bạc. Những đường kiếm đó tạo thành một tấm màn sáng chắn trước mặt hắn. Cứ có mũi tên bắn về phía hắn thì đều bị những đường kiếm màu bạc của hắn chém thành mấy mảnh.

Chúc Thiên Lai ở phía bên kia thì đã cầm Hắc Bạch song kiếm trong tay. Hai thanh kiếm một đen một trắng, không ngừng chém ra kiếm ý trắng đen.

Chúc Thiên Lai không chỉ chém rớt mũi tên mà kiếm ý màu trắng đen của hắn còn lao lên trời, chém thẳng về phía những con yêu điều kia. Chỉ tiếc là những yêu điều đó vẫn duy trì độ cao tương đối nên khi kiếm ý bay đến nơi thì chúng đã sớm tránh đi rồi.

Không chỉ có chúng đệ tử Thanh Vân Tông đang tiến công mà Đế Quân trong thành Bạch Đế cũng bắt đầu phản kích điên cuồng.

So ra thì Đế Quân phản kích còn mạnh mẽ, hiệu quả hơn nhiều.

Từ mỗi con đường bên trong thành Bạch Đế đều có từng cái nỏ Hỏa Thần được nhóm Đế Quân đẩy ra.

Nỏ Hỏa Thần này cũng được chế tạo ra từ công nghệ của Thần Châm - Chu Gia, sau này mở rộng trong toàn bộ Đế Quân, trở thành vũ khí thủ thành.

Ngay trên một cái tháp canh cách La Chỉnh không xa, sau khi ba người lính Đế Quân lắp xong một cái nỏ Hỏa Thần màu sắc sỡ thì hai người đặt một mũi tên nỏ lên phía trên, người còn lại điên cuồng rung cơ quan trên đó, kéo căng dây cung ở mặt sau nỏ Hỏa Thần tới cực hạn.

“Viu!”

Dây cung bỗng nhiên buông ra, bắn mũi tên vô cùng uy lực về phía trời cao.

“Phập!”

Sau khi mũi tên bắn trúng một con yêu điều thì lập tức cháy bùng lên, cả tên nỏ và con yêu điều kia lập tức biến thành một đám lửa lớn. Trong đám lửa đó truyền ra một tiếng kêu thê lương rồi không ngừng rơi xuống...

Từng cái nỏ Hỏa Thần không ngừng bắn mạnh về phía không trung khiến bầu trời trông như có người đốt pháo hoa, tạo thành từng đám lửa cực lớn nổ tung ra.

Những con yêu điều kia cũng dốc sức liều mạng phản kích, bọn chúng quắp theo yêu binh yêu tướng, đánh về phía những cái nỏ Hỏa Thần kia một cách chính xác vô cùng.

La chỉnh ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên không trung có một cái bóng đen bỗng nhiên rơi xuống. Tháp canh đối diện vang lên một tiếng động, bị nện vỡ ra một cái hố, ngay sau đó là một con yêu tướng to lớn xông ra từ trong hố. Con yêu tướng kia nhảy ra, nhìn nỏ Hỏa Thần và ba người binh lính Đế Quân cách đó không xa. Nhiệm vụ của nó chính là phải tới phá hỏng nỏ Hỏa Thần.

Các đệ tử Thanh Vân Tông cũng phát hiện ra con yêu tướng kia, chẳng qua ngoại trừ Chúc Thiên Lai ra thì những người khác còn lâu mới là đối thủ của yêu tướng, vậy nên nhất thời không ai dám đi qua đó.

Ngược lại, La Chính nhẹ nhàng ném phi đao từ tháp canh này bay sang tháp canh bên kia.

Ba người lính Đế Quân trông thấy yêu tướng thì sắc mặt đều tái mét.

Bọn họ đều là những binh lính bình thường nhất, thực lực chỉ là Luyện Tủy Cảnh mà thôi. Nếu đụng phải yêu binh, bọn họ dốc toàn lực còn có thể đối phó được một lúc, nhưng đối mặt với một yêu tướng thì chỉ có thể chịu chết.

Nhưng theo quân lệnh, bọn họ không được lui dù chỉ một bước, trong bọn họ có một câu nói, chính là “Người ở, nỏ ở”!

Nếu bọn họ buông bỏ nỏ Hỏa Thần để bản thân chạy thoát chết, vậy thứ chờ đợi bọn họ chính là sự trừng phạt còn tàn khốc hơn. Huống chi, lòng tự trọng của một người lính Đế Quân cũng không cho phép họ chạy trốn như vậy.

Đối mặt với yêu tướng, hai người trong số đó vẫn bận rộn cạnh nỏ Hỏa Thần như trước, một người còn lại thì rút đao ra, đi về phía con yêu tướng kia.

Đến một con bộ ngựa còn có dũng khí chặn xe(1), những binh lính Đế Quân quanh năm ở thành Bạch Đế này đấu tranh với Yêu tộc nên cho dù là Luyện Tủy Cảnh cũng có thể chống lại yêu khí dày đặc, không chế nỗi sợ hãi của mình, rút đao đối đầu với yêu tướng.

Con yêu tướng kia không coi người lính này ra gì mà đi thẳng về phía nỏ Hỏa Thần, lúc ngang binh lính kia, nó vung cánh tay cường tráng một cái, đánh người lính kia bay ra xa.

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp đập người lính kia thành thịt nát!

Sau đó, nó lại tiếp tục bước về phía nó.

Hai người lính còn lại dùng tốc độ nhanh nhất, bố trí thêm một mũi tên bắn về phía bầu trời, bắn được một con yêu điều và cả một yêu tướng nữa thành đám lửa. Nhưng hai người họ đều hiểu rõ, sau đó họ sẽ giống như người lính kia, phải đón nhận cái chết.

Ngay trong khoảng khắc con yêu tướng đang muốn ra tay đập nát hai binh lính này thành mảnh nhỏ thì bỗng nhiên nó cảm thấy một luồng sát ý cực kỳ nguy hiểm truyền tới từ phía sau.

Lúc con yêu tướng kia quay đầu lại thì phát hiện luồng sát ý kia đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Đợi đến lúc nó xoay đầu lại lần nữa, trước mặt nó đã xuất hiện một thanh phi đao sáng loáng!

Yêu tướng muốn trốn nhưng dĩ nhiên trốn không thoát, vì vậy nó giơ tay muốn đỡ phi đao, dựa vào da dày thịt béo của nó thì binh khí bình thường đúng là không cách nào làm tổn thương được.

Nhưng đến khi phi đao nát chém đến tay, yêu tướng mới phát hiện ý nghĩ này của nó ngu xuẩn và vớ vẩn tới cỡ nào, thanh phi đao kia lợi hại hơn nó tưởng tượng nhiều.

Cánh tay cứng cỏi và cường tráng của nó căn bản không cản được thanh phi đao mà ngược lại toàn bộ cánh tay bị phi đao mạnh mẽ chẻ ra làm đôi.

Phi đao nát chẻ cánh tay của yêu tướng, sau đó lại bay về phía đầu nó.

“Phốc!”

Cái đầu ghê tởm của yêu tướng, trực tiếp bị phi đao nát chẻ thành hai phần, thân thể cao lớn ngã sấp xuống, đôi con người xấu xí còn đang không ngừng chấn động, nói rõ trước khi chết, trong lòng con yêu tướng này đang khiếp sợ tới mức nào.

Thu hồi phi đao lại, La Chính mỉm cười gật gật đầu với hai người lính.

Hai người lính kia tìm được đường sống trong chỗ chết, nhìn La Chính bằng ánh mắt vô cùng cảm kích. Nếu không phải La Chính ra tay thì giờ phút này hai người đã giống như người lúc trước, bị yêu tướng đập thành một đồng thịt vụn, đến xương cốt cũng không còn rồi.

Không chỉ La Chính, các đệ tử Thanh Vân Tông khác cũng gia nhập vào vòng chiến đấu. Đương nhiên, với thực lực hiện giờ, bọn họ nào dám đi gây sự với yêu tướng, thế nhưng chém giết yêu binh thì không có vấn đề gì.

Quy mô của trận chiến này cũng không lớn, sau khi Yêu tộc tiến hành một đợt công thành thì nhanh chóng thu quân qua quýt, ngoại trừ để lại một đồng thi thể Yêu tộc thì chúng cũng không chiếm được lợi ích gì.

Mà thành Bạch Đế ngoại trừ đã mất đi mấy chục chiếc nỏ Hỏa Thần và tính mạng một số binh lính thông thường thì gần như cũng không có tổn thất.

Tuy nói đã đánh lui Yêu tộc, nhưng trong lòng tất cả mọi người dường như vẫn còn một chút lo lắng.

Lần công thành này, rất có thể chỉ là cuộc thăm dò, sau đó Yêu tộc sẽ có hành động công thành lớn hơn.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi thành Bạch Đế!” Trở về quân doanh, một vị đệ tử Thanh Vân Tông liền nói.

“Đúng vậy. Lần này Yêu tộc công thành mới chỉ là tiến công với quy mô nhỏ, một khi Yêu tộc phát động tổng tiến công, vài cao thủ tọa trấn ở thành Bạch Đế này căn bản không có thời gian lo cho chúng ta.” Một đệ tử Thanh Vân Tông khác cũng nói.

Mọi người đều tìm lợi tránh hại.

Đệ tử Thanh Vân Tông cũng không phải là binh lính Đế Quân, thật sự bọn họ cũng không có nghĩa vụ phải ở lại thành Bạch Đế.

Mặc dù thành Bạch Đế từ trước tới nay vẫn một mực phòng thủ kiên cố, chưa từng bị công phá hoàn toàn lần nào. Nhưng một khi Yêu tộc phát lệnh tổng tiến công, các đệ tử Thanh Vân Tông đến chỗ trốn còn không có, kết quả chắc chắn chỉ có thể là một chữ chết.

“Bên phía Thanh Vân Tông không phải đã báo sẽ mau chóng phá một chiếc phi thiên liên cỡ lớn tới đón chúng ta sao?” Một đệ tử Thanh Vân Tông nói.

“Quý mới biết được! Biết đâu bởi vì Yêu tộc công thành nên chiếc phi thiên liên khổng lồ đó căn bản là không dám tới?” Có người suy đoán.

Thực ra người nọ đã đoán đúng.

Chính là vì Yêu tộc ồ ạt công thành nên chiếc phi thiên liên khổng lồ của Thanh Vân Tông mới không thể tới được.

Từ lần trước, khi hai tháp Càn Khôn bị Yêu tộc đánh chiếm, một đám yêu điều mang theo yêu binh và yêu tướng vây quanh phía sau thành Bạch Đế.

Trên thực tế Thanh Vân Tông cũng đã phá phi thiên liên khổng lồ đi rồi, nhưng chiếc đầu tiên đã bị yêu điều vây công, cuối cùng rơi vỡ, đến chiếc phi thiên liên khổng lồ thứ hai đi tới nửa đường cũng bị chặn lại.

Chi phí chế tạo ra một chiếc phi thiên liền khổng lồ không hề thấp, sau khi tổn thất hai chiếc phi thiên liền khổng lồ, cuối cùng Thanh Vân Tông quyết định đợi đến lúc đám Yêu tộc kia lui binh mới phái người đưa đệ tử Thanh Vân Tông trở về.

“Cho dù Thanh Vân Tông không phái người tới đón, thì tự chúng ta đi cũng được. Chỉ cần tránh né qua những tên Yêu tộc kia không phải là được sao?” Lại có đệ tử lên tiếng đề nghị.

Đề nghị của hắn rất nhanh đã được phần lớn mọi người hưởng ứng.

Trong thành Bạch Đế, bọn họ căn bản không quyết định được chiến cuộc, mà một khi Yêu tộc công thành với quy mô lớn, Đế Quân cũng không thể bố trí người bảo vệ chúng đệ tử Thanh Vân Tông.

Nếu như chỉ có một hai con yêu tướng đáp xuống chỗ đệ tử Thanh Vân Tông thì tình hình vẫn ổn, ít nhất Chúc Thiên Lai và La Chính cũng có thể ứng phó.

Thế nhưng nếu có quá nhiều yêu tướng xông đến, ai có thể ngăn được?

Ví dụ cực đoan hơn một chút, chỉ cần một Yêu Vương ra tay thì đã có thể trực tiếp giết tất cả mọi người trong thành! Với thực lực của đệ tử nội môn Thanh Vân Tông thì trong đại chiến kiểu này cũng có vẻ quá mức yếu ớt.

Đúng lúc mọi người đang bàn luận, từ cửa ra vào bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân chinh tề.

Một nhóm Đế Quân đứng ở cửa ra vào.

Sau đó, một vị quân nhân mặc trang phục tướng lĩnh đi tới, lớn tiếng nói: “Các đệ tử Thanh Vân Tông khác có thể đi, nhưng La Chính thì không

thế!”

(1)Bọ ngựa chặn xe: ý chỉ những người sức yếu, nhưng ý chí kiên cường quyết chống lại kẻ mạnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sát Ý

La Chỉnh đứng trong đám người nhìn chăm chăm tướng lĩnh kia, mặt mũi tướng lĩnh này cực kì xa lạ, hẳn chưa từng gặp qua.

“Vì sao ta không thể đi? Người là ai?” La Chỉnh trầm giọng hỏi. Đối phương nhắm vào mình mà đến, hơn nữa không phải chuyện tốt đẹp gì.

Lúc này một người quần băng đầy đầu đi ra, nói với La Chỉnh: “La Chỉnh, ta đã nói sẽ khiến người không được chết tử tế, người nghĩ người có thể trốn sao?”

Tuy người nọ quần băng kín mặt, chỉ lộ ra đôi mắt nhưng La Chỉnh vẫn nhận ra qua giọng nói. Đây đúng là Gia Cát Diệp, kẻ đã bị hắn điên cuồng vả mặt trước khi Yêu tộc công thành.

“A! Thì ra là Gia Cát Diệp. Thế nào? Thật sự đưa ca ca ruột của người đến?” La Chỉnh thờ ơ mà hỏi, nhưng phi đao đã cầm chắc trong tay. Vị tướng lĩnh trước mắt có thực lực không tồi, huống chi bên cạnh còn có hai binh lính.

Hai binh lính này hẳn cũng là Tiên Thiên Lục Trọng, nhưng từ khí tức sát phạt quyết đoán mà họ phát ra thì thực lực cũng không thể khinh thường.

Thực lực của La Chỉnh vượt xa cảnh giới vốn có, cho nên hắn cũng sẽ không chỉ dựa vào cảnh giới mà phán đoán thực lực của đối phương.

“Ta là Gia Cát Thanh Vân, đã nghe đệ đệ của ta nói về chuyện của người. Nghe nói người đặc tội không ít người của Gia Cát gia chúng ta, đầu tiên là Gia Cát Hồng, sau đó là Gia Cát Phong, giờ lại đánh Gia Cát Diệp? Người dám đặc tội với Gia Cát gia chúng ta, thực tế chẳng có mấy người. Hôm nay người đã đến thành Bạch Đế, ta tất nhiên phải chiêu đãi người thật tốt. Ta đề nghị, tốt nhất người nên tự chặt hai tay, sau đó tự đeo xiềng xích này lên người ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không... kết cục chỉ sợ sẽ càng thảm hại hơn!” Nói xong, Gia Cát Thanh Vân lấy ra một sợi dây xích ném xuống đất, đây hiển nhiên là xích trói phạm nhân.

“Tự chặt hai tay?” Lông mày La Chỉnh khẽ nhướn lên, bỗng nhiên cười ha ha như nghe thấy truyện cười, sau đó nói: “Người chẳng qua chỉ là một mưu sĩ mà thôi, thân là Đế Quân, người thật sự muốn làm gì thì làm ở thành Bạch Đế này sao?”

“Ta là mưu sĩ của Đế Quân, tất nhiên không có thể bỏ mặc quân lệnh, nhưng nếu là đối phó vài tên dân thường thì không có ai phản nản. Ít nhất đối với người mà nói, ta muốn giết thì giết, ai dám nói một chữ “không” với ta?” Gia Cát Thanh Vân vung tay lên nói.

La Chỉnh vung ngang phi đao một cái, cười lạnh nói: “Nếu đã như vậy, người có thể thử xem, rốt cuộc có thể giết được ta hay không!”

Bên này La Chỉnh đã vào tư thế nghênh chiến, các đệ tử Tiểu Vũ Phong và Thiên Nhất Phong cũng ào ào rút vũ khí ra, đứng ở hai bên La Chỉnh.

“Các người còn dám đứng ở bên hăn? Các người không sợ chết?” Gia Cát Thanh Vân thấy những người này còn dám đứng cùng một chiến tuyến với La Chỉnh thì cũng bất ngờ. Hăn không nghĩ tới La Chỉnh lại có thể lực như thế.

Huống chi lâu nay, chuyện những người khác đụng tới Gia Cát gia hă, ai dám tùy tiện nhúng tay? Hă đã đánh giá cao lực uy hiếp của gia tộc mình, cho nên lúc này sắc mặt có chút khó coi.

Hắc Bạch song kiếm của Chúc Thiên Lai đã ra khỏi vỏ, âm u mà nói: “Người ta đều nói Gia Cát sĩ tộc thông minh tuyệt đỉnh, vậy mà sao tới tận lúc này, những người Gia Cát gia mà ta đã gặp đều không được thông minh cho lắm, ngược lại còn có chút ngu xuẩn nhỉ?”

“Người có ý gì?” Gia Cát Thanh Vân hỏi.

“Có lẽ người xử lý một mình La Chính thì cũng không có vấn đề gì. Lúc trước đúng là người có thể xử lý hă. Thế nhưng, chúng ta nhiều người như vậy, người tính giết toàn bộ? Vậy thì người định ăn nói với Thanh Vân Tông thế nào? Người chẳng qua chỉ là một mưu sĩ nhỏ nhoi, nếu Thanh Vân Tông trách hỏi Đế Quân, người nghĩ có Gia Cát gia che chở thì có thể bình yên vô sự được hay sao?” Chúc Thiên Lai lắc đầu, dường như không thể hiểu được chỉ số thông minh của Gia Cát Thanh Vân.

Chúc Thiên Lai vừa nói xong, khí thế của Gia Cát Thanh Vân tức khắc giảm bớt ba phần.

Hă thật không ngờ, đệ tử Thanh Vân Tông lại đoàn kết như thế.

Gia Cát Thanh Vân nghĩ ngợi một lúc, bỗng nhiên lại âm trầm nói: “Không phải các người muốn rút khỏi thành Bạch Đế sao? Hiện giờ Yêu tộc vây thành, nếu các người muốn yên ổn rời đi thì cũng chẳng dễ dàng gì. Như vậy, ta có thể phái người hộ tống các người rời đi! Nếu muốn rời đi, có thể đến bên này!”

Lời của Gia Cát Thanh Vân nhất thời khiến các đệ tử Thanh Vân Tông ở đây động lòng.

Dù sao Thanh Vân Tông có tới ba mươi ba phong, đệ tử ở các phong khác không có liên hệ với La Chỉnh, cũng không muốn dính dáng đến chuyện của Gia Cát gia, chỉ là mới vừa rồi Chúc Thiên Lai của Thiên Nhất Phong dẫn đầu mọi người đến bên cạnh La Chỉnh nên bọn họ cũng không nói gì..

Lúc này Gia Cát Thanh Vân hứa hẹn sẽ bảo vệ bọn họ xuống núi, đương nhiên đã khiến bọn họ động lòng.

Một đám đệ tử Thanh Vân Tông rất nhanh đã đi qua, bên La Chỉnh chỉ còn lại người của Thiên Nhất Phong, Tiểu Vũ Phong và Chu Thiên Ngưng cùng nữ đệ tử của Ngọc Nữ Phong.

Nhìn lượng người bên La Chỉnh giảm xuống, ý cười trên mặt Gia Cát Thanh Vân càng đậm. Hắn đặc ý nói: “Trừ La Chỉnh ra, những người khác đều có thể đi. Ta nghĩ chỉ cần không phải là kẻ ngốc, thì cũng nên hiểu lựa chọn thế nào là tốt nhất!”

Nhưng ngay lúc Gia Cát Thanh Vân vừa dứt lời, hắn lại thấy trong tay một nữ đệ tử phía sau La Chỉnh truyền ra một luồng sáng loáng.

Luồng sáng loáng kia nhanh chóng hội tụ thành chân nguyên hình rồng, sau đó liền mang theo uy thế vô tận, gầm lên vọt mạnh về phía Gia Cát Thanh Vân.

“Rống!”

Vào giờ phút này, Gia Cát Thanh Vân cảm nhận được uy hiếp chết chóc, một luồng khí lạnh dâng lên trên sống lưng hắn, hắn đột nhiên nhảy lên, chệch vọt tránh được Kinh Long kia.

Kinh Long một đường tiến thẳng, cuối cùng đánh vào căn phòng phía sau Gia Cát Thanh Vân, cả căn phòng bị Kinh Long đánh vào, nháy mắt đã sụp xuống...

“Đùng! Đùng! Đùng!”

Căn nhà sụp xuống làm bụi đất dâng lên mịt mù.

Sắc mặt Gia Cát Thanh Vân rất khó coi, sắc mặt đội binh lính thực lực không tệ do hấn mang đến cũng chẳng dễ nhìn hơn chút nào.

Mà mặt của Gia Cát Diệp đã bị băng kín nên nhìn không ra biểu cảm gì, nhưng từ ánh mắt cũng có thể biết, sắc mặt hấn không khá hơn chút nào.

“Kinh Long? Người của Chu gia!” Gia Cát Thanh Vân hung tợn nhìn chăm chăm Chu Thiên Ngưng.

Sắc mặt Chu Thiên Ngưng rất bình tĩnh, thậm chí có một nét giễu cợt, nhưng nàng cũng không nói lời nào, vẫn đứng ở bên La Chính như trước. Chỉ cần đứng ở phía sau hấn, từ đáy lòng Chu Thiên Ngưng liền có cảm giác an toàn chân thực.

Thông thường đệ tử sĩ tộc rất ít khi kết thù kết oán, bởi họ hiểu rõ thực lực gia tộc của nhau, bản thân là đệ tử sĩ tộc, đụng tới những sĩ tộc khác cũng đều phải thật cẩn thận.

Nhưng người con gái Chu gia kia lại chẳng nói đạo lý, Gia Cát Thanh Vân hấn còn chưa động thủ, thế mà nàng ta đã thả Kinh Long ra đối phó mình. Đây căn bản là muốn lấy mạng của hấn mà!

Gia Cát Thanh Vân đã phẫn nộ đến cực điểm: “Ta không cần biết người là ai trong Chu gia, nhưng hôm nay người chết chắc rồi. Không! Trước hết phải để người hầu hạ huynh đệ trong quân rồi mới giết được! Cát Luân, Cát gia, lên cho ta! Ta hoài nghi có Yêu tộc ẩn núp ở đây, người nào chống cự, giết không tha!”

Nghe Gia Cát Thanh Vân nói vậy, vẻ mặt La Chính thật bình tĩnh, nhưng sâu trong con người của hấn, rốt cuộc hiện lên một tia sát khí thật

đậm.

Đối với Gia Cát Thanh Vân và những người hãn mang đến, La Chỉnh chỉ là có chút kiêng kị chứ chưa tới mức sợ.

Dù sao đối phương là quân nhân, mà nơi này lại là trong thành Bạch Đế.

Khi còn có thể lựa chọn, La Chỉnh không muốn ra tay với đối phương, ví dụ như mới vừa rồi Chúc Thiên Lai lợi dụng Thanh Vân Tông để áp chế Gia Cát Thanh Vân, làm hãn có chút kiêng kị.

Nhưng Gia Cát Thanh Vân đã nói đến mức này thì hôm nay cũng không thể sống sót trở về!

Phàm là người hiểu La Chỉnh thì đều rất rõ, lúc hãn càng bình tĩnh thì trong lòng lại càng phần nộ.

Chỉ thấy La Chỉnh nhẹ nhàng bước lên một bước, dáng đi hết sức vững vàng, giống như dạo trong sân vắng.

Ngay khoảnh khắc chân phải của hãn vừa mới tiếp xúc mặt đất, sức mạnh của một trăm miếng vảy rồng ở sâu trong đầu đột nhiên bùng nổ!

Mũi chân phải nhẹ nhàng chạm xuống rồi La Chỉnh mau chóng nhảy lên, lúc này liền có một luồng sức mạnh kinh khủng va chạm tới mặt đất.

“Đùng!”

Lấy mũi chân của La Chỉnh làm tâm, mặt đất cứng rắn không ngừng rạn nứt. Những khe nứt này nhanh chóng lan rộng, toàn bộ mặt đất trong gian phòng nháy mắt bị vết nứt bao trùm, những vết nứt đó thậm chí lan đến này vách tường, xà nhà, thậm chí trên đỉnh gian phòng.

Dựa vào luồng lực đẩy thật lớn này, La Chỉnh tựa như mũi tên rời cung, bắn mạnh tới chỗ Gia Cát Thanh Vân!

Hai hộ vệ bên cạnh Gia Cát Thanh Vân là người phản ứng nhanh nhất. Khi thấy trong nháy mắt La Chỉnh đã có sức bật mạnh như thế, tốc độ nhanh như vậy nên sắc mặt hai người đều hơi biến đổi.

Nhưng dù sao hãn cũng chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, dù thực lực có mạnh đến đâu cũng chỉ có hạn, sau khi ánh mắt hai người giao nhau liền chặn trước mặt La Chỉnh giống như hai cánh cửa.

Nhìn khí thế của La Chỉnh ào ạt như vậy, hai người cũng không dám sơ suất, vận chuyển chân nguyên toàn thân lên, dùng chân nguyên để ngưng kết thành hai tấm khiên chắn màu vàng đất.

Hai binh lính này có kinh nghiệm sa trường, công pháp tu luyện không có gì đặc sắc, tấm khiên màu vàng đất mà bọn họ ngưng luyện ra từ chân nguyên cũng không nổi bật, nhưng lại có thể chống lại được công kích của yêu tướng.

“Ngăn tên tiểu tử này, hãn là dư sức? Tên nhóc này đánh tới với tốc độ cao như vậy, chỉ sợ là lực phản chấn cũng đủ cho hãn một trận rồi!” Hai tên binh lính một lòng nghĩ như vậy.

“Cút ngay cho ta!”

La Chỉnh vọt tới trước mặt hai tên binh lính, vung ra hai quyền về phía tấm khiên chắn màu vàng đất mà hai tên binh lính đó ngưng kết ra.

Hai quyền của La Chỉnh đánh sâu vào giữa tấm khiên màu vàng đất. Hai tấm khiên này dày tầm ba tấc, bởi vì được biến thành từ chân nguyên nên bọn họ đã cố hạ độ cứng xuống, như vậy có thể giảm bớt phần lớn sức mạnh đánh vào.

Tấm khiên chân nguyên này đúng là rất hữu hiệu!

Mặc dù là La Chỉnh mượn sức của vậy rồng, thế nhưng không thể đánh nát được nó.

Chẳng qua...

Lúc phát hiện ra sức mạnh của chính mình không thể đánh nát tấm khiên nên La Chỉnh liền xuất ra hai tia chân khí Thiên Ma.

Ngay lúc đó chân khí Thiên Ma dũng mãnh tiến vào giữa tấm khiên chân nguyên, giống như đổ nước lạnh vào dầu sôi, chân khí Thiên Ma nhanh chóng cắn nuốt hai lá chắn chân nguyên, sau đó chuyển hóa!

Hai tên binh lính sắc mặt tím ngắt, trong lòng biết không ổn liền vội vàng buông tay, có trời mới biết chân khí màu tím thẳm kia có cắn nuốt thân thể của họ không.

Chính bản năng chiến đấu trên chiến trường bao năm đã cứu hai người bọn họ, nếu bọn họ không buông tay, chân khí Thiên Ma sẽ nhanh chóng trực tiếp cắn nuốt thân thể bọn họ.

Nhưng mất đi tấm khiên chân nguyên bảo vệ, hai người liền trực tiếp đối mặt năm đấm của La Chỉnh!

“Ầm! Ầm!”

Hai quyền của La Chỉnh nện lên ngực hai người khiến họ như hai con diều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Thời điểm ra quyền, La Chỉnh đã nhẹ tay lại, dù sao hai người này chỉ là nghe lệnh Gia Cát Thanh Vân mà làm, bản thân họ không có sai lầm gì quá lớn, không đến mức bị lấy đi tính mạng.

Sau khi hai người bị La Chỉnh đánh bay, giữa Gia Cát Thanh Vân và La Chỉnh không có gì cản trở nữa.

Sắc mặt Gia Cát Thanh Vân lúc này cực kỳ đặc sắc!

Tuy hãn cũng là võ giả, hơn nữa còn là cảnh giới Tiên Thiên Lục Trọng, chỉ là một thân cảnh giới của hãn đều dựa vào đan dược mà bồi luyện ra, thực lực bản thân cũng không mạnh mẽ, điểm lợi hại của hãn là mưu lược và binh pháp!

Nhưng hãn biết rõ thực lực của hai vị hộ vệ bên cạnh mình như thế nào. Hai người này đã từng liên hợp lại đối đầu với bốn yêu tướng!

Nhưng hai người này, lại không ngăn được một đòn của La Chỉnh!

Tuy rằng lúc Gia Cát Diệp báo về tình hình của La Chỉnh cũng có nhắc đi nhắc lại, tuyệt đối không được coi La Chỉnh như một kẻ có cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên.

Vì thế Gia Cát Thanh Vân mới mang theo hai tên hộ vệ.

Nhưng thực lực của La Chỉnh vẫn ngoài dự đoán của hãn...

Giờ phút này việc duy nhất Gia Cát Thanh Vân hãn có thể làm chính là lui về phía sau!

Hãn lui lại cực nhanh, đồng thời một phi tiêu lá liễu thật nhỏ liền bắn ra từ thân thể hãn!

La Chỉnh không coi mảnh phi tiêu lá liễu đó ra gì, mặc cho nó bắn lên người mình, mang theo cả mảnh phi tiêu mà chụp thẳng về phía Gia Cát Thanh Vân.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ngũ Trảo Kim Long

Hai người một tiến một lùi như vậy, lập tức liền xông ra khỏi doanh trại, đến con đường bên ngoài.

Đối mặt với sự truy đuổi của La Chỉnh, những thủ đoạn nào có thể dùng, Gia Cát Thanh Vân đều dùng hết.

Mắt thấy phi tiêu lá liễu không có tác dụng, hắt lại móc ra một lá bùa màu nâu.

“Đinh Giáp Binh!”

Gia Cát Thanh Vân ném lá bùa kia đi, nó lập tức bốc cháy, trước mắt hắt xuất hiện một binh lính mặc giáp bằng mây tre. Tên lính kia vừa xuất hiện liền vung đao chém về phía La Chỉnh.

“Vỡ cho ta!”

La Chỉnh lại đánh một quyền, biến tên lính mặc giáp vừa được huyền hóa ra kia tan thành hư vô, sau đó liền vung nắm đấm đuổi theo Gia Cát Thanh Vân.

Gia Cát Thanh Vân thấy thế, cắn răng một cái lại bóp nát mặt dây chuyền trước ngực.

Mặt dây chuyền này là một món đồ gia truyền của Gia Cát gia, sau khi hắt trở thành mưu sĩ của Đế Quân, gia tộc mới ban cho hắt, nghe nói vào thời khắc mấu chốt có thể cứu hắt một mạng.

Khi mặt dây chuyền kia vừa bị bóp nát, một vầng sáng hình tròn màu lam nhạt xuất hiện bao quanh Gia Cát Thanh Vân.

“Vỡ ra!”

Một đăm của La Chỉnh nện trên vầng sáng, nhưng nó chỉ lắc lư vài cái rồi lại khôi phục nguyên trạng.

“Cứng vậy sao?”

Có thể ngăn được sức mạnh kinh người kia của La Chỉnh, chứng tỏ vầng sáng này vô cùng quý dị, không hổ danh là một món đồ gia truyền của Gia Cát gia.

“Ầm, ầm, ầm ầm!”

La Chỉnh đập liên tiếp hơn mười quyền khiến vầng sáng kia lắc lư vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn không đủ để phá vỡ nó.

Thấy thế, Gia Cát Thanh Vân thở hắt ra một hơi. Chỉ cần hấn kiên trì, chốc lát nữa sẽ có người tới cứu hấn rồi. Nơi này chính là thành Bạch Đế, hấn chính là mưu sĩ của Đế Quân! Sao có thể để cho tên nhãi này giương oai như thế! Gia Cát Thanh Vân cười lạnh nói: “Đừng mơ mộng đánh vỡ được nó. Đây là bảo vật Cửu Xích Phân Quang Kính, khi đã phóng ra, ngay cả cao thủ Chiêu Thần Cảnh cũng không thể phá vỡ trong khoảng thời gian ngắn!”

Sau khi thử một lúc, La Chỉnh phát hiện quả nhiên sức mạnh thô bạo của hấn không thể đập vỡ vầng sáng này. Trong tay liền vọt ra một tia chân khí Thiên Ma, hấn nhẹ nhàng vỗ một cái, rót chân khí Thiên Ma vào trong vầng sáng.

Vô cùng hiệu quả. Với đặc tính cắn nuốt tất cả mọi thứ, chân khí Thiên Ma liền cắn nuốt ra một lỗ hổng trên quang sáng này, đồng thời còn

nhanh chóng lan rộng.

“Làm sao có thể! Chân khí này của người tốt cuộc là cái gì!” Gia Cát Thanh Vân thấy thế, sắc mặt lập tức tái mét. “La Chỉnh, nơi này là thành Bạch Đế, người dám đụng đến ta, chính là đối địch với trăm vạn Đế Quân!”

La Chỉnh hừ lạnh một tiếng, còn không đợi chân khí Thiên Ma hoàn toàn cắn nuốt hết vầng sáng kia thì đã tóm lấy cái cổ Gia Cát Thanh Vân từ lỗ hổng: “Đối địch với trăm vạn Đế Quân? Người chỉ là một mưu sĩ của Đế Quân, vậy mà có thể đại diện cho trăm vạn Đế Quân?”

“Ta đúng là không thể đại diện trăm vạn Đế Quân, nhưng ta họ Gia Cát, người đối địch với Gia Cát sĩ tộc, dù có lên trời hay xuống đất thì cũng sẽ bị tìm ra mà giết chết!” Gia Cát Thanh Vân lại uy hiếp.

La Chỉnh thở dài một hơi, cái tay đang tóm cổ Gia Cát Thanh Vân tăng thêm lực đạo: “Người Gia Cát gia các người, ngoài việc mở miệng ra là nói hai chữ "Gia Cát" thì còn có bản lĩnh gì đây?”

Đúng lúc này, một tay của Gia Cát Thanh Vân vỗ lên tay La Chỉnh, trên mặt bỗng nhiên cười lạnh: “Đương nhiên là có! Còn có bản lĩnh giết chết người!”

Nói xong, giữa tay Gia Cát Thanh Vân xuất hiện một lá bùa màu xanh lam, hắn hung hăng dán trên tay La Chỉnh sau đó đốt cháy, từ lá bùa kia tức khắc xuất hiện rất nhiều tia chớp nhỏ!

Những tia chớp đó lập tức lan khắp toàn thân La Chỉnh, dù không tạo nên thương tổn gì đối với hắn, nhưng lại làm cơ bắp toàn thân hắn bị tê liệt. Nói cách khác, lúc này La Chỉnh không thể động đậy được.

“Xì xì xì xì.....”

Lúc này, La Chỉnh chỉ có thể bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ, không thể động đậy được chút nào.

Trên mặt Gia Cát Thanh Vân lại xuất hiện ý cười: “Nhãi con liều lĩnh, không nghĩ rằng ra còn chiêu này đúng không? Đi chết đi!”

Trong tay Gia Cát Thanh Vân lại có thêm một con dao găm sáng loáng đâm về cổ La Chỉnh.

Gia Cát Thanh Vân biết rõ thực lực của mình không tốt, cho nên thường chuẩn bị rất nhiều đồ trên người, vào thời khắc nguy cấp, những đồ vật nhỏ bé này lại thường phát huy tác dụng lớn, cứu hãn một mạng!

Chỉ tiếc, con dao găm này của Gia Cát Thanh Vân mới đi được một nửa, hãn đã cảm nhận được một trận đau đớn truyền đến từ trong óc. Hãn lập tức ôm đầu lăn ra đất quay cuồng.

“Kính Thần Thứ!”

La Chỉnh lạnh lùng nhìn Gia Cát Thanh Vân đang không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, trên mặt không có chút thương hại nào, sát ý trong mắt cũng dần dần nồng đậm.

Lá bùa màu xanh lam của Gia Cát Thanh Vân sau khi phóng hết tia chớp thì cũng biến mất, La Chỉnh hoạt động lại thân thể vừa bị tê liệt một chút, nhặt con dao găm trên mặt đất kia lên đâm về phía Gia Cát Thanh Vân vẫn đang lăn lộn.

“To gan! Nếu người dám giết mưu sĩ của Đế Quân thì sẽ đối địch với toàn bộ Đế Quốc Phần Thiên!” Lại có một người chạy từ cách đó không xa tới, nhìn thấy con dao găm trên tay La Chỉnh sắp sửa đâm xuống thì vội vàng hét lên đầy giận dữ.

“Lại là một kẻ đại diện toàn bộ Đế Quốc.” La Chỉnh nhíu mày, lập tức đâm con dao găm kia về phía Gia Cát Thanh Vân: “Chết đi cho ta!”

“Phập!”

Con dao găm vừa đâm vào thân thể Gia Cát Thanh Vân, máu lập tức văng khắp nơi. La Chỉnh không hề thích giết chóc, nhưng vừa rồi nếu hắn không biết Kinh Thần Thứ thì người chết rất có thể là hắn rồi. Đối với người muốn lấy tính mạng mình, La Chỉnh tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

“Muốn chết!” Tên tướng lĩnh Đế Quân kia đang không ngừng chạy lại, bắt đầu khởi động chân nguyên toàn thân, hóa thành một con Ngũ Trảo Kim Long, xông thẳng về phía La Chỉnh. Toàn thân Ngũ Trảo Kim Long không ngừng cháy sáng, từng đợt sóng nhiệt đánh úp lại đây, uy lực làm cho người ta sợ hãi.

“Cường giả Chiếu Thần Cảnh!”

Chân mày La Chỉnh cau lại, đây là cao thủ Chiếu Thần Cảnh thứ hai hắn gặp.

Trước kia La Chỉnh đối mặt với Vương Yến Diêu cũng là cường giả Chiếu Thần Cảnh, lúc đó hắn gần như không thể phản kích lại được.

Chiếu Thần Cảnh có thể thiêu đốt chân nguyên, phóng đại sức mạnh của chân nguyên không chỉ lên mười lần. Đối phó cao thủ Tiên Thiên cũng chỉ như đối phó một con kiến.

La Chỉnh biết rõ cường giả Chiếu Thần Cảnh mạnh tới mức nào, cho nên chỉ có thể tránh né trực diện mà lui về phía sau.

Nhưng Ngũ Trảo Kim Long được hóa thành từ chân nguyên kia như là có trí tuệ, gắt gao theo sát sau lưng La Chỉnh, giống như nếu không nuốt

được hăn thì sẽ không bỏ qua.

Đúng lúc này, La Chỉnh chợt nghe tiếng hô của Chu Thiên Ngưng: “La Chỉnh, nằm xuống!”

Hăn không chần chờ chút nào, lập tức lăn một vòng về phía trước, cả người nằm thẳng trên mặt đất.

“Gào!”

Một con Kinh Long vụt qua đỉnh đầu La Chỉnh, va chạm với Ngũ Trảo Kim Long kia.

Kinh Long của Chu Thiên Ngưng vốn cũng tương đương với một đòn toàn lực của cường giả Chiếu Thần Cảnh, nhưng mà Chu Thiên Ngưng dù sao cũng không có bản lĩnh điều khiển, cho nên tuy là một loại ám khí có uy lực khổng lồ, nhưng nằm trong tay nàng thì lại thường không đánh trúng mục tiêu.

Lúc này La Chỉnh nằm xuống, Kinh Long kia liền trực tiếp đánh vào Ngũ Trảo Kim Long.

Hai đòn toàn lực của cao thủ Chiếu Thần Cảnh va chạm vào nhau, uy lực khiến người ta sợ hãi vô cùng. Sau khi Kinh Long va chạm với Ngũ Trảo Kim Long thì lập tức tạo thành một luồng ánh sáng trắng lóa khiến chúng đệ tử Thanh Vân Tông và với đám lính Gia Cát Thanh Vân mang đến đang đứng xung quanh, gần như là nhắm mắt lại theo phản xạ.

Sau khi ánh sáng chói lọi kia biến mất, tên tướng lĩnh Đế Quân sầm mặt lại đi tới, quát hỏi: “Cho dù là người của Chu gia thì cũng phải cho ta một lời giải thích. Vì sao muốn giết chết Gia Cát Thanh Vân?”

Đối mặt với vị tướng lĩnh này, Chu Thiên Ngưng không sợ chút nào mà đứng ra nói rất lạnh lùng: “Bởi vì hăn đáng chết!”

“Gia Cát Thanh Vân có đáng chết hay không cũng không tới phiên các người quyết định. Hẳn là người của Đế Quân chúng ta, chỉ có Đế Quân mới có thể phán quyết!” Chân nguyên trong tay tướng lĩnh Đế Quân lóe lên, lại tạo ra thêm một con Ngũ Trảo Kim Long nho nhỏ nữa uốn lượn xung quanh hắn: “Nếu các người không cho ta một lời giải thích, các người đều phải chết!”

La Chỉnh đứng lên khỏi mặt đất, nhổ ra một ngụm máu. Vừa rồi lúc Kinh Long va chạm với Ngũ Trảo Kim Long, dư uy phát ra quá mạnh mẽ khiến hắn nằm ngay bên cạnh cũng bị liên lụy: “Thế nào? Ý của người là dù Gia Cát Thanh Vân kẻ đao lên cổ ta, ta cũng không được phản kháng, phải chìa cổ ra cho hắn giết?”

“Trăm vạn Đế Quân ta đóng ở thành Bạch Đế này, kỷ luật luôn nghiêm minh, nếu Gia Cát Thanh Vân muốn giết người, đương nhiên sẽ có đầy đủ lý do!” Tướng lĩnh Đế Quân kia nghiêm túc nói.

“Ha ha ha! Ta thật bội phục, người lại có thể nói lời vô sỉ một cách chính đáng như vậy, còn muốn chúng ta giải thích cái gì? Giết ta là được!” La Chỉnh tuy nói vậy nhưng cũng đã lên tinh thần đề phòng, chân khí Thiên Ma trong người cũng lặng lẽ lưu chuyển.

Mặc dù là đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh thì hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

“Vậy sao? Vậy người đi chết đi!” Tướng lĩnh Đế Quân vung tay lên, Ngũ Trảo Kim Long trong tay kia đón gió biến dài ra, tạo thành một con Ngũ Trảo Kim Long cực lớn, uốn lượn xoay quanh, uy thế kinh người.

“Gào!”

Tên tướng lĩnh Đế Quân đẩy một cái, toàn thân Ngũ Trảo Kim Long lập tức bốc cháy dữ dội, mạnh mẽ nhào về phía La Chỉnh.

Nó vốn là do chân nguyên biến thành, một khi chân nguyên bốc cháy thì uy lực cũng tăng thêm mấy lần.

Thấy cảnh này, sắc mặt bọn Lâm Canh, Chúc Thiên Lai đang đứng nơi cửa quân doanh nhất thời trắng bệch.

Tuy La Chỉnh có thể đánh bại yêu tướng, trong mắt bọn họ, thực lực của hắc quả thực có khả năng nghịch thiên, nhưng mà mạnh hơn thì thế nào? Đối phương chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Giữa Nửa Bước Tiên Thiên và Chiêu Thần Cảnh cách nhau trọn một cảnh giới lớn!

Chênh lệch cảnh giới giữa người với người vốn có thể dùng những thứ khác để bù đắp, ví dụ như vũ khí cực phẩm, công pháp đặc biệt, thiên phú dị bẩm hay dị thuật tuyệt mật...

Nhưng chênh lệch giữa La Chỉnh và tướng lĩnh Đế Quân kia đúng là một cái rãnh trời, dù có dùng tất cả mọi thứ để bổ trợ thì cũng khó mà vượt qua được cái rãnh này!

Tướng lĩnh Đế Quân ra tay, giống như đã tuyên La Chỉnh án tử hình.

Đối mặt với Ngũ Trảo Kim Long vô cùng uy lực kia, chân khí Thiên Ma trong cơ thể La Chỉnh giống như một cơn thủy triều, ào ạt trào ra từ đan điền, hội tụ trên hai nắm đấm của hắn.

“Thiên Ma Thần Quyền - Ma Động Thiên Hạ!”

La Chỉnh đã từng dùng một quyền này để chặn lại một đòn toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Hiện tại dù là sức mạnh hay thực lực của hắn thì cũng đã tăng lên một bậc, huống chi La Chỉnh cảm thấy vị tướng lĩnh Đế Quân trước mắt không

mang đến cho hắn cảm giác áp bách bằng Vương Yến Diêu, thực lực của hắn chắc chắn không bằng Vương Yến Diêu.

La Chỉnh đánh ra một quyền, chân khí Thiên Ma tụ lại thành một quyền ảnh màu tím đen, đón đánh con rồng lớn kia!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ngũ Trảo Hắc Long

So với Ngũ Trảo Kim Long, uy thế từ Thiên Ma Thần Quyền của La Chỉnh nhỏ hơn rất nhiều, cũng hội tụ hẹp hơn.

Dù sao La Chỉnh vẫn chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, chỉ có thể ngưng kết ra chân khí, cho dù chân khí Thiên Ma có uy lực cực kì đáng sợ, nhưng bản chất của chân khí và chân nguyên vẫn khác nhau. Huống chi Ngũ Trảo Kim Long kia còn đang không ngừng thiêu đốt chân nguyên!

Một đòn này của hai người, giống như điều hâu mổ gà con, không phải là một cuộc đọ sức cùng cấp.

“Bụp!”

Khi ảo ảnh năm đấm của La Chỉnh va chạm với Ngũ Trảo Kim Long thì liền vô thanh vô tức chui vào trong cơ thể nó, biến mất không chút dấu tích.

Tướng lĩnh Đế Quân kia nở một nụ cười nhàn nhạt. Đối mặt với “Huyền Long Quyền” của hắn mà còn muốn va chạm chính diện, tên oắt này thật không biết rõ năng lực bản thân, không biết tự lượng sức mình. Ngũ Trảo Kim Long của hắn sẽ hóa giải hết quyền ý được tạo ra từ chân khí của tên nhóc này.

Đám Chóc Thiên Lai, Lâm Canh cũng lắc đầu.

Những gì xảy ra trước mắt, đều nằm trong dự liệu của bọn họ.

Đừng nói là La Chỉnh, dù là bất cứ người nào ở đây, đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh thì cũng sẽ như vậy, căn bản không hề có sức đánh trả!

Giờ phút này, trong mắt Chu Thiên Ngưng cũng lộ ra một nét tàn nhẫn sắc bén. Lần này nàng mang theo đến ba hộp ngọc Kinh Long, vừa rồi để ngăn trở Ngũ Trảo Kim Long đầu tiên, nàng đã dùng hết hộp Kinh Long cuối cùng.

Nhưng ám khí phòng thân của Chu Thiên Ngưng cũng không phải chỉ có Kinh Long.

Trong tay nàng, còn có một “Tẩy Lôi Thạch”. Viên Tẩy Lôi Thạch nho nhỏ này chính là một trong ba loại ám khí mạnh nhất của Chu gia.

Bởi vì việc chế tạo Tẩy Lôi Thạch cực kỳ phiền toái, hơn nữa giá vật liệu cũng cao chót vót, chi phí để chế tạo ra Tẩy Lôi Thạch là khoảng hơn vạn viên Phương Tinh. Ném ra một viên Tẩy Lôi Thạch thì chẳng khác gì là dùng tiền đập đối phương. Cho nên toàn bộ Chu gia cũng chỉ chế tạo bảy viên Tẩy Lôi Thạch, mà một trong bảy viên lại đang nằm trên tay Chu Thiên Ngưng.

Nếu La Chỉnh không đối kháng được với Ngũ Trảo Kim Long, thì Chu Thiên Ngưng sẽ dùng nốt viên Tẩy Lôi Thạch này.

Chu Thiên Ngưng nắm chặt Tẩy Lôi Thạch trong tay, nhìn chăm chăm mỗi một cử động trước mắt, sắc mặt của nàng cũng hết sức căng thẳng.

Ngũ Trảo Kim Long kia sau khi đụng nát quyền ý của La Chỉnh liền giương nanh múa vuốt tiếp tục lao về phía hắn, đến khi chỉ còn cách La Chỉnh trong gang tấc thì chuyện bất ngờ liền xảy ra.

Từ chỗ ngực Ngũ Trảo Kim Long bỗng nhiên xuất hiện một điểm màu tím đen nhỏ, điểm màu tím đen này vừa xuất hiện liền nhanh chóng mở

rộng.

Đôi mắt xinh đẹp của Chu Thiên Ngưng tròn tròn, nàng biết rõ thứ chân khí màu tím đen kia chính là chân khí của La Chỉnh!

Chân khí của La Chỉnh từ lúc cắn nuốt đến khi lan tỏa ra là cả một quá trình từ chậm đến mau. Đến lúc Ngũ Trảo Kim Long vọt tới trước người La Chỉnh thì nó đã bị chân Khí Thiên Ma cắn nuốt hoàn toàn.

Vốn là một Ngũ Trảo Kim Long với ánh sáng vàng rạng rỡ, nay lại biến thành một con rồng màu tím đen, lúc này nó đang đứng sững trước mặt La Chỉnh, không hề tiến lên một chút nào!

Mặt tên tướng lĩnh Đế Quân kia hàm hàm biến sắc, Huyền Long Quyền của hắn có thể đánh ra một Ngũ Trảo Kim Long nghênh địch, hơn nữa trong quá trình nghênh địch, hắn có thể điều khiển Ngũ Trảo Kim Long thay đổi phương hướng, thậm chí phát ra tiếng rồng ngâm làm tăng thêm uy thế.

Nhưng lúc này, chân nguyên mà hắn dùng để bồi luyện ra Ngũ Trảo Kim Long không chỉ biến thành màu tím đen, lại còn mất đi liên kết với hắn, nói cách khác hiện tại hắn không cách nào điều khiển con rồng này.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Ngũ Trảo Kim Long lại biến thành màu tím đen, tên oắt này đã giở trò gì?” Đối mặt với một việc hắn hoàn toàn không cách nào lý giải, trong lòng hắn lập tức bộc phát lên vô vàn mối nghi ngờ.

La Chỉnh nhìn con rồng màu tím đen lơ lửng ở trước mặt, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ. Trước đây sau khi hắn phóng ra chân khí thì chưa từng nghĩ tới việc sẽ điều khiển nó. Dù sao với thực lực Nửa Bước Tiên Thiên của hắn thì còn chưa làm được điểm này.

Bởi vì khi bước vào Nửa Bước Tiên Thiên thì cũng chỉ có thể tách rời chân khí ra khỏi thân thể. Sau khi chân khí rời thân có thể duy trì không biến mất, nhưng thường thường nó còn cần bám vào những vật khác mới có thể giết địch từ xa!

Chỉ có bước vào Tiên Thiên Cảnh, chuyển hóa chân khí thành chân nguyên, tiến hành biến hóa như trong tưởng tượng thì mới có thể đem chân nguyên hóa vật, dùng vật giết địch.

Nhưng mà con rồng màu tím đen trước mắt, vốn là chân nguyên của vị tướng lĩnh Đế Quân kia biến thành. Chỉ có điều, sau khi bị chân khí Thiên Ma cắn nuốt mới biến thành vật của La Chỉnh!

Đã vậy thì ta có thể điều khiển “Ngũ Trảo Hắc Long”?

Vừa nghĩ đến đây, La Chỉnh liền phóng linh hồn của mình ra ngoài, đưa một luồng tinh thần vào trong Ngũ Trảo Hắc Long.

“Gào! Gào!”

Ngũ Trảo Hắc Long này dường như thức tỉnh khỏi giấc ngủ say, ngẩng đầu lên trời gào thét một hồi, sau đó chuyển động quay quanh người La Chỉnh.

“Chuẩn! Ta quả nhiên có thể điều khiển nó!” La Chỉnh vươn tay, vỗ vỗ Ngũ Trảo Hắc Long, nhìn qua vị tướng lĩnh Đế Quân Chiếu Thần Cảnh ở phía đối diện, trên mặt liền nở một nụ cười.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, nhất thời đều có chút khó hiểu.

Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi mắt thấy Ngũ Trảo Kim Long muốn đánh La Chỉnh tan thành mây khói, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, sao Ngũ Trảo Kim Long lại biến thành một Hắc Long? Hơn nữa có vẻ như Hắc Long còn chịu sự khống chế của La Chỉnh.

Trên đời này còn có chuyện nào kỳ quái hơn chuyện trước mắt này sao?

Mắt Chu Thiên Ngưng lóe sáng lên, bàn tay đang nắm chặt Tủy Lô Thạch của nàng dường như có chút run rẩy, trong lòng thầm nghĩ, ta đúng là lo lắng quá mức rồi. La Chỉnh vốn là kỳ tài ngàn vạn năm khó xuất hiện lấy một lần, cho dù hãn mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên thì như thế nào?

Cho dù đối mặt chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh thì sao chứ?

Hãn luôn luôn có cách đối phó!

Chúc Thiên Lai tay cầm Hắc Bạch song kiếm, miệng đã há thật to. Thật ra hãn vừa mới tính giúp La Chỉnh một tay.

Chúc Thiên Lai hãn là người vô cùng tự phụ, trên đỉnh Thiên Nhất Phong nhân tài đông đúc như vậy, tuy thực lực của hãn chưa xếp vào top mười, nhưng tốc độ tiến cảnh lại nhanh nhất, cho dù hiện tại xếp hạng của hãn không cao, nhưng tương lai nhất định có thể tiến vào top mười người!

Người tự phụ, đều không thích nợ nhân tình của người khác!

Trong rừng rậm Thương Khung, Chúc Thiên Lai hãn xem như đã được La Chỉnh cứu một lần, cho nên dọc đường đi, Chúc Thiên Lai đều cực kì bảo vệ La Chỉnh. Không vì lí do nào khác, hãn chỉ muốn trả lại món nợ nhân tình này cho La Chỉnh.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh tuy lợi hại, nhưng mà Chúc Thiên Lai còn tu luyện một loại bí thuật, loại bí thuật này sau khi phát động có thể khiến thực lực của hãn tăng nhiều chỉ trong thời gian ngắn. Hãn chắc chắn có thể ngăn trở một nửa công kích của vị tướng lĩnh Đế Quân kia, về phần nửa còn lại đành phải nhờ La Chỉnh tự mình đối chọi.

Nhưng hắn không ngờ, không hiểu La Chỉnh dùng thủ đoạn quỷ dị gì mà không chỉ có dễ dàng hóa giải một đòn toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh, hơn nữa còn thu Ngũ Trảo Kim Long kia về tay mình. Chuyện này đối với Chúc Thiên Lai mà nói chính là chuyện kì quái nhất hắn từng thấy trong đời.

Đám người Lâm Canh, đệ tử họ Khâu, Hách Thế Các, Quách Tử Nghiêu, lúc này coi như đã hiểu cái gì gọi là “thủ đoạn”.

La Chỉnh đã hoàn toàn đổi mới khái niệm “thủ đoạn” rồi!

Tên La Chỉnh này có khả năng tiếp một đòn toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh như vậy, trong nội môn Tiểu Vũ Phong, chỉ sợ không ai là đối thủ của hắn.

Hách Thế Các và Quách Tử Nghiêu chỉ là đệ tử ngoại môn, đương nhiên không rõ tình hình nội môn của Tiểu Vũ Phong cho lắm.

Còn Lâm Canh và đệ tử họ Khâu liếc nhau một cái, hai người đều hiểu rõ, bọn họ đều đã có chung suy nghĩ.

Thực ra Tiểu Vũ Phong xếp thứ nhất từ dưới lên trong ba mươi ba phong, nhưng thực lực thực sự của nội môn Tiểu Vũ Phong cũng tuyệt đối không kém.

Sau khi Tô đạo sư đến đã liên tục khai quật được vài vị đệ tử có thiên phú cực kỳ cao, toàn bộ Tiểu Vũ Phong đang trong thời kỳ tích lũy, chờ đợi thời cơ. Đợi đến khi ba mươi ba phong bắt đầu xếp hạng lại lần nữa thì sẽ bùng phát!

Lâm Canh vẫn cho rằng, ba người đứng đầu trong nội môn hiện tại là Lữ Thiên Vũ, Ngọc Tuyền, Lưu Thiên Quyền, chính là ký thác và hy vọng của tương lai Tiểu Vũ.

Nhưng hiện giờ xem ra, Lưu Thiên Quyền không phải là đối thủ của La Chỉnh, Ngọc Tuyền cũng không có khả năng, ngay cả Lữ Thiên Vũ xếp hạng nhất cũng không phải là đối thủ của La Chỉnh!

Ai là ngựa ô(1)? Đệ tử ngoại môn La Chỉnh mới thật sự là ngựa ô!

La Chỉnh thao túng Ngũ Trảo Hắc Long, lượn vài vòng quanh mình, sau đó hần nhanh chóng phát hiện, hần không có khả năng giữ được mãi Ngũ Trảo Hắc Long ở bên người.

Nguyên nhân rất đơn giản, chân khí của hần không đủ. Sau khi chân nguyên hóa thành thực thể, nhất định phải truyền chân nguyên của bản thân cho nó liên tục không ngừng nghỉ.

Mặc dù thân thể La Chỉnh khác với người thường, chân khí trong cơ thể cũng cường đại hơn nhiều so với người cùng cấp, nhưng so với cường giả Chiếu Thần Cảnh thì chân khí trong cơ thể hần hoàn toàn không đáng chú ý!

Vừa rồi La Chỉnh thông qua chân khí Thiên Ma, trực tiếp chiếm đoạt Ngũ Trảo Kim Long của tướng lĩnh Đế Quân kia, chuyển hóa thành Ngũ Trảo Hắc Long, mà giờ khắc này... La Chỉnh điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long lượn quanh người vài vòng nên đã tiêu hao chân khí Thiên Ma của chính mình.

Tốc độ tiêu hao chân khí này quá mức kinh người, tới mức có thể thấy được lượng chân khí trong đan điền của hần đang giảm xuống.

“Đã như vậy, vậy... Đi! Lấy gậy ông đập lưng ông!”

La Chỉnh nhẹ nhàng đẩy tay, Ngũ Trảo Hắc Long ngẩng lên trời gào một tiếng, tiếng rống gầm thét khiến màng nhĩ những người xung quanh đều chấn động ù ù.

Sau đó Ngũ Trảo Hắc Long liền mãnh liệt bổ nhào về phía tướng lĩnh Đế Quân kia!

Vị tướng lĩnh Đế Quân nhìn Ngũ Trảo Hắc Long nhào về phía mình thì mí mắt co giật. Dù là ai, nhìn thấy công kích của mình bị hóa giải cũng sẽ khó chịu, mà giờ đây hẳn còn phải chịu đòn công kích của chính mình...

Không có thời gian cho vị tướng lĩnh Đế Quân này suy nghĩ nhiều, năm ngón tay hắn hóa thành móng nhọn, trong tay lập tức lại xuất hiện một Ngũ Trảo Kim Long, lấy cùng một tư thế, cùng một tốc độ lao về phía Ngũ Trảo Hắc Long của La Chính.

Ngũ Trảo Hắc Long và Ngũ Trảo Kim Long va chạm giữa không trung.

Chưa đến thời gian một hơi thở, hai con rồng cũng đã phân ra được thắng bại.

Công kích của Ngũ Trảo Kim Long so với Ngũ Trảo Hắc Long thì bén nhọn hơn nhiều, trải qua nhiều đòn đánh đã phá vỡ Ngũ Trảo Hắc Long của La Chính thành mảnh nhỏ.

Tướng lĩnh Đế Quân tươi cười: “Giả chính là giả! Đụng phải Ngũ Trảo Kim Long thật sự sẽ lập tức lộ đuôi thôi!”

Thật ra, thực lực hai con rồng này vốn cũng không cùng một cấp bậc.

Ngũ Trảo Kim Long là do chân nguyên biến thành, còn Ngũ Trảo Hắc Long chỉ là chân khí mà thôi, cả hai vốn đã khác biệt từ chính bản chất hình thành, huống chi Ngũ Trảo Kim Long còn đang không ngừng thiêu đốt chân nguyên, uy lực tăng lên hơn đâu chỉ mười lần?

Nhưng nụ cười tươi của tướng lĩnh Đế Quân chưa được bao lâu thì đã hoàn toàn cứng lại.

(1)Ngựa ô: Âm chỉ những người có thực lực khó dự đoán hoặc những người giành được thành tích cao ngoài sự dự đoán của người khác.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sát Lục Thiếu Nữ(1)

Ngũ Trảo Hắc Long đúng là đã hoàn toàn bị Ngũ Trảo Kim Long xé thành từng mảnh nhỏ, thế nhưng ngay sau khi bị xé nát, từng luồng chân khí Thiên Ma kia liền ào ào chui vào cơ thể Ngũ Trảo Kim Long...

Vì vậy, chỉ trong khoảnh khắc Ngũ Trảo Kim Long lại biến thành Ngũ Trảo Hắc Long, hơn nữa thoát nhìn thì hình thể còn to lớn hơn so với trước đây! Uy thế càng thêm kinh người!

La Chỉnh mỉm cười: “Vừa mới thua một trận, vậy mà vẫn không nhớ...”

Tướng lĩnh Đế quân nhìn Ngũ Trảo Hắc Long to lớn hơn tới hai lần thì há hốc miệng, lắp bắp nói: “Chuyện này... Chuyện này... Tại sao có thể như vậy!”

Rất nhiều đệ tử Thanh Vân Tông đang xem cuộc chiến ở phía sau, lúc này cũng hết chỗ nói.

Chân khí màu tím đen trong cơ thể La Chỉnh không khỏi quá biến thái, quá vô lại rồi.

Ngũ Trảo Hắc Long to lớn gấp hai lần quanh quần trên không trung một vòng, sau đó lại nhào về phía tướng lĩnh Đế Quân kia.

Chứng kiến uy thế này, sắc mặt vị tướng lĩnh Đế Quân trở nên tái nhợt, trong lúc nhất thời hẳn cũng không nghĩ ra cách gì hóa giải, rốt cuộc lại đánh ra một chiêu Ngũ Trảo Kim Long.

Lúc này đây, ngay cả đệ tử Thanh Vân Tông cũng không thể nhìn nổi.

“Vị tướng lĩnh Đế Quân đó là cường giả Chiêu Thần Cảnh, sao lại ngu xuẩn đến vậy, đây chẳng phải là mờ dăng miệng mè sao?”

“Không biết sao hắn có thể tu luyện được đến Chiêu Thần Cảnh, thật không thể tưởng tượng được... quá ngu rồi!”

Đệ tử Thanh Vân Tông đánh giá rất chính xác, bởi vì khi Ngũ Trảo Kim Long xông lên tới lần thứ ba thì vẫn bị Ngũ Trảo Hắc Long cắn nuốt, vì vậy Ngũ Trảo Hắc Long của La Chính lại biến lớn hơn tới ba lần.

Một con Ngũ Trảo Kim Long cũng đã cực kì to lớn, có thể quấn quanh một ngôi nhà.

Hiện tại Ngũ Trảo Hắc Long của La Chính lớn hơn gấp ba so với Ngũ Trảo Kim Long, hoàn toàn biến thành một gã khổng lồ, quanh quẩn trên không trung. Nếu cứ như vậy mà đánh xuống vị tướng lĩnh Đế Quân kia thì có lẽ uy lực có thể đủ để hủy thiên diệt thế!

Nhìn vị tướng lĩnh Đế Quân phía xa, La Chính cũng không thương cảm chút nào, vung tay lên, Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ phát ra một tiếng rống ngâm hùng hồn, sau đó cứ vậy mà phóng điên cuồng về phía tướng lĩnh Đế Quân kia.

Trong đầu ương lĩnh Đế Quân lúc này hoàn toàn trống rỗng, trong lòng hồi hận vạn phần.

Hắn và Gia Cát Thanh Vân chỉ có chút giao tình mà thôi!

Trong thành Bạch Đế biết bao nhiêu người, vì sao hắn phải thò đầu ra lo chuyện của Gia Cát Thanh Vân cơ chứ? Không nghĩ tới cứ như vậy mà lại góp cả mạng mình vào!

Nhưng nguyên nhân trong đó cũng không thể trách hẳn! Tên nhóc kia chẳng qua mới chỉ là cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên nhãi nhép, bản thân hẳn lại là cường giả Chiêu Thần Cảnh, chẳng lẽ ngay cả việc xử lý một tên Nửa Bước Tiên Thiên lại làm không được? Nghĩ tới đây, tướng lĩnh Đế Quân cũng mất hết can đảm, ngoài sợ hãi hẳn còn cảm thấy một cảm giác thất bại dâng lên từ nơi thật sâu trong lòng.

Đúng lúc Ngũ Trảo Hắc Long đáp xuống, sắp đến trước mặt hẳn thì đột nhiên có một lớp bình phong quỷ dị xuất hiện phía trước.

Lớp bình phong này vuông vắn bao quanh bốn phía, giống như một cái hộp nhỏ, hoàn toàn bao vây vị tướng lĩnh Đế Quân ở bên trong.

Dù cho Ngũ Trảo Hắc Long kia không ngừng va đập, gặm nhấm, ăn mòn... cũng không thể phá tan lớp bình phong tứ phương này dù chỉ một chút.

La Chỉnh đứng cách đó không xa nhìn cảnh này, liền thở dài một hơi, xem ra có nhân vật lớn can thiệp rồi!

Thật ra La Chỉnh cũng biết, hẳn gây ra động tĩnh lớn như vậy ở thành Bạch Đế, không thể không kinh động đến cường giả tuyệt thế trong thành.

Dù hẳn thao túng Ngũ Trảo Hắc Long kia như thế nào cũng không phá nổi lớp bình phong tứ phương, cuối cùng sau khi Ngũ Trảo Hắc Long dùng hết chân khí Thiên Ma thì cũng tiêu tán giữa thiên địa...

Vào giờ phút này, bên trên bầu trời liền xuất hiện một cô gái mặc váy dài chín màu.

Cô gái này vung tay ngọc lên giữa không trung, bình phong bên người tướng lĩnh Đế Quân liền biến mất.

Hiển nhiên, bình phong này là do thiếu nữ kia xuất ra.

“A! Chẳng lẽ nàng là...” Trong đám đệ tử Thanh Vân Tông, có người kinh ngạc hô lên.

“Nàng là Vân Lạc!” Một vị đệ tử Thanh Vân Tông gọi tên của nàng.

“Trời ạ! Lần đầu tiên nhìn thấy Vân Lạc. Quá xinh đẹp! Nhưng nàng giống y như trong truyền thuyết, lạnh như băng vậy. Nàng thật sự không có chút tình cảm nào sao?”

“Được xưng là Sát Lục Thiếu Nữ, người cảm thấy nàng sẽ có tình cảm sao?”

Các vị đệ tử Thanh Vân Tông nhao nhao bàn tán, rõ ràng rất hứng thú với cô gái ở giữa không trung kia, hơn nữa còn biết không ít thông tin về nàng, cái nào cũng thuộc như lòng bàn tay.

Cô gái ở giữa không trung kia chậm rãi đi xuống bậc thang.

Chỉ có Chiêu Thần Cảnh mới có thể bay trên trời, nhưng là cách thức của cô gái này lại vô cùng đặc biệt, dưới chân nàng không ngừng xuất hiện từng khối từng khối bậc thang trong suốt. Nàng đi xuống rất từ tốn, chiếc váy dài chín màu nhẹ nhàng lay động, bàn chân nhỏ nhắn trắng như tuyết xỏ trong một đôi guốc gỗ, đi trên bậc thang tạo ra tiếng lạch cạch.

Thoạt nhìn tốc độ của nàng rất chậm, nhưng chỉ đi vài bước đã tới trước mặt La Chỉnh.

Lúc này, La Chỉnh chỉ yên lặng đánh giá cô gái có tên Vân Lạc trước mặt.

Nhìn qua bề ngoài, nàng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt có cảm giác hơi bụ bẫm như trẻ con, lộ ra vẻ dịu dàng mà đáng yêu. Thế nhưng đôi mắt nàng lại là một mảng trắng xóa, như là bị bao phủ trong một mảng sương mù. So với Chu Thiên Ngưng và Tô Linh Vận, đôi mắt

nàng thiếu đi sự linh động. Ít nhất La Chỉnh cũng không thể nắm bắt được bất cứ tia cảm xúc nào tồn tại trong mắt nàng.

Không có bi thương, không có vui mừng, không có kinh ngạc cũng không có thất vọng...

Nếu một người không có cảm xúc, vậy nàng chẳng phải giống con rối gỗ sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng đương nhiên La Chỉnh không dám nói ra. Đối mặt với Vân Lạc, hẳn vẫn còn có chút căng thẳng.

Mặc dù nàng chỉ cứu vị tướng lĩnh Đế Quân kia ra, nhưng mà thực lực thể hiện ra như vậy, không thể không khiến hắc e ngại. Ít nhất trong lòng hắc hiểu rõ, ở gian đoạn hiện nay, hắc còn lâu mới là đối thủ của nàng, thậm chí còn không thể chống cự!

“Người tên gì?” Vân Lạc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tiếng nói của nàng rất êm tai, êm hơn so với bất kỳ cô gái nào La Chỉnh từng gặp, dù là Chu Thiên Ngưng, Tô Linh Vận hay kể cả Thanh Linh cô nương ở Kim Phong Tế Vũ Lâu hát rong kiếm sống cũng không êm tai bằng.

Nhưng La Chỉnh tuyệt đối lại không thích loại tiếng nói này!

Bởi vì giọng của nàng không có một tia cảm xúc nào cả, không mặn, không nhạt, không nghiêm khắc, cũng không dịu dàng, giống như là một tảng đá, hoặc là con rối.

“Ta tên La Chỉnh.” La Chỉnh vẫn gật đầu, trả lời vấn đề của nàng.

Vân Lạc “Ồ” một tiếng, đồng thời nói thêm: “Người rất kỳ quái. Rõ ràng thực lực chỉ mới là Nửa Bước Tiên Thiên, vậy mà có thể đánh bại Hứa

Hữu, thật sự rất kỳ quái!”

Nhìn vẻ mặt lúc nói chuyện của Vân Lạc, trong lòng La Chính cảm thấy buồn cười. Miệng nàng nói kỳ quái, nhưng lại khiến người khác cảm thấy nàng chẳng có cảm xúc gì. Nói chuyện với một người như vậy, La Chính mới cảm thấy kỳ quái!

“Vừa rồi hình như người đã sử dụng một loại chân khí rất đặc biệt, chuyển hóa Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hữu, chẳng qua nếu ta là Hứa Hữu, muốn phá giải chiêu của người thì rất đơn giản.” Vân Lạc nhìn thoáng qua vị tướng lĩnh Đế Quân tên Hứa Hữu kia rồi nói: “Với thực lực của người, căn bản không thể nào kéo dài thời gian điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long. Hứa Hữu chỉ cần cách người xa một chút, chẳng bao lâu sau là người không chống đỡ nổi rồi.”

Đối với phân tích của Vân Lạc, La Chính cũng vô cùng đồng ý. Trong một khoảng thời gian ngắn đã tìm ra phương pháp phá giải, xem ra cô gái này cũng không phải là không có trí tuệ... Nhưng sao lại trông giống như hoàn toàn không có cảm xúc gì?

“Nhưng không cần thảo luận mấy thứ này làm gì nữa, người đang ở thành Bạch Đế, dám mạo phạm Đế Quân ta đã là tội chết, chọn một loại phương pháp người có thể tiếp nhận, ta ban thưởng cho người cái chết.” Vân Lạc nói mà mặt không đổi sắc.

Cô gái này...

La Chính hoàn toàn ghen lời. Miệng nàng nói muốn lấy mạng người khác mà lại đơn giản giống như giết một con gà vậy.

Điều khiến La Chính buồn bực hơn chính là nàng không nói đạo lý mà chỉ muốn hấn chết mà thôi.

“Chuyện gì cũng có phải trái đúng sai. Nếu không phải hăn chọc ta trước, vì sao lại phải đi trêu chọc hăn?” La Chỉnh trầm mặt lại.

Người trong thành Bạch Đế chẳng ai nói đạo lý gì hết!

“Chỗ này của ta không có cái gì gọi là phải trái đúng sai, chỉ có quy tắc. Thành Bạch Đế chính là do Đế Quân xây nên, bất cứ hành vi nào mạo phạm đến Đế Quân, đều là tử tội.” Vân Lạc nói cực kì ngang ngược, vô lý, nhưng nàng lại thuận miệng nói ra, hơn nữa rất nghiêm túc, không có tới nửa câu vui đùa.

“Nếu ta không muốn chết?” La Chỉnh hỏi ngược lại.

“Không phải do người.” Dứt lời, Vân Lạc khẽ giơ tay, một khối tứ phương trong suốt xuất hiện trên đỉnh đầu La Chỉnh, nó vừa xuất hiện liền bao trùm hết cả người La Chỉnh.

La Chỉnh biết rõ không địch lại, nhưng quyết định sẽ không bó tay chờ chết. Hăn lộn một cái trên mặt đất, lăn ra xa mấy mét, khối tứ phương kia liền chụp xuống khoảng không.

Trên mặt Vân Lạc không có chút cảm xúc nào, giẫm trên guốc gỗ, chậm rãi đi về phía La Chỉnh, tay vừa vung lên, trên trời liền xuất hiện vô số khối tứ phương, chúng không ngừng chụp xuống phía đầu La Chỉnh.

La Chỉnh không ngừng tránh trái tránh phải, nhưng những khối tứ phương kia thật sự quá nhiều, cuối cùng hăn cũng bị dồn vào trong góc chết, rốt cuộc bị một khối tứ phương gắt gao bao phủ lại.

La Chỉnh nhìn khối tứ phương trong suốt trước mắt, khẽ cắn môi, đánh lên trên một quyền.

Thông thường, cho dù là vật cứng rắn đến đâu, nếu bị một lực mạnh mẽ tác động vào thì cũng sẽ chấn động hoặc là lắc lư.

Giống như Cửu Xích Phân Quang Kính mà trước đây Gia Cát Thanh Vân đã triệu hồi ra, tuy La Chỉnh dùng sức mạnh cũng không phá được, nhưng vầng sáng đó dù sao cũng bị ảnh hưởng nên vẫn lay động không ngừng.

Nhưng khối tứ phương trong suốt mà Vân Lạc tiện tay tạo ra này, lại có vẻ không chịu bất cứ ảnh hưởng nào từ sức mạnh, mặc cho La Chỉnh nện một cách mãnh liệt đến cỡ nào, cũng không chút nhúc nhích!

“Phá cho ta!”

Hơn một trăm cái vảy rồng trong cơ thể La Chỉnh bỗng nhiên phát sáng, dù La Chỉnh dùng toàn lực nện trên khối tứ phương, nhưng nó vẫn không chút sút mẻ như trước.

“Chân khí Thiên Ma, cắn nuốt!”

La Chỉnh phóng ra chân khí Thiên Ma, muốn cắn nuốt khối tứ phương, đáng tiếc chân khí Thiên Ma vẫn luôn thuận lợi, lúc này cũng đã mất đi hiệu quả.

“Phi đao!”

La Chỉnh lấy phi đao ra khỏi nhẫn tu di, dùng thanh phi đao sắc bén trước nay vẫn cắt chém vạn vật, vậy mà lại không có ảnh hưởng gì tới khối tứ phương!

Cái váy chín màu của Vân Lạc chậm rãi phát phối, đôi guốc gỗ nhỏ đi trên mặt đất vang lên những tiếng cạch cạch, bước tới trước mặt La Chỉnh: “Vô dụng thôi. Công kích của ngươi, không có khả năng phá vỡ kết giới của ta.”

“Kết giới? Thứ này chính là kết giới?” La Chỉnh cau mày nghĩ.

“Người đã không chọn cách chết, vậy để ta giúp người lựa chọn!” Vân Lạc giơ bàn tay như ngọc trắng, mấy ngón tay búp măng vẫy nhẹ một cái, một mảnh kết giới trong suốt vuông vức mỏng như cánh ve xuất hiện trên tay nàng.

Sau đó nàng chậm rãi đẩy mảnh kết giới này về phía khối tứ phương.

Lúc này La Chỉnh đang đứng thẳng, nếu mảnh kết giới trong suốt mỏng như cánh ve kia lao đến, sẽ trực tiếp chặt đứt cổ La Chỉnh...

(1)Thiếu nữ giết chóc

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nghẹn Uất

Nhưng mãi đến khi nàng đẩy mảnh kết giới đó tới, La Chỉnh cũng không có thương tổn gì.

Bởi vì hắn đã ngồi xuống...

“Đồ ngốc!” La Chỉnh ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn cô gái với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Bị La Chỉnh tránh thoát một cách nhẹ nhàng như vậy, trên mặt Vân Lạc vẫn không có chút biểu cảm nào như trước. Lúc nào bộ dạng của nàng cũng chỉ là nghiêm túc vô cùng, nhưng cũng là thái độ thờ ơ, lãnh đạm.

Sau đó nàng giơ tay, triệu ra một mảnh kết giới mỏng như cánh ve khác, một lần nữa đẩy mạnh tới khối tứ phương.

Lúc này đây La Chỉnh vẫn không sao cả.

Cả người hắn đều co rúc, núp ở dưới đáy, mà mảnh kết giới kia vừa vạn sượt qua đỉnh đầu hắn.

Tư thế này cực kì khó chịu, hắn cúi đầu, hai tay ôm hai đầu gối, cả người như biến thành một quả cầu, mà đỉnh đầu của hắn đã bị nàng dùng một mảnh kết giới trong suốt phong bế, ngay cả ngẩng đầu bình thường cũng không được.

La Chỉnh cúi đầu, nhìn đôi bàn chân nhỏ trắng mịn đáng yêu của Vân Lạc, trong lòng oán niệm vạn phần.

“Không nghĩ tới ông đây lại phải chết nghẹn uất như vậy, bị người ta bức đến thảm cảnh này!” La Chỉnh phiền muộn nghĩ.

Lúc này Vân Lạc cũng cúi thấp người xuống, ngồi xổm trước mặt La Chỉnh, khê giờ tay, đẩy thêm một miếng kết giới mỏng về phía La Chỉnh.

Nếu kết giới này cứ lao tới như vậy, cơ thể, hai chân, cánh tay của La Chỉnh đều sẽ bị cắt thành hai đoạn.

Nhìn Vân Lạc chậm rãi đẩy mảnh kết giới tượng trưng cho cái chết tới, La Chỉnh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Khi mảnh kết giới mỏng manh này vừa mới cắt vào trong khối tứ phương thì có một thanh kiếm bạc óng “vèo” một tiếng bay về phía Vân Lạc.

Vân Lạc cũng không thèm nhìn, lật tay đã thấy xuất hiện một khối kết giới, chặn công kích của kiếm nhỏ màu bạc kia.

“Vân Lạc, đợi đã!”

Người đến chính là Chu Phi Hàng.

Mắt thấy tình huống không ổn, Chu Thiên Ngưng đã khởi động Khuy Thiên Lý.

Hôm nay Chu Phi Hàng phải cùng các cường giả khác trong thành Bạch Đế ra ngoài dọn dẹp tàn dư của Yêu tộc bốn phía xung quanh, phá giải thế vây thành.

Thấy tín hiệu của Chu Thiên Ngưng, hắc vội vàng hoàn thành nhiệm vụ, lo lắng gấp trở về, không nghĩ tới vừa về đến đã thấy chuyện này.

Đồng thời trong lòng Chu Phi Hàng thấy cũng rất kỳ lạ.

Hắn không sao nghĩ được, tại sao La Chính lại trêu chọc tới Ma vương giết chóc này!

Vân Lạc nhìn lướt qua Chu Phi Hàng: “Chuyện gì?”

“Sao người muốn giết La Chính?” Chu Phi Hàng hỏi.

“Người này mạo phạm Đế Quân, suýt nữa giết chết Hứa Hưu, cho nên hắn phạm vào tử tội, đương nhiên ta phải giết hắn.” Vân Lạc đáp lại.

“Suýt nữa giết chết Hứa Hưu?” Chu Phi Hàng nghe xong, lập tức choáng váng. Hắn không thấy quá trình La Chính giao đấu với Hứa Hưu, nghe được lời này nhất thời cảm thấy không thể tưởng tượng được. Nếu không tận mắt nhìn thấy, dù là nghe kẻ nào nói thì cũng chỉ có thể cho rằng đó là lời nói đùa.

Nhưng Chu Phi Hàng rất rõ, Vân Lạc - vị Sát Lục Thiếu Nữ này căn bản không có cảm xúc, đồng thời cũng không có khả năng nói láo. Nàng nói La Chính suýt chút nữa giết chết Hứa Hưu, vậy thì đúng là hắn có thể giết chết Hứa Hưu thật!

“Ta nghĩ trong đó hắn là có hiểu lầm!” Chu Phi Hàng nói.

“Ta đã hỏi rõ, chuyện này không có hiểu lầm gì hết.” Vừa dứt lời, Vân Lạc liền tiếp tục đẩy mảnh kết giới chí mạng về phía La Chính.

“Chậm đã! Vân Lạc, cho dù hành vi của La Chính đã phạm tội thì cũng không nên do người chấp hành, phải giao cho phủ Quân Luật xử trí!” Chu Phi Hàng nhanh trí nói.

So với những người khác, Chu Phi Hàng hiểu khá rõ Vân Lạc.

Vị Sát Lục Thiếu Nữ này không có cảm xúc, làm việc cũng cực kỳ cứng nhắc, muốn dựa vào quan hệ, nhân tình mà thuyết phục nàng thì đúng

là chuyện không thể nào, chỉ có thể dùng quy tắc như nàng mà thôi.

Theo quy củ trong Đế Quân, dù là người trong Đế Quân phạm tội, hay là dân thường xung đột với Đế Quân thì đều phải chuyển cho phủ Quân Luật giải quyết: “Cứ cho là phải xét La Chỉnh tội tử hình thì cũng cần do phủ Quân Luật chấp hành. Vân Lạc, người có lẽ cũng rõ quy củ này.”

Vân Lạc nghiêng đầu nghĩ ngợi, bộ dáng đó trông chỉ như một cô bé chưa trải đời, ai có thể tưởng tượng được, Yêu tộc và Nhân tộc chết trong tay nàng nhiều vô số kể?

“Người nói đúng, trước hết nên nhốt tên này lại, đợi phủ Quân Luật định đoạt xong mới có thể lấy tính mạng của hắn.” Vân Lạc dường như thật sự suy nghĩ theo cách của Chu Phi Hàng: “Nhưng hiện tại, đại quân Yêu tộc đang áp sát, phủ Quân Luật không rảnh để xử lý việc nhỏ như vậy. Ta sẽ nhốt hắn lại, đợi sau khi đánh bại lần xâm chiếm này của Yêu tộc rồi lại giao cho phủ Quân Luật.”

“Vậy người sẽ không cứ vậy mà nhốt hắn ở chỗ này chứ?” Chu Phi Hàng dở khóc dở cười nói.

“Sao lại không?” Vân Lạc chớp đôi mắt trắng.

Chu Phi Hàng lập tức cảm thấy đau đầu...

La Chỉnh cũng đau đầu theo...

Chắc sẽ không phải cứ vậy mà giam ta chứ? Cứ co rúc trong cái không gian nhỏ hẹp này thì sẽ chết đó!

Cả người La Chỉnh co rúc trong không gian bé xíu chỉ nửa mét vuông, đầu không thể ngẩng, thậm chí mắt cũng không thể nhìn thẳng, giữ nguyên một lát thôi đã cảm thấy ngột ngạt, nếu như Yêu tộc kia chỉ vây thành

không công, vậy chẳng lẽ hẳn cứ duy trì cái tư thế này mười ngày nửa tháng? Vậy quả thực sống không bằng chết...

Dựa theo cá tính của Vân Lạc, có vẻ chắc chắn nàng sẽ làm như vậy.

Chu Phi Hàng vẫn còn muốn tìm biện pháp thuyết phục Vân Lạc, nhưng bỗng nhiên nàng lại đứng dậy nói: “Cứ quyết định vậy đi. Trong lúc đánh lui Yêu tộc, ta cứ giam giữ hẳn là được rồi!”

Vân Lạc nói xong cũng không nói nhảm với Chu Phi Hàng thêm nữa, mà quay đầu đi thẳng, còn khối trong suốt vuông vẫn bao vây La Chính thì chậm rãi chuyển động đi theo nàng, giống như nàng dắt theo một con thú nuôi...

“Ấy, ấy, ấy...” Mặt Chu Phi Hàng đầy vẻ bất đắc dĩ, hẳn muốn gọi Vân Lạc lại, nhưng cũng biết với cá tính của nàng, căn bản sẽ không thay đổi ý kiến, trừ khi có thể đánh bại nàng.

Mặc dù Chu Phi Hàng rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng ngẫm lại cái kết giới quý dị của Vân Lạc, cuối cùng vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

“Nhị bá, làm sao bây giờ? “ Mặt thấy La Chính bị Vân Lạc dắt đi như một con chó con, Chu Thiên Ngưng cũng gấp lên. Nàng vốn tưởng rằng gọi Nhị bá về thì vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng, không nghĩ tới chuyện lại diễn biến đến mức này.

“Ài! Giờ cũng hết cách. Chỉ có thể để La Chính chịu thiệt một chút thôi.” Chu Phi Hàng ngoại trừ an ủi Chu Thiên Ngưng ra thì thật sự cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt. Phải biết rằng dù cầu được Thành chủ hỗ trợ thì cũng không có khả năng thuyết phục Vân Lạc.

Giờ phút này trong lòng La Chính đúng là ghen uất.

Cũng không biết có phải do Vân Lạc cố ý hay không, hắn cứ bị nhốt trong một cái hộp trong suốt như vậy, lăn qua lăn lại trên mặt đất. Thình thoảng cái hộp còn lật ngược, khiến mặt hắn úp thẳng xuống đất, lật tới lật lui, lăn qua lăn lại...

Bị Vân Lạc kéo theo phía sau, đi trong thành Bạch Đế, không biết có bao nhiêu binh lính và dân thường lặng lẽ vây xem cái bộ dạng xấu mặt của hắn.

“Này, Vân Lạc! Người thả ta ra được không?” La Chỉnh ngồi xổm trong hộp trong suốt nói.

“Bịch!” Cái hộp lại lật một mặt, mặt La Chỉnh lại úp thẳng xuống đất. Hắn dùng sức ngoẹo đầu lên, mới có thể nhìn thấy hai chân Vân Lạc ở phía trước.

“Người là tội phạm, vì sao ta phải thả người?” Vân Lạc hỏi.

“Ta không phạm tội, là Gia Cát Diệp giết ta nhưng không thành nên bị đánh cho một trận. Hắn lại đi gọi ca ca hắn là Gia Cát Thanh Vân tới giết ta, chẳng may bị ta giết chết, sau đó, vị kia gọi là Hứa Hưu đúng không? Hắn cũng muốn giết ta...”

Vừa rồi La Chỉnh cũng đã hiểu khá phong cách làm việc của Vân Lạc, cho nên muốn dùng đạo lý thuyết phục nàng.

“Người có phạm tội hay không, phải xem ý tứ của phủ Quân Luật. Đợi phủ Quân Luật định đoạt rồi nói sau.” Nói xong, Vân Lạc tiếp tục đi về phía trước, cái hộp nhỏ trong suốt nhất La Chỉnh lại bắt đầu lăn lộn.

Nghe Vân Lạc nói vậy, La Chỉnh suýt phát điên lên luôn, cô gái này căn bản là nói mãi không thông, hắn chỉ có thể oán thầm và than thở trong lòng mà thôi.

Cứ long sông sọc suốt một đường, rốt cục La Chỉnh cũng “lăn” đến nơi. Đây hẳn là chỗ ở của Vân Lạc.

Căn phòng này được xây dựng tương đối đặc biệt, hẳn là thành Bạch Đế cấp cho tướng lĩnh cấp cao của Đế Quân ở. Vân Lạc kéo La Chỉnh ra, ném hẳn vào một góc, sau đó nàng liền ngồi trên một cái đệm cỏ, nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

La Chỉnh hoàn toàn cạn lời, nàng tĩnh tọa như vậy đương nhiên sẽ mất tới mấy canh giờ, mà La Chỉnh phải giữ nguyên tư thế này nên căn bản cũng chẳng thể tiến hành tu luyện!

Trong lúc chán muốn chết, La Chỉnh cực kỳ gian nan lấy một quyển sách trong nhẫn tu di ra để giết thời gian.

Cũng may lúc trước hẳn vô tình ném vào một quyển tiểu thuyết. Tuy tư thế này rất khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận, nghiêng cổ đọc sách.

Sau ba, bốn canh giờ, Vân Lạc bỗng nhiên mở to mắt, đứng dậy đi ra ngoài.

La Chỉnh nhìn ra phía cửa, phát hiện không thấy bóng dáng ai, sau đó hẳn nỗ lực dùng sức, đập mạnh đầu vào cái hộp trong suốt này.

“Bịch!”

Dưới sức mạnh của La Chỉnh, khối tứ phương liền lật một mặt tiến về phía trước.

“Có hi vọng!”

La Chỉnh mừng thầm, sau đó uốn éo cái eo, lại khiến chiếc hộp lăn thêm một mặt về phía trước.

“Tiếp nào!”

Lúc này dùng sức chân, lần nữa lần về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, La Chinh đã nắm được phương pháp di chuyển, hẳn không chỉ có thể lần về phía trước, mà còn có thể dùng đầu va chạm vào mặt sườn để lần qua bên cạnh, khống chế phương hướng...

Vì vậy La Chinh từng bước tiến về phía trước, cuối cùng lần đến cửa ra vào.

Trước phòng Vân Lạc là một cái bậc thang cao cao, La Chinh nhìn những bậc thang kia, sau đó hít một hơi thật sâu, dùng sức đập trán thật mạnh vào cái hộp vuông vẫn trong suốt này.

“Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc...”

Cái hộp vuông vẫn bao bọc La Chinh bên trong lần xuống bậc thang.

La Chinh cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, đến khi hẳn vất vả phục hồi lại tinh thần, dùng sức nâng cái cổ đang đau nhức lên, tập trung nhìn thì trước mắt xuất hiện một tà váy dài chín màu, phía dưới là bắp chân vừa mịn lại dài, còn có đôi bàn chân nhỏ trắng như tuyết cùng với guốc gỗ.

Di chuyển ánh mắt lên trên một chút, hẳn liền trông thấy gương mặt không chút cảm xúc của Vân Lạc.

“Bụp, bụp, bụp...”

Vân Lạc lại dẫn La Chinh lóc ca lóc cóc từ bậc thang về phòng mình.

Xét thấy hẳn có hành động muốn chạy trốn, nên giờ dù đi đâu nàng cũng tóm hẳn theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau, La Chỉnh phát hiện nàng lại dắt mình về phía phòng tắm!

Nàng tiện tay ném La Chỉnh vào trong góc phòng, sau đó cởi chiếc váy dài chín màu ngay trước mặt hắn.

Trước mặt một người con trai mà lại thản nhiên cởi đồ như thế, hình như trong đầu cô gái này căn bản cũng không có cái khái niệm nam nữ khác biệt gì hết!

Nàng lột sạch quần áo, sau đó cặp mắt to màu xám trắng nhìn chăm chăm La Chỉnh trong chốc lát, trên mặt xuất hiện một biểu cảm hiểm thấy - nàng vậy mà nhú mày!

Cuối cùng nàng vẫn lấy váy dài trùm lên trên cái hộp trong suốt, sau đó mới đi về phía thùng gỗ, nhảy vào!

La Chỉnh đọc sách không ít, tuy nói hắn chưa bao giờ tự xưng mình là quân tử, có điều vẫn hiểu được đạo lý phi lễ vật thị. Nhưng là một thanh niên đang lúc khí huyết dồi dào, nếu nói không bị kích thích tẹo nào thì cũng không đúng thực tế!

Cứ cho là dùng quần áo che lại thì cũng phải che cho hắn hỏi một chút chứ, vì có gì mà để lại một cái khe hở lớn như vậy! La Chỉnh dờ khóc dờ cười, từ khe hở của chiếc váy, La Chỉnh có thể thấy rất rõ ràng.

“Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị(1)!” Hắn không ngừng tự khuyên nhủ bản thân, nhưng hai mắt lại nhịn không được mà nhìn về phía trước.

(1)Phi lễ vật thị: Ý chỉ những gì trái lễ nghĩa, vượt mức cho phép thì không được nhìn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Phủ Tổng Đốc

Vân Lạc đã nhảy vào trong thùng gỗ, với tầm mắt của La Chính thì chỉ có thể nhìn thấy đôi vai có vẻ gầy yếu và phần lưng của nàng.

Nhưng khi ánh mắt dừng trên người Vân Lạc, hẳn không nhận được mà âm thầm kinh hãi.

Không hề giống như trong tưởng tượng, sau lưng nàng không hề bóng loáng mà lại là những vết sẹo đáng sợ, nhìn mà giật mình!

Những vết sẹo kia vô cùng kì lạ, có vết giống như do roi quật, có vết lại giống như bị đao chém để lại, những vết sẹo kia như những con giun bò trên lưng của nàng.

Với thực lực và địa vị của Vân Lạc, chắc hẳn muốn xóa bỏ hết các loại dấu vết này thì quá đơn giản. Ví dụ như Dưỡng Cơ Đan được phụ nữ Đế Đô vô cùng chào đón có thể nhẹ nhàng xóa hết các vết sẹo này đi.

Tuy Dưỡng Cơ Đan đối với người bình thường mà nói thì đúng là giá trên trời, nhưng mà đối với Vân Lạc thì lại là thứ cực kỳ dễ có.

“Trừ khi nàng không muốn động đến những vết sẹo này.” La Chính thầm nghĩ trong lòng, cô gái không có chút biểu cảm này, rốt cuộc đã từng trải qua những gì?

Đang suy tư thì chợt nghe tiếng nước “ào ào”, nàng đứng dậy khỏi thùng gỗ, bỗng nhiên nghiêng đầu, dường như ý thức được La Chính đang

nhìn lên nên chân mày nhíu lại, bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng vung lên, chiếc váy dài kia mới hoàn toàn bao trùm La Chỉnh.

La Chỉnh ở trong không gian nhỏ hẹp này lập tức rơi vào một vùng tăm tối.

Sau đó, La Chỉnh nghe thấy tiếng mặc quần áo, đợi đến lúc nàng kéo chiếc váy che phủ hẳn ra thì thấy nàng đã thay xong quần áo rồi.

Lúc này, nàng mặc trường bào trắng rộng rãi, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn được trường bào bao bọc bên trong, đôi tay miến cường dài hơn tay áo bào một chút, chỉ lộ ra bốn ngón tay trắng ngần nuột nà, trông cực kì đáng yêu.

Chẳng qua là, khi La Chỉnh nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của nàng thì lập lại cảm thấy chẳng liên quan gì đến hai chữ đáng yêu nữa hết.

“Lộc cộc, lộc cộc!”

Nàng giơ tay ra, lại kéo La Chỉnh theo đằng sau, rời khỏi phòng tắm.

Dường như Vân Lạc này cũng chẳng có sở thích gì khác, ngoài tu luyện ra cũng chỉ có tu luyện.

Sau khi về tới phòng, Vân Lạc theo thường lệ ném La Chỉnh vào một góc, còn mình lại tiếp tục ngồi trên đệm cúi nhắm mắt tu luyện.

Lúc này La Chỉnh cũng bó tay rồi. Nếu quả thật như Vân Lạc nói, thì phải chờ phủ Quân Luật mở lại mới thả hẳn đi, vậy thì thảm rồi, nhất định phải tìm được cách.

Sau khi suy đi nghĩ lại, La Chỉnh bỗng nhiên gọi: “Này!”

Trong phòng rất yên tĩnh, không có bất kì tiếng động nào nên một tiếng “Này” của hắn rất vang.

Nhưng Vân Lạc vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không có chút phản ứng nào.

“Này!” La Chỉnh lại kêu lên.

Nàng tựa như một lão tăng ngồi thiền đã phong bế hết cả sáu giác quan, hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh và động tĩnh nào bên ngoài, không nhúc nhích mà ngồi nguyên tại chỗ, như một con rối không có sinh mạng.

“Nếu người không để ý tới ta, ta sẽ chạy đấy!” La Chỉnh cố lấy chút khí thế rồi mới lên tiếng.

Thấy nàng vẫn không có phản ứng như trước, La Chỉnh thăm dò mấy lần, sau đó lại lắc lư thân thể của mình, di chuyển ra bên ngoài từng bước một.

Khi La Chỉnh lặn qua bên cạnh người nàng, nàng vẫn nhắm mắt như cũ, cái mũi nhỏ nhỏ còn nhăn lại, nhưng không hề có chút phản ứng nào với động tĩnh của La Chỉnh. La Chỉnh mừng thầm, nàng thật sự không có phản ứng? Bản thân Vân Lạc vốn cũng đã đủ kì quái rồi, dù có thêm chuyện kỳ quái nào nữa thì hẳn cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Vì vậy La Chỉnh thả lỏng tay chân, gia tăng tốc độ, mau chóng lặn đến cửa ra vào.

Đúng lúc La Chỉnh tưởng mình đã hoàn thành việc lớn thì cảm thấy có một luồng sức mạnh vô hình nhắc cả cái hộp và hắn lên lơ lửng giữa không trung, sau đó bị kéo về phía góc, lẳng lặng ném xuống.

Từ đầu đến cuối Vân Lạc vẫn một mực nhắm mắt, cứ như không phải nàng mang La Chỉnh trở về.

Nhìn gương mặt không chút cảm xúc của nàng, trong lòng La Chỉnh bắt đầu bốc hỏa: “Người con gái này... nhất định là giả bộ! Chắc chắn nàng

đang mở cờ trong bụng!”

Loay hoay một lúc lâu như vậy mà không thành, cuối cùng La Chỉnh cũng từ bỏ. Cũng may ánh sáng ở đây không tệ, tuy đã là ban đêm, nhưng quanh phòng được khám nạm mấy viên dạ minh châu cực lớn, chiếu sáng trọn cả gian phòng.

La Chỉnh móc ra một quyển sách, tiếp tục say sưa đọc.

Duy trì tư thế khó chịu này đã lâu nên thân thể La Chỉnh cũng cảm thấy tê cứng. Không biết thời gian đã qua bao lâu, cơn buồn ngủ từ từ kéo tới, bất tri bất giác hắt lại ngủ thiếp đi.

“Đinh! Đinh! Đinh!”

Ngay khi La Chỉnh vừa chìm vào giấc mộng thì bỗng nhiên một hồi chuông vang lên dồn dập.

Địch tập kích!

La Chỉnh bừng tỉnh, lập tức ý thức được ý nghĩa của tiếng chuông này.

Vân Lạc dường như cũng đồng thời mở to hai mắt, nàng giẫm trên guốc gỗ, đến giữa bên cửa sổ ngãng đầu nhìn sang.

La Chỉnh mừng thầm trong lòng, xem ra hẳn là nàng sẽ phải đi? Mà nàng cũng không thể mang theo hẳn lên chiến trường được.

Kết quả La Chỉnh thật sự đã đoán sai, Vân Lạc rời khỏi chỗ ở, nhưng vẫn kéo La Chỉnh theo phía sau. Chẳng lẽ cô nàng này định cứ một mực kéo theo mình lên chiến trường như vậy sao?

“Cô ả chết tiệt, nhất định là bị thần kinh...” La Chỉnh oán thầm trong bụng.

Mãng thì mắng vậy thôi chứ hãn làm gì có quyền lựa chọn. Vẫn như trước, hãn bị nàng kéo trên mặt đất, lộc cộc lộc cộc, đi tới một tòa nhà to lớn.

Đây là tòa lớn nhất trong thành Bạch Đế, có lẽ là phủ Tổng Đốc của Đế Quân.

Lăn qua lăn lại suốt dọc con đường rộng lớn trong phủ Tổng Đốc, cuối cùng cũng vào tới một đại sảnh.

Trong đại sảnh này được đặt một cái bàn dài, bên cạnh đã kín người ngồi.

Những người này đều là tướng lĩnh cấp cao trong Đế Quân, mỗi người đều tản ra khí thế không tầm thường. Trong mắt La Chỉnh, thực lực của họ đều là sâu không lường được!

“Bọn họ đều là Chiếu Thần Cảnh?” La Chỉnh cho ra kết luận này.

Với tư cách là đội quân mạnh nhất của đế quốc, thực lực bên trong quả nhiên sâu không thấy đáy.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh cho dù có đặt ở đâu thì cũng là một nhân vật cực kì mạnh, thế mà ở trong đại sảnh này lại tụ tập tới hơn mười vị...

Trong đó La Chỉnh phát hiện vị tướng lĩnh của Đế Quân tên Hứa Hưu bị hãn đánh bại hôm nay.

Thời điểm Hứa Hưu thấy La Chỉnh bên trong cái hộp nhỏ thì lập tức trợn mắt nhìn hãn!

Với thực lực Chiếu Thần Cảnh của hãn mà lại thiếu chút nữa chết trên tay một tên oắt Nửa Bước Tiên Thiên, mặt mũi của hãn đã mất sạch.

Cũng may, lúc đánh nhau với La Chỉnh, trong Đế Quân cũng không có mấy ai trông thấy, chỉ có một nhóm người Thanh Vân Tông, Chu Phi Hàng và Vân Lạc biết rõ.

Hứa Hựu đã ra lệnh cho đám người ở đó, ai biết mà lảm miêng loan tin ra thì đừng trách Hứa Hựu hăn trở mặt vô tình.

Kỳ thật giờ nghĩ lại, hăn thiếu chút nữa chết trên tay La Chỉnh, đúng là một cái sai lầm cấp thấp. Nhưng cũng do hăn tức giận đến mù đầu nên mới trở nên ngu xuẩn đến như vậy. Nếu bây giờ có quay lại lúc đó lần nữa, Hứa Hựu hăn tuyệt đối sẽ không cho La Chỉnh cơ hội.

Nhưng chiến đấu thường vẫn vậy, nhiều chiến thắng đều là dựa trên sai lầm của đối thủ. Thực lực có lẽ là một trong những yếu tố quyết định, nhưng có đôi khi lại không phải nhân tố mấu chốt nhất.

Nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Hứa Hựu, La Chỉnh cố ý dời mắt sang nơi khác, tiếp tục đánh giá một vài cường giả trong thành Bạch Đế.

Hiện tại có bốn người khiến La Chỉnh cảm thấy uy hiếp lớn nhất, ngoại trừ Vân Lạc ra thì còn có Chu Phi Hàng, cùng với một lão già bộ mặt hung ác nham hiểm, cuối cùng là một vị trung niên ngồi ở chính giữa bàn.

Người trung niên kia vầng trán cao, dáng người chắc nịch, nhìn qua sắc mặt ôn hòa, nhưng mọi cử động đều khiến cho người ta cảm thấy bị uy thế áp bức, đáng sợ hơn chính là không phải hăn cố ý phát ra uy thế, tất cả chỉ là vô thức.

Người này ngồi ở chính giữa, chẳng lẽ ông ta là chủ soái của Đế Quân trong thành Bạch Đế này?

La Chỉnh đoán rất chính xác, người đàn ông trung niên đó chính là chủ soái của trăm vạn Đế Quân, Hình Thiên Tổ.

Về Hình Thiên Tố thì có đủ loại truyền thuyết, trong lãnh thổ của Đế Quốc Phần Thiên cũng được lưu truyền rộng rãi. Tuy La Chỉnh có nghe qua đại danh của Hình Thiên Tố, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp mặt, cho nên không biết ông ta là Hình Thiên Tố.

Vân Lạc dắt theo La Chỉnh lộc cà lộc cốc suốt cả dọc đường nên không thể không khiến người khác chú ý, một vài cường giả nhao nhao nhìn về phía La Chỉnh, trên mặt đều lộ vẻ quái dị.

Chu Phi Hàng hiểu rõ tình huống nên khi nhìn về phía La Chỉnh thì nở nụ cười. La Chỉnh rơi vào tay ma nữ kia, đúng là phải chịu thiệt thòi rồi. Nếu là đổi lại là hãn, đã ngồi xổm lại còn bị nhốt lâu như vậy chắc cũng không chịu nổi.

“Vân Lạc, người sau lưng người là thế nào?” Hình Thiên Tố kỳ quái hỏi. Hãn thấy người nọ mặc trường bào trắng, dường như là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông.

Tuy biết Vân Lạc thường xuyên làm vài việc khiến người ta khó có thể hiểu được, nhưng hội nghị quân sự quan trọng hôm nay nàng lại mang theo một tên oắt Nửa Bước Tiên Thiên đến, thì dù thế nào cũng không thể nói cho qua được.

“Hãn là tội phạm nghiêm trọng, ta phải đợi phủ Quân Luật mở lại thì mới giao cho phủ Quân Luật xử trí hãn.” Vân Lạc mặt không cảm xúc đi qua, ngồi vào vị trí của mình mà nói.

“Tội phạm? Hãn phạm vào tội gì?” Bị Vân Lạc nói như vậy khiến Hình Thiên Tố bắt đầu có chút hứng thú với La Chỉnh, cho nên mới truy hỏi.

Hình Thiên Tố vừa hỏi, Hứa Hưu lập tức sốt ruột.

Hắn thân là cường giả Chiêu Thần Cảnh thiếu chút nữa lại bị một tên Nửa Bước Tiên Thiên tiêu diệt, chuyện này mà truyền ra ngoài thì vô cùng nhục nhã, nên hắn dốc sức liều mạng nháy mắt, ra hiệu cho Vân Lạc.

Nhưng Vân Lạc thuộc loại người không biết giả bộ, nàng hoàn toàn không thể hiểu ý tứ của Hứa Hựu, ngược lại còn hỏi hắn: “Hứa Hựu, người cứ nháy mắt với ta là có ý gì?”

Các vị cường giả cũng thấy kỳ lạ, chẳng lẽ vấn đề này có liên quan tới Hứa Hựu?

Chu Phi Hàng hiểu ý của Hứa Hựu, nhưng hắn lại không tiện ra mặt. Hắn cũng biết, dù có ra mặt cũng không thay đổi được gì, điều Vân Lạc muốn nói, muốn làm, ngay cả Hình Thiên Tổ cũng không ngăn cản được... Nhưng nhìn thấy bộ dạng quẫn bách của Hứa Hựu, Chu Phi Hàng cũng chỉ có thể âm thầm bật cười, cố nén ý cười trên mặt còn bụng thì cười đến mức đau cả ruột.

“Không, không có gì...” Hứa Hựu khoát khoát tay. Hắn cũng chửi mình ngu, với tính cách của Vân Lạc, nàng làm sao có thể hiểu ý mình được!

Vân Lạc khó hiểu nhìn chằm chằm Hứa Hựu. Nàng “ừ” một tiếng, sau đó lại nói với Hình Thiên Tổ: “Tên tiểu tử này hôm nay đã giết chết Gia Cát Thanh Vân, hơn nữa còn suýt giết Hứa Hựu.”

“Cái gì?”

Nghe Vân Lạc nói xong, trên mặt mọi người đều tỏ vẻ khó tin.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Yêu Tộc Đột Kích

Nếu những lời này do người khác nói ra, mọi người còn có thể cho rằng đó chỉ là một câu nói đùa.

Hứa Hưu tiến vào Chiếu Thần Cảnh cũng được một thời gian rồi. Mặc dù trong nhóm cường giả Chiếu Thần Cảnh thì hắn cũng không phải là người mạnh nhất, nhưng nếu đối diện với một tên Nửa Bước Tiên Thiên nho nhỏ thì cũng như mãnh hổ đấu với một con kiến mà thôi.

Từ bao giờ Chiếu Thần Cảnh lại trở nên yếu ớt như thế, bị Nửa Bước Tiên Thiên chèn ép?

Mọi người không thể tin nổi lời Vân Lạc nói, nhưng tất cả đều biết rõ tính cách của nàng. Nàng là người ngay thẳng, không bao giờ giả bộ hay nói dối. Nếu nàng đã nói thẳng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên kia suýt giết chết Hứa Hưu thì chắc chắn việc này có thật.

“Vân Lạc, người nói thật sao?” Hình Thiên Tổ vẫn khó mà tin nổi.

“Đúng vậy! Nếu ta không ra tay thì Hứa Hưu đã chết rồi.” Vân Lạc thản nhiên đáp.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, khi một lần nữa đánh giá La Chính thì trong mắt đều toát ra vẻ kinh ngạc quái dị. Thực lực của Nửa Bước Tiên Thiên lại có thể chèn ép Chiếu Thần Cảnh, tên này là yêu quái phương nào?

Giờ phút này, sắc mặt Hứa Hưu giống hệt như quả hồng chín, đỏ đến mức khiến người khác nghĩ rằng liệu ấn nhẹ một cái thì có thể chảy máu

hay không.

“Cho dù Vân Lạc không can thiệp thì ta cũng không chết được, cùng lắm chỉ bị thương nặng mà thôi!” Hứa Hưu bỗng nhiên đứng lên biện hộ cho mình.

Chỉ là vừa nói xong thì hắn cũng phát hiện mình nói sai rồi! Nếu không phải có nhiều nhân vật lớn ở đây như vậy, hắn thật sự muốn khóc thật to! Giờ phút này ngay cả ý nghĩ muốn chết hắn cũng có.

Trước đó khi Vân Lạc nói như vậy, mặc dù mọi người đều nghĩ nàng nói thật, nhưng chắc chắn trong lòng vẫn còn nghi ngờ, dù sao chuyện này cũng quá mức hoang đường. Nhưng một câu của Hứa Hưu chẳng khác nào xác nhận lời Vân Lạc nói.

Bị một hậu bối Nửa Bước Tiên Thiên đánh đến thương tích nặng nề, so với đánh chết... thì có khác gì nhau?

“Khụ khụ...” Chu Phi Hàng rốt cuộc cũng không thể im lặng được nữa, hắn cảm thấy mình phải lên tiếng giải vây thôi.

“Thật ra lúc ấy ta cũng có mặt ở đó. Tiểu tử Nửa Bước Tiên Thiên kia tên là La Chinh, có quan hệ khá tốt với cháu gái ta. Hôm nay, quả thật vì một vài nguyên nhân mà hắn và Hứa Hưu có xảy ra chút mâu thuẫn. Hứa Hưu sở dĩ thua cuộc không phải vì không đấu lại La Chinh, chỉ là do khinh địch nên có chút lơ là sơ ý, cuối cùng rơi vào thế bị động.”

Lời giải thích của Chu Phi Hàng, mọi người cũng không tiếp nhận nổi. Cường giả Chiếu Thần Cảnh đối đầu với một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên còn phải cẩn thận từng ly từng tý? Như thế khác nào mĩa mai châm chọc.

“Cho dù có thế nào, hiện tại Yêu tộc công thành, người không thể khẳng khái mang hắn bên mình. Hắn cũng không thể tham gia hội nghị

quân sự của chúng ta được. Vân Lạc, hay người cứ thả hăn ra đã. Nếu vị đệ tử Thanh Vân Tông - La Chỉnh này đã phạm tội gì, sau này chắc chắn sẽ bị phủ Quân Luật xử trí.” Hình Thiên Tổ vốn cảm thấy rất hứng thú với La Chỉnh, nhưng lúc này Yêu tộc công thành, họ cần bàn bạc khẩn cấp để tìm ra phương án giải quyết, vậy nên không thể lãng phí thời gian cho La Chỉnh được.

“Không được! Nếu ta không giam hăn lại, hăn nhất định sẽ chạy trốn!” Vân Lạc lắc đầu.

Nghe vậy, Hình Thiên Tổ cũng không còn cách nào. Hăn biết, nếu muốn thuyết phục được Vân Lạc thì phải đánh bại nàng. Thế nhưng lực chiến đấu của Vân Lạc quả thật cực kỳ khủng bố, Hình Thiên Tổ dù tự tin với thực lực của mình đến đâu cũng không dám chắc có thể đánh bại được nàng.

Huống chi, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của Đế Quân là đối phó với cuộc tấn công của Yêu tộc, hăn sao có thể uổng phí sức lực đi khiêu chiến Vân Lạc?

Chẳng qua, nhất định không thể để La Chỉnh tham gia hội nghị quân sự của bọn họ. Hình Thiên Tổ ngẫm nghĩ một hồi liền cười, nói: “Vân Lạc, giờ ta tuyên bố phủ Quân Luật chính thức hoạt động trở lại, lập tức gọi mấy vị chấp sự tới đây. Người tạm thả La Chỉnh, sau đó nhốt hăn trong phủ Quân Luật, được không?”

Đôi mắt xám trắng của Vân Lạc khẽ chớp, bình thản gật đầu: “Được.”

“Vậy thì tốt.” Hình Thiên Tổ vội vàng sai người bên cạnh đi gọi chấp sự của phủ Quân Luật.

Sau đó, bàn tay trắng nõn của Vân Lạc nhẹ nhàng vung lên. Nháy mắt, kết giới sáu cạnh trong suốt cực kỳ kiên cố đột ngột biến mất không chút dấu vết.

Không còn trói buộc nữa, cả người La Chỉnh nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Quả là một người ôn hòa chính trực, vị Tổng Đốc Đế Quân này thật sự không tồi!

Hắn vươn vai đứng dậy. Sau khi vận động một hồi, cơ thể cứng nhắc mới dần thả lỏng.

“La Chỉnh, người tạm thời đi cùng chấp sự phủ Quân Luật một chuyến...” Chu Phi Hàng liếc mắt nhìn La Chỉnh, nhỏ giọng dặn dò.

Vào phủ Quân Luật không phải chuyện xấu. Tuy La Chỉnh thật sự giết chết Gia Cát Thanh Vân - mưu sĩ của Đế Quân, nhưng nếu Chu Phi Hàng muốn thông qua phủ Quân Luật để bảo vệ La Chỉnh thì quả thực không khó.

La Chỉnh gật đầu, ngay sau đó, mấy vị chấp sự của phủ Quân Luật đi đến. Nghe phân phó của Hình Thiên Tổ, hai vị chấp sự trong đó lập tức dẫn La Chỉnh ra ngoài.

Đợi khi bóng dáng La Chỉnh khuất hẳn, Hình Thiên Tổ bắt đầu phân công nhiệm vụ cho Đế Quân.

“Lần này công thành, bọn Yêu tộc đã lên kế hoạch nhiều ngày. Nếu chúng dám tấn công vào lúc này, chúng ta tuyệt đối không thể khinh địch, thậm chí càng cần phải cẩn thận, cảnh giác hơn.” Yêu tộc chưa bao giờ tấn công mà không nắm chắc thế cục. Ví dụ như hai tháp Càn Khôn từng từng bấy lâu nay, Yêu tộc chưa bao giờ tấn công trực diện. Nhưng lần công thành trước, Yêu tộc chuẩn bị vô cùng chu đáo, kết quả đã khiến Đế Quân trở tay không kịp, chiếm đoạt được hai tháp Càn Khôn. Lần này tấn công thành Bạch Đế, ai có thể biết chắc Yêu tộc đã chuẩn bị lực lượng hùng mạnh đến đâu? Để đề phòng mọi trường hợp có thể xảy ra, tất cả mọi người trong thành Bạch Đế phải nâng cao tinh thần cảnh giác.

“Lần tấn công thành Bạch Đế này, thực lực của bốn đại Yêu Vương cũng rất mạnh, nhất là Hắc Thiết Yêu Vương và Thiên Uy Yêu Vương. Thực lực của hai con Yêu Vương này quả thật sâu không lường được. Sau khi khai chiến, ta đề nghị Viên Thành Đông, Hắc Bài... mấy người các vị giữ chân Hắc Thiết Yêu Vương...”

Hình Thiên Tổ vừa nói vừa lướt tay ấn nhẹ lên chiếc bàn trước mặt, trên đó xuất hiện từng hình ảnh ghi rõ tên của bốn con Yêu Vương cũng như thực lực và điểm yếu của chúng. Hóa ra chiếc bàn này là một hòn Tín Khuê khổng lồ.

Khi bọn họ đang bàn luận hăng say, Hình Thiên Tổ đột nhiên biến sắc mặt, cười khổ một cái: “Xem ra chúng ta không thảo luận được nữa rồi, ta cảm nhận được vài luồng yêu khí khổng lồ đang xông thẳng về phía thành Bạch Đế!”

Khởi phải nói, có thể tỏa ra yêu khí cuồn cuộn như vậy chắc hẳn là bốn con Yêu Vương mà Hình Thiên Tổ vừa nói!

“Đã như vậy, trước tiên cứ đánh bại bọn chúng rồi hãy nói!” Một lão già đứng bên vẫn im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng.

Hình Thiên Tổ gật đầu.

“Mọi người chuẩn bị, nghênh chiến!”

Hình Thiên Tổ ra lệnh một tiếng, mọi người đồng loạt đứng dậy, hóa thành từng vệt sáng nhảy lên nóc nhà phủ Tổng Đốc rồi lao vút ra ngoài.

Vân Lạc đứng bất động tại chỗ, nghiêng nghiêng đầu, dường như nhớ ra gì đó. Lát sau, nàng phi thân bay ra ngoài, nhưng không nhảy lên nhóc nhà mà men theo cổng lớn của phủ Tổng Đốc.

La Chỉnh và mấy vị chấp sự kia chưa đi quá xa.

“Trong mấy ngày Yêu tộc công thành này người đành phải chịu uất ức một chút. Ta thấy Tổng Đốc cũng không phải cố ý muốn làm khó người.” Một vị chấp sự trong phủ Quân Luật lên tiếng.

La Chỉnh khẽ gật đầu. Dù thế nào, nếu so với việc bị cầm tù trong kết giới chật hẹp của Vân Lạc thì cái này vẫn tốt hơn. Đi theo bên cạnh nàng mấy ngày quả thật khiến La Chỉnh muốn nổi điên!

Đúng lúc này, La Chỉnh bỗng nghe được tiếng gió thổi ào ạt từ phía sau. Một linh cảm không lành bất giác dâng lên trong lòng hắn. Hắn vừa quay đầu liền thấy Vân Lạc đang lao thẳng về phía mình. Trước khi La Chỉnh và mấy vị chấp sự kịp phản ứng, Vân Lạc đã vung tay đâm thẳng vào bụng La Chỉnh.

Đừng thấy Vân Lạc thoát nhìn mảnh mai nhỏ nhắn, cả người có lẽ chưa đến năm mươi cân, nhưng năm đâm của nàng lại ẩn chứa sức mạnh lớn kinh người. Dù thân thể La Chỉnh có là linh khí đi nữa, nhưng chịu một quyền tàn bạo của Vân Lạc, cả người vẫn đau đến mức co người lại như một con tôm.

“Răng rắc, răng rắc...”

Khối kết giới trong suốt một lần nữa vỡ khốn La Chỉnh.

Mặt mấy vị chấp sự nhận nhiệm vụ áp giải La Chỉnh thoáng biến sắc: “Vân Lạc đại nhân, Tổng Đốc đại nhân đã ra lệnh nhốt La Chỉnh lại, ngài định...”

Vân Lạc thản nhiên nói: “Ta không yên lòng, cứ để hắn theo ta thì tốt hơn.”

“Nhưng Vân Lạc đại nhân, Yêu tộc đang công thành, nếu ngài cứ mang theo hắn như vậy thì phải chiến đấu với Yêu Vương thế nào?”

“Đây là chuyện của ta.” Vân Lạc vung tay, cả người tựa như một tinh linh nhanh nhẹn bay vút lên cao. Ngay sau đó, La Chinh cũng bị một lực kéo điên cuồng cuốn thẳng lên trời.

“A a a a...”

Khi cảm giác trời đất quay cuồng dần lắng xuống, La Chinh liền nhìn thấy thành Bạch Đế dần dần thu nhỏ lại trong tầm mắt, chớp mắt cả người đã cách mặt đất hơn nghìn trượng. La Chinh quay đầu, thật sự muốn mắng cô nương này một trận, thế nhưng nghĩ đến tính cách lạnh nhạt dừng dừng chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì của Vân Lạc, thì sợ rằng có mắng cũng chỉ uổng công. đành vậy, hiện giờ hãn chính là cá nằm trên thớt, đành bó tay chịu trói mà thôi.

La Chinh lơ lửng trên trời, nhìn thấy cả thành Bạch Đế ngập chìm trong khói lửa. Vô số chấm đen chi chít bò trên tường thành như sóng cuộn. Những chấm đen kia chính là yêu binh, yêu tướng của Yêu tộc.

Giữa những mảng đen đặc là đốm lửa khổng lồ không ngừng bùng nổ từ nỏ Hỏa Thần và pháo Hỏa Thần của Đế Quân. Giờ phút này bọn họ cũng đang phản kích kịch liệt.

“Không biết nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong đã rút lui chưa.” Trong lòng La Chinh có chút lo lắng. Tuy thành Bạch Đế đã cố thủ vô số năm, chưa lần nào bị công phá hoàn toàn, nhưng trong chiến tranh thì mấy chuyện này không ai dám chắc. Dù thành Bạch Đế không bị đánh chiếm thì thực lực của đông đảo đệ tử Tiểu Vũ Phong cũng không nổi trội, ở trong hỗn chiến cũng rất khó đảm bảo an toàn.

La Chinh đang đắm chiêu thì chợt nghe thấy tiếng dây cung kéo căng, sau đó là một loạt tiếng “vút vút vút...” khi mũi tên xé toạc không gian truyền đến tai hần.

Chỉ thấy ở mặt sườn xuất hiện một bầy yêu điều đang cầm cung tên bắn điên cuồng lại đây.

Thấy có mũi tên bắn thẳng về phía mình, La Chỉnh hoàn toàn chẳng lo lắng chút nào. Không biết cái kết giới trong suốt đang bao vây hẳn được làm từ gì, mà đến ngay cả năng lượng khổng lồ trong người hẳn cũng chẳng thể phá hỏng nó được dù chỉ một chút, thế nên những mũi tên kia chẳng thể gây tổn thương cho hẳn chút nào.

“Keng, keng, keng...”

Đúng như La Chỉnh dự đoán, mũi tên vừa chạm phải kết giới trong suốt liền trượt thẳng xuống, không để lại dấu vết nào.

Lúc này, Vân Lạc đang bay lơ lửng phía trên La Chỉnh. Chiếc váy trắng như tuyết của nàng bông bênh trong gió, đôi chân dài thẳng tắp thấp thoáng qua vạt váy dài. Đôi guốc gỗ lỏng lẻo trên chân nàng chấp chới như muốn rơi ra, nhưng dù thế nào cũng không rơi được.

Những mũi tên màu đen kia bắn về phía nàng như đạn phải vách tường trong suốt, rào rào rơi xuống.

Trong đôi mắt trắng của nàng chợt lóe lên một chút ánh sáng mơ hồ.

Xung quanh thân thể nàng tức thì bắn ra vô số mảnh kết giới nhỏ trong suốt đủ mọi hình dáng, có hình tam giác, cũng có hình tròn, tựa như những hạt mưa bé nhỏ trong veo. Chúng bị một sức mạnh vô hình điều khiển bắn thẳng về bầy yêu điều.

“Phụt phụt phụt phụt...”

Bầy yêu điều bị những “hạt mưa” trong suốt xuyên thủng thân thể, cả cánh và thân mình đều bị trận mưa này tấn công dồn dập.

“Kéc kéc kéc...”

Có mấy con yêu điều may mắn phát ra được tiếng kêu thảm thiết, còn phần lớn trong số chúng thì trực tiếp bị đâm thành cái sàng rơi rụng lả tả.

La Chỉnh lắc đầu nhìn đám yêu điều rơi xuống, thàn than bọn mi tìm ai không tìm, lại cứ khăng khăng chán sống tới trêu chọc Vân Lạc làm gì...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Chiến Đấu Ác Liệt Trên Không Trung

Một vầng trăng sáng như chiếc đĩa bạc treo trên nền trời không một gợn mây, tầm mắt trải dài vô cùng quang đãng.

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn hơn mười người đang lơ lửng trên không cách đó không xa. Những người đó là cường giả Chiếu Thần Cảnh mà hắn từng gặp ở phủ Tổng Đốc.

Đối diện với những cường giả Chiếu Thần Cảnh này là bốn con quái vật khổng lồ cũng đang lơ lửng giữa trời.

Bốn con quái vật kia tỏa ra yêu khí khiến người ta khiếp sợ. Khác với yêu khí của yêu binh, yêu tướng bình thường, những luồng yêu khí này màu đen ngòm, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được!

“Yêu khí thật mạnh!” La Chỉnh thầm than sợ hãi: “Bốn con quái vật này hẳn là Yêu Vương!”

Yêu Vương chính là kẻ đứng đầu Yêu tộc!

Trước kia, khi mỗi con Yêu Vương ra đời đều dấy lên vô số gió tanh mưa máu. Đặc biệt là trước khi Vương Triều Phần Thiên thành lập, đối với cường giả loài người mà nói, Yêu Vương quả thật là một cơn ác mộng.

Theo ghi chép trong sách cổ, ở Đông Vực từng xuất hiện một con Yêu Vương điên cuồng chém giết, hủy diệt hơn trăm quận thành, dẫn theo thuộc hạ ra tay tàn sát đẫm máu, đến nỗi ngàn dặm vùng Tây Bắc Đông Vực không dấu chân người!

Nhưng sau khi Vương Triều Phần Thiên được thành lập, lại có thêm Thanh Vân Tông trấn thủ, cuối cùng cục diện cũng được bình ổn.

Trăm ngàn năm qua, đủ loại bí tịch, công pháp, bảo bối và thiên tài xuất hiện, dần dần áp chế được uy danh của Yêu Vương. Loài người ở Đông Vực bắt đầu tiến hành phản kích, đã săn giết thành công không ít Yêu Vương. Nhưng dù vậy, sức mạnh của Yêu Vương vẫn không thể khinh thường. Huống chi lúc này, bốn con Yêu Vương đồng loạt tấn công, trong đó có hai con là Hắc Thiết Yêu Vương và Thiên Uy Yêu Vương danh tiếng vang xa!

“Loài người, Yêu tộc chúng ta cuối cùng sẽ xâm chiếm hết thế giới này. Nếu các người thức thời ngoan ngoãn đầu hàng, ta có thể cho các người một con đường sống.” Một con Yêu Vương lên tiếng.

Yêu tướng vốn nói ngôn ngữ loài người vô cùng khó nghe, nhưng tiếng của Yêu Vương thì lại rất giống con người. Nếu chỉ nghe tiếng nói mà không nhìn diện mạo của nó, người khác sẽ nghĩ rằng đây là một người bình thường đang nói chuyện.

“Hắc Thiết Yêu Vương, ta đóng quân ở thành Bạch Đế, cố thủ biên giới, sẽ không nhượng bộ nửa bước. Nếu thức thời, thì hãy nhanh chóng rút lui!” Người nói chuyện chính là Hình Thiên Tổ. Giờ phút này, Hình Thiên Tổ cầm một cái chùy lớn trong tay, phía trên đại chùy có một luồng chân nguyên màu cam cháy rực không ngừng. Chân nguyên kia thoát nhìn khá tầm thường, nhưng uy lực giấu trong đó lại khiến người khác âm thầm kinh hãi.

“Khà khà! Hắc Thiết, nói nhảm với con người có ích gì? Muốn khiến bọn chúng tâm phục khẩu phục thì nhất định phải để bọn chúng đổ máu.” Đứng bên cạnh Hắc Thiết Yêu Vương là Thiên Uy Yêu Vương. Nó vừa nói vừa phe phẩy đôi cánh khổng lồ sau lưng.

Lời Thiên Uy Yêu Vương vừa thốt ra, nhóm cường giả Chiêu Thần Cảnh lập tức biến sắc. Xem ra trận chiến hôm nay không thể tránh được.

Cuộc chiến giữa Đế Quân và yêu binh, yêu tướng trên thành quả thật chỉ là một bữa ăn sáng.

Thứ thật sự có thể thao túng cục diện chính là trận chiến trên không này.

Cảnh tượng bốn con Yêu Vương liên thủ tấn công là điều chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử loài người. Tuy thực lực của các vị cường giả Chiêu Thần Cảnh không yếu, nhưng khí thế vẫn có chút thua kém Yêu Vương.

“Ồ! Đúng lắm. Loài người nhỏ yếu nhưng ý chí rất mạnh mẽ. Dùng lời nói khó có thể khiến bọn chúng khuất phục. Nhất định phải dùng sự thật đầm máu để dạy dỗ bọn chúng!” Hắc Thiết Yêu Vương vừa dứt lời, thân hình lập tức bay vút lên!

Mọi người chỉ thấy đôi cánh sau lưng Hắc Thiết Yêu Vương chợt lóe lên rồi nó tức khắc biến mất vào hư vô. Sau đó, một bóng đen đột ngột ập xuống. Trong nháy mắt, Hắc Thiết Yêu Vương đã tiến đến gần một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Người có thể bước vào Chiêu Thần Cảnh đều là thiên tài trong thiên tài.

Vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia tuy đã sớm phòng bị, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ tốc độ của Hắc Thiết Yêu Vương lại nhanh đến như vậy. Chờ đến khi hắn kịp phản ứng, muốn tránh né đã không còn kịp nữa.

“Phập! Phập! Phập!”

Ba cái xương nhọn màu xanh xám chớp mắt đã đâm thủng thân thể vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia. Thân thể người đó nhanh chóng quắt queo, khô kiệt. Yêu Vương dùng xương nhọn trực tiếp hút đi máu thịt của cường giả Chiêu Thần Cảnh! Chỉ chốc lát sau, máu thịt trong cơ thể người đó bị ba cái xương nhọn hút cạn, để lại một lớp da nhẹ nhàng bay xuống...

Mọi người thấy cảnh tượng đó thì mặt cũng đều tái mét!

Yêu Vương chia làm hai loại.

Một loại là Yêu Vương phổ thông, một loại là Yêu Vương có tên gọi như Hắc Thiết Yêu Vương, Thiên Uy Yêu Vương... Loại Yêu Vương này mạnh hơn Yêu Vương phổ thông nhiều, hơn nữa thực lực còn tiến bộ không ngừng.

Trước đây, Đế Quân từng giao chiến với Yêu tộc nhiều lần, cũng đánh bại Yêu tộc nhiều lần, nhưng không lần nào có thể kết liễu Hắc Thiết Yêu Vương. Không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Hắc Thiết Yêu Vương đã tiến hóa đến mức này. Tốc độ nó vừa thể hiện ra, ngay cả Hình Thiên Tổ cũng không thấy rõ!

Hắc Thiết Yêu Vương tặc lưỡi: “Hương vị của loài người vẫn ngon lành như vậy. Thế nào? Ta có thể cho các người một cơ hội. Đầu hàng bây giờ còn kịp, nếu không ta sẽ ăn từng tên một!”

“Năm mơ!” Hình Thiên Tổ lạnh giọng quát. Thân là Tổng Đốc của Đế Quân, đứng trước quân địch không bao giờ được tỏ ra yếu thế.

“Mọi người cẩn thận. Tốc độ của Hắc Thiết Yêu Vương lại tăng tiến rồi, không thể để nó lại gần!”

Trong lúc Hình Thiên Tổ nhắc nhở mọi người, Hắc Thiết Yêu Vương đã thừa cơ di chuyển. Đôi cánh khổng lồ vung lên, lướt đi với tốc độ khủng khiếp. Đám người dùng mắt thường không thể bắt được bóng dáng nó.

“Xoạt!”

Hắc Thiết Yêu Vương bất chợt xuất hiện bên người Vân Lạc, vươn tay về phía nàng.

“Nhóc con loài người trắng trẻo này, ta cũng ăn!”

Gương mặt Vân Lạc lạnh lùng như băng giá. Tốc độ phản ứng của nàng nhanh hơn rất nhiều so với cường giả Chiếu Thần Cảnh vừa bị Hắc Thiết Yêu Vương cắn nuốt. Nàng khẽ vung tay, một kết giới vô hình liền xuất hiện chắn trước mặt.

Nhưng sức mạnh của Hắc Thiết Yêu Vương cực kỳ khủng bố.

Mặc dù đã tung ra toàn bộ sức mạnh nhưng La Chính vẫn không thể phá vỡ kết giới trong suốt này, vậy mà chỉ với một trào của Hắc Thiết Yêu Vương, âm thanh vỡ nát lập tức vang lên.

Kết giới bị Hắc Thiết Yêu Vương đâm thủng, móng vuốt kia xuyên qua đó lao về phía Vân Lạc.

Vân Lạc trôi lơ lửng giữa không trung, thấy móng vuốt của Hắc Thiết Yêu Vương thì cũng không cử động. Đôi mắt trắng khê chớp, kết giới trong suốt vốn đã vỡ nát lóe ra hào quang rực rỡ.

“Rắc rắc!”

Trong nháy mắt, kết giới lại trở về nguyên vẹn như lúc ban đầu. Móng vuốt của Hắc Thiết Yêu Vương đang đâm xuyên qua từ lỗ hổng cũng bị chặt đứt khi khối kết giới khôi phục lại như ban đầu.

Một móng vuốt bị gãy, Hắc Thiết Yêu Vương đau đớn mà phát ra một tiếng rống giận rung trời.

Chính giây phút Hắc Thiết Yêu Vương gào thét, cái kết giới đã chặt đứt móng vuốt của nó kia bỗng vươn dài ra, tách thành một khối kết giới khác, lao về phía con Yêu Vương, bám chặt lên chỗ móng vuốt bị chặt đứt của nó. Ngay sau đó, hào quang lóe sáng, khối kết giới biến thành một hình hộp lập phương, bao trùm toàn bộ cánh tay của Hắc Thiết Yêu Vương.

“Rắc, rắc, rắc...”

Trong hình hộp lập phương xuất hiện mấy cái kết giới nhỏ, nhanh chóng chặt cánh tay Hắc Thiết Yêu Vương thành mấy khúc...

Mọi người thấy cảnh tượng đó thì đều nhăn mặt nhú mày. Cho dù kết giới chỉ chặt cánh tay thành từng đoạn thôi thì chắc hẳn cũng đau lắm?

La Chỉnh cũng kinh hãi không thôi. Xem ra danh hiệu Sát Lục Thiếu Nữ này không phải nói chơi. Quả thực cô gái này còn đáng sợ hơn Yêu tộc.

Hắc Thiết Yêu Vương bị đau, rốt cục cũng đã học khôn ra. Nó lùi về sau thoát khỏi phạm vi công kích của Vân Lạc. Gương mặt xấu xí lộ ra vẻ hung tợn, con Yêu Vương giận dữ trừng Vân Lạc: “Nhóc con loài người, ta muốn ăn ngươi đến xương cốt không còn!”

Vân Lạc ngược đôi mắt trắng nhìn chăm chăm Hắc Thiết Yêu Vương, lạnh nhạt nói: “Hiếm thấy Yêu tộc nào lắm lời như vậy!”

Yêu khí trên người Hắc Thiết Yêu Vương lập tức tăng vọt. Từng luồng yêu khí đen ngòm xuất hiện trên cánh tay cụt của nó, không ngừng xoay tròn, xoắn bện, cuối cùng biến thành một cánh tay lành lặn như cũ.

“Ăn ngươi! Tất cả cùng xông lên, xé tan xác những con người này ra cho ta!” Hắc Thiết Yêu Vương ra lệnh, Thiên Uy Yêu Vương và hai con Yêu Vương phổ thông đều giương cánh tấn công về phía đám người.

Hình Thiên Tổ vung đại chùy lên, chân nguyên màu vàng đen hừng hực thiêu đốt trên cái chùy lớn.

“Mọi người, nghênh chiến!”

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Chân nguyên trên người nhóm cường giả Chiếu Thần Cảnh chỉ nháy mắt liền dâng lên cuồn cuộn, màu đỏ, màu xanh, màu trắng, màu tím... đủ mọi màu sắc. Uy thế kinh khủng như vậy, hoàn toàn che lấp cả mặt trời trăng sao.

Trong không trung, từng ánh hào quang diên cuồng lóe sáng. Ngoài hào quang ra còn có những vật thể do chân nguyên hóa thành! Ví dụ như những thanh kiếm nhỏ màu bạc của Chu Phi Hàng, Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hưu... tất cả đều vây quanh rồi diên cuồng công kích bốn con Yêu Vương.

Trong đó, khí thế của Hình Thiên Tổ dữ dội nhất, khiến người khác phải kinh sợ. Chân nguyên của hắn hóa thành một vị thần khổng lồ cao mấy chục trượng, vây bọc cả người Hình Thiên Tổ bên trong. Hai cây đại chùy mà vị thần khổng lồ đang cầm va vào nhau phát ra tiếng nổ vang trời. Sau đó, một cây đại chùy nện về phía Yêu Vương!

Thực lực bốn con Yêu Vương đều không tầm thường. Chúng nó không ngừng vung cánh bay xuyên qua đám người, vừa tránh né vừa tìm cơ hội tấn công.

Hắc Thiết Yêu Vương bị Vân Lạc chọc giận diên cuồng. Nó vừa lao tới đã ném một cường giả Chiếu Thần Cảnh qua một bên, xông thẳng tới chỗ Vân Lạc.

Vân Lạc bình thản ngả người lui về phía sau, ngón tay cử động không ngừng, triệu hồi ra từng khối kết giới trong suốt. Nhưng kết giới mà La

Chinh không thể phá vỡ lại không chịu nổi sự va chạm của con Yêu Vương. Từng khối kết giới đều bị thân thể dũng mãnh của Hắc Thiết Yêu Vương đâm nát.

La Chinh bay lơ lửng bên người Vân Lạc, nhìn cuộc chiến giữa Hắc Thiết Yêu Vương và Vân Lạc thì cảm thấy buồn bực vô cùng.

Hắn quả thật quá xui xẻo, đang yên lành thì bị kéo vào cuộc chiến này.

Thực lực Yêu Vương kia khủng bố như vậy, thân thể hắn tuy dẻo dai nhưng nếu bị nó tùy tiện đụng một cái cũng có thể vỡ nát thành bột phấn. Nhưng hắn không cách nào chạy trốn, chỉ có thể trợn mắt nhìn bọn họ so chiêu. Hắn không thể quyết định sự sống chết của bản thân, chỉ có thể khẩn cầu Hắc Thiết Yêu Vương không đánh trúng mình...

“A!”

Đúng lúc này, bên kia bỗng phát ra kêu thảm thiết. Lại có một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh bỏ mạng dưới móng vuốt của Thiên Uy Yêu Vương.

Xem ra trong trận chiến này, loài người đang rơi vào thế yếu...

Thiên Uy Yêu Vương liên hợp với hai con Yêu Vương áp chế những người khác. Ngược lại bên này, Vân Lạc dẫn Hắc Thiết Yêu Vương chạy khắp nơi. Hắc Thiết Yêu Vương có lẽ là con tàn bạo và mạnh nhất trong đám Yêu Vương. Nhưng dù nó tấn công dồn dập thế nào thì cũng không thể chạm được vào Vân Lạc.

Trong lúc truy đuổi, La Chinh nghe thấy một tiếng nổ. Vừa nhìn thì thấy hóa thân chân nguyên của Hình Thiên Tổ vừa vung đại chuỳ đập trúng một con Yêu Vương!

Một đòn kia gần như có thể đập sập một ngọn núi nhỏ, nhưng con Yêu Vương kia lại chỉ bị thương. Thân thể Yêu Vương sao lại có thể cường hãn đến mức này cơ chứ!

“Ài! Chiến đấu kiểu này, ngoại trừ cổ vũ thì mình cũng chẳng làm gì khác được.” La Chính cuộn người trong kết giới, thở dài một hơi.

Có lẽ Hắc Thiết Yêu Vương cảm nhận được áp lực của đồng bọn nên tấn công Vân Lạc càng thêm dồn dập hơn. Sắc mặt Vân Lạc vẫn lạnh lùng, bình thản, nhưng vẫn nhận thấy rõ ràng áp lực của nàng đột nhiên tăng lên!

“Rắc! Rắc! Rắc! Rắc!”

Sau khi đập nát vài cái kết giới, một cái xương nhọn xanh xám đột ngột vọt ra từ cơ thể Yêu Vương. Xương nhọn không hướng về phía Vân Lạc mà đột ngột đâm về phía La Chính phía sau Vân Lạc!

“Đậu má...” Nhìn chiếc xương nhọn vùn vụt lao tới, La Chính không nhìn được mà chửi một câu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Thiên Yêu Thánh Hỏa

La Chỉnh bị nhốt trong kết giới trong suốt, nhỏ hẹp, ngay cả nghiêng đầu cũng thấy khó khăn chứ đừng nói đến việc né tránh.

Huống chi đòn tấn công của Yêu Vương khủng khiếp xiết bao?

Đừng nói lúc này La Chỉnh không thể động đậy, ngay cả khi hãn có thể nhúc nhích thì đối mặt với xương nhọn sắc bén của Hắc Thiết Yêu Vương, chỉ sợ hãn cũng trốn không thoát.

“Ta không thể phá vỡ kết giới trong suốt này, nhưng đối với Hắc Thiết Yêu Vương thì nó yếu ớt vô cùng. E là chạy trời không khỏi nắng rồi!” La Chỉnh oán hận nghĩ, trừng mắt nhìn chăm chăm xương nhọn đang càng lúc càng gần.

Đúng khoảnh khắc xương nhọn sắp đâm trúng La Chỉnh, hãn bỗng cảm giác có một sức mạnh nhẹ nhàng nhắc hãn dịch sang bên cạnh. Cái xương nhọn gần như xẹt qua đầu La Chỉnh!

“Nguy hiểm thật!”

La Chỉnh thở phào nhẹ nhõm. Hãn vốn tưởng Vân Lạc không thèm quan tâm đến sống chết của hãn, không ngờ trong lúc nguy nan vẫn ra tay cứu trợ.

Nếu đã như vậy, vì sao phải dẫn hãn theo? La Chỉnh phát hiện, suy nghĩ của Vân Lạc thật khó hiểu.

Kỳ thật tâm tư Vân Lạc rất đơn thuần, đơn thuần đến mức có chút ngây ngô.

Vân Lạc nghĩ tội lỗi La Chỉnh rành rành, mà đã có tội thì nhất định phải giao cho phủ Quân Luật thẩm tra, xử phạt. Nhưng nàng lo phủ Quân Luật sẽ để La Chỉnh chạy mất, cho nên vẫn giữ La Chỉnh bên người.

Kiểu tư duy đơn giản đến mức khiến người khác giận sôi gan này, trong mắt người bình thường không thể nghi ngờ là một loại hành vi cực kỳ quái dị.

Hiện tại khi nàng chiến đấu với Yêu Vương, La Chỉnh sẽ hoàn toàn trở thành gánh nặng.

Dù vậy, Vân Lạc vẫn không định thả cho La Chỉnh chạy. Nàng cố chấp cho rằng, tính mạng của La Chỉnh phải do phủ Quân Luật phán quyết. Hắn không thể chết dưới tay Hắc Thiết Yêu Vương. Lúc này, nàng không chỉ phải đối đầu trực diện với Hắc Thiết Yêu Vương mà còn phải bảo vệ La Chỉnh thật tốt!

Khi đối đầu với Hắc Thiết Yêu Vương, nàng đã phải chịu áp lực cực lớn, nếu phải bảo vệ La Chỉnh nữa thì áp lực của nàng sẽ tăng gấp đôi.

Có thể trở thành Yêu Vương trong Yêu tộc, trí tuệ chắc chắn không kém loài người. Sau đòn tấn công vừa rồi, Yêu Vương đã nhìn ra Vân Lạc phải tận tâm bảo hộ La Chỉnh. Vậy nên sau đó, nó vừa tấn công Vân Lạc dồn dập, vừa đột ngột tung đòn về phía La Chỉnh.

Tâm tình Vân Lạc lúc nào cũng như mặt hồ phẳng lặng, giữ vững sự bình thản, lạnh lùng, dù trong hiểm cảnh nguy nan cũng không hề khiến lòng nàng gợn sóng. Nhưng lúc này nàng buộc phải phân tâm, vừa tránh né Hắc Thiết Yêu Vương vừa bảo vệ La Chỉnh để hắn không bị xương nhọn của Hắc Thiết Yêu Vương đâm trúng.

Hiện giờ, nàng và La Chỉnh đều cực kỳ nguy hiểm.

Hắc Thiết Yêu Vương thừa thế xông lên, giương cánh quất ra từng luồng gió lốc. Nó giống như ma quỷ có sức mạnh vô cùng tàn bạo, càng đánh càng mạnh mẽ, gần như khiến Vân Lạc căng thẳng tới mức không thở nổi.

La Chỉnh ở trong kết giới của Vân Lạc cũng cảm thấy khó thở.

Vân Lạc kéo hẳn tránh né cực kỳ chính xác khỏi các đòn tấn công từ bốn phương tám hướng của Yêu Vương, còn La Chỉnh chỉ cần nằm ngửa trong hộp, thậm chí nằm ngủ luôn cũng được. Nhưng những cái xương nhọn cứ xẹt qua bên cạnh, chỉ cần trong đó có một cây một đâm trúng mục tiêu thì hẳn xong đời. Trong tình cảnh này, bất kỳ ai cũng phải đề cao cảnh giác.

“Này, người ném ta xuống đi. Yên tâm, chắc chắn không chết được.” La Chỉnh lên tiếng nhắc nhở. Vân Lạc này thật sự ngốc quá! Rõ ràng chỉ cần vứt bỏ hẳn thì nàng sẽ thoải mái hơn nhiều. Thế nhưng nàng nhất quyết không chịu thả hẳn xuống...

Với trạng thái hiện tại của thân thể La Chỉnh, dù có rơi từ độ cao này xuống cũng không bị thương quá nặng.

“Không được. Nếu ném người xuống, người chạy mất thì sao?” Vân Lạc gắng gượng tránh một đòn tấn công của Hắc Thiết Yêu Vương, nghiêm túc đáp.

La Chỉnh lập tức dở khóc dở cười: “Đã lúc này rồi, mạng người còn khó bảo toàn, vậy mà vẫn còn sợ ta chạy mất!”

Vân Lạc chớp mắt, trong mắt chột lóe lên: “Cũng đúng, nếu người thật sự chạy trốn thì ta có thể bắt người về. Nếu đã như vậy, ta ném người xuống, người chuẩn bị nhé!”

Nhưng đúng lúc Vân Lạc chuẩn bị ném La Chỉnh xuống đất, Hắc Thiết Yêu Vương chợt xuất chiêu!

Chỉ thấy nó giãn mở toàn thân, trong thân thể khổng lồ đó xuất hiện một hạt châu đen tuyền, chính là yêu đan của Yêu Vương!

Yêu đan vừa xuất hiện, yêu khí vô cùng vô tận lập tức tràn ra. Những yêu khí đó không hề hỗn loạn mà ngược lại, dường như trên không trung có một sức mạnh vô hình bóp nặn chúng thành hình dạng, tựa như nước chảy vào vật chứa, biến thành những ký hiệu vô cùng kỳ dị.

Những ký hiệu đó không giống ký hiệu của con người. Mỗi mảnh ký hiệu dường như tượng trưng cho một đồ vật. Yêu khí nhanh chóng hợp thành hơn trăm mảnh ký hiệu, chậm rãi chuyển động vòng quanh yêu đan.

“Vân Lạc, cẩn thận. Đó là Thiên Yêu Thánh Hỏa của Hắc Thiết Yêu Vương!”

Cách đó không xa, Hình Thiên Tổ lớn tiếng nhắc nhở.

Hình Thiên Tổ đã từng giao chiến với Hắc Thiết Yêu Vương, cũng từng bị thua thiệt bởi Thiên Yêu Thánh Hỏa. Vì thế lúc này, hắn vội nhắc nhở Vân Lạc.

Thiên Yêu Thánh Hỏa chính là tuyệt kỹ của Hắc Thiết Yêu Vương. Trong phạm vi của Thiên Yêu Thánh Hỏa, tốc độ và sức mạnh của Hắc Thiết Yêu Vương sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng có lẽ Hình Thiên Tổ đã nhắc nhở chậm.

Yêu đan trong tay Hắc Thiết Yêu Vương chợt tỏa ra làn sương mù âm u tăm tối, lập tức bao phủ không gian trăm trượng quanh nó.

“Vù vù...”

Vân Lạc đứng cách Hắc Thiết Yêu Vương chỉ vèn vèn có ba mươi trượng. Màn sương mù tối đen này nháy mắt vây kín người nàng.

La Chỉnh vốn đang rơi thẳng xuống, nhưng khi hẵn còn cách mặt đất một trượng đã bị đám sương mù nuốt chửng.

“Đây là gì?”

La Chỉnh cảm giác được màn sương mù này vô cùng đậm đặc. Hẳn giống như bị lún sâu trong đầm lầy, không gian xung quanh đều là một màu đen kịt, không nhìn rõ được bất cứ cái gì.

Màn sương mù tối đen kia dường như có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng.

Lúc này, La Chỉnh bất chợt cảm thấy cả người bỏng rát và chua xót vô cùng.

“Đám sương mù này đang ăn mòn thân thể ta!”

Cơ thể linh khí của La Chỉnh vốn không sợ sự ăn mòn bình thường. Ngay cả Tam Thi Độc được xưng tụng là chất độc ăn mòn mạnh nhất Đông Vực cũng không khiến hẵn khiếp sợ. Nhưng đám sương mù đen kịt này lại không giống như vậy. Nó tựa như hàng tỉ con kiến nhỏ xíu mà mắt thường không thể nhìn thấy, đồng thời cắn xé thân thể La Chỉnh. Thậm chí thân thể của La Chỉnh có rắn chắc như linh khí cũng có thể bị đám sương mù này cắn nuốt sạch sẽ...

Phải làm sao đây?

Đầu óc La Chỉnh quay cuồng. Nếu không tìm được biện pháp đối phó, sợ rằng hẵn sẽ bị làn sương u tối này “đánh chén” không còn một mảnh vụn.

Nhưng suy đi nghĩ lại hồi lâu, La Chỉnh vẫn không nghĩ được cách nào.

Thủ đoạn của Yêu Vương có thể mạnh mẽ đến vậy? Dù là cường giả Chiếu Thần Cảnh mạnh như Hình Thiên Tổ cũng không phải đối thủ của nó, còn cần phải liên thủ với người khác để chống lại Yêu Vương. Huống chi Hắc Thiết Yêu Vương này là cường giả trong các Yêu Vương. Đám sương mù do nó phóng ra, hẳn phải phá giải thế nào đây?

“Nếu thân thể ta không thể chống lại được sương mù kia, vậy thì nghĩ cách tránh xa nó!”

Đám sương mù này cực kỳ dày đặc, để di chuyển một chút thôi cũng mất rất nhiều sức lực. Nhưng giờ phút này, La Chỉnh cũng không có lựa chọn nào khác. Hắn chỉ có thể như con giun ẩn mình trong đất, từng chút một chui ra khỏi phạm vi sương mù!

Ngay lúc La Chỉnh cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn khi bị ăn mòn thì nghe thấy phía trên truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

“Bình bình, bùm!”

Đó hẳn là tiếng đánh nhau giữa Vân Lạc và Hắc Thiết Yêu Vương.

Dù không thấy được tình hình chiến đấu phía trên nhưng La Chỉnh biết rõ, Vân Lạc đang không ổn chút nào.

Lúc Hắc Thiết Yêu Vương chưa phóng sương mù, Vân Lạc đã ở thế yếu. Lúc này cả hắn và Vân Lạc đều bị sương mù bao vây, hành động cũng khó khăn hơn.

Với thực lực của Vân Lạc, sương mù cũng không cản trở nàng quá nhiều. Nhưng trong cuộc chiến giữa các cường giả, chỉ một chút chênh lệch

nhỏ bé cũng có thể phân định thắng thua. Huống chi, sương mù do Hắc Thiết Yêu Vương thả ra chắc hẳn có thể nâng cao thực lực cho nó.

“Âm!”

Một tiếng vang thật lớn vọng tới, sau đó La Chỉnh nghe thấy Vân Lạc kêu lên đau đớn. Xem ra nàng đã dính đòn đau rồi.

Mặc kệ, ông đây chỉ cần thoát ra là được.

Vân Lạc tuy nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng nghĩ đến chuyện nàng từng hành hạ mình như vậy, La Chỉnh liền hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng sống hay chết thì liên quan quái gì đến hắn? Chỉ cần có thể thoát khỏi đám sương mù này là được. Dù sao hiện tại Vân Lạc đang bị Hắc Thiết Yêu Vương cầm chân, lúc này cũng không rảnh bận tâm tới hắn.

La Chỉnh vất vả bò xuống dưới, rốt cục cũng tới được bên rìa màn sương mù đen. Qua màn sương dày đặc tầng tầng lớp lớp, La Chỉnh thấp thoáng thấy được ngọn đèn phía dưới thành Bạch Đế.

Nhưng vào khoảnh khắc La Chỉnh muốn chui ra khỏi màn sương tối đen, lao về phía thành Bạch Đế thì bất ngờ đụng phải một màn sáng.

“Bên rìa đám sương mù đen này... Thế mà có một kết giới vô hình?” La Chỉnh trợn trừng mắt, hoàn toàn không ngờ được rằng, tốn bao công sức mới đến được đây, vậy mà lại bị vây khốn như trước.

“Không được! Dù thế nào cũng phải đâm thủng kết giới này. Cường giả đánh nhau, mình không chen vào được!” La Chỉnh cắn răng một cái, phi thẳng về phía màn sáng kia.

“Âm ầm...”

La Ching lấy toàn bộ sức mạnh trong hơn trăm miếng vảy rồng, liều mạng đập xuống màn sáng. Trên đó lập tức xuất hiện từng làn sóng lăn tăn!

Có hi vọng! La Ching mừng thầm. Ít nhất màn sáng này không biến thái như kết giới của Vân Lạc. La Ching dù gắng gượng thế nào cũng không thể khiến kết giới của nàng mảy may dao động dù chỉ một chút. Nhưng chỉ cần một cú đập mà màn sáng này đã có phản ứng, như vậy đập thêm vài lần nữa, chưa biết chừng có thể phá vỡ nó.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

La Ching dồn sức tung ra ba quyền liên tiếp. Trên màn sáng lần thứ hai xuất hiện sóng gợn dập dềnh, tựa như sóng nước trong hồ.

Những lớp sóng kia cuộn dâng mạnh hơn một chút, nhưng màn sáng vẫn không có một vết rạn nứt nào. Kết giới này kiên cố hơn la Ching tưởng tượng rất nhiều, ít nhất La Ching cũng không thể phá vỡ được nó.

Thực lực của hã còn quá yếu ớt, sợ rằng nếu chỉ dựa vào sức mạnh thì không cách nào phá vỡ được kết giới này. Hã chỉ có thể thử chân khí Thiên Ma một lần nữa, xem có thể phá vỡ nó hay không.

La Ching vươn tay, một dòng chân khí Thiên Ma xuất hiện trong lòng bàn tay hã. Hã điều khiển chân khí Thiên Ma cắn nuốt màn sáng phía trước. Nhưng ngay sau đó, La Ching phát hiện chân khí Thiên Ma không hề cắn nuốt màn sáng mà trực tiếp đâm xuyên qua.

Nhìn cảnh tượng kỳ dị này, La Ching trầm tư hồi lâu vẫn không tìm được câu trả lời, vì sao chân khí Thiên Ma vốn luôn trăm trận trăm thắng mà lúc này lại không có chút tác dụng nào?

Vẫn không được...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vòng Xoáy

Phi đao nát thì sao?

La Chỉnh rút phi đao ra khỏi nhẫn tu di, sau đó cắt về phía màn sáng.

Điều làm La Chỉnh bất ngờ chính là phi đao nát cũng giống như chân khí Thiên Ma, lưỡi cắt của thanh đao không hề tạo ra bất cứ tổn hại nào cho màn sáng mà nhẹ nhàng xuyên qua nó.

Xem ra, trừ hấn ra thì những thứ khác, thậm chí cả chân khí đều không bị ngăn trở.

Cứ như vậy, những tuyệt kỹ lặn lội của La Chỉnh đều không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân, nhưng vừa rồi thử qua vài lần, sức mạnh của hấn không đủ để phá vỡ màn sáng này.

Đang buồn phiền, La Chỉnh đột nhiên nghe thấy tiếng của Vân Lạc truyền tới từ trong lớp sương đen dày đặc bên trên.

“Kết giới Vô Tương! Phá!”

Tiếng Vân Lạc vừa phát ra, thì nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ của Hắc Thiết Yêu Vương, đồng thời những đám sương đen dày đặc kia cũng cuộn cuộn bốc lên, giải phóng ra nguồn sức mạnh càng thêm dữ dội.

Tuy La Chỉnh chỉ ở phía rìa tấm màn ánh sáng, cách màn sương đen kia một khoảng nhất định, nhưng màn sương đen đặc này cuộn lên dữ dội, từng lớp từng lớp vẫn bao phủ về phía La Chỉnh.

Đôi chân La Chỉnh giẫm trên màn sáng, cố gắng tránh khỏi làn sương đen đang cuộn cuộn nổi lên, nhưng quỹ đạo di chuyển của màn sương đen đặc này không hề có quy tắc nào cả, chỉ một khoảnh khắc không cẩn thận, La Chỉnh đã bị một đám sương mù bao vây.

“Xì xì xì...”

Đột nhiên, chỉ trong nháy mắt mà khả năng ăn mòn của những đám sương mù dày đặc này tăng lên mười lần!

Chỉ mới hơi tiếp xúc với đám sương mù đen, cơ thể La Chỉnh đã bị ăn mòn lỗ lổm, miệng vết thương bị ăn mòn đến máu chảy đầm đìa, chỉ cần nhìn cũng thấy ghê người.

La Chỉnh không dễ dàng gì mới thoát khỏi đám sương dày này thì nhìn thấy trước mắt là một đám sương dày đặc, to lớn khác. Đám sương dày này đã kéo dài đến mỗi góc ngách của màn sáng, hẳn đã bước vào tuyệt cảnh, muốn tránh cũng chẳng còn chỗ nào...

Trong lớp sương đen này, Vân Lạc hoàn toàn đang ở thế hạ phong.

Màn sương mù đen này chính là Thiên Yêu Thánh Hỏa, chỉ có Yêu tộc mạnh mẽ và đặc biệt mới có thể sử dụng loại bí pháp Yêu tộc này.

Thực ra, đối với Vân Lạc thì uy lực của Thiên Yêu Thánh Hỏa này không đáng nhắc tới, căn bản chúng không hề tạo ra bất cứ tổn hại thực chất nào tới nàng. Nhưng vấn đề ở đây là con Hắc Thiết Yêu Vương này ở trong Thiên Yêu Thánh Hỏa cứ như cá gặp nước, không chỉ tốc độ và sức mạnh tăng lên đáng kể, mà nếu nó ẩn náu trong Thiên Yêu Thánh Hỏa rồi đột ngột công kích thì Vân Lạc cũng khó có thể tránh né.

“Viu!”

Tiếng một cái xương nhọn xé rách không gian vang lên.

Vân Lạc nhẹ nhàng lắc người, tránh khỏi cái xương nhọn phía sau, nhưng đúng lúc nàng tránh đi, một cặp yêu trảo liền chụp xuống đầu nàng.

“Kết giới Vô Tương! Chém!”

Trong tay Vân Lạc nhanh chóng ngưng kết ra một khối kết giới trong suốt, chém về phía cặp yêu trảo kia.

“Loảng xoảng!”

Một kết giới vốn sắc bén không gì sánh được lại bị Hắc Thiết Yêu Vương chạm vào đã vỡ, mà cặp yêu trảo to lớn kia cũng không hề dừng lại, tiếp tục chụp về phía Vân Lạc.

Vân Lạc chớp mắt, trong cặp đồng tử màu trắng của nàng lóe lên một tia tàn khốc, đồng thời cặp lông mày cũng hơi nhíu lại.

Nếu có người bên ngoài nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ thấy kỳ lạ.

Từ khi Vân Lạc tới thành Bạch Đế đến nay, trên khuôn mặt nàng chưa từng xuất hiện nhiều biểu cảm đến vậy. Có người từng đàm tiếu sau lưng nàng, e rằng cho dù cả cái thành Bạch Đế này bị đánh hạ, cả Đông Vực đều bị Yêu tộc chiếm giữ thì khuôn mặt tuyệt mỹ kia của nàng cũng không có bất kỳ biểu cảm nào.

Nhưng hôm nay, nàng lại nhíu mày...

Cặp mày kia nhíu thành một chữ “川”(xuyên), nhưng chỉ trong chớp nhoáng, vẻ mặt nàng đã lại thờ ơ như cũ. Lần này, nàng không hề lựa chọn trốn tránh.

Thực lực của Hắc Thiết Yêu Vương mạnh hơn Vân Lạc không chỉ một cấp, vì vậy khi bị cô gái trước mặt chặn lại hết lần này tới lần khác, Hắc Thiết Yêu Vương có chút nóng nảy. Trong trận đấu lúc này, Hắc Thiết Yêu

Vương đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nó định bóp nát cô gái loài người này!

Khi Hắc Thiết Yêu Vương phát hiện Vân Lạc đang xông về phía mình, trong lòng nó cũng có chút sửng sốt, đồng thời cũng mừng thầm. Với cơ thể yếu ớt của cô gái loài người này, nó chỉ cần dùng chút lực thì đã có thể nghiền nát thành mảnh vụn.

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng khi Vân Lạc tiếp cận Hắc Thiết Yêu Vương, nó chỉ nhìn thấy trong tay nàng có thêm một khối kết giới màu đỏ máu.

“Kết giới Huyết Ngục!”

“Vút...”

Ngay khi Vân Lạc tung khối kết giới màu đỏ máu trong tay ra, nó liền nhanh chóng mở rộng, đồng thời nhốt Hắc Thiết Yêu Vương và Vân Lạc vào trong.

Sau khi phần đầu và cuối của kết giới được gắn liền, chân nguyên trong cơ thể Vân Lạc như một vòi rồng, điên cuồng phát ra từ đan điền của nàng. Chân nguyên của Vân Lạc vô cùng đặc biệt, vô sắc vô hình, hoàn toàn không thể nhìn thấy, nhưng uy lực phát ra không hề yếu hơn yêu khí của Hắc Thiết Yêu Vương.

Vân Lạc muốn sử dụng chân nguyên, liều mạng với nó!

Nhưng liều mạng đấu chân nguyên, bản thân sẽ phải chịu tổn thương vô cùng lớn, chính là giết địch một vạn, tự hại mình tám nghìn.

Nhưng trong Thiên Yêu Thánh Hỏa, ưu thế của Hắc Thiết Yêu Vương quá lớn, hiện tại nàng chỉ có thể dùng phương pháp cực đoan này ép nó so đấu chân nguyên với mình.

Nàng muốn được ăn cả ngã về không.

Hắc Thiết Yêu Vương bị kết giới Huyết Ngục của Vân Lạc bao vây, gần như không có đường lui. Nhìn thấy chân nguyên của Vân Lạc điên cuồng lao về phía mình, nó dùng một âm thanh quái dị nói: “Rất tốt, một đứa con gái loài người, so đấu chân nguyên, Hắc Thiết Yêu Vương ta làm sao có thể thua!”

Hắc Thiết Yêu Vương nói xong, từ trong cơ thể liền tuôn ra một luồng yêu khí ghê rợn, phóng về phía Vân Lạc.

Yêu khí chính là chân nguyên của Yêu tộc.

Chân nguyên của Vân Lạc và yêu khí của Hắc Thiết Yêu Vương va chạm như nước với lửa, cả hai không ngừng triệt tiêu, dung hợp lẫn nhau, phát ra những tia sáng rực rỡ, uy thế kinh người!

So đấu chân nguyên là một hành động vô cùng nguy hiểm, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, người nào rút chân nguyên về trước chắc chắn sẽ phải chịu phản kích mạnh mẽ của đối phương, vì vậy dù là bên nào cũng sẽ liều mạng đến luồng chân nguyên cuối cùng.

Hắc Thiết Yêu Vương vẫn không ngừng phóng ra yêu khí cuộn cuộn, thỉnh thoảng nó còn gầm gừ với Vân Lạc, để lộ ra một cái miệng đầy răng nanh, hi vọng có thể tạo thêm áp lực cho Vân Lạc.

Khuôn mặt Vân Lạc vẫn vô cảm, hai tay đan vào nhau, áo bào trắng phần phật, chân nguyên trong cơ thể không ngừng nghỉ, xông thẳng về phía Hắc Thiết Yêu Vương như một dòng nước lũ.

Lúc này, cuộc chiến bên ngoài Thiên Yêu Thánh Hỏa cũng dần dần dừng lại, ba con Yêu Vương và cường giả Chiếu Thần Cảnh tự động tách ra hai bên, đứng đối đầu với nhau.

Nhưng dù là ba con Yêu Vương kia, hay là những cường giả Chiếu Thần Cảnh của Đế Quân, bọn họ đều tập trung sự chú ý vào màn sương mù đen dày đặc này.

Vân Lạc và Hắc Thiết Yêu Vương bên trong màn sương mù đen đều được coi là một trong những kẻ mạnh nhất của hai bên.

Thắng bại của cả hai sẽ mau chóng ảnh hưởng đến cục diện của cả thành Bạch Đế.

Nhưng tầng tầng lớp lớp sương mù đen dày đặc đã hoàn toàn che kín, không ai có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

“Vân Lạc, không phải là thua rồi chứ? Dù sao kẻ đối đầu với nàng ta chính là Hắc Thiết Yêu Vương.” Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh lo lắng bèn hỏi.

“Về phần Vân Lạc, ta không lo lắng. Người không rõ bản thể nàng ta là gì sao? Nàng ta hoàn toàn không giống chúng ta. Bẩm sinh nàng đã có sẵn khả năng gặp mạnh càng mạnh.” Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác có lòng tin với Vân Lạc.

“Chỉ là màn sương mù đen hình thành từ Thiên Yêu Thánh Hỏa này có thể quấy nhiễu linh hồn, khiến chúng ta hoàn toàn không thể nhìn thấy những gì xảy ra bên trong...”

“Mọi người xem, màn sương mù đen ở phần đáy đang dần dần mất đi?”

Phần thấp nhất của Thiên Yêu Thánh Hỏa hình như có một vòng xoáy không ngừng kéo màn sương mù đen vào bên trong.

Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh hạ thấp độ cao, nhìn từ phía dưới lên rồi vội vàng kêu: “Là tên oắt kia, cái tên oắt La Chính!”

“Cái gì?” Chu Phi Hàng cách đó không xa cả kinh, sau đó cũng giẫm lên thanh kiếm bay màu bạc vòng đến phần đáy của Thiên Yêu Thánh Hỏa, nhìn qua thì thực sự thấy La Chỉnh nằm ở dưới đó.

Lúc này, trên cơ thể La Chỉnh hiện ra từng lá vàng, những lá vàng đó xoay tròn tạo thành những vòng xoáy nho nhỏ, mà những làn sương mù đen kia vẫn không ngừng bị cuốn vào trong vòng xoáy.

“Đây, rốt cuộc cơ thể tên nhóc này đã xảy ra chuyện gì?” Chu Phi Hàng gần người, thì thào nói.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thiên Uy Phù Đồ(1)

Trên cơ thể La Chỉnh đang phát sinh dị biến!

Trước đây cũng từng xuất hiện hiện tượng như vậy. Ví dụ như hần từng hấp thụ chân hỏa của Tà Lang trong sơn động và Địa Tâm Hỏa trong hang động dưới lòng đất phía Nam.

Mà chính vì La Chỉnh hấp thu Địa Tâm Hỏa nên cơ thể mới trở thành linh khí, tương đương với một món linh khí hạ phẩm.

La Chỉnh không hề biết rằng thực ra màn sương mù đen này cũng là một loại hỏa diễm.

Thiên Yêu Thánh Hỏa đích thực là một loại hỏa diễm, chỉ là loại hỏa diễm của Yêu tộc này vô cùng quý dị. Nhiệt độ của Thiên Yêu Thánh Hỏa rất thấp nên thoát nhìn giống như một màn sương mù đen. Tất cả yêu tộc cấp thấp đều coi Thiên Yêu Thánh Hỏa như một bí dược trợ giúp tu luyện.

Dùng Thiên Yêu Thánh Hỏa tẩy luyện thân xác, phương pháp tu luyện này có chút tương đồng với bản “Thái Thượng Luyện Khí Pháp” thần bí của La Chỉnh.

Trên cơ thể La Chỉnh, tốc độ chuyển động của các vòng xoáy màu vàng kia ngày càng nhanh, tốc độ hấp thụ sương mù đen cũng tăng lên. Thiên Yêu Thánh Hỏa trào về phía cơ thể La Chỉnh giống như một cơn thủy triều.

Chỉ một lát sau, Thiên Yêu Thánh Hỏa bao quanh Vân Lạc và Hắc Thiết Yêu Vương đã bị La Chỉnh nuốt sạch một nửa.

Với tốc độ hấp thụ như vậy, e rằng không tới thời gian một nén hương, hẳn có thể hấp thụ hết Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Tình huống này đương nhiên là bất lợi cho Hắc Thiết Yêu Vương, còn với Vân Lạc thì vô cùng có lợi.

Vì thế các cường giả Chiếu Thần Cảnh có mặt tại đây đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ phấn khích.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng, La Chỉnh sẽ là gánh nặng cho Vân Lạc trên chiến trường nên cũng có hơi chút phê bình, chỉ là trận chiến đấu này diễn ra liên tục không ngừng, bọn họ cũng không có cơ hội để nhắc nhở Vân Lạc.

Sau khi Hắc Thiết Yêu Vương phóng Thiên Yêu Thánh Hỏa ra, bọn họ càng khó nắm bắt được tình hình bên trong.

Nhưng họ tuyệt đối không ngờ tới rằng, chính nhờ vào sự cố chấp của Vân Lạc, mà họ mới kiếm được một tên nhóc có thể hút cạn hoàn toàn Thiên Yêu Thánh Hỏa!

So với các cường giả Chiếu Thần Cảnh loài người bên này, sắc mặt của ba con Yêu Vương bên kia thực sự rất khó coi. Lúc này, một con Yêu Vương trong đó đã bị thương, sức chiến đấu suy giảm, kẻ có thể chống đỡ được cục diện này chỉ có duy nhất Thiên Uy Yêu Vương. Nếu Hắc Thiết Yêu Vương cũng thất bại, thậm chí là bị giết chết thì tình thế sẽ vô cùng bất lợi đối với Yêu tộc.

Con mắt xấu xí trên đỉnh đầu ba con Yêu Vương kia không ngừng đảo qua đảo lại, dường như đang giao tiếp với nhau bằng bí thuật nào đó. Chốt lát sau, cả ba con Yêu Vương đồng loạt hành động.

Bọn chúng bay lại gần Thiên Yêu Thánh Hỏa từ những hướng khác nhau.

Mục đích của ba con Yêu Vương rất rõ ràng, chúng muốn ngăn La Chỉnh hút hết Thiên Yêu Thánh Hỏa. Bởi vì bọn chúng hiểu rất rõ, khi Hắc Thiết Yêu Vương phóng ra Thiên Yêu Thánh Hỏa thì cũng phải trả một cái giá tương đối đắt, gây ảnh hưởng tới thực lực của nó.

Nhưng chỉ cần Thiên Yêu Thánh Hỏa còn tồn tại, Hắc Thiết Yêu Vương ở trong đó gần như là một sự tồn tại không ai có thể chiến thắng nổi.

Nếu như bị tên oắt loài người kia hút cạn Thiên Yêu Thánh Hỏa, đây sẽ là đả kích lớn với Hắc Thiết Yêu Vương.

Vì vậy vào lúc này, ba con Yêu Vương ở bên ngoài Thiên Yêu Thánh Hỏa, liệu mọi giá đều phải ngăn chặn việc La Chỉnh hấp thu Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Tâm tư của ba con Yêu Vương không hề khó đoán, ngay thời điểm chúng vỗ đôi cánh thật to lớn sau lưng, tất cả các cường giả Chiêu Thần Cảnh đều biết rõ mục đích của chúng.

“Ngăn bọn chúng lại, một bước cũng không được lui, cho dù phải trả giá bằng sinh mạng!” Hình Thiên Tổ vung đại chùy, đưa ra mệnh lệnh.

Thực tế cho dù hắn không nói, tất cả các cường giả Chiêu Thần Cảnh ở đây cũng sẽ làm như vậy.

Lúc này, thắng bại giữa Vân Lạc và Hắc Thiết Yêu Vương về cơ bản có thể quyết định thắng bại của trận chiến này. Nếu Vân Lạc thua, e rằng cả thành Bạch Đế cũng sẽ thất thủ. Nếu như thành Bạch Đế thất thủ vậy toàn bộ vương triều Phần Thiên cũng sẽ bị uy hiếp!

“Gàoooo!” Hứa Hưu vung hai tay lên, đánh một chưởng Ngũ Trảo Kim Long về phía một con Yêu Vương.

“Viu viu viu viu!” Bên cạnh Chu Phi Hàng đột nhiên xuất hiện vô số thanh kiếm nhỏ màu bạc, những thanh kiếm này đều bay rất nhanh về một phía, hình thành một cơn bão kiếm chặn phía trước ba con Yêu Vương.

“Bụp! Bụp! Bụp!” Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác ném ra ba tấm bùa. Sau khi ném ra, ba lá bùa trông rất bình thường kia nháy mắt biến thành một trận bão sấm sét, những tia sét lóe lên liên hồi khiến người ta chói mắt, uy lực cũng rất kinh người.

Tất cả cường giả Chiếu Thần Cảnh hiện tại cũng thi nhau thi triển tuyệt chiêu của mình.

“Dù thế nào cũng không được để bọn chúng tiếp cận La Chỉnh, thi triển hết những chiêu mạnh nhất đi!” Một vị cao thủ khác hét lớn.

Mặc dù đòn công kích của các cường giả Chiếu Thần Cảnh sắc bén, nhưng ba con Yêu Vương hiện tại cũng tỏ ra hung hãn, không sợ chết chẳng kém. Chúng mượn tốc độ linh hoạt và thân thể cường hãn để xông về phía trước.

Con Yêu Vương đã bị thương cuối cùng cũng không xông tới được mà bị một cường giả Chiếu Thần Cảnh khống chế ở phía sau.

Chu Phi Hàng bất ngờ kết ra một kiếm trận lớn, trong kiếm trận có tổng cộng một ngàn không trăm tám mươi thanh kiếm nhỏ màu bạc.

Kiếm trận này là sát trận Đại Thiên Tinh của Chu Phi Hàng, cũng là sát chiêu mạnh nhất của hắn. Khi còn trẻ, Chu Phi Hàng đã có thể điều khiển một trăm linh tám thanh kiếm tạo thành trận Tiểu Thiên Tinh, nhờ đó thành danh chỉ sau một trận chiến.

Sau đó Chu Phi Hàng tăng gấp mười lần số thanh kiếm nhỏ màu bạc lên, nghiền cứu ra trận Đại Thiên Tinh, biến thành một ngàn không trăm tám mươi thanh kiếm nhỏ màu bạc. Số lượng kiếm tăng lên mười lần, nhưng uy lực đâu chỉ tăng lên gấp mười?

Chu Phi Hàng từng dùng kiếm trận Đại Thiên Tinh này để giết một Yêu Vương thông thường. Con Yêu Vương trước mắt cũng chỉ là một con Yêu Vương bình thường, còn bị thương nặng. Nhân lúc nó mải xông lên, một ngàn không trăm tám mươi thanh kiếm nhỏ không ngừng đâm vào trong cơ thể nó.

Thân thể con Yêu Vương kia cho dù cường hãn đến mấy cũng không chịu được một ngàn không trăm tám mươi thanh kiếm nhỏ xuyên qua, cơ thể to lớn bị đâm thành hàng trăm ngàn lỗ thủng, cuối cùng liền rơi xuống dưới đất.

Đã giết chết một con Yêu Vương, vậy chỉ còn hai con nữa.

Trong đó một con là Yêu Vương thông thường, con này rất dễ đối phó, một vài vị cường giả Chiếu Thần Cảnh vây công cũng dần ngăn chặn được.

Nhưng phiền phức nhất chính là con Thiên Uy Yêu Vương!

Con Thiên Uy Yêu Vương này giống với Hắc Thiết Yêu Vương, đều là những Yêu Vương thành danh đã lâu, thực lực mạnh hơn nhiều so với những Yêu Vương thông thường.

Chặn trước Thiên Uy Yêu Vương là Hình Thiên Tổ và vài vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác.

“Mấy người các người, tản ra một chút, coi chừng Thiên Uy Phù Đồ của Thiên Uy Yêu Vương! Ta lên chính diện chặn đánh hắn!” Hình Thiên Tổ vừa chỉ huy đội hình, vừa điều khiển hóa thân từ chân nguyên của mình.

Ở thành Bạch Đế, người có thể đối kháng chính diện với Hắc Thiết Yêu Vương và Thiên Uy Yêu Vương chỉ có hai, một là Hình Thiên Tổ, còn người kia chính là Vân Lạc.

Hình Thiên Tổ đang lơ lửng giữa không trung đột nhiên thở ra một hơi thật dài, sau đó đột nhiên hít vào, toàn bộ phần bụng dưới cũng phồng lên.

Hóa thân chân nguyên cao tới mấy chục trượng của hắn liền bắt đầu thu nhỏ từng chút từng chút, cuối cùng hóa thân chân nguyên cũng bị hắn ép đến chỉ còn gấp đôi cơ thể thật.

Sau khi chân nguyên bị nén lại ở mức độ cao, cường độ của mỗi tắc đều tăng thêm hơn trăm lần. Vốn dĩ hóa thân chân nguyên có hơi mơ hồ, giờ đây lại giống như một thực thể, bám quanh người Hình Thiên Tổ, phát ra từng điểm sáng vàng kim.

Hóa thân này của Hình Thiên Tổ giống như chiếc áo giáp được đặt làm theo yêu cầu, bám sát xung quanh cơ thể hắn.

Chiêu này khá giống với “Chân Nguyên Hóa Khải (áo giáp)”, nhưng không giống hoàn toàn, bởi vì “áo giáp” được nén lại từ hóa thân chân nguyên cực lớn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với Chân Nguyên Hóa Khải thông thường!

Mắt Hình Thiên Tổ mở to, nhìn chăm chăm vào Thiên Uy Yêu Vương đang xông tới trước mặt. Tốc độ của Thiên Uy Yêu Vương cực nhanh, nếu nhìn từ xa thì chỉ thấy một vệt đen kéo dài trong không trung.

“Giết!” Hình Thiên Tổ vung đại chùy trong tay, đánh về phía chính diện con Thiên Uy Yêu Vương kia.

Đồng thời lúc này, mấy vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác đều phát ra uy thế cực lớn, theo phía sau Hình Thiên Tổ xông về phía Thiên Uy Yêu Vương.

Cánh của Thiên Uy Yêu Vương đập điên cuồng. Nó nhìn từng luồng chân nguyên với đủ mọi màu sắc mang theo uy lực cực lớn cuồn cuộn đánh về phía mình, cổ họng liền gào lên một tiếng quái dị.

“Khắc khắc! Đừng hòng ngăn cản ta, Thiên Uy Phù Đồ...”

Từng luồng yêu khí trào ra từ trong cơ thể nó, những yêu khí đó vừa ra khỏi cơ thể nó liền ngưng kết thành những tòa tháp màu đen, bên trên mỗi tòa tháp còn có những dây xích màu đen lắc lư điên cuồng.

“Mọi người cẩn thận tránh xa những tòa tháp này ra, nếu bị nó chụp được thì chỉ còn đường chết!” Hình Thiên Tổ nói xong, liền vung chùy đập về phía tòa tháp đang xông tới.

Trong chớp mắt, khi đại chùy của Hình Thiên Tổ chạm vào tòa tháp kia, những dây xích trên đó liền nhanh chóng quấn lấy đại chùy của hắn.

Hình Thiên Tổ cười lạnh một tiếng, đồng thời đập một chùy khác lên.

“Choang!”

Một đường gợn sóng tản ra từ điểm va chạm của đại chùy và tòa tháp với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, sau đó lan tỏa ra xa tới cả trăm dặm.

Cho dù là trong thành Bạch Đế, những yêu binh yêu tướng và các Đế Quân đang chiến đấu sống còn đều theo phản xạ mà nhìn lên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Uy lực của đòn này là một thứ đáng sợ khó có thể tượng tượng được với nhiều người.

Tòa tháp Thiên Uy Phù Đồ này cứ như vậy bị Hình Thiên Tổ đập vỡ vụn, hóa thành những luồng yêu khí nhỏ tan biến giữa trời đất.

Nhưng những cường giả Chiếu Thần Cảnh khác, đối mặt với Thiên Uy Yêu Vương lại không hề nhẹ nhàng như vậy.

Trong đó có một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh dùng đao, lúc đến gần Thiên Uy Phù Đồ liền vung đại đao của mình lên. Vị cường giả Chiếu Thần Cảnh này điên cuồng thiêu đốt chân nguyên, đao ý hóa thành một đường máu, chém về phía Thiên Uy Phù Đồ.

Vị cao thủ này rất tự tin vào thực lực của bản thân, “Huyết Cát” của hắn là một thanh linh khí thượng phẩm, từ khi hắn vào Chiếu Thần Cảnh đến nay, Huyết Cát chưa bao giờ gặp phải thứ gì mà không cắt được. Bởi vậy hắn nghĩ Thiên Uy Phù Đồ này có thể bị cắt thành hai đoạn dưới đao của hắn.

“Két!”

Trong khoảnh khắc Huyết Cát của hắn chém vào Thiên Uy Phù Đồ, sắc mặt hắn lập tức thay đổi. Huyết Cát chưa từng thất bại của hắn lại không thể chém nổi Thiên Uy Phù Đồ, mới chỉ chém được một nửa, lưỡi đao của Huyết Cát đã bị giữ chặt ở trong đó.

Người dùng đao này có thể bước vào Chiếu Thần Cảnh, cũng là cao thủ thành danh đã lâu, ngoài Đế Đô ra thì dù đặt ở bất kỳ nơi nào của Đông Vực cũng có thể xưng bá một phương. Nhưng nhát chém vừa rồi lại không thể chém đứt Thiên Uy Phù Đồ do Thiên Uy Yêu Vương tạo ra!

Hắn muốn rút đao của mình ra khỏi tòa tháp đó, nhưng lại không rút ra nổi.

Ngay sau đó, những sợi dây xích trên tòa tháp kia men theo Huyết Cát của hắn, chỉ nháy mắt đã trói chặt vị Chiếu Thần Cảnh cầm đao kia lên trên tháp.

(1)Phù Đồ: tòa tháp.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nhân Tố Mẫu Chốt

Biểu cảm của vị cường giả Chiếu Thần Cảnh này lập tức thay đổi. Hắn muốn vận chuyển chân nguyên để thoát khỏi sự trói buộc của những sợi xích này nhưng hắn phát hiện ra chân nguyên của mình không thể ngưng tụ!

Thế nên hắn liền bị trói chặt với Thiên Uy Phù Đồ rồi rơi thẳng xuống dưới!

Đây chính là sức mạnh của Thiên Uy Phù Đồ. Người bị trói trên Thiên Uy Phù Đồ sẽ bị phong ấn chân nguyên, cường giả Chiếu Thần Cảnh không thể sử dụng chân nguyên thì ngoài cơ thể mạnh mẽ hơn võ giả thông thường cũng không có bất kì ưu thế nào!

Ngoài vị cầm đao này ra thì vẫn còn hai người nữa cũng bị trói trên tháp, rơi xuống dưới mặt đất.

Chỉ có một mình Hình Thiên Tố, dùng sức mạnh đánh vỡ được Thiên Uy Phù Đồ. Còn hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác thì dựa vào thân pháp đặc biệt, tránh thoát được sự công kích của Thiên Uy Phù Đồ.

“Ngoài Thiên Uy Phù Đồ ra, thực lực của bản thân Thiên Uy Yêu Vương cũng rất mạnh. Hiện tại chỉ còn ba người chúng ta, nhất định phải ngăn nó lại!” Hình Thiên Tố nói xong liền xông lên trước, tiếp tục vung chùy đánh về phía Thiên Uy Yêu Vương...

Hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh có thể tránh khỏi công kích của Thiên Uy Yêu Vương cũng là người am hiểu bộ pháp di chuyển. Hai người

này kết hợp với Hình Thiên Tổ rốt cục cũng cầm chân được Thiên Uy Yêu Vương.

Lúc này, trong Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Tốc độ hấp thụ Thiên Yêu Thánh Hỏa của La Chính càng lúc càng nhanh, hơn một nửa Thiên Yêu Thánh Hỏa đều bị cơ thể hắn hấp thụ sạch.

Màn sương mù đen đặc còn lại ngày càng mỏng, lúc này có thể thấy được bóng dáng của Hắc Thiết Yêu Vương và Vân Lạc thấp thoáng.

Sắc mặt của Hắc Thiết Yêu Vương lúc này vô cùng khó coi.

Chỗ dựa lớn nhất của nó chính là đám Thiên Yêu Thánh Hỏa này. Chỉ cần còn Thiên Yêu Thánh Hỏa thì cho dù nó bị thương cũng có thể hồi phục trong nháy mắt, cho dù là tốc độ hay sức mạnh cũng đều được tăng lên đáng kể, hơn nữa tốc độ khôi phục yêu khí cũng nhanh hơn gấp ba lần so với lúc ở bên ngoài!

Đây cũng là lý do vì sao Hắc Thiết Yêu Vương không hề do dự mà dám đấu chân nguyên với Vân Lạc.

Trong Thiên Yêu Thánh Hỏa, tất cả sức mạnh của nó đều được cường hóa và tăng lên đáng kể, gần như là bất tử, bất diệt.

Nhưng hiện tại lại bị tên nhóc đáng chết đó hút hết tất cả Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Thiên Yêu Thánh Hỏa có thể dùng cho Yêu tộc luyện thể, nếu như một yêu tướng tu luyện trong Thiên Yêu Thánh Hỏa, xác suất đột phá trở thành yêu Vương sẽ tăng lên gấp mười lần!

Nhưng, không có tên Yêu tộc nào có thể hấp thụ Thiên Yêu Thánh Hỏa điên cuồng như vậy, cho dù là bản thân Hắc Thiết Yêu Vương cũng

không làm được. Hắc Thiết Yêu Vương cũng là sử dụng bí thuật, phong ấn Thiên Yêu Thánh Hỏa này trong yêu đan, nếu hút quá nhiều Thiên Yêu Thánh Hỏa cùng một lúc, cơ thể nó cũng sẽ nổ tan tành.

“Tên này, có còn là loài người không? Không... rốt cuộc tên loài người này là thứ gì? Tại sao cơ thể hắn có thể chịu được Thiên Yêu Thánh Hỏa?”

So ra, Vân Lạc có vẻ bình tĩnh hơn. Mặc dù nàng cũng cảm thấy kì lạ với việc La Chính hấp thụ Thiên Yêu Thánh Hỏa, nhưng một là trước nay nàng đều không quá tò mò với bất kì chuyện gì, hai là hiểu biết của nàng về Thiên Yêu Thánh Hỏa không bằng Hắc Thiết Yêu Vương, càng không hiểu rõ sức mạnh và sự đáng sợ của Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Cho nên nàng vẫn không ngừng rút chân nguyên trong cơ thể ra, liều mạng với Hắc Thiết Yêu Vương.

Chỉ là tốc độ tiêu hao chân nguyên của nàng nhanh hơn nhiều so với Hắc Thiết Yêu Vương. Hiện giờ, bởi vì rút quá nhiều chân nguyên nên sắc mặt nàng đã trắng bệch.

Nhìn thấy dáng vẻ của Vân Lạc, trong lòng Hắc Thiết Yêu Vương có một suy tính. Dù sao nó cũng là một Yêu Vương mạnh mẽ khó ai sánh bằng, nó tự cho rằng yêu khí của bản thân nhiều hơn rất nhiều so với cô gái loài người kia!

Cho dù mất đi sự trợ giúp của Thiên Yêu Thánh Hỏa thì nó vẫn tự tin mình có thể thắng được Vân Lạc!

Hình Thiên Tổ và những người chiến đấu với Thiên Uy Yêu Vương bên ngoài nhìn thấy Thiên Yêu Thánh Hỏa dần mỏng đi, sắc mặt vô cùng vui mừng.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Vân Lạc và Hắc Thiết Yêu Vương vẫn tiếp tục đấu chân nguyên, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Yêu khí của Yêu Vương nhiều hơn chân nguyên của loài người rất nhiều.

Mặc dù Vân Lạc là một dị biệt của loài người, chân nguyên của nàng vô cùng đặc biệt, đồng thời chân nguyên ẩn chứa trong đan điền cũng nhiều gấp mấy lần so với cường giả Chiếu Thần Cảnh thông thường nhưng vẫn không thể bằng một Yêu Vương, huống hồ đối phương còn là Hắc Thiết Yêu Vương.

“Đi viện trợ cho nàng!” Hình Thiên Tố dùng đại chùy chặn một đòn công kích của Thiên Uy Yêu Vương, đồng thời ra lệnh cho một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh bên cạnh.

Sau khi vị cường giả Chiếu Thần Cảnh kia nghe được mệnh lệnh, một luồng khói lửa cuộn trào dưới chân người đó, chuẩn bị phóng thẳng về phía Vân Lạc. Những cường giả Chiếu Thần Cảnh này đều hiểu rất rõ, khi đấu chân nguyên kị nhất là bị người ngoài làm phiền. Bởi vì hai bên đấu chân nguyên đều không có tâm trí để chống đỡ sự công kích khác, chỉ một chút phân tâm cũng sẽ bị chân nguyên của đối phương cản trở.

Mà vị cường giả Chiếu Thần Cảnh này nổi tiếng là vì tốc độ. Luồng khói lửa dưới chân giúp cho hắn di chuyển cực kỳ nhanh, vừa rồi ngay cả Thiên Uy Phù Đồ cũng không thể làm gì hắn.

Nhưng vị cường giả Chiếu Thần Cảnh này vừa định phóng đi thì Thiên Uy Yêu Vương đã nhanh hơn một bước, chặn ngay trước mặt hắn.

Lúc trước Thiên Uy Yêu Vương muốn ngăn cản La Chính hấp thụ Thiên Yêu Thánh Hỏa, bởi vì Thiên Yêu Thánh Hỏa vô cùng quan trọng với Hắc Thiết Yêu Vương. Hiện tại Thiên Yêu Thánh Hỏa đã bị La Chính

hấp thụ hết, mà Thiên Uy Yêu Vương cũng nhìn thấy, Hắc Thiết Yêu Vương đang đấu chân nguyên với cô gái loài người kia.

Thiên Uy Yêu Vương đã hiểu, cô gái loài người kia nhất định thua!

Cho nên nó trao đổi vai trò với đám cường giả Chiếu Thần Cảnh loài người, bây giờ tới lượt nó ngăn chặn Hình Thiên Tổ cùng hai người kia...

Giờ phút này, dù là Thiên Uy Yêu Vương hay Hình Thiên Tổ đều vô tình không để mắt đến một người, đó chính là La Chỉnh đang nằm trên màn sáng.

Giống như lần trước, lúc này cơ thể hắc trở nên nóng rực, nóng vô cùng.

Những Thiên Yêu Thánh Hỏa này bị vòng xoáy màu vàng trên người La Chỉnh hấp thụ, cũng là tinh luyện cơ thể hắc một lần.

“Loại cảm giác này, thật sự không muốn nếm trải thêm lần nữa!” La Chỉnh ngồi dậy, lắc lắc cánh tay, đột nhiên phát hiện lồng ngực có chút khác thường.

“Ồ? Lồng ngực có thêm một đường linh văn!” nhìn thấy đường linh văn kia, La Chỉnh lập tức vui mừng, từ sau lần hấp thụ Địa Tâm Hỏa dưới lòng đất, lồng ngực hắc có thêm một đường linh văn, điều đó tượng trưng cho việc bản thân biến thành một thể linh khí, mà hiện tại lồng ngực có tới hai đường linh văn.

Một đường linh văn là chỉ linh khí hạ phẩm, mà hai đường linh văn sẽ là linh khí trung phẩm!

Nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt La Chỉnh, đồng thời hắc cũng cảm thấy hơi khó hiểu. Dựa theo quy luật từ trước, hắc buộc phải hấp thụ

hỏa diễm mới có thể tinh luyện cơ thể, nhưng giờ đây hấp thụ màn sương đen đặc này sao lại có hiệu quả tương tự?

Hắn không hề biết, màn sương đen này chính là Thiên Yêu Thánh Hỏa của Yêu tộc, nó cũng là một loại hỏa diễm, chỉ có điều là một loại hỏa diễm đặc biệt mà thôi.

Cùng lúc này, La Chỉnh phát hiện trên cơ thể mình xuất hiện thêm vài thứ đặc biệt.

Trên hai cánh tay của hắn xuất hiện thêm hai vòng ký hiệu khác lạ. Ở giữa hai vòng ký hiệu này còn có chỗ trống to bằng quả trứng gà. Hắn giơ hai cánh tay lên, quan sát một lúc lâu, sắc mặt có chút ngỡ ngàng.

Hắn không hiểu tại sao trên cánh tay lại xuất hiện loại ký hiệu này. Hơn nữa, hình như hắn từng thấy qua nó ở đâu rồi nên cảm thấy có hơi quen mắt.

Chỉ là vừa mới hấp thụ màn sương đen nên hiện tại đầu óc hắn đều trong trạng thái mơ hồ, dù làm thế nào hắn cũng không nghĩ ra đã từng thấy những ký hiệu này ở đâu.

“Ồ! Hai người bên trên đang làm gì vậy?”

La Chỉnh ngồi trên lớp màn sáng, ngẩng đầu nhìn lên. Cách đó không xa là Hắc Thiết Yêu Vương và Vân Lạc đang mặt đối mặt, cứ đứng yên một cách quỷ dị như vậy. Giữa hai người họ có một luồng yêu khí không ngừng tràn về phía trước, nhưng được một nửa thì hình như bị một sức mạnh vô hình nào đó chặn lại.

Chân nguyên của Vân Lạc vô hình vô sắc nên dĩ nhiên La Chỉnh không thể nhìn thấy, nhưng bởi linh hồn mạnh mẽ nên hắn có thể cảm nhận được chân nguyên của Vân Lạc.

“Đấu chân nguyên?”

La Chỉnh phản ứng chậm chạp, bây giờ mới hiểu ra.

Sau khi trở thành cao thủ Thiên Thiên thì đúng là có thể dựa vào chân nguyên để chèn ép đối phương. Thật sự có một số người chuyên luyện công pháp cường hóa chân nguyên, trong quá trình chiến đấu không trực tiếp đối đầu mà là tìm cơ hội để kéo kẻ địch vào trong trận chiến tiêu hao chân nguyên, tức là chỉ đấu chân nguyên một cách đơn thuần!

Cách này tuy có chút nguy hiểm nhưng có thể phát huy ưu thế của chân nguyên ở trình độ cao nhất.

La Chỉnh nhìn sắc mặt Vân Lạc đã hơi trắng bệch, liền hiểu Vân Lạc đang rơi vào thế yếu.

Có điều La Chỉnh cũng không có gì lo lắng, hẳn thậm chí còn ung dung nằm trên màn sáng, nhàn nhã nhìn lên trên.

Còn Vân Lạc chỉ nhàn nhạt liếc nhìn La Chỉnh ở bên dưới, sau đó thu ánh mắt lại, vẫn tập trung phóng chân nguyên như cũ, không hề yêu cầu sự trợ giúp của hắn.

Nhưng lúc này, người lên tiếng nhờ La Chỉnh trợ giúp trước lại là Hình Thiên Tổ.

Bởi vì bị Thiên Uy Yêu Vương ngăn cản nên Hình Thiên Tổ không có cách nào đi viện trợ cho Vân Lạc. Có điều dù hắn không thể qua được, nhưng tiếng nói thì có thể. Mượn sức mạnh của chân nguyên, tiếng nói của bọn họ có thể truyền đi rất xa.

“La Chỉnh! Thắng bại của Vân Lạc rất quan trọng, có khả năng liên quan trực tiếp tới sự tồn vong của thành Bạch Đế, người có thể giúp nàng một tay không?” Hình Thiên Tổ hét to với La Chỉnh.

La Chỉnh xoay người lại nhìn, lời nói của Hình Thiên Tổ vẫn có chút hiệu quả. Thật ra trước mắt nếu là người khác, thì dù là ai hắc cũng đã đi giúp từ lâu rồi, nhưng hắc khoanh tay đứng ngoài như vậy chính là vì tức giận với thủ đoạn của Vân Lạc đối với hắc.

Nhưng lời của Hình Thiên Tổ cũng có lý.

Nếu Vân Lạc thực sự thất bại, không nói tới chuyện thành Bạch Đế bị công phá, bản thân La Chỉnh cũng coi như xong, e rằng mấy con Yêu Vương kia chỉ cần động đầu ngón tay thôi cũng có thể giết chết hắc.

Nghĩ tới đây, La Chỉnh không cam lòng mà bò dậy.

Thấy La Chỉnh cuối cùng cũng có động tĩnh, vẻ mặt Hình Thiên Tổ và những cường giả Chiếu Thần Cảnh khác đều trở nên vui mừng, nhưng đồng thời trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Dù gì đối phương cũng là Hắc Thiết Yêu Vương!

La Chỉnh mới chỉ là một tên nhóc Nửa Bước Thiên Thiên.

Mặc dù đấu chân nguyên không thể phân tâm, một khi phân tâm sẽ bị đối thủ nhân cơ hội phản kích.

Nhưng thực lực của La Chỉnh quá yếu, e rằng Hắc Thiết Yêu Vương không cần phân tâm cũng có thể giết chết hắc.

Có điều nếu không thử thì không thể biết được kết quả, mà hiện giờ cũng chỉ có La Chỉnh có thể thử.

Ánh mắt của đám người đều tập trung vào La Chỉnh. Sau đó bọn họ liền nhìn thấy La Chỉnh bò men theo màn sáng, tiến về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Biện Pháp

Màn sáng này có hình bầu dục, nhìn từ xa giống như một quả trứng gà cực lớn giữa không trung.

La Ching men theo đường viền mà leo lên, chỉ một chốc đã lên được một nửa. Lúc này, hắn chỉ còn cách Hắc Thiết Yêu Vương vền vẹn khoảng ba trượng.

Nghe nói khi đấu chân nguyên thì không thể phân tâm dù chỉ một chút, nhưng tên này là Yêu Vương, vượt xa phạm trù của loài người bình thường, nếu bản thân xông bừa tới, bị xương nhọn của nó đâm trúng thì mạng mình coi như xong.

Tất cả vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Biện pháp ổn thỏa nhất vẫn là lợi dụng phi đao để tấn công. Hắn không mong phi đao của mình có thể giết chết Yêu Vương, nhưng chỉ cần có thể làm nó bị thương cũng đủ tạo nên ảnh hưởng lớn rồi!

Nghĩ đến đây, ngón tay La Ching lắc nhẹ một cái, phi đao bay ra khỏi nhẫn tu di, sau đó hắn vung tay về phía Hắc Thiết Yêu Vương trước mặt. Thanh phi đao liền phóng thẳng về phía lưng của Hắc Thiết Yêu Vương.

Lúc này Hắc Thiết Yêu Vương cũng âm thầm kêu khổ. Vào lúc nó phóng Thiên Yêu Thánh Hỏa ra thì đã cảm nhận được tên nhóc loài người kia cũng bị bao phủ bên trong.

Nhưng Hắc Thiết Yêu Vương không để tâm đến chuyện đó. Đối với nó, tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên đó chẳng qua chỉ là một con kiến, mà một con kiến thì có thể gây ra động tĩnh lớn được đến đâu? Với khả năng ăn mòn của Thiên Yêu Thánh Hỏa, e rằng chẳng bao lâu, tên nhóc đó sẽ bị ăn mòn không còn sót lại gì.

Nhưng nó không thể ngờ tới rằng, tên nhóc loài người không những không bị ăn mòn mà còn hút cạn Thiên Yêu Thánh Hỏa của nó.

Chuyện này quả thực quá mức quỷ dị.

Chính sự quỷ dị đó đã khiến nó có chút cảnh giác.

Vì ngay từ lúc bắt đầu, Vân Lạc đã dùng kết giới nhất tên nhóc này lại và mang lên chiến trường. Nếu không phải tên nhóc này có khả năng hấp thụ Thiên Yêu Thánh Hỏa của nó, thì hẳn thực sự sẽ là gánh nặng của cô gái kia.

Cho nên Hắc Thiết Yêu Vương cho rằng đây không phải trùng hợp, mà là có âm mưu từ trước.

Nếu đã là âm mưu, vậy thì khẳng định sẽ có tính toán về mọi mặt, nó sợ loài người còn có chiêu gì đằng sau.

Kết quả là, nó giương mắt nhìn La Chính bò lên, rồi ném phi đao về phía nó.

Tốc độ bay của thanh phi đao cực nhanh, chỉ nháy mắt đã tới phía sau lưng Hắc Thiết Yêu Vương.

“Một thanh đao thật sắc bén! Nhưng nếu chỉ dựa vào cái này e rằng khó có thể khiến ta phân tâm.” Hắc Thiết Yêu Vương nói rất bình tĩnh.

Thanh phi đao sắc bén kia phóng về phía sau lưng Hắc Thiết Yêu Vương, nhưng ngay khi nó sắp chạm đến thì lại bị cản lại, giống như đã gặp phải một lực cản to lớn nào đó, sau đó nó bay lệch hướng sang bên cạnh.

Cuộc chiến bên ngoài lúc này cũng đã dừng lại, loài người và hai con Yêu Vương còn lại rơi vào thế giằng co, hai bên đều vô cùng căng thẳng quan sát từng cử động bên phía Hắc Thiết Yêu Vương.

“Đáng tiếc!” Hình Thiên Tổ lắc đầu. Thực lực của Nửa Bước Tiên Thiên quả nhiên không đủ, nếu như thanh phi đao kia do Hình Thiên Tổ hắt ném ra thì Hắc Thiết Yêu Vương không thể tránh được, chỉ sợ nó phải chết chắc rồi.

Đám cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng đều lộ ra vẻ thất vọng. Đặt kỳ vọng quá lớn vào một tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên đúng là không sáng suốt.

Thiên Uy Yêu Vương và một con Yêu Vương khác lúc này thì cảm thấy nhẹ nhõm. Tên nhóc loài người kia quá yếu, giống như khi một con sư tử đang ấu ả với một con báo, một con kiến ở bên cạnh có thể tạo nên sóng gió gì chứ?

La Chỉnh nhìn thấy cảnh này, chớp mắt một cái, gập nhẹ ngón cái, phi đao đang đà rơi xuống đã quay về tay hắt.

Sau đó, hắt tiếp tục phóng đao thêm vài lần về phía sau Hắc Thiết Yêu Vương. Mỗi khi phi đao đến gần phía sau Yêu Vương thì lập tức mất đi sự chính xác, không bay lệch lên trên thì cũng rơi xuống dưới, có một lần còn vòng vèo bay ngược trở lại đâm về phía La Chỉnh. May mà hắt né nhanh, nếu không thì đã bị đao của chính mình làm bị thương.

Sau vài lần thử nghiệm không thành công, La Chỉnh liền từ bỏ phi đao, quay sang sử dụng Thiên Ma Thần Quyền.

La Chinh rút chân khí từ trong cơ thể ra, lặng lẽ hít một hơi, bày ra quyền thức mở đầu của Thiên Ma Thần Quyền, sau đó ngưng tụ chân khí Thiên Ma, đánh một quyền về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

“Ma Động Thiên Hạ!”

Một quyền ảnh màu tím đen bay khỏi tay La Chinh.

“Trúng cho ta!”

La Chinh rất tin tưởng vào Thiên Ma Thần Quyền. Dù gì hãn cũng dựa vào Thiên Ma Thần Quyền mà đánh bại Hứa Hưu – cường giả Chiếu Thần Cảnh. Dù hãn cũng biết rõ, lúc ấy hoàn toàn là vì đầu óc Hứa Hưu không tỉnh táo, đứng yên tại chỗ mà không biết đường tránh...

“Phốc...”

Quyền ảnh màu tím đen bay đến phía sau Hắc Thiết Yêu Vương cũng bị một lực trường vô hình cản lại!

Không có hiệu quả! La Chinh nhú mày thật sâu.

Nếu đến cả Thiên Ma Thần Quyền cũng không có hiệu quả thì hãn cũng thực sự có chút bế tắc.

Trừ phi bản thân ở gần Hắc Thiết Yêu Vương.

Nhưng nghĩ tới sức mạnh biến thái của Hắc Thiết Yêu Vương, nếu như nó thực sự dành ra một phần sức mạnh để đối phó với mình, e rằng bản thân cũng lành ít dữ nhiều.

“Tên loài người nhỏ bé, nếu ngươi dừng tay lại, sau khi đánh hạ thành Bạch Đế ta có thể xem xét tới việc không giết ngươi, để ngươi làm nô bộc của ta.” Lúc này, Hắc Thiết Yêu Vương bỗng nhiên mở miệng. Xem ra tuy

nó tránh được sự công kích của La Chỉnh, nhưng nó cũng cực kỳ kiêng kỵ việc La Chỉnh cứ ở phía sau không ngừng dùng các đòn đánh thăm dò.

Hắc Thiết Yêu Vương không nói còn đỡ, lời vừa nói ra lại khiến La Chỉnh nghe xong, lập tức nhướng mày, nở một nụ cười lạnh: “Ta không có hứng thú làm nô bộc của người!”

“Vậy người muốn làm cái gì?” Hắc Thiết Yêu Vương hỏi.

“Ha ha... Làm trưởng bối của người thì sao? Ví dụ như làm cha người?” La Chỉnh cười nói.

Tiếng nói của Hắc Thiết Yêu Vương lập tức trầm xuống: “Tên loài người kia! Người biết hậu quả của việc làm nhục ta là gì không?”

“Là gì ta không biết. Ta chỉ biết hai tộc Nhân – Yêu không đội trời chung. Đừng mong dùng những lợi ích bé như mắt muối đó để dụ dỗ ta.” La Chỉnh đáp trả lại.

“Được! Ta thích loài người có cốt khí, hi vọng đến lúc đó người đừng hối hận!” Hắc Thiết Yêu Vương nói xong, đột nhiên tăng mạnh tần suất và tốc độ phóng yêu khí lên.

Yêu khí của Hắc Thiết Yêu Vương bên này vừa tăng lên, áp lực của Vân Lạc bên kia cũng tăng theo. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn như trứng ngỗng của Vân Lạc càng thêm trắng bệch, hiển nhiên đang phải nỗ lực hết sức để chống đỡ.

La Chỉnh nhìn Vân Lạc. Cô gái với khuôn mặt không cảm xúc này, cho dù là lúc đau khổ nhất cũng không thể hiện một chút nào ra mặt. Nhưng chính vì như vậy, trông nàng ta lại càng đáng thương.

“Được thôi, vậy thì liệu một lần xem sao!”

Bản thân La Chỉnh cũng biết rằng, chính hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều mạng với Hắc Thiết Yêu Vương. Một khi Vân Lạc thất bại, e rằng kết cục của La Chỉnh còn thảm hơn những người trong thành Bạch Đế này.

Thế là hắn dựa sát lưng vào màn sáng, khụy hai chân, sau đó đột nhiên nhảy bật lên, xông về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

Khoảng cách chỉ có ba trượng, vậy nên chỉ một cú nhảy là hắn đã tiếp cận được.

Vân Lạc bên kia, nhìn thấy La Chỉnh nhảy qua, đồng thời cũng nắm chắc cơ hội. Lúc này, lưỡng chân nguyên năng phóng ra cũng tăng lên, hiện tại chỉ cần Hắc Thiết Yêu Vương có một chút phân tâm nhẹ thì Vân Lạc liền có thể giải quyết được nó.

Lúc này chỉ chờ xem La Chỉnh có thể ép Hắc Thiết Yêu Vương phải phân tâm hay không.

Ngay chớp mắt tiếp cận đó, một mũi châm nhọn hoắt màu vàng nhạt bắn ra từ giữa mi tâm của La Chỉnh, đâm thật mạnh về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

“Kinh Thần Thứ!”

La Chỉnh không hi vọng Kinh Thần Thứ của hắn có thể làm một Yêu Vương mạnh mẽ như vậy bị thương. Nhưng hắn chỉ cần Kinh Thần Thứ có thể khiến cho Hắc Thiết Yêu Vương bị phân tâm là được.

Kinh Thần Thứ phóng thẳng về phía đầu Hắc Thiết Yêu Vương.

“Đâm trúng rồi!”

Kinh Thần Thứ màu vàng nhạt đã đâm trúng phần đầu của Hắc Thiết Yêu Vương, nhưng Hắc Thiết Yêu Vương dường như không có phản ứng gì!

“Khắc khắc... Thú vị! Không ngờ tên nhóc này còn biết công kích tinh thần. Chẳng qua cường độ linh hồn của người mặc dù mạnh hơn nhiều so với người thường, nhưng so với ta thì vẫn yếu hơn một chút, không thể tạo ra ảnh hưởng gì cho ta được! Nếu linh hồn của người mạnh thêm một chút nữa, e rằng hôm nay ta gặp phiền phức rồi.” Hắc Thiết Yêu Vương nói với giọng rất bình tĩnh: “Hiện giờ, kẻ gặp phiền phức chắc hẳn là người rồi!”

Tiếng nói của Hắc Thiết Yêu Vương vừa dứt, La Chỉnh liền cảm thấy một sức mạnh vô hình cuốn về phía hắn.

Phi đao nát và Thiên Ma Thần Quyền của La Chỉnh lúc trước đều bị sức mạnh vô hình này hóa giải. Hắn không ngờ luồng sức mạnh vô hình này còn có thể dùng để công kích!

Luồng sức mạnh này, mạnh mẽ đến mức nào?

Cả người La Chỉnh đang ở giữa không trung nên không có cách nào tránh được.

“Bộp!”

Cơ thể La Chỉnh và luồng sức mạnh vô hình kia va chạm với nhau, phát ra một tiếng động cực lớn, sau đó La Chỉnh bị luồng sức mạnh đó đập bay ra xa!

“Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!”

Luồng sức mạnh vô hình kia quá to lớn, La Chỉnh bị đập rơi thẳng xuống dưới, nhưng vì lực va chạm quá mạnh nên làm cho hắn sau khi đập

bộp xuống đáy màn sáng thì lại bật lên, đập thẳng lên “trần nhà” bên trên như một trái bóng da.

Cứ đập lên đập xuống như vậy khoảng bốn năm lần, luồng sức mạnh to lớn kia mới hoàn toàn biến mất. La Chỉnh rơi xuống đáy của màn sáng, nằm rạp trên nền, không hề nhúc nhích.

“Chết rồi hả? Haha! Chỉ là một con kiến mà thôi, thật sự nghĩ rằng có thể cắn được ta?” Hắc Thiết Yêu Vương cười một cách âm hiểm.

Ánh mắt Vân Lạc lướt nhẹ qua trên người La Chỉnh, khuôn mặt nàng vẫn là vẻ lạnh nhạt nghiêm túc như trước, nhưng cặp mắt nàng có hơi run rẩy, trong cặp đồng tử trắng bạch kia xuất hiện một tia nguy hiểm.

Các cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng lắc đầu, đặt hi vọng vào La Chỉnh đúng là không thực tế. Xem ra bọn họ đã mong mỏi quá nhiều rồi. Dù gì, kể cả là cường giả Chiếu Thần Cảnh thông thường, khi gặp phải Hắc Thiết Yêu Vương cũng có áp lực tương đối lớn.

Bị một nguồn sức mạnh lớn như vậy đập vào người, e rằng xương cốt toàn thân La Chỉnh đã vỡ vụn, có lẽ không thể bò dậy được nữa rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là, cánh tay của La Chỉnh đột nhiên động đậy, sau đó không ngờ hắn lại ngẩng đầu lên, tiếp tục bò dậy mặc dù trông rất khó khăn!

Sau khi bò dậy trên màn sáng, hắn hoạt động cơ thể một hồi. Cú va chạm vừa rồi, thực sự là sức mạnh quá khủng bố, xém chút nữa làm eo hắn gãy mất.

Có điều may nhờ có sức mạnh khổng lồ này đã khiến cơ thể hắn sản sinh ra một luồng khí nóng, rèn luyện đan điền của hắn, khiến hắn cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Nếu như không phải do tính mạng gặp nguy hiểm, La Chỉnh thật sự cam lòng để bị đánh thêm vài lần, chưa biết chừng còn có thể đột phá lên Tiên Thiên Cảnh.

Hắc Thiết Yêu Vương thấy La Chỉnh còn có thể bò dậy, cặp mắt xấu xí của nó khê chấn động, rõ ràng nó cũng rất kinh ngạc.

Mà trên khuôn mặt luôn không biểu cảm của Vân Lạc, lúc này cũng không biết trùng hợp hay vô ý mà khóe miệng hơi cong lên, nhìn giống như là đang cười!

Phải biết rằng, từng có người khẳng định, bọn họ thà tin rằng mặt trời sẽ không mọc nữa cũng không tin Vân Lạc sẽ mỉm cười. Không biết nếu bọn họ nhìn thấy biểu cảm vừa rồi của Vân Lạc thì sẽ nghĩ như thế nào.

Tất cả mọi người đều không chú ý đến nụ cười của Vân Lạc, tất nhiên La Chỉnh cũng không. Hắn vẫn đang nghiên cứu làm sao để cho Hắc Thiết Yêu Vương một đòn chí mạng.

La Chỉnh đi đi lại lại trên lớp màng sáng, ánh mắt vô tình thoáng nhìn thấy Hứa Hựu ở phía xa, hai mắt hắn nhìn chăm chăm Hứa Hựu, rồi đột ngột sáng lên, sau đó liền vẫy tay với Hứa Hựu.

Nghiêm túc mà nói, Hứa Hựu không phải là một người quá ngu ngốc. Người có thể bước vào Chiêu Thần Cảnh, không ai không là thiên tài, là con cưng của trời.

Sau khi Hứa Hựu cảm nhận được ánh mắt của La Chỉnh, thì trong chớp mắt hắn liền hiểu ra!

Tiếp theo đó La Chỉnh liền vẫy tay với hắn.

Sau khi La Chỉnh vẫy tay, Hứa Hựu giơ tay ra, trong tay hắn xuất hiện một con Ngũ Trảo Kim Long đánh thẳng về phía La Chỉnh!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thoát Chết Trong Gang Tắc

Hai con Yêu Vương kia có thể ngăn được cường giả Chiêu Thần Cảnh, nhưng khó có thể ngăn cản họ phóng chân nguyên về phía đó. Hơn nữa, hai con Yêu Vương cũng không hiểu, rốt cuộc người nọ đánh ra một con Ngũ Trảo Kim Long để làm gì?

Con Ngũ Trảo Kim Long kia uốn lượn ung dung bay tới chỗ La Chính. Khi Ngũ Trảo Kim Long bay tới một khoảng cách nhất định, La Chính nắm chặt hai tay, đánh ngay một quyền về phía đó.

“Ma Động Thiên Hạ!”

Một quyền ánh màu tím đen lao thẳng về phía con Ngũ Trảo Kim Long. Sau một tiếng “ầm” vang dội, quyền ánh đó lập tức chui vào trong cơ thể Ngũ Trảo Kim Long và để lại một chấm đen nhỏ trên người nó. Rồi chấm đen kia nhanh chóng lan ra, biến Ngũ Trảo Kim Long thành một Ngũ Trảo Hắc Long! La Chính điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long bay qua bay lại trên không trung.

Phía đằng xa, Chu Phi Hàng dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt đột nhiên sáng ngời! Sau đó, Chu Phi Hàng vẫy tay một cái, một thanh kiếm bạc xuất hiện trong tay hắn, sau đó lao thẳng về phía La Chính.

Hứa Hưu cũng tiếp tục tung ra thêm một Ngũ Trảo Kim Long bay về phía La Chính.

Dù là Ngũ Trảo Kim Long hay thanh kiếm nhỏ màu bạc kia, La Chính cũng đều tiếp nhận, khống chế Ngũ Trảo Hắc Long cắn nuốt chúng. Lần

này, Ngũ Trảo Hắc Long do La Chỉnh điều khiển lập tức phình to gấp đôi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, đông đảo cường giả Chiêu Thần Cảnh sao có thể không hiểu?

Việc này giống như giải phóng chân nguyên để nuôi dưỡng Ngũ Trảo Hắc Long của La Chỉnh!

Trong số những người đứng đây, ngoài Hình Thiên Tổ là chân nguyên hóa thân nên không thể giải phóng chân nguyên thì tất cả đều lần lượt giải phóng chân nguyên trong cơ thể ra, bắn về phía La Chỉnh.

Ngũ Trảo Hắc Long không ngừng cắn nuốt chân nguyên bắn tới, càng cắn nuốt thì thân hình nó càng phình to, uy thế cũng càng mạnh mẽ. Sau thời gian một nén nhang, một con Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ xuất hiện giữa trời!

Uy thế mà Ngũ Trảo Hắc Long tỏa ra khiến cho Hình Thiên Tổ cũng lấy làm kinh hãi: “Không ngờ chân khí của thiếu niên này lại đáng sợ đến thế. Dựa vào thực lực Nửa Bước Tiên Thiên mà có thể tạo ra thanh thế như vậy, thật sự là thế gian hiếm thấy!”

Hứa Hưu há hốc miệng nhìn Ngũ Trảo Hắc Long. Một đòn uy lực như thế, ở đây ai có thể ngăn cản? Bị Ngũ Trảo Hắc Long đánh trúng, chỉ sợ dù là Hình Thiên Tổ cũng bị đánh cho hồn bay phách tán! Xem ra mình thua dưới tay La Chỉnh cũng không oan uổng.

Nét mặt Chu Phi Hàng tràn đầy ý cười, hắn nói nhỏ: “Khà khà, thăng nhóc mà Thiên Ngưng nhà ta nhìn trúng, tuy thực lực mới chỉ Nửa Bước Tiên Thiên nhưng đúng là không phải kẻ tầm thường!”

Tuy đang tập trung ngăn cản yêu khí của Hắc Thiết Yêu Vương nhưng giây phút liếc mắt nhìn thấy Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ kia, trong đôi mắt màu trắng của Vân Lạc cũng lóe lên sự kinh ngạc. Tuy nói nét kinh

ngạc ấy chỉ vụt thoáng qua, sau đó gương mặt nàng nhanh chóng trở về sự bình tĩnh vốn có. Nhưng biểu cảm đó thật sự rất hiếm có, trừ khi đã xảy ra chuyện gì đó rất khó tin.

Hiển nhiên, chuyện khó tin này chính là chuyện La Chỉnh đang làm.

La Chỉnh lợi dụng đặc tính của chân khí Thiên Ma, cộng thêm chân nguyên của vài vị cường giả Chiêu Thần Cảnh cung cấp đã tạo ra một con Ngũ Trảo Hắc Long cực kỳ khủng bố với uy thế kinh người. Nhưng thật ra, Ngũ Trảo Hắc Long có một khuyết điểm trí mạng!

Nếu trong một cuộc chiến thật sự, cho dù là cường giả Chiêu Thần Cảnh hay Yêu Vương cũng sẽ không quá sợ Ngũ Trảo Hắc Long này.

Nguyên nhân là thực lực La Chỉnh còn quá yếu, vẫn chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên. Tốc độ bay của Ngũ Trảo Hắc Long do hắn điều khiển hoàn toàn không thể đuổi kịp tốc độ của Yêu Vương và cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Không ai ngây ngốc đứng đó để Ngũ Trảo Hắc Long đánh trúng. Chỉ cần trốn thật xa là có thể chờ đến khi Ngũ Trảo Hắc Long tan biến, sau đó liền có thể phản kích đánh chết La Chỉnh.

Nhưng tình huống hôm nay lại thích hợp nhất để Ngũ Trảo Hắc Long phát huy uy lực!

Hắc Thiết Yêu Vương đang so đấu chân nguyên với Vân Lạc. Giờ phút này đừng nói nhúc nhích, ngay cả phân tâm cũng không được.

Sau khi phát hiện ra Ngũ Trảo Hắc Long, sắc mặt Hắc Thiết Yêu Vương trở nên cực kỳ khó coi. Nó thật sự không ngờ thẳng nhóc loài người kia có thể làm được đến mức này! Đồng thời Hắc Thiết Yêu Vương cũng cảm thấy thật hoang mang. Rốt cuộc ngay từ đầu đã là một cái bẫy, hay tất cả đều là trùng hợp?

Nếu là cái bẫy thì không khỏi quá mức mạo hiểm. Dem chiến thắng gửi gắm vào tay một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên? Như vậy thật quá viễn vông! Nhưng nếu là trùng hợp, chẳng lẽ trời muốn diệt ta? Trong lòng Hắc Thiết Yêu Vương tràn ngập không cam lòng! Rõ ràng đám người Chiêu Thần Cảnh đều không chịu nổi một đòn của nó, vậy mà cuối cùng lại xuất hiện tình huống này!

Không chỉ Thiên Yêu Thánh Hỏa bị thằng nhóc đó cắn nuốt mất, cuối cùng hẳn còn tung ra một con Ngũ Trảo Hắc Long lớn như thế để lấy mạng mình.

“Ta không cam lòng!”

Trong lúc Hắc Thiết Yêu Vương âm thầm gào thét, La Chỉnh đã điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long xuyên qua màn sáng, lao thẳng về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

Vân Lạc thấy thế liền lập tức giải phóng gần như toàn bộ chân nguyên trong người, muốn dùng một chiêu giết chết Hắc Thiết Yêu Vương.

“Gào!”

Ngũ Trảo Hắc Long vừa nhào tới chỗ Hắc Thiết Yêu Vương vừa ngửa đầu phát ra một tiếng ngâm mang theo khí thế vô tận. Nó há miệng đón về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

Giờ phút này, Hắc Thiết Yêu Vương rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Né tránh? Vân Lạc bên kia tuyệt đối sẽ không tha cho nó. Nó chắc chắn sẽ bị con nhóc loài người này phản kích dữ dội. Nhưng gắng gượng chống đỡ một đòn của Ngũ Trảo Hắc Long?

Làm sao có thể?

Ngay cả Hắc Thiết Yêu Vương cũng không dám chắc.

Huống chi, cứ cho là nó thật sự chống đỡ được đòn tấn công của Ngũ Trảo Hắc Long, may mắn sống sót thì con nhóc loài người kia cũng sẽ không bỏ qua!

“Khà khà! Thằng nhóc loài người, ta muốn người trả giá bằng tính mạng của mình!”

Trong cơn tuyệt vọng, Hắc Thiết Yêu Vương rốt cuộc cũng hiểu rõ, trước mắt nó chỉ có một con đường, đó chính là liều mạng!

Hắc Thiết Yêu Vương nhanh chóng thu yêu khí về. Trong cuộc so đấu chân nguyên, thu chân nguyên về chính là hành vi tự sát. Nhưng Hắc Thiết Yêu Vương không còn lựa chọn nào khác.

Ngay trong khoảnh khắc Hắc Thiết Yêu Vương thu hồi yêu khí, chân nguyên của Vân Lạc cũng cuộn cuộn ập xuống người nó.

“Phụt!”

Hắc Thiết Yêu Vương nhổ ra một ngụm máu. Yêu khí trong thân thể nó suy yếu rất nhiều, hiển nhiên đã bị thương nặng. Đây cũng là do lúc so đấu chân nguyên với Hắc Thiết Yêu Vương, chân nguyên của Vân Lạc đã cạn kiệt khá nhiều, nếu không, chiêu vừa rồi của Vân Lạc có thể khiến Hắc Thiết Yêu Vương nổ tan xác!

Hắc Thiết Yêu Vương đập mạnh đôi cánh của nó, chỉ nháy mắt đã biến mất khỏi chỗ, tránh được đòn tấn công của Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ. Đồng thời nó tiếp tục giương cánh lao thẳng về phía La Chỉnh. Hiển nhiên, Hắc Thiết Yêu Vương hận La Chỉnh thấu xương, thề phải giết hãn bằng được!

Đối mặt với thế tấn công của Hắc Thiết Yêu Vương, vẻ mặt La Chỉnh lập tức thay đổi. Hãn chạy trốn một cách điên cuồng ngay trên lớp màng sáng.

Đuổi giết hắn là một con Yêu Vương, không phải yêu tướng!

Gặp phải yêu tướng, La Chỉnh còn có thể đấu một trận, nhưng đối mặt với Yêu Vương, hắn chỉ có thể liều mạng mà chạy trốn. Nhìn tình hình lúc này, dù hắn muốn chạy trốn, chỉ sợ cũng trốn không thoát!

“Thật là xui xẻo!”

La Chỉnh vừa chạy vừa buồn bực nghĩ, vì sao mấy chuyện xui xẻo này lúc nào cũng đổ lên đầu hắn?

Đúng lúc này, bên tai La Chỉnh truyền đến tiếng gió vù vù. Không cần phải nghĩ, gần như là dựa vào phản xạ có điều kiện, hắn lăn một vòng ngay tại chỗ, một cái xương nhọn xanh xám xẹt qua tai hắn.

Xương nhọn của Yêu Vương, cho dù là uy lực hay tốc độ cũng đều vượt xa yêu tướng không chỉ mười lần. Tuy không đâm trúng La Chỉnh, nhưng luồng gió lốc nó tạo ra xẹt qua cũng khiến gò má hắn đau rát.

La Chỉnh lăn một vòng, sau đó lập tức đứng lên, không cần nhìn đã ném ngay phi đao nát ra.

Tốc độ của hắn chậm hơn Hắc Thiết Yêu Vương rất nhiều. Giờ phút này, hắn không thể chiến đấu bằng thị giác mà hoàn toàn dựa vào bản năng và cảm giác. Không thể không nói, bản năng chiến đấu của La Chỉnh được tôi luyện rất nhiều trong từng trận chiến. Hắn lập tức ném thẳng phi đao về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

Nếu là yêu tướng thông thường, chắc chắn đã bị phi đao nát đâm thủng. Nhưng đối phương là Hắc Thiết Yêu Vương, dù đã bị thương nặng, thực lực chỉ còn một phần mười, nhưng đối với La Chỉnh thì nó vẫn là một sự tồn tại khó mà vượt qua.

“Bộp!”

Hắc Thiết Yêu Vương duỗi tay đập cho phi đao nát của La Chỉnh bay sang một bên. Thanh phi đao hoàn toàn không tạo ra chút thương tổn nào cho nó.

Tuy không thành công nhưng thanh phi đao cũng đã giúp La Chỉnh tranh thủ chút thời gian để chạy thoát, ít nhất là giúp cho hắn kéo dài khoảng cách với Hắc Thiết Yêu Vương ra một trượng.

Chỉ đáng tiếc, tốc độ của Hắc Thiết Yêu Vương vượt xa sự tưởng tượng của La Chỉnh. Đôi cánh sau lưng nó đập mạnh một cái, thân thể khổng lồ của nó đã xuyên qua không gian, bổ nhào tới chỗ La Chỉnh.

“Tên nhóc loài người, chết cho ta! Ta muốn hút sạch máu thịt của ngươi!” Bốn cái xương nhọn nhô ra từ thân thể Hắc Thiết Yêu Vương, đâm thẳng về phía La Chỉnh từ các hướng.

Nếu La Chỉnh bị một cái xương nhọn trong đó đâm trúng, thân thể hắn sẽ bị Yêu vương hút thành xác khô!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cố Chấp

Vào giờ phút này, La Chỉnh cảm nhận được nguy hiểm sau lưng.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện không thể tránh được như vậy. Biết rõ nguy hiểm đã đến gần nhưng La Chỉnh trốn không thoát, cũng bỏ không được!

Nếu không bỏ được, vậy thì liều mạng!

La Chỉnh nhảy dựng lên, xoay người trên không trung, nhìn chăm chăm Hắc Thiết Yêu Vương đang bám sát phía sau, chỉ cách trong gang tấc. Mà mấy cái xương nhọn trên người nó cách hẵn lại càng gần hơn, trong đó cái xương nhọn gần nhất chỉ cách chóp mũi hẵn vài thước.

“Nổ cho ta!”

“Gào!”

Con Ngũ Trảo Hắc Long trên đỉnh đầu La Chỉnh vừa gầm lên một tiếng vang dội vừa lao thẳng xuống.

Hắc Thiết Yêu vương tránh được đòn tấn công trước đó của Ngũ Trảo Hắc Long, nhưng nó vẫn chưa tan biến, La Chỉnh luôn điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long bay song song với hẵn.

Lúc này, tất cả đòn sát thủ trên người La Chỉnh đều không còn tác dụng. Thời điểm mấu chốt hẵn chỉ có thể điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ ra ngăn địch mà thôi!

Nếu Hắc Thiết Yêu Vương thật sự muốn bắt chấp tất cả để giết chết hắc thì nó sẽ phải chịu đòn tấn công của Ngũ Trảo Hắc Long, nhưng như vậy vẫn có thể lấy mạng hắc!

Nếu Hắc Thiết Yêu Vương không dám liều chết với hắc thì hắc vẫn còn cơ hội sống sót.

Hắc Thiết Yêu Vương cực kỳ không cam lòng. Tên nhóc loài người kia đã gần ngay trước mắt, nó lập tức có thể đánh chết hắc, nhưng con Ngũ Trảo Hắc Long chết tiệt trên trời kia lại đang lao thẳng xuống.

“Khà khà, thằng nhóc loài người tinh ranh kia, người nghĩ người có thể trốn thoát?” Hắc Thiết Yêu Vương đập cánh bay vụt qua bên cạnh một cách quỷ dị. Xem ra nó định chờ Ngũ Trảo Hắc Long bay qua liền tấn công La Chỉnh lần nữa.

Đáng tiếc, mưu tính của Hắc Thiết Yêu Vương đều hỏng bét.

La Chỉnh vừa mỉm cười với Hắc Thiết Yêu vương vừa nhẹ nhàng lắc lắc ngón tay. Ngũ Trảo Hắc Long đột ngột đổi hướng nuốt chửng La Chỉnh!

Con Ngũ Trảo Hắc Long khổng lồ này vốn biến ra từ chân khí Thiên Ma, mà chân khí Thiên Ma thuộc về La Chỉnh, vậy nên La Chỉnh chui vào trong thân thể Ngũ Trảo Hắc Long không chỉ không chịu tổn thương mà ngược lại có thể điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long vây kín hắc.

Hắc Thiết Yêu Vương hiển nhiên không đoán được La Chỉnh sẽ dùng chiêu này. Nó vốn có thể dễ dàng lấy mạng La Chỉnh, nhưng bây giờ hắc trốn kỹ trong cơ thể Ngũ Trảo Hắc Long khiến nó không thể ra tay được!

“Gừ gừ gừ...” Hắc Thiết Yêu Vương bắt đầu gào thét. Đột nhiên có mấy chục cái xương nhọn xanh xám bắn ra từ trong cơ thể nó. Những xương nhọn này đâm hết vào thân thể Ngũ Trảo Hắc Long rồi lại xuyên qua

từ bên kia. Nhưng Hắc Thiết Yêu Vương không tìm thấy La Chỉnh trốn ở đâu nên chỉ có thể đâm chọc lung tung.

La Chỉnh lẳng lẳng nằm bất động dưới đáy Ngũ Trảo Hắc Long. Từng cái xương nhọn vọt qua đỉnh đầu khiến hắn cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng. Lúc này tất cả đều phải dựa vào may rủi.

Cuối cùng, vận may của La Chỉnh cũng khá tốt. Nhiều xương nhọn như vậy nhưng không cái nào đâm trúng hắn. Hắc Thiết Yêu Vương không còn cách nào, cái miệng đầy răng nhọn lập tức gào thét một hồi. Sau đó, nó vùng cánh dự định bay khỏi đây bởi nó đã bị thương nặng, nếu gắng gượng sẽ thật sự bỏ mạng ở nơi này.

Ngay lúc Hắc Thiết Yêu Vương chuẩn bị chạy trốn, một kết giới màu máu đột ngột xuất hiện phía sau Hắc Thiết Yêu Vương.

“Kết giới Huyết Ngục!”

“Kết giới Phá Mệnh!”

“Kết giới Cửu Nhận!”

Trong giây phút quyết định, Vân Lạc rốt cuộc cũng tung ra đòn sát thủ!

Thật ra Vân Lạc đã chuẩn bị từ lâu, bởi dù là cái nào trong ba kết giới này cũng đều mất rất nhiều thời gian chuẩn bị.

Nếu ngay lúc này Hắc Thiết Yêu Vương quyết định chạy trốn luôn thì Vân Lạc không chắc có thể ngăn được nó. Dù sao nếu bàn về thực lực chân chính, Hắc Thiết Yêu Vương mạnh hơn Vân Lạc rất nhiều, dù bị thương nặng thì nó vẫn có đủ khả năng để trốn thoát.

Nhưng bởi vì La Chỉnh chọc giận Hắc Thiết Yêu Vương dẫn tới việc bị nó đuổi giết nên Vân Lạc mới có thể thi triển bí thuật nhằm phục hồi một phần chân nguyên của mình, đồng thời tung ra ba kết giới cực mạnh.

Những kết giới này đều cực kỳ mạnh mẽ.

Hắc Thiết Yêu Vương thấy thế, đột nhiên đâm về phía mép của kết giới Huyết Ngục, chỉ một cú đâm đã làm cho kết giới Huyết Ngục vỡ tan. Nhưng tầng kết giới thứ hai, kết giới Phá Mệnh, đã chặn Hắc Thiết Yêu Vương lại. Cùng lúc đó, kết giới Huyết Ngục nháy mắt đã được tái tạo lại, trói chặt Hắc Thiết Yêu Vương một lần nữa.

Nếu như Hắc Thiết Yêu Vương còn đang trong trạng thái sung mãn thì ba kết giới này hoàn toàn không thể trói buộc được nó, nhưng lúc này nó đã bị thương nặng nên hoàn toàn không thể phá được ba tầng kết giới của Vân Lạc.

“La Chỉnh, điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long bay vào trong kết giới!” Vân Lạc bay lơ lửng cách đó không xa nói khẽ với La Chỉnh.

La Chỉnh thật sự không muốn nghe lời Vân Lạc, hẳn không có gì lý do để nghe lời của nàng cả. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vất vả lắm mới có cơ hội giết chết Yêu Vương, hẳn là một thành viên của Nhân tộc, hoàn toàn không có lý do gì để bỏ qua. Vì thế ngón tay La Chỉnh vẫy nhẹ một cái, Ngũ Trảo Hắc Long lập tức bay về phía Hắc Thiết Yêu Vương.

Đúng vào khoảnh khắc Ngũ Trảo Hắc Long lao tới, Vân Lạc điều khiển ba tầng kết giới mở ra khoảng trống phía trên. Ngũ Trảo Hắc Long lần lượt chui vào qua từng tầng, từng tầng.

Hắc Thiết Yêu Vương giống như con thú bị nhốt trong lồng, quẫy đạp điên cuồng trong kết giới nhỏ hẹp mà không thể thoát ra. Nó trừng mắt nhìn La Chỉnh điều khiển Ngũ Trảo Hắc Long lao về phía mình!

Nhận ra bản thân không thoát khỏi con đường chết, Hắc Thiết Yêu Vương không cam lòng gầm lên giận dữ: “Con người, các người sớm muộn sẽ phải trả giá. A...”

“Ầm ầm!”

Trước khi Ngũ Trảo Hắc Long đâm trúng Hắc Thiết Yêu Vương, con Yêu Vương này đã chọn cách tự phát nổ yêu đan!

Uy lực khi Yêu Vương tự phát nổ yêu đan dữ dội thế nào?

Nguồn năng lượng đen đặc lập tức bùng lên một cách điên cuồng, lan tràn ra xung quanh. Ba tầng kết giới của Vân Lạc chỉ trôi buộc luồng năng lượng này được trong nháy mắt rồi sau đó vỡ tan, tạo ra tiếng động và sóng xung kích cực kỳ dữ dội.

Sau khi Hắc Thiết Yêu Vương tự phát nổ, màn sáng dưới chân La Chỉnh cũng đột nhiên biến mất. La Chỉnh không thể bay lượn, lại bị làn sóng xung kích hất văng ra nên cả người liền rơi thẳng xuống.

Vân Lạc bị sóng xung kích đẩy lùi một khoảng cách khá xa. Khuôn mặt vô cảm của nàng nhìn thoáng qua La Chỉnh đang rơi xuống nhanh chóng, sau đó bóng người màu trắng đột nhiên vọt tới cạnh hắc. Tiếp đó, bàn tay nhỏ bé của nàng vung nhẹ một cái, sáu mảnh kết giới trong suốt hợp lại thành một kết giới hình khối vuông, bao trùm La Chỉnh một cách kín kẽ ở bên trong.

La Chỉnh dở khóc dở cười nhìn kết giới trong suốt xung quanh.

Lúc trước hắc bị giam giữ thế nào thì bây giờ cũng bị giam giữ như thế. Có điều đãi ngộ tốt hơn chút, không đến mức khiến hắc phải ngồi xổm một cách cực kỳ ghen uất...

Vân Lạc điều khiển kết giới để hai người vừng vàng rơi xuống đất.

Trên không trung chỉ còn một con Yêu Vương thông thường và Thiên Uy Yêu Vương. Thấy Hắc Thiết Yêu Vương tự phát nổ, biết rõ lần công thành này đã hết hy vọng, hai con Yêu Vương vung cánh hóa thành một vết đen nhanh chóng chạy trốn.

Hình Thiên Tổ và các cường giả Chiếu Thần Cảnh khác thấy Yêu Vương chạy trốn, biết con người đã chiến thắng trận này liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó lần lượt bay về thành Bạch Đế.

Cuộc chiến trong thành Bạch Đế gần như đã dừng lại ngay giây phút đó. Đám yêu binh, yêu tướng tấn công thành Bạch Đế đều cuống quýt rút lui. Đế Quân lập tức tiến hành truy bắt một cách có tổ chức.

“Này, bao giờ thì thả ta ra ngoài?” La Chỉnh gõ lên kết giới trong suốt.

Vân Lạc chớp tay sau lưng, nhìn La Chỉnh thản nhiên nói: “Vì sao phải thả người ra ngoài?”

“Ta... Tốt xấu gì ta cũng cứu người một mạng!” La Chỉnh cá giận nói.

Vân Lạc chớp mắt: “Nếu người không cứu ta thì chính người cũng chết. Cái gọi là cứu mạng của ta phải là cứu mạng của chính người mới đúng.”

“...” La Chỉnh bị lời của Vân Lạc làm cho nghẹn họng. Hắn dăm chiêu một hồi rồi nói: “Cho dù là vậy, người cũng không thể giam giữ ta suốt như thế!”

“Giao cho phủ Quân Luật rồi ta sẽ thả người ra.” Vân Lạc nói thêm.

Nghe vậy, La Chỉnh lập tức thở phào nhẹ nhõm. Theo tình huống này, phủ Quân Luật của Đế Quân chắc sẽ không gây khó dễ cho hắn. Hắn chỉ giải quyết một tên mưu sĩ Đế Quân của Gia Cát gia mà thôi, hiện tại còn

giúp đội Đế Quân giết chết một con Yêu Vương. La Chỉnh tin rằng ngay cả Hứa Hựu cũng sẽ không gây chuyện với hắn nữa.

Chỉ chốc lát sau, nhóm cường giả Chiếu Thần Cảnh nhảy xuống ào ào. Đám người Chu Phi Hàng, Hình Thiên Tổ sau khi đáp xuống liền đi tới chỗ Vân Lạc.

Hình Thiên Tổ nhìn La Chỉnh chăm chăm, đôi mắt to tròn tròng tròng như mắt trâu.

“Vân Lạc, mau thả La Chỉnh ra. Sao vẫn còn nhốt hắn?”

Vân Lạc lắc đầu: “Giao cho phủ Quân Luật rồi ta sẽ thả hắn ra!”

Đám người Chu Phi Hàng, Hứa Hựu nghe vậy liền cảm thấy đau đầu dữ dội. Tính cách cô nhóc này cố chấp cực kỳ! Trong tình huống này còn muốn dẫn La Chỉnh đến phủ Quân Luật sao?

“Vân Lạc, người này không thể đưa đến phủ Quân Luật!” Chu Phi Hàng lên tiếng.

“Vì sao?” Vân Lạc hỏi ngược lại.

“Bởi vì hắn vừa lập công lớn, là đại anh hùng đã cứu thành Bạch Đế chúng ta!” Nếu là ngày thường, Chu Phi Hàng, Hình Thiên Tổ hay bất kỳ cường giả Chiếu Thần Cảnh nào khác cũng sẽ không tranh chấp với Vân Lạc. Sống ở thành Bạch Đế đã lâu, bọn họ biết rõ cá tính của Vân Lạc. Nhưng hôm nay, Chu Phi Hàng tự nói với mình, hắn tuyệt đối không thể nhượng bộ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ban Thường

Tuy đưa La Chỉnh đến phủ Quân Luật không phải việc gì to tát, phủ Quân Luật cũng không dám định tội La Chỉnh, nhưng hôm nay hẳn không cho phép Vân Lạc làm bậy với La Chỉnh.

“Cho dù là đại anh hùng nhưng trước đây hẳn xúc phạm Hứa Hưu, còn giết một vị mưu sĩ, mấy tội danh này khó có thể đặc xá.” Vân Lạc cố chấp nói.

“Vân Lạc, chuyện này người đừng nói thêm nữa.” Hình Thiên Tổ cũng đứng về phía Chu Phi Hàng. “Chỉ là một vị mưu sĩ mà thôi. Ta đã điều tra rồi, là mưu sĩ của Gia Cát gia gây gổ với La Chỉnh trước, muốn giết La Chỉnh, nên mới rước họa sát thân. Huống hồ chỉ là một vị mưu sĩ mà thôi, chết cũng chết rồi. La Chỉnh may mắn giết được Hắc Thiết Yêu Vương, đừng nói là một mưu sĩ, cho dù giết chết một tướng lĩnh ta cũng có thể tha tội cho hẳn!”

Mấy lời của Hình Thiên Tổ vô cùng cứng rắn, ý tứ rất đơn giản, ta là Thống soái cao nhất của Đế Quân, việc miễn tội cho La Chỉnh chẳng qua chỉ cần nói một câu, ta xem Vân Lạc người còn nói được gì?

“Đúng rồi, chuyện này ta cũng không truy cứu nữa. Lúc ấy ta chưa hỏi rõ ngọn ngành đã ra tay với La Chỉnh. Nếu nói sai thì cũng là ta sai trước.” Lúc này Hứa Hưu đột nhiên bước tới nói với Vân Lạc.

Vân Lạc trầm mặc một lát rồi gật đầu.

“Vậy được rồi, ta không truy cứu chuyện này nữa!”

Nghe Vân Lạc nói vậy, mấy người Hình Thiên Tổ, Chu Phi Hàng và Hứa Hưu đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy bọn họ bằng bất cứ giá nào cũng phải đối kháng với Vân Lạc, nhưng họ hiểu rõ tính cách của Vân Lạc. Danh hiệu Sát Lục Thiếu Nữ cũng không phải nói xuông. Nếu nàng thật sự điên lên, trong thành Bạch Đế thật sự không ai có thể trị được nàng!

Sau đó Vân Lạc duỗi tay, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, những kết giới xung quanh La Chỉnh chậm rãi hóa thành chân nguyên trong suốt rồi tan biến trong không trung.

“Nhóc con, lập công rồi! Đây chính là một chiến công rất hiển hách đấy!” Chu Phi Hàng vỗ vai La Chỉnh. Chu Phi Hàng càng nhìn La Chỉnh càng vừa lòng. Thằng nhóc này và con bé Chu Thiên Ngưng thật là một đôi trời sinh!

Lời khen ngợi này khiến La Chỉnh thấy rất ngại ngùng, hắc cùi nói: “Chỉ là may mắn mà thôi. Nếu không có Vân Lạc, ta cũng không thể đánh bại đánh bại mà giết được Hắc Thiết Yêu Vương.”

Thật ra trong lòng mọi người đều có chút nghi ngờ, bởi vì trên người La Chỉnh xảy ra hai chuyện khó có thể tin nổi. Đầu tiên là vì sao La Chỉnh có thể hấp thu Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Theo hiểu biết của bọn họ, Thiên Yêu Thánh Hỏa chính là thuốc tiên đối với Yêu tộc, nhưng chỉ có thể gặp chứ khó mà cầu được. Thường những thứ như vậy, đối với bên này là mật ngọt, còn với bên kia lại là thạch tín. Thiên Yêu Thánh Hỏa là thuốc tiên của Yêu tộc nhưng cũng là độc dược lấy mạng với con người.

Nếu người bình thường rơi vào trong Thiên Yêu Thánh Hỏa thì không cần đến một nén nhang đã bị nó ăn mòn sạch sẽ. Chỉ có cường giả Chiếu Thần Cảnh như Vân Lạc mới có thể bình yên vô sự trong Thiên Yêu Thánh

Hỏa. Dầu vậy, tinh thần và tầm nhìn của nàng cũng vẫn gặp trở ngại cực lớn.

Nhưng La Chỉnh không giống thế. Thực lực của hắn mới ở Nửa Bước Tiên Thiên, trong mắt nhóm cường giả Chiếu Thần Cảnh nơi đây thì hắn không khác gì một người bình thường. Nhưng La Chỉnh không chỉ bình an vô sự mà cuối cùng còn hấp thu toàn bộ Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Đây là chuyện quý quái gì?

Nói ngay như Hình Thiên Tổ, nếu hắn hấp thu một chút Thiên Yêu Thánh Hỏa, chỉ sợ sẽ bị thương không nhẹ. La Chỉnh hấp thu một lượng lớn Thiên Yêu Thánh Hỏa như vậy, không chỉ không chết, ngược lại còn không có việc gì. Chỉ riêng điều này đã khiến bọn họ không tìm được lời giải thích hợp lý.

Thứ hai là vấn đề chân khí của La Chỉnh. Mọi người đã biết đến sự đặc biệt của hắn lúc ở trong phủ Tổng Đốc, nhưng vì lúc đó quá khẩn cấp nên không ai tìm hiểu kỹ càng.

Hiện tại cần thận ngẫm lại, chân khí bản mạng của La Chỉnh cũng quá khủng bố rồi, không ngờ lại có thể cắn nuốt chân nguyên người khác để sử dụng! Các vị cường giả Chiếu Thần Cảnh đều có ấn tượng sâu sắc với Ngũ Trảo Hắc Long mà La Chỉnh gọi ra lúc sau cùng.

Tuy rằng La Chỉnh muốn gọi ra được một con Ngũ Trảo Hắc Long với sức mạnh khủng bố như vậy thì cần phải đáp ứng điều kiện vô cùng khó khăn. Đầu tiên là có chân nguyên hóa hình tương tự như của Hứa Hưu để La Chỉnh cắn nuốt. Nếu giống thanh kiếm bạc của Chu Phi Hàng với tốc độ cực nhanh, mũi kiếm cực nhỏ thì La Chỉnh muốn cắn nuốt rồi chuyển hóa sẽ khá khó khăn. Hơn nữa phải có người khác tình nguyện cung cấp chân nguyên cho La Chỉnh cắn nuốt thì mới có thể tạo ra một con Ngũ Trảo Hắc Long không lồ như vậy.

Quan trọng nhất là trạng thái lúc ấy của Hắc Thiết Yêu Vương, nó đang so đấu chân nguyên cùng Vân Lạc nên không thể di chuyển. Lúc đó, La Chỉnh mới có thể tấn công nó không chút kiêng dè. Nếu trong hoàn cảnh khác, con Ngũ Trảo Hắc Long chậm chạp của La Chỉnh chẳng thể bắt được dù chỉ là cái bóng của Yêu Vương.

Bất kể như thế nào, những trùng hợp liên tiếp đã tạo nên một kết cục thần kỳ như vậy. Có lẽ cũng là ý trời!

Mọi người đều muốn vạch trần bí mật này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tuy thằng nhóc kia chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng làm gì có ai dễ dàng nói bí mật này cho người khác?

Thằng nhóc này mới ở cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà đã đạt được thành tựu như thế, chỉ cần không phải người ngu dốt thì đều có thể tưởng tượng được tiền đồ xán lạn của hắn trong tương lai.

Cho nên mọi người mới kiềm chế được sự tò mò của mình. Cuối cùng Chu Phi Hàng ôm vai La Chỉnh nói: “Đi, chúng ta tới phủ Tổng Đốc trước rồi nói!”

Lần Yêu tộc công thành này khiến thành Bạch Đế chịu sự đả kích khá lớn. Đế Quân bị tổn thất không ít, cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng có mấy người ngã xuống, nhưng nhìn chung vẫn có thể gọi là thắng lợi!

Dù sao một lần đã giết được hai con Yêu Vương! Trong đó còn có Hắc Thiết Yêu Vương nổi tiếng khó chơi.

Sau khi đánh tan yêu binh và yêu tướng, Đế Quân của thành Bạch Đế bắt đầu thu dọn chiến trường.

“Phi Hàng thúc, mấy người Chu Thiên Ngưng đâu?” Trong thủ Tổng Đốc, La Chỉnh hỏi.

Chu Phi Hàng cười khẽ, trong bụng cũng mừng thầm. Thằng nhóc này rốt cục cũng khá là quan tâm đến Chu Thiên Ngưng! Thật ra Chu Phi Hàng đã hiểu lầm rồi, thực ra La Chỉnh quan tâm đến cả đám đệ tử Thanh Vân Tông.

“Trước khi khai chiến, bọn họ đã được người phụ trách hộ tống về rồi.” Chu Phi Hàng đáp.

Nghe vậy, La Chỉnh mới cảm thấy yên tâm. Lần này Đế Quân giao chiến với Yêu tộc, toàn bộ thành Bạch Đế đều rơi vào cảnh hỗn chiến. Nếu đệ tử Thanh Vân Tông còn ở trong thành Bạch Đế mà gặp phải đám yêu binh, yêu tướng thì chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Hôm nay, đông đảo tướng lĩnh tập trung trong phủ Tổng Đốc, lần lượt báo cáo số lượng tổn thất trong đội ngũ.

Từng cái tên, từng con số được báo cáo lên, những con người lúc trước còn sống sờ sờ giờ đã trở thành từng số liệu đơn giản. Vì trấn thủ phương Bắc, ngăn cản bước chân của Yêu tộc, để dân chúng phương Nam có một cuộc sống bình yên no ấm, Đế Quân đã phải trả giá bằng vô số sinh mạng...

Sau khi thống kê hết nhân số thương vong và tổn thất của thành Bạch Đế thì bắt đầu tiến hành đại hội khen thưởng.

“Trong chiến dịch này, người có cống hiến lớn nhất không phải người trong Đế Quân chúng ta mà là đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong của Thanh Vân Tông - La Chỉnh!” Hình Thiên Tổ đứng trong đại sảnh phủ Tổng Đốc lớn tiếng nói: “Nếu không có La Chỉnh, số lượng thương vong của Đế Quân chúng ta tuyệt đối không chỉ như vậy, chỉ sợ toàn bộ thành Bạch Đế cũng bị Yêu tộc đánh chiếm. Ta thay mặt toàn bộ Đế Quân cảm ơn người!”

Hình Thiên Tổ nói xong, lập tức cúi gập người thật thấp về phía La Chỉnh.

Thống soái Đế Quân cho hăn lễ lớn như thế, La Chỉnh lập tức như con thỏ sợ hãi nhảy phắt sang bên.

“Hình... Hình Tổng đốc, La Chỉnh ta có tài đức gì mà nhận đại lễ của ngài!”

“Xưa có Yên Liên Quân vì một mạng người mà đập đầu xuống đất. Người giúp Đế Quân chúng ta giành được thắng lợi, gián tiếp cứu vớt tính mạng của ngàn vạn người, đáng để nhận cái lễ này!” Hình Thiên Tổ nói rất nghiêm túc.

Yên Liên Quân chính là một vị quân tử đức cao vọng trọng thời cổ đại. Nghe nói năm đó, khi hăn còn nghèo túng, lúc đi tới một bờ sông thì thấy một người ăn mày cứu một người từ dưới sông lên. Lúc ấy Yên Liên Quân không có gì để cho người ăn mày, vì thế liền đập đầu quỳ lạy!

Hình Thiên Tổ đã nói đến sự tích này, La Chỉnh liền khó có thể từ chối.

“La Chỉnh, người không phải binh lính của ta, không thể khen thưởng bằng quân công, cho nên ta thay mặt Đế Quân thưởng cho người ba món bảo vật. Người có thể vào bảo khố của Đế Quân chúng ta tùy ý lựa chọn ba món bảo vật bất kỳ!” Hình Thiên Tổ tuyên bố.

“Ba món bảo vật!”

“Tùy ý lựa chọn!”

Một đám cường giả Chiêu Thần Cảnh lập tức đều xông cả lên.

Thành Bạch Đế trấn thủ nơi đây từng ấy năm, đã tích góp không ít bảo vật. Đã là bảo bối cấp cao thì đều được đặt trong bảo khố của Đế Quân ở thành Bạch Đế. Bảo vật trong đó vốn dùng để thưởng cho những người có quân công, điều kiện để được thưởng bảo vật trong đó cực kỳ hà khắc, bình

thường còn không cho phép tự do chọn lựa! Bây giờ La Chỉnh lại có thể thoải mái đi vào để chọn lựa bảo vật, nghĩ đến những thiên tài địa bảo tích lũy nhiều năm trong bảo khố của Đế Quân thì một đám cường giả Chiêu Thần Cảnh đều hăm mộ không ngừng.

Sau khi kết thúc hội nghị trong phủ Tổng Đốc, Hình Thiên Tổ dẫn La Chỉnh tới bảo khố của Đế Quân.

Bảo khố của Đế Quân nằm sâu trong lòng đất. La Chỉnh đi sau Hình Thiên Tổ bước vào đường hầm sâu hun hút. Sau khi mở một cánh cửa đá ra, Hình Thiên Tổ vươn tay châm một ngọn nến chiếu sáng toàn bộ bảo khố.

Dưới ánh nến chiếu rọi, toàn bộ bảo khố tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tinh Thạch Phượng Tường Và Tinh Thạch Huyết Phi

Tích lũy suốt bao nhiêu năm của thành Bạch Đế, tuy kém Thanh Vân Tông và Phần Thiên Cung, nhưng so với bảy đại sĩ tộc thì vẫn nhiều hơn không ít.

Các loại bảo vật linh khí được đặt tùy tiện trên giá gỗ nơi vách tường, tựa như mấy thứ này cũng không phải thứ quý hiếm gì.

Nếu có thể thoải mái chọn lựa ba món bảo vật, La Chỉnh sẽ không khách sáo.

Hiện tại, hắn không hứng thú lắm với linh khí. Trong tay hắn còn có không ít Thiên Diễn Tinh Hoa, chỉ cần bán ra rồi đổi lấy một món linh khí là được, rất đơn giản.

Vì vậy, khi quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt La Chỉnh không dừng lại trên mấy món linh khí.

Hình Thiên Tổ thực sự kinh ngạc. Tuy trong mắt cường giả Chiêu Thần Cảnh thì linh khí cũng chẳng là gì, nhưng với địa vị của La Chỉnh mà nói thì phải có hứng thú lớn với linh khí mới đúng. Nhìn bộ dạng bình tĩnh kia của La Chỉnh, Hình Thiên Tổ cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Vì thế Hình Thiên Tổ chỉ vào hai thanh bảo kiếm cạnh đó, nói: “Đôi bảo kiếm này tên là Đoạt Mệnh Song Hoàn Kiếm, là hai thanh linh khí thượng phẩm đi thành một đôi, uy lực phi phàm. Nếu người chọn nó thì chỉ tính là một món bảo bối, tuyệt đối là đáng giá!”

La Ching gật đầu, nhưng không nói gì. Hắn còn muốn xem những thứ khác một lát.

Hình Thiên Tố thấy La Ching quả thật không có hứng thú quá lớn với linh khí liền dẫn hắn tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một đoạn, bước chân La Ching đột nhiên khựng lại, ánh mắt dừng trên vách tường cách đó không xa.

Trên đó treo ba món bảo vật. Tuy ba món bảo vật này tỏa ra hơi thở không tầm thường, nhưng chúng đều không trọn vẹn.

Món thứ nhất là đao. Đó là một thanh đao xanh biếc như được khắc từ ngọc bích, chỉ tiếc mũi đao và chuôi đao đều đã không còn, chỉ còn phần thân đao.

Thứ hấp dẫn La Ching không phải đoạn thân đao còn lại kia mà là một viên tinh thạch màu tím được khảm trên đó. Xung quanh khối tinh thạch này có một vòng ký hiệu dày đặc.

Những ký hiệu này, La Ching vừa mới thấy hôm nay. Sau khi dòng linh văn thứ hai xuất hiện thì thân thể hắn đã tương đương với linh khí trung phẩm. Cũng vào lúc xuất hiện linh văn, trên hai cánh tay của hắn xuất hiện hai vòng ký hiệu cực kỳ giống ký hiệu trên thanh đao này!

La Ching cau mày nhìn ba món vũ khí sút mẻ này, lẳng lặng suy tư.

Hắn nghĩ ký hiệu trên tay hắn là ký hiệu dùng để khảm nạm!

La Ching vốn đã cảm thấy ký hiệu trên cánh tay hắn vô cùng quen mắt, nhưng hắn không nhớ được từng thấy ở đâu.

Trên thực tế, dù là bí tịch luyện khí của Tà Lang hay trong Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử đều nhắc tới loại ký hiệu này. Nó là ký hiệu để

khảm tinh thạch.

Bởi vì nó chưa từng xuất hiện trên thân thể con người nên nhất thời La Chỉnh không thể nghĩ ra. Nhưng lúc này, La Chỉnh đột nhiên phát hiện những ký hiệu này trên ba món vũ khí sắt mẻ thì nháy mắt đã hiểu.

Nói cách khác, thân thể La Chỉnh giống như những linh khí đó, có thể khảm tinh thạch lên!

“Sao vậy? Chẳng lẽ người coi trọng mấy cái này?” Hình Thiên Tổ cười nói: “Mấy món vũ khí sắt mẻ này từng là vũ khí của cường giả Chiêu Thần Cảnh. Thanh đao tên Ngọc Hồ Điệp này từng là bội đao của Ngọc Diện thư sinh, cũng là một linh khí thượng phẩm. Tiếc rằng trong cuộc chiến với Yêu tộc, Ngọc Hồ Điệp bị một con Yêu Vương phá hủy. Thanh đao bị gãy, chỉ còn lại thân đao. Thân đao này đã không đáng một đồng, thứ duy nhất có giá trị có lẽ là tinh thạch Phượng Tường khảm trên đó.”

“Tinh thạch Phượng Tường này còn có thể khảm lên vũ khí khác được chứ?” La Chỉnh hỏi.

“Đương nhiên rồi. Ngọc Hồ Điệp sở dĩ lợi hại như vậy cũng là nhờ tác dụng của tinh thạch Phượng Tường! Ta nhớ rõ lúc trước Ngọc Diện thư sinh dùng thanh đao này có thể chém trăm nhát chỉ trong nháy mắt! Tốc độ khủng khiếp đó chính là nhờ tác dụng của tinh thạch Phượng Tường.” Hình Thiên Tổ giới thiệu: “Cho nên chúng ta mới giữ lại thân đao này.”

La Chỉnh gật gật đầu, chỉ vào thanh đao, nói: “Món bảo vật thứ nhất, ta chọn cái này.”

“Ồ? La Chỉnh, người còn tinh thông luyện khí?” Theo hiểu biết của Hình Thiên Tổ, chỉ có luyện khí sư mới thấy hứng thú với tinh thạch. Chẳng lẽ La Chỉnh thật sự biết cách luyện khí? Có thể khảm được tinh thạch Phượng Tường lên thân vũ khí?

“Luyện khí?” La Chỉnh lắc đầu. Bởi vì đọc Luyện Khí Tông Pháp, nên La Chỉnh đúng là có hiểu được bước đầu của phương pháp luyện khí. Nhưng hắn còn chưa tự thực hành, còn lâu mới có thể xưng là tinh thông luyện khí.

Hình Thiên Tổ tuy cảm thấy quái dị nhưng vẫn gật đầu: “Nếu người lựa chọn thanh đao này làm món bảo vật thứ nhất thì nó thuộc về người.”

Linh khí sút mẻ này treo ở đây đã rất lâu rồi. Dù sao có thể bước vào bảo khố của Đế Quân, đa phần đều là thành viên trong Đế Quân. Dù trong Đế Quân có luyện khí sư, nhưng họ thường không trực tiếp ra chiến trường giết địch, bởi vậy, họ hiếm khi có cơ hội lập được chiến công hiển hách để có tư cách tiến vào bảo khố rồi chọn lựa phần thưởng.

Cho nên rất ít người chọn tinh thạch làm phần thưởng. So ra, những linh khí thượng phẩm có sẵn sẽ càng thích hợp với bọn họ hơn.

“Cái bên cạnh thì sao?” La Chỉnh hỏi.

Bên cạnh thanh đao Ngọc Hồ Điệp cũng là một vũ khí sút mẻ. Đó là một cây thương dài màu đỏ thẫm bị gãy thành mấy đoạn. Trên mũi thương khảm một viên tinh thạch đỏ như máu.

Lúc này, viên tinh thạch kia đang tỏa ra hào quang đỏ rực, tựa như trái tim đang đập, lúc sáng lúc tối.

“Cây thương này tên Xuyên Sơn, cũng là một linh khí thượng phẩm. Tinh thạch khảm trên mũi thương là tinh thạch Huyết Phỉ. Sau khi Xuyên Sơn được khảm tinh thạch lên liền có khả năng xuyên thủng cực mạnh, là đối thủ không đội trời chung của các loại kết giới.” Hình Thiên Tổ kiên nhẫn giải thích.

“Xuyên thủng kết giới?” La Chỉnh kích động. Hắn bị Vân Lạc nhốt trong kết giới trong suốt đến phát sợ. Tuy hắn hiểu được rằng dù có vũ khí

như Xuyên Sơn cũng chưa chắc có thể phá được kết giới của Vân Lạc, nhưng ngày sau gặp phải những kết giới khác thì cũng coi như có cách đối phó.

Hình Thiên Tổ gật đầu nói: “Đúng vậy! Khả năng đâm xuyên của tinh thạch Huyết Phi rất mạnh mẽ. Xuyên Sơn này đã bị hủy trong tay Thần Ấn Yêu Vương vốn thông thạo sử dụng kết giới. Năm đó các cường giả Chiêu Thần Cảnh trong thành Bạch Đế phải bó tay chịu trói, nhưng dựa vào tinh thạch Huyết Phi đã phá được kết giới của Thần Ấn Yêu Vương, cuối cùng đánh bại nó. Tiếc rằng Xuyên Sơn cũng hỏng rồi...”

Nhìn Xuyên Sơn gãy thành mấy đoạn, La Chỉnh có thể tưởng tượng trận chiến năm đó kịch liệt đến mức nào.

“Ta cũng muốn cái này!” La Chỉnh chỉ vào Xuyên Sơn.

“Không thành vấn đề! Lát nữa ta giúp người lấy ra một thể.” Hình Thiên Tổ cười nói: “Còn một viên tinh thạch nữa, người có muốn không?”

La Chỉnh nhìn thoáng qua cây búa còn lại, khẽ lắc đầu. Tuy tinh thạch trên cây búa cũng tỏa ra hào quang mê người, nhưng hiện giờ trên cánh tay La Chỉnh chỉ có hai vòng ký hiệu, chỉ có thể khảm hai viên tinh thạch. Nhiều tinh thạch hơn nữa cũng không có tác dụng quá lớn với hắn.

Lấy được hai viên tinh thạch rồi, La Chỉnh tiếp tục đi sâu vào trong.

Mức độ phong phú của bảo vật trong bảo khố Đế Quân vượt quá sức tưởng tượng của La Chỉnh. Ngoài vũ khí đủ loại kiểu dáng ra thì các bảo vật khác như pháp bảo phòng ngự, ngọc phù, ám khí, đan dược... cũng nhiều không đếm xuể.

Gần như muốn cái gì có cái đó.

Hơn nữa cái nào cũng có tác dụng cực kỳ lớn, suýt nữa khiến La Chỉnh hoa mắt.

Đáng tiếc La Chỉnh chỉ còn một cơ hội cuối cùng. Nếu không phải hai khối tinh thạch kia có tác dụng với hãn thì hãn cũng muốn bỏ lại một trong hai viên.

La Chỉnh tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước một cái hộp nhỏ trông khá tầm thường. Đó là một cái hộp đựng đan dược. La Chỉnh bước tới, chăm chú đọc mấy chữ trên đó: “Thất Bảo Niết Bàn Đan!”

Trên mặt La Chỉnh lộ ra vẻ thận trọng, hãn hỏi: “Đây là đan dược cấp sáu trong truyền thuyết do thánh thủ luyện đan – Tử Đạo Nhân luyện chế, Thất Bảo Niết Bàn Đan sao?”

Thấy La Chỉnh chọn trúng viên đan dược này trong đồng đan dược ở bảo khố, Hình Thiên Tổ cũng cười khở. Ánh mắt của thằng nhóc này thật sự rất độc. Tuy bảo vật trong bảo khố Đế Quân phong phú như vậy, nhưng thứ có giá trị thật sự cũng chỉ có mấy chục món. Thất Bảo Niết Bàn Đan này chính là một trong số đó.

Nếu nuốt một viên Thất Bảo Niết Bàn Đan, đầu tiên sẽ chữa khỏi vết thương trên cơ thể dù có nghiêm trọng thế nào, chỉ cần còn thở thì khi nuốt viên đan dược này vào, vết thương sẽ lành chỉ trong nháy mắt. Thậm chí nó còn có thể nuôi dưỡng linh hồn. Cho dù linh hồn bị tổn thương, Thất Bảo Niết Bàn Đan cũng có thể chữa được.

Hơn nữa, Thất Bảo Niết Bàn Đan còn có thể nâng cao sức mạnh cho người dùng lên ba cấp. Ví dụ cảnh giới Tiên Thiên Ngũ Trọng, sau khi dùng đan thì trong vòng ba ngày tiếp đó, thực lực sẽ tăng cao, trở thành cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng.

Thất Bảo Niết Bàn Đan này thần kỳ như thế, nhưng có một nhược điểm cực lớn, đó là chỉ có người từ Chiếu Thần Cảnh trở xuống mới có thể

sử dụng. Đối với cường giả Chiếu Thần Cảnh như Hình Thiên Tổ thì không có tác dụng gì cả.

Dù vậy, nó cũng đủ để khiến các đại sĩ tộc mơ ước.

Rất nhiều gia tộc lớn để bồi dưỡng đệ tử tinh nhuệ đều sẽ ban cho rất nhiều bảo vật giữ mạng.

Mà Thất Bảo Niết Bàn Đan không thể nghi ngờ là đan dược tốt nhất. Sau khi sử dụng không chỉ chữa khỏi thương tích toàn thân mà còn có thể nâng cao thực lực trong thời gian ngắn.

Tiếc rằng Tử Đạo Nhân - người luyện chế Thất Bảo Niết Bàn Đan - mới bốn mươi ba tuổi đã qua đời. So với những võ giả có được mấy trăm năm thọ mệnh thì Tử Đạo Nhân được xem là cực kỳ đoản mệnh, cho nên số lượng Thất Bảo Niết Bàn Đan mà hắn để lại cũng không nhiều.

Hơn nữa Thất Bảo Niết Bàn Đan này dùng một viên là bớt đi một viên, dần dần trở nên khan hiếm. Ban đầu giá bán loại đan dược này không phải quá đắt, nhưng sau này thì càng ngày càng cao, cuối cùng cao đến mức một viên đan dược có giá mấy chục vạn Phương Tinh! Mức giá này đã vượt xa khả năng mua của những người trong Tiên Thiên Cảnh.

Có điều người mua Thất Bảo Niết Bàn Đan cơ bản đều là trưởng bối trong gia tộc, dùng để ban cho những hậu bối tinh anh.

Người mua được thì không thể ăn, người ăn được thì không mua nổi, lời này đã chứng tỏ mức giá đắt đỏ của Thất Bảo Niết Bàn Đan.

“Bảo vật thứ ba mà ta chọn là Thất Bảo Niết Bàn Đan.” La Chính vừa lòng gật đầu.

Thật ra trong lòng Hình Thiên Tổ đã định giữ viên Thất Bảo Niết Bàn Đan này cho một hậu bối trong nhà. Chỉ cần chờ hậu bối kia đạt được công

trạng liền có thể đường đường chính chính ban thường đản được này cho kẻ đó.

Đáng tiếc lúc này La Chỉnh nhanh chân đến trước. Lời nói ra như bát nước hắt đi. Huống chi Hình Thiên Tổ chính là Tổng soái Đế Quân, càng không thể lật lọng, cho nên hắn chỉ có thể gật đầu đồng ý. Muốn trách, thì trách ánh mắt La Chỉnh quá sắc bén.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Khám Nạm

Nhìn chung, bảo vật có giá trị cao nhất mà La Chỉnh chọn cũng chỉ có một viên Thất Bảo Niết Bàn Đan, còn hai thanh linh khí thượng phẩm không trọn vẹn kia đều có giá trị tương đối thấp.

Hai thanh linh khí thượng phẩm không trọn vẹn kia, chỉ có tinh thạch Phượng Tường và tinh thạch Huyết Phi được khám bên trên là đáng giá.

Hai viên tinh thạch này, đối với người khác thì không có tác dụng gì lớn, nhưng lại vô cùng có ích đối với La Chỉnh.

Vừa ra khỏi bảo khố của Đế Quân liền có người phụ trách bố trí cho La Chỉnh một gian phòng lớn làm chỗ ở tạm. Sau khi Yêu tộc lui binh, Đế Quân không ngừng phái các tiểu đội ra ngoài, dọn dẹp thế lực của Yêu tộc còn dư lại xung quanh, cho nên La Chỉnh tính qua hai ngày nữa sẽ rời khỏi thành Bạch Đế.

La Chỉnh coi như cũng vừa ý với gian phòng lớn mà mình ở, chỉ có điều hẳn không hài lòng lắm với vị trí của nó. Phòng này nằm ngay sát bên cạnh phòng của Vân Lạc.

Chẳng qua lối sống của Vân Lạc cũng đơn giản, nếu hẳn không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không dùng kết giới giam hẳn lại...

Sau khi vào phòng, La Chỉnh tắm rửa một lượt, loại bỏ những bụi bẩn tích tụ mấy ngày qua. Tiếp đến, hẳn tìm một góc tương đối kín đáo trong phòng rồi ngồi xuống, sau đó liền móc thanh Ngọc Hồ Điệp nát kia ra khỏi nhẫn tu di.

Bình thường, linh khí thượng phẩm đều không khảm thêm tinh thạch, nếu khảm thêm thì đa phần uy lực có thể so với tiên khí bình thường!

Ngọc Hồ Điệp này là một thanh đao tốt, đáng tiếc đã bị phá hủy hoàn toàn.

“Trước tiên phải gỡ viên tinh thạch Phượng Tường này ra!” Nghĩ tới đây, La Chỉnh vươn tay định gỡ tinh thạch Phượng Tường ra, nhưng hăn cạy một cái mà nó vẫn không nhúc nhích gì. Nếu hăn tăng thêm lực, chỉ sợ sẽ làm vỡ viên tinh thạch Phượng Tường.

Viên tinh thạch Phượng Tường này không thể cạy bừa ra được. La Chỉnh chợt nhớ ra, trong Luyện Khí Tông Pháp có chỗ ghi lại tiểu xảo để gỡ tinh thạch. Vậy nên hăn nhanh chóng lấy quyển Luyện Khí Tông Pháp ra, dựa theo trí nhớ mà lật đến trang có liên quan.

Trong bản Luyện Khí Tông Pháp, ngoài bí mật trong trang sách kép thì cũng ghi lại một vài tiểu xảo cực kì hữu ích, tất cả đều là những điều Xa Đạo Tử đúc kết lại dựa trên tài nghệ trăm năm của bản thân.

Trên bản Luyện Khí Tông Pháp đúng là có ghi lại phương pháp để lấy tinh thạch khảm trên pháp bảo ra.

Sau khi xem xong từng câu từng chữ, vẻ mặt La Chỉnh lộ ra nét phiền muộn: “Hóa ra muốn gỡ được tinh thạch, nhất định phải dùng đến bản mệnh chân hỏa. Cái này có chút phiền toái.”

Hiện tại hăn tu luyện hai loại công pháp, nhưng dù là Tử Đàn Quyền hay Thiên Ma Thần Quyền thì chân khí sinh ra cũng không phải chân hỏa. Nếu thật sự muốn gỡ tinh thạch ra, nhất định phải tu luyện một quyển bí tịch chân hỏa, mà giờ thì hăn không có điều kiện này.

Cầm Luyện Khí Tông Pháp trong tay, La Chỉnh ngẩn người trong chốc lát, lông mày đang nhíu chặt bỗng nhiên giãn ra. Nếu chỉ cần là chân hỏa

nào cũng được, vậy Hắc Hỏa của lò luyện lớn trong đầu kia có được hay không?

Hắc Hỏa kia có thể luyện hóa linh khí để chiết xuất ra Thiên Diễn Tinh Hoa. Từ điểm này xem ra, nó tất nhiên có tác dụng như chân hỏa.

Phiền toái duy nhất là uy lực của Hắc Hỏa quá lớn, gần như không gì có thể ngăn cản nó luyện hóa, chỉ cần không cẩn thận một chút, e rằng viên tinh thạch Phượng Tường này cũng bị nó đốt trụi.

Suy nghĩ một lát, La Chính vẫn quyết định mạo hiểm thử một lần.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, bắt đầu kết nối với lò luyện trong đầu.

“Vù!”

Chỉ chốc lát sau, một đám Hắc Hỏa xuất hiện trên ấn đường La Chính. Nó quanh quẩn trên không trung trong chốc lát, phát ra một tiếng lú lo vui vẻ. Có lẽ nó đã phát hiện ra hai thanh linh khí thượng phẩm trước mặt nên xông thẳng tới.

La Chính vừa thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn cầm hai thanh linh khí nát lên, tránh để Hắc Hỏa lao tới.

“Từ từ, cái này không phải để cho người luyện hóa!”

Hắc Hỏa cũng có linh tính, nghe La Chính nói như vậy, nó liền lơ lửng trên không trung, xoay trái xoay phải, như không hiểu ý La Chính.

Nhìn dáng điệu Hắc Hỏa trông như một đứa trẻ con, La Chính cũng mỉm cười. Bỗng nhiên hắn nhớ tới thanh trường thương Xuyên Sơn chỉ có đầu là được khảm tinh thạch, còn cán thương thì cũng chẳng quan trọng gì với hắn.

Vì vậy hắn đưa cán thương đang cầm trong tay cho đám Hắc Hỏa.

Hắc Hỏa thấy thế, lập tức xoay vòng vòng, lao tới cắn nuốt cán thương trong tay La Chỉnh.

Cán thương này có vẻ được làm từ một thứ kim loại vô cùng rắn chắc nào đó nên rất nặng cũng rất chắc chắn. Nhưng đứng trước Hắc Hỏa, nó chỉ như một cây nến nháy mắt đã bị luyện hóa, sau đó từng giọt Thiên Diễn Tinh Hoa xuất hiện phía sau Hắc Hỏa.

Nhìn những giọt Thiên Diễn Tinh Hoa kia, La Chỉnh cũng phải chớp mắt vài cái, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Không hổ là linh khí thượng phẩm, chỉ là một cán thương mà có thể luyện ra nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy!

La Chỉnh đếm thử, sau khi Hắc Hỏa cắn nuốt sạch cán thương này thì xuất hiện hơn bốn mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, nhiều hơn huyền khí thượng phẩm không ít.

Thật ra cái này cũng có thể hiểu được. Dù sao huyền khí thượng phẩm đã có thể luyện ra không ít Thiên Diễn Tinh Hoa rồi, mà vũ khí có phẩm cấp càng cao, lượng Thiên Diễn Tinh Hoa sẽ càng nhiều, gần như tăng lên theo cấp số nhân. Trường thương này dù sao cũng đã bị phá hủy nhiều năm, nếu là linh khí thượng phẩm hoàn hảo không chút tổn hại, chẳng phải là thể luyện ra mấy trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa?

Chờ sau khi Hắc Hỏa hấp thụ Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong đầu rồi thấp sáng chín chiếc vảy rồng, La Chỉnh lại triệu hồi nó ra lần nữa.

Mục đích của hắn cũng không phải muốn thấp sáng vảy rồng, mà là dùng Hắc Hỏa để gỡ bảo thạch trên vũ khí này xuống.

Chỉ là Hắc Hỏa đã có linh trí nên La Chỉnh cũng không thể điều khiển được nó hoàn toàn, vì thế quá trình này nhất định sẽ có chút phiền phức.

“Được rồi! Vừa nãy đã cho người ăn rồi, giờ thì người hãy ngoan ngoãn làm việc cho ta!” La Chỉnh giơ thân đao Ngọc Hồ Điệp lên, chỉ kí hiệu trên đó, rồi nói với Hắc Hỏa: “Người kích hoạt kí hiệu này để ta gỡ viên tinh thạch Phượng Tường xuống, sau đó thân đao này sẽ thuộc về người!”

Để chắc chắn hơn, La Chỉnh lặp lại thêm một lần như dạy dỗ một đứa trẻ ba tuổi.

Nói xong, La Chỉnh mới đưa Ngọc Hồ Điệp đến trước mặt Hắc Hỏa. Thế nhưng La Chỉnh vừa mới giơ lên, Hắc Hỏa kia lại reo lên một tiếng, sau đó phi thẳng về phía tinh thạch Phượng Tường.

La Chỉnh thấy thế, vội vàng cầm thân đao Ngọc Hồ Điệp ra xa...

“Thật phiền phức, tên nhóc này không hề nghe lời chút nào.” Nhìn Hắc Hỏa nhảy nhót không ngừng, La Chỉnh cảm thấy vô cùng đau đầu. Đúng là thứ gì không hoàn toàn thuộc về mình thì không đáng tin. Hắc Hỏa với lò luyện kia tuy ở nhờ trong đầu hắc, nhưng hắc cũng không thể khống chế được chúng hoàn toàn.

Chỉ mới thử hai lần đã bỏ cuộc ngay thì không phải tính cách của La Chỉnh.

Dù sao hiện giờ hắc cũng có rất nhiều thời gian, ít nhất có thể dạy tên nhóc này hiểu ý đồ của mình.

Tiêu tốn khoảng hai canh giờ, cuối cùng La Chỉnh cũng dạy cho Hắc Hỏa hiểu rằng, hắc muốn nó tiến vào trong kí hiệu trên thân đao.

Ngay lúc Hắc Hỏa tiến vào, kí hiệu trên thân đao Ngọc Hồ Điệp lóe lên ánh sáng xanh đen.

Tiếp theo đó, vòng kí hiệu bên ngoài chuyển động sang trái hai vòng, vòng kí hiệu bên trong chuyển động sang phải hai vòng, sau đó La Chỉnh liền thấy viên tinh thạch Phượng Tường ở giữa vòng kí hiệu kia lay động.

La Chỉnh thấy thế thì rung nhẹ thân đao một cái.

“Lạch cạch!”

Viên tinh thạch Phượng Tường trên thân đao liền rơi xuống đất.

“Rốt cuộc cũng lấy được!”

La Chỉnh mỉm cười, đợi sau khi Hắc Hỏa chui ra, hắn mới ném thân đao Ngọc Hồ Điệp lên không trung. Hắc Hỏa như con chó con, lao tới rất nhanh, cắn nuốt nửa thân đao trên không trung, chỉ để lại từng giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Sau khi tinh thạch Phượng Tường được lấy ra khỏi kí hiệu thì lập tức mất đi màu sắc cùng độ sáng vốn có. La Chỉnh xem xét thật tỉ mỉ: “Bây giờ cần nghĩ xem, làm thế nào để khám nó lên tay mình.”

Nghĩ đến chuyện khám một viên tinh thạch vào trong thân thể, La Chỉnh vẫn cảm thấy hơi rùng mình.

Tuy rằng về bản chất mà nói, thân thể La Chỉnh khác những người bình thường rất nhiều, giờ hắn có thể được coi là một linh khí hình người, song để khám một vật lạ vào trong tay mình thì hắn vẫn có cảm giác vô cùng quái dị.

Nhưng nghĩ đến chuyện, sau khi khám bảo thạch lên sẽ nâng cao năng lực của mình, hắn thực sự không có lý do gì để không làm.

Vả lại, muốn khám bảo thạch thì nhất định phải kích hoạt kí hiệu trên cánh tay, mà kích hoạt kí hiệu lại phải dựa vào Hắc Hỏa. Tuy Hắc Hỏa

chưa từng gây tổn thương cho hắn, nhưng uy lực của nó lớn như thế, chỉ cần sơ ý một cái là cánh tay của hắn có thể bị thiêu hủy ngay...

“Chỉ có thể đánh cuộc một lần thôi!”

:

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Chân Hỏa Xuất Chiến

Nghĩ tới đây, La Chỉnh cắn răng, đưa cánh tay phải về phía Hắc Hỏa, ý bảo nó chui vào trong kí hiệu trên cánh tay.

Đã được huấn luyện trước nên Hắc Hỏa cũng thông minh hơn, sau khi phát hiện kí hiệu trên cánh tay La Chỉnh, nó liền chui thẳng vào.

Lúc nó chui vào, cánh tay La Chỉnh khẽ run lên, sau đó hắn cảm nhận được một dòng khí ôn hòa truyền đến từ cánh tay. Hắc Hỏa với uy lực tối cao, vậy mà lại khiến La Chỉnh cảm thấy ấm áp!

Nếu hắc hỏa không làm hại mình, La Chỉnh cũng an tâm.

Rất nhanh, kí hiệu trên cánh tay hắn bắt đầu chuyển động. Lúc hai vòng kí hiệu trong ngoài chuyển động thì khoảng trống ở giữa vòng kí hiệu cũng sáng lên.

Nhân lúc này, La Chỉnh dùng tay trái cầm viên tinh thạch Phượng Tường nhét vào giữa.

“Vù vù!”

Một tia sáng hiện lên, sau đó toàn bộ kí hiệu liền đứng yên lại như trước. Khoảng giữa của vòng ký hiệu kia vẫn trống không như cũ, ngay cả viên tinh thạch Phượng Tường cũng không thấy đâu.

La Chỉnh hơi sửng sốt, chạm tay vào chỗ da kia. Lúc hắn ấn xuống thì chạm phải một thứ cứng rắn, có lẽ chính là viên tinh thạch Phượng Tường.

Không ngờ viên tinh thạch Phượng Tường này lại khám sâu vào bên trong cánh tay mình!

Đợi sau khi Hắc Hỏa chui ra khỏi kí hiệu, La Chỉnh đứng lên, định vung vẩy thử cánh tay phải của mình một hồi.

“Viên tinh thạch Phượng Tường này có thể gia tăng tốc độ của mình rất nhiều, vậy giờ phải thử xem!” Trong gian phòng cũng có đầy đủ mọi thứ nên rất nhanh hắn đã tìm được một người đá chuyên dùng để luyện quyền.

Đối mặt với người đá, La Chỉnh lẳng lặng triển khai tư thế, hít một hơi, sau đó bỗng nhiên vung quyền.

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...”

Chỉ trong nháy mắt, La Chỉnh đánh một mạch ra những hai mươi quyền, trên thân người đá lập tức lưu lại hai mươi dấu quyền lõm sâu.

Đến lúc dừng lại, hắn vẫn cảm thấy cánh tay phải không ngừng run nhẹ. Ngay cả hắn cũng không ngờ rằng, tay phải của mình nhanh đến mức này!

Chiến đấu với các cường giả, tốc độ là một năng lực rất quan trọng. Giống như lúc đối mặt với Yêu Vương, có lẽ bản thân hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Yêu Vương giết chết. Đây cũng là lí do La Chỉnh chọn viên tinh thạch Phượng Tường này để bù vào khiếm khuyết của bản thân.

Tinh thạch Phượng Tường đã được khám xong, La Chỉnh liền nhìn về phía viên tinh thạch Huyết Phi còn lại. Theo lời Hình Thiên Tổ, viên tinh thạch Huyết Phi này có hiệu quả đặc biệt trong việc phá hủy kết giới. Với thực lực của La Chỉnh, nếu đụng phải kết giới thì cũng không có cách thoát thân. Trên người hắn vẫn còn một chỗ để khám nên đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Sau đó hắn lại làm theo đúng cách cũ, gỡ viên tinh thạch Huyết Phi trên đầu cây trường thương xuống rồi khảm lên cánh tay mình.

Không giống tinh thạch Phượng Tường, sau khi tinh thạch Huyết Phi được khảm lên tay thì cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Dù sao cũng là tinh thạch chuyên nhằm vào kết giới...

Sau khi xử lý xong hai viên tinh thạch, La tiếp tục trở lại góc nhỏ của mình, nhắm mắt dưỡng thần, coi như nghỉ ngơi.

Đám binh lính thành Bạch Đế mấy ngày nay bận bịu nhiều việc, không chỉ phải sửa lại công trình phòng ngự và phòng ốc bị Yêu tộc phá hỏng, mà còn phải kiểm tra toàn bộ những người trong thành một lượt!

Yêu tướng có thể cắn nuốt máu thịt con người, giữ lại lớp da bên ngoài, sau đó chui vào và giả trang thành con người để dò la tin tức, cho nên ai cũng có thể là yêu tướng ngụy trang thành.

“Rầm rầm rầm!”

Có người gõ cửa phòng La Chỉnh.

Sau khi cửa mở, bên ngoài có vài binh lính đang khiêng một tấm kính chiếu yêu đứng chờ.

Binh lính cầm đầu có thái độ rất cung kính. Tuy hắn không biết La Chỉnh, cũng không rõ công lao của La Chỉnh, nhưng người có thể ở nơi này cơ bản đều là nhân vật lớn trong Đế Quân.

“Đại nhân, chúng ta phải tiến hành kiểm tra toàn thành, chỉ cần ngài đứng ở chỗ này là được!” Tên binh lính kia thi lễ với La Chỉnh rồi nói.

La Chỉnh gật đầu, thoải mái đứng trên bậc thang, mấy tên binh lính cầm kính chiếu yêu, chiếu lên người La Chỉnh.

Thấy không có gì khác thường, tên binh lính cầm đầu xin lỗi La Chính với thái độ cung kính, sau đó bọn họ lại chuyển qua phòng bên cạnh, chính là chỗ ở của Vân Lạc.

Mấy tên binh lính gõ cửa phòng Vân Lạc, nhưng bên trong lại không hề có phản ứng.

Binh lính cầm đầu nói: “Tiếp tục gõ, bên trong chắc hẳn phải có người.”

Sau khi mấy binh lính gõ một hồi, cửa mới được mở ra, Vân Lạc đi ra ngoài, mặt không cảm xúc mà hỏi: “Chuyện gì?”

Các binh lính không biết La Chính, nhưng lại biết Vân Lạc.

“Vân... Vân Lạc đại nhân, chúng tôi phải tiến hành kiểm tra, phiền ngài phối hợp một chút...”

Hôm nay Vân Lạc lại mặc cái váy dài chín màu, giẫm trên guốc gỗ đứng ở cửa ra vào, sắc mặt lạnh nhạt lắc đầu hỏi: “Kiểm tra cái gì? Vì sao ta phải phối hợp với các người?”

“Cái này... Cái này... Bởi vì yêu tướng có khả năng ẩn núp ở trong thành, cho nên chúng tôi phải dùng kính chiếu yêu để kiểm tra.” Tên tuổi Sát Lục Thiếu Nữ có ai chưa từng nghe qua? Dù trên mặt Vân Lạc không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng mà với uy thế tản ra mơ hồ kia cũng đã đủ dọa cho những binh lính đó sợ hãi.

“Không cần kiểm tra. Ta không bị yêu tướng nhập.” Vân Lạc nói xong, định quay đầu trở lại trong phòng.

“Vân Lạc đại nhân, lệnh của bên trên là phải kiểm tra từng người, cho dù là Thống soái cũng không ngoại lệ. Vậy nên... Ngài vẫn nên phối hợp

một chút.” Tuy bọn họ đều e ngại Vân Lạc, nhưng quân lệnh đã ban, bọn họ không thể không nghe.

Vân Lạc căn bản không nghe mấy binh lính này nói, vẫn xoay người chuẩn bị đi vào. Đúng lúc này, La Chỉnh tiến lên và nói: “Binh lính chỉ làm theo chức trách của mình, người thân là nhân vật quan trọng phòng thủ thành Bạch Đế, vốn nên phối hợp, cần gì phải làm khó bọn họ?”

Những binh lính kia thấy La Chỉnh nói giúp thì mặt đầy vẻ cảm kích, chẳng qua trong lòng bọn họ cũng hơi lo. Dù sao, nếu thật sự chọc giận nhân vật lớn như Vân Lạc thì rất phiền phức.

Nghe La Chỉnh nói vậy, Vân Lạc bỗng nhiên quay người làm cho làn váy hơi bay lên, lộ ra bắp chân trắng tấp bên trong. Nàng nhìn chăm chăm La Chỉnh rồi hỏi: “Liên quan gì tới người?”

La Chỉnh cười hắc hắc, nói: “Tất nhiên không liên quan tới ta. Chỉ là ta thấy, nếu giúp người khác thuận lợi thì sau này chính mình cũng sẽ thuận lợi. Đạo lý này ta hiểu được!”

Cặp đồng tử màu trắng của Vân Lạc nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì như trước. Bỗng nhiên, ngón tay nàng run lên, một kết giới trong suốt liền bao phủ La Chỉnh!

“Vậy mà đã ra tay rồi!” Long mày La Chỉnh nhếch lên, hắn lui về phía sau.

Từ lâu đã biết không thể nói lý với cô gái này, nhưng hắn không nghĩ lại đến mức này. Chẳng qua là hắn nói giúp người khác mấy câu mà cô nàng đã muốn ra tay!

Đám binh lính thấy thế, ngoài việc ngây ngốc lui sang một bên thì không giúp được gì khác, chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện trong lòng cho La Chỉnh...

La Chinh lui về sau với tốc độ cực nhanh, nhưng đối với Vân Lạc thì tốc độ của hắn lại rất chậm.

Kết giới trong suốt kia chụp về phía La Chinh, đồng thời bốn phương tám hướng đều xuất hiện mấy khối kết giới trong suốt khác bao vây hắn.

Lúc bị kết giới bao vây, hắn bỗng nhiên giơ tay trái lên, cánh tay bỗng nhiên lóe ra ánh sáng màu đỏ máu, tiếp đó hắn liền đập thật mạnh về phía kết giới trong suốt trước mặt.

Lúc trước, hắn dùng sức mạnh khổng lồ để đánh lên kết giới nhưng không có hiệu quả. Song giờ đây, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ lạ màu đỏ xuất hiện trên tay trái, men theo cánh tay hắn, lập tức chui vào lớp kết giới trong suốt trước mặt ngay khi nắm đấm chạm vào kết giới.

Sau khi luồng năng lượng màu đỏ tiếp xúc với khối kết giới trong suốt kia thì liền dính chặt trên bề mặt của nó, hình thành một cái mạng nhện màu đỏ nho nhỏ.

Trên khuôn mặt La Chinh hiện lên nét vui sướng, hắn lại một lần nữa giơ nắm tay ra, nện lên trên mạng nhện màu đỏ kia.

“Đừng!”

Đúng lúc này, một tiếng vỡ vụn vang lên, mạng nhện màu đỏ trong nháy mắt lan ra khắp kết giới trong suốt, ngay sau đó là một tràng tiếng vỡ vụn vang lên theo.

Kết giới đó vốn là thứ mà La Chinh không thể phá vỡ, thế nhưng giờ lại bị đánh nát chỉ bằng một cú đấm!

“A!”

Đám binh lính đang xem cuộc chiến bên cạnh đều lộ vẻ khiếp sợ.

Tuy nói nhóm binh lính này có thực lực thấp kém, nhưng bọn họ cũng biết rất rõ về thực lực của Vân Lạc. Nàng là cường giả Chiêu Thần Cảnh, am hiểu sử dụng kết giới, ngoại trừ Yêu Vương ra thì hầu như rất ít người có thể phá vỡ kết giới của nàng.

Thiếu niên trước mắt có thể ở chỗ này thì chắc hẳn cũng không phải nhân vật bình thường. Nhưng thực lực của thiếu niên này mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, nên bọn họ vốn còn lo thiếu niên này sẽ phải chịu thiệt thòi lớn trong tay Vân Lạc. Nhưng tại sao cậu ta có thể dùng một quyền đã đánh nát được kết giới của Vân Lạc đại nhân?

Dù có thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra được.

Ngay cả Vân Lạc, đôi đồng tử màu trắng luôn luôn không biểu lộ cảm xúc, giờ đây cũng phải lóe ra một nét kinh ngạc.

“Người... sao có thể làm được?” Vân Lạc lạnh lùng hỏi.

La Chính giơ giơ tay, cười nói: “Không thể trả lời được. Còn muốn giam ta lại? Không có cửa đâu!”

“Luồng năng lượng màu đỏ kia, nếu ta nhớ không lầm thì hẳn là hiệu quả của tinh thạch Huyết Phi. Tại sao lại xuất hiện trên tay người?” Tuy trên mặt Vân Lạc không lộ vẻ gì, nhưng từ giọng điệu cũng có thể nghe ra nàng có chút tò mò. Có thể khiến Vân Lạc thấy tò mò, đó cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

“Vẫn là không thể trả lời! Ta đề nghị người vẫn nên phối hợp với mấy vị huynh đệ này để kiểm tra đi!” La Chính đứng chấp tay, nhìn chằm chằm vào Vân Lạc mà nói.

“Vậy sao? Vậy thì phải xem người có thể ngăn kết giới của ta được thật hay không đã!” Vân Lạc nói xong, giơ cả bàn tay trắng nõn ngọc ngà lên, búng mười cái liên tiếp về phía La Chỉnh.

Soạt! Soạt! Soạt! Soạt!

Từng khối kết giới lập tức xuất hiện, điên cuồng bay về phía La Chỉnh.

“Vậy thì thử xem!”

Lúc này ham muốn chiến đấu của La Chỉnh đã bị khơi lên. Hắn cũng muốn mượn cơ hội này để xem thử hai viên tinh thạch thần kỳ, rốt cuộc làm mình mạnh lên bao nhiêu!

“Bang!”

Đối mặt với kết giới của Vân Lạc, trước hết La Chỉnh lợi dụng sức mạnh của tinh thạch Huyết Phi, tạo ra một ấn ký màu đỏ trên kết giới trong suốt.

La Chỉnh đã hiểu, năng lượng màu đỏ này có lẽ chính là khắc tinh của kết giới, chỉ cần kết giới trong suốt dính một chút năng lượng này thì sẽ trở nên cực kỳ không ổn định.

Tay trái của La Chỉnh ra một quyền, phá hủy sự ổn định của kết giới, sau đó hắn lại giơ năm tay phải lên, lợi dụng đặc tính của tinh thạch Phượng Tường, nháy mắt đánh ra mấy chục quyền, hoàn toàn phá hủy khối kết giới trong suốt này.

Dù Vân Lạc triệu kết giới ra cực nhanh, nhưng hai tay La Chỉnh thay nhau ra trận, đánh nát từng cái kết giới!

Choang choang choang choang...

Mỗi một tiếng vang lên là có một kết giới bị La Chỉnh đánh nát.

Nhìn thấy kết giới của mình hoàn toàn không có hiệu quả với La Chỉnh nữa, đôi đồng tử của Vân Lạc chợt lóe, tự nhiên phát ra một luồng khí thể kinh người.

Sau đó xung quanh La Chỉnh liền xuất hiện một vòng kết giới, một kết giới hoàn toàn khác với kết giới trong suốt trước đây. Toàn bộ kết giới này đều màu đỏ, chính là kết giới Huyết Ngục ngày ấy đã bao vây Yêu Vương!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tim Đập Rộn Ràng

Kết giới Huyết Ngục chính là một loại kết giới cực kỳ lợi hại.

Ngay cả Hắc Thiết Yêu Vương ngày ấy, muốn phá vỡ kết giới Huyết Ngục cũng phải mất một hồi lâu.

Loại kết giới này dư sức để đối phó cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Nếu như là người khác thấy kết giới bình thường của mình không cách nào làm khó được La Chỉnh thì cũng sẽ dừng lại.

Nhưng tính cách Vân Lạc vốn đã khác người thường, thấy La Chỉnh dễ dàng phá vỡ kết giới của mình, lập tức không hề do dự mà thi triển kết giới Huyết Ngục.

Làn váy dài chín màu nhẹ nhàng lay động, chân giẫm trên đôi guốc gỗ nhỏ, nàng dựa người vào kết giới Huyết Ngục, trên mặt thậm chí còn mang theo ý cười hờ hững. Nàng hỏi La Chỉnh đang ở trong kết giới Huyết Ngục: “Bây giờ, người còn có thể phá vỡ kết giới này sao?”

La Chỉnh đứng trong kết giới Huyết Ngục, cảm nhận được nó đang tỏa ra những luồng khí huyết sát. Ánh mắt hẩn dừng lại trên khuôn mặt Vân Lạc, bỗng nhiên cười nói với nàng: “Ta cứ nghĩ người không biết cười, không ngờ người cười lên rất xinh đẹp.”

Đôi đồng tử của Vân Lạc chớp một cái, bàn tay ngọc khẽ lật lại, từng luồng khí huyết sát trong Huyết Ngục kết giới liền xông về phía La Chỉnh.

Khí huyết sát này có thể làm rối loạn tâm trí con người, làm người ta trở nên điên loạn.

Nếu linh hồn không đủ mạnh mẽ, thậm chí nó còn có thể làm cho những người ở trong đó tàn sát lẫn nhau.

La Ching cảm thấy thân thể của mình nóng lên, từng tia sát khí đâm thẳng vào óc hắc, như muốn tác động đến linh hồn của hắc, làm hắc có chút kích động.

La Ching hơi khép mắt lại, cả người đã chìm vào cảnh giới Vong Ngã. Đợi đến lúc hắc mở to mắt lần nữa, trong hai mắt chỉ còn lại sự tỉnh táo, khí huyết sát này ảnh hưởng rất ít tới La Ching.

“Cái kết giới Huyết Ngục này, chưa chắc ta không phá được!”

La Ching đi đến sát bề mặt của kết giới Huyết Ngục, vung cánh tay trái lên, đánh một quyền lên bề mặt của nó.

“Bốp!”

Bên trong cánh tay trái, sức mạnh của viên tinh thạch Huyết Phỉ kia liền bắn ra, đánh vào trong kết giới Huyết Ngục.

Quả thực viên tinh thạch Huyết Phỉ này khắc chế kết giới vô cùng hiệu quả, nhưng bản thân kết giới Huyết Ngục cũng cực kỳ đặc biệt. Sau khi năng lượng của tinh thạch Huyết Phỉ hình thành một tấm mạng nhện, khí huyết sát trong kết giới Huyết Ngục lập tức cắn nuốt năng lượng do tinh thạch Huyết Phỉ truyền vào một cách điên cuồng.

La Ching còn chưa kịp mở rộng lỗ hồng trên kết giới Huyết Ngục, năng lượng đó đã bị khí huyết sát cắn nuốt sạch sẽ.

Trên mặt Vân Lạc lại hiện ra ý cười nhàn nhạt: “Người phá kết giới Huyết Ngục cho ta xem?”

Đối mặt với sự khiêu khích của Vân Lạc, ánh mắt La Chỉnh hơi nheo lại. Độ bền của kết giới Huyết Ngục cao hơn kết giới trong suốt nhiều, hơn nữa còn có thể tự động khôi phục, với thực lực bây giờ của hắn, muốn đánh vỡ nó thì đúng là có chút khó khăn.

Nhưng kết giới này giống như được ngưng tụ lại bằng chân nguyên. Chỉ cần là chân nguyên, thì theo lý mà nói, chân khí Thiên Ma trong cơ thể hắn có thể cắn nuốt. Vậy mà lần trước hắn đã thử qua, chân khí Thiên Ma lại hầu như không có hiệu quả với kết giới. La Chỉnh lặng lẽ phân tích trong lòng. Đánh từ bên ngoài vào tất nhiên không phá được, nhưng nếu đưa chân khí Thiên Ma vào bên trong kết giới thì sao?

La Chỉnh hoàn toàn có thể có thể lợi dụng tinh thạch Huyết Phỉ, mở ra một khe hở nhỏ trên kết giới, đồng thời đưa chân khí Thiên Ma vào đó!

La Chỉnh không biết phương pháp này có thể thành công hay không, nhưng hắn bắt buộc phải thử một lần!

Nghĩ tới đây, cơ thể La Chỉnh bỗng nhiên thả lỏng hoàn toàn, thậm chí hắn còn đuổi người một cái. Hắn cười nói: “Tại sao ta phải phá vỡ kết giới này? Cứ để bị giam như vậy cũng khá hay, có bản lĩnh thì người cứ giam ta ở trong.”

La Chỉnh đáp lại như vậy khiến Vân Lạc không biết nên nói gì. Nàng cực kỳ thông minh, nhưng suy nghĩ lại rất đơn giản, hoàn toàn không hiểu La Chỉnh đang cố ý khích tướng.

Thấy La Chỉnh nhàn nhã đuổi người trong kết giới Huyết Ngục, sâu trong lòng Vân Lạc cũng bắt đầu sinh ra lòng hiếu thắng của thiếu nữ. Thật ra chính nàng cũng không biết, biểu cảm trên mặt nàng hôm nay, còn phong phú hơn mấy năm trước cộng lại!

“Mới như vậy đã bỏ cuộc? Vậy người cũng quá vô dụng. Dù thế nào cũng phải thử một lần.” Vân Lạc tựa ở bên cạnh kết giới, khuyên bảo La Chỉnh.

“Không thử. Không thử. Người là cao thủ Chiêu Thần Cảnh, làm sao một kẻ Nửa Bước Tiên Thiên nho nhỏ như ta có thể phá vỡ kết giới của người được.” La Chỉnh lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thầm thấy buồn cười. Hắn thấy Vân Lạc cũng đơn thuần quá, trêu chọc cô nàng cũng khá là thú vị.

Vân Lạc lắc đầu nói: “Người còn chưa thử, sao biết mình không làm được?”

“Nhất định là không được!” La Chỉnh khoát khoát tay.

Mắt Vân Lạc liền lóe lên một tia thất vọng, ngờ ngác đứng đó, không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì. Chốc lát sau nàng bỗng nhiên lại nói: “Người dùng toàn lực thử xem đi. Nếu người thật sự đánh vỡ kết giới này, ta có thể suy xét cho người một phần thưởng.”

“Ồ?” La Chỉnh kinh ngạc, nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng rồi nói: “Thưởng cái gì?”

“Gì cũng được. Chỉ cần ta có thể làm được!” Vân Lạc nói rất nghiêm túc.

“Vậy sao?” Lòng mày La Chỉnh hơi nhếch lên, thứ hắn chờ chính là những lời này của Vân Lạc, không ngờ còn dễ hơn tưởng tượng của hắn.

La Chỉnh vốn còn cảm thấy trêu chọc một Vân Lạc đơn thuần như vậy, có phải có chút không nên hay không. Nhưng nghĩ lại, nàng đã nhốt mình trong không gian nhỏ hẹp suốt một thời gian dài nên hắn cũng không có lý do để mềm lòng.

“Được! Vậy ta sẽ thử xem!”

La Chỉnh bước lên hai bước đi đến rìa kết giới Huyết Ngục, chọn một chỗ, bắt đầu vận chân khí Thiên Ma.

Dựa vào tính chất cắn nuốt của chân khí Thiên Ma thì chỉ cần sử dụng một tia là được, chỉ cần nó có thể cắn nuốt từ bên trong, số lượng của nó sẽ tăng vọt.

Cuối cùng, La Chỉnh hít một hơi thật sâu, đánh một quyền vào kết giới Huyết Ngục.

Nhờ năng lượng màu đỏ của tinh thạch Huyết Phỉ mà hắn đánh vỡ một lỗ hổng trên kết giới, nhưng lỗ hổng này ngay lập tức được khí huyết sát phục hồi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Chẳng qua, trong nháy mắt này, La Chỉnh đã đưa vào trong đó một luồng chân khí Thiên Ma!

Luồng chân khí Thiên Ma kia giống như thuốc nhuộm bị ném vào nước trong, khuếch tán ra rất nhanh.

Lúc bị khí huyết sát vây quanh, chân khí Thiên Ma bắt đầu phản ứng lại, không ngừng cắn nuốt khí huyết sát của kết giới.

Tốc độ khuếch tán của chân khí Thiên Ma nhanh tới nỗi có thể thấy được bằng mắt thường, hơn nữa càng lúc càng nhanh. Ban đầu trong kết giới Huyết Ngục chỉ xuất hiện một đám khí tím đen lớn chừng một nắm tay, nhưng sau đó một phần kết giới biến thành màu tím đen, cuối cùng toàn bộ kết giới Huyết Ngục đều biến thành màu tím đen.

Nói cách khác, hiện giờ toàn bộ kết giới Huyết Ngục đều bị La Chỉnh thao túng!

La Chỉnh chạm nhẹ lên trên kết giới một cái: “Phá!”

Chân khí Thiên Ma trong kết giới Huyết Ngục nhận được lệnh của La Chỉnh liền nhanh chóng tiêu tán giữa trời đất, kết giới Huyết Ngục lúc này đã bị La Chỉnh phá tan.

Đám binh lính Đế Quân đứng xem ở một bên, tròn mắt như sắp rơi xuống.

Kết giới Huyết Ngục nổi tiếng gần xa, đã từng bao vây ba con Yêu Vương phổ thông cùng một lúc mà không vỡ, vậy mà lại bị một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên phá vỡ như vậy?

Truyền thuyết về kết giới Huyết Ngục của Vân Lạc được lan truyền rất rộng rãi trong Đế Quân. Hai năm trước, trong trận chiến xảy ra ở hai tháp Càn Khôn, Vân Lạc đã triệu hồi kết giới Huyết Ngục và vây khốn ba con Yêu Vương phổ thông! Tuy nói ba con Yêu Vương này không mạnh bằng Thiên Uy Yêu Vương và Hắc Thiết Yêu Vương, nhưng đó cũng là Yêu Vương! Hơn nữa còn là ba con!

Chính nhờ Vân Lạc giam ba con Yêu Vương này lại, nên mới xoay chuyển toàn bộ tình thế, giúp cường giả Chiếu Thần Cảnh trong Đế Quân vây giết được Tịnh Hóa Yêu Vương cực kỳ nổi danh, sau đó đánh chết ba con Yêu Vương phổ thông kia, khiến đại quân Yêu tộc tổn thất nặng nề!

Mà Vân Lạc lúc ấy, không chỉ vây bắt ba con Yêu Vương mà còn dùng thực lực bản thân, đồ sát hơn ba ngàn con yêu binh, yêu tướng. Bởi vậy, danh hiệu “Sát Lục Thiếu Nữ” Vân Lạc mới truyền lưu rộng rãi trong thành Bạch Đế. Đám binh lính đã tham gia trận chiến kia đều nhớ rõ bộ dạng chiếc váy trắng nhuộm đầy máu Yêu tộc của Vân Lạc, quý dị mà mỹ lệ!

Mà thằng nhóc trước mắt này là ai?

Mặc một bộ trang phục đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông, thực lực cũng chỉ mới Nửa Bước Tiên Thiên, chắc cũng chỉ bằng Bách Phu Trưởng

trong Đế Quân mà thôi. Cuối cùng đám binh lính nghĩ mãi cũng không ra, sao thằng nhóc này lại có thể phá vỡ kết giới Huyết Ngục!

Không phải là Vân Lạc đại nhân nương tay đấy chứ?

Nhưng bọn họ cũng nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Tuy bình thường bọn họ không có khả năng tiếp xúc đến nhân vật lớn như Vân Lạc, nhưng truyền thuyết về Vân Lạc được lưu truyền rất nhiều trong quân doanh. Với tính cách của Vân Lạc, không có chuyện nương tay được!

Kết giới Huyết Ngục tan biến rồi, La Chính vừa mỉm cười vừa đi đến trước mặt Vân Lạc, hắn nói: “Ta nhớ là người đã nói sẽ đồng ý với một yêu cầu của ta.”

Vân Lạc gật gật đầu, nói: “Đương nhiên ta nhớ rõ điều này. Người nói lời vô nghĩa vậy làm gì?”

“Vậy thì tốt.” La Chính bỗng nhiên chỉ chỉ lên mặt mình: “Vậy thì hôn ta một cái đi?”

Đám binh lính bên cạnh nghe La Chính nói vậy thì đều vô thức ngoáy ngoáy cái tai của mình. Họ nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không. Những lời này của La Chính còn uy lực hơn cả sấm sét giữa trời quang. Thằng nhóc này không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà lá gan cũng thật to đến mức biến thái, dám đùa giỡn Vân Lạc!

Huống chi, một lời hứa hẹn của Vân Lạc khó mà đánh giá được bằng tiền bạc. Vậy mà thằng nhóc này lại lãng phí như thế!

Ngược lại, Vân Lạc chớp mắt một cái, trên mặt hiện ra vẻ kỳ quái: “Yêu cầu này, có vẻ đơn giản quá. Việc ta có thể làm nhiều hơn rất nhiều, người hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Không cần, cứ theo yêu cầu này đi.” La Chỉnh cười hì hì nói, dứt lời còn đưa mặt tới.

Nhìn bộ dáng này của La Chỉnh, Vân Lạc nhú mày, có vẻ không hiểu lắm. Chốc lát sau, nàng giẫm trên đôi guốc gỗ nhỏ, lẳng lặng đi đến trước mặt La Chỉnh, kiễng mũi chân, vươn cái đầu nho nhỏ tới...

La Chỉnh cảm giác có một làn gió thơm thổi tới, cùng lúc đó một đôi môi ướm át chạm lên mặt hắn như gà mổ thóc, sau đó nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt Vân Lạc vẫn không đổi, cũng không nói gì nhiều mà chỉ quay đầu, nhanh chóng trở lại trong phòng mình.

Ngồi trên đệm cúi ngày thường vẫn tu luyện, Vân Lạc muốn nhắm mắt tu luyện nhưng lại cảm thấy trong lòng phập phồng không yên. Với tính cách của Vân Lạc, gần như không có khả năng xảy ra chuyện này.

Cặp chân dài của nàng khoanh lại, một tay đặt trên làn váy dài chín màu, tay kia khẽ vò mép váy, hai mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ. Lúc này lông mày nàng càng nhú chặt, nàng kinh ngạc mà nói: “Kỳ quái, sao tim lại đập nhanh như vậy?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ngọc Long Cốc

La Chỉnh cũng mới chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, bảo Vân Lạc hôn mình, thật ra cũng chỉ là một câu nói đùa.

Nghĩ đến chuyện trước đây Vân Lạc nhốt hẳn trong kết giới khiến hẳn mất mặt nên giờ mới nghĩ ra chiêu trả thù như vậy.

Không nghĩ tới Vân Lạc lại không chút do dự liền hôn hẳn một cái như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, La Chỉnh cũng có hơi sững sờ.

Mấy binh lính bên cạnh cũng sững sờ theo, người nào người nấy đều đơ mắt hết cả. Bọn họ cũng thật không ngờ, Vân Lạc lại dễ dàng đồng ý yêu cầu này như vậy...

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Sau chuyện này, Vân Lạc gần như không ra khỏi cửa, La Chỉnh cũng chưa gặp lại nàng lần nào.

Đối với Vân Lạc mà nói, vậy cũng là bình thường. Trong cuộc sống của nàng, ngoài những lúc tham dự đội thủ thành của Đế Quân ra thì thời gian còn lại, nàng đều ở trong phòng tu luyện không ngừng nghỉ dù chỉ một phút, thực sự rất buồn tẻ.

Trước khi đi, La Chỉnh thu thập hết đồ đạc của mình rồi nhìn phòng của nàng thật lâu, sau đó mới quay đầu rời đi.

Đệ tử Thanh Vân Tông đã rời đi hết từ trước, đương nhiên Thanh Vân Tông sẽ không phái một phi thiên liền khổng lồ tới đón La Chỉnh, vậy nên bây giờ hẳn chỉ có thể tự mình trở về.

Cũng may lúc này Yêu tộc đã thảm bại, hơn nữa còn tổn thất hai con Yêu Vương nên nơi trú quân của Yêu tộc cũng đã thu hẹp lại rất nhiều. Hơn nữa Đế Quân của thành Bạch Đế đã càn quét sạch sẽ Yêu tộc trong rừng rậm Thương Khung, chuẩn bị kế hoạch tiếp tục phản kích, đoạt lại hai tháp Càn Khôn.

Những thứ này không liên quan mấy đến La Chỉnh, hẳn cũng không phải một thành viên trong Đế Quân, mà là đệ tử Thanh Vân Tông.

Sau khi rời khỏi thành Bạch Đế, La Chỉnh liền lên đường trở về Thanh Vân Tông.

Hành trình đến thành Bạch Đế lần này, La Chỉnh thu hoạch được rất nhiều. Hẳn không chỉ hấp thu Thiên Yêu Thánh Hỏa, rèn luyện thân thể mình thành linh khí trung phẩm, hơn nữa còn khám nạm được hai viên tinh thạch. Hai viên tinh thạch này đã bù đắp rất tốt cho thực lực của La Chỉnh.

Nhưng điều khiến La Chỉnh phấn chấn hơn chính là, hẳn cảm giác được đan điền của mình đã có một chút biến hóa. Theo kinh nghiệm thì sau mấy lần bị đánh với cường độ cao, những luồng khí nóng kia đã chậm rãi mở rộng đan điền của hẳn. Có lẽ, đã đến lúc hẳn chuyển hóa chân nguyên. Một khi chân nguyên chuyển hóa thành công, thì hẳn sẽ chính thức trở thành cao thủ Tiên Thiên!

Đến lúc đó, thực lực của hẳn sẽ có bay vọt về chất!

Trong đầu nghĩ đến những chuyện này, nên suốt đường đi, bước chân hẳn cứ băng băng nhẹ nhàng.

Trong lúc không chú ý, hắn đã xuyên qua rừng rậm Thương Khung, tiến vào một tòa quận thành phương Bắc của vương triều Phần Thiên, quận Quảng Hán.

So với với các quận huyện khác của Đông Vực, các quận ở phương Bắc này không phồn hoa được bằng.

Quận Quảng Hán này, đừng nói đến chuyện so với Đế Đô, dù so sánh với quê hương của La Chỉnh là quận Sùng Dương thì cũng kém xa.

Chẳng qua La Chỉnh đã chạy như điên hai ngày hai đêm bên ngoài, đến giờ mới coi như gặp được chút hơi người. Tuy với năng lực La Chỉnh hiện tại, cho dù chạy thẳng một mạch qua nửa cái bản đồ vương triều Phần Thiên, trở lại Thanh Vân Tông cũng không phải việc khó.

Nhưng hiện giờ hắn không có trọng trách gì trên người nên cũng không cần phải làm như vậy. Vì vậy sau khi tiến vào quận Quảng Hán, hắn tìm một quán trọ, nghỉ chân trước rồi tính sau.

“Quán rượu Kim Nguyệt”, đối với người bình thường mà nói, đây được xem như là một nơi khá xa hoa, mặc dù không thể so sánh với Kim Phong Tế Vũ Lô, nhưng có thể coi là nơi cao cấp nhất ở quận Quảng Hán này.

Trải qua hai ngày đêm vội vã trên đường, lúc này cả người La Chỉnh đã bám đầy bụi đất.

Có điều, gã sai vặt của quán rượu Kim Nguyệt cũng có hiểu biết, không vì quần áo hay cách ăn mặc của La Chỉnh mà tỏ ra khó chịu, ngược lại thái độ vô cùng khiêm nhường.

Trong mắt gã sai vặt, người như La Chỉnh hầu như đều có thể coi là “nhân sĩ giang hồ”, mà thông thường những người này đều cực kỳ hào phóng. Bọn họ nghe nói, trong tay những người này có một loại tiền tệ gọi

là Phương Tinh, chỉ cần một viên Phương Tinh là có thể mua được mười quán rượu Kim Nguyệt mà vẫn dư dả. Trong mắt bọn họ, vàng bạc tầm thường chỉ như rác rưởi.

Những lời đồn này dù chỉ là tin vĩa hè, nhưng thực tế cũng đúng là vậy. Giống như La Chỉnh chỉ tùy tiện ném ra một viên Phương Tinh cũng đủ cho một người bình thường biến thành phú ông.

Sau khi La Chỉnh ngồi xuống, chỉ trong chốc lát thức ăn ngon được bưng lên đầy bàn.

Ăn một mình nên cũng không cần khách sáo gì, hăn cúi đầu liền ăn ngấu nghiến, giống như gió cuốn mây tan, càn quét đồ ăn trên bàn.

Có lẽ là do tướng ăn của La Chỉnh quá khó nhìn nên người ở mấy bàn bên đều bàn tán nhỏ với nhau. Hăn cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm, tự ăn cơm của mình, định sau khi ăn cơm xong thì tìm chỗ mua một con ngựa tốt rồi tiếp tục lên đường.

Nếu như có thể kiếm được một chiếc phi thiên liền ở quận Quảng Hán này thì tốt, chỉ là khả năng này quá nhỏ. Nhưng một quận to như vậy, chắc hăn vẫn có thể mua được mấy con ngựa tốt như ngựa Phi Long hoặc là ngựa Truy Điện. Dù không thể nhanh như phi thiên liền, nhưng ít ra vừa có thể chạy nhanh mà lại tốn ít sức. Một lát nữa vẫn nên hỏi thăm gã sai vặt về mấy chuyện này.

Đúng lúc La Chỉnh ăn cơm thì có một đám người đi rầm rầm vào quán, không ngừng hô to gọi nhỏ, tỏ ra rất phách lối. Bọn chúng ném bộp hai thỏi vàng lên bàn.

“Tiểu nhị, mang hết các món ngon rượu ngon lên đây!” Một gã ngồi khệnh khạng ở trên ghế, quát rất to.

Gã sai vặt nhìn thấy thỏi vàng to như vậy, hai mắt tròn tròn, vội vàng tiến lên gặt đầu khom lưng chờ hầu hạ.

La Chính chỉ đánh giá qua loa rồi tiếp tục ăn cơm của mình, nhưng mấy người kia nói chuyện to đến mức toàn bộ quán rượu đều nghe rõ ràng.

“Nhị ca, chúng ta thật sự không trở về Ngọc Long Cốc sao?” Một người trong đó hỏi.

“Quay trở lại Ngọc Long Cốc? Chẳng lẽ người đang nằm mơ? Có biết những kẻ đó là ai không? Ta cho người biết, người của bảy đại sĩ tộc đấy! Chỉ cần chọc giận một người thôi thì người ta dùng một ngón tay là có thể tiêu diệt Trúc Diệp Bang chúng ta!” Tên cầm đầu trừng mắt, nói.

“Ài! Đáng tiếc. Trúc Diệp Bang chúng ta chiếm giữ Ngọc Long Cốc nhiều năm như vậy mà lại bị người ta đuổi đến mức chỉ có thể chuyển ỗ. Ngẫm lại đã cảm thấy uất ức!” Vị bên cạnh vẫn còn cảm giận bất bình.

Tên cầm đầu lại nói: “Chuyển thì chuyển thôi. Trong mắt người ta, chúng ta còn chưa được coi là địa đầu xà, người ta lại càng không phải là cường long(1), mà là... Thiên Long!” Người đàn ông kia dường như cũng không tìm ra ví dụ nào thích hợp hơn, chỉ có thể thuận miệng nói.

“Cũng may bọn họ cũng hào phóng, sau đó còn thưởng chúng ta mấy viên Phương Tinh, cũng coi như trong họa có phúc! Buổi tối chúng ta phải tìm kỹ viện nào đó để sung sướng một phen.” Một tên khác lại tiếp lời.

Khi La Chính nghe nhắc đến Ngọc Long Cốc thì lập tức nhướng mày.

Ba chữ Ngọc Long Cốc này, hẳn cũng không thấy xa lạ gì. Thời gian trước, hắn vừa vận đã thấy trong trang sách kếp của Luyện Khí Tông Pháp có ghi tên hai địa danh, đó chính là Cửu Âm Sơn và Ngọc Long Cốc!

Hai địa danh này cũng không nổi tiếng, cho nên La Chỉnh cảm thấy lạ tai, huống chi lúc ấy hẵn đang vội vàng chuẩn bị tham gia thử luyện trăm yêu nên cũng không đi tìm hiểu kỹ càng. Lúc này nghe thấy Ngọc Long Cốc, đương nhiên hẵn càng lưu ý hơn.

Nghe đám người kia nói chuyện thì bọn họ hẵn là người trong một bang phái tên Trúc Diệp Bang, có vẻ cũng không phải hạng người tốt đẹp gì. Quanh năm chiếm cứ Ngọc Long Cốc, chứng tỏ đây là sơn trại của bọn họ.

Nhưng nghe cuộc nói chuyện của bọn họ thì dường như họ vừa bị người của bảy đại sĩ tộc đuổi ra ngoài. Không chỉ thế, người của bảy đại sĩ tộc còn cho bọn họ mấy viên Phương Tinh.

Nghe đến đó, La Chỉnh mỉm cười khẽ. Bản Luyện Khí Tông Pháp có thể bán được với cái giá cao như vậy, chắc hẵn bên trong tồn tại bí mật rất lớn. La Chỉnh đã có được một trang sách kia thì chẳng có lý do gì để bỏ qua bí mật này.

Vì vậy, sau khi ăn uống no đủ, La Chỉnh buông bát đĩa rồi đi về phía mấy người kia.

“Này người anh em, ta muốn hỏi thăm các người một chuyện.” La Chỉnh mỉm cười hỏi.

Tên cầm đầu quay đầu lại, mở to đôi mắt như chuông đồng, hỏi: “Chuyện gì?”

“Ngọc Long Cốc mà các vị nhắc tới, đó là nơi nào?” La Chỉnh hỏi lại.

Gã đàn ông kia cười nhạo một tiếng. Trúc Diệp Bang bọn họ đi trong thành thì là dân chúng bình thường, xông trên núi thì chính là thổ phỉ cướp bóc, làm sao chịu nói chuyện với mấy kẻ tầm thường? Huống chi, La Chỉnh trông giống như một thiếu niên trẻ người non dạ, vì vậy gã khoát tay mà

nói: “Qua một bên chơi đi. Ngọc Long Cốc là nơi nào thì liên quan gì đến người?”

La Chỉnh không giận mà chỉ tiếp tục hỏi: “Có phải là Ngọc Long Cốc ở Cửu Âm Sơn hay không?” La Chỉnh vẫn nhớ rõ địa danh. Ngọc Long Cốc kia hẳn là nằm trong Cửu Âm Sơn.

Ai ngờ gã này còn trừng mắt to hơn mà quát: “Người không nghe thấy lời ông mày nói hả? Dù là Bát Âm Sơn hay Cửu Âm Sơn thì cũng không phải thứ người nên biết. Nếu người không cút ngay thì đừng trách ta không cảnh cáo trước!”

Ngay lúc gã vừa dứt lời, ánh mắt La Chỉnh hơi híp lại, một luồng khí thể kinh người lập tức ập về phía những tên kia.

Tuy bọn họ cũng có chút tài năng, tay cũng đã từng lấy mạng không ít người, nhưng cơ bản đều là Luyện Bì Cảnh, Luyện Nhục Cảnh, chỉ là mức sơ cấp nhất của võ giả nên làm sao chịu được uy áp như vậy của La Chỉnh?

Dưới uy áp của La Chỉnh, sắc mặt đám người Trúc Diệp Bang đều trở nên xanh mét, răng không ngừng run lên, đập vào nhau tạo ra một thứ âm thanh chói tai.

Đến khi La Chỉnh thu hồi uy thế của mình, sắc mặt đám người này mới dần dần khôi phục lại, chỉ là vẫn trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu. Đám người Trúc Diệp Bang xem như đã hiểu, người trước mắt này không dễ chọc!

La Chỉnh điểm nhẹ một cái lên ngón tay, lấy một viên Phương Tinh ra khỏi nhẫn tu di, rồi ném lên mặt bàn: “Nói! Cửu Âm Sơn, Ngọc Long Cốc ở đâu?”

Tên đàn ông nhìn viên Phương Tinh trên bàn, cũng hiểu rõ dù gã không muốn cầm cũng phải cầm, mà Ngọc Long Cốc, gã không muốn nói

cũng phải nói...

“ Cửu Âm Sơn... không lớn. Đó là một ngọn núi nhỏ, từ cửa Bắc của quận Quảng Hán, đi dọc theo đường cái khoảng hai mươi dặm là đến. Ngọc Long Cốc ở ngay cạnh Cửu Âm Sơn. Leo lên trên Cửu Âm Sơn sẽ thấy một rừng trúc, đi qua rừng trúc đó là có thể trông thấy một cái hồ sâu, phía sau hồ là Ngọc Long Cốc!” Dù sao cũng là sào huyệt của cả đám, mặc dù tinh thần đang căng thẳng những gã vẫn nói rất rõ ràng.

La Chỉnh vỗ bả vai gã mấy cái: “Rất tốt! Viên Phương Tinh này là của người!”

Nói xong, La Chỉnh liền thanh toán tiền đồ ăn, đi xuống lầu. Ngọc Long Cốc này, hẳn nhất định phải đi xem.

Đợi La Chỉnh rời khỏi, gã đàn ông kia lập tức ngồi tê liệt trên ghế, hoàn toàn không có khí phách như vừa rồi nữa: “Đám người này, tại sao đều biến thái như vậy chứ?”

Một tên trong Trúc Diệp Bang ngồi bên cạnh cũng nói: “Không chỉ thực lực biến thái mà ra tay cũng rất hào phóng. Mới chỉ hỏi hai câu, chúng ta lại có thêm một viên Phương Tinh!”

(1)Lấy từ câu Cường long bất áp địa đầu xà: ý chỉ kẻ mạnh cũng khó lòng đánh bại được những kẻ chiếm cứ một vùng đất trong thời gian dài, do không hiểu biết nhiều về con người và địa hình của vùng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Khổng Lồ Như Vậy

Theo lời gã đàn ông kia nói, La Chỉnh ra khỏi cửa Bắc quận Quảng Hán, theo đường cái đi hai mươi dặm.

Với tốc độ chạy của La Chỉnh, đi hết hai mươi dặm chỉ cần tốn chừng vài phút.

Sau khi chạy được hai mươi dặm, La Chỉnh thấy được một con đường mòn, kéo dài đến một ngọn núi nhỏ cách đó không xa, ngọn núi này có lẽ là Cửu Âm Sơn.

Quả nhiên giống như tên kia nói, Cửu Âm Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ, cũng không nổi danh, kiểu núi nhỏ như vậy có ở khắp nơi, có lẽ trong quận Quảng Hán cũng không mấy ai biết đến.

Sau khi leo lên núi, từ bên sườn núi có thể trông thấy một rừng trúc, đi vòng qua liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách khi mấy con suối nhỏ trên núi chảy vào trong đầm.

“Đi qua đầm nước này có lẽ là Ngọc Long Cốc. Không biết rốt cuộc Ngọc Long Cốc ẩn giấu bí mật gì!”

La Chỉnh men theo bờ đầm, vừa mới đi qua thì bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng quát đồng loạt vang lên phía trước: “Ai?”

Hai tiếng quát vừa dứt, La Chỉnh liền nghe thấy hai tiếng xé gió, là hai cây rìu được ném tới đang xoay tròn lao về phía La Chỉnh với tốc độ cực nhanh.

La Chỉnh trầm mặt, phi đao nát bay ra ngay lập tức, vạch ra một đường vòng cung, nháy mắt cắt hai cái rìu kia thành hai đoạn!

Khi La Chỉnh nhìn kỹ thì thấy cách đó không xa có hai người đang cầm rìu, một trái một phải đứng thẳng tại chỗ, tiếp tục quát lên với La Chỉnh: “Chúng ta là người Tử Cấm - Dư gia, đây không phải nơi người nên đến, nhanh chóng đi đi!”

“Nếu như ta không đi?” La Chỉnh cười lạnh, đáp lại. Đi một chuyến đến thành Bạch Đế nên cũng có một khoảng thời gian không cảm nhận được sự ngang ngược của bảy đại sĩ tộc!

“Vậy người chính là muốn chết!”

“Gọt người thành nhân côn(1), trồng trong rừng trúc để cảnh cáo những kẻ khác, sau này khỏi có người lại dám xông vào!”

Hai người này hoàn toàn không để cho La Chỉnh có thời gian đáp lại, cầm rìu trong tay lao về phía La Chỉnh. Khi chỉ còn cách La Chỉnh khoảng hai trượng, hai người lập tức ném bốn cây rìu trong tay ra, nhắm ngay tứ chi của La Chỉnh, đúng thật là muốn chém đứt tay chân hắn để làm thành nhân côn!

Tuy bốn cây rìu kia được ném ra cùng lúc, nhưng có cái đến trước đến sau.

Tay phải của La Chỉnh vung lên, tinh thạch Phượng Tường trong cánh tay tỏa ra năng lượng, đẩy tốc độ di chuyển của cánh tay lên cực nhanh, tạo ra từng cái bóng mờ!

Hắn vậy mà lại dùng tay không đón lấy rìu bay đang xoay tròn!

Không chỉ như thế, sau khi đón được thì La Chỉnh lại lập tức ném rìu bay quay ngược về phía hai người kia. Trong thời gian cực ngắn, hắn đón

cả bốn cái rìu bay, cũng ném cả bốn cái đi.

Từ xa nhìn lại, tựa như bốn cái rìu bay đều bị La Chỉnh trực tiếp đánh ngược lại, nhưng trên thực tế là hấn đón lấy từng cái rồi ném trở về.

Tác dụng của tinh thạch Phượng Tường thực sự rất lớn!

Thế nhưng đối với người khác mà nói, tinh thạch Phượng Tường này chỉ có thể được khảm nạm vào trong binh khí mà thôi, còn La Chỉnh thì lại có thể trực tiếp sử dụng cho bản thân hấn!

Hai người của Tử Cấm - Dư gia chịu trách nhiệm trông coi bên ngoài này, nhìn thấy La Chỉnh ném rìu bay của họ quay trở lại thì vẻ mặt đầy khiếp sợ. Hai huynh đệ này là hộ vệ do Dư gia mời đến, đã khổ luyện rìu bay mấy chục năm. Rìu bay mà bọn họ ném ra có tốc độ xoay tròn cực cao, sức mạnh cũng rất lớn, cho dù là bọn họ cũng không dám đỡ, vậy mà tên oắt trẻ măng trước mắt lại dễ dàng đỡ được, tại sao lại vậy?

La Chỉnh cũng không cho bọn họ cơ hội suy nghĩ, vừa ném rìu bay lại đồng thời ra tay ngay lập tức.

Vừa di chuyển La Chỉnh vừa giải phóng năng lượng của tinh thạch Phượng Tường qua kỳ kinh bát mạch, nhanh chóng lan khắp toàn thân. Sau đó La Chỉnh lập tức cảm thấy thân thể mình nhẹ đi rất nhiều, trọng lượng dường như chỉ bằng một chiếc lá!

Được lực lượng thúc đẩy mạnh mẽ, bóng dáng hấn giống như ma quỷ bắn nhanh về phía hai người kia.

Hai người kia nhìn thấy La Chỉnh chỉ dùng một tay mà tiếp được bốn cái rìu bay thì liền thu lại suy nghĩ coi thường, ngược lại trở nên cực kỳ cảnh giác. Mắt thấy La Chỉnh xông tới, tốc độ tăng đột biến, hai người không hèn mà cùng lấy ra hai cái rìu từ sau lưng chém phủ đầu về phía La Chỉnh.

La Chinh làm sao chịu cho bọn họ cơ hội vung rìu!

Đồng thời khi lao qua với tốc độ cực nhanh, La Chinh nhanh chóng bắn phi đao ra, lưu lại một vết thương máu trên cổ một người. Ngay sau đó thân thể hắn xoay chuyển, thanh phi đao cũng bay một vòng quanh người La Chinh. Cổ người còn lại vừa vặn nằm trên đường đi của phi đao, vậy nên sau khi nó xẹt qua thì cũng lưu lại một đường thương máu!

Trong nháy mắt, La Chinh đã giết chết hai hộ vệ Dư gia!

Cắt phi đao xong, La Chinh lướt qua thi thể bọn họ, tiếp tục đi về phía trước.

Giống như lời đám người kia nói, Ngọc Long Cốc hẳn chính là sơn trại của Trúc Diệp Bang bọn họ. Trong cốc, đủ loại binh khí, vò rượu nằm ngổn ngang, còn có mấy tòa nhà gỗ được dựng làm chỗ ở.

Đi một vòng Ngọc Long Cốc, ngoài hai người canh giữ ở cửa thì La Chinh cũng không phát hiện được gì thêm!

“Kỳ quái! Bảy đại sĩ tộc đều có người đến, tuyệt đối không thể chỉ có hai hộ vệ Dư gia. Nhiều người như vậy mà đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ trong Ngọc Long Cốc này còn có lối ra khác?” La Chinh cau mày đánh giá xung quanh, đồng thời bắt đầu đi loanh quanh trong cốc.

Cuối cùng, hắn phát hiện có không ít dấu chân lộn xộn xuất hiện ở một góc của sơn cốc. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngoài ba cây trúc mọc dọc theo vách đá trong sơn cốc thì không có lối nào khác nữa.

Mà mấy dấu chân lộn xộn kia lại xuất hiện từ khóm trúc này, hết sức kỳ quái.

La Chinh cau mày, quan sát ba cây trúc kia thì thấy rễ chính của chúng đều to bằng miệng bát, chắc hẳn cũng đã mọc không ít năm. Chỉ là cây trúc

ở giữa đã bị chém đứt, chỉ còn lại một nửa. Hãn quan sát vết chém, hiển nhiên là mới vừa bị chém đứt.

La Chỉnh suy nghĩ một hồi, sau đó đưa tay sờ lên cây trúc bị chém đứt kia.

Trong nháy mắt đưa tay tới, La Chỉnh liền phát hiện điều kỳ lạ trong đó. Hóa ra cây trúc bị chặt này lại là ảo ảnh.

“Ảo trận!”

La Chỉnh lập tức hiểu, thì ra chỗ này bố trí một ảo trận. Chắc hẳn cây trúc bị chém đứt chính giữa này chính là cách để tiến vào ảo trận.

Tuy Trúc Diệp Bang kia chiếm giữ chỗ này nhiều năm, nhưng không ai tự dưng đi chém đứt cây trúc này, dĩ nhiên là không cách nào phát hiện ra điều ảo diệu bên trong.

Khỏi nói cũng biết, kẻ chém đứt cây trúc, mở ra ảo trận chắc chắn là người của bảy đại sĩ tộc.

La Chỉnh đang chuẩn bị đi vào, nhưng ngẫm nghĩ một hồi liền lấy một tấm mặt nạ ra từ trong nhẫn tu di. Không phải hãn sợ người của bảy đại sĩ tộc, hãn đeo mặt nạ chỉ là để tránh những phiền phức không cần thiết. Từ sau khi La Chỉnh rời khỏi quận Sùng Dương, hãn mới hiểu được tầm quan trọng của gia tộc.

Giống như lúc đầu La Chỉnh chọc phải một Gia Cát Hồng, kết quả là chọc luôn cả một đồng người của Gia Cát gia. Từ đó có thể suy ra, Gia Cát gia này sẽ một mực gây chuyện với hãn.

Vậy nên đeo mặt nạ là một thủ đoạn đơn giản để tránh phiền toái mà thôi.

Sau khi đeo mặt nạ, La Chỉnh nhắc chân đi theo những dấu chân kia, rảo bước tiến về phía trước.

Đối với ảo trận, La Chỉnh cũng chẳng xa lạ gì. Lúc tiến vào Thanh Vân Tông, trên Huyết Sắc Sơn hắn đã trải qua rất nhiều ảo trận.

Vừa bước qua ba cây trúc kia, La Chỉnh lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, cảnh sắc trước mắt đã thay đổi hoàn toàn. Phía sau vách núi này lại là một không gian cực kỳ quý dị, dù trong lòng La Chỉnh đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị chấn động!

“Đây rốt cuộc là chỗ nào?”

Trước mặt La Chỉnh, là từng cánh rừng rậm rạp lớn. Nếu nhìn từ xa thì thấy cũng bình thường, nhưng đến gần mới thấy, mỗi thân cây trong rừng này phải lớn hơn những cái cây La Chỉnh từng thấy hơn trăm lần!

Nhìn về phía xa xa, La Chỉnh tưởng rằng là một bụi cỏ nhỏ, nhưng đến gần mới phát hiện nó giống như một cây đại thụ cao chọc trời. Còn những cây đại thụ cao chọc trời thực sự... La Chỉnh đứng dưới rễ cây thì trông chỉ như một con kiến. Đứng trên rễ cây cao to mấy chục trượng, hắn hoàn toàn không thể nhìn được toàn cảnh.

“Đây thật sự là ảo trận sao?” Giờ phút này trong lòng hắn cũng sinh ra một tia nghi ngờ. Nếu như không phải ảo trận, vậy đây là chỗ nào? Ở đâu mà lại có cây cối to lớn như vậy?

Dù là chỗ nào đi nữa thì chắc chắn cũng không phải là Đông Vực.

Nhưng thứ làm La Chỉnh cảm thấy kỳ lạ hơn chính là một kết giới màu hồng nhạt thật lớn trên bầu trời, bao phủ một diện tích khoảng trăm dặm. E rằng kết giới này cao mấy vạn trượng, đường kính mấy trăm dặm. Rốt cuộc là người có khả năng lớn đến mức nào, mới có thể tạo ra kết giới khổng lồ như vậy?

Trong đó, chỗ mép kết giới cách La Chỉnh gần nhất là ở ngay phía sau lối vào vừa rồi.

La Chỉnh từ từ lại gần kết giới hồng nhạt kia, hần lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng khiến lòng hần khiếp sợ truyền ra từ bề mặt kết giới!

“Năng lượng bên trong tinh thạch Huyết Phỉ được xưng là có thể đánh nát mọi loại kết giới, không biết có hữu hiệu đối với kết giới hồng nhạt này hay không?” Sự tò mò của La Chỉnh trào lên.

Năng lượng tản ra từ kết giới khiến La Chỉnh cảm thấy cực kỳ nguy hiểm. Để đảm bảo an toàn, hần giữ một khoảng cách với kết giới, sau đó vận chuyển năng lượng của tinh thạch Huyết Phỉ từ cánh tay mình ra, thật cẩn thận điều khiển nó lan tỏa về phía kết giới.

Năng lượng của tinh thạch Huyết Phỉ vừa mới tiếp xúc với kết giới màu hồng, lập tức liền thấy một tia chớp cực kì nhỏ bắn ra.

“Lách cách!”

Tia chớp kia liền cắn nuốt sạch sẽ năng lượng của tinh thạch Huyết Phỉ chỉ trong nháy mắt.

Tia chớp nhỏ bé đó trông cực kỳ bình thường, vậy mà lại khiến La Chỉnh hoảng sợ không thôi, dường như chỉ cần hần bị tia chớp nhỏ này đánh trúng thì cả người sẽ tiêu tan muôn đời muôn kiếp, chết không có chỗ chôn.

La Chỉnh nhịn không được mà nuốt nước miếng một cái. Cho đến tận bây giờ, còn chưa từng có ai có thể khiến hần cảm thấy bị áp bách như vậy.

Mà cái kết giới hồng nhạt này chẳng qua chỉ là một vật chết, hơn nữa lại trải dài trên một diện tích rất rộng, vậy mà còn duy trì được uy lực như

thế, chẳng lẽ đây là kết giới do Tiên Nhân trong truyền thuyết bày ra?

La Chỉnh vốn còn muốn thử xem chân khí Thiên Ma có hiệu quả không, nhưng hẳn quyết định từ bỏ. Xem ra cái kết giới này sẽ không chủ động công kích người khác, nhưng nếu thật sự trêu chọc vào nó, chỉ sợ sẽ thảm vô cùng.

Ngay lúc La Chỉnh chuẩn bị rời xa khỏi bề mặt của kết giới, thì bên ngoài kết giới bỗng nhiên xuất hiện một sinh vật.

Đó là một con Bạch Hổ!

Nếu như là hổ bình thường, dù có hơn ngàn, hơn vạn con thì La Chỉnh cũng không sợ, nhưng con Bạch Hổ này lại khác.

Con hổ này cao tới mấy trăm trượng, thân hình bé nhỏ của La Chỉnh đứng trước mặt nó còn chẳng bằng con kiến.

(1)Nhân côn: cọc người, ý chỉ chém hết tay chân.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tiên Phủ Rực Rỡ

Khi con Bạch Hồ này bước ra khỏi rừng cây khổng lồ ở bên ngoài kết giới thì liền phát hiện ra La Chỉnh. Nó chậm rãi đi về phía La Chỉnh, đôi mắt nó to như một căn nhà, đồng tử cực lớn của nó nhìn chăm chăm La Chỉnh một hồi, sau đó bỗng nhiên gầm lên một tiếng thật to.

“Ngào!”

Một tiếng hổ gầm này, đình tai nhức óc.

Chỉ một tiếng gầm của nó, các loại động vật kỳ lạ quý hiếm liền nhao nhao lao ra khỏi rừng. Đến loài chim cũng có kích thước cực kỳ to lớn, cho dù là con nhỏ nhất cũng phải tới mấy trượng.

Tiếng hổ gầm này tạo thành một trận gió lớn, có thể so với vòi rồng hung dữ nhất!

Sức gió cực lớn không hề bị cản trở mà trực tiếp xuyên qua kết giới màu hồng, cuốn La Chỉnh lại, đập thật mạnh vào giữa một cây đại thụ cách đó không xa.

“Bộp!”

La Chỉnh giống như bị một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh đánh trúng một quyền ngay chính diện, cả người lún thật sâu vào trong thân cây tới mấy chục thước, một lúc lâu sau vẫn không thể nhúc nhích.

La Chinh bị gắn chặt vào thân cây, trong miệng đầy máu tươi, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. May là thân cây này xốp mềm, chứ nếu con Bạch Hổ kia rống một tiếng mà làm cho mình bay thẳng lên tảng đá, thì với lực va đập lớn như vậy chắc chết tươi luôn rồi.

Đây rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì vậy? Sao lại khủng bố như thế?

Bị dính chặt vào trong thân cây, La Chinh nghỉ ngơi một lúc lâu, sau đó mới rút người ra. May mắn thân thể hắn vô cùng cứng rắn, chứ đổi lại là người khác thì chỉ cần con hổ này rống một tiếng là biến thành một cái xác nát bấy.

Sau khi chậm rãi leo ra khỏi cái “hốc cây” do chính mình tạo ra thì La Chinh thấy con Bạch Hổ vẫn chưa rời đi, còn đang nằm nghỉ ngơi bên ngoài kết giới.

Lúc này, hắn vừa mới leo ra nên lập tức lại gây chú ý với Bạch Hổ.

La Chinh thấy thể vùi vàng rúc người vào trong hốc, nhưng lần này Bạch Hổ cũng không tiếp tục gầm thét mà là muốn nhào qua.

Bạch Hổ nhảy lên một cái, bổ nhào về phía kết giới màu hồng phấn. La Chinh chớp mắt một cái, cũng hiểu được, nếu kết giới màu hồng này không ngăn được Bạch Hổ thì chính mình sẽ phải chết.

Con hổ vừa mới tiếp xúc với kết giới thì trên bề mặt kết giới lập tức phóng ra vài tia chớp nhỏ, nháy mắt những tia chớp này đã vây quanh nó!

Chỉ trong khoảnh khắc, Bạch Hổ cao mấy trăm trượng đã bị tia chớp màu trắng kia phân giải. Đầu tiên là da lông, sau đó là máu thịt, cuối cùng là khung xương, tất cả đều bị tia chớp kia ăn mòn sạch sẽ. Cuối cùng chỉ còn lại một viên yêu đan nặng nề rơi xuống đất, tạo thành một cái hố to.

Mà chỉ một viên yêu đan thôi cũng đã to bằng cả một căn nhà.

Yêu đan kia tỏa ra ánh sáng lộng lẫy kỳ dị, nguồn năng lượng trong đó nhảy nhót không ngừng, ẩn chứa một loại sức mạnh gì đó mà La Chỉnh cũng không nhận ra, nhưng chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ!

“Nếu phóng hết năng lượng của yêu đan này ra, chỉ sợ toàn bộ Đông Vực cũng sẽ bị phá hủy?”

Nhìn thấy viên yêu đan bên ngoài kết giới, trong lòng La Chỉnh âm thầm cảm thán, không biết cầm một viên yêu đan này đến Đông Vực bán sẽ được bao nhiêu tiền?

Mặc dù yêu đan gần trong gang tấc, nhưng cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Chưa nói đến chuyện yêu đan khổng lồ như thế, vốn đã không thể mang đi nổi, mà ngay cả nhân tu di của La Chỉnh căn bản cũng không thể chứa được.

Hơn nữa, La Chỉnh càng chẳng có cách nào đi qua được kết giới màu hồng này. Nếu thật sự muốn đi qua, e là kết quả sẽ giống con hổ kia, tuyệt đối không sống được.

Nhìn chăm chăm viên yêu đan cực lớn kia, La Chỉnh chỉ có thể lắc đầu bỏ qua. Muốn trách thì chỉ có thể trách mình quá yếu.

Nhưng mà nghĩ lại, cái chỗ thần kỳ này, rốt cuộc là chỗ nào? Vì sao lại có sinh vật to lớn như thế?

May là trên đỉnh đầu còn có kết giới, chứ nếu không cẩn thận một chút để Bạch Hổ này vào trong Đông Vực, thì sợ là Đế Vương trong Phần Thiên Cung hay thậm chí tông chủ Thanh Vân Tông cũng không thể may mắn thoát được?

Đẹp gọn rồi rậm trong lòng, La Chỉnh tiếp tục thăm dò cái rừng rậm cổ quái này. Hắn bước đi thật cẩn thận, từng li từng tí một dưới những tán lá cực lớn. Đi trong rừng rậm với những gốc cây cao tới ngàn trượng này khiến hắn cảm thấy mình giống như là một con kiến đang bò chậm rãi trên mặt đất.

Có vẻ như là vì kết giới màu hồng này nên trong kết giới, ngoại trừ cây cối xanh um tươi tốt thì cũng không còn sinh vật nào khác.

Nghĩ thử xem, nếu như ở đây có bất cứ sinh vật nào dù là tầm thường nhất, cho dù là một con côn trùng thì tính mạng La Chỉnh liền như ngàn cân treo sợi tóc...

Ở giữa cánh rừng cây lớn này, có một con đường rộng chừng trăm trượng, chắc chắn không phải là đường cho người thường đi lại. La Chỉnh có thể tưởng tượng được, con đường này là được tạo nên cho tộc người khổng lồ nào đó. Nếu như dựa theo tỉ lệ mà suy đoán, sợ là hắn chỉ bé bằng một phần nghìn của họ.

La Chỉnh chạy theo con “đường mòn trong rừng”, chạy một mạch hơn trăm dặm đường cũng mất chừng gần nửa canh giờ. Cuối cùng, trước mắt hắn xuất hiện một tòa Tiên Phủ rất to lớn!

Tòa Tiên Phủ kia được xây dựng lộng lẫy đẹp đẽ, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, khắp nơi đều lộ ra một luồng tiên khí thanh cao, thoát tục, đồng thời tỏa ra những tia sáng bảy màu rực rỡ mà thần bí, không giống đồ vật trong nhân gian.

Tòa Tiên Phủ này tọa lạc tại chính giữa kết giới màu hồng, ở giữa có một cột ánh sáng màu hồng liên tục phóng lên trời cao, sau khi đạt tới đỉnh liền khuếch tán ra, tạo thành lớp màng sáng màu hồng kia.

“Thì ra kết giới to lớn kia là do tòa Tiên Phủ này tạo ra, nhưng không biết chủ nhân Tiên Phủ này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là Tiên Nhân sao?” Đối

với suy đoán của mình, La Chỉnh có sáu phần khẳng định. Cũng chỉ có Tiên Nhân trong truyền thuyết mới có được bản lĩnh như thế.

Mấu chốt chính là, tin tức được lưu lại trong Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử rốt cuộc là gì? Có liên quan gì đến Tiên Phủ này?

Chỉ chốc lát sau, La Chỉnh đã đi tới cửa ra vào của Tiên Phủ.

Hắn ngẩng đầu nhìn, cổng chính của Tiên Phủ này ít nhất cũng cao năm trăm trượng. Hắn khó có thể tưởng tượng, dáng người của chủ nhân Tiên Phủ này sẽ khổng lồ đến cỡ nào?

Cánh cổng của Tiên Phủ đã mở ra, chỉ một cái ngưỡng cửa đã cao tới ba tầng lầu. La Chỉnh đi tới trước cánh cửa, một chân giẫm lên mép cửa rồi nhảy lên trên, cả người như một con diều hâu bay vào trong cửa.

Nhưng ngay khi La Chỉnh vừa mới nhảy vào trong thì thấy có tới mấy chục người đang đứng đó, dựa theo quần áo thì hẳn là người của bảy đại sĩ tộc.

Sắc mặt bọn họ đều vô cùng căng thẳng, dường như đang chú ý gì đó. Nhưng La Chỉnh tạo ra động tĩnh lớn như vậy nên bọn họ đều đồng loạt nhìn sang.

“Ồ! Sao vẫn còn cá lọt lưới?”

“Ta đã nói rồi, cứ giết chết luôn đám người Trúc Diệp Bang kia đi, đỡ cho bọn chúng đi ra ngoài bàn ra tán vào.”

“Khà khà! Cho tới bây giờ, Thiên Long - Hoàng gia chúng ta chưa từng làm chuyện mờ ám, cho dù toàn bộ người trong thiên hạ biết thì đã sao? Ai dám tranh giành với Hoàng gia chúng ta?”

Mấy chục người đó bàn cãi xôn xao, trong đó có một người phụ nữ tóc dài nhìn La Chỉnh rồi nói rất thờ ơ: “Nhạn Cửu, giết chết tên nhóc kia đi. Chặt đầu, treo ở Ngọc Long Cốc để nhắc nhở mấy tên không biết sống chết khác, đừng có tùy tiện xông vào.”

Sau khi nghe lệnh, Nhạn Cửu liền đi ra khỏi đám người, trên mặt nở một nụ cười quỷ dị, gã rút con dao găm treo ở eo ra.

Con dao găm của Nhạn Cửu dài hơn so với dao găm bình thường, lưỡi dao uốn lượn như hình con rắn. Ngay khi Nhạn Cửu đi về La Chỉnh, dưới chân hắn liền tỏa ra từng luồng chân nguyên, sau đó những chân nguyên này liền biến thành từng đám sương mù màu đen.

“Lại là sương mù đen!”

La Chỉnh cười lạnh trong lòng. Bảy đại sĩ tộc không nói lý lẽ, gặp mặt là muốn giết, hắn dĩ nhiên đã từng được mở mắt nhiều lần.

Hắn cũng hiểu rõ, những sĩ tộc này đã quen cao cao tại thượng, bọn họ chỉ biết nói lý với nhau, chứ nhất quyết không nói lý với người ngoài bảy đại sĩ tộc, như thế tính mạng tất cả những người trong thiên hạ, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là chuyện cỏn con.

Đối với loại thái độ này, La Chỉnh chỉ có một biện pháp, chính là giết!

Giết đến khi bọn họ sợ hãi!

Chân nguyên thiên biến vạn hóa, đại đa số các sát thủ đều thích nhất là chuyển hóa chân nguyên thành làn sương mù đen, nên đương nhiên trước đây La Chỉnh cũng đã gặp qua hai lần.

Lần đầu tiên là đối mặt với Hắc Bạch Song Sát. Chẳng qua lúc đó làn sương mù đen do Hắc Sát tạo ra cũng không có ảnh hưởng gì lớn tới La

Chinh. Ngược lại, hẳn lợi dụng thần thức linh hồn của mình tìm ra vị trí của Hắc Sát, giết chết gã luôn.

Lần thứ hai chính là lúc chống lại Thiên Yêu Thánh Hỏa của Hắc Thiết Yêu Vương không lâu trước đây. So sánh ra, Thiên Yêu Thánh Hỏa kia khủng bố hơn nhiều, nó không chỉ có thể ngăn cách thần thức, cản trở tầm mắt, lại còn có thể ăn mòn vạn vật!

Cái vị được gọi là Nhạn Cửu trước mắt này, nhìn trang phục thì hẳn hẳn là thích khách, vậy trình độ tạo ra màn sương mù đen có lẽ cũng tương đương mức độ của Hắc Bạch Song Sát, có lẽ hơi mạnh mẽ hơn Hắc Bạch Song Sát một chút, nhưng đối với La Chinh mà nói thì cũng không khác nhau lắm.

La Chinh đưa lưng về phía ngưỡng cửa cao tới ba tầng lầu kia, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Nhạn Cửu chậm rãi đi về phía hắn, đến lúc tới gần thì màn sương mù đen kia cũng đồng thời tỏa ra, vây quanh La Chinh.

Ngay lúc tầm nhìn của La Chinh bị hắc vụ cản trở, Nhạn Cửu đột nhiên bắt đầu hành động!

Bóng dáng Nhạn Cửu giống như một làn gió không có trọng lượng, khuấy tung màn sương đen đặc kia lên khiến chúng quay cuồng không ngừng.

La Chinh nhìn đám sương đen dày đặc cuộn trước mắt, phi đao nát trong tay đã lặng yên vọt lên, hai tay đặt chéo trước ngực trong trạng thái đề phòng.

“Người tên là gì?” Trong màn sương mù bỗng truyền đến một tiếng nói mềm mại đáng yêu.

Rõ ràng là một người đàn ông mà giọng nói lại ẻo lả như thế. Sau khi nghe được, lòng mày La Chỉnh nhin không được mà nhúu lại: “Bảy đại sĩ tộc các người, chẳng phải lúc nào muốn giết là giết sao? Còn muốn biết tên ta làm gì?”

“À. Điều này không liên quan gì đến sĩ tộc mà ta đại diện, hoàn toàn chỉ là sở thích cá nhân. Từ lúc phụng sự cống hiến ở Bùi gia đến nay, ta đã ám sát tổng cộng hai ngàn bốn trăm sáu mươi một người, tên mỗi người ta đều nhớ rõ ràng, nếu giết chết người mà không biết tên, thì chẳng phải là phá vỡ quy tắc của ta sao?” Tiếng của Nhạn Cửu lại bay ra từ bên trong.

“Người không cần biết tên của ta.” La Chỉnh thản nhiên nói.

“Vì sao?” Nhạn Cửu vội vàng truy hỏi.

“Bởi vì người chết nhất định là người. Biết hay không đối với người mà nói dĩ nhiên chẳng có ý nghĩa gì.” La Chỉnh đáp.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Hóa Thân Chân Nguyên

Nhận Cửu đứng trong màn sương đặc, bỗng nhiên bật cười the thé, tiếng cười giống như tiếng một người phụ nữ: “Ha ha ha! Đã rất lâu rồi chưa có ai dám nói với ta những lời này, không nghĩ tới lúc này lại nghe được từ miệng một tiểu bối Nửa Bước Tiên Thiên. Thú vị! Thú vị! Người không chịu nói cho ta biết tên của người, vậy thì ta đây liền dùng ngàn đao lăng trì, cắt lấy một ngàn miếng thịt sống trên người người, xem người nói hay không!”

Sau đó đám sương mù đen đặc đang bao phủ La Chỉnh lại bắt đầu quay cuồng. Đột nhiên trong lúc đó, một luồng sát ý truyền đến từ phía sau lưng La Chỉnh, luồng sát ý này cực kỳ mạnh mẽ, ác liệt, đâm thẳng vào trái tim của hắn!

Với linh hồn cường đại của La Chỉnh mà nói, thì dù cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, mà Nhận Cửu này cùng lắm cũng chỉ là cao thủ Tiên Thiên mà thôi. Hắn nắm bắt được vị trí của Nhận Cửu rất dễ dàng. Dựa theo sát ý của Nhận Cửu mà phán đoán, có lẽ Nhận Cửu xông đến từ phía sau lưng!

Lúc này La Chỉnh cố ý để lộ sơ hở, vẻ mặt căng thẳng như phải đối phó với kẻ địch mạnh mà nhìn về phía trước, chờ khi Nhận Cửu tập kích từ sau lưng thì hắn sẽ phản kích một đòn mạnh mẽ!

“Chính là lúc này!”

La Ching cảm giác được sát ý phía sau lưng càng ngày càng dữ dội, Nhạn Cửu kia có lẽ đã gần trong gang tấc, vì vậy hấn trở tay vung phi đao ra.

“Phập!”

La Ching cảm thấy một đao phía sau lưng của mình dường như đã đâm trúng người nào đó, với sự sắc bén của phi đao thì chỉ cần một nhát, Nhạn Cửu chắc chắn phải chết.

Nhưng đúng lúc này, trước mặt La Ching lại xuất hiện một người! Người nọ không ngờ lại là Nhạn Cửu!

“A ha ha ha!” Nhạn Cửu không biết từ đâu lại xuất hiện ở ngay phía trước mặt, cầm theo con dao găm hình con rắn chém cực mạnh trên ngực La Ching, sau đó hấn lại ẩn vào trong sương mù đen đặc cuồn cuộn. Trốn xong, Nhạn Cửu cười nói: “Mặc dù chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng tốc độ phản ứng thực sự nằm ngoài dự liệu của ta, quả nhiên có chút tài năng. Song thực lực của người còn chưa đủ! Dù sao mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, hiểu biết về chân nguyên cũng chưa sâu sắc!”

Đứng trong sương mù đen đặc, La Ching cau mày.

“Kỳ quái! Rõ ràng phía sau xuất hiện một người. Dựa theo nhận biết linh hồn của mình thì không thể nghi ngờ gì, đó chính là Nhạn Cửu. Mình cũng ném phi đao chém thẳng, vậy mà sao Nhạn Cửu lại bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước mặt?”

Trong này, rốt cuộc có chỗ quỷ dị nào?

Đương nhiên Nhạn Cửu sẽ không cho La Ching quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Đúng lúc La Chỉnh đang suy tư, màn sương mù đen lại dâng lên lần nữa: “Ha ha ha! Không nghĩ ra hả? Yên tâm! Người không nghĩ ra như người có rất nhiều, bọn họ đều đã đi đến chỗ Diêm Vương báo cáo rồi!”

Khi tiếng nói sắc nhọn kia vừa dứt, một luồng sát ý truyền lại từ bên trái La Chỉnh.

“Lần này là bên trái?” Trong nháy mắt đang suy đoán, La Chỉnh lại thay đổi chủ ý, hấn khua phi đao đánh về bên phải: “Là bên phải!”

“Phập!”

Phi đao của La Chỉnh lại một lần nữa đâm trúng Nhạn Cửu, nhưng khi La Chỉnh rút phi đao lại thì cũng không thấy máu tươi trên lưỡi đao, một dự cảm không tốt nảy sinh trong lòng.

“Sai rồi, là phía sau!”

“Xoẹt!”

Lưng La Chỉnh lập tức bị đao găm hình con rắn kia cắt một vết. Một dao này có lực chém cực kỳ lớn, khiến da thịt hấn bị cắt đến mức lật lên.

Rốt cuộc là thế nào?

Trong nháy mắt vừa rồi, chính hấn giống như sinh ra ảo giác?

La Chỉnh cảm nhận được bên trái, bên phải đều có người, hơn nữa còn chính là bản thân Nhạn Cửu!

Vì sao cuối cùng hai người kia lại biến mất? Mà cuối cùng Nhạn Cửu lại đánh úp từ phía sau?

Loại ảo giác này, thậm chí còn khiến La Chỉnh cho rằng Nhạn Cửu cũng không phải một người mà giống như là hai người, thậm chí ba người!

Nhưng mà khi này hắn trực tiếp đi thẳng về phía mình, rõ ràng cũng chỉ có một Nhạn Cửu, tại sao lại vô duyên vô cớ có thêm hai người? Càng kỳ quái hơn chính là hai người này bị phi đao của La Chỉnh đánh trúng mà lại không có vấn đề gì?

“Khắc khắc, nói cho ta biết tên đi. Cho ta biết tên ta có thể cho người chết thoải mái một chút, không bắt người chịu nỗi đau đớn khi bị lăng trì! Người có thể tưởng tượng thử cảm giác máu thịt toàn thân bị con dao găm hình rắn của ta cắt xuống từng miếng một...” tiếng của Nhạn Cửu lại bay ra.

Không đúng, hắn là chỉ có một Nhạn Cửu. Với phong cách làm việc của bảy đại sĩ tộc, phát hiện ra mình mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên thì căn bản còn không đáng nhắc tới trước mặt họ, nên không có khả năng phái ra tới mấy người để đối phó mình.

Nhưng chỉ có một Nhạn Cửu, vậy hai người xuất hiện ở hai bên của mình...

Một tia chớp chợt lóe lên trong đầu La Chỉnh. Nghĩ tới đây, hắn rõ ràng đã thông suốt!

La Chỉnh cười lạnh nói: “Khoác lác thì cũng đừng quá mức. Ngàn đao lăng trì? Người cảm thấy mình có cơ hội này sao?”

“Tại sao không có cơ hội này? Người nhìn xem, người bị ta cắt hai đao rồi, chỉ còn lại có chín trăm chín mươi tám đao mà thôi. Thời gian của ta còn nhiều mà, có thể chậm rãi chơi đùa cùng người...” Nhạn Cửu nói xong, màn sương đen lại bắt đầu dâng lên từng đợt, có vẻ là sẽ phát động lần tiến công thứ ba để đối phó La Chỉnh.

Lúc này đây, La Chỉnh vẫn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ như trước, chờ đợi Nhạn Cửu tới gần.

Phương pháp tấn công của Nhạn Cửu quả thực hết sức đặc thù, loại phương thức chiến đấu này khiến từ trước đến nay hẳn đều thuận lợi, chỉ tiếc là lúc này đây hẳn đã gặp La Chinh.

La Chinh lại một lần nữa lợi dụng linh hồn mình bắt đầu nhận biết xung quanh, hẳn cảm nhận được ba luồng sát ý giống nhau, truyền đến từ bên trái, phía trước và đằng sau.

“Nếu như không ngoài dự liệu, lúc này người có ý định tấn công từ phía trước!” La Chinh đột nhiên bổ nhào về phía trước, phi đao nát lần thứ ba đánh trúng vào một người. Nhưng đồng thời lúc đánh trúng, ngón tay của La Chinh liền vẽ ra một vòng tròn nhỏ, một luồng chân khí Thiên Ma màu tím đen lặng lẽ khuếch tán ra.

Chân khí Thiên Ma màu tím đen này vô cùng mờ ảo, đặc biệt là trong màn sương đen đặc mà Nhạn Cửu đã bố trí, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể nhận thấy được.

Chân khí Thiên Ma từ một vòng tròn nho nhỏ nhanh chóng khuếch tán, trông như một vệt sóng lan tràn trên mặt nước.

Sau khi vệt sóng kia va chạm với vài “đồ vật” trong màn sương dày đặc, La Chinh vỗ đầu một cái, kêu to lên: “Ấy dà! Đoán sai rồi, không phải phía trước, chắc là... phía sau!”

“Phốc phốc phốc phốc phốc!”

Năng lượng từ tinh thạch Phượng Tường ở cánh tay phải La Chinh thành hình tán ra, nháy mắt tăng tốc độ của hẳn lên tới cảnh giới cực kỳ khủng bố. Chỉ một cái nháy mắt, La Chinh đã chém ra khoảng ba mươi đao về phía sau.

Bởi vì La Chinh xuất đao quá nhanh, nên đến khi hẳn cất phi đao lại thì mới nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nhạn Cửu liên tiếp truyền đến.

“A a a a...”

Lần này La Chỉnh cũng chưa giết chết Nhạn Cửu. Ba mươi đao này trong nháy mắt đều được phân ra, chém về phía hai tay, hai chân Nhạn Cửu.

Với sự sắc bén của phi đao, ba mươi đao này cũng đủ để chém Nhạn Cửu thành mảnh nhỏ, nhưng La Chỉnh lại vẫn nường tay.

Gạt ra tầng tầng màn sương đen đặc, La Chỉnh đi đến trước mặt Nhạn Cửu, nhìn người đàn ông ẻo lả trước mắt, lạnh lùng nói: “Còn muốn biết tên của ta không?”

“Làm sao người phát hiện được ta!” Nhạn Cửu thét to.

“Tò mò lắm sao?” La Chỉnh cười hỏi.

Khuôn mặt Nhạn Cửu vì cực kỳ thống khổ mà vặn vẹo: “Nói cho ta biết!”

“Xuống Địa Ngục mà tìm đáp án!” La Chỉnh nói xong, thanh phi đao bắn ra, xuyên thấu qua cổ Nhạn Cửu rồi đâm sâu xuống lòng đất, sau đó hẫ hẫ móc ngón cái, thu hồi lại phi đao.

Ngay từ lúc đầu La Chỉnh hẫ đã bị gạt.

Chân nguyên của con người thật vô cùng kỳ diệu, muôn vàn biến hóa.

Phương thức chiến đấu này của Nhạn Cửu thực sự khiến La Chỉnh cảm thấy thán phục.

Thật ra từ đầu đến cuối cũng chỉ có một Nhạn Cửu ám sát La Chỉnh, chỉ là thứ mà chân nguyên của hẫ biến hóa ra lại không phải đám sương mù đen đặc này.

Đám sương mù đen đặc trước mặt này chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, hẳn là Nhạn Cửu lợi dụng những thứ khác để tạo ra, còn thứ mà chân nguyên của hắn biến hóa thành, có lẽ chính là bản thân Nhạn Cửu!

Có người chân nguyên có thể hóa thành đóa hoa sen như Vương Yến Diêu, có người chân nguyên lại có thể hình thành tầng tầng kết giới như Vân Lạc.

Còn chân nguyên của Nhạn Cửu thì có thể huyền hóa thành chính bản thân hắn!

Nói cách khác, người La Chỉnh đâm trúng ngay từ đầu, chính là người giả mà Nhạn Cửu lợi dụng chân nguyên của hắn biến thành mà thôi.

Lần tấn công thứ hai, Nhạn Cửu biến ra hai người giả!

Đến khi Nhạn Cửu tiếp tục lợi dụng phương pháp này để ám sát La Chỉnh lần thứ ba thì lại bị La Chỉnh nhìn thấu, hơn nữa còn làm cho La Chỉnh nghĩ ra phương pháp đối phó!

Ngay lúc Nhạn Cửu huyền hóa ra ba người giả tấn công, thì chân khí Thiên Ma từ trong cơ thể La Chỉnh đã khuếch tán ra ngoài, lợi dụng đặc tính cắn nuốt của nó nên La Chỉnh cảm giác được, “Nhạn Cửu” ở phía trước, bên trái, bên phải đều bị chân khí Thiên Ma cắn nuốt.

Cái này đã nói lên ba người ở hai bên trái, phải và phía trước đều là do chân nguyên biến thành, còn Nhạn Cửu chân chính thì ở phía sau tiến hành công kích mình bất ngờ.

Sau khi phán đoán chính xác, La Chỉnh quyết đoán mà tấn công phía đằng sau một cách điên cuồng.

Sau khi Nhạn Cửu bị La Chỉnh chém chết, màn sương đen đặc bắt đầu từ từ tan biến.

Mấy chục người của bảy đại sĩ tộc bên kia vốn thấy Nhạn Cửu ra tay với La Chỉnh thì không hề chú ý thêm nữa.

Theo bọn họ, một Nhạn Cửu thì dư sức đối phó với tên nhóc đột nhiên xông vào.

Đối với bọn họ mà nói, tên nhóc xông vào kia chỉ giống như một con bướm vô tình bay vào mạng nhện mà thôi, chỉ cần vươn tay gỡ khỏi mạng nhện rồi bóp chết là được rồi.

Thế nhưng sau khi màn sương đen đặc chậm rãi tiêu tan, có người vô tình nhìn sang lập tức kêu lên kinh ngạc: “Hả? Nhạn Cửu chết rồi?”

Người phụ nữ tóc dài cũng nghiêng đầu lại, cau mày nhìn chăm chăm vào La Chỉnh: “Thú vị! Vậy mà có thể đối phó với Nhạn Cửu, xem ra là ta coi thường kẻ này rồi!”

“Rõ ràng chỉ có thực lực của Nửa Bước Tiên Thiên, vậy mà có thể giết chết Nhạn Cửu, tên nhóc này thật thú vị!” Lại có người nói hùa theo.

Sau khi giết chết Nhạn Cửu, La Chỉnh cũng không tới gần những người kia mà định đi vòng qua bên cạnh.

Nhưng là đúng lúc này, người phụ nữ tóc dài bỗng nhiên quát hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

La Chỉnh vừa đề phòng vừa đáp: “Ta là ai không liên quan tới các ngươi. Hơn nữa, đừng lấy danh tiếng của bảy đại sĩ tộc ra dọa ta, vô dụng thôi! Chúng ta nước sông không phạm nước giếng!”

Người phụ nữ tóc dài nghe La Chỉnh nói xong bỗng nhiên lại mỉm cười: “Ngươi có biết lời của ngươi rất ngây thơ không?”

La Chỉnh đặt phi đao ngang lồng ngực của mình, nói: “Ta không biết có ngây thơ hay không, nhưng ai dám cả gan gây phiền phức cho ta thì cũng giống như tên nằm dưới đất kia, chỉ có chết!”

Nếu nói La Chỉnh không hề kiêng dè gì với bảy đại sĩ tộc thì chắc chắn là nói dối. Ít nhất, trong số mấy chục người này cũng có vài người tàn mạt ra khí tức cực kỳ nguy hiểm. Nếu bọn họ thật sự nghiêm túc, La Chỉnh cũng chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng La Chỉnh đã chiếm được bức vẽ chỉ dẫn trong cuốn Luyện Khí Tông Pháp, mà hẳn lại không phải người ngu. Tất cả những gì trong thế giới này, ngay cả bên trong tòa Tiên Phủ kia cũng có cơ duyên rất lớn, không có lí gì mà hẳn lại lùi bước.

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha...”

Mấy chục người của bảy đại sĩ tộc nghe được lời La Chỉnh nói đều cười ha hả giống như vừa nghe được một truyện cười vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hình Nhân Không Lồ

Đối với Vị Thủy - Bùi gia, Nhạn Cửu cũng chỉ là một tên nô bộc nhỏ nhỏ mà thôi.

Trong mắt đám đệ tử sĩ tộc, thực lực của Nhạn Cửu có lẽ cũng chỉ đáng lót dép, nhưng không ngờ tên nhóc này lại có thể giết chết Nhạn Cửu dễ dàng thế, đã vậy còn dám lớn lối.

Mọi người đều cười vang, sau đó người phụ nữ tóc dài vừa rồi nói: “Diệp Sầu, người đi giết tên nhóc kia đi. Đừng làm ta thất vọng. Nhạn Cửu đã bị hấn giết chết, chứng tỏ hấn cũng khá kỳ lạ, người phải chú ý một chút.”

Nhạn Cửu mới chỉ ở cảnh giới Tiên Thiên Lục Trọng, còn Diệp Sầu đã là Tiên Thiên Bát Trọng, thực lực chênh nhau hẵn một bậc.

La Chỉnh giết chết một Nhạn Cửu cũng mới chỉ khiến những đệ tử sĩ tộc kia thôi không khinh thường nữa, thế nhưng muốn khiến bọn họ coi trọng thì vẫn còn kém xa! Bọn họ thấy, Nhạn Cửu chết trong tay tên nhóc này, chẳng qua là do vận khí của hấn không tốt mà thôi.

Còn thực lực của Diệp Sầu mạnh hơn Nhạn Cửu nhiều...

Mà vận khí của một tên Nửa Bước Tiên Thiên thì không thể bù đắp cho sự cách biệt về thực lực với Diệp Sầu được. Tất cả mọi người đều cho rằng hấn chắc chắn chỉ có con đường chết.

Có điều, dù đã phái Diệp Sầu ra nhưng một số đệ tử sĩ tộc vẫn dán mắt vào La Chỉnh. Bọn họ tò mò, không biết rốt cuộc tên nhóc đeo mặt nạ này dựa vào thủ đoạn gì mà có thể giết chết Nhạn Cửu?

Sau khi bị phái ra, Diệp Sầu dùng thân thủ vô cùng quý dị, nhanh chóng lao về phía La Chỉnh.

Tính cách của Diệp Sầu hoàn toàn không giống Nhạn Cửu. Nhạn Cửu vốn là một thích khách nhưng lại nói nhiều, đây là điều cấm kị rất lớn.

Trái lại, Diệp Sầu là một người trầm ổn, lại không hề coi thường bất kỳ đối thủ nào, cho dù tên nhóc đeo mặt nạ kia chỉ có thực lực Nửa Bước Tiên Thiên thì Diệp Sầu cũng sẽ dùng toàn lực đối phó, không cho đối phương cơ hội trở mình.

“Ài! Quả nhiên là như vậy...” La Chỉnh cảm thấy vô cùng đau đầu. Đám sĩ tộc này căn bản sẽ không nghe lời hăn nói, dù là đe dọa, van xin hay có nói gì đi nữa thì cũng vô dụng.

Chỉ còn một cách duy nhất chính là biến chúng thành xác chết. Chỉ có giết chết bọn chúng thì may ra lúc đó, chúng mới hiểu rằng không phải hăn chỉ đang đe dọa!

Diệp Sầu dùng bộ pháp quý dị tiếp cận La Chỉnh, chân nguyên giữa hai tay nhanh chóng ngưng kết thành hai thanh trường kiếm màu xanh biếc. Khi còn cách La Chỉnh một trượng, thân pháp của Diệp Sầu lại càng trở nên quý dị. Rõ ràng thoạt nhìn thì tưởng như đang muốn đâm hai thanh kiếm vào lồng ngực La Chỉnh, nhưng cùng lúc đó cả người lại di chuyển về phía sau hăn.

Đến khi La Chỉnh vừa xoay người thì Diệp Sầu lập tức nhảy lên đỉnh đầu hăn, múa may hai thanh trường kiếm, tạo thành thế gọng kìm.

“Thập Phương Tàn Sát!”

Hai thanh trường kiếm màu xanh biếc của Diệp Sầu trông có vẻ lộn xộn nhưng thực ra lại phong tỏa tất cả đường lui của La Chỉnh.

Tính cách của Diệp Sầu trước nay chưa từng lơ là, thiếu cảnh giác, nhưng vào lúc này, chính Diệp Sầu cũng nghĩ rằng La Chỉnh chết chắc rồi. Từ trước tới nay, chưa từng có đối thủ nào bị Thập Phương Tàn Sát của hắn bao trùm mà vẫn còn sống.

Nhưng thời điểm Diệp Sầu lao xuống, nhìn thấy ánh mắt của La Chỉnh, không hiểu sao hắn lại có chút hoảng loạn.

Trước kia, đối thủ của hắn khi đối diện với Thập Phương Tàn Sát, trong mắt đều lộ ra một tia hoảng sợ, đều là tuyệt vọng, đều là cam chịu...

Nhưng trong đôi mắt của vị thiếu niên này lại là vẻ dửng dưng, giống như thờ ơ với chuyện sống chết ở đời. Trong lúc nhất thời Diệp Sầu nảy sinh chút ảo giác, hắn cảm thấy vị thiếu niên đeo mặt nạ này có vẻ sẽ không phản kích, dường như muốn hy sinh một cách khảng khái!

“Khỏi cần đoán mò, giết chết hắn là xong. Chắc là bởi tên nhóc này cố tỏ ra bình tĩnh mà thôi, dù hắn có phản kích hay không, nếu đã bị Thập Phương Tàn Sát bao phủ thì chỉ có một con đường chết!” Diệp Sầu tự nhắc nhở bản thân.

Thế nhưng ngay khi hắn tiếp cận La Chỉnh, La Chỉnh đột nhiên mỉm cười, một hồn châm sắc nhọn màu vàng nhạt bắn ra từ giữa mi tâm.

“Kính Thần Thứ!”

Từ sâu trong linh hồn Diệp Sầu bỗng truyền tới một cơn đau kịch liệt. Cơn đau này vô cùng mãnh liệt và đột ngột.

Bị đau nên Diệp Sầu không thể tập trung tinh thần, hai thanh trường kiếm màu xanh biếc do chân nguyên biến thành trên tay tự nhiên biến mất

giữa đất trời.

Trong lúc Diệp Sầu vẫn chưa kịp phản ứng, phi đao nát nhanh như gió, mạnh mẽ đâm vào đầu, xuyên qua cả người hẳn.

Trận chiến giữa những võ giả thường chỉ có cơ hội một lần, đương nhiên La Chỉnh sẽ không bỏ qua cơ hội, cho nên mới sử dụng thủ đoạn dữ dội để giết tên này.

“Bịch!”

Diệp Sầu bị phi đao đâm xuyên qua người, ngã xuống đất, biến thành một cái xác không hồn.

“A! Không phải chứ? Diệp Sầu cũng bị giết rồi?”

“Tên nhóc kia quả thực không phải là đèn cầy đâu!”

Vốn cũng có vài tên đệ tử sĩ tộc tập trung quan sát bên này, bọn họ tận mắt thấy Diệp Sầu sử dụng sát chiêu Thập Phương Tàn Sát của mình, cũng tận mắt thấy Diệp Sầu bỗng nhiên thu hồi chiêu thức một cách khó hiểu, sau đó cứ như thế bị phi đao của tên nhóc đeo mặt nạ kia xuyên qua...

Thoạt nhìn cảnh này quả thực vô cùng kỳ lạ.

Phải nói Diệp Sầu cũng được coi là một cao thủ thành danh đã lâu, hơn nữa tên nhóc đeo mặt nạ kia cũng chẳng thi triển thủ pháp phi đao nào quá đặc biệt.

Nhưng tại sao Diệp Sầu lại không tránh? Cứ ngây ngốc để phi đao đâm trúng?

Lúc này, mấy chục người của sĩ tộc kia mới hiểu ra, La Chỉnh tuyệt đối không phải cây đèn cầy.

Thực lực Nửa Bước Tiên Thiên chẳng qua chỉ là biểu hiện giả tạo bên ngoài, còn Vị Thủy - Bùi gia đã phải trả cái giá đắt bằng hai tên gia nô.

Người phụ nữ tóc dài nhíu mày thật sâu: “Bùi gia ta lười phải thêm người, giờ ai đi?”

“Khà khà, một tên nhóc ngoan cố như vậy đúng là hiếm gặp, để lão đây lên!” Người lên tiếng là một ông lão cầm gậy hình rồng. Nói xong, ông ta gõ gõ cây gậy xuống nền đất, từng sợi chân nguyên bay ra từ đầu rồng trên cây gậy, mãnh liệt bốc cháy.

Ông lão này lại là một cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Người phụ nữ tóc dài nghe thấy ông lão muốn đích thân ra tay, vẻ mặt vốn tối sầm bỗng như xán lạn hẳn lên: “Giải quyết một con kiến nhỏ mới chỉ Nửa Bước Tiên Thiên mà cần tới Hoàng lão – cường giả Chiến Thần Cảnh phải đích thân ra tay, thật ngại quá!”

“Vậy thì có sao? Hoàng Vân Hiền ta trước nay không phải chỉ biết nhìn người khác qua khe cửa, sức mạnh của tên nhóc đeo mặt nạ này quá dị khác thường, có thể giết được nô bộc gần bó lâu năm với Bùi gia, chứng tỏ thực lực của hắn rất kinh người, lão phu sẽ tự tay thu phục hắn!” Hoàng Vân Hiền cầm cây gậy, muốn tự mình ra tay.

La Chỉnh chú ý tới ông lão cầm gậy đó, sắc mặt lại càng thêm thận trọng. Hắn biết, cường giả Chiếu Thần Cảnh, thực lực mạnh hơn mình rất nhiều.

Mặc dù lần trước dựa vào Thiên Ma Thần Quyền nên suýt chút nữa là giết được Hứa Hưu, nhưng đó là vì Hứa Hưu tự nhiên ngây người nên hắn mới có thể thừa cơ.

Nếu chính thức đối phó với một cường giả Chiếu Thần Cảnh, La Chỉnh không hề có cơ hội!

Đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh, lúc này La Chỉnh chỉ còn đúng một chữ: Chạy.

Có điều hắn còn chưa kịp dùng chữ “chạy” này thì trong Tiên Phủ bỗng nhiên truyền tới một hồi chấn động.

Sắc mặt người phụ nữ kia lập tức thay đổi: “Hoàng lão, tên nhóc đó để chốc nữa giải quyết, chúng ta vẫn nên xử lý việc chính thì hơn!”

Hoàng Vân Hiền cũng thận trọng gật đầu nói: “Được rồi, chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất, còn mạng của tên nhóc đeo mặt nạ kia... chỉ cần hắn còn ở trong Tiên Phủ, muốn mạng của hắn dễ như trở bàn tay!”

Cảm giác rung lắc dưới chân mọi người ngày càng mãnh liệt, tựa như nơi này đang xảy ra động đất.

Một lát sau, trên quảng trường lớn phía trước Tiên Phủ có một con báo Bôn Lô đang lao ra như điên!

Tốc độ của con báo Bôn Lô này giống như hai chữ “Bôn Lô” trong tên của nó vậy. Nó là loài yêu thú có tốc độ chạy nhanh nhất Đông vực.

Rất nhiều người hứng thú với tốc độ cực nhanh của báo Bôn Lô, đồng ý bỏ ra một giá tiền lớn để bắt về làm linh thú nuôi trong nhà.

Xem ra con báo Bôn Lô này là của đệ tử sĩ tộc nhà nào đó có mặt ở đây, nhưng mặt đất rung lắc dữ dội như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì? Nhìn cánh cửa lớn phía cuối quảng trường Tiên Phủ, vẻ mặt La Chỉnh cũng thận trọng hơn.

Sau khi con báo Bôn Lô xông ra khỏi cửa lớn thì có hai người khổng lồ tay cầm Lang Nha Bổng cũng chạy ra, bạt mạng đuổi theo nó!

Hai người khổng lồ này không phải là người sống, mà là một loại hình nhân, nên không hề cảm nhận được chút sinh khí nào trên người chúng.

Ở Đông Vực không thiếu những dị sĩ tài năng hay nghệ nhân khéo léo có thể tạo ra những hình nhân vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng chưa một ai có thể làm ra hình nhân sống động giống người thật như vậy. Huống hồ, những hình nhân này còn cao tới trăm trượng, giống như một ngọn núi nhỏ, chạy tới nổi mặt đất chấn động rất dữ dội.

Mỗi lần chấn động, La Chỉnh đều nảy lên khỏi mặt đất, mấy chục thành viên sĩ tộc kia cũng vậy, mọi người đều nhảy lên rồi rơi xuống theo từng đợt chấn động.

Cũng may cho những người bước vào đây, ngoại trừ La Chỉnh thì ít nhất cũng là cao thủ Tiên Thiên, nếu như là người bình thường thì có thể trận chấn động lần này đã lấy mạng họ.

Đối với hai hình nhân to lớn như hai ngọn núi nhỏ, con báo Bôn Lô đang chạy trước mặt họ cũng chỉ là một con côn trùng nhỏ bò trên mặt đất.

“Bang!”

Một trong hai người khổng lồ vùng Lang Nha Bổng, hung hăng ném về phía con báo Bôn Lô.

Con báo Bôn Lô kia cũng cực kì linh hoạt, đối diện với Lang Nha Bổng to lớn từ trên trời rơi xuống, dưới chân nó bỗng đột ngột phát ra một dòng điện, lập tức hóa thành tia chớp vọt mạnh về phía trước, tránh được một cú đập động trời của Lang Nha Bổng.

Vóc dáng hình nhân to lớn kia đã giống như ngọn núi nhỏ nên đầu của Lang Nha Bổng cũng không hề nhỏ chút nào, nó gần như tương đương với nửa ngọn núi.

Nửa ngọn núi mà đập xuống mặt đất thì có cảm giác thế nào?

Lấy Lang Nha Bổng làm tâm, một đợt sóng chấn động mà mắt thường có thể nhìn thấy, khuếch tán về bốn phía!

Sức mạnh kinh khủng này giống như một cơn sóng thần tràn qua quảng trường rộng lớn.

“Tiêu rồi, báo Bôn Lô của ta! Nếu nó bị sóng chấn động cuốn vào, e là chúng ta không vào trong Tiên Phủ được!” Một tên sĩ tộc lớn giọng hét, hiển nhiên là lo lắng cho con báo Bôn Lô.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Linh Cầu Đen

Mặc dù tốc độ của báo Bôn Lô khá nhanh, nhưng đương nhiên vẫn không chạy thoát được tốc độ khuếch tán của sóng chấn động. Sóng chấn động mãnh liệt như vậy, một khi báo Bôn Lô bị cuốn vào trong, chỉ sợ lập tức sẽ biến thành bột mịn.

Người kia vừa nói xong thì người phụ nữ tóc dài trong đám sĩ tộc liền chìa tay ra, chỉ nhìn thấy mái tóc dài của nàng cuộn cuộn như gợn sóng, trên người xuất hiện một quả cầu màu xanh lam nhạt, mà quả cầu này vừa xuất hiện đã biến mất.

Ngay sau đó, một quả cầu xanh lam nhạt liền xuất hiện trên cơ thể báo Bôn Lô, bảo vệ cả cơ thể của nó.

Khi sóng chấn động lan rộng đến cơ thể báo Bôn Lô, quả cầu ánh sáng kia chỉ hơi mờ đi một chút, rõ ràng nó đã nuốt hết tất cả sức mạnh của sóng chấn động, còn báo Bôn Lô lại không hề bị thương, vẫn tiếp tục dụ hai hình nhân khổng lồ chạy theo như trước.

Sóng chấn động không ngừng lan rộng, cuốn đến phía đám người của bảy đại sĩ tộc và La Chính bên này.

Không ít người của bảy đại sĩ tộc nhao nhao tìm các góc ngách để tránh công kích, dù do khoảng cách nên sóng chấn động đã giảm đi không ít, nhưng đối với các cao thủ Tiên Thiên thì vẫn khó có thể chịu đựng.

Chỉ có người phụ nữ tóc dài, lão già họ Hoàng kia và hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác vẫn bất động, đứng nguyên tại chỗ, tùy ý để sóng

chấn động công kích lên người mà vẫn lù lù như không.

La Chỉnh ở bên kia quảng trường cũng không hề trốn tránh, hấn trực tiếp đón đầu làn sóng chấn động kia. Khi sóng chấn động quét qua đã không ngừng đánh mạnh vào cơ thể hấn. Nguồn lực va chạm này liên tục làm sản sinh ra luồng khí nóng trong cơ thể, bắt đầu gột rửa đan điền của hấn.

Trải qua chiến đấu liên tục, La Chỉnh cảm thấy việc gột rửa đan điền của mình đã đến bước đột phá, nên hấn không tránh sóng chấn động này là vì muốn mượn sức mạnh của nó để gột rửa đan điền, thử xem có thể giúp bản thân tiến vào Tiên Thiên Cảnh hay không!

Đáng tiếc sau khi sức mạnh của sóng chấn động biến mất, đan điền của La Chỉnh cơ bản vẫn không biến đổi gì. Trên mặt hấn lộ ra vẻ phiền muộn. Nếu như sóng chấn động đến thêm vài lần thì tốt rồi, lực đạo vừa phải của sóng chấn động vừa hay có thể giúp mình gột rửa đan điền.

Người phụ nữ tóc dài và vài vị cường giả Chiêu Thần Cảnh đứng cách đó không xa nhìn thấy sóng chấn động quét qua cơ thể La Chỉnh.

Bọn họ vốn nghĩ tên nhóc này chán sống rồi, đối diện với sóng chấn động mãnh liệt như vậy mà lại không tránh không né, đứng yên tại chỗ giống như họ!

Khả năng tên nhóc này bị sóng chấn động tán thành bột mịn là rất lớn.

Nhưng sau khi sóng chấn động quét qua, tên nhóc kia không chỉ không bị chấn thành bột mịn, ngược lại còn tràn đầy sức sống, bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn...

Những cao thủ Tiên Thiên do tìm góc ẩn náu nên không nhìn thấy cảnh La Chỉnh đón đầu sóng chấn động, cũng không có cảm giác gì.

Mấy vị cường giả Chiến Thần Cảnh đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc, cơ thể tên nhóc này làm sao vậy? Chẳng qua mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, thậm chí đến chân nguyên hộ thể cũng còn không tạo ra được, vậy mà có thể đối diện trực tiếp với sóng chấn động, tên nhóc này biến thái vậy sao?

Trong lòng mấy vị cường giả Chiến Thần Cảnh đều nghĩ: Nếu không giết hẳn, sau này nhất định hẳn sẽ nổi lên thành cao thủ xưng bá một phương.

Dù trong đó có người nảy sinh sát khí với La Chính từ lâu, nhưng giờ rõ ràng không phải lúc để đối phó với La Chính.

Mục tiêu lớn nhất của bảy đại sĩ tộc chuyển này là tiến vào trong Tiên Phủ.

Một động phủ của tiên nhân, sức hấp dẫn trong đó khó có thể ngăn cản!

Nhưng lần thăm dò trước, bọn họ đã phát hiện có hai hình nhân khổng lồ trấn giữ ở cửa, tấn công tất cả những ai dám xông vào bên trong!

Lần trước, khi phát hiện hai hình nhân khổng lồ ở trước mặt, vì không kịp đề phòng nên đã có vài người chết dưới Lang Nha Bổng của bọn chúng.

Lần này người của bảy đại sĩ tộc đã có chuẩn bị rồi mới tới, một người trong đó mang đến một con báo Bôn Lôi có tốc độ chạy nhanh nhất!

Lợi dụng tốc độ của báo Bôn Lôi, để nó đi trước khiêu khích hai tên hình nhân khổng lồ, dụ chúng chạy từ trong cửa ra quảng trường, sau đó bọn họ nhân cơ hội này mà len vào trong!

Không ngờ khi bọn họ đang thực hiện kế hoạch thì giữa chừng đột nhiên xuất hiện một tên nhóc đeo mặt nạ.

Võn cho rằng đó chỉ là một tên nhóc không đáng để ý, tùy ý phải một người là có thể giết chết.

Họ nào biết phải một người chết một người, phải hai người thì chết cả hai, bên này còn chưa xử lý xong tên nhóc đeo mặt nạ, bên kia báo Bôn Lôi đã thành công dụ hai hình nhân khổng lồ ra quảng trường.

Đương nhiên bọn họ cũng chẳng còn tâm tư đâu để đi truy sát tên nhóc đeo mặt nạ kia, hiện tại bọn họ muốn nhanh chóng nhân cơ hội này mà chạy một mạch tiến vào bên trong!

Mặc dù lần này bảy đại sĩ tộc hợp lực cùng nhau hành động, nhưng vẫn có chút lục đục với nhau. Suy cho cùng, nói tới bảo bối trong Tiên Phủ, có thể tranh giành một phần cho gia tộc của mình thì đã kiếm được hời lớn rồi!

Xông vào đầu tiên chính là người phụ nữ tóc dài kia, mấy vị cường giả Chiếu Thần Cảnh theo sát phía sau, một đám cao thủ Tiên Thiên cũng bước nhanh chạy gấp theo vào.

La Chỉnh đứng trên quảng trường, nhìn rõ hết tình thế, lúc này sao hẳn lại không hiểu mình nên làm gì? Đương nhiên phải chạy theo đám sĩ tộc kia! Bọn họ phải tốn công phí sức mãi mới có thể dụ hai hình nhân khổng lồ kia ra, đối với La Chỉnh mà nói, đây là một cơ hội tốt.

Mấy vị cường giả Chiếu Thần Cảnh thấy La Chỉnh cũng theo sát, sắc mặt ai nấy lập tức u ám.

Bởi vì sợ thu hút sự chú ý của hình nhân khổng lồ nên bọn họ tạm tha cho tên nhóc đeo mặt nạ này một mạng, chỉ không ngờ tên nhóc này lại được voi đòi tiên, dám xông theo họ vào bên trong.

Phải biết để tiến vào bên trong, bọn họ đã phải lên kế hoạch rất lâu, nhưng giờ lại bị một tên nhóc không biết từ đâu chui ra theo sau hưởng sái,

đối với người trong sĩ tộc thì đây là chuyện không thể chấp nhận được.

“Ngăn hẳn lại, đừng để hắn theo, tốt nhất giết chết hắn!” Người phụ nữ tóc dài nghiêng răng nói.

Hoàng lão chạy ngay theo phía sau nàng ta, mặt vừa hiện ra chút sát khí thì trên cơ thể liền xuất hiện vài đường ánh sáng màu vàng lập lòe, chỉ nhìn thấy lão vươn tay vẫy một cái, mấy khối chân nguyên to bằng người hắn liền bắn ra. Những chân nguyên hình người kia vừa xuất hiện thì nằm rạp xuống đất, lập tức biến thành ba con linh cầu màu vàng nâu.

Phía sau lưng mấy con linh cầu là ngọn lửa đang cháy rừng rực, đây chính là hiệu quả của thiêu đốt chân nguyên.

“Đi, giết tên nhóc kia!” Hoàng lão trầm giọng nói.

Dưới sự chỉ huy của Hoàng lão, ba con linh cầu quay đầu chạy, mở cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắt xông về phía La Chỉnh.

La Chỉnh tăng tốc chạy về phía trước, ba con linh cầu chạy theo phía sau. Sau khoảng vài nhịp thở, ba con linh cầu nhanh chóng lao lên, chỉ còn cách La Chỉnh khoảng hai trượng.

“Hóa thân chân nguyên của lão già này là linh cầu?” La Chỉnh khẽ mỉm cười, sau đó nhanh chóng rút chân khí Thiên Ma ra khỏi đan điền, hội tụ vào năm tay phải.

So sánh ra, La Chỉnh thích nhất loại chân nguyên hóa thân này. Khi con linh cầu dẫn đầu hung hăng xông về phía La Chỉnh, hắn đột nhiên hạ thấp người, đồng thời tay phải đánh ra một quyền.

“Ma Động Thiên Hạ!”

Một quyền ảnh màu tím đen được đánh ra, lại được tinh thạch Phượng Tường hỗ trợ nên tốc độ của quyền này đâu chỉ nhanh gấp mười lần?

Cho dù linh cầu có linh hoạt hơn Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hưu bao nhiêu thì quyền của La Chỉnh vẫn đánh trúng vào cơ thể nó!

Hoàng lão ở phía xa thì vẫn đang điên cuồng chạy về phía cửa vào. Quảng trường này đối với hình nhân khổng lồ chẳng qua chỉ là khoảng cách vài trăm bước, nhưng đối với loài người nhỏ bé thì phải tới vài chục dặm đường. Lão ta vừa duy trì tốc độ chạy nước rút, vừa phân tâm điều khiển linh cầu.

Khi lão thấy La Chỉnh vùng quyền đánh vào con linh cầu, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Chân nguyên của lão rất đặc biệt, những con linh cầu này nhìn có vẻ không có gì lạ thường, nhưng thực tế có dùng thủ đoạn gì để nghiền nát đi nữa thì bọn chúng vẫn sẽ tự hồi phục. Tên nhóc này dùng quyền tấn công quả thực chỉ tốn phí sức.

Nhưng rất nhanh, lão đã không thể cười nổi, nụ cười lạnh kia giống như sương giá cuối thu, ngưng đọng trên khóe miệng lão.

Con linh cầu được tạo thành từ chân nguyên kia bị La Chỉnh đánh trúng, rất nhanh đã xảy ra những biến hóa lạ lùng, cả cơ thể từ màu vàng đất bỗng biến thành màu đen, cùng lúc đó Hoàng lão cảm thấy mình đã mất đi khả năng khống chế nó!

Sức mạnh thật quý dị, tên nhóc này rốt cuộc đã làm thế nào? Hoàng lão thầm kinh hãi trong lòng, hẳn đã cướp đi một con hóa thân chân nguyên của lão, hơn nữa còn biến nó thành màu đen!

Sau khi kinh ngạc, Hoàng lão an ủi bản thân: Không sao, vẫn còn hai con linh cầu nữa. Chỉ cần hai con cũng đã có thể giết chết hắn. Hoàng lão

không nghĩ nhiều mà xuất chiêu ngay, chân nguyên trên cơ thể hai con linh cầu đang vây quanh La Chỉnh bốc cháy hừng hực, cặp móng vuốt cào trên mặt đất tạo thành vết hằn, sau một hồi găm giữ, chúng liền bổ nhào về phía La Chỉnh!

Đối diện với hai con linh cầu đang không ngừng thiêu đốt chân nguyên, La Chỉnh không hề hoảng hốt, hắn điều khiển con linh cầu đen kia nghênh đón con linh cầu đầu tiên.

Con linh cầu đen này là do chân khí Thiên Ma cắn nuốt chân nguyên của Hoàng lão mà thành, đối mặt với con linh cầu đầu tiên thì cơ bản sẽ không rơi vào thế yếu. Khi linh cầu đen vật lộn với linh cầu màu vàng đất, móng vuốt của nó cắt rách thân thể con linh cầu màu vàng đất kia, một tia chân khí Thiên Ma tràn vào trong, chỉ trong chớp mắt đã cắn nuốt con linh cầu màu vàng đất này, biến nó thành màu đen.

Con linh cầu còn lại thì La Chỉnh tự giải quyết, lần này khi La Chỉnh sử dụng Thiên Ma Thần Quyền, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Nếu con linh cầu này có thể bị chân khí Thiên Ma cắn nuốt để ta sử dụng, không biết có thể truyền năng lượng của tinh thạch Phượng Tường sang nó không?

Vừa nghĩ đến đây, La Chỉnh đánh một quyền Ma Động Thiên Hạ về phía con linh cầu kia, đồng thời đẩy năng lượng của tinh thạch Phượng Tường thâm nhập vào trong!

Con linh cầu trúng Thiên Ma Thần Quyền của La Chỉnh liền quỳ trên mặt đất, phát ra một tiếng gào thét, ngay lập tức toàn thân màu vàng đất biến thành màu đen, trở thành linh cầu đen do La Chỉnh điều khiển.

Nhưng không giống với hai con linh cầu đen lúc trước, trên cơ thể con linh cầu đen này có từng tia năng lượng màu tím đang di chuyển một cách mờ ảo, đó chính là năng lượng của tinh thạch Phượng Tường.

“Thử tốc độ xem!” La Chính điều khiển con linh cầu đen được rút năng lượng của tinh thạch Phượng Tường kia chuyển động một chút.

“Vèo!”

Con linh cầu đen này giống như một tia chớp, xông lên phía trước, tốc độ của nó phải tăng lên khoảng mười lần có thừa so với lúc trước!

Nếu so sánh, con báo Bôn Lôi được mệnh danh là có tốc độ chạy nhanh nhất Đông Vực kia, đứng trước linh cầu đen này thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Đám đệ tử sĩ tộc đang chạy về phía cánh cửa ở đằng xa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng khó coi.

:

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Cá Chép Gấm Ăn Thịt Người(1)

Tại sao lại có thể như vậy?” Một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh hỏi Hoàng lão.

Sắc mặt Hoàng lão tím tái, dùng dằng nổi giận nói: “Ta cũng không rõ, chân khí của tên nhóc này vô cùng quái lạ, cướp đi hóa thân chân nguyên của ta, hơn nữa có vẻ một con linh cầu trong số đó còn được hân tặng mạnh nên tốc độ mới kinh người như vậy! Ta phải quay lại xử lý tên nhóc này!”

Người phụ nữ tóc dài lắc đầu nói: “Không được! Lúc này ra tay sẽ thu hút sự chú ý của hình nhân khổng lồ kia, một khi chúng quay lại, bao nhiêu công sức của chúng ta liền đổ sông đổ biển!”

“Chẳng lẽ cứ để cho hắn theo vào trong như vậy?” Có người mặt đầy phần nộ nói.

“Chỉ cần vào trong cánh cửa kia, chẳng lẽ chúng ta không thể giết nổi một tên tiểu bối Nửa Bước Tiên Thiên?” Người phụ nữ kia cười lạnh.

Mặc dù thủ đoạn của tên nhóc đó có chút quỷ dị, xử lý Nhạn Cửu và Diệp Sầu một cách dễ dàng, nhưng dù có thủ đoạn thì đã sao? Đứng trước Chiêu Thần Cảnh, tên nhóc này chẳng là gì cả!

“Được, vào trong nội môn sẽ do Hoàng lão và Ngũ Nhạc Tán Nhân cùng ra tay, tiêu diệt tên nhóc đó!” Người phụ nữ tóc dài phân phó.

Sau khi thống nhất ý kiến, mọi người không để ý tới tên nhóc phía sau nữa. Tiếp theo đó người phụ nữ tóc dài vươn tay, rút ra mấy chục lá bùa chú. Những lá bùa này xuất hiện liên lần lượt bay đến đỉnh đầu mọi người đồng thời nổi lên một trận gió lớn.

Lá bùa kia giúp gia tăng tốc độ di chuyển của con người, được lá bùa hỗ trợ, tốc độ của tất cả mọi người đều tăng lên ba phần.

Quảng trường to lớn kia rộng khoảng chừng mấy chục dặm đường, nhưng trong mắt mọi người chẳng qua cũng chỉ chốc lát là tới, rất nhanh mọi người đã bước về phía cửa vào.

Sau khi vào trong, tất cả mọi người đều thở phào một hơi. Vì để vào trong bọn họ quả thực đã bỏ ra cái giá rất lớn, thậm chí không ít người đã hy sinh.

Lúc này sắc mặt của Hoàng lão vẫn khó coi như cũ, hiện tại lão chỉ muốn tự tay nghiền nát tên nhóc đeo mặt nạ kia thành bụi phấn.

“Được! Nếu tên nhóc kia đã muốn theo, vậy hãy kết liễu tính mạng của hắn ở đây đi!” Người phụ nữ tóc dài điều chỉnh tâm trạng kích động một chút, nói với Hoàng lão.

Hoàng lão hừ lạnh một tiếng: “Thiên đường có lối thì không đi, địa ngục không cửa lại cứ nhất định muốn vào, đây chính là nơi chôn thân của hắn!”

Ngoài Hoàng lão ra, bên cạnh hắn vẫn còn một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh mặc áo màu xanh, người này chính là Ngũ Nhạc Tán Nhân. Lúc này Ngũ Nhạc Tán Nhân đã sẵn sàng để hành động, cố gắng cho tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên kia một đòn trí mạng.

Nếu lúc này không phải đang ở trong Tiên Phủ thì đương nhiên sẽ không cần đến hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh cùng xuất chiêu.

Nhưng ở trong Tiên Phủ, quá nhiều biến số, bọn họ chỉ muốn tất cả được chắc chắn, không muốn dây thêm phiền phức khác nữa.

Một lát sau, La Chỉnh đeo mặt nạ cũng tiến vào bên trong, bên cạnh hắn còn có một con linh cầu đen rất lớn. La Chỉnh đã hợp hai con linh cầu đen thành một, cho nên thoạt nhìn phải lớn hơn gấp đôi con linh cầu do Hoàng lão dùng chân nguyên hóa thành.

“Nhiều người đợi ta vậy sao?” Sau khi vào trong, La Chỉnh khẽ mỉm cười.

“Nếu ta là người, chắc chắn bây giờ sẽ không thể cười nổi! Là một tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên mà lại có thực lực như vậy, thật đáng khâm phục. Nhưng người cho rằng, ở trong tay bọn ta người có thể sống được?” Hoàng lão trầm giọng, không hiểu vì sao, khi lão nhìn thấy nụ cười của tên nhóc đeo mặt nạ này thì trong lòng có chút hốt hoảng.

“Cố gắng trấn định mà thôi. Hoàng lão, đừng phí lời với hắn, giết hắn đi!” Chân nguyên màu xanh bắt đầu lập lòe trên người Ngũ Nhạc Tán Nhân, trông có vẻ muốn lập tức tấn công La Chỉnh.

“Đợi đã!” La Chỉnh đột nhiên phát tay, sau đó cười nói với Hoàng lão: “Người không thấy có một thứ ta không đem vào sao?”

Hoàng lão sững sờ, đồng thời trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc. La Chỉnh chiếm trọn hóa thân chân nguyên của lão, lão cũng thấy rõ ràng. Nhớ không nhầm thì bên cạnh La Chỉnh hình như vẫn còn thiếu một con linh cầu đen. Trước khi tiến vào cánh cửa thứ hai, Hoàng lão đã biết tốc độ của con linh cầu đen đó, nhanh hơn nhiều so với con linh cầu của mình.

“Ta đến đây, cũng có mưu cầu như mọi người. Nếu mục đích của tất cả đã giống nhau, mọi người cũng không cần phải thù địch nhau làm gì. Con linh cầu đen đó đã được ta dùng thủ đoạn cường hóa lên, hiện tại đang để ở bên ngoài. Tin rằng nếu lợi dụng con linh cầu đen đó để dẫn dụ hình

nhân khổng lồ đi vào đây thì còn hiệu quả hơn báo Bôn Lô của các người nhiều. Ta nghĩ ở đây không ai muốn nhìn thấy chuyện này.” La Chỉnh thản nhiên nói.

Hóa ra sau khi dùng tinh thạch Phượng Tường cường hóa con linh cầu đen kia, hắc vốn không hề mang theo bên mình mà để nó ngồi lại ngoài quảng trường rộng lớn. Hiện tại hắc đã vào trong, nhưng con linh cầu đen nhanh như tia chớp kia vẫn có thể dự hình nhân khổng lồ đi vào.

Nếu như những người này muốn ra tay với La Chỉnh thì phải suy nghĩ thật kĩ. La Chỉnh chỉ cần hạ lệnh là có thể dẫn dụ hai hình nhân to lớn như hai quả núi vào trong cửa. Đến lúc đó, những người ở đây đều không thể sống được!

“Muốn chết!” Nghe La Chỉnh nói vậy, Hoàng lão liền nổi trận lôi đình.

“Tên nhóc quả là thông minh!” Người phụ nữ tóc dài nhìn chằm chằm La Chỉnh một cách hung tợn, trong cặp mắt xinh đẹp kia ẩn chứa tầng tầng sát khí: “Không thể không nói, chiêu này của người rất hay. Thực ra một tên Nửa Bước Tiên Thiên nhỏ bé như người căn bản không có tư cách ngang vai ngang vế với bảy đại gia tộc chúng ta. Có điều... lời người nói cũng có lý. Nếu như chúng ta không hợp tác, vấn đề tiếp theo trong Tiên Phủ e rằng càng phiền phức hơn!”

La Chỉnh gật gật đầu, cười lộ ra hàm răng trắng nói: “Như vậy mới đúng. Đánh đánh giết giết thật không tốt!”

Lời La Chỉnh nói làm đám cao thủ Tiên Thiên và cường giả Chiếu Thần Cảnh bên đó đều muốn học máu. Tên nhóc này rốt cuộc đã ăn bao nhiêu gan báo? Làm việc cẩn thận thì thôi đã đành, bản thân đang ở trong tuyệt cảnh, địch mạnh bao quanh bốn phía mà lại trấn định như vậy.

Tâm tính này, đáng phục, đáng sợ!

Đám người bảy đại sĩ tộc tuy trong lòng không phục, nhưng lúc này quả thật không có biện pháp nào hay hơn, vậy nên chỉ đành tạm thời bỏ ý định đối phó La Chỉnh.

Nhưng nếu như nói muốn họ tiếp nhận La Chỉnh trở thành đồng đội trong lần thăm dò Tiên Phủ này thì là điều không thể. Thế là họ đành tạm gác La Chỉnh sang một bên, kiểm tra tình hình bên trong Tiên Phủ trước rồi mới tính toán.

Bên ngoài Tiên Phủ là một quảng trường cực lớn, trống rỗng, không có thứ gì cả, điều này họ đã thăm dò từ trước.

Nhưng bên trong lại có một màn biến hóa khác.

Bên trong có một con đường nhỏ lát bằng ngọc thạch, mà hai bên đường nhỏ là một hồ nước!

Đối với những tiên nhân trong Tiên Phủ, có thể đây chỉ là một cái hồ nhỏ mà thôi, nhưng đối với La Chỉnh lại giống như một cái hồ cực lớn.

“Luyện Đan Phường!”

“Luyện Khí Phường!”

“Tàng Kinh Lô!”

Sau khi quét mắt một vòng, mọi người không nhận được mà hét ầm lên, trong mắt lộ ra tia ham muốn nóng bỏng.

Ở giữa con đường nhỏ dài là một ngôi đình nghỉ mát cao như núi, từ trong đình nghỉ mát chia ra làm bảy con đường nhỏ dẫn tới bảy hướng khác nhau, mà cuối những con đường này chính là Luyện Đan Phường, Luyện Khí Phường... của các tiên nhân.

Đan dược, binh khí mà tiên nhân để lại là đồ tốt như thế nào chứ?

Bọn họ gần như không tưởng tượng nổi.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là những đồ vật này có thể giúp họ thu được lợi ích vô cùng lớn!

“Vù vù!”

Một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh lao ra ngoài nhanh như gió.

Bảy đại sĩ tộc vốn dĩ không phải một khối bền chắc, lần này là vì nguy hiểm trong Tiên Phủ nên bọn họ mới liên kết với nhau, bây giờ đã vào được bên trong, đương nhiên ai ra tay trước sẽ có lợi!

Lúc này đầu óc đám người bảy đại sĩ tộc còn đang mơ màng, sau khi vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia xông ra, những người khác gần như không tự chủ được mà đuổi theo.

Nhưng ngay khi vị cường giả Chiêu Thần Cảnh cầm đầu kia xông lên trên con đường nhỏ được lát bằng ngọc thạch được khoảng một trăm trượng, bỗng nhiên dị biến nổi lên.

Trên mặt hồ nước bên cạnh đột nhiên nổi lên từng gợn sóng, sau đó liền có một con cá chép gấm đỏ xuất hiện trên mặt nước.

Đối với loài người, cá chép gấm chẳng qua chỉ là một con vật tầm thường mà thôi, ở đình viện trong nhà những sĩ tộc này nuôi không biết hàng ngàn hay hàng vạn con.

Nhưng cá chép gấm bình thường chẳng qua chỉ to khoảng năm sáu tấc, cho dù là những con cá chép gấm cỡ lớn cũng mới đến mười tấc.

Vậy mà con cá chép gấm nổi trên mặt hồ lúc này lại dài đến mười trượng, giống như một đồ vật khổng lồ.

Cặp mắt của con cá chép gấm phình lên, nhìn trừng trừng vào những cường giả Chiếu Thần Cảnh đang bay lên trên con đường nhỏ. Sau đó nó đột nhiên quẫy đuôi, thân cá to lớn nhảy lên trên mặt nước, bổ nhào về phía vị cường giả Chiếu Thần Cảnh trên con đường ngọc thạch kia.

Có thể tu luyện được đến Chiếu Thần Cảnh thì không ai là kẻ yếu, vị cường giả Chiếu Thần Cảnh kia phản ứng cũng vô cùng nhanh, hần bỗng cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, ngược lên nhìn thì thấy một con vật khổng lồ đang lao về phía mình, chân nguyên lóe lên trên cơ thể, muốn tránh sang bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, con cá chép gấm nhìn có vẻ không đáng sợ kia đột nhiên há miệng.

Cá chép gấm không có răng, nhưng trong miệng con cá chép gấm này lại đầy những chiếc răng sắc nhọn, một con cá chép gấm vẻ ngoài đẹp đẽ đáng yêu mà lúc này nhìn lại thấy đáng sợ như thế, khiến lòng người không khỏi sợ hãi.

Có điều, sau khi chân nguyên của cường giả Chiếu Thần Cảnh vận chuyển xong, tốc độ đã cực nhanh, con cá chép gấm kia muốn cản hẳn nhưng không thể, sau khi nó vồ hụt thì trở mình một vòng trên con đường nhỏ rồi nhảy vào trong hồ.

Mọi người thót tim, sau đó cũng bình ổn trở lại... Trong Tiên phủ, quả nhiên một khắc cũng không được qua loa.

Nhưng đúng lúc mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy tiếng phù phù liên tục không ngừng.

Mấy chục con cá chép gấm to lớn lại lần nữa nhảy lên khỏi hồ nước.

Giờ phút này vị cường giả Chiếu Thần Cảnh kia cũng vô cùng hoảng loạn, hoàn toàn không biết làm sao ứng phó với cục diện lúc này!

“Bay lên đi!” Có người nhắc nhở.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh có thể dựa vào sức mạnh thiêu đốt chân nguyên, đột ngột nhảy lên khỏi mặt đất, bay lên không trung.

Lúc này nếu như vị cường giả Chiêu Thần Cảnh có dũng khí lớn thì hoàn toàn có thể thoát khỏi những con cá chép gấm kia, nhưng một số đệ tử sĩ tộc thường thiếu sự tập luyện khi đứng giữa sống và chết nên hiện tại khi đứng trước nguy hiểm quá lớn, họ không ngăn được hoảng loạn mà quên mất sức mạnh thiêu đốt chân nguyên của mình!

Mãi sau khi có người nhắc nhở, vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia mới bất thành hình nhảy lên, điên cuồng thiêu đốt từng luồng chân nguyên ở phía sau, cả người thẳng đứng phóng vào giữa không trung.

Nhưng lúc này, đã muộn rồi.

Mấy chục con cá chép gấm to lớn áp xuống từ không trung, hoàn toàn che kín phía trên vị cường giả Chiêu Thần Cảnh, ép hắn quay trở lại con đường ngọc thạch. Những con cá chép gấm kia tập trung lại cùng một chỗ khiến cả con đường ngọc thạch gần như đều bị lấp đầy.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia truyền tới, sau đó những con cá chép gấm kia mới nhao nhao rời đi, nhảy vào trong hồ nước.

Lúc này ngoài vết máu trên đường ngọc thạch ra, đâu còn có thể nhìn thấy bóng dáng của vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia nữa?

(1) Cá chép gấm hay còn gọi là cá chép Koi, là một loại cá chép cảnh có nguồn gốc từ Nhật Bản, thường được nuôi làm cảnh trong các hồ nhỏ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Trận Pháp Bát Quái

Thấy cảnh này, mọi người đều hiểu con đường nhỏ bằng ngọc thạch này tuyệt đối không dễ dàng vượt qua như vậy, đám người đứng bên trên nhao nhao rút lui về sau.

Cũng may họ không lao ra quá xa, nên chỉ trong nháy mắt đã lùi về sau. Nhưng cho dù vậy, vẫn có hai con cá chép găm nhảy lên, nuốt hai vị cao thủ Tiên Thiên vào trong miệng, trở thành mồi cho cá.

La Chỉnh đứng ở bên bờ, chưa hề động đậy. Đã có vài đệ tử sĩ tộc giúp hắn dò đường, đây là chuyện không thể tốt hơn, nhưng lúc này mày hắn cũng phải nhíu lại.

Trông tình hình này thì độ nguy hiểm trong Tiên Phủ vượt xa tưởng tượng rất nhiều.

Theo lý mà nói, nếu Tiên Phủ này đã bố trí một kết giới lớn như vậy, lại còn loại bỏ toàn bộ sinh vật to lớn trong kết giới thì đáng lẽ nơi này phải an toàn. Nếu không, những sinh vật to lớn ở ngoài kết giới tùy tiện xông vào thì tất cả mọi người đều không thể sống được.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, chính những con cá chép găm trong hồ kia lại chặn đường đi của mọi người?

Đám sĩ tộc đứng bên bờ, sắc mặt càng khó coi. Lúc này quan sát cái hồ nhỏ không một gợn sóng thì thấy cá chép găm bơi qua bơi lại dày đặc trong hồ. Phóng mắt nhìn qua, trong cái hồ nhỏ này cũng phải có đến hơn vài ngàn con cá chép găm to lớn như thế.

Có thể tưởng tượng được, nếu rơi xuống đó thì số phận chính là bị xé vụn trong nháy mắt.

Bọn họ nhìn về phía Luyện Đan Phường, Luyện Khí Phường ở phía xa, trong mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ và không cam lòng, thâm nhập được vào núi bảo vật mà lại trở về tay không, dù là ai cũng sẽ không cam lòng.

Người phụ nữ tóc dài, Hoàng lão, Ngũ Nhạc Tán Nhân và vài vị cường giả Chiếu Thần Cảnh khác trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó chân nguyên lóe ra trên cơ thể, bọn họ bỗng nhảy lên khỏi mặt đất.

Những con cá chép này có thể dựa vào sức mạnh của mình mà nhảy lên khỏi hồ nước, nhưng cao nhất cũng chỉ tới một trăm trượng.

Còn những cường giả Chiếu Thần Cảnh này hoàn toàn có thể bay qua con đường nhỏ lát ngọc thạch.

Có điều những cường giả Chiếu Thần Cảnh này cũng hiểu, cho dù họ có thể tránh khỏi sự tấn công của cá chép gấm, nhưng ai có thể đảm bảo rằng trong Tiên Phủ không còn cơ quan khác nữa?

Nhưng con người, đôi khi sống cũng chỉ có thể mạo hiểm đánh cược mà thôi! Nguy hiểm càng lớn, đền đáp cũng sẽ càng lớn!

Nếu lúc này lùi bước thì tất cả những gì đã làm trước đó đều đổ sông đổ bể. Sau khi những cường giả Chiếu Thần Cảnh kia nghĩ thông suốt điều này, họ liền bay về phía cái đình nghỉ mát ở giữa kia.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh có thể bay, nhưng những cao thủ Tiên Thiên còn lại thì không. Đám cao thủ Tiên Thiên này ngoài việc đứng ở bên cạnh hồ trừng mắt nhìn ra thì không còn cách nào hay hơn, ai bảo thực lực của họ thấp hơn một bậc nên không cách nào bay được?

La Chỉnh đứng bên bờ, mày nhú lại một hồi lâu sau đó mới dần dần giãn ra.

Số lượng cá chép gấm đương nhiên rất nhiều, hơn nữa lại đầy răng nhọn, kích thước to lớn, nhưng cho dù có thay đổi thế nào thì chúng vẫn là cá chép gấm.

Nếu như vừa rồi vị cường giả Chiêu Thần Cảnh kia dựa vào tốc độ cao mà xông về phía trước, chưa chắc đã bị cá chép gấm vồ! Dù gì những con cá chép gấm kia cũng chỉ là loài vật có tư duy thấp, bọn chúng không thể hiểu được việc phải phán đoán và lường trước giống như loài người, chỉ cần duy trì tốc độ cực nhanh, có lẽ có thể xông qua.

Đương nhiên, vẫn sẽ có nguy hiểm.

Nếu nói nguy hiểm, những cường giả Chiêu Thần Cảnh đang bay trên không trung kia thì không có sao?

Nghĩ tới đây, La Chỉnh quyết định thử.

Ngay sau đó La Chỉnh đứng ở điểm bắt đầu của con đường ngọc thạch, thở ra một hơi thật dài, sau đó bày ra tư thế chạy nước rút.

“Tên nhóc này muốn làm gì? Hẳn điên rồi sao?”

“Hẳn lại muốn đi qua con đường ngọc thạch mà vừa rồi Vương Đại cũng không thể xông qua? Vương Đại chính là Chiêu Thần Cảnh đó!”

“Hừ! Chính hẳn muốn chết thì không thể trách ai được, tên nhóc này chết đi mới tốt, dù sao chúng ta cũng sẽ chẳng để hẳn sống mà rời khỏi Tiên Phủ.”

Đám cao thủ Tiên Thiên đứng trên bờ nhao nhao bàn tán. Một mặt bọn họ hả hê, hận không thể nhét La Chỉnh vào bụng cá chép gấm, một mặt lại

ghen ghét với dũng khí của La Chỉnh, trong đám người bọn họ không một ai dám xông qua giống La Chỉnh.

“Vù!”

Sau khi hít một hơi sâu, một chân hắt đạp lên con đường ngọc thạch, ngay lúc đó, hơn trăm cái vảy rồng trong đầu liền phát ra ánh sáng màu lục bích, một luồng sức mạnh khủng khiếp tràn từ đầu hắt đến toàn thân.

Luồng sức mạnh này lập tức khiến La Chỉnh giống như mũi tên trên cây cung đã kéo căng dây, mạnh mẽ bắn về phía trước.

“Ba! Ba!... Ào! Ào!”

Cùng lúc khi La Chỉnh xông ra ngoài, hai bên đường ngọc thạch không ngừng phát ra tiếng cá nhảy lên khỏi mặt nước, từng con cá chép gấm to lớn mở rộng cái miệng đầy răng nhọn, lao về phía La Chỉnh.

“Ầm! Ầm! Ầm!...”

Nhưng không ngoài dự đoán, những con cá chép gấm kia đều rơi xuống phía sau La Chỉnh, cái đuôi vẫn còn đập trên con đường ngọc thạch, đến một góc áo của La Chỉnh cũng không chạm tới được.

Mỗi khi sức mạnh của La Chỉnh có dấu hiệu suy giảm, hắt đều lập tức huy động sức mạnh của vảy rồng, tiếp tục giúp bản thân lao về phía trước.

Nhìn thấy tốc độ này của La Chỉnh, đám cao thủ Tiên Thiên ở trên bờ chỉ biết trố mắt nhìn nhau...

Thực ra có vài vị cao thủ Tiên Thiên giai đoạn cuối, tốc độ chưa hẳn yếu hơn La Chỉnh hiện tại, họ tự hỏi giờ đây La Chỉnh có thể làm được thì bọn họ cũng có thể làm được như vậy. Nhưng La Chỉnh làm được bước này không chỉ cần có thực lực, mà thứ càng cần hơn chính là dũng khí!

Nhảy múa trước mặt thần chết, bọn họ dám không?

Nửa đoạn đường ngọc thạch đầu tiên, La Chỉnh có thể coi như thuận lợi vượt qua.

Nhưng khi đi đến nửa đoạn sau, có vài con cá chép găm phát hiện ra La Chỉnh, liền nhảy lên con đường ngọc thạch trước nhằm ngăn đường đi của La Chỉnh.

“Khà khà, xem thằng nhóc đó xử lý thế nào!”

“Ta thấy hẳn chắc chắn không qua được, quá nửa sẽ bị ăn!”

Đám đệ tử sĩ tộc kia lúc này lại thấy hả hê.

Dù La Chỉnh chạy như điên nhưng làm sao lại không chú ý đến những “chướng ngại” phía trước kia?

Đến lúc tiến lại gần những con cá chép găm kia, La Chỉnh đột nhiên nhảy lên thật cao.

Những con cá chép găm đập đuôi cá, cũng nhảy lên trên, nhằm hướng La Chỉnh mà cắn một miếng.

“Tinh thạch Phượng Tường!”

Trong thời khắc mấu chốt, sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường bên cánh tay phải La Chỉnh đột nhiên phát ra, dưới tác dụng từ năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, cơ thể La Chỉnh lập tức nhẹ hơn mười lần, tốc độ cũng tăng lên gấp mấy lần.

Trong lúc một nhanh một chậm, La Chỉnh đã thoát khỏi miệng cá chép găm, vượt qua những chướng ngại này.

Cả nửa đoạn sau của con đường ngọc thạch, mỗi bước của La Chỉnh cũng đều gây sửng sốt, không ngừng lách qua miệng của từng con cá chép găm, nhưng cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm(1), bình yên vô sự xông thẳng vào trong đình nghỉ mát.

Những cường giả Chiếu Thần Cảnh đã bay vào đình nghỉ mát từ trước, thấy La Chỉnh có thể xông qua con đường ngọc thạch thì trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong đó, ánh mắt vị Hoàng lão kia khi nhìn về phía La Chỉnh vẫn ẩn chứa tầng tầng sát ý.

Tên nhóc đeo mặt nạ này quả thực giống như kẹo mạch nha vậy, một khi đã dính phải, căn bản muốn ném bỏ cũng không được!

La Chỉnh cảm nhận được sát ý của Hoàng lão thì chỉ nhún vai mà cười nói: “Con linh cầu đen hóa thân chân nguyên kia của ta vẫn còn ở bên ngoài, muốn dụ hai tên hình nhân khổng lồ vào đây vẫn là điều rất dễ dàng!”

Nghे thấy lời nói của La Chỉnh, người phụ nữ tóc dài đằng hắng một tiếng: “Hoàng lão, bỏ đi.”

Nếu mọi người đã đến được đây, vẫn đừng nên gây thêm rắc rối thì hơn.

La Chỉnh đi một vòng trong đình nghỉ mát rộng lớn mới hiểu được tại sao mọi người đều dừng lại.

Nhìn từ bên ngoài, ngoài việc vô cùng rộng lớn và cao tới vài ngàn trượng ra thì đình nghỉ mát này cũng không khác gì các đình nghỉ mát thông thường.

Nhưng sau khi La Chỉnh tiến vào trong thì phát hiện ra ngay, đình nghỉ mát này còn có càn khôn khác.

Sau khi vào trong, ở tám cửa vào của đình liền xuất hiện một đường kết giới màu hồng, bao phủ tất cả lối ra.

Mọi người vốn nghĩ rằng, chỉ cần vào trong đình nghỉ mát thì có thể thẳng tiến tới kho tàng mà bản thân ngưỡng mộ đã lâu, nào ngờ đình nghỉ mát này lại là một cái lồng giam, nhốt tất cả mọi người vào trong.

Ở trung tâm của đình nghỉ mát có một cái hình Bát Quái lớn, xung quanh Bát Quái lần lượt viết tám chữ “Càn”, “Khôn”, “Tốn”, “Chấn”, “Khảm”, “Ly”, “Cấn”, “Đoài”!

Nhìn thấy tám chữ kia, La Chỉnh bỗng nhiên nhớ đến những gì ghi lại trên tư liệu kẹp giữa hai trang sách trong Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử!

Nếu trong sách kia đã ghi về Ngọc Long Cốc, vậy thì biểu tượng bát quái trong đó có lẽ có liên quan tới trận bát quái trước mắt này.

Nhìn quanh đình nghỉ mát có không ít tượng điêu khắc cao hơn một người được phân bố rải rác, những bức tượng đó vốn dĩ nên chuyển vào trong bát quái, nhưng lúc này lại phân bố ở xung quanh, ý đồ rất rõ ràng, muốn ra khỏi đình nghỉ mát, nhất định phải giải được trận bát quái ở trong đình này.

Nhưng muốn phá giải trận bát quái này, khó biết bao nhiêu?

Những bức tượng điêu khắc đặt trên trận bát quái kia, nhiều hơn một cái không được, ít đi một cũng không được, lúc này mọi người cũng đang phân vân...

Ngộ nhờ sai sót gì khi đặt tượng, liệu có uy hiếp tới tính mạng hay không?

Nhưng trước mắt, bị kết giới màu hồng kia chặn đường, mọi người chỉ có thể vào, không thể ra, đến đường lui cũng không có. Nếu không phá giải bát quái, đến cuối cùng cũng chỉ có một chữ chết.

“Làm sao đây? Ai đảm nhận phá giải bát quái?” Người phụ nữ tóc dài nói.

Hoàng lão lắc đầu: “Ta không tinh thông trận pháp, về chuyện này hoàn toàn dốt đặc cán mai, ta không làm được...”

Những người khác cũng thi nhau lắc đầu, trong bảy đại sĩ tộc cũng có một vài đại sư tinh thông trận pháp, nhưng lại không ở đây.

Chính thời điểm này, La Chỉnh đột nhiên nói: “Hay là để ta đi?”

Hoàng lão nhìn chăm chăm La Chỉnh cười lạnh: “Người? Người tốt hơn nên lo cho cái mạng nhỏ của mình đi!”

La Chỉnh cũng đã dự liệu mình sẽ bị bọn họ từ chối, bởi đương nhiên bọn họ không thể giao mạng sống cho một tên vô danh tiểu tốt lại còn đeo mặt nạ được.

Tâm tình của mọi người lúc này vô cùng nghiêm trọng, lựa chọn khó khăn như thế này đối với ai cũng là một thử thách.

Sau một hồi trầm mặc, người phụ nữ tóc dài đột nhiên nói: “Vậy hãy để ta đi, ta từng tu luyện trận pháp, mặc dù chưa đạt tới mức như đại sư, nhưng cũng được xem là tinh thông.”

Người phụ nữ tóc dài nói xong, mọi người cũng không hề tiếp lời, mặc dù họ cũng không có lòng tin gì với với nàng ta, nhưng lúc này cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Thấy mọi người không hề phản đối, nàng ta bắt đầu suy diễn trận pháp bát quái. Một lúc sau, nàng bỗng nhiên ngừng đầu, một luồng chân nguyên xuất hiện trên tay, phủ lên một bức tượng điêu khắc, sau đó quát một tiếng, luồng chân nguyên giống như chiếc mũ đang bao phủ bức tượng kia dần dần chuyển động.

(1) Hữu kinh vô hiểm: Có kinh hãi nhưng không hề nguy hiểm

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tuyệt Mệnh Loạn Đấu!

“Ầm ầm...”

Bức tượng đầu tiên bị kéo từ từ về phía chữ “Càn”.

La Chỉnh nhớ rằng, trong ghi chép của Xa Đạo Tử có ghi hai chữ “Càn tam”, vậy thì trên chữ “Càn” phải kéo tới ba bức tượng.

Sau khi nàng ta kéo xong bức tượng đầu tiên thì cúi đầu tiếp tục suy tính, sau đó lại kéo bức tượng thứ hai đến bên trên chữ “Càn”.

Một lúc sau, nàng ta lại suy tính rồi kéo bức tượng thứ ba tới trên chữ “Càn”.

La Chỉnh khẽ gật đầu. Tuy nàng ta chỉ nhận mình tinh thông, nhưng xem ra vẫn có chút khiếm tốn, chữ đầu tiên tính toán không lệch chút nào so với Xa Đạo Tử, chính là “Càn tam”, hi vọng tiếp theo nàng ta có thể tính toán chính xác toàn bộ.

Sau khi ba bức tượng đều đặt trên chữ “Càn” thì trên chữ “Càn” to lớn liền tản ra một luồng ánh sáng màu vàng, hiển nhiên đây là kết quả chính xác.

Mọi người nhìn thấy thấy vậy thì cũng tin tưởng hơn.

“Tài nghệ trận pháp của Vân tử cũng không thường!”

“Đâu chỉ là tinh thông? Rõ ràng đã đạt đến cảnh giới đại sư trận pháp!”

Mọi người thi nhau nịnh bợ.

Vân tỷ lắc lắc đầu, gạt mái tóc dài ra phía sau, tiện thể nói: “Mọi người đừng vui mừng quá sớm, chữ đầu tiên của trận pháp là dễ nhất, càng về sau sẽ càng phức tạp hơn, tỉ lệ sai sót cũng càng lớn!”

Nói xong, nàng tiếp tục cúi đầu tính toán.

Sau đó nàng lôi sáu bức tượng đặt lên chữ “Khôn”, kết quả này ăn khớp với kết quả của Xa Đạo Tử.

Thấy nàng ta tính toán chính xác hai chữ, La Chỉnh cũng tin tưởng hơn nhiều.

Tiếp theo, Vân tỷ lại đặt hai bức tượng lên chữ “Khảm”, ngay sau đó lại đặt chín bức tượng lên chữ “Ly”.

Cả bốn chữ đều chính xác, tản ra ánh sáng màu vàng vô cùng chói mắt, nhưng mọi người lại nhìn chăm chăm vào đó, trên mặt có chút vui mừng.

“Xem ra lần thăm dò này, hẳn là không có nguy hiểm gì, chúng ta ngay lập tức có thể chia nhau bảo vật tối cao của tiên nhân rồi!” Một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh hưng phấn nói.

Tiếp theo, là tới chữ cái thứ năm trong bát quái, chữ “Đoài”.

La Chỉnh nhớ kết quả tính toán của Xa Đạo Tử là “Đoài tứ”, tức là nên đặt bốn bức tượng lên trên chữ “Đoài”.

Vân tỷ không ngừng phóng chân nguyên của nàng ra, liên tiếp kéo bốn bức tượng lên trên chữ “Đoài”, nhưng sau đó nàng lại có ý đồ kéo thêm bức tượng thứ năm!

“Dừng!” Thấy Vân tử đang muốn kéo bức tượng thứ năm, La Chính quả quyết lên tiếng ngăn cản.

Đây dù sao cũng là việc trọng đại, không thể lơ là, La Chính không hy vọng vì sai lầm của nàng ta mà khởi động cơ quan trong Tiên Phủ, khiến bản thân cũng xuống địa ngục theo.

“Thằng nhãi chết tiệt, có chuyện gì?” Hoàng lão trợn mắt, hung dữ hỏi.

“Trên chữ Đoài, chỉ có thể đặt bốn bức tượng thì phải? Có phải người tính nhầm rồi hay không?” La Chính hỏi Vân tử.

Vân tử cau mày, trên mặt cũng có chút chần chừ: “Vừa rồi đích thực ta đã tính qua, nhưng cũng không tin vào kết quả này lắm. Ta cũng không chắc rốt cuộc là bốn, hay là năm bức tượng...”

La Chính lắc đầu, khẳng định: “Vậy thì chỉ có bốn thôi!”

“Vậy sao? Nhưng kết quả ta tính ra, hình như là năm bức.” Mặt Vân tử đầy vẻ không chắc chắn.

“Vậy thì là năm bức! Vân tử, đừng nghe tên nhóc này ăn nói linh tinh, làm ảnh hưởng tới mạch suy nghĩ của tử.” Một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh nói: “Thằng nhãi chết tiệt, hiện tại bọn ta không giết người đã là đặc biệt khai ân rồi, nếu như người còn ăn nói xằng bậy, làm rối mạch suy nghĩ của Vân tử, ta sẽ lập tức giết người!”

Hoàng lão cũng gật đầu: “Người đừng để tên nhóc này lừa gạt, hãn chỉ mong sao chúng ta phạm sai lầm, muốn chúng ta chết chung một chỗ với hãn, mưu đồ mới độc ác làm sao!”

Hai người này chẳng thêm nói đạo lý như vậy, La Chính cũng có chút nóng nảy: “Bây giờ ta với các người như châu chấu cùng trên một sợi dây,

việc gì phải nói dối để lừa các người chứ?”

“Đừng nói nữa!” Chân nguyên không ngừng nhấp nháy trên người Hoàng lão: “Thằng nhãi kia, còn nói một câu nữa, ta lập tức giết người.”

Ngũ Nhạc Tán Nhân và vài vị cường giả Chiêu Thần Cảnh ở bên kia cũng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, phát ra tầng tầng ánh sáng, uy thế vô cùng.

Dưới sự áp bức của uy thế này, La Chỉnh cũng chỉ có thể chọn cách im miệng.

Sau một hồi chần chừ, Vân tử mấp máy môi, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng bản thân.

“Ầm ầm...”

Ngay khi bức tượng thứ năm được kéo đến trên chữ “Đoài”, mọi người nghe thấy tiếng “lạch cạch” truyền tới. Chữ “Đoài” kia không hề biến thành màu vàng mà biến thành màu đỏ tươi!

Thấy vậy, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi. Lúc này họ mới hiểu ra, La Chỉnh quả thực đã đúng!

Nhưng lúc này nói gì cũng đều đã muộn, thế giới này không có thuốc hồi hận mà uống.

Chỉ nhìn thấy trận bát quái kia đột nhiên chuyển động, sau đó chậm chậm dừng lại, từ trung tâm bát quái tản ra một làn sương mù hai màu đen trắng, mà làn sương mù này tạo thành bốn chữ lớn.

“Tuyệt Mệnh Loạn Đấu!”

“Bốn chữ này có ý nghĩa gì?”

“Nguy hiểm, bốn chữ này vừa nhìn là biết nguy hiểm!”

Sắc mặt đám cường giả Chiêu Thần Cảnh trắng bệch. Với sức mạnh của Tiên Phủ, lần này e rằng bọn họ không có cơ hội sống sót.

Đợi sau khi bốn chữ kia biến mất, đột nhiên một đường chân nguyên được phun ra từ trong bát quái. Luồng chân nguyên này vừa xuất hiện liền phóng về phía Vân tử, bao gọn nàng ta vào bên trong, sau đó từ trên người Vân tử bắn về phía vị cường giả Chiêu Thần Cảnh bên cạnh, tiếp tục bao phủ lấy người này, rồi trong nháy mắt lại bao cả Hoàng lão vào bên trong.

Đợi đến khi luồng chân nguyên tiến về phía La Chỉnh, hắn đột ngột nhảy lên muốn tránh, nhưng tốc độ di chuyển của chân nguyên quá nhanh, quá quý dị, hắn vừa nhảy lên, luồng chân nguyên kia giống như cũng có tư duy vậy, nhanh chóng chuyển biến phương hướng bao cả hắn vào trong.

Đến đây, tất cả mọi người trong đình nghỉ mát đều bị luồng chân nguyên liên kết lại.

“Luồng chân nguyên này trói buộc mình, rốt cuộc là định làm gì?” La Chỉnh cúi đầu nhìn luồng chân nguyên cố định ở giữa eo, nhất thời cũng không hiểu rõ chuyện gì.

Có điều, một luồng ý thức bắt đầu hiện ra trong óc, La Chỉnh liền hiểu ý đồ của luồng chân nguyên này!

Cái gọi là Tuyệt Mệnh Loạn Đấu, chính là tất cả những người bị chân nguyên kết nối ở đây sẽ chiến đấu với nhau, cuối cùng chỉ có một người có thể sống sót.

Sắc mặt của mọi người cũng đều từ vẻ mờ mịt biến thành kinh hoàng.

Mọi người đều nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Điều này chính là muốn họ tự giết lẫn nhau!

Dù nói mâu thuẫn giữa bảy đại sĩ tộc cũng không nhỏ, rất nhiều khi những đại sĩ tộc này đều ở trong trạng thái cạnh tranh lẫn nhau, nhưng hiện tại bọn họ dù gì cũng là chiến hữu cùng thăm dò Tiên Phủ, bảo họ chém giết lẫn nhau khi thần trí tỉnh táo là chuyện vô cùng khó khăn.

Khó có thể chém giết lẫn nhau nhưng nhất trí đối ngoại thì vô cùng dễ dàng.

Ít nhất, trước mắt bọn họ có một “người ngoài” đáng để đồng lòng chống lại, đó chính là La Chỉnh.

“Cái gì mà Tuyệt Mệnh Loạn Đấu hay không loạn đấu, trước hết cứ giết tên nhóc đeo mặt nạ này đi!” Ngay từ đầu Hoàng lão đã rục rịch, muốn nhanh chóng trừ khử La Chỉnh trước. Giờ đã có lý do đường đường chính chính nên Hoàng lão vừa nói xong, xương cốt toàn thân phát ra tiếng nổ, sau đó chân nguyên toàn thân điên cuồng thiêu đốt, bổ nhào về phía La Chỉnh.

Đương nhiên La Chỉnh sẽ không đứng yên tại chỗ khoanh tay chịu chết, hắn nhanh chóng lùi về sau.

Trong nháy mắt Hoàng lão vừa bổ về phía La Chỉnh, liền có một đường kiếm ý trực tiếp đâm thẳng về phía Hoàng lão, đường kiếm ý này vô cùng sắc bén, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, kiếm ý đã trực tiếp xuyên qua ngực Hoàng lão!

Hoàng lão dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía sau, liền thấy Ngũ Nhạc Tán Nhân cầm thanh Linh Lung Ngọc Kiếm trong tay, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, Tuyệt Mệnh Loạn Đấu này chỉ có một người có thể sống sót, người đó khẳng định là ta!”

Ngũ Nhạc Tán Nhân nhìn nhận vấn đề rõ ràng hơn nhiều so với Hoàng lão. Trong Tuyệt Mệnh Loạn Đấu chỉ một người có thể sống nên những cường giả Chiếu Thần Cảnh khác mới là đối thủ thực sự của bản thân. Theo hẳn nhận định, La Chỉnh chỉ là một tên Nửa Bước Tiên Thiên nhỏ bé, chắc chắn sẽ bị xử lý nên căn bản không cần quan tâm.

Cũng chính nhờ loại suy nghĩ này, đã cứu La Chỉnh một mạng.

Vừa rồi một đám cường giả Chiếu Thần Cảnh còn muốn ra tay với La Chỉnh, nhưng lúc này đã tự chém giết lẫn nhau.

Vị Vân tử giúp đỡ mọi người phá giải bát quái kia đang bị hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh truy sát!

Tuy không gian của đình nghỉ mát này rất lớn, nhưng ngoài La Chỉnh ra, những người khác đều là cường giả Chiếu Thần Cảnh, thiêu đốt chân nguyên nên tốc độ của các bên cực nhanh, chút không gian này muốn trốn cũng không nổi.

Chỉ phút chốc, trong đình nghỉ mát to như vậy, chân nguyên với đủ loại màu sắc cứ liên tiếp hiện lên không ngừng. Các cường giả Chiếu Thần Cảnh của Hoàng gia, Dư gia, Vân gia đều tự thi triển sát chiêu mạnh nhất của bản thân, chân nguyên liên tục giao nhau giữa không trung, ánh sáng rực rỡ, uy thế mãnh liệt.

Những người có thể vào Chiếu Thần Cảnh ở đây đều là người vô cùng thông minh, nếu lúc này không dốc hết sức lực, rất có thể người chết sẽ là mình.

Trong tình huống người người bất an, La Chỉnh lại là người an toàn nhất.

Không ít người khi truy sát hoặc chạy trốn, thỉnh thoảng sẽ dừng lại nhìn La Chỉnh, nhưng ý thức được tên nhóc này mới chỉ là Nửa Bước Tiên

Thiên thì liền lướt qua, căn bản không muốn ra tay với hắn.

Chỉ cần giải quyết những người khác trước rồi sau đó quay lại giải quyết tên nhóc này dễ như trở bàn tay. Nếu lúc này ra tay với La Chỉnh, thì còn phải mạo hiểm bị những cường giả Chiếu Thần Cảnh khác đánh lén, thế nên mọi người đều tạm thời bỏ qua hắn.

La Chỉnh nhìn đường chân nguyên liên kết bản thân ở phía trước, trên mặt lộ ra một tia cười khổ. Xem ra không cần biết kết quả chém giết của đám người này ra sao, bản thân mình ít nhất cũng sẽ phải đối mặt với một cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Lần trước La Chỉnh lợi dụng Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hưu, suýt chút nữa giết chết Hứa Hưu, đó cũng là bởi có một phần may mắn nhất định.

Nếu nói về thực lực, e rằng bản thân hắn vẫn chưa phải là đối thủ của cường giả Chiếu Thần Cảnh.

“Làm sao đây?” Nhìn đám cường giả Chiếu Thần Cảnh đang hỗn chiến, La Chỉnh lại có chút thời gian suy nghĩ.

Chính lúc này, một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh đột nhiên triệu hồi ra một con chim ưng khổng lồ. Vừa xuất hiện, nó đã phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, sau đó lao đến giết Ngũ Nhạc Tán Nhân.

Ánh sáng xanh trên người Ngũ Nhạc Tán Nhân lóe lên, Ngọc Kiếm trong tay phát ra ánh sáng rực rỡ, tránh khỏi con chim ưng khổng lồ đang nhào đến, đồng thời lại phóng một kiếm về phía vị cường giả Chiếu Thần Cảnh nọ.

Hai người ác chiến như vậy nên vị cường giả Chiếu Thần Cảnh kia không thể phân tâm điều khiển con chim ưng khổng lồ do chân nguyên hóa thành, mà nó lại cứ không ngừng bay lượn phía trên đỉnh đầu của La Chỉnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đối Đầu Trực Diện!

La Chỉnh thấy thế, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Hắn chớp thời cơ bắt đầu vận chuyển chân khí trong cơ thể, sau đó tung ra một quyền.

“Ma Động Thiên Hạ!”

Chân khí Thiên Ma ngưng tụ thành quyền ảnh màu đen đánh vào con chim ưng khổng lồ, sau đó lập tức xảy ra biến hóa. Con chim ưng khổng lồ đang từ màu nâu xám biến thành màu đen tuyền. Lúc này mặt La Chỉnh lộ vẻ tươi cười, ngoắc tay về phía con hắc ưng, điều khiển nó đậu lên vai hắn.

“A, thằng nhóc kia!” Vị cường giả Chiếu Thần Cảnh đã triệu hồi con chim ưng khổng lồ chỉ vào La Chỉnh mà quát lớn.

“Khà khà, ngươi vẫn nên lo cho mình trước đi!” Ngũ Nhạc Tán Nhân bỏ ngoài tai lời nói của đối phương, tiếp tục cầm Linh Lung Ngọc Kiếm đuổi giết vị cường giả Chiếu Thần Cảnh kia.

Ai có thể sống sót đến cuối cùng? Ai có thể chiếm được Tiên Phủ này? Không nói đến việc Tuyệt Mệnh Loạn Đấu chỉ cho phép một người sống sót, thì lòng người vốn cũng đã ích kỷ nhỏ nhen, không ai tình nguyện chia sẻ những bảo vật trong đó với người khác!

La Chỉnh mang hắc ưng tới bên rìa của ngôi đình, cẩn thận không để mình bị cuốn vào cuộc chiến. Nếu có hóa thân chân nguyên của ai đến gần, hắn sẽ ra lệnh cho hắc ưng cắn nuốt chân nguyên của người đó. Chẳng bao lâu sau, hắc ưng ngày càng phình to, ban đầu chỉ lớn hơn một người một chút mà giờ đã cao đến ba trượng!

Hoàn toàn đã là một con quái vật khổng lồ!

Con chim ưng khổng lồ như thế tất nhiên không thể đậu trên vai La Chỉnh được. Hắn chỉ có thể điều khiển nó bay quanh chờ lệnh.

Các cường giả Chiêu Thần Cảnh bị La Chỉnh cắn nuốt chân nguyên vừa sợ hãi vừa nghi ngờ, nhưng giờ phút này bọn họ phải đối mặt với những cường giả cùng cấp bậc khác nên không thể phân tâm, chỉ đành trừng mắt nhìn hóa thân chân nguyên của mình bị cắn nuốt.

“A! A!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lại có một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh ngã xuống. Người đó trực tiếp bị cây thương dài rực rỡ sắc màu đâm xuyên, người cầm thương cũng là một cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Cách đó không xa có hai vị cường giả Chiêu Thần Cảnh cầm đao cán dài giống hệt nhau ráo riết đuổi bắt Vân tử. Hai người này không chỉ có vũ khí y hệt mà trang phục trên người cũng tương tự, mặt mũi lại giống nhau như đúc. Họ chắc hẳn là một cặp huynh đệ song sinh.

Vân tử tuy thông minh tài trí, nhưng bản thân nàng không thạo cách tấn công. Giờ phút này nàng đã rơi xuống thế hạ phong dưới lưỡi đao sắc bén của hai huynh đệ kia.

“Vân tử, ta nghĩ nàng đừng nên chạy nữa, tốt nhất là cởi sạch quần áo hầu hạ hai huynh đệ chúng ta đi thôi!”

“Ở cái nơi bé tẹo này, nàng có thể chạy đi đâu?”

Hai huynh đệ vừa đuổi giết vừa phun ra những lời hạ lưu tục tĩu.

Cuối cùng, Vân tử bị hai huynh đệ kia dồn đến một góc chết, không thể chạy tiếp. Nàng quát to: “Các người dám ra tay với ta? Nếu việc này

truyền ra, cho dù là Tử Cấm Dư gia cũng không bảo vệ được các người!”

Hai huynh đệ không thềm bận tâm, đặc ý vênh váo nói: “Nàng cảm thấy hôm nay còn có ai có thể nói ra việc này?”

Sắc mặt Vân tử thoáng chốc ảm đạm, trong lòng tràn đầy hối hận. Nàng chợt nhớ tới thằng nhóc đeo mặt nạ đã nhắc nhở nàng đừng kéo thêm pho tượng thứ năm, xem ra thằng nhóc kia chắc chắn biết điều gì đó! Đáng tiếc trên thế giới này không có con đường hối hận để đi.

Vừa rồi khi bị hai người này truy bắt, nàng để ý thấy thằng nhóc đeo mặt nạ kia đã dùng thủ đoạn dị thường cắn nuốt chân nguyên của người khác. Có lẽ nàng có thể giúp hắn một tay? Nghĩ đến đây, nàng ngược đôi mắt xinh đẹp tràn ngập tuyệt vọng về phía La Chính, sau đó phát tay, chân nguyên trong cơ thể cuộn cuộn trào ra.

Rất nhanh, trên đỉnh đầu La Chính xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu xanh thật lớn.

La Chính từng nhìn thấy quả cầu ánh sáng đó. Lúc trước để chắc chắn báo Bôn Lôi không bị ảnh hưởng bởi hình nhân khổng lồ, người phụ nữ tóc dài tên Vân tử này đã để quả cầu ánh sáng vây quanh nó. Giờ phút này nàng ngưng tụ lượng chân nguyên lớn như thế rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ để cho mình cắn nuốt ư?

Ánh mắt La Chính và Vân tử giao nhau, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, trong mắt toát ra sự cương quyết không gì ngăn cản nổi. Sau đó, nàng dứt khoát thiêu đốt chút chân nguyên còn sót lại trong cơ thể, cả người tức khắc nổ tung, biến thành cát bụi.

“Chắc chắn, thà chết cũng không chịu rơi vào tay huynh đệ chúng ta.” Một người trong đó lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối. Nhưng đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy tiếng gió ào ào thổi tới sau lưng.

“Phập!”

Một thanh đao lớn xuyên qua lồng ngực hắn. Người nọ cúi đầu nhìn thanh đao kia, nhận ra đây là vũ khí của đệ đệ mình. Hắn sững sờ nhìn đối phương, hoàn toàn không ngờ người giết mình lại chính là đệ đệ ruột thịt. “Lão Nhị, vì sao đệ muốn... giết ta?”

Đệ đệ hắn lắc đầu nói: “Xin lỗi đại ca, hôm nay nơi đây chỉ một người có thể sống sót, ta không hy vọng đối thủ cuối cùng lại là huynh! Sau này ta sẽ chăm sóc cha mẹ.”

Từ xa, La Chỉnh thấy vậy thì nhịn không được thở dài.

Nếu trước đây người phụ nữ tóc dài kia nghe lời hắn thì những cường giả Chiêu Thần Cảnh này sẽ chẳng rơi vào kết cục tự giết lẫn nhau như vậy. Hiện tại mọi người đều ở trong trận pháp Tuyệt Mệnh Loạn Đấu, ngoại trừ giết chết đối phương thì không còn con đường nào khác.

Ngay cả huynh đệ cũng mất đi sự tin tưởng vốn có.

Nhân lúc quả cầu ánh sáng mà Vân tử ngưng tụ trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh chưa tan biến, La Chỉnh nhanh nhẹn điều khiển hắc ưng bay qua. Sau khi hắc ưng chuyển hóa toàn bộ quả cầu ánh sáng thành chân khí Thiên Ma, nó lập tức phình to gấp mấy lần!

Nhưng La Chỉnh không vội ra tay mà vẫn đứng im chờ cơ hội như trước.

Trong nháy mắt khi cơ quan của Tuyệt Mệnh Loạn Đấu được kích hoạt, trên cơ thể mỗi người đều bị một luồng chân nguyên nhỏ bé kết nối lại với nhau, thoát nhìn vô cùng hỗn độn.

Nhưng sau khi Loạn Đấu diễn ra, ngày càng nhiều cường giả Chiêu Thần Cảnh ngã xuống, cứ mỗi người chết đi thì luồng chân nguyên đó lại

mất đi một đoạn.

Cuối cùng nơi đây chỉ còn ba luồng chân nguyên nối liền với nhau.

Một trong số đó là của La Chỉnh, còn lại là của hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh, bao gồm một vị Ngũ Nhạc Tán Nhân và một lão già cầm cây gậy hình rồng. Lúc này, Ngũ Nhạc Tán Nhân và lão già kia đang giao chiến kịch liệt.

Có thể sống đến cuối cùng thì hiển nhiên, dù tâm trí hay thực lực của hai người này đều không thể khinh thường. Họ đều hiểu rõ sau trận chiến này chỉ có một người có thể sống sót, mà người sống sót này chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân của kho báu trong Tiên Phủ!

Về phần thẳng nhóc đeo mặt nạ luôn đứng bên mép đình kia, hẳn mới là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, hoàn toàn không đủ uy hiếp.

Cách thành công chỉ còn một bước, hai vị cường giả Chiếu Thần Cảnh chiến đấu càng thêm kịch liệt. Chân nguyên thiêu đốt điên cuồng, uy áp tràn ngập mỗi góc của ngôi đình. Dù đứng ở phía xa theo dõi cuộc chiến, La Chỉnh cũng bị ảnh hưởng mạnh mẽ, không thể không nấp phía sau hắc ừng.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Sau vài tiếng nổ rền trời, La Chỉnh thấy chân nguyên cuộn cuộn cách đó không xa dần tan biến, cuối cùng người đứng lên chính là vị Ngũ Nhạc Tán Nhân cầm Linh Lung Ngọc Kiếm trong tay.

Giờ phút này, Ngũ Nhạc Tán Nhân vô cùng nhếch nhác, quần áo rách toạt, tóc tai cũng bị đốt trụi. Gã vừa bước đi khập khiễng vừa mắng to: “Cái lão già kia, trước khi chết còn muốn kéo ta xuống nước, nằm mơ!”

Dứt lời, Ngũ Nhạc Tán Nhân nhìn xuống ngực mình, nơi đó vẫn còn bị luồng chân nguyên kia trói buộc. Cuộc chiến kịch liệt vừa rồi khiến gã hoàn toàn quên mất đối thủ còn lại trong đình!

Lúc này Ngũ Nhạc Tán Nhân mới sức nhớ còn chưa xử lý La Chỉnh. Sắc mặt gã lộ vẻ ung dung, thoải mái. Chỉ là một con kiến hôi Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, dù gã thương tích nặng nề thì muốn bóp chết một kiến là việc đơn giản vô cùng.

“Thằng nhóc, hiện tại ngươi có hai con đường có thể chọn. Thứ nhất là tự sát ngay bây giờ, không cần lãng phí thời gian của ta. Thứ hai là để ta lấy mạng ngươi, cho ngươi “tận hưởng” một cái chết cực kỳ thống khổ coi như trừng phạt!” Ngũ Nhạc Tán Nhân chậm rãi bước tới gần La Chỉnh, lớn tiếng tuyên bố.

La Chỉnh hí mắt: “Nếu ta chọn con đường thứ ba thì sao?”

Ngũ Nhạc Tán Nhân lắc đầu: “Không có con đường thứ ba!”

“Ha ha ha!” La Chỉnh bất giác bật cười: “Đường ta đi, dựa vào cái gì để ngươi xác định? Ngươi là ai? Con đường thứ ba chính là ta giải quyết ngươi!”

Nói rồi, La Chỉnh lập tức duỗi tay, năng lượng của tinh thạch Phượng Tường trong tay phải hần nháy mắt truyền vào trong thân thể hắc ưng. Hắc ưng hấp thu năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, tốc độ tức khắc tăng lên mười lần. Dưới sự điều khiển của La Chỉnh, con hắc ưng đã cắn nuốt vô số chân nguyên tựa như đại bàng lao thẳng về phía Ngũ Nhạc Tán Nhân!

Thật ra Ngũ Nhạc Tán Nhân đã chú ý tới con hắc ưng bên cạnh La Chỉnh từ lâu. Hắc ưng này vô cùng khổng lồ, chất chứa uy thế mà ngay cả gã cũng phải khiếp sợ trong lòng. Nhưng nghĩ lại thì, điều khiển con hắc ưng này chỉ là một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi.

Với năng lực điều khiển của Nửa Bước Tiên Thiên thì con hắc ưng này không khó đối phó.

Chân khí trong cơ thể võ giả Nửa Bước Tiên Thiên không thể chuyển hóa thành chân nguyên, việc điều khiển hóa thân chân nguyên sẽ khó mà trôi chảy được. Vậy nên mặc dù hắc ưng này có uy lực khủng khiếp thì tuyệt đối cũng không thể đuổi kịp tốc độ kinh người của Ngũ Nhạc Tán Nhân.

Nhưng hắc ưng được hóa thành từ chân khí Thiên Ma kết hợp với năng lượng của tinh thạch Phượng Tường đã thay đổi tất cả. Tốc độ của hắc ưng đột nhiên tăng lên mười lần. Dù thân thủ và tốc độ của Ngũ Nhạc Tán Nhân có vượt trội thế nào cũng phải âm thầm kinh hãi.

“Vù vù!”

Hắc ưng hóa thành một cơn gió lốc lao thẳng tới chỗ Ngũ Nhạc Tán Nhân.

Tuy trước đó vị Ngũ Nhạc Tán Nhân này phải liều mạng chiến đấu với lão già kia, thân thể đã chịu không ít tổn thương, nhưng dù sao gã cũng là cường giả Chiêu Thần Cảnh có tốc độ và phản ứng vượt xa người thường. Dưới tình huống nguy cấp, gã vẫn có thể tránh thoát đòn tấn công tàn bạo của hắc ưng.

“Hắc ưng này quả thật kỳ dị, có thể đạt được uy lực như thế, ngay cả lão phu cũng phải kiêng dè! Có điều, mặc dù tốc độ của nó rất nhanh, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu một chút, người muốn dựa vào mình nó mà chống lại ta sao? Nằm mơ!” Hai chữ cuối vừa thốt ra, ánh mắt Ngũ Nhạc Tán Nhân bất chợt lóe sáng. Gã lập tức bay vọt lên không trung với tốc độ phi thường, cầm Linh Lung Ngọc Kiếm đâm thẳng về phía La Chính.

Dưới thế tấn công toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh, tốc độ nhanh lại đến mức khủng bố như vậy, mắt thấy Ngọc Kiếm trong tay Ngũ

Nhạc Tán Nhân cách La Chỉnh không đến một mét, gần như sắp xuyên thủng người hăn!

“Nhanh quá!” La Chỉnh hốt hoảng kích hoạt tinh thạch Phượng Tường trong tay, điều chỉnh tốc độ của bản thân tăng lên mười lần, hai chân nháy mắt ẩn chứa sức mạnh dữ dội lao vút sang bên cạnh mười mấy trượng, lúc này mới gian nan tránh được một chiêu của Ngũ Nhạc Tán Nhân.

La Chỉnh chính là Nửa Bước Tiên Thiên, không thể thiêu đốt chân nguyên nên tất nhiên cũng không thể bay trên không trung. Nhưng Ngũ Nhạc Tán Nhân thì có thể. Gã không đâm trúng La Chỉnh nên lập tức chuyển hướng tấn công.

Một người trên trời, một người dưới đất, La Chỉnh đối đầu với cường giả Chiêu Thần Cảnh thì chắc chắn phải chịu đòn đau.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tự Sát

Tuy lợi dụng tinh thạch Phượng Tường để cung cấp năng lượng nhưng La Chỉnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng tránh được đòn tấn công của Ngũ Nhạc Tán Nhân. Hắn cũng biết rõ, cứ bị Ngũ Nhạc Tán Nhân truy đuổi ráo riết như vậy thì tuyệt đối không phải biện pháp hay, nếu cứ thế sẽ đến lúc hắn bị Ngũ Nhạc Tán Nhân giết chết.

“Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp phản kích!” La Chỉnh vừa liên tục né tránh vừa đảm chiêu suy nghĩ. Trước đây hắn lợi dụng đặc tính cắn nuốt của chân khí Thiên Ma, tích góp từng chút một sau đó tung ra một chiêu trí mạng đối phó với kẻ địch. Nhưng nhìn tình thế lúc này, bản thân hắn vẫn quá coi thường cường giả Chiêu Thần Cảnh. Bọn họ mạnh hơn rất nhiều so với cao thủ Tiên Thiên.

Nếu hắc ửng không lỡ có thể đánh trúng Ngũ Nhạc Tán Nhân thì hắn còn có một tia hy vọng giành chiến thắng. Nhưng thân pháp của Ngũ Nhạc Tán Nhân nhanh như vậy, hắc ửng không thể đuổi kịp thì phải làm sao?

“Phập!”

Ngay lúc La Chỉnh đang rơi vào trầm tư, một luồng chân nguyên hùng hực bỗng xuất hiện phía sau Ngũ Nhạc Tán Nhân. Tốc độ của gã đột nhiên tăng lên gấp ba lao về phía La Chỉnh, đồng thời vung Ngọc Kiếm chém xuống vai hắn để lại một vết thương sâu hoắm!

“Sao?” Ánh mắt Ngũ Nhạc Tán Nhân chợt toát ra vẻ kinh hãi.

Ngọc Kiếm của Ngũ Nhạc Tán Nhân tuy rằng không sắc bén, nhưng cũng coi như là một thanh linh khí trung phẩm. Một nhát kiếm chém xuống bả vai La Chỉnh, vốn tưởng sẽ xé toạc nửa người hắn, nhưng khi lưỡi kiếm chạm tới xương thì lại bị ngăn lại.

“Nhóc con, xương cốt người cứng vậy sao? Không thể nào, chắc hẳn có bảo bối hộ thể gì đó phải không?” Ngũ Nhạc Tán Nhân bay lơ lửng giữa không trung, thản nhiên nói: “Nhưng không sao, một mũi kiếm của ta cũng có thể cắt người ra từng khúc.”

Ngực La Chỉnh có thêm một đường linh văn, thân thể hắn đã trở thành linh khí trung phẩm, độ cứng quả thật tăng lên rất nhiều. Thế nhưng dù thân thể của hắn mạnh hơn cũng không thể ngăn cản Ngọc Kiếm của Ngũ Nhạc Tán Nhân. Nếu hắn không thể đánh trúng Ngũ Nhạc Tán Nhân, hôm nay chỉ sợ thật sự phải bỏ mạng nơi đây.

“Không thể chạy nữa!” La Chỉnh thầm nhủ trong lòng. Đối mặt với kẻ tàn bạo thì phải tàn bạo hơn, nếu cứ trốn tránh thì sẽ không bao giờ có cơ hội chiến thắng.

“Bỏ cuộc đi! Nếu người bước vào Tiên Thiên Cảnh, có thể sử dụng chân nguyên mà giờ ta lại bị thương nặng thì thật sự có khả năng bại dưới tay người. Tuy năng lực của người vượt qua những người cùng cấp, thậm chí so với cao thủ Tiên Thiên cũng mạnh hơn nhiều, nhưng người không phải đối thủ của ta!”

Dứt lời, luồng chân nguyên màu xanh phía sau Ngũ Nhạc Tán Nhân đột nhiên bùng cháy, cả người gã nhất thời hóa thành một tia sáng, vọt tới chỗ La Chỉnh lần nữa.

“Quyết không lui bước!” La Chỉnh đứng vững như núi Thái Sơn, hai mắt tràn ngập sự kiên định.

Nếu đã lựa chọn liều mạng, như vậy phải dùng toàn bộ đòn sát thủ của mình!

Hơn một trăm miếng vảy rồng bùng sáng trong nháy mắt, cùng lúc đó phi đao trong tay La Chỉnh dồn dập tấn công Ngũ Nhạc Tán Nhân. Ngay sau đó, La Chỉnh điều khiển hắc ưng bay về phía gã.

“Vèo!”

Ngũ Nhạc Tán Nhân tránh được phi đao của La Chỉnh bằng một góc độ cực kỳ quý dị, sau đó chém Linh Lung Ngọc Kiếm về phía cổ La Chỉnh, chỉ cần Ngọc Kiếm cắt trúng thì có thể chém đầu thẳng nhóc này xuống. Gã không tin xương cốt thẳng nhóc này thật sự cứng tới nỗi cường giả Chiêu Thần Cảnh như gã cũng không chém được!

“Phập! Két! Két!”

Trước thế tấn công của Linh Lung Ngọc Kiếm, La Chỉnh không né tránh, nhưng hắc bổng nhiên giơ tay ra, kẹp lấy Ngọc Kiếm của Ngũ Nhạc Tán Nhân. Cánh tay La Chỉnh phụt ra một tia máu, Linh Lung Ngọc Kiếm dù đâm toạc da thịt nhưng lại không thể chạm tới xương cốt hắc.

La Chỉnh đã kích hoạt sức mạnh của hơn trăm miếng vảy rồng. Giờ phút này hắc giống như người khổng lồ có sức lực phi phàm, kẹp chặt lấy Ngọc Kiếm của Ngũ Nhạc Tán Nhân.

“Hả?” Ngũ Nhạc Tán Nhân mạnh mẽ vùng tay nhưng không thể rút được Linh Lung Ngọc Kiếm ra. Gã thật sự không ngờ thẳng nhóc này không chỉ có thân thể cực kỳ cứng rắn mà sức mạnh cũng lớn tới không thể tin nổi. Đó không thể là sức mạnh mà một con kiến Nửa Bước Tiên Thiên có thể có!

Ngũ Nhạc Tán Nhân âm thầm tụ lực, lần thứ hai dùng sức mạnh của cường giả Chiêu Thần Cảnh để rút Linh Lung Ngọc Kiếm về. Mũi kiếm

cửa vào cánh tay và xương sườn La Chỉnh tạo thành vô số vết thương tóe máu. Nhưng La Chỉnh vẫn nhất định không chịu buông tay, đôi mắt sáng ngời như sao toát ra sự kiên quyết không gì sánh nổi.

Không phải sống thì là chết, tất cả những gì La Chỉnh ta có đều là đạt được từ trong những trận chiến sinh tử, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Ngũ Nhạc Tán Nhân liên tục dùng sức nhưng không thể rút được Linh Lung Ngọc Kiếm đang ghim chặt trong người La Chỉnh. Gương mặt gã trở nên tái mét. Cùng lúc đó, hắc ưng khổng lồ lao thẳng xuống dưới như tên bắn.

Ngũ Nhạc Tán Nhân cũng phải trải qua biết bao cuộc chiến đẫm máu mới có địa vị như hôm nay. Tuy phải đối đầu với một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên nhưng gã không lơ là cảnh giác chút nào, từng đòn tấn công đều là liều mạng tung đòn sát thủ. Hiện tại gã phát hiện không thể rút được Linh Lung Ngọc Kiếm liền quyết đoán bỏ qua, lập tức buông tay khỏi chuôi kiếm rồi lùi về sau vài bước.

Ánh mắt La Chỉnh toát ra vẻ tươi cười: “Muốn đi sao? Chậm rồi!”

Sau đó, trong đầu của hắn nháy mắt bắn ra một cái hồn châm màu vàng đất, hung hăng đâm về phía Ngũ Nhạc Tán Nhân.

Ngũ Nhạc Tán Nhân không hổ là cường giả Chiêu Thần Cảnh, không chỉ tập trung tu luyện thân thể mà đồng thời còn tu luyện bí thuật luyện hồn!

Kinh Thần Thứ của La Chỉnh tuy xuất hiện đột ngột khiến người khác khó lòng phòng bị, nhưng lại không ảnh hưởng gì lớn tới Ngũ Nhạc Tán Nhân. Ngũ Nhạc Tán Nhân cũng không giống các võ giả khác, sau khi bị Kinh Thần Thứ đâm trúng thì lăn lộn trên đất.

Kinh Thần Thứ chẳng qua chỉ khiến Ngũ Nhạc Tán Nhân thoáng thất thần.

Nhưng chỉ một chút thất thần ngắn ngủi này đã đủ để ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc chiến.

Trong khoảnh khắc đó, hắc ứng khổng lồ trên bầu trời lập tức lao vút xuống.

Ảnh hưởng của Kinh Thần Thứ biến mất, Ngũ nhạc Tán Nhân hoàn hồn, gã liền vội vàng lùi về sau né tránh. Thế nhưng đã chậm, hắc ứng khổng lồ kia chỉ cách gã vùn vện có một trượng. Khoảng cách này đối với hắc ứng đã hấp thu sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường mà nói thì chỉ như một cái chớp mắt! Vì thế, Ngũ Nhạc Tán Nhân không thể tránh được chiêu kia. Gã đột nhiên ngừng đầu hét vang một tiếng.

“Kết giới Thúy Ngọc!”

Ngũ Nhạc Tán Nhân không quá am hiểu về kết giới, nhưng trong công pháp của gã có một chiêu là ngưng tụ ra kết giới để giữ mạng!

Từ khi tiến vào Chiếu Thần Cảnh, Ngũ Nhạc Tán Nhân không nhớ được đã bao lâu gã chưa dùng tới chiêu này. Không nghĩ tới khi giao chiến với một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên, gã lại phải dùng nó để bảo toàn tính mạng!

Một kết giới xanh biếc tựa như quả trứng gà lập tức bao bọc Ngũ Nhạc Tán Nhân.

“Rầm rầm!”

Sau khi Ngũ Nhạc Tán Nhân thiết lập xong kết giới, hắc ứng cũng đồng thời lao tới. Chân khí Thiên Ma vô tận ập xuống kết giới Thúy Ngọc.

Nhưng kết giới xanh biếc này vẫn cực kỳ ổn định, quả nhiên chiêu giữ mạng không phải nói chơi.

Thấy kết giới Thúy Ngọc có thể chặn chân khí tím đen cuồn cuộn bên ngoài, Ngũ Nhạc Tán Nhân khẽ nở nụ cười đắc ý. Tuy do bản thân sơ suất, thiếu chút nữa dẫn đến thất bại trong gang tấc, nhưng rốt cuộc vẫn là hữu kinh vô hiểm.

Chỉ cần chống đỡ được đòn tấn công của thằng nhóc này, sau đó gã có thể lấy mạng nó. Nhìn qua kết giới Thúy Ngọc nửa trong suốt, trong mắt Ngũ Nhạc Tán Nhân tràn đầy sát ý. Gã nhất định phải “tận tình” tra tấn thằng nhóc này một chút, tuyệt đối không thể để nó chết một cách thoải mái được.

“Kết giới Thúy Ngọc này có sức mạnh tương đương với kết giới trong suốt của Vân Lạc. Nếu đã như vậy...” La Chính rút Linh Lung Ngọc Kiểm cầm bên sườn ra, tùy ý vung tay ném về phía cây cột lớn trong lương đình.

Hắn cố nén nỗi đau nhức trên người, bắt đầu kích hoạt năng lượng của tinh thạch Huyết Phi trong tay trái rồi tung một quyền đánh vào kết giới Thúy Ngọc.

“Khà khà, vô dụng thôi. Kết giới này dù là cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng không dễ gì phá vỡ, huống hồ một thằng nhóc Nửa Bước Tiên Thiên như ngươi!” Ngũ Nhạc Tán Nhân đứng trong kết giới Thúy Ngọc cười lạnh. Nhưng rất nhanh, nụ cười ấy lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy một quyền này của La Chính để lại một vết rạn nứt màu đỏ tựa như mạng nhện trên kết giới xanh biếc. Ngay sau đó, La Chính tiếp tục dồn sức đánh tiếp một quyền vào chính vết nứt đó.

“Lách cách! Lách cách!”

Dần dần, vết nứt trên kết giới Thúy Ngọc chậm rãi lan ra, năng lượng màu đỏ cũng đồng thời dao động trong những khe hở đó. Ngũ Nhạc Tán Nhân muốn dùng chân nguyên vá lại những vết nứt kia, nhưng gã phát hiện chính vì dòng năng lượng đỏ rục đó mà gã không cách nào tu bổ kết giới được!

“Không! Không! Tại sao có thể như vậy?” Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Ngũ Nhạc Tán Nhân kêu gào thảm thiết. Nhìn luồng chân khí tím đen cuộn cuộn trào dâng trên đầu, hẳn biết rõ một khi kết giới Thúy Ngọc bị phá vỡ, vận mệnh của gã sẽ ra sao.

“Ta không muốn chết, van cầu người! Tha mạng cho ta! Ngũ Nhạc Tán Nhân ta nói được thì làm được, tuyệt đối sẽ không ra tay với người nữa!” Ngũ Nhạc Tán Nhân liên tục cầu xin.

La Chỉnh đứng bên ngoài kết giới Thúy Ngọc lạnh lùng nói: “Vừa rồi hình như người không nói như vậy?”

“Đó là do ta có mắt như mù, người đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân...” Ngũ Nhạc Tán Nhân đau khổ cầu xin. “Ta thật sự không muốn chết, ta không thể chết được!”

La Chỉnh nhếch môi: “Đáng tiếc người quên cái này.” Dứt lời, La Chỉnh chỉ vào luồng chân nguyên vốn trói buộc người hắn và Ngũ Nhạc Tán Nhân. Trong Tuyệt Mệnh Loạn Đấu, chỉ một người có thể sống sót!

Vết nứt trên kết giới Thúy Ngọc ngày càng nhiều, toàn bộ kết giới xanh biếc đều bị tấm mạng nhện đỏ bao trùm, ngày càng bất ổn.

“Rắc rắc!”

Rốt cuộc, kết giới kia đã không chống đỡ được áp lực lớn như vậy, ầm ầm vỡ nát.

Trong khoảnh khắc kết giới võ vụn, Ngũ Nhạc Tán Nhân lập tức lao thẳng tới chỗ hắc ửng khổng lồ do chân khí Thiên Ma biến thành! Nhưng gã mới lao được nửa đường thì một âm thanh trầm đục vang lên, Ngũ Nhạc Tán Nhân lúc này đã trợn mắt sững sờ. Đỉnh đầu gã xuất hiện một cái lỗ thủng khiến máu tuôn xối xả.

Để phòng ngừa Ngũ Nhạc Tán Nhân liều mạng phản kích, La Chính đã để phi đao nát mai phục ở phía trên. Thế tấn công của Ngũ Nhạc Tán Nhân tương đương với việc hướng đầu mình về phía phi đao. Như vậy, đòn tấn công đó chẳng khác nào gã tự lấy mạng mình!

Ngũ Nhạc Tán Nhân chết, Tuyệt Mệnh Loạn Đấu chấm dứt, dòng chân nguyên nổi liền kia dần dần tan biến, La Chính lúc này mới đặt mông ngồi trên mặt đất.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Khảo Nghiệm Của Tiên Phủ

Với bản lĩnh thực sự của La Chỉnh để đối phó với một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh thì còn khá miễn cưỡng. Nếu không phải Ngũ Nhạc Tán Nhân bị thương nặng từ trước thì căn bản hẳn không có chút hy vọng nào. Dù là dưới tình cảnh thế này, La Chỉnh cũng gần như thắng thảm!

Lúc này, trong trận đồ bát quái truyền đến âm thanh rầm rập, thì ra những pho tượng kia đang chậm rãi chuyển động trở lại vị trí ban đầu.

La Chỉnh ngồi bệt dưới đất nghỉ ngơi một lát, lúc này mới đứng lên.

Nhìn những thi thể của cường giả Chiếu Thần Cảnh nằm la liệt xung quanh, La Chỉnh khẽ thở dài. Nếu không phải bọn họ không tin hẳn thì kết cục đã không thế thảm này.

La Chỉnh nhặt từng món vũ khí của nhóm cường giả Chiếu Thần Cảnh lên, giá trị những món vũ khí này cũng không nhỏ, trong đó có không ít linh khí hạ phẩm, một ít linh khí trung phẩm, thậm chí còn có một linh khí thượng phẩm! Nếu những người này đã chết thì đương nhiên linh khí này cũng thuộc về hắn. Sau khi thu thập hết vũ khí pháp bảo của đám người kia, La Chỉnh mới bước tới chỗ pho tượng.

Dựa theo phương pháp Xa Đạo Tử ghi lại, La Chỉnh bắt đầu đẩy mạnh những pho tượng đó.

“Thứ nhất là Càn tam.” La Chỉnh đẩy ba pho tượng lên chữ “Càn”.

“Thứ hai là Khôn lục.” La Chỉnh lại đẩy sáu pho tượng lên chữ “Khôn”.

“Thứ ba là...”

“Thứ tư...”

...

“Cuối cùng...”

Đến khi La Chỉnh đã đẩy tất cả pho tượng tới vị trí thích hợp thì trận đồ bát quái khắc trên mặt đất bắt đầu chậm rãi chuyển động. Lần lượt từ vòng ngoài đến vòng trong, trận đồ bát quái di chuyển một hồi thì phát ra tiếng “lạch cạch” không ngừng khi cơ quan được kích hoạt. Sau đó, nó bắt đầu phát ra từng tia sáng trắng.

“Xong rồi!” La Chỉnh vui vẻ kêu lên.

Trong lòng hẳn cũng có chút chờ mong, phá giải được trận đồ bát quái này, rốt cuộc sẽ xuất hiện biến hóa thể nào?

Khi vầng sáng dần biến mất, bên trong trận đồ bát quái đột nhiên xuất hiện một “người”.

Nhìn kỹ lại thì “người” này kỳ thật chỉ là một con rối, có điều La Chỉnh cho rằng con rối này là đồ vật bình thường duy nhất bên trong Tiên Phủ, bởi vì nó chỉ cao xấp xỉ La Chỉnh.

Con rối vừa xuất hiện liền thì thảo nói: “Ba nghìn năm... Ba nghìn năm rồi... Rốt cuộc cũng có người xuất hiện!”

Tuy con rối này không hề biểu hiện sự công kích, nhưng La Chỉnh vẫn cảnh giác cao độ, vội kéo giãn khoảng cách với nó. Không ngờ con rối này

có thể nói chuyện, hơn nữa nhìn dáng vẻ kích động của nó thì dường như nó có thể biểu đạt tình cảm của mình!

“Người là ai?” La Chỉnh thận trọng hỏi.

“Ta? Người gọi ta A Phúc là được. Ta là tôi tớ của Tiên Phủ...” Con rối tự giới thiệu.

“A Phúc? Người rốt cuộc là con rối hay người?” La Chỉnh không phải chưa từng nhìn thấy con rối, nhưng dù thợ thủ công tốt nhất ở Đông Vực cũng chỉ có thể làm ra con rối biết đi. Nhưng con rối có thể nói chuyện và biểu đạt cảm xúc như con người thì quả thật chưa từng nghe nói. Vậy nên La Chỉnh hơi nghi ngờ A Phúc này là do người nào đó cải trang.

“Ta đương nhiên là con rối... Nếu ta là người thì tốt quá, có thể yên tâm già đi, yên tâm chết đi, còn bất tử bất diệt giống như bây giờ mới là sự tra tấn lớn nhất!” Tâm trạng A Phúc tựa hồ có chút suy sụp.

Nghe A Phúc nói như vậy, La Chỉnh cũng có chút mơ hồ.

“Cảnh giới mà võ giả theo đuổi chính là bất tử bất diệt, người ở trong Tiên Phủ sao lại muốn chết đi?”

A Phúc khẽ cười: “Nếu người bị cầm tù ở một nơi, ngày ngày không có ai làm bạn, vĩnh viễn đều chỉ có một mình cô đơn mấy nghìn năm, người có muốn chết không?”

La Chỉnh trầm mặc một lát, cảm thấy A Phúc nói có lý. Những năm tháng cô độc đẳng đẳng như thế thì thà chết còn hơn.

“Nhưng người chỉ là con rối mà thôi, sao lại cảm thấy cô đơn?”

A Phúc lắc đầu.

“Mặc dù thân thể ta là con rối, nhưng trên thực tế là do chủ nhân Tiên Phủ luyện chế từ linh hồn con người, cho nên thẳng thắn mà nói thì ta cũng có thể được gọi là một con người.”

Lấy linh hồn để luyện chế con rối!

Bí thuật thần bí bậc này, La Chỉnh chưa từng nghe thấy, thật sự là tài nghệ cao siêu.

Thấy dáng vẻ khiếp sợ của La Chỉnh, A Phúc tiếp tục nói: “Nhưng may sao, cuối cùng ta cũng chờ được. Ba nghìn năm... Ta rốt cuộc cũng chờ được người thứ tư tới.”

“Người thứ tư?” La Chỉnh tò mò hỏi: “Trước đây từng có người xông vào Tiên Phủ?”

A Phúc gật đầu: “Người xông vào Tiên Phủ đương nhiên là có! Có điều bọn họ đều thất bại, tất cả đều đã chết. Ta hy vọng... người có thể thành công. Ta thật sự không muốn chờ thêm nữa.”

“Đều thất bại? Chết? Nghĩa là sao?” Chân mày La Chỉnh cau lại.

“Muốn trở thành chủ nhân của Tiên Phủ thì phải vượt qua khảo nghiệm. Trong khảo nghiệm tất nhiên sẽ có nguy hiểm, nếu thất bại thì sẽ chết...” A Phúc chậm rãi nói.

“Thất bại thì sẽ chết, ta có thể không tham gia được không?” La Chỉnh nhìn chăm chăm A Phúc.

A Phúc khẽ mỉm cười. “Dựa theo quy định thì có thể, tiên nhân cường đại sẽ không bức bách người khác trở thành chủ nhân Tiên Phủ của hắn. Chỉ có người có duyên thật sự mới có tư cách. Thế nhưng... Ta không muốn chờ đợi nữa. Ta phải tranh thủ từng cơ hội. Vậy nên, người không

muốn tham gia khảo nghiệm cũng nhất định phải tham gia, nếu không ta sẽ không thả người ra.”

Này...

La Chình chợt cảm thấy có chút chán nản. Đây là muốn ép mua ép bán, hẳn không muốn tham gia khảo nghiệm cũng không được.

A Phúc nhìn thấu tâm tư của La Chình, vội vàng nói: “Người yên tâm, vì để người vượt qua khảo nghiệm, ta sẽ liều mạng giúp người. Ta chờ mấy nghìn năm mới chờ được người, tuy khảo nghiệm rất nguy hiểm, nhưng ta sẽ giúp đỡ người hết mình...”

La Chình thở dài: “Vậy được rồi, vượt qua khảo nghiệm bằng cách nào? Khảo nghiệm diễn ra ở đâu?”

A Phúc khoát tay, nói: “Người đi theo ta!”

Sau đó A Phúc xoay người đi về phía sau. Giờ phút này, những kết giới màu hồng bao quanh đình mới dần biến mất.

La Chình nhìn A Phúc chậm chạp đi phía trước, nghĩ thầm hay là nhân lúc này chạy trốn, dựa vào ưu thế tốc độ men theo con đường nhỏ bằng ngọc thạch này là có thể trở về. Những cao thủ Tiên Thiên bên ngoài hoàn toàn không có uy hiếp quá lớn với mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, La Chình vẫn quyết định bỏ ý tưởng này. Vất vả lắm mới đến được đây, thậm chí sống sót sau Tuyệt Mệnh Loạn Đấu, hẳn không thể về tay không được! Như vậy mới càng đáng buồn!

A Phúc và La Chình bước lên một con đường nhỏ bằng ngọc thạch khác. Cuối đường dẫn tới một khoảng sân khác trong Tiên Phủ.

Khi A Phúc và La Chình bước lên con đường này, đàn cá chép găm rớt rít bơi đến nơi đây. Rồi đột ngột, có một con cá chép găm nhảy tới chỗ hai

người.

“Cẩn thận!” La Chỉnh nhắc nhở.

Trước đây hẳn từng được chứng kiến uy lực của cá chép gấm, xé xác một cường giả Chiêu Thần Cảnh chỉ trong chốc lát.

A Phúc ngẩng đầu nhìn con cá chép gấm đang nhào tới, sau đó đột ngột duỗi tay. Những ngón tay như cành củi khô của nó lập tức vươn dài tới bảy, tám trượng! Con cá chép gấm bị năm ngón tay của A Phúc đâm xuyên qua, dù quẫy đuôi thế nào cũng không tránh thoát bàn tay của nó.

Chỉ thấy A Phúc bóp nhẹ một cái, con cá chép gấm to lớn lập tức bị cắt thành mấy khúc. A Phúc tùy tiện vung tay, mấy khúc cá kia lập tức rơi xuống nước.

“Đàn cá chép gấm này nuôi lâu lắm rồi, trở nên không nghe lời nữa. Ta nhớ rõ mấy nghìn năm trước, mấy con cá này không dám làm càn trước mặt chủ nhân.” A Phúc vừa nói vừa co ngón tay lại như cũ.

Thấy cảnh tượng như vậy, La Chỉnh cũng âm thầm kinh hãi. May mà vừa rồi hẳn không chạy trốn. A Phúc này mặc dù chỉ là một con rối nhưng lại cực kỳ mạnh. Đừng nói là hẳn, dù là những cường giả Chiêu Thần Cảnh tự mình ra tay cũng không tránh khỏi kết cục chết ngay tức khắc

Con cá chép gấm bị cắt thành mấy khúc vừa rơi xuống nước liền bị đám cá trong ao nhào đến xâu xé. Lập tức, nước trong ao không ngừng đập dềnh, gợn lên từng đợt sóng cuộn trào như sóng thần trên biển. Đàn cá chép gấm ở đây không ngốc, thấy đồng bọn của mình bị A Phúc hạ độc thủ liền lặn sâu dưới đáy nước, không con nào dám nhảy lên tấn công A Phúc và La Chỉnh nữa.

Bởi vì A Phúc đi chậm nên mất khá nhiều thời gian mới đi hết con đường ngọc thạch này, cuối cùng băng qua cổng bước vào trong biệt viện.

Vừa vào, La Chỉnh liền trông thấy ba con rối được đặt dọc theo biệt viện. Tuy nhiên, chúng không có vẻ tinh xảo chân thật như A Phúc.

Thấy ánh mắt La Chỉnh dừng trên người ba con rối kia, A Phúc lên tiếng: “Người có thể lựa chọn trước một chút, mấy con rối này vốn chuẩn bị cho người.”

“Nghĩa là sao?” La Chỉnh hỏi.

“Nếu người không vượt qua được khảo nghiệm, ta sẽ cứu người, đồng thời rút linh hồn người đặt vào trong con rối này, làn bạn với ta vượt qua năm tháng...” A Phúc nhìn ba con rối phía trước: “Linh hồn của những kẻ thất bại trước đó từng sống trong mấy con rối này, đáng tiếc... Tay nghề của ta không bằng chủ nhân Tiên Phủ, Đường Hồn Mộc trong con rối chỉ có thể nuôi dưỡng linh hồn được một nghìn năm mà thôi, không thể đạt được sự bất tử bất diệt thật sự.”

Thì ra vì để tìm một người bạn cho mình mà A Phúc đã tự làm ra vài con rối. Linh hồn những người bước vào Tiên Phủ mà không thể vượt qua khảo nghiệm đã bị nhốt bên những con rối này. Có điều tay nghề của A Phúc không thể sánh bằng Tiên Nhân thật sự, nên tuy chúng không bị hỏng nhưng linh hồn trong đó cũng chậm rãi cạn kiệt tan biến sau nghìn năm luyện chế.

Nghĩ đến chuyện nếu mình thất bại thì cũng sẽ bị A Phúc rút linh hồn đặt vào trong con rối như vậy, trải qua hơn một nghìn năm cô độc, La Chỉnh nhịn không được mà nuốt nước miếng. Cuộc sống như vậy, ngẫm lại quả thật có chút đáng sợ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Lực Trăm Người

Thế nhưng giờ phút này, điều La Chỉnh quan tâm nhất là nội dung của khảo nghiệm.

“A Phúc, chính người đã nói đây là khảo nghiệm của Tiên Nhân, vậy thì Nửa Bước Tiên Thiên như ta sao có thể vượt qua được?” La Chỉnh cau mày hỏi.

Với thủ đoạn của vị Tiên Nhân trong truyền thuyết kia, nếu quả thật đã thiết lập nan đề gì đó thì đừng nói là một kẻ yếu như La Chỉnh, ngay cả những đại năng (người có thực lực cao cường nhất) ở Đông Vực sợ rằng cũng không có cơ hội vượt qua.

A Phúc cười rộ, chỉ vào cảnh vật trong sân nói: “Người nhìn xem, có phải cái gì trong sân này cũng lớn hơn người cả trăm lần, đúng không?”

La Chỉnh khẽ gật đầu. Sân viện này vốn thiết kế cho Tiên Nhân sử dụng, một bức tường cao mấy trăm trượng. La Chỉnh đứng ở nơi đây tựa như con kiến bé nhỏ bò trên mặt đất mà thôi.

“Ta đến gặp người với hình dáng này, người không thấy lạ sao?” A Phúc cười hỏi.

Trước khi bước vào Tiên Phủ, hẳn biết tất cả đồ vật trong đó đều cực kỳ khổng lồ, thế nhưng chỉ có con rối A Phúc này là cao ngang đầu hẳn. Điều này quả thật kỳ quái vô cùng.

“Nếu Tiên Nhân chọn người nổi nghiệp, tất nhiên sẽ suy xét kỹ càng. Nếu ngài dựa vào thực lực của mình mà thiết lập khảo nghiệm, sợ rằng không ai có đủ năng lực kế thừa Tiên Phủ này.” A Phúc nói tiếp: “Những khảo nghiệm này chỉ đạt tới khả năng cực hạn của người. Nếu người càng mạnh thì khảo nghiệm càng khó. Nếu người có thể vượt qua cực hạn của bản thân thì tự nhiên có thể vượt qua khảo nghiệm!”

Thì ra là thế, La Chỉnh nghe xong liền khẽ thở phào. Tiên Nhân này quả thật thần thông quảng đại, độ khó của cuộc thử luyện này là tùy thuộc vào năng lực của người nổi nghiệp. Hẳn chợt nghĩ, có lẽ cơ quan Tuyệt Mệnh Loạn Đấu cũng vì thế mà được sắp đặt nên. Thông qua Tuyệt Mệnh Loạn Đấu, Tiên Nhân có thể loại bỏ toàn bộ những người khác, chỉ có một người sống sót duy nhất mới được phép bước vào khảo nghiệm.

Đi theo A Phúc không bao lâu, họ liền tiến vào một ngôi lầu thật lớn. Trước lầu cũng có một ngưỡng cửa cao mấy trượng. A Phúc khẽ nhón chân sau, lập tức nhảy qua ngưỡng cửa.

La Chỉnh đứng trước ngưỡng cửa, hai chân đồng thời đập xuống, tung người thật cao nhảy vào trong. Sau đó, hắn thấy một phù văn nhỏ khắc dưới nền đất bên chân A Phúc.

“Người lại đây, bước lên phù văn này thì khảo nghiệm sẽ mở ra.” A Phúc nói.

Từ khi tiến vào Tiên Phủ tới nay, La Chỉnh phát hiện, nơi này đâu đâu cũng tràn ngập nguy hiểm. Từ lời của A Phúc mà suy đoán, khảo nghiệm này hẳn sẽ hung hiểm vô cùng.

Chỉ cần vượt qua khảo nghiệm thì có thể trở thành chủ nhân của Tiên Phủ. Nếu kế thừa được Tiên Phủ này thì quả là chuyện tốt với La Chỉnh. Thực lực hiện tại của La Chỉnh quả thật có thể lấn át những võ giả cùng cấp

bạc, thậm chí cao thủ Tiên Thiên cũng không phải đối thủ của hắn. Nhưng nếu phải đối đầu với cường giả Chiêu Thần Cảnh...

Giống như hôm nay, dù Ngũ Nhạc Tán Nhân đã bị thương nặng, La Chỉnh có thắng cũng là thắng thảm!

Vương Yến Diêu chính là đệ tử thân truyền mạnh hơn Ngũ Nhạc Tán Nhân rất nhiều! Mình có thể là đối thủ của hắn ta sao? Huống chi, muốn cứu muội muội thì trở ngại đâu chỉ có mình Vương Yến Diêu? Thậm chí, có thể mình sẽ phải đối đầu với những cường giả trong Thanh Vân Tông!

Trong Thanh Vân Tông, hắn vẫn còn quá yếu...

Nghĩ đến đây, La Chỉnh không còn mảy may chần chừ gì nữa, một bước dẫm lên phù văn kia.

Khi hai chân La Chỉnh vừa chạm lên phù văn, hắn lập tức cảm thấy trời đất như rung chuyển, cảnh vật xung quanh lập tức biến đổi không ngừng. Mở mắt ra, hắn phát hiện mình đã bước vào một thế giới khác.

Trong thế giới này, từng tia sấm chớp xé rách bầu trời, từng ngôi sao băng rơi ào ạt phía xa như cơn mưa lửa, mặt đất cũng rung lên từng cơn chấn động.

“Khảo nghiệm thứ nhất chính là kiểm tra sức mạnh của người.” Bên tai La Chỉnh vang lên tiếng nói của A Phúc. Hắn biết cảnh vật trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng những thứ này lại mang đến cảm giác vô cùng chân thật, dù là mưa gió sấm chớp hay rừng núi cỏ cây, so với ảo cảnh trên núi Huyết Sắc ở Thanh Vân Tông thì chân thật hơn không biết bao nhiêu lần!

Khảo nghiệm thứ nhất chính là kiểm tra sức mạnh!

Thế nhưng sức mạnh này không biết phải so đấu thế nào.

La Chỉnh đi tiếp một đoạn, thấy phía trước xuất hiện một sợi dây thừng, cùng với đó là những người đàn ông cường tráng lực lưỡng, để trần thân trên làm nổi bật cơ bắp cuồn cuộn vô cùng khí thế. La Chỉnh đếm, đầu bên kia của dây thừng có tới cả trăm người như vậy.

“Hừ!” Người đàn ông đứng đầu thấy La Chỉnh bước tới liền ném một đầu dây thừng về phía hắn.

La Chỉnh bắt lấy, nhất thời cảm thấy cả người nhẹ bẫng, mắt cũng hoa lên, cảnh vật xung quanh tức thì biến đổi. Giờ phút này, La Chỉnh đang cầm sợi dây thừng đứng trên một vách núi cao chót vót, còn mấy trăm người đàn ông cường tráng kia thì cầm đầu dây còn lại đứng ở vách núi đối diện.

Giữa hai vách núi là vực sâu muôn trượng và vách đá sừng sững nhấp nhô. Từng đàn chim ác bá bám đầy trên vách đá hung tợn nhìn chăm chăm La Chỉnh ở trên chóp núi, dường như chỉ cần hắn ngã xuống thì sẽ bị chúng xé xác ngay lập tức.

Hơn nữa, dưới khe núi sâu hun hút là dòng dung nham bốc lửa cuồn cuộn chảy xuôi...

“Xem ra chỉ cần ngã xuống, chắc chắn sẽ tan xương.” La Chỉnh thì thào nói.

“Hừ!” Đám người ở khe núi đối diện đồng loạt kéo sợi dây thừng thành một vòng tròn buộc lên vai, sau đó ý bảo La Chỉnh cũng trói chặt bản thân như vậy.

“Cái gọi kiểm tra sức mạnh chính là kéo co, phải dùng sức lực của mình chiến thắng trăm người?” Sau khi hiểu được ý tứ của những người kia, La Chỉnh liền nhẹ nhàng nhắc sợi dây buộc chặt lên vai. Sau đó, hắn dùng sức kéo sợi dây thừng rồi gật đầu với đối phương. Cuộc khảo nghiệm sức mạnh chính thức bắt đầu.

“Hãy dô!”

Những gã đàn ông trước mặt đột ngột rống lên một tiếng, sau đó dùng toàn bộ sức mạnh kéo sợi dây thừng về phía mình. Tuy La Chỉnh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đối mặt với hợp lực kinh khủng từ hàng trăm người đồng loạt tung ra, thân thể hắn lập tức chao đảo, bị lôi xềnh xệch về phía vực sâu bên vách núi.

Sau bảy, tám lần trượt liên tiếp, La Chỉnh mới dồn hết sức lực toàn thân, hai chân ghim chặt trên nền đất, tựa như một con trâu cứng rắn ổn định lại cơ thể, sừng sững bất động.

“Khảo nghiệm sức mạnh này quả nhiên không phải dễ xơi!” La Chỉnh cật lực ngả người về phía sau, hai chân đạp mạnh xuống đất, kéo căng sợi dây thừng thành một đường thẳng tắp. Thế nhưng trước sức mạnh khủng khiếp trăm người dồn lại ở một đầu dây thừng, dù La Chỉnh có gắng gượng đến đâu thì thân thể vẫn không cách nào trụ vững.

Giờ phút này, La Chỉnh không sử dụng năng lượng từ vảy rồng mà đơn thuần dựa vào sức lực của bản thân để chống chọi với những người kia. Hắn nghiêng rằng, từng cơ bắp trên người đều căng cứng, gân xanh dường như sắp nổ tung. Mặc dù đã gắng gượng đến cực hạn nhưng thân thể hắn vẫn từ từ bị kéo về phía rìa vách núi mà không cách nào ngăn được.

Đây chính là sức lực tối đa của bản thân hắn. Mắt thấy mình chỉ còn cách vực thẳm hai, ba bước chân, nếu lúc này mà không sử dụng năng lượng của vảy rồng thì chỉ sợ hắn sẽ rơi thẳng xuống đó mất.

“Lên cho ta!”

La Chỉnh cắn răng một cái, từng chiếc vảy rồng trong đầu hắn lập tức sáng lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh. Một nguồn sức mạnh mãnh liệt trào ra, len lỏi qua từng cơ bắp trên người La Chỉnh. Trong chớp mắt, sức lực của La Chỉnh tăng vọt!

Sợi dây thừng bị La Chình kéo căng phát ra tiếng xoèn xoẹt vang dội. Dưới sức mạnh cuồn cuộn đó, thân thể của một trăm người bên kia tức khắc bị kéo về phía vực sâu! Mắt thấy những người đó sắp rơi xuống đáy vực, đúng lúc này, họ liền gầm lên một tiếng vang rền.

“Hãy dô!”

Sợi dây thừng vốn không ngừng bị kéo về phía la Chình đột ngột khựng lại sau tiếng hô của rền trời đó. La Chình và nhóm người kia lại rơi vào thế giằng co quyết liệt!

Tại sao có thể như vậy? La Chình kinh ngạc sửng người. Trong cơ thể hắn đã thắp sáng hơn trăm miếng vảy rồng, từng miếng đều có sức mạnh cực kỳ khủng bố, ít nhất sẽ không thua kém sức lực của một người đàn ông bên kia.

Trước đó, La Chình chỉ đơn thuần sử dụng sức lực của bản thân cũng có thể miếng cường chống chọi được lực kéo của cả trăm người, lúc này hắn đang mượn năng lượng từ vảy rồng thì phải chiếm ưu thế tuyệt đối mới đúng. Thế nhưng chỉ trong trời gian ngắn nhóm người phía đối diện đã có thể ổn định lại sợi dây thừng!

Điều này chứng tỏ cái gì?

Chứng tỏ sức mạnh của những người kia đó không phải cố định. Sức mạnh của La Chình tăng lên thì sức mạnh của họ cũng tăng lên.

Sợi dây thừng to như miệng bát siết chặt vai La Chình, cả người hắn điên cuồng giật về phía sau, giằng co với nhóm người bên kia. Hai bên đều một bước cũng không nhường. Nếu La Chình lùi về sau được mấy bước thì ngay sau đó lại bị họ kéo về trước từng ấy bước. Trận kéo co này tựa như một cuộc chiến giằng co bế tắc, tiến tiến lùi lùi không ngừng nghỉ.

La Chình khẽ nhú mày, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.

Những người này đều không phải con người thực sự mà là ảo ảnh do vị chủ nhân Tiên Phủ dùng phép thuật cao cường biến hóa ra. Họ không phải con người, sức mạnh của họ là vô cùng vô tận. Mà không những sức lực của La Chỉnh có giới hạn, ngay cả năng lượng của vậy rồng nếu sử dụng quá độ cũng sẽ dần suy yếu, cần phải có thời gian nghỉ ngơi mới có thể phục hồi. Nếu vẫn tiếp tục giằng co thế này, sức lực của hãn sớm muộn gì cũng cạn kiệt, hãn sẽ bị kéo xuống vực sâu muôn trượng này thôi!

Nhất định phải nhanh chóng phân định thắng thua, La Chỉnh thầm nhủ trong lòng.

Thế nhưng nói thì dễ mà làm mới khó, khảo nghiệm sức mạnh này quá thật vô cùng khó khăn.

“Thằng nhóc kia! Kéo co với trăm người, không chỉ yêu cầu về sức mạnh mà còn phải có kỹ xảo! Nếu người chú ý đến từng chi tiết nhỏ thì sẽ hiểu!” Lúc này, giọng A Phúc lại vang lên.

“Chi tiết?” La Chỉnh ngẩn ra.

“Đúng vậy. Ta không thể trực tiếp nhắc nhở người. Nếu cung cấp quá nhiều thông tin thì ta sẽ bị gạt bỏ, thế nên ta chỉ có thể nói được như vậy, còn lại phải dựa vào người tự mình ngẫm nghĩ.” A Phúc thản nhiên nói.

Chi tiết mà A Phúc nói đến là gì? La Chỉnh đau khổ suy tư. Nhìn thoáng qua thì cuộc khảo nghiệm này là một bài toán không có lời giải.

Sức mạnh của trăm người trước mặt hoàn toàn bằng với hãn, vì thế, nếu sức mạnh của hãn tăng gấp mười lần thì sức mạnh của họ cũng tăng gấp mười lần, nếu sức mạnh của hãn tăng gấp trăm lần thì sức mạnh của họ cũng tăng gấp trăm lần. Nói cách khác, bất kể là ai nắm đầu dây thừng thì đều không thể thắng đối phương.

Như vậy chìa khóa rốt cuộc là gì?

Đối phương có một trăm người...

Khi hẳn dùng sức thì đối phương cũng đồng thời dùng sức. Điểm khác biệt duy nhất là, khi bọn họ dùng sức đều sẽ hô lớn một tiếng theo nhịp.

Vì sao phải hô lên như vậy?

Tiếng hô này... chắc chắn không phải để tăng thêm sức mạnh. Tiên Nhân sẽ không đặt ra những điều thừa thãi khi tạo ra ảo cảnh này, chỉ có thể nói là do cố ý làm như vậy.

Nghĩ đến tiếng hô kia, La Chỉnh nhớ tới một câu chuyện hẳn từng đọc khi còn bé. Đó là câu chuyện cũ trên sông Lan Thương. Nơi đó có một đoạn sông rất cạn, thuyền nhỏ còn có thể chèo qua, nhưng thuyền lớn thì không cách nào qua được. Để thuyền lớn thuận lợi qua sông thì nhất định phải tìm người kéo thuyền. Những người này sẽ buộc dây thừng quanh lưng và dồn sức kéo thuyền nhích dần về phía trước.

Thế nhưng sức lực của mấy chục người cùng kéo thuyền vốn không đều nhau, nếu không thể hợp lực thì không cách nào kéo được con thuyền lún sâu trong bùn đất. Vì vậy, để tập hợp sức mạnh thành một khối thống nhất, bọn họ sẽ dùng một khẩu hiệu có nhịp điệu nào đó!

Chỉ cần dồn sức theo nhịp điệu của khẩu hiệu đó, bọn họ có thể có tập hợp được sức lực của tất cả mọi người.

Nghĩ đến đây, trong đầu La Chỉnh chợt lóe lên một tia sáng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Cầu Thang Vô Tận

Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai bên là La Chỉnh chỉ có một mình, còn đối phương thì có trăm người.

Nghiêm khắc mà nói, bọn họ không thể hoàn toàn thống nhất được sức mạnh. Hàng trăm người đồng thời dồn sức vẫn có thể có sự sai lệch trước sau. Nhưng vào khoảnh khắc bọn họ cùng kéo dây đã hô lên một tiếng. Chính tiếng hô này đã kết nối được sức mạnh của họ.

“Chìa khóa chính là nó!” La Chỉnh bừng tỉnh, có cảm giác như mây mù tan biến. Nếu A Phúc đã nhắc nhở hẩn thì đây chắc chắn là điểm mấu chốt để vượt qua khảo nghiệm.

Sức mạnh, thống nhất...

Hẩn phải nghĩ được biện pháp phá rối sức mạnh thống nhất của đối phương!

La Chỉnh quét mắt nhìn qua những người phía trước, trên gương mặt chợt lộ ra nụ cười quỷ dị. Sau đó, hẩn bắt đầu rút bớt sức mạnh trong người. Khi ấy, sợi dây thừng thô to ngay lập tức liền kéo hẩn tới bên bờ vực. Đến khi khoảng cách chỉ còn hai, ba bước chân, La Chỉnh lại đột nhiên dùng sức!

Sức mạnh toàn thân hẩn bùng nổ trong nháy mắt! Sợi dây thừng tức khắc bị La Chỉnh kéo trở về!

“Hãy dô!”

Thấy La Chỉnh bất ngờ dồn sức, nhóm người kia lập tức gầm lên một tiếng, tất cả đồng loạt vươn tay dồn lực kéo lại sợi dây thừng.

“Quả là như thế!” La Chỉnh mỉm cười, khi đối phương vừa gồng mình thì hần lập tức thả lỏng cánh tay. Sợi dây thừng vừa được nới lỏng thì La Chỉnh lại đột nhiên kéo căng lần nữa!

Hần chỉ có một mình, có dồn hết sức hay không là tùy ý La Chỉnh. Nhưng sức mạnh của trăm người đối diện, muốn thống nhất được thì phải thông qua một tiếng hô đồng thanh vang dội.

Sau đó, La Chỉnh nhiều lần dồn sức, thả lỏng, lại dồn sức, lại thả lỏng. Trăm người bên kia rốt cuộc trở nên rối loạn.

“Hãy dô...”

“Dô...”

“Hãy...”

Mỗi người đều tuân theo nhịp điệu của riêng mình, sức mạnh căn bản không thể tập trung thành một khối. Ngay tại thời khắc bọn họ thật sự rối loạn, sức mạnh toàn thân La Chỉnh lại bùng nổ một lần nữa!

Mặc dù thoát nhìn sức mạnh hai bên tương đương nhau, nhưng trong nhóm người kia đã có người dồn hết sức, có người lại không. Giờ phút này sức mạnh của trăm người phía trước đã không thể sánh bằng La Chỉnh được nữa. Vì thế, dưới sự bùng nổ của hần, đám người kia đều ngã trái ngã phải rơi thẳng xuống vực sâu.

Rơi một người thì sức mạnh lại giảm xuống một phần. Một lần tấn công này của La Chỉnh đã hạ được hơn ba mươi người bên đối thủ, sức lực của những người còn lại chỉ bằng bảy thành công lực của hần mà thôi, căn bản không tạo thành uy hiếp lớn.

Dần dần, số lượng người trên vách núi đối diện ngày càng giảm bớt, La Chỉnh ngày càng thoải mái ung dung. Đến khi tất cả đối thủ đều bị rơi xuống vực sâu giữa hai vách núi, La Chỉnh trở thành người chiến thắng trong trận tỷ thí kéo co này.

Khi La Chỉnh vươn tay kéo hết toàn bộ sợi dây thừng về phía mình thì hẳn cảm nhận được cảnh vật xung quanh lại một lần nữa biến đổi không ngừng, hẳn lập tức trở về bên trong đại điện. Trên mặt A Phúc lộ vẻ tươi cười. Con rối này ngoài việc không có sinh mệnh và hơi thở như con người ra thì bất luận nhìn từ phương diện nào cũng đều giống hệt một con người thật sự.

“Không tồi, chỉ nhắc nhở một chút mà người đã vượt qua được khảo nghiệm, sự tin tưởng của ta đối với người lại tăng hơn một chút rồi!”

“Hơn một chút?” La Chỉnh nhướng mày.

A Phúc gật đầu. “Khảo nghiệm sức mạnh có độ khó không cao. Nếu muốn được Tiên Nhân công nhận thì sức mạnh không phải yếu tố then chốt. Quan trọng nhất là khảo nghiệm về linh hồn và cấp độ tinh thần!”

“Linh hồn và tinh thần...” La Chỉnh nhìn chăm chăm A Phúc. Ở phương diện linh hồn, La Chỉnh quả thật biết rất ít. Nhưng điều này cũng không thể trách hẳn, bởi vì toàn bộ người ở Đông Vực đều không quá am hiểu cái này.

So với những người khác, La Chỉnh thậm chí còn có ưu thế hơn. Hẳn không chỉ tu luyện một công pháp về linh hồn là Kinh Thần Thứ, thậm chí đã đạt tới cảnh giới Vong Ngã. Sau khi việc tu luyện Kinh Thần Thứ đạt được chút thành tựu, La Chỉnh đã lợi dụng chiêu này để đối phó với rất nhiều cường giả!

Như vậy, dù là linh hồn của những cường giả kia thì cũng có lúc suy yếu vô cùng.

A Phúc chỉ về phía phù văn khắc trên mặt đất cạnh đó. “Tầng thứ hai của khảo nghiệm chính là khảo nghiệm trên phương diện tinh thần. Người hiện tại vượt qua tầng thứ nhất - khảo nghiệm sức mạnh thì phải tham gia tầng thứ hai - khảo nghiệm tinh thần! Nhắc nhở người một câu, khảo nghiệm trên phương diện tinh thần vô cùng nguy hiểm. Nếu không cẩn thận, linh hồn của người có thể tan biến, trở thành một cái xác không hồn ngu ngốc!”

La Ching gật đầu mà không mấy may do dự. Nếu đã vượt qua tầng thứ nhất của khảo nghiệm, như vậy tầng thứ hai này nhất định phải thử một lần! Thế nhưng trước đó, La Ching phải xác nhận một chút khảo nghiệm này tổng cộng có mấy tầng.

Nghe được câu hỏi của hắn, A Phúc liền vươn ra ba ngón tay, nói: “Tổng cộng có ba tầng. Có điều... Nghiêm khắc mà nói, thật ra chỉ có hai tầng, bởi vì nếu vượt qua hai tầng đầu thì người sẽ có tư cách kế thừa Tiên Phủ. Nhưng tầng thứ ba của khảo nghiệm lại cực kỳ quan trọng, bởi vì biểu hiện ở tầng thứ ba mới là yếu tố quyết định người có đạt được phần thưởng hay không!”

“Phần thưởng? Phần thưởng gì?” La Ching hơi sửng sốt.

A Phúc tỏ vẻ thần bí mỉm cười: “Việc này ta không thể nhiều lời. Nếu người vượt qua tầng thứ hai của khảo nghiệm thì ta sẽ nói cho người biết.”

La Ching không còn nghi vấn gì nữa, nhanh nhẹn giẫm lên phù văn thứ hai. Sau đó, hắn bất chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, lần thứ hai bị ném vào trong một cái ảo cảnh. Khác hoàn toàn với ảo cảnh sấm vang chói giạt trước đó, không gian trong ảo cảnh này vô cùng tĩnh lặng, tăm tối với sương mù dày đặc, sắc trời có chút âm u, hắn nhận ra mình đang đứng trong một cánh rừng rậm rạp, trước mặt là một cái cầu thang nặng trĩu.

“Khảo nghiệm linh hồn yêu cầu người phải trèo lên những bậc thang này. Người chỉ cần trèo tới bậc thang cao nhất là vượt qua khảo nghiệm.”
Tiếng A Phúc vang lên.

Trèo cầu thang, nghe qua có vẻ là một chuyện dễ dàng, nhưng La Chinh hiểu rõ, những bậc thang này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nếu tầng thứ nhất là khảo nghiệm sức mạnh đã khó khăn như vậy thì tầng thứ hai - khảo nghiệm tinh thần chắc chắn sẽ càng khó hơn.

Trước mắt là bậc thang dưới cùng, La Chinh ngẩng đầu nhìn lên. Cái cầu thang này tầng tầng lớp lớp không biết có mấy nghìn, mấy vạn bậc. Bậc thang trên cùng khuất trong màn sương mù xám trắng phía xa xăm, không thể nào thấy rõ.

La Chinh nhắc chân đặt lên bậc thang thứ nhất, hoàn toàn không cảm thấy chút khó chịu nào, giống như trèo cầu thang bình thường vậy.

Nếu trong đó không có bất kỳ huyền cơ gì, vậy La Chinh cũng không nghĩ nhiều nữa, thông thả bước lên từng bậc. Với thân thể của La Chinh hiện tại, trèo cầu thang không khác gì thông dong nhân tản đi bộ trên mặt đất. Mặc dù hãm áp chế tốc độ của mình, bước lên từng bước một, nhưng chẳng mấy chốc đã ở rất cao.

“Hai trăm bậc...”

“Ba trăm bậc...”

“Tám trăm bậc...”

“Chín trăm bậc...”

“Chín trăm chín mươi chín bậc...”

Đứng ở bậc thang chín trăm chín mươi chín, La Chỉnh nhìn xuống dưới, con đường phía sau lẫn khuất trong sương mù dày đặc. Giờ phút này xung quanh hẳn chỉ có màn sương và bậc thang dưới chân, một cảm giác cô độc bất chợt nảy sinh trong lòng hẳn.

“Một nghìn bậc thang này đều rất bình thường, nếu ta đoán không sai, bước tiếp theo mới là khảo nghiệm chân chính!”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh rảo bước dẫm lên bậc thang thứ một nghìn. Đúng lúc đó, dưới chân hẳn đột ngột truyền đến một cảm giác đau đớn mãnh liệt.

“Đau quá!” La Chỉnh thầm hô một tiếng, cúi đầu phát hiện dưới chân mình không có bất cứ cái gì.

Sao lại như vậy? Cơn đau đớn khủng khiếp kia thật sự đã xuất hiện, vì sao lại không có cái gì? Hơn nữa với cường độ thân thể của La Chỉnh hiện tại, những gì tầm thường căn bản không thể đâm rách da thịt hẳn. Nghĩ đến đây, La Chỉnh bắt đầu cảnh giác.

Sau đó, hẳn bước lên thêm một bậc.

“A!” La Chỉnh nhíu mày, nhin không được kêu to một tiếng.

Hắn cúi đầu quan sát cẩn thận, nơi đó có một chiếc gai nhọn màu xám tro đột ngột đâm lên từ bậc cầu thang, đâm thẳng vào bàn chân hẳn. Cảm giác đau đớn kia là do chiếc gai nhọn này mang đến.

“Hồn châm!” La Chỉnh đột nhiên biến sắc.

Tuy rằng hồn châm trên bậc thang này khác với hồn châm của La Chỉnh, nhưng về bản chất thì là cùng một kiểu. Những chiếc hồn châm này hoàn toàn không thể phòng ngự bằng thân thể, chúng có thể trực tiếp làm tổn thương linh hồn.

Cũng may linh hồn của La Chỉnh đã được Hắc Hỏa tôi luyện qua nên cứng rắn dẻo dai. Nếu là người khác, e rằng chỉ một hồn châm này đâm trúng cũng sẽ đau đớn đến mức ngất đi.

Cho dù như vậy, mặt La Chỉnh vẫn nhăn nhú.

Ngẩng đầu nhìn những bậc thang kéo dài tới tận chân trời, nếu mỗi bước chân đều bị thứ này đâm trúng thì sẽ khó chịu bao nhiêu...

“Một khi đã như vậy, chỉ có thể sử dụng cách này...”

La Chỉnh đột ngột tung người nhảy thoăn thoắt trên cầu thang. Một bước nhảy này của hắn lập tức vượt qua hai mươi ba bậc thang.

Đây cũng coi như là một mảnh khóc rồi. Mặc dù khi tiếp đất, hai chân không thể tránh khỏi việc bị hồn châm đâm trúng, nhưng so với việc bị đâm khi lên từng bậc thì vẫn hơn. Vì thế, La Chỉnh liên tục nhảy qua nhảy lại, mỗi bước đều vượt qua mấy chục bậc thang, căn rằng chịu đựng sự đau đớn từ tận linh hồn khi bị gai nhọn đâm trúng.

Nhảy hơn mười lần, linh hồn hắn cũng bị gai nhọn đâm hơn mười lần. Dù linh hồn La Chỉnh khác hẳn người bình thường thì giờ phút này, đau đớn cũng vây bủa tâm trí hắn, khiến hắn đầu vầng mắt hoa.

La Chỉnh bất đắc dĩ chỉ có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Nhìn những bậc thang còn lại, La Chỉnh hít một hơi thật sâu, lên dây cót tinh thần lần nữa rồi mới tiếp tục trèo lên. Hắn nhanh chóng vượt qua mấy trăm bậc cầu thang, trước mắt là bậc thang thứ hai nghìn. Đúng vào thời khắc chạm chân lên đó, khung cảnh xung quanh hắn lại đột nhiên biến đổi.

Lúc này, trên bậc thang đã không còn hồn châm mà là vô số những ngọn lửa đỏ rực.

Những ngọn lửa này đều không phải là lửa thật, ít nhất La Chỉnh không cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy thường thấy. Thế nhưng khi La Chỉnh bước qua nó, hần chột cảm nhận được linh hồn của mình bị những ngọn lửa kia thiêu đốt hừng hực.

Nếu chúng là lửa thật thì còn may chán. Trải qua sự rèn luyện của Liên Hoa Chân Hỏa, Địa Tâm Hỏa và Thiên Yêu Thánh Hỏa, bản thân La Chỉnh đã có khả năng chống đỡ nhất định, thậm chí có thể hấp thu những ngọn lửa. Thế nhưng đám lửa này rất kỳ lạ, chúng không tạo thành bất cứ tổn thương gì tới thân thể, nhưng sẽ thiêu đốt linh hồn con người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tâm Ma

Linh hồn bị thiêu đốt trên ngọn lửa, loại thống khổ này không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Cho dù là La Chỉnh thì giờ phút này cũng phải ôm đầu quay cuồng trên mặt đất như đang phải chịu nỗi đau đớn kịch liệt.

Lúc này đừng nói leo cầu thang, đối với La Chỉnh thì ngay cả đứng thẳng cũng vô cùng khó khăn.

La Chỉnh lăn qua lăn lại trên bậc thang thứ hai nghìn, cuối cùng lăn xuống bậc thang thứ một nghìn chín trăm chín mươi chín.

Tuy ngã xuống một bậc hẫng vẫn phải nhận công kích của hồn châm nhưng cũng đã đỡ hơn nhiều, đồng thời nhìn lên các bậc thang phía trên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Thế này... làm sao có thể đi qua!”

La Chỉnh tự nhận mình cũng là người có ý chí kiên định, cho dù gặp hiểm cảnh gian nan thế nào, hẫng cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Đã có biết bao nhiêu khốn cảnh, hẫng đều dựa vào nghị lực vượt qua người thường của mình để vượt qua.

Nhưng lúc này, trong lòng La Chỉnh có chút do dự.

Ngọn lửa màu đỏ nhìn không có gì thu hút kia, thực sự rất khủng bố.

“Dường như dù ta muốn rút lui thì cũng không thể nữa rồi.” La Chỉnh biết rất rõ điều này, hẳn hiểu rõ nếu đã bước vào Tiên Phủ thì chỉ có thể tiếp tục đâm đầu đi về phía trước. Nghe ý tứ của A Phúc, sau tầng khảo hạch này thì coi như hẳn sẽ được Tiên Phủ đón nhận.

Vấn đề là, ở bậc thang thứ hai ngàn, hẳn đến đứng cũng không vững thì làm sao có thể tiếp tục trèo lên?

Thực ra với cường độ linh hồn La Chỉnh thì cũng không cần sợ hãi ngọn lửa kia.

Bởi vì linh hồn hẳn đã từng bị Hắc Hỏa thiêu đốt, ngọn lửa kia dù lợi hại đến mấy cũng tuyệt đối không vượt qua được uy lực của Hắc Hỏa.

Vấn đề ở chỗ, hiện tại La Chỉnh không thể chịu đựng được nỗi thống khổ khi linh hồn bị đốt cháy, loại thống khổ này không phải điều nhân loại có thể chịu đựng.

“Không đúng!”

Khảo nghiệm linh hồn tuy rằng vô cùng hung hiểm, nhưng Tiên Nhân sẽ không bố trí một đề bài chết không có phương pháp hóa giải, chắc chắn phải có biện pháp.

Đứng ở trên bậc thang thứ một ngàn chín trăm chín mươi chín, La Chỉnh suy tư trong chốc lát, sau đó miệng chậm rãi phun ra vài chữ: “Ngốc thật, sao ta lại quên mất cảnh giới Vong Ngã chứ!”

Lúc trước vì tu luyện Kinh Thần Thứ, La Chỉnh đã vô tình lĩnh ngộ được cảnh giới Vong Ngã. Sau khi tiến vào cảnh giới Vong Ngã, ý thức hẳn sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé, hoàn toàn quên đi chính mình, giống như tách thành hai con người khác nhau.

Khi tiến vào cảnh giới Vong Ngã, hắn sẽ không còn cảm thấy đau đớn khi linh hồn bị đốt cháy nữa, hiện tại cũng chỉ có biện pháp này là khả thi!

Vì thế La Chỉnh nhắm hai mắt lại, bắt đầu lẳng lặng nhập định. Không lâu sau, khi mở mắt ra, trong mắt hắn đã chỉ còn vẻ trống rỗng.

Giống như hắn không còn liên quan gì đến thế giới này nữa, ngay cả nhục thể của hắn, cũng trở nên vô cùng xa lạ.

“Lên!”

Tiến vào cảnh giới Vong Ngã, La Chỉnh điều khiển thân thể nhảy lên từng bậc thang.

Tình huống lúc này đã tốt hơn rất nhiều. Tuy nói ngọn lửa kia đốt cháy linh hồn mang theo từng đợt đau đớn, nhưng những đau đớn đó đối với kẻ đã tiến vào cảnh giới Vong Ngã như La Chỉnh mà nói thì vô cùng xa xôi, giống như người đau không phải bản thân hắn...

Giờ phút này đã thoát khỏi nỗi đau do lửa thiêu đốt, La Chỉnh liền thừa cơ chạy như điên lên phía trên. Sau khi dốc toàn lực để chạy, La Chỉnh đã một đường lên đến bậc thang thứ ba nghìn.

Những bậc thang này, cứ cách một nghìn bậc, độ khó sẽ tiếp tục tăng lên.

Vừa rời ở bậc thang thứ hai nghìn, hắn còn có thể dựa vào cảnh giới Vong Ngã để miễn cưỡng xông lên, không biết ở bậc thứ ba ngàn này sẽ có cái gì?

Ngay lúc La Chỉnh cẩn thận bước đi lên, hắn lại không thấy xảy ra bất luận chuyện gì.

Không có công kích của hồn châm, cũng không có lửa thiêu đốt linh hồn, lúc này La Chỉnh giống như trở về một ngàn bậc thang lúc đầu.

“Không thể nào chỉ đơn giản như vậy!”

Độ khó trong khảo nghiệm linh hồn chỉ có ngày càng cao, làm sao có thể cho hắn dễ dàng vượt qua như thế được?

Nhưng khi La Chỉnh tiếp tục đi lên thêm vài bậc thì vẫn không phát sinh dị thường gì như trước.

“Nếu đã như vậy, ta cứ tiếp tục đi lên!” Tuy nói La Chỉnh không biết đây rốt cuộc là tình huống nào, nhưng dù trên những bậc thang này có trở ngại gì đi chăng nữa, hắn chỉ cần cố gắng ứng phó là được.

Nhưng vừa đi lên thêm được mấy chục bậc, hắn bỗng nhiên cảm thấy phía trước nổi lên một trận gió lạnh lẽo.

Trận gió vừa thổi qua, một đám mãnh thú từ trên bậc thang nhào về phía hắn, con nào cũng hung hãn dị thường, giương nanh múa vuốt giống như quái thú đi lên từ dưới địa ngục. Thực lực mỗi con so với La Chỉnh đều lớn hơn gấp mười! Gấp trăm lần!

Đối mặt với đám mãnh thú này, La Chỉnh hơi biến sắc mặt, nhưng hắn lập tức liền khôi phục bình thường.

Hắn đã hoàn toàn bóp chết nỗi sợ hãi trong lòng.

La Chỉnh tự xét thấy mình cũng không phải là đối thủ của đám mãnh thú đó, bất kỳ một con mãnh thú nào trong đó đều có thể xé xác hắn thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Đám mãnh thú là đề bài trong phần khảo nghiệm linh hồn, mục đích tất nhiên là để kiểm tra linh hồn và tâm tính của bản thân.

Tuyệt đối phải nhớ, không được để vẻ ngoài mê hoặc!

“Chỉ là ảo cảnh mà thôi. Nếu như ta tin là thật, chỉ sợ khi đó mới thật sự là bại!” Nói rồi, La Chỉnh đứng tại chỗ, để đám mãnh thú tùy ý lao về phía mình.

Kết quả, đám mãnh thú kia giống như không có thực thể, chạy xuyên qua cơ thể La Chỉnh rồi tất cả đều lập tức biến mất...

“Hi hi, không tồi. Hiện tại người đã tiến vào giai đoạn thứ ba, cũng là giai đoạn hung hiểm nhất. Nếu vừa rồi trong lòng người chỉ cần có một chút sợ hãi, những mãnh thú đó sẽ bắt lấy tâm tình dao động của người, cắn nuốt người!” Tiếng của A Phúc ở bên ngoài lại vang lên: “Chỉ cần vượt qua giai đoạn này, người coi như là thông qua khảo hạch! Nỗ lực lên!”

Nghe A Phúc nói, La Chỉnh xác định suy đoán của mình. Nếu trong lòng hắn có dao động kịch liệt, chỉ sợ đã bị đám mãnh thú đó xé nát thật rồi.

Giai đoạn khảo nghiệm này tuy rằng không thống khổ nhưng lại càng hung hiểm hơn!

Sinh tử chỉ dựa vào một ý niệm!

Thì ra... đây cũng không phải là ảo cảnh thực sự. Hừ hừ thật thật, thủ đoạn của Tiên Nhân quả thực rất độc.

Nghĩ đến đây, trong lòng La Chỉnh càng thêm cảnh giác.

Vượt qua đợt tập kích của đám mãnh thú, La Chỉnh tiếp tục đi lên trên.

Theo từng bước chậm rãi đi lên bậc thang, mùi máu tươi nồng nặc đột nhiên xộc vào mũi, sương mù rất dày xung quanh lại chậm rãi chuyển thành màu đỏ sậm như máu.

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một người mặc trường bào màu trắng tuyết đứng cách đó không xa. Người đó cúi đầu, nhìn không rõ mặt lắm, nhưng thân hình lại vô cùng quen thuộc.

“Phụ thân!”

Bóng dáng kia quen thuộc đến thế, đã khắc sâu vào trong đầu La Chỉnh từ lâu.

Phụ thân La Tiêu của La Chỉnh qua đời đã sắp được ba năm. Ba năm này, La Chỉnh vẫn luôn ngày nhớ đêm mong, mỗi khi nhớ đến, trong lòng đều đau xót vô cùng. Đến nay, La Chỉnh hẳn vẫn chưa nghĩ ra nên nói việc này cho La Yên như thế nào.

Giờ phút này gặp lại trong ảo cảnh, trong lòng La Chỉnh lập tức sôi trào.

Nhưng sau khi La Chỉnh gọi một tiếng, người kia lại không có phản ứng gì.

Khi La Chỉnh từ từ tiến lên, người kia lại đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt kia không có chút da thịt nào, hoàn toàn chỉ là một bộ xương khô!

Ngay lập tức, tâm hồn La Chỉnh bị rung động mạnh.

Bộ xương khô kia vừa ngẩng đầu liền bổ nhào về phía La Chỉnh, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cắn về phía hân!

Tốc độ của xương khô cực nhanh, La Chỉnh căn bản không thể phản ứng kịp. Một miếng cắn này, La Chỉnh lập tức cảm nhận được cơn đau kinh người, như là linh hồn bị xé rách.

“A!”

Mỗi khi bị bộ xương khô kia cắn một miếng, La Chỉnh liền phát ra một tiếng hét thảm.

Đau đớn khi linh hồn bị cắn xé cực kỳ khó có thể chịu đựng.

Nếu La Chỉnh không thể nhìn thấu ảo cảnh này, tất nhiên sẽ bị bộ xương khô tâm ma này cắn từng miếng đến chết!

Ngay lúc La Chỉnh đang liên tục kêu lên thảm thiết, tiếng của A Phúc lại giống như sấm sét, vang lên bên tai hắn: “Giữ vững bản tâm của ngươi!”

“Bản tâm...” Khuôn mặt tràn đầy nỗi thống khổ của La Chỉnh, lộ ra mê mang: “Bản tâm của ta là gì...”

Khi bị bộ xương khô tâm ma kia điên cuồng cắn xé, La Chỉnh chậm rãi tự hỏi bản thân. Hắn nhất định phải tìm ra bản tâm của chính mình trong nỗi đau đớn vô tận.

Từ sau khi phụ thân chết, tâm tính La Chỉnh bị tôi luyện từng bước, cũng sớm đã kiên định như đá tảng.

Trong ảo cảnh tâm ma lần này, đừng nói là mãnh thú, cho dù là thần ma đầy trời, cũng không thể lay động được bản tâm của hắn.

Nhưng tâm ma này lại hóa thành bộ dáng phụ thân hắn, tuy biết rõ bộ xương khô này không phải là phụ thân, nhưng ảo giác này lại mạnh mẽ đánh trúng vào nơi yếu ớt nhất trong lòng La Chỉnh.

“Bản tâm... của ta... là lòng theo đuổi cực hạn của võ đạo. Con đường này... ta quyết định đi... thì nhất định sẽ kiên trì đi tiếp, không ai có thể lay động bản tâm của ta.” Ngay từ đầu La Chỉnh suy nghĩ hết sức khó nhọc, nhưng dần dần càng ngày càng thông thuận: “Cho dù là phụ thân ta, cũng không thể ngăn cản! Trên cái thế giới này, không ai có thể ngăn cản lòng theo đuổi võ đạo của ta!”

Vẻ mê man trong hai mắt hắc lại dần dần được thay thế bởi sự kiên nghị.

Mà bộ xương khô vốn đang không ngừng cắn xé hắc dần dần trở nên suy yếu vô lực, cuối cùng liền hóa thành bong bóng nước, xuyên qua thân thể hắc rồi tiêu tan.

La Chỉnh thở dốc từng hơi, trong lòng hô to quá nguy hiểm. Nếu vừa rồi không giác ngộ ra, linh hồn của hắc sẽ thật sự bị ăn tươi nuốt sống!

Sau đó La Chỉnh đi thẳng lên từng bậc thang, trên đường không còn gặp phải bất kỳ lực cản nào nữa. Mãi cho đến khi hắc đi lên bậc thang cao nhất, cảnh sắc xung quanh đột nhiên biến hóa, hắc đã trở về bên trong đại sảnh.

“Chúc mừng! Người đã thông qua cuộc khảo hạch linh hồn!” Hiện tại người có thể xem như là chủ nhân lâm thời của tòa Tiên Phủ này.” Trên mặt A Phúc mang theo ý cười.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Bức Tranh Quán Tượng(1)

M”Chủ nhân lâm thời?” La Chỉnh có chút ngạc nhiên với cách gọi này.

A Phúc cười hì hì: “Đúng! Đây là quy định do chủ nhân đời thứ ba của Tiên Phủ đặt ra.”

“Vậy chủ nhân lâm thời như ta, thì có thể làm cái gì? Có thể dùng cái gì ở đây?” La Chỉnh lại hỏi.

A Phúc lắc đầu nói: “Cái gì cũng không được. Người chỉ có thể tham gia một phần thử nghiệm cuối cùng, thu hoạch một bức tranh định thần quán tượng.”

“Tranh định thần quán tượng đó là cái gì?” La Chỉnh khó hiểu hỏi.

A Phúc ngược lại cũng vô cùng tò mò: “Không biết người ở thế giới nào vậy? Làm võ giả, ngay cả tranh định thần quán tượng cũng không biết?”

La Chỉnh tự nhận mình đọc không ít sách, nhưng chưa từng nghe qua về tranh định thần quán tượng này, chỉ có thể lắc đầu nói: “Ta quả thực không biết.”

“Tuy hiện tại người mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng võ giả trong thế giới các người không có chân nguyên sao? Không có ai có thể biến hóa chân nguyên sao? Ta thấy lần trước tại đình nghỉ chân, trong lúc

đại chiến có không ít người đã hiểu được biến hóa chân nguyên, muốn biến hóa chân nguyên thì cần tranh định thần quán tưởng!” A Phúc giải thích.

Lời giải thích này chẳng những không thể khiến La Chỉnh hiểu rõ, mà còn khiến hắn càng mơ hồ: “Võ giả của Đông Vực bọn ta muốn tu luyện chân nguyên hóa vật, đều chỉ là dựa theo công pháp của mình mà tu luyện thôi, nào cần dùng gì đến tranh định thần quán tưởng kia...” La Chỉnh đáp lại.

“Thì ra là thế.” A Phúc gật gật đầu: “Tuy trong mắt ta thực lực của Chiếu Thần Cảnh vô cùng thấp, nhưng cường giả Chiếu Thần Cảnh của Đông Vực các người so với những cường giả Chiếu Thần Cảnh ta từng thấy thì yếu hơn nhiều. Ngay cả tranh định thần quán tưởng cũng không có, khó trách hóa thân chân nguyên của bọn họ đều không mạnh.”

“Người nói rõ chút, nếu muốn biến hóa chân nguyên, thì nhất định phải cần đến thứ kia?” La Chỉnh nghe A Phúc nhấn mạnh nhiều lần, trong lòng cũng hơi bắt đầu hiểu ra, thứ kia có vẻ là thứ rất quan trọng.

A Phúc cười nói: “Cường giả Đông Vực các người không dựa vào tranh quán tưởng để tu luyện biến hóa chân nguyên, chỉ đơn thuần dựa vào những gì chính mình nghĩ ra để tạo hóa thân chân nguyên. Như vậy thì hoàn toàn không có cơ sở để truyền thừa, uy lực kém đi nào chỉ có mười lần? Nếu người có thể chuyển hóa chân khí thành chân nguyên, lại thông qua tranh định thần quán tưởng tạo được hóa thân chân nguyên, vậy uy lực sẽ mạnh hơn bọn họ gấp trăm lần!”

A Phúc nói như vậy, La Chỉnh liền hiểu rõ.

Xem ra A Phúc và chủ nhân Tiên Phủ đều không phải người thế giới này. Ở thế giới kia, bọn họ truyền lưu một phương pháp tu luyện khác, vào thời điểm biến hóa chân nguyên thì có nhiều điều cần chú ý hơn ở Đông

Vực, cần thông qua thứ gọi là tranh định thần quán tướng kia để tiến hành biến hóa.

“Nếu đã như vậy, tranh định thần quán tướng kia... làm thế nào để lấy được nó?” Nghe đến đó, La Chỉnh cũng có chút động lòng.

A Phúc cười nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Khi người thông qua được hai tầng khảo nghiệm, sẽ có tầng thứ ba xuất hiện, tầng thứ ba sẽ có phần thưởng.”

Nói rồi, A Phúc vươn một ngón tay ra, trên vách tường cách đó không xa liền lóe ra một vài tia sáng, từ hư không bỗng xuất hiện năm bức họa.

La Chỉnh tập trung nhìn qua, trong mắt hẩn năm bức họa kia mơ hồ không thể nhìn rõ.

“Đây là thứ thưởng cho người, năm bức tranh định thần quán tướng này có uy lực không giống nhau. Bức thứ nhất Tề Thiên Thánh Kiếm là thấp nhất, còn bức Nhật Nguyệt Tinh Thần ở cuối cùng là bức tốt nhất. Cái này còn phải xem người có thể vượt bao nhiêu cửa trong tầng khảo nghiệm thứ ba. Nếu người chỉ vượt qua được cửa thứ nhất thì chỉ được bức tranh quán tướng thứ nhất, nếu người có thể vượt qua được cửa cuối cùng, thì sẽ có được bức tranh quán tướng cực mạnh kia!” A Phúc nói.

La Chỉnh nhìn năm bức tranh, trong lòng hơi hơi kích động: “Bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, ta nhất định sẽ giành được!”

A Phúc lại lắc đầu nói: “Bức đó có độ khó quá cao, có vẻ với thực lực của người thì có thể có được bức thứ hai Cửu Thiên Luân Hồi, hoặc bức thứ ba Thịnh Vân Phi Điều đã là không tệ rồi.”

“Cứ thử xem!”

Nói rồi, La Chỉnh đi nhanh về phía trước, bước vào bên trong tấm phù văn thứ ba.

Tuy nói trải qua hai lần khảo nghiệm trước, hãn cũng đã xem như thông qua khảo hạch, nhưng lần khảo nghiệm thứ ba cũng rất quan trọng.

Cho dù thế nào, hãn nhất định phải giành được bức tranh quán tướng tốt nhất!

Vừa mới tiến vừa tấm phù văn thứ ba, La Chỉnh liền nhìn thấy phía trước là một đầm lầy, bên trong nổi lên từng đám bọt nước, sau đó không ngừng có nhân ngư nửa người nửa cá bò ra.

“Tầng khảo nghiệm thứ ba tổng cộng có năm cửa, cửa thứ nhất là nhân ngư tinh anh. Với thực lực của người ứng phó cũng không khó!” Tiếng A Phúc vang lên bên tai La Chỉnh.

Nhìn những nhân ngư diện mạo xấu xí kia, La Chỉnh lấy phi đao nát ra, không nói hai lời mà xông lên.

“Giết!”

Đúng như A Phúc đã nói, thực lực của đám nhân ngư cũng không tính là mạnh, mỗi con nhân ngư ước chừng chỉ mạnh như thủ lĩnh đao trùng.

Nhưng thực lực của La Chỉnh hiện tại so với lúc đi phương Nam đã tiến bộ rất nhiều!

Phi đao nát giống như con thoi bay qua bay lại, vẽ ra từng sợi dây nhỏ màu bạc.

“Phập! Phập! Phập!...”

Mỗi khi dây nhỏ xẹt qua, sẽ có hơn mười con nhân ngư bị cắt qua.

Cho dù số lượng không ít, nhưng tốc độ giết của La Chỉnh lại càng nhanh, chỉ mất nửa canh giờ, hắn đã chém giết khoảng ba bốn ngàn con nhân ngư!

Cuối cùng, khoảng đầm lầy trước mắt rốt cuộc dừng sủi bọt, đám nhân ngư tinh anh đầu tiên đều bị La Chỉnh chém giết.

Đứng giữa những thi thể của đám nhân ngư, La Chỉnh ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, rất nhanh sau đó, trong đầm lầy lại bắt đầu sủi bọt.

“Cửa thứ hai, là mãnh thú đầm lầy, số lượng ít hơn nhân ngư, nhưng thực lực mạnh hơn.” A Phúc nói.

Mãnh thú đầm lầy hình thể rất lớn, ngoại hình giống như tinh tinh khổng lồ, nhưng mặt mũi hung tợn, tướng mạo khủng bố.

La Chỉnh cũng rất nghiêm túc nâng phi đao lên.

Sức lực của mãnh thú đầm lầy vô cùng lớn, nhưng lại không linh hoạt bằng nhân ngư, thêm việc trên cánh tay phải của La Chỉnh còn được khảm tinh thạch Phượng Tường, tốc độ lại càng tăng lên cực nhanh.

Đối mặt với đám mãnh thú đầm lầy hình thể cao lớn, La Chỉnh giống như cánh bướm nhẹ nhàng bay múa, không ngừng qua lại bên trong.

So với nhân ngư tinh anh, sức sống của mãnh thú đầm lầy cực kỳ mạnh. Dù dùng phi đao đâm xuyên qua người, hay mổ bụng chúng ra thì những bộ phận khác trên người vẫn có thể hoạt động tự nhiên, chỉ có dùng phi đao chém trúng đầu mới có thể triệt để giết chết chúng nó.

Đối với người khác mà nói, đám da lông thật dày và đầu lâu của của mãnh thú đầm lầy rất khó có thể dùng binh khí để đâm xuyên qua, nhưng đối với La Chỉnh thì lại vô cùng dễ dàng.

Cho đến nay, ngoài kết giới của Vân Lạc ra thì chưa thứ gì có thể ngăn cản phi đao của La Chinh.

Ước chừng mất một canh giờ, La Chinh mới chém hết đám mãnh thú đầm lầy. Tổng cộng có bốn trăm sáu mươi sáu con, La Chinh lẳng lặng ghi nhớ số lượng trong lòng.

“Phi đao trong tay người không tệ... Cửa thứ hai cũng rất nhẹ nhàng, nhưng cửa thứ ba phải chú ý, nếu không địch lại, người có thể lựa chọn rút lui. Bức tranh quán tưởng thứ hai chính là Cửu Thiên Luân Hồi, bức này cũng không tồi. Chủ nhân đời thứ hai của Tiên Phủ chủ cũng tu luyện bức Cửu Thiên Luân Hồi này.” A Phúc nhắc nhở.

Chủ nhân đời thứ hai?

Trước đây chưa từng nghe A Phúc nhắc tới, thì ra Tiên Phủ tồn tại đến nay, không chỉ có một chủ nhân.

Muốn lấy, nhất định phải lấy thứ tốt nhất. Trong từ điển của La Chinh cũng không tồn tại hai chữ bỏ cuộc.

Nghỉ ngơi chốc lát, hắn liền cảm thấy mặt đất truyền đến một trận chấn động. Hắn biết, giờ là đợt khảo nghiệm thứ ba.

“Phì! Phì! Phì!”

Mặt đất chấn động kịch liệt, trong đầm lầy cũng truyền đến từng luồng hơi thở hung hãn, những luồng hơi thở đó như đến từ mãnh thú thời xưa không rõ tên nào đó.

Chốc lát sau, một cái đầu rắn đã vọt lên khỏi đầm lầy.

“Rắn?”

La Chỉnh thấy mấy chục đầu rắn vươn ra, uốn lượn xoay quanh trên đầm lầy. Đến khi những con rắn dần rời khỏi đầm lầy, La Chỉnh mới phát hiện chúng chỉ là đầu của mãnh thú mà thôi, dưới đầu rắn còn có một thân thể to lớn.

“Đây là một loại mãnh thú thời xưa, rắn chín đầu, thực lực của loại thành niên rất mạnh, người tuyệt đối không phải đối thủ của chúng. Nhưng đây chỉ là rắn chín đầu còn nhỏ mà thôi. Chú ý, chúng có kịch độc, hơn nữa độc tính của mỗi đầu không giống nhau. Nếu người không địch lại, ta sẽ để người rời khỏi ảo cảnh!” A Phúc thoáng lo lắng nói. Ảo cảnh này do Tiên Nhân thiết lập, nhưng cũng không phải không nguy hiểm. Nếu chết trong ảo cảnh thì chẳng khác nào linh hồn bị hủy diệt. Chuyện này A Phúc không muốn thấy.

Nghe được hai chữ kịch độc, trên mặt La Chỉnh nở nụ cười thản nhiên.

Nếu là cách công kích khác, có thể hẳn còn sợ một chút. Nhưng hiện tại, hẳn có thân thể linh khí nên chẳng ngại bất cứ độc gì.

“Chỉ là độc rắn, có thể làm gì được ta?”

Ước chừng có hơn mười con rắn con chín đầu, mỗi con đều cao hơn mười trượng, hơn nữa đầu rắn mọc ra trên người chúng cũng vô cùng kỳ lạ, có màu vàng, có màu nâu, có màu đỏ, thậm chí có cái đầu nhiều màu rực rỡ, vô cùng đẹp đẽ.

Màu sắc càng sắc sảo, độc tính cũng càng mạnh.

“Phì! Phì!”

Con rắn chín đầu ở trên cùng dẫn đầu phát động công kích về phía La Chỉnh.

Chín đầu rắn của nó đồng loạt phun ra chất nhầy, La Chỉnh đều tránh thoát. Khi chất nhầy rơi vào hoa cỏ trên đất thì lập tức phát ra tiếng xèo xèo, sau đó đều héo rũ, ngay cả khối đất nơi đó cũng biến thành màu đen.

Có thể thấy, độc tính của rắn chín đầu kịch liệt đến thế nào. Nếu là người thường chỉ cần bị dính một chút cũng có thể mất mạng ngay lập tức, cho dù là Tiên Thiên Cảnh, gặp phải rắn chín đầu mà né không kịp thì cũng sẽ chết dưới nọc độc.

Nhưng La Chỉnh lại không hề cố kỵ, tránh khỏi đám nọc độc xong liền đi một vòng trên mặt đất. Hắn vòng ra phía sau con rắn, phi đao trong tay giống như tia chớp bắn xuyên qua thân rắn chín đầu.

“Phì! Phì...”

Chín cái đầu trên thân rắn cực kỳ linh hoạt, khi La Chỉnh vòng ra sau, chúng cũng lập tức quay đầu rắn sang, phun độc.

La Chỉnh quay xung quanh con rắn chín đầu kia điều chỉnh phương hướng mấy lần nhưng cũng không thể tránh đi chất nhầy. Hắn liền phát lực dưới chân, cả người khom xuống, không tiếp tục tránh né nọc độc nữa mà xông thẳng lên, đối diện với đám nọc độc đó.

“Người... không muốn sống nữa sao?” Tiếng A Phúc kinh ngạc vang lên, hiển nhiên không thể hiểu được hành động của La Chỉnh.

“Xèo xèo xèo...”

Từng đám nọc độc phun lên người La Chỉnh, không ngừng ăn mòn da hắn, nhưng hắn lại không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn vọt thẳng tới trước mặt những cái đầu rắn đó.

(1) Quán tưởng: một thuật ngữ trong đạo Phật, chỉ hành động lược bớt suy tư, tập trung tâm niệm vào một đối tượng, có thể sửa chữa lại những

vọng niệm như tham dục hoặc sửa lại quan niệm sai lầm. Tranh định thần quán tưởng là bức tranh để tập trung nhìn vào, từ đó khiến tinh thần yên định, trấn tĩnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Oán Linh

“Đứt cho ta!”

Phi đao nát hóa thành một tia sáng bạc, lướt một vòng trên không.

“Phập! Phập! Phập! Phập...”

Lực phòng thủ của đầu rắn không mạnh nên bị La Chỉnh cắt như cắt lúa, từng cái cổ bị chặt đứt lìa.

Chín cái đầu rắn, nháy mắt đã bị La Chỉnh chặt đứt, chỉ còn lại thân thể khổng lồ kia, lung lay một lúc, sau đó ầm ầm ngã xuống đất.

Đứng trên người rắn chín đầu, La Chỉnh thở hổn hển một hơi, lại nghe thấy tiếng A Phúc truyền tới từ trên bầu trời: “Hì hì. Người khiến ta ngạc nhiên đấy. Không ngờ người lại có cơ thể bách độc bất xâm, xem ra cửa này... người chắc chắn có thể vượt qua!”

Thứ khó nhất trong cửa thứ ba chính là nọc độc của rắn chín đầu, bởi nó có tới chín đầu, lại chuyển động vô cùng linh hoạt, cơ bản không có góc chết, vô cùng khó ứng phó với nọc độc của nó. Nhưng nếu La Chỉnh đã không sợ nọc độc, vậy đòn tấn công mạnh nhất của rắn chín đầu đã mất đi hiệu quả, việc giết chúng cũng sẽ trở nên dễ dàng.

Nghe A Phúc nói vậy, La Chỉnh mỉm cười, bật người nhảy lên cao, hướng về phía con rắn chín đầu kế tiếp.

“Đi chết đi!”

Nọc độc không có hiệu quả, rắn chín đầu đã không còn là uy hiếp với La Chỉnh, chỉ cần bị La Chỉnh tiếp cận, những cái đầu rắn liền mau chóng bị chặt đứt.

Chỉ chốc lát sau, La Chỉnh đã xử lý xong năm sáu con rắn chín đầu.

Đám rắn còn lại thấy La Chỉnh tấn công dũng mãnh, liền ý thức được nọc độc không có tác dụng, vì thế ngay lúc La Chỉnh nhắm về phía chúng nó, chúng liền há miệng cắn về phía La Chỉnh.

La Chỉnh bị đầu rắn kia nuốt sống, nhưng chỉ chốc lát sau, đầu rắn đã bị nổ tung!

Rắn chín đầu vốn không phải thuộc loại hình phát triển về sức mạnh, La Chỉnh liền lợi dụng sức mạnh của mình, đánh nát đầu rắn từ bên trong.

“Giết! Giết! Ta giết!”

Chỉ chốc lát sau, đám rắn chín đầu đã bị La Chỉnh tiêu diệt sạch sẽ.

La Chỉnh không sợ bất cứ loại kịch độc gì, mà số lượng rắn chín đầu lại không nhiều, nên thời gian cần dùng ngắn hơn một nửa so với hai cửa trước đó.

“Thông qua cửa thứ ba, người có thể đạt được bức Vân Thịnh Phi Điều. Bức này có lai lịch rất sâu xa, cũng có thể cho người rất nhiều lợi ích, ta cảm thấy người có thể đưa ra lựa chọn rồi.” A Phúc nói.

La Chỉnh vẫn lắc đầu.

“Cửa thứ tư, người không có khả năng thông qua. Tuy thực lực của người kinh người, nhưng năm cửa khảo nghiệm do Tiên Nhân bố trí này, cửa sau càng khó hơn so với cửa trước. Người chỉ là một con người, căn bản không có khả năng thông qua, trừ phi là những chủng tộc có thiên phú

trong truyền thuyết, trời sinh dị bẩm mới có khả năng thông qua được.” A Phúc có ý tốt khuyên nhủ. Hẳn ngần ngại ở trong Tiên Phủ này đã không biết bao nhiêu năm tháng, chủng tộc có thiên phú cao cường hẳn đã gặp nhiều tới đếm không xuể, cho dù La Chỉnh có biểu hiện rất xuất sắc, nhưng cũng chỉ là so sánh với con người mà thôi, quét mắt nhìn cả ngàn vạn chủng tộc trên Đại Thiên thế giới(1), căn bản vẫn chưa đáng là gì.

“Cho dù không thể thông qua, ta vẫn muốn thử một chút.” La Chỉnh không do dự chút nào. Mục tiêu của hắn chính là bức tranh quán tưởng thứ năm, chỉ cần xác định mục tiêu, cho dù trải qua gian nan khổ khổ thế nào hắn cũng phải giành lấy được.

“Tuy ta cảm thấy người thật không biết tự lượng sức mình, nhưng sự cố chấp của người, ta thích. Nếu đã vậy, người cứ tiếp tục đi.” Thấy La Chỉnh đã quyết định, A Phúc cũng không nói nữa.

Đứng trên mặt đất, La Chỉnh đối mặt với đầm lầy, lẳng lặng chờ đợi mãnh thú cửa thứ tư xuất hiện.

Chỉ chốc lát sau, trong lòng La Chỉnh truyền đến cảm giác hồi hộp. Đầm lầy phía trước xuất hiện một đám cầu sáng nho nhỏ, những cầu sáng đó vừa hiện lên liền không ngừng phát ra tiếng kêu xèo xèo.

“Đó không phải là mãnh thú, chúng nó là cái gì vậy?” La Chỉnh cau mày hỏi.

“Chúng là oán linh. Những oán linh này chính là những cường giả bị đầm lầy cắn nuốt, bởi vì khi còn sống có chuyện rất quan trọng chưa hoàn thành, nên sau khi chết không thể giải thoát, chỉ có thể suốt ngày phiêu đảng trong đầm lầy.” A Phúc giới thiệu: “Tấn công bằng sức mạnh đơn thuần không có tác dụng với oán linh, hơn nữa chúng nó cũng sẽ cắn nuốt linh hồn của người.”

A Phúc vừa dứt lời, những cầu sáng nho nhỏ đó liền biến đổi hình thái. Tuy nhìn thì vẫn là vật phát sáng như trước, nhưng có thể mơ hồ phân biệt được đầu, thân và cùng hai tay của chúng. Nhưng những oán linh đó lại không có hai chân, có lẽ do có chân cũng chẳng dùng đến, vì chúng nó có thể bay lượn trên không trung rồi mà.

Bảy oán linh sau khi biến đổi hình thái liền đánh về phía La Chỉnh.

Oán linh không có trọng lượng, nên tốc độ bay lượn rất nhanh. Lúc trước còn ở trên mặt đầm lầy, ngay sau đó đã vọt tới trước mặt La Chỉnh.

“Tốc độ nhanh như vậy?”

Tốc độ bay quỷ dị như thế khiến La Chỉnh hoảng sợ, bản phi đao ra gần như là theo bản năng.

Phi đao lại đâm xuyên qua oán linh, nhưng chỉ là xuyên qua mà thôi, không hề tạo thành bất kỳ thương tổn gì đối với chúng nó.

“Gào----”

Một oán linh phát ra một tiếng hét thảm. Trong tiếng kêu gào thê thảm giống như bao hàm oán hận vô tận, oán linh nhào mạnh về phía La Chỉnh.

La Chỉnh tránh không kịp, theo bản năng giơ hai tay lên làm tư thế phòng ngự, nhưng oán linh kia lại trực tiếp xuyên thấu qua thân thể hắn.

Cùng lúc đó, La Chỉnh cảm thấy linh hồn như đột nhiên bị một con chó hoang cắn cho một phát, là loại đau đớn khó có thể chịu đựng đến từ sâu trong linh hồn.

Ngay lúc La Chỉnh còn chưa kịp phản ứng, những oán linh khác đã cùng vọt lên, xuyên qua thân thể hắn, rồi lại cắn xé một trận.

“Gào! Gào!”

Bảy oán linh không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết tràn ngập oán hận, thay nhau công kích linh hồn La Chỉnh. Giờ phút này, ngay cả phòng thủ La Chỉnh cũng không thể làm được. Ngoài việc bị động mặc chúng làm thương tổn linh hồn của mình, hẳn không thể làm gì được.

“A! Đau quá! Không thể tiếp tục như vậy được!”

La Chỉnh cố nén đau nhức, suy nghĩ cách ứng phó đám oán linh giống như đàn chó hoang này.

Công kích thuần vật lý hoàn toàn không có hiệu quả.

Đã vậy thì ta dùng chiêu này!

Ngay khi một oán linh tới gần La Chỉnh, La Chỉnh bỗng nhiên mở to hai mắt, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Kinh Thần Thứ!”

Từ ấn đường hẳn đột nhiên bắn ra một hồn châm mờ ảo, dừng mãi đâm về phía oán linh kia.

Cái gọi là Hóa Hồn Vi Thứ thật ra chính là một phương thức công kích đơn giản nhất của linh hồn, thậm chí có thể nói có chút đơn sơ. Chỉ là biến linh hồn của mình thành mũi châm nhọn, công kích linh hồn của đối phương.

Nhưng ở Đông Vực cũng không có nghiên cứu thấu triệt nào về linh hồn, nên có thể sáng tạo ra Kinh Thần Thứ - loại phương pháp tấn công bằng linh hồn thế này đã là giỏi lắm rồi.

Giờ phút này La Chỉnh không còn cách nào công kích oán linh, cũng chỉ có thể thử một chiêu này.

“Vèo!”

Bởi vì La Chỉnh sử dụng Kinh Thần Thử vô cùng đột ngột, nên oán linh đang hướng thẳng tới không kịp đề phòng, trực tiếp bị hồn châm của La Chỉnh đâm trúng.

Oán linh kia sau khi bị đâm, giống như một quả bóng cao su bị thủng, cả người dần xẹp xuống, cuối cùng tiêu tán ở trong thiên địa.

“Kinh Thần Thử có tác dụng với chúng nó!” Trên mặt La Chỉnh toát ra vẻ hưng phấn. Việc khiến hắn buồn bực nhất chính là không thể đụng vào oán linh, cho nên vẫn luôn bị động chịu đòn. Nhưng hiện tại xem ra, hiệu quả của Kinh Thần Thử cũng không tệ lắm.

Ngay lập tức, La Chỉnh liền chấn hưng tinh thần, ít nhất hắn cũng thấy được cơ hội có thể lật ngược thế cờ của mình.

Nhưng sau đó, La Chỉnh mau chóng phát hiện ý nghĩ của hắn quá mức ngây ngô.

Sau khi lợi dụng Kinh Thần Thử đánh chết oán linh thứ nhất, sáu oán linh khác lập tức trở nên vô cùng thông minh.

Tốc độ bay của oán linh thật sự quá nhanh, nháy mắt tới, nháy mắt đi, đồng thời không quên cho linh hồn La Chỉnh vài phát cắn.

Tuy tốc độ phóng Kinh Thần Thử của La Chỉnh cũng không kém, nhưng thường còn chưa tập trung được mục tiêu thì đã bị chúng tránh mất rồi.

Cho nên La Chỉnh nhiều lần lợi dụng Kinh Thần Thử tấn công đều bị thất bại, căn bản không đụng tới được những oán linh đó.

Thế cục lại vô cùng bất lợi với hắn như trước. Bị oán linh cắn xé liên tục, linh hồn La Chỉnh cũng đã bị tổn thương không nhỏ, cho dù chỉ đứng ở đó cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

“Ta không tin không thể vượt qua được! Giết!”

Sau mấy lần công kích không có hiệu quả, La Chỉnh nhắm hoàn toàn mắt lại, lợi dụng Kinh Thần Thứ đâm ra lung tung.

Hắn không ngờ, đâm loạn như vậy mà lại vô tình trúng một con.

“Còn lại năm con!”

La Chỉnh cắn chặt hàm răng, cố nén từng đợt choáng ngất truyền đến trong đầu, đau khổ chống đỡ.

Nhưng sau đó, vận khí của La Chỉnh cũng không được tốt lắm nên không trúng được oán linh nào, mà hắn vẫn bị cắn xé nên linh hồn đã trở nên vô cùng nguy ngập.

“Người không chỉ bách độc bất xâm, còn có thể sử dụng công kích tinh thần, thật vượt ngoài dự liệu của ta. Nếu vận khí của người tốt hơn một chút, nói không chừng thật sự có thể qua được cửa này. Thật đáng tiếc... Phương thức công kích bằng linh hồn của người vẫn quá đơn sơ, tốt hơn hết người nên bỏ cuộc đi...” A Phúc khuyên.

Cảm giác được linh hồn đang dần suy yếu, La Chỉnh ngay cả đứng thẳng cũng khó khăn, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, lắc đầu nói: “Cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định có thể đánh bại chúng!”

“Hi hi. Người lấy cái gì để đánh bại chúng? Người cũng chỉ lĩnh ngộ được thủ đoạn công kích bằng linh hồn cấp thấp nhất mà thôi, phương thức Hóa Hồn Vi Thứ này giống như người nguyên thủy học được cách dùng nắm tay của chính mình vậy. Cách này không thể đánh bại oán linh được đâu. Người xử lý được hai oán linh, đó cũng chỉ là dựa vào may mắn, thế cũng đủ để kiêu ngạo rồi!” A Phúc khuyên: “Người xem, những oán linh đó lại vây đến, người định ứng phó chúng thế nào?”

Năm oán linh, từ năm hướng nhào về phía La Chỉnh.

Xem ra chúng cho rằng La Chỉnh đã là nỗ mạnh hết đà, muốn cản xé sạch sẽ linh hồn hẳn chỉ trong một lần.

La Chỉnh cắn răng, chống đỡ tại chỗ, lại bỗng nhiên phát ra một trận gào thét!

“A a a a!”

Đúng lúc La Chỉnh gào thét, Thanh Long từ sâu trong đầu hẳn cũng đồng thời phát ra một tiếng rống ngâm.

Tiếng rống ngâm hòa lẫn cùng tiếng gào thét của La Chỉnh, hình thành một luồng sóng xung kích màu xanh mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, lấy La Chỉnh làm trung tâm mà khuếch tán ra ngoài.

Khi những oán linh kia gặp phải làn sóng sóng xung kích màu xanh thì nháy mắt đã bị tan rã, biến mất sạch sẽ.

Năm con oán linh bị uy áp từ tiếng rống ngâm của Thanh Long làm cho hoàn toàn tiêu tán.

(1)Đại thiên thế giới: theo Phật học, mỗi một hệ mặt trời – mặt trăng lại tạo thành một tiểu thế giới, cứ 1000 tiểu thế giới tạo thành một tiểu thiên thế giới, cứ 1000 tiểu thiên thế giới lại thành một trung thiên thế giới, cứ 1000 trung thiên thế giới lại tạo thành một đại thiên thế giới, có đôi khi người ta gọi là tam thiên đại thiên thế giới là để chỉ lũy thừa 3 của 1000 tiểu thế giới tạo nên đại thiên thế giới.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Một Mảnh Tiên Hồn

Thấy cảnh này, A Phúc trầm mặc một lát mới chậm rãi nói: “Thì ra trong cơ thể người, hình như còn chứa một con rồng đang ngủ say?”

Một con rồng? La Chỉnh không phản bác, trong cơ thể hắn cũng không phải chỉ có một con rồng ngủ say, mà là chín con!

Nhưng lúc này mới chỉ có một con Thanh Long ở dưới cùng đã thức tỉnh, còn tám con khác lúc nào mới tỉnh, La Chỉnh cũng không rõ lắm. Có lẽ phải chờ tới khi La Chỉnh thắp sáng toàn bộ vảy của Thanh Long thì con rồng tiếp theo mới có thể tỉnh.

“Ha ha. Không tồi! Người thật sự có tư cách khiêu chiến. Đã thông qua cửa thứ tư rồi nên ta sẽ không khuyên bảo người nữa. Người có thể tham gia khiêu chiến cửa cuối cùng. Nếu khiêu chiến thành công, người sẽ đoạt được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, đây là bức tranh quán tưởng lợi hại nhất trong Tiên Phủ. Nếu muốn có nó, hãy dùng thực lực mà đoạt lấy đi! Vừa rồi linh hồn của người bị oán linh làm tổn thương, ta có thể giúp người khôi phục!”

Với tầm hiểu biết của A Phúc, thân lại ở trong Tiên Phủ, có nhân vật nào y chưa từng gặp qua?

Nhưng lúc này, A Phúc không còn tiếp tục đánh giá thấp La Chỉnh nữa. Lúc này y cũng thật sự ngại tiếp tục khuyên nhủ La Chỉnh, nên chỉ có thể làm được như vậy.

Vừa nói xong, trên không trung bên trong ảo cảnh rơi xuống một luồng sáng màu xanh, trực tiếp chui vào trong đầu La Chỉnh.

La Chỉnh lập tức liền cảm thấy linh hồn của mình như được bao phủ trong một không gian vô cùng thoải mái, loại cảm giác thoải mái này dường như khiến hắc muốn kêu lên. Tuy A Phúc chỉ là một con rối, nhưng chỉ cần tùy ý ra tay một chút, thủ đoạn cũng đã cao thâm kinh người.

Chờ đến khi ánh sáng xanh kia tiêu tán đi, La Chỉnh vừa rồi còn mỗi một không thể chịu đựng, lúc này đã sáng sủa hẳn lên, thần thái sáng láng.

“Tốt! Không cần nghỉ ngơi nữa, kế tiếp ta liền nghênh đón lần khiêu chiến cuối cùng!” La Chỉnh nhìn đầm lầy mênh mông bát ngát kia nói.

Cửa thứ năm, chính là cửa cuối cùng, sẽ xuất hiện thứ như thế nào?

Chỉ chốc lát sau, một vị giáp sĩ đi ra từ trong đầm lầy.

Giáp sĩ này cao xấp xỉ La Chỉnh, nhưng hơi thở truyền từ trên người giáp sĩ ra lại khiến hắc cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Giáp sĩ kia mới chỉ có thực lực Nửa Bước Tiên Thiên?” La Chỉnh trợn mắt há hốc mồm, hắc năm mơ cũng không ngờ sẽ gặp đối thủ là một kẻ Nửa Bước Tiên Thiên.

Với thực lực hiện giờ của La Chỉnh, đừng nói Nửa Bước Tiên Thiên, cho dù là Tiên Thiên Cảnh đối đầu với hắc mà muốn sống sót thì cũng không dễ, chỉ có cường giả Chiêu Thần Cảnh mới có thể đánh bại hắc.

Nên thực lực Nửa Bước Tiên Thiên căn bản không đáng để nhắc tới, La Chỉnh cũng thấy khó hiểu.

“Đừng coi thường đối thủ của mình. Cửa thứ năm, cũng chính là cửa khó khăn nhất, cảnh giới thực lực của vị giáp sĩ kia chỉ là để đảm bảo trình

độ ngang bằng với người. Nói cách khác, người là Nửa Bước Tiên Thiên nên giáp sĩ cũng chính là Nửa Bước Tiên Thiên, nếu người là Tiên Thiên Cảnh, giáp sĩ cũng sẽ là Tiên Thiên Cảnh.” A Phúc giải thích.

La Chỉnh thân nhiên cười nói: “Vậy ta không phải là thắng chắc rồi sao?”

“Hi hi. Nào có dễ xơi như vậy? Trong cơ thể giáp sĩ kia có được một phần tàn hồn vô chủ của Tiên Nhân. Tuy tàn hồn không có ký ức, nhưng dù sao nó cũng là của Tiên Nhân nên có được kỹ xảo cùng phương thức chiến đấu của Tiên Nhân. Cho dù giáp sĩ kia có cảnh giới tương đương người, nhưng công pháp hần tu luyện, và kinh nghiệm thực chiến căn bản không phải là trình độ mà người có thể so sánh.” A Phúc nói.

“Một mảnh tàn hồn vô chủ của Tiên Nhân?” Nghe A Phúc nói vậy, vẻ mặt La Chỉnh cũng trở nên nghiêm túc.

Thực lực ngang nhau, nhưng mỗi người lại tạo ra hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Bản thân La Chỉnh chính là ví dụ sống, mặc dù hần mới ở Nửa Bước Tiên Thiên nhưng nếu muốn đánh bại Tiên Thiên Cảnh lại tương đối đơn giản.

Mà hiện tại, hần lại đối đầu với Tiên Nhân!

Vị Tiên Nhân này giảm thực lực xuống chỉ còn là Nửa Bước Tiên Thiên để chiến đấu với hần.

“Không thể lơ lửng dù chỉ một chút.” La Chỉnh đề cao cảnh giác, trong tay thủ sẵn phi đao nát, gắt gao nhìn chăm chăm giáp sĩ cách đó không xa.

Tốc độ giáp sĩ đi tới không nhanh, chỉ dùng tốc độ bước đi cơ bản, chậm rãi đi về phía La Chỉnh.

Theo bước tiến chậm rãi của giáp sĩ, từng luồng chân khí nhẹ nhàng lan ra từ dưới áo giáp của hắn.

“Chân khí!” Giáp sĩ là Nửa Bước Tiên Thiên, cũng không thể sử dụng chân nguyên, cho nên mới chỉ lan ra chân khí mà thôi.

Nhưng chân khí này cũng vô cùng quý dị, nó không phải chỉ có một màu thông thường mà tản mát ra bảy màu sắc sỡ, những màu sắc đó còn không ngừng biến ảo.

“Không biết hắn tu luyện loại công pháp nào mà có thể triệu hồi ra loại chân khí màu sắc thế này. Nhưng dù thế nào, cứ tiên hạ thủ vi cường(1)!” Hai chân La Chỉnh phát lực, thân hình bay ra tựa như con thoi, vọt về phía giáp sĩ, cùng lúc đó, phi đao trong tay cũng bắn xuyên về phía giáp sĩ vô cùng chuẩn xác.

“Vèo vèo!”

Phi đao chuyển vòng, cắt về phía đầu tên giáp sĩ kia.

Trong lòng La Chỉnh đã phán đoán xong, chỉ chờ giáp sĩ kia tránh phi đao, hắn sẽ lập tức khởi động Kinh Thần Thử, sau đó thu phi đao về, cho y một kích trí mạng.

Nhưng giáp sĩ kia chỉ dùng một động tác, đã hóa giải công kích của La Chỉnh.

Giáp sĩ nhẹ nhàng nghiêng đầu.

Động tác của hắn không có chút dư thừa, nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên, phi đao liền bay lướt qua mặt hắn, chỉ cách vền vền nửa tấc!

“Rất tự tin, hoàn toàn nắm rõ quỹ đạo bay của phi đao!” La Chỉnh kinh ngạc nhìn giáp sĩ kia, hít một hơi khí lạnh.

Sau đó hắn giật nhẹ ngón tay một cái, kéo phi đao kéo theo quỹ đạo ban đầu. Dưới lực kéo của La Chỉnh, phi đao liền bay đến sau gáy giáp sĩ.

Giáp sĩ kia lại nhẹ nhàng nghiêng đầu sang bên cạnh, giống như có con mắt phía sau, dễ dàng tránh được công kích của phi đao.

“Đây...” La Chỉnh trợn mắt há hốc mồm.

Hai lần công kích liên tục đều không có hiệu quả, mà còn bị đối phương hóa giải một cách nhẹ nhàng băng quơ. Lúc này La Chỉnh cũng chưa có biện pháp nào tốt hơn.

Nhưng lúc này, giáp sĩ lại bắt đầu động, dùng tốc độ cực nhanh, đánh về phía La Chỉnh.”

“Đây là thực lực Nửa Bước Tiên Thiên?”

Nhìn tốc độ chạy của tên giáp sĩ kia, đồng tử La Chỉnh đột nhiên mở to. Dù thế nào hắn cũng không tin, Nửa Bước Tiên Thiên có thể có tốc độ thế này!

La Chỉnh cũng quên, trước đây hắn gặp các cường giả Tiên Thiên Cảnh và Chiêu Thần Cảnh, họ cũng là có suy nghĩ như vậy về hắn. Giáp sĩ này quả thực là thực lực Nửa Bước Tiên Thiên, nhưng trong y ẩn chứa tàn hồn của Tiên Nhân, không thể dùng Nửa Bước Tiên Thiên bình thường để so sánh!

Tên giáp sĩ vừa chạy, vừa vươn ra cánh tay dài, khổng chế chân khí, tạo ra hai đường cong màu sắc rực rỡ.

Đường cong vừa xuất hiện liền lập tức bị nén lại, hình thành hai quyền ảnh, đánh về phía La Chinh.

Cùng lúc đó, tốc độ của giáp sĩ lại chột tăng lên. Dưới tốc độ này, cả người y tạo ra từng cái bóng mờ, dùng mắt thường căn bản là không thể thấy rõ bóng dáng.

Chỉ chớp mắt, giáp sĩ đã tiến sát đến trước mặt La Chinh, hai tay chập lại, nện thật mạnh về phía La Chinh.

May là trong nháy mắt giáp sĩ tăng tốc, La Chinh đã rút năng lượng của tinh thạch Phượng Tường vào tay.

Mặc dù là dưới phụ trợ của tinh thạch Phượng Tường, tốc độ của La Chinh tăng lên gấp mười, nhưng vẫn quá chậm so với tốc độ vừa bộc phát của giáp sĩ.

“Ầm!”

Một đòn nghiêm trọng nện trên thân thể La Chinh, trực tiếp đánh La Chinh lún sâu vào trong đất.

La Chinh phản ứng cũng không chậm, vừa mới bị nện xuống đã rống mạnh một tiếng, song quyền nện lên mặt đất, cả người nhẩy dựng lên.

Nhưng vừa mới đứng lên, hai quyền ảnh được được ngưng kết ra từ chân khí đã đánh đến thẳng mặt hãn. Hai quyền ảnh có uy lực cực lớn, nện lên ngực hãn liền phát ra hai tiếng trầm đục, trực tiếp đánh hãn bay ra xa bảy tám trượng, lăn mấy vòng trên mặt đất mới có thể dừng lại.

Giáp sĩ kia cũng không truy kích, duy trì tốc độ không nhanh không chậm, chậm rãi đi về phía La Chinh.

La Chỉnh nằm trên mặt đất thở hỗn hển, ngực không ngừng phập phồng.

“Giáp sĩ này quá mạnh, từng chiêu từng thức đều giấu hậu chiêu, hành động của ta đã bị y nhìn thấu hoàn toàn, thế này thì đánh thế nào?” La Chỉnh hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên đứng lên từ mặt đất. Muốn bắt hãn bỏ cuộc, không có cửa đâu!

Thấy La Chỉnh đứng lên, tốc độ của giáp sĩ lại tăng lên lần nữa, lóe ra từng cái bóng, dùng tốc độ nhanh chóng quỹ dị tiếp cận La Chỉnh.

“Chết đi!”

Lúc này, ánh mắt La Chỉnh tập trung gắt gao trên người giáp sĩ, ngay trong lúc giáp sĩ tiếp cận, hãn đánh một quyền lên người y.

Nhưng một quyền này, vẫn đánh hụt, La Chỉnh chỉ đánh trúng tàn ảnh.

Giáp sĩ vòng về phía sau La Chỉnh một cách quỷ dị, vươn hai tay ra, đánh vào sau lưng hãn.

Một luồng sức mạnh cực khủng bố đánh vào sau lưng khiến cả người hãn bắn mạnh về phía trước, đầu trực tiếp chúi vào đất bùn, cày ra một đường rãnh sâu dài tận mười trượng.

Trên mặt, trong miệng, lỗ mũi của La Chỉnh đầy ứ bùn đất.

Hãn đứng lên, xử lý sạch sẽ đám bùn.

Hiện tại lợi thế duy nhất của La Chỉnh chính là thân thể đặc biệt của hãn.

Mới vừa rồi hãn đã trúng nhiều lần công kích của giáp sĩ kia, nếu là người khác, lúc này đã ngã xuống không gượng dậy được.

Nhưng thân thể La Chỉnh trải qua mấy lần được dị hỏa nung luyện cường hóa nên đã vô cùng chắc chắn, mà giáp sĩ kia tuy rằng lợi hại, nhưng thực lực chung quy cũng chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, sức mạnh kia đánh vào người La Chỉnh cũng chỉ chuyển hóa thành luồng khí nóng cuộn cuộn không ngừng gột rửa đan điền của hắn.

“Phì!”

La Chỉnh phun hết bùn đất trong miệng ra, mắt nhìn chăm chăm giáp sĩ kia.

Tốc độ của giáp sĩ rất nhanh, nếu mỗi lần đều tiếp cận hắn với tốc độ đó, vậy hắn căn bản không thể đứng đến người y. Vậy chắc chắn sẽ thất bại.

“Kéo gần khoảng cách, đánh giáp lá cà với y!”

Với thân thể vô cùng cường hãn của mình, hắn chưa từng sợ đánh giáp lá cà với ai.

La Chỉnh lại ném mạnh phi đao ra lần nữa, nhưng lúc này mục tiêu của phi đao không phải là giáp sĩ, mà là chặn lại đường lui của y.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng kéo gần khoảng cách với tên giáp sĩ ấy.

Nhưng ngay khi La Chỉnh vươn tay tóm lấy người giáp sĩ, tay y lại nhẹ nhàng đẩy một cái, ngăn cản công kích của La Chỉnh.

“Muốn ném ta qua một bên? Nằm mơ!” Tay trái La Chỉnh bị ngăn trở, tay phải lại giống như tia chớp đánh về phía giáp sĩ.

Nhưng La Chỉnh không nghĩ tới, cánh tay giáp sĩ kia lại linh hoạt cứ như linh xà, cản lại tay phải của hắn.

(1) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước sẽ có lợi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Đột Phá Tiên Thiên Cảnh!

Điều này ngược lại trùng ý của La Chỉnh, hẳn cho rằng chỉ cần đánh cận chiến thì sẽ có ưu thế cực lớn.

Tay phải hẳn bị giữ, nhưng trên mặt hẳn lại mỉm cười, sức mạnh vẫy rồng trong cơ thể bùng nổ trong nháy mắt, một tay nắm lấy cả người giáp sĩ giờ lên, muốn ném thật mạnh xuống đất.

Nếu như giáp sĩ này thật sự chỉ có thực lực Nửa Bước Tiên Thiên, một cú ngã này, nhất định có thể làm y ngã chết.

Nhưng La Chỉnh còn chưa kịp ném xuống, thân thể giáp sĩ đã giống như rắn, trượt xuống theo cánh tay hẳn.

La Chỉnh vung tay ném xuống nhưng lại bị giáp sĩ bám chặt, nên hai người đều đứng không vững, ngã lăn ra đất.

Ngay trong nháy mắt ngã sấp xuống, La Chỉnh lại duỗi một tay khác định tóm lấy cổ giáp sĩ, nhưng y lại tiếp tục trơn như lươn, thoát khỏi tay La Chỉnh, ngược lại còn lăn một vòng, đặt La Chỉnh ở dưới.

“Nhu thuật!”

Trong lòng La Chỉnh bỗng nhiên lóe lên một từ.

Một loạt động tác của giáp sĩ khiến La Chỉnh nhớ tới một loại công pháp cường thân kiện thể tại Đông Vực, tên là nhu thuật.

Người bình thường, trước khi tiến vào Luyện Bì Cảnh cũng sẽ tu luyện mấy môn võ thuật, mà nhu thuật chính là một loại trong đó.

Nhưng một khi bước vào Luyện Bì Cảnh, đi lên con đường võ đạo chân chính, phần lớn sẽ không tiếp tục tập luyện nữa. Dù sao nhu thuật cũng chỉ thích hợp cho người thường cường thân kiện thể, đối với võ giả mà nói thì không dùng được.

Khi còn bé, La Chỉnh cũng từng luyện qua nhu thuật.

Nhưng khi tiến vào Luyện Bì Cảnh, hắn liền bắt đầu tu luyện công pháp tổ truyền Tử Đàn Quyền.

La Chỉnh thật không ngờ, giáp sĩ lại có thể phát huy một môn nhu thuật cường thân kiện thể đến trình độ như thế.

Bị nhu thuật quán quanh, sức mạnh vô cùng cường mãnh của La Chỉnh cơ bản không có đường phát huy!

“Chỉ là một mảnh tàn hồn của Tiên Nhân mà thực lực đã mạnh như thế!” La Chỉnh bị giáp sĩ đặt ở phía dưới, trong lòng có chút buồn bực.

Bức tranh quán tưởng thứ năm tuy rằng khó đoạt lấy, nhưng La Chỉnh tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Giáp sĩ kia giẫm lên sau lưng La Chỉnh, vẫn không nhúc nhích, giống như rối gỗ hình người.

Nhưng trên khuôn mặt đờ đẫn kia vẫn mang theo vẻ ngạo mạn. Một mảnh tàn hồn của Tiên Nhân được bảo tồn đến nay vẫn giữ lại một tia linh tính!

“Chết tiệt!”

Sức mạnh của La Chỉnh đột nhiên bộc phát, thoát ra khỏi chân giáp sĩ.

Nhưng hãn vừa mới tránh ra, đang muốn đứng lên thì đầu gối giáp sĩ đã đụng vào một cái, lại muốn ấn La Chỉnh xuống đất.

Lúc này La Chỉnh đã có kinh nghiệm, ngay khi còn chưa ngã xuống, hãn liền nhào về phía trước, lăn một vòng sau đó lập tức đứng lên.

Giáp sĩ thấy thế, lại lần nữa theo kịp, cố chấp muốn ấn hãn xuống.

Chính lúc này, La Chỉnh lại nở nụ cười quỷ dị với giáp sĩ: “Đi chết đi!”

Đột nhiên, ngực La Chỉnh bị phá vỡ, máu tươi văng khắp nơi, đồng thời phi đao nát bắn ra từ lồng ngực hãn, vọt tới thẳng mặt giáp sĩ kia.

“Phập!”

Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, cho dù tốc độ của giáp sĩ có nhanh bao nhiêu đi nữa thì cũng không thể tránh kịp một đao kia. Đầu giáp sĩ bị bắn trúng, y lắc lư một chút rồi vô lực ngã xuống đất, sau đó một quả cầu sáng nhỏ màu xanh nhạt chui ra từ trong đầu giáp sĩ.

Cầu sáng kia quay xung quanh La Chỉnh một vòng, sau đó mới bay lên trên trời cao.

Nhìn vết thương trên ngực mình, La Chỉnh cũng thở dài một hơi. Thật ra trước khi quyết định cận chiến với giáp sĩ, La Chỉnh cũng đã nghĩ đến biện pháp này.

So công pháp, giáp sĩ thực tế chính là hóa thân của Tiên Nhân, công pháp tu luyện không thể kém hơn hãn. So thực lực, Tiên Nhân gần như nhìn thấu tất cả chiêu bài của hãn nên hãn khó có thể tìm được biện pháp công kích nào hiệu quả.

Vấn đề duy nhất là, Tiên Nhân chỉ lưu lại vền vẹn một mảnh tàn hồn, ký ức bao hàm bên trong tàn hồn hẳn là rất ít, cho dù có, cũng chỉ sợ đều là về chiến đấu, cho nên giáp sĩ này nhìn mới chất phác như thế.

Vì vậy La Chỉnh liền nghĩ tới chiêu dùng phi đao xuyên qua chính mình, xử lý giáp sĩ này. Mảnh tàn hồn kia tuyệt đối không thể nhìn thấu mưu kế giết địch một ngàn tự tổn tám trăm của hắn.

“Hi hi...” Tiếng cười của A Phúc lại vang lên: “Không nghĩ tới người giao hoạt như thế. Nếu quang minh chính đại khiêu chiến giáp sĩ, người căn bản không có khả năng thắng!”

“Cái này ta đương nhiên hiểu rõ. Giáp sĩ này cơ bản chẳng khác nào Tiên Nhân, La Chỉnh ta dù lợi hại, cũng không có khả năng đánh lại được Tiên Nhân... Không nói nữa, hiện tại ta xem như thông qua cửa thứ năm rồi chứ?” La Chỉnh chịu đựng cơn đau đớn trên ngực mà nói. Tuy rời khỏi ảo cảnh, thương tổn trên người cũng sẽ biến mất, nhưng lúc này trên ngực hắn vẫn còn một lỗ máu do bị phi đao xuyên qua.

“Đúng, người đã đạt được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần. Bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này, từ chủ nhân Tiên Phủ đời thứ nhất tới giờ, còn chưa từng có ai đạt được. Nếu trừ đi chủ nhân Tiên Phủ đời thứ nhất, người chính là kẻ đầu tiên đoạt được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần!” Sau khi A Phúc nói xong, trên bầu trời liền nứt ra một vết lớn, một luồng sáng chiếu rọi lên người La Chỉnh.

Vật đổi sao dời, La Chỉnh lại về đại sảnh.

A Phúc chỉ chỉ bức tranh quán tưởng phía xa xa, bức cuối cùng trong đó là bức Nhật Nguyệt Tinh Thần liền nhẹ nhàng chậm rãi bay tới tay La Chỉnh.

“Đây là bức Nhật Nguyệt Tinh Thần?” La Chỉnh tò mò cầm bức tranh quán tưởng trong tay.

Nhưng điều khiến La Chỉnh thấy kỳ quái là khi mắt hắn chỉ nhìn lướt qua bức tranh thì dường như bị dính lên trên, không thể dời mắt đi được!

“Hả? Chuyện gì vậy?” La Chỉnh nhìn chăm chăm bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, hỏi ý kiến A Phúc bên cạnh: “Vì sao mắt ta không thể rời ra được?”

Loại cảm giác này vô cùng kỳ quái, mắt hắn chết sống cũng không muốn rời khỏi bức tranh quán tưởng này, cho dù lúc này có người giết hắn, hắn cũng không muốn ngẩng đầu nhìn một cái, giống như có một lực hút thật lớn, hấp dẫn La Chỉnh nhất định phải nhìn bức họa này...

“Ha ha. Lần đầu tiên nhìn thấy tranh quán tưởng thì quả thực sẽ như thế! Nhìn đủ nhiều là có thể thu lại tầm mắt. Bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này không chỉ có thể cho người nhìn được lực lượng của Nhật Nguyệt Tinh Thần, mà còn có thể trợ giúp người tăng nhanh tốc độ tu luyện. Người đã lấy được bức họa, có thể quan sát nó một lúc, đến lúc đó người có thể thu tầm mắt về.” A Phúc nói.

La Chỉnh dở khóc dở cười, hắn nào có dự liệu được loại tình huống này?

Ngày đó nhìn qua bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, cũng chỉ là một bức tranh vẽ trên tấm da dê, bên trên vẽ một nhóm mặt trời trăng sao.

Kỳ lạ là, rõ ràng chỉ là một bức vẽ, nhưng trời trăng và sao trên đó lại giống như đang chuyển động, mặt trăng chậm rãi di chuyển vòng quanh thái dương, những vì sao thì lại di chuyển vòng quanh mặt trăng.

La Chỉnh thử dịch chuyển ánh mắt, cuộn lại bức tranh da dê này, nhưng thử bao nhiêu lần cũng không thành công, mỗi khi hắn muốn làm như vậy, thân thể lại không nghe theo ý hắn.

Cuối cùng chỉ có thể làm theo lời A Phúc, ngồi tại chỗ, bắt đầu xem xét bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này.

Ngay khi La Chính ngồi xuống nhìn bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, cả người hần bỗng nhiên tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

Từng luồng chân khí Thiên Ma không tự chủ được vận chuyển bên trong đan điền hần, mà tốc độ vận chuyển còn càng lúc càng nhanh.

Chân khí Thiên Ma vận chuyển thẳng một đường theo kinh mạch đi ngược chiều lên đầu La Chính, chui ra khỏi huyệt Tinh Minh trong hai mắt hần, hướng về phía bức Nhật Nguyệt Tinh Thần kia.

Chân khí Thiên Ma sau khi tiến vào bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, liền quần quít với những vì sao, dính lấy một chút Tinh rồi lại chui ra, chui vào trong đan điền của hần.

Cứ như vậy, chân khí Thiên Ma không ngừng tuần hoàn qua lại giữa bức Nhật Nguyệt Tinh Thần và La Chính.

Một vòng tuần hoàn...

Hai vòng tuần hoàn...

Một trăm vòng tuần hoàn...

A Phúc ở bên cạnh thấy tình cảnh như vậy, vẻ mặt cũng cực kỳ chấn động.

“Lần đầu tiên quán tưởng đã có thể lấy được tạo hóa của Tinh. Điều này... cũng quá phô trương rồi!” Tuy A Phúc chưa từng gặp ai tu luyện bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, nhưng hần đã từng thấy vị chủ nhân đời thứ hai của Tiên Phủ tu luyện bức Cửu Thiên Luân Hồi.

Vị chủ nhân đời thứ hai kia cũng xem như là yêu nghiệt một phương, huống chi lúc hấn tiến vào Tiên Phủ, thực lực mạnh hơn La Chỉnh rất nhiều.

Dù vậy, lúc hấn quán tưởng, cũng phải nửa năm sau mới cướp được tầng tạo hóa thứ nhất của bức Cửu Thiên Luân Hồi.

Chỉ là bức Cửu Thiên Luân Hồi có tổng cộng chín tầng, với chín loại tạo hóa phân biệt, mà bức Nhật Nguyệt Tinh Thần lại chỉ có ba loại tạo hóa, phân biệt là Nhật, Nguyệt, và Tinh.

Đối lập như vậy nên tu luyện bức Nhật Nguyệt Tinh Thần hiển nhiên khó khăn hơn nhiều.

La Chỉnh lại chỉ vừa mới bắt đầu quán tưởng đã có thể cướp đi tầng tạo hóa của Tinh, thiên phú của tên nhóc này cũng thật quá biến thái.

Thời gian bất tri bất giác trôi đi, La Chỉnh đã nhập định được ba ngày.

Sau khoảng ba nghìn vòng tuần hoàn, ánh mắt La Chỉnh bỗng nhiên nhắm lại, đắm chìm trong đó một lúc lâu, hấn lại mở to mắt ra, trong mắt đã tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

“Bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này quả nhiên kỳ diệu phi phàm, sau khi hấp thu Tinh trong đó, toàn bộ trạng thái tinh thần đã tăng lên một tầng, Tinh này giống như có thể tinh lọc được linh hồn con người vậy!” La Chỉnh cảm thán nói.

Đây chỉ là cảm nhận trực quan nhất của La Chỉnh mà thôi. Trên thực tế, bức tranh quán tưởng này là bức tốt nhất trong tay Tiên Nhân, năng lực tuyệt đối không chỉ có như vậy.

La Chỉnh vận chuyển đan điền, rút chân khí Thiên Ma từ trong đan điền ra. Ngày đó hấn phát hiện trên chân khí Thiên Ma cũng có dính chút

Tinh, trong chân khí Thiên Ma màu đen lóe ra chút ánh sao lấp lánh, nhìn rất đẹp mắt.

“Chân khí Thiên Ma, có thể cắn nuốt tất cả chân khí và chân nguyên khác, vậy mà lại có thể ở chung hòa hợp với Tinh...?”

Ngay lúc La Chỉnh đang quan sát, trước mắt bỗng nhiên phát sinh dị biến!

Chân khí Thiên Ma trong tay La Chỉnh thế nhưng chậm rãi tiêu biến.

“Chuyện gì thế này?”

Cùng lúc đó, La Chỉnh cảm thấy chân khí Thiên Ma trong đan điền cũng chậm rãi xoay tròn, nóng lên từng đợt, giống như ai đó châm một mồi lửa, ném vào trong đan điền hắc.

Theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh của chân khí Thiên Ma, La Chỉnh cảm giác nhiệt lượng trong đan điền càng lúc càng cao.

Chân khí Thiên Ma dường như thay đổi tính chất vốn có, trở nên càng thêm đậm đặc, càng thêm tinh tế.

“Đây là... Đột phá?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ngoài Cốc

Ánh mắt La Chỉnh toát ra vẻ vui sướng ngỡ ngàng. Nhân lúc chân khí Thiên Ma đang cuộn cuộn chảy trong cơ thể, La Chỉnh duỗi tay, đẩy một luồng ra bên ngoài.

Giờ phút này, chân khí Thiên Ma đã biến đổi hoàn toàn, tuy vẫn là màu tím đen nhưng thoát nhìn giống như một màn sương mù tím đen dày đặc.

“Ta đột phá rồi!”

Dừng chân ở cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên lâu như vậy, La Chỉnh rốt cuộc cũng bước vào Tiên Thiên Cảnh!

Trước đó, chân khí Thiên Ma vận chuyển điên cuồng trong cơ thể đã chuyển hóa thành chân nguyên. Màn sương mù tím đen ngưng tụ trên tay La Chỉnh chính là chân nguyên Thiên Ma! Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, thực lực của La Chỉnh đã tăng lên một bậc. Quan trọng hơn là hắn đã vượt qua bình cảnh trong Tiên Thiên Cảnh, tốc độ thăng cấp sau này sẽ càng nhanh hơn.

“Chúc mừng người trở thành cao thủ Tiên Thiên.” A Phúc thần nhiên mỉm cười, nói chúc mừng La Chỉnh.

Thật ra trong mắt A Phúc, đừng nói cao thủ Tiên Thiên, ngay cả Chiêu Thần Cảnh cũng chỉ như hạt bụi nhỏ bé. Nhưng A Phúc chỉ là tôi tớ trong Tiên Phủ này, còn La Chỉnh hiện tại là chủ nhân tạm thời của Tiên Phủ, chỉ

cần hẩn không ngừng nỗ lực, tương lai rất có thể trở thành chủ nhân thực sự của Tiên Phủ. A Phúc hiển nhiên phải tỏ thái độ cung kính nhiều hơn.

La Chỉnh gật đầu mỉm cười với A Phúc. Trở thành cao thủ Tiên Thiên đồng nghĩa với việc hẩn đã tới gần mục tiêu của bản thân hơn một bước. Sau đó hẩn nhắm mắt lại, bắt đầu củng cố cảnh giới của mình.

Ba ngày sau, La Chỉnh mở mắt ra. Sau khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, hẩn phát hiện ra thân thể mình đã có sự thay đổi. Hơi thở trở nên dài hơn, mạnh mẽ hơn, một lần hô hấp có thể kéo dài hết một nén nhang!

Lúc này, La Chỉnh đột ngột nhảy lên cao, vung tay đánh một quyền vào trong không trung. Đây là thức thứ nhất Ma Động Thiên Hạ của Thiên Ma Thần Quyền.

Quyền vừa đánh ra, một quyền ảnh xanh đen lập tức bắn ra theo. So với trước kia, quyền ảnh này càng chân thực hơn, tốc độ hơn, đồng thời còn mang theo một những ánh sao lấp lánh.

Nhìn quyền ảnh bay xa không ngừng, La Chỉnh tắc lưỡi, đáng tiếc trước mắt không có đối thủ để kiểm tra uy lực của Thiên Ma Thần Quyền. Quay đầu nhìn A Phúc mang vẻ mặt bình thản ung dung, La Chỉnh quyết định bỏ qua. Thực lực của A Phúc sâu không lường được, kiểm tra với nó thì chắc chắn chỉ uống công mà thôi.

Mặc dù La Chỉnh đã trở thành chủ nhân tạm thời của Tiên Phủ này, thậm chí chiếm được một bức tranh quán tưởng, nhưng nghĩ tới một Tiên Phủ to như vậy mà hẩn lại không thể sử dụng thì đúng là có chút buồn bực. Nếu vào trong phòng luyện đan kia, lấy được một viên tiên đan trong truyền thuyết, thì chẳng phải thực lực của hẩn sẽ tăng lên nhanh chóng hay sao? Mà thôi, tất cả đều là duyên số, vị chủ nhân thứ ba của Tiên Phủ đã sắp xếp như vậy thì chắc hẩn có lý do nào đó, La Chỉnh cũng không khăng khăng cố chấp làm gì.

Nếu trừ nơi này ra, những nơi khác La Chỉnh đều không thể bước vào thì ở lại đây mãi cũng không phải chuyện hay. Vì thế, La Chỉnh chấp tay với A Phúc rồi nói: “Ta ở Tiên Phủ cũng được một thời gian rồi. Nếu không còn chuyện gì khác, ta xin được cáo từ!”

“Ồ?” Nét mặt A Phúc trở nên quái dị: “Tiên Phủ này là nơi tu luyện tuyệt vời, tốc độ ngưng tụ chân nguyên nhanh gấp mấy lần bên ngoài. Nếu người một lòng hướng đạo thì tu luyện ở đây là sự lựa chọn tốt nhất, vì sao còn muốn rời đi?”

A Phúc đợi nhiều năm như vậy là để nghênh đón vị chủ nhân tiếp theo của Tiên Phủ, nhưng không ngờ La Chỉnh lại rời đi nhanh như thế.

La Chỉnh lắc đầu: “Ta còn rất nhiều việc phải làm ngoài kia!”

A Phúc suy nghĩ một hồi, sau đó lấy một tấm lệnh bài ra, khắc một chữ “Tồn” bằng thứ hoa văn phức tạp lên trên.

“Sau này, nếu người muốn trở về, chỉ cần cầm lệnh bài đứng trước cửa Tiên Phủ là được.” A Phúc nói.

La Chỉnh nhận lấy tấm lệnh bài, cảm thấy khá nặng, nó không phải vàng hay sắt, không biết đã dùng kim loại gì đúc thành.

Lúc chia tay, trong đôi mắt A Phúc chợt toát ra nỗi cô đơn vô tận. Tuy A Phúc chỉ là một con rối nhưng bên trong cất giữ linh hồn một con người. Trải qua nhiều năm đợi chờ như vậy, linh hồn nó thật sự đã chịu không ít dày vò.

Thấy sự cô đơn đọng nơi đáy mắt A Phúc, La Chỉnh cũng có chút xúc động. Trong khảo nghiệm vừa rồi, A Phúc đã giúp hắn rất nhiều. Vì vậy, hắn nói với A Phúc: “Yên tâm, người đã chờ mấy nghìn năm rồi, ta sẽ trở lại đây nhanh thôi. Tuy hiện tại ta mới chỉ là chủ nhân tạm thời của Tiên Phủ, nhưng ta nhất định sẽ trở thành chủ nhân thực sự của nơi này!”

A Phúc khẽ mỉm cười: “Cố lên, có lẽ người có thể chấn hưng Tiên Phủ!”

Thật ra có mấy điều A Phúc không nói cho La Chỉnh biết. Sau khi vị chủ nhân thứ ba của Tiên Phủ qua đời, trải qua tháng năm đằng đẳng, Tiên Phủ từng chào đón bảy, tám vị chủ nhân tạm thời, nhưng không một ai có thể thật sự kế thừa nơi này.

A Phúc tiễn La Chỉnh ra cổng, nhìn bóng dáng hắt rời đi, cuối cùng bình thản nói: “Thế nhưng... từng ấy năm tới nay, chỉ có thiếu niên này có thể lấy được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần mà ngay cả vị chủ nhân thứ hai và thứ ba cũng không lấy được. Có lẽ hắn có thể tạo nên kỳ tích, hoàn thành di nguyện của chủ nhân...”

Sau khi rời khỏi Tiên Phủ, La Chỉnh trực tiếp đi xuyên qua kết giới.

Để đảm bảo an toàn, hắn lại đeo mặt nạ lên. Vừa mới trở lại Ngọc Long Cốc, hắn liền nhìn thấy một nhóm cao thủ Tiên Thiên của bảy đại sĩ tộc đứng đó.

Bởi vì không thể đi qua con đường ngọc thạch, nhóm cao thủ Tiên Thiên này đã tập trung đứng đợi bên cạnh ao nước. Còn chuyện gì đã xảy ra trong ngôi đình giữa hồ thì bọn họ không cách nào thấy được bởi có kết giới ngăn cách. Sau một thời gian dài chờ đợi, nhóm cao thủ Tiên Thiên này đành phải rời khỏi Tiên Phủ. Dù sao đối với bọn họ mà nói, nơi đó ẩn chứa nguy hiểm chết người. Nếu chẳng may hai hình nhân khổng lồ bị bọn họ dụ chạy tới bên rìa quảng trường kia quay trở lại, chỉ sợ không ai trong số họ có thể sống sót bước ra!

Cuối cùng, bọn họ trở lại Ngọc Long Cốc, tiếp tục chậm rãi chờ đợi. Lần này, bọn họ chờ suốt bảy, tám ngày liền!

Bên trong Tiên Phủ vẫn không có chút động tĩnh gì, cũng không nhìn thấy bất cứ ai bước ra. Trong lòng nhóm cao thủ Tiên Thiên này đều có chút hoang mang. Nói không chừng giờ phút này, những cường giả Chiếu Thần Cảnh trong gia tộc đều đã ngã xuống nơi đó.

Với sự hiểm nguy cực độ của Tiên Phủ thì chuyện này tuyệt đối có thể xảy ra.

Đúng lúc này, chợt có tia sáng lóe lên giữa hai cây trúc. Bóng dáng La Chỉnh đột ngột xuất hiện ở đó.

“Là hãn, là thằng nhóc đeo mặt nạ kia!”

“Hãn vẫn còn sống! Sao có thể như vậy?”

“Cát thúc nhà ta đâu? Thúc ấy thế nào rồi?”

Thấy La Chỉnh đeo mặt nạ bước ra, nhóm cao thủ Tiên Thiên lập tức ào ào kêu lên, không ít người trong đó đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ.

Tuy La Chỉnh có thể bình yên vô sự đi qua con đường ngọc thạch vào trong đình, nhưng nhóm cao thủ Tiên Thiên này đều biết rõ sự chênh lệch về thực lực giữa La Chỉnh và những cường giả Chiếu Thần Cảnh kia.

Trong đình nguy hiểm trùng trùng, sợ rằng người đầu tiên mất mạng chính là thằng nhóc đeo mặt nạ này, dù sao thực lực của hãn cũng yếu nhất. Mặc dù trước đó La Chỉnh đã dùng thủ đoạn sấm vang chớp giết giết chết hai vị cao thủ Tiên Thiên, nhưng thế thì sao? Khoảng cách giữa cao thủ Tiên Thiên và Chiếu Thần Cảnh như một cái lạch trời vậy, căn bản không thể so sánh được!

Nhưng cuối cùng lần này chỉ có mình hãn bước ra, khiến nhóm người đứng chờ bên ngoài không thể tin nổi. Thậm chí còn có một cao thủ Tiên Thiên xông tới hỏi La Chỉnh tin tức về trưởng bối của mình.

Đối mặt với nhóm cao thủ Tiên Thiên này, La Chỉnh lạnh lùng cười một tiếng, cúi đầu thông thả bước qua. Hắn và bọn họ không đi cùng đường, đương nhiên không cần thiết phải giải thích với họ. Hơn nữa, La Chỉnh cũng không muốn lãng nhăng đôi co để rước thêm phiền phức. Chỉ cần nhóm cao thủ Tiên Thiên này không tìm hắn gây chuyện, hắn có thể cho bọn họ một con đường sống.

Nhưng La Chỉnh muốn đi mà có vài người lại quyết không cho.

“Đứng lại! Như vậy đã muốn đi sao?” Vài vị cao thủ Tiên Thiên ngăn La Chỉnh lại.

“Ta và các người không quen biết nhau, không đi chẳng lẽ các người định mời ta uống trà?” La Chỉnh khề nở nụ cười bình thản, mở miệng trêu chọc bọn họ.

Một vị cao thủ Tiên Thiên cầm đầu nhóm người lạnh giọng nói: “Uống trà thì không thành vấn đề. Trong gia tộc bọn ta có trà Thiên Linh tốt nhất Đông Vực. Nếu người giải thích mọi chuyện rõ ràng, ta sẽ mời người uống trà mỗi ngày!”

La Chỉnh lắc đầu: “Ta không có hứng thú! Cáo từ!”

“Trường bối nhà ta thì sao? Hiện giờ bọn họ ở đâu?” Người nọ nhất định không chịu buông tha, lên tiếng chất vấn La Chỉnh.

Sắc mặt La Chỉnh trầm xuống.

“Nhắc lại lần nữa, ta không quen biết các người, cũng lười trả lời mấy câu hỏi của các người. Nếu không muốn chết thì biến đi!”

Trước đây, biểu hiện thực lực của La Chỉnh đã khiến những người này hết sức kiêng dè, dù sao hắn có thể giết chết Nhận Cửu, thậm chí còn dùng thủ đoạn cực kỳ quỷ dị lấy mạng Diệp Sầu. Tuy nói trong nhóm cao thủ

Tiên Thiên này có vài người thực lực mạnh hơn cả Diệp Sầu, nhưng thực ra cũng không hơn kém bao nhiêu. Đối đầu với La Chỉnh, bọn họ vẫn có chút e dè.

Khi nói chuyện, La Chỉnh đã bộc phát ra khí thế mạnh mẽ khiến vị cao thủ Tiên Thiên kia phải lùi về sau một bước. Gã lập tức lớn tiếng nói: “Mọi người cùng nhau xông lên! Chắc chắn hẳn biết trong Tiên Phủ đã xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể để hãn ròi đi!”

Người bình thường đều có tâm lý số đông, cũng tức là ỷ đông ăn hiệp yếu, mỗi người có thể tăng thêm can đảm cho nhau. Tuy bọn họ đều không dè La Chỉnh, nhưng lại không tin một mình La Chỉnh có thể đánh bại nhiều cao thủ Tiên Thiên như vậy!

Nhìn thấy đông đảo cao thủ Tiên Thiên bắt đầu bao vây xung quanh, ánh mắt La Chỉnh hơi nheo lại, sát ý trong mắt từ từ dâng lên. Hãn vốn không muốn hai tay dính máu, nhưng mấy đệ tử sĩ tộc này lại thích dây dưa như vậy.

“Các người ai muốn tìm chết thì cứ việc tới đây, ta có thể cho các người toại nguyện. Giống như đám người Chiêu Thần Cảnh trong đó vậy, toàn bộ đều chết sạch sẽ!” La Chỉnh tung ra một quyền, từng luồng chân nguyên Thiên Ma tím đen không ngừng trào ra.

“Cái gì? Bọn họ đều đã chết?”

“Hạo Nhiên thúc nhà ta đâu?”

“Không thể nào! Bọn họ chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh, sao có thể chết dễ dàng như vậy?”

La Chỉnh nói rằng, tất cả cường giả Chiêu Thần Cảnh đều chết sạch, mọi người nghe mà không sao tin nổi. Tuy bọn họ biết rõ Tiên Phủ này

nguy hiểm vô cùng, ở trong đó ngay cả cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng chỉ như con sâu, con kiến, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng không thể tin nổi là bởi bọn họ khó có thể chấp nhận được sự thật này.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Mua Ngựa

Những cường giả Chiếu Thần Cảnh đó đều là lực lượng chiến đấu quan trọng của bảy đại sĩ tộc. Nếu thật sự bỏ mạng trong Tiên Phủ thì đây quả thật là đả kích không nhỏ đối với họ.

“Nếu không tin, các người có thể tự tìm cách vào Tiên Phủ điều tra, không liên quan gì tới ta. Hơn nữa, ta muốn rời khỏi nơi này, ai ngăn cản đều phải chết!” Dứt lời, La Chỉnh đi thẳng về phía trước.

“Không được, người không thể đi. Người phải cho Thiên Long Hoàng gia chúng ta một câu trả lời thỏa đáng! Nếu không đừng mơ có thể sống sót rời khỏi đây!” Một vị cao thủ Tiên Thiên của Hoàng gia chặn La Chỉnh lại, sau đó ngưng tụ chân nguyên thành một con rồng nhỏ màu xanh lá lao thẳng về phía La Chỉnh!

“Cút!”

La Chỉnh xoay tay vỗ một cái, chân nguyên Thiên Ma lập tức cuộn cuộn phun trào, tinh quang lóe sáng như ánh chớp.

“Bụp!”

Con rồng xanh kia dù gì cũng là do chân nguyên biến thành, nhưng giờ phút này chân nguyên Thiên Ma cũng không thêm cắn nuốt nó. Nó còn chưa tới gần La Chỉnh đã trực tiếp bị hấn đập tan, đồng thời chân nguyên Thiên Ma lao thẳng tới chỗ vị cao thủ Tiên Thiên của Hoàng gia kia.

Một chiêu này, La Chỉnh không sử dụng Thiên Ma Thần Quyền. Hắn chỉ đơn thuần điều khiển chân nguyên Thiên Ma đánh ra một chương mà thôi. Vào khoảnh khắc một chương này đập vào người đối phương, vô số ngôi sao sáng lấp lánh đột nhiên vỡ nát.

“Rắc! Rắc! Rắc!”

Những ngôi sao kia chỉ lớn bằng hạt gạo, nhưng sau khi vỡ vụn, chúng tỏa ra luồng năng lượng khổng lồ khiến vị cao thủ Tiên Thiên kia phải biến sắc. Mỗi lần nổ mạnh là một mảnh sao vỡ tan biến. Đến khi tiếng nổ hoàn toàn lắng xuống, cả người vị cao thủ Tiên Thiên kia cũng đã tiêu tan.

Một chương đánh xuống khiến người khác biến thành tro bụi! Đây là sức mạnh đáng sợ cỡ nào? Chỉ sợ ngay cả các cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng khó lòng sánh nổi!

Sắc mặt nhóm cao thủ Tiên Thiên lập tức trở nên rất khó coi.

“Thằng nhóc này đột phá rồi. Lúc bước vào tiên phủ mới là Nửa Bước Tiên Thiên, hiện tại hắn có thể chuyển hóa chân khí trong cơ thể thành chân nguyên. Khi còn là Nửa Bước Tiên Thiên đã có thể xử lý Diệp Sầu, hiện tại trở thành cao thủ Tiên Thiên, thực lực tăng mạnh vượt bậc, chúng ta... không phải là đối thủ của hắn!” Có người nhỏ giọng nói.

La Chỉnh quét mắt nhìn một vòng, tiếp tục dùng tiếng nói trầm khàn hỏi: “Còn ai muốn ngăn cản ta?”

Nhóm cao thủ Tiên Thiên đều trầm mặc. Nhưng chỉ một lát sau, có một người trẻ tuổi bước ra, nói: “Ta nghĩ các hạ vẫn nên giải thích rõ ràng những chuyện xảy ra trong đình thì tốt hơn.”

“Nếu ta không giải thích thì sao?”

La Chỉnh nhượng mảy. Người trẻ tuổi kia lập tức như đang đối diện với kẻ địch mạnh mẽ, vội vàng lùi về sau mấy bước. Gã cố gắng áp chế nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng, lập tức nói: “Nếu không giải thích, chỉ sợ khó ăn nói với bảy đại sĩ tộc chúng ta.”

“Ha ha ha ha ha...” La Chỉnh đột nhiên ngửa đầu cười ngạo mạn, giống như nghe thấy câu chuyện hài hước nhất thế gian.

“Giải thích? Sao ta phải giải thích với bảy đại sĩ tộc các người? Nói cách khác, bảy đại sĩ tộc có tư cách gì để ta phải đứng ra giải thích?”

Từ lâu La Chỉnh đã chất chứa oán hận với mấy sĩ tộc này. Trên chặng đường hắn đã đi qua, tất cả những sóng gió không ngừng ập đến, gần như đều do đám sĩ tộc này ban tặng!

Lúc này, sắc mặt người trẻ tuổi càng thêm khó coi. “Các hạ kiêu ngạo như thế, có phải đã quá ngông cuồng hay không?”

Tuy thực lực mà La Chỉnh biểu hiện ra khiến bọn họ phải sợ hãi thật sự, nhưng bảy đại sĩ tộc từ nhỏ đến lớn có cái gì chưa từng trải qua? Bao năm qua, những đệ tử có thiên phú trác tuyệt trong bảy đại sĩ tộc bọn họ đều nằm trong nhóm mười đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông kia kìa! Nhưng thiếu niên trước mắt này lại ngông cuồng đến mức hoàn toàn không coi bảy đại sĩ tộc ra gì. Điều này khiến những cao thủ Tiên Thiên xuất thân sĩ tộc này không chấp nhận nổi.

“Ta ngông cuồng? Ha ha!” La Chỉnh tiến lên hai bước, gã kia lập tức giật lùi về sau. “Người có thể trở về nói với trưởng bối trong nhà, ta nhất định sẽ tiêu diệt từng đại sĩ tộc một! Đến lúc đó người thử nhìn xem ta có phải ngông cuồng thật hay không?”

Đám người tức thì tái mặt, thẳng nhóc đeo mặt nạ này đã ngông cuồng đến mức không coi ai ra gì rồi. Thế nhưng lúc này không ai trong số họ là đối thủ của hắn! Kết cục của vị cao thủ Tiên Thiên Hoàng gia kia vẫn rõ

mồn một trước mắt, bọn họ không dám làm căng quá mức với La Chỉnh. Cuối cùng, đám người này chỉ có thể trợn mắt nhìn La Chỉnh để lại mấy lời kiêu căng ngạo mạn, sau đó ung dung rời đi.

Sau khi La Chỉnh rời đi một hồi lâu, mọi người mới nhỏ giọng bàn luận sôi nổi. Lúc này, không phải bọn họ đang bàn luận về an nguy của những cường giả Chiếu Thần Cảnh mà là liên tục phê phán La Chỉnh.

“Những tên đệ tử bình dân này đều mang lệ khí đầy người, dù thiên phú cao tới đâu thì sớm muộn cũng sẽ toi mạng thôi! Thiên tài của Dư gia chúng ta, Dư Tiểu Thư thực lực không hề thua kém hẳn, nhưng tâm cảnh mạnh hơn hẳn nhiều.”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nói cho các người biết, thằng nhóc đeo mặt nạ này sống không thọ đâu! Hẳn nhất định phải chết, nhất định sẽ chết!”

“Nói thừa, người nhìn xem vương triều Phần Thiên từ lúc thành lập đến nay, đám người đối nghịch với bảy đại sĩ tộc có ai còn sống? Thằng nhóc này sao có thể là ngoại lệ?”

Đám cao thủ Tiên Thiên nói hào hứng đến mức nước miếng văng khắp nơi, tất cả đều quên bằng việc lúc La Chỉnh còn đứng ở đây, không ai trong số họ dám nói mấy câu này!

Rời khỏi Ngọc Long Cốc, không hiểu sao trong lòng La Chỉnh chợt thấy vui sướng vô cùng. Hẳn biết đám cao thủ Tiên Thiên kia sẽ bàn luận thế nào sau lưng, thế nhưng hắn không quan tâm. La Chỉnh hiểu rõ tính cách của đám đệ tử sĩ tộc này. Chỉ có chèn ép bọn họ hoàn toàn, đám người này mới cảm thấy sợ hãi, mới biết đến khuất phục!

Men theo đường cũ trở về quận Quảng Hán, La Chỉnh liên tiếp tìm gặp mấy người chăn ngựa nhưng vẫn không mua được con ngựa mình muốn. Dù sao đây cũng chỉ là một địa phương nhỏ, đám ngựa trong chuồng

đều khá bình thường, không có quá nhiều tác dụng đối với La Chỉnh, còn không bằng hăn chạy bộ vừa nhanh vừa tiện.

Một người chăn ngựa thấy La Chỉnh thật sự nóng lòng muốn mua ngựa tốt, chờ đến lúc La Chỉnh rời đi liền đuổi theo, nói: “Khách quan, ta biết ai có Truy Điện Câu trong tay!”

“Ồ? Là ai?” La Chỉnh chỉ để ý đến việc mua được ngựa tốt, còn việc mua từ tay ai thì hăn chẳng bận tâm.

Người chăn ngựa chỉ về phía xa: “Kia kia, phú hộ lớn nhất quận Quảng Hán chúng ta là Lý gia có một con Truy Điện Câu, tháng trước vừa mua về từ quận khác. Đại thiếu gia Lý gia thường cưỡi Truy Điện Câu phi nước đại trên đường!”

La Chỉnh gật đầu, lấy ít vàng lá trong nhẫn tu di ném cho người chăn ngựa. Đối phương mặt mày hớn hởi rồi rít cảm ơn, đồng thời không quên nhắc nhở La Chỉnh: “Tính tình vị đại thiếu gia Lý gia đó không tốt, nếu ngài muốn mua ngựa của hăn thì phải nói chuyện với hăn cho cẩn thận...”

La Chỉnh thản nhiên cười khê. Người chăn ngựa này có lòng tốt nhắc nhở, còn việc La Chỉnh có thể “nói chuyện cẩn thận” với vị đại thiếu gia Lý gia kia hay không thì phải xem tâm tình của hăn đã.

La Chỉnh đi theo hướng người chăn ngựa chỉ, chớp mắt đã đến một tòa nhà trang nhã xa hoa, trước cửa treo một tấm bảng gỗ hình thoi khắc một chữ “Lý” cực lớn. Đây chắc hăn là sản nghiệp của phú hộ Lý gia.

Hăn đứng trước cửa lớn chốc lát thì có hai tên tôi tớ mặc áo giáp bước tới quát tháo La Chỉnh: “Tránh ra, tránh ra, chỗ này không phải là chỗ để người đứng chờ ra đấy đâu. Lén la lén lút. Cẩn thận chúng ta bắt người lại giờ!”

La Chỉnh nường mảy, chưa kịp lên tiếng thì chợt nghe thấy tiếng gào thét vang dội truyền đến. Từ phía góc đường, có một người cưỡi ngựa chạy thẳng tới đây.

Hiện tại thị lực của La Chỉnh rất tốt, tuy con ngựa kia cách La Chỉnh khá xa, nhưng hẳn có thể thấy rõ trên bốn vó của nó nhuộm một chút ánh chớp màu xanh lam, hơn nữa tốc độ chạy cũng cực kỳ nhanh, đúng là Truy Điện Câu mà La Chỉnh muốn mua.

Truy Điện Câu phi tới rất nhanh, chỉ trong một hơi thở đã chạy từ ngã tư đường tới trước mặt La Chỉnh, quả là chạy nhanh như chớp.

Nhưng đúng vào lúc người nọ thúc ngựa chạy đến thì bất chợt có một ông lão gầy yếu kéo xe đi ra từ bên kia đường, trên xe còn có mấy đứa trẻ mặc quần áo rách nát tả tơi. Ông lão không ngờ tốc độ của con ngựa kia lại nhanh như vậy, nhất thời sợ đến mức không thể nhúc nhích.

“Muốn chết!” Một thanh niên mặc áo gấm quất to, ánh mắt lộ vẻ tàn bạo.

Mọi người trên đường thấy cảnh tượng này đều nhắm chặt mắt lại theo bản năng. Nếu bị Truy Điện Câu đâm phải, chỉ sợ ông lão kéo xe và mấy đứa trẻ kia đều sẽ mất mạng.

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, bóng dáng La Chỉnh đột nhiên xuất hiện trước mắt Truy Điện Câu, vươn tay nắm hai chân trước của nó, cứ thế nhấc bổng cả người lẫn ngựa lên.

“Nơi này nguy hiểm, đi mau lên.” Vừa nhấc Truy Điện Câu, La Chỉnh vừa quay đầu thản nhiên nói với ông lão kia.

Ông lão nhìn hẳn bằng ánh mắt vẫn đầy kinh hãi chờ đợi, lúc này ông ta mới luống cuống cúi đầu quay xe, vội vàng rời đi.

Thanh niên ngồi trên Truy Điện Câu tức giận mắng to: “Tên chó chết kia, mau thả ta xuống!”

Nghe được mấy lời chối tai của thanh niên, sắc mặt La Chỉnh lập tức trở nên lạnh lẽo, cẩn thận thả Truy Điện Câu xuống đất. Thật ra hẳn cẩn thận như vậy không phải vì sợ thanh niên bị thương mà là sợ con ngựa bị thương mà thôi.

“Tên chó chết, ngay cả ông đây mà cũng dám cản đường, muốn chết?” Sau khi đứng vững trên mặt đất, thanh niên lập tức vung tay điên cuồng quất roi về phía La Chỉnh.

La Chỉnh ung dung bắt lấy chiếc roi ngựa, siết chặt trong tay.

Hai tên tôi tớ đứng trước cửa Lý gia thấy vậy vội vã chạy tới bao vây La Chỉnh, quát to: “Tên nô tài lớn mật, còn không mau buông tay? Thiếu gia nhà ta muốn dùng roi quất người mà người dám phản kháng sao? Muốn chết sớm phải không? Nhanh quỳ xuống để đại thiếu gia quất một trăm roi, như vậy có thể tha cho người một con đường sống!”

Nghe lời hai tên tôi tớ nói, La Chỉnh cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng giật tay, vị đại thiếu gia Lý gia lập tức bị La Chỉnh kéo xuống ngựa.

Cho dù là đại thiếu gia Lý gia hay đám tôi tớ đều đã quen tung hoành ngang ngược ở quận Quảng Hán này rồi. Nhất là vị đại thiếu gia kia, giờ phút này hẳn ngây ngẩn cả người, bởi trước đây chưa từng có ai dám vô lễ với hắn như vậy.

Tuy vị đại thiếu gia Lý gia ngơ ngác sững sờ nhưng đám tôi tớ thì không như vậy. Hai tên đó nhanh nhẹn rút vũ khí chĩa về phía La Chỉnh: “Thằng nhãi kia, người thật to gan! Vốn định để người lĩnh một trăm roi là xong, nhưng giờ chúng ta nhất định phải lăng trì xử tử người!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Giá Tiền Gấp Đôi

“Vậy sao? Ta cũng muốn biết, các người định lăng trì ta thế nào? Là thế này? Hay thế này?” La Chính vừa nói vừa kéo vị đại thiếu gia Lý gia còn đang ngơ ngác đứng lên, điều khiển phi đao nát vung vẩy trên mặt hăn.

“Người... Người... Mau thả đại thiếu gia nhà ta ra!” Hai tên tôi tớ sầm mặt, quát tháo.

Giờ phút này, vị đại thiếu gia Lý gia mới kịp phản ứng, mắng to: “Khốn khiếp! Mau thả ta ra, sau đó cầm cái phi đao nát của người tự mổ bụng tạ tội đi! Nếu không ta sẽ tru di cửu tộc nhà người!”

Hăn vừa dứt lời, La Chính lập tức vung tay tát cho hăn một phát.

“Tru di cửu tộc? Người biết ta là ai không? Người định tru di thế nào?” La Chính lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, người dám tát ta! Ngay cả cha ta cũng chưa tát ta lần nào, vậy mà người lại dám tát ta! Người chết chắc rồi, ta phải đem người...” Vị đại thiếu gia Lý gia này là một kẻ hung ác, một tay La Chính đã vả hăn miệng đầy máu tươi, nhưng hăn vẫn dám nói năng ngang ngược như thế.

“Chát!”

Hăn chưa kịp nói xong, La Chính đã cho thêm một cái tát.

Trong mắt đại thiếu gia Lý gia tràn đầy vẻ độc ác âm u, vừa định mở miệng nói chuyện thì lại ăn tiếp một cái tát nữa.

Giờ phút này, hai tên tôi tớ Lý gia đã không nhịn được nữa, hung hăng cầm vũ khí xông lên, nhưng bị La Chỉnh đập một cái bay xa mấy mét.

Xử lý xong hai tên tôi tớ, La Chỉnh quay đầu muốn đối phó tiếp với vị đại thiếu gia Lý gia này.

Thật ra La Chỉnh cũng không muốn gây chuyện phiền phức, nhưng hắn không ngờ, bản thân chỉ định mua một con ngựa mà lại gặp phải chuyện này. La Chỉnh cho hắn ăn năm, sáu cái tát liên tiếp, vị đại thiếu gia ngang tàn ác độc không ai bì nổi ở quận Quảng Hán này rốt cuộc cũng phải biết điều.

“Còn muốn mắng chửi nữa không?” La Chỉnh hỏi.

“Không... Không mắng.” Đại thiếu gia Lý gia run rẩy nói.

La Chỉnh mỉm cười. “Thôi được rồi, hôm nay ta có việc tìm người.”

“Có việc tìm ta?” Trên mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc. “Nhưng ta không biết người!”

“Muốn bàn chuyện làm ăn với người. Người bán con ngựa này cho ta đi!” La Chỉnh chỉ Truy Điện Câu bên cạnh.

“A!” Đại thiếu gia Lý gia tuy bị La Chỉnh đánh đến phát sợ, nhưng con Truy Điện Câu này hắn phải tốn bao công sức mới tìm được. Là tên phá của trong tộc, hắn chưa bao giờ để ý tới việc làm ăn trong nhà. Hắn chỉ biết một điều là, ngàn vàng cũng khó mua được thứ mình thích, sao có thể đồng ý bán?

Nhưng nghĩ đến uy lực kinh hồn từ bàn tay La Chỉnh, đại thiếu gia Lý gia lại cực kỳ sợ hãi, trên mặt lập tức lộ vẻ rối rắm phân vân.

“Thế nào? Không muốn bán?” Giọng La Chỉnh đột ngột trở nên lạnh lẽo.

“Bán! Bán! Bán...” Đại thiếu gia Lý gia thấy thế liền vội vã gật đầu, nhưng ánh mắt hăn vừa lướt qua cửa lớn thì lập tức sửa miệng, mắng: “Bán con mẹ ngươi!”

Dứt lời, hăn lập tức xoay người bỏ chạy. Lúc này, trước cửa lớn Lý gia xuất hiện mấy người, đứng đầu là một người đàn ông trung niên trông rất quý phái, không giận tự uy, mang theo hai tên hộ vệ hùng hổ chạy tới.

La Chỉnh không đuổi theo vị đại thiếu gia Lý gia kia mà đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn đám người đang bước tới gần.

Đại thiếu gia Lý gia chạy đến trước mặt người đứng đầu kia, khóc lóc kể lể: “Cha, hôm nay ta gặp phải một tên hỗn xược, hăn dám đánh ta!”

Mấy cái tát của La Chỉnh cũng không phải dễ chịu. Giờ phút này, hai gò má của hăn đã sưng phù, máu từ khóe miệng liên tục trào ra, còn đầu đáng vẻ uy phong anh tuấn ngày thường?

Cha của vị đại thiếu gia Lý gia này là Lý Quỳnh - phú hộ giàu nhất ở quận Quảng Hán. Bởi tuổi đã cao mới có được đứa con trai nên lão ta yêu thương, nuông chiều hăn quá mức, bình thường đều che chở dung túng cho hăn. Nhìn thấy con trai mình bị đánh như vậy, sắc mặt lão rất khó coi.

Lý Quỳnh an ủi con trai một hồi, sau đó mang hai tên hộ vệ đi đến trước mặt La Chỉnh, lạnh giọng chất vấn: “Người là ai, dám đánh con ta?”

Giờ phút này, ngay cả ý định muốn giải thích cũng không có, La Chỉnh chỉ đáp: “Đánh thì đánh, thế thì sao?”

Có thể buôn bán phát đạt đến vậy tại quận Quảng Hán hẳn cùng lạc hậu này, Lý Quỳnh cũng coi như là người có bản lĩnh. Thấy La Chỉnh nói

chuyện chẳng nề nang gì như vậy, trên mặt lão ta chẳng lộ ra chút kiêng dè nào, nói: “Một cao thủ Tiên Thiên như người cũng dám làm xằng làm bậy trước cửa Lý gia chúng ta, lẽ nào người khinh thường quận Quảng Hán không ai dám đấu với người hay sao?” Nói xong, Lý Quỳnh khoát tay một cái, hai tên hộ vệ bên cạnh lập tức xông lên.

Hai tên hộ vệ này cũng được coi là cao thủ hàng đầu ở quận Quảng Hán, một người là cao thủ Tiên Thiên Thất Trọng, một người là cao thủ Tiên Thiên Bát Trọng.

Nói thật, thực lực của hai tên hộ vệ này nằm ngoài dự đoán của La Chỉnh, bởi một vị cường giả Tiên Thiên Ngũ Trọng đã có thể xưng vương xưng bá ở quận Sùng Dương, quê nhà của La Chỉnh. Mà quận Quảng Hán này lại có thể chiêu mộ được cường giả như thế, thật sự khiến La Chỉnh có hơi khó hiểu.

Đối với những việc không nghĩ ra được, La Chỉnh sẽ không nghĩ nhiều thêm. Lúc còn giậm chân ở cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên thì việc đương đầu với cao thủ Tiên Thiên Thất Trọng và Tiên Thiên Bát Trọng không phải chuyện dễ dàng với hắn. Nhưng hiện tại, đối với La Chỉnh mà nói, hai tên này không đáng nhắc tới!

Hai tên hộ vệ nhận được mệnh lệnh của chủ nhân liền bao vây La Chỉnh, nhưng không lập tức ra tay. Bọn họ thấy thực lực của La Chỉnh mới chạm ngưỡng Tiên Thiên Nhất Trọng, cảm thấy chỉ cần cho thẳng nhóc này chút áp lực thì chắc chắn có thể khiến hắn ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Nhưng bọn họ không ngờ được, họ còn chưa kịp ra tay thì La Chỉnh đã ra tay trước.

Lúc này, La Chỉnh ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng chẳng thèm dùng mà trực tiếp kích hoạt tinh thạch Phượng Tường trong tay phải, đẩy tốc độ của bản thân lên tới cực hạn, đồng thời kết hợp với sức mạnh khủng

khiep trong cơ thể đánh về phía hai người kia. Bởi vì tốc độ cực nhanh, sức mạnh cực lớn, hai tên hộ vệ ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

“Bụp! Bụp!”

Mỗi người một quyền, cú đấm của La Chỉnh khiến ngực hai người kia bị lõm xuống, cả người văng ra rồi đập mạnh xuống nền đất.

Hai quyền này của La Chỉnh coi như khá nường tay, nếu không kết cục của bọn họ chỉ sợ sẽ giống như tên đệ tử sĩ tộc trong Ngọc Long Cốc, bị sức mạnh từ các ngôi sao của La Chỉnh nghiền thành bột phấn.

“Bây giờ còn muốn hỏi ta lý do không?” La Chỉnh thản nhiên hỏi.

Sắc mặt Lý Quỳnh hết sức khó coi. Hai tên hộ vệ đó, chỉ có lão ta mới biết rõ bản thân phải dùng một khoản tiền lớn tới mức nào để mời tới. Có nhiều cường giả còn chướng mắt với tiền tài, dù bỏ ra bao nhiêu cũng đừng hòng chiêu mộ được. Lý Quỳnh có thể mời được hai cường giả Tiên Thiên Thất Trọng và Tiên Thiên Bát Trọng làm hộ vệ đã là cực kỳ may mắn. Hai người này vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc để Lý Quỳnh hoành hành ở quận Quảng Hán. Nhưng lão ta nào có ngờ được, trước mặt thằng nhóc này, hai người kia lại chẳng chịu nổi một đòn, vừa ăn một quyền của đối phương thì đã bị thương nặng, ngã lăn ra đất, trông bộ dạng có vẻ trong khoảng thời gian ngắn cũng không đứng dậy nổi.

Nhưng dù sao Lý Quỳnh lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, cũng đã rèn luyện được một bản lĩnh nhanh nhạy, vững vàng. Lúc trước lão ta ngông cuồng là vì cho rằng mình có tư cách để ngông cuồng. Lúc này, tư cách của lão đã bị thằng nhóc trước mặt đánh vỡ, vì thế bộ dạng quý phái của lão lập tức thay đổi, tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả La Chỉnh cũng cảm thấy không bằng....

“Khà khà... Anh bạn trẻ này, anh bạn đi qua quận Quảng Hán này của chúng ta, nảy sinh đôi chút mâu thuẫn với con trai ta, người làm cha như ta

trước hết nói câu xin lỗi thay cho nó vậy.” Lý Quỳnh vừa chấp tay vừa cười mím nói, tựa như mấy người vừa bị La Chỉnh đánh không phải là con trai và hộ vệ của hắn mà là con trai và hộ vệ của người khác vậy!

Có câu đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, La Chỉnh cũng không muốn dạy dỗ cha của tên đại thiếu gia Lý gia kia, chỉ lắc đầu nói: “Ta và con trai ông cũng không có mâu thuẫn gì, ngược lại ta còn có việc tìm hắn. Có điều hắn ăn nói khó nghe, ta mới ra tay dạy dỗ!”

“Con trai ta vốn ăn nói khó nghe, người làm cha như ta đây xin nhận lỗi với người.” Lý Quỳnh lập tức quay đầu quát con trai mình: “Còn không mau xin lỗi người anh em này!”

“Cha!” Đại công tử Lý gia vừa ôm mặt vừa dùng ánh mắt tràn ngập vẻ không phục nhìn cha mình, hiển nhiên còn chưa hiểu rõ tình thế lúc này.

La Chỉnh khẽ lắc đầu, năng lực của thằng nhóc này thua xa cha hắn.

“Bảo xin lỗi thì người xin lỗi đi, còn lẽ mề cái gì? Có tin ta đánh chết người không?” Lý Quỳnh hung ác nói. Trước giờ lão chưa từng nổi giận với con trai như vậy, nhưng Lý Quỳnh cũng biết, thiếu niên này thực lực cao cường, nếu hắn là loại người lòng dạ hẹp hòi thì sợ rằng có thể khiến Lý gia nhà tan cửa nát. Vậy nên lúc này, lão ta không dám qua loa chút nào.

Đại thiếu gia Lý gia vẫn không quá tình nguyện, nhưng tới tận bây giờ hắn cũng chưa từng thấy sắc mặt cha hắn hung ác như thế, cũng mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập. Vì vậy hắn hậm hực đi tới, cúi đầu xin lỗi La Chỉnh.

La Chỉnh khoát tay.

“Không cần, ta tới vì muốn mua Truy Điện Cầu trong tay người. Người tốn bao nhiêu tiền, ta sẽ trả giá gấp đôi.”

Lý Quỳnh nghe thế, xem như tỏ tường mục đích của thiếu niên này. Thần thái lão trở nên rất thoải mái, cười hòa ái với La Chính, nói: “Đều là người trong giang hồ, nói đến tiền bạc thì có vẻ khách khí quá. Truy Điện Câu này ta xin tặng cho người.”

“Không cần, bao nhiêu tiền?” La Chính lắc đầu.

Lý Quỳnh thấy La Chính kiên quyết muốn trả tiền thì không lời thôi gì nữa. Lão biết có một số người không muốn mắc nợ người khác, nếu lão cứ nhất quyết muốn tặng Truy Điện Câu cho hắn, chỉ sợ sẽ khiến hắn phiền lòng. “Truy Điện Câu này có giá hai viên Phương Tinh.”

Kỳ thật giá mà Lý Quỳnh đưa ra đã thấp hơn giá trị thực tế. Truy Điện Câu chính là giống ngựa quý ở Đông Vực, tuy không bằng phi thiên liền có thể chở người bay trên không trung nhưng tốc độ của nó lại cực kỳ nhanh. Truy Điện Câu này, lão tốn ba mươi viên Phương Tinh mới mua được, lần này đưa ra cái giá hai viên Phương Tinh đúng là rẻ vô cùng.

“Keng, keng, keng...”

La Chính duỗi tay, lập tức lấy bốn viên Phương Tinh trong nhẫn tu đi ra: “Ta dùng giá tiền gấp đôi mua con ngựa này, người có ý kiến gì không?”

Lý Quỳnh mỉm cười khoát tay: “Không có, không có. Ta mua con ngựa này hết hai viên Phương Tinh, lại bán nó với giá bốn viên Phương Tinh, sao có thể có ý kiến gì?”

La Chính gật đầu, sau đó quay người nhảy lên Truy Điện Câu, hai chân kẹp chặt, quay đầu ngựa lại, liếc mắt nhìn Lý Quỳnh một cái rồi nghênh ngang thúc ngựa chạy đi. Hắn vốn định chế nhạo vài câu, một người cha biết nhìn xa trông rộng bản lĩnh đầy mình lại có một tên con trai ngu dốt nhường này! Nhưng suy ngẫm tới tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, La Chính hắn cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi như thế, cuối cùng lại nhin xuống.

Thấy bóng La Chỉnh khuất dần, lúc này vị đại thiếu gia Lý gia mới bắt đầu lên tiếng: “Cha, vì sao cha lại bán Truy Điện Câu? Đây là...”

“Chát!”

Lý Quỳnh vung tay tát thẳng con một cái. Con của mình lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên lão đánh nó.

“Bình thường ta đã bảo người ở yên trong nhà, đừng ra ngoài gây chuyện thị phi! Trêu chọc người bình thường, ta còn có thể dẹp yên, nhưng thật sự chọc tới những người có bản lĩnh, đến chữ chết người cũng không biết viết thế nào!” Lý Quỳnh lạnh lùng răn dạy con trai của mình một hồi, trong lòng tự trách mình ngày thường quá nuông chiều nó.

Đại thiếu gia Lý gia ôm mặt, đáng thương nói: “Con biết sai rồi, thế nhưng Truy Điện Câu kia mua mất ba mươi viên Phương Tinh, sao cha lại nói dối là mua có hai viên? Hẳn đưa cho chúng ta bốn viên Phương Tinh mà cứ như đưa cho chúng ta món hời gì đó vậy! Việc buôn bán này chẳng phải...”

Lý Quỳnh liếc nhìn thẳng con trai của mình rồi thở dài náo nức. Nếu không phải đứa con này có dáng dấp giống hệt lão ta, thì lão ta thật sự hoài nghi, không biết nó có phải con ruột của mình hay không. Người ta nói con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, vậy mà đứa con này lại ngu xuẩn đến bất trị...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Huấn Giới Đường

Nghiêm khắc mà nói, Truy Điện Câu này không chỉ là một con ngựa mà có thể xem như một con linh thú. Loại linh thú này thường bị một số người có kinh nghiệm phong phú và thực lực cao cường thuần hóa.

Tốc độ ban đầu của Truy Điện Câu không quá nhanh, nhưng một khi phi nước đại thì tốc độ sẽ tăng lên nhanh chóng. Truy Điện Câu như hóa thân thành tia chớp, chở La Chỉnh chạy băng băng trên đường. Trong mấy ngày này, La Chỉnh thỉnh thoảng sẽ dừng chân để Truy Điện Câu nghỉ ngơi một chút, sau đó lại lập tức lên đường, hành trình gần như không chậm trễ một phút giây nào.

Dù vậy, La Chỉnh phải mất mấy ngày mới từ quận Quảng Hán chạy tới Đế Đô Phần Thiên. Bước vào Thanh Vân Tông, La Chỉnh gửi Truy Điện Câu trong khu chăn nuôi linh thú của Thanh Vân Tông, sau đó đi thẳng tới Tiểu Vũ Phong.

Thời gian La Chỉnh rời đi cũng không ngắn, các sư huynh đệ cùng tham gia thử luyện trăm yêu với La Chỉnh đều đã trở về từ rất sớm.

La Chỉnh vừa tới dưới chân Tiểu Vũ Phong, lúc chuẩn bị rẽ vào con đường lên núi thì chợt nhìn thấy hai người mặc áo giáp tím đang đứng bên đường. Họ là lính tuần tra của Thanh Vân Tông.

Hai tên lính tuần tra vừa thấy La Chỉnh liền bước tới chặn trước mặt hắn, chỉ tay về phía thắt lưng La Chỉnh: “Đưa thẻ đệ tử của ngươi ra!”

Lính tuần tra của Thanh Vân Tông có quyền lực rất lớn, nhiệm vụ chủ yếu là duy trì trật tự trong Thanh Vân Tông. Tuy nhiên, trật tự trên các phong đều do các vị đạo sư quản lý, vậy nên bọn họ chỉ quản lý các khu vực khác dưới chân núi mà thôi.

La Chỉnh không nghĩ nhiều, đưa thẻ đệ tử cho một tên lính tuần tra.

Lính tuần tra kia vừa thấy thẻ đệ tử của hắn liền liếc nhìn người bên cạnh với ánh mắt đầy thâm ý, sau đó quay đầu nói với La Chỉnh: “Hiện tại người không thể lên núi, phải đi theo chúng ta một chuyến.”

“Vì sao?” Sắc mặt La Chỉnh trầm xuống, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đến nơi người sẽ biết.” Tên lính tuần tra kia còn nói thêm: “Chìa hai tay ra.”

La Chỉnh vừa chìa tay ra liền bị một tên võ nhẹ một cái lên hai tay đồng thời lăm bắm một câu gì đấy, ngay sau đó, một luồng chân nguyên đột ngột xuất hiện vờn quanh tay La Chỉnh. Cuối cùng, nó hóa thành một sợi dây gai xanh mơn mơn trói chặt hai tay hắn lại.

“Rốt cuộc các người định làm gì?” La Chỉnh cắn răng hỏi. Dù sao cũng đang ở trong Thanh Vân Tông, La Chỉnh hiểu rõ phải tuân theo quy định, nhưng việc tự dừng bị người khác trói tay gần như đã chạm đến giới hạn của hắn.

Trên khuôn mặt tên lính tuần tra hiện ra vẻ giễu cợt: “Không phải ta đã nói với người sao? Đến đó người sẽ biết!”

La Chỉnh cố kìm nén lửa giận trong lòng. Nơi này dù sao cũng là Thanh Vân Tông, hắn tin bọn họ không dám làm xằng làm bậy.

Sau đó, La Chỉnh bị hai tên lính tuần tra dẫn lên một chiếc phi thiên liễn. Phi thiên liễn bay trong Thanh Vân Tông, chỉ chốc lát đã chở La Chỉnh tới một ngọn núi nhỏ. Trên đỉnh núi dựng một tấm biển sắt rất lớn, bên trên khắc ba chữ “Huấn Minh Sơn”.

Nhìn thấy ba chữ kia, chân mày La Chỉnh hơi nhíu lại. Hắn từng nghe nói về Huấn Minh Sơn. Nơi đây được xem là “công đường” của Thanh Vân Tông. Chỉ có đệ tử mắc sai lầm, thậm chí phạm tội nặng mới bị giam giữ trong Huấn Minh Sơn, đến khi sự thật được điều tra rõ ràng thì sẽ tùy theo tình huống mà thả ra hoặc nhốt trong Luyện Ngục Sơn.

Hai tên lính tuần tra vừa kiểm tra thẻ đệ tử, biết hắn là La Chỉnh liền mang hắn tới Huấn Minh Sơn, chẳng lẽ hắn đã vi phạm quy định nghiêm trọng nào đó của Thanh Vân Tông?

Sau khi Phi thiên liễn đáp xuống, một tên lính tuần tra quát: “Đi xuống!” Nói xong, gã đẩy vai La Chỉnh một cái.

Thấy thái độ của hai tên lính tuần tra này thay đổi đột ngột, La Chỉnh tức khắc hiểu rõ, xem ra có người muốn ra tay với hắn. La Chỉnh nhếch môi cười lạnh. Không cần biết Huấn Minh Sơn này là đầm rồng hang hổ thế nào, nếu ai hãm hại hắn, hắn sẽ không nường tay!

Giờ phút này, La Chỉnh vẫn không tỏ thái độ gì, thành thật mà đi theo hai tên lính tuần tra vào trong Huấn Minh Sơn. Đi men theo con đường lên núi, trước mắt hắn xuất hiện một tòa nhà đen tuyền, trên tấm biển khắc ba chữ “Huấn Giới Đường”.

Thính lực của La Chỉnh rất nhạy bén, lập tức nghe được tiếng roi quật và tiếng gào thét không ngừng vọng ra từ trong tòa nhà, có lẽ Huấn Giới Đường đang dụng hình với những đệ tử vi phạm môn quy.

La Chỉnh đi vào bên trong liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc trường bào thêu hình cá chuồn màu tím vàng đang ngồi ở sảnh

trước. Người này mặt chữ điền, da ngăm đen, vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm.

Hai tên lính tuần tra đẩy La Chỉnh vào trong sảnh, người đàn ông trung niên lập tức đập miếng gỗ vuông trong tay xuống bàn thật mạnh, phát ra âm thanh vang dội, ngay sau đó ông ta lớn tiếng quát: “Kẻ vừa tới hãy quỳ xuống!”

“Quỳ?” Khóe miệng La Chỉnh khẽ nhếch lên. “Ta quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, chưa bao giờ quỳ trước những cái khác!”

“Người!” Sắc mặt người đàn ông trung niên lập tức trở nên lạnh lẽo. “Người không hiểu quy định thường hay chết rất thảm!”

“Quy định? Quỳ trong Huấn Giới Đường là quy định do ai lập ra? Là tông chủ Thanh Vân Tông? Hay là người?” La Chỉnh hỏi ngược lại.

Lúc trước, để hiểu rõ về Luyện Ngục Sơn, ngay cả Huấn Minh Sơn, Huấn Giới Đường này La Chỉnh đều tìm hiểu cặn kẽ. Nghe nói ban đầu Huấn Minh Sơn vốn không có uy quyền lớn như vậy. Thế nhưng theo sự phát triển của Thanh Vân Tông, địa vị của nơi này bắt đầu được đề cao. Vì để thâm văn đảm đệ tử tốt hơn, Huấn Giới Đường đã rập khuôn theo nha môn của vương triều Phần Thiên.

Nhưng quy định trong Thanh Vân Tông quả thật không có điều này.

La Chỉnh là đệ tử của Thanh Vân Tông, tất nhiên chỉ tuân thủ theo quy định của Thanh Vân Tông. Còn quy định của Huấn Giới Đường là cái gì vậy?

Người đàn ông trung niên này tên Tần Mộc, là đường chủ của Huấn Giới Đường. Những năm gần đây, đảm đệ tử mà hắn thâm văn không được một ngàn thì cũng tám trăm, chưa từng gặp phải một thằng nhóc dám nói năng vô lễ như vậy với hắn.

Hắn đang định bùng nổ, định cho thằng nhóc này nếm mùi lợi hại, nhưng nghĩ đến lời nhảm nhủ của người kia, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, nói: “Không quỳ cũng được, người biết vì sao hôm nay ta gọi người đến chứ?”

“Không biết!” La Chỉnh lắc đầu.

Hắn quả thật không biết rốt cuộc mình vi phạm quy định nào để bị gọi đến đây.

Sau khi tham gia thử luyện trăm yêu, La Chỉnh chưa từng trở lại Thanh Vân Tông. Vừa nãy ngay cả Tiểu Vũ Phong cũng chưa kịp lên thì hắn đã bị hai tên lính tuần tra dẫn đi. La Chỉnh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình đã phạm tội gì.

Tần Mộc cười lạnh: “Người thật sự không biết?”

“Không biết chính là không biết, ta cần gì phải lừa người?” La Chỉnh lạnh nhạt nói. Hắn cây ngay không sợ chết đứng, tất nhiên không chột dạ chút nào.

“Hừ, người không biết, vậy để ta nói cho người biết!” Tần Mộc chỉ vào La Chỉnh, gằn từng tiếng: “Vài ngày trước, người tham gia thử luyện trăm yêu nhưng lại cấu kết với Yêu tộc, âm mưu sát hại Gia Cát Diệp, đệ tử Thanh Vân Tông chúng ta! Cấu kết với Yêu tộc, mưu hại đồng môn là tội lớn, bị vạn đao lăng trì cũng không hết tội!”

Nghe được ba chữ Gia Cát Diệp, La Chỉnh lập tức hiểu ra mọi chuyện. Hắn nhin không được thở dài một hơi. Những người này, ngay cả một chút kiêng dè cũng không có! Cho dù muốn lấy mạng của hắn thì tùy tiện áp đặt một cái tội danh nào đó cũng tốt hơn cái này nhiều, thế mà lại nói hắn cấu kết với Yêu tộc...

Vương triều Phần Thiên đối địch với Yêu tộc đã ngàn năm, con người cấu kết với Yêu tộc là chuyện cực kỳ kiêng kị, là tội diệt tộc khó có thể dung tha!

Nhưng vẻ mặt La Chỉnh không có chút bối rối nào. Kẽ trước mắt này rõ ràng cái gì cũng không biết, lại muốn áp đặt một cái tội danh kỳ quái lên đầu hắn, hiển nhiên đã bị người sai bảo. La Chỉnh đoán người đứng sau có khả năng nhất là người của Gia Cát gia, rất có thể chính là vị Gia Cát Phong được gọi là Tam Phong Tử kia.

Nghĩ đến đây, La Chỉnh khẽ mỉm cười đáp: “Người nói ta cấu kết với Yêu tộc, ta đây cũng thật muốn biết, người định xử trí ta thế nào?”

Tần Mộc lạnh lùng nói: “Tội nặng như vậy, dù ở đâu cũng đều là tai họa diệt tộc. Nhưng ta đã điều tra rõ, người của La gia không hề tham dự vào việc này, một mình người ngoan ngoãn dèn tội là được!”

La Chỉnh đột nhiên bước lên hai bước, nhìn chăm chăm Tần Mộc, cười nói: “Tính mạng của ta ở đây, ai muốn lấy thì dựa vào bản lĩnh mà tới lấy. Nếu người có bản lĩnh thì cũng có thể tới lấy! Không cần dùng mấy cái lý luận sáo rỗng kia, bởi người còn chưa đủ tư cách!”

Một Huấn Giới Đường nhỏ bé, nói mấy câu linh tinh đã muốn định đoạt tội danh cho La Chỉnh, thật sự quá ngây thơ!

Cho nên La Chỉnh nói thẳng mục đích của bọn họ ra, nếu muốn đánh thì đánh thôi, nói đông nói tây, chụp bừa tội danh, đúng là quá nhàm chán! La Chỉnh cũng không có thời gian đứng đây nghe bọn họ lải nhải.

Tần Mộc tái mặt, cười lạnh với La Chỉnh: “Một khi đã như vậy, người đâu! Mang Thiên Tuyệt Bổng tới, ta muốn đánh chết hắn!”

Tần Mộc vừa dứt lời, lập tức có bốn người cầm bốn cây gậy dài ánh vàng rực rỡ đi từ trong Huấn Giới Đường ra. Thiên Tuyệt Bổng vốn dùng

một loại gỗ kỳ lạ để tạo thành, cứng rắn như sắt thép, càng quan trọng hơn là, loại gỗ này có thể dễ dàng xuyên qua chân nguyên.

Dù dùng chân nguyên hộ thể, Thiên Tuyệt Bổng cũng có thể xuyên qua dễ dàng, đánh lên da thịt, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cũng có thể bị đánh chết!

Thực ra lúc này Tần Mộc cũng có chút chột dạ. Huấn Giới Đường vốn không có tư cách lấy mạng người khác. Dựa theo quy định của Thanh Vân Tông, đệ tử trong tông chỉ khi phạm phải tội lớn như phản bội tông môn mới có thể xử tử, nhưng cũng phải được sự cho phép của những người cầm quyền trong Thanh Vân Tông. Còn những tội danh khác bình thường đều là nhất trong Luyện Ngục Sơn.

Nhưng hẳn được người khác nhờ vả, mục đích chính là lấy mạng La Chỉnh!

Huấn Giới Đường muốn lấy mạng người thật ra cũng có biện pháp gián tiếp. Ta không thể giết chết người, nhưng là có thể khiến người chết trong quá trình dụng hình. Đó cũng là một thủ đoạn gián tiếp.

Nếu La Chỉnh chống cự, Huấn Giới Đường càng có cơ để ra tay với hắn, nếu không chống cự, vậy cứ trực tiếp dùng gậy đánh chết hắn thôi!

Giờ phút này La Chỉnh đã chuẩn bị tốt để chiến đấu. Bất kể là ai, muốn lấy mạng hắn đều phải trả giá đắt, cho dù là con quái vật khổng lồ như Thanh Vân Tông này cũng không ngoại lệ!

Hắn vừa nhìn thấy bốn người trong Huấn Giới Đường cầm gậy bước ra liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. La Chỉnh hẳn không sợ nhất chính là bị đánh...

Hiện tại hắn đột phá lên Tiên Thiên Cảnh, đang lo không người đánh mình đây! Một khi đã như vậy, La Chỉnh tạm thời không hề phản kháng, cứ

yên tâm “thường thức” một bữa gậy gộc trước đã.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Thiên Tuyệt Bổng

La Chỉnh đứng nguyên tại chỗ, ngay cả chân nguyên bản mạng cũng không vận chuyển.

Bốn người hành hình cầm Thiên Tuyệt Bổng trong tay, đứng ở bốn vị trí khác nhau, vung gậy về phía La Chỉnh.

Thực lực bốn người này đều là Tiên Thiên Ngũ Trọng, lực đạo không thể coi là nhỏ, càng chết người hơn là đặc tính của Thiên Tuyệt Bổng, đánh vào người thì cực kỳ nặng nề.

“Bụp! Bụp! Bụp! Bụp!”

Thiên Tuyệt Bổng quật vào người La Chỉnh, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Huấn Giới Đường đúng là cũng có chút biện pháp, nếu như là cao thủ Tiên Thiên bình thường, với kiểu đánh này, chịu xong mấy trăm gậy thì chỉ sợ thật sự sẽ bị đánh chết.” La Chỉnh đứng nguyên tại chỗ, bất động như núi, trong lòng thầm nghĩ: Đáng tiếc, thân thể của mình chính là linh khí trung phẩm, bị đánh bằng gậy kiểu này, đối với mình mà nói, lực đạo vừa phải nên cũng không thể đả thương được mình.

Ngược lại, dưới những đòn đánh liên tiếp đó, từng luồng khí nóng sinh ra trong cơ thể La Chỉnh, không ngừng thấm vào đan điền hắc.

Được bốn vị cao thủ Tiên Thiên ra sức mà đánh như vậy, cơ hội này rất khó có được!

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Bốn vị cao thủ Tiên Thiên kia một mạch nện hơn một trăm gậy lên người La Chỉnh.

La Chỉnh vẫn lù lù bất động, đứng thẳng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt nhìn Tần Mộc đang ngồi ở bên trên bực cao.

Tần Mộc có chút buồn bực. Thiên Tuyệt Bổng chính là vũ khí chuyên để đối phó với cao thủ Tiên Thiên, trước kia không biết bao nhiêu cao thủ Tiên Thiên đã bị Thiên Tuyệt Bổng này đánh đến dở sống dở chết. Vì sao tên nhóc này đã trúng nhiều gậy như vậy, lại giống như không có chuyện gì?

“Dùng sức đánh cho ta, đánh thật mạnh vào!” Tần Mộc ra lệnh.

Bốn vị hành hình dù gì cũng là cao thủ Tiên Thiên Ngũ Trọng, sức mạnh trong cơ thể cuộn cuộn không dứt, lực đạo vốn là rất nặng, sau khi nghe Tần Mộc nói thì sức mạnh trong tay bốn người lập tức tăng lên ba phần. Chỉ chốc lát sau, trên trán bốn người kia đều xuất hiện một tầng mồ hôi, có thể thấy bọn họ ra sức nhiều thế nào.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Những chiếc gậy này quật vào người La Chỉnh chỉ làm cho hắn thấy thoải mái vô cùng, trong lòng cũng rất vui vẻ. Luồng khí nóng kia thấm vào đan điền khiến hắn cảm thấy quá thoải mái, quá sung sướng.

Nếu mỗi ngày đều được ăn gậy từ sáng đến tối, mặc cho những luồng khí nóng gột rửa đan điền, e rằng không bao lâu sau là hắn có thể từ cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng tiến đến Tiên Thiên Nhị Trọng.

Chỉ tiếc chuyện tốt này cũng không thường có nên hắn phải nắm chặt cơ hội.

Nếu bị bọn chúng nhận ra sự kì lạ, cơ hội để bị đánh sợ là sẽ không có. Nghĩ tới đây, sắc mặt La Chỉnh bỗng nhiên biến đổi, liền hét thảm lên.

“A... A...” La Chỉnh vừa cắn hàm răng vừa liên tục kêu lên thảm thiết, giống như sắp khó mà chống đỡ được nữa.

Tần Mộc thấy thế, sắc mặt lập tức càng hưng phấn, tên nhóc này cuối cùng cũng không chịu được rồi. Hắn lại liên tục kêu lên: “Đánh cho ta, đánh mạnh vào cho ta!”

Đánh chết La Chỉnh ở chỗ này, sợ là Tần Mộc hẳn sẽ gặp chút phiền phức, dù sao theo đạo lý mà nói, Huấn Giới Đường không có quyền xử tử đệ tử.

Chẳng qua chút phiền toái ấy đối với Tần Mộc mà nói cũng không phải vấn đề lớn, dù sao cũng có người giúp hắn đỡ được.

“A... A...”

Từng đòn Thiên Tuyệt Bổng đánh vào người La Chỉnh, tiếng kêu thảm thiết của hắn quanh quẩn trong Huấn Giới Đường.

Cứ như vậy đánh một hai ngàn gậy, mấy vị hành hình dùng hết toàn lực, giờ phút này cũng đã mệt đến ngất ngây, đồng thời bọn hắn cũng phát hiện ra vài điểm không đúng.

Đánh lâu như vậy mà hai chân của La Chỉnh vẫn đứng vững vàng như cũ, vẻ mặt tuy là thống khổ, nhưng khí sắc vẫn tốt như trước, nào có giống như bị đánh? Ngược lại giống như là đang hưởng thụ hơn. Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tần Mộc cũng phát hiện ra điều bất thường, tiếng kêu của tên nhóc này hoàn toàn không thay đổi, lúc nào cũng là cái câu “A, ô!”, mà ngay cả

giọng điệu cũng giống nhau, cái này cũng giả quá thể. Hả là tên nhóc này không sợ đánh?

Làm sao có thể?

Nếu nói Thiên Tuyệt Bổng không có hiệu quả với cường giả Chiêu Thần Cảnh thì Tần Mộc còn có thể tin được, thế nhưng trước đây không biết có bao nhiêu cao thủ Tiên Thiên bị Thiên Tuyệt Bổng đánh cho mình đầy thương tích, quỳ xuống cầu xin.

Nhưng tại sao lại không có hiệu quả với La Chỉnh?

Không thể nào!

“Đánh mạnh vào cho ta! Ta không tin, người thật sự không sợ đánh!”

Bốn vị hành hình càng ra sức hơn, độ mạnh của đòn đánh lại tăng lên vài phần.

Sức lực lớn như thế, nếu đánh vào tảng đá cũng có thể khiến nó hóa thành bột mịn, nếu đánh vào tấm sắt thì cũng có thể nện lõm. Nhưng hết lần này tới lần khác đánh trên người La Chỉnh mà lại không tạo ra vết thương gì!

Cho dù là cao thủ Tiên Thiên thì sức mạnh cũng không phải vô hạn. Sau khi dùng hết sức để đánh, sức lực của bốn người hành hình cuối cùng cũng cạn kiệt, đều mệt đến rụng rời tay chân.

Bóc lột sạch sẽ sức mạnh của bốn người này xong, La Chỉnh mới tháo bỏ lớp ngực trang, cười hì hì nói: “Đánh đi. Đánh tiếp đi. Ta còn chưa đủ thỏa mãn đây này!”

Thấy biểu hiện của La Chỉnh, Tần Mộc hít vào một hơi khí lạnh, lúc này mới ý thức được, có lẽ mình đã gặp phải một con quái vật rồi.

Bốn người hành hình La Chỉnh lúc này cũng ghen hòng không nói nên lời, cầm Thiên Tuyệt Bổng trong tay mà tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp tục đánh thì tên nhóc này cũng chẳng sợ mà lại khiến bọn họ cảm thấy uổng phí sức lực. Còn nếu không đánh, vừa rồi Tần Mộc cũng chưa ra lệnh cho bọn họ dừng tay...

Cho nên mấy người vung Thiên Tuyệt Bổng lên nhưng sức lực cũng không có là bao.

“Nếu ngay cả chút sức lực đó cũng không có, ta thấy các người hay là dừng tay đi!” La Chỉnh thở dài một hơi, lắc đầu, sức mạnh toàn thân đột nhiên tăng mạnh, thân thể lập tức rung lên.

Thiên Tuyệt Bổng kia đánh vào người La Chỉnh thì lập tức bị luồng sức mạnh đó đánh bay, gãy thành vài đoạn, rơi trên mặt đất.

Sau đó hai tay La Chỉnh kéo nhẹ một cái, sợi dây gai bằng chân nguyên đang trói hai tay hắn bị kéo đứt một cách nhẹ nhàng.

“Thời gian của ta rất quý giá, quay trở lại Thanh Vân Tông không phải để chơi đùa vô nghĩa với các người ở nơi này. Chuyện hôm nay, ta cũng biết là ai đã sai khiến người, nhưng ta khuyên người một câu, tốt nhất đừng nhúng tay vào, nếu không người có hối cũng không kịp!” La Chỉnh chỉ một ngón tay vào Tần Mộc, lạnh lùng nói, sau đó quay đầu bước đi!

Mục đích hắn về Thanh Vân Tông không phải để tham dự trò khôi hài ở nơi này.

“Lớn... Lớn mật! Vậy mà dám công khai phản kháng. Người định làm phản sao?” Tần Mộc thấy La Chỉnh cứ như vậy rời khỏi, trong lòng lập tức vui vẻ.

Vừa rồi, hẳn thật sự không có cách nào để gây khó dễ cho La Chinh, và thật sự là hẳn cũng không có đủ lý do để ra tay.

Cứ cho là La Chinh cấu kết với Yêu tộc, thì quyền lực để quy chụp cái tội danh này rồi xử tử La Chinh cũng không nằm trong tay Tần Mộc hẳn. Cho nên hẳn thù dệt ra cái tội danh này cũng chỉ nhằm hy vọng mau chóng đánh chết thẳng nhãi đó. Thế nhưng không biết thân thể của nó làm từ cái gì mà lại hoàn toàn không sợ ăn đòn.

Giả sử La Chinh ngoan ngoãn nghe phán tội, Tần Mộc cũng không có cách nào xử lý cả.

Thế nhưng lúc này La Chinh lại công khai phản kháng, căn bản không coi Huấn Giới Đường ra gì, điều này đã cho Tần Mộc một lý do đầy đủ!

“Dám phản kháng Huấn Giới Đường, còn muốn bỏ trốn? Theo quy củ, ta phải giết chết người ngay tại chỗ!” Tần Mộc lớn tiếng, trong tay hắn liền xuất hiện một cây bút Phán Quan, định xông về phía La Chinh.

Cùng lúc đó, từ cửa ra vào bỗng nhiên có một bóng người bay vào, đồng thời cười nói: “Ai dà! Ta không cần thận đi ngang qua đây, Tần đường chủ, không biết vì sao ông lại hô to gọi nhỏ vậy?”

Người này, chính là Gia Cát Phong!

Gia Cát Phong xem như cực kỳ hận La Chinh.

Không chỉ có Gia Cát Phong, lần trước ở trong thử luyện trăm yêu, La Chinh đánh Gia Cát Diệp gần chết không nói, lại còn giết chết quân cờ quan trọng Gia Cát gia bố trí trong Đế Quân là Gia Cát Thanh Vân!

Chuyện này làm cho cả Gia Cát sĩ tộc đều hết sức tức giận. Trưởng bối trong tộc đã lên tiếng, chỉ cần nhìn thấy La Chinh, dù dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng phải lấy mạng hắn trước rồi nói.

Vì vậy Gia Cát Phong liền nghĩ ra một biện pháp, thông qua Tần Mộc, phái người trông coi ở dưới chân Tiểu Vũ Phong, đợi đến lúc La Chính vừa xuất hiện thì đưa hắn đến Huấn Minh Sơn, cho dù làm cách nào cũng phải gán cho hắn một tội danh trước đã.

Dù hắn có nhận tội hay không thì cứ phải tìm cơ hội đánh hắn chết trước.

La Chính không phản kháng thì đánh chết hắn, nếu phản kháng lại càng tốt. Tuy quy định của Thanh Vân Tông cấm chém giết lẫn nhau, nhưng bởi La Chính phản kháng mệnh lệnh của Huấn Giới Đường nên có thể danh chính ngôn thuận giết chết ngay tại chỗ, dù là đang ở trong Thanh Vân Tông!

Đây là kết cục không lối thoát mà hắn cố ý thiết kế cho La Chính. Giờ đây La Chính công khai phản kháng nên Gia Cát Phong tự nhiên rất “trùng hợp” đi ngang qua, dĩ nhiên chính là vì mục đích này.

Đối với Gia Cát gia mà nói, muốn chinh đến chết một tên đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông thì quá dễ dàng.

“Gia Cát Phong công tử! Tiểu tử này không nghe Huấn Giới Đường xử lý, công khai phản kháng, còn muốn chạy trốn, hi vọng người có thể giúp ta một tay!” Tần Mộc cũng cực kỳ phối hợp mà nhờ vả.

Sau khi nhìn thấy Gia Cát Phong, La Chính quay đầu cười lạnh với Tần Mộc: “Diễn kịch mà cũng phải nghiêm túc như vậy sao?”

Gia Cát Phong lại cười hì hì: “Nghiêm túc hay không thì hôm nay người cũng chết chắc rồi! Làm trò cho người xem một chút, coi như là hưởng thụ cuối cùng trong đời người!”

Nói xong, khí thế trên người Gia Cát Phong đột nhiên bạo phát. Đối với Gia Cát Phong, kết cục của La Chính hôm nay chỉ có chữ chết. Dù là

thần thánh phương nào cũng không cứu được hần.

Đối mặt với thế đánh gong kìm trước sau thế này, La Chỉnh cũng không hề bối rối.

Gia Cát Phong không phải là cường giả Chiếu Thần Cảnh, xem khí thế của hần thì có vẻ trong khoảng thời gian này, thực lực cũng đã tăng tiến, nhưng cũng chỉ khoảng cảnh giới Tiên Thiên Cửu Trọng chưa đạt tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Còn cái vị Tần Mộc phía sau lưng kia, thực lực cũng chỉ ngang Gia Cát Phong chứ không hơn.

Chỉ cần không phải là cường giả Chiếu Thần Cảnh, thì La Chỉnh hiện tại dư sức ứng phó!

Từng luồng chân nguyên màu đen cuộn cuộn tuôn ra từ huyết vị trên tay La Chỉnh.

“Gia Cát Phong, lần trước ta đã từng nói, mạng của ta nằm trong tay ta, người muốn lấy, cứ thử xem... Đáng tiếc, người lại bỏ lỡ cơ hội!” Chân nguyên Thiên Ma không ngừng cuộn trào trong tay La Chỉnh. Luồng chân nguyên tinh tế màu tím đen tản mát ra khí tức nguy hiểm, giống như lúc nào cũng có thể lấy mạng người ta. “Với thực lực của người hiện nay đã không có tư cách để lấy mạng của ta rồi. Ngược lại chỉ cần ta vui vẻ, lúc nào cũng có thể lấy mạng người!”

Nếu còn là ở khu bán đấu giá, La Chỉnh không thể nói với Gia Cát Phong những lời này, bởi vì lúc đó hần hoàn toàn không phải là đối thủ của Gia Cát Phong.

Nhưng La Chỉnh hôm nay đã đột phá qua Nửa Bước Tiên Thiên, trở thành một cao thủ Tiên Thiên!

Từ chân khí đến chân nguyên, có thể nói là hoàn toàn lột xác!

Huống chi, hắc còn cướp đi tạo hóa của Tinh trong bức Nhật Nguyệt Tinh Thần nên uy lực của chân nguyên Thiên Ma cũng tăng mạnh.

Sắc mặt Gia Cát Phong trầm xuống. Thực sự hắc cũng cảm thấy cả người La Chính đã thay đổi hoàn toàn, nhưng hắc có thể tạo nên tiếng tăm lớn như vậy ở trong Thanh Vân Tông thì thực lực cũng không tầm thường. Huống chi, thời gian gần đây thực lực của hắc cũng tăng lên: “Ha ha... Tên nhóc cuồng vọng, mới đột phá đến Tiên Thiên Nhất Trọng đã ngông cuồng như thế, thật không biết đến khi người có cơ hội đột phá Chiêu Thần Cảnh, có phải là muốn diệt hết Gia Cát gia ta? Nhưng mà ta nghĩ người cũng không có cơ hội đấy đâu. Bởi người sẽ không sống được qua hôm nay!”

“Ồ? Đến khi ta đột phá Chiêu Thần Cảnh...” Long mày La Chính hơi nhíu lại, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: “Ta không chỉ muốn tiêu diệt hết Gia Cát gia người, mà nếu bảy đại sĩ tộc chọc ta mất hứng, e rằng ta cũng sẽ khiến họ phải biến mất!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Thất Huyền Yêu Kiếm

“Mạnh miệng lắm!” Gia Cát Phong thật sự bị sự cuồng vọng của La Chỉnh làm cho tức đến nghẹn họng.

Đúng vào lúc này đột nhiên lại nghe thấy một tiếng xé gió vang lên.

“Vèo!”

Một chiếc phi tiêu lá liễu vừa mỏng vừa hẹp bắn về phía La Chỉnh từ hướng cửa chính.

La Chỉnh mặt không đổi sắc, duỗi ngón tay đẩy nhẹ chiếc phi tiêu lá liễu kia ra ngoài.

Sau đó một hình bóng yếu điệu xinh đẹp bước vào: “Phong ca, giết hắn đi!”

Cô ả này chính là Trác Phi – người từng gặp La Chỉnh ở phòng đấu giá lúc trước. Không nghĩ tới cô ả thoát nhìn dịu dàng yếu ớt, nhưng tính tình lại nóng nảy như thế. Gia Cát Phong còn chưa động tay mà nàng ta đã ra đòn trước rồi.

Người đàn bà của mình cũng đã ra tay rồi nên đương nhiên Gia Cát Phong cũng sẽ lên luôn. Trong tay Gia Cát Phong lóe ra một luồng ánh sáng màu cam, sau đó một thanh kiếm lớn liền ngưng kết trong tay hắn.

Đây chính là “Thất Huyền Yêu Kiếm” – tuyệt kỹ thiên giai cực mạnh của Gia Cát gia. Thanh cự kiếm kia vừa ngưng kết xong liền bị Gia Cát

Phong thuận tay phóng ra, lơ lửng giữa không trung, nhắm thẳng về phía La Chỉnh.

Kì lạ chính là, thanh cự kiếm như được một kẻ vô hình cầm trong tay vậy.

Hơn nữa, cự kiếm còn không chỉ có một thanh.

Sau khi Gia Cát Phong triệu hồi ra một thanh cự kiếm, những luồng ánh sáng màu cam trong tay vẫn tiếp tục lập lòe, không ngừng tạo ra thêm những thanh cự kiếm khác.

Cuối cùng, bên người Gia Cát Phong xuất hiện bảy thanh cự kiếm, mà những thanh cự kiếm đó lại cứ như có người đứng đằng sau điều khiển.

“Lên!”

Gia Cát Phong ra lệnh một tiếng, bảy kiếm sĩ vô hình kia liền giơ cự kiếm xông về phía La Chỉnh.

Có kiếm đâm ngang, có kiếm chẻ dọc, bảy kiếm sĩ vô hình cực kì đồng lòng, khóa chặt lại hết các phương hướng xung quanh La Chỉnh.

Cùng lúc đó, bóng dáng Trác Phi chợt lóe lên, bàn tay ngọc búng ra liên tục, từng chiếc phi tiêu lá liễu lập lòe ánh sáng tử vong bay thẳng về phía La Chỉnh.

Sau lưng La Chỉnh, Tần Mộc đương nhiên cũng không dám dừng lại, hẳn nhận lợi ích lớn như vậy của Gia Cát gia thì giờ phút này cũng phải ra tay đóng góp chút công sức. Lấy chân nguyên làm mực, hẳn giơ chiếc bút Phán Quan trong tay lên giữa không trung, viết ra một chữ “phong” thật lớn.

“Phong ấn!”

Chữ “phong” vừa mới xuất hiện thì lập tức biến mất trong không trung, nháy mắt đã tới trước mặt La Chỉnh. Rõ ràng chiêu này phát ra sau bảy thanh cự kiếm của Gia Cát phong và phi tiêu lá liễu của Trác Phi, vậy mà lại đến trước.

Chữ “phong” đó vừa đến trước mặt thì chân nguyên Thiên Ma trong tay La Chỉnh cũng đột nhiên biến mất.

“Ha ha. Phong Tự Quyết này của ta có thể phong ấn chân nguyên của người, để ta xem người định lấy cái gì ra chống cự!” Tần Mộc cười đắc ý nói.

Mặt La Chỉnh vẫn không biến sắc. Nếu Phong Tự Quyết này có thể phong ấn lại chân nguyên thì cũng coi như là một loại kết giới, vậy tinh thạch Huyết Phi trong cánh tay mình cũng có đất dụng võ rồi!

“Hừ! Trò mèo mà thôi. Phá cho ta!” Tay trái La Chỉnh đánh ra một quyền về phía chữ “phong” to lớn kia

“Vô dụng thôi! Muốn dùng sức mạnh cơ thể để phá vỡ phong ấn của ta? Mơ mộng hão huyền!” Tần Mộc lắc đầu, vẻ mặt khinh thường.

Nhưng năm đấm La Chỉnh vừa mới va chạm vào chữ “phong “ kia thì tức khắc có một luồng năng lượng màu đỏ tuôn ra. Luồng năng lượng màu đỏ này lan lên chữ “phong” lập tức tạo thành những vết rạn nứt màu đỏ trông như mạng nhện.

Ngay sau đó là sức mạnh từ cú đấm của La Chỉnh.

“Đùng...”

Chữ “phong” kia lập tức bị La Chỉnh nện nát bầy, biến mất sạch sẽ.

La Chỉnh dùng ánh mắt xem thường, liếc Tần Mộc một cái, sau đó mới xoay người tránh phi tiêu lá liễu mà Trác Phi liên tiếp bắn ra.

Những phi tiêu lá liễu này không có uy hiếp gì lớn với La Chỉnh, mà thực lực của Trác Phi cũng không coi là mạnh, nên cho dù có bị phi tiêu lá liễu bắn trúng thì cũng chỉ bị phiền phức một chút thôi.

Điều thực sự uy hiếp La Chỉnh chính là bảy thanh cự kiếm mà Gia Cát Phong triệu hồi ra. Những cự kiếm này có uy lực không tầm thường.

Có thể được đánh giá là công pháp thiên giai thì hẳn là phải có chỗ độc đáo của nó.

Bảy thanh cự kiếm kia đều là được bảy bóng dáng vô hình điều khiển, đối mặt với bảy vị kiếm sĩ vốn không tồn tại thì dù có là ai cũng cực kì đau đầu.

Tuy vẫn có thể tránh được, nhưng phía sau cự kiếm làm gì có ai, làm sao có thể tiêu diệt được chúng?

Đối với người khác mà nói, có thể đây là một chuyện tương đối phiền phức, nhưng đối với La Chỉnh thì hẳn lại có phương pháp phá giải từ lâu.

“Vù vù!”

Một thanh cự kiếm bổ xuống đầu La Chỉnh.

Hắn không tránh không né mà khẽ vươn tay, trực tiếp dùng tay không đỡ kiếm. Hắn dùng một chiêu đơn giản nhất, cũng thực dụng nhất chính là “tay không đón dao sắc”!

“Keng!”

Hai tay La Chỉnh kẹp chặt thanh cự kiếm này!

Gia Cát Phong híp mắt, nâng tay chỉ vào La Chỉnh: “Người có thể đỡ được một thanh kiếm của ta, chứng tỏ cũng không tệ. Đáng tiếc người chỉ có một đôi tay, không biết người định đỡ sáu thanh kiếm còn lại thế nào?”

Dưới sự chỉ huy của Gia Cát Phong, sáu thanh cự kiếm còn lại bổ nhào về phía La Chỉnh theo những phương hướng khác nhau.

“Không đỡ được thì khỏi phải đỡ!” La Chỉnh bỗng nhiên mỉm cười, chân nguyên Thiên Ma trong tay cuộn cuộn tuôn ra chui vào thanh cự kiếm trong tay.

Chỉ chốc lát, thanh cự kiếm chậm chậm biến sắc, toàn thân đang màu cam dần chuyển hóa thành một màu tím đen.

Đợi đến lúc La Chỉnh buông tay ra, quyền không chế cự kiếm cũng đã bị La Chỉnh nắm giữ.

Ngón tay La Chỉnh vẽ một vòng tròn, thanh cự kiếm này cũng lướt theo vòng tròn đó rồi nằm ngang ra trước mặt La Chỉnh.

“Keng! Keng! Keng!”

Sáu thanh cự kiếm khác do Gia Cát Phong điều khiển đều chém vào thanh cự kiếm màu tím đen ấy, công kích mạnh mẽ đều bị cự kiếm màu tím đen cản lại.

Gia Cát Phong thấy vậy, sắc mặt lập tức đại biến. Hắn thật sự không ngờ, La Chỉnh lại có thể cướp đoạt cự kiếm của mình!

Rốt cuộc La Chỉnh tu luyện loại công pháp quái dị gì vậy?

Gia Cát Phong không kịp nghĩ nhiều, giờ phút này hắn chỉ một lòng muốn giết chết La Chỉnh. Tuy tổn thất mất một thanh cự kiếm nhưng hắn còn có sáu thanh cự kiếm khác mà.

Vì vậy Gia Cát Phong lại vung tay, sáu thanh cự kiếm lại lần nữa được những người vô hình nhắc lên, chuẩn bị công kích La Chỉnh lần nữa!

Nhưng vào lúc này, trên bề mặt sáu thanh cự kiếm kia bỗng nhiên xuất hiện một vài điểm màu tím đen lấm tấm, chúng từ từ mở rộng, chỉ chốc lát sau liền lan ra toàn bộ thân kiếm.

“Chuyện gì thế này?”

Gia Cát Phong trợn trừng hai mắt. Cảnh tượng xảy ra trước mắt thật không thể tưởng tượng nổi. Hắn cảm nhận được sáu thanh cự kiếm còn lại đều mất liên hệ với hắn cùng một lúc.

Hắn trơ mắt nhìn cả sáu thanh cự kiếm đều biến thành một màu tím đen...

La Chỉnh thờ ơ nhìn Gia Cát Phong: “Ta nói rồi, người đã không còn tư cách để lấy mạng của ta nữa. Với thực lực người hiện giờ, nhìn thấy ta có lẽ nên nhắc chân bỏ chạy, đáng tiếc... Người không thông minh như vậy!”

Chân khí Thiên Ma sau khi chuyển hóa thành chân nguyên Thiên Ma thì sức chiếm đoạt lại càng thuần túy, càng kinh khủng hơn, tốc độ cắn nuốt cũng tăng lên rất nhiều.

Khi La Chỉnh sử dụng thanh cự kiếm đầu tiên ngăn cản sáu thanh cự kiếm còn lại, hắn đã tranh thủ lúc lưỡi kiếm của chúng chạm vào nhau, điều khiển chân nguyên Thiên Ma trong thanh cự kiếm đầu tiên tràn qua lỗ hổng trên mũi kiếm, chui vào trong sáu thanh cự kiếm còn lại.

Tuy nói bên trong sáu thanh cự kiếm chỉ có một tia chân nguyên Thiên Ma truyền vào, nhưng chỉ vậy thôi cũng đã đủ rồi.

Chân nguyên Thiên Ma sẽ không ngừng mà chiếm đoạt chân nguyên của Gia Cát Phong, sau đó tốc độ tăng trưởng sẽ tăng lên theo cấp số nhân, cho nên quyền không chế sáu thanh cự kiếm mau chóng thuộc về La Chỉnh.

Hai tay La Chỉnh vung vẩy một hồi, bảy thanh cự kiếm vẩy quanh hẳn bắt đầu không ngừng xoay quanh, sau đó tất cả cự kiếm đều tập trung trên đỉnh đầu La Chỉnh.

Giờ phút này, cô ả Trác Phi kia còn chưa chịu từ bỏ việc công kích hẳn. Nàng ta vung tay một cái là lại có mười phi tiêu lá liễu hiện lên. Nhưng La Chỉnh chỉ hờ hững nhìn cô nàng nóng tính mà lẳng lơ này một cái rồi lạnh lùng cười, một thanh cự kiếm nhẹ nhàng vung lên trước mặt hẳn, nhẹ nhàng đánh rụng hết mấy cái phi tiêu lá liễu này.

Sau đó thanh cự kiếm ấy lại trở về trong đội hình.

Tay La Chỉnh vẫn tiếp tục vung vẩy, mũi của bảy thanh cự kiếm hướng lên trên, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, khoảng cách giữa các thanh cự kiếm càng lúc càng gần, cuối cùng chúng hợp lại với nhau, ngưng kết thành một thanh cự kiếm siêu lớn.

“A! Đây là... Thiên Kiếm! Sao người lại biết Thất Huyền Yêu Kiếm của Gia Cát gia chúng ta được!” Mặt Gia Cát Phong hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Thì ra chiêu cuối cùng của công pháp thiên giai Thất Huyền Yêu Kiếm này, chính là bảy thanh kiếm được hợp nhất lại, được xưng là “Thiên Kiếm“. Đây là sát chiêu mạnh mẽ nhất trong Thất Huyền Yêu Kiếm, cực kỳ khó tu luyện, chỉ khi đạt tới Chiêu Thần Cảnh thì mới có thể hoàn thành.

Vậy nên chính bản thân Gia Cát Phong cũng không thể thi triển ra được, chỉ có một vài trưởng bối Chiêu Thần Cảnh của Gia Cát gia mới dùng được chiêu này.

Thế nhưng sau khi cướp đoạt bảy thanh cự kiếm của Gia Cát Phong, không ngờ La Chỉnh lại hợp nhất chúng thành một thể, thi triển ra Thiên Kiếm trứ danh!

Cũng khó trách tại sao Gia Cát Phong lại khiếp sợ như thế.

La Chỉnh đương nhiên không hiểu được công pháp Thất Huyền Yêu Kiếm. Về phần Thiên Kiếm này, thật ra chỉ là mô phỏng được bề ngoài, chỉ là La Chỉnh lợi dụng đặc điểm của chân nguyên Thiên Ma, đơn thuần hợp nhất bảy thanh kiếm này lại mà thôi.

Thiên Kiếm thực sự còn ẩn chứa một tia Thiên Đạo Chân Ý! Lúc này làm sao La Chỉnh có thể lĩnh ngộ được?

Nhưng cự kiếm cực lớn trên đỉnh đầu La Chỉnh dù không chứa Thiên Đạo Chân Ý, nhưng bàn về uy thế hay độ lớn đều khiến người khác cảm thấy sự áp bách mãnh liệt.

Mà chính cảm giác áp bách này đã dọa Gia Cát Phong đến bối rối. Hẳn cứ một mực cho rằng La Chỉnh đã hiểu được Thiên Kiếm.

Gia Cát Phong là người biết rõ nhất uy lực của Thiên Kiếm, hẳn từng tận mắt nhìn thấy trường bối nhà mình thi triển Thiên Kiếm, chỉ một luồng Thiên Đạo Chân Ý cũng mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt.

Gia Cát Phong bị dọa đến hồ đồ, không thể phân biệt nổi uy thế mà cự kiếm kia phát ra liệu có phải Thiên Đạo Chân Ý thật hay không. Vậy nên đối mặt với thanh cự kiếm này, hắn liền co giò bỏ chạy.

“Muốn đi? Muộn rồi!” La Chỉnh vung tay lên, thanh cự kiếm dài đến một trượng, rộng chừng mấy mét liền chém về phía Gia Cát Phong.

“A! Tuyệt đối không được! Nếu người giết hắn thì chết cả vạn lần cũng không đủ!” Tần Mộc thật không ngờ, La Chỉnh lại dám ra tay giết Gia

Cát Phong thật. Chẳng lẽ trong lòng tên nhóc này thật sự không kiêng dè chút nào sao? Ở trong Thanh Vân Tông mà giết Gia Cát Phong thì ai có thể bảo vệ hắn?

“Phong ca, đừng chạy, liều mạng với hắn!” Trong đôi mắt Trác Phi cũng là một mảng đỏ rực, hắn là đã thúc giục bí thuật nào đó. Trên làn da trắng như tuyết kia cũng hiện lên những điểm màu đỏ tươi, cả người đắm chìm trong một luồng yêu khí quý dị, những chiếc phi tiêu lá liễu trong tay cũng nhiễm từng luồng khí huyết sát.

“Hừ!”

La Chỉnh hừ lạnh một tiếng, thanh cự kiếm lướt qua một cái liền chặn hết những phi tiêu lá liễu kia, đồng thời cắn nuốt toàn bộ luồng khí huyết sát trên những chiếc phi tiêu lá liễu đó.

Cự kiếm quét ngang qua, thân kiếm không hề giống như một cánh cửa, đập vào thân thể Trác Phi – một thân thể xinh đẹp vô cùng khiến phần lớn cánh mày râu ngày nhớ đêm mong.

“Ầm!”

Thân thể Trác Phi bay ra ngoài, đâm vào tường, phát ra một tiếng trầm đục, đầu ngẹo sang một bên, ngất đi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thiên Khung Chân Nhân

Sau lưng La Chinh, tên Tần Mộc kia cũng lợi dụng bút Phán Quan, nhanh chóng viết lên không trung một chữ. Chỉ nháy mắt, một chữ “sát” rất to xuất hiện rồi lập tức bay về phía La Chinh.

Tần Mộc lúc này cũng rất vội vàng, nếu Gia Cát Phong thật sự bị La Chinh giết chết thì trách nhiệm của hắn chắc chắn không nhỏ. Nếu Gia Cát gia thực sự tức giận, Tần Mộc hắn không tránh khỏi ảnh hưởng!

Đối mặt với chữ “sát” do chân nguyên ngưng kết thành, La Chinh chẳng thèm quay đầu, chỉ trở tay dùng khuỷu tay trái đánh thật mạnh vào chữ “sát” đó.

“Cách cách... ..”

Trong chớp mắt, chữ “sát” kia liền bị khuỷu tay hắn đập nát.

“Gia Cát Phong, thật uổng cho cái biệt hiệu Tam Phong Tử của người, gan dạ như vậy mà người con gái của mình cũng không cần nữa.” La Chinh tiếp tục không chế thành kiếm truy sát.

Đúng là ngày thường Gia Cát Phong luôn thể hiện dáng vẻ điên điên khùng khùng, đó cũng là một cách hắn biểu hiện thực lực mạnh mẽ của mình.

Chỉ kẻ mạnh mới có tư cách điên khùng, chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách cuồng vọng!

Nhưng Gia Cát Phong lúc này lại phát hiện bản thân mình vô cùng nhỏ yếu khi đối mặt với La Chỉnh. Hắn không phải là đối thủ của La Chỉnh!

Không thể như vậy! Không thể như vậy! Hắn chỉ là một tên nhóc vừa mới bước vào Tiên Thiên Cảnh, tại sao lại mạnh đến thế? Gia Cát Phong đã bị dọa vỡ mật từ lâu, cho nên hắn chỉ biết co giò lên mà chạy, một lòng suy nghĩ muốn thoát khỏi La Chỉnh, hoàn toàn không dám quay đầu nghênh chiến.

Nhưng La Chỉnh không ngừng truy đuổi, không hề có ý định tha cho Gia Cát Phong.

“Gia Cát Phong, bỏ chạy cũng vô dụng thôi. Ta muốn biết, bây giờ ngươi dùng cái gì để lấy mạng ta!” La Chỉnh điều khiển cự kiếm, không ngừng đuổi theo phía sau.

Hai người một trước một sau, xông ra khỏi Huấn Giới Đường, không ngừng chạy điên cuồng trên Huấn Minh Sơn.

“La Chỉnh, ngươi dám giết ta, chính là đối đầu với Gia Cát gia. Người chỉ là một tên bình dân rác rưởi, lấy gì để đấu với gia tộc ta?” Để thoát thân, Gia Cát Phong chỉ có thể kéo gia tộc của mình vào.

“Gia Cát Thanh Vân đã bị ta giết rồi, có giết thêm một tên Gia Cát Phong là người nữa cũng chẳng sao!” La Chỉnh trả lời.

“Chuyện này không giống nhau. Gia Cát Thanh Vân khác, ta khác. Ta là hi vọng của gia tộc, không ai có thể giết ta!” Gia Cát Phong thậm chí còn bắt đầu nức nở. Nếu không phải tôn nghiêm của đại sĩ tộc vẫn còn tồn tại trong đầu hắn, lúc này hắn thực sự muốn quỳ xuống xin tha.

“Vậy sao? Người nói không được thì là không được? Vậy ta muốn xem xem, rốt cuộc có thể giết được người hay không!” La Chỉnh vung tay,

nhắc thanh cự kiếm to lớn kia lên, từ phía sau chém tới Gia Cát Phong.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, trong không trung đột nhiên truyền tới một giọng nói. Giọng nói này giống như tiếng sét đánh khiến màng nhĩ La Chỉnh và mọi người cùng tê dại.

La Chỉnh nghe thấy tiếng nói ấy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Còn mặt Gia Cát Phong lại lộ rõ sự vui mừng. Hắn nhận ra tiếng nói này, vội vàng hét lên: “Thiên Khung chân nhân, mau tới cứu ta!”

“Không còn cơ hội nữa rồi. Giờ này thì chân nhân nào cũng không cứu được ngươi!” Thanh cự kiếm to lớn kia quét qua không trung tạo thành một hình vòng cung rất lớn, chém xuống đầu Gia Cát Phong.

“Nhóc con, nếu ngươi giết Gia Cát Phong, Thanh Vân Tông không ai có thể bảo vệ được ngươi. Ngươi sẽ phải trả giá gấp trăm lần vì điều này!” Thiên Khung chân nhân nhanh chóng đến gần, nhưng lúc này ông ta còn cách Gia Cát Phong một khoảng khá xa, muốn cứu Gia Cát Phong thì cũng không kịp, chỉ có thể uy hiếp La Chỉnh, hi vọng La Chỉnh dừng tay.

Cự kiếm của La Chỉnh chỉ chậm lại một chút, sau đó hắn thản nhiên nói: “Trên thế giới này có quá nhiều người thích uy hiếp ta, nhưng ta lại ghét nhất bị người khác uy hiếp, thế nên, tên Gia Cát Phong này buộc phải chết!”

“Ngươi!” Vị Thiên Khung chân nhân kia mặt đầy phẫn nộ, quả nhiên bị lời nói của tên La Chỉnh không biết trời cao đất dày này làm cho tức chết: “Tên nhóc cuồng vọng, ngươi sẽ phải trả giá!”

“Dù phải trả cái giá gì, Gia Cát Phong cũng phải chết!” La Chỉnh nói xong, thanh cự kiếm kia cũng không có chút do dự, trực tiếp chém xuống.

“Xoẹt!”

Cơ thể Gia Cát Phong lập tức bị cự kiếm chém thành hai đoạn, máu tươi chảy đầy mặt đất, giờ này dù là thần tiên có tới, e là cũng không cứu sống được.

Nếu thái độ của Thiên Khung chân nhân tốt hơn một chút, không uy hiếp La Chỉnh mà dùng cách khác để nói chuyện thì may ra hắn còn dừng tay. Nhưng Thiên Khung chân nhân lại cứng rắn uy hiếp hắn, việc này chỉ khiến La Chỉnh thù hận Gia Cát Phong hơn chứ chẳng còn tác dụng nào khác.

“Tên nhóc muốn chết, lại dám giết người trong Thanh Vân Tông, chết đi cho ta!” Vị Thiên Khung chân nhân kia thấy La Chỉnh không hề nghe lời khuyên của mình mà vẫn xuống tay giết Gia Cát Phong, nên lúc này đã giận dữ đến cực điểm.

Từ trên không trung, Thiên Khung chân nhân vung tay đánh ra một chưởng, chụp thẳng xuống đầu La Chỉnh.

Bàn tay kia của Thiên Khung chân nhân gãy vỡ xương giống như cành cây khô, nhưng một chưởng phủ xuống chớp mắt lại biến to ra, tạo thành một chưởng ảnh to lớn có kích thước khoảng mười trượng!

Chưởng ảnh này có uy lực cực lớn, bao vây La Chỉnh ở bên trong.

Đá sỏi, hoa cỏ ở xung quanh La Chỉnh đều biến thành bột mịn dưới uy lực của chưởng này. Toàn bộ mặt đất xung quanh hắn đều lún xuống hình thành một vết lõm hình bàn tay.

Luồng uy lực này gần như khiến La Chỉnh ngạt thở.

Chưởng ảnh chưa hạ xuống đã có uy lực như vậy rồi, nếu như để nó phủ xuống hoàn toàn, cơ thể hắn chắc chắn không chống đỡ được!

Tình thế cấp bách nên hắn vội điều khiển thanh cự kiếm màu đen kia bay thẳng về phía chưởng ảnh to lớn!

Nhưng khi cự kiếm màu đen va chạm với chưởng ảnh liền bị tan ra, không ngờ nó lại không có tác dụng gì.

Thuộc tính cắn nuốt của chân nguyên Thiên Ma mà cũng không ảnh hưởng gì tới chưởng ảnh, một cảm giác khủng hoảng trước nay chưa từng có nảy sinh trong lòng La Chỉnh.

Đợi sau khi cự kiếm màu đen biến mất, chưởng ảnh kia vẫn tiếp tục giáng xuống. Chính vào lúc này, La Chỉnh nhìn thấy một vài ánh sao xuất hiện trên chưởng ảnh kia.

“Đó là sức mạnh của ngôi sao trong bức tranh Nhật Nguyệt Tinh Thần!” La Chỉnh lập tức nhớ ra. Hắn cũng quên mất sức mạnh của những ngôi sao này. Tuy chúng hơi nhỏ, nhưng sức hủy diệt khi bùng nổ cùng một lúc lại cực kì khủng bố, không biết có thể phá hủy chưởng ảnh kia hay không?

“Nổ!”

La Chỉnh nghĩ thầm trong đầu, rồi sau đó hắn liền điều khiển cho những ngôi sao này nổ tung. Hiện giờ hắn không còn cách nào khác, thực lực của Thiên Khung chân nhân quá mạnh, bản thân hắn không phải là đối thủ của người này.

Sức mạnh của các ngôi sao bỗng nhiên được giải phóng ra.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Mỗi ngôi sao nhỏ bé đều tỏa ra một nguồn năng lượng hủy diệt mạnh mẽ!

Nếu chỉ có một ngôi sao nhỏ thì có lẽ vẫn chưa đủ để phá hủy chương ảnh to lớn kia, nhưng hàng ngàn hàng vạn ngôi sao đều vỡ vụn khiến sức hủy diệt phát tán ra cực mạnh, lập tức phá hủy toàn bộ chương ảnh.

Trong cơn phần nộ của Thiên Khung chân nhân, một chương này không hề lưu tình chút nào. “Diệt Thế Chương” của Thiên Khung chân nhân là tuyệt kỹ giúp cho ông ta tung hoành thiên hạ. Vốn dĩ ông ta cho rằng một chương này đủ để đánh cho tên nhóc không biết trời cao đất dày kia thành bột mịn.

Nhưng ông ta không ngờ chương ảnh của mình lại bị nổ sạch sẽ!

“Ồ! Một tên nhóc thú vị. Ta không tin hôm nay không trị được ngươi!” Hành động chống cự của La Chỉnh chính là thêm dầu vào lửa. Lúc này Thiên Khung chân nhân càng phần nộ hơn, đôi tay như xương khô lại vung lên lần nữa, trong tay xuất hiện hai chương ảnh, muốn đánh xuống đầu La Chỉnh.

Ánh mắt La Chỉnh chợt lóe lên, thân người nhanh chóng lùi về phía sau. Mặc dù hẳn biết rõ không tránh được, nhưng đấu với hai chương này thì chắc chắn sẽ chết thảm.

Ngay lúc này, một đường ráng đỏ lóe lên từ phía xa, sau đó hai tia sáng xanh bay tới.

Một người trong đó đứng trên phi thiên liễn, áo tím phấp phới, mái tóc đen dài thướt tha bay trong gió, nàng mang một dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Nàng vừa đến liễn cất giọng nói to: “Thiên Khung chân nhân, xin xuống tay lưu tình!”

Tiếng nói của nàng lạnh nhạt mà uy nghiêm, giống như thánh nữ chốn nhân gian không thể xâm phạm, không thể làm trái.

Nàng chính là đạo sư của La Chỉnh ở Tiểu Vũ Phong, Tô Linh Vận.

Người còn lại chấp tay đập bước trên trời cao, đầu tóc bạc trắng, sắc mặt hòa nhã dễ gần, hiền lành giống như ông lão nhà bên, chỉ nghe ông già đó nói: “Thiên Khung, dừng tay!”

Nếu như chỉ có một mình Tô Linh Vận, Thiên Khung chân nhân chưa chắc đã nể mặt.

Nhưng ông già còn lại đã mở miệng nên Thiên Khung chân nhân không thể không suy xét. Dù sao muốn giết chết tên nhóc kia dễ như trở bàn tay, lúc này cũng không cần gấp. Nghĩ đến đây, Thiên Khung chân nhân liền thu tay lại, chấp tay với ông già hòa nhã dễ gần kia, nhưng ngữ khí vẫn tràn đầy giận dữ mà hỏi lại: “Viêm Long, tại sao lại muốn ta dừng tay?”

Ông già kia là một trong mười đại chân nhân của Thanh Vân Tông.

Mặc dù Thiên Khung chân nhân cũng xếp trong hàng mười đại chân nhân, nhưng Viêm Long chân nhân xếp thứ ba trong mười người, còn ông ta lại chỉ xếp thứ mười.

Trên mặt Viêm Long chân nhân mang theo ý cười nhàn nhạt, ông chậm chậm bay tới. Trông dáng hình ông rất thoát tục, giống như một vị thần tiên sống: “Hiện tại đừng giết tên nhóc này. Tên nhóc này, người không được giết!”

Thiên Khung chân nhân có phần phản đối: “Tên nhóc này vi phạm quy định, giết người trong Thanh Vân Tông, tội đáng bị giết, ta có gì mà không giết được?”

“Bởi vì hắn là đệ tử của ta!” Tô Linh Vận đứng lên phi thiên liền bay qua, cười lạnh nói: “Đệ tử của ta phạm tội, tự ta sẽ xử lý. Huống hồ người vốn không hiểu rõ ngọn nguồn sự việc đã muốn ra tay giết người, thủ đoạn như vậy, làm sao có thể thuyết phục mọi người?”

Thiên Khung chân nhân nhìn chăm chăm Tô Linh Vận, cười hềnh hệch, nói: “Người... chính là con nhóc trong cung?”

“Người thì thế nào?” Giọng Tô Linh Vận càng lạnh hơn. Hiếm có mấy ai dám nhắc tới thân phận của nàng ngay trước mặt, bởi vì mọi người đều có vài phần kiêng kị.

Nhưng Thiên Khung chân nhân cũng không nằm trong số những người đó, hiển nhiên là ông ta không hề coi Tô Linh Vận ra gì: “Ta là chân nhân của Thanh Vân Tông! Có quyền giết đệ tử, còn có điều tra rõ hay không, việc này không liên quan gì đến ta!”

“Vậy sao? Chẳng lẽ người cho rằng Thanh Vân Tông được xây ở trên mây, trên chín tầng trời? Ta thấy Thanh Vân Tông thực tế vẫn là xây trên đất của vương triều Phần Thiên!” Tô Linh Vận cũng không hề có ý nhún nhường.

Thiên Khung chân nhân lấy Thanh Vân Tông ra để chèn ép Tô Linh Vận, nhưng lại bị nàng trả đũa. Thanh Vân Tông có mạnh mẽ hơn nữa, có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể thoát ly khỏi vương triều Phần Thiên mà tồn tại độc lập. Còn Tô Linh Vận họ Tô, vị kia của Vương triều Phần Thiên cũng họ Tô.

Giang sơn này, đều là của họ Tô!

“Hà hà hà! Một con nhóc thất thế thất sủng, từ lúc nào lại có thể đại diện cho Hoàng tộc, đại diện cho vị kia của cung Phần Thiên?” Thiên Khung chân nhân cười khẩy nói.

“Thiên Khung! Không được nói linh tinh!” Viêm Long chân nhân cắt đứt lời của Thiên Khung chân nhân, rõ ràng Thiên Khung chân nhân đã nói lời không nên nói.

Thiên Khung chân nhân lại một bước cũng không nhường: “Làm sao? Viêm Long, ta nói không đúng sao?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Khai Đường Đại Thâm

Tô Linh Vận nghe Thiên Khung chân nhân nói vậy, sắc mặt lập tức ảm đạm, có vẻ như nhớ tới một vài chuyện vô cùng đau lòng, nhất thời không nói nên lời, khuôn mặt tràn ngập vẻ bi thương càng làm cho người ta tan nát cõi lòng.

“Vào!”

Đúng lúc này, từ dưới mặt đất có một tia chớp màu bạc phóng về phía Thiên Khung chân nhân.

Thiên Khung chân nhân chỉ búng tay một cái là đã búng cho tia chớp đó bay ra ngoài.

Nhân cơ hội này, La Chỉnh nhảy lên cách mặt đất hơn mười trượng, nhảy đúng lên phi thiên liên của Tô Linh Vận, đứng chắn trước mặt Tô Linh Vận mà mắng Thiên Khung chân nhân: “Lão tặc nhà người, ý mình sống lâu hơn được vài năm nên bắt nạt một cô bé con như vậy sao! Không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ!”

Tô Linh Vận lớn hơn La Chỉnh vài tuổi, nhưng dù gì vẫn là đạo sư của La Chỉnh, vậy mà giờ lại biến thành một cô bé con trong miệng hắn, nghe ra quả thực có chút quái dị. Nhưng Thiên Khung chân nhân cũng đã sống hơn sáu giáp, cho nên Tô Linh Vận đang đứng trước mặt ông ta đúng là chỉ được coi như một cô bé con.

Đứng sau lưng La Chỉnh, Tô Linh Vận cảm nhận được từng làn hơi ấm tỏa ra từ người La Chỉnh, trong lòng có hơi run rẩy.

Tại sao Tô Linh Vận nàng lại tới Thanh Vân Tông, tại sao lại làm một đạo sư nhỏ bé ở Tiểu Vũ Phong thì cũng không phải là bí mật gì đối với cao tăng Thanh Vân Tông và những đại sĩ tộc.

Có điều việc này, không phải bí mật nhưng tính chất của nó còn hơn cả bí mật!

Từ trước đến nay chưa có ai dám vạch trần trước mặt Tô Linh Vận.

Sau khi tới Tiểu Vũ Phong, Tô Linh Vận hi vọng có thể quên hết sạch, thậm chí coi như những chuyện đó chưa từng xảy ra, tích cực thích ứng với thân phận mới, con người mới của mình.

Nhưng hôm nay bị Thiên Khung chân nhân không chút lưu tình mà vạch trần ngay trước mặt, Tô Linh Vận nhất thời rơi vào đau thương, khó có thể tự kiềm chế.

Nhưng đúng lúc này, La Chính bỗng nhiên xông ra khiến nàng có một chút an ủi.

“Người nói gì? Người vừa nói cái gì? Người thử nói lại một lần nữa ngay trước mặt ta xem?” Thiên Khung chân nhân là một trong mười đại chân nhân của Thanh Vân Tông, ngày thường tôn quý như một vị thần tiên, sống an nhàn sung sướng, ai dám mạo phạm thẳng mặt ông ta như vậy? Nhưng tên nhóc này lại dám nói năng lỗ mãng đến thế! Tính khí ông ta vốn bạo lực nóng nảy nên chỉ trong nháy mắt đã nổi giận bùng bùng, nhìn có vẻ muốn ra tay ngay lập tức.

“Làm sao? Ta nói không sai chứ? Người đã sống vài trăm năm, không phải là lão già thì là gì? Dám ức hiếp đạo sư nhà ta. Đạo sư nhà ta mới có đôi mươi, không phải cô bé con thì là gì? Có gì mà không dám nói lại lần nữa chứ?” La Chính hỏi vặn lại, mặt đầy vẻ nghiêm túc, nói xong hắn còn quay đầu hỏi: “Tô đạo sư, ta nói đúng chứ?”

Tô Linh Vận nhìn ánh mắt La Chinh, trong lòng đột nhiên sinh ra một nỗi cảm động. Tên nhóc này mặc dù từ lúc vào Thanh Vân Tông đã liên tục gây phiền phức, nhưng lúc này lại là người đầu tiên đứng chặn trước mặt mình...

Hắn, thật tốt...

Tô Linh Vận gật đầu, lạnh lùng nói với Thiên Khung chân nhân: “Đúng vậy, có gì mà không dám nói? Thiên Khung chân nhân, đừng nói chỉ nói lại một lần, dù là một trăm lần, một ngàn lần, hay viết câu nói này thành bài hát, thành thơ mà đọc thì cũng có sao?”

“Người! Tô Linh Vận, người tưởng dùng thân phận ra để dọa ta thì ta sẽ không dám giết người trước mặt người?” Thiên Khung chân nhân sắc mặt lạnh lẽo, sát ý trào dâng trong lòng.

Tô Linh Vận cười khể, trong cặp mắt cũng tràn đầy sự ngoan độc: “Người dám, người đương nhiên dám chứ, nhưng người dám giết ta không?”

“Ta đương nhiên không dám giết người. Người là con phượng hoàng nhỏ, thân thể ngàn vàng, nhưng ta giết tên nhóc đứng trước mặt người thì sao?” Thiên Khung chân nhân nói lớn.

“Người giết hắn, đúng là ta không ngăn cản được, nhưng...” Bàn tay ngọc ngà của Tô Linh Vận bỗng xoay chuyển, trong tay nàng liền xuất hiện một tấm lệnh bài, trên đó có khắc hai chữ “Thiên Tử”. Đây chính là Thiên Tử Lệnh trong truyền thuyết, có thể hiệu triệu vị ở trong cung Phần Thiên!

“Nhận ra tấm lệnh bài này không? Nếu người giết hắn, ta buộc phải dùng Thiên Tử Lệnh. Ta tin chắc Thiên Khung chân nhân người có chạy tới chân trời góc bể thì cũng không thoát được sự truy sát của người đó!” Tô Linh Vận nheo mắt, trong đó ẩn chứa một tia tàn nhẫn, rất giống như đã quyết tâm cá chết lười rách.

Khi Thiên Khung chân nhân nhìn thấy tấm lệnh bài này thì khí thế toàn thân lập tức đông cứng.

Là một chân nhân của Thanh Vân Tông, cho dù giết người trước mặt Công chúa điện hạ đã thất thế, cũng không phải vấn đề gì to tát!

Nhưng...

Trong tay Công chúa điện hạ lại có Thiên Tử Lệnh!

Nhưng Thiên Tử Lệnh là vật quý báu biết bao, làm sao con nhóc này lại chịu dùng nó để bảo vệ một tên đệ tử ngoại môn không hề quan trọng?

“Người chịu vì thằng nhóc này mà lãng phí một tấm Thiên Tử Lệnh?” Thiên Khung chân nhân buồn bực hỏi, lúc này khí thế đã giảm đi nhiều.

Tô Linh Vận hờ hững nói: “Người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Thiên Khung chân nhân sững sờ một lúc mới nghiêng răng nói: “Xem như người lợi hại. Có điều, Thanh Vân Tông lớn như vậy, ta không tin người có thể bảo vệ được hãn mã! Huống hồ, chuyện hôm nay cho dù ta không truy cứu, Thanh Vân Tông ắt cũng sẽ truy cứu. Hãn giết người trong địa phận Thanh Vân Tông đã là vi phạm quy định, đây là chuyện ván đã đóng thuyền, cho dù người là Công chúa điện hạ cũng không thể che chở!”

“Nếu như La Chính có sai, đương nhiên ta sẽ không bao che, mà sẽ xử lý theo quy định của Thanh Vân Tông. Còn Thiên Khung người là một chân nhân, chưa hỏi rõ phải trái đúng sai đã muốn giết hãn, vậy phải giải thích thế nào?” Tô Linh Vận vô cùng sáng suốt. Lúc này Thiên Khung chân nhân lời môn quy ra để nói vòng vo tam quốc nên đương nhiên nàng cũng dựa theo đó mà phản bác.

Thiên Khung chân nhân đằng hắng một tiếng, nói lảng đi không đáp: “Cho dù thế nào, chuyện hôm nay tên nhóc này giết người nhất định phải bị

xử lý rõ ràng!”

“Xử lý? Lão già, ta vừa mới hoàn thành xong thử luyện trăm yêu trở về, còn chưa kịp lên Tiểu Vũ Phong thì vô duyên vô cớ đã bị đưa đến đây, vu cáo ta thông đồng với Yêu tộc, chịu nghiêm hình của Tần Mộc tra tấn. Bọn chúng thấy không đánh chết được ta liền liên hợp với Gia Cát Phong muốn lấy mạng ta! Lẽ nào ta đứng ở đó mặc người mổ xẻ? Để cho hãn giết sao?” La Chính nghiêm mặt hỏi lại: “Thử hỏi, nếu người gặp phải việc như vậy, người sẽ làm như thế nào?”

“Đây là lời nói của một mình người, không được tính!” Nói xong, Thiên Khung chân nhân chậm rãi đáp xuống từ không trung, nói với Tần Mộc vẫn luôn đứng bên cạnh: “Tần Mộc, người là phán quan của Huấn Giới Đường, người phải nói rõ ràng cẩn thận, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Mộc đảo mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm: “Thiên Khung chân nhân, ngài đừng nghe thằng nhóc kia nói bậy. Huấn Giới Đường ta nhận được tình báo, nghi ngờ hãn cầu kết với Yêu tộc khi tham gia thử luyện trăm yêu, đương nhiên Huấn Giới Đường phải có trách nhiệm với đệ tử của Thanh Vân Tông. Nếu hãn thật sự bị yêu tướng chiếm xác, lén vào trong Thanh Vân Tông thì phải làm sao?”

Thiên Khung chân nhân gật đầu: “Tần Mộc, người làm không sai, tiếp tục nói đi!”

“Chỉ là không ngờ hãn lại không phối hợp với sự điều tra của Huấn Giới Đường. Hãn không chỉ thiếu lễ độ, mà còn nói những lời ngông cuồng! Bởi vì lời hãn nói quá mức đáng giận, nên ta ra lệnh thi hành trừng hình để cảnh cáo hãn. Không ngờ hãn lại quay người bỏ chạy, chắc hãn có tật giật mình! Trùng hợp là Tam thiếu gia của Gia Cát gia đi ngang qua, nên ta liền cầu viện, không ngờ La Chính lại ra tay... chém chết Gia Cát Phong... Còn chuyện sau đó, Thiên Khung chân nhân ngài cũng đều thấy cả

rồi.” Tần Mộc nói xong, trên khuôn mặt lộ ra ý cười âm hiểm. Đối với những thủ đoạn vu oan giá họa, hãm hại người khác, Tần Mộc hẳn rất hay sử dụng nên đã thuộc lòng từ lâu. Vì thế lúc này mở miệng cũng có thể nói rất lưu loát.

Thiên Khung chân nhân ngẩng đầu nói với Viêm Long chân nhân: “Viêm Long, người đều nghe thấy rồi đấy. Rõ ràng tên nhóc này coi thường quy định của Thanh Vân Tông, giết người ở trong này, người nói nên xử lý hắn thế nào?”

Nghe thấy lời dối trắng thay đen của Tần Mộc, La Chính tức giận nói: “Tần Mộc, người bịa chuyện, nói xằng nói bậy. Người dám thề với những lời người vừa nói không!”

“Nếu Tần Mộc ta nói dối nửa lời sẽ bị thiên lôi giáng xuống, ngũ lôi đánh chết.” Mặt Tần Mộc mang theo ý cười. Không ngờ hắn lại có thể thuận miệng thốt ra lời thề độc trái với lương tâm như vậy, không hề dài dòng dây dưa dù chỉ một chút.

“Thế nào?” Khí thế của Thiên Khung chân nhân lại dần khôi phục: “Tội của hắn có thể giết!”

Viêm Long chân nhân lúc này cũng có hơi khó xử, nghe những lời Tần Mộc nói thì quả thực chứng cứ vô cùng chính xác. Mặc dù Viêm Long ông là chân nhân trong Thanh Vân Tông, nhưng kể từ khi khai tông lập phái, rất nhiều chuyện không phải cứ thuận tình là được, vẫn phải làm việc theo quy tắc, nếu không cả Thanh Vân Tông ắt sẽ đại loạn.

Nếu thật sự như những gì Tần Mộc nói, Viêm Long chân nhân ông quả thực không còn cách tốt hơn để bảo vệ La Chính.

Nhưng nghĩ tới tính cách của Tô Linh Vận, Viêm Long chân nhân cũng có chút đau đầu.

Điều khiến Viên Long chân nhân không ngờ tới chính là, Tô Linh Vận đột nhiên nói: “Được! Nếu đã như vậy, ta yêu cầu khai đường đại thẩm!”

“Khai đường đại thẩm? Hừ, người nói đơn giản quá! Tên nhóc này có tư cách gì khiến Thanh Vân Tông khai đường đại thẩm?” Thiên Khung chân nhân lạnh giọng nói.

Trước nay, chỉ khi nào là việc vi phạm quy định nghiêm trọng nhưng lại có nhiều tranh luận thì mới khai đường đại thẩm để điều tra xử lý. Có điều, thông thường khai đường đại thẩm sẽ không mở vì một đệ tử ngoại môn mà chỉ mở vì những đệ tử tinh anh trong Thanh Vân Tông.

Viên Long chân nhân cũng có chút khó xử: “Lần gần nhất cũng cách đây hơn hai năm rồi, lần này vì chuyện như vậy mà phải khai đường đại thẩm, có phải hơi...”

“Ta nhất định phải khai đường đại thẩm.” Tô Linh Vận cố chấp nói: “Thiên Khung chân nhân, nếu người đã cho rằng việc này có chứng cứ rõ ràng, vậy mà cũng không dám sao?”

“Không dám?” Thiên Khung chân nhân cười ha ha: “Ta có gì mà không dám? Ta tận mắt chứng kiến tên La Chính này giết chết Tam thiếu gia của Gia Cát gia, vậy thì có gì mà không dám?”

“Nếu đã như vậy, thì để ta đi xin khai đường đại thẩm, những việc khác không phiền hai vị chân nhân phải tốn sức.” Tô Linh Vận nhàn nhạt nói, trong đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo kia của nàng lại ẩn giấu một tia giáo hoạt.

“Được! Vậy thì để tên nhóc này sống thêm hai ngày. Có điều hai ngày này người không thể đưa tên nhóc kia đi, buộc phải nhốt hẳn ở Huấn Minh Sơn!” Thiên Khung chân nhân nói.

Tô Linh Vận nhìn về phía La Chỉnh: “Không còn cách nào khác, hai ngày này người còn phải kiên trì một chút. Người cứ yên tâm, một khi khai đường đại thâm thì không ai dám vu oan người!”

La Chỉnh nhìn Tô Linh Vận, cười hì hì nói: “Tô đạo sư, ta không lo lắng gì cả. Vốn dĩ ta chỉ có một cái mạng cùi, nếu ai muốn lấy thì cứ việc. Chỉ cần xem xem hãn có đủ bản lĩnh hay không!” Nói xong La Chỉnh còn cố ý liếc ánh mắt khiêu khích về phía Thiên Khung chân nhân.

Sau đó Tô Linh Vận từ từ hạ phi thiên liên xuống. Nếu đã đồng ý khai đường đại thâm, La Chỉnh vẫn phải bị giam ở Huấn Minh Sơn.

Trước khi La Chỉnh rời đi thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, lúc này mới nói nhỏ: “Tô đạo sư, ta muốn biết khai đường đại thâm hai năm trước là ai bị xét xử?”

Tô Linh Vận trầm mặc một hồi, trong miệng mới nói ra hai chữ: “La Yên.”

Trên mặt La Chỉnh lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, tiếp tục nói: “Lúc đó ai là người chủ trì khai đường đại thâm, là ai yêu cầu?”

“Điều này để sau hãy nói, được không?” Tô Linh Vận lắc lắc đầu, không muốn trả lời câu hỏi này.

“Nói cho ta biết.” Giọng điệu của La Chỉnh rất bình thường, nhưng trong đó lại ẩn chứa một sự uy nghiêm làm người khác không thể kháng cự, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Tô Linh Vận.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Vật Lộn

Bị La Chỉnh nhìn chăm chăm như vậy, Tô Linh Vận cảm thấy nóng bừng như bị hai ngọn lửa thiêu đốt vậy. Một lúc sau nàng mới nói: “Người yêu cầu chính là Vân gia, người phụ trách xét xử là Thiên Khung chân nhân, còn một người khác nữa chính là Chỉ Thủy chân nhân.”

“Ồ, ta hiểu rồi!” La Chỉnh cười nhẹ, đến khi một lần nữa quay đầu nhìn Thiên Khung chân nhân thì trong hai mắt đã là sát ý vô tận!

Vân gia, La Chỉnh tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng vị Thiên Khung chân nhân trước mắt, và cả Chỉ Thủy chân nhân kia, La Chỉnh hẳn cũng sẽ không bỏ qua.

La Chỉnh rất hiểu tính cách của La Yên, nàng sẽ không vô duyên vô cớ làm sai, chắc chắn trong khai đường đại thẩm lần đó cũng phải chịu rất nhiều oan uổng và khuất nhục!

Những người này, đều phải chết!

La Chỉnh vừa đi về phía Tần Mộc vừa âm thầm thề.

Tần Mộc gọi người của Huấn Giới Đường đến áp giải hắn đi.

Đúng lúc hắn đi qua Huấn Giới Đường thì thấy Trác Phi vừa ngất trên mặt đất lúc này đã tỉnh lại.

Trong trận chiến trước đó, Trác Phi sử dụng phi tiêu lá liễu không ngừng tấn công, nhưng La Chỉnh chỉ dùng thân của cự kiếm, đập nàng ta

vào tường đến mức ngất đi.

Lúc này vừa tỉnh lại, trong lòng nàng ta lại có một dự cảm không lành.

“Phong ca!”

Sau khi bò dậy khỏi mặt đất, cô ả liền nhìn thấy Gia Cát Phong đã bị La Chính dùng cự kiếm chém làm đôi ở bên ngoài thì vô cùng đau thương. Nàng ta bật khóc nức nở, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía La Chính đầy căm hận: “Ta, nhất định sẽ giết người!”

La Chính hờ hững nhìn qua, lắc đầu. Cô gái này khá gan dạ, xem tình trạng này thì đã không có cách gì có thể hóa giải được thù hận giữa mình và nàng ta rồi. Vậy nên La Chính dừng chân lại, cười nói: “Có cơ hội lại nói.”

Nói xong, La Chính mới rời đi cùng người của Huấn Giới Đường.

Trong ngọn núi phía sau Huấn Giới Đường có một nhà lao được xây nên để tạm giam.

Trong Thanh Vân Tông, có người từng gọi nơi này là “Luyện Ngục Sơn thu nhỏ”.

Bởi đã có không ít đệ tử chưa qua xét xử mà trực tiếp bị ném vào trong, một khi nhốt là cũng hơn nửa năm.

Đi theo người của Huấn Giới Đường về phía sau núi, La Chính liền phát hiện trên mặt đất có thêm từng cái vòng đá hình tròn, mà trên vòng đá có khắc rất nhiều phù văn.

“Đại ca, những vòng đá và phù văn này là dùng để làm gì vậy?” La Chính đi đằng sau, vừa thăm dò vừa hỏi.

Một người trong Huấn Giới Đường hừ lạnh một tiếng: “Những phù văn này có tác dụng lớn đấy, vị trí sau núi của Huấn Giới Đường chúng ta không lớn, không sánh được với Luyện Ngục Sơn. Nếu đám nhóc bọn người nổi hứng đánh nhau, thì cái chỗ này còn không bị các người phá tan nát sao? Vì thế Thanh Vân Tông chúng ta liền đặc biệt bố trí những phù văn này để kiềm hãm chân nguyên của các người!”

“Những phù văn này có thể kiềm hãm chân nguyên?” La Chỉnh hơi sửng sốt.

“Khà khà, không tin? Người có thể thử xem!” Người kia lại nói, rõ ràng nhiều năm nay đã gặp không ít người đều có phản ứng như La Chỉnh.

La Chỉnh gật đầu, sau đó thử vận chuyển chân nguyên Thiên Ma, nhưng sau khi hẫn vận khí vào đan điền thì lại thấy không có chút động tĩnh gì, cũng chẳng thấy bóng dáng chân nguyên Thiên Ma đâu.

“Đúng thật...” Chân mày La Chỉnh nhăn lại. Chân nguyên của mình bị kiềm hãm, đúng là một tin không tốt. Nếu thật sự có người muốn ra tay với hắn thì dù có muốn phản kháng cũng không nổi. Lúc này chỗ dựa duy nhất chính là thân thể của hắn.

Sau núi của Huấn Giới Đường có một thảo trường bằng phẳng, đây chính là nhà giam tạm thời của Huấn Minh Sơn, những dải đá và phù văn kia kéo dài một mạch tới tận đây.

La Chỉnh vào trong rồi mới phát hiện trong đó còn có không ít người.

“Được rồi. Nói cho người biết, nếu đã vào đây thì hãy ngoan ngoãn. Trong thảo trường này không chỉ kiềm hãm nhân nguyên của người, dù người có muốn trốn cũng không có cửa đâu. Ta khuyên người đừng có suy nghĩ vớ vẩn mà lấy tính mạng mình ra đùa cợt.” Người này vừa nói xong liền cùng những người khác của Huấn Giới Đường rời đi, nhưng trước khi

đi, hắn đột nhiên nói với mọi người trong thao trường: “Đây là bạn mới của các người, nhớ chào hỏi cho tử tế!”

Ý tứ trong câu này cũng không khó đoán, chẳng qua chỉ là nhắc nhở để những đệ tử bị nhốt ở trong thao trường này “tiếp đón” La Chỉnh cho chu đáo thôi.

Thực ra trên đường tới đây, Tần Mộc đã dặn dò, ra hiệu hắn làm như vậy.

La Chỉnh không phải là kẻ ngốc, ý nghĩa trong những lời này làm sao hắn lại không nghe ra?

Nhưng hắn không hề muốn gây chuyện. Nếu đã vào nhà giam, hắn cũng định ngoan ngoãn ở đây hai ngày, đợi tin tức của Tô Linh Vận.

Trong thao trường có bảy tám chục người ngồi rải rác, nhìn quần áo họ mặc trên người thì có đệ tử nội môn, cũng có đệ tử ngoại môn.

Những người này tụ lại với nhau theo tốp năm tốp ba, sau khi La Chỉnh tiến vào thì đều xì xào bán tán, thỉnh thoảng còn nhìn La Chỉnh với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Một lúc sau, một vị đệ tử mặc trường bào đen đứng lên ngay giữa thao trường, sau đó đi thẳng về phía La Chỉnh.

Thân hình vị đệ tử mặc trường bào đen đó cao lớn, đặc biệt là phần bụng tròn vo, vô cùng mập mạp. Đây chính là một tên mập không hơn không kém.

Tên mập khệnh khạng đi tới trước mặt La Chỉnh, nhếch lông mày, quan sát một hồi rồi chỉ vào mũi hắn mà nói: “Thằng nhóc, chỗ người ngồi là địa bàn của ông đây!”

La Chỉnh nhìn tên mập đó, đồng thời hẳn cũng cảm nhận được sự hả hê của những người xung quanh. Hẳn đứng lên, lại tìm một góc khác ngồi xuống.

Hai ngày này, La Chỉnh không hề muốn gây chuyện.

Nhưng tên mập kia lại không dễ dàng buông tha như vậy, y tiến thêm hai bước, cười nói: “Xin lỗi, đây cũng là địa bàn của ông mày!”

“Vậy ta có thể ngồi ở đâu?” La Chỉnh hỏi.

“Người?” Tên mập nhếch miệng cười: “Ha ha, người mới chỉ có thể ở bên kia!”

Nói xong tên mập chỉ về phía bên trái thao trường, đó là nơi đi vệ sinh của các đệ tử trong này, ý của y chính là La Chỉnh chỉ có thể ở trong nhà xí.

Mọi người nghe thấy vậy lập tức cười vang, biểu cảm vô cùng hả hê.

La Chỉnh không nói gì nữa, thậm chí còn nhắm mắt lại. Rõ ràng tên mập này khiêu khích mình là do có người sai bảo, lần này hẳn cũng lười để ý tới sự khiêu khích của y.

“Ông đây nói chuyện với người, người không nghe thấy sao?” Tên mập thấy lời mình nói không hiệu quả liền thu lại nụ cười. Có thể xưng vương xưng bá ở nơi này thì chứng tỏ y cũng không phải là người lương thiện gì cho cam, ngược lại còn là kẻ vô cùng độc ác!

La Chỉnh mở mắt, hờ hững nhìn về phía y rồi lại nhắm mắt lại.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Tên mập thấy thế liền đập một phát về phía La Chỉnh. Đúng lúc này cơ thể vốn đang ngồi của La Chỉnh đột nhiên nghiêng đi, tránh được một cú đấm của y.

Chân nguyên của mọi người ở trong nhà giam này đều đã bị ngăn chặn, nếu đã muốn chiến đấu thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh thuần túy của cơ thể.

Vừa rồi La Chỉnh nhắm mắt không phải là để tu luyện, bởi vì ở nơi này không thể vận chuyển chân nguyên nên hắn cũng không thể tu luyện được.

Chỉ là hắn đang thử kết nối với Thanh Long trong đầu. Hắn muốn thử xem chân nguyên đã bị chặn thì hắn còn có thể mượn sức mạnh của vậy rồng hay không!

Kết quả lại phát hiện ra sức mạnh của vậy rồng không hề chịu ảnh hưởng.

Khi La Chỉnh vừa nghiêng cơ thể tránh đòn của tên mập kia xong thì cặp mắt đột nhiên mở to, chân sau dùng sức, cả cơ thể lập tức bật dậy, xông thẳng vào tên mập.

Tên mập nhìn thấy La Chỉnh chọn phản công thì cười lạnh một tiếng, duỗi cái tay mập mạp to như quạt hương bồ, vung về phía hắn.

Tên mập này từ nhỏ đã luyện một bộ võ công thần thông cực kỳ đặc biệt. Sau khi luyện tập thì thời gian luyện càng dài, vóc dáng của hắn càng béo. Mà cơ thể càng béo, sức mạnh ẩn chứa bên trong cơ thể càng mạnh.

Thực ra đệ tử Thanh Vân Tông đã bị giam ở đây thì thực lực đều không yếu.

Nếu mọi người có thể sử dụng chân nguyên thì thực lực của tên mập này chỉ có thể xếp trong hạng mười.

Nhưng chính vì chân nguyên của mọi người đã bị chặn, còn sức lực của cơ thể tên mập này lại vô cùng lớn, những cao thủ khác đều bị y đánh

cho phục.

Chỉ thuần túy so đấu sức mạnh, đánh giáp lá cà thì không ai là đối thủ của tên mập này.

Phần đông đệ tử Thanh Vân Tông nhìn thấy La Chính liều mạng lao tới thì đều không nhìn được mà lắc đầu. Tên nhóc này bị tên mập quạt cho một cái, chắc chắn chẳng thể bò dậy nổi, cơ bản những ai đã từng lĩnh giáo chưởng tay của y đều nghĩ như vậy.

Nhưng trong nháy mắt lao đến chỗ tên mập kia, La Chính đồng thời vươn ra một phát liên túm chặt lấy cánh tay của y, đồng thời sức mạnh vảy rồng không ngừng tuôn vào tay hắn.

“Phù!”

Mặt tên mập đột nhiên biến sắc, y cảm thấy sức mạnh của tên nhóc này cũng tương đương với bản thân!

“Làm sao có thể!”

Từ nhỏ đến lớn, nếu so đấu sức mạnh đơn thuần, chưa ai có thể thắng được y.

Tên nhóc trước mắt lại mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng, làm sao chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể mà chống lại y được?

Nhưng sự thật lại đang xảy ra trước mắt, sau khi La Chính túm chặt tay y thì lập tức lật ngược lại khóa chặt, chân sau nhảy lên, cả cơ thể liền vòng ra phía sau y, đồng thời vịn tay y về đằng sau, tay còn lại một mực bóp gáy y, đồng thời giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Đừng làm phiền ta, nếu không ta bóp nát cổ ngươi!”

Trong khi đang nói chuyện, tay La Chỉnh cũng dùng lực, bóp chặt phần gáy đầy mỡ của tên mập kia.

Hiển nhiên tên mập này cũng không phải một kẻ ngon ăn, đúng lúc La Chỉnh dùng lực thì cổ y đột nhiên rướn lên, dựa vào lớp thịt mỡ trơn trượt mà thoát khỏi tay hắn.

Đồng thời tên mập xoay mình, lợi dụng lật tay nắm chặt La Chỉnh, sau đó lại giơ tay lên, xoay tròn La Chỉnh giữa trời!

La Chỉnh bị tên mập dùng một tay xoay tròn trên không trung, không ngừng quay cuồng, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau đó y đột nhiên ném ra, làm cho La Chỉnh đập thẳng vào bức tường bên cạnh thao trường.

“ Ầm! Ầm! ...”

Bức tường kia bị La Chỉnh đập cho sụp đổ, đá vụn lập tức vùi lấp hắn.

Tên mập thối phù một cái: “Đấu sức mạnh thân thể với ta? Còn non và xanh lắm!”

Đồng đá vụn lung lay một hồi, sau đó La Chỉnh từ đó chui ra, trên mặt nở một nụ cười, đồng thời nói to: “Từ đầu ta đã không muốn gây rắc rối, quyết định ngoan ngoãn ở đây chờ hai ngày, có điều giờ ta lại đổi ý rồi. Nếu nơi này đã nhàm chán như vậy, đánh nhau vận động một chút, cũng là một lựa chọn không tồi!”

Nói xong, La Chỉnh đá văng đồng đá vụn bên cạnh, đi về phía tên mập.

Trong mắt tên mập, cuối cùng đã lộ ra biểu cảm thận trọng.

Tuy y hiểu rõ sức mạnh của bản thân, nhưng tên nhóc này bị đánh đập liên tiếp như vậy mà vẫn có thể đứng dậy như không có chuyện gì. Điều

này cho thấy hẳn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Có điều việc này không có nghĩa là y sợ La Chỉnh. Với sức mạnh cơ thể của mình, tên mập vẫn rất tự tin.

Đám đệ tử trong thao trường lúc này cũng đã hiểu, hôm nay tên mập này đã đá phải một gốc rạ cứng rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Xét Xử Không Công Bằng

Phần lớn những người ở đây đều từng bị tên mập này đánh cho vài trận, nhưng nếu muốn họ thực sự chịu nhận thua thì không thể nào. Dù gì phần lớn bọn họ đều giỏi dùng chân nguyên để chiến đấu, nếu không phải vì không thể sử dụng chân nguyên thì không ít người ở đây không hề kém tên mập này.

Tên nhóc vừa bị bắt vào này có vẻ là một thiên tài dị bẩm, bị tên béo đập như vậy mà lại không hề bị thương, dù nhìn thế nào thì tên nhóc này cũng không dưới cơ tên mập.

“Hừ! Bị ta ném đi rồi, nếu thông minh thì nên chọn cách nằm trên đất mà giả chết! Nếu người đã bò dậy, vậy thì phải cho người nếm sự đau khổ gấp bội!” Tên mập nói xong lại tăng tốc xông về phía La Chinh.

Có vậy rỗng và thân thể linh khí nên điều La Chinh không sợ nhất chính là đấu giáp lá cà.

Tên mập giống như một con thú hoang lao về phía La Chinh.

Nhưng La Chinh cũng dùng một tư thế và bước đi giống vậy mà lao vào y.

Hai cơ thể cùng va chạm mãnh liệt. Dưới tình huống này, bên nào có thể hình lớn luôn có lợi thế hơn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt khi va chạm, La Chinh đã rút hết sức mạnh của hơn một trăm cái vảy rồng trong cơ thể ra, tập trung trên bả vai của

mình.

Cả hai hung hăng lao vào nhau.

“Va chạm thế này, chỉ e tên nhóc kia sẽ bị tên mập đụng cho xương cốt nát bấy!”

“Tên nhóc này ỷ vào thân thể dũng mãnh của mình nên dám chọn va chạm với tên mập, thực sự là muốn chết!”

Đám đệ tử Thanh Vân Tông nhao nhao bàn tán.

“Ầm!” Hai người dùng thân thể cứng đối cứng, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Tên mập cảm thấy cơ thể mình như va phải một ngọn núi cao!

Sức mạnh truyền qua từ cơ thể La Chỉnh cứ như thủy triều ngoài biển khơi, không bao giờ ngừng, vô cùng vô tận.

Tình huống lần này, lại vượt xa dự liệu của mọi người.

Thân hình La Chỉnh thoát nhìn khá nhỏ bé, vậy mà lại đứng nguyên tại chỗ không xê xích, còn thân hình to lớn của tên mập thì lại bay ngược ra ngoài!

Do bụng của tên mập này khá lớn nên sau khi bay ra thì lăn trên mặt đất giống như quả bóng da vậy, lăn rất xa mới dừng lại.

La Chỉnh híp mắt, từ từ đi qua, ngồi xổm xuống rồi mới hỏi: “Tiếp nữa không?”

Tên mập cảm thấy xương cốt của mình bị gãy mất vài cái, sắc mặt cũng vì đau đớn mà trắng bệch. Đến giờ y mới hiểu, không thể khinh

thường thực lực của tên nhóc trước mặt. Dù là sức mạnh hay thân thể thì hẳn cũng mạnh hơn y nhiều!

Người trong nhà giam này cũng đều rơi vào trầm mặc.

Quy tắc ở đây là như vậy, thắng thì làm vua.

Ở đây, thực lực của tên mập này là mạnh nhất, nhưng La Chỉnh đã đánh bại y nên những người khác cũng sẽ không có ý kiến gì nữa.

Cho dù thực sự có ý kiến thì cũng chỉ là tự rước lấy nhục.

La Chỉnh không nhìn y thêm lần nào nữa, quay đầu về lại trong góc, ngồi xuống.

Nếu nơi này đã không thể tu luyện thì hẳn cũng có thể nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời mọc rồi lại lặn, sau hai ngày, Huấn Giới Đường phái hai người đến đây đưa La Chỉnh đi.

Còn chưa vào đến Huấn Giới Đường, La Chỉnh đã cảm nhận được không ít cao thủ có hơi thở vô cùng mạnh mẽ ở bên trong.

Sau khi đi vào, La Chỉnh liền nhìn thấy hai bên Huấn Giới Đường đã kín người đứng.

La Chỉnh nhìn thấy Thiên Khung chân nhân đầu tiên.

Thiên Khung chân nhân nhìn thấy La Chỉnh thì phóng ra ánh nhìn lạnh lẽo, thậm chí còn nhếch mũi lên “hừ” lạnh một tiếng.

Bên cạnh hẳn ta còn có một thanh niên mặc trường bào tím, là đệ tử thân truyền!

Ánh mắt La Chỉnh vô cùng sắc bén, liếc mắt liền thấy trên cổ tay áo của tên đệ tử mặc trường bào tím kia có một sợi dây màu đen buộc một cái bát quái nhỏ, xem ra hẳn ta chính là người nhà Gia Cát Phong.

Tên kia nhìn thấy La Chỉnh, lập tức đi lên phía trước, vẻ mặt vô cùng tức giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống La Chỉnh mà nói: “Là người giết chết đệ đệ ta?”

Vị đệ tử thân truyền này, thực lực vô cùng mạnh, lần chất vấn này đã phát ra uy thế như lũ quét, quét khắp cơ thể La Chỉnh.

La Chỉnh vẫn đứng lù lù bất động, sắc mặt thản nhiên nhìn chăm chăm hẳn mà nói: “Phải thì sao?”

“Nếu người đã giết đệ đệ của ta, vậy thì người phải đền mạng! Không chỉ như vậy, ta còn muốn tru di cửu tộc nhà người!” Đệ tử áo tím kia gằn giọng nói.

La Chỉnh cười nhẹ, vươn tay chỉ vào hẳn mà nói: “Muốn ta đền mạng thì đừng chỉ nói miệng, có giỏi thì ra tay ở đây xem!”

“Người cho rằng ta không dám? Lấy mạng của người, dễ như trở bàn tay!” Chân nguyên của đệ tử áo tím bay ra từ đỉnh đầu, hình thành luồng sáng bảy màu, có vẻ muốn ra tay ngay.

“Cách nhi! Rất nhiều trưởng bối đều ở đây, không được làm loạn!” Một ông già đội mũ đen đứng phía sau quát hẳn dừng lại.

Hôm nay là ngày khai đường đại thẩm, mười vị chân nhân của Thanh Vân Tông thì có sáu vị tới nên đương nhiên không thể để hẳn làm loạn được.

Vị đệ tử áo tím này chính là Gia Cát Anh Cách thực lực mạnh nhất trong số tiểu bối của Gia Cát gia, còn ông già đội mũ đen đứng sau hẳn

chính là một trong mười đại chân nhân của Thanh Vân Tông, Lạc Anh chân nhân.

Gia Cát Anh Cách chính là đệ tử thân truyền của Lạc Anh chân nhân!

La Chỉnh bị áp giải tới trước Huấn Giới Đường, Thiên Khung chân nhân đứng trên công đường nói: “Nếu tên nhóc này đã được giải đến đây, vậy khai đường đại thẩm có thể bắt đầu rồi chứ?”

Mấy vị chân nhân xung quanh đều gật đầu.

Khai đường đại thẩm trong Thanh Vân Tông chỉ cần tập trung đủ sáu vị chân nhân là có thể bắt đầu.

Hôm nay ngoài sáu vị chân nhân, còn có vài người của Gia Cát gia cũng tới đây.

Một vài người Gia Cát gia khác ở đây đều giống như Gia Cát Anh Cách, mang biểu cảm như muốn ăn tươi nuốt sống, gắt gao nhìn chăm chăm La Chỉnh.

Nếu không phải ở đây còn có những chân nhân khác, e rằng họ đã đồng loạt xông lên, loạn đao chém chết La Chỉnh.

Đứng trước công đường, La Chỉnh nhìn trái nhìn phải nhưng không hề nhìn thấy Tô Linh Vận.

Khai đường đại thẩm này vốn do Tô Linh Vận yêu cầu, tại sao hôm nay lại không thấy người đâu? Điều này khiến La Chỉnh có chút nghi ngờ.

Ánh mắt La Chỉnh tình cờ dừng trên người Thiên Khung chân nhân, ông ta liền cười lạnh, hừ nhẹ một tiếng: “Tô đạo sư của người, e là hôm nay có việc không thể tới được!”

“Không tới được? Ông đã làm gì nàng rồi?” La Chỉnh không hề quan tâm nàng có đến hay không, hắn chỉ lo cho sự an nguy của nàng. Những chân nhân này đã dám hãm hại muội muội của hắn, nên rất có thể cũng gây phiền phức cho Tô đạo sư. Mặc dù La Chỉnh cũng biết thân phận của Tô đạo sư khá đặc biệt, là người có địa vị không tầm thường, nhưng có vẻ đám chân nhân này cũng không quá kiêng kị thân phận của nàng.

“Ta thì làm gì được cô ta?” Thiên Khung chân nhân lắc lắc đầu: “Chỉ là cô ta biết rõ khai đường đại thẩm sẽ thua, không bảo vệ được người nên dứt khoát không tới nữa!”

Nghe thấy lời nói của Thiên Khung chân nhân, trong lòng La Chỉnh có chút yên tâm, xem ra chính Thiên Khung chân nhân cũng không biết.

Mãi đến lúc này, La Chỉnh vẫn tin tưởng Tô Linh Vận. Nếu nàng đã hứa, còn chủ động yêu cầu khai đường đại thẩm thì chắc chắn còn có chiêu phía sau. Nếu không nắm chắc thì với tính cách và sự thông minh của nàng, tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện như vậy.

Ở bên ngoài mặt trời đã lên cao, giờ đã là buổi trưa.

Một ông già đội mũ quan màu tím đứng trước công đường, đột nhiên mở miệng nói: “Đã tới giờ trưa, lập tức khai đường hội thẩm!”

Thực ra lần khai đường hội thẩm này, mấy vị chân nhân cũng đứng ra phản đối, bởi vì trước nay khai đường hội thẩm chỉ dành cho những đệ tử đặc biệt quan trọng của Thanh Vân Tông, ví dụ như đệ tử thân truyền, hoặc những đệ tử tinh anh trong tộc mười nội môn.

Nhưng lần này lại xét xử một đệ tử ngoại môn vô danh.

Nếu không phải Tô Linh Vận cưỡng chế yêu cầu, việc này gần như không thể xảy ra.

Có điều sau khi mấy vị chân nhân biết được tên đệ tử ngoại môn trước mắt lại chém chết Gia Cát Phong – Tam công tử của Gia Cát gia thì trong lòng ít nhiều cũng thấy kỳ lạ.

Thực lực của Gia Cát Phong dĩ nhiên không lọt được vào mắt mấy vị chân nhân này, nhưng tên nhóc trước mắt cũng mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, còn tên Gia Cát Phong kia cũng gần đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Theo lý mà nói, cách biệt thực lực giữa hai người hẳn là như trời với đất, tại sao Gia Cát Phong lại thua La Chỉnh?

Trong các vị chân nhân thì có hai vị vẫn âm thầm đánh giá trong lòng, nếu tên nhóc tên La Chỉnh này thực sự chỉ dựa vào thực lực của bản thân mà chết Gia Cát Phong thì thật sự là nhân vật yêu nghiệt trăm năm khó gặp của Thanh Vân Tông, tiền đồ sau này không thể giới hạn.

Đáng tiếc, nếu tên nhóc này thực sự khát máu như Thiên Khung chân nhân nói thì trừ khử sớm vẫn sẽ tốt hơn.

Thanh Vân Tông cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy, bảy mươi chín năm trước, trong Thanh Vân Tông xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế, vị đệ tử thiên tài đó tên là Hà Nguyệt Thiên, trong thời gian chín năm gia nhập Thanh Vân Tông đã đột phá Chiêu Thần Cảnh, luyện thành bản lĩnh thần thông tuyệt thế, trong cảnh giới Chiêu Thần Cảnh thì hoàn toàn không có đối thủ.

Nhưng Hà Nguyệt Thiên cuối cùng lại bỏ trốn khỏi Thanh Vân Tông, hơn nữa còn trở thành kẻ địch của Thanh Vân Tông, không ngừng chạy tán loạn trong Đông vực, tàn sát đệ tử Thanh Vân Tông.

Thanh Vân Tông không thể không liên kết với vương triều Phần Thiên, điều động mấy chục đệ tử tinh anh, liên thủ truy sát Hà Nguyệt Thiên.

Cuối cùng, Thanh Vân Tông hy sinh ba vị chân nhân mới giết chết được Hà Nguyệt Thiên.

Từ sau chuyện của Hà Nguyệt Thiên, Thanh Vân Tông lập ra quy định, coi trọng nhất không phải là tài năng mà là nhân phẩm đạo đức của đệ tử. Nếu không, cho dù những đệ tử đó sau này có thành tài, thì cũng bởi ý đồ đen tối mà trở thành đại ma đầu, đại kiêu hùng. Điều này hoàn toàn đi ngược lại với ý đồ lập ra Thanh Vân Tông.

Tử Thanh chân nhân đội mũ quan tím trên công đường cầm thanh gỗ vuông đập mạnh một cái, một luồng sáng màu tím vô hình tản ra từ trong thanh gỗ vuông đó.

Khi mọi người bị bao trùm trong màn sáng màu tím đó thì lập tức cảm thấy tâm tình trở nên yên tĩnh, hài hòa. Chân nguyên của Tử Thanh chân nhân chính là có hiệu quả kì diệu như vậy.

“Phạm nhân La Chỉnh. Ta hỏi ngươi, hôm qua trên Huấn Giới Đường, ngươi lấy trọng kiếm giết chết Gia Cát Phong đúng không?” Tử Thanh chân nhân lạnh nhạt hỏi, giọng nói không lớn nhưng lại có uy thế khiến người ta không thể chống lại, nhắm thẳng vào La Chỉnh.

Cũng là bị thẩm vấn nhưng lúc này La Chỉnh cũng yên lặng đi nhiều. Nếu Tử Thanh chân nhân chịu hỏi, chứ không phải tìm đại một tội danh để đổ lên người hắn, vậy thì hắn có cơ hội biện hộ cho mình.

La Chỉnh gật đầu: “Đúng là như vậy!”

Nghe thấy La Chỉnh thẳng thắn thừa nhận như vậy, vài vị chân nhân lại có chút buồn bực, liếc mắt nhìn nhau. Đâu có ai lại thẳng thắn nhận tội giết người như vậy? Lẽ nào tên nhóc này không biết rõ quy định của Thanh Vân Tông? Nếu khai đường đại thẩm xác nhận chắc chắn La Chỉnh là kẻ khát máu, vậy thì trên trời dưới đất, không ai có thể cứu được hắn nữa.

Thiên Khung chân nhân cười khà khà: “Nếu đã như vậy, thì cũng không còn gì phải xét xử nữa, đương nhiên phải đền mạng!”

“Đúng vậy! Quả thực như thế. Thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng. Từ xưa đến nay đều là như vậy!” Người của Gia Cát gia cũng đồng loạt lên tiếng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cười Điên Cuồng

La Chỉnh nhìn lướt qua Thiên Khung chân nhân và đám người của Gia Cát gia rồi tiếp tục nói với Tử Thanh chân nhân: “Thưa chân nhân, nếu lúc này có người muốn giết ngài, ngài nên làm thế nào?”

Nghe La Chỉnh hỏi vậy, Tử Thanh Chân Nhân không chút do dự nói: “Nếu như đối phương chẳng phân biệt đúng sai đã muốn giết ta, tất nhiên ta sẽ đánh lại.”

La Chỉnh gật gật đầu: “Chân nhân nói rất đúng. Nếu có người muốn giết mình, không có ai lại đợi làm cừ non để bị ăn thịt cả. Như vậy chân nhân hẳn cũng biết, thanh trọng kiếm ngày ấy ta dùng để giết Gia Cát Phong từ đâu mà ra chứ?”

“Ta không biết.” Tử Thanh chân nhân lắc đầu. Ngày đó ông ta không ở đây, đương nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

Mặc dù Thiên Khung chân nhân sau đó cũng tới nhưng cũng không nhìn rõ mọi chuyện ở hiện trường. Trong Huấn Giới Đường, chỉ có La Chỉnh và Tần Mộc biết chuyện ngày ấy mà thôi.

“Vậy để ta nói. Thanh trọng kiếm hôm đó ta dùng để chém Gia Cát Phong, là mượn cự kiếm được tạo thành từ chân nguyên của Gia Cát Phong! Còn ta đoạt cự kiếm chân nguyên của hắn là vì hắn khống chế cự kiếm muốn giết ta. Thử hỏi, ta phải đứng nguyên tại chỗ chờ hắn giết chết hay sao?” La Chỉnh hỏi ngược lại.

Trên mặt Tử Thanh chân nhân lóe ra một tia nghi hoặc: “Nghe người nói vậy thì có vẻ cũng có lý. Thế nhưng đoạn cự kiếm chân nguyên kia, ta lại nghe không hiểu.”

“Tử Thanh chân nhân, công pháp Gia Cát Phong dùng chính là Thất Huyền Yêu Kiếm - công pháp thiên giai của Gia Cát gia chúng ta, có thể dùng chân nguyên hóa thành cự kiếm đối phó với địch. Cự kiếm chân nguyên kia chính là chân nguyên của Gia Cát Phong biến thành, thế nhưng tên nhãi này nói hắn cướp cự kiếm của Gia Cát Phong đi, chính là nói hươu nói vượn. Thử hỏi, ai có thể cướp được hóa thân chân nguyên của người khác?” Gia Cát Anh Cách nhin không được tiến lên một bước nói.

“Cướp hóa thân chân nguyên của người khác?” Tử Thanh chân nhân nghe xong, cũng lắc đầu.

Các chân nhân có mặt ở đây cũng chưa từng nghe trên thế giới này có công pháp gì có thể cướp được hóa thân chân nguyên của người khác.

Thấy Tử Thanh chân nhân vẫn đang mù mờ, La Chính bữu môi, nghĩ thầm, hóa ra mười chân nhân của Thanh Vân Tông cũng chỉ đến thế thôi. Thiên Ma Thần Quyền này La Chính lấy trong Thiên Thư Các của Thanh Vân Tông, thế mà những chân nhân này lại không ai biết tới.

“Thằng nhãi, đến lúc này mà người còn già mồm. Tử Thanh chân nhân, ta thấy không cần hỏi nữa. Rõ ràng hắn độc ác ra tay giết người, theo lý nên xử tử!” Thiên Khung chân nhân uy nghiêm nói.

La Chính lại không chút hoang mang nói: “Nếu Thiên Khung chân nhân không tin, sao không để cho ta biểu diễn lại một lần, chứng minh sự thật!”

Thiên Khung chân nhân thấy La Chính nghiêm túc nói như vậy, trong lòng cũng có một chút nghi ngờ, nhưng ông ta vẫn không tin La Chính có thể cắn nuốt chân nguyên của người khác.

Loại công pháp này, Thiên Khung chân nhân hôm nay mới được nghe lần đầu, chứ chưa từng thấy bao giờ.

Thật ra đám chân nhân đang ngồi đây đều từng nghe nói về Thiên Ma Thần Quyền. Năm đó khi một bản đơn của Thiên Ma Thần Quyền được cất vào trong Thiên Thư Các, đại đa số chân nhân đều có mặt.

Nhưng Thiên Ma Thần Quyền được xác định là công pháp thánh giai, cho tới bây giờ chưa có ai tu luyện thành công.

Bọn hăn tất nhiên chưa từng thấy qua Thiên Ma Thần Quyền, cũng chưa từng thấy hiệu quả của chân khí Thiên Ma thực thụ.

Thật ra, chuyện La Chỉnh có thể lợi dụng chân nguyên của mình để cắn nuốt chân nguyên của người khác đã từng làm loạn khắp thành Bạch Đế, người biết rõ chuyện này cũng không phải chỉ một hai người.

Chẳng qua là chuyện xảy ra ở trong Đế Quân, nên bên phía thành Bạch Đế cũng không truyền ra ngoài.

“Được! Đã như vậy thì ta phải nhìn xem, người làm thế nào mà cướp được chân nguyên của người khác!” Thiên Khung chân nhân dứt lời, nói với Tần Mộc đứng bên cạnh: “Tần Mộc, người phóng hóa thân chân nguyên ra xem rốt cuộc thắng bại này có thể làm được không!”

Trong lòng Tần Mộc lúc này bắt đầu lo lắng. Ngày đó Thiên Khung chân nhân không ở đây, cũng không nhìn thấy màn La Chỉnh cắn nuốt chân nguyên, nhưng Tần Mộc hăn lại thực sự nhìn thấy.

Ngày ấy, bảy thanh cự kiếm chân nguyên do Gia Cát Phong phóng ra, thật sự đều bị La Chỉnh cắn nuốt hết. Hơn nữa cuối cùng còn hợp nhất bảy thanh cự kiếm hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, sau đó còn đỡ được một chưởng của Thiên Khung chân nhân, vì sao Thiên Khung chân nhân lại không rõ điều này?

Đáng tiếc đúng lúc này, Tần Mộc lại không có cơ hội lặng lẽ nhắc nhở Thiên Khung chân nhân mà chỉ có thể nhắm mắt làm liều, lấy bút Phán Quan ra, xuất chân nguyên trong cơ thể ra giữa không trung, viết lên một chữ như rồng bay phượng múa, sau đó đẩy chữ ngưng tụ từ chân nguyên đó về phía La Chỉnh.

La Chỉnh nhìn chữ biến từ chân nguyên kia đang chậm rãi bay tới, cánh tay vừa nhắc lên liền bắn ra một tia chân nguyên Thiên Ma.

Chân nguyên Thiên Ma lập tức chui vào trong cái chữ to mà Tần Mộc viết, chỉ chốc lát sau, toàn bộ chân nguyên trong chữ đó đều bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt.

Sau đó La Chỉnh vung một tay lên, chữ chân nguyên mà Tần Mộc viết liền vô cùng nghe lời, nhảy múa vây quanh hắn.

Các vị chân nhân thấy một màn như vậy, sắc mặt vô cùng ngỡ ngàng.

“Không ngờ thằng nhóc này lại nói thật. Hắn thật sự có thể cắn nuốt chân nguyên!”

“Hắn tu luyện công pháp gì? Dù lần xét xử này có thế nào thì cũng phải tìm hiểu một phen!”

Chỉ có cao thủ chân chính mới hiểu được việc có thể cắn nuốt chân nguyên của người khác có ý nghĩa thế nào.

Mà La Chỉnh cũng lợi dụng một chiêu này, hóa giải vô số hiểm cảnh, thậm chí còn đối đầu với cường giả Chiêu Thần Cảnh!

Sắc mặt Thiên Khung chân nhân lúc này vô cùng khó coi. Tuy trước đây ông ta cũng nghi ngờ một chút, đặc biệt là lúc người Gia Cát gia nhắc tới Thất Huyền Yêu Kiếm, ông ta nhớ lại ngày ấy, đúng là La Chỉnh đã khống chế một thanh cự kiếm giết chết Gia Cát Phong.

Nhưng Thiên Khung chân nhân cho rằng đó là công pháp La Chỉnh tu luyện.

Làm sao có thể nghĩ đến La Chỉnh lại điều khiển được chân nguyên của người khác.

“Ta nói rồi, sự thật sẽ chứng minh. Chân nhân, ngài còn cái gì để nói?”
La Chỉnh mỉm cười nói với Thiên Khung chân nhân, sau đó hắc vỗ vỗ tay, chữ biến từ chân nguyên kia, liền dần dần tiêu tán giữa trời đất. Thiên Khung chân nhân trầm mặt, cười lạnh: “Cứ cho là người đã chứng minh được người có thể cắn nuốt hóa thân chân nguyên của người khác thì sao? Điều này có thể thay đổi sự thật người là kẻ sát nhân?”

La Chỉnh lắc đầu nói: “Ta đã nói rồi, là Gia Cát Phong động thủ giết ta trước, chẳng lẽ ta đứng nguyên tại chỗ cho hắn giết?”

Thiên Khung chân nhân cười nhạo một tiếng một tiếng: “Đó chỉ là lời nói của một bên mà thôi, Tần Mộc, người nói xem ngày ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Ngày ấy ngoại trừ Tần Mộc cùng thuộc hạ của hắn ra thì chỉ có cô gái bên cạnh Gia Cát Phong là Trác Phi ở đây mà thôi.

La Chỉnh giết chết Gia Cát Phong, Trác Phi còn hận không thể khiến hắn chết nhanh một chút ấy chứ, làm sao ra mặt giúp hắn làm chứng được.

Mà lúc này Thiên Khung chân nhân lại cho Tần Mộc ra mặt, đương nhiên đoán cũng biết mục đích là gì.

Tần Mộc cười hì hì, đứng lên trước công đường, hành lễ với Tử Thanh chân nhân, sau đó liền kể lại chuyện ngày ấy một lần.

Lời hắn và La Chỉnh kể lại vô cùng khác nhau: “Ngày ấy La Chỉnh không chỉ nói năng lỗ mãng trước Huấn Giới Đường mà còn muốn đả

thương ta! Ta lớn tiếng cầu cứu, trùng hợp công tử Gia Cát Phong lại đi ngang qua đây, thấy việc bất bình chẳng tha, muốn giúp ta chế trụ La Chỉnh! Nhưng là... Ài!” Tần Mộc oán thán một tiếng lại nói: “Không nghĩ tới La Chỉnh này thích giết người, không nói hai lời liền giết chết Gia Cát Phong. Lúc ấy ta muốn ngăn cản, cũng không kịp nữa...”

Đương nhiên Tần Mộc đã chuẩn bị đầy đủ, kể chuyện ngày đó có bài bản hẳn hoi, miêu tả La Chỉnh thành một ác ma giết người không chớp mắt.

Sau khi nói xong, Tần Mộc híp mắt, cười âm trầm nhìn La Chỉnh sau đó mới lui về phía sau mấy bước, trở về vị trí của mình.

Còn các vị chân nhân thì đi đến cạnh Tử Thanh chân nhân, Tử Thanh chân nhân phát tay, một luồng chân nguyên màu tím lập tức tạo thành một vòng sáng lớn, bọc sáu vị chân nhân lại bên trong.

Mấy vị Chân Nhân ở trong đó bàn luận sôi nổi.

Dù bọn họ có nói gì thì cũng được màn ánh sáng kia ngăn lại, người ở ngoài không thể nghe được dù chỉ một chữ.

Mọi người bàn luận cũng không lâu lắm, khoảng chừng một nén nhang sau, Tử Thanh Chân Nhân vung tay lên, triệt tiêu màn sáng kia.

Đợi các vị Chân Nhân về vị trí của mình, Tử Thanh Chân Nhân chỉnh lại mũ quan màu tím trên đầu rồi mới nghiêm túc nói: “Hôm nay khai đường đại thẩm, đã tra ra, đệ tử Thanh Vân Tông - La Chỉnh vô cớ hành hung tại Huấn Giới Đường, giết chết Gia Cát Phong - đệ tử nội môn Thanh Vân Tông. La Chỉnh bạo lực thành tính, tàn sát người vô tội, không xứng được sống trên thế gian...”

Nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh đạo mạo của Tử Thanh chân nhân, La Chỉnh bỗng nhiên cười như điên!

“Ha ha ha ha ha...”

La Chinh cười rung trời, hoàn toàn át hết tiếng nói của Tử Thanh chân nhân.

Thằng nhãi này cũng quá kiêu ngạo rồi, lại dám hỗn xược như thế. Trên mặt Thiên Khung chân nhân và đám người Gia Cát gia đều hiện lên ý cười, không phải là tên La Chinh kia điên rồi chứ?

Sắc mặt Tử Thanh chân nhân trầm xuống, bỗng nhiên phần nộ quát: “Câm miệng!”

Trong một tiếng quát này ẩn chứa chân nguyên của Tử Thanh chân nhân. Với thực lực của chân nhân, uy lực trong tiếng quát kia lớn đến mức nào?

Chỉ thấy một làn sóng âm như dời núi lấp biển, ập về phía La Chinh.

La Chinh bị tiếng gầm kia đánh trúng, tiếng cười im bật, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, hiển nhiên là bị nội thương không nhẹ.

La Chinh ôm ngực, vẫn cười lạnh vài tiếng, chậm rãi nói: “Thanh Vân Tông uy danh thật lớn, vậy mà không ngờ nguyên một đám chân nhân chó má các người lại xử sự như vậy! La Chinh ta tự ti, da mặt không dày bằng da heo của các người, nguyên một đám ra vẻ đạo mạo, lại đổi trắng thay đen như thế...”

“Nếu người còn nói năng lỗ mãng, ta sẽ đánh chết người!” Tử Thanh chân nhân đã bao giờ bị một tên tiểu bối mĩa mai như vậy? Lần này nhất thời cũng giận dữ cực hạn.

“Ha ha? Giết ngay bây giờ hay sau này giết thì có khác gì nhau? Người cảm thấy uy hiếp có ý nghĩa sao?” Chân nguyên Thiên Ma trong cơ

thể La Chỉnh bỗng nhiên phát tán ra ngoài, hình thành một lá chắn màu tím thăm trước người hấn.

Nếu cuối cùng không thể tránh khỏi cái chết, La Chỉnh tuyệt đối cũng sẽ không khoanh tay chịu trời!

“Tốt! Đã vậy ta đây sẽ giúp ngươi toại nguyện!” Tử Thanh chân nhân vỗ bàn, chân nguyên toàn thân lập tức tăng vọt.

Thực lực của chân nhân sâu không lường được, nếu muốn dùng toàn lực đánh chết La Chỉnh, sợ là La Chỉnh thật sự không cách nào thoát khỏi.

“Giết hấn đi, giết thẳng nhãi không biết trời cao đất dày này đi!”

“Loại bại hoại này, sống lâu trên đời một ngày là tai họa lại nhiều thêm một phần!”

Người Gia Cát gia cũng reo hò cổ vũ ầm ỹ, đặc biệt là Gia Cát Anh Cách, giờ phút này hấn cũng muốn động thủ. Chỉ là Tử Thanh chân nhân đã ra tay, nên không cần hấn ở bên cạnh hỗ trợ, La Chỉnh hôm nay chắc chắn phải chết!

Ngay vào lúc này, bên ngoài Huấn Giới Đường truyền đến một giọng nói lười biếng: “Vì sao ta xin khai đường đại thẩm, nhưng không có phần ta tham gia?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Công Chúa Điện Hạ

Sau đó ở cửa Huấn Giới Đường, một bóng người xinh đẹp bước tới, đúng là đạo sư của La Chính - Tô Linh Vận.

So với mấy ngày trước, lần này Tô Linh Vận mang khí thể cực kỳ hùng hậu, toàn thân đắm chìm trong một loại khí chất đặc thù.

Mặc dù thực lực của Tô Linh Vận thua xa những chân nhân trước mắt này, nhưng khí thể kia lại vững vàng áp chế khí thể của đám chân nhân.

Đây chính là khí thể thống nhất giang sơn, khí thể từ trên cao nhìn xuống vạn vật!

Chỉ có con cháu hoàng gia chân chính mới có thể tỏa ra loại khí thể này.

Sau khi bị Thiên Khung chân nhân vạch trần ngay trước mặt, Tô Linh Vận bế quan hai ngày, miên man suy nghĩ. Đến hôm nay, vào thời khắc cuối cùng khi tới Huấn Minh Sơn, nàng mới hiểu rõ, có rất nhiều chuyện mình không thể trốn tránh.

Có lẽ, nàng nên nhặt lại thứ mình đã vứt bỏ.

Có lẽ bọn họ cũng đã quên, nàng mang họ gì rồi!

Nàng là trưởng nữ của Đế Vương! Nàng là công chúa nhận muôn vàn sủng ái, được các quốc gia ngoại tộc quỳ bái, công chúa Trường Không!

Dưới khí thế như vậy, đám chân nhân cũng cảm thấy mình nhỏ bé đi nhiều.

“Ta hỏi lại một câu, vì sao hôm nay ta không ở đây lại bắt đầu khai đường đại thẩm, rốt cuộc là ý của ai? Tử Thanh?” Tô Linh Vận nhíu mày, gọi thẳng tên của Tử Thanh chân nhân, thậm chí còn có ý hăm dọa.

Với thực lực cùng địa vị của Tử Thanh chân nhân, không ngờ khi bị Tô Linh Vận ép hỏi lại hơi cứng người, lập tức nói: “Hôm nay khai đường đại thẩm, vốn đã định là vào buổi trưa, nhưng đến trưa người vẫn chưa tới, sáu vị chân nhân chúng ta không thể đợi!”

“Vậy sao? Cũng được, chuyện này ta không truy cứu nữa. Thế nhưng ta muốn hỏi người, kết quả xét xử thế nào?” Tô Linh Vận nâng tay lên, phía sau nàng tức thì có sáu người cung kính đưa đến một cái ghế dựa.

Cái ghế kia cao tới chín thước, mặt trên khảm nạm đủ loại ngọc thạch, mã não, phỉ thúy, tinh xảo đến cực điểm. Toàn bộ thân ghế là dùng gỗ Kim Ti Ngọc Vinh chế tạo thành.

Gỗ Kim Ti Ngọc Vinh này là một loại gỗ cực kì hiếm thấy, bình thường được dùng để chế tạo chuôi đao, cán thương của linh khí.

Theo khai thác những năm gần đây, số lượng gỗ Kim Ti Ngọc Vinh càng ngày càng ít, vì thế vương triều Phần Thiên còn tuyên bố rõ ràng, trong dân chúng bất cứ ai thu thập được gỗ này thì không được giữ làm của riêng mà nhất định phải nộp lên.

Nếu ai tự thu thập dùng làm của riêng sẽ bị phạt nặng!

Bởi vì quá hiếm nên trong cán của một cây thương cấp bậc linh khí, cũng chỉ có bộ phận quan trọng mới sử dụng gỗ Kim Ti Ngọc Vinh này.

Nói như vậy, gỗ Kim Ti Ngọc Vinh này trân quý biết bao?

Thế mà lại bị dùng để chế tạo một cái ghế mà thôi.

Nếu lấy cái ghế dựa thật lớn toàn thân đều là gỗ Kim Ti Ngọc Vinh này ra chế tạo cán thương, chuôi đao cho linh khí, không biết có thể chế tạo ra bao nhiêu món!

Cái ghế này cực kỳ nặng, sáu người to con đều phải cố hết sức, khom lưng bước từng bước nhỏ mới có thể di chuyển, không nói một lời mà đặt cái ghế ở trước công đường, sau đó lại im lặng nhanh chóng rời đi.

Tô Linh Vận xoay người, giẫm lên bậc thang nhỏ được khám bảo thạch phủ thủy ngay trước ghế, đi đến bên trên rồi xoay người ngồi xuống, gác bàn chân ngọc ngà lên bệ đỡ, sắc mặt hơi trầm xuống, hiện ra vẻ lười biếng: “Tử Thanh, người nói cho ta biết, kết quả xét xử cuối cùng thế nào rồi?”

Đối mặt với hành động của Tô Linh Vận, mọi người đều hiểu rõ, chuyện hôm nay sợ là khó có thể kết thúc trong yên bình, nên giờ cũng chỉ có thể dựa vào lý lẽ mà tranh luận.

Tử Thanh chân nhân liền nói: “Thằng nhãi này xúc phạm quy định Thanh Vân Tông ta, giết chết con trai thứ ba dòng chính của Gia Cát gia là Gia Cát Phong. Đương nhiên chúng ta tuân theo quy định mà xử trí, giết người thì đền mạng là đạo lý hiển nhiên.”

Tô Linh Vận gật gật đầu: “Tử Thanh chân nhân nói rất đúng, giết người thì đền mạng là đạo lý hiển nhiên. Lời này nói hoàn toàn chính xác. Nếu bởi vì Gia Cát Phong muốn giết La Chỉnh, La Chỉnh bị buộc rơi vào đường cùng mới ra tay giết người, vậy mạng này còn cần đền không?”

“Nếu vậy tất nhiên là không cần.” Tử Thanh Chân Nhân nói tiếp: “Nhưng chúng ta khai đường đại thẩm cũng đã hỏi rõ ràng, ngày ấy chính là bởi La Chỉnh nói năng lỗ mãng, làm loạn Huấn Giới Đường mới khiến

Gia Cát Phong ra tay tương trợ giúp đỡ Tần Mộc bắt hãn. Nhưng không ngờ lại bị La Chinh...”

Tử Thanh Chân Nhân vẫn chưa nói xong đã bị Tô Linh Vận ngắt lời: “Ta muốn biết, La Chinh có thừa nhận lời của người hay không? Có phải hãn cũng nói như vậy?”

“Đây là Tần Mộc nói, về phần La Chinh thì lại nói hoàn toàn khác.” Tử Thanh Chân Nhân trả lời.

“Vậy thì tốt, ta lại hỏi người, vì sao người tin tưởng lời Tần Mộc nói mà không phải La Chinh?” Tô Linh Vận bỗng nhiên thay đổi bộ dáng lười biếng kia, ánh mắt sáng ngời tập trung nhìn Tử Thanh chân nhân, giọng điệu càng hùng hổ dọa người hơn, không hề nhượng bộ.

“Cái này... Cái này...” Lời Tô Linh Vận nói khiến Tử Thanh chân nhân nhất thời không đáp được.

“Chẳng qua các người cho rằng, người chết là con cháu Gia Cát gia, chính là đệ tử sĩ tộc, còn La Chinh chẳng qua là đệ tử bình dân mà thôi. Nếu như ngày ấy La Chinh bị Gia Cát Phong giết chết, chắc hẳn các người căn bản sẽ không hỏi đến việc này!”

Ngữ khí Tô Linh Vận càng uy nghiêm hơn, giữa đôi lông mày tản ra khí thế Đế Vương, khí thế được kế thừa từ phụ vương của nàng – Vua của toàn bộ Đông Vực!

Tử Thanh chân nhân không thể đáp lại, nên Thiên Khung chân nhân bên kia tiếp lời: “Lời của Điện hạ sai rồi. Tần Mộc dù sao cũng là đường chủ Huấn Giới Đường, hãn là người công chính, ngay thẳng. Nếu so sánh, chúng ta đương nhiên sẽ tin lời hãn nói hơn. Chắc hẳn nếu là Điện hạ ngài đến xử án cũng sẽ tin tưởng lời Tần Mộc nói chứ không tin lời một phía của hung thủ giết người!”

Lời nói này của Thiên Khung chân nhân khá thông minh.

Đại khái vẫn có ý giải vây cho Tử Thanh chân nhân, La Chỉnh này vốn chính là hung thủ giết người, so ra thì lời Tần Mộc nói có thể tin nhiều hơn, bọn hắn không thể tin lời La Chỉnh mà không tin lời Tần Mộc.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Linh Vận dò xét trên người Thiên Khung chân nhân, lập tức làm cho Thiên Khung chân nhân mất tự nhiên, sau đó nàng lên tiếng: “Đã như vậy, sao các người không chờ ta đến rồi mới khai đường đại thẩm? Trong tay của ta đã có chứng cứ, chứng minh lời La Chỉnh mới là sự thật.”

“Trong tay người có chứng cứ?” Tử Thanh chân nhân sững sờ, rõ ràng có chút không tin tưởng.

Thiên Khung chân nhân thì cười khà khà nói: “Điện hạ cứ đùa. Ngày ấy La Chỉnh giết người, ta cũng ở đó, có chứng cứ gì, tại sao ta không biết?”

“Người đương nhiên không biết, chứng cứ của ta, làm sao người lại biết? Thử hỏi, nếu không có chứng cứ, ta làm sao lại xin khai đường đại thẩm?” Tô Linh Vận ngồi trên cái ghế cao cao hỏi ngược lại.

Nói xong, Tô Linh Vận nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Bên ngoài Huấn Giới Đường, sáu người to con kia lại tiến vào.

Lúc này đây trên lưng sáu người không phải cái ghế mà là khiêng một hòn Tín khuê.

Sau khi sáu người nọ đặt hòn Tín Khuê ngay gần bên cạnh Tô Linh Vận thì lui ra ngoài.

Tô Linh Vận lập tức duỗi ngón tay đẹp đẽ như hoa lan ra, một luồng chân nguyên nhàn nhạt tuôn ra bao phủ lên Tín Khuê rồi nhập vào trong.

Chỉ chốc lát sau, trên Tín Khuê hiện ra từng hình ảnh.

Giờ phút này nhìn thấy hình ảnh trên Tín Khuê, sắc mặt tất cả các chân nhân lập tức đều trở nên hết sức khó coi.

Chẳng ai ngờ Tô Linh Vận lại có thể mang một hòn Tín Khuê ra đây, hơn nữa trên Tín Khuê còn ghi chép hình ảnh ngày hôm đó.

Đến ngay cả bản thân La Chỉnh còn thấy giật mình, không ngờ trên Tín Khuê kia đã ghi lại chuyện xảy ra trong Huấn Giới Đường ngày ấy.

La Chỉnh cũng không nghĩ ra, vì sao Tô đạo sư lại có thể dùng Tín Khuê ghi chép lại hình ảnh lúc ấy!

Nhưng nghĩ ra hay không thì La Chỉnh cũng hiểu rõ, một khi hình ảnh này được chiếu ra, những lão già kia có lẽ sẽ không có cách nào nữa.

Trên Tín Khuê hiện lên từng hình ảnh. Những hình ảnh đó như một bàn tay rõ ràng dứt khoát, điên cuồng vả vào mặt đám người có mặt ở đây.

Đây mới đúng là sự thật chứng minh.”Các vị, còn muốn nói gì không?” Tô Linh Vận duỗi đùi ngọc trên ghế lớn một chút, giống như thu lại tất cả khí thế lợi hại, trên mặt lại mang vẻ lười biếng lần nữa.

“Chuyện này...” Gờ phút này, Tử Thanh chân nhân đã thực sự không còn gì để nói, đồng thời nhìn về phía Thiên Khung chân nhân bên cạnh, trong lòng ông ta thậm chí còn oán trách Thiên Khung chân nhân.

Thiên Khung chân nhân nói chắc như đinh đóng cột rằng cứ phán như vậy tuyệt đối không có vấn đề, còn về phần Tô Linh Vận thì căn bản cũng không cần báo cáo gì.

Thật ra lúc mọi người ra quyết định, hoàn toàn không suy xét gì tới Tô Linh Vận.

Nhưng là bọn họ thật không ngờ, vào thời điểm mấu chốt nhất, Tô Linh Vận lại phản kích sắc bén như vậy.

Thật sự bọn họ đúng là đã quên mất, vị Công chúa điện hạ từng giống như viên minh châu của đế quốc xưa kia, có địa vị và dũng khí như thế nào!

Chỉ là sau này Tô Linh Vận bởi vì chuyện trong cung kia mà tinh thần sa sút, nên mới đến Thanh Vân Tông làm một chức đạo sư nho nhỏ, thu lại hết những mũi nhọn của mình.

Nhưng Tô Linh Vận vẫn là Tô Linh Vận, mặc dù mối quan hệ giữa nàng và cung Phần Thiên rơi vào thế khó xử, nhưng nàng vẫn là Trưởng Công chúa của vương triều Phần Thiên, không có ai có thể quên sự thật này!

“Tử Thanh chân nhân, người không cảm thấy cần phải cho ta một lời giải thích sao?” Thấy các vị chân nhân đều không nói lời nào, Tô Linh Vận chỉ có thể xác định mục tiêu lên người chủ thẩm hôm nay là Tử Thanh chân nhân.

Mặc dù trong lòng Tử Thanh chân nhân vô cùng oán giận Thiên Khung chân nhân, nhưng lúc này mà mong Thiên Khung chân nhân đứng ra giúp ông ta cản đao thì đúng là không thực tế. Vậy nên ông ta chỉ có thể cúi đầu nói: “Công chúa Điện hạ, hôm nay khai đường đại thẩm, Tử Thanh ta đúng là có điểm sai sót, kính xin Công chúa điện hạ tha thứ.”

“Ta có thể tha thứ cho người, nhưng không biết La Chỉnh sẽ tha thứ cho người hay không? Nếu như hôm nay ta không có mặt, chỉ sợ giờ này hẳn đã chết ở Huấn Giới Đường này. Người tốt nhất vẫn nên hỏi La Chỉnh.” Tô Linh Vận lạnh giọng nói.

Ý của Tô Linh Vận là bắt Tử Thanh chân nhân phải nói xin lỗi La Chính!

Đường đường là một chân nhân lại đi nhận lỗi với một tên đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông, chuyện này không khỏi có chút khó tưởng tượng.

Sắc mặt Tử Thanh chân nhân cùng các vị chân nhân lập tức đen lại.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Mạc Gia

Thật ra Tô Linh Vận cũng không cần phải khiến mọi chuyện trở nên căng thẳng như vậy, ít nhất hôm nay nàng đã thành công đảo ngược tình thế, còn có thể cứu được La Chính trở về mà không hề có thương tổn gì.

Nhưng Tô Linh Vận muốn cho thiên hạ hiểu rõ, nàng không phát uy là bởi vì không muốn, còn nếu ai dám chọc vào nàng, chắc chắn sẽ bị đâm cho thương tích đầy mình.

“Công chúa điện hạ, yêu cầu của người có phải hơi quá rồi không...” Giờ phút này Thiên Khung chân nhân không thể không đứng ra. Dù sao mọi chuyện là do ông ta làm chủ, nói thẳng ra, Tử Thanh chân nhân chỉ hứng thay ông ta.

“Yêu cầu của ta rất quá đáng sao?” Tô Linh Vận lắc đầu: “Không hề! Phán đoán của các người suýt chút nữa khiến La Chính phải mất mạng, nói xin lỗi đã là gì? Người xưa nói, biết sai thì sửa là rất đáng quý, hơn nữa đây cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì!”

“Dù nói như vậy, nhưng chuyện này cũng phải nhìn thân phận, bọn ta...” Thiên Khung chân nhân tiếp tục nói.

Nhưng đã nhanh chóng bị Tô Linh Vận ngắt lời: “Thiên Khung, La Chính là đệ tử ta chọn, các người cứ chờ đi, ngày sau thành tựu của hã, thân phận của hã, cho dù là các người cũng chỉ có thể ngửa đầu lên mà nhìn! Thân phận thích hợp hay không, đừng nói với ta!”

Khiến cho một đám chân nhân phải ngược nhìn!

Để có thể làm chân nhân trong Thanh Vân Tông cũng không phải dễ, mười vị chân nhân đứng đầu đều từng giúp Thanh Vân Tông lập nhiều công lao hiển hách, trải qua hàng trăm năm mới có được địa vị như ngày nay.

Bất kỳ một vị chân nhân nào trong số này, dù ở bất cứ đâu trong Đông Vực, đều khiến người khác phải ngưỡng nhìn.

Nhưng Tô Linh Vận lại hùng hồn mà nói, tương lai La Chính sẽ vượt xa những chân nhân đó, điều này quả thực là nói quá.

Nhưng lời Công chúa điện hạ nói ra, ai dám tùy tiện phản bác?

“Ừm, hôm nay quả thật là lỗi ở ta! Nói xin lỗi với La Chính cũng không phải điều gì quá đáng!” Tử Thanh chân nhân nói xong, liền bước xuống dưới, cúi người với La Chính.

Thấy vậy, vẻ mặt những chân nhân khác đều rất khó coi, mây đen giăng kín mặt như sắp vỡ ra nước.

Tuy người xin lỗi không phải bọn họ mà là Tử Thanh chân nhân, nhưng bọn họ đều là mười chân nhân đứng đầu của Thanh Vân Tông, Tử Thanh chân nhân làm như vậy, coi như làm mất hết mặt mũi của những chân nhân khác!

Sau khi Tử Thanh chân nhân cúi người xin lỗi thì không nói thêm lời nào mà đi thẳng ra ngoài.

Những chân nhân khác thấy thế cũng lục tục rời đi.

Còn đám người bên Gia Cát gia chỉ trừng mắt đầy âm trầm với La Chính rồi rời đi từ cửa hông. Hôm nay Tô Linh Vận đang ở đây, không thể đụng tới La Chính, tiếp tục ở lại đây cũng chỉ rước lấy nhục.

Chỉ chốc lát, trong Huấn Giới Đường chỉ còn lại La Chỉnh và Tô Linh Vận.

La Chỉnh xoay đầu lại, mỉm cười nhìn lên Tô Linh Vận đang ngồi trên ghế cao, làm bộ làm dáng chấp tay nói: “Tiểu nhân xin tham kiến Công chúa điện hạ!”

Tô Linh Vận nhảy xuống ghế, đưa tay gõ đầu La Chỉnh: “Còn dám đùa giỡn với ta. Cho người tham gia thử luyện trăm yêu, kết quả mọi người đều về, chỉ mình ngươi là không thấy. Giờ vừa về đã gây chuyện, ngươi nói xem, ngươi có phiền không hả?”

Do Yêu tộc xâm lấn nên các đệ tử Thanh Vân Tông tham gia thử luyện trăm yêu đều ngồi phi thiên liền trở về tông an toàn, chỉ có mình La Chỉnh bị Vân Lạc giam cầm nên phải ở lại thành Bạch Đế.

Về sau lại bởi vì đi qua quận Quảng Hán rồi phát hiện Tiên Phủ nên La Chỉnh lại trì hoãn thêm một thời gian, thành ra hễ trở về Thanh Vân Tông trễ nhất trong số các đệ tử.

“Tô đạo sư, có một chuyện ta không hiểu lắm.” La Chỉnh bỗng nói: “Vì sao trong Tín Khuê kia lại có hình ảnh ngày hôm trước?”

Tô Linh Vận có thể ghi lại tất cả những chuyện xảy ra ngày đó, thực ra cũng không phải do trùng hợp.

La Chỉnh tham gia thử luyện trăm yêu nhưng mãi vẫn chưa trở về, tuy nhiên từ Lâm Canh, Tô Linh Vận đã biết được La Chỉnh không sao, chỉ là bị một cường giả trong Đế Quân giữ lại.

Từ miêu tả của Lâm Canh, Tô Linh Vận cũng đoán được người nọ là Vân Lạc.

Vì thế Tô Linh Vận chỉ có thể ở Thanh Vân Tông chậm rãi chờ đợi.

Kết quả thời gian mỗi ngày qua đi, La Chỉnh vẫn mãi không thấy bóng dáng, nàng bắt đầu có chút lo lắng, thậm chí còn muốn phái người đi thành Bạch Đế tìm hiểu tin tức.

Nhưng đúng hôm đó, Tô Linh Vận lại mở Tín Khuê ra, phát hiện nàng có thể truy tìm được tung tích của La Chỉnh!

Tô Linh Vận từng táy máy tay chân lên thẻ đệ tử của La Chỉnh, giống như lần trước La Chỉnh một mình đi Luyện Ngục Sơn, Tô Linh Vận cũng lợi dụng Tín Khuê để theo dõi...

Chỉ cần La Chỉnh đeo thẻ đệ tử tiến vào Thanh Vân Tông thì Tín Khuê của nàng nhất định có thể lần ra được.

Cho nên trên Tín Khuê của Tô Linh Vận ghi lại được tất cả sự việc xảy ra ngày hôm trước. Lúc thông qua Tín Khuê phát hiện ra La Chỉnh bị Thiên Khung chân nhân uy hiếp, Tô Linh Vận mới tìm đến Viêm Long chân nhân, đồng thời cũng đuổi tới Huấn Minh Sơn.

Còn lúc này La Chỉnh hỏi nàng, vì sao trong Tín Khuê lại có hình ảnh ngày đó, Tô Linh Vận chỉ mỉm cười mà không nói.

“Chuyện hôm nay xem như đã giải quyết, nhưng đừng chọc giận mấy tên chân nhân đó nữa, ta không sợ bọn họ, nhưng bọn họ sẽ nhắm vào ngươi!” Tô Linh Vận nói.

La Chỉnh gật gật đầu: “Ta biết, cho dù không vì chuyện này, bọn họ nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Huống chi, ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, đặc biệt là Thiên Khung chân nhân và Chỉ Thủy chân nhân!”

Tô Linh Vận thở dài, nàng lại quên tính cách tên nhóc này.

Dù gây thương tổn cho hắc, hắc cũng không thù hắc như vậy, nhưng nếu đụng tới người thân của hắc, hắc nhất định sẽ khiến cho đối phương

phải trả giá gấp mười lần!

Nhưng... từ góc độ này cũng nói lên La Chỉnh là một người có tình có nghĩa.

“Được rồi, việc này nói sau đi. Với thực lực của ngươi bây giờ, đừng nói là ở trước mặt những chân nhân đó, cho dù chỉ là một cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng chẳng đối phó được. Muốn cứu muội muội của ngươi thì còn phải nâng cao thực lực!” Tô Linh Vận cười nói.

La Chỉnh gật đầu, cùng Tô Linh Vận đi ra khỏi Huấn Giới Đường.

Trải qua thử luyện trăm yêu cùng với hành trình tại Tiên Phủ, thực lực của La Chỉnh quả thực tăng lên không ít, đã bước chân vào hàng ngũ cao thủ Tiên Thiên.

Tiên Thiên Cảnh ở ngoài Đế Đô gần như đã có thể xưng bá một phương, đủ để duy trì một gia tộc nhỏ.

Nhưng nếu đặt trong Đế Đô Phần Thiên, đặt trong Thanh Vân Tông thì vẫn chưa đáng là gì.

Lần này trở về, La Chỉnh cũng đã quyết định mục tiêu kế tiếp cho mình, dốc lòng khổ luyện.

Khi La Chỉnh một lần nữa bước vào ngoại môn Tiểu Vũ Phong thì lại gây ra náo động một lần nữa.

Trong thử luyện trăm yêu, những hành động vĩ đại của La Chỉnh đã sớm được truyền bá trong đám đệ tử ngoại môn.

Trước khi La Chỉnh gia nhập Tiểu Vũ Phong, người mạnh nhất Tiểu Vũ Phong là Hách Thế Các.

Nhưng sau thử luyện trăm yêu, Hách Thế Các đã chẳng là cái đinh gì trước mặt La Chỉnh nữa rồi.

“La Chỉnh đã từng giết yêu tướng đấy!”

“Cho dù là Chúc Thiên Lai của Thiên Nhất Phong cũng chỉ có thể giằng co với yêu tướng, vậy mà hắn lại có thể giết chết yêu tướng! Nghe nói nếu không có hắn, chỉ sợ toàn bộ Thiên Nhất Phong cũng đã bị diệt đoàn!

“Không chỉ giết một con thôi đâu, theo tin tức Ngọc Nữ Phong truyền ra, một mình La Chỉnh đối mặt với một đám yêu tướng, vậy mà đều giết hết!”

Đám đệ tử ngoại môn đã dừng thử cảm nhận yêu khí của Yêu tộc, cho dù chỉ là một tên yêu binh thì bọn họ cũng khó có thể chống lại.

Nhưng La Chỉnh lại có thể đối phó với yêu tướng, thế nên hắn hoàn toàn trở thành thần tượng trong lòng đám đệ tử ngoại môn!

Bởi vì thực lực của La Chỉnh không chỉ vượt trội trong ngoại môn, vượt hắn Hách Thế Các, mà không ít đệ tử ngoại môn đều tin, cho dù là nội môn Tiểu Vũ Phong, cũng không có ai là đối thủ của La Chỉnh.

“A! Lão đại! Lần này huynh thật trâu bò!” Đám Mạc Xán, Chu Hiến nhìn thấy La Chỉnh liền nhào lên, ôm chầm lấy hắn.

Sau đó hai người liền lách sang hai bên, Chương Vô Huyền tiến lên cho hắn một cái ôm thật chặt.

Bốn người vui vẻ cười nói đi đến nhà ăn. Lần này trở về, bọn họ phải tụ tập một bữa, ăn ngon uống đã, không say không về.

Chương Vô Huyền và Chu Hiên đều rất hào hứng, La Chỉnh còn chưa trở về bọn họ đã nghe được vô số tin đồn. Đối với chuyện La Chỉnh có thể đối phó yêu tướng, ban đầu bọn họ còn hoài nghi, nhưng sau biết được là do Lâm Canh chính miệng nói thì bọn họ liền hiểu rõ, trên thế giới này thật không có chuyện gì tên yêu nghiệt La Chỉnh kia không làm được.

Trong nội môn, cho dù Lâm Canh không xếp trong năm người đứng nhất, nhưng cũng là người rất mạnh, tất nhiên sẽ không nói lung tung.

Nghĩ đến thực lực của yêu tướng vốn chỉ cần dùng một ánh mắt đã đủ khiến bọn họ sợ vỡ mật, vậy mà La Chỉnh lại có thể tự tay giết chết. Cùng là đệ tử ngoại môn nhưng chênh lệch quá lớn, cho nên tuy bọn họ đã tin tưởng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có chút không dám chắc chắn.

Trong lúc ăn uống trò chuyện, La Chỉnh thấy Mạc Xán có chút rầu rĩ, sắc mặt hơi mất tự nhiên.

“Mạc Xán huynh, ta thấy hình như huynh có tâm sự?” La Chỉnh kỳ quái hỏi.

Mạc Xán là người Đế Đô, bình thường đều là vô tư tới mức vô tâm, dường như rất ít chuyện khiến hắn không vui, nhưng nếu hắn thật sự không vui, vậy khẳng định đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Không có gì! La Chỉnh huynh, hôm nay huynh trở về, trong lòng ta rất vui vẻ. Nào! Cạn một ly!” Mạc Xán nâng ly, giơ về phía La Chỉnh.

Vẻ mặt này của Mạc Xán càng khiến La Chỉnh thấy nhất định là có chuyện, hắn không nâng ly mà hỏi: “Nếu coi chúng ta là huynh đệ, có chuyện gì huynh cứ nói thẳng.”

Chương Vô Huyền và Chu Hiên cũng nhìn Mạc Xán, giờ phút này bọn họ cũng thấy được hắn có chút mất tự nhiên.

Cuối cùng Mạc Xán bỗng nhiên cười cười, rồi mới lên tiếng: “Thực ra cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là tháng sau gia tộc của ta muốn tổ chức một lần tụ hội. Mạc gia của ta cũng coi như là một sĩ tộc, nhưng chỉ thuộc tầng lớp thấp thôi...”

Chương Vô Huyền nghe vậy liền nói: “Lẽ nào Mạc Xán là người của Mạc gia ở thành Bắc?”

Chương gia của Chương Vô Huyền có cơ nghiệp làm ăn trải rộng mọi góc ngách trong Đế Đô nên hiểu rõ hệ thống gia tộc khổng lồ trong Đế Đô như lòng bàn tay. Mạc Xán vừa nói hẳn cũng là sĩ tộc, Chương Vô Huyền liền lập tức đoán ra.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Bí Cảnh Tu Luyện

Mạc Xán gật đầu: “Đúng. Ta chính là người của Mạc gia ở thành Bắc.”

Mạc gia thành Bắc không phải sĩ tộc lớn, chỉ là tổ tiên Mạc gia từng xuất hiện một công thần cực kỳ tài giỏi là Mạc Thiếu Thiên.

Mạc Thiếu Thiên từng tham gia quân đội, dẫn dắt Đế Quân lập nhiều công lao hiển hách. Nhờ có ông nên gia tộc họ Mạc vốn không có bất cứ tiếng tăm gì mới được phong làm sĩ tộc.

Chẳng qua sau Mạc Thiếu Thiên, Mạc gia không còn xuất hiện nhân vật nào nổi trội nữa, cho nên tuy Mạc gia được phong là sĩ tộc nhưng lại chẳng hề nổi trội, thuộc hàng thấp nhất trong sĩ tộc, chỉ là treo danh mà thôi.

“Nếu Mạc Xán huynh có thân phận là đệ tử sĩ tộc, vì sao ngày đó còn phải tham gia Hải Thí?” La Chỉnh có chút khó hiểu mà hỏi.

La Chỉnh nhớ rõ, Mạc Xán và hãn cùng báo danh tham gia Hải Thí, nếu là đệ tử sĩ tộc, rõ ràng có thể trực tiếp vượt qua vòng thi kia.

Mạc Xán cười cười: “Gia tộc không cho ta công văn sĩ tộc, ta cũng không có cách nào, chỉ có thể tham gia Hải Thí.”

Nghe vậy Chương Vô Huyền liền nói: “Xem ra Mạc Xán ở trong gia tộc cũng không được coi trọng, vậy lúc này, người là vì chuyện gia tộc mà phiền lòng?”

Mạc Xán gật đầu nói: “Quả thực là vì thế. Mấy năm nay tuy Mạc gia không xuất hiện nhân vật nào lợi hại, nhưng cả tộc đều rất cố gắng. Giống như lần tụ hội này, những huynh đệ tỷ muội của ta đều sẽ dẫn bạn bè của họ trong Thanh Vân Tông trở về, nhưng ta thì lại không biết làm thế nào...”

Một gia tộc muốn phát triển đi lên, thứ quan trọng nhất không chỉ là thực lực, mà còn cần các mối quan hệ.

Giữa sĩ tộc và sĩ tộc cũng có vô vàn loại quan hệ, muốn gia tộc phát triển lớn mạnh, tất nhiên cần những sĩ tộc khác trợ giúp.

Ngay từ đầu ở trong gia tộc, Mạc Xán cũng không được xem trọng, thậm chí bởi vì hắn muốn thi vào Thanh Vân Tông mà còn bị người trong tộc nhạo báng, thậm chí ngay cả chuyện nhỏ như công văn sĩ tộc cũng không làm giúp hắn.

Nhưng cuối cùng, Mạc Xán lại gặp được La Chính, đánh bại đánh bại vượt qua được khảo hạch của Thanh Vân Tông, trở thành đệ tử ngoại môn, vượt xa ngoài dự đoán của người Mạc gia.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn, cũng chưa là gì trong Mạc gia nên Mạc Xán và cả cha mẹ hắn vẫn bị xa lánh.

Lần tụ hội gia tộc này thật ra cũng trở thành cơ hội khoe khoang mạng lưới quan hệ của bản thân.

Theo Mạc Xán được biết, trong Mạc gia cũng có mấy người kết bạn với đệ tử sĩ tộc, thậm chí có đệ tử của bảy đại sĩ tộc đồng ý đến tham dự lần tụ hội này của Mạc gia.

So sánh ra, từ khi tiến vào Thanh Vân Tông, trừ La Chính, Chu Hiến, Chương Vô Huyền thì Mạc Xán không hề kết giao với ai, chứ đừng nói đến đệ tử sĩ tộc.

Nghe Mạc Xán nói xong, Chu Hiên vẫn luôn chỉ lo rót rượu bỗng nhiên ha ha cười nói: “Mạc Xán, người cũng thật là, ta còn tưởng chuyện gì! Không phải người bị ngốc rồi chứ? Hai vị trước mặt người không phải là đối tượng để giữ mặt mũi tốt nhất sao? Vô Huyền huynh, La Chính huynh, có vị nào kém hơn mấy người của đại sĩ tộc kia không? Cho dù là bảy đại sĩ tộc, có thể đứng ngang hàng với bọn họ cũng không có mấy đâu!”

Lời này của Chu Hiên nói không sai chút nào.

Nói đến Chương Vô Huyền, Chương gia tuy rằng không phải sĩ tộc, nhưng chính là nhà giàu siêu cấp, nếu thật sự so về thực lực gia tộc, Chương gia bọn họ quả thực không có mấy cường giả, nhưng dù vậy, toàn bộ Đông Vực cũng không có mấy ai dám động đến Chương gia!

Có thể nói mấy sĩ tộc nho nhỏ bình thường, cơ bản không thể so sánh cùng Chương gia. Chương gia hoàn toàn có thể đứng ngang hàng với quái vật lớn như bảy đại sĩ tộc.

Mà La Chính, càng không cần phải nói!

Thiên tài trong bảy đại sĩ tộc rất nhiều, nhưng Chu Hiên dám nói, cho tới bây giờ, chưa có ai có thể sánh ngang với La Chính.

Với tốc độ tiến bộ của La Chính, cho dù là những đệ tử nổi bật nhất trong bảy đại sĩ tộc, thì việc La Chính vượt qua bọn họ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chu Hiên nói xong, liền vỗ vai Mạc Xán: “Ta cũng đã đề cử cho người rồi, còn không mau hỏi xem bọn họ có đồng ý cùng đi với người không đi!”

“Thế này... này...” Mạc Xán nhất thời có chút ấp úng.

Thật ra Mạc Xán không phải người mù, đương nhiên là hắn muốn mời La Chỉnh và Chương Vô Huyền tới nhà hắn, chỉ là không biết mở miệng thế nào mà thôi. Trước mặt bọn họ, hắn có chút tự ti. Lúc này đột nhiên bị Chu Hiển giật dây, lại không biết nên nói gì.

La Chỉnh và Chương Vô Huyền liếc nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Mạc Xán, trên mặt tươi cười, chờ Mạc Xán nói chuyện.

Mạc Xán lắp bắp nửa ngày, cuối cùng mới căn răng nói: “Vô Huyền huynh, La Chỉnh huynh, tháng sau, mời hai người tới nhà ta....”

Lúc này La Chỉnh và Chương Vô Huyền mới cùng gật đầu, chuyện bé bằng cái rắm, cũng khiến Mạc Xán rối rắm lâu như vậy.

“Đậu! Thế còn ta thì sao?” Chu Hiển vỗ mạnh lên vai Mạc Xán.

“Đương nhiên là cả huynh nữa rồi.” Mạc Xán lại bỏ thêm một câu.

Ban đêm, bốn người đều uống nhiều, mãi đến khuya mới giải tán.

La Chỉnh trở lại phòng mình, sắp xếp lại một lượt những thứ thu hoạch được trong chuyến đi này.

Trong chuyến đi thành Bạch Đế này hắn thu hoạch được tương đối nhiều, trừ hai viên tinh thạch đang khảm trên cánh tay ra thì vẫn còn một đồng lớn những thứ linh tinh khác, trong đó cũng có mấy món tương đối có giá trị.

Ví như trận chiến trong đình nghỉ chân tại Tiên Phủ, nhiều Chiêu Thần Cảnh đấu đá như vậy, không ít vũ khí trong tay bọn họ đều là linh khí, chúng rơi đầy trên đất nên La Chỉnh đều thu thập hết lại.

Khi đấy, La Chỉnh cũng tìm được bốn cái nhẫn tu di, một cái trong đó có không gian lớn hơn nhiều so với cái trong tay La Chỉnh.

Cho dù phòng ở của Thanh Vân Tông rất rộng, nhưng La Chỉnh bày đám vật phẩm này ra thì cũng khiến cả phòng chật ních.

La Chỉnh từ từ sắp xếp, bất tri bất giác đã qua một đêm.

Mấy ngày kế tiếp, ngoài việc tu luyện, La Chỉnh cũng rút ra phần lớn thời gian tiến hành quán tưởng với bức Nhật Nguyệt Tinh Thần.

Bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này đúng là có tác dụng vô cùng kỳ diệu đối với võ giả.

Lần trước bên trong Tiên Phủ, La Chỉnh mới quán tưởng một lần đã cướp đi được một phần tạo hóa của Tinh, hiện tại trong chân nguyên Thiên Ma của hắn cũng có chứa một chút sức mạnh của Tinh.

Khi sức mạnh của Tinh bùng nổ, sẽ xuất hiện năng lượng hủy diệt, cho dù là La Chỉnh cũng cảm thấy khủng bố.”Đây mới chỉ là một chút tạo hóa của Tinh mà thôi, nếu có thể đạt được toàn bộ, thêm cả tạo hóa của Nhật Nguyệt thì chân nguyên Thiên Ma của ta sẽ khủng bố tới mức nào?” La Chỉnh khó có thể tưởng tượng.

Nhưng La Chỉnh quán tưởng nhiều ngày vẫn không thấy loại cảm giác kỳ diệu như lần đầu tiên.

Hơn nữa so ra, tốc độ linh ngộ quán tưởng cũng chậm đi rất nhiều. Xem ra để “nhìn thấu” được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần này cũng không phải chuyện dễ. Với thực lực bây giờ của La Chỉnh, vẫn còn lâu mới có thể làm được.

Ngoài việc quán tưởng bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, La Chỉnh còn bỏ thời gian suy xét phương pháp tu luyện.

Thanh Vân Tông được xưng là thánh địa tu luyện, trừ việc có được vô vàn bí tịch công pháp, hấp dẫn võ giả nhất chính là nơi tu luyện trong nó.

Trước đó, La Chỉnh chỉ vừa tiến vào ngoại môn Thanh Vân Tông nên còn chưa biết gì về điều này.

Hơn nữa hắn vẫn luôn vội vàng muốn kiếm điểm tích lũy, thậm chí bởi vì kiếm điểm tích lũy mà trở mặt với Tô đạo sư một lần.

Lần này sau khi trở về, Tô Linh Vận cũng cho rằng La Chỉnh nhất định cần nhanh chóng tăng thực lực, nên hai ngày trước đã phái người lại đây ném cho La Chỉnh một tấm ngọc giản.

Trên ngọc giản viết những bí cảnh tu luyện trong Thanh Vân Tông.

“Cửu Âm Lôi Cốc, có thể điều khiển sấm chớp mà rèn luyện thân thể, dẫn Cửu Âm Thần Lôi luyện thể....”

“Động Hàn Băng - nơi lạnh lẽo vô cùng, có thể rèn luyện tâm tính, bài trừ tâm ma!”

“Đài Thất Tinh Kiếm Quang, tu luyện kiếm pháp ở đây, có thể tăng tốc độ lên mười lần!”

Nhìn những nơi tu luyện đó, La Chỉnh cũng vô cùng kích động.

“Đường Trọng Lực Vô Cực!” Nhìn đến cái này, La Chỉnh liền nhớ lại con đường có trọng lực vô cùng lớn trong lần tham gia Hải Thí.

Phần trọng lực khổng lồ kia tác động lên người có thể khiến tốc độ luyện thể của La Chỉnh tăng nhanh gấp nhiều lần. Hiện tại La Chỉnh đã bước vào Tiên Thiên Cảnh, luyện thể đương nhiên rất quan trọng, nhưng cũng không phải nhu cầu bức thiết, tương lai La Chỉnh có thể sẽ tiến vào đường Trọng Lực Vô Cực, nhưng lúc này hắn muốn tìm lựa chọn tốt hơn.

“Huyền Ngư Thâm Đàm! Bên trong đầm sâu, chịu đựng áp lực, giết vô số nhân ngư được huyền hóa quỷ dị, rèn luyện trong giới hạn sinh tử!”

Chính là cái này! Mắt La Chỉnh sáng lên.

Thực lực tăng từ Luyện Nhục Cảnh cho tới bây giờ, La Chỉnh hiểu rõ, không có gì có thể khiến thực lực tăng nhanh hơn, vững chắc hơn khi rơi vào ranh giới sinh tử!

Những gì linh ngộ được trong khoảnh khắc sinh tử, thường quan trọng hơn rất nhiều so với lúc tu luyện bình thường.

Nhưng khi La Chỉnh nhìn đến phần chữ nhỏ phía dưới ngọc giản, liền vui không nổi nữa.

Thì ra những nơi tu luyện này không phải là miễn phí.

Không chỉ không miễn phí, mà phí còn đắt kinh người.

Ví như đài Thất Tinh Kiếm Quang, tu luyện một canh giờ mà trừ mất tám mươi điểm tích lũy.

Con đường Trọng Lực Vô Cực thì càng nhiều hơn, một canh giờ trừ mất một trăm hai mươi điểm tích lũy.

Về phần Huyền Ngư Thâm Đàm, một canh giờ trừ mất hai trăm điểm tích lũy...

Quá kinh khủng.

Điểm tích lũy của La Chỉnh đối với đệ tử ngoại môn mà nói chỉ sợ đã là con số thiên văn(1), nhưng cũng không thể trả nổi cho mức độ tiêu phí này.

Đừng nói đệ tử ngoại môn, cho dù là đệ tử nội môn cũng không có khả năng quảng nhiều điểm tích lũy như vậy vào đó.

La Ching từng tới chỗ Tô Linh Vận nhận nhiệm vụ, cũng coi như có chút hiểu biết đối với điểm thưởng.

Nhiệm vụ độ khó thấp cũng chỉ được vài điểm tích lũy, mà độ khó cao, có nhiều điểm tích lũy thì cần thời gian tương đối lâu mới có thể hoàn thành.

Có lẽ bận bịu mười ngày nửa tháng hoàn thành nhiệm vụ, còn chưa đủ cho một giờ vào trong bí cảnh tu luyện.

“Trừ phi là đại sĩ tộc, trả một đồng Phương Tinh lớn cho Thanh Vân Tông để mua điểm tích lũy mới có thể duy trì, chứ đệ tử bình dân thì căn bản không thể nào gánh nổi!”

Thanh Vân Tông giống như một cỗ máy khổng lồ, mỗi tháng hoạt động nào là tiền lương, bổng lộc cho nhân viên quản lý, các cấp quản sự, rồi cả đản được cho mấy chục vạn đệ tử, chi phí tiêu tốn hàng tháng tính ra luôn là con số vô cùng lớn.

Để duy trì mức chi tiêu này, Thanh Vân Tông không thể không kiếm khoản phí dụng kếch xù từ nơi khác.

Huống chi để duy trì hoạt động của những nơi tu luyện này cũng cần một số lượng tinh thạch khổng lồ.

(1)Con số thiên văn: con số lên tới hàng trăm triệu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Huyền Ngư Thâm Đàm

Huyền Ngư Thâm Đàm nằm trên một ngọn núi nhỏ phía nam Thanh Vân Tông.

So với những ngọn núi ở phía Bắc, ngọn núi này cũng không có gì nổi bật.

Nhưng phong cảnh nơi này lại đẹp thần kỳ, Thanh Vân Tông còn xây một đường mòn nổi thẳng đến ngọn núi nhỏ này, dọc đường đi đều dùng những phiến đá xanh rộng sáu thước lát rất chỉnh tề.

Đến sau ngọn núi nhỏ, La Chỉnh liền nhìn thấy có một vị chấp sự mặc áo nâu, đang chờ trong đó.

Sau khi chào hỏi, La Chỉnh liền hỏi về Huyền Ngư Thâm Đàm.

Vị chấp sự kia đánh giá La Chỉnh một chút, thấy trên người La Chỉnh mặc trường bào trắng thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hoang mang.

Bình thường đệ tử ngoại môn trong Thanh Vân Tông cũng không có mấy điểm tích lũy, huống chi tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm có yêu cầu nhất định đối với thực lực của võ giả.

Nếu người tu luyện thực lực chưa tới Tiên Thiên Cảnh, vào Huyền Ngư Thâm Đàm không chỉ không có lợi mà còn có khả năng bị thương.

“Ta muốn xin vào tu luyện bên trong Huyền Ngư Thâm Đàm.” La Chỉnh nói với vị chấp sự.

Vị chấp sự kia nghĩ nghĩ một lát, rồi mới lên tiếng: “Là đạo sư của người bảo người tới sao?”

Nếu bình thường thì đạo sư thấy đã đến đúng thời điểm sẽ đề nghị đệ tử tới đây tu luyện.

La Chỉnh gật đầu, đúng là hẳn được Tô Linh Vận nhắc nhở, mới biết được nơi tu luyện của Thanh Vân Tông.

Chấp sự vươn tay ra, nói với La Chỉnh: “Đưa thẻ đệ tử của người cho ta xem trước đã.”

Sau khi xem xét thẻ đệ tử của La Chỉnh, xác nhận bên trong có không ít điểm tích lũy, với kinh nghiệm của lão, một vị đệ tử ngoại môn không thể có được nhiều điểm tích lũy như vậy, trừ phi là mua bằng Phương Tinh.

“Nhìn hẳn vẫn còn mặt đồng phục ngoại môn, xem ra không phải là sĩ tộc mà là đến từ gia tộc gia cảnh giàu có nào đó.” Chấp sự phân tích trong lòng, sau đó mới nói với La Chỉnh: “Bây giờ người còn chưa thể tiến vào Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện.”

“Vì sao lại vậy?” La Chỉnh ngạc nhiên nói.

“Bây giờ trong Huyền Ngư Thâm Đàm có người đang tu luyện, nhưng người kia đã vào trong được nửa canh giờ, ta đặt ra cho hẳn là một canh giờ, người xem.” Chấp sự chỉ tay vào cái đồng hồ mặt trời ở bên cạnh: “Người kia đi vào lúc buổi trưa, tu luyện một canh giờ, hiện tại thời gian đã trôi qua một nửa, người chỉ cần đợi thêm nửa canh giờ là được.”

La Chỉnh nhìn theo hướng chấp sự chỉ, thấy được trên đồng hồ mặt trời là bóng râm thật dài giao giữa buổi trưa và đầu giờ chiều, đúng như lời ông ta nói, xem ra còn cần chờ thêm nửa canh giờ.

La Chỉnh gật gật đầu, đi đến chỗ băng ghế ở bên cạnh ngồi xuống.

Hắn vốn cho rằng phải đợi thêm nửa canh giờ, nhưng không ngờ chỉ mới ngồi một lát, còn chưa hết một nén nhang đã thấy phía cuối con đường, có một người thất tha thất thểu đi ra, quần áo toàn thân người nọ ướt đầm, cả người run lẩy bẩy, môi trắng bệch, con người giãy ra, thở hổn hển vô cùng nặng nề.

Vị chấp sự kia vội vàng tiến lên, đỡ lấy người nọ: “Ta đã nói với người rồi, cảnh giới Tiên Thiên Ngũ Trọng mà vào tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm thì có hơi miễn cưỡng. Tu luyện võ đạo phải chú ý từng bước từng bước. Người mới có Tiên Thiên Ngũ Trọng, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm nửa canh giờ, vậy mà cứ nhất định phải một canh giờ, đây không phải là đi chịu tội sao?”

Vị chấp sự đỡ tên đệ tử kia đến ngồi xuống ghế đá bên cạnh, người nọ thở hồng hộc, nghỉ ngơi một hồi lâu, sắc mặt mới từ từ khôi phục. Lúc đã khá hơn một chút, hắn quay sang nhìn thấy La Chính, liền bỗng nhiên mở miệng kêu lên: “La Chính, người cũng tới Huyền Ngư Thâm Đàm?”

La Chính mỉm cười gật gật đầu, hắn cũng đã sớm nhận ra người này. Người vừa tới đúng là vị đệ tử Mạnh gia đã kết bạn cùng hắn khi đến phía Nam giết đao trùng, Mạnh Thường Quân.

“Mạnh Thường Quân, đã lâu không gặp.” La Chính chấp tay với Mạnh Thường Quân.

Lại nói, lúc trước Gia Cát gia phái người đi phía Nam muốn giết La Chính, may nhờ Mạnh Thường Quân hỗ trợ, hắn còn nợ Mạnh Thường Quân phần nhân tình này.

Mạnh Thường Quân quan sát La Chính một chút: “Không đúng. Huyền Ngư Thâm Đàm này, đệ tử ngoại môn bình thường cơ bản là không thể vào được. La Chính huynh, người đã tiến vào Tiên Thiên Cảnh?”

La Ching gật gật đầu cười nói: “Ta cũng vừa mới tiến vào Tiên Thiên Cảnh không lâu!”

“Vừa mới tiến vào Tiên Thiên Cảnh không lâu thì sợ là Huyền Ngư Thâm Đàm không thích hợp cho người tu luyện.” Mạnh Thường Quân lắc đầu, vừa nói vừa vươn tay lấy ra một sợi gân trâu, buộc lại mái tóc dài bị nước làm ướt nhẹ đang tán loạn.

Vị chấp sự kia cũng gật đầu: “Tuy điều lệ của Huyền Ngư Thâm Đàm có ghi, bước vào Tiên Thiên Cảnh là có thể vào trong đầm tu luyện, nhưng bình thường ta cũng không đề xuất người dưới Tiên Thiên Nhị Trọng đi vào. Cho dù đột phá Tiên Thiên Nhị Trọng, thời gian tu luyện cũng không nên quá lâu.”

“Đúng vậy, lần trước một đệ đệ của ta cũng mới bước vào Tiên Thiên Nhất Trọng đã vội vã tiến vào Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện. Kết quả không chỉ không tăng tu vi, còn bị chân nguyên nghịch lưu làm cho bị thương nặng.” Mạnh Thường Quân cũng ở bên cạnh khuyên.

La Ching mỉm cười: “Đa tạ Mạnh huynh nhắc nhở, nhưng lúc này ta đến cũng là đã quyết định chắc rồi, cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng muốn vào Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện một phen.”

Thấy vẻ mặt kiên quyết của La Ching, vị chấp sự kia và Mạnh Thường Quân đều hiểu, bọn họ khuyên không nổi, vì thế không nói thêm nữa.

“Được rồi. Nếu Mạnh Thường Quân đã rời khỏi đầm, vậy có thể đến lượt ta rồi chứ?” La Ching hỏi chấp sự.

Chấp sự gật gật đầu: “Không biết người lần đầu tiên tu luyện, thời gian dự tính là bao lâu?”

“Có thể định ra ngắn nhất là bao lâu?” La Ching hỏi.

“Tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm, cứ nửa giờ được coi là một đơn vị, nếu người nhất định muốn thử, ta đề nghị người lựa chọn nửa canh giờ là tốt nhất.” Theo chấp sự, La Chỉnh hẳn là có lòng tự tin nhất định với thực lực của mình.

Nhưng ông ta đã gặp nhiều người đều không thể kiên trì tu luyện bên trong, trong đó có không ít đệ tử Tiên Thiên Thất Trọng, Bát Trọng.

Cho dù nhìn thế nào, tên nhóc trước mặt này cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, vẫn quá yếu.

Tuy vị chấp sự này ở trong Thanh Vân Tông cũng đã hiểu rõ một điều, cảnh giới không phải là thực lực, nhưng không thể nghi ngờ, cảnh giới thường thường vẫn đi kèm với thực lực.

“Nếu vậy, ta chọn một canh giờ đi.” La Chỉnh nói xong liền đứng lên khỏi ghế đá.

“Một canh giờ?” Trên mặt chấp sự và Mạnh Thường Quân đều lộ vẻ kinh ngạc.

Cuối cùng chấp sự kia cười cười, nghĩ thầm cũng tốt, con người thường phải tự trải qua mới biết được trời cao đất rộng, chờ tiểu tử này vào tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm, mới biết được sự đáng sợ của nó.

Chấp sự thu thẻ đệ tử của La Chỉnh làm thế chấp, rồi cho La Chỉnh đi lên.

La Chỉnh theo con đường nhỏ được tạo thành từ những bậc thang lát đá, từng bước đi lên, ước chừng qua ba mươi bậc, liền tới cuối đường nhỏ.

Khi La Chỉnh vừa rời chân khỏi bậc thang đá, liền nghe thấy tiếng thác đổ dữ dội.

“Ồ, thiết kế có chút kỳ diệu đấy.” Trong lòng có chút tò mò, La Chỉnh liền thu chân về lại bậc thang, lúc này hai chân La Chỉnh đều đứng trên bậc thang đá, tiếng nước chảy kia lại biến mất sạch sẽ. Khi La Chỉnh rời chân ra, tiếng nước lại vang dội bên tai.

“Thú vị thật, chắc hẳn cũng là do vị tiền bối Thanh Vân Tông kia tạo ra, bố trí một ảo trận chặn âm thanh, chỉ cách một bước chân, âm thanh truyền đến tai đã hoàn toàn khác biệt.” Sau khi thử mấy lần, La Chỉnh mới rời khỏi bậc thang, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là một đài cao, trước mắt hiện ra một thác nước đang đổ xuống.

Thác nước này cũng không cao, chỉ có ba bốn trượng, so với những thác nước lớn nổi tiếng trong Đông Vực thì cái thác trước mắt quá nhỏ. Nhưng điều không bình thường chính là nước từ trên thác trút xuống đầm sâu lại phát ra âm thanh vô cùng lớn.

Những dòng nước đó ào ào đổ xuống, phát ra âm thanh có thể gọi là vang trời. Đứng đối diện với thác nước giống như có thiên quân vạn mã đang gào thét về phía mình vậy.

Có thể trở thành bí cảnh tu luyện của Thanh Vân Tông, quả nhiên vẫn phải có điểm đặc sắc.

La Chỉnh đi đến cạnh đầm sâu, vươn tay chạm vào nước trong đầm liền lập tức hiểu được tại sao nước lại phát ra âm thanh lớn như thế.

Nước này tuy mới nhìn thì trong suốt, nhưng sờ vào thì cảm giác lại hoàn toàn khác.

Ngón tay đụng vào liền cảm nhận được tầng tầng hơi lạnh ẩn chứa trong đó, giống như muốn đông cứng ngón tay La Chỉnh.

“Phù...”

Một luồng chân nguyên vận chuyển trên cánh tay La Chỉnh, lập tức đuổi khí lạnh đi.

Nước này không chỉ lạnh đến tận xương cốt, mà khi La Chỉnh vốc một ít nước lên còn phát hiện nó vô cùng nặng!

“Nghe đồn, nước ở nơi sâu vạn trượng, ở nơi lạnh vô cùng thì trọng lượng nặng hơn gấp mười lần so với nước thông thường, được gọi là “trọng thủy”, chẳng lẽ nước trong Huyền Ngư Thâm Đàm chính là trọng thủy?”

Trọng thủy chắc chắn sẽ sinh ra áp lực nước vô cùng lớn, hơn nữa còn tăng thêm độ lạnh trong đó.

Có thể tưởng tượng người tiến vào đầm sâu này sẽ phải chịu áp lực nước lớn đến thế nào.

La Chỉnh cũng không dừng trên bờ quá lâu.

Một canh giờ tốn hai trăm điểm tích lũy, cũng chính là bốn trăm Phương Tinh, thật sự có thể dùng từ một giây đáng giá ngàn vàng để hình dung.

Vì thế sau khi chuẩn bị xong, La Chỉnh hít một hơi thật sâu, nhảy vào trong hồ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Người Cá

Trọng thủy trong đầm cực kỳ đặc sệt.

La Chỉnh nhảy vào trong đầm mà cũng không làm nước bắn lên là bao, chỉ tạo ra một gợn sóng, sau đó thân thể hần dần chìm xuống. Lập tức, La Chỉnh phát hiện mình chìm xuống với tốc độ cực kỳ chậm. Khi hần lặn xuống được khoảng một mét thì nhận ra không thể lặn tiếp được nữa. Cái đầm sâu này có sức nổi cực kỳ khủng khiếp.

“Điều chỉnh nhịp thở, cố gắng giữ người dựng thẳng để lặn xuống.” Nghĩ tới đây, La Chỉnh liền thay đổi tư thế, đầu hướng xuống, quơ hai tay, lúc này cơ thể mới thông thả chìm dần.

Sau khi bước vào Luyện Tạng Cảnh, lục phủ ngũ tạng của võ giả đều biến đổi, không khí tự động vận chuyển trong phổi, cả cơ thể rơi vào trạng thái quy tức(1). Cho nên lúc ở trên bờ, La Chỉnh đã hít một hơi thật sâu, đủ để hần duy trì trong một thời gian dài.

“Ừng ục, ừng ục...”

Mặc dù trọng thủy trong đầm sền sệt nhưng lại cực kỳ trong suốt, dù đã chìm xuống khá sâu nhưng La Chỉnh vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Trong bản giới thiệu về Huyền Ngư Thâm Đàm lúc trước có nói, cái đầm này gần như sâu không thấy đáy. Nghe nói cường giả Chiêu Thần Cảnh trong Thanh Vân Tông từng lặn xuống độ sâu ba trăm mét, nhưng chưa từng có ai đặt chân tới nơi sâu hơn. Hiện tại, khu vực đã thăm dò

được chia làm mười tầng. Tầng thứ nhất có độ sâu ba mươi mét so với mặt nước. Tầng thứ hai có độ sâu từ ba mươi mét tới sáu mươi mét... cứ như vậy đến độ sâu ba trăm mét là hết tầng thứ mười.

Lần đầu tiên tham gia rèn luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm, La Chỉnh không hề đặt ra mục tiêu nhất định. Nhưng một canh giờ ở đây tốn nhiều điểm tích lũy như vậy nên hẳn nhất định phải tận dụng triệt để cơ hội này.

“Xem mình có thể lặn tới độ sâu nào!”

La Chỉnh vung tay, đẩy ra từng tầng trọng thủy trước mặt, tiếp tục chậm rãi lặn xuống. Tới độ sâu hai mươi mét, một sinh vật màu vàng cách đó không xa đột ngột chậm rãi bơi về phía hắn.

La Chỉnh tập trung nhìn kỹ, phát hiện đó là một người cá.

“Người cá ảo!”

Trước khi tới Huyền Ngư Thâm Đàm, La Chỉnh đã cũng đã tìm hiểu qua về nó.

Bao trùm toàn bộ Huyền Ngư Thâm Đàm là một ảo trận khổng lồ đã có từ lâu. Bởi ảo trận cổ xưa này tiêu tốn rất nhiều tinh thạch nên nghe nói ba mươi năm trước, từng có người trong Thanh Vân Tông muốn phá hủy bí cảnh tu luyện này. Nhưng ý kiến của người đó bị không ít đệ tử trong Thanh Vân Tông phản đối kịch liệt.

Nguyên nhân là do có không ít cao thủ Tiên Thiên cảm thấy tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm đạt hiệu quả rất tốt, thậm chí rất nhiều cao thủ Tiên Thiên sau khi tu luyện trong đầm sâu mới có thể đột phá mọi rào cản, thăng cấp thành công.

Vậy nên Huyền Ngư Thâm Đàm vẫn được bảo tồn đến tận ngày nay. Tuy vậy, để duy trì ảo cảnh cần sử dụng rất nhiều tinh thạch nên cái giá để bước vào Huyền Ngư Thâm Đàm ngày càng cao, ban đầu từ năm mươi điểm tích lũy đã tăng lên tới hai trăm điểm tích lũy.

Người cá toàn thân vàng rực cầm trường thương màu đen linh hoạt bơi qua bơi lại dưới áp lực nước nặng nề. Tất cả người cá đều có khả năng bơi lội tuyệt vời. Lớp màng trơn mỏng trên người giúp chúng có thể bơi lội tự do trong nước. Hơn nữa trên đầu chúng có hai cái mang cá giúp chúng vừa có thể sống trên bờ vừa có thể hấp thu dưỡng khí trong nước.

Sau khi phát hiện ra La Chỉnh, người cá màu vàng lập tức quấy đôi chân như chân ếch lao vọt về phía hắn. Đôi tay đầy vẩy cá siết chặt trường thương, mũi thương chĩa thẳng về phía hắn.

Dưới áp lực nước, thân thể La Chỉnh di chuyển cực kỳ chậm. Giờ phút này, hắn muốn tránh thoát đòn tấn công của người cá là chuyện cực kỳ khó khăn. La Chỉnh quơ hai tay, muốn nhanh chóng lặn xuống nhưng vùng vẫy mãi cũng chỉ lặn được chừng hai mét. So với người cá cực kỳ linh hoạt, chỉ trong một hơi thở đã có thể di chuyển mấy trượng kia thì tốc độ của La Chỉnh có thể gọi là tốc độ rùa bò.

Trường thương trong tay người cá đâm xuyên qua vô số tầng trọng thủy, khoảnh khắc mũi thương gần như đâm trúng La Chỉnh, dưới tình thế cấp bách, hắn đột nhiên cử động được thân thể của mình.

Cả người hắn cuộn lại tựa như con tôm bị hấp chín, chật vật tránh thoát mũi thương đen ngòm của người cá. Tránh được một đòn của người cá màu vàng, La Chỉnh lại lộn nhào thêm một cái, vừa né tránh vừa phản kích lại. Đây là hành động mà hầu hết võ giả đều sẽ làm trong tình thế này.

La Chỉnh thầm nghĩ, trong lúc cuộn mình, duỗi tay ra là có thể bắt được người cá kia. Thế nhưng khi hắn xoay người lại, vừa vươn tay liền

phát hiện phía trước trống không, người cá đã đạp hai chân như con ếch nhanh nhẹn tránh xa phạm vi công kích của hắn.

Thấy vậy, khoe môi La Chỉnh thoáng nở một nụ cười đắng chát.

Nếu đang ở trên bờ, hắn muốn giải quyết người cá này thì chỉ cần một cái nhấc tay. Nhưng trong môi trường trọng thủy này, đó lại là chuyện cực kỳ khó khăn. Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của Huyền Ngư Thâm Đàm. Thử luyện này lợi dụng áp lực khủng bố của trọng thủy để áp chế võ giả khi họ giao đấu với người cá trong đầm sâu vô tận.

Ban đầu, các võ giả sẽ khó thích ứng được ngay, động tác vụng về, cử chỉ chậm chạp, thậm chí có thể bị thương trong ảo trận. Thế nhưng khi các võ giả đã thích ứng được với áp lực của trọng thủy, không ngừng vượt qua được khó khăn khi di chuyển trong trọng thủy thì sức chiến đấu và cảm nhận nhạy bén sẽ tăng lên nhanh chóng. Đặc biệt là sau khi rời khỏi nơi đây, ngay khi vừa bước lên bờ, các võ giả sẽ cảm nhận được sự nhẹ nhõm không gì sánh được.

Sau khi tuần tra phía trước một hồi, người cá kia quay đầu, lần thứ hai bơi về phía La Chỉnh.

“Không được, nếu tiếp tục như vậy, mình không thể đối phó với nó!”
La Chỉnh nhíu mày trầm tư.

Bất chợt, mặt La Chỉnh biến sắc, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một luồng chân nguyên Thiên Ma. Chân nguyên Thiên Ma lấp lánh ánh sao chậm rãi lan tỏa trong làn nước. Lúc này, La Chỉnh đột ngột phát hiện, khả năng điều khiển chân nguyên Thiên Ma của hắn không thể linh hoạt như trên bờ được.

Nơi đầm sâu ẩn chứa vô số xoáy nước cùng với dòng chảy cực nhỏ. Bị xoáy nước và dòng chảy hỗn loạn tác động, chân nguyên Thiên Ma nhanh

chóng bị chia tách và lan ra xung quanh, cuối cùng tạo thành một tấm lưới khổng lồ dập dềnh theo sóng nước.

Nhưng tấm lưới này không thể ngăn cản người cá kia, ngược lại, người cá nhanh nhẹn bơi qua tấm lưới, lần thứ hai giờ cây thương đen ngòm đâm thẳng về phía La Chính...

(1) Quy tức: là phương pháp hô hấp của loài rùa với nhịp thở dài, thể năng tiêu hao ít, cơ thể rơi vào trạng thái như bào thai trong bụng mẹ, không cần sử dụng dưỡng khí từ môi trường bên ngoài.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đuôi Cá

Trong trọng thủy, La Chỉnh cử động rất khó khăn.

Bên cạnh vấn đề về áp lực nước thì trở ngại còn nằm ở những xoáy nước và dòng chảy hỗn loạn không có quy tắc. Mỗi khi La Chỉnh muốn di chuyển sang ngang hoặc đâm chéo thì sẽ bị những dòng chảy hỗn loạn đó quấy nhiễu. Mỗi cử động của hắn càng làm cho có nhiều dòng chảy xuất hiện hơn. Cuối cùng, vùng nước xung quanh La Chỉnh dao động càng thêm hỗn loạn.

“Tốc độ chảy của nước...”

La Chỉnh nhìn chăm chăm tấm lưới chân nguyên trước mắt.

Sau khi thoát khỏi sự điều khiển của La Chỉnh, chân nguyên Thiên Ma chậm rãi lan tràn. Trong lúc đó, nó đã khắc họa rõ nét những dòng chảy hỗn loạn mà mắt thường khó nhìn thấy được.

“Bơi ngược dòng nước thì không tiến mà lùi, như vậy nếu bơi xuôi dòng thì sao?”

Một ý tưởng vụt lóe lên trong đầu, La Chỉnh quyết định không đối đầu với những dòng nước quái gở kia nữa, mà quyết định thả lỏng người bơi theo dòng nước được chân nguyên Thiên Ma phác họa ra.

Bên cạnh La Chỉnh, dòng nước cuốn theo chân nguyên Thiên Ma tiến thẳng về phía trước. Đúng lúc này, mũi thương của người cá đã gần ngay trước mắt. La Chỉnh không kịp nghĩ nhiều, thân thể khẽ nhúc nhích, cả

người hăn lập tức bị cuốn vào trong một dòng nước xiết. Trong nháy mắt, lực đẩy của nước lập tức đẩy hăn ra xa bảy, tám mét.

Mặc dù tốc độ của người cá màu vàng rất nhanh, nhưng La Chinh bị dòng nước cuốn đi nên dễ dàng tránh được một chiêu của nó. Người cá này hiển nhiên cũng quen với dòng chảy hỗn loạn trong đầm sâu này. Không đâm trúng La Chinh, nó liền xoay người, cũng bơi vào trong dòng chảy hỗn loạn, thuận theo dòng nước mà tiến về phía hăn.

Trong môi trường nước, người cá linh hoạt hơn La Chinh nhiều. Người cá màu vàng này và La Chinh đều bị dòng nước bao bọc nên tốc độ của nó nhanh hơn La Chinh vài phần.

“Không ổn rồi, nếu cùng lợi dụng dòng nước thì người cá vẫn nhanh hơn mình!”

La Chinh xuôi dòng lặn hăn xuống dưới, nhưng tốc độ của người cá kia nhanh gấp đôi hăn, nó cầm trường thương đen ngòm tấn công mãnh liệt. Lúc này, La Chinh muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể trợn mắt nhìn chăm chăm mũi thương nhọn hoắt.

Nhưng đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, phía sau La Chinh bỗng xuất hiện một dòng nước xoáy cuốn cuộn xé đôi dòng chảy bao quanh hăn, đồng thời cuốn người cá kia vào trong đó. Người cá màu vàng bị xoáy nước quẩn lấy, vừa quay cuồng không ngừng vừa trừng mắt nhìn bóng dáng La Chinh ngày càng mờ nhạt.

Thấy vậy, La Chinh không thể không cảm thán một câu nguy hiểm thật, may nhờ có xoáy nước này.

Sự xuất hiện bất ngờ của xoáy nước có thể giúp La Chinh tránh được đòn tấn công của người cá, cũng có thể chứng minh vận may của hăn rất khá, nhưng lại không thể giải quyết được gốc rễ của vấn đề. Muốn vượt qua thử luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm thì nhất định phải di chuyển thật linh

hoạt dưới áp lực nước. Nếu không, dù người là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không thể sử dụng toàn bộ thực lực của mình.

“Nhất định những người khác cũng gặp phải tình huống này, không biết họ khắc phục khó khăn như thế nào.” La Chỉnh chợt cảm thấy hơi hối hận vì vừa rồi đã không hỏi ý kiến Mạnh Thường Quân một chút.

Ở phương diện thông tin, La Chỉnh không thể sánh được với đám đệ tử sĩ tộc như Mạnh Thường Quân. Bọn họ có mạng lưới quan hệ khổng lồ, tin tức nhanh nhạy hơn La Chỉnh nhiều. Nếu trước đó hẳn hỏi thăm một chút thì biết đâu có được vài kỹ năng cơ bản và phương pháp ứng đối thích hợp.

“Bọn họ được những người đi trước truyền thụ kinh nghiệm, nhưng người đầu tiên bước vào Huyền Ngư Thâm Đàm đâu có được ai truyền thụ kinh nghiệm cho. Nếu người đó có thể lĩnh ngộ được thì mình cũng có thể!”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh một lần nữa phóng chân nguyên ra. Chân nguyên Thiên Ma lan tỏa theo dòng chảy, giống như vầng mờ trôi nổi trong dòng nước. Lúc này, ngoài tác dụng bảo hộ ra thì chân nguyên đã không còn quá nhiều tác dụng với La Chỉnh.

Lúc giải phóng chân nguyên, hẳn nhìn thấy cách đó không xa có một đàn cá nhỏ đang bơi tới. Những con cá này có một vệt đỏ tươi trên đầu, còn toàn thân đều màu trắng bạc. Loài cá này rất dễ nhận ra, đây là loài cá mà cả Đông Vực đều có thể mua ăn được, cá Hồng Lăng.

Đàn cá Hồng Lăng thỏa thích bơi lội trong nước, thậm chí di chuyển còn linh hoạt hơn người cá nhiều, không hề bị dòng nước ảnh hưởng chút nào. Từ một dòng nước bơi sang một dòng nước khác, chúng nó chỉ cần khẽ đong đưa đuôi là được.

“Đong đưa? Cái đuôi?”

Nhìn cách bơi lội của cá Hồng Lăng, La Chỉnh chợt nảy ra một ý tưởng.

Cá vẩy đuôi sinh ra lực đẩy, giúp nó di chuyển tự do trong nước.

Người cá màu vàng dùng hai chân đạp nước, tuy có thể di chuyển rất nhanh nhưng tốc độ và sự linh hoạt thì thua xa Cá Hồng Lăng.

Còn La Chỉnh dựa vào hai tay hai chân thậm chí cả thân thể cử động vụng về trong nước, đôi khi dưới tình thế cấp bách, hắn thậm chí không thể tiến lên mà còn lùi lại...

La Chỉnh không có đôi chân ếch như người cá kia, nhưng hắn có thể bắt chước Cá Hồng Lăng. Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, biến hóa chân nguyên không phải là chuyện khó khăn với La Chỉnh.

Võ giả tu luyện chân nguyên, chỉ cần không ngừng quán tưởng thì có thể biến đổi chân nguyên thành hình dạng bản thân mong muốn. Sau khi tu luyện công pháp đặc biệt, rất nhiều võ giả đều dựa theo phương pháp trong công pháp đó mà quán tưởng một sự vật nào đó ở xung quanh. Ví dụ như Vương Yến Diêu tu luyện công pháp Liên Hoa Bảo Giám. Hắn quán tưởng hoa sen mới có thể biến hóa chân nguyên thành hình dạng đóa hoa sen cực kỳ chân thực, đẹp đẽ, có một không hai như vậy.

Hay vị cường giả Chiếu Thần Cảnh trong thành Bạch Đế tên Hứa Hưu tu luyện một loại công pháp liên quan đến “rồng”. Thế nhưng trên trời dưới đất muốn tìm một con rồng để quán tưởng thì quả thật khó khăn. Cuối cùng Hứa Hưu phải quán tưởng một bức tượng rồng mới có thể chuyển hóa chân nguyên trong cơ thể thành một con rồng khổng lồ.

Thật ra, dựa theo cách nói của Tiên Nhân trong Tiên Phủ, người Đông Vực quán tưởng như vậy không phải là việc sáng suốt.

Chân nguyên hóa thành hình dạng thế nào không quan trọng, quan trọng là sau khi quán tưởng, uy lực của chân nguyên phải tăng lên. Vậy nên sau khi lấy được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần trong Tiên Phủ, điều La Chỉnh quan tâm không phải là sau khi quán tưởng, chân nguyên của hắc có thể hóa thành vật gì, mà là sau khi quán tưởng Nhật Nguyệt Tinh Thần thì uy lực của chân nguyên Thiên Ma được nâng cao tới đâu!

Thời gian quán tưởng càng dài, vật được hóa thành từ chân nguyên càng trở nên chân thật. Thời gian quán tưởng càng ngắn, cho dù là hình dạng hay uy lực của chân nguyên đều sẽ kém hơn nhiều.

Giờ phút này, La Chỉnh muốn dùng chân nguyên để quán tưởng ra một cái đuôi cá.

Có điều La Chỉnh không có vật quan sát. Đám cá Hồng Lăng đã bơi xa rồi, La Chỉnh chỉ có thể dựa vào ký ức của mình để tiến hành chân nguyên hóa vật.

“Ngưng tụ!”

La Chỉnh nhắm mắt giải phóng chân nguyên Thiên Ma, tâm trí đắm chìm trong thế ảo tưởng, cố gắng đào bới những ấn tượng ngày thường về đuôi cá. Dưới sự điều khiển của La Chỉnh, chân nguyên Thiên Ma nhanh chóng ngưng tụ, không ngừng dựa theo sự tưởng tượng của La Chỉnh mà hóa thành hình dạng hắc muốn. Lát sau, La Chỉnh mở mắt nhìn về phía sau xem cái đuôi cá mình vừa ngưng tụ có dáng vẻ thế nào. Nhưng khi hắc quay đầu nhìn lại, tức khắc ghen lời không biết nói gì.

Cái này là đuôi cá sao?

Khởi cần bàn đến tiêu chí sinh động như thật gì gì đó, vì thời gian quán tưởng không đủ nên hắc chỉ định biến ra hình dạng đại khái là được, cho nên chiếc đuôi cá này chỉ có một màu đen thui đơn điệu. Hơn nữa, nó

nhìn giống hệt như bị chó cắn, cái đuôi sứt mẻ, nham nhở, thậm chí ở giữa còn có mấy lỗ thủng rất lớn.

La Chình điều khiển cái “đuôi cá” khê đong đưa một chút, trên thực tế, cái đuôi thủng lỗ chỗ này quả thật có đong đưa qua lại, nhưng mấy dòng chảy lại lọt qua từ mép đuôi nham nhở và mấy lỗ thủng lớn giữa đuôi cá.

Hiệu quả không tốt!

Tuy cái đuôi đong đưa quả thật đã sinh ra lực đẩy, nhưng cường độ lại quá nhỏ, không thể giải quyết trở ngại hiện giờ của La Chình. Hắn chỉ có thể quán tưởng lại lần nữa xem sao.

Đúng lúc này, có một đàn cá Hồng Lăng lại xuất hiện phía bên trái La Chình. Đám cá này không sợ người, bơi lội rộn ràng gần như che kín La Chình. Bên trái, bên phải, xung quanh hắn gần như tất cả đều là cá Hồng Lăng. Nhìn những con cá Hồng Lăng đó, La Chình nghĩ thầm, muốn biến hóa chân nguyên bằng cách hồi tưởng thì không hiệu quả chút nào, chi bằng dùng một con cá Hồng Lăng thật để quán tưởng!

Nghĩ đến đây, La Chình liền cẩn thận vươn tay về phía đàn cá nhỏ.

Loài cá này cực kỳ nhạy cảm, may mà La Chình không phóng ra chút sát ý nào nên chúng không hề tránh né tay hắn, thông dong bơi qua bơi lại, thậm chí đôi khi còn chạm vào làn da của hắn.

La Chình ngấm chuẩn, sau đó đột ngột chớp một phát, một con cá Hồng Lăng đã nằm gọn trong tay hắn. Con cá Hồng Lăng này cố quẫy đuôi kịch liệt, muốn thoát khỏi bàn tay La Chình, nhưng sức mạnh của La Chình sao có thể để một con cá nhỏ chạy thoát?

Những con cá Hồng Lăng khác thấy vậy lập tức bơi tán loạn. Cả đàn cá Hồng Lăng đông đúc trong nháy mắt đã mất dạng, chỉ còn một con duy nhất nằm trong tay hắn.

Lúc này, La Chỉnh tập trung nhìn chăm chăm con cá Hồng Lăng nhỏ bé, tranh thủ cơ hội bắt đầu quán tưởng. Hẳn giải phóng chân nguyên Thiên Ma trong cơ thể, một lần nữa bắt đầu tiến hành chân nguyên hóa vật. Trước mắt có một vật mẫu sống nên quán tưởng dễ hơn rất nhiều. Chỉ một lát sau, chân nguyên Thiên Ma chậm rãi ngưng tụ thành một cái đuôi cá.

Tuy lần này chân nguyên vẫn chỉ biến thành một cái đuôi cá màu tím đen, hình dáng cũng vô cùng thô thảm, nhưng hiệu quả đã tốt hơn nhiều. La Chỉnh điều khiển đuôi cá đong đưa một chút, liền cảm nhận được một sức mạnh to lớn truyền tới từ phía sau!

Tần suất đong đưa của đuôi cá càng cao, lực đẩy kia lại càng lớn, thân thể La Chỉnh giống như những con Cá Hồng Lăng di chuyển linh hoạt trong nước. Sau đó, hẳn dễ dàng bơi xuyên qua những xoáy nước và dòng chảy hỗn loạn trước đó mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Gương mặt La Chỉnh lộ rõ vẻ tươi cười, sau đó nhanh chóng bơi qua bơi lại trong nước để làm quen với đuôi cá. Cứ như vậy hết thời gian một nén nhang, thân thể La Chỉnh trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, tuy vẫn kém hơn Cá Hồng Lăng nhưng giờ phút này, La Chỉnh thậm chí còn nhanh hơn người cá màu vàng!

Vì thế La Chỉnh đong đưa đuôi cá màu tím đen, bơi thẳng xuống phía dưới.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Không Thể Tin Nổi

Từ mặt nước xuống tới độ sâu hai mét, La Chỉnh tốn không ít thời gian, nhưng hiện tại hắn vừa quẫy đuôi vừa xuyên qua từng tầng trọng thủy vun vút như một mũi tên, bơi thẳng xuống phía dưới đầm sâu. Trong chốc lát, La Chỉnh đã lặn tới độ sâu năm mươi mét.

Đúng lúc đó, cách hắn không xa xuất hiện ba chấm màu vàng, chúng dần biến lớn hơn. Khi La Chỉnh nhìn thấy rõ ràng, mắt hắn hơi nhú lại: “Ba người cá!”

Trước đó đối đầu với một người cá, La Chỉnh đã chột vật không chịu nổi, ngoài việc bị động chạy trốn thì hắn không làm gì khác được. Nhưng giờ phút này nhìn thấy ba người cá kia, La Chỉnh không hề chạy trốn mà ngược lại, hắn đang đưa đuôi cá phía sau bơi về phía chúng.

Sau khi phát hiện ra La Chỉnh, ba người cá một trước hai sau bày thế trận hình tam giác rồi lao về phía hắn. Trong tay chúng vẫn cầm trường thương màu đen, mũi thương sắc bén lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo trong làn nước.

La Chỉnh thẳng thắn đối đầu trực diện. Khi người cá đầu tiên bơi tới gần, hắn đột ngột vặn người, đuôi cá quẫy nước điên cuồng. Lợi dụng lực đẩy khi quẫy đuôi, La Chỉnh lộn người mạnh mẽ tránh thoát mũi thương đâm thẳng của nó, đồng thời vòng ra phía sau, vươn tay chụp lấy đỉnh đầu khổng lồ của người cá đó.

“Chết đi!”

Đầu người cá là bộ phận cứng rắn nhất với lớp vỏ tự nhiên rất dày. Nhưng sau khi cố định hai tay, La Chình có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của mình. Hai tay hắt dùng sức xé toạc đầu người cá. Người cá đó sao sống nổi nữa, lát sau liền biến thành một luồng sáng rực rỡ tan biến trong nước.

Người cá trong Huyền Ngư Thâm Đàm chính là do ảo trận biến thành, vốn không có thật, chỉ có đàn cá Hồng Lăng mới được xem là cư dân chân chính của nơi này.

Sau khi người cá thứ nhất bị tiêu diệt, hai người cá còn lại lập tức vùng thương đâm về phía La Chình từ hai góc độ khác nhau. Nhưng phản ứng của La Chình nhanh hơn chúng nhiều. Trước đây hẳn không quen môi trường dưới nước, hiện tại đã dần nắm rõ kỹ thuật bơi lội trong làn nước có áp lực nặng nề rồi nên tránh né hai cây thương không có gì khó cả. Sau khi xé toạc đầu người cá thứ nhất, La Chình lập tức quẫy đuôi nhanh chóng vọt lên trước, vừa di chuyển liền tránh thoát hai trường thương đen ngòm kia.

Sau đó, La Chình đột ngột xoay tròn một trăm tám mươi độ, nhân lúc hai người cá chưa kịp rút thương về thì vươn tay giật lấy hai cây trường thương. Cuối cùng, hẳn vùng tay ném hai cây thương về phía hai người cá kia. Mũi thương sắc nhọn đâm thủng thân thể chúng trong nháy mắt.

Trong nước, La Chình không nghe rõ âm thanh xung quanh, chỉ thấy hai người cá tỏa ra vầng sáng óng ánh rực rỡ rồi biến mất trước mắt hẳn.

Bên ngoài Huyền Ngư Thâm Đàm, Mạnh Thường Quân và vị chấp sự kia ngồi trên ghế đá, lặng lẽ chờ La Chình bước ra từ đầm nước.

Thật ra hôm nay Mạnh Thường Quân vốn có việc phải làm, nhưng thấy La Chình tham gia thử luyện, hẳn liền gác tạm chuyện đó lại.

Lúc ở Long Bảo phương Nam, La Chỉnh đã biểu hiện thực lực mạnh mẽ kinh người. Khi ấy La Chỉnh vẫn chưa bước vào Tiên Thiên Cảnh, nhưng thực lực của hắn ngay cả Mạnh Thường Quân cũng không dám coi thường. Hiện tại xa cách đã nhiều ngày, Mạnh Thường Quân cũng muốn nhìn xem La Chỉnh rốt cuộc tiến bộ thế nào.

“La Chỉnh này không nghe ai khuyên bảo, Huyền Ngư Thâm Đàm mặc dù là một ảo trận, nhưng dù sao cũng phải chịu áp lực khủng khiếp của trọng thủy, nếu không cẩn thận rất có thể bị thương.” Chấp sự lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm cái bàn trận pháp ở bên cạnh ghế đá.

Trận pháp có rất nhiều loại, ảo trận, sát trận, mê trận, tuyệt trận...

Mỗi loại trận pháp đều có công dụng khác nhau, ví dụ như ảo trận sau khi được kích hoạt dùng để tu luyện và kiểm tra, hiệu quả tốt nhất mà cũng tiết kiệm công sức nhất. Tất cả ảo trận có một điểm chung, đó là đều có một bàn trận pháp để điều khiển và giám sát sự hoạt động của đại trận.

Tựa như lúc La Chỉnh tham gia Huyết Sắc Thử Luyện, ở trên Huyết Sắc Sơn đã bị một tên Ma tộc đuổi giết, mà tên đó là do Trọng Minh điều khiển ảo trận thả ra. Bàn trận pháp bên người vị chấp sự này cũng có tác dụng như vậy. Nó không những có thể điều khiển đám người cá trong ảo trận mà còn có thể giám sát người tham gia thử luyện đang ở vị trí nào.

“Ồ, La Chỉnh đã gặp người cá thứ nhất, nó đang đuổi theo hắn!” Chấp sự đột ngột lên tiếng.

Mạnh Thường Quân bước tới nhìn bàn trận pháp, trên đó xuất hiện một chấm nhỏ màu vàng đang nhanh chóng tiếp cận La Chỉnh.

Vừa bước ra từ Huyền Ngư Thâm Đàm, Mạnh Thường Quân biết rõ đám người cá trong đầm sâu nguy hiểm thế nào. Lần đầu tiên Mạnh Thường Quân tham gia thử luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm đã được trưởng

bồi trong gia tộc chỉ bảo, truyền dạy những kỹ xảo để đối phó với người cá trong đó, đồng thời còn sử dụng một viên Tị Thủy Đan.

Sau khi dùng Tị Thủy Đan, bên ngoài thân thể của Mạnh Thường Quân hình thành một tấm màng chân nguyên cực mỏng giúp tốc độ di chuyển trong nước của hắn tăng lên gấp bội.

Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ như thế, nhưng khi Mạnh Thường Quân gặp người cá đầu tiên cũng vô cùng chật vật. Sau mấy lần tránh né, hắn bị người cá đâm trúng, cuối cùng bị ảo trận cường chế đưa lên bờ...

“La Chỉnh không phải đệ tử sĩ tộc, nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ cũng không biết rõ Huyền Ngư Thâm Đàm, hiện giờ vào đó vẫn là hơi sớm. Ta thấy chẳng bao lâu hắn sẽ bị người cá đuổi ra khỏi đầm.” Dù Mạnh Thường Quân rất xem trọng La Chỉnh, song hắn cũng không tin La Chỉnh vừa bước vào Huyền Ngư Thâm Đàm đã có thể tránh được đòn tấn công của người cá.

La Chỉnh là thiên tài, nhưng thiên tài cũng không phải cái gì cũng làm được.

Chấm vàng nhanh chóng tới gần La Chỉnh, sau đó lướt qua người hắn.

“Thằng nhóc này khá may mắn, đòn tấn công đầu tiên của người cá không đâm trúng hắn.” Chấp sự cười khẽ. Lão làm chấp sự canh giữ Huyền Ngư Thâm Đàm đã nhiều năm, tình huống nào cũng đều đã trải qua.

Mạnh Thường Quân gật đầu: “Lần đầu tiên may mắn có thể tránh được, nhưng giờ phút này chắc hắn đã luống cuống tay chân, có lẽ lần thứ hai khó có thể tránh được!”

Mạnh Thường Quân vừa dứt lời, liền thấy chấm vàng kia lại xông về phía La Chỉnh lần nữa, nhưng La Chỉnh vẫn tránh được như trước. Ngay

sau đó, trên bàn trận pháp hiển thị rõ La Chỉnh bắt đầu di chuyển rất nhanh, mà chấm nhỏ màu vàng đuổi theo phía sau không ngờ lại bị hắc cắt đuôi...

“Khà khà, vận may của thằng nhóc này không tầm thường đâu!” Chấp sự kia cười gượng hai tiếng.

Mạnh Thường Quân không đáp lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bàn trận pháp. Trên đó biểu thị, La Chỉnh không di chuyển nữa mà ngấn người lơ lửng trong nước.

“Hắn đang suy nghĩ gì? Có phải không dám đi xuống nữa?” Chấp sự khẽ cau mày. Có vài người vì giữ thể diện mà không muốn người khác nghĩ rằng bản thân mình không kiên trì được trong Huyền Ngư Thâm Đàm bao lâu, cuối cùng sau khi xuống đầm sâu thì đều tìm một nơi bí mật nào đó đợi hết giờ.

Dù sao, đối với một số đệ tử sĩ tộc mà nói, thể diện còn quan trọng hơn so với điểm tích lũy hay Phương Tinh nhiều.

Mạnh Thường Quân lắc đầu: “La Chỉnh không phải đệ tử sĩ tộc, hắn sẽ không làm như vậy.”

La Chỉnh đương nhiên không thể làm như vậy. Máy cái thể diện hư ảo kia chẳng liên quan gì tới hắn. Huống chi hắn cũng chẳng túng thiếu gì, Phương Tinh trong tay hắn có tới mấy vạn viên, nhưng có tiền cũng không phải để phung phí như vậy. Một canh giờ trong Huyền Ngư Thâm Đàm tốn hai trăm điểm tích lũy, La Chỉnh trả mà đau hết lòng mề, sao có thể kéo dài thời gian trong đó?

Bàn trận pháp này chỉ có thể biểu hiện vị trí của La Chỉnh mà không thể hiển thị cảnh tượng trong đó. Hơn nữa đàn cá Hồng Lăng này không phải do ảo trận tạo ra, bàn trận pháp không thể giám sát được đám cá này, vậy nên Mạnh Thường Quân và vị chấp sự kia tất nhiên không biết được La

Chinh đứng bất động tại chỗ thật ra là đang thích ứng với môi trường nước và suy ngẫm phương pháp đối phó mà thôi.

Khi La Chinh bắt đầu di chuyển, trên bàn trận pháp biểu thị tốc độ của La Chinh tăng vọt trong nháy mắt!

“Này, này...” Chấp sự trợn mắt nhìn tốc độ di chuyển của La Chinh trong Huyền Ngư Thâm Đàm, kinh ngạc không thốt nên lời.

Trên mặt Mạnh Thường Quân cũng lộ vẻ hoảng sợ. Tuy hấn ở lại đúng là vì hơi tò mò, đồng thời còn có chút kỳ vọng với La Chinh, cảm thấy La Chinh rất có khả năng làm ra một số chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng của hấn. Nhưng tốc độ di chuyển của La Chinh trong trọng thủy quả thật vượt qua dự đoán của Mạnh Thường Quân, hơn nữa còn vượt qua rất nhiều! Tốc độ di chuyển như vậy quá khủng bố!

Đừng nói tới lần đầu Mạnh Thường Quân bước vào trọng thủy, dù là hiện tại, hấn cũng không thể đạt tới tốc độ này.

Thấy chấm nhỏ tượng trưng cho La Chinh di chuyển cực nhanh trên bàn trận pháp, sau đó tiếp cận ba chấm nhỏ tượng trưng cho ba người cá, trong khoảnh khắc đó, ba chấm nhỏ màu vàng dần biến mất trong ảo cảnh trên bàn.

Mạnh Thường Quân và vị chấp sự kia đều trầm mặc.

Giờ phút này, cây kim trên đồng hồ mặt trời mới di chuyển được nửa vạch, thời gian mới chỉ trôi qua nửa canh giờ...

“Có phải lúc trước thăng nhóc này từng tới đây rồi hay không?” Chấp sự trầm mặc hồi lâu mới hỏi một câu như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Dao Động

Những lời này của chấp sự hoàn toàn là phản ứng bản năng, nhưng lúc đăng ký hẳn nhớ rõ đây đúng là lần đầu tiên La Chính tới Huyền Ngư Thâm Đàm.

So với Mạnh Thường Quân, vị chấp sự này càng cảm thấy khiếp sợ hơn.

Thử thách trong Huyền Ngư Thâm Đàm không chỉ để dành cho cao thủ Tiên Thiên. Từ mặt nước tới độ sâu ba trăm mét có mười cấp độ khác nhau. Thông thường, cao thủ Tiên Thiên nhiều nhất chỉ có thể vượt qua năm cấp độ đầu tiên, chính là từ mặt nước lặn xuống độ sâu một trăm năm mươi mét.

Trọng thủy trong Huyền Ngư Thâm Đàm kinh khủng hơn nước bình thường rất nhiều. Hơn nữa càng đi xuống thì áp lực nước lại càng cao. Áp lực nước ở khu vực mười mét tương đương với trọng lượng xung quanh lên tới hai trăm năm mươi cân, nhưng áp lực nước ở khu vực ba mươi mét đã lên tới một nghìn cân, còn áp lực nước ở khu vực một trăm thước tương đương với mấy vạn cân, một con số khủng bố. Khu vực một trăm năm mươi mét chính là điểm cực hạn của cao thủ Tiên Thiên.

Huống chi, cao thủ Tiên Thiên tu luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm không chỉ phải đối kháng với áp lực nước kinh khủng mà còn phải đối mặt với người cá trong ảo trận.

Thực lực của người cá cũng tăng lên theo độ sâu như thế. Những người cá màu vàng ở tầng trên cùng là người cá cấp bốn có thực lực yếu nhất, tương đương với cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên của con người. Từ độ sâu ba mươi mét tới sáu mươi mét sẽ xuất hiện người cá màu vàng và người cá màu xanh lam có vóc dáng nhỏ bé nhưng tốc độ nhanh hơn hẳn. Thực lực của người cá màu xanh lam gần như tương đương với cao thủ Tiên Thiên Nhất Trọng.

Xuống sâu hơn nữa, từ sáu mươi mét trở đi sẽ xuất hiện càng nhiều người cá lợi hại hơn. Vậy nên thông thường, dù là cảnh giới Tiên Thiên Cửu Trọng cũng khó có thể đột phá giới hạn một trăm năm mươi mét này.

Có điều trong Thanh Vân Tông thật sự không thiếu thiên tài. Nghe nói hơn hai trăm năm trước, quả thật có một vị thiên tài đã lấy thực lực của cao thủ Tiên Thiên lặn tới độ sâu một trăm chín mươi mét - độ sâu mà chỉ có cường giả Chiếu Thần Cảnh mới có thể đạt tới.

Vị thiên tài kia có thể coi là tuyệt thế vô song, nhưng thực lực lúc đó cũng đã là cảnh giới Tiên Thiên Bát Trọng.

Sau khi giết chết ba người cá, La Chính không dừng lại lâu mà tiếp tục lặn sâu xuống phía dưới. Với tốc độ hiện tại của hắn, gần như có thể điều khiển đuôi cá nhanh chóng lao thẳng xuống. Nhưng lần này La Chính tới Huyền Ngư Thâm Đàm không phải vì muốn chinh phục độ sâu mà mục đích chủ yếu vẫn là tiến hành tu luyện.

Khi lặn tới độ sâu sáu mươi mét, xung quanh hắn xuất hiện sáu người cá màu xanh lam. Vũ khí trong tay chúng là một cây rìu làm từ xương động vật.

So với người cá màu vàng, người cá màu xanh có hình thể nhỏ hơn, đặc biệt đầu cá vừa nhọn vừa đẹp. Nhưng tốc độ của chúng nhanh hơn, sức

bật cũng càng thêm mạnh mẽ!

Nếu La Chình không biến ra đuôi cá thì có lẽ đối mặt với đám người cá màu xanh này, hẳn không thể trụ được một hiệp đấu. Có điều giờ phút này, đối mặt với chúng, hẳn vẫn chiếm ưu thế nhất định về tốc độ.

Lúc này, ở phía sau La Chình, sáu người cá màu xanh lam đang truy đuổi ráo riết. Tốc độ của La Chình tuy nhanh hơn người cá màu xanh nhiều, nhưng muốn cắt đuôi chúng thì không phải chuyện dễ dàng.

“Ừng ục...”

Đám người cá màu xanh lam phía sau thấy không thể đuổi kịp La Chình liền đồng loạt ném rìu trong tay về phía hắn. Chiếc rìu được làm từ xương động vật không ngừng xé nước lao về phía La Chình, khi xoay tròn trong nước liền tạo ra vô số bọt khí nhỏ dày đặc. Trong sáu lưỡi rìu thì có ba chiếc chặn đường đi của La Chình, ba chiếc còn lại chém thẳng vào gáy hắn.

“Người cá màu xanh lam tàn bạo hơn hẳn người cá màu vàng, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn nhiều, xem ra không thể cắt đuôi chúng chỉ bằng tốc độ được. Vậy thử cái này xem!” La Chình mở nhãn tu di lấy ra phi đao nát.

Từ lúc bước xuống đầm sâu, La Chình chưa từng sử dụng vũ khí. Dù sao hoàn cảnh trong nước hoàn toàn khác biệt với trên bờ, mà phi đao của hắn luôn lấy tốc độ làm ưu thế. Nếu mất đi ưu thế tốc độ, uy lực của phi đao sẽ giảm mạnh.

Phi đao nát sắc bén trước sau như một, dù đang ở trong nước vẫn có thể dễ dàng rạch phá từng tầng nước. Nhưng trọng thủy vẫn gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ của phi đao nát. La Chình ném đao ra nhưng chỉ trúng một lưỡi rìu, sau đó uy thế của phi đao liền suy giảm, bị dòng chảy hỗn loạn cuốn đi.

Có điều đánh bay được một lưới riu đã giúp mở ra một lỗ hổng, La Chình lập tức lợi dụng nó thoát khỏi vòng vây của năm lưới riu kia.

Sức mạnh của La Chình vượt xa những người cá màu xanh này, nhưng uy lực của phi đao nát lại yếu hơn nhiều những lưới riu do chúng ném ra, vì sao lại như vậy? Hẳn vừa né tránh sự truy đuổi của đám người cá vừa suy tư vấn đề này.

La Chình để ý thấy những chiếc riu đó không có điểm gì đặc biệt, là xương cốt của động vật bình thường mà thôi. Nhưng sau khi ném ra, những chiếc riu đó không ngừng xoay tròn với tốc độ cực cao, thậm chí còn sinh ra vô số bọt khí li ti vây kín lưới riu mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Những bọt khí đó bao bọc lưới riu, giống như hỗ trợ nâng cao tốc độ di chuyển trong nước của những lưới riu đó đến cực đại.

“Bọt khí?”

Những bọt khí này sinh ra như thế nào? Chẳng lẽ bởi vì chiếc riu xoay tròn sao? Nếu là xoay tròn thì hẳn cũng có thể làm được.

La Chình nhẹ nhàng vẫy ngón cái một phát, phi đao nát bị cuốn vào trong dòng nước lập tức tự động trở về. Phi đao bị La Chình ném mạnh ra ngoài lần thứ hai cũng xoay tròn hết như những lưới riu của người cá.

Tuy tốc độ xoay tròn của phi đao nát không hề thua kém lưới riu, nhưng trừ việc tạo ra một dòng nước xoáy thì không hề có bọt khí sinh ra. Chỉ chốc lát sau, vì lực cản của dòng nước nên phi đao đã ngừng chuyển động.

“Xem ra, bọt khí sinh ra không phải do lưới riu xoay tròn, có lẽ đã người cá đã sử dụng một thủ pháp nào đó khác!”

Để làm rõ cho mỗi nghi ngờ này, đợi những người cá màu xanh vùng rừ lần thứ hai tấn công về phía hần, La Chinh không những không tránh né mà còn vươn tay bắt lấy một chiếc rừ trong đó. Trong khoảnh khắc vừa chạm tới lưỡi rừ kia, một cảm giác đau đớn kịch liệt đột ngột truyền tới tay hần. Mặt hần biến sắc, vội vã rút tay về. Cúi đầu nhìn bàn tay mình, La Chinh thấy trên đó xuất hiện rất nhiều vết thương nhỏ. Nếu không phải thân thể La Chinh cứng rắn tựa như linh khí thì chỉ sợ bàn tay này đã tàn phế rồi.

“Thì ra là thế!”

Lúc này La Chinh mới hiểu được, vì sao mấy chiếc rừ này có thể sinh ra nhiều bọt khí như vậy.

Thì ra trong quá trình lưỡi rừ xoay tròn còn không ngừng rung động với tốc độ cực nhanh, từ đó sinh ra vô số bọt khí. Được đám bọt khí này bao bọc nên lưỡi rừ giống như đang xoay tròn trong không khí, tốc độ trở nên nhanh hơn nhiều!

Nhưng thủ pháp làm rừ dao động này là gì?

Lợi dụng tốc độ của mình, La Chinh kéo giãn khoảng cách với đám người cá màu xanh.

Mặc dù mấy lưỡi rừ đó có tính uy hiếp với La Chinh, nhưng cũng không phải nguy hiểm trí mạng. Huống chi nếu thật sự mắc phải sai lầm mà bị chúng giết trong ảo trận, La Chinh cũng không thực sự mất mạng mà sẽ bị đưa lên bờ.

Sau khi đã cách đám người cá màu xanh một khoảng nhất định, La Chinh liền dụ dỗ bọn chúng vùng rừ tấn công hần lần nữa. Trong nháy mắt khi đám người cá ra tay, La Chinh bỗng thấy rõ ràng, móng vuốt nhỏ bé nhanh nhẹn của chúng trong nháy mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Cùng lúc đó, lưỡi rừ trong tay chúng cũng trở nên mơ hồ như vậy.

“Quả nhiên, khi ném rìu, móng vuốt của đám người cá này đã dao động với tốc độ cực nhanh!” La Chính gắt gao nhìn chăm chăm người cá kia. Trong lúc dao động, vô số bọt khí được sinh ra. Chờ đến khi số lượng bọt khí đạt tới mức độ nhất định, hoàn toàn bao vây lưới rìu, người cá mới vùng tay ném lưới rìu ra.

Thiên hạ rộng lớn, không gì là không thể. Các loài hoa thơm cỏ lạ, chim chóc muông thú đều có bản lĩnh của mình. Nghiêm túc mà nói, những người cá màu lam này cũng không phải sinh vật cực kỳ mạnh mẽ, nhưng chúng cũng có bản lĩnh đặc sắc của riêng mình. Tần suất dao động nhanh như vậy, có rất nhiều sinh vật không làm được, nhưng nó dựa vào móng vuốt mạnh mẽ linh hoạt của mình mà làm được đến trình độ này.

Thân thể con người bình thường khó có thể đạt tới cảnh giới tần suất dao động khinh khủng như vậy. Nhưng thân thể La Chính lại không gặp phải vấn đề này.

Thứ nhất, cường độ thân thể hãn vượt xa người bình thường, có thể gánh chịu được hậu quả mà tần suất dao động mang tới cho cơ thể.

Thứ hai, tay phải của hãn được khảm tinh thạch Phượng Tường, có thể đẩy tốc độ của La Chính lên tới cực đại.

Nếu đã nắm được điểm then chốt của dao động này, bóng dáng La Chính trong nước nhoáng lên một cái, tránh được lưới rìu bắn về phía mình, đồng thời nắm chặt phi đao nát trong tay.

Năng lực của tinh thạch Phượng Tường lan ra theo kinh mạch trên cánh tay, bao trùm toàn bộ cánh tay hãn.

“Dao động sao?”

La Chính híp mắt, cánh tay phải bắt đầu vùng lên hạ xuống liên tục. Ban đầu, biên độ dao động của hãn khá lớn, giống như khua tay vậy.

Nhưng rất nhanh, động tác vung vẩy của hắc ngày càng nhỏ, thời gian của một lần khua tay cũng ngày càng ngắn. Theo biên độ dao động nhỏ dần, tốc độ của hắc ngày càng nhanh! Chỉ chốc lát sau, toàn bộ cánh tay La Chỉnh dần dần trở nên mơ hồ. Tuy biết đó là cánh tay của hắc nhưng bởi tốc độ dao động quá nhanh, mắt thường khó có thể thấy rõ ràng.

Cùng lúc đó, số lượng bọt khí nhỏ mịn bắt đầu không ngừng sinh ra theo chuyển động của cánh tay La Chỉnh. Nơi đó giống như một nồi nước sôi, bọt khí sinh ra cuộn cuộn, lập tức bốc lên phía trên đầm sâu.

Ngoài cánh tay ra, phi đao nát nằm trong tay phải cũng dao động với tần suất cao như vậy.

“Trúng nào!”

Trong khoảng khắc tốc độ dao động đạt tới cực đại, La Chỉnh đột nhiên ném mạnh phi đao nát ra ngoài!

Trong nước không nghe được tiếng xé gió, nhưng khi phi đao nát bay ra đã cuốn theo vô số bọt nước li ti. Giờ phút này, tốc độ của phi đao nát đâu chỉ tăng lên gấp mười?

Tốc độ của nó chỉ chậm hơn khi bay trong không khí một chút, ở bên trong trọng thủy có áp lực lớn, tốc độ đó quả thật khủng bố kinh người.

Giờ phút này, lưới riu do người cá màu xanh ném ra lập tức trở nên tầm thường, kém cỏi.

Đám người cá màu xanh cách đó không xa hoàn toàn không ngờ La Chỉnh có thể học được thủ pháp của chúng trong thời gian ngắn như vậy. Khi chúng nhìn thấy phi đao cuốn theo vô số bọt nước lao tới, liền vội vã quẫy đạp đôi chân ếch, liều mạng chạy trốn.

La Ching đương nhiên sẽ không cho chúng có cơ hội này. Dù chúng đã tránh thoát được thế tấn công của phi đao nát, nhưng khi La Ching vung tay kéo một cái, phi đao nát lập tức vẽ ra một đường cong cắt về phía đám người cá màu xanh, chém chúng thành từng điểm sáng lấp lánh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Tranh Chấp

Sau khi nắm được phương pháp dùng dao động để tăng tốc thì việc đối phó với người cá màu xanh trở nên dễ dàng hơn nhiều. Một lát sau, sáu người cá màu xanh đã bị hấn giết sạch. Thu hồi phi đao về tay, La Chỉnh lẳng lẳng lơ lơ trong đầm sâu. Nhìn xuống dưới, hấn dứt khoát tiếp tục bơi thẳng xuống không chút đắn đo.

Lúc này La Chỉnh đã quên, thời gian ước định một canh giờ đã tới.

“Sáu người cá màu xanh lam cũng bị hấn giết...” Trên ghế đá ngoài Huyền Ngư Thâm Đàm, vị chấp sự kia bởi quá mức khiếp sợ mà sắc mặt đã có chút đỏ ửng.

Ngược lại, Mạnh Thường Quân lại bình thản đứng vững. Sau khi trở về từ phương Nam, Mạnh Thường Quân vẫn luôn bế quan cho tới tận bây giờ. Sau khi thực lực được nâng cao hơn nhiều, hôm nay hấn mới tới tu luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm.

Mặc dù thực lực tăng lên và đã chuẩn bị đầy đủ, Mạnh Thường Quân cũng chỉ có thể đi xuống độ sâu bảy mươi mét, xuống sâu hơn thì số lượng người cá màu xanh càng nhiều, Mạnh Thường Quân không thể đối phó hết được.

Thế mà lần đầu tiên La Chỉnh lặn xuống đã vượt qua độ sâu hấn đạt được, thậm chí còn chém chết sáu người cá màu xanh. Tên La Chỉnh này chỉ có thể dùng hai chữ “biến thái” để hình dung.

Có điều, trong lòng Mạnh Thường Quân lại không có chút cảm giác ỉu rũ nào. Tuy biểu hiện của La Chỉnh quả thật khiến người khác bị đả kích nặng nề, nhưng Mạnh Thường Quân đã qua lại thân thiết với hắn một thời gian, hơn nữa khi ở phương Nam La Chỉnh còn mắc nợ Mạnh gia một lần. Lấy tốc độ tu luyện như vậy, thực lực của La Chỉnh trong tương lai tất nhiên không thể khinh thường. Nghĩ đến lời La Chỉnh nói trước kia, tương lai nói không chừng hắn thật sự có thể giúp Mạnh gia giải quyết phiền toái lớn. Vậy nên biểu hiện của La Chỉnh càng tốt, kỳ vọng của Mạnh Thường Quân lại càng cao.

Đúng lúc này, có bảy, tám người mặc trường bào đen đi tới dọc theo đường đá xanh, hiển nhiên đều là đệ tử nội môn.

Trên thực tế, người đến tu luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm gần như cũng chỉ có đệ tử nội môn, cụ thể hơn là chỉ có đệ tử sĩ tộc.

Thực lực của đệ tử ngoại môn không đủ mạnh, căn bản là không thể bơi xuống đầm sâu, thậm chí đệ tử nội môn cũng rất ít người có thể lấy ra nhiều điểm tích lũy như vậy để bước vào Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện.

“Lão Tào, hiện tại trong Huyền Ngư Thâm Đàm còn có ai không?” Một thanh niên mặt mũi trẻ trung cầm đầu đám người lên tiếng từ xa.

Vị chấp sự kia họ Tào, những người quen biết hắn đều gọi một tiếng lão Tào.

Chấp sự Tào thấy vị đệ tử kia thì vội vàng đứng dậy, cười nói: “Là công tử Bùi Hận? Trong Huyền Ngư Thâm Đàm còn có người, có điều hắn giao hẹn một canh giờ, thời gian cũng sắp hết rồi.”

Bùi Hận? Mạnh Thường Quân ngồi bên cạnh nghe được tên này liền khẽ cau mày.

Bảy đại sĩ tộc đều ngấm ngấm đấu đá lẫn nhau, nhưng bên ngoài ít nhất vẫn tỏ ra hoà hợp êm ả. Có điều Vị Thủy - Bùi gia và Vong Xuyên - Mạnh gia hẳn luôn chướng mắt nhau.

Vị này tên Bùi Hận, thuộc dòng chính ở Bùi gia, có địa vị tương đương với Mạnh Thường Quân. Có điều Bùi Hận này lớn tuổi hơn Mạnh Thường Quân, thực lực cũng lợi hại hơn Mạnh Thường Quân nhiều. Gã gần như đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ cách Chiêu Thần Cảnh một bước ngắn.

Chắc hẳn trong khoảng thời gian này, Bùi Hận cũng gia tăng thời gian tu luyện nhằm đột phá rào cản, đặt chân tới cảnh giới Chiêu Thần Cảnh.

Bùi gia và Mạnh gia luôn chướng tai gai mắt nhau, Mạnh Thường Quân cũng chưa tới mức sợ hãi Bùi Hận, giờ phút này sắc mặt dừng dừng ngồi bên cạnh, tựa như không nhìn thấy đám người kia.

Người thanh niên tên Bùi Hận kia chậm rãi đi tới, nhìn chằm chằm bàn trận pháp trong tay chấp sự Tào, hỏi: “Còn phải chờ bao lâu?”

“Công tử Bùi Hận, người hãy nhìn bóng cây kim trên đồng hồ mặt trời, người nọ đi vào giờ Mùi, giờ Thân sẽ đi ra, thời gian cũng không còn bao nhiêu, chắc hẳn sẽ ra ngay thôi.” Chấp sự Tào nói với thái độ cực kỳ kính cẩn.

Điều này cũng là do có rất nhiều trưởng bối Bùi gia đảm nhiệm nhiều chức vị quan trọng ở Thanh Vân Tông, thậm chí trong đó có một người là cấp trên trực tiếp của chấp sự Tào. Nếu chấp sự Tào muốn thăng chức thì phải dựa vào Bùi gia bọn họ.

Bùi Hận thần nhiên liếc mắt nhìn đồng hồ mặt trời, nhìn cái bóng in trên đó, nói: “Thời gian đã đến, người lập tức gọi hắn ra đi!”

“Công tử Bùi Hận, phiền người chờ một chút, nếu đã tới rồi thì chờ thêm một khắc cũng không đáng là bao.” Chấp sự Tào cũng biết tính tình Bùi Hận khá nóng nảy, nhưng trong Huyền Ngự Thâm Đàm đang có người, cũng không thể nào kéo La Chỉnh ra bây giờ được.

Thấy thế, Bùi Hận khẽ gật đầu, bảo đám người phía sau ngồi xuống.

Một lát sau, chấp sự Tào nhìn chăm chăm bàn trận pháp, cau mày nói: “Đã hết giờ rồi mà La Chỉnh vẫn không định đi ra?”

Mạnh Thường Quân nhìn trận pháp trên bàn, La Chỉnh đang không ngừng lặn xuống sâu hơn. Có lẽ vừa gặp phải mấy người cá nữa, lúc này hẳn đã lặn xuống độ sâu chín mươi mét. Thăng nhóc này không có giới hạn sao? Độ sâu chín mươi mét, áp lực nước khủng bố đến nhường nào.

Nếu là người thường, chỉ sợ đã bị áp lực nước ép thành một cái bánh thịt. Cho dù là cao thủ Tiên Thiên thì giờ phút này cũng khó chống cự được áp lực vô hình đó, nhưng xem ra La Chỉnh vẫn tiếp tục lặn sâu hơn trước.

Mạnh Thường Quân cũng rất tò mò, La Chỉnh rốt cuộc có thể lặn tới độ sâu bao nhiêu mét? Hắn nói với chấp sự Tào: “Có thể hắn muốn thử thách cực hạn của mình!”

“Nhưng thời gian hết rồi, bên ngoài còn có người đang chờ...” Chấp sự Tào lo lắng nói.

Làm chấp sự ở Thanh Vân Tông, ánh mắt lão sáng vô cùng. Lão biết rõ tiềm lực của La Chỉnh, biểu hiện chấn động như vậy, ngay cả ở Thanh Vân Tông cũng hiếm có người làm được. Nếu trải qua một thời gian rèn giũa, ngày sau chắc chắn sẽ là một nhân vật lớn tên tuổi vang xa. Chấp sự Tào lúc này quả thật có lý do để nịnh bợ.

Nhưng lão càng hiểu rõ tính tình của vị công tử Bùi Hận trước mắt này. Đệ tử bước ra từ đại sĩ tộc căn bản sẽ không nói đạo lý với người khác.

Huống chi trước kia Bùi Hận từng tranh chấp với người ta chỉ vì thứ tự vào Huyền Ngư Thâm Đàm, thậm chí hung hăng ra tay ngay tại đây, ầm ỹ đến không thể dàn xếp được. Tính tình Bùi Hận này quả thật cực kỳ nóng nảy.

Hôm nay hắn chịu đựng một khắc là đã nể tình rồi.

Lúc này, trên mặt Bùi Hận toát ra vẻ khó chịu. Ngày thường đều là người khác phải chờ gã, có lý nào gã phải chờ người?

“Thằng nhóc kia vẫn chưa đi ra sao? Chấp sự Tào, không phải người nói giờ Thân sao? Hiện tại đã đến giờ Thân.” Bùi Hận trầm giọng nói.

Chấp sự Tào tươi cười: “Chờ một chút, xin ngài chờ một chút, chắc hắn sẽ ra ngay thôi!”

Bùi Hận đột ngột đứng dậy, nói: “Không phải chờ, nếu đã hết giờ thì cứ dùng bàn trận pháp ép hắn ra!”

“Chuyện này...” Chấp sự Tào lộ vẻ khó xử. Nếu hắn thật sự dùng bàn trận pháp ép La Chính ra, đây chính là đắc tội La Chính, nhưng nếu không nghe lời Bùi Hận thì lão lại đắc tội Bùi Hận.

Đắc tội La Chính, nhiều nhất về sau lão sẽ gặp phiền toái một chút, dù sao hiện giờ La Chính mới chỉ là một đệ tử ngoại môn, chưa uy hiếp được chấp sự Tào. Nhưng nếu đắc tội Bùi Hận, gã trở về nói lại với gia trưởng thì bản thân lão Tào sẽ khó sống nổi ở Thanh Vân Tông.

Cân nhắc thiệt hơn một chút, chấp sự Tào liền nhanh chóng đưa ra lựa chọn, bên nặng bên nhẹ, lão đành phải đắc tội La Chính vậy.

Vì thế lão vươn tay chuẩn bị khởi động trận pháp, trực tiếp lôi La Chính ra khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm.

Nhưng lão còn chưa kịp chạm vào bàn trận pháp thì Mạnh Thường Quân ngồi cạnh đã lên tiếng ngăn cản: “Chấp sự Tào, đừng gấp gáp như vậy chứ?”

“Nhưng, nhưng mà...” Nghe lời Mạnh Thường Quân nói, chấp sự Tào nhất thời lại nhúc nhích. Vị Mạnh Thường Quân này tuy ôn hòa nhã nhặn, những cũng là người của bảy đại sĩ tộc. Vị Thủy Bùi gia không dễ chọc, chẳng lẽ người của Vong Xuyên Mạnh gia thì dễ chọc?

Bùi Hận lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạnh Thường Quân một cái. Thật ra gã vừa tới đã nhìn thấy Mạnh Thường Quân, đương nhiên cũng nhận ra hắn là người của Mạnh gia.

Thế nhưng hai nhà Bùi - Mạnh luôn bất hòa, trường bối gặp nhau còn có thể tỏ vẻ lịch sự hòa nhã, có điều miệng lưỡi nói ra đều là trong bông có kim.

Nhưng tính tình của đám tiểu bối Bùi gia và Mạnh gia thì không dễ khắc chế như vậy, ở Đế Đô đã nhiều lần xảy ra tranh chấp hoặc đánh nhau rồi. Cho nên Bùi Hận nhìn thấy Mạnh Thường Quân cũng tỏ vẻ như không thấy.

Hôm nay gã đến tu luyện, cũng không muốn phát sinh xung đột với Mạnh Thường Quân. Hai người liền làm như không thấy nhau, nước sông không phạm nước giếng. Nhưng Bùi Hận không ngờ, gã không đi trêu chọc Mạnh Thường Quân, Mạnh Thường Quân lại đến tìm phiền toái trước.

Thực lực của Mạnh Thường Quân không bằng gã, hiện tại nếu thật sự ra tay, thằng nhóc này chắc chắn sẽ chịu thiệt. Nhớ đến dáng vẻ kiêu ngạo của đám người Mạnh gia, Bùi Hận thầm nghĩ, nếu thằng nhóc này thật sự không biết tốt xấu, hôm nay sẽ cho hắn nếm mùi đau khổ!

“Mạnh Thường Quân, bây giờ là thời gian tu luyện của ta, thế nào? Thằng nhóc kia cứ ngây ngốc ở trong đó như vậy, ta phải chờ ở đây mãi

sao?” Bùi Hận trầm giọng hỏi.

Mạnh Thường Quân lắc đầu: “Người trong đó là bạn của ta, hắn cũng không cố ý chiếm mất thời gian của người. Lúc trước hắn ước định thời gian một canh giờ, có lẽ còn chưa đủ. Cũng không sao, thời gian tăng thêm cứ trừ điểm tích lũy của ta là được.”

Ánh mắt Bùi Hận lóe ra một tia sáng lạnh: “Trừ điểm tích lũy của người? Người nghĩ người muốn trừ là trừ được sao? Chấp sự Tào, người nói như thế nào?”

Chấp sự Tào mặt đen xì, nhìn Bùi Hận, lại âm ức nói với Mạnh Thường Quân: “Mạnh công tử, hãy để người bạn của người ra đi, dù sao thời gian ước định của hắn cũng hết rồi!”

“Thì sao? Hết giờ thì không thể gia hạn? Ta có điểm tích lũy, người cứ việc trừ vào đó. Đừng nói một canh giờ, dù là mười canh giờ ta cũng có thể trả được! Người cứ trừ đi, trừ đến khi La Chính ra mới thôi!” Sắc mặt Mạnh Thường Quân cũng trầm xuống.

Đừng thấy Mạnh Thường Quân bình thường lúc nào cũng ôn hòa nhã nhặn, nhưng nếu thật sự nổi giận, thì cũng cứng rắn vô cùng.

Cái này chỉ khổ cho chấp sự Tào, phải trái đều khó, không biết phải làm thế nào. Lão muốn khởi động trận pháp, nhưng nhìn Mạnh Thường Quân thì lại không dám. Lão muốn khuyên nhủ Bùi Hận lại càng không có khả năng, tính tình Bùi Hận lão càng hiểu rõ.

“Ha ha. Trước giờ luôn nói người Mạnh gia đều biết xem xét thời thế, ta thấy Mạnh Thường Quân người lại không như vậy!” Bùi Hận vừa nhìn chăm chăm Mạnh Thường Quân vừa cười lạnh. Khí thể chậm rãi tràn ra từ trong thân thể gã, cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn tuy kém Chiêu Thần Cảnh, nhưng cũng chỉ cách Chiêu Thần Cảnh một bước ngắn mà thôi!

Giờ phút này, Mạnh Thường Quân cũng đứng lên, lạnh lùng nói:
“Trong Thanh Vân Tông, người dám động vào ta? Người biết phải trả cái giá nào không?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Nhường Đường Cho Người?

Lần trước Bùi Hận cũng ra tay ở đây, nhưng lần đó đối thủ của Bùi Hận là một vị đệ tử của một sĩ tộc nhỏ nhoi, không phải là người của bảy đại sĩ tộc. Đệ tử sĩ tộc bình thường không thể sánh bằng bảy đại sĩ tộc, Bùi Hận gã muốn đánh thì đánh, nhiều nhất thì trường bối trong gia tộc đứng ra nhận lỗi, những sĩ tộc nhỏ đó chắc chắn phải vuốt mặt nể mũi, chỉ có thể nén giận.

Nhưng Mạnh Thường Quân không giống như vậy. Sau lưng hẳn chính là Vong Xuyên - Mạnh gia! Mạnh gia và Bùi gia đều thuộc bảy đại sĩ tộc, nếu Bùi Hận thật sự ra tay thì chắc chắn sẽ mang đến phiền toái lớn.

Có điều Bùi Hận chính là người như thế.

Mỗi võ giả đều có một chấp niệm.

Có người là “chiếm hữu”, sự ham muốn chiếm hữu điên cuồng này có thể khiến hẳn trở nên bốc đồng, phá tan mọi xiềng xích trong tu luyện.

Cũng có người là “nhường bộ”, lùi một bước trời cao biển rộng.

Nhưng chấp niệm của Bùi Hận là “không nhẫn nhịn”. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, gã vĩnh viễn chỉ quan tâm đến quyền lợi của bản thân, những người khác chỉ có thể đứng sang một bên. Muốn gã nhẫn nhịn một lần quả thật khó vô cùng!

Dù Bùi Hận chịu nhẫn nại thì tâm trí của gã cũng sẽ không thông thuận, thậm chí ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của gã. Giờ phút này, Bùi

Hận biết rõ gây hấn với Mạnh Thường Quân không phải là việc sáng suốt, nhưng gã không làm thế nào mà nuốt cơn tức này được. Vậy nên phiền toái lớn gì đó đều đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Bùi Hận nữa. Bây giờ gã nhất định phải dạy dỗ Mạnh Thường Quân một trận.

Mạnh Thường Quân cũng không phải cá nằm trên thớt mặc người chà đạp. Tuy thực lực của hắn và Bùi Hận có sự chênh lệch nhất định, nhưng là đệ tử sĩ tộc, có mấy ai không có chiêu để dành giữ mạng?

“Cái này... Mọi người có chuyện gì từ từ nói, có thể ngồi xuống nói chuyện, không cần như vậy...” Chấp sự Tào cảm giác đầu lão sắp nổ tung rồi, lão đâu ngờ được hai người này vừa một lời không hợp đã muốn ra tay.

Dựa theo quy định của Thanh Vân Tông, đánh nhau trong phạm vi của Thanh Vân Tông là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng hai người này đều là đệ tử của bảy đại sĩ tộc, bối cảnh thâm hậu, nếu gây chuyện ầm ỹ thì người gặp phiền toái nhất rất có thể là chấp sự Tào, bởi vì cho dù là ai thắng thì bên thua nhất định sẽ trút giận lên đầu lão.

“Khỏi nói đi. Người Mạnh gia ngày càng kiêu ngạo, tháng trước còn muốn nhảy vào tranh giành việc buôn bán đan dược của Bùi gia chúng ta, có điều bị hai vị trưởng bối Bùi gia kiên quyết chặn ngoài cửa. Nếu cứ nhường nhịn mãi thì chỉ sợ Mạnh gia sẽ cười lên đầu Bùi gia chúng ta!”

Bùi Hận vừa nói vừa rút ra một thanh trường kiếm, xem ra hôm nay gã không chỉ muốn ra tay mà còn muốn đổ máu nơi đây.

“Xoẹt!”

Mạnh Thường Quân cũng rút bảo kiếm ra khỏi vỏ. Tuy cảnh giới của hắn không thể so với Bùi Hận, nhưng trận đấu giữa đệ tử sĩ tộc thường chú trọng thua người không thua trận, cho dù phải dùng hết toàn lực cũng không cho phép đối phương xem thường mình. Huống chi, cảnh giới cũng

không thể nói lên tất cả. Mạnh Thường Quân hẳn nếu tung ra tất cả những con bài chưa lật, chưa biết chừng Bùi Hận sẽ thất bại thảm hại.

Đám người phía sau Bùi Hận đứng ở một bên yên lặng nhìn tình hình bên này, không nói một lời. Nếu đổi thành người khác, ví dụ như người đối đầu với Bùi Hận là La Chinh, giờ phút này e rằng bọn họ sớm đã ủng hộ reo hò. Nhưng đối thủ của Bùi Hận lại là Mạnh Thường Quân, bọn họ cũng không thích hợp nhúng tay, bởi vì một khi người ngoài nhúng tay vào trận chiến của sĩ tộc thì tình hình sẽ càng phiền toái hơn, thậm chí có khả năng tự chuốc lấy họa. Hơn nữa Bùi gia cũng không bảo vệ được bọn họ!

Đúng vào thời điểm tình thế hết sức căng thẳng, La Chinh lại nhảy ra khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm. Chân nguyên Thiên Ma cuộn trào đẩy lùi khí lạnh trong cơ thể, sau đó không ngừng lưu chuyển bên ngoài, tỏa ra hơi nóng hong khô quần áo. Cho nên từ đỉnh đầu đến gót chân La Chinh đều phả ra một tầng hơi nước màu trắng, giống như cả người hẳn là một cái lồng hấp.

Vừa nhảy ra khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm, hẳn chợt cảm nhận được bên cạnh truyền đến hai luồng sát khí dày đặc.

“Quái lạ, sao lại có người đánh nhau ở đây? Đây là Thanh Vân Tông, bọn họ không sợ vi phạm quy định sao?” La Chinh vừa bước ra khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm liền đi về phía đó.

Sau đó, La Chinh thấy Mạnh Thường Quân và một người khác đang giằng co quyết liệt. Người kia bất luận là khí thế hay cảnh giới đều mạnh hơn hẳn Mạnh Thường Quân, La Chinh thấy cảnh tượng như vậy thì sắc mặt lập tức trầm xuống, bước nhanh qua đó.

“Có chuyện gì? Mạnh Thường Quân, hẳn là ai vậy?” La Chinh lạnh lùng hỏi.

Chấp sự Tào thấy La Chỉnh rốt cục đã đi ra, giống như gặp cứu tinh liền vội vàng nói: “La Chỉnh, La Chỉnh đúng không? Bọn họ sắp đánh nhau, người nhanh tới khuyên can!”

“Vì sao lại đánh nhau?” La Chỉnh khó hiểu. Hắn chỉ tu luyện trong đầm sâu hơn một canh giờ, sao Mạnh Thường Quân lại xảy ra xung đột với người khác?

Tuy La Chỉnh hiểu rõ tính cách của Mạnh Thường Quân, bình thường hắn không tức giận vô cớ, tính tình không tồi, dễ dàng kết giao, nhưng một khi tức giận thì sẽ cực kỳ bướng bỉnh cố chấp.

Người trước mặt rốt cuộc đã chọn gì tới Mạnh Thường Quân?

Chấp sự Tào vội vàng giải thích: “A! La Chỉnh, vị đối diện kia là công tử Bùi gia. Vừa rồi thời gian người ở trong đầm sâu kéo dài hơn ước định, dựa theo luật thì ta phải dùng bàn trận pháp kéo người ra. Mạnh Thường Quân nói cho người thêm chút thời gian, nhưng công tử Bùi Hận không cho, hai người cứ vậy xảy ra tranh chấp. Người nhanh đi khuyên nhủ một chút! Nếu thật sự đánh nhau thì không tốt!”

Chấp sự Tào vốn tưởng La Chỉnh không phải là đệ tử sĩ tộc, sẽ không muốn bị cuốn vào cuộc chiến sĩ tộc này. Nếu lão giải thích rõ mọi chuyện cho La Chỉnh, La Chỉnh sẽ “sáng suốt” khuyên bảo Mạnh Thường Quân. Dù sao La Chỉnh cũng là bạn của Mạnh Thường Quân, dễ khuyên can hơn gã.

Mạnh Thường Quân không phải là đối thủ của Bùi Hận, nếu có bạn bè khuyên bảo, chắc hẳn sẽ mượn bậc thang này mà bước xuống, sẽ không đánh nhau đến mức khó có thể dàn xếp.

Nhưng chấp sự Tào sai rồi, lão đoán sai tính cách của La Chỉnh, thậm chí là thực lực của La Chỉnh.

La Chỉnh nghe được lời giải thích của chấp sự Tào, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã tỏ tường mọi chuyện. Tuy có vài chuyện chấp sự Tào nói không rõ ràng, nhưng La Chỉnh có thể tưởng tượng ra thằng nhóc “Bùi Hận” này đã làm cái gì.

“Nhanh lên La Chỉnh, nhanh đi khuyên nhủ Mạnh Thường Quân, ta cũng phải khuyên nhủ Bùi Hận!” Chấp sự Tào rồi rít nói.

La Chỉnh gật đầu đi lên phía trước, đứng bên cạnh Mạnh Thường Quân.

Mạnh Thường Quân thấy La Chỉnh đi ra, trong lòng bình tĩnh lại.

Kỳ thật Mạnh Thường Quân cũng không cho rằng La Chỉnh có thể đấu lại Bùi Hận. Nhưng không biết vì sao, hẳn có một sự tín nhiệm lạ kỳ với La Chỉnh, giống như bất kỳ cường giả nào hẳn đều có tư cách đối đầu.

“Thằng nhóc kia, chuyện này không liên quan gì đến người. Ta khuyên người đừng nhúng tay vào chuyện giữa sĩ tộc chúng ta.” Bùi Hận liếc mắt đánh giá La Chỉnh, chậm rãi nói.

Thấy thực lực của La Chỉnh mới dừng lại ở cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, thế nhưng có thể tu luyện một canh giờ trong Huyền Ngư Thâm Đàm, gã cũng có hơi tò mò.

Nhưng gã tò mò chỉ vì gã nghĩ không ra, một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng vì sao có thể tu luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm thôi. Có lẽ La Chỉnh chưa chắc đã thật sự bước vào đầm sâu, hoặc đã trốn ở một góc nào đó, căn bản không thể lặn sâu xuống phía dưới đầm được.

Bùi Hận không muốn nghĩ sâu vấn đề trong đó, nhưng gã cũng chẳng đặt thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng này vào trong mắt, thậm chí lời khuyên nhủ của gã còn mơ hồ có ý muốn kích động La Chỉnh.

Nghe lời Bùi Hận nói, La Chỉnh lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Mạnh Thường Quân là bạn bè của ta, bởi vậy ta sẽ không ngồi yên mà nhìn. Huống chi, vừa rồi ta đã nghe chuyện người muốn đuổi ta ra khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm?”

Thái độ của La Chỉnh có chút cứng rắn, hiển nhiên là muốn giúp Mạnh Thường Quân. Lúc này Bùi Hận không còn gì phải kiêng dè nữa. Nếu La Chỉnh là cường giả Chiêu Thần Cảnh, Bùi Hận có lẽ còn có chút e dè, nhưng gã đã bao giờ phải kiêng dè cao thủ Tiên Thiên? Lấy cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn của gã, vốn trong nhóm cao thủ Tiên Thiên đã khó tìm được đối thủ. Vì thế Bùi Hận cười khan hai tiếng: “Như vậy thì sao? Ta đến Huyền Ngư Thâm Đàm để tu luyện, những người khác lúc nào cũng phải ngoan ngoãn nhường đường.”

“Vậy sao?” La Chỉnh thản nhiên nhìn chăm chăm Bùi Hận, chợt cười khê: “Ta đang nghĩ người là cái thá gì mà khiến ta phải nhường đường cho người?”

Chấp sự Tào nghe lời La Chỉnh nói thì đầu sắp nổ tung, cảm giác thấy trong miệng ngập tràn vị đắng chát.

Trước đây lão đón tiếp La Chỉnh, để La Chỉnh tiến vào Huyền Ngư Thâm Đàm, thấy thẳng nhóc hào hoa nho nhã này có lẽ không phải người nóng nảy, không nghĩ tới tính tình người này lại khác xa sự tưởng tượng của lão...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Hàn Ý Thủy Châu

La Chỉnh này có phải không biết rõ đối thủ của hãn là ai không? Hoặc có lẽ không biết rõ thực lực của bảy đại sĩ tộc? Hãn giống như chẳng hề coi Bùi Hận ra gì vậy.

Chấp sự Tào có chút hối hận, đáng lẽ lão nên giải thích cụ thể với La Chỉnh hơn một chút, giải thích tường tận về thân phận của Bùi Hận, để hãn hiểu rõ đối với đệ tử bình dân thì sĩ tộc là con quái vật lớn không thể trêu chọc. Nhưng chỉ chốc lát sau, chấp sự Tào liền hiểu được, lão giải thích cũng vô dụng. La Chỉnh biết rõ thân phận của Bùi Hận, nhưng hãn thật sự không coi Bùi Hận ra gì!

Nghe lời La Chỉnh nói, trong mắt Mạnh Thường Quân cũng lộ vẻ kinh ngạc. Nói thật, khi La Chỉnh đứng bên cạnh hãn nói mấy lời này, hãn quả thật có chút cảm động. Dù sao La Chỉnh cũng biết vừa rồi chính mình vì giúp đỡ hãn mà đối đầu với một cường giả Tiên Thiên Đại Viên Mãn, hãn đã không chút do dự, không hề đắn đo mà đứng ở bên cạnh mình.

Nhưng La Chỉnh cũng quá kiêu ngạo, căn bản không coi Bùi Hận ra gì...

Lúc ở phương Nam, Mạnh Thường Quân từng được chứng kiến dáng vẻ kiêu ngạo của La Chỉnh. Lúc ấy La Chỉnh chưa phải cao thủ Tiên Thiên, thực lực mới dừng chân ở cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi. Nhưng hãn dám lợi dụng linh hồn để tấn công, làm cho Hạ Thiên Thành, một cao thủ Tiên Thiên Tứ Trọng, bị thương, thậm chí còn trắng thừa nhạo báng hãn múa rìu qua mắt thợ!

Thế nhưng đối thủ trước mắt lại khác biệt một trời một vực với Hạ Thiên Thành.

Đầu tiên, so với Hạ Thiên Thành, sự chênh lệch về thực lực của La Chinh và Bùi Hận càng lớn!

Còn nữa, bối cảnh của Bùi Hận và Hạ Thiên Thành không giống nhau. Bối cảnh của Hạ Thiên Thành không lớn, cũng là từ một đệ tử bình dân đi lên, nhưng Bùi Hận này thì không như thế, gã là con trai trưởng của Vị Thủy - Bùi gia!

Lúc ấy Hạ Thiên Thành e ngại bối cảnh của Mạnh Thường Quân, lại thêm áp lực từ Cửu Hân Thiên nên còn có thể nén nhịn.

Nhưng bây giờ thì sao? Chọc giận Bùi Hận thì có ích gì?

Bùi Hận biến sắc, gương mặt khô ngô trở nên đỏ bừng, hiển nhiên đã giận đến cực hạn. Nhưng kỳ lạ ở chỗ màu đỏ trên gương mặt gã đột ngột tan biến, đồng thời trên đỉnh đầu lại xuất hiện một làn sương mù màu đỏ. Lập tức, sắc mặt của gã trở lại bình thường.

Hiển nhiên, Bùi Hận đã dùng một loại công pháp kỳ lạ để làm tiêu tan cơn giận của mình.

Cơn giận đã tiêu tan, nhưng không có nghĩa gã sẽ tha cho La Chinh. Để giữ tâm tính bình ổn, rất nhiều võ giả đều sử dụng phương pháp đặc biệt để giải tỏa sự khó chịu của mình.

Ví dụ có người trong lúc tức giận sẽ cười đến điên cuồng, cũng có người sẽ khóc lóc thảm thiết, thậm chí có người sẽ làm ra mấy chuyện mất đi lý trí. Những việc này đều là phương pháp để ổn định tinh thần.

Thủ đoạn của Bùi Hận cực kỳ đặc biệt, lợi dụng công pháp trực tiếp dồn máu trong não đẩy ra ngoài, cố gắng giữ tâm trí tỉnh táo.

Tĩnh táo, chỉ có lúc tĩnh táo mới có thể nghĩ ra biện pháp đối phó tốt nhất.

Bùi Hận quả thật đang suy tư, tâm võ đạo của gã mặc dù là “không nhân”, nhưng không có nghĩa hẳn là một người thô lỗ, nông cạn.

Bởi vì ở vương triều Phần Thiên, người có can đảm nói ra mấy lời ngông cuồng như thế trước mặt gã không có mấy người, hơn nữa địa vị của mỗi người đều không thấp. Thấy La Chỉnh lớn mật như thế, trong lúc nhất thời gã không khỏi suy đoán về thân phận của La Chỉnh.

Nhưng không cần biết thăng nhóc này có lai lịch thế nào, Bùi Hận cũng sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng. Có điều phương pháp xử lý lại có khác biệt rất lớn. Bầy đại sĩ tộc tuy rằng quyền thế hiển hách, nhưng ở trên đầu bọn họ còn có thế lực lớn hơn. Bùi Hận tuy rằng cuồng vọng, nhưng không phải không biết điều đó.

“Người là ai? Hãy xưng tên ra!” Bùi Hận hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm La Chỉnh với vẻ hung ác tàn bạo. Nếu không phải chưa thể xác định chính xác thân phận của La Chỉnh, hiện tại gã sớm đã ra tay rồi.

La Chỉnh đang định lên tiếng, Mạnh Thường Quân đứng cạnh lại tiến lên trước một bước, ngăn cản hẳn.

La Chỉnh đồng ý ra mặt vì mình, Mạnh Thường Quân vô cùng cảm kích. Nhưng Mạnh Thường Quân cũng lo lắng. Nếu La Chỉnh nhúng tay vào mâu thuẫn giữa Mạnh gia và Bùi gia, rất có thể sẽ rơi vào vực sâu không đáy, cho nên giờ phút này Mạnh Thường Quân muốn bảo vệ La Chỉnh.

“Bùi Hận, hẳn là ai không quan trọng, hôm nay nếu người nhắm vào ta thì cứ việc tới đây!” Mạnh Thường Quân nói.

La Chỉnh lại cao giọng nói: “Ta chính là La Chỉnh - đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong!”

Họ La, còn là đệ tử ngoại môn của Tiểu Vũ Phong đứng cuối bảng xếp hạng...

Sự giận dữ từ từ dâng lên trong lòng Bùi Hận, giờ phút này gã chợt cảm thấy mình như bị đùa giỡn.

Thằng nhóc này rõ ràng chỉ là một đệ tử ngoại môn xuất thân từ tầng lớp bình dân, không có bất cứ bối cảnh gì đáng nói, thực lực cũng mới đến Tiên Thiên Nhất Trọng, không đủ gây ra sợ hãi, nó rốt cuộc có tư cách gì dám ngạo mạn như thế ở trước mặt gã?

Nghĩ đến bản thân vừa rồi còn cẩn thận, dè dặt, giờ phút này lửa giận trong lòng gã càng khó có thể dẹp yên.

“Được, được lắm! Bây giờ đến mấy con sâu bọ chui ra từ xó xỉnh nào đó cũng ngày càng kiêu ngạo. Đối phó với loại sâu bọ này ta chỉ cần dùng sức mà bóp nát chúng mà thôi!” Cuối cùng, sự kiên dè đã hoàn toàn tan biến. Bởi sự e dè quái quỷ trước đó của mình mà lửa giận trong lòng Bùi Hận càng hùng hực, lúc này liền quyết định ra tay.

Mắt thấy Bùi Hận liền muốn ra tay, đáy lòng Mạnh Thường Quân cũng trầm xuống.

Mặc dù thực lực của Mạnh Thường Quân hiện giờ đã tăng mạnh, nhưng đối đầu với Tiên Thiên Đại Viên Mãn như Bùi Hận, hẳn căn bản không cách nào so sánh được.

Tâm tư Mạnh Thường Quân nhạy bén cỡ nào? Hẳn nhìn thấy được sự kiên dè trong mắt Bùi Hận, lúc trước đứng ra ngăn cản một mặt là muốn bảo vệ La Chỉnh, bên cạnh đó cũng muốn lợi dụng sự kiên dè ấy để bình

ồn lửa giận của Bùi Hận. Thế nhưng La Chỉnh lại không chịu nhận ý tốt này, ngược lại nói cho Bùi Hận biết thân phận của mình.

Cái này tương đương nói với Bùi Hận, ta không có thể lực gì chống lưng, là một đệ tử bình dân tầm thường, có gan người thử giết ta đi! Hiện tại Bùi Hận muốn ra tay, Mạnh Thường Quân biết ngăn cản thế nào? Haizz, tuy rằng thiên phú của La Chỉnh xuất chúng nhưng lại không biết xem xét thời thế, Mạnh Thường Quân thầm cảm thán trong lòng.

Trên người Bùi Hận có một luồng chân nguyên màu lam nhạt lưu chuyển, bảo kiếm trong tay đã rút ra khỏi vỏ. Bảo kiếm kia mỏng như cánh ve, toàn thân tỏa ra vàng sáng màu xanh lam nhạt. Khi kiếm ra khỏi vỏ, trong nháy mắt liền phát ra tiếng vang trong trẻo kéo dài, hiển nhiên là một thanh kiếm tốt!

Sau đó, từng luồng chân nguyên chậm rãi bao quanh bảo kiếm, theo động tác múa kiếm mà ngưng tụ ra những giọt nước.

Đó là Tích Thủy Kiếm Pháp của Vị Thủy - Bùi gia. Bộ kiếm pháp kia không chỉ có chiêu thức tấn công tàn nhẫn sắc bén, đồng thời cũng cực kỳ mềm dẻo.

Tuy rằng dựa theo bảng xếp hạng công pháp, bộ kiếm pháp này chỉ đạt tới cấp bậc địa giai, nhưng nếu đã là kiếm pháp mà Bùi gia không truyền thụ ra ngoài, Tích Thủy Kiếm Pháp hoàn toàn có thể xếp vào nhóm công pháp thiên giai, nghe nói tất cả là do vấn đề xảy ra trong lúc bình xét cấp bậc!

Bùi Hận chĩa kiếm về phía Mạnh Thường Quân và La Chỉnh, vung kiếm chém ra một nhát, lúc này trong lòng gã đã tính toán kỹ càng.

Mạnh Thường Quân là người của Mạnh gia, không thể giết, nhưng gã có thể hung hăng mà dạy dỗ một trận. Còn thằng nhóc không biết trời cao đất rộng bên cạnh thì hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng nơi đây.

Dưới một kiếm của Bùi Hận, có vô số quả bóng nước bắn ra. Dưới ánh mặt trời, chúng tỏa ra hào quang trong suốt lấp lánh, tạo thành một tấm lưới lớn chặt chẽ, bắn về phía La Chỉnh và Mạnh Thường Quân.

Chân nguyên hóa thành giọt nước, thoát nhìn giống hệt như nước bình thường, nhưng dù là Mạnh Thường Quân hay La Chỉnh đều biết rõ, nước này tuyệt đối không thể chạm vào!

“La Chỉnh, tránh ra!”

Mạnh Thường Quân căng thẳng nắm chặt bảo kiếm trong tay, nhắm thẳng vào những quả bóng nước kia, từng tia kiếm quang màu đỏ thẫm không ngừng lóe lên.

Mỗi khi có một tia kiếm quang va chạm vào những quả bóng nước, nó liền vỡ tung ra, tức khắc tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo cực độ, trong nháy mắt liền phồng to thành những quả cầu băng, nặng nề đập xuống nền đất. Ngay cả chiếc bàn đá xanh cứng rắn cũng bị những quả cầu băng đó đập thành bột phấn.

Đám bóng nước này ở trong không trung đã có uy lực kinh người như vậy, nếu nổ tung ngay trên thân người thì không biết sẽ đạt hiệu quả thế nào?

Tốc độ múa kiếm của Mạnh Thường Quân rất nhanh, kiếm quang không ngừng chớp lóe, đám bóng nước liên tiếp vỡ tung trong không khí.

Nhưng Bùi Hận lại phóng ra càng nhiều bóng nước hơn, dù trong chớp mắt Mạnh Thường Quân có thể làm nổ tung mấy chục bóng nước, nhưng vẫn còn mấy trăm quả bóng nước đang bay tới tấp về phía hắn.

Song hiện giờ, Mạnh Thường Quân gần như không còn lựa chọn nào khác. Giờ phút này, hắn căn bản không rảnh để ý nhiều, chỉ có thể cố gắng múa kiếm nhanh hết mức, cố gắng tiêu diệt đám bóng nước này!

Ngay tại thời điểm Mạnh Thường Quân tập trung đối phó đám bóng nước, La Chỉnh đột ngột vung tay nắm lấy vạt áo của Mạnh Thường Quân. Mạnh Thường Quân không kịp đề phòng, cả người bị một sức mạnh không thể ngăn cản kéo giật về phía sau, rơi thẳng xuống đất.

Giờ phút này, chỉ có một mình La Chỉnh đối mặt với những quả bóng nước bay tới dồn dập kia.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tay Không Đỡ Dao Sắc

Mỗi quả bóng nước đều ẩn chứa sức mạnh lạnh giá cùng cực.

Chỉ cần ngưng tụ hơi nước trong không khí liền có thể tạo ra quả cầu băng có uy lực như vậy. Nếu bị những quả bóng nước này rơi trúng, hậu quả có thể tưởng tượng được!

Sau khi bế quan, thực lực hiện giờ của Mạnh Thường Quân tăng mạnh vượt bậc, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Ngũ Trọng. Nhưng bị La Chỉnh ném một phát, hắn liền bay xa hơn mười trượng!

Mạnh Thường Quân lồm cồm bò dậy, muốn đi tới hỗ trợ, nhưng nhìn La Chỉnh đứng sừng sững như núi, bất động tại chỗ, trong lòng hắn lại dâng lên một loại cảm giác lạ kỳ.

Chẳng lẽ hắn thật sự có tự tin có thể đối đầu với Bùi Hận?

La Chỉnh không phải là một người liều lĩnh, mặc dù theo đánh giá của Mạnh Thường Quân, lần ở quán rượu trong Long Bảo và mấy lần bùng nổ trong quân doanh của La Chỉnh đều có vẻ không quá sáng suốt, bởi vì đối thủ của hắn đều mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng lần nào La Chỉnh cũng có chiêu để dành phía sau, hắn chẳng qua là có nắm chắc nên mới làm như vậy!

“Lúc này đây đối thủ là Bùi Hận, chẳng lẽ La Chỉnh cho rằng thực lực của mình mạnh hơn Bùi Hận?” Mạnh Thường Quân cũng có tới ba phần không tin vào suy đoán của chính mình.

Tiên Thiên Nhất Trọng và Tiên Thiên Đại Viên Mãn chênh lệch lớn thế nào, Mạnh Thường Quân đương nhiên biết rõ, chấp sự Tào đứng bên cạnh biết rõ, Bùi Hận lại càng biết rõ hơn! Bởi vì bọn họ đều đã từ cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng mà từng bước đi lên.

Nhưng vì sao La Chỉnh lại tự tin như thế?

Người có được sự tự tin này, hoặc hẳn thật sự có thực lực, hoặc hẳn là một tên ngu ngốc mù quáng. La Chỉnh hiển nhiên không ngu ngốc, vậy hẳn thực sự có thực lực này?

“Vù vù vù vù!”

Đối mặt với đám bóng nước dày đặc, La Chỉnh bỗng múa may mấy quyền trên không trung. Từng dòng chân nguyên Thiên Ma lập tức tỏa ra phía trước, tạo thành một lá chắn phòng ngự.

Chân nguyên Thiên Ma màu tím đen phản chiếu ánh sáng rực rỡ kỳ dị, còn sức mạnh của những ánh sao lấp lánh ẩn trong chân nguyên Thiên Ma lại tỏa ra từng điểm màu xanh lam thăm thẳm.

“Muốn dùng chân nguyên thuần túy để ngăn cản Hàn Ý Thủy Châu của ta? Nằm mơ!” Bùi Hận cười lạnh.

Phía sau tấm lá chắn chân nguyên, nét mặt bình tĩnh của La Chỉnh đã trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Tuy La Chỉnh tự tin có thể chiến thắng tất cả cao thủ Tiên Thiên, nhưng thực lực của Tiên Thiên Đại Viên Mãn gần như đã chạm tới ngưỡng cường giả Chiếu Thần Cảnh, huống chi đệ tử được Thanh Vân Tông dạy dỗ luôn mạnh hơn nhiều so với võ giả tu luyện bên ngoài.

Khi quả bóng nước đầu tiên dễ dàng xuyên qua lá chắn chân nguyên Thiên Ma, La Chỉnh đã cảm nhận được. Nhưng hẳn vẫn bất động như

trước, nhần nại chờ cơ hội.

Rất nhanh, ngày càng nhiều bong bóng nước xâm nhập vào trong chân nguyên Thiên Ma, gần như không chút trở ngại vây kín La Chỉnh.

Có vài khối Hàn Ý Thủy Châu đã cách La Chỉnh rất gần, có lẽ khoảng cách chưa tới một mét, hơi lạnh tỏa ra từ trong những bong bóng nước đó khiến La Chỉnh cảm nhận được nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống, thậm chí trên lông mi và tóc của La Chỉnh đều ngưng tụ một làn sương lạnh mỏng manh.

La Chỉnh vẫn bất động, hai chân giống như cọc gỗ, cắm chặt trên mặt đất.

Đúng vào thời điểm phần lớn Hàn Ý Thủy Châu chui vào phạm vi của Thiên Ma chân nguyên, La Chỉnh bỗng thét lên một chữ, “Nổ!”

“Đoàng...”

Sức mạnh của ánh sao trong chân nguyên Thiên Ma phát ra một âm thanh kỳ lạ khi bùng nổ, năng lượng có thể chôn vùi tất cả được giải phóng trong nháy mắt, đồng thời ảnh hưởng đến những ngôi sao bên cạnh.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Càng ngày càng nhiều ngôi sao đồng loạt nổ tung.

Từ một điểm nhỏ đến cả một bề mặt, lại từ bề mặt đến toàn bộ vùng chân nguyên mà La Chỉnh tạo ra đều sinh ra phản ứng hủy diệt dữ dội. Trong khoảnh khắc ánh sao nổ tung, năng lượng được giải phóng từ đó tỏa ra vầng sáng màu trắng lóa mắt. Hào quang đó còn chói lọi hơn mặt trời, khiến người khác không thể nhìn thẳng. Nếu nhìn chăm chăm vào vầng sáng màu trắng đó trong chốc lát, đôi mắt sẽ không thể nhìn thấy mọi vật

trong thời gian dài, nhìn những vật khác chỉ thấy một vùng trắng xóa, hồi lâu mới khôi phục được.

Mạnh Thường Quân, chấp sự Tào và Bùi Hận không kịp đề phòng, mắt đều bị lóa!

Chỉ có La Chỉnh trong khoảnh khắc năng lượng hủy diệt đó bùng nổ vừa quay đầu vừa nhắm mắt.

Đến khi La Chỉnh mở mắt, đám Hàn Ý Thủy Châu đã bị chân nguyên của hắn làm vỡ tung sạch sẽ, mà lúc này Bùi Hận vẫn chưa thể khôi phục sau ảnh hưởng của vầng sáng màu trắng.

Cơ hội như thế, La Chỉnh tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thừa dịp thị lực của Bùi Hận còn chưa khôi phục, La Chỉnh tựa như báo săn chạy băng băng trên thảo nguyên vọt tới chỗ Bùi Hận.

Bùi Hận hai mắt bị lóa, không thể thấy mọi vật, nhưng như vậy không có nghĩa là gã không thể tiến hành phản kích.

Các giác quan của cao thủ Tiên Thiên đều cực kỳ nhạy bén, huống chi Bùi Hận đã là cường giả Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Cho dù nhắm mắt, gã vẫn có thể xác định vị trí chính xác của La Chỉnh. Nhưng trước thực lực La Chỉnh vừa thể hiện, trong lòng Bùi Hận khó tránh khỏi có chút hoảng hốt. Gã vốn tưởng La Chỉnh chỉ muốn sử dụng chân nguyên làm lá chắn, chống đỡ công kích của mình. Nếu làm như vậy, La Chỉnh cách cái chết cũng không xa, Hàn Ý Thủy Châu của gã, uy lực tuyệt đối không chỉ có vậy!

Nhưng thủ pháp của La Chỉnh càng trực tiếp, cũng càng bạo lực hơn!

Trực tiếp biến chân nguyên thành ngòi nổ, hơn nữa uy lực khi phát nổ lại đáng sợ đến vậy, gần như một lưới đã phá tan hết bóng nước của gã!

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Bùi Hận cảm thấy hoảng hốt. Vì sao chân nguyên của thằng nhóc này có thể bộc phát ra uy lực lớn như thế? Từng ánh sao ẩn chứa trong chân nguyên kia khi phát nổ đã tạo ra uy lực khiến trái tim của gã vẫn còn run rẩy!

Nhưng dù sao Bùi Hận cũng là cường giả Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Một võ giả có thể tu luyện tới cảnh giới này, tâm tính đã sớm được tôi luyện qua đủ mọi khó khăn.

Giờ phút này gã hiểu rõ, mình tuyệt đối không thể bối rối, không chỉ không thể bối rối, gã còn phải tiến hành phản kích.

Bùi Hận nắm được vị trí của La Chỉnh, sau đó dựa vào cảm giác liên tung ra một chiêu. Dưới động tác của gã, bảo kiếm mỏng như cánh ve bị uốn cong đến độ tưởng như sắp gãy, sau đó đột ngột phun ra hàng nghìn hàng vạn Hàn Ý Thủy Châu! Dù thế nào đi nữa, những bóng nước này hẳn là có thể ngăn cản sự tấn công của La Chỉnh.

Thế nhưng Bùi Hận vẫn đánh giá thấp tốc độ của La Chỉnh.

Trước đây La Chỉnh không né tránh những bong bóng nước này, không phải là vì hẳn không thể tránh, mà là hẳn không muốn tránh! Tình hình hiện tại lại không giống như vậy, hiện tại hẳn muốn chèn ép Bùi Hận ở mức độ lớn nhất.

Tinh thạch Phượng Tường trong cánh tay phải của La Chỉnh chợt sáng lên, từng dòng năng lượng theo kinh mạch trải rộng toàn thân của hẳn.

“Viu!”

Cả người La Chỉnh liền trở nên mơ hồ, giống như hóa thành một cơn gió, nháy mắt rời khỏi khu vực ngập tràn bóng nước.

Lúc này, Mạnh Thường Quân, chấp sự Tào và Bùi Hận đã khôi phục lại thị lực. Khi bọn họ nhìn thấy bóng dáng La Chỉnh trở nên mơ hồ thì đều cho rằng mình nhìn lầm rồi.

“Tốc độ thật nhanh!” Mạnh Thường Quân nhin không được kêu lên.

Bùi Hận cũng phát hiện mình hoàn toàn không thể nhìn rõ bóng dáng La Chỉnh, thằng nhóc này đã đi đâu? Bùi Hận liếc mắt nhìn xung quanh, bảo kiếm trong tay cũng để ngang ngực, đề phòng La Chỉnh tiến đánh bất ngờ.

Đột nhiên, Bùi Hận cảm nhận được có ngọn gió chập chờn trên đầu, gần như là phản xạ có điều kiện, bảo kiếm của gã lập tức vung lên. Mà La Chỉnh ở phía trên thế nhưng lại xòe tay chụp lấy bảo kiếm của Bùi Hận.

“Tay không đỡ kiếm?” Bùi Hận sửng sốt, trên mặt lập tức lộ ý cười điên cuồng: “Muốn chết!”

Bảo kiếm của Bùi Hận là một linh khí trung phẩm, bởi vì toàn bộ thanh kiếm đều dùng thép Bắc Thần để chế tạo, cho nên có thể rèn ra cực mỏng.

Bùi Hận từng đem bảo kiếm vào luyện khí phường của gia tộc, lúc gia công rèn giữa, luyện khí sư đã dùng chân hỏa nung bảo kiếm đỏ rực, lưỡi kiếm gần như hiện lên trạng thái trong suốt! Có thể tưởng tượng nó mỏng như thế nào! Nguyên liệu bình thường nếu rèn tới độ mỏng như vậy sợ rằng vừa chạm vào đã gãy. Thế nhưng thép Bắc Thần cực kỳ mềm dẻo, có thể rèn ra được lưỡi kiếm mỏng như vậy.

Bởi vì mỏng như cánh ve, thế nên càng thêm lợi hại.

Thằng nhóc này dám dùng hai tay đón kiếm của mình, vậy gã sẽ chặt đứt hai tay của nó!

Bùi Hận vùng tay cực mạnh, mũi kiếm lập tức chém thẳng về phía cổ tay của La Chinh.

Nhưng La Chinh lại khẽ mỉm cười, tay phải nhẹ nhàng vươn ra nhanh như tia chớp, nắm lấy bảo kiếm của Bùi Hận trong nháy mắt.

“Tốc độ thật nhanh!” Bùi Hận không hiểu được vì sao tốc độ của La Chinh có thể nhanh đến mức này, lúc nhanh lúc chậm, quỷ dị vô cùng, khiến gã không thể đoán trước La Chinh ra tay như thế nào. Nhưng gã cũng không chút kinh hoảng khi thân kiếm bị La Chinh nắm chặt, mà lập tức kéo mạnh về, để có thể đâm ra lần nữa.

Dù sao gã đang cầm chuôi kiếm, mà La Chinh lại dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm, hai người đang ở thế giằng co.

Huống chi nếu so đấu sức mạnh đơn thuần, Bùi Hận tự nhận sức mạnh của mình vượt xa La Chinh. Dù sao La Chinh mới dừng lại ở cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, mà gã chính là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, sức mạnh của hai người căn bản không cùng cấp bậc.

Nhưng vừa kéo một nhát, sắc mặt Bùi Hận đột nhiên đại biến. Gã không thể rút kiếm ra từ tay La Chinh. Kéo thử lần nữa, bảo kiếm vẫn không hề xê dịch, tựa như được khảm chặt vào ngón tay La Chinh vậy!

Trên khuôn mặt của Bùi Hận chỉ còn biểu cảm không thể tin nổi, giống như gặp quỷ.

Bùi Hận từng gặp không ít người có thần lực trời sinh. Gã từng gặp một người mới ở cấp độ Luyện Tủy Cảnh nhưng sức lực trong người đã có thể so sánh với cao thủ Nửa Bước Tiên Thiên.

Thế nhưng thần lực thiên phú cũng có một giới hạn! Sức mạnh trong người dù mạnh đến đâu cũng không thể khoa trương như vậy.

Sức mạnh của cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng khác biệt một trời một vực với cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Thế nhưng hôm nay Bùi Hận phát hiện ra, quan điểm này của mình bị La Chính đánh vỡ.

Sức mạnh của hắn quả thật vượt xa mình.

Sau khoảnh khắc khiếp sợ tột cùng, Bùi Hận lập tức thúc dục chân nguyên trong cơ thể.

Gã không phải loại người ngồi chờ chết, huống chi thua trong tay một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng? Đây là chuyện gã tuyệt đối không bao giờ ngờ tới!

Chân nguyên từ cánh tay gã lập tức tràn về phía bảo kiếm.

Phía trên thân kiếm ngưng tụ vô số đóa hoa tuyết màu trắng, sau đó kết thành một đường nhỏ dài lan nhanh từ thân kiếm tới mũi kiếm!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Đánh Ngắt Xiu Mà Thôi

“Băng Sương Phong Ẩn! Ngừng!”

“Dùng!”

Sau khi những bông tuyết phủ kín tới mũi kiếm, chỉ trong nháy mắt đã bùng nổ, từng tầng tinh thể băng nhanh chóng ngưng kết, bao vây lấy tay phải của La Chỉnh, tốc độ ngưng kết của những tinh thể băng đó cực nhanh, chẳng bao lâu, cả một nửa bả vai và một nửa cơ thể của La Chỉnh đều bị đóng băng!

La Chỉnh nhìn thấy tinh thể băng trên cánh tay phải của mình, lông mày nhăn lại, muốn dùng lực đánh vỡ chúng, nhưng những tinh thể băng này không phải là tinh thể băng bình thường, cho dù La Chỉnh vận chuyển luồng sức mạnh to lớn trong đầu cũng không thể đánh vỡ nổi.

“Ha ha ha! Băng Sương Phong Ẩn này không phải là băng sương bình thường! Lực phong ẩn trong đó, tuyệt đối không thể dùng sức mạnh là có thể phá được! Thằng nhãi ranh, lần này ta xem ngươi phá kiểu gì!” Bùi Hận nhìn thấy Băng Sương Phong Ẩn của mình thành công thì liền cười lạnh nói.

Trên mặt La Chỉnh không có chút biểu cảm hoảng loạn nào mà lại dùng ánh mắt trầm tĩnh nhìn Bùi Hận, trong ánh mắt đó thậm chí còn có một tia khinh miệt. Sau đó hấn vung tay trái của mình lên, tinh thạch Huyết Phỉ trong tay trái hấn đột nhiên bùng nổ, phát ra từng luồng sức mạnh màu đỏ tươi.

“Bụp!”

Tay trái La Chỉnh đập một quyền lên trên cánh tay phải, lưu lại một dấu hằn màu đỏ máu ở trên lớp lớp tinh thể băng đang bao quanh cánh tay, sau đó nó dần dần lan ra giống như mạng nhện.

Ngay lập tức tay phải của La Chỉnh vận mạnh một cái.

“Rắc! Rắc! Rắc...”

Chỉ trong nháy mắt Băng Sương Phong Ấn ở cánh tay phải và trên cơ thể La Chỉnh đã vỡ vụn ra, biến thành những bông tuyết nho nhỏ.

“Sao lại thế được!” Mắt Bùi Hận hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Băng Sương Phong Ấn này là sức mạnh mà Bùi Hận gã luôn tự hào. Tu luyện Băng Sương Phong Ấn phải tốn vô số thời gian và tâm huyết của gã, mãi không lâu trước đây, gã mới luyện thành công.

Đây là lần đầu tiên Bùi Hận mang ra để đối địch.

Vốn dĩ Bùi Hận cho rằng chiêu này có thể đạt được hiệu quả kì diệu, bởi vì cha gã từng nói với gã, Băng Sương Phong Ấn này rất khó bị phá giải, trừ khi đạt đến Chiêu Thần Cảnh, lợi dụng sức mạnh thiêu đốt chân nguyên mới có thể phá giải được, còn những sức mạnh khác, cho dù thô bạo đến đâu cũng không thể phá giải.

Tại sao La Chỉnh chỉ dùng một quyền đã đánh vỡ Băng Sương Phong Ấn rồi?

Hắn rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào!

Bùi Hận cảm thấy bản thân sắp phát điên. Đối với một người ngạo mạn như gã, đây là sự đả kích trước nay chưa từng có.

Đối diện với tên yêu nghiệt như thế này, dường như mỗi một chiêu thức đều bị đối phương nhìn thấu khiến gã không thể làm gì để phản kích, bởi vì cứ phản kích là lại thất bại!

Ta thực sự yếm kém vậy sao? Chẳng phải ta vốn bất bại sao?

Vốn lòng dạ Bùi Hận cực kì kiêu ngạo, cũng chính vì cái tính kiêu ngạo này khiến gã tiến bước cực nhanh trên con đường võ đạo.

Bất bại, không cho phép thất bại, không cho phép bản thân rút lại phía sau người khác ở bất kì phương diện nào.

Nhưng lúc này, gã lại bị La Chính đánh bại nặng nề, rơi vào trong cảm xúc cực đoan.

Cũng có thể nói trái tim võ giả của gã đã bị La Chính phá hủy hoàn toàn.

Nhưng trong cặp mắt gã cháy lên một tia đỏ rực, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, một âm thanh cuồng dã bắt đầu gào thét trong lòng gã.

Ta tuyệt đối không cho phép bản thân thất bại!

“Nếu đã đến nước này, thì người phải chết!” Bùi Hận thảm bại dưới tay La Chính đã là sự thật, mà cách duy nhất để phủ định sự thật này chính là giết chết La Chính.

Dựa vào thực lực của Bùi Hận, có thể gã không phải là đối thủ của La Chính.

Nhưng đệ tử sĩ tộc, đặc biệt là đệ tử của bảy đại sĩ tộc, có mấy ai lại không có chiêu để dành mạnh mẽ để giữ mạng?

Bùi Hận ném bỏ thanh bảo kiếm trong tay, định giơ tay lên. Từ trong tay gã hiện rõ ra một đường vân màu vàng, đường “Si Vưu Thánh Vân”

này là thủ đoạn giữ mạng của hắn!

Cái gọi là Si Vưu Thánh Vân thực ra là một trận phù nhỏ, trận phù này đã khiến gia tộc họ Bùi phải bỏ ra cái giá rất lớn để khắc vào tay Bùi Hận.

Chính là để trong tình huống vạn bất đắc dĩ, Bùi Hận dùng trận phù này để phản kích.

Thực ra hiện tại, đáng lẽ còn lâu Bùi Hận mới phải sử dụng Si Vưu Thánh Vân, dù gì để có được Si Vưu Thánh Vân cũng chẳng phải dễ, mà hiện tại gã cũng không có nguy hiểm gì tới tính mạng, La Chỉnh không hề muốn lấy mạng của gã.

Nhưng trái tim võ giả của Bùi Hận lúc này thực sự đã hoàn toàn rối loạn, gã không muốn nghĩ, không muốn đối diện nữa.

Bây giờ gã chỉ một lòng muốn giết La Chỉnh, chỉ có giết chết hắn, Bùi Hận mới có thể vượt qua cái hố này.

Nhưng khi Bùi Hận vừa giơ tay lên, La Chỉnh liền đá một cước vào đầu gã.

La Chỉnh đương nhiên cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong Si Vưu Thánh Vân kia, nếu thực sự để tên này thi triển, hôm nay e rằng hắn không chết cũng sẽ trọng thương.

Hiện tại hắn đang ở trong Thanh vân Tông, vì chút mâu thuẫn nhỏ bé này mà giết người thì không đáng, vì vậy biện pháp tốt nhất chính là đánh ngất tên điên này đi!

Bùi Hận bị trúng một đập mạnh vào đầu, chỉ cảm thấy trong đầu lóe sáng, sau đó liền ngã trên mặt đất.

“A! Bùi Hận đại ca nằm đo đất rồi!”

“Nếu Bùi Hận sư huynh có chuyện gì không hay, chúng ta phải làm sao!”

Lúc này, mấy kẻ luôn ở phía sau không chịu mở miệng lại đột ngột hét lên.

Những đệ tử nội môn lúc trước cùng đến với Bùi Hận, mặc dù cũng được coi là nhân vật có máu mặt, trong đó cũng có một vài đệ tử sĩ tộc, chẳng qua là còn lâu họ mới so sánh được với con cháu dòng chính của bảy đại sĩ tộc như Bùi Hận và Mạnh Thường Quân.

Cho nên sau khi Bùi Hận và Mạnh Thường Quân nảy sinh mâu thuẫn, bọn họ chỉ lùi về phía sau. Bọn họ rất rõ kết cục nếu mình bị cuốn vào tranh chấp của bảy đại sĩ tộc.

Nhưng tránh xa không có nghĩa là bọn họ không quan tâm tới sống chết của Bùi Hận.

Bọn họ vốn dĩ rất tin vào thực lực của Bùi Hận, dù là thực lực của La Chỉnh hay Mạnh Thường Quân, trong mắt bọn họ đều không đáng nhắc tới.

Nhưng không ngờ sau khi La Chỉnh bắt đầu phản kích, cả cục diện lập tức chuyển ngoặt!

Một Bùi Hận cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, ở trước mặt một tên nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng lại không thể chịu được một đòn như vậy.

Điều này có phần không thể tưởng tượng nổi...

Lúc này Bùi Hận ngã trên mặt đất chưa rõ sống chết nên đương nhiên bọn họ cũng lo lắng.

Nhưng La Chỉnh vẫn còn đứng bên cạnh, đám người bọn họ chỉ dám gào thét chứ không dám đến gần.

La Chỉnh chỉ nhàn nhạt liếc qua những người đó. Dù gì những người này cũng được coi là biết thời biết thế, không dám mắng chửi hằn, nếu không cũng khó tránh khỏi ăn tát.

Chấp sự Tào ở bên cạnh luôn không lên tiếng nay bước lên trước, xem xét thương thế của Bùi Hận, thấy Bùi Hận không có gì đáng ngại cũng coi như thở dài nhẹ nhõm được một hơi.

Chấp sự Tào coi như đã hiểu, dù là Mạnh Thường Quân hay La Chỉnh, không ai là đối tượng dễ động vào.

Thế là chấp sự Tào dìu Bùi Hận dậy, giao cho những người đi cùng Bùi Hận đến đây.

Nếu là đệ tử bình thường, đánh nhau ở Thanh Vân Tông rất dễ bị trục xuất khỏi môn, cho dù là sĩ tộc bình thường cũng sẽ như vậy, không nói tới tình cảm.

Có điều so sánh ra, đệ tử của bảy đại sĩ tộc, đặc biệt là con cháu dòng chính trong những sĩ tộc này thì lại khác. Bảy đại sĩ tộc dù sao cũng là bảy trụ cột của vương triều Phần Thiên. Mặc dù bên ngoài Thanh Vân Tông nói đối xử bình đẳng, nhưng cả tông môn lớn như vậy được thiết lập ở Đế Đô Phần Thiên, đương nhiên sẽ dành cho bọn họ một chút đặc quyền.

Giống Bùi Hận và Mạnh Thường Quân, người có địa vị như vậy chỉ cần không gây chuyện đến mức mất mạng thì Thanh Vân Tông vẫn thường nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Hôm nay giường cung bệ kiểm thế này khiến chấp sự Tào bị dọa gần chết, cuối cùng vì Bùi Hận bị La Chỉnh đánh ngất mà chấm dứt, chấp sự Tào quả thực không đoán rõ được kết quả...

“Không ngờ từ sau khi chia tay ở Long Bảo, thực lực của huynh lại tăng đến mức như vậy... Với thực lực Tiên Thiên Nhất Trọng mà đánh bại

Tiên Thiên Đại Viên Mãn...” Nghĩ tới nghĩ lui, Mạnh Thường Quân vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.

La Chỉnh cười khê: “Sau khi rời khỏi Long Bảo, thực lực của ta đúng là có tăng lên. Có điều so với Mạnh Thường Quân huynh thì hiển nhiên vẫn còn kém xa! Khoảng cách của chúng ta e là càng ngày càng lớn rồi!”

Ý La Chỉnh muốn nói chính là tăng cấp cảnh giới.

So với Mạnh Thường Quân, tốc độ tăng cấp cảnh giới của La Chỉnh quả thực rất chậm, từ sau khi rời khỏi Long Bảo đến nay, hắn cũng chỉ mới bước qua Nửa Bước Tiên Thiên, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng.

Mà Mạnh Thường Quân chỉ trong thời gian ngắn đã tăng lên tới Tiên Thiên Ngũ Trọng, tốc độ này chỉ có thể khiến La Chỉnh nhìn thôi đã thấy hốt.

La Chỉnh là một đệ tử bình dân, tất cả hoàn toàn dựa vào bản thân, cho nên tốc độ tăng cấp cảnh giới đơn thuần không coi là quá nhanh, dù gì thực lực của hắn hầu như đều được tôi luyện từ trong thực chiến mà thành.

Còn Mạnh Thường Quân sau khi quay lại từ Long Bảo thì vẫn luôn bế quan tu luyện.

Mạnh gia của hắn chuyên dùng tháp bế quan tu luyện, thường ở trong tháp tu luyện làm ít ăn nhiều, hơn nữa khi tu luyện còn liên tục bổ sung các loại linh đan diệu dược, cộng thêm năng lực của Mạnh Thường Quân vốn đã vô cùng kinh người, Mạnh gia lại bồi dưỡng hắn như là đệ tử nòng cốt của thế hệ sau, trong thời gian ngắn tiến bộ nhanh chóng cũng không phải là việc khó khăn.

Mạnh Thường Quân lắc đầu: “Cảnh giới của ta đúng là có tăng lên, nhưng nếu nói đến thực lực thực sự, so với La Chỉnh huynh thì không phải huynh kém xa ta, mà là ta kém huynh càng xa hơn!”

Cảnh giới không phải là thực lực, trong thế giới của võ giả, điều này là đạo lý được công nhận.

Người chỉ có cảnh giới trống rỗng, không phát huy được mấy phần thực lực thì ở đâu cũng có.

Mạnh Thường Quân ở cảnh giới Tiên Thiên Ngũ Trọng, cơ bản không thể là đối thủ của Bùi Hận, vậy mà La Chỉnh chỉ dựa vào cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng đã đánh bại gã ta, từ điểm này đã có thể nói rõ vấn đề rồi.

“La Chỉnh huynh, huynh vẫn chưa phải là đệ tử nội môn?” Nhìn trang phục của La Chỉnh, không ngờ vẫn mặc trường bào trắng, Mạnh Thường Quân cũng có chút cạ lời.

Nếu ở trong các phong khác mà phát hiện ra của quý như La Chỉnh, e rằng đã vào nội môn từ lâu rồi.

La Chỉnh lắc đầu: “Đến giờ ta vẫn chưa thăng chức vào nội môn.” Từ lúc tiến vào Thanh Vân Tông, La Chỉnh có rất ít thời gian ở trong tông môn, thời gian còn lại đều chạy đông chạy tây nên quả thực đã bỏ qua điểm này.

Có điều những thứ như nội môn, ngoại môn đối với La Chỉnh chỉ là một cái tên mà thôi. Dù gì hiện tại hắn là đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong, nhưng vì có Tô Linh Vận, ai dám nói đãi ngộ của hắn kém hơn các đệ tử nội môn khác?

Mạnh Thường Quân đương nhiên không hiểu tình hình bên trong, theo hắn thấy, đạo sư Tiểu Vũ Phong bị mù mắt rồi thì đúng hơn. Hắn nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu đã như vậy, đến Vong Ưu Phong chỗ ta đi?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Báo Cáo

Vong Ưu Phong xếp thứ tư trong ba mươi ba phong, cũng là một phong có cao thủ nhiều như mây. Huống hồ phong này là do Mạnh gia bọn họ làm chủ, nếu La Chỉnh thực sự đến Vong Ưu Phong, không chỉ không có ai dám chống đối hắn mà còn có thể có nhiều lợi ích.

La Chỉnh lại lắc đầu: “Không cần đâu. Ở Tiểu Vũ Phong cũng không tồi. Huống hồ nếu tới Vong Ưu Phong, vậy còn phải phiền Mạnh Thường Quân huynh đi xin xỏ, ta cho rằng không cần thiết.”

Muốn điều La Chỉnh vào Vong Ưu Phong, đối với đệ tử bình thường thì là chuyện khó như lên trời, nhưng với Mạnh Thường Quân thì lại không có vấn đề gì, chỉ là nhờ người chào hỏi chút mà thôi. Nhưng Mạnh Thường Quân nghe hiểu ý của La Chỉnh thực ra là từ chối khéo nên hắn cũng không gò ép.

Có điều hắn lại than thở: “La Chỉnh huynh vậy mà vẫn chưa thăng cấp lên nội môn, e rằng không thể tham gia đại hội toàn phong rồi.”

“Đại hội toàn phong?” La Chỉnh nghe thấy lời nói của Mạnh Thường Quân, trong lòng cũng rung động nhẹ.

“Ồ? La Chỉnh huynh vẫn chưa biết đại hội toàn phong sắp diễn ra sao?” Mạnh Thường Quân hiểu kì nói.

La Chỉnh lắc đầu, đúng là hắn có nghe qua, cứ mỗi ba năm đại hội toàn phong sẽ tổ chức một lần để đánh giá và sắp xếp lại vị trí của ba mươi ba phong trong Thanh Vân Tông.

Chính vì nguyên nhân này, tất cả mọi người đều vô cùng coi trọng đại hội toàn phong, bởi vì xếp hạng của các phong sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới hàng loạt các vấn đề trong phong như đánh giá đạo sư, đệ tử nội ngoại môn và các loại phúc lợi khác.

Quan trọng nhất, ba năm là một khoảng thời gian mang tính cột mốc, hầu như cách mỗi ba năm đều có một số đệ tử bộc lộ tài năng trong đại hội toàn phong, trở thành một ngôi sao mới chói lóa.

“Đầu năm sau, đại hội toàn phong sẽ theo lịch mà tiến hành. Với thực lực của La Chỉnh huynh, ta tin chắc huynh có thể đạt được một thứ bậc cao ở đại hội toàn phong. Có điều, trước lúc đó, huynh buộc phải tiến vào nội môn Tiểu Vũ Phong mới có tư cách tham gia.” Mạnh Thường Quân nghĩ ngợi một lúc lại nói: “Tiểu Vũ Phong tại sao lại không đưa La Chỉnh huynh vào nội môn? Ta không rõ tình hình bên trong lắm. Mặc dù từ đệ tử ngoại môn muốn tiến vào nội môn thì cần phải tham gia thử luyện ngoại môn mỗi năm một lần, nhưng dù là thực lực hay cảnh giới, La Chỉnh huynh đều đã vượt quá xa đệ tử ngoại môn thông thường, lẽ ra nên được đặc cách tiến vào nội môn. Nếu là vì Tiểu Vũ Phong có người chèn ép La Chỉnh huynh, huynh cứ nói với ta...”

Rõ ràng Mạnh Thường Quân đã nghĩ nhiều rồi. Có điều, hẳn đích thực là nghĩ cho La Chỉnh. Dù gì với thực lực hiện tại của La Chỉnh mà vẫn chưa vào nội môn thì đúng là có chút kì quái.

Nhưng sự thật không hề giống như suy đoán của Mạnh Thường Quân. La Chỉnh chỉ gật đầu cảm ơn, tỏ ý bản thân nhất định có thể vào được nội môn, tham gia đại hội toàn phong năm sau.

Loại tỉ thí này, La Chỉnh sẽ không bỏ lỡ.

Hắn không chỉ có thể kiểm tra thực lực của bản thân ở đại hội toàn phong, mà đây cũng là một thử thách với con đường võ đạo của hắn. Hơn

nữa, hẳn có thể bộc lộ tài năng ở đại hội toàn phong, từ đó có được sự coi trọng của Thanh Vân Tông.

Cho đến nay, thực lực mà bản thân La Chỉnh thể hiện ra đã vượt xa những người cùng cấp, nhưng trên con đường hẳn bước chân vào Thanh Vân Tông này, hoặc gây mâu thuẫn với các đại sĩ tộc, hoặc chọc giận một vài vị chân nhân trong Thanh Vân Tông.

Hẳn cần một cơ hội thực sự để thể hiện bản thân, cơ hội này vô cùng quan trọng đối với La Chỉnh!

“Đa tạ sự quan tâm của Mạnh Thường Quân. Ta ở Tiểu Vũ Phong không hề như huynh nghĩ. Trước đại hội toàn phong, ta sẽ gia nhập nội môn!” Muốn gia nhập nội môn đối với La Chỉnh hiện tại tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn.

Thấy La Chỉnh nói nhẹ nhàng như vậy, Mạnh Thường Quân mới gật đầu nói: “Nhưng hôm nay huynh đã đắc tội với Bùi Hận, gã ta nhất định sẽ đối đầu với huynh. Thực ra lúc đầu ta ngăn cản huynh là vì không muốn huynh bị cuốn vào tranh chấp giữa hai nhà chúng ta. Hiện tại e là...”

Hôm nay bị La Chỉnh một cước đạp ngất, đối với Bùi Hận là vô cùng nhục nhã, với tính cách của gã, nhất định sẽ không chịu để yên.

Vì Mạnh Thường Quân, La Chỉnh lại tạo thêm một kẻ địch lớn.

Nghe Mạnh Thường Quân nói xong, La Chỉnh mỉm cười: “Mạnh Thường Quân, không phải vì tranh chấp giữa hai nhà các huynh mà ta bị cuốn vào chuyện này. Hôm nay nếu ta không ra tay, Bùi Hận hẳn cũng sẽ không chịu để yên, ta sẽ trở mặt nhìn huynh bị hắn bắt nạt sao?”

Nếu lúc đó La Chỉnh không ra tay, Bùi Hận nhất định sẽ hung hăng giẫm đạp Mạnh Thường Quân một trận.

Lời của La Chỉnh khiến Mạnh Thường Quân cảm động trong lòng, bỗng nhiên lồng ngực trào lên một cảm giác phóng khoáng: “Bỏ đi! Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Có thể kết giao với một người bạn như La Chỉnh huynh, coi như ta có phúc ba kiếp! Hai nhà Bùi Mạnh bọn ta vốn đã không vừa mắt nhau, nếu Bùi Hận hẳn muốn nhắm vào huynh, thì phải hỏi qua Mạnh Thường Quân ta!”

Tranh chấp giữa hai nhà trước giờ đều không đơn giản như vậy.

Vừa có tranh đấu chính diện, cũng có thủ đoạn ngầm ngấm hại nhau. Nếu Mạnh gia dốc toàn lực đứng sau La Chỉnh, sĩ tộc khác muốn động đến La Chỉnh đều phải cân nhắc cái giá của nó!

Khi ở Long Bảo, Mạnh Thường Quân dù muốn ra mặt giúp La Chỉnh một tay nhưng lại không nói ra những lời này.

Hôm nay Mạnh Thường Quân chịu đảm nhiệm hết tất cả, vậy thật sự đã coi La Chỉnh là người của mình.

Trước khi nói những lời này, Mạnh Thường Quân tất nhiên đã suy nghĩ qua, người mà La Chỉnh đắc tội không chỉ có Bùi Hận, trước kia còn có mâu thuẫn với người của Gia Cát gia, cho nên vì La Chỉnh, Mạnh gia có thể sẽ còn đắc tội với Gia Cát gia!

Nhưng Mạnh Thường Quân tin vào con mắt của mình, hẳn tin rằng quyết định này tuyệt đối chính xác.

La Chỉnh mặc dù hiểu những lời này của Mạnh Thường Quân, nhưng từ trong nội tâm, hẳn chỉ coi Mạnh Thường Quân là một người bạn, không hề muốn dựa vào huynh ấy để leo lên cây đại thụ Mạnh gia.

Một đường đi tới ngày hôm nay, La Chỉnh đã trải qua biết bao lần đứng giữa lằn ranh sinh tử, nên hẳn hiểu, quyền thế trong thiên hạ có thể

mượn dùng vào lúc thích hợp. Nhưng của người khác thì nói đi nói lại vẫn là của người khác, chỉ có bản thân thật mạnh mẽ mới là đạo lý thực sự!

Từ sau khi rời khỏi Huyền Ngư Thâm Đàm, La Chỉnh tiếp tục dốc lòng tu luyện.

Mặc dù thực lực hiện tại của hắn thậm chí đã đủ đè ép Tiên Thiên Đại Viên Mãn, nhưng hắn vẫn có chút chưa hài lòng với tốc độ lớn mạnh của mình.

Chỉ có điều, tu luyện chính là như vậy. Từ Nửa Bước Tiên Thiên tiến vào Tiên Thiên Cảnh chính là một cái gờ chắn, bước qua cái gờ chắn này, trước mặt chính là một con đường bằng phẳng.

Mặc dù giữa cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng đến cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng cũng là một cái gờ chắn nhỏ, nhưng độ khó sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Độ khó mặc dù không lớn, nhưng cũng cần môi trường tu luyện.

Ví dụ như tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm, số điểm tích lũy tiêu hao sẽ không phải là thứ người bình thường có thể chịu được.

Cho dù là La Chỉnh cũng có chút khó khăn. Điểm tích lũy trong thẻ đệ tử của hắn vốn không nhiều, chỉ có thể đủ cho La Chỉnh tu luyện tám chín canh giờ trong Huyền Ngư Thâm Đàm.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày La Chỉnh đều vào trong Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện một canh giờ.

Lần đầu tiên tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm, cuối cùng La Chỉnh đã lặn đến độ sâu một trăm mét. Sau khi tiến vào độ sâu đó, La

Chinh gặp một loại người cá toàn thân màu đỏ sậm.

Hình thể người cá màu đỏ này rất to lớn, hai mắt phát ra ánh sáng màu đỏ quái dị. Chỉ cần nó bơi lội, cả dòng nước ở khu vực xung quanh đều bị cơ thể của nó khuấy loạn.

Mặc dù La Chinh dựa vào ưu thế tốc độ, có thể tạm thời bỏ rơi người cá màu đỏ, nhưng ở độ sâu một trăm ba mươi mét này, số lượng người cá màu đỏ rất nhiều, cho dù La Chinh bỏ qua một hai con người cá thì ngay sau đó cũng có bảy tám con lao tới.

Có một ngày La Chinh thử cường ép đột phá, nhưng cuối cùng lại rơi vào trong vòng vây của người cá màu đỏ, không thể không ép mình quay lại.

Chấp sự Tào gần như chết lặng với các biểu hiện của La Chinh trong Huyền Ngư Thâm Đàm.

May mà La Chinh dừng lại ở độ sâu một trăm ba mươi mét. Nếu La Chinh tiếp tục lặn xuống, đột phá độ sâu một trăm năm mươi mét, thậm chí là độ sâu một trăm tám mươi mét, vậy thực sự là sẽ phá vỡ kỷ lục của Thanh Vân Tông.

Nhưng là chấp sự của Thanh Vân Tông, đặc biệt là chấp sự canh giữ xung quanh các bí cảnh tu luyện lớn, vốn dĩ có trách nhiệm ghi chép và báo cáo lên trên.

Biểu hiện của La Chinh đủ tư cách để báo cáo với cấp trên, để cho cao tầng Thanh Vân Tông chú ý, thậm chí thưởng cho hẳn một số tài nguyên tu luyện.

Vậy là chấp sự Tào ghi chép biểu hiện của La Chinh trong hồ sơ, trình lên trên. Nếu cao tầng Thanh Vân Tông thật sự nhìn thấy những ghi chép

này, muốn tập trung bồi dưỡng La Chỉnh thì cũng sẽ thưởng cho công lao khai thác của chấp sự Tào.

Theo dự đoán của chấp sự Tào, thiên tài yêu nghiệt giống như La Chỉnh này, Thanh Vân Tông không thể không xem trọng. Mặc dù Thanh Vân Tông có rất nhiều nhân tài, thiên tài cũng không ít, nhưng đối với một tông môn lớn sẽ chẳng bao giờ chê nhiều đệ tử thiên tài.

Nhưng điều khiến lão thấy kì lạ là, báo cáo của lão lại như đá chìm đáy biển, không có tin tức gì, giống như là bên trên không ai quan tâm đến La Chỉnh.

Theo phán đoán của chấp sự Tào, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào, có lẽ thư tín mình gửi lên trên đã bị bỏ lỡ?

Nghĩ đến đây, chấp sự Tào lại tiến hành báo cáo lên trên lần thứ hai.

Kết quả vẫn giống như lần đầu, bên trên vẫn không có bất kì phản ứng và động thái nào.

Trong Thanh Vân Tông, muốn có vị trí chấp sự cũng không phải là chuyện đơn giản, chấp sự Tào cũng là một người vô cùng thông minh, lão mau chóng phát hiện điều quý dị trong đó.

“Ta báo cáo hai lần, bên trên đều không cho bất kì ý kiến gì. Điều này chỉ có thể nói rõ, trong cao tầng Thanh Vân Tông có người đang nhắm vào La Chỉnh.” Còn là người nào, mục đích là gì, chấp sự Tào cũng lười suy đoán. Dù là ai thì cũng không phải là người mà một chấp sự nhỏ bé như lão có thể đắc tội được, cho nên chấp sự Tào cũng bỏ đi suy nghĩ tranh công.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Suy Xét

Thanh Vân Tông, núi Đỉnh Hồ.

Núi Đỉnh Hồ tọa lạc ngay giữa Thanh Vân Tông, thế núi dốc đứng, bốn phía xung quanh không có đường lên, nếu dùng tay leo lên thì gần như là điều không tưởng. Chỉ sau khi đạt tới Chiếu Thần Cảnh rồi tự bay lên, hoặc cưỡi phi thiên liền mới có thể lên được.

Trên đỉnh núi là đủ các loại kiến trúc vàng son lộng lẫy. Muốn vận chuyển nhiều nguyên vật liệu như vậy lên để dựng lên từng tòa kiến trúc giống như cung điện này, chắc chắn đã tốn không ít công sức.

Cả núi Đỉnh Hồ nằm giữa một hồ nước rộng lớn. Đứng trên đỉnh núi nhìn ra, phong cảnh càng đẹp hơn, cũng là nơi nhàn nhã nhất trong Thanh Vân Tông.

Đây là nơi ở của phần đông các chân nhân Thanh Vân Tông.

Ở một góc đỉnh núi có một cái đình nghỉ mát hẹp dài, một nửa đình nghỉ mát được xây khảm vào trong vách núi đá xanh, hơn nửa phần còn lại thì lơ lửng trên không. Nếu ai có chứng sợ độ cao mà đứng trên đình nghỉ mát thì sẽ phải run rẩy vì sợ hãi.

Một ông già đầu đội mũ tím, bưng một chén trà khảm những sợi tơ vàng, thông thả uống một ngụm trà.

Ông già này chính là Tử Thanh chân nhân - một trong mười đại chân nhân của Thanh Vân Tông.

Ngay lúc ông ta đang uống trà, một đường ánh sáng lao nhanh tới từ phía chân trời, chỉ nháy mắt đã đến bên cạnh đình nghỉ mát. Người đến cũng là một ông già, đó chính là Thiên Khung chân nhân, xếp thứ mười trong mười đại chân nhân.

Khi Thiên Khung chân nhân bay tới, cuốn theo một trận gió suýt chút lật đổ chén trà trên bàn.

“Thiên Khung, làm sao mà hùng hùng hổ hổ vậy?” Lông mày Tử Thanh khẽ nhíu. Có thể trở thành chân nhân thì đều đã sống vài trăm năm tuổi rồi. Khi con người ta đã già, thường thờ ơ với thế sự, cho nên đa số người già mới có thể ổn định tâm tính, sống cuộc sống không màng thế sự. Nhưng bao nhiêu năm nay, cái tính khí nóng nảy đó của Thiên Khung vẫn không hề thay đổi...

“Hừ! Tử Thanh, ông đoán xem ta điều tra được gì? Ta đã tra được thân phận trước đây của tên La Chỉnh vừa khai đường đại thâm lần trước!” Thiên Khung cười lạnh nói.

“La Chỉnh? Thân phận của hắn thế nào? Quan trọng lắm sao?” Tử Thanh chân nhân có hơi khó hiểu. Dù rằng hôm đó, mấy vị chân nhân quả thực do công chúa điện hạ phát uy nên mới phải nhường nhịn, trong lòng đều có chút không vui. Nhưng chuyện này dù sao cũng đã qua rồi, Tô Linh Vận muốn bảo vệ La Chỉnh, chuyện này nói chung cứ coi như vậy cho xong...

“Tên nhóc này họ La, lẽ nào người đã quên lần khai đường đại thâm hai năm trước, đứa con gái thiên tài của quận Sùng Dương rồi sao?” Thiên Khung chân nhân nhắc nhở.

“La Yên?” Tử Thanh chân nhân nhớ rất rõ cái tên này. Trên thực tế, với tuổi thọ vài trăm năm của Tử Thanh chân nhân, ông ta cũng chưa từng gặp qua đệ tử nào có thiên tư như vậy. La Yên này cũng họ La, lẽ nào? Tử

Thanh chân nhân liền hỏi: “Người muốn nói La Yên có liên quan tới La Chinh?”

Thiên Khung chân nhân gật đầu: “Đúng vậy!”

Tử Thanh chân nhân cười cười: “Khà khà! La gia cũng không phải đại tộc gì, đến sĩ tộc cũng không phải, nhưng lại liên tiếp xuất hiện hai nhân tài tuyệt thế, ngược lại rất thú vị.”

Thanh Vân Tông có vô số thiên tài, nhưng thiên tài cũng phân cao thấp.

Kiểu thiên tài đến mức yêu nghiệt ngàn năm mới gặp như La Yên và La Chinh đó, đúng là hiếm thấy!

Tử Thanh chân nhân lại nói: “Có điều, chuyện này có liên quan gì đâu?”

So với Thiên Khung chân nhân, Tử Thanh chân nhân thấy chuyện này thực bình thường. Trong vài trăm năm, rất nhiều thứ đều đã tan thành mây khói, hậu bối tài giỏi của Thanh Vân Tông xuất hiện từng lớp lại từng lớp, bọn họ cũng gặp nhiều rồi.

“Làm sao không liên quan được? Tên nhóc này căn bản chính là vì cứu muội muội của hắn nên mới tới! Ta tra ra được, hắn từng đến Luyện Ngục Sơn, mà mục đích có lẽ chính là để cứu La Yên!” Thiên Khung chân nhân nói.

“Làm ca ca, muốn cứu muội muội của mình cũng là chuyện thường tình. Nhưng muốn đưa La Yên ra khỏi Luyện Ngục Sơn cũng đâu phải chuyện đơn giản...” Tử Thanh chân nhân lắc đầu nói, lại xách ấm trà Tử Đàn lên, chậm rãi rót nước trà màu vàng cam vào trong chén.

“Không được! La Chỉnh quái dị như vậy, lại còn tu luyện loại công pháp như Thiên Ma Thần Quyền, nếu sau này hắn thực sự quật khởi, chắc chắn sẽ điều tra kỹ chuyện năm đó chúng ta làm với La Yên. Với tính cách của hắn, làm sao chịu để yên! Phải nhân lúc hắn vẫn chưa có gì mà chèn ép hắn xuống!” Trong lòng Thiên Khung chân nhân đúng là có thêm một nỗi băn khoăn như vậy.

Ông ta và Tử Thanh chân nhân không giống nhau, ông ta đã từng giao đấu thực sự với La Chỉnh! Một chương của ông ta hôm đó lại bị La Chỉnh làm cho nổ tung. Một cao thủ Tiên Thiên lại chặn đứng được một chương của ông ta, nghĩ thôi cũng biết trong lòng Thiên Khung chân nhân kinh ngạc tới mức nào.

Sau đó ông ta cẩn thận đi điều tra mới biết La Chỉnh đã vào trong Thiên Thư Các, cướp đi quyển Thiên Ma Thần Quyền đã niêm phong nhiều năm, hơn nữa hắn còn tu luyện thành công!

Mới là cao thủ Tiên Thiên đã có thực lực như vậy, nếu hắn thực sự bước vào Chiếu Thần Cảnh, vậy chẳng phải mình cũng không phải là đối thủ của hắn?

Nếu có một ngày tên nhóc này bước qua Thanh Vân Lộ, được Vân Điện nhìn trúng, vậy chẳng phải mình sẽ bị tên nhóc này gây khó dễ?

Băn khoăn của Thiên Khung chân nhân không phải là không có lý.

La Yên chính là chiếc vảy ngược của La Chỉnh. Hôm đó ở trên Huấn Minh Sơn, sau khi nghe ngóng được, trong số những kẻ đầu sỏ khiến La Yên vào Luyện Ngục Sơn có Thiên Khung chân nhân và Chỉ Thủy chân nhân thì hắn liền có sát tâm. Chỉ là thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ nên chỉ có thể nhẫn nại mà thôi.

Tử Thanh chân nhân uống xong chén trà, vung tay áo lên, bộ ấm trà tinh xảo trên bàn kia liền biến mất.

“Người nói cũng có lý. Tuy nhiên trên thế giới này nhân tài vô số, nhưng mấy ai có thể trưởng thành?” Tử Thanh chân nhân vẫn không hoàn toàn đồng ý. Thanh Vân Tông có mấy chục vạn đệ tử, mà kẻ được gọi là thiên tài ít nhất cũng có một vạn, nhưng thực sự có thể trưởng thành thì có được mấy người?

“Vậy sao? Người đã gặp qua tên nhóc cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng nào có thể ngăn chặn Diệt Thế Chương của ta chưa?” Thiên Khung chân nhân hỏi ngược lại.

“Điều này...” Tử Thanh chân nhân nhất thời có chút nghẹn lời. Nói thực lòng, lúc đầu Thiên Khung chân nhân nói La Chỉnh có thể ngăn chặn một chương của lão, Tử Thanh chân nhân vẫn luôn không tin. Những chuyện như vậy nếu không phải chính mắt nhìn thấy, quả thực khó có thể làm người khác tin được.

Nhưng Thiên Khung chân nhân lại khẳng khẳng định nên ông ta không thể không tin.

Nếu La Chỉnh thực sự có năng lực như vậy, mà trong lòng hằn lại ẩn chứa thù hận, ngộ nhỡ thực lực mạnh mẽ rồi, sợ rằng thực sự sẽ gây bất lợi với Thanh Vân Tông...

Về điểm này, Tử Thanh chân nhân không thể không suy nghĩ.

“Tên nhóc đó lần đầu tiên bước vào thử luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm đã có thể lặn tới độ sâu hơn một trăm mét. Người gặp qua tên nhóc cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng nào có thể làm được chưa?” Thiên Khung chân nhân lại hỏi.

Tử Thanh chân nhân lắc đầu. La Chỉnh đúng là đã tạo nên rất nhiều điều không thể tưởng tượng được.

“Tên chấp sự Tào canh giữ ở đầm sâu kia còn báo cáo lên mấy lần, muốn xin cho La Chỉnh chút phần thưởng và sự giúp đỡ của Thanh Vân Tông, chẳng qua đều bị ta đè xuống rồi!” Thiên Khung chân nhân cười lạnh nói: “Nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản hẳn được. Ta nghĩ, bắt buộc phải dùng một số thủ đoạn nặng hơn để đè bẹp hẳn luôn!”

“Thủ đoạn nặng hơn?” Tử Thanh chân nhân mặc dù không tích cực bằng Thiên Khung chân nhân, nhưng ông ta luôn giữ được sự bình tĩnh tốt hơn, đồng thời cũng sẽ nghĩ ra được một số ý kiến đặc biệt. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Tử Thanh chân nhân mới nói: “Thực ra trước mắt có ngay một cơ hội để chèn ép La Chỉnh.”

“Cơ hội gì?” Thiên Khung chân nhân hỏi.

“Đại hội toàn phong.” Tử Thanh chân nhân chậm rãi nói.

Muốn nâng cao thanh danh ở trong Thanh Vân Tông, có một con đường không thể không đi, đó chính là đại hội toàn phong!

Dù đám chân nhân cũng hiểu, La Chỉnh mới chỉ là đệ tử ngoại môn, không có tư cách tham gia đại hội toàn phong. Nhưng bọn họ cũng biết, với thực lực của La Chỉnh thì chuyện vào nội môn chẳng qua cũng chỉ là một câu nói.

Thực ra với thực lực của đám chân nhân, thủ đoạn để xử lý La Chỉnh không chỉ có một.

Nhưng có một Tô Linh Vận không tiếc thứ gì mà đứng chống phía sau La Chỉnh như vậy, bọn họ cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Trên tay Tô Linh Vận có Thiên Tử Lệnh, đám chân nhân bắt buộc phải suy xét sức nặng của Thiên Tử Lệnh.

Nếu bọn họ ra tay ám sát La Chinh, dù thế nào cũng sẽ để lại một chút dấu vết. Với thủ đoạn của Tô Linh Vận, nếu lần theo dấu vết mà điều tra ra bọn họ, vậy sẽ là một phiền phức lớn.

Nhưng đại hội toàn phong thì lại khác.

Trong đại hội toàn phong, đệ tử toàn Thanh Vân Tông sẽ so đấu với nhau, tranh đoạt thứ tự trên Thanh Vân Bảng. Cuộc tranh đấu đó không chỉ liên quan đến thứ tự sắp xếp của các phong, mà còn liên quan đến thứ tự và danh dự của mỗi cá nhân, bởi vậy cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Nếu có vài người chết trên lôi đài của đại hội toàn phong thì cũng là chuyện hết sức bình thường.

Trên lôi đài của mỗi kì đại hội toàn phong đều có một số người không kịp dừng tay nên giết chết đối phương. Nếu La Chinh chết vì chuyện ngoài ý muốn, cho dù Tô Linh Vận biết rõ là do bọn họ sắp xếp thì e cũng không có cơ nào thích hợp để gây phiền phức cho họ.

Với thủ đoạn của đám chân nhân, nếu muốn sắp xếp thì đương nhiên có thể khiến thần không biết quỷ không hay.

Tử Thanh chân nhân chỉ nói như vậy, Thiên Khung chân nhân lập tức hiểu ý ngay.

Dùng thủ đoạn trong đại hội toàn phong là một thời cơ không thể thích hợp hơn. Có điều, Thiên Khung chân nhân vẫn có chút nghi ngờ: “Nếu La Chinh hẳn không chịu tham gia đại hội toàn phong thì sao?”

Thực lực của La Chinh quả thực có tư cách tiến vào nội môn, đương nhiên có tư cách tham gia đại hội toàn phong.

Nhưng nếu La Chinh vì nguyên nhân nào đó mà không chịu vào nội môn, thậm chí không có chút hứng thú nào với đại hội toàn phong thì sao?

Nếu là như vậy, kế hoạch tiếp theo của họ chỉ có thể trở thành ảo tưởng.

“Với tính cách của tên nhóc này, hẳn không thể không gia nhập nội môn. Tô Linh Vận kia tốn sức bồi dưỡng La Chính như vậy, đương nhiên cũng hy vọng hắn có được xếp hạng cao trong đại hội toàn phong. Huống hồ, Tiểu Vũ Phong đang đứng chót trong số ba mươi ba phong, ta không tin La Chính sẽ không tham gia!” Tử Thanh chân nhân lại dự đoán rất chắc chắn.

“Khà khà! Nói cũng phải, chỉ cần sắp xếp xem ai sẽ chặn đánh La Chính. Người này ta vẫn phải suy xét một chút...” Trên mặt Thiên Khung chân nhân lộ ra một tia cười lạnh. Với tính cách nóng nảy, ông ta cảm thấy không thể nhịn được một tên tiểu bối lại mạo phạm mình như vậy!

Có điều thực lực của La Chính không tồi. Muốn mượn tay người khác giết chết La Chính ở đại hội toàn phong? Người này cũng có chút khó tìm. Nhưng Thanh Vân Tông lớn như vậy, với địa vị của Thiên Khung chân nhân, chung quy vẫn có thể tìm được...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Đài Điều Hâu

La Chỉnh ngồi khoanh chân ngay ngắn trong phòng, hai mắt chăm chú nhìn bức Nhật Nguyệt Tinh Thần đối diện.

Mấy ngày nay La Chỉnh không đi Huyền Ngư Thâm Đàm nữa, vì điểm tích lũy của hắn đã không còn đủ nữa rồi.

Điểm tích lũy của La Chỉnh chủ yếu tích được từ chuyến đi phía Nam.

Sau khi tiêu diệt đao trùng, đoạt được tinh hạch đao trùng thường và đao trùng chúa, điểm tích lũy mà La Chỉnh tích lũy được cũng đủ để khiến tất cả đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông đỏ mắt.

Vài ngàn điểm tích lũy đối với đệ tử ngoại môn mà nói là đã đủ dùng, cũng chỉ để đổi lấy thuốc trị thương và Bồi Nguyên Đan dùng để tu luyện hoặc vài chuyện khác, cơ bản không tốn bao nhiêu điểm tích lũy.

Cho dù là vào Thiên Thư Các một lần cũng mới tốn mất một trăm điểm tích lũy mà thôi.

Nhưng chút điểm tích lũy này, nếu dùng cho đệ tử nội môn tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được mười ngày nửa tháng.

Điểm tích lũy và các loại khen thưởng của Thanh Vân Tông vẫn rất hợp lý.

Muốn vào bí cảnh tu luyện để nhanh chóng gia tăng thực lực của bản thân, bắt buộc phải giúp Thanh Vân Tông hoàn thành các loại nhiệm vụ,

mà để hoàn thành nhiệm vụ đạt được điểm tích lũy lại bắt buộc phải vùi đầu tu luyện...

Lúc trước La Chỉnh muốn nhanh chóng kiếm được trăm vạn điểm tích lũy, hiện tại xem ra cách này có chút ấu trĩ, bởi vì điểm tích lũy trong tay hắn không phải chỉ vào không ra. Nếu dựa theo tốc độ tu luyện này, gần như không có khả năng kiếm được trăm vạn điểm tích lũy.

Ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ để có điểm tích lũy ra, La Chỉnh còn có một cách khác để đạt được điểm tích lũy, đó chính là dựa vào giá cứ hai viên Phương Tinh thì được một điểm tích lũy mà đi mua.

Trên tay La Chỉnh, ước chừng có khoảng hai vạn viên Phương Tinh, nếu đổi thành điểm tích lũy, ước chừng có thể đổi được một vạn điểm tích lũy trong Thanh Vân Tông.

Một vạn điểm tích lũy nhìn thì có vẻ rất nhiều, nhưng nếu đem đi tu luyện trong Huyền Ngự Thâm Đàm hết thì cũng không duy trì được bao lâu.

Bởi vì độ sâu khi La Chỉnh lặn xuống đầm sâu ngày một tăng lên nên thời gian hắn tiêu tốn cũng ngày càng nhiều.

Một canh giờ đã cần dùng hai trăm điểm tích lũy, hai canh giờ đã là bốn trăm điểm tích lũy, nếu La Chỉnh duy trì luyện tập mỗi ngày hai canh giờ, vậy một ngày đã tiêu tốn bốn trăm điểm tích lũy rồi.

Một vạn điểm tích lũy cũng chẳng cầm cự nổi một tháng.

Có điều trong tay La Chỉnh không chỉ có chừng ấy Phương Tinh, hắn còn có hơn sáu trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Từ đồng linh khí thu mua được, hắn đã luyện ra hơn một ngàn giọt Thiên Diễn Tinh Hoa. Hắn cũng không hề đưa hết toàn bộ Thiên Diễn Tinh

Hoa cho Thanh Long trong đầu mà vẫn giữ lại hơn sáu trăm giọt.

Lần trước ở phòng đấu giá Thiên Lộc, năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa không biết từ đâu tới vậy mà có thể bán ra với giá mười hai vạn viên Phương Tinh.

Nếu tính theo giá này, vậy thì số Phương Tinh trong tay La Chỉnh cũng phải có tới hơn một trăm vạn...

Có điều giá cả hàng hóa vốn căn cứ vào cung cầu để quyết định.

Thiên Diễn Tinh Hoa là đồ tốt, đặc biệt là đối với những luyện khí sư thì đây là bảo vật có thể gặp nhưng không thể cầu.

Nhưng bỗng nhiên xuất hiện hơn sáu trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa trên thị trường cùng một lúc thì giá trị của nó sẽ bị hạ thấp, không thể giao dịch toàn bộ theo giá năm mươi giọt mười hai vạn viên Phương Tinh nữa.

Huống hồ La Chỉnh có Hắc Hỏa trong tay, có thể nói muốn luyện bao nhiêu Thiên Diễn Tinh Hoa đều được. Để tính toán lâu dài, La Chỉnh không thể đem nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy đi bán được.

“Lấy năm mươi giọt làm một bình đi bán vậy.” Sau khi suy tư một lúc lâu, La Chỉnh cuối cùng đưa ra quyết định, đồng thời hăn muốn đưa Thiên Diễn Tinh Hoa ủy thác trực tiếp cho Chương Vô Huyền bán.

Lúc trước La Chỉnh cũng từng đau đầu vì vấn đề này, hăn rốt cuộc nên ủy thác cho ai, còn bản thân có cần phải ngụy trang hay không?

Thiên Diễn Tinh Hoa này, bán một lần còn được, như vậy mọi người cho rằng La Chỉnh chỉ là ngẫu nhiên có được, thậm chí còn có thể cho là nhặt được. Nhưng sau lần thứ hai, thứ ba, sẽ khó tránh khỏi việc người ta nảy sinh nghi ngờ với La Chỉnh.

Đạo lý “thất phu vô tội hoài bích có tội”, La Chỉnh vẫn hiểu rất rõ.

Một khi bị người khác biết La Chỉnh có thể tạo ra Thiên Diễn Tinh Hoa, đối với La Chỉnh, tuyệt đối là một rắc rối lớn.

Mặc dù hiện tại những rắc rối La Chỉnh gặp phải đã đủ nhiều rồi, nhưng ít đi một rắc rối tóm lại cũng là chuyện tốt.

Nhưng giai đoạn này, ngoài Chương Vô Huyền hẳn có thể tin tưởng được ra, những người khác cũng không giúp gì được cho hắn.

“Quan hệ cá nhân của mình với Chương Vô Huyền rất tốt, mà chuyện này cũng là một chuyện tốt đối với hắn. Với gia nghiệp vô cùng giàu có của Chương gia, chắc chắn hắn sẽ không có suy nghĩ không chính đáng với mình!” Ý nghĩ hại người không thể có, ý nghĩ phòng người không thể thiếu, La Chỉnh cẩn thận như thế cũng không tệ.

Sau khi nghĩ ra lý do để nói với Chương Vô Huyền xong, La Chỉnh liền rời khỏi phòng đi tìm Chương Vô Huyền.

Đến nơi ở của Chương Vô Huyền, La Chỉnh không tìm được hắn, hỏi thăm mới biết hắn không ở trong phòng, mà đang tập luyện ở Trắc Phong của Tiểu Vũ Phong, La Chỉnh chỉ đành đến Trắc Phong để tìm người.

Tiểu Vũ Phong có rất nhiều Trắc Phong, trong đó có vài Trắc Phong mở ra để làm nơi tu luyện.

So sánh với bí cảnh tu luyện của Thanh Vân Tông, những nơi tu luyện này đương nhiên kém hơn rất nhiều, cũng may đối với đệ tử trong Tiểu Vũ Phong thì những nơi tu luyện này đều là miễn phí.

“Đài Điều Hâu” chính là một nơi như vậy.

Từ phong chính của Tiểu Vũ Phong vào đài Diều Hâu phải đi qua một con đường nguy hiểm. Con đường nguy hiểm đó chính là một khối vách đá thẳng đứng chín mươi độ, căn bản là không có đường để đi.

Nhưng may trước đây có cường giả Chiêu Thần Cảnh tiến lên trước, cắm mấy cây cọc gỗ vào trong vách đá, muốn vượt qua vách đá này chỉ có cách giẫm lên cọc gỗ mà đi.

Nếu là một số đệ tử gan nhỏ, nhìn thấy vực sâu vạn trượng phía dưới xong, có lẽ đều không dám đi qua.

La Chỉnh bước tới con đường nguy hiểm này, quan sát một chút đài Diều Hâu ở cách đó không xa, sau đó liền nhảy lên trên cọc gỗ mà đi.

Con đường nguy hiểm này nhìn có vẻ dọa người mà thôi, nếu như can đảm một chút là sẽ không rơi xuống được.

Sau khi chạy nhanh trên cọc gỗ mấy chục bước, La Chỉnh liền trèo lên Trắc Phong - đài Diều Hâu. Nghe nói Chương Vô Huyền gần đây thường xuyên tới đài Diều Hâu tu luyện, dám chắc La Chỉnh có thể tìm được hắc ở đây.

Chương Vô Huyền mập mạp lúc này đã thở hồng hộc, mồ hôi vã ra trên mặt, trường bào trắng trên cơ thể đều thấm ướt.

Người béo thường rất lười, có điều Chương Vô Huyền không nằm trong số đó.

Ngược lại, với mức độ tu luyện khắc khổ của hắc, rất ít người có thể so sánh cùng.

Đài Diều Hâu là một đỉnh núi hình tròn, bên phải là phong chính cao vút lên mây, dọc theo đó là một vách núi trơn bóng nhẵn nhụi giống như là dùng dao kiếm cắt ra vậy, gần như không hề có bất kì một điểm tựa nào.

Chương Vô Huyền mặc một chiếc áo tạ trên người, toàn bộ đều được làm bằng chì, nặng tới năm trăm cân!

Sau khi hắt thở sâu một hơi, nhấc chân xông đến vách núi.

“Thùng thùng thùng...”

Trọng lượng cơ thể hắt, cộng thêm trọng lượng của chiếc áo tạ, khiến mỗi bước chân giẫm trên mặt đất lại phát ra âm thanh nặng nề.

Thời điểm tới gần vách núi, Chương Vô Huyền đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, lập tức nhảy lên, bắt đầu leo lên vách núi.

Cho dù vách núi này trơn nhẵn lạ thường, bên trên không hề có bất kì một điểm tựa nào, nhưng dựa vào sức mạnh của Chương Vô Huyền thì thân hình mập mạp của hắt vẫn trèo lên trên rất nhanh!

Trên vách núi, có người dùng sơn đỏ vẽ ra từng vạch, trên bảng vạch đồng thời dùng số biểu thị độ cao, năm mét, mười mét, mười lăm mét, hai mươi mét...

Độ cao của Chương Vô Huyền không ngừng tăng lên, trong chớp mắt đã vượt qua năm mét, mười mét, hai mươi mét. Sau khi đạt tới độ cao ba mươi mét, sức lực hắt mới suy kiệt, thân hình tròn vo thuận theo vách núi trượt xuống.

“Nhiều nhất chỉ có thể tới ba mươi mét...” Chương Vô Huyền lắc đầu.

Loại kiểm tra nho nhỏ này, lại có thể đo ra tốc độ nước rút, sức mạnh và khả năng phản ứng của một võ giả.

Trên vách núi, vạch cao nhất là năm mươi lăm mét.

Nghe nói từng có một vị đệ tử ngoại môn lên tới độ cao năm mươi lăm mét, đó cũng là thành tích tốt nhất của ngoại môn Tiểu Vũ Phong. Sau khi

vị đệ tử đó xông lên trên, đập một chưởng mạnh tại vị trí năm mươi lăm mét, để lại một chưởng ấn rõ rệt.

Cho đến nay, vẫn chưa có ai có thể vượt qua chưởng ấn kia!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hạn định cho ngoại môn Tiểu Vũ Phong, nếu là những cao thủ Tiên Thiên nội môn Tiểu Vũ Phong kia, dĩ nhiên không chỉ là độ cao này.

Chính lúc Chương Vô Huyền vừa rơi xuống, bên cạnh liền có một thân ảnh nhanh nhẹn, xông lên trên vách núi.

Người đó gầy như con khỉ, linh hoạt vô cùng, sau khi cả cơ thể leo lên vách núi thì giống như một con thằn lằn, không ngừng leo lên cao, kết hợp với sức mạnh chạy nước rút, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua độ cao vừa rồi của Chương Vô Huyền, lên tới độ cao bốn mươi mét. Nhưng sức mạnh của hắn vẫn chưa suy kiệt, tiếp tục nhảy lên, liên tục đạt tới độ cao bốn mươi lăm mét, lúc này sức mạnh mới hoàn toàn suy giảm, rơi xuống từ vách núi.

Đệ tử ngoại môn gầy gò như con khỉ kia nhìn Chương Vô Huyền cười trào phúng.

Chương Vô Huyền thấy thế, ngoài việc trừng cặp mắt tròn tròn của mình qua thì cũng không còn cách nào khác...

Tên đệ tử ngoại môn giống như con khỉ này mới gia nhập Tiểu Vũ Phong năm ngoái, gọi là Ngô Đạt, hiện tại thực lực ước chừng có thể xếp thứ mười một ở ngoại môn Tiểu Vũ Phong, thực lực chỉ kém hơn Chương Vô Huyền một chút.

Nhưng thân hình người này bé nhỏ, linh hoạt, mỗi lần tập luyện ở đây, nói chung Ngô Đạt đều đạt được thành tích không tệ.

Bình thường Ngô Đạt đều chỉ có thể đạt tới độ cao bốn mươi mét, chưa có lần nào vượt qua bốn mươi lăm mét, nhưng hôm nay xem ra, hẳn có thể nhẹ nhàng vượt qua bốn mươi lăm mét, rơi vào khoảng độ cao bốn mươi sáu mét!

Xem ra thực lực của Ngô Đạt lại có tiến bộ rồi...

Độ cao bốn mươi sáu mét, hiện tại trong ngoại môn Tiểu Vũ Phong, e là không có ai có thể vượt qua hẳn.

Thực ra với địa vị của Chương Vô Huyền, chỉ cần sau này hẳn kế thừa gia nghiệp của Chương gia, cho dù hẳn chỉ là một võ giả Luyện Cốt Cảnh thông thường cũng có thể ra lệnh cho các cao thủ Tiên Thiên. Trên thế giới này có tiền là có tất cả, còn về việc sai khiến cao thủ Tiên Thiên cũng chỉ là bỏ ra cái giá cao hơn một chút mà thôi. Đối với Chương gia hẳn, tuyệt đối chỉ là một việc rất nhỏ.

Thiên phú của các đệ tử Chương gia là bộ óc kinh doanh gần như thiên tài, là ánh mắt vô cùng nhạy bén, còn thiên phú ở phương diện tu luyện lại không bằng con cháu của bảy đại sĩ tộc.

Có điều yêu cầu của Chương Vô Huyền với bản thân vô cùng nghiêm khắc. Nếu đã gia nhập Thanh Vân Tông, gia nhập Tiểu Vũ Phong, mục đích của hẳn hiện tại chính là không ngừng tu luyện, đến khi bản thân đột phá, trở thành cao thủ Tiên Thiên mới thôi!

Ngay khi Chương Vô Huyền chuẩn bị chạy lần thứ hai, La Chính đột nhiên xuất hiện ở đài Điều Hâu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Sức Bật

“Vô Huyền huynh!” La Chỉnh hét lên từ xa.

“La Chỉnh huynh, tại sao huynh lại đến đây?” Chương Vô Huyền lau mồ hôi trên mặt, không hiểu vì sao La Chỉnh đến đài Diêu Hâu.

La Chỉnh gia nhập Tiểu Vũ Phong mới vài tháng ngắn ngủi, thực lực tăng mạnh vượt bậc, từ Luyện Tủy Cảnh đã trở thành cao thủ Tiên Thiên, vượt xa thực lực của đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong. Nói một cách khác La Chỉnh lúc nào cũng có thể tiến vào nội môn, trở thành đệ tử nội môn.

Với thực lực của La Chỉnh, căn bản không cần phải đến đài Diêu Hâu tu luyện, giống như những đệ tử nội môn của Tiểu Vũ Phong trước nay đều không đến đây.

Nghe Chương Vô Huyền gọi tên La Chỉnh, những người khác cũng thi nhau liếc mắt qua. Hai chữ “La Chỉnh” hiện nay như sấm đánh bên tai ở Tiểu Vũ Phong.

Vị đệ tử ngoại môn tên Ngô Đạt kia nghe thấy tên của La Chỉnh, giống như suy nghĩ gì đó, rồi hai mắt lập tức hừng hực như lửa.

Ngô Đạt là một võ giả vô cùng cố chấp, thiên phú của hắn xuất chúng, nhưng lại là đệ tử bình dân, con đường vào Thanh Vân Tông cũng trải qua không ít tôi luyện. Trong suy nghĩ của hắn, người trong thiên hạ đều là để vượt qua.

Vượt qua người như Chương Vô Huyền, đối với Ngô Đạt mà nói đã không hề có thử thách gì nữa.

Nhưng La Chỉnh với thanh danh vang vọng ngoại môn Tiểu Vũ Phong...

Nếu như giẫm La Chỉnh ở dưới chân, mới là thử thách thực sự đối với Ngô Đạt!

Có điều Ngô Đạt hiện tại cũng mới là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, hơn nữa thời gian hẳn bước vào Nửa Bước Tiên Thiên không hề dài, căn bản không có cách nào so sánh với cao thủ Tiên Thiên như La Chỉnh.

Nhưng hẳn vẫn luôn tu luyện ở đài Điều Hâu, không biết La Chỉnh có thể leo trèo tới bao nhiêu mét?

Nhân lúc La Chỉnh đang nói chuyện với Chương Vô Huyền, Ngô Đạt ra hiệu với La Chỉnh rằng bản thân mình mặc chiếc áo tạ nặng năm trăm cân, sau đó làm một động tác khiêu khích rồi quay đầu lao lên vách núi!

Lần này Ngô Đạt cũng dùng hết toàn lực, giống như một con khỉ đang leo cây, không ngừng leo thật nhanh lên vách núi. Mười mét, hai mươi mét... bốn mươi lăm mét, bốn mươi sáu mét, bốn mươi bảy mét!

Mãi đến sau khi hẳn leo tới độ cao bốn mươi bảy mét mới quay người áp sát lưng vào vách núi, trượt xuống.

Bốn mươi bảy mét, kỉ lục này cũng là kỉ lục tốt nhất của Ngô Đạt cho đến nay.

Khi trượt từ trên vách núi xuống, hẳn tươi cười đầy mặt, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn La Chỉnh. Hai chân vừa chạm đất, hẳn liền đi về phía La Chỉnh: “Có muốn thử không? Người nhìn thấy chương ẩn trên vách núi kia

chưa? Nghe nói là đệ tử ngoại môn mạnh nhất của Tiểu Vũ Phong chúng ta đánh lên đó!”

Trong suy nghĩ của Ngô Đạt, La Chỉnh chẳng qua cũng chỉ vừa đột phá Nửa Bước Tiên Thiên, trở thành cao thủ Tiên Thiên mà thôi.

Huống hồ khác biệt lớn nhất của cao thủ Tiên Thiên và Nửa Bước Tiên Thiên vốn không phải là khác biệt về cơ thể, mà là khác biệt về chân khí và chân nguyên.

Ngô Đạt không hề cho rằng La Chỉnh có thể vượt qua chướng ải kia, thậm chí kỉ lục bốn mươi bảy mét của bản thân hẳn, e rằng La Chỉnh cũng khó để vượt qua.

Bởi vì leo lên vách núi, không chỉ là kiểm tra sức mạnh thông thường mà còn phải nắm chắc thời cơ, vận dụng sức mạnh và sự linh hoạt của cơ thể vô cùng chính xác. Hơn nữa La Chỉnh chưa hề thử qua lần nào, có thể đạt được thành tích tốt mới lạ!

Nhìn thấy sắc mặt của Ngô Đạt, Chương Vô Huyền liền tức giận. Hẳn biết suy nghĩ của Ngô Đạt là gì, không có gì hơn là muốn khiến La Chỉnh xấu mặt. Mặc dù thực lực của La Chỉnh tăng mạnh vượt bậc, nhưng Chương Vô Huyền cho rằng lần đầu leo vách núi, sợ là La Chỉnh sẽ không có thành tích quá tốt. Vì vậy hẳn kéo La Chỉnh nói: “La Chỉnh huynh, mặc kệ hẳn. Chúng ta đến đình bên kia uống trà, có chuyện gì từ từ nói.”

La Chỉnh gật đầu, hẳn vốn không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện như thế này, chuẩn bị đi cùng với Chương Vô Huyền.

Ngô Đạt lúc này liền nói: “Làm sao? Không dám ư? Như vậy mà dám xưng là đệ nhất ngoại môn Tiểu Vũ Phong?”

Đệ nhất ngoại môn Tiểu Vũ Phong, danh xưng này La Chỉnh trước giờ chưa từng quan tâm, trên thực tế đến cái danh này có từ lúc nào hẳn cũng

không rõ.

Nghe thấy lời nói của Ngô Đạt, La Chỉnh nghiêng đầu, nhún vai, nói: “Ngược lại có gì mà không dám, nếu người đã cố khích ta thử, vậy ta cũng thử thôi, dù sao thời gian nhàn hạ tương đối ít, cũng có thể thả lỏng một chút.”

“La Chỉnh huynh...” Chương Vô Huyền muốn ngăn cản. Hắn leo lên vách núi cũng đã vài ngàn lần, đừng nhìn vách núi này bình thường như vậy, chứ thực tế trên bề mặt vô cùng trơn nhẵn, căn bản không có điểm nào để tựa, chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ thể để xông lên trên! Nếu La Chỉnh quen với vách núi này thì còn đỡ, nhưng đây là lần đầu tiên hắn leo lên nên chắc chắn sẽ chịu thiệt.

La Chỉnh khoát tay nói với Chương Vô Huyền: “Vô Huyền huynh không cần khuyên nữa. Cho dù thất bại thì cũng có gì đáng cười đâu, còn vừa hay xóa bỏ cái danh đệ nhất ngoại môn Tiểu Vũ Phong, chấp tay nhường cho người khác cũng tốt...”

Chương Vô Huyền thấy mình khuyên không nổi, mà La Chỉnh lại thản nhiên như vậy thì trong lòng hơi nghi hoặc, lẽ nào La Chỉnh chắc chắn như vậy?

Nghĩ tới mấy lần trước La Chỉnh ra tay, có lần nào là được người ta coi trọng chứ? Nhưng mỗi lần, những điều La Chỉnh làm đều vượt ngoài dự liệu của mọi người, kết cục hoàn toàn khác xa suy đoán của họ.

“Vậy được. Nếu đã như thế, La Chỉnh huynh cũng có thể thử xem, đạt được thành tích thế nào cũng không quan trọng.” Chương Vô Huyền cười ha ha nói. Hắn là đang hòa giải trước cho La Chỉnh, cho dù biểu hiện của La Chỉnh thật sự không tốt, đến lúc đó cũng không quá mất thể diện.

“Chiếc áo tạ này nặng năm trăm cân. Áo tạ trên đài Diêu Hâu có các loại: năm mươi cân, hai trăm năm mươi cân, bốn trăm cân và năm trăm

cân. Không biết người muốn chọn loại nào?” Ngô Đạt cởi chiếc áo trên người xuống, cầm trên tay đồng thời nói với La Chinh.

Mặc dù hẳn để La Chinh lựa chọn nhưng đặc biệt nhấn mạnh chiếc áo hẳn vừa mặc là năm trăm cân, ý tứ đã rất rõ ràng. Nếu đã muốn thử, vậy thì mặc cái nặng nhất đi!

“Chọn nhẹ một chút đi, không có ai lần đầu đã mặc một nặng như vậy cả.” Chương Vô Huyền nói.

La Chinh vươn tay, liền cầm chiếc áo trên tay của Ngô Đạt, khoác lên trên người, sau đó nhảy hai cái nhẹ nhàng trên mặt đất.

Chiếc áo nặng năm trăm cân mặc lên người, cũng tạo cho La Chinh một chút áp lực, nhưng chút áp lực này với sức mạnh hiện giờ của La Chinh quả thực cực kì bé nhỏ, cho dù không mượn dùng sức mạnh vảy rồng, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân cũng có thể bỏ qua trọng lượng của chiếc áo này.

Sau khi nhảy đáp hai cái, La Chinh liền đi đến con đường phía trước vách núi, nhìn khoảng cách của vách núi, nhẹ nhàng hít một hơi.

“La Chinh huynh, cố lên!” Chương Vô Huyền ở bên cạnh hét lên.

La Chinh gật đầu một cái, mở rộng hai chân, bắt đầu xông lên phía trước.

Lên cao tới mức nào trước hết được quyết định bởi sức mạnh và tốc độ chạy, tốc độ càng nhanh, sức mạnh càng lớn, lực dự trữ lại càng nhiều.

Lần này La Chinh chỉ kiểm tra bản thân, không phải so sánh gì với người khác, tâm tình thả lỏng, nhưng thái độ lại rất nghiêm túc, cho dù là một chuyện tầm thường, hẳn cũng sẽ dùng thái độ vô cùng nghiêm túc để đối phó. Đây là triết lý cuộc sống của La Chinh.

Ngay khoảnh khắc bước chân ra, La Chỉnh liền kích hoạt tinh thạch Phượng Tường trong cánh tay phải.

“Vèo...”

Năng lượng mà tinh thạch Phượng Tường tỏa ra, hình thành một lớp màng mỏng chắn gió, bao phủ xung quanh cơ thể La Chỉnh.

Lớp màng chắn này hoàn toàn loại bỏ lực cản của gió, tức là lực cản của gió đối với La Chỉnh là bằng không.

La Chỉnh đứng nhất ngoại môn Tiểu Vũ Phong tiến hành kiểm tra ở trên đài Điều Hâu, điều này thực sự là một chuyện rất hấp dẫn đối với những đệ tử ngoại môn khác ở đây. Mọi người đều muốn xem La Chỉnh rốt cuộc có gì khác với mình, có thật là mạnh mẽ giống như lời đồn hay không!

Vì vậy bọn họ đều ngừng tập luyện, thi nhau đứng quan sát cách đó không xa.

Dưới con mắt quan sát của mọi người, bóng dáng La Chỉnh đột nhiên trở nên mơ hồ, chỉ có tốc độ di chuyển cực nhanh mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

“Trời ơi, tốc độ của hắn sao lại nhanh như vậy! Làm sao có thể làm được?”

“Thật quá biến thái. Tốc độ này dùng mắt thường đều khó có thể bắt được...”

“Không biết hắn có thể leo tới bao nhiêu mét, có lẽ có thể phá vỡ kỉ lục của chương ấn trên kia thì sao?”

Mọi người thi nhau bàn tán, hai mắt trừng to, không chịu bỏ qua một chi tiết nào. Dù gì tốc độ của La Chỉnh cũng quá nhanh, chỉ cần không để ý

một chút thì đã biến khỏi tầm mắt họ.

Đây vẫn chỉ là tốc độ đã bị La Chỉnh kìm hãm, trên thực tế nếu hãn bộc phát toàn bộ tốc độ thì những người này không thể nào nhìn thấy bóng dáng hãn.

Chỉ là hiện tại hãn đang xông về phía một vách núi, hơn nữa chạy tới sát phía trước vách núi còn phải nhảy lên, nếu tốc độ quá nhanh, lát nữa không nắm được thời cơ đạp lên vách núi thì không được. Kiểm tra trên đài Diêu Hâu không chỉ yêu cầu tốc độ và sức mạnh, mà còn rất chú trọng việc nắm chắc thời cơ.

Lần đầu tiên La Chỉnh kiểm tra, tất cả đều dựa vào cảm giác.

Trong khoảnh khắc La Chỉnh tiếp cận vách núi, hai chân hãn đạp trên mặt đất, cả người cong lại thành hình vòm, sau đó giãn ra hết sức, bắn thẳng lên trên.

Tốc độ bay lên của La Chỉnh cực nhanh!

Quý dị hơn nữa là hơn nửa quá trình La Chỉnh không hề mượn lực trên vách núi mà chỉ dựa vào sức bật để xông lên phía trên.

Đôi con ngươi của Chương Vô Huyền sắp rơi cả ra rồi, La Chỉnh... lại không đạp vào vách núi! Không mượn lực?

Vì để bản thân leo lên cao hơn, khi bọn họ leo lên sẽ dùng hai tay và hai chân không ngừng đạp vào vách núi để tạo ra sức bật hướng lên trên, giúp bản thân leo cao hơn.

Nhưng mọi người hoàn toàn không ngờ, hơn nửa quá trình La Chỉnh căn bản không hề mượn lực, chỉ dựa vào sức bật kinh người mà xông lên trên hai mươi mét...

“La Chinh này cũng biến thái quá rồi? Mượn sức bật đã có thể nhảy mấy chục mét!”

“Ta không có gì để nói, ta đã không còn gì để nói nữa rồi. Thế này quá đả kích người khác rồi, chênh lệch như vậy còn muốn để cho người ta sống nữa hay không!”

Sắc mặt Ngô Đạt âm trầm, đứng quan sát bên cạnh, đồng thời cười lạnh nói: “Leo vách núi mà chỉ dựa vào sức bật là không được. Hẳn dựa vào sức bật có thể lên tới độ cao hai mươi mét, đây mới chỉ là nửa đường mà thôi, còn nửa đường sau, sức mạnh suy kiệt chắc chắn sẽ rơi xuống! Các người xem, tốc độ của hắc đã chậm hơn rồi!”

Một cú nhảy của La Chinh, đã nhảy tới độ cao hai mươi bảy mét, sau khi lực bật nhảy suy giảm một phần, La Chinh mới vươn tay chân ra bám vào vách núi để leo lên trên.

Khi tay chân La Chinh chạm vào vách núi, lông mày lập tức nhảy lên. Có chút thú vị, vách núi này đúng là cực kỳ trơn nhẵn, đến một điểm mượn lực cũng không có.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Ủy Thác

Thực ra trên vách núi không phải là không có điểm mượn lực.

Mỗi lần bị đệ tử của Tiểu Vũ Phong leo lên, trên vách núi sẽ để lại một chút vết hằn.

Tích lũy theo ngày tháng, trên vách núi sẽ xuất hiện những vết lõm nho nhỏ.

Có những đệ tử tập luyện nhiều, dần dần sẽ phát hiện ra những vết lõm này, mượn dùng những vết lõm này có thể giúp họ leo lên cao hơn.

Có một số vết lõm bị người ta đập nhiều, dần dần lõm càng sâu hơn!

Mặc dù bề ngoài nhìn vào, vách núi rất bằng phẳng, trơn nhẵn, nhưng thực tế vẫn có không ít những vết lõm.

Thậm chí có đệ tử, sau khi tiến hành leo lên trăm lần, ngàn lần thì đã ghi nhớ hết những vết lõm đó trong đầu. Sau khi nhảy lên, bước đầu tiên giẫm vào đâu, bước thứ hai giẫm chỗ nào, đều chú ý cả!

Cho nên để leo lên vách núi, kinh nghiệm là vô cùng quan trọng. La Chỉnh không có kinh nghiệm, đơn giản chỉ dựa vào sức mạnh bản thân để leo lên, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Ngô Đạt có thể leo lên độ cao bốn mươi bảy mét, một là bởi hăn lợi dụng tốt những chỗ có vết lõm, hai là bản thân hăn đích thực cũng linh hoạt! Từ xưa đến nay, số người leo lên được đỉnh núi tuyệt đối không bao

giờ bằng số lượng người ở dưới, cho nên chỉ cần càng lên cao, những chỗ có vết lõm càng ít đi, càng không rõ ràng, độ khó sẽ càng lớn.

La Chỉnh tuy thiếu kinh nghiệm, không tìm thấy những vết lõm kia trên vách núi, nhưng hẳn lại có một ưu thế là tốc độ!

Sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường phát huy tác dụng to lớn trong lúc này. Hai tay hẳn không ngừng đập vào vách núi, đồng thời hai chân cũng nhanh chóng giẫm theo.

Thực ra với thực lực hiện tại của La Chỉnh, hẳn thậm chí có thể một cước đạp sâu vào trong vách núi cứng rắn này rồi lấy đà nhảy lên trên. Chỉ là làm như vậy sẽ khó tránh khỏi bị nghi ngờ là ăn gian nên hẳn liền bỏ suy nghĩ này.

Đối với việc kiểm soát sức mạnh cơ thể, La Chỉnh đã đạt đến mức độ cực kì tinh tế, trong quá trình không ngừng đập và giẫm, tốc độ của La Chỉnh lại lần nữa tăng lên!

“A! Tốc độ của La Chỉnh lại tăng nhanh rồi. Trời ơi!” Một vị đệ tử hét ầm lên.

“Không phải chứ? Đã xảy ra chuyện gì? Điều này không thể nào!” Một số đệ tử ngoại môn mặt đầy mơ hồ, bọn họ không thể tưởng tượng ra nổi.

Khi leo lên vách núi, tốc độ luôn sẽ chậm dần lại.

Khi ở dưới chân vách núi, sức mạnh là lớn nhất, tốc độ cũng là nhanh nhất, bởi vì phần giữa của vách núi không hề có điểm mượn lực, tốc độ sẽ bị suy giảm, tốc độ leo lên sẽ càng ngày càng chậm.

Dù là ai cũng không phá vỡ được quá trình này.

Nhưng sau khi La Chỉnh leo được một nửa, tốc độ lại đột nhiên gia tăng...

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ La Chỉnh vốn không cần dựa vào sức mạnh tích cóp lúc ở dưới chân vách núi! Thậm chí giai đoạn lấy đà để xông lên cũng có thể không cần. Hắn có thể liên tục leo lên trên vách núi, mười mét cũng được, ba mươi mét cũng được, một trăm mét, một ngàn mét cũng được. Đối với hắn, leo lên vách núi này giống như chạy bộ trên mặt đất vậy, không có gì khác biệt.

Trong tình huống như vậy, cuộc thi leo lên vách núi thực tế đã mất đi ý nghĩa kiểm tra đối với La Chỉnh.

Chỉ nhìn thấy La Chỉnh với tốc độ cực nhanh, vượt qua ba mươi mét, năm mươi mét, năm mươi lăm mét... rất nhanh hắn đã vượt qua chướng ải kia.

Lần này La Chỉnh dừng lại ở độ cao sáu mươi mét, đồng thời vươn tay, mạnh mẽ đập vào vách núi.

“Ầm!”

Chướng này của La Chỉnh đánh cho vách núi lõm xuống, hình thành nên một chướng ải rõ rệt, sau đó hắn xoay người, trực tiếp rơi xuống từ vách núi.

“Lần đầu tiên đã vượt kỉ lục, cao thủ Tiên Thiên có khác!”

“Đây không phải là vấn đề cao thủ Tiên Thiên hay không, thực ra ta từng nhìn thấy đệ tử nội môn kiểm tra thử ở đây. Một vài đệ tử nội môn đó cũng chẳng dễ dàng gì lắm. Cho dù những đệ tử nội môn thực lực mạnh mẽ, có thể đạt đến độ cao sáu mươi mét, nhưng cũng không thể nào giống La Chỉnh...”

“Quả thực, những kỉ lục đó đối với La Chỉnh đã không có ý nghĩa gì, chỉ cần hăn muốn, leo lên vách núi cũng như giẫm trên đất bằng!”

Trong sự bàn tán của mọi người, La Chỉnh trở về mặt đất, đi về phía Ngô Đạt, hăn vừa đi vừa cởi bỏ chiếc áo tạc trên người xuống, chuyển cho Ngô Đạt cười nói: “Bêu xấu rồi.”

Biểu cảm của Ngô Đạt vô cùng cứng ngắc, trong miệng tràn ngập vị đắng chát.

Cái gì mà đệ nhất ngoại môn Tiểu Vũ Phong, tên nhóc này quả thực là một tên biến thái. Đừng nói Tiểu Vũ Phong, cả ngoại môn Thanh Vân Tông có thể tìm ra được tên nào có thể đấu với hăn không? Tên nhóc này tại sao vẫn ở ngoại môn?

Tự mình tìm đến La Chỉnh, nói ngắn gọn chính là tự rước lấy nhục...

Một cảm giác thất bại sâu sắc sinh ra từ trong lòng Ngô Đạt.

Sau khi trả chiếc áo cho Ngô Đạt, La Chỉnh liền đi đến trước mặt Chương Vô Huyền, vỗ vai Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền cố ý làm ra biểu cảm kinh ngạc vô cùng khoa trương, có điều sau khi La Chỉnh vỗ vai, biểu cảm của hăn dần dần biến thành tươi cười, cười một cách điên dại rồi nói: “Ha ha ha... Ta biết ngay mà, La Chỉnh huynh chắc chắn có thể làm được, có điều La Chỉnh huynh đâu chỉ là làm được!”

Chương Vô Huyền vừa nói, vừa hữu ý vô tình nhìn về phía Ngô Đạt. La Chỉnh đã giúp hăn xả một trận thật sảng khoái. Nghĩ tới bộ dạng khoái chí của Ngô Đạt lúc trước, Chương Vô Huyền lại thấy tức.

Thực ra với địa vị của Chương Vô Huyền, hăn hoàn toàn không cần phải tức giận với một võ giả Nửa Bước Tiên Thiên. Với địa vị của Chương

Vô Huyền, đừng nói là Nửa Bước Tiên Thiên, cho dù là Tiên Thiên Đại Viên Mãn hãn cũng không quá coi trọng!

Người của Chương gia, thực lực bản thân không hề mạnh mẽ, nhưng những người phục vụ trong Chương gia, đều là người có thanh danh hiển hách khắp Đông Vực này!

Thông thường, đệ tử Thanh Vân Tông có thể tu luyện đến võ giả Chiếu Thần Cảnh có thể nói đã ít lại càng ít, mà trong đó phần lớn cường giả Chiếu Thần Cảnh đều xuất thân từ danh môn sĩ tộc! Đương nhiên, sĩ tộc không thể chiếm hết tất cả chỗ tốt, cũng sẽ có một số thiên phú kì tài xuất thân từ những gia tộc bình dân.

Và những cường giả Chiếu Thần Cảnh lớn lên trong gia tộc bình dân, đa phần đều nhận chức làm việc ở Chương gia.

Mà những Chiếu Thần Cảnh này lại trực tiếp nghe lệnh của Chương gia!

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản của việc, tuy Chương gia không phải là sĩ tộc lại có thể đứng ngang hàng với bảy đại sĩ tộc.

Thân là tam thiếu gia của Chương gia, cho dù là những Chiếu Thần Cảnh kia gặp mặt cũng phải nể sáu phần, hãn căn bản không cần phải coi trọng Ngô Đạt làm gì.

Chỉ là Chương Vô Huyền trời sinh đã có tính bền bỉ, mặc dù hãn không hi vọng bản thân có thể đi quá xa trên con đường võ đạo, nhưng vẫn đắm chìm vào đó cũng như hy vọng bản thân có thể nỗ lực hết mình để đi xa hơn!

Sau khi bị Ngô Đạt công kích vài lần, Chương Vô Huyền tự nhiên cũng bị tức giận.

Mặc dù lần này không phải là bản thân mình đánh bại Ngô Đạt, nhưng La Chỉnh đã giúp hắc trút giận, vì thế hắc vẫn cảm thấy rất sung sướng.

Đi vào trong đình nghỉ mát ở bên cạnh với La Chỉnh, hai người ngồi xuống ghế đá ở trên đình nghỉ mát.

Phong cảnh ở Thanh Vân Tông vẫn luôn rất đẹp, đài Diêu Hâu là một Trắc Phong của Tiểu Vũ Phong, có thể thu hết phong cảnh phía Tây vào đáy mắt.

“La Chỉnh huynh đặc biệt tới đây là vì chuyện gì?” Chương Vô Huyền hỏi. Với tâm tư nhanh nhạy của hắc, thực ra đã đoán được chuyện của La Chỉnh. Hắc đoán La Chỉnh có đồ tốt gì đó muốn ủy thác cho mình đi bán đấu giá hộ. Có điều đương nhiên hắc sẽ không hỏi La Chỉnh, mà giả vờ không biết mà thôi.

La Chỉnh gật đầu nói: “Vô Huyền huynh, ta quả thực có một vật, muốn nhờ huynh giúp đỡ. Có điều ta hy vọng sau khi ủy thác, huynh có thể giúp ta giữ kín bí mật!”

Chương Vô Huyền nhìn La Chỉnh thật kỹ một hồi rồi mới nói: “La Chỉnh huynh, ta coi huynh là huynh đệ, chuyện giữ bí mật này không cần nhắc nữa. Dù vật đấu giá là gì, cho dù có người rút đao kẻ lên cổ ta, ta cũng sẽ không nói.”

La Chỉnh cười ha ha, có chút ngại ngùng nói: “Ta nghĩ nhiều rồi, xin đừng trách, xin đừng trách. Ta biết Vô Huyền huynh có thể tin tưởng được, chỉ là do bản thân ta nghĩ nhiều!”

“Không sao, La Chỉnh huynh càng nói như vậy, ta càng tò mò. Chắc hẳn vật huynh muốn ủy thác ta đấu giá vô cùng quan trọng, chú ý cẩn trọng là đúng thôi.” Trong lòng Chương Vô Huyền cũng tò mò. Hắc biết La Chỉnh không phải là người lòng dạ hẹp hòi, nếu không phải đồ vật trong tay quá quan trọng, không thể nào lại muốn hắc đảm bảo như vậy!

Lần trước La Chỉnh ủy thác cho hắc đi đấu giá tinh hạch của Hỏa Hạt Sư cũng không xem trọng như vậy, đồ vật lần này lẽ nào còn quý hơn nhiều?

Nhìn thấy dáng vẻ tò mò của Chương Vô Huyền, La Chỉnh mới rung nhẹ nhẫn tu di, lấy ra một chiếc ly nhỏ.

Dù nói xung quanh đình nghỉ mát không có người, hơn nữa với tầm mắt của đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong, chẳng mấy ai có thể nhận ra vật ở trong ly, nhưng La Chỉnh vẫn dùng tay che chắn, đồng thời chuyển cho Chương Vô Huyền.

Ánh mắt Chương Vô Huyền chăm chú nhìn vào vật ở trong ly, cặp mắt dần dần mở to, nói khẽ: “Thiên Diễn Tinh Hoa!”

Lần trước khi La Chỉnh đấu giá tinh hạch của Hỏa Hạt Sư, cũng có người từng đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa.

Chương Vô Huyền còn nhớ lần đó đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa lên tới mười hai vạn Phương Tinh!

Nếu không phải lúc đó một sĩ tộc bỏ cuộc, giá cả này e rằng vẫn còn tăng lên, có thể tưởng tượng giá trị của Thiên Diễn Tinh Hoa đối với người Đông Vực lớn đến mức nào?

“Thiên Diễn Tinh Hoa này hình như không ít hơn so với cái lần trước chúng ta đấu giá ở phòng đấu giá Thiên Lộc. Ở đây tổng cộng có bao nhiêu giọt?” Giọng Chương Vô Huyền có chút run rẩy, bởi vì hắc hiện tại nghĩ không ra, rốt cuộc La Chỉnh kiếm Thiên Diễn Tinh Hoa này ở đâu ra!

“Trong ly này có năm mươi giọt!” La Chỉnh nói.

Chương Vô Huyền hít sâu một hơi, mới kín đáo nói với La Chỉnh: “Ta coi như đã hiểu tại sao lúc này huynh lại cẩn trọng như vậy, nếu đổi lại là

ta, e rằng còn cần trọng hơn huynh!”

La Chỉnh cười hì hì: “Nếu ta chỉ có một ly Thiên Diễn Tinh Hoa, dĩ nhiên sẽ không cần trọng như vậy. Vô Huyền huynh, những Thiên Diễn Tinh Hoa này, cứ cách một khoảng thời gian ta sẽ đưa cho huynh, phiền huynh giúp ta đem đi đấu giá!”

“Cái gì? Cách một khoảng thời gian! Huynh... huynh.... huynh... vẫn còn?” Chương Vô Huyền hít một hơi kinh ngạc, cảm thấy mũi có chút đau.

Thiên Diễn Tinh Hoa vô cùng thần bí, cho đến nay, vẫn chưa có ai làm rõ được Thiên Diễn Tinh Hoa này sinh ra bằng cách nào. Cho dù là những Thiên Diễn Tinh Hoa đấu giá ở phòng đấu giá kia cũng đều là một số võ giả ngẫu nhiên có được!

Nghe cách nói chuyện của La Chỉnh, trên tay huynh ấy có vẻ có không ít Thiên Diễn Tinh Hoa, hơn nữa vì số lượng quá nhiều nên muốn cung cấp định kì cho mình...

Cái này chứng tỏ điều gì?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Địa Vị

Điều này cho thấy số lượng Thiên Diễn Tinh Hoa trong tay La Chính tương đối nhiều, thậm chí có khả năng, bản thân La Chính nắm rõ phương pháp chế tạo Thiên Diễn Tinh Hoa!

La Chính gật đầu: “Vô Huyền huynh, trong tay ta có Thiên Diễn Tinh Hoa, đem đến phòng đấu giá Thiên Lộc để bán, đối với Chương gia nhà huynh cũng coi như một loại đôi bên cùng có lợi, đúng không?”

Chương Vô Huyền gật đầu.

“Lo ngại hồi nãy của ta, chắc huynh cũng hiểu rõ. Nếu sau này đấu giá nhiều lần, Chương gia huynh, e là phải chịu áp lực tương đối lớn, huynh cảm thấy có thể chịu được không?” La Chính hỏi.

Hơi thở của Chương Vô Huyền dần dần nặng hơn.

Lo lắng của La Chính rất là bình thường.

Trên thế giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thực lực của Chương gia dĩ nhiên không tệ, nhưng nền tảng vẫn có một chút chênh lệch nhỏ so với bảy đại sĩ tộc.

Nếu Chương gia thi thoảng mới đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa một lần, điều này có thể coi là bình thường. Trên thế giới luôn có một số võ giả có vận may bất ngờ, có thể đạt những thứ tốt.

Nhưng Chương gia mỗi tháng đều bán ra một lô Thiên Diễn Tinh Hoa, điều này lại khác rồi.

Như vậy chỉ rõ, có người có nguồn Thiên Diễn Tinh Hoa ổn định, hoặc có người nắm rõ phương pháp chế tạo Thiên Diễn Tinh Hoa.

Sau khi những đại sĩ tộc kia nhận ra được vấn đề này, chắc chắn sẽ tạo áp lực cho Chương gia, mà Chương gia rất có thể sẽ ép Chương Vô Huyền nói ra nguồn gốc của Thiên Diễn Tinh Hoa!

Đây chính là nguy hiểm trong đó!

Đột nhiên, Chương Vô Huyền cười khà khà rồi nói với La Chính: “La Chính huynh nghĩ nhiều rồi.”

Thấy giọng điệu của Chương Vô Huyền như vậy, La Chính tò mò hỏi: “Trừ khi Vô Huyền huynh có kế sách gì có thể tránh khỏi nguy hiểm? Hoặc là, huynh có thể khống chế Chương gia chặt chẽ như khối thép?”

Chương Vô Huyền tiếp tục cười: “La Chính huynh, huynh chưa tiếp xúc nhiều với Chương gia ta nên còn chưa rõ một số phương pháp. Chương gia ta làm đấu giá nhiều năm như vậy, đối phó với các vấn đề đều có không ít cách. Những võ giả vì lo lắng mà không dám gửi đồ vật ở phòng đấu giá chúng ta giống như huynh quả thực không ít. Ví dụ có một số võ giả, sau khi giết người đoạt được bảo vật, muốn đấu giá những bảo vật đó, nhưng chúng vốn dĩ là vật có chủ, nếu tùy tiện lấy ra đấu giá, e rằng sẽ gặp rắc rối lớn. Bản thân bọn họ không dám ra mặt giao cho Chương gia chúng ta tiến hành đấu giá, thế là chúng ta liền nghĩ đến một số phương pháp...”

Giết người đoạt bảo, những việc này gần như ngày nào cũng xảy ra.

Cho dù là con cháu của các đại sĩ tộc cũng không tránh được bị giết, huyền khí, linh khí trên người đều bị đoạt.

Có một số linh khí vốn là đoạt được từ trong tay đối phương, những võ giả đó nóng lòng muốn bán đi, nhưng lại không dám. Bởi vì một khi bán ra ngoài, bị sĩ tộc của đối phương phát hiện, lần theo dấu mỗi rồi tìm tới thì chính là tự mình chuốc họa sát thân!

Cho nên Chương gia liền nghĩ ra một số phương pháp thay thế.

Giống như phương pháp giao dịch ủy thác, trước tiên đặt bảo vật ở một nơi bí mật, rồi ủy thác cho hai người không liên quan, đem giấy ghi địa chỉ giao đến cho người của phòng đấu giá Thiên Lộc, lại do người của phòng đấu giá Thiên Lộc đi tới địa điểm bí mật lấy bảo vật ủy thác đấu giá, cả một quá trình giao dịch như thế, người ủy thác đều không cần lộ mặt.

Cho dù là người của phòng đấu giá Thiên Lộc cũng không rõ người ủy thác này là ai.

Đợi sau khi giao dịch hoàn thành, người phòng đấu giá sẽ trừ đi một phần phí đấu giá, sau đó cất Phương Tinh giao dịch vào trong lệnh bài không ghi tên, đặt trả về địa điểm bí mật, giao dịch này cũng coi như hoàn thành.

Sau khi Chương Vô Huyền nói phương thức này cho La Chính, mới bổ sung thêm: “Cho nên La Chính huynh hãy yên tâm, chỉ cần ta nói với gia tộc là tiến hành giao dịch bằng phương pháp này, bản thân ta cũng không biết chủ nhân Thiên Diễn Tinh Hoa này là ai, chắc chắn bọn họ cũng không có cách nào truy hỏi.”

“Thì ra là như vậy.” La Chính thở phào một cái. Hắn vốn dĩ đau đầu vì chuyện làm thế nào che giấu thân phận của bản thân để bán Thiên Diễn Tinh Hoa. Giờ nghe được phương pháp mà Chương Vô Huyền nói, quả thật là một cách hay, phòng đấu giá Thiên Lộc đúng là làm ăn nhiều năm, nghĩ ra cách bảo vệ được người bán, hai bên cũng cùng có lợi.

“Có điều... năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, La Chính huynh yên tâm giao cho ta đấu giá?” Chương Vô Huyền nói đùa.

“Haha, mười mấy vạn viên Phương Tinh mặc dù nhiều, nhưng trong mắt tam thiếu gia của Chương gia chắc cũng không đáng là gì.” La Chính cười to, điểm này quả thật không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn. Chương Vô Huyền làm ăn không theo đuổi những lợi ích ngắn hạn mà là lợi ích lâu dài. La Chính đã nói với hắn, trong tay bản thân không chỉ có mấy chục giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, nếu Chương Vô Huyền thật sự dựa vào sức mạnh của gia tộc để ăn chặn năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa của hắn, vậy khẳng định là được ít mất nhiều.

Đầu tiên, La Chính sẽ không tiếp tục bán Thiên Diễn Tinh Hoa cho hắn nữa. Tiếp đó, hành động này sẽ chọc giận La Chính, hắn khẳng định không thể tiếp tục ở lại Tiểu Vũ Phong, mà còn phải đề phòng La Chính mọi lúc mọi nơi. Cái giá này vượt xa hẳn giá trị mười mấy vạn Phương Tinh!

Chương Vô Huyền nhận Thiên Diễn Tinh Hoa từ trong tay La Chính, lập tức lẳng lặng nhét vào bàn tay trái béo mập của hắn. Trên ngón áp út bên tay trái của Chương Vô Huyền, có đeo một chiếc nhẫn phi thúy màu sắc đẹp đẽ, đó chính là nhẫn tu di.

Sau khi nhét Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong, Chương Vô Huyền mới cảm thán nói: “Nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy xuất hiện, e rằng lại gây lên một đợt sóng gió lớn ở Đế Đô rồi.”

Điểm quý giá của Thiên Diễn Tinh Hoa nằm ở chỗ chúng có thể tác dụng trực tiếp lên pháp bảo.

Ví dụ, một món linh khí thượng phẩm, chỉ cần đổ một lượng Thiên Diễn Tinh Hoa đủ nhiều thì sẽ xảy ra biến hóa về chất, hơn nữa có một xác suất nhất định có thể tạo ra một thanh tiên khí!

Dù nói phải chi ra nhiều tiền, tiêu tốn rất nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa, nhưng một khi thành công, tạo ra được một món tiên khí, trước sau gì cả vốn lẫn lời đều có thể kiếm lại được.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiên Diễn Tinh Hoa lại quý giá như vậy.

Hôm nay Chương Vô Huyền cũng chỉ tu luyện đến đây thôi, sau khi cởi bỏ chiếc áo tạ nặng nề, hai người rời đài Diêu Hâu trở về phong chính. Ngay lúc này lại gặp hai người là Chu Hiến và Mạc Xán.

“La Chỉnh huynh, Vô Huyền huynh, ta đang tìm hai người!” Mạc Xán nhìn thấy hai người, cười tủm tỉm đi tới nói.

“Có chuyện gì?” La Chỉnh không phản ứng kịp.

Chương Vô Huyền lại vỗ vỗ La Chỉnh cười: “Huynh quên rồi sao? Lúc trước, Mạc Xán huynh không phải đã nói trong tộc huynh ấy có một buổi tiệc đấy à? Muốn chúng ta đến tham gia!”

La Chỉnh không phải xuất thân từ đại sĩ tộc, La gia của hắn, đừng nói đến Chương gia, cho dù là Mạc gia thì hắn cũng không thể so sánh.

Cho nên đối với vòng quan hệ giữa các sĩ tộc, hắn vốn không hiểu rõ lắm.

Nếu so sánh, ở phương diện này Chương Vô Huyền lại nhạy cảm hơn nhiều, đối với sự bất lực và đau khổ của Mạc Xán trong sĩ tộc, hắn đều hiểu rất rõ.

“Thời gian này quá bận nên quên mất việc này! Bữa tiệc của gia tộc huynh chính là hôm nay?” La Chỉnh hỏi.

Mạc Xán gật đầu: “Đúng, chính là hôm nay.”

Lúc trước mấy người đã đồng ý theo Mạc Xán về nhà huynh ấy làm khách, lúc này dĩ nhiên sẽ đi theo Mạc Xán.

Mạc gia thành Bắc, trong các sĩ tộc lớn nhỏ thì thuộc loại suy tàn nhất.

Sĩ tộc là một danh hiệu, là cha truyền con nối.

Có điều cho dù là cha truyền con nối cũng không có nghĩa là một gia tộc có thể đời đời kiếp kiếp đều là sĩ tộc.

Ví dụ từng có một đại sĩ tộc, Minh Nguyệt - Tiêu gia. Tiêu gia này mặc dù không nằm trong số những sĩ tộc xuất hiện sớm nhất, nhưng vì nhân tài Tiêu gia đông đúc, dần dần quật khởi, nên dù là trong Đế Quân hay trong cung Phần Thiên đều có con cháu Tiêu gia đảm nhận vị trí quan trọng. Cao thủ trong gia tộc nhiều như mây, thực lực thật sự đã vượt xa bảy đại sĩ tộc lâu năm!

Nhưng sau khi Tiêu gia tăng mạnh thực lực, dần dần cũng nảy sinh dã tâm. Trên triều đình, bọn họ ban bố chính lệnh, mở rộng lãnh thổ và thế lực xung quanh vương triều Phần Thiên, nhất thời không ai có thể sánh bằng.

Khi đó, cho dù là con cháu của bảy đại sĩ tộc gặp người của Tiêu gia cũng phải thấp hơn ba phần!

Tiệc vui chóng tàn, một thời gian sau có người chụp lên đầu Tiêu gia chiếc mũ mưu phản. Từ đó, cả sĩ tộc Tiêu gia đều bị tiêu diệt. Mặc dù Tiêu gia vẫn còn con cháu, nhưng đặc quyền sĩ tộc của bọn họ lại bị cướp mất toàn bộ, mãi đến tận bây giờ, Tiêu gia vẫn chưa thể khôi phục nguyên khí.

Cho nên đặc quyền của sĩ tộc, là do vị kia ở trong cung Phần Thiên ban cho, và đồng thời hãn cũng có thể lấy đi được.

Mạc gia thành Bắc những năm nay nhân tài điêu linh, nếu gia tộc họ không dựa vào sĩ tộc khác, hoặc không có nhân vật lớn nào xuất hiện, đặc

quyền sĩ tộc cũng rất có khả năng bị thu lại.

Cuối một con đường thẳng tắp ở phía Bắc Đế Đô Phần Thiên có một cánh cổng lớn cao hai trượng được xây dựng lên, cánh cửa được sơn đỏ, hai bên còn có hai con sư tử đồng to lớn nằm rạp trên đất, tỏa ra sự uy nghiêm.

Cho dù là sĩ tộc suy tàn, đối với dân chúng thấp cổ bé họng trong Đế Đô thì đó cũng là sự tồn tại chỉ có thể ngược nhìn mà không thể so sánh được.

Mạc Xán dẫn La Chỉnh, Chương Vô Huyền và Chu Hiểu đến phía trước cửa.

Mạc gia hôm nay mở tiệc đãi khách, khắp Mạc phủ đều đã chuẩn bị một phen.

Bốn chiếc đèn lồng cá chép treo trước cửa lớn đều đã thay mới, hai tượng sư tử đồng trước cửa cũng được lau rửa sạch sẽ, đằng trước hai bên cửa lớn còn có một quản gia và hai người hầu đứng đón tiếp khách tới Mạc gia.

Trên mặt quản gia Mạc gia luôn giữ nụ cười, hôm nay đón khách, người đến đều là người có danh tiếng, không phải đệ tử sĩ tộc thì là quan cao triều đình. Hắn duy trì nụ cười này cũng tới mấy canh giờ rồi, nụ cười đó giống như bị đóng trên mặt, toàn bộ cơ bắp đều đã cứng ngắc.

Có điều quản gia Mạc gò nhìn thấy Mạc Xán dẫn theo mấy người về nhà, hắn lập tức cảm thấy cơ thịt được thả lỏng, khuôn mặt luôn duy trì nụ cười kia, lúc này cuối cùng cũng có thể thay đổi, trở thành bộ dạng ngạo mạn, xem thường: “Mạc Xán thiếu gia, tại sao cậu lại quay về?”

Mạc Xán vốn dĩ không thích tên quản gia của Mạc gia này. Từ sau khi mẹ mất, trong cả Mạc phủ căn bản không có chỗ cho hắn dung thân, nghe

thấy quản gia Mạc phủ hỏi, Mạc Xán lạnh giọng trả lời: “Làm sao? Ta không thể về ư?”

Quản gia Mạc phủ lắc đầu: “Không phải là không thể quay về, nhưng Mạc Xán thiếu gia hiện tại là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông! Quay lại Mạc gia hay không điều này không quan trọng mà. Ha ha!”

Tên quản gia nhấn mạnh vào bốn chữ “đệ tử ngoại môn”, ý tứ rất rõ ràng. Mạc gia mặc dù suy bại, nhưng vẫn không coi đệ tử ngoại môn ra gì, nếu Mạc Xán cho rằng bản thân trở thành đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông là có thể quật khởi ở Mạc gia, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là mơ mộng hão huyền.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Ra Mặt Giúp Huỳnh

Mạc Xán bĩu môi, hẳn đã biết trước là nếu trở lại Mạc gia thì sẽ bị những kẻ này lạnh nhạt giấu cợt. Từ nhỏ hẳn lớn lên ở Mạc phủ, đã chịu đủ các loại khinh bỉ và đả ngộ không công bằng. Hẳn vừa không có thực lực, vừa không có ai hậu thuẫn, vì vậy cho tới nay hẳn đều nhẫn nhục chịu đựng.

Hẳn vốn đã quen, thế nhưng đám La Chinh, Chương Vô Huyền và Chu Hiến thì không.

Quản gia kia là cái thá gì? Cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân Mạc phủ mà thôi, bởi vì leo lên được vị trí quản gia mà dám nói như vậy?

Trong đó người có phản ứng lớn nhất là Chương Vô Huyền, bởi vì trong Chương gia, chưa từng có hạ nhân nào dám nói như vậy ở trước mặt chủ nhân. Chương Vô Huyền nhú mày một cái, nói với Mạc Xán: “Mạc Xán, hạ nhân Mạc gia các huynh đều là cái loại đức hạnh này?”

Mạc Xán cười cười, đang định trả lời, nhưng không nghĩ tới lão quản gia kia lại nghe thấy. Lão ta lập tức bất mãn. Lão vốn không coi Mạc Xán ra gì nên đương nhiên cũng sẽ không coi trọng bạn bè Mạc Xán dẫn tới: “Đức hạnh? Đức hạnh gì? Thằng nhóc mập mạp người nói lại một chút ta nghe, ta là cái đức hạnh gì?”

Nhìn thấy dáng vẻ một mực tìm chết của quản gia, chân mày Chương Vô Huyền đã nhíu chặt lại.

Đừng thấy Chương Vô Huyền bình thường luôn có vẻ rất hiền lành chất phác, nhưng thực sự chọc giận hắn thì sẽ có phiền phức rất lớn. Nếu Chương Vô Huyền thật sự bùng nổ, ngày hội tụ của Mạc phủ thành Bắc hôm nay cũng khỏi cần làm nữa. Chỉ cần điều mấy người bất kỳ từ Chương gia qua đây là có thể chinh hết một lượt cả Mạc gia từ trong ra ngoài!

Nhưng Chương Vô Huyền vẫn nhịn được. Dù sao hôm nay hắn cũng được Mạc Xán mời tối, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, nói gì thì cũng phải để lại mặt mũi cho Mạc Xán.

Lúc này vẻ mặt của Mạc Xán cũng vô cùng áy náy. Hắn biết thân phận Chương Vô Huyền, người ta chính là tam thiếu gia của Chương gia, khiến hắn phải chịu thiệt cùng mình ở trong nhà thế này, thật sự không nên. Cho nên Mạc Xán luôn hòa nhã suốt thời gian qua nay lại quát lớn với quản gia kia: “Khúc quản gia! Những người này đều là bạn bè của ta, hãy tôn trọng!”

Khúc quản gia nọ cười khà khà: “Tôn trọng? Vì sao phải tôn trọng người, người có tư cách gì...”

Khúc quản gia mới nói được nửa câu, những lời còn lại không thể thốt ra được nữa.

Lão cảm nhận được một cảm giác hết sức nguy hiểm, cái loại cảm giác giống như bị mãnh thú hung dữ nhất nhìn chăm chăm, làm cho lão rợn cả gai ốc.

Khúc quản gia sắc mặt trắng bệch, dè dặt quay đầu, lại nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của La Chính.

La Chính chỉ dùng ánh mắt vô cùng lạnh nhạt nhìn lão chăm chăm, đồng thời phóng một phần linh hồn ra ngoài, hình thành một luồng uy áp linh hồn.

Dựa vào thực lực La Chỉnh hiện tại, chỉ cần một ánh nhìn là có thể chèn ép Khúc quán gia, làm cho lão nói không ra lời.

“Mạc Xán, chúng ta đi vào thôi.” La Chỉnh thản nhiên nói.

Mạc Xán mặc dù không rõ tại sao lúc này Khúc quán gia lại có vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, nhưng cũng có thể đoán ra nguyên nhân chắc là ở La Chỉnh.

Vì vậy Mạc Xán vẫn vỗ bả vai Chương Vô Huyền, mang theo áy náy nói: “Vô Huyền huynh, xin lỗi, hạ nhân nhà ta quả thật không đúng. Nhưng mà huynh đừng để tâm đến lão, chúng ta nên đi vào thôi?”

Nếu Mạc Xán đã nói như vậy, Chương Vô Huyền cũng không tính toán nữa, gật đầu rồi cùng đi theo sau hai người Chu Hiển và Mạc Xán, còn La Chỉnh thì đi ở sau cùng.

Sau khi La Chỉnh thu hồi ánh mắt, Khúc quán gia cảm thấy luồng uy áp lập tức biến mất, lão ta cũng thấy thoải mái, nhẹ nhõm hơn hẳn.

Luồng uy áp này của La Chỉnh làm cho Khúc quán gia vô cùng khó chịu.

Trong lòng khó chịu nên lão liền há mồm định mắng chửi. Tuy nói chiêu này của La Chỉnh vô cùng phi thường, thế nhưng Khúc quán gia cũng không để tâm. Dù sao La Chỉnh cũng chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, theo suy nghĩ của Khúc quán gia, những người Mạc Xán kết giao, chỉ có thể coi là hồ băng cầu hữu(1), không ra hồn, không đáng quan tâm.

Nơi này là Mạc phủ, một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng cũng dám làm càn?

Vì vậy Khúc quán gia chỉ vào lưng La Chỉnh, há mồm muốn mắng.

Đúng lúc này, La Chỉnh nghiêng đầu quay lại, con mắt chăm chú nhìn Khúc quản gia, khoe miệng hơi cong, nhẹ nhàng cười.

Một luồng linh hồn màu vàng óng lặng lẽ ngưng tụ thành một cái hồn châm, hung hăng đâm về phía Khúc quản gia!

Lúc trước hăn lợi dụng sức mạnh của linh hồn áp chế Khúc quản gia, đó mới chỉ là cảnh cáo nho nhỏ để khiến lão ta câm miệng.

Thế nhưng trên thế giới này có vài người trời sinh đã không biết trời cao đất rộng, không biết phải kiềm chế. Đối với loại người này, phải ra tay dạy dỗ một trận cho nhớ đời!

“A!”

Khúc quản gia kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó hai tay ôm lấy đầu, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lăn lại, vô cùng mê mẩn.

Hai tên gia đình bên người Khúc quản gia hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ mở to hai mắt đứng bên cạnh lo lắng suông.

“Khúc quản gia, người không sao chứ? Rốt cuộc là thế nào?”

“Khúc quản gia không phải hóa điên rồi chứ!”

Trên mặt La Chỉnh thoáng hiện ra nụ cười lạnh, lúc này mới quay đầu đi vào trong Mạ phủ.

Thực ra ba người đi phía trước đã nghe thấy động tĩnh bên này. Trước đó La Chỉnh từng thể hiện công kích tinh thần ngay trước mặt ba người bọn họ, lúc đó hăn cũng dùng một chiêu này làm cho Liễu Tồn Thế - đệ tử Thốc Thấu Phong thống khổ đến chết đi sống lại.

Nói vậy, ngày hôm nay hăn là cũng sử dụng một chiêu này.

Khúc quán gia kia thực sự là quá đáng hận, khiến cho lão ta chịu khổ một chút cũng đúng! Ba người đều nghĩ như vậy.

Sau khi La Chỉnh theo kịp, cả đám liền tiếp tục đi vào sâu trong Mạc phủ.

Mạc gia tọa lạc ở thành Bắc, diện tích không nhỏ, tuy nói phòng ốc bên trong đã khá lâu đời, nhưng sau khi được trang trí lại một lượt thì trông vẫn xa hoa như năm nào.

Trên đường đi, nha hoàn gia đình đi tới đi lui, trong tay bưng các loại trà bánh, điểm tâm tinh xảo, có vẻ là để chuẩn bị cho tiệc rượu sắp tới.

Đi qua mấy lối đi nhỏ, lại qua hai cánh cửa, sau đó là đến phòng khách của Mạc gia

Phía trước phòng khách có một khoảng sân, bên cạnh có một đoàn kịch hát nhỏ đang dựng sân khấu lên, phía trên có một vài ả đào đang ngâm nga.

Bên cạnh sân khấu là mấy chục cái bàn, tuy lúc này khách mời chưa ngồi kín chỗ, nhưng cũng đến kha khá rồi.

Mạc Xán đưa ba người La Chỉnh đi vào, bên trong có gia đình nhận ra hẳn, nhưng ngay cả một gia đình nho nhỏ cũng không coi hẵn ra gì, mặc dù lời nói không ngạo mạn, thế nhưng giọng điệu cũng đầy vẻ khinh thường: “Mạc Xán thiếu gia đã đưa bạn bè trở về sao? Cậu tự mình ngồi bên kia đi!”

Mạc Xán chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ đưa ba người La Chỉnh đi về phía một cái bàn. Cái bàn này cũng không được sắp xếp cẩn thận, ngay cả ghế cũng là do Mạc Xán tự đi lấy tới.

Sau khi ngồi xuống, cả bốn nhìn từng nhóm người đang không ngừng tiến vào, Chương Vô Huyền cười khà khà, lắc đầu nói với Mạc Xán: “Mạc Xán, xem ra thời gian qua huynh ở Mạc gia cũng chẳng tốt đẹp gì!”

Mạc Xán chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Ngược lại ta cũng đã quen rồi, chỉ là làm hại các huynh đệ cũng bị liên lụy.”

“Đừng vội nói như vậy Mạc Xán, ở trong nhà huynh đứng hàng thứ mấy?” Chương Vô Huyền vung tay lên, bọn họ là tới giúp Mạc Xán tạo khí thế, nói cách khác, bọn họ chính là đến giúp Mạc Xán. Thực ra dù là La Chính hay Chương Vô Huyền, trong lòng đều đã quyết định, nếu người nhà họ Mạc thật sự khinh người quá đáng, bọn họ tất nhiên sẽ giúp Mạc Xán lấy lại danh dự!

Nhưng tâm tư Chương Vô Huyền tỉ mỉ hơn nhiều so với La Chính và Chu Hiến. Trước đó, Chương Vô Huyền phải hỏi rõ ràng xem Mạc Xán là dòng chính hay là chi thứ, vì sao người trong tộc lại xa lánh hắt hủi như vậy.

Mạc Xán nghe Chương Vô Huyền hỏi, cũng hiểu hẳn muốn biết cái gì nên kể qua tình hình của mình cho hắn biết.

Thực tế ở trong tộc Mạc Xán cũng không phải chi thứ, ngược lại còn là cháu đích tôn.

Dựa theo đạo lý này, địa vị của hắn trong phủ tuyệt đối sẽ không kém, chí ít cũng không có người hầu nào dám khoa tay múa chân với hắn.

Nhưng khi Mạc Xán còn bé, phụ thân hắn vì thất bại trong nhiệm vụ của gia tộc mà chết thảm trong mưa tên, từ đó về sau địa vị của hắn liên tục dốc không phanh.

Tuy hắn vẫn là cháu đích tôn, nhưng gia chủ Mạc phủ bây giờ là tam thúc của hắn, đương nhiên đối xử với “con trưởng” như hắn sẽ không tử tế gì, ngày thường cũng chỉ như một người xa lạ sống nhờ trong phủ.

“Tam thức của huynh cũng thật đáng giận, chẳng lẽ các trưởng bối khác trong gia tộc cũng không nói gì?” Nghe Mạc Xán nói xong, Chương Vô Huyền lắc đầu, sắc mặt lại càng oán giận.

Nếu là bình thường, phụ thân Mạc Xán chết, hẳn vốn là con trai gia chủ mà nay lại mồ côi, người trong tộc đáng lẽ càng phải đối đãi tốt hơn. Nhưng Mạc gia lại hoàn toàn ngược lại, không chỉ không chăm sóc chu đáo, mà nếu có cơ hội, sợ là cũng muốn đá hẳn ra đường, trục xuất khỏi gia tộc luôn cho rồi.

Mặt Chu Hiến cũng tức giận: “Loại gia tộc không niệm tình thân này khiến người ta cực kì ghê sợ!”

La Chỉnh uống một chén trà xong, lập tức từ tốn nói: “Khà khà! Đã như vậy, chúng ta giúp Mạc Xán huynh ra mặt, coi như là danh chính ngôn thuận rồi. Giả sử một lát nữa những người đó thực sự không biết tốt xấu, bọn ta gây náo loạn một phen, Mạc Xán huynh có ý kiến gì hay không?”

Cảnh ngộ của Mạc Xán rất giống với La Chỉnh. Hai người đều thất thế sau khi cha mất. Lúc này La Chỉnh đã quyết định, chắc chắn phải giúp Mạc Xán lấy lại danh dự.

Thấy dáng vẻ ba người vẻ đều đầy căm phẫn, Mạc Xán lắc đầu nói: “Ba vị coi ta như huynh đệ, tốt xấu gì Mạc Xán ta vẫn hiểu rõ. Nếu như ba vị huynh đệ chịu ra mặt giúp ta, Mạc Xán ta đương nhiên là vô cùng bằng lòng.”

Chương Vô Huyền cười khà khà: “Nếu Mạc Xán huynh không ngại, vậy là được rồi. Nếu thật sự nháo ầm lên, chỉ một Mạc gia, chắc hẳn ta vẫn lo được!”

Thực ra dựa vào tâm tư của Chương Vô Huyền, nếu là trước kia chắc chắn sẽ không chịu làm loại chuyện như vậy.

Vì dù chỉ là một Mạc gia nho nhỏ của thành Bắc nhưng vẫn là sĩ tộc, Chương Vô Huyền cũng không đáng vì chút chuyện nhỏ này mà đi đắc tội với Mạc gia.

Không phải vì Chương gia hấn sợ Mạc gia. Trên thực tế, loại sĩ tộc sa sút này chẳng đáng là gì ở trong mắt bảy đại sĩ tộc và Chương gia hấn. Thế nhưng người Chương gia làm việc gì cũng có một nguyên tắc, việc không có lợi sẽ không làm, vô duyên vô cớ đắc tội Mạc gia, đây chính là làm ơn mắc oán.

Nhưng lúc này đây, Chương Vô Huyền lại có một lí do.

Sau khi quan sát, Chương Vô Huyền nhận thấy La Chính chắc chắn là một đối tượng đầu tư đáng giá.

Dựa vào trực giác của mình, hấn cảm thấy tương lai sau khi La Chính trưởng thành, tiềm lực sẽ gần như là vô hạn.

(1)Hỗ bằng cầu hữu: Bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Mạc Vũ

Trong Đông vực, võ giả chỉ cần bước vào Chiếu Thần Cảnh, thì dù không phải là bá chủ một phương, cũng chẳng mấy ai chịu nghe lệnh người khác?

Tựa như cái vị đại phú thương quận Quảng Hán kia có thể dùng tiền mời được mấy vị cao thủ Tiên Thiên về bảo vệ cho mình đã là cực kỳ khó, nếu muốn dùng tiền để mời cường giả Chiếu Thần Cảnh thì đúng là nằm mơ!

Nhưng Chương gia lại có thể làm được!

Trong Chương gia không chỉ có một vị Chiếu Thần Cảnh nghe lệnh.

Những cường giả Chiếu Thần Cảnh chịu ở lại Chương gia phụng sự, lúc mấu chốt ra tay giúp Chương gia làm việc, một mặt cũng là vì coi trọng tài nguyên và nhân mạch của Chương gia.

Nhưng quan trọng hơn là, từ khi những cường giả Chiếu Thần Cảnh đó còn chưa trưởng thành, Chương gia cũng đã không ngừng đầu tư cho họ rồi.

Đây cũng là lý do những cường giả Chiếu Thần Cảnh đó cam tâm tình nguyện ở lại Chương gia.

Mà Chương Vô Huyền chính là tam thiếu gia của Chương gia, dường như trời sinh đã vô cùng nhạy cảm với phương diện này.

Theo Chương Vô Huyền, nếu như sau này La Chỉnh đột phá, trở thành cường giả Chiêu Thần Cảnh, e rằng thực lực không dưới bất kì vị nào trong Chương gia hãn.

Cho nên Chương Vô Huyền muốn đầu tư.

Mà đây cũng không phải là đầu tư tiền tài, La Chỉnh cũng không thiếu tiền, thậm chí còn nhờ hãn đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa, trong quá trình đấu giá thậm chí Chương Vô Huyền hãn còn có thể kiếm tiền...

Cái Chương Vô Huyền đầu tư chính là tình cảm.

Hãn hiểu La Chỉnh là một người trọng tình cảm, tuy đôi khi hành sự khó tránh khỏi việc làm theo cảm tính, nhưng càng là người trọng tình cảm thì lại càng quan tâm bạn bè, huynh đệ xung quanh!

Đây cũng là lý do, Chương Vô Huyền không hề tính toán đến cái giá phải trả trước mắt mà chịu trợ giúp Mạc Xán.

Kể cả bỏ qua phần quan hệ này thì Chương Vô Huyền cũng đã coi mình là một phần trong nhóm này. Đối với bản thân hãn mà nói, trong lòng đã coi mấy người La Chỉnh là huynh đệ của mình từ lâu.

Đúng vào lúc này, lại có một nhóm cả trai lẫn gái đi đến.

Một gia đình đang bận rộn ở bên cạnh vừa nhìn thấy đoàn người kia thì vội vàng vứt bỏ công việc trong tay, tiến lên phía trước cúi đầu khom lưng: “Vũ thiếu gia trở về rồi, mời ngồi bên này. Bên này đã sắp xếp xong xuôi chỗ ngồi của ngài và bạn bè rồi!”

Những gia đình bên cạnh liền vội vàng đem ghế tới sắp xếp chỉnh tề, cái bàn cũng đã được dọn dẹp cẩn thận, trải lên trên một tầng thảm nhung, phía trên bày biện trái cây và đồ ăn vặt.

Vị đứng đầu là Vũ thiếu gia kia liền mời bạn bè hân ngồi xuống.

La Chính nhìn lướt qua, Vũ thiếu gia này thân mặc trường bào đen, bạn bè hân đưa tới cũng là trường bào đen.

Mạc gia tuy suy sụp, nhưng nếu muốn giúp đệ tử nhà mình vào trong nội môn thì cũng không phải việc gì khó, như thế xem ra địa vị của Mạc Xán trong gia tộc quả thật là quá thấp...

Vị Vũ thiếu gia kia sau khi ngồi xuống thì nhìn quanh một vòng, ánh mắt nhìn lướt qua Mạc Xán rồi lập tức lại liếc qua La Chính, Chương Vô Huyền và Chu Hiến. Có vẻ như hân để ý thấy mấy người mà Mạc Xán dẫn tới đều là đệ tử ngoại môn vì thân mặc trường bào trắng.

Đôi mày rậm của hân lập tức nhíu lên, trên mặt liền hiện ra một điệu cười mỉa mai.

“Mạc Xán, hôm nay ngươi không ngoan ngoãn ở lại trên Tiểu Vũ Phong mà cũng tới đây sao?” Vũ thiếu gia cười ha hả, nói.

Mạc Xán chớp chớp mắt rồi đáp: “Trong tộc tụ hội, theo như quy củ ta phải trở về, Mạc Vũ, người việc gì phải hỏi?”

“A!” Mạc Vũ lắc đầu: “Ta nghĩ ngươi dựa vào thực lực của mình mà tiến vào Thanh Vân Tông, còn có thể tạo ra chút danh tiếng, nhưng lần này trở về lại dẫn theo mấy tên hồ bầy cầu hữu này?”

Từ trước đến nay, đệ tử nội môn Thanh Vân Tông luôn xem thường đệ tử ngoại môn.

Nếu như cùng là đệ tử ngoại môn thì còn có thể an ổn ở chung, nhưng đệ tử nội môn mà nhìn thấy đệ tử ngoại môn thì đến cả mắt còn chả buồn liếc.

Cả trai lẫn gái bên cạnh Mạc Vũ đều là người tới từ Bạch Lộ Phong.

Bạch Lộ Phong xếp thứ mười sáu trong Thanh Vân Tông, tuy không thuộc tốp đầu, nhưng cũng không thuộc tốp sau, thực lực ở mức trung bình.

Những đệ tử nội môn này nhìn thấy trên ngực La Chỉnh, Chương Vô Huyền có kí hiệu Tiểu Vũ Phong nên trên mặt đều tỏ vẻ khinh thường. Đã thuộc phong xếp hạng nhất từ dưới đếm lên, lại còn là đệ tử ngoại môn, bọn họ nghĩ đám người La Chỉnh chỉ thuộc hạng tôm cá nhai nhép trong Thanh Vân Tông mà thôi.

Làm nhục Mạc Xán thật ra cũng không sao, trước nay hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng làm nhục bạn bè hắn thì hắn không nhịn được: “Mạc Vũ, ăn nói chú ý một chút, bọn họ là bạn bè của ta, không phải hồ bằng cầu hữu!”

“Ồ?” Mạc Vũ hứng thú nhìn Mạc Xán. Hắn muốn xem bộ dạng bị bức đến đường cùng của Mạc Xán thế nào: “Không phải hồ bằng cầu hữu? Vậy người nói xem, tại sao các người lại bị phân đến Tiểu Vũ Phong, cái phong xếp thứ nhất từ dưới đếm lên? Trong Thanh Vân Tông, ngoại môn Tiểu Vũ Phong sợ là thực lực kém cỏi nhất rồi. Theo ta thấy, vào Tiểu Vũ Phong thì thà không đi còn hơn, dù sao chỗ đó cũng chỉ toàn bồi dưỡng loại cận bã!”

“Mạc Vũ, rốt cuộc ngươi có ý gì?” Mạc Xán bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng quát.

Lúc này tiệc rượu còn chưa bắt đầu nhưng khách mời cũng đã đến được một nửa, nghe thấy Mạc Xán lớn tiếng gầm lên như vậy, mọi người cũng nhao nhao xoay đầu lại, những cô ả đào đang hát hí khúc trên sân khấu cũng dừng lại nhìn về phía bên này.

Mạc Vũ thu lại nét mặt vui vẻ, chậm rãi đứng lên. Trước đây Mạc Xán yếu đuối nên dễ bắt nạt, vậy mà hôm nay lại cực kì cứng rắn, Mạc Vũ thật

không ngờ đấy. Nhưng rốt cuộc Mạc Xán có sức mạnh gì? Chẳng lẽ dựa vào mấy tên nhãi ranh bên cạnh hẳn?

Từ lúc vừa mới vào, Mạc Vũ đã đánh giá qua một lần những người bạn bên cạnh Mạc Xán.

Ánh mắt đệ tử sĩ tộc đều rất bén nhạy.

Đầu tiên hẳn nhìn La Chính, Chương Vô Huyền và Chu Hiển, thấy trên người họ đều mặc trường bào trắng nên cũng đã xác định không có ai là đệ tử sĩ tộc, tất cả đều là đệ tử bình dân thông thường.

Ý nghĩ này đúng là không sai, nhưng thật ra lại cực kỳ sai, bởi vì Chương Vô Huyền đại diện cho Chương gia không thể tính là bình dân, không chỉ không thể xem như bình dân mà trên thực tế còn có năng lực lớn hơn rất nhiều so với sĩ tộc bình thường. Dù sao Chương gia cũng là gia tộc duy nhất có thể sánh vai cùng bảy đại sĩ tộc! Nếu có phải xét thứ hạng, Chương gia cũng chẳng thua bất kỳ gia tộc nào trong bảy đại sĩ tộc!

Đương nhiên, chuyện mặc trường bào trắng đúng là rất có tính lừa người, Mạc Vũ nhìn lầm Chương Vô Huyền cũng không phải là sai lầm quá lớn.

Vả lại, thực lực của mấy người bọn họ cũng không phải cao siêu gì.

Chương Vô Huyền và Chu Hiển cũng mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, chỉ duy nhất La Chính hiện là cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng.

Bản thân Mạc Vũ là Tiên Thiên Tứ Trọng, đừng nói chi tới mấy vị huynh đệ bên cạnh hẳn, cơ bản đều là cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng và Tiên Thiên Ngũ Trọng. Với thực lực của bọn họ đương nhiên chẳng coi mấy người bạn này của Mạc Xán ra gì, cho nên hẳn mới dám dùng từ “hồ bằng cầu hữu” để hình dung đám người La Chính.

“Mạc Xán, có chí khí rồi hả? Giờ lại dám nói chuyện với ta như vậy?”
Sắc mặt Mạc Vũ đen lại. Hôm nay cho dù trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng muốn giáo huấn thẳng nhóc này một trận, để hắn ghi nhớ thật sâu.

Về mặt Chương Vô Huyền và Chu Hiến vô cùng tức giận, bọn họ không ngờ dám người nhà của Mạc Xán lại không để ý tình cảm, vừa xuất hiện là làm mất mặt nhau như vậy.

Nhưng lúc này, mặt La Chính vẫn không đổi sắc.

Hắn nhắc chiếc ấm Tử Sa(1) trên bàn, đổ nước trà xanh biếc trong đó ra hai tay, lập tức ở trên đó hiện lên một khối chân nguyên, dưới nhiệt lực của chân nguyên, nước trà nhanh chóng bị bốc hơi mất.

Sau đó La Chính mới đứng lên, vỗ vỗ bả vai Mạc Xán cười nói: “Mạc Xán, người đang nói kia là gì của huynh?”

Mạc Xán nghiêng răng nói: “Hắn là đường ca của ta!”

“Ồ! Đường ca đúng không?” La Chính tươi cười nói với Mạc Vũ: “Nếu là đường ca của Mạc Xán, như vậy mọi người đều là bạn bè, nhưng ta cảm thấy giữa đường huynh đường đệ các người không cần phải nói năng như vậy, đã là chỗ thân thích, nếu mất hòa khí sẽ không tốt!”

“Thân thích? Ha ha!” Mạc Vũ cười nói: “Hắn có tư cách gì làm người thân của ta? Mạc gia chúng ta có ai coi hắn là người thân?”

“Nếu Mạc Xán đã không có tư cách làm người thân của các người, vậy thì chuyện này dễ giải quyết rồi.” La Chính mỉm cười.

“Chuyện gì? Cái gì mà dễ giải quyết?” Mạc Vũ sững sờ, lời nói của La Chính có chút quái lạ, hắn nghe không hiểu.

La Chinh cười âm trầm: “Vừa mới có người nói chúng ta là hồ băng cầu hữu, nếu là vì nể mặt Mạc Xán, chúng ta đều có thể nhịn, nhưng các người đã không thân chẳng quen, chúng ta cũng không cần phải nhịn nữa!” La Chinh nói xong, từng sợi chân nguyên ngưng tụ lại trong bàn tay phải của hắn, cùng lúc đó, một luồng uy thế cực kì mạnh mẽ ác liệt phát tán ra từ trong cơ thể hắn, bao trùm hết cả đám người Mạc Vũ.

Trong luồng khí thể kia bao hàm cả sức mạnh linh hồn to lớn của La Chinh, đồng thời còn có cả sát ý sâu đậm!

Từ lúc theo Mạc Xán tiến vào Mạc phủ đến nay, đám La Chinh vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc này La Chinh cũng hiểu mình không cần nhịn nữa.

Hắn vốn không muốn ra tay ở đây, vì dù sao buổi tụ hội này của Mạc phủ, dường như là có việc vui gì đó.

Dù sao cũng là được Mạc Xán mời tới để tạo khí thế giúp cho hắn chứ không phải đến đánh nhau...

Nếu làm quá lên, Mạc Xán cũng chẳng đẹp mặt...

Cho nên La Chinh mới có thể cho Mạc Vũ một cơ hội, nếu hắn nhận Mạc Xán là người thân thì chuyện này còn có cái để nói, nhưng tên kia căn bản không nghĩ gì tới tình thân. Nếu hắn đã không nói chuyện tình thân, vậy Mạc Xán cũng không cần phải giữ lại mặt mũi cho Mạc phủ. Hôm nay dù có hủy hết mặt mũi của Mạc phủ đi thì cũng không có gì quá đáng.

Nhìn thấy La Chinh đột nhiên tỏa ra khí thế mạnh mẽ như vậy, mấy người bên phía Mạc Vũ sắc mặt cũng trầm xuống, nhao nhao đứng lên.

Tuy khí thế của La Chinh kinh người, nhưng dù sao đám người Mạc Vũ cũng chưa từng thấy thực lực thực sự của hắn. Họ cảm thấy La Chinh cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, dù có lợi hại thì cũng lợi hại được đến đâu? Nếu như lúc này đánh nhau thật, mấy

người bọn hăn đều là Tiên Thiên Tứ - Ngũ Trọng, sức chiến đấu giữa hai bên cách biệt quá lớn, chỉ cần nháy mắt là có thể giải quyết hết mấy tên đệ tử ngoại môn bên Mạc Xán.

Mắt thấy trận chiến này hết sức căng thẳng.

Các vị khách mới tới cũng vây xem, đại đa số thực lực đều bình thường nên nào dám tới khuyên can?

Đúng lúc này, năm sáu người từ cửa đi vào, họ đều là nữ đệ tử Thanh Vân Tông.

Khi ở trong tông môn, nữ đệ tử Thanh Vân Tông vẫn giữ nghiêm quy củ, mặc trường bào hai màu trắng - đen.

Chẳng qua trường bào của đệ tử Thanh Vân Tông đối với nữ đệ tử mà nói thì không đẹp cho lắm, cho nên chỉ cần có cơ hội rời khỏi Thanh Vân Tông, các nàng sẽ không thể chờ đợi được mà thay vào những bộ trang phục đẹp đẽ, tranh nhau khoe sắc. Ví như váy dài chấm đất vẽ hình chim bay lượn, áo thêu mây như ý, trâm cài hình hoa bằng vàng ròng...

Lần này là nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong đi vào, lúc này các nàng mặc trang phục lộng lẫy, cách trang điểm cũng rất xinh đẹp.

“Vân muội, muội đã trở về rồi?” Vốn bên này đang trong tình thế giương cung bạt kiếm, nhưng Mạc Vũ vừa nhìn thấy nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong tiến đến, con mắt lập tức bừng sáng: “Còn có Thiên Ngưng tiểu thư, đúng là khách quý!”

Giờ phút này, Mạc Vũ chẳng còn muốn gây chuyện với đám người Mạc Xán nữa. Hôm nay trở về, một mặt là vì gia tộc tụ hội, một mặt khác mới là mục đích thực sự của hăn, chính là muội muội Mạc Vân của hăn muốn dẫn mấy người bạn tốt của nàng về nhà chơi.

Mà trong đó có một vị khiến Mạc Vũ ngày nhớ đêm mong, Chu Thiên Ngưng!

(1) Tử Sa là một loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà. Ấm Tử Sa là một loại ấm trà nổi tiếng của Trung Quốc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Dũng Mãnh

Mạc Vũ từng gặp Chu Thiên Ngưng mấy lần, ngay từ lần đầu gặp mặt Mạc Vũ đã động lòng.

Về phần Chu Thiên Ngưng, nàng chính là con gái dòng chính của Thần Châm Chu gia – một trong bảy đại sĩ tộc. Nếu so sánh ra, Mạc Vũ hẳn chỉ là một tiểu sĩ tộc đồ nát mà thôi. Nghe nói địa vị của Chu Thiên Ngưng trong gia tộc cũng không thấp, được sủng ái vạn phần, thậm chí có địa vị còn cao hơn cả con trưởng!

Bởi chênh lệch cực lớn, nên Mạc Vũ cũng hiểu rõ con đường chính diện này chắc chắn không đi được. Đừng nói đến chuyện, giữa các sĩ tộc luôn chú ý nhất chính là môn đăng hộ đối, cưới hỏi đàng hoàng. Mà bất kể là thực lực, thiên phú hay gia cảnh,... Mạc Vũ hẳn nào có điểm gì có thể sánh bằng Chu Thiên Ngưng?

Vì vậy Mạc Vũ chỉ có thể thông qua muội muội mà thôi. Hẳn nhờ muội muội mình mời Chu Thiên Ngưng trở về. Mạc Vũ kỳ vọng sau khi tiếp xúc nhiều thì có thể công phá phòng tuyến của nàng.

Thử luyện trăm yêu lần trước, Mạc Vũ nghe nói Chu Thiên Ngưng có tham gia, hẳn cũng dốc sức liều mạng muốn thông qua khảo hạch. Đáng tiếc Bạch Lộ Phong chỗ hẳn nhân tài đông đúc, tuy hẳn cũng thông qua vòng gửi xe, nhưng lại bị đệ tử nội môn khác đập xuống phía sau, dù sao thực lực hẳn cũng chỉ là Tiên Thiên Tứ Trọng, trong nội môn Bạch Lộ Phong cũng không phải là quá ưu tú.

Chu Thiên Ngưng vất vả lắm mới trở về từ thành Bạch Đế, trong lúc đó hần vẫn luôn vô cùng quan tâm, nhưng sau khi nàng trở về, Mạc Vũ cũng không có lý do gì đi tìm người ta. Lần này nhân dịp gia tộc tụ hội, hần mới nói hết nước hết cái với mọi người Mạc Vân, hơn nữa còn đồng ý cho nàng một linh khí hạ phẩm nên Mạc Vân mới kéo Chu Thiên Ngưng từ Ngọc Nữ Phong về cùng.

Bởi vậy, nhìn thấy Chu Thiên Ngưng xuất hiện, dù thế nào hần cũng không muốn mất mặt mà đi gây sự với Mạc Xán và đám hồ bằng cầu hữu của hần ta, Chu Thiên Ngưng bên này mới quan trọng!

“Thông báo một tiếng, nói là Chu gia đại tiểu thư, Chu Thiên Ngưng đến rồi!” Mạc Vũ ra lệnh một tiếng.

Gia đình bên cạnh nghe được thì la lớn lên: “Chu gia đại tiểu thư, Chu Thiên Ngưng đến!”

Sĩ tộc bình thường nếu gặp vị khách nào tôn quý sẽ bảo gia đình thông báo một tiếng thật to rõ để tỏ vẻ trân trọng, nếu là vị khách tôn quý hơn nữa thì chủ nhân tự mình thông báo.

Chu Thiên Ngưng chính là con gái dòng chính trong Thần Châm Chu gia, đối với Mạc phủ mà nói, quả thật cũng đã là khách quý rồi, chẳng qua nàng là con gái nên chỉ có thể để gia đình bên cạnh Mạc Vũ thông báo! Nếu như là con trai trưởng Thần Châm Chu gia như Chu Hận Thủy, Chu Minh Tam mà đến, nhất định phải chính miệng Mạc Vũ thông báo!

Trên thực tế, nếu theo quy củ này, Chương Vô Huyền bên cạnh Mạc Xán cũng phải được chủ nhân Mạc phủ chính miệng thông báo.

Đạo lý này Mạc Xán hiểu rõ, nhưng hần lại không tiện chủ động nói ra thân phận của Chương Vô Huyền, Mạc Vũ cũng hiểu đạo lý kia, nhưng hần lại không biết Chương Vô Huyền.

Chu Thiên Ngưng hôm nay mặc một chiếc áo màu đỏ nhạt viền bạc vẽ hình đám mây. Đối với võ giả mà nói, tác dụng làm đẹp của trang phục được coi trọng hơn nhiều so với tác dụng giữ ấm. Bởi vì cao thủ Tiên Thiên dù không mặc quần áo đứng trong băng tuyết cũng sẽ không cảm thấy rét.

Cho nên chiếc áo khoác viền bạc vẽ hình đám mây này cực kì ôm dáng, khắc họa tỉ mỉ dáng người quyến rũ của nàng, thêm vào đó là dung mạo cực kỳ xinh đẹp khiến nàng giống như chim hạc lạc giữa bầy gà, dù rằng những đệ tử Ngọc Nữ Phong đứng bên cạnh cũng có nhan sắc mỹ miều.

Nàng vừa tiến vào liền thấy có người chào hỏi mình, theo thói quen cũng đáp lại một tiếng. Trong trí nhớ của nàng, đệ tử nội môn đứng trước mắt này hình như là ca ca của Mạc Vân, nhưng bởi vì mới chỉ gặp mặt vài lần, nên cũng hơi xa lạ.

Sau khi gia đình thông báo xong, Mạc Vũ ân cần đưa Chu Thiên Ngưng và mấy vị nữ đệ tử tới cái bàn bên cạnh bọn hắn, gia đình bên cạnh đã ân cần sắp ghế, lễ phép mời mấy vị nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong ngồi xuống.

Đúng lúc này, ánh mắt nàng bỗng nhiên quét đến một cái bàn bên cạnh, cuối cùng ngừng lại trên mặt La Chính.

La Chính!

Khi nhìn thấy La Chính, tâm tình Chu Thiên Ngưng nhịn không được mà kích động một hồi.

Vào lúc sinh tử, chính chàng trai này đã cứu mình một mạng, chính người này đã dùng sức lực bản thân, ép mạng sống của mình đến cực hạn, rồi tiêu diệt những yêu tướng vô danh kia. Và cũng chính người này đã để lại một dấu ấn khó phai trong lòng mình.

Ngày đó thành Bạch Đế triển khai đại chiến với Yêu tộc, đệ tử Thanh Vân Tông cuối cùng vẫn được đưa đi, chỉ tiếc trong đó không có La Chỉnh.

Bởi vì lúc ấy La Chỉnh đã bị Vân Lạc bắt đi.

Trong lòng Chu Thiên Ngưng đương nhiên vô cùng nhớ mong, trước khi đi, nàng năn nỉ nhị bá Chu Phi Hàng, dù có thế nào cũng phải đảm bảo an toàn cho La Chỉnh.

Tuy nói nhị bá cũng đồng ý, nhưng Chu Thiên Ngưng vẫn hết sức lo lắng.

Mãi sau này qua tin tức từ chỗ nhị bá, Chu Thiên Ngưng mới biết được La Chỉnh không những còn sống mà còn lập được công lớn.

Chỉ với thực lực Nửa Bước Tiên Thiên vậy mà có thể lập nhiều công lao to lớn như vậy giữa một đám cường giả Chiếu Thần Cảnh, không thể nghi ngờ, lúc này vị trí của La Chỉnh trong cảm nhận của Chu Thiên Ngưng lại tăng lên một cấp.

Chỉ là từ sau khi tên nhóc này rời khỏi thành Bạch Đế thì không có tin tức gì hết.

Chu Thiên Ngưng đã từng nảy ra suy nghĩ, không biết có nên ra ngoài tìm hãn hay không.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình là một cô gái, đi xa ngàn dặm để tìm một gã đàn ông, loại chuyện này nàng lại không làm được. Dù phong tục trong vương triều Phần Thiên khá thoải mái, nhưng Chu Thiên Ngưng được sinh ra trong đại sĩ tộc thì vẫn tương đối bảo thủ.

Về sau lại thông qua con đường tin tức của mình mà Chu Thiên Ngưng biết được La Chỉnh đã về tới Thanh Vân Tông, hơn nữa còn thường xuyên đi Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện.

Trong lòng nàng vừa vui vẻ, lại vừa thấy mất mát.

Vui đương nhiên là bởi La Chỉnh đã bình yên vô sự về tới Thanh Vân Tông, mất mát thì chắc là vì La Chỉnh dường như hoàn toàn quên mất sự hiện hữu của nàng, chỉ biết vui đầu vào tu luyện!

“Có nên tự mình đi tìm hắn hay không?” Vấn đề này cứ một mực xoay quanh trong đầu Chu Thiên Ngưng, chẳng qua là vì cái rứt rứt của thực nữ nên nàng cứ thế mà kìm nén lại ý nghĩ này.

Hôm nay Chu Thiên Ngưng vốn không muốn đến đây.

Nhưng Mạc Vân lại là bạn bè tốt của Chu Thiên Ngưng nên sau khi Mạc Vân mời đi mời lại mấy lần, Chu Thiên Ngưng mới chịu đi cùng.

Thật không ngờ có thể tình cờ gặp lại La Chỉnh ở đây.

Chính mình ở Ngọc Nữ Phong mong nhớ ngày đêm, thế mà La Chỉnh thì lại như chẳng có chuyện gì.

Trước đây La Chỉnh một mực đắm chìm trong tu luyện thì thôi, nhưng bây giờ có thời gian tham gia ngày Mạc gia tụ hội mà lại không chịu liên lạc với mình? Chẳng lẽ hắn thật sự quên mình rồi?

Mặc dù trong lòng Chu Thiên Ngưng có rất nhiều điều oán trách, nhưng thấy La Chỉnh tình cờ ngẩng đầu, còn mỉm cười với mình, thấy đôi con ngươi sáng ngời như ánh sao của La Chỉnh, nàng liền quên sạch sẽ những điều oán trách kia.

Giờ phút này nàng nào để ý tới Mạc Vũ đang xum xoe cái gì?

Nàng trực tiếp vòng qua Mạc Vũ, đi đến trước mặt La Chỉnh, mặt cười tươi như hoa, trong lời nói thoáng mang theo một tia trách cứ: “Người đã trở về rồi, vì sao không đi Ngọc Nữ Phong tìm ta chơi?”

Nghe Chu Thiên Ngưng nói ra những lời này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt là mấy người hiểu rõ thân phận của Chu Thiên Ngưng, ví như Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền từ lúc còn rất nhỏ đã phải học hết về quan hệ của các nhân vật quan trọng trong Đế Đô.

Dù là gia chủ của bảy đại sĩ tộc hay là con cháu quan trọng trong dòng chính của sĩ tộc, phẩm tính, thực lực, thiên phú, sở thích của bọn họ, đều phải nhớ thật rõ ràng, đọc xuôi đọc ngược đều phải lầu lầu.

Loại bản lĩnh này, là thứ con cháu Chương gia bắt buộc phải có.

Đối với thông tin về Chu Thiên Ngưng, Chương Vô Huyền hiểu sâu hơn La Chính nhiều.

Chu Thiên Ngưng là đệ tử dòng chính Chu gia, tuy thiên phú và thực lực đều không quá xuất sắc, nhưng lại được gia chủ yêu thích, đây là ưu thế mà con cháu cùng thế hệ từ trên xuống dưới ở Chu gia không thể nào so sánh được.

Bình thường, vì sự phát triển của gia tộc, tất cả sĩ tộc đều có một bộ gia quy rất nghiêm khắc

Bộ gia quy này không phải nhằm vào một người nào đó, mà là nhằm vào toàn bộ đệ tử trong sĩ tộc.

Nếu như trong gia tộc, người có thiên phú bình thường, thực lực bình thường mà lại không biết chăm chỉ, chịu khó, như vậy tài nguyên mà sĩ tộc cấp cho sẽ càng ít đi.

Thế nhưng Chu Thiên Ngưng lại phá vỡ cái truyền thống này.

Về thiên phú, Chu Thiên Ngưng chỉ có thể coi là trên trung bình, nhưng đối với Chu gia, nàng lại là hòn ngọc quý trên tay, có thể nói chỉ cần nàng muốn, toàn bộ Chu gia có thể cho nàng bất cứ thứ gì.

Loại tình huống này tuyệt đối không có khả năng phát sinh trong gia tộc khác.

Bởi vì quá thiên vị cho một đệ tử trong gia tộc, đương nhiên sẽ khiến các đệ tử khác bất mãn, khiến cho nội bộ gia tộc mâu thuẫn, vô cùng bất lợi cho sự phát triển của toàn gia tộc.

Nhưng Chu gia lại không tồn tại vấn đề này.

Trái lại, toàn bộ Chu gia từ trên xuống dưới đều rất thiên vị Chu Thiên Ngưng, dù là trưởng bối hay thế hệ trẻ ở Chu gia đều vậy.

Tuy đã đọc một lượt toàn bộ quan hệ giữa người với người trong khắp Đế Đô Phần Thiên, nhưng không phải ai hẳn cũng hiểu rõ kỹ càng như thế.

Hẳn hiểu rõ Chu Thiên Ngưng như vậy là vì Chương gia đã từng có ý định muốn kết thông gia với Chu gia. Nếu như có thể được, Chương gia muốn kết đôi cho ca ca của hắn, để Chương Vô Cực và Chu Thiên Ngưng kết làm vợ chồng.

Quan hệ thông gia này trong các đại sĩ tộc rất thường thấy, trước giờ sau khi kết thông gia, hai bên gia tộc đều đạt được lợi ích nhất định.

Nhưng mà sau khi thông qua biết bao con đường, nghe ngóng ý kiến của Chu gia và bản thân Chu Thiên Ngưng, Chương gia cũng đành bỏ cuộc.

Bởi vì Chu gia đã nói, Chu Thiên Ngưng muốn gả cho ai thì tự nàng quyết định, Chu gia sẽ không ép buộc nàng, mà với tính cách của Chu Thiên Ngưng, nàng vẫn chỉ là thiếu nữ mới biết yêu, vẫn còn ảo tưởng về

tình yêu lắm. Theo đó mà đoán thì chuyện kết thông gia vì lợi ích gia tộc là chuyện Chu Thiên Ngưng ghét nhất.

Sau khi tổng hợp lại để phân tích, Chương gia mới bỏ qua kế hoạch này.

Thực tế trong kế hoạch này, khâu mấu chốt nhất chính là suy nghĩ của Chu gia, quy luật cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy rõ ràng là xu hướng trong thời đại này. Bình thường con cháu trong các gia tộc lớn đều kết thông gia vì lợi ích chính trị, vậy mà Chu gia lại không hề có ý định ép buộc Chu Thiên Ngưng. Từ đó có thể thấy, Chu gia thật sự che chở Chu Thiên Ngưng đến cực hạn.

Cũng vì từng có kế hoạch này nên Chương Vô Huyền mới hiểu Chu Thiên Ngưng đến tường tận như thế, đồng thời hẳn càng buồn bực hơn là tại sao La Chỉnh lại biết Chu Thiên Ngưng? Hơn nữa, theo cách nói năng của Chu Thiên Ngưng thì nàng đang oán La Chỉnh không đi tìm nàng, mà bản thân La Chỉnh lại có chút thờ ơ...

Chu Thiên Ngưng này cũng không phải đệ tử sĩ tộc bình thường, địa vị của nàng tại Chu gia còn mạnh hơn nhiều so với công chúa bình thường không được sủng ái. Chương Vô Huyền chỉ có thể cảm thán một câu trong lòng, vị huynh đệ này của hắn thật sự là quá dũng mãnh rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Mạc Hưu Ngôn

So với Chương Vô Huyền, Chu Hiển và Mạc Xán lại không ngạc nhiên lắm.

Một mỹ nhân yếu điệu như vậy đi đến oán La Chính không đi tìm nàng, rốt cuộc sức hấp dẫn của La Chính huynh lớn tới đâu cơ chứ?

Hơn nữa, La Chính biết Chu Thiên Ngưng lúc nào? Chẳng lẽ là trong thử luyện trăm yêu?

“Được đấy, La Chính huynh, còn không mau giới thiệu, vị này có phải là em dâu tương lai của chúng ta không đấy!” Chu Hiển lớn hơn La Chính nên mới cười nói như vậy.

Mạc Xán thì càng trực tiếp hơn, đứng lên đã lễ một cái: “Chào chị dâu!”

“Các người không nên nói lung tung!” Chu Thiên Ngưng oán trách nói, nhưng vẻ mặt đã thẹn thùng, cũng không kịch liệt phản đối.

Những người đang ngồi đây đều đã hiểu, có ai lại nhìn không ra? Bình thường nếu trả lời như vậy, đại khái chính là nhà gái có ý với nhà trai!

“Được, được, được! Không nói lung tung, một tiếng chị dâu này cứ để sau này lại gọi!” Mạc Xán lập tức nói, đồng thời ánh mắt như có như không liếc nhìn Mạc Vũ. Tuy tính Mạc Xán ngây thơ, nhưng hăn không ngốc. Từ lúc Chu Thiên Ngưng vừa bước vào, hăn đã thấy Mạc Vũ rất ân cần với cô,

có vẻ Mạc Vũ có ý với Chu Thiên Ngưng nên giờ phút này hắn càng trêu chọc thì càng làm Mạc Vũ khó chịu!

“Hừ!” Chu Thiên Ngưng nhăn nhăn cái mũi nhỏ, quay đầu gọi các tỉ muội của mình tới: “Mạc Vân, Hoa Dung, Tiểu Vũ... Mau tới đây, ta giới thiệu cho mấy người biết, hắn chính là La Chính!”

Mấy cô gái cùng nhau chen tới, những đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào La Chính vừa dò xét lại vừa đánh giá.

“Hắn chính là La Chính à! Chu Thiên Ngưng, người cứ một mực nhắc tới tên nhóc này, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, trông thật là đẹp trai!”

“Đúng vậy. Ánh mắt hắn thật sáng, cứ như biết phát sáng ấy!”

“Oa, sớm biết như vậy lần trước ta cũng tham gia thử luyện trăm yêu rồi, để hắn ta cứu khỏi tay yêu tướng, kích thích phải biết!”

La Chính cũng không biết chuyện hắn một mình đuổi theo yêu tướng, cứu Chu Thiên Ngưng từ trong tay năm tên yêu tướng đã truyền khắp toàn bộ Ngọc Nữ Phong!

Cho nên hiện tại tiếng tăm của La Chính trong Ngọc Nữ Phong còn lớn hơn cả ở Tiểu Vũ Phong.

Nếu so sánh, quá trình La Chính tham gia thử luyện trăm yêu cũng không loan truyền rộng rãi trong Tiểu Vũ Phong. Cho dù là những người tham gia thử luyện trăm yêu cũng giữ kín như bưng chuyện này, không tuyên dương khắp nơi.

Mấy vị nữ đệ tử đều lú lú, chỉ có sắc mặt Mạc Vân có hơi mất tự nhiên.

Mạc Vân với tư cách là bạn thân của Chu Thiên Ngưng đương nhiên biết rõ chuyện của La Chinh. Chu Thiên Ngưng không chỉ một lần miêu tả hấn như một đại anh hùng, mà cũng không chỉ có Chu Thiên Ngưng nói như vậy. Nữ đệ tử tham gia thử luyện trăm yêu không chỉ có Chu Thiên Ngưng, mấy vị nữ đệ tử khác đương nhiên cũng chứng kiến tư thế oai hùng của La Chinh.

Nếu là ở nơi khác, Mạc Vân có lẽ cũng giống các nàng Tiểu Vũ, Hoa Dung, vây lên líu ríu soi mói La Chinh.

Nhưng hôm nay Mạc Vân mời Chu Thiên Ngưng tới vốn là vì ca ca Mạc Vũ của nàng cứ năn nỉ ỉ ôi, mà đương nhiên là bởi Mạc Vũ có ý với Chu Thiên Ngưng!

Mạc Vân cũng tuyệt đối không ngờ được rằng, Chu Thiên Ngưng được mời tới, nhưng La Chinh vậy mà cũng tới nhà nàng.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, thì chính là Mạc Xán đưa La Chinh đến đây.

Thanh Vân Tông nhiều đệ tử như vậy, mà đệ tử trên Tiểu Vũ Phong cũng không chỉ một vạn, cũng thật tình cờ, La Chinh lại vừa khéo là bạn tốt của Mạc Xán?

Mạc Vân lặng lẽ nhìn về phía Mạc Vũ cách đó không xa.

Lúc này sắc mặt Mạc Vũ đã tối sầm lại, cả người phảng phất như bị một màn mây đen bao phủ.

Đối với Mạc Vũ mà nói, Chu Thiên Ngưng gần như là nữ thần chỉ có thể ngược nhìn mà không thể với tới, là sự tồn tại đã được định trước rằng Mạc Vũ hấn chỉ có thể ái mộ ước ao.

Mạc Vũ biết rõ cơ hội theo đuổi Chu Thiên Ngưng vô cùng xa vời, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hẳn không có chút cơ hội nào.

Mạc gia tuy đã suy bại nhưng dù gì cũng là một sĩ tộc, Mạc Vũ hẳn thiên phú cũng không tồi, nếu cố gắng nỗ lực, chuyện tranh đoạt vị trí gia chủ Mạc gia tương lai cũng nắm chắc vài phần trên tay.

Nếu Mạc Vũ hẳn thật sự làm được, hẳn còn có tư cách theo đuổi Chu Thiên Ngưng.

Hôm nay có thể cầu muội muội đưa Chu Thiên Ngưng đến Mạc phủ làm khách, vốn là một chuyện cực kỳ vui vẻ.

Vì chuyện này mà hẳn đã lên kế hoạch chuẩn bị rất lâu, thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị mấy tiết mục vì nàng, tất cả cũng là để nịnh nọt nàng!

Thế nhưng Mạc Vũ sao có thể nghĩ đến, Chu Thiên Ngưng vừa tới Mạc phủ đã xảy ra chuyện như vậy? Hẳn nhìn bộ dạng Chu Thiên Ngưng, rõ ràng là có ý với thằng nhóc tên La Chính kia.

Một cảm giác thất bại sâu sắc bao phủ hẳn. Giờ phút này hẳn cảm thấy sức lực toàn thân mình đều tán loạn, tại sao có thể như vậy?

Mấy người bạn đứng cạnh Mạc Vũ, lúc này sắc mặt cũng khó coi.

Với tư cách là huynh đệ của Mạc Vũ, bọn họ biết rõ chuyện Mạc Vũ muốn theo đuổi Chu Thiên Ngưng. Nhưng trước mắt, mọi chuyện đã vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Bỗng nhiên, Mạc Vũ siết chặt quả đấm, hai mắt toát ra vẻ hung hãn thô bạo, bất kể như thế nào, La Chính này cũng phải chết!

Thấy bộ dạng đáng sợ của Mạc Vũ, một người dè tay của hẳn lại, đồng thời lắc đầu với Mạc Vũ: “Mạc Vũ, đừng kích động. Thực lực của đối

phương không kém, hơn nữa nếu ra tay ở đây tuyệt đối là hạ sách.”

Mạc Vũ quả thật không thể ra tay ở đây.

Trước hết, thực lực La Chỉnh biểu hiện ra ngoài không yếu, mới vừa rồi khí thế La Chỉnh phóng ra hết sức kinh người, mặc dù chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, nhưng đệ tử trong Thanh Vân Tông đều hiểu đạo lý “cảnh giới không phải là thực lực”. Hơn nữa vừa rồi nghe mấy vị nữ đệ tử kia nói thì dường như La Chỉnh đã từng giết yêu tướng!

Thực lực yêu tướng thế nào? Tuy bọn người Mạc Vũ không tham gia thử luyện trăm yêu, nhưng vẫn biết rất rõ đủ loại truyền thuyết về yêu tướng. Với Bạch Lộ Phong mà nói, ít nhất cũng phải nằm trong top năm mươi nội môn mới có tư cách chống cự với yêu tướng.

Về phần giết chết yêu tướng, bọn hắn chưa từng nghe nói có vị đệ tử nội môn nào trong Bạch Lộ Phong có thể làm được.

Đương nhiên, bọn họ cũng chưa tận mắt nhìn thấy nên lời của Chu Thiên Ngưng và mấy vị nữ đệ tử kia nói chưa chắc đáng tin, vậy nên La Chỉnh có giết chết yêu tướng thật hay không vẫn còn phải cân nhắc.

Cho dù thực lực của La Chỉnh thật sự không quá khác biệt với cảnh giới của hắn, cũng chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng đi chăng nữa, thế nhưng nếu Mạc Vũ ra tay ở trước mặt Chu Thiên Ngưng thì cũng là hành vi cực kì không lý trí, như vậy sẽ không khiến Chu Thiên Ngưng có thiện cảm với Mạc Vũ mà chỉ khiến nàng chán ghét hơn thôi.

Nghe huynh đệ nói vậy, Mạc Vũ cũng buông lỏng năm đấm. Sao hắn lại không rõ, lúc này mà ra tay thì thật không lý trí. Huống chi hôm nay là ngày Mạc phủ tụ hội, nếu giờ ra tay lung tung, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới buổi tụ hội sắp diễn ra.

“Ta sẽ chịu đựng, đợi đến lúc tụ hội này kết thúc sẽ chiêu đãi người thật “long trọng”! Còn cả Mạc Xán dám đưa một nhân vật phiền phức như vậy về Mạc phủ, đúng là không muốn sống nữa. Ta sẽ nhẫn nhịn đợi ngày sau sẽ khiến cho Mạc Xán người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Nhìn bộ dáng Chu Thiên Ngưng cười với La Chỉnh, trong lòng Mạc Vũ cũng đang nhỏ máu. Hắn oán hận nghĩ trong lòng như vậy, nắm đấm lại bất tri bất giác siết chặt, năm ngón tay đều đâm vào lòng bàn tay tạo ra vài vết thương.

Năng lực nhận biết linh hồn của La Chỉnh cường đại hơn nhiều so với người bình thường, nên dù Mạc Vũ cố gắng toàn lực kiềm chế bản thân nhưng La Chỉnh vẫn cảm nhận được địch ý sâu sắc của hắn.

Loại địch ý này hoàn toàn khác với lúc trước.

Trước đây địch ý của Mạc Vũ chỉ là sự coi thường, có lẽ hắn cảm thấy mấy người bạn này của Mạc Xán chỉ cần dạy dỗ một trận là được.

Nhưng hiện tại, địch ý của Mạc Vũ đã khác, rõ ràng là một loại không chết không thôi!

Đối mặt với địch ý của Mạc Vũ, La Chỉnh chẳng thêm để ý.

Từ khi vào trong Mạc phủ, trong lòng La Chỉnh, Chương Vô Huyền và Chu Hiến đều kìm nén lửa giận.

Cho nên bọn họ phải có một cái lý do để giải tỏa, hơn nữa còn phải đồng thời giúp Mạc Xán lấy lại địa vị nên có trong gia tộc!

Nếu như Mạc Vũ trở thành lý do đó thì thật tốt!

Vừa đúng lúc đó, bốn tên gia đình đi ra khỏi phòng khách, đồng thời kéo mở cánh cửa lớn phòng khách Mạc gia, sau đó liền có mấy người từ trong đi ra.

Một người đi ngay đằng trước, tay vuốt râu, dáng người gầy gầy, đó chính là gia chủ Mạc gia - Mạc Hữu Ngôn.

La Chỉnh ngồi tại chỗ, âm thầm dò xét Mạc Hữu Ngôn. Người này thu gọn khí tức vào trong nhưng loáng thoáng vẫn toát ra đôi chút uy áp, có lẽ thực lực đã đạt tới Chiêu Thần Cảnh.

“Đây là gia chủ Mạc gia, Mạc Hữu Ngôn, cũng là cường giả Chiêu Thần Cảnh duy nhất của Mạc gia.” Chương Vô Huyền nhỏ giọng nói, trong giọng nói có vẻ khinh thường.

Bảy đại sĩ tộc thì khỏi phải nói, số lượng cường giả Chiêu Thần Cảnh trong tộc đều không ít, mà trong Chương gia tuy có rất ít người tu luyện đến Chiêu Thần Cảnh, nhưng những người nghe lệnh bọn họ thì cơ bản đều là cường giả Chiêu Thần Cảnh. Nói cách khác, cũng chỉ có cường giả Chiêu Thần Cảnh mới có thể làm người phụng sự của Chương gia!

Mạc gia dù gì cũng là một sĩ tộc, suy tàn đến tận bây giờ, cũng chỉ có một người là Mạc Hữu Ngôn tu luyện đến Chiêu Thần Cảnh, Chương Vô Huyền đoán, cái mũ sĩ tộc này của Mạc gia sớm muộn sẽ bị người ta lấy xuống.

“Cha!”

Mạc Vũ đứng lên, bước nhanh về phía đám người Mạc Hữu Ngôn, đồng thời ánh mắt cố ý nhìn về phía nhóm La Chỉnh.

Mới chỉ chạm mặt một thời gian ngắn, Mạc Vũ đã coi La Chỉnh là kẻ thù lớn nhất cuộc đời hắn.

Nhưng trong lòng Mạc Vũ có hơi không tự tin nên trong tình huống này, điều đầu tiên hắn nghĩ tới là lợi dụng năng lực của cha hắn để chèn ép La Chỉnh.

Tuy vậy, ánh mắt của Mạc Vũ lại chỉ đối lấy nụ cười lạnh của La Chỉnh và Chương Vô Huyền.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh, đúng là một cái danh hiệu hay ho, trong mắt người khác có lẽ đó như là sự tồn tại của thần tiên.

Chẳng qua ở trong mắt mấy người La Chỉnh và Chương Vô Huyền thì cũng chẳng đáng là gì.

Chương Vô Huyền thì khỏi nói, muốn điều động cường giả Chiếu Thần Cảnh lợi hại hơn Mạc Hưu Ngôn thì cũng chỉ cần nói một câu.

Còn La Chỉnh thì đã từng chiến đấu với cường giả Chiếu Thần Cảnh, từng khiến cường giả Chiếu Thần Cảnh - Hứa Hưu kinh ngạc khi còn ở thành Bạch Đế, trong Tiên Phủ còn tự tay giết chết cường giả Chiếu Thần Cảnh khác.

Tuy nhiên hẳn hiểu rõ, thực lực chân chính của mình vẫn còn có sự chênh lệch nhất định với cường giả Chiếu Thần Cảnh, nhưng hẳn càng rõ hơn, chênh lệch này cũng không quá lớn.

“Vũ nhi.” Mạc Hưu Ngôn vỗ bả vai Mạc Vũ, lập tức cao giọng nói: “Hôm nay Mạc phủ tụ hội, rất hân hạnh được đón tiếp các vị đến tham gia, Mạc Hưu Ngôn ta cảm thấy rất vinh hạnh, nếu có chỗ nào không chu toàn, kính xin các vị lượng thứ!”

“Mạc gia chủ khách sáo rồi!”

“Được mời được đến Mạc phủ chính là một phần vinh hạnh, sao Mạc gia chủ sao lại nói vậy?”

Những vị khách đang ngồi đây cũng không phải đều là người sĩ tộc. Ngày tụ hội như thế này của Mạc gia, những quý nhân(1) thực sự đương nhiên sẽ không tới.

Tuy Mạc gia đã suy bại, nhưng dù gì cũng là một sĩ tộc, không ít người còn phải dựa vào Mạc gia mà kiếm miếng cơm nên đương nhiên vô cùng khách sáo.

Mạc Hữu Ngôn vừa khách sáo xong liền theo Mạc Vũ đi qua đi lại bốn phía để tiếp khách.

Bàn của La Chính vào lúc này cũng rất náo nhiệt.

(1)Quý nhân: Những người sang quý, ý chỉ là những người có máu mặt, ở đây là ám chỉ các sĩ tộc có tiếng khác.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Vòng Hồn Nguyên Huyết

Chu Thiên Ngưng cũng không chịu ngồi yên ở chiếc bàn Mạc Vũ bố trí, ngược lại còn đưa nhóm tỷ muội của nàng ngồi vào bàn La Chỉnh mà lú rú.

Đám người Chu Hiên, Mạc Xán nói chuyện cùng các nàng cực kì náo nhiệt.

Tuy rằng ở Đông Vực quan niệm nam nữ khác biệt khá nghiêm ngặt, nhưng ngày tụ hội trong sĩ tộc, tất cả mọi người cũng không quá bảo thủ, thảnh thơi bàn chuyện họ còn truyền ra tiếng cười.

Không thể không nói, Mạc Xán trời sinh đã có tính cách lạc quan, mặc dù về nhà luôn luôn bị khinh bỉ, nhưng giờ phút này hẳn vẫn cười cười nói nói, giống như những điều không thoải mái đều bay lên hết chín tầng mây. Thảnh thơi hẳn cũng kể vài chuyện cười, chọc cho mấy vị nữ đệ tử ôm bụng cười to.

Chỉ chốc lát sau, sau khi Mạc Hưu Ngôn dẫn Mạc Vũ đi tiếp hết các bàn khách ở bên kia xong liền đến thẳng bên này.

Mạc Hưu Ngôn vui vẻ cười nói với Chu Thiên Ngưng: “Hôm nay Mạc phủ tụ hội, đại tiểu thư Chu gia cũng đến tham dự, Mạc Hưu Ngôn ta cảm thấy cực kỳ vinh hạnh!”

Thực tế lần này Mạc Hưu Ngôn đã đa lễ quá rồi.

Dù sao Mạc Hữu Ngôn cũng là người đứng đầu Mạc gia, là người đứng đầu trong tộc, hơn nữa cũng là cường giả Chiêu Thần Cảnh, mặc dù Chu Thiên Ngưng là hòn ngọc quý của Thần Châm - Chu gia thì cũng không cần lão ta phải khách sáo như vậy.

Nếu một người đặc biệt khách sáo với người khác, như vậy nhất định là có ý đồ!

Mục đích Mạc Hữu Ngôn cũng không khó đoán.

Lão ta biết con mình có ý với Chu Thiên Ngưng từ lâu.

Các sĩ tộc cực kỳ miễn cảm với những loại tin tức kiểu này. Mạc Hữu Ngôn hiểu rõ, một sĩ tộc đang xuống dốc như Mạc gia, nếu như có thể bám được vào Thần Châm - Chu gia thì những lợi ích trong tương lai cũng không khó tưởng tượng.

Nhưng nếu như Chu Thiên Ngưng chỉ là một chi thứ của Chu gia, thậm chí dù là dòng chính, Mạc Hữu Ngôn cũng sẽ không ân cần, chịu hạ mình mà đối đãi long trọng với một hậu bối lại là con gái như vậy.

Nhưng Mạc Hữu Ngôn cũng là kẻ lọc lõi đã lăn lộn trong Đế Đô mà ra, những gì Chương Vô Huyền biết, Mạc Hữu Ngôn lão cũng biết.

Địa vị của Chu Thiên Ngưng tại Chu gia rất khác biệt! Nếu như con của lão thật sự kết duyên vợ chồng với Chu Thiên Ngưng, cơ bản chẳng khác nào đã leo lên được cái cây to Thần Châm - Chu gia này!

Tuy Mạc Hữu Ngôn cũng hiểu rõ, vấn đề này khá khó khăn, nhưng nếu làm như vậy không chỉ có thể đạt được tâm nguyện của con trai mà còn có thể trợ giúp Mạc gia lão vượt qua thời kì gian nan. Lợi ích lớn như vậy, dù thế nào lão cũng phải trợ giúp con trai mình một phen.

Đừng thấy bộ dạng Chu Thiên Ngưng cười toe toét như trẻ con mà lầm. Dù sao nàng cũng sinh ra trong danh môn, từ nhỏ cũng gặp không ít những trường hợp này rồi nên ứng phó vô cùng thành thạo.

Chu Thiên Ngưng liền vội vàng đứng dậy nói: “Mạc bá bá, không cần khách sáo như thế. Hôm nay ta đến đây chủ yếu là vì Mạc Vân mời, nói gì tới bốn chữ hân hạnh đón tiếp.”

Mạc Hưu Ngôn cười ha ha nói: “Dù là thế nào, Thiên Ngưng chịu tới cũng đã giúp Mạc phủ ta thêm rạng rỡ. Nếu cháu đã là bạn tốt của Mạc Vân, ta làm bá bá thế nào cũng phải biểu hiện một chút!”

Dứt lời, Mạc Hưu Ngôn lấy ra một cái hộp gấm nho nhỏ từ trong tay áo, sau đó tay lão ta lắc nhẹ một cái, hộp gấm trong tay hăn liền tự động mở ra, để lộ một chiếc vòng tay nho nhỏ.

Toàn bộ chiếc vòng là một màu đỏ tươi nhưng không hề chói mắt, ngược lại còn khiến cho người ta cảm thấy ôn hòa, hiển nhiên đây là một thứ phi phạm.

“Vòng Hồn Nguyên Huyết này coi như là quà ra mắt, hy vọng Thiên Ngưng người nhận lấy.” Mạc Hưu Ngôn chậm rãi nói.

Nhìn thấy vòng Hồn Nguyên Huyết, khóe miệng Chu Thiên Ngưng nhếch lên.

Với kiến thức của Chu Thiên Ngưng thì chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra sự kỳ diệu của chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết này.

Nếu như không nhìn nhầm thì vòng Hồn Nguyên Huyết này thật sự được làm từ ngọc Hồn Nguyên Huyết. Ngọc Hồn Nguyên Huyết là một loại ngọc chỉ có ở cực Đông.

Nghe nói ở cực Đông có một ngọn núi Thương Tuyết, bốn mùa đều được bao trùm trong băng tuyết, từ xa nhìn lại thì chỉ như một ngọn núi tuyết thông thường, cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng mỗi năm vào tháng ba, tháng tư, đỉnh núi Thương Tuyết sẽ phun trào. Bình thường khi núi lửa phun trào thì sẽ là dung nham cuộn cuộn, nhưng núi Thương Tuyết lại phun ra một loại chất lỏng đỏ tươi cực kỳ giống máu trong cơ thể con người, cho nên núi Thương Tuyết còn được gọi với tên núi Thương Huyết!

Chưa tới lúc núi Thương Tuyết phun trào đã có không ít người đi tới đó, mục đích của bọn họ cũng không phải là thứ chất lỏng đỏ tươi đấy.

Bởi vì loại chất lỏng này không chỉ vô dụng với con người, ngược lại còn có hại. Trong chất lỏng màu đỏ tươi kia có chứa độc tố, nếu như tiếp xúc lâu, con người sẽ trúng độc, sắc mặt trở nên đen sì, toàn thân nổi loét mà chết. Cho nên bình thường không ai dám đến núi Thương Tuyết khi nó sắp phun trào.

Chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có thể ngăn lại chất lỏng màu đỏ tươi đó ở bên ngoài cơ thể, miễn nhiễm với độc tố.

Những cao thủ Tiên Thiên này bất chấp nguy hiểm đi vào như vậy chính là vì ngọc Hỗn Nguyên Huyết, loại ngọc này sẽ bắn ra cùng lúc núi Thương Tuyết phun trào.

Chẳng qua, hàng năm vào thời điểm phun trào cũng chỉ có hơn mấy chục, mấy trăm viên ngọc Hỗn Nguyên Huyết, số lượng cực kỳ ít, đại đa số cao thủ Tiên Thiên cũng chỉ thử vận may, nếu như nhặt không được thì coi như là thiếu may mắn, còn nếu có thể tìm được một hai viên ngọc Hỗn Nguyên Huyết thì coi như cực kỳ may mắn. Với giá cả của ngọc Hỗn Nguyên Huyết, chỉ cần một viên thôi cũng đã có thể phát tài lớn rồi.

Nếu đeo ngọc Hỗn Nguyên Huyết trên người, chúng có thể thấm vào khí huyết bên dưới làn da, dần dần khí huyết trong cơ thể con người sẽ

mạnh mẽ hơn, sau đó không chỉ gia tăng thực lực mà ngay cả tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều!

Có được công hiệu thần kỳ này nên có thể tưởng tượng giá trị của ngọc Hồn Nguyên Huyết lớn đến mức nào?

Bình thường thì, thể tích của ngọc Hồn Nguyên Huyết cũng sẽ không quá lớn nên có nhặt về thì cũng gia công thành ngọc bội, ngọc bài đeo trên cổ.

Những vòng Hồn Nguyên Huyết trong tay Mạc Hữu Ngôn, nếu như dùng ngọc Hồn Nguyên Huyết tạo ra, vậy thì cần một viên ngọc Hồn Nguyên Huyết lớn bằng nắm đấm, nghĩ cũng có thể thấy nó trân quý nhường nào.

Nhưng dù có trân quý thì đã sao, trong mắt Chu Thiên Ngưng cũng chẳng là gì.

Với địa vị trong gia tộc của Chu Thiên Ngưng, chỉ cần nàng muốn, ngay cả đồ gia truyền cũng có thể giao cho nàng...

Cho nên lần trước ở thành Bạch Đế, Chu Thiên Ngưng uy hiếp Chu Phi Hàng, nếu không chịu bỏ tiền cứu La Chính, nàng sẽ bán món đồ gia truyền là Thái Ất Thần Châm đi...

Những món đồ gia truyền trong tay Chu Thiên Ngưng, còn lâu mà một Mạc gia nho nhỏ có thể so sánh được, giá trị mỗi món đều trân quý gấp mười, gấp trăm lần so với vòng ngọc huyết.

Cho nên vòng ngọc huyết này đối với những người khác mà nói, đó chính là thứ cực kỳ quý hiếm, nhưng đối với Chu Thiên Ngưng thì lại quá bình thường.

Cho dù quý hiếm tới đâu, Chu Thiên Ngưng chắc chắn cũng không thể nhận lấy thứ này. Nàng và Mạc gia không thân cũng chẳng quen, lần đầu tiên tới đã được tặng vật trân quý như vậy, nhất định là không thích hợp.

Cho nên Chu Thiên Ngưng lắc đầu nói: “Mạc bá bá, cái này ta không thể nhận.”

Lúc này Mạc Vũ trực tiếp lấy chiếc vòng ngọc huyết từ trong hộp gấm ra, mỉm cười nói với Chu Thiên Ngưng: “Thiên Ngưng, cái này có là gì? Chẳng qua cũng chỉ là một cái vòng tay mà thôi, làm gì mà không thể nhận!”

Chu Thiên Ngưng mỉm cười: “Không có công thì không hưởng lộc, lần đầu ta tới Mạc phủ đã nhận món đồ quý như vậy, đương nhiên là không nên.”

“Vậy lại vừa hay. Sau này qua nhà ta nhiều một chút, chẳng phải là được rồi sao?” Mạc Vũ cười nói.

La Chỉnh ngồi bên cạnh hơi nhíu mày, chưa từng gặp qua kẻ nào không biết xấu hổ như vậy, hai cha con này thật sự cực kỳ bỉ ổi, Chu Thiên Ngưng đã nói không được rồi, bọn họ còn cứ khẳng khẳng nhét vào, này cũng thật khó coi.

Đúng lúc La Chỉnh định ra mặt giúp Chu Thiên Ngưng thì bỗng nhiên trên bàn có người nói: “Vòng này không thể tặng!”

Người nói chuyện là Mạc Xán, lúc này vẻ mặt Mạc Xán rất nghiêm túc, hần lại nói thêm một câu: “Vòng tay này không thể tặng người khác!”

Trên mặt La Chỉnh hiện vẻ kinh ngạc.

Từ lúc vào Mạc phủ, Mạc Xán vẫn luôn nhường nhịn đến cực điểm, mặc cho quân gia, gia đình ác mồm ác miệng, đối đãi rất thờ ơ, hần đều

nhìn, đến nỗi đám người La Chỉnh, Chương Vô Huyền còn bị coi thường theo.

Nhưng lúc này tại sao Mạc Xán lại đột nhiên cứng rắn như thế?

Hơn nữa kẻ đối mặt hẳn là gia chủ Mạc gia Mạc Hưu Ngôn.

Mạc Hưu Ngôn thấy người nói chuyện chính là Mạc Xán, sắc mặt trầm xuống, cũng không nói lời nào, trái lại Mạc Vũ lại ra mặt nói trước: “Mạc Xán, nhớ cho kỹ, đây không phải chỗ cho người nói chuyện!”

Lúc này Mạc Xán không chịu nhượng bộ chút nào, lắc đầu nói: “Ta vẫn phải nói. Vòng tay này, các người không thể đem tặng người khác. Đây là vòng tay của cha ta, sau khi cha ta chết vốn vẫn chẳng biết chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết này đi đâu mất, thì ra là trong tay các người!”

“Xán nhi, không được ăn nói lung tung. Sau khi cha người mất, ta vẫn luôn đối xử với người không tệ, vì sao phải nói chuyện như vậy?” Mạc Hưu Ngôn chính là gia chủ của cả gia tộc, lúc này bị cháu mình vạch mặt nói đối, sắc mặt tự nhiên là khó coi. Nhưng lão ta không chịu đối chất với Mạc Xán nên chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Đối đãi với ta không tệ?” Mạc Xán vẫn thất vọng lắc đầu như trước: “Tam thúc, ta không so đo chuyện người đối đãi với ta tệ hay không. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, đường đường Mạc gia mà lại không chịu viết công văn sĩ tộc cho ta, tự ta phải cố gắng thông qua thử luyện, tiến vào Thanh Vân Tông, những chuyện nhỏ nhất này ta cũng không so đo với người. Sau khi cha ta chết, cũng không được cử hành lễ tang của sĩ tộc, loại chuyện bất hiếu này, ta cũng không so đo với người. Nhưng ta hỏi người, vì sao sau khi cha ta chết, vòng Hồn Nguyên Huyết của cha ta liền không cánh mà bay? Bây giờ lại xuất hiện trên tay người?”

Nghe Mạc Xán chất vấn, trong mắt Mạc Hưu Ngôn bỗng nhiên lóe ra nét bối rối. Nhưng dù sao lão ta cũng là cao thủ thành danh đã lâu nên rất

nhanh chóng đã kịp trấn định lại, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ tươi cười: “Xán nhi, người nghĩ nhiều rồi. Vòng ngọc huyết này cũng không phải chỉ có cha người mới có.”

“Vậy sao? Hẳn là Tam thúc người nghĩ lúc ấy ta tuổi còn nhỏ nên không nhớ gì rồi? Thế nhưng mà ta nhớ rõ ràng rành mạch, mặt sau vòng Hồn Nguyên Huyết có khắc bốn chữ to, chính là “Long phượng trình tường(1)”, hơn nữa ở bên cạnh bốn chữ to đó còn có một hàng ấn phù nhỏ, chẳng lẽ Tam thúc còn định nói rằng vòng ngọc huyết này vốn có một cặp hay sao?”

Mạc Xán vừa dứt lời, mọi người theo ánh mắt hắn nhìn về phía vòng Hồn Nguyên Huyết, quả nhiên thấy bên trong có bốn chữ, đúng là “long phượng trình tường”.

Đến lúc này, Mạc Hưu Ngôn và Mạc Vũ có muốn xuống đài cũng chẳng được nữa rồi.

(1)Long phượng trình tường: Rồng phượng là điềm lành.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Khoái Thương

Dù sao Mạc Xán đã nói chắc như đinh đóng cột, lời lẽ lại chuẩn xác, cho dù nói thế nào, Mạc Hưu Ngôn cũng không thể cãi lại được.

Đương nhiên, đối với cường giả mà nói, khi bọn họ không tranh luận nổi thì sẽ bắt đầu lấy thế đè người rồi. Mạc Hưu Ngôn lạnh giọng nói: “Xán nhi, hôm nay có khách quý ở đây, đừng có nói bậy. Những chuyện trong nhà, về sau chúng ta lại bàn bạc!”

Nhưng Mạc Xán lúc này cũng rất quật cường, mặc dù đối mặt với gia chủ, cũng không có ý muốn nhượng bộ chút nào: “Tam thúc, về sau bàn bạc cũng được, thế nhưng vòng Hồn Nguyên Huyết này không thể tặng được, bởi vì đây không phải đồ của người!”

“Im miệng!” Mạc Vũ cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn thực sự hối hận, sớm biết vậy thì hắn đã ra tay ngay từ đầu là được rồi, thừa dịp Chu Thiên Ngưng chưa đến liền đuổi Mạc Xán và đám người bên cạnh hắn ra ngoài luôn cho xong.

Không nghĩ tới, giữ bọn họ lại đến bây giờ sẽ gây ra phiền phức như vậy, vô duyên vô cớ làm cho Chu Thiên Ngưng chê cười.

Đây đúng là chuyện đáng chê cười. Dù sao cũng là hắn tặng đồ cho người ta, vậy mà đồ lại là vật có chủ! Nghĩ đến chuyện vì Mạc Xán mà mình bị Chu Thiên Ngưng khinh thường, trong lòng Mạc Vũ lại dâng lên từng đợt sát ý.

Mạc Hữu Ngôn không nói gì. Dù sao lão ta cũng là trưởng bối, càng lớn chuyện thì lão càng khó rút ra được nên trước tiên cũng chỉ có thể quan sát thế cục, biện pháp tốt nhất là để con trai mình đè ép Mạc Xán!

Mạc Xán trời sinh nhát gan, là một phế vật, từ nhỏ đã sợ con trai mình, nói không chừng chỉ vì một tiếng gào này của Mạc Vũ, hẳn sẽ nhượng bộ.

Nhưng Mạc Xán không hề nhượng bộ, đồng thời cũng không nói gì, bởi vì có người đã giành nói trước hẳn.

Người nói chuyện là La Chính.

“Im miệng? Vì sao lại muốn Mạc Xán im miệng?” La Chính cười hì hì, nhưng trong mắt hẳn lại không mang ý cười. Sau khi xem xong màn khôi hài này, La Chính cuối cùng cũng hiểu rõ, tụ hội hôm nay đã định trước sẽ khó mà kết thúc một cách yên bình. Nên hẳn chỉ có thể chọn thời điểm thích hợp nhất để mà nhảy ra.

“Người cũng im miệng cho ta, đây là địa bàn của Mạc gia ta, một đệ tử ngoại môn nho nhỏ như ngươi có tư cách gì mà nói?” So với Mạc Xán, hận ý của Mạc Vũ đối với La Chính lại càng sâu đậm hơn!

Mạc Xán đứng lên, giọng nói cứng rắn, lớn tiếng: “La Chính là bạn của ta, ta là người Mạc gia, hẳn đương nhiên có tư cách!”

Vốn hôm nay là ngày Mạc gia tụ hội, chính là một chuyện vui mừng, giờ đây khu vực bên này lại xảy ra chút tranh cãi, mọi người cũng đều hạ giọng.

Nhưng Mạc Xán lớn tiếng như vậy, lập tức thu hút hết ánh mắt của những khách mời khác.

“Ngươi là người Mạc gia? Ha ha! Mạc Xán, trong Mạc gia có chỗ nào cho người dung thân? Ta cho ngươi biết, bắt đầu từ hôm nay, cửa lớn Mạc

gia, Mạc Xán người không có tư cách tiến vào thêm một bước! Người đâu, đuổi hẳn ra ngoài cho ta!” Mạc Vũ bây giờ hoàn toàn xé rách mặt nạ. Lúc này hẳn cũng đã tính toán, cứ đuổi đám Mạc Xán ra ngoài rồi sau đó nghĩ biện pháp hạ độc thủ!

Mạc Vũ vừa quát xong, lập tức có mấy hạ nhân tay cầm Thủy Hỏa côn, khí thế hung hăng chạy tới.

Thấy như vậy, Mạc Xán chán nản cười, lắc đầu có chút buồn khổ. Hắn mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra lời, kìm nén một lúc lâu rồi mới vỗ bả vai La Chính, ý bảo La Chính với Chương Vô Huyền và Chu Hiến cùng hắn rời khỏi đây.

Nhìn bộ dáng chán đến chết của Mạc Xán, trong lòng La Chính cũng hơi rung động. Nghĩ đến lúc trước hắn ở La gia, còn không phải cũng chịu hết khổ sở giống vậy? Hôm nay hẳn nhất định phải giúp Mạc Xán lấy lại uy thế.

Vì vậy La Chính lắc đầu, bỗng nhiên cười nói: “Mạc Xán nếu họ Mạc thì chính là người của Mạc gia, mà hắn lại là bạn bè của ta, để ta xem hôm nay ai dám đuổi Mạc Xán ra ngoài!”

Mạc Vũ cười lạnh một tiếng, vung tay lên, mấy tên gia đình lập tức vung gậy Thủy Hỏa, đập về phía La Chính.

Đối mặt với những tên gia đình kia, La Chính nhíu mày, cánh tay đột nhiên vung lên, ngay khi cánh tay hắn chạm vào mấy cây Thủy Hỏa côn thì chúng lập tức gãy thành mấy khúc, đồng thời hắn đá ra một cước.

“Cút!”

Mấy tên gia đình cùng lắm cũng chỉ là Luyện Tùy Cảnh mà thôi, làm sao có thể tránh được một cước của La Chính? Trong nháy mắt đã bị La Chính lần lượt đá bay ra ngoài.

“Đánh nhau rồi! Thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng kia cũng quá kiêu ngạo đi? Dám đánh người của Mạc phủ?”

“Mặc dù Mạc gia đã xuống dốc, nhưng dù gì cũng là sĩ tộc, Mạc Hưu Ngôn cũng là cường giả Chiếu Thần Cảnh, làm gì đến phiên một tiểu bối Tiên Thiên Nhất Trọng quát tháo!”

“Hắn làm ầm lên như vậy, khiến Mạc Hưu Ngôn mất hết mặt mũi. Quả này chết chắc rồi, chết chắc rồi!”

Lúc này, rất nhiều vị khách cũng không còn tâm tư ăn uống, nhao nhao rời khỏi bàn của mình, đứng lên vây xem.

Mạc Vũ cũng không còn tâm trí đâu để lấy lòng Chu Thiên Ngưng, hần lạnh giọng cười nói: “Dám gây chuyện trong Mạc phủ chúng ta, không có mấy ai sống mà ra ngoài được đâu!” Mạc Vũ chạm vào ngón tay của mình rút ra một cây trường thương, nhắm thẳng vào La Chính: “Nếu người đã định ra tay, thì hẳn cũng đã tính đến cái chết của mình.”

Mắt thấy tình hình trở nên căng thẳng, Chu Thiên Ngưng kéo mấy vị nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong lui vào một bên.

Lúc này, sắc mặt Mạc Vân cũng trắng bệch, trong lòng có chút lo lắng: “Ca, không nên đánh nhau, chuyện này cứ vậy đi!”

“Im miệng! Mạc Vân, đây không có chuyện của muội, thằng nhãi này dám làm loạn ở Mạc gia ta, nhất định phải trả giá thật lớn vì hành vi của hắn!” Mạc Vũ lúc này đã một lòng một dạ muốn lấy mạng La Chính!

Mạc Hưu Ngôn là trưởng bối, lại là cường giả Chiếu Thần Cảnh, với thân phận của lão ta mà tham dự vào loại tranh chấp này trước mặt mọi người thì không ổn. Huống hồ mấy người Mạc Xán đưa tới, lợi hại nhất cũng chỉ là tên oắt Tiên Thiên Nhất Trọng kia, còn kém xa thực lực con lão nên lão cũng không cần ra tay.

Dù vậy, lão ta vẫn không quên nói thêm: “Vân nhi, chuyện này không liên quan gì đến con, bọn tiểu bối muốn so tài một chút thì cứ mặc bọn họ đi!” Mặc dù nói vậy, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra Mạc Hưu Ngôn đang cố vũ con trai mình đi dạy dỗ La Chính.

Mạc Vân căn cứ môi, không dám nói nhiều nữa.

Ngược lại Chu Thiên Ngưng trầm tĩnh nhìn Mạc Vân hỏi: “Mạc Vân, người đang lo lắng cái gì?”

Mạc Vân lắc đầu nói: “Thiên Ngưng tỷ, ta sợ ca ca của ta chịu thiệt.”

Tuy Mạc Vân hiểu Mạc Vũ làm không đúng, nhưng Mạc Vũ dù sao cũng là ca ca nàng.

Mạc Vân làm bạn tốt của Chu Thiên Ngưng nên cũng đã nghe qua truyền kì về La Chính, hiểu rằng thực lực La Chính vượt xa bề ngoài!

Chu Thiên Ngưng khẽ cười nói: “Ca người sẽ không chịu thiệt đâu.”

Mạc Vân chớp mắt một cái rồi hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì hẳn ngay cả tư cách so đấu cùng La Chính cũng không có, đối cho cha người tới còn tạm được.” Chu Thiên Ngưng thản nhiên nói.

Đôi mắt Mạc Vân lập tức trợn trừng, vẻ mặt không thể tin tưởng được. Tuy nghe Chu Thiên Ngưng kể rằng La Chính từng đối phó với yêu tướng, trong thành Bạch Đế cũng nảy sinh mâu thuẫn với Gia Cát gia, biết thực lực La Chính mạnh mẽ không gì sánh được, nhưng nếu nói thực lực của La Chính có thể địch nổi cường giả Chiếu Thần Cảnh thì thật khiến người ta khó tin.

Chu Thiên Ngưng thấy phán đoán của mình không sai.

Lúc ở thành Bạch Đế, La Chỉnh lợi dụng chân khí đặc thù của mình, đã suýt nữa giết chết Hứa Hưu!

Lúc đó La Chỉnh mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, còn chưa tiến vào Tiên Thiên Cảnh.

Mà La Chỉnh bây giờ đã trở thành cao thủ Tiên Thiên, thực lực đã tăng rất nhiều, cứ cho là La Chỉnh không đánh lại được cường giả Chiếu Thần Cảnh, thế nhưng cũng có tư cách để đấu thử một trận.

Nhưng Chu Thiên Ngưng trên miệng thì nói như vậy, trong lòng thực ra lại có một chút lo lắng. Dù gì đây cũng là Đế Đô Phần Thiên, Chu gia của nàng cách nơi này cũng không xa, nàng tính toán trong lòng, nếu như Mạc Hưu Ngôn thực sự muốn ra tay, nàng sẽ triệu tập cao thủ trong tộc đến đây trước!

Lúc này còn một người khác cũng có chung dự định giống Chu Thiên Ngưng, đó chính là Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền hiểu rõ thực lực của La Chỉnh, đối phó với Mạc Vũ nhất định không có vấn đề. Thế nhưng Mạc Hưu Ngôn tiến vào Chiếu Thần Cảnh đã lâu. Tuy rằng lão ta không phải là người nổi bật trong Chiến Thần Cảnh, thế nhưng với tuổi tác của lão ta hiện nay, chỉ sợ La Chỉnh cũng không phải đối thủ. Nếu Mạc Hưu Ngôn thực sự không cần mặt mũi, ra tay chèn ép La Chỉnh, Chương Vô Huyền không ra tay không được.

Trong lòng Mạc Vũ cực hận La Chỉnh, trường thương từ trong nhẫn tu di vừa nhả ra tay, liền đâm thẳng ra.

Thương pháp mà Mạc Vũ luyện thành rất đặc biệt. Trường thương của hắn cũng không dài, độ dài thông thường sẽ là tám thước nhưng trường thương của hắn lại ngắn hơn hắn ba thước.

Hơn nữa toàn bộ cán thương được làm từ cật của cây phong liễu, cực kì nhẹ. Có người nói cây phong liễu trăm năm với thân to bằng thùng nước nhưng cũng không nặng tới năm mươi cân. Nếu như cựa xuống đất, một người trưởng thành bình thường cũng có thể nâng được.

Cật cây phong liễu chính là phần tinh hoa ở chính giữa thân cây nên càng nhẹ hơn.

Dùng cật cây phong liễu làm cán thương, không chỉ có thể làm cho cán thương dẻo dai gấp mười phần mà trọng lượng gần như bằng không.

Bởi vì thương nhẹ, cho nên tốc độ cực nhanh.

Nháy mắt một cái, thương của Mạc Vũ đã đâm ra mười hai phát.

Tốc độ đâm thương này, đúng là đủ để cho hãn kiều ngạo với người cùng cảnh giới. Bởi vì phương thức công kích chủ yếu của thương là do mũi thương xuyên qua tạo nên thương tích, loại vết thương này có lực phá hoại mạnh hơn rất nhiều so với kiếm đâm, đao chặt.

Thế nhưng trường thương cũng có một khuyết điểm, đó chính là thu chiêu quá chậm. Giả sử người đâm ra một thương, sau khi người ta né được, đối phương sẽ theo thương mà phản kích, lúc này người sử dụng thương thường khó ứng phó.

Thế nhưng thương của Mạc Vũ ngắn nên thu chiêu hay ra chiêu đều cực nhanh, cơ bản che giấu được khuyết điểm của trường thương.

Hơn nữa thời điểm Mạc Vũ đâm thương cũng đã truyền chân nguyên vào trong trường thương, tạo nên từng đường đâm cứng rắn, sắc bén.

Chân nguyên hóa hình bao phủ trên mũi thương này kéo dài tới ba thước nên đã bù lại chiêu dài bị thiếu của cán thương.

Mạc Hữu Ngôn nhìn thương pháp mà con trai mình đánh ra, không khỏi gật đầu, trên mặt cũng hiện ra vẻ hài lòng.

Mạc Vũ vẫn luôn là hy vọng của Mạc Hữu Ngôn, từ nhỏ năng lực lĩnh ngộ của hắn đã kinh người. Hơn nữa năm mười bốn tuổi, khi hắn chơi đùa ở ngoại ô Đế Đô, đã gặp được một vị cao nhân và được người đó truyền thụ cho bộ “thương pháp Liễu Diệp”. Bộ thương pháp kia, Mạc Hữu Ngôn từng tự mình điều tra, không ngờ đó lại là một bộ công pháp thiên giai.

Con trai mình có được cơ duyên lớn như vậy, lão là cha đương nhiên hy vọng hắn thành tài, vượt qua chính mình, dẫn dắt Mạc gia đi lên đỉnh cao.

Cho nên Mạc Hữu Ngôn dốc hết tiền tài của Mạc gia, trợ giúp Mạc Vũ chế tạo thanh “Vân Liễu Loạn Hoa Thương” kia.

Những năm gần đây Mạc gia vẫn trên đà suy bại, chính là bởi Mạc Hữu Ngôn đánh cược hết phần lớn tiền của lên người con trai mình!

Nhưng cũng may, biểu hiện của Mạc Vũ không khiến cho người làm cha như lão thất vọng, dù là tốc độ tu luyện hay thực lực đều vượt xa người cùng cảnh giới. Mặc dù hiện tại Mạc Vũ mới chỉ là Tiên Thiên Tứ Trọng, nhưng thực lực bản thân đã vượt xa người cùng giai, dựa vào phán đoán của Mạc Hữu Ngôn, cho dù Mạc Vũ có phải đối kháng với võ giả Tiên Thiên Thất Trọng cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tâm Tĩnh

Ra tay trước mặt nhiều người như vậy, Mạc Vũ cũng có ý định thể hiện bản thân. Lúc này hắc trút chân nguyên toàn thân vào trong cán thương, đầu mũi thương được phủ thêm hóa thân chân nguyên, trở nên cứng rắn mà sắc bén, mỗi một đường thương đều nhắm thẳng vào La Chỉnh!

“Hắc! Thực lực của Mạc sư đệ lại có tiến bộ, người nhìn thương của hắc cuối cùng đã dài thêm hai tấc rồi!”

“Mạc sư đệ mới tiến vào nội môn không lâu, ngộ tính đúng là cao, tốc độ gia tăng thực lực khiến ta cảm thấy sợ hãi!”

“Thằng oắt Tiểu Vũ Phong kia chắc chắn thảm rồi. Có vẻ Mạc Vũ cũng không nường tay, mười hai thương này mỗi một thương đều đâm vào những chỗ hiểm của tên kia.”

Mấy người bạn mà Mạc Vũ mời tới từ Bạch Lộ Phong đều nhỏ giọng bàn tán ngay bên cạnh.

Mọi người đều là võ giả, lại cùng xuất thân từ nội môn Bạch Lộ Phong nên có thể nói là vô cùng hiểu nhau.

Mạc Xán, Chu Hiến và Chương Vô Huyền đã lui về một bên, bọn họ không hề lo lắng cho La Chỉnh chút nào.

Ở cùng La Chỉnh lâu như vậy, những gì La Chỉnh liên tiếp cho bọn họ thấy là lấy yếu thắng mạnh, loại ý nghĩ dùng cảnh giới để xét thực lực này,

căn bản không thích hợp với La Chỉnh.

La Chỉnh rất cực mạnh đến mức nào, có thể ứng phó với cường giả dạng gì thì bọn họ cũng không nắm chắc. Nhưng bọn họ lại hiểu rõ một đạo lý, đó chính là vĩnh viễn đừng coi thường La Chỉnh, phàm là người coi thường La Chỉnh thì cuối cùng đều chịu thiệt.

La Chỉnh đứng yên tại chỗ nhìn Mạc Vũ đâm thương tới, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Mạc Vũ thật sự nhanh, cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng ít người có thể đạt được như tốc độ thương của Mạc Vũ.

Nhưng tốc độ cũng chỉ là tương đối.

Trong mắt người khác thì thương của Mạc Vũ nhanh đấy, nhưng trong mắt La Chỉnh, tốc độ của Mạc Vũ không đáng nhắc tới!

Trong nháy mắt đâm ra mười hai thương, mỗi thương đều nhắm vào chỗ hiểm của La Chỉnh, nếu là người không đủ mạnh thì rất khó tránh né được, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, mười hai thương này giống như là đâm ra cùng một lúc.

Nhưng La Chỉnh lại thấy, mặc dù nhanh đến mức cực hạn thì mỗi thương đều có tuần tự.

Tốc độ ra thương trước sau đều sẽ có khe hở, những khe hở này đủ lớn để La Chỉnh tránh né.

Cho nên khi mười hai lưỡi thương đâm về phía La Chỉnh, thì lúc đó bóng dáng hần bỗng trở nên mơ hồ.

“Đâm trúng? Chết cho ta!” Trên mặt Mạc Vũ toát ra biểu cảm dữ tợn, ngoài ra còn có một tia hưng phấn. Ha ha, người lọt vào mắt xanh của Chu

Thiên Ngưng thì sao? Còn không phải bị ta đâm thành cái sàng sao?

Thế nhưng rất nhanh, Mạc Vũ liền giật mình.

Hắn phát hiện mười hai thương mình đâm ra đều đâm vào không khí!

Mỗi thương đâm ra cũng chỉ tiếp xúc với tàn ảnh.

Cái thứ nhất là tàn ảnh, cái thứ hai cũng là tàn ảnh, thương nào thương nấy đều đâm phải tàn ảnh?

Điều này sao có thể? Hắn làm sao có thể có tốc độ kinh khủng như vậy?

Thương của Mạc Vũ nhẹ, phối hợp với thương pháp thiên giai của hắn nên tạo được tốc độ kinh khủng như vậy thì có thể hiểu được.

Nhưng tốc độ di chuyển của La Chính, rốt cuộc là làm thế nào? Hắn làm sao có thể duy trì tốc độ thân thể cao như thế để né tránh?

Lúc này Mạc Vũ liền ngơ ngác như gặp quỷ, vẻ mặt không thể tin được.

Mạc Hưu Ngôn ở phía sau xem cuộc chiến, hai mắt cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Người ta thường nói, kẻ trong nghề thì xem thủ pháp, kẻ ngoài nghề thì xem trò hay, so với người khác thì lão ta càng hiểu rõ rằng thân pháp của La Chính không đơn giản đến mức nào!

Chỉ nhìn một cách đơn giản từ thân pháp thì thân pháp của La Chính cũng không xuất sắc, bởi vì ngoài “Thiên Ma Thần Quyền” ra thì hắn cũng không tu luyện thân pháp chuyên môn khác, nên trong thân pháp của hắn cũng không có kỹ xảo gì đặc biệt.

Cũng chính vì vậy, La Chỉnh có thể né được trường thương của Mạc Vũ lại càng lạ lùng!

Thằng nhãi này chỉ là liên tục di chuyển với tốc độ cao đã có thể tránh trường thương của Mạc Vũ, tốc độ di chuyển này...

Cho dù là người mới bước vào cảnh giới Chiêu Thần Cảnh cũng khó có thể làm được.

Tên nhóc này thật sự là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng sao?

Hay là nó cố ý ẩn đi tu vi của mình, còn bản thân thực ra lại là cường giả Chiêu Thần Cảnh?

Không thể nào! Mạc Hưu Ngôn lập tức hủy bỏ ý nghĩ này trong lòng.

Sau khi võ giả tiến vào Tiên Thiên Cảnh thì có thể kiềm chế chân nguyên trong cơ thể mình vào lại đan điền, che đi khí tức của bản thân, khiến không ai có thể nhìn ra tu vi hay cảnh giới.

Thế nhưng người có cảnh giới thấp mà ngụy trang trước mặt người có cảnh giới cao hơn thì không hiệu quả.

Mạc Hưu Ngôn cũng không cho rằng, tên nhóc này có thực lực mạnh hơn cả mình!

Chu Thiên Ngưng thì đứng xem La Chỉnh di chuyển giữa từng đường thương của Mạc Vũ một cách đầy hứng thú, trên mặt khẽ mang ý cười.

Từ thử luyện trăm yêu trở lại Ngọc Nữ Phong, trong miệng nàng lúc nào cũng một mực nói La Chỉnh thế này La Chỉnh thế nọ, kể đến ba lần mà nội dung vẫn như cũ, một vài tỷ muội của nàng cơ bản đều đã sụp đổ. Sau này mà nghe nàng nói liên tục chọc nàng, có vẻ muốn kích thích Chu Thiên Ngưng.

“Có phải không? La Chinh có lợi hại như mọi người nói không?”

“Nếu lợi hại như vậy, vì sao không tìm thấy hắc trên Thanh Vân Bảng?”

Đám tử mọi người bình thường đều nói nhảm như vậy, mặc dù đều là đùa giỡn, nhưng Chu Thiên Ngưng đều nhớ kỹ trong lòng.

Ngày hôm nay làm cho bọn họ nhìn kỹ một chút, xem rốt cuộc La Chinh có thực lực này hay không!

Mạc Vân đứng bên cạnh Chu Thiên Ngưng, vẻ mặt rất lo lắng.

Thực lực Mạc Vân không cao, cùng lắm cũng chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, với sức mạnh và tu vi của nàng, căn bản không nhìn thấu được thương pháp của ca ca, càng nhìn không thấu thân pháp của La Chinh. Nhưng theo suy đoán của nàng, để tránh né thương pháp của Mạc Vũ thì độ khó rất cao, nhất định cao hơn so với việc Mạc Vũ ra thương.

Khi nhìn đến sắc mặt trắng bệch của ca ca, còn có vẻ ung dung bình thản của La Chinh, giống như hoàn toàn không coi Mạc Vũ ra gì, như một con mèo đùa một con chuột, chỉ là đang chơi đùa cùng ca ca nàng!

Xem ra, thực sự giống như Chu Thiên Ngưng nói...

Ca ca Mạc Vũ, căn bản không có tư cách giao đấu cùng La Chinh.

Nhìn La Chinh như vậy, chẳng qua là lừa đánh trả, nếu hắc thực sự phản kích, ca ca có thể né tránh một chiêu của hắc sao?

Nàng rất không thích suy đoán này của mình, bởi vì kết quả vô cùng tàn khốc.

Mà mấy vị tử mọi người khác lúc này cũng không quên líu ríu.

“Oa, tốc độ của La Chỉnh thật nhanh, nhìn động tác né tránh của hân, thật giỏi!”

“Tiên Thiên Nhất Trọng mà có được tốc độ như thế, đúng là thiên tài hiếm có. Đáng tiếc, đáng tiếc...” Phía sau Chu Thiên Ngưng, vị tỷ muội Hoa Dung than thở.

“Đúng vậy, trở về cũng không tới thăm Thiên Ngưng tỷ của chúng ta, chẳng lẽ là trong lòng đã có ai đó?” Tiểu Vũ dùng giọng điệu dí dỏm cười nói.

“Nếu hai người các người còn nói lung tung, cẩn thận ta xé rách miệng các người!” Chu Thiên Ngưng giả vờ giận dữ, xoay nắm tay muốn đánh tỷ muội của nàng. Có thể thấy nàng không có chút lo lắng nào với La Chỉnh, lúc này vẫn còn có tâm tư đùa giỡn với tỷ muội của mình.

“Không thể nào! Người không thể có tốc độ này!” Mạc Vũ khó có thể chấp nhận kết quả này, hai tay nắm chặt trường thương của mình, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt kích động lạ thường.

La Chỉnh hờ hững nhìn Mạc Vũ, lắc đầu: “Võ giả, quan trọng nhất chính là tâm tĩnh, đặc biệt là loại người dùng phương thức công kích dựa vào tốc độ như người, càng cần lấy tĩnh từ trong động để cho mình bình tĩnh lại, vậy mới có thể nhanh hơn... Nhưng mà, tâm của người đã loạn.”

“Ta không cần nghe người nói bậy!” Mạc Vũ cầm trường thương lên, lại đâm về phía La Chỉnh, thương pháp của hân lúc này đặc biệt cuồng loạn.

Sau khi tâm tình rối loạn, tốc độ của Mạc Vũ cũng giảm đi rất nhiều.

Trong lúc Mạc Vũ an tĩnh, một cái nháy mắt có thể đâm ra mười hai thương, hiện tại dưới cơn cuồng bạo rối loạn, một cái nháy mắt chỉ có thể đâm ra tám thương.

Tốc độ này càng không có khả năng thương tổn được dù chỉ một cọng tóc gáy của La Chinh.

Nghe qua lời của La Chinh, trong lòng Mạc Hữu Ngôn có hơi chấn động. Lời của La Chinh quả thật là nguyên tắc mà một võ giả cần tin tưởng và chấp hành, cũng là điểm mấu chốt nhất.

Dù là đối mặt với tình huống gì đi nữa, dù cuối cùng có phải chết thì cũng phải duy trì cho tâm tĩnh, để cho mình bình tĩnh lại.

Có nhiều lúc, đối mặt với cục diện không thể giải quyết được thì cuồng bạo, phản nộ cũng chẳng có ích gì, ngược lại tâm tình tiêu cực sẽ chỉ làm mình chết nhanh hơn.

Để bản thân hoàn toàn bình tĩnh, lợi dụng sức quan sát nhạy bén để tìm một con đường sống, đây mới là tâm tính mà võ giả nên có, cũng là tâm tính tốt nhất.

Đạo lý này cũng phải sau khi Mạc Hữu Ngôn qua tuổi bốn mươi mới có thể lĩnh ngộ được.

Thế nhưng tên nhóc trước mặt này chỉ mới có mười mấy tuổi lại đã hiểu, kẻ này đúng là yêu nghiệt!

Trái lại con trai của mình, Mạc Vũ lúc này đã hoàn toàn bị nổi tức giận chi phối, mũi thương phủ chân nguyên trong tay Mạc Vũ lúc này càng dài càng to, uy lực càng lớn, thoạt nhìn giống như lực sát thương cũng càng mạnh hơn.

Nhưng trên thực tế, tốc độ không tăng mà lại giảm đi, mũi thương mất chính xác, đường đâm loạn xạ...

Mạc Vũ căn bản không phải đối thủ của tên nhóc đó, thực lực của hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp...

La Chinh vẫn lợi dụng tốc độ cực nhanh như trước để di chuyển xuyên qua từng đường thương.

Sau khi Mạc Vũ đâm ra bốn mươi lăm thương, cuối cùng hắn cũng ý thức được, dù mình có làm thế nào cũng không đâm trúng La Chinh. Vì vậy hắn hét lớn một tiếng, quét ngang trường thương nhằm về phía La Chinh.

“Ta xem người tránh thế nào!” Mạc Vũ gào thét.

La Chinh cũng không có tránh, chỉ nhẹ nhàng tóm lấy cán thương của Mạc Vũ.

Mạc Vũ muốn rút cán thương ra khỏi tay La Chinh, thế nhưng rút ra một cái, hắn lại cảm giác trường thương như được gắn chặt vào tay La Chinh vậy, không hề nhúc nhích.

Điều này nói rõ sức mạnh của mình thua xa La Chinh!

Người này rốt cuộc là thứ gì...

Trong mắt Mạc Vũ lộ vẻ hoảng sợ, không chỉ tốc độ hơn xa mình mà đến sức mạnh cũng kinh khủng như vậy. Vì sao một Tiên Thiên Nhất Trọng lại có thể có thực lực như vậy? Thế giới này còn có đạo lý gì nữa sao?

Trong thế giới quan của Mạc Vũ, thứ võ giả chú ý nhất chẳng phải chính là tiến bộ từng bước sao?

Tuy hắn hiểu được cảnh giới không có nghĩa là tất cả, nhưng hầu hết, cảnh giới là một tiêu chuẩn tham khảo khá chính xác, bằng không võ giả trên thế giới đã không phân chia ra những cảnh giới này rồi.

Nhưng lấy cảnh giới để phân chia thực lực trước mặt La Chinh thì hoàn toàn không hiệu quả!

La Chỉnh cầm cán thương, tay hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, theo sau là một trận chấn động dữ dội.

Phương thức chấn động này là hấn học được từ những người cá trong Huyền Ngư Thâm Đàm. Khi tay La Chỉnh bắt đầu chấn động, cán thương cũng lập tức chấn động theo.

Mạc Vũ đột nhiên cảm thấy tay mình truyền đến một cảm giác tê dại, hấn hoàn toàn không giữ được trường thương của mình.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Binh Khí Hỗn Loạn

La Chỉnh lập tức kéo mạnh một cái, giật lấy trường thương, ngay sau đó hấn vung cán thương, đánh về phía đầu Mạc Vũ.

Lúc này Mạc Vũ đã hoàn toàn trọn tròn mắt lên như một thằng ngốc, đứng yên tại chỗ không phản kháng. La Chỉnh đã đánh nát tất cả sự kiêu ngạo của hắn thành tro bụi, tín niệm, niềm tin đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Ngay lúc cây thương sắp nện xuống đầu, một luồng nguyên khí xanh lam hình thành một lá chắn che trước người Mạc Vũ.

Cán thương đập mạnh lên trên lá chắn, phát ra tiếng “rầm” vang dội.

Lá chắn này chắc chắn tới mức dù bị cán thương đập lên mà cũng không hề dao động, hơn nữa lực bắn ngược lại thậm chí còn lớn đến mức làm cong cán thương, bắn ngược về phía La Chỉnh.

La Chỉnh xoay người một cái tránh được cán thương bắn ngược, đồng thời nương theo lực bắn ngược kia, dùng cán thương đập vào lá chắn lần thứ hai.

“Rầm, rầm, rầm...”

Đánh liên tiếp bảy, tám lần La Chỉnh cũng không thể đánh nát lá chắn này, sau đó La Chỉnh mỉm cười, ném trường thương xuống đất, ánh mắt thản nhiên nhìn phía sau Mạc Vũ.

Người ra tay ngăn lại công kích của La Chỉnh, đúng là gia chủ Mạc gia Mạc Hữu Ngôn.

“Nhóc con, người đã thắng con ta, còn muốn thế nào?” Mạc Hữu Ngôn lạnh giọng nói.

Bình tĩnh mà xét, Mạc Hữu Ngôn rất khâm phục hậu bối như vậy, Tiên Thiên Nhất Trọng đã có thực lực như thế, sau này khi trưởng thành chẳng phải là không ai địch nổi?

Nhưng không có cách nào khác, thằng nhóc này đứng về phía Mạc Xán, là phe đối địch của mình nên Mạc Hữu Ngôn cũng không có cảm giác quý trọng kẻ tài nữa.

“Thế nào? Vừa rồi hấn ra chiêu nào cũng muốn lấy mạng ta, chẳng lẽ ta không thể dạy dỗ hấn? Người thân làm cha thấy con trai mình ra tay độc ác như thế cũng không quản, trái lại còn hỏi ta là thế nào? Chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?” Trên mặt La Chỉnh mang ý cười, lời nói không chút nề nang.

Nghe La Chỉnh nói vậy, Mạc Hữu Ngôn cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Hôm nay tuy đến Mạc gia tụ họp không có nhân vật lớn quan trọng nào, nhưng phần lớn đều là thương gia dựa vào Mạc gia để kiếm miếng cơm. Dù rằng trong bọn họ nhiều người không phải là người tập võ, nhưng chắc chắn cũng là nhân vật có mặt mũi.

Lão ta đường đường là cường giả Chiếu Thần Cảnh, lại bị một thằng nhóc đay nghiến ngay trước mặt, làm sao có thể không mất mặt?

“Người là người ngoài lại dám càn quấy ở Mạc gia chúng ta, con ta làm thế thì có gì sai?” Làm trưởng bối, lúc này Mạc Hữu Ngôn vẫn nghĩ

nên chiếm một phần đạo lý. Tuy rằng bây giờ lão ta rất muốn cứ như vậy mà ra tay giết La Chính!

“Sai? Càn quấy? Người Mạc gia quả nhiên buồn cười, ta đi cùng bạn tốt Mạc Xán của ta đến tụ họp, làm sao lại gọi là càn quấy? Con của người ngay từ đầu đã gây phiền toái cho Mạc Xán vậy có tính là càn quấy không? Người chiếm một món đồ gia truyền của văn bối làm của riêng không chịu trả lại, làm gia chủ như vậy có tính là càn quấy không?” La Chính sắc bén hỏi ngược lại.

Nghe lời La Chính nói, người vui sướng nhất chính là Mạc Xán!

Trước mặt nhiều người như vậy, Mạc Xán suýt nữa đã chảy nước mắt!

Cái gì là khí phách? La Chính đây mới gọi là khí phách! Đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng không hề lùi bước!

Đáng tiếc Mạc Xán hẩn ở trong Mạc gia nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng còn cần La Chính đứng ra giúp hẩn.

Nghĩ đến đây, Mạc Xán bỗng bước lên trước hai bước rồi gào to: “Tam thúc! Mấy năm trước là thúc nói cho ta biết cha chết trong loạn tiền, lúc ông ấy chết thúc cũng không ở đó, cái vòng Hồn Nguyên Huyết này biến mất không thấy đâu. Vậy mà giờ nó lại xuất hiện một cách quỷ dị ở trên tay thúc! Thúc rốt cuộc đang che giấu điều gì! Chẳng lẽ cha ta là bị thúc hại chết?”

Từ khi nhìn thấy chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết, ý nghĩ này không ngừng lớn lên trong lòng Mạc Xán.

Trước đó Mạc Xán không hề nghi ngờ nguyên nhân cái chết của cha mình.

Nhưng ngày đó tam thúc đã nói chắc như đinh đóng cột, lúc cha sắp chết thì ông ta cũng không có mặt. Nhưng nếu không có ở đó, làm sao có thể lấy được vòng Hồn Nguyên Huyết của cha?

Vì sao ông ta phải nói dối?

Nếu ông ta không hại chết cha thì căn bản không cần phải nói dối chuyện này!

Mạc Hữu Ngôn dù sao cũng là người đã sống mấy chục năm, lão ta cười lạnh: “Xán nhi, cha người chết thế nào, người có thể đi tới mộ hử mà hỏi. Tam thúc ta đây sợ là không thể trả lời vấn đề này cho người được!”

“Tốt! Ông không thể trả lời vấn đề này, vậy ta hỏi ông, vòng Hồn Nguyên Huyết này sao lại ở trên tay ông?” Mạc Xán lại hỏi.

Vấn đề vòng Hồn Nguyên Huyết này, Mạc Hữu Ngôn muốn tránh cũng không được.

Chẳng qua lão ta cũng không định trả lời vấn đề này, lạnh lùng nhìn Mạc Xán: “Không biết tốt xấu! Mạc Hữu Ngôn ta đối với người không tệ, đây là giọng điệu người dùng để nói chuyện với tam thúc sao?”

“Không tệ?” Trên mặt Mạc Xán lúc này cười như mếu: “Ha ha ha! Mạc Hữu Ngôn, ông thấy ta tính tình yếu đuối, trẻ người non dạ nên ức hiếp ta. Nhưng ông có nghĩ tới hay không, ta cũng không phải là một tên ngốc? Ta thân là con trai trưởng Mạc gia, có lúc nào được hưởng đãi ngộ bằng một phần của Mạc Vũ? Cho dù là hạ nhân cũng cười lên đầu ta. Ông là gia chủ, nếu đối xử với ta không tệ thì bọn họ dám làm như thế sao? Ta còn đang không rõ có phải do ông đứng sau bày mưu muốn bức ta ra khỏi Mạc gia hay không?...”

“Không biết trên dưới! Hôm nay ta thay lão cha đã chết của người dạy dỗ người!” Mạc Hữu Ngôn không cho Mạc Xán nói tiếp, vung tay lên,

nguyên khí màu xanh lập tức xuất hiện, biến thành một trường kiếm sắc bén màu xanh lam.

Trường kiếm màu xanh lam nhạt còn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình đã nhắm thẳng về phía Mạc Xán.

Đây nào có phải muốn dạy dỗ Mạc Xán! Rõ ràng là muốn lấy mạng hắn!

Hôm nay tụ họp, người Mạc gia cơ bản đều ở đây.

Nhưng lúc này không có lấy một ai đứng ra nói đỡ hoặc can ngăn.

Nhìn những ánh mắt lãnh đạm của người Mạc gia, trong lòng Mạc Xán nguyền rủa. Gia tộc này đối với Mạc Xán hắn mà nói, đã không còn gì để lưu luyến.

“Ha ha. Loại trường bối này không cần cũng được, ông không có tư cách dạy dỗ Mạc Xán!” Ngay lúc trường kiếm màu xanh đâm về phía Mạc Xán, La Chỉnh đánh ra một quyền. Một quyền ảnh màu tím đen đâm vào trong trường kiếm màu xanh.

Ngay trong khoảnh khắc va chạm, trong lòng La Chỉnh vừa động, kích nổ lực lượng của Tinh trong chân nguyên Thiên Ma.

“Đùng đoàng!”

Lúc những ngôi sao đó nổ mạnh, đồng thời tỏa ra từng luồng sức mạnh hủy diệt, lập tức cản nuốt trường kiếm màu xanh của Mạc Hưu Ngôn.

Thấy La Chỉnh chặn đứng đòn tấn công của mình, sắc mặt Mạc Hưu Ngôn hoàn toàn đen lại.

Mạc Hưu Ngôn sở dĩ không đụng đến La Chỉnh là vì trong lòng vẫn còn chút kiêng kỵ.

Tuổi còn trẻ, vậy mà lại có thực lực như thế, chẳng lẽ hẳn là đệ tử của một vị đại năng nào đó?

Người như vậy, Mạc Hữu Ngôn lão vẫn nên cẩn thận đối phó.

Cho nên mặc dù Mạc Vũ thua hẳn, Mạc Hữu Ngôn cũng không làm khó hắn quá nhiều. Thua không hẳn là chuyện xấu, có thể làm cho con mình hiểu đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, đối với hắn cũng là một bài học.

Thế nhưng thằng nhóc này lại không biết điều! Lão muốn dạy dỗ Mạc Xán mà nó còn dám ra tay ngăn lại!

“Hừ! Người thật sự cho rằng ra tay trong Mạc phủ ta, không phải trả giá?”

Tiếng Mạc Hữu Ngôn vừa dứt, chân nguyên màu xanh lam giống như ngọn lửa cuộn cuộn từ trong thân thể lão phóng lên cao, những luồng chân nguyên đó đang điên cuồng thiêu đốt!

Khí thể cường giả Chiếu Thần Cảnh phát ra đáng sợ biết bao?

Những người vốn đứng không xa xung quanh Mạc Hữu Ngôn bị uy thế đó làm cho liên tục lui về sau.

Chân nguyên màu lam bay lên không trung, trong lúc thiêu đốt thì bắt đầu biến thành các loại binh khí.

Dao, kiếm, côn, gậy, thương...

Đối mặt một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh đang phát uy, vẻ mặt La Chính cũng thận trọng.

“Không ngờ chân nguyên của người này lại có thể biến thành nhiều vật như vậy, xem ra quán tướng của lão ta khá hỗn tạp.” Bên trong cánh tay

La Chinh, chân nguyên Thiên Ma cũng bắt đầu dung hợp với tinh thạch Phượng Tường.

Thực lực của Mạc Hữu Ngôn mạnh hơn so với Hứa Hữu...

Tuy rằng đã biết trước, ra mặt bên vực cho Mạc Xán sẽ phải phát sinh xung đột chính diện với Mạc Hữu Ngôn, nhưng hẳn không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Chẳng qua lúc này, chính mình không thể lùi lại.

Đối với cảnh ngộ của Mạc Xán, La Chinh vô cùng phần nộ. Hôm nay dù thế nào cũng phải đòi một cái công đạo từ Mạc gia này.

La Chinh giơ năm tay lên, từng luồng chân nguyên Thiên Ma màu tím đen ngưng tụ trong hai tay hẳn. Đối mặt với cường giả Chiếu Thần Cảnh, La Chinh không thể qua loa, hẳn nhất định phải dùng toàn lực đối phó.

Chân mày Chương Vô Huyền cũng nhíu lại, với thực lực của La Chinh, đánh với một cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn có chút miễn cưỡng. Nghĩ đến đây, Chương Vô Huyền vươn tay vào trong ngực nhẹ nhàng vạch một đường lên một tấm thẻ bài, một luồng dao động vô hình liền khuếch tán ra ngoài.

Chương Vô Huyền cũng không biết, lúc này cũng có một người làm động tác giống hẳn, chính là Chu Thiên Ngưng.

“Người này thật sự giỏi gây chuyện mà... Đến ăn bữa cơm cũng có thể đánh nhau với gia chủ Mạc gia...” Chu Thiên Ngưng bĩu môi, chẳng qua người yêu trong mắt hóa Tây Thi, Chu Thiên Ngưng vẫn rất thích chí.

Trên đời này có mấy cao thủ Tiên Thiên dám đối đầu với cường giả Chiếu Thần Cảnh?

Ít nhất cho tới nay, Chu Thiên Ngưng chỉ mới thấy một mình La Chỉnh.

Hơn nữa La Chỉnh chỉ mới là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi.

Nếu sau này hắn tiếp tục tu luyện lên tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ sợ khi đó cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Tuy La Chỉnh làm vậy, Chu Thiên Ngưng thấy rất sung sướng, nhưng nàng vẫn lo lắng cho hắn.

Thực lực của Mạc Hưu Ngôn cũng không yếu, so với Hứa Hưu thì nhất định lợi hại hơn.

Để đảm bảo, nàng vẫn dùng tới Khuy Thiên Lý trong tay.

Để Đô Phần Thiên tuy lớn, nhưng cường giả Chiến Thần Cảnh muốn chạy tới thì cũng có thể tới ngay lập tức.

Lúc này, Mạc Hưu Ngôn đã bắt đầu phát động công kích đối với La Chỉnh.

Công pháp của Mạc Hưu Ngôn vô cùng đặc biệt, võ giả dùng chân nguyên hóa thành vật cũng chỉ được có một món.

Người thích dùng kiếm thì chân nguyên có thể hóa thành kiếm, đương nhiên, có nhiều kiếm sĩ chọn dùng chân nguyên hóa thành kiếm quang để tăng thêm uy lực cho kiếm.

Giống như Hứa Hưu, dùng chân nguyên hóa rồng, như vậy hắn đánh ra đều là Ngũ Trảo Kim Long.

Nhưng mà Mạc Hưu Ngôn lại huyền hóa ra vô cùng nhiều binh khí khác nhau.

Lớn có chùy gai, rìu lớn, nhỏ có ám khí, phi tiêu, hình dạng khác nhau, kích cỡ không đồng đều.

Sau khi đủ loại binh khí vừa xuất hiện, trên không trung liền hiện ra từng luồng quỹ đạo, vây hết đường lui của La Chính, bay về phía đầu hãn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tiên Khí Giả

“Rầm!”

Đối mặt với một cái chùy gai màu xanh lam, một quyền của La Chỉnh đánh nó nát vụn thành bột phấn.

“Vù vù vù...”

Vừa mới giải quyết cái chùy gai kia, mấy mũi tên nhọn lại phóng về phía La Chỉnh. La Chỉnh giống như một con bướm bay xuyên qua chúng.

“Vù vù!”

Tránh những mũi tên nhọn xong, ngay sau đó liền có một thanh cự kiếm, chém về phía đầu La Chỉnh, hắn vừa tránh đi, đồng thời vừa tung ra một chưởng lên trên thân kiếm, lợi dụng năng lượng hủy diệt của Tinh, bẻ cự kiếm kia thành hai nửa hóa thành từng điểm chân nguyên, chậm rãi tiêu tán.

“Những binh khí đó, quá nhiều..”

Cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn mạnh hơn nhiều so với cao thủ Tiên Thiên.

Theo lý thuyết, những người giống như Mạc Hưu Ngôn, bởi vì chân nguyên hóa thành quá nhiều loại đồ vật, quá hỗn tạp nên uy lực thường thường sẽ giảm xuống.

Với tốc độ và lực phòng ngự của La Chỉnh, hẳn cảm thấy mình không phải là không có cửa thắng.

Thế nhưng La Chỉnh lại phán đoán sai.

Chiếu Thần Cảnh dù sao cũng mạnh hơn hẳn một bậc, binh khí do Mạc Hữu Ngôn dùng chân nguyên huyền hóa ra nhiều như nước sông, liên tục không ngừng.

Hơn nữa mỗi thanh binh khí cũng không giống nhau, La Chỉnh càng khó có thể tìm được quy luật.

Lúc này hẳn cũng chỉ có thể mệt mỏi tránh né để giữ mạng.

“Hừ, một tên tiểu bối không biết lượng sức mình. Hôm nay ta cho người hiểu, cái gì gọi là cuồng vọng thì phải trả giá lớn!” Lúc này trong lòng Mạc Hữu Ngôn cũng đang kìm nén bức bối. Thăng nhãi La Chỉnh này thật không coi gia chủ Mạc gia là lão ra gì, vậy hãy cho nó hiểu cao thủ Tiên Thiên và cường giả Chiếu Thần Cảnh có bao nhiêu chênh lệch.

Sau khi Mạc Hữu Ngôn nói xong, ánh sáng màu xanh lam phát ra từ trong cơ thể lão ta càng thêm mãnh liệt. Giữa không trung, binh khí do chân nguyên hóa ra nhân lên nhiều hơn gấp đôi, những binh khí kia vừa xuất hiện liền bay từ nhiều hướng khác nhau về phía La Chỉnh.

Lúc này La Chỉnh cũng toàn lực ứng phó.

Đụng phải binh khí có thể đánh nát thì hẳn sẽ đổi đầu chính diện, nếu như binh khí đến với tốc độ quá nhanh, hẳn liền lợi dụng ưu thế tốc độ của mình để né tránh.

Mạc Hữu Ngôn đã thật sự nổi giận nên mới có thể ra tay với La Chỉnh.

Thực tế, với thực lực Chiêu Thần Cảnh mà đi ức hiếp một tiểu bối, loại chuyện này đã đủ mất thể diện.

Lão ta khác Hứa Hưu.

Hứa Hưu là quân nhân, ở trong thành Bạch Đế cũng không cố kỵ cái gì. Trong ý thức của quân nhân không có khái niệm ỷ lớn hiếp nhỏ!

Nhưng Mạc Hưu Ngôn lại khác, Mạc gia là sĩ tộc trong Đế Đô, lão ta lại là gia chủ Mạc gia, nếu thật sự dùng toàn lực đối phó một tiểu bối Tiên Thiên Nhất Trọng, dù thế nào cũng không thể nói nổi.

Thế nhưng thực lực của thằng nhóc này hoàn toàn không đơn giản như bề ngoài.

Lão ta liên tục triệu hồi ra các loại binh khí để chèn ép, nhưng cũng không tạo ra uy hiếp gì lớn. Vô tình cũng có một hai thanh binh khí có thể làm hấn bị thương, nhưng vết thương cũng không đáng kể...

Chuyện này làm Mạc Hưu Ngôn rất do dự, chẳng lẽ phải mạnh tay?

Trong lúc Mạc Hưu Ngôn do dự, La Chỉnh cũng đã nghĩ ra cách phá giải.

Binh khí huyền hóa ra tuy nhiều, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng.

Vì số lượng quá nhiều cho nên uy lực từng binh khí thua xa Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hưu.

Chỉ là số lượng quá lớn nên mới khiến La Chỉnh khó ứng phó.

Đối mặt với binh khí lượn vòng mà đến, nắm tay La Chỉnh bỗng nhiên bắt đầu rung động.

Nắm tay rung động với biên độ cực nhỏ, tương đương với việc khi nắm tay chạm vật thể sẽ tạo thành nhiều lần tổn thương trong thời gian ngắn.

La Chỉnh sử dụng một chiêu này, hiệu quả hiện ra vô cùng nhanh chóng.

Chỉ cần là binh khí phóng tới chỗ La Chỉnh, đụng phải quả đấm của hắn đều sẽ bị đánh thành vụn phấn.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Mỗi quyền của La Chỉnh đều đánh nát một thanh binh khí.

Binh khí Mạc Hưu Ngôn triệu hồi ra tuy nhiều nhưng tốc độ La Chỉnh ra quyền cũng không chậm, thế cục dĩ nhiên cũng rơi vào thế giằng co.

Nhìn La Chỉnh đi lại tự nhiên trong đại trận binh khí của mình, liên tục đánh nát binh khí được chân nguyên hóa thành, ánh mắt Mạc Hưu Ngôn càng ngày càng lạnh.

“Thằng nhãi này không phải cho rằng nó thực sự có bản lĩnh có thể đánh với mình đấy chứ?” Trên mặt Mạc Hưu Ngôn hiện lên một tia cười lạnh, lão ta vẫy tay một cái, binh khí đều lơ lửng giữa không trung vẫn không nhúc nhích, không hề công kích La Chỉnh, sau đó lão lại lắc tay.

Những binh khí kia giống như sủng vật nghe lời, vây quanh Mạc Hưu Ngôn.

La Chỉnh bình tĩnh nhìn Mạc Hưu Ngôn, hắn hiểu Mạc Hưu Ngôn công kích lâu không được nên chắc chắn có biến chiêu.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh tuyệt đối không chỉ có một chút thủ đoạn như vậy!

Mạc Hữu Ngôn bỗng nhiên vung cánh tay, vẽ ra một cái hình tròn.

Những binh khí kia cũng xoay tròn theo cánh tay lão.

Binh khí đủ loại kiểu dáng nghe theo Mạc Hữu Ngôn chỉ huy, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, hình thành một cái lỗ xoáy thật lớn, đồng thời chúng bắt đầu vỡ ra, hóa thành từng luồng chân nguyên màu xanh hội tụ trong tay Mạc Hữu Ngôn. Chân nguyên đó dần dần ngưng tụ thành một chuôi kiếm xanh lam, chân nguyên không ngừng hội tụ, thân kiếm cũng chậm rãi dài ra từ chuôi kiếm kia...

“Chân nguyên hóa kiếm? Chỉ là như thế?” La Chỉnh dùng ánh mắt hồ nghi nhìn từng hành động của Mạc Hữu Ngôn, nếu như chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm, vậy thì thực lực của Mạc Hữu Ngôn này cũng quá kém.

“Không đúng! Không chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm!” Đột nhiên lúc đó, La Chỉnh nheo mắt, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm nảy ra trong lòng. Bản năng La Chỉnh phản ứng rất nhạy, nếu hắn cảm thấy nguy hiểm, vậy thì thứ đó chắc chắn cực kỳ nguy hiểm!

“Quả thực không phải chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm! Những binh khí tán loạn kia không chỉ có chân nguyên, còn có một thứ màu trắng ngà, đó là... Thiên Diễn Tinh Hoa!” Nhìn chút Thiên Diễn Tinh Hoa bên trong lỗ xoáy, lông mày La Chỉnh đột nhiên giật lên.

Thiên Diễn Tinh Hoa chính là một tia Thiên Diễn Chi Đạo mà luyện khí sư lĩnh ngộ ra trong lúc luyện khí, từ đó giành lấy một chút quy tắc thiên địa ít ỏi, đồng thời rèn luyện quy tắc thiên địa đó vào trong binh khí.

Càng là binh khí có phẩm cấp cao thì càng có nhiều Thiên Diễn Chi Đạo ở bên trong.

Trước mắt ở vương triều Phần Thiên có không ít luyện khí sư đều nắm giữ môn đạo của mình, có thể khám phá ra Thiên Diễn Chi Đạo, luyện chế ra huyền khí, linh khí...

Nhưng có thể phân giải binh khí bình thường để chiết xuất ra Thiên Diễn Tinh Hoa thì chỉ có một mình La Chỉnh.

Hơn nữa La Chỉnh cũng chỉ là dựa vào Hắc Hỏa trong đầu, luyện hóa binh khí mới có thể chiết xuất ra Thiên Diễn Tinh Hoa.

Vì sao Mạc Hưu Ngôn này có thể tùy ý chế tạo ra Thiên Diễn Tinh Hoa?

Những binh khí kia cũng không phải là thực thể mà là chân nguyên của lão ta ngưng tụ ra, thế nhưng sau khi Mạc Hưu Ngôn phân giải những binh khí đó lại có thể dễ dàng có được Thiên Diễn Tinh Hoa?

Không, chuyện này tuyệt đối không thể.

Nếu Mạc Hưu Ngôn thật sự có thể làm được loại chuyện tài nghệ cao siêu này, Mạc gia của lão sẽ không suy bại thành bộ dạng như hiện nay!

Xem ra những Thiên Diễn Tinh Hoa kia có lẽ cũng không phải Thiên Diễn Tinh Hoa chân chính. Trên thực tế cũng là chân nguyên của lão ta biến thành, không phải là Thiên Diễn Tinh Hoa giống trong tay La Chỉnh.

Ngay cả như vậy, La Chỉnh chỉ nhìn thủ pháp của Mạc Hưu Ngôn cũng cảm thán không thôi. Có thể trở thành Chiếu Thần Cảnh, đúng là cũng phải có chỗ bất phàm.

Trong cái lốc xoáy kia, không ngừng có binh khí xuất hiện, những binh khí kia lại liên tục bị nghiền nát, vừa nghiền nát vừa tạo ra chân nguyên và Thiên Diễn Tinh Hoa hội tụ về trường kiếm trong tay hắn.

Ngay trong quá trình ngưng tụ này, phẩm cấp của thanh trường kiếm màu xanh lam kia cũng không ngừng tăng lên!

Huyền khí hạ phẩm, huyền khí trung phẩm, huyền khí thượng phẩm...

Linh khí hạ phẩm, linh khí trung phẩm, linh khí thượng phẩm...

“Ăm...”

Đột nhiên, trường kiếm trong tay Mạc Hưu Ngôn tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt, tất cả mọi người ở đây nhìn thấy ánh sáng màu xanh kia đều theo phản xạ mà nhắm mắt lại.

La Chỉnh dùng tay che ánh sáng, đợi đến lúc hăn nhìn qua, trường kiếm trong tay Mạc Hưu Ngôn đã được ngưng kết xong.

Bao quanh thanh trường kiếm màu xanh không ngừng có từng luồng sáng lưu chuyển, chỉ cần liếc mắt nhìn trường kiếm kia La Chỉnh cũng cảm thấy tim đập nhanh.

“Tiên khí!”

Bản lĩnh của Mạc Hưu Ngôn này đúng là rất mạnh mẽ!

Tuy rằng quán tướng của Mạc Hưu Ngôn vô cùng hỗn tạp, đao, kiếm, chùy... Hơn nữa uy lực của binh khí triệu hoán ra cũng không lớn, nhiều mà không tinh. Thế nhưng trong mỗi thanh binh khí đều có Thiên Diễn Tinh Hoa.

Khi lão ta đánh nát toàn bộ binh khí, hấp thụ chân nguyên trong đó, không ngờ lại có thể luyện ra một thanh tiên khí!

Thanh tiên khí này vẫn có sự khác biệt so với tiên khí đích thực, bởi vì tiên khí đích thực lúc nào cũng có thể sử dụng, có thể lấy ra ngăn địch, còn có thể chuyển giao cho người khác sử dụng.

Mà thanh tiên khí này của Mạc Hữu Ngôn, chỉ mình lão ta có thể sử dụng, nếu lão ta ngừng cung cấp chân nguyên, tiên khí cũng sẽ từ từ biến mất.

Vũ khí này có thể gọi là “tiên khí giả”, bởi vì uy lực của nó giống với với tiên khí thật!

Theo lý mà nói, chỉ cần cho Mạc Hữu Ngôn đủ nhiều thực lực và chân nguyên, lão ta thậm chí có thể tạm thời làm ra một thanh thánh khí trong truyền thuyết!

Đương nhiên, đây chỉ là trên lý thuyết.

Bình khí pháp bảo mỗi lần thăng một phẩm cấp thì số Thiên Diễn Tinh Hoa cần có cũng tăng theo cấp số nhân.

Trường kiếm chân nguyên trong tay Mạc Hữu Ngôn chỉ là một thanh tiên khí hạ phẩm mà thôi, chỉ sợ lão ta không thể nào luyện ra được tiên khí trung phẩm. Dù sao sức người có hạn, mỗi thanh bình khí Mạc Hữu Ngôn triệu hồi ra chỉ có thể sinh ra một chút Thiên Diễn Tinh Hoa, chân nguyên trong cơ thể không đủ để lão ta làm ra thánh khí.

Đừng nói đến thánh khí, chỉ sợ tiên khí trung phẩm cũng không có nổi!

Mặc dù chỉ là tiên khí hạ phẩm nhưng uy lực cũng đã hết sức kinh người.

“Nhóc con, đây đều là người tự tìm tới, bức ta phải sử dụng chiêu này, chuyện hôm nay khó có thể kết thúc yên bình. “Kiếm Quy Khu” của ta mỗi lần xuất thế, nhất định phải uống máu, vậy hôm nay sẽ lấy máu người cho kiếm của ta thưởng thức!”

Mạc Hưu Ngôn cầm trường kiếm, lập tức giơ tay chém thẳng về phía La Chinh.

Cái thanh kiếm Quy Khư kia vừa chém tới, mũi kiếm liền ngưng tụ ra một luồng kiếm khí hình bán nguyệt trên không trung.

“Vù...”

Luồng kiếm khí kia vừa xuất hiện liền tạo ra uy thế khiến người khác sợ hãi, chém thẳng về phía La Chinh.

“Nguy hiểm!” Sắc mặt Chu Thiên Ngưng lúc này cũng đầy căng thẳng. Nhìn luồng kiếm khí kia, trong lòng Chu Thiên Ngưng vô cùng lo lắng. Vì sao nàng đã sử dụng Khuy Thiên Lý mà đến giờ cũng chưa có tộc nhân nào tới?

Uy lực của tiên khí vượt xa linh khí. Luồng kiếm khí này nhìn qua thì bình thường, nhưng chém xuống như vậy, nếu La Chinh tránh không khỏi thì chỉ sợ sẽ bị cắt thành hai mảnh.

Lúc này tay Chu Thiên Ngưng đã đặt trên hộp ngọc nhỏ, nàng do dự không biết có nên giúp La Chinh đỡ một đòn này không.

Lông mày Chương Vô Huyền cũng nhíu lại, Mạc Hưu Ngôn này thật không biết xấu hổ, trước mặt bao nhiêu người lại có thể ra chiêu tàn nhẫn như thế để đối phó với La Chinh.

Chuyện này chẳng khác nào một người trưởng thành dốc hết toàn lực đi đối phó một đứa bé!

La Chinh tránh được không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền

Ngay khi bắt đầu, dù là đối mặt với Mạc Vũ hay Mạc Hưu Ngôn, La Chỉnh cũng không lui lại một bước.

Không lùi là vì hắn rất tự tin với thực lực của mình, tin tưởng bản thân.

Nhưng nhìn kiếm khí kia chém về phía mình, La Chỉnh rốt cục cũng bắt đầu lui về sau.

La Chỉnh hắn không phải đồ ngốc, tuy thân thể linh khí đã giúp cho lực phòng ngự của hắn mạnh hơn võ giả bình thường rất nhiều, nhưng đối phương là một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh! Hơn nữa trong tay còn cầm một thanh tiên khí, kiếm khí xuất ra kinh khủng nhường nào?

Tốc độ của luồng kiếm khí kia mới đầu cũng không nhanh, ước chừng cỡ tốc độ người bình thường chạy chậm, nhưng sau khi khóa chặt mục tiêu là La Chỉnh, tốc độ của nó đột nhiên tăng mạnh!

Kiếm khí vạch ra một tàn ảnh màu xanh lam trong không trung, dùng tốc độ cực nhanh chém về phía La Chỉnh.

Tốc độ kiếm khí tuy nhanh nhưng tốc độ của La Chỉnh cũng không chậm.

Hắn vừa lui về phía sau vừa điên cuồng đâm về phía luồng kiếm khí.

La Chỉnh hy vọng có thể lợi dụng Thiên Ma Thần Quyền triệt tiêu uy lực của luồng kiếm khí kia.

Lúc này, La Chỉnh cũng không lưu tình! Mỗi lần hấn vung tay là lại có một quyền ảnh tím đen đánh về phía luồng kiếm khí.

Mượn sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường, chỉ trong nháy mắt La Chỉnh đã đánh ra hơn mười quyền ảnh!

Thời điểm quyền ảnh đầu tiên va chạm với kiếm khí lại trực tiếp xuyên qua...

“Vô dụng?”

Thấy vậy, tâm trạng La Chỉnh lập tức trùng xuống.

Luồng kiếm khí kia chính là do tiên khí hạ phẩm chém ra, nó chỉ là một luồng kiếm khí với uy lực khổng lồ mà thôi, cũng không phải chân nguyên biến thành, cho nên Thiên Ma Thần Quyền của La Chỉnh không làm gì được.

Nhìn quyền ảnh đầu tiên không triệt tiêu được kiếm khí, La Chỉnh phản ứng cực nhanh!

Đợi đến lúc quyền ảnh thứ hai va chạm với kiếm khí, La Chỉnh quyết đoán cho nổ lực lượng của Tinh ở bên trong.

“Ầm!”

Lực lượng của Tinh nổ tung trong nháy mắt, phát ra ánh sáng chói lòa, đồng thời phóng ra lực lượng hủy diệt cực lớn.

Nhưng sau khi ánh sáng biến mất, kiếm khí hình bán nguyệt vẫn không suy giảm chút nào, vẫn chém về phía La Chỉnh như trước.

“Vẫn không được...”

Tất cả các chiêu thức có thể dùng đều không có hiệu quả với luồng kiếm khí kia, trái tim La Chỉnh như rơi xuống đáy vực.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh vẫn là quá mạnh.

Mặc dù Mạc gia chỉ là một sĩ tộc xuống dốc, lão ta là gia chủ thế mà có thực lực quý dị đến mức này cũng làm La Chỉnh bất ngờ.

Trước đây cả hai lần La Chỉnh giao thủ với cường giả Chiêu Thần Cảnh đều không chịu thiệt, nhưng lúc này, xem như hắn đã hiểu rõ sự đáng sợ của Chiêu Thần Cảnh!

Trong lòng La Chỉnh nghĩ như vậy, lại quên đi cảnh giới của mình!

Cao thủ Tiên Thiên kém Chiêu Thần Cảnh đâu phải chỉ có tí xiu? Có thể nói là cách biệt một trời một vực!

La Chỉnh có thể ép Mạc Hưu Ngôn sử dụng sát chiêu của lão là kiếm Quy Khư, điều này đã đủ để cho cao thủ Tiên Thiên khắp thiên hạ phải xấu hổ rồi.

Nếu hắn thật sự có thể cản được một kiếm này của Mạc Hưu Ngôn, như vậy cao thủ Tiên Thiên khắp thiên hạ có thể nhảy sông tự vẫn tập thể, dù sao La Chỉnh cũng mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi...

La Chỉnh nhanh chóng lùi lại, giờ đã lui đến mép sân. Đối mặt với tường gạch xanh cao, hắn không hề nghĩ ngợi thêm, đành dùng sức mạnh thân thể đâm thẳng vào tường, bức tường kia giống như đậu hũ vậy, bị hắn đâm ra một cái lỗ hình người.

Mà luồng kiếm khí kia cũng như hình với bóng, theo sát La Chỉnh chui qua tường. Chẳng qua luồng kiếm khí kia dài chừng chín thước, cao

hơn nhiều so với La Chỉnh nên chém ra một cái khe hẹp dài.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía bức tường, sắc mặt mỗi người mỗi khác.

Những người đứng bên phía Mạc gia tất nhiên sẽ hy vọng La Chỉnh bị kiếm khí kia chém chết, hơn nữa bọn hăn cho rằng La Chỉnh chắc chắn không tránh được luồng kiếm khí này. Một cú chém toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh, một cao thủ Tiên Thiên có thể tránh sao?

Lúc trước La Chỉnh có thể chống cự công kích từ vô số binh khí của Mạc Hưu Ngôn đã quá đi ngược lại với quy luật. Nếu giờ mà hăn có thể sống sót dưới kiếm khí này, vậy thì thật khó tin.

Còn Chương Vô Huyền, Chu Thiên Ngưng và các đệ tử Thanh Vân Tông thì lộ ra vẻ đau buồn trên mặt. Bọn họ tất nhiên hy vọng La Chỉnh có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, tránh né được luồng kiếm khí kia, thế nhưng bọn họ cũng đều cho rằng, La Chỉnh không cách nào tránh được!

“Ầm! Ầm!...”

Bên kia vách tường liên tục truyền đến tiếng va đập kịch liệt, hiển nhiên là La Chỉnh vì tránh né luồng kiếm khí kia đã làm đổ không ít bức tường.

Lúc này Chu Thiên Ngưng không nhịn được nữa, cặp lông mày nhẹ nhàng nhăn lại. Nàng cố hết sức kiềm chế tâm tình của mình, sau đó nói với Mạc Hưu Ngôn: “Mạc gia chủ, La Chỉnh chỉ là một văn bối mà thôi, tuy có nói mấy lời hơi khó nghe, nhưng tội không đáng chết, kính xin người tha hăn một lần!”

Lúc này, Mạc Hưu Ngôn còn đang giơ thanh trường kiếm kia, hai ngón tay miết lấy mũi kiếm, ông ta đang điều khiển luồng kiếm khí kia

đuổi giết La Chỉnh. Ngay lúc kiếm khí sắp chém chết được La Chỉnh thì lại bởi vì Chu Thiên Ngưng quấy rầy mà để cho hãn chạy mất.

Chẳng qua Mạc Hưu Ngôn cũng không nóng nảy, nếu luồng kiếm khí này không thể chém chết La Chỉnh, vậy bao nhiêu năm tu luyện của lão ta xem như uổng phí rồi!

Nghe thấy lời của Chu Thiên Ngưng, Mạc Hưu Ngôn cười nhạt một tiếng: “Nếu đã nói sai thì phải trả giá, ta đây cũng chỉ dạy dỗ cho hãn một bài học mà thôi.”

Mạc Hưu Ngôn không muốn buông tha cho La Chỉnh, cái gọi là dạy dỗ, nói ra thì nhẹ nhàng băng quơ nhưng nếu bị luồng kiếm khí kia của lão ta chém lên người, La Chỉnh sao còn sống nổi?

“Dạy dỗ? Mạc gia chủ, cũng không cần phải nói mấy lời có lệ vậy. La Chỉnh, người không thể giết! Hãn là ân nhân cứu mạng của ta, nếu như người thật sự chém chết hãn, sợ là Mạc gia không thể ăn nói trước mặt Chu gia!” Chu Thiên Ngưng thấy khuyên giải không có hiệu quả, lời nói cũng cứng rắn hơn.

Trước mặt một quái vật lớn như Thần Châm - Chu gia, một Mạc gia nho nhỏ, quả thực không đáng nhắc tới!

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn hơi trầm xuống, Chu Thiên Ngưng này lại dám uy hiếp mình?

So với loại quái vật lớn như Chu Gia, Mạc gia tuy cũng là sĩ tộc, nhưng trên thực tế lại vô cùng nhỏ bé.

Trên thực tế Chu Thiên Ngưng uy hiếp cũng có hiệu quả. Dù sao Mạc Hưu Ngôn cũng hiểu địa vị của Chu Thiên Ngưng trong gia tộc, nếu nàng thật sự không cần thể diện, lợi dụng tài nguyên của Chu Gia chèn ép Mạc gia, như vậy Mạc gia của lão ta sẽ càng thêm gian nan.

Loại chèn ép này cũng không cần đao thật thương thật làm gì. Tài sản của Mạc gia cũng không nhiều, hiện tại toàn bộ nguồn thu của Mạc gia chỉ dựa vào mấy mỏ quặng ở phía Nam Đế Đô. Mà với năng lực của Chu gia thì rất dễ chặt đứt mạch máu kinh tế này, đến lúc đó Mạc gia sẽ tràn ngập nguy cơ.

Nhưng Mạc Hưu Ngôn nghĩ lại, tuy Mạc gia lão chỉ là một sĩ tộc suy bại, nhưng đôi khi rất nhiều chuyện rút giây động rùng. Chu gia tuy lớn, nhưng cũng không phải là không có gia tộc đối địch, cho nên Chu gia hành động phải cân nhắc toàn diện, chưa chắc sẽ nghe con bé con này.

Huống chi, lão đường đường là một gia chủ, cường giả Chiếu Thần Cảnh, chẳng lẽ lại để một đứa bé con uy hiếp?

Cho nên Mạc Hưu Ngôn chỉ cười nói: “Chu tiểu thư chê cười rồi, nếu Mạc Hưu Ngôn ta làm việc gì không nên, tất nhiên sẽ đi chịu tội với Chu gia.”

Ý này của Mạc Hưu Ngôn chính là không chịu nhượng bộ, sắc mặt Chu Thiên Ngưng có chút khó coi, hiện tại nàng chỉ có thể mong đợi người của Chu gia có thể chạy tới nhanh chút.

Chu Thiên Ngưng không nói gì, lúc này Chương Vô Huyền lại ra mặt.

Tuy rằng hôm nay Chương Vô Huyền đã ước hẹn sẽ cùng gây chuyện với La Chính, nhưng kết quả hăn ở một bên xem diễn hồi lâu, ngược lại La Chính đã tham gia vào rồi. Giờ La Chính đang bị kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn truy đuổi khắp nơi, hăn phải làm chút gì đó.

“Mạc tiên sinh, có thể nghe ta nói một lời?” Chương Vô Huyền chấp tay nói với Mạc Hưu Ngôn.

Mạc Hưu Ngôn đã cực kỳ mất kiên nhẫn, tốc độ La Chính nhanh hơn dự tính của lão ta, lúc này lão ta muốn tập trung tinh thần điều khiển kiếm

khí, đuổi giết La Chỉnh, thế nhưng bọn tiểu bối này lại cứ quấy rầy.

Chu Thiên Ngưng thì lão còn cho hai phần thể diện, thế nhưng mà thằng nhóc béo mập trước mắt này là ai chứ, vì vậy Mạc Hưu Ngôn lạnh giọng nói: “Thế nào? Người là ai?”

“Tại hạ là con thứ ba của Chương gia, tên Chương Vô Huyền.” Chương Vô Huyền chấp tay nói.

Đế Đô Phần Thiên có rất nhiều người họ Chương, tên nhóc này nói mình là người Chương gia, hơn nữa còn là con thứ ba, như vậy hẳn tất nhiên chính là con trai của Thiên Lộc Chương gia giàu nứt đổ vỡ vách kia rồi. Nếu là con thứ ba, vậy hẳn chính là lão tam của dòng chính!

Giọng Chương Vô Huyền không lớn, nhưng đại đa số mọi người đều nghe rõ.

Lúc này, luồng kiếm khí mà Mạc Hưu Ngôn đang điều khiển kia cũng đã đẩy La Chỉnh vào góc chết, vì bị Chương Vô Huyền quấy rầy nên lại để La Chỉnh tránh được rồi quay người chuồn mất, thật sự tức chết người.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác lão ta không thể không hao tâm tổn trí đối phó vấn đề này.

Chương gia? Tên nhóc béo mập này là người Chương gia?

Mạc Hưu Ngôn lập tức cảm thấy mình có chút nhức đầu.

Chu gia thì lão có thể tạm thời không cần để ý, bởi vì Mạc gia và Chu gia cũng không có ích lợi liên quan trực tiếp nào. Ví như Chu gia muốn cắt đứt mấy mỏ quặng của Mạc gia lão, thoát nhìn thì đơn giản thế nhưng cũng phải mất một thời gian, trong lúc đó còn có thể bị các sĩ tộc khác quấy nhiễu!

Còn Chương gia...

Chương gia tuy không phải sĩ tộc nhưng hầu như khống chế toàn bộ mạch máu kinh tế của Đế Quốc.

Quan trọng hơn là mỏ quặng của gia tộc lão hầu như đều giao dịch thông qua Chương gia, dùng hiệu đổi tiền của Chương Gia để kết toán...

Tuy nói quặng hỏa tinh(1) khai thác từ trong núi cũng có thể bán cho những người khác, không nhất thiết phải bán cho Chương gia, nhưng sức ảnh hưởng của Chương gia nơi đâu cũng có. Đắc tội Chu gia thì Mạc gia sẽ rước lấy một phiền toái lớn, nhưng chưa hẳn không có biện pháp giải quyết.

Thế nhưng đắc tội Chương gia, đối với loại sĩ tộc như Mạc gia mà nói thì nửa bước cũng khó đi.

Chuyện gì đây? Mấy người bạn Mạc Xán đưa về, người sau lại khó dây vào hơn người trước? Trong lòng Mạc Hưu Ngôn dâng lên một cảm giác kỳ quái!

Lúc này không phải chỉ mình Mạc Hưu Ngôn có cảm giác này này mà Mạc Vũ đang co lại bên cạnh cũng thế!

“Mạc Xán này căn bản chính là sao chổi, một cái tai họa! Mang đến một tên La Chính để chèn ép ta, giờ lại nhảy ra một người Chương gia làm khó cha ta! Mạc Xán, ta sớm muộn gì cũng giết chết người...” Mạc Vũ gắt gao nhìn chăm chăm vào Mạc Xán, hai mắt như sắp nhỏ máu.

Về phần mấy người bạn tốt Mạc Vũ mang về, lúc này đều giữ im lặng, đứng ở một bên.

Mấy vị này cũng là đệ tử sĩ tộc, sĩ tộc bọn hắn mạnh hơn Mạc gia không ít, nhưng lại không cùng đẳng cấp với Chu gia, còn Chương gia

không phải sĩ tộc nhưng trong trường hợp này lại càng không có chỗ cho bọn hăn nói chuyện.

Ngẫm lại vừa rồi bọn hăn còn vô cùng xem thường Mạc Xán kia, lúc này mới hiểu được, Mạc Xán thoát nhìn dễ bắt nạt, nhưng trên thực tế chính là một tên giả heo ăn thịt hổ. Không! Mấy tên bên cạnh Mạc Xán kia, đều là giả heo ăn thịt hổ!

Thậm chí, lúc này bọn họ còn vụng trộm dò xét Chu Hiễn, nghĩ thầm người này không nên đụng tới, có khi hăn cũng là người của bảy đại sĩ tộc cũng nên?

Thân phận của Chu Hiễn, thoáng cái cũng trở nên thần bí.

Chẳng qua lần này bọn họ đã đoán sai, Chu Hiễn hoàn toàn là đệ tử bình dân, không có bối cảnh gì đáng nói...

(1)Hỏa tinh: một loại làm thuốc súng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Phản Kích

“Ra là Tam thiếu gia của Chương gia, thất kính, thất kính!” Mạc Hưu Ngôn trầm giọng, trong lòng lão cũng bắt đầu lo lắng. Có nên vì đối phó với một La Chỉnh mà đắc tội với nhiều người hay không?

Nếu như lão thật sự giết La Chỉnh, không chỉ đắc tội Chu gia mà xem ra còn đắc tội cả Chương gia luôn.

“Mạc gia chủ, cái gọi là lui một bước trời cao biển rộng, có đôi khi nên cân nhắc qua về cái giá phải trả!” Chương Vô Huyền tuy thực lực không đủ, nhưng vô cùng thấu hiểu lòng người.

Có lẽ Mạc Hưu Ngôn hoàn toàn đã có sát tâm rất nặng, lão ta muốn đưa La Chỉnh vào chỗ chết.

Nhưng là một gia chủ, có rất nhiều vấn đề phải cân nhắc, bản thân lão ta có liên quan tới rất nhiều chuyện. Hiện giờ nếu lão ta hành động theo cảm tính thì hoàn toàn có thể cứu vớt mặt mũi Mạc gia, thế nhưng sau này Mạc gia phải làm sao?

Chương Vô Huyền đã nhìn ra, Chu Thiên Ngưng nhất định là chung tình với La Chỉnh, huống chi La Chỉnh còn là ân nhân cứu mạng của cô ta. Nếu như La Chỉnh thật sự gặp chuyện không may ở đây, Mạc gia sẽ ăn nói thế nào?

Mà bản thân Chương Vô Huyền càng sẽ không thờ ơ ngồi nhìn!

Chương gia không có yêu cầu cao về thực lực đối với đệ tử nhà mình, Chương Vô Huyền lại là con trai dòng chính, anh trai hắn còn là người gánh vác Chương gia trong tương lai.

Có lẽ bây giờ Chương Vô Huyền thuyết phục Chương gia chặt đứt mạch máu của Mạc gia vẫn còn có chút khó khăn, nhưng còn tương lai thì sao?

Chỉ cần Chương Vô Huyền khư khư cố chấp muốn kẹp chết Mạc gia, dù là đối với Chương gia hay là bản thân Chương Vô Huyền đều không có gì khó. Dù sao một Mạc gia nho nhỏ thì sức ảnh hưởng cũng cực kì nhỏ bé, cho dù một trong bảy đại sĩ tộc muốn nhảy ra nhiều chuyện, cũng sẽ không tạo áp lực quá lớn cho Chương gia.

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn rõ ràng đã trở nên chần chừ.

Thế nhưng vào lúc này, vách tường sau lưng Mạc Hưu Ngôn bỗng nhiên sụp đổ, từ trong vách tường lập tức bắn ra một điểm sáng.

“Vèo!”

Điểm sáng kia đúng là phi đao nát của La Chính.

Lúc này La Chính bị kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn bức tới vô cùng thâm.

Lúc trước hắn dựa vào chân nguyên Thiên Ma còn có thể đối phó với Hứa Hưu. Còn ở trong đình nghỉ mát của Tiên Phủ, hắn giải quyết Ngũ Nhạc Tán Nhân nhờ vào việc lợi dụng mâu thuẫn giữa những cường giả Chiếu Thần Cảnh với nhau, đồng thời cắn nuốt một lượng chân nguyên lớn, hơn nữa Ngũ Nhạc Tán Nhân còn bị thương nặng nên mới giết chết được hắn.

Nhưng hôm nay, chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh đã mất đi hiệu quả, dù dùng thủ đoạn gì hăn cũng không thể ngăn cản được kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn.

Để thoát khỏi luồng kiếm khí kia, La Chỉnh dùng tốc độ cực nhanh chạy ngang chạy dọc trong Mạc phủ, không biết đâm nát bao nhiêu mái nhà, đục sập bao nhiêu cánh cửa và tường ngăn.

Mà luồng kiếm khí kia lại cứ như là con giòi bám trong xương, cắn chặt sau lưng hăn. La Chỉnh nghĩ hết cách cũng không thể thoát khỏi nó, không chỉ như thế, nhiều lần La Chỉnh còn bị nó ép vào góc, thiếu chút nữa bị chém chết...

Khá may là mỗi lần La Chỉnh đều tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng cứ chạy trốn như vậy, chuyện La Chỉnh bị luồng kiếm khí kia chém trúng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên hăn vừa điên cuồng chạy thực mạng, trong đầu cũng vừa điên cuồng nghĩ cách.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có cách phá giải luồng kiếm khí đó, nhưng lại có thể đi gây sự với Mạc Hưu Ngôn, dù sao luồng kiếm khí này cũng là do Mạc Hưu Ngôn khống chế.

Vì vậy La Chỉnh chạy một vòng lớn trong Mạc phủ rồi lại chạy về phòng khách bên này.

La Chỉnh vừa dùng thân thể đục nát vách tường, vừa khễ chạm lên nhãn tu di, thanh đao nát liền phóng thẳng về phía Mạc Hưu Ngôn.

Cơ hội của La Chỉnh cũng không nhiều, nếu có thể lựa chọn, hăn cũng không muốn trực tiếp ra tay với Mạc Hưu Ngôn, thực sự là không còn lựa

chọn nào khác.

Chương Vô Huyền nghe thấy tiếng vách tường sụp đổ âm âm, nhìn một vòng màu bạc sáng loáng bắn về phía Mạc Hưu Ngôn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Việc gây áp lực cho Mạc Hưu Ngôn đã có hiệu quả, theo phán đoán của hắn thì Mạc Hưu Ngôn cuối cùng có thể sẽ lựa chọn buông tha La Chỉnh.

Thế nhưng mà Chương Vô Huyền nghìn tính vạn tính lại không tính đến La Chỉnh bị kiếm khí đuổi giết như vậy còn có thể quay trở lại ra tay với Mạc Hưu Ngôn.

Giờ thì phiền toái rồi...

Mạc Hưu Ngôn đúng là vô cùng do dự.

Giết một La Chỉnh thì sao? Mạc Hưu Ngôn lão có thể có được bao nhiêu lợi ích? Tối đa là lão lấy lại được mấy phần mặt mũi cho Mạc gia và chính mình.

Mạc gia đã suy bại đến mức này, mặt mũi này đối với dân chúng bình thường có khả năng còn có ít giá trị, nhưng trong sĩ tộc, mặt mũi của Mạc gia lão căn bản không đáng nhắc tới!

Mà phiền toái hơn nữa, chính là đắc tội Chu gia và Chương gia...

Sớm biết như vậy thì nhường một bước là tốt rồi. Mạc Xán đã nói vòng Hồn Nguyên Huyết này là của cha nó, vậy trả lại cho nó thì tốt rồi, vì sao phải ép Mạc Xán đến mức như thế?

Nếu như lão không ép Mạc Xán, La Chỉnh có lẽ cũng không vì vậy mà lựa chọn ra tay với Mạc gia.

Trong lòng Mạc Hữu Ngôn dâng lên một tia hối hận, hối hận với Mạc Xán.

Chỉ sợ đây là lần đầu tiên Mạc Hữu Ngôn lão hối hận với cháu trai Mạc Xán của mình, hơn nữa còn trong tình huống bị mọi người bức bách!

Đang lúc Mạc Hữu Ngôn do dự, La Chính lại ra tay với lão.

“Phi đao sao? Không đáng nhắc tới...” Mạc Hữu Ngôn thản nhiên nhìn thanh đao nát xoay đến mình, lão chỉ giơ trường kiếm màu xanh trong tay lên, chém về phía thanh phi đao nát.

Cho dù trường kiếm màu xanh lam trong tay Mạc Hữu Ngôn chỉ là dùng chân nguyên biến thành, nhưng bởi vì cắn nuốt một lượng lớn Thiên Diễn Tinh Hoa, uy lực của trường kiếm màu xanh lam có thể so với tiên khí.

Huống chi nhất chém nhất này của Mạc Hữu Ngôn còn ẩn chứa một tầng hàm ý của kiếm Quy Khư.

Một kiếm này chém ra, thể hiện kiếm pháp đặc biệt mà lão luyện của Mạc Hữu Ngôn, trường kiếm màu xanh lam chém trúng vào thân phi đao.

Mạc Hữu Ngôn vốn cho là trường kiếm này của lão có thể chém phi đao trước mắt thành hai mảnh!

Nhưng khi thân của trường kiếm màu xanh lam va chạm vào phi đao, trong nháy mắt đã bị phi đao nát kia chặt đứt!

“Làm sao có thể? Thanh kiếm chân nguyên của ta có thể so với tiên khí, vì sao ngay cả một thanh phi đao cũng đánh không lại?” Uy lực của phi đao nát vượt qua tưởng tượng của Mạc Hữu Ngôn. Lão ta trơ mắt nhìn trường kiếm chân nguyên của mình bị chém đứt, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Độ cứng của trường kiếm chân nguyên có thể so với tiên khí hạ phẩm, vì sao một thanh phi đao cũ nát khó coi lại chặt đứt được?

Tốc độ của phi đao nát cực nhanh, sau khi chặt đứt trường kiếm chân nguyên của Mạc Hưu Ngôn thì vọt tới thẳng tới trước mặt lão.

Nếu là bình thường, Mạc Hưu Ngôn muốn tránh phi đao nát này chỉ là một chuyện đơn giản. Nhưng lúc này lão ta lại quá kinh ngạc trước uy lực của phi đao nát nên ngây người trong giây lát, và cũng vì thế phi đao nát liền lao thẳng tới trước mặt lão.

Đợi đến lúc Mạc Hưu Ngôn phục hồi tinh thần, phi đao nát đã gần trong gang tấc.

Một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong xương sống lão, lúc này lão ta mới ý thức được, một giây thất thần ngắn ngủi của mình có thể phải trả giá bằng tính mạng, mà người lấy đi tính mạng của lão chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng!

Tại thời khắc mấu chốt, Mạc Hưu Ngôn hầu như là dựa vào bản năng mà nghiêng đầu, đầu của lão ta cứ thế mà dịch chuyển ra hơn một thước.

“Vèo!”

Phi đao gần như lướt qua mặt Mạc Hưu Ngôn, mũi đao để lại trên mặt Mạc Hưu Ngôn một vết thương hẹp dài, một giọt máu tươi theo đó chảy ra.

Mặc dù Mạc Hưu Ngôn đã trải qua vô số trận chiến, lúc này cũng cảm thấy toàn thân rét run.

Mặc dù Mạc Hưu Ngôn vốn cho là thực lực của La Chính rất đáng sợ, chỉ dựa vào thực lực của Tiên Thiên Nhất Trọng đã đánh bại con của mình, tiền đồ tương lai chắc chắn không sao đếm được, thế nhưng chung quy hẳn cũng chỉ là một cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng!

Đối với Mạc Hưu Ngôn mà nói, La Chỉnh cũng chỉ là một con kiến, chẳng qua là một con kiến hơi mạnh mà thôi. Với thực lực Chiêu Thần Cảnh của lão ta, muốn đùa nghịch thế nào thì đùa nghịch thế đó. Tuy La Chỉnh có thể bình yên vô sự trong đại trận binh khí, thậm chí còn có thể phản kháng một chút, nhưng như vậy cũng không có nghĩa La Chỉnh có thể làm tổn thương lão.

Lão tuyệt đối không ngờ là, La Chỉnh không chỉ khiến lão bị thương mà còn trực tiếp muốn lấy mạng của lão!

Nếu như không phải Mạc Hưu Ngôn dựa vào phản ứng bản năng mà tránh được thanh phi đao kia thì với sự lợi hại của nó, bây giờ lão đã thành thi thể nằm trên mặt đất.

Người đã bị uy hiếp tới mức suýt chết thường sẽ bắt đầu là sợ hãi. Sau khi tránh được, những cảm xúc sợ hãi sẽ chuyển hóa thành phần nộ, phần nộ cực đoan!

Mạc Hưu Ngôn giờ phút này chính là như thế.

Vốn lão ta còn nghĩ hòa giải trong yên bình, lời nói của Chương Vô Huyền có trọng lượng nên chỉ cần khiển trách La Chỉnh một chút là được rồi.

Nhưng lúc này, cơn tức giận đã chiếm cứ đầu óc của Mạc Hưu Ngôn. Lão ta không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác nữa, mong muốn duy nhất của lão chính là nhất định phải giết La Chỉnh!

Bọn người Mạc Xán, Chương Vô Huyền, Chu Hiến và Chu Thiên Ngưng thấy cảnh này cũng trợn tròn mắt.

Uy hiếp của Chương Vô Huyền đã có hiệu quả, Mạc Hưu Ngôn có vẻ cũng đã thay đổi ý định, nhưng bọn họ đâu nghĩ đến La Chỉnh bị luồn

kiếm khí kia đuổi giết, vậy mà còn có thể tìm được cơ hội, phản công lại Mạc Hưu Ngôn!

Đây chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh!

“Hắc! Không hổ là La Chính...” Chu Hiên cười khố nói.

Chương Vô Huyện thì thở dài một hơi: “Ài, còn thiếu một chút. Không thể làm thịt Mạc Hưu Ngôn, giờ thì La Chính gặp phiền phức rồi. Xem ra chỉ có thể đợi trường bối trong gia tộc tới xử lý. Mạc Hưu Ngôn phản kích lại thì chắc chắn cực kỳ đáng sợ, không biết La Chính có thể chống đỡ được đến lúc đó hay không...”

Chu Thiên Ngưng đứng tại chỗ cắn môi, lúc này nàng lại vận Khuy Thiên Lý một lần nữa. Người Chu gia vì sao còn chưa tới? Trong lòng nàng cũng vô cùng lo lắng!

Mạc Vân bên cạnh Chu Thiên Ngưng thì sắc mặt đã trắng bệch.

Với tư cách là con gái trong gia tộc, nàng vốn không có chỗ lên tiếng. Một bên nàng hy vọng cha mình bình an vô sự, đừng để bị La Chính làm bị thương. Một bên nàng lại hiểu nếu cha cứ khư khư cố chấp sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho Mạc gia!

Có lẽ cha còn ôm một tia may mắn, cho rằng Chu Thiên Ngưng chỉ là con gái Chu gia nên Chu gia sẽ không vì Chu Thiên Ngưng mà thật sự làm gì Mạc gia.

Nhưng với tư cách là bạn tốt của Chu Thiên Ngưng, Mạc Vân hiểu rõ nhất phong cách của nàng. Nếu La Chính chết đi, Chu Thiên Ngưng tuyệt đối sẽ không chết không ngừng với Mạc Hưu Ngôn!

Chuyện này nên làm thế nào mới phải...

“Thằng nhóc thôi tha, chính người muốn chết, vậy đừng trách người khác!” Khuôn mặt Mạc Hữu Ngôn lúc này đột nhiên trở nên dữ tợn, kiếm Quy Khư bỗng dưng tỏa ra ánh sáng xanh mạnh mẽ.

“Vù vù vù...”

Mạc Hữu Ngôn cầm tiên khí giả, kiếm Quy Khư, chém liên tiếp bốn nhát về phía La Chính!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Nhân Tình

Mỗi một kiếm đều chém ra một luồng kiếm khí, liên tục bốn lần chém liền có bốn luồng kiếm khí xuất hiện, hơn nữa luồng kiếm khí sau còn mạnh hơn luồng trước!

Bốn luồng kiếm khí, cộng thêm một luồng kiếm khí vẫn luôn đuổi giết La Chỉnh, hiện tại tổng cộng đã có năm luồng kiếm khí đuổi giết hãn!

“Ta muốn chém ngươi thành mảnh vụn!” Mạc Hưu Ngôn một tay nắm kiếm Quy Khử, tay còn lại chỉ thẳng vào mũi kiếm, chuyên tâm điều khiển năm luồng kiếm khí đuổi giết La Chỉnh.

La Chỉnh phản ứng cũng không chậm, sau khi kế hoạch ám sát mà hãn tử mĩ an bài thất bại, hầu như hãn không dừng lại, tiếp tục bỏ chạy!

Nhưng lúc này La Chỉnh cũng không thoát được sự truy lùng của Mạc Hưu Ngôn, bởi vì một luồng kiếm khí khóa chặt trên người La Chỉnh, cho nên bốn luồng kiếm khí khác chỉ cần đi theo luồng kiếm khí kia thì sẽ rất dễ dàng bắt kịp La Chỉnh.

Huống chi vừa rồi trong lòng Mạc Hưu Ngôn có chút do dự, lúc điều khiển kiếm khí cũng không thật sự dốc lòng, cho nên tốc độ kiếm khí cũng không nhanh như vậy.

Lúc này Mạc Hưu Ngôn rất phấn nộ, một lòng muốn lấy mạng La Chỉnh, nên vô cùng chuyên tâm thao túng kiếm khí vây quét La Chỉnh, tốc độ của những kiếm khí kia cũng nhanh gấp ba lần so với trước!

La Chinh dốc sức liều mạng rút năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, tận lực làm cho thân thể của mình cực kỳ nhẹ nhàng, cả người liền hóa thành một tàn ảnh, chạy vội trong một đường tắt của Mạc gia.

Đường tắt này cũng chỉ có mười trượng, La Chinh tiến vào một cái là vọt tới cuối đường chỉ trong một hơi thở. Tốc độ La Chinh nhanh đến cực hạn, nhưng tốc độ những luồng kiếm khí kia cũng vô cùng nhanh.

Ngay lúc La Chinh vừa vọt tới cuối đường thì chúng cũng đã đi tới sau lưng, những kiếm khí kia gào thét mà đến, phát ra khí thể làm cho tóc La Chinh bay tán loạn.

“Nhảy!”

Mắt thấy khó có thể tránh, hai chân La Chinh nhảy lên, cả người vọt lên cao, cứ thế mà nhảy từ đường tắt bên này vào một tòa biệt viện bên cạnh.

Năm luồng kiếm khí kia có tốc độ cực nhanh, lúc này cũng không thu lại kịp mà trực tiếp cắt một vòng trên bức tường cuối đường. Dưới sự thao túng của Mạc Hưu Ngôn, năm luồng kiếm khí lập tức chuyển hướng ngay gần, lại một lần nữa vọt về phía La Chinh bên trong biệt viện.

La Chinh không có thời gian để dừng lại, vừa mới rơi xuống đất đã trực tiếp xông vào trong biệt viện, đụng sập cửa gỗ ngôi biệt viện này, lại đụng sập cửa sau, lần nữa đụng nát một vách tường, tiếp tục chạy trong Mạc gia!

Chỉ khổ hạ nhân của Mạc gia, họ vốn bận rộn trong Mạc phủ, nhưng bất thành linh vách tường bên cạnh bị đụng nát, thậm chí toàn bộ phòng ở đều bị sập, nhưng bọn họ căn bản không thấy rõ ai đang đâm ngang đâm dọc trong Mạc phủ. Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể trốn trong góc run rẩy.

“Ầm, ầm ầm...”

Bên trong Mạc gia thỉnh thoảng truyền đến từng đợt nổ mạnh.

Cho dù La Chỉnh dốc hết toàn lực đề cao tốc độ của mình thì vẫn không cách nào thoát khỏi truy kích của kiếm khí, khoảng cách với những luồng kiếm khí kia càng ngày càng gần, nhiều lần hầu như xẹt qua bụng của La Chỉnh, chỉ cần lại gần hơn một tấc sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

“Ồ, sao lại thiếu hai luồng kiếm khí?”

La Chỉnh chạy như điên đồng thời chú ý tới sự thay đổi sau lưng, vốn có năm luồng kiếm khí đuổi giết hắn, lúc này lại thiếu đi hai luồng.

Hắn nhíu mày, rất rõ ràng hai luồng kiếm khí này không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất.

Hai luồng kiếm khí kia rất có thể đã vượt qua La Chỉnh, đón đầu hắn.

La Chỉnh vừa mới nghĩ tới đây, chợt nghe thấy vách tường phía trước truyền đến hai tiếng trầm đục, hai khe hở quý dị vỡ ra trên vách tường, lập tức hai luồng kiếm khí vừa biến mất chui ra khỏi vách tường, đâm thẳng về phía La Chỉnh.

Cùng lúc đó, ba luồng kiếm khí phía sau đột nhiên tách ra, theo ba phương hướng khác nhau bao lấy La Chỉnh.

“Nguy rồi! Bị bao vây!”

Lúc này La Chỉnh muốn tránh cũng không được, bốn phía xung quanh đều có một luồng kiếm khí, mà một luồng kiếm khí cuối cùng thì bổ xuống đầu hắn từ trên không trung.

Làm sao bây giờ?

Trong tích tắc, trong lòng La Chỉnh hiện lên vô số cách, nhưng không một cách nào có thể dùng lúc này.

“Liều mạng!”

Tuy xung quanh và phía trên đều bị kiếm khí vây quanh, nhưng những kiếm khí này cũng không phải là không có kẽ hở, từ góc độ nhỏ nhất La Chỉnh vẫn có thể chui ra.

Nhưng đồng thời lúc chui ra, hắn vẫn có khả năng bị kiếm khí chém trúng, có thể sẽ mất tay hoặc gãy chân. Ngay cả như vậy, so với chết, ít nhất hắn còn có thể tìm một vài linh đan diệu dược phục hồi lại xương gãy, mạng không còn thì không còn gì hết.

Vấn đề là, dù có tránh được một đợt tiến công này, vậy đợt tiếp theo thì sao? Hiện tại hai chân khoẻ mạnh mà hắn cũng trốn không thoát, lát nữa bị thương lại càng không thể tránh!

Không nghĩ được nhiều như vậy, có thể lát nữa thì để lát nữa. Ngay lúc La Chỉnh chuẩn bị liều mạng bị thương, chui qua bên cạnh, trong đầu hắn bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Thằng nhóc, đừng yên đừng nhúc nhích! Ta tới cứu người!”

“Là ai?” La Chỉnh nghe được giọng nói kia, lại không tìm thấy người nói chuyện.

Vào lúc này, xung quanh La Chỉnh bỗng xuất hiện một tia hàn ý, lập tức liền có vô số bông tuyết sinh ra. Những bông tuyết kia vừa xuất hiện liền nhanh chóng ngưng kết với nhau, hình thành một bức tường băng nho nhỏ.

Xung quanh và trên đầu La Chỉnh, toàn bộ đều là bông tuyết, trong nháy mắt, năm bức tường băng liền bao La Chỉnh lại.

Ngay sau đó năm luồng kiếm khí kia cũng ào tới, liên tục chém lên tường băng kia.

“Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Năm luồng kiếm khí hầu như chém lên tường băng cùng một lúc, phát ra năm tiếng nổ.

La Chỉnh bị nhốt bên trong, có thể thấy rõ ràng những luồng kiếm khí kia lưu lại vết sâu thế nào trên tường băng.

La Chỉnh thở ra một hơi, trống ngực vẫn đập rộn ràng.

Mới vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, nếu như không phải vị cao nhân này ra tay tương trợ, lúc này chỉ sợ hãn đã đầu lìa khỏi cổ, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn quá mạnh. Hiện tại La Chỉnh ngấm lại, lúc ở trong Tiên Phủ đúng là quá mức mạo hiểm rồi. Nếu không đụng phải trận pháp Tuyệt Mệnh Loạn Đấu kia, hãn sẽ không thể nào sống sót trong tay đám cường giả Chiếu Thần Cảnh!

“Được rồi, nhóc con. Đến khách đường Mạc gia đi. Yên tâm, có ta ở đây Mạc Hưu Ngôn không dám ra tay với ngươi!” Người nọ nhàn nhạt nói với La Chỉnh.

Vừa dứt lời, mấy bức tường băng bao quanh La Chỉnh vỡ vụn, hóa thành một đồng băng vụn, chồng chất dưới chân La Chỉnh.

La Chỉnh thò tay nhặt một khối băng lên, từ khối băng kia truyền đến cảm giác mát lạnh, tan thành nước làm ướt tay hãn.

Thoạt nhìn khối băng này rất bình thường, vậy mà lại có thể ngăn cản kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn. Người này hãn cũng là một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh!

Lúc La Chỉnh bị truy đuổi, hẳn hiểu Chương Vô Huyền sẽ không đứng ngoài nhìn, đây phải chăng là người của Chương gia?

Nhưng La Chỉnh lại không biết, mới vừa rồi ngoài người thi triển bông tuyết cứu La Chỉnh, còn có một người khác, vọt đến trước mặt Mạc Hữu Ngôn, khẽ vươn tay đè mũi kiếm của Mạc Hữu Ngôn xuống.

Người nọ có vóc dáng khôi ngô, sắc mặt hồng hào, lông tóc toàn thân dày rậm, nhìn qua giống tiều phu lớn lên trong núi.

“Mạc gia chủ, nếu ta là người, lúc này sẽ không cử động!” Tiều phu kia cầm theo một cái rìu bổ củi màu đen trong tay, trên lưỡi rìu liên tục có ánh đỏ lập lòe.

Mạc Hữu Ngôn vốn không nhận ra người này, nhưng khi ánh mắt lão ta dừng trên lưỡi rìu, đột nhiên nhớ lại chút truyền thuyết, sắc mặt khó coi nói: “Người là... Người là người đồn củi Tây Sơn!”

Người đồn củi Tây Sơn...

Núi Tây Sơn được nhắc tới này, chính là một ngọn núi trên chiến trường Tu La.

Mà người đồn củi, tên như ý nghĩa, chính là người đồn củi trên núi.

Nhưng trên Tây Sơn cũng không có cây cối, vậy nói gì tới đồn củi, trong Tây Sơn chỉ có yêu binh, yêu tướng.

Người đồn củi Tây Sơn này chính là người đã giết vô số yêu ma trên núi Tây Sơn.

Hắn vốn tên là Thạch Hổ, từng ở trong núi Tây Sơn suốt ba năm!

Phải biết rằng, Tây Sơn vô cùng gần sào huyệt Yêu tộc, gần như ngay cửa ra vào, nhưng Thạch Hổ đã tu luyện ở núi Tây Sơn ba năm!

Hắn coi yêu binh, yêu tướng như củi, một đao bổ ra, một đao tu luyện.

Yêu binh, yêu tướng chết trong tay hắn khó có thể đếm hết!

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là thời gian ba năm hắn ở lại trong núi, Yêu Vương của Yêu tộc không hề có cách nào đối phó với Thạch Hổ hắn!

Lúc ấy áp lực của thành Bạch Đế cũng vô cùng lớn, sau khi Đế Quân tổn thất mấy đại tướng, đối mặt với thế tiến công của Yêu tộc thì có chút lực bất tòng tâm, tràn đầy nguy cơ.

Cũng nhờ một mình Thạch Hổ dốc sức liều mạng tu luyện trong Tây Sơn, dốc sức liều mạng tàn sát yêu binh yêu tướng, làm chậm tiết tấu tiến công của Yêu tộc.

Từ đó về sau, Thạch Hổ tiếng tăm vang dội!

Đồng thời mọi người cho Thạch Hổ một cái biệt hiệu, chính là người đồn củi Tây Sơn.

Có thể tàn sát Yêu tộc ở sào huyệt của chúng như thế, còn có thể tránh sự bắt giết của Yêu Vương, còn ở lại trên Tây Sơn ba năm, không hề nghi ngờ Thạch Hổ đã tạo ra một kỳ tích.

Cũng là vì vậy, danh hiệu người đồn củi Tây Sơn dần dần lưu truyền, mọi người ngược lại đã quên mất tên của hắn.

Chỉ là mọi người nhìn cái rìu đồn củi trên tay hắn, sẽ nhớ tới tiêu phu coi Yêu tộc như củi mà bổ kia!

Mười năm trước Thạch Hổ xuất ngũ giã từ Đế Quân, cho dù Đế Quân cố sức mời hắn trấn thủ thành Bạch Đế, nhưng hắn vẫn chọn tới Đế Đô.

Có người đồn rằng Thạch Hổ phải trả một món nợ nhân tình.

Nghe nói lúc Thạch Hổ còn trẻ đã từng là một thiếu niên thô lỗ, sức mạnh ghê gớm trời sinh nhưng một chữ bẻ đôi không biết.

Sau khi ra khỏi núi hắc liên làm cu li cho một nhà giàu. Lúc ấy Thạch Hổ không hề có kiến thức, cũng không hiểu lòng người hiểm ác. Khi con trai của nhà đó phạm tội, bị quan phủ trị tội, nhà giàu đó đã nảy ra một ý định, bỏ tiền lo lót từ trên xuống dưới, cuối cùng cho Thạch Hổ thành người chịu tội thay.

Thạch Hổ chẳng hiểu ra làm sao lại bị đưa vào ngục giam như vậy, cuối cùng bị phán tội chết, yêu cầu qua thu xử trảm.

Chẳng qua ngày xử trảm hôm ấy, Thạch Hổ lại được cứu.

Người cứu Thạch Hổ chính là một vị thiếu gia Chương gia.

Từ đó về sau, Thạch Hổ liền một mực đi theo sau lưng vị thiếu gia Chương gia kia, sau đó tu vi hắc tăng mạnh vượt bậc, về sau tòng quân, lập được công lao to lớn.

Vị thiếu gia Chương gia kia, chính là Chương gia chủ đương thời, cha của Chương Vô Huyền, Chương Quần!

Mà Thạch Hổ rời khỏi Đế Quân, trở lại Đế Đô Phần Thiên chính là muốn trả một nhân tình cho Chương Quần.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Yêu Cầu Đơn Giản

Với thực lực của Thạch Hổ dù đặt ở chỗ nào cũng đều là tài năng được trọng dụng. Nhưng hắn lại không muốn thù lao gì mà chỉ đảm nhiệm một vị trí phụng sự cho Chương gia, có thể tưởng tượng hắn coi trọng phần ân tình của Chương gia này như thế nào.

Chuyện này, cũng nghiệm chứng tầm mắt của người Chương gia. Có thể từ một gia tộc nhỏ phát triển đến mức này, thậm chí còn song song sánh ngang với bảy đại gia tộc từ xưa, thứ Chương gia dựa vào chính là ánh mắt!

Thạch Hổ bảo Mạc Hưu Ngôn không nên cử động, Mạc Hưu Ngôn cũng thật không dám nhúc nhích.

Cây rìu đồn củi kia nhìn thì không bắt mắt, nhưng uy lực bao nhiêu, Mạc Hưu Ngôn vẫn rất rõ ràng.

Hơn nữa với khí tức Thạch Hổ phát ra lúc này, nếu lão thật sự hành động thiếu suy nghĩ, Thạch Hổ sẽ ra tay không chút lưu tình!

Cùng lúc đó, độ ẩm trong sân cũng hạ xuống.

Đã là cuối năm, mọi người đều mặc quần áo dày hơn nhiều, một vài gia đình đã thay áo bông.

Nhưng nhiệt độ chợt hạ xuống này vẫn khiến những gia đình kia không nhin được mà kéo cổ áo bông.

Từng bông tuyết bay lả tả trên không trung, lập tức có một bóng người dần dần hiện ra.

“Vù vù...”

Đợi đến lúc những bông tuyết kia hoàn toàn tan ra, bóng người giữa không trung trở nên rõ ràng, đó là một người có mái tóc màu trắng.

Nhìn người kia, yết hầu Mạc Hữu Ngôn nuốt “ợc” một cái.

Nhắc tới người có mái tóc trắng vì bạc sớm, mà tính cách lạnh lẽo, đại đa số mọi người sẽ nghĩ tới một cái tên - “Thương Tù”.

Chu gia tập trung tu luyện các loại châm pháp, ám khí. Rất nhiều cao thủ thành danh của Chu gia, đại đa số đều am hiểu dùng binh khí bằng châm, kiếm hoặc là ám khí.

Nhưng trong mười năm trở lại đây, Chu gia lại có một trường hợp dị biệt, tên là “Chu Thương Tù”.

Thương Tù này tính cách quái dị, kiêu lời. Ban đầu ở trong Chu Gia không được hoan nghênh, lúc còn trẻ vì quan hệ bất hòa với Chu gia nên đã bỏ nhà ra đi, thậm chí thề độc, đời này sẽ không trở lại Chu gia, sau đó liền biến mất mười năm.

Mười năm sau, Thương Tù từ cực Bắc trở về, thực lực cũng đã tăng mạnh vượt bậc, hơn nữa liên tiếp trợ giúp Chu gia giải quyết vài phiền toái lớn! Người này tính cách tuy cao ngạo cổ quái, nhưng vẫn không chống đỡ nổi nổi vấn vương quê nhà mà về với Chu gia.

“Tiểu thúc! Người cứu được La Chính rồi sao?” Chu Thiên Ngưng nhìn Thương Tù, sợ hãi hô một tiếng.

Chu Thiên Ngưng ở Chu gia với ai cũng đều rất thân thiết, duy chỉ không thân với Thương Tù. Bởi vì từ nhỏ Chu Thiên Ngưng đã cảm thấy Thương Tù chính là một quái nhân, vẫn luôn không dám làm thân với hắn.

Thương Tù ngược lại cười thản nhiên, nói: “Thằng nhóc kia không sao, ta đã chặn giúp hắn những kiếm khí kia rồi. Đó, không phải hắn đã tới rồi sao?” Thương Tù chỉ cách đó không xa.

Bóng dáng La Chỉnh nhoáng lên một cái liền bước chân vào trong sân này.

Mới vừa rồi sau khi tiểu thúc dùng chân nguyên truyền âm, nàng liền bảo tiểu thúc đi cứu La Chỉnh trước, dù sao chính Chu Thiên Ngưng cũng không gặp nguy hiểm, người gặp nguy hiểm chính là La Chỉnh. Có trời mới biết bị kiếm khí kia đuổi giết thì La Chỉnh có thể sống được bao lâu.

Nhìn thấy La Chỉnh bình an vô sự, lúc này Chu Thiên Ngưng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

La Chỉnh đi vào trong sân, cũng đã thấy người tóc trắng đứng giữa không trung kia.

Tuy vừa rồi La Chỉnh cũng không thấy người cứu mình, nhưng người nọ lại sử dụng chân nguyên thuộc tính băng, mà cơ thể người tóc trắng kia không ngừng tản ra từng luồng khí lạnh lẽo nên La Chỉnh liền nắm chắc chín phần, ân nhân cứu mạng đúng là người nọ.

La Chỉnh đi đến trước mặt Thương Tù nói: “Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!”

Thương Tù rất khách sáo với Chu Thiên Ngưng, nhưng đối với người ngoài thì vô cùng lạnh lùng, chỉ thản nhiên nói: “Không cần cảm ơn ta. Ta nghe Chu Thiên Ngưng nói nên mới ra tay tương trợ.”

La Chỉnh mỉm cười: “Dù là như vậy, ta tất nhiên cũng cảm kích.” Nói xong, La Chỉnh hướng về phía Chu Thiên Ngưng mỉm cười, mà Chu Thiên Ngưng chớp chớp đôi mắt, con mắt cười cong cong như ánh trăng, sắc mặt có vẻ rất khoái chí.

Giờ phút này, không ai có thể khó chịu hơn Mạc Hưu Ngôn, lão ta không phải đối thủ của Thạch Hổ, cũng không phải là đối thủ của Thương Tù, giờ phút này lão dứt khoát vẫy nhẹ tay một cái, thanh kiếm Quy Khư ngưng kết từ chân nguyên lập tức tan biến trong không trung, ngay cả Thiên Diễn Tinh Hoa ở trong kiếm cũng biến mất theo. Những Thiên Diễn Tinh Hoa này coi như là chân nguyên của Mạc Hưu Ngôn ngưng kết thành, tất nhiên khác biệt rất lớn với Thiên Diễn Tinh Hoa của La Chỉnh. Thiên Diễn Tinh Hoa mà La Chỉnh tinh luyện từ huyền khí ra có thể trường tồn cùng trời đất.

Ném vũ khí của mình đi, Mạc Hưu Ngôn cười nhạt một tiếng, khách sáo mà nói với Thạch Hổ: “Không biết hai vị hạ cố đến Mạc phủ ta là vì chuyện gì?”

Dù sao cũng đánh không lại, lão ta không dùng võ liền dùng văn. Lần này Mạc Hưu Ngôn cảm thấy đạo lý vẫn ở bên lão!

Sau khi Mạc Hưu Ngôn bỏ kiếm Quy Khư đi, Thạch Hổ liền lui về phía sau một bước, ồm ồm nói: “Hạ cố chưa nói tới, thiếu chủ Chương gia truyền gọi, ta thật không thể không đến.”

Thương Tù bay bổng bễnh ở cách đó không xa, chẳng thềm đáp câu hỏi của Mạc Hưu Ngôn. Hắn cảm thấy câu hỏi này của Mạc Hưu Ngôn quá ngu xuẩn, đã có Chu Thiên Ngưng ở đây, hắn tất nhiên là do Chu Thiên Ngưng gọi tới!

“Hôm nay Mạc phủ ta tụ hội, trên yến tiệc xảy ra một ít hiểu lầm với mấy người bạn trẻ này. Hiểu lầm nho nhỏ nên vốn cũng không cần phải

động tay động chân rồi làm to chuyện ra. Nếu có chỗ nào mạo phạm, Mạc Hưu Ngôn ta xin nhận sai trước. Chẳng qua tại hạ vẫn muốn nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện. Hôm nay hiểu lầm kia là vì đứa cháu Mạc Xán của ta mà nên, đây là chuyện Mạc gia ta, thật khiến hai vị chê cười. Vấn đề này tất nhiên do người làm gia chủ ta xử lý...” Mạc Hưu Ngôn chậm rãi nói. Giờ đây lão chỉ muốn phân chia rạch ròi với người ngoài, về phần Mạc Xán, lão có thể từ từ tính sổ.

Nhưng lời Mạc Hưu Ngôn còn chưa nói hết, La Chỉnh liền đứng ra quát lớn: “Cái gì là chuyện của Mạc gia? Chuyện của Mạc Xán, chính là chuyện của ta, nếu muốn nói rõ ràng, vậy thì nói tại đây đi!”

La Chỉnh vừa nói xong, Chương Vô Huyền liền như vô ý mà đứng bên cạnh La Chỉnh, Chu Thiên Ngưng cũng là nhẹ nhàng dịch chuyển, ý tứ rất rõ ràng, hai vị văn bối hai nhà Chương Chu nhất định đứng đằng sau La Chỉnh.

Mà Chu Thiên Ngưng cùng Chương Vô Huyền đã lựa chọn đứng sau lưng La Chỉnh, như vậy bọn Thạch Hổ và Thương Tù phía sau cũng đứng sau lưng La Chỉnh!

Thấy La Chỉnh nói năng rành mạch, đứng trước mặt Mạc Hưu Ngôn mà khí thế không thấp hơn chút nào, trong mắt Thạch Hổ và Thương Tù đều lộ ra chút kinh ngạc.

“Thằng nhóc này thật gan dạ sáng suốt, mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, lại không sợ Mạc Hưu Ngôn chút nào...” Thạch Hổ và Thương Tù đều nghĩ như vậy.

Bị La Chỉnh ngắt lời, lại còn bị chỉ trích ngay trước mặt như vậy, sắc mặt Mạc Hưu Ngôn lập tức khó coi, lão ta không nghĩ tới La Chỉnh lại khó chơi như vậy!

Chính mình cũng định tha cho hắn rồi, thế nhưng thằng nhãi này lại dám cản chặt mình không buông!

Một cao thủ Tiên Thiên đối với Mạc Hưu Ngôn mà nói giống như con kiến, nhưng hiện tại lại không thể làm gì hắn. Ai kêu người Chương gia với người Chu gia đều đứng sau lưng hắn.

Mạc Hưu Ngôn cảm giác đầu mình càng lúc càng căng!

Lúc này Mạc Hưu Ngôn vô cùng không cam lòng, thậm chí muốn liều mạng với thằng nhóc này, chỉ là nghĩ lại, có hai vị đại năng Thạch Hổ và Thương Tù ở đây, sợ là dù lão có thật sự liều mạng cũng không giết chết được thằng nhóc kia...

Sau một lúc lâu, Mạc Hưu Ngôn mới suy nghĩ cẩn thận, lúc này ngoại trừ cúi đầu thì lão cũng không còn lựa chọn nào khác!

Trong tình huống cực kỳ bất lợi thế này, Mạc Hưu Ngôn âm thầm thở dài một hơi rồi mới lên tiếng: “Không biết anh bạn trẻ này, muốn nói rõ ràng cái gì?”

Nghe được giọng điệu Mạc Hưu Ngôn vô cùng không cam lòng, nhưng hiện tại lão ta đã không dám lỗ mãng, đây thật là muốn cúi đầu rồi! Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh cúi đầu với cao thủ Tiên Thiên!

Sắc mặt Mạc Vũ lúc này đã ảm đạm như tro tàn.

Mà những đệ tử nội môn Bạch Lộ Phong do Mạc Vũ đưa về, sắc mặt cũng đều rất khó coi.

Người do Mạc Xán mang về có thể dễ dàng mời được người phụng sự trong gia tộc, hơn nữa còn là cường giả Chiếu Thần Cảnh, ép cha mình đến mức khó có thể ngẩng đầu, chuyện này bảo trong lòng Mạc Vũ sao không khó chịu?

La Chỉnh cười hắc hắc, quay đầu lại bắt lấy bả vai Mạc Xán, nhẹ nhàng đẩy một cái: “Chuyện này, muốn nói như thế nào, phải hỏi Mạc Xán rồi!”

Cổ của Mạc Hữu Ngôn hơi rụt lại, hắn nhìn Mạc Xán vốn không thu hút kia.

Trong gia tộc, Mạc Xán luôn thể hiện vẻ yếu đuối, khiến người khác luôn có ấn tượng rằng muốn chèn ép hắn thế nào thì chèn ép thế đó.

Đến ngay cả một gia đình quát nạt to tiếng với mình, Mạc Xán vẫn luôn duy trì khuôn mặt tươi cười!

Trong Mạc gia, hắn hoàn toàn không có chút địa vị nào.

Mạc Hữu Ngôn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày phải xem sắc mặt của Mạc Xán?

Nhưng lúc này, Mạc Hữu Ngôn lại không nói không được, nói: “Xán nhi, người muốn thế nào?”

Mạc Xán giờ phút này vô cùng căng thẳng, hắn ngẩng đầu nhìn một vòng, thấy tất cả mọi người đều nhìn hắn, sắc mặt của hắn cũng trở nên mất tự nhiên.

Nhưng khi hắn nghĩ đến bất trắc của cha mình, thậm chí vòng Hồn Nguyên Huyết bên người cha cũng nằm trong tay Mạc Hữu Ngôn, một luồng ý lạnh liền dâng lên trong lòng hắn.

Cha rốt cuộc đã chết như thế nào? Vì sao vòng Hồn Nguyên Huyết lại nằm trong tay Mạc Hữu Ngôn?

Nếu những chuyện khó hiểu này không được giải tỏa thì, Mạc Xán sợ là không ngủ ngon được!

Nhưng lúc này muốn đổi chất, điều tra nguyên nhân cái chết của cha, hiển nhiên là không thể. Thứ nhất đây là chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi, năm đó rất nhiều thứ cũng đã vùi vào lịch sử. Thứ hai, đó cũng chỉ là suy đoán và nghi ngờ của hãn, muốn Mạc Hữu Ngôn chính miệng nói ra chân tướng khó không thua gì lên trời.

Nghĩ một chút, Mạc Xán mới lên tiếng: “Ta không muốn thế nào, ta chỉ muốn vòng Hồn Nguyên Huyết cha ta để lại kia!”

Nghe Mạc Xán đưa ra điều kiện, trong lòng Mạc Hữu Ngôn thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ phải trả vòng Hồn Nguyên Huyết này thì cũng không phải là việc gì khó xử.

Vì vậy Mạc Hữu Ngôn gật gật đầu: “Vòng Hồn Nguyên Huyết này chính là đồ cha người để lại. Nếu người muốn, ta có thể cho người!” Sau khi nói xong Mạc Hữu Ngôn duỗi tay khẽ lật, cái hộp gấm chứa vòng Hồn Nguyên Huyết liền xuất hiện trong tay lão. Lão ta dùng lực đẩy nhẹ, hộp gấm liền bay đến trước mặt Mạc Xán.

Mạc Xán tiếp nhận hộp gấm, sau khi mở hộp nghiệm chứng, lúc này mới thu hộp gấm vào. Giờ phút này Mạc Xán vẫn còn có chút không cam lòng, vòng Hồn Nguyên Huyết này có thể không cần, cái hãn quan tâm chính là cha rốt cuộc đã chết như thế nào!

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Mạc Xán thở dài một hơi: “Trừ việc đó ra, ta không có việc gì nữa...”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Còn Sợ Gì Nữa?

Trên mặt Mạc Hưu Ngôn lộ ra tia cười giảo hoạt, đứa cháu này đúng là dễ gạt, vì vậy trên mặt lão ta lại khôi phục bộ dáng ưu nhã quý khí trước đây rồi cười nói: “Đã như vậy, hôm nay...”

“Đợi một chút!” Mạc Hưu Ngôn còn chưa nói hết lời, Chu Thiên Ngưng lại đứng ra.

Mạc Hưu Ngôn nhú mày, lão thân là gia chủ, bình thường chẳng mấy ai dám xen ngang lúc lão đang nói, nhưng hôm nay đã có vài tiểu bối cắt ngang lời lão rồi. Chỉ là thấy đối phương là Chu Thiên Ngưng, lúc này lão cũng không dám thể hiện vẻ bất mãn, ngược lại hỏi: “Chu gia đại tiểu thư, còn có chuyện gì?”

“Người suýt chút nữa giết chết La Chính, chuyện này tính thế nào?”

Phần lớn phụ nữ đều bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, mong Chu Thiên Ngưng cư xử như quân tử coi như không có chuyện gì, đó là chuyện không thể.

Huống chi, Mạc Hưu Ngôn vừa mới suýt chút nữa giết chết La Chính, đây là chuyện dù thế nào nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ!

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn trầm xuống, hôm nay mặt mũi của lão đã hoàn toàn mất rồi, thế nhưng mà đứa con gái này của Chu gia vẫn bám chặt lão không buông, thật sự được voi đòi tiên! Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn cũng trầm lại: “Chu gia đại tiểu thư, ta đã nói rồi, chuyện hôm nay tất cả mọi

người đều có chỗ không đúng, coi như là một hiểu lầm. Nếu cảm thấy Mạc mỗ đã làm quá, mong thông cảm nhiều hơn.”

Chu Thiên Ngưng lại cười lạnh nói: “Lúc trước ta khuyên người không nên ra tay, sao không thấy người thông cảm cho ta? Nếu không có tiểu thúc Thương Tù ở đây, người sẽ thông cảm sao? Vậy người nói xem, ta dựa vào cái gì thông cảm cho người?”

“Chẳng lẽ Chu gia đại tiểu thư nhất định phải nắm việc này không buông?” Mạc Hưu Ngôn lui không thể lui, mặt mũi âm trầm hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là thế!” Chu Thiên Ngưng mang bộ dạng đương nhiên là thế.

“Hừ! Khinh người quá đáng!” Mạc Hưu Ngôn rốt cục nhìn không được. Là người đều có ba phần tỳ khí, Mạc Hưu Ngôn nhìn đến bây giờ, đã mất hết mặt mũi của một gia chủ từ lâu, thế nhưng lão ta cũng không thể bị một tiểu bối đè ép mãi được. Vì sự bức bách của Chu Thiên Ngưng, lão không thể dễ dàng tha thứ.

Lúc này, Thương Tù giữa không trung toát ra một nụ cười âm nhu: “Nếu Thiên Ngưng đã không thoải mái, ta tất nhiên sẽ giúp con bé, Thiên Ngưng con nói xem ta nên làm thế nào?”

Chu Thiên Ngưng khoé miệng hơi nhếch lên, đang muốn để Thương Tù dạy dỗ Mạc Hưu Ngôn một trận, lúc này Mạc Vân bên cạnh lại kéo ống tay áo nàng một cái.

Trên mặt Mạc Vân tái nhợt, mặt mũi đều là vẻ mặt khẩn cầu, nhẹ giọng nói: “Thiên Ngưng tỷ, van cầu tỷ tha cho cha ta một lần, chuyện này cứ như vậy có được hay không?”

Mạc Vân dù sao cũng là bạn tốt của Chu Thiên Ngưng, mà nàng lại là con gái Mạc Hưu Ngôn, lúc này nàng rất khó xử.

Chu Thiên Ngưng nhìn bộ dáng của Mạc Vân, trong lòng lập tức cũng mềm nhũn ra, cuối cùng Chu Thiên Ngưng thở dài một hơi, mới nói với Thương Tù: “Thương Tù thúc thúc, được rồi, hôm nay chuyện này dừng ở đây thôi.”

Bản thân Thương Tù và Mạc Hưu Ngôn không có ân oán gì, Chu Thiên Ngưng đã nói như vậy, bản thân hẳn ngược lại cũng không có dị nghị gì, chỉ là lộ ra một nụ cười quỷ dị với Mạc Hưu Ngôn, sau đó những bông tuyết xung quanh hắn lập tức bắt đầu nhao nhao lên, bao bọc toàn bộ thân hình hắn vào trong, bay ra phía bên ngoài.

Mạc Xán đeo vòng Hồn Nguyên Huyết của cha vào xong cũng không muốn ở lại Mạc gia này thêm nữa, hắn liền nói với La Chính: “La Chính huynh, chúng ta cũng đi thôi.”

La Chính gật gật đầu, lúc này mới gọi bọn người Chương Vô Huyền, Chu Hiến chuẩn bị rời đi.

Chương Vô Huyền cũng nói vài lời với Thạch Hổ, Thạch Hổ lúc này mới cầm rìu đồn cùi đi ở sau cùng.

Người cuối cùng đi ra ngoài là Chu Thiên Ngưng, lúc trước muốn dạy dỗ cha Mạc Vân, lúc này ngược lại là đi an ủi Mạc Vân vài câu, lại hung hăng mà trừng Mạc Hưu Ngôn một cái, giống như đang nói, nếu không nể mặt con gái người, hôm nay người nhất định phải chết!

Sau đó nàng liền chạy theo phía sau, vô cùng bất mãn hô: “Này! Các người chờ ta với!”

Đợi đến lúc bọn người La Chính đi khỏi, Mạc Hưu Ngôn mới thở dài một hơi, khoát tay, một cái ghế bành tự động di chuyển tới, cả người lão ta giống như tê liệt, ngồi cái rầm xuống ghế.

Từ lúc lão trở thành Mạc gia chủ đến nay, chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.

Những người khác ở Mạc gia lúc này đều giữ im lặng, bọn họ cũng biết, giờ phút này Mạc Hưu Ngôn đang rất tức giận, nếu ai đi lên nói chuyện với lão ta, nhất định sẽ trở thành đối tượng xả giận của lão.

Ngược lại Mạc Vũ là con hăn, không kiêng kị như vậy, tiến lên nói với Mạc Hưu Ngôn: “Cha, chuyện này cứ như vậy là xong?”

Mạc Hưu Ngôn thở dài một tiếng, hỏi ngược lại: “Không như vậy thì thế nào?”

Mạc gia hăn có cái gì để đổi đầu với Chương gia, Chu gia? Căn bản là xách giầy cho người ta còn không xứng chứ không nói tới có tư cách trở thành đối thủ của người ta.

Mạc Vũ cắn răng, hai mắt đỏ bừng như một con thú bị vây khốn. Hăn nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến chuyện này vốn là do Mạc Xán, trong lòng mới âm thầm thù, thù này hăn nhất định phải báo, nhất định phải làm cho Mạc Xán hối hận vì sống trên đời này!

Còn La Chính đã đánh bại hăn, thù này hăn cũng không dám trông mong gì, hăn biết rõ mình và La Chính không phải người cùng một đẳng cấp, cho dù là cha cũng không làm được gì thắng nhóc kia thì mình lại càng không rồi.

Đúng lúc này, một vị quản sự trong Mạc phủ vội vàng chạy tới.

Quản sự hình như có chuyện gì muốn báo cáo, nhưng những người Mạc gia bên cạnh lại ra hiệu cho ông ta đừng quấy rầy Mạc Hưu Ngôn lúc này.

Lúc này mà quấy rầy gia chủ, đó chính là tìm chết.

Thế nhưng mà chuyện quân sự kia muốn báo cáo hình như rất quan trọng, trong lúc nhất thời ông ta cũng khá do dự, mặt mũi tràn đầy lo lắng, đi tới đi lui bên cạnh.

Như thế liền bị Mạc Vũ nhìn thấy, hắn đi tới hỏi quân sự kia: “Người có chuyện gì muốn báo cáo?”

Quân sự nhìn Mạc Vũ, sắc mặt hết sức khó coi, rồi mới lên tiếng: “Mới nãy ta đi kiểm tra trong phủ, nhà cửa, phòng ốc trong phủ bị thằng nhóc kia đâm sập ba trăm ba mươi sáu gian...”

“Cái gì!” Sắc mặt Mạc Vũ cũng đại biến.

Tuy mới vừa rồi nghe tiếng va đập kịch liệt, Mạc Vũ cũng đoán trong phủ tổn thất nặng nề.

Diện tích Mạc phủ gồm tổng cộng năm trăm sáu mươi một gian tiểu viện, tuy tu sửa cũng không phải việc khó gì, nhưng dù là sĩ tộc nào cũng đều chú trọng việc truyền thừa.

Những phủ đệ này đa số là do tổ tiên Mạc gia truyền lại, không nghĩ tới lần này đánh nhau lại hủy diệt tận ba trăm gian, hầu như là hơn phân nửa rồi. Đối với Mạc gia mà nói cũng là một loại tổn thất vô hình.

Nghe quân sự báo cáo, hận ý của Mạc Vũ càng đậm, nhìn qua cửa lớn Mạc phủ, đó là phương hướng Mạc Xán đi khỏi: “Mạc Xán... Ta nhất định phải tự tay tiêu diệt người!”

Mạc Xán tất nhiên không nghe được lời của Mạc Vũ, cho dù lấy được vòng Hồn Nguyên Huyết, nhưng tâm tình của hắn vẫn rất sa sút.

Ngày bình thường hắn vô cùng lạc quan, lúc này lại là một bộ dáng rầu rĩ không vui.

Chương Vô Huyền và Chu Hiển nhìn bộ dạng này của Mạc Xán thì chỉ biết nhìn nhau, lúc này bọn hắn cũng không có cách gì để khuyên nhủ Mạc Xán.

Dù sao đột nhiên biết được cha mình có khả năng là bị chết oan, hơn nữa càng có khả năng là bị tam thúc của mình giết chết, trong lòng có thể khó chịu tới mức nào?

Đoán chừng sau này Mạc Xán cũng không trở về Mạc phủ nữa.

Loại cảm giác này, đối với Chương Vô Huyền và Chu Hiển cũng không quá sâu sắc, người trải qua cảm giác này ở đây trừ Mạc Xán ra thì chỉ có La Chính.

Cảnh ngộ của La Chính sao mà giống Mạc Xán đến thế?

Cha hắn, La Tiêu, chính là bị Nhị thúc và Tam thúc làm hại. Cảnh ngộ của La Chính so Mạc Xán thậm chí còn thảm hại hơn, chính hắn bị giáng xuống làm bia thịt, chịu đủ mọi thứ chèn ép cùng làm nhục, suýt nữa phải trả giá bằng tính mạng.

La Chính bỗng nhiên bước nhanh lên, vỗ vai Mạc Xán nói: “Mạc Xán, huynh muốn biết chân tướng, báo thù cho cha huynh không?”

Mạc Xán đứng thẳng, gật gật đầu: “Muốn! Thế nhưng mà ta không làm được.”

“Không làm được?” La Chính trên mặt hiện lên một nét trào phúng: “Nếu làm không được, huynh còn sống trên đời này làm gì? Không bằng nhảy xuống sông Kim Thủy bên cạnh chết đi cho rồi?”

Lúc này đám người bọn họ đang ở đầu một con sông, con sông này tên là Kim Thủy, chính là sông lớn nhất trong nội thành Đế Đô. Trên mặt sông

sóng nước lăn tăn, dưới ánh trời chiều phản xạ lên ánh sáng vàng không theo quy tắc, trông cả con sông như được dát vàng.

Mạc Xán nhìn con sông Kim Thủy bên cạnh, trong mắt lộ vẻ chán nản: “Đúng vậy! Cha chết oan, con trai không chỉ không thể điều tra chân tướng, cho dù đã biết chân tướng, cũng không thể báo thù... Thật sự không bằng chết đi cho rồi, sông Kim Thủy này hàng năm đều có vài trăm người chết đuối, thêm ta nữa cũng chẳng sợ nhiều quá...”

Chương Vô Huyệt và Chu Hiến nghe thấy lời của La Chỉnh, trên mặt đều lộ ra vẻ kỳ quái, có cách an ủi người như vậy sao? La Chỉnh đây không phải khích lệ Mạc Xán tự sát à? Chẳng qua La Chỉnh không bao giờ làm chuyện không chắc chắn, chắc hẳn La Chỉnh có cách làm của mình nên hai người bọn họ cũng không xen vào mà chỉ yên lặng theo dõi. Nếu Mạc Xán thật sự muốn nhảy sông tự sát, vậy bọn họ tất nhiên không cho phép.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh lại cười nói: “Ta nghĩ huynh đã yếu đuối đến hết thuốc chữa rồi, không nghĩ tới huynh còn rất có dũng khí!”

Mạc Xán buồn bực nhìn La Chỉnh, kỳ quái nói: “Dũng khí? Ta có dũng khí chỗ nào?”

“Chết còn không sợ thì huynh còn sợ cái gì? Huynh còn e dè cái gì? Nếu trước mặt huynh bây giờ là Mạc Hưu Ngôn, cùng lắm lão ta cũng chỉ có thể dùng một kiếm giết huynh, còn có thể làm gì được nữa?” La Chỉnh hỏi liên tiếp vài câu, “Đến chết còn không sợ, vậy thà liều mạng còn hơn dầy vò chính mình! Nếu sau này huynh có thực lực thì lại đi tìm Mạc Hưu Ngôn đòi lẽ phải. Mạc Hưu Ngôn lão còn có thể làm gì huynh? Nếu huynh đã xem thường sống chết, vì sao không liều thử một phen?”

Nghe được lời La Chỉnh nói, trái tim Mạc Xán bỗng nhiên đập mạnh...

Mạc Xán tính tình hiền lành, nhẫn nhục chịu đựng, nhưng trong lòng cũng rất bền bỉ! Nếu không thì chỉ với sự giúp đỡ của La Chỉnh, hẳn cũng

không thể vào được Thanh Vân Tông.

Lời La Chỉnh nói có lý, đời người chịu khổ một hồi, đến lúc chết đi khó tránh khỏi tiếc nuối, còn không bằng dốc toàn lực đi liều một phen, cuối cùng thất bại thì đã sao? Cùng lắm chẳng qua cũng chỉ là một chữ “Chết”!

Mạc Xán suy nghĩ theo lời chỉ dẫn của La Chỉnh, cứ như có một cánh cửa mới được mở ra. Mạc Xán cũng không đòi hỏi quá nhiều với thế giới này, mặc dù thi vào Thanh Vân Tông, phấn chấn tu luyện nhưng cũng không chịu khó, theo kiểu sống ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng bây giờ Mạc Xán đã có mục tiêu của mình. Đúng vậy! Hắn muốn dẫm Mạc Vũ dưới chân, hắn muốn chất vấn Mạc Hưu Ngôn, cha hắn chết như thế nào! Điều kiện tiên quyết để làm được những điều này chính là hai chữ thực lực!

Càng nghĩ như vậy, ánh mắt của hắn lại càng sáng, hai tay siết thành nắm đấm, mồ hôi run rẩy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Mua Kiếm

Những người khác nhìn bộ dạng như thế này của Mạc Xán sao lại không hiểu Mạc Xán kích động thế nào, chợt nghe Mạc Xán nói: “Đúng! Huynh nói đúng, bây giờ ta còn sống, ta còn cơ hội giúp cha ta tìm chân tướng!” Thấy Mạc Xán xốc lại tinh thần nhanh như vậy, La Chỉnh mỉm cười: “Như vậy mới đúng, chỉ cần có hy vọng, liền có động lực cố gắng!”

Chương Vô Huyền và Chu Hiên lúc này mới tươi cười, không hổ là La Chỉnh, nói mấy câu đã khiến cho Mạc Xán khôi phục tự tin, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ khó có thể làm được.

“Này này... Ta nói các người... Vừa rồi đã ăn no chưa?” Chu Thiên Ngưng vẫn luôn đứng ở phía sau không được chú ý tới, giờ phút này mới cười hỏi.

Chương Vô Huyền sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, lắc đầu nói: “Còn chưa ăn đã làm ầm cả lên rồi, có kịp ăn gì đâu?”

“Ta cũng chưa ăn, không bằng chúng ta tìm một chỗ ăn một bữa!” Chu Thiên Ngưng cười nói.

“Đồng ý!” Chu Hiên giơ hai tay đồng ý.

Vừa mới trải qua một hồi căng thẳng như vậy, mọi người cũng cảm thấy đói bụng, hiện tại phải giải quyết vấn đề cái bụng trước đã.

Đế Đô có rất nhiều chỗ phồn hoa, Chu Thiên Ngưng, Mạc Xán và Chương Vô Huyền lại lớn lên trong Đế Đô nên rất thông thạo, chả mấy

chốc đã quyết định tới một quán rượu lâu năm, mọi người liền đi thẳng đến đó.

Bữa cơm này, Mạc Xán uống khá nhiều rượu, nhưng hẳn cũng không giống những con ma men càng uống càng say mà ngược lại càng uống càng tỉnh. Tuy mọi người cùng ở Tiểu Vũ Phong, nhưng cơ hội cùng nhau tụ tập một chỗ ăn một bữa cũng không nhiều lắm. Đêm nay chính là gặp được tri kỷ ngàn chén vẫn ít, vài người trẻ tuổi ăn uống, cười nói đến khuya mới tàn tiệc.

Lúc rời đi, trên mặt Chu Thiên Ngưng đã đỏ bừng, mái tóc đen tản ra từng lọn, trên trán cuộn vài lọn tóc mây thật nhỏ, giờ phút này thoạt nhìn bộ dáng giống như tiên nữ xinh đẹp bước ra từ trong tranh.

Cao thủ Tiên Thiên chỉ cần cố ý khống chế thì khó có thể say, trừ khi người đó buông lỏng khả năng đề kháng của bản thân.

Có lẽ gặp La Chỉnh có chút vui sướng nên Chu Thiên Ngưng đã ngà ngà say, đi cùng Chu Thiên Ngưng là hai vị tỷ muội, lúc này ở phía sau nói chuyện phiếm với Mạc Xán, Chu Hiển.

Giờ phút này chỉ có Chu Thiên Ngưng và La Chỉnh đi cạnh nhau.

Tuy đã hết ngày từ lâu, nhưng ban đêm ở Đế Đô vừa mới bắt đầu, phía trên lầu các xa xa, một hàng đèn chiếu làm cho con đường sáng như ban ngày, bóng người kéo dài trên mặt đất.

La Chỉnh nhìn dáng vẻ quyến rũ của Chu Thiên Ngưng, trong lòng hơi rung động, tâm trạng có chút hoảng hốt không thôi.

“Nè, người vẫn chưa trả lời ta đâu, vì sao không đi tìm ta chơi?” Lấy thân phận một tiểu thư khuê các của Chu Thiên Ngưng, lúc này lại nói ra những lời như thế đương nhiên không phù hợp với thân phận của nàng cho

lắm. Nhưng mà Chu Thiên Ngưng hôm nay rất vui vẻ, cố ý làm cho mình say.

Tâm tư con gái chính là như thế, một khi đã nhận định người nào thì trong lòng cũng đều chỉ nghĩ đến tâm tư đối phương.

Nếu bắt nàng hỏi lúc còn tỉnh táo, vậy nàng sẽ cảm thấy mắc cỡ chết đi được, làm sao mở miệng ra hỏi? Mượn một phần men say, không đến nỗi nói lung tung không lựa lời, nhưng lá gan cũng sẽ lớn hơn một chút, đây là lý do trên bàn cơm Chu Thiên Ngưng đã uống hết hai cân Đào Hoa Hồng.

Lúc trước ở Mạc gia, Chu Thiên Ngưng đã hỏi một lần, La Chỉnh cũng chưa trả lời, bây giờ hỏi lại, La Chỉnh có chạy cũng không thoát.

Ngẫm nghĩ một lúc, La Chỉnh cũng không nghĩ ra một lý do thỏa đáng, chỉ có thể nói rằng: “Khá vội cho nên quên...”

Chu Thiên Ngưng bĩu môi, trong lòng có chút mất mát. Tuy Chu Thiên Ngưng cũng biết La Chỉnh bận tu luyện, nhưng trả lời người khác mà không biết lấp liếm như vậy, giống như cũng không hiểu tâm tư con gái.

Tuy vậy, nghĩ lại thì tính cách và bản lĩnh của La Chỉnh như thế, cũng sẽ không giả bộ, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó, so với lảng tử mạnh miệng chỉ lừa gạt người khác thì vẫn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, hai người liền không câu nệ nữa, đi dọc đường cái bên cạnh sông Kim Thủy hồi lâu, mọi người mới từ từ tách ra...

Chương Vô Huyền và La Chỉnh đều không về Thanh Vân Tông.

Trên tay Chương Vô Huyền còn có đồ La Chỉnh ủy thác bán đấu giá, năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Lần trước trong hội bán đấu giá Thiên Lộc, sau khi Chương gia bán đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa một lần thì lục tục có người tìm tới cửa, hỏi ý Chương gia có còn Thiên Diễn Tinh Hoa không, bọn họ muốn mua.

Trong những người này có cao nhân thực lực rất mạnh, cũng có người thuộc đại sĩ tộc.

Công dụng của Thiên Diễn Tinh Hoa rất rộng rãi, có thể tăng phẩm cấp binh khí của mình.

Có được một thanh binh khí phẩm cấp cao là mục tiêu theo đuổi cả đời của võ giả, nào có ai không coi trọng.

Chỉ là một thanh vũ khí đã được luyện chế ra rồi, nếu muốn tăng phẩm cấp thì gần như là chuyện không thể nào. Chỉ có luyện hóa rồi rèn lại, mà như vậy thì tương đương với luyện chế một thanh vũ khí mới.

Cho nên mọi người chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thiên Diễn Tinh Hoa, thế nhưng vật đó thật sự là quá ít.

Không ít người nghe nói năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa bị Hoàng lão đầu của Thiên Long - Hoàng gia lấy được với giá là mười hai vạn viên Phương Tinh, cả đám đều hối hận muốn chết. Bọn họ không tham gia buổi bán đấu giá Thiên Lộc lần đó, nếu lúc ấy bọn họ có ở đó, giá năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa này sẽ không chỉ như vậy.

Nếu lần này La Chính cũng ủy thác năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, như vậy Chương Vô Huyền tất nhiên phải làm tốt công tác tuyên truyền. Hội đấu giá là như thế, kẻ có tiền tham gia bán đấu giá càng nhiều thì giá cả khi đấu giá càng cao.

Cho nên Chương Vô Huyền vừa trở lại khu bán đấu giá Thiên Lộc, liền vội vàng thu xếp chuyện này.

Chương gia tuy rằng không kiểm tra năng lực chiến đấu của con cháu trong tộc, nhưng yêu cầu đối với khả năng trời cho của bọn hắn ở phương diện kinh doanh là rất cao.

Bắt đầu từ lúc mười tuổi, Chương gia sẽ trang bị cho mỗi con cháu trong tộc một quyển sổ để ghi lại số tiền con cháu giúp Chương gia kiếm được.

Trên sổ sách, Chương Vô Huyền vẫn luôn xếp hạng thứ tư...

Ba người đứng đầu đều là đệ tử tinh anh của Chương gia, trong đó có đại ca của Chương Vô Huyền là Chương Vô Cực.

Lần trước La Chỉnh ủy thác Chương Vô Huyền bán đấu giá khối tinh hạch Hỏa Hạt Sư chính là đã giúp Chương Vô Huyền viết một con số rất lớn lên quyển sổ cá nhân của hắn.

Chương Vô Huyền vốn cách người thứ ba rất xa, nay vì lợi nhuận lớn từ tinh hạch Hỏa Hạt Sư được ghi lên sổ của Chương Vô Huyền khiến hắn đột nhiên tăng mạnh, khoảng cách với người thứ ba chỉ còn một chút.

Nếu lúc này bán Thiên Diễn Tinh Hoa đi, chắc chắn hắn có thể nhảy vào nhóm ba người dẫn đầu!

Điều càng làm cho Chương Vô Huyền kích động hơn chính là, nghe ý La Chỉnh thì có vẻ hắn không chỉ có chút Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, có thể cung cấp ổn định cho Chương Vô Huyền...

Cho dù ở khu bán đấu giá Thiên Lộc, đồ vật giá trị hơn mười vạn cũng không phải có thường xuyên. Nếu thật sự như La Chỉnh nói, hắn có thể cung cấp ổn định Thiên Diễn Tinh Hoa để bán đấu giá, như vậy Chương Vô Huyền liền có cơ hội vượt qua người thứ hai, thậm chí là người đứng đầu!

Dù là việc buôn bán hay tu luyện, Chương Vô Huyền đều là loại người không chịu thua, chỉ là thiên phú của Chương Vô Huyền không bằng anh trai hắn - Chương Vô Cực, muốn vượt qua Chương Vô Cực bằng võ thuật thì gần như không có khả năng. Nếu có thể vượt qua anh trai hắn trong chuyện kinh doanh thì điều này cũng đủ để cho Chương Vô Huyền kiêu ngạo rồi.

La Chỉnh không quá băn khoăn việc Chương Vô Huyền có thể bán Thiên Diễn Tinh Hoa với giá bao nhiêu. Hắn tin với thủ đoạn chuyên nghiệp của Chương gia thì cái giá bán ra sẽ vượt qua mong muốn của hắn.

Huống hồ La Chỉnh chỉ cần có Hắc Hỏa trong tay, Thiên Diễn Tinh Hoa đối với hắn mà nói là vô tận. Có thể phân giải ra Thiên Diễn Tinh Hoa, đã định trước là chuyện một vốn bốn lời.

Hôm qua đối kháng với Mạc Hưu Ngôn đã lộ ra một sơ hở tương đối lớn của La Chỉnh.

Khi gặp công kích mà chân nguyên Thiên Ma không ứng phó được, bản thân hắn cũng sẽ bó tay.

Ngày hôm qua bị những kiếm khí dị thường của Mạc Hưu Ngôn truy đuổi vô cùng chật vật, nguyên nhân mấu chốt là bản thân hắn không biết làm thế nào đối phó với những kiếm khí đó. Tuy La Chỉnh cũng hiểu, cứ cho là mình ứng phó được những kiếm khí đó thì chỉ sợ trong tay Mạc Hưu Ngôn còn có chiêu mạnh khác mà hắn khó có thể ứng phó. Dù sao La Chỉnh còn chưa đối kháng chính diện với một cường giả Chiếu Thần Cảnh bao giờ.

Nếu trong tay La Chỉnh có một món binh khí, tình huống sẽ cải thiện rất nhiều.

Độ cứng thân thể La Chỉnh hiện tại cùng cấp với linh khí trung phẩm, binh khí cùng cấp khó có thể làm hại tới hắn, nhưng đụng tới linh khí

thượng phẩm, hoặc là tiên khí thì hẳn khó có thể ứng phó.

Tuy cho tới nay, phi đao nát trong tay hẳn vẫn là đòn sát thủ, nhưng dù sao đó cũng là phi đao, chỉ có thể dùng để đánh lén.

Muốn dùng phi đao nát đối kháng chính diện, điều này cũng quá phi thực tế.

Mấu chốt chính là, đại hội toàn phong sắp diễn ra.

Đại hội toàn phong sẽ tụ tập toàn bộ đệ tử tinh anh của Thanh Vân Tông, trong đó không thiếu những người cực mạnh.

Bản thân La Chỉnh cũng vô cùng coi trọng đại hội toàn phong, cho nên lúc này đây hẳn cần phải chuẩn bị đầy đủ.

May là đại hội toàn phong năm sau mới tiến hành, vẫn còn thời gian dư dả để chuẩn bị.

“Binh khí...”

Binh khí thường dùng nhất chính là đao và kiếm, trong Đông Vực dùng kiếm nhiều nhất, thứ hai là đao.

Kiếm chính là binh khí đứng đầu trăm loại, có thể chém, có thể đâm, mà công pháp xoay quanh kiếm thuật là nhiều nhất.

So ra, đao tuy rằng không thể đâm thẳng, nhưng bởi vì đao phong càng dày thì uy lực khi chém cũng mạnh hơn, cũng càng bá đạo hơn...

Trừ đao, kiếm, còn có cung tên, chùy, búa, thương...

Suy nghĩ trước sau, La Chỉnh cuối cùng vẫn là quay về với kiếm!

Hắn nhớ tới cha mình cũng từng sử dụng kiếm, kiếm mà cha từng dùng tên là “Thanh Mang Trục Phong Kiếm”, đó vẫn là một thanh huyền khí thượng phẩm, chỉ tiếc thanh kiếm kia cuối cùng lại chẳng biết đi đâu.

Cha cũng sử dụng kiếm thì mình cũng có thể luyện kiếm!

Sau khi xác nhận binh khí mình muốn, La Chỉnh liền đi về phía Thiên Cơ Các.

Thiên Cơ Các giống như ngày thường, buôn bán vô cùng thịnh vượng.

Lúc La Chỉnh vừa mới đi vào, những gã sai vặt đó vẫn không chào đón đơn giản với La Chỉnh như trước, nhưng khéo chính là, vị chương quỳ trung niên lần trước tiếp đãi La Chỉnh vừa vặn đi qua bên cạnh.

Ấn tượng của vị chương quỳ trung niên này đối với La Chỉnh cực kỳ sâu, lần trước La Chỉnh mua hơn hai trăm huyền khí nên dù là ai cũng sẽ nhớ kỹ, sợ là cả đời đều khó có thể quên.

Một lần giao dịch kia, vị chương quỳ trung niên này đã ăn được không ít phần trăm!

Nhìn thấy La Chỉnh, trên mặt chương quỳ trung niên lập tức đầy ý cười ân cần bước tới đón tiếp hắn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Ra Mặt Giúp Huỳnh

Mạc Xán bĩu môi, hẳn đã biết trước là nếu trở lại Mạc gia thì sẽ bị những kẻ này lạnh nhạt giấu cợt. Từ nhỏ hẳn lớn lên ở Mạc phủ, đã chịu đủ các loại khinh bỉ và đả ngộ không công bằng. Hẳn vừa không có thực lực, vừa không có ai hậu thuẫn, vì vậy cho tới nay hẳn đều nhẫn nhục chịu đựng.

Hẳn vốn đã quen, thế nhưng đám La Chinh, Chương Vô Huyền và Chu Hiến thì không.

Quản gia kia là cái thá gì? Cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân Mạc phủ mà thôi, bởi vì leo lên được vị trí quản gia mà dám nói như vậy?

Trong đó người có phản ứng lớn nhất là Chương Vô Huyền, bởi vì trong Chương gia, chưa từng có hạ nhân nào dám nói như vậy ở trước mặt chủ nhân. Chương Vô Huyền nhíu mày một cái, nói với Mạc Xán: “Mạc Xán, hạ nhân Mạc gia các huynh đều là cái loại đức hạnh này?”

Mạc Xán cười cười, đang định trả lời, nhưng không nghĩ tới lão quản gia kia lại nghe thấy. Lão ta lập tức bất mãn. Lão vốn không coi Mạc Xán ra gì nên đương nhiên cũng sẽ không coi trọng bạn bè Mạc Xán dẫn tới: “Đức hạnh? Đức hạnh gì? Thằng nhóc mập mạp người nói lại một chút ta nghe, ta là cái đức hạnh gì?”

Nhìn thấy dáng vẻ một mực tìm chết của quản gia, chân mày Chương Vô Huyền đã nhíu chặt lại.

Đừng thấy Chương Vô Huyền bình thường luôn có vẻ rất hiền lành chất phác, nhưng thực sự chọc giận hắn thì sẽ có phiền phức rất lớn. Nếu Chương Vô Huyền thật sự bùng nổ, ngày hội tụ của Mạc phủ thành Bắc hôm nay cũng khỏi cần làm nữa. Chỉ cần điều mấy người bất kỳ từ Chương gia qua đây là có thể chinh hết một lượt cả Mạc gia từ trong ra ngoài!

Nhưng Chương Vô Huyền vẫn nhịn được. Dù sao hôm nay hắn cũng được Mạc Xán mời tối, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, nói gì thì cũng phải để lại mặt mũi cho Mạc Xán.

Lúc này vẻ mặt của Mạc Xán cũng vô cùng áy náy. Hắn biết thân phận Chương Vô Huyền, người ta chính là tam thiếu gia của Chương gia, khiến hắn phải chịu thiệt cùng mình ở trong nhà thế này, thật sự không nên. Cho nên Mạc Xán luôn hòa nhã suốt thời gian qua nay lại quát lớn với quản gia kia: “Khúc quản gia! Những người này đều là bạn bè của ta, hãy tôn trọng!”

Khúc quản gia nọ cười khà khà: “Tôn trọng? Vì sao phải tôn trọng người, người có tư cách gì...”

Khúc quản gia mới nói được nửa câu, những lời còn lại không thể thốt ra được nữa.

Lão cảm nhận được một cảm giác hết sức nguy hiểm, cái loại cảm giác giống như bị mãnh thú hung dữ nhất nhìn chăm chăm, làm cho lão rợn cả gai ốc.

Khúc quản gia sắc mặt trắng bệch, dè dặt quay đầu, lại nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của La Chính.

La Chính chỉ dùng ánh mắt vô cùng lạnh nhạt nhìn lão chăm chăm, đồng thời phóng một phần linh hồn ra ngoài, hình thành một luồng uy áp linh hồn.

Dựa vào thực lực La Chỉnh hiện tại, chỉ cần một ánh nhìn là có thể chèn ép Khúc quán gia, làm cho lão nói không ra lời.

“Mạc Xán, chúng ta đi vào thôi.” La Chỉnh thản nhiên nói.

Mạc Xán mặc dù không rõ tại sao lúc này Khúc quán gia lại có vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, nhưng cũng có thể đoán ra nguyên nhân chắc là ở La Chỉnh.

Vì vậy Mạc Xán vẫn vỗ bả vai Chương Vô Huyền, mang theo áy náy nói: “Vô Huyền huynh, xin lỗi, hạ nhân nhà ta quả thật không đúng. Nhưng mà huynh đừng để tâm đến lão, chúng ta nên đi vào thôi?”

Nếu Mạc Xán đã nói như vậy, Chương Vô Huyền cũng không tính toán nữa, gật đầu rồi cùng đi theo sau hai người Chu Hiển và Mạc Xán, còn La Chỉnh thì đi ở sau cùng.

Sau khi La Chỉnh thu hồi ánh mắt, Khúc quán gia cảm thấy luồng uy áp lập tức biến mất, lão ta cũng thấy thoải mái, nhẹ nhõm hơn hẳn.

Luồng uy áp này của La Chỉnh làm cho Khúc quán gia vô cùng khó chịu.

Trong lòng khó chịu nên lão liền há mồm định mắng chửi. Tuy nói chiêu này của La Chỉnh vô cùng phi thường, thế nhưng Khúc quán gia cũng không để tâm. Dù sao La Chỉnh cũng chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, theo suy nghĩ của Khúc quán gia, những người Mạc Xán kết giao, chỉ có thể coi là hồ băng cầu hữu(1), không ra hồn, không đáng quan tâm.

Nơi này là Mạc phủ, một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng cũng dám làm càn?

Vì vậy Khúc quán gia chỉ vào lưng La Chỉnh, há mồm muốn mắng.

Đúng lúc này, La Chỉnh nghiêng đầu quay lại, con mắt chăm chú nhìn Khúc quản gia, khoe miệng hơi cong, nhẹ nhàng cười.

Một luồng linh hồn màu vàng óng lặng lẽ ngưng tụ thành một cái hồn châm, hung hăng đâm về phía Khúc quản gia!

Lúc trước hăn lợi dụng sức mạnh của linh hồn áp chế Khúc quản gia, đó mới chỉ là cảnh cáo nho nhỏ để khiến lão ta câm miệng.

Thế nhưng trên thế giới này có vài người trời sinh đã không biết trời cao đất rộng, không biết phải kiềm chế. Đối với loại người này, phải ra tay dạy dỗ một trận cho nhớ đời!

“A!”

Khúc quản gia kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó hai tay ôm lấy đầu, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lăn lại, vô cùng mê mẩn.

Hai tên gia đình bên người Khúc quản gia hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ mở to hai mắt đứng bên cạnh lo lắng suông.

“Khúc quản gia, người không sao chứ? Rốt cuộc là thế nào?”

“Khúc quản gia không phải hóa điên rồi chứ!”

Trên mặt La Chỉnh thoáng hiện ra nụ cười lạnh, lúc này mới quay đầu đi vào trong Mạ phủ.

Thực ra ba người đi phía trước đã nghe thấy động tĩnh bên này. Trước đó La Chỉnh từng thể hiện công kích tinh thần ngay trước mặt ba người bọn họ, lúc đó hăn cũng dùng một chiêu này làm cho Liễu Tồn Thế - đệ tử Thốc Thấu Phong thống khổ đến chết đi sống lại.

Nói vậy, ngày hôm nay hăn là cũng sử dụng một chiêu này.

Khúc quán gia kia thực sự là quá đáng hận, khiến cho lão ta chịu khổ một chút cũng đúng! Ba người đều nghĩ như vậy.

Sau khi La Chỉnh theo kịp, cả đám liền tiếp tục đi vào sâu trong Mạc phủ.

Mạc gia tọa lạc ở thành Bắc, diện tích không nhỏ, tuy nói phòng ốc bên trong đã khá lâu đời, nhưng sau khi được trang trí lại một lượt thì trông vẫn xa hoa như năm nào.

Trên đường đi, nha hoàn gia đình đi tới đi lui, trong tay bưng các loại trà bánh, điểm tâm tinh xảo, có vẻ là để chuẩn bị cho tiệc rượu sắp tới.

Đi qua mấy lối đi nhỏ, lại qua hai cánh cửa, sau đó là đến phòng khách của Mạc gia

Phía trước phòng khách có một khoảng sân, bên cạnh có một đoàn kịch hát nhỏ đang dựng sân khấu lên, phía trên có một vài ả đào đang ngâm nga.

Bên cạnh sân khấu là mấy chục cái bàn, tuy lúc này khách mời chưa ngồi kín chỗ, nhưng cũng đến kha khá rồi.

Mạc Xán đưa ba người La Chỉnh đi vào, bên trong có gia đình nhận ra hẳn, nhưng ngay cả một gia đình nho nhỏ cũng không coi hấn ra gì, mặc dù lời nói không ngạo mạn, thế nhưng giọng điệu cũng đầy vẻ khinh thường: “Mạc Xán thiếu gia đã đưa bạn bè trở về sao? Cậu tự mình ngồi bên kia đi!”

Mạc Xán chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ đưa ba người La Chỉnh đi về phía một cái bàn. Cái bàn này cũng không được sắp xếp cẩn thận, ngay cả ghế cũng là do Mạc Xán tự đi lấy tới.

Sau khi ngồi xuống, cả bốn nhìn từng nhóm người đang không ngừng tiến vào, Chương Vô Huyền cười khà khà, lắc đầu nói với Mạc Xán: “Mạc Xán, xem ra thời gian qua huynh ở Mạc gia cũng chẳng tốt đẹp gì!”

Mạc Xán chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Ngược lại ta cũng đã quen rồi, chỉ là làm hại các huynh đệ cũng bị liên lụy.”

“Đừng vội nói như vậy Mạc Xán, ở trong nhà huynh đứng hàng thứ mấy?” Chương Vô Huyền vung tay lên, bọn họ là tới giúp Mạc Xán tạo khí thế, nói cách khác, bọn họ chính là đến giúp Mạc Xán. Thực ra dù là La Chính hay Chương Vô Huyền, trong lòng đều đã quyết định, nếu người nhà họ Mạc thật sự khinh người quá đáng, bọn họ tất nhiên sẽ giúp Mạc Xán lấy lại danh dự!

Nhưng tâm tư Chương Vô Huyền tỉ mỉ hơn nhiều so với La Chính và Chu Hiến. Trước đó, Chương Vô Huyền phải hỏi rõ ràng xem Mạc Xán là dòng chính hay là chi thứ, vì sao người trong tộc lại xa lánh hắt hủi như vậy.

Mạc Xán nghe Chương Vô Huyền hỏi, cũng hiểu hẳn muốn biết cái gì nên kể qua tình hình của mình cho hắn biết.

Thực tế ở trong tộc Mạc Xán cũng không phải chi thứ, ngược lại còn là cháu đích tôn.

Dựa theo đạo lý này, địa vị của hắn trong phủ tuyệt đối sẽ không kém, chí ít cũng không có người hầu nào dám khoa tay múa chân với hắn.

Nhưng khi Mạc Xán còn bé, phụ thân hắn vì thất bại trong nhiệm vụ của gia tộc mà chết thảm trong mưa tên, từ đó về sau địa vị của hắn liên tục dốc không phanh.

Tuy hắn vẫn là cháu đích tôn, nhưng gia chủ Mạc phủ bây giờ là tam thúc của hắn, đương nhiên đối xử với “con trưởng” như hắn sẽ không tử tế gì, ngày thường cũng chỉ như một người xa lạ sống nhờ trong phủ.

“Tam thức của huynh cũng thật đáng giận, chẳng lẽ các trưởng bối khác trong gia tộc cũng không nói gì?” Nghe Mạc Xán nói xong, Chương Vô Huyền lắc đầu, sắc mặt lại càng oán giận.

Nếu là bình thường, phụ thân Mạc Xán chết, hẳn vốn là con trai gia chủ mà nay lại mồ côi, người trong tộc đáng lẽ càng phải đối đãi tốt hơn. Nhưng Mạc gia lại hoàn toàn ngược lại, không chỉ không chăm sóc chu đáo, mà nếu có cơ hội, sợ là cũng muốn đá hẳn ra đường, trục xuất khỏi gia tộc luôn cho rồi.

Mặt Chu Hiến cũng tức giận: “Loại gia tộc không niệm tình thân này khiến người ta cực kì ghê sợ!”

La Chỉnh uống một chén trà xong, lập tức từ tốn nói: “Khà khà! Đã như vậy, chúng ta giúp Mạc Xán huynh ra mặt, coi như là danh chính ngôn thuận rồi. Giả sử một lát nữa những người đó thực sự không biết tốt xấu, bọn ta gây náo loạn một phen, Mạc Xán huynh có ý kiến gì hay không?”

Cảnh ngộ của Mạc Xán rất giống với La Chỉnh. Hai người đều thất thế sau khi cha mất. Lúc này La Chỉnh đã quyết định, chắc chắn phải giúp Mạc Xán lấy lại danh dự.

Thấy dáng vẻ ba người vẻ đều đầy căm phẫn, Mạc Xán lắc đầu nói: “Ba vị coi ta như huynh đệ, tốt xấu gì Mạc Xán ta vẫn hiểu rõ. Nếu như ba vị huynh đệ chịu ra mặt giúp ta, Mạc Xán ta đương nhiên là vô cùng bằng lòng.”

Chương Vô Huyền cười khà khà: “Nếu Mạc Xán huynh không ngại, vậy là được rồi. Nếu thật sự nháo ầm lên, chỉ một Mạc gia, chắc hẳn ta vẫn lo được!”

Thực ra dựa vào tâm tư của Chương Vô Huyền, nếu là trước kia chắc chắn sẽ không chịu làm loại chuyện như vậy.

Vì dù chỉ là một Mạc gia nho nhỏ của thành Bắc nhưng vẫn là sĩ tộc, Chương Vô Huyền cũng không đáng vì chút chuyện nhỏ này mà đi đắc tội với Mạc gia.

Không phải vì Chương gia hấn sợ Mạc gia. Trên thực tế, loại sĩ tộc sa sút này chẳng đáng là gì ở trong mắt bảy đại sĩ tộc và Chương gia hấn. Thế nhưng người Chương gia làm việc gì cũng có một nguyên tắc, việc không có lợi sẽ không làm, vô duyên vô cớ đắc tội Mạc gia, đây chính là làm ơn mắc oán.

Nhưng lúc này đây, Chương Vô Huyền lại có một lí do.

Sau khi quan sát, Chương Vô Huyền nhận thấy La Chính chắc chắn là một đối tượng đầu tư đáng giá.

Dựa vào trực giác của mình, hấn cảm thấy tương lai sau khi La Chính trưởng thành, tiềm lực sẽ gần như là vô hạn.

(1)Hồ bằng cầu hữu: Bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Mạc Vũ

Trong Đông vực, võ giả chỉ cần bước vào Chiếu Thần Cảnh, thì dù không phải là bá chủ một phương, cũng chẳng mấy ai chịu nghe lệnh người khác?

Tựa như cái vị đại phú thương quận Quảng Hán kia có thể dùng tiền mời được mấy vị cao thủ Tiên Thiên về bảo vệ cho mình đã là cực kỳ khó, nếu muốn dùng tiền để mời cường giả Chiếu Thần Cảnh thì đúng là nằm mơ!

Nhưng Chương gia lại có thể làm được!

Trong Chương gia không chỉ có một vị Chiếu Thần Cảnh nghe lệnh.

Những cường giả Chiếu Thần Cảnh chịu ở lại Chương gia phụng sự, lúc mấu chốt ra tay giúp Chương gia làm việc, một mặt cũng là vì coi trọng tài nguyên và nhân mạch của Chương gia.

Nhưng quan trọng hơn là, từ khi những cường giả Chiếu Thần Cảnh đó còn chưa trưởng thành, Chương gia cũng đã không ngừng đầu tư cho họ rồi.

Đây cũng là lý do những cường giả Chiếu Thần Cảnh đó cam tâm tình nguyện ở lại Chương gia.

Mà Chương Vô Huyền chính là tam thiếu gia của Chương gia, dường như trời sinh đã vô cùng nhạy cảm với phương diện này.

Theo Chương Vô Huyền, nếu như sau này La Chỉnh đột phá, trở thành cường giả Chiêu Thần Cảnh, e rằng thực lực không dưới bất kì vị nào trong Chương gia hãn.

Cho nên Chương Vô Huyền muốn đầu tư.

Mà đây cũng không phải là đầu tư tiền tài, La Chỉnh cũng không thiếu tiền, thậm chí còn nhờ hãn đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa, trong quá trình đấu giá thậm chí Chương Vô Huyền hãn còn có thể kiếm tiền...

Cái Chương Vô Huyền đầu tư chính là tình cảm.

Hãn hiểu La Chỉnh là một người trọng tình cảm, tuy đôi khi hành sự khó tránh khỏi việc làm theo cảm tính, nhưng càng là người trọng tình cảm thì lại càng quan tâm bạn bè, huynh đệ xung quanh!

Đây cũng là lý do, Chương Vô Huyền không hề tính toán đến cái giá phải trả trước mắt mà chịu trợ giúp Mạc Xán.

Kể cả bỏ qua phần quan hệ này thì Chương Vô Huyền cũng đã coi mình là một phần trong nhóm này. Đối với bản thân hãn mà nói, trong lòng đã coi mấy người La Chỉnh là huynh đệ của mình từ lâu.

Đúng vào lúc này, lại có một nhóm cả trai lẫn gái đi đến.

Một gia đình đang bận rộn ở bên cạnh vừa nhìn thấy đoàn người kia thì vội vàng vứt bỏ công việc trong tay, tiến lên phía trước cúi đầu khom lưng: “Vũ thiếu gia trở về rồi, mời ngồi bên này. Bên này đã sắp xếp xong xuôi chỗ ngồi của ngài và bạn bè rồi!”

Những gia đình bên cạnh liền vội vàng đem ghế tới sắp xếp chỉnh tề, cái bàn cũng đã được dọn dẹp cẩn thận, trải lên trên một tầng thảm nhung, phía trên bày biện trái cây và đồ ăn vặt.

Vị đứng đầu là Vũ thiếu gia kia liền mời bạn bè hân ngồi xuống.

La Chính nhìn lướt qua, Vũ thiếu gia này thân mặc trường bào đen, bạn bè hân đưa tới cũng là trường bào đen.

Mạc gia tuy suy sụp, nhưng nếu muốn giúp đệ tử nhà mình vào trong nội môn thì cũng không phải việc gì khó, như thế xem ra địa vị của Mạc Xán trong gia tộc quả thật là quá thấp...

Vị Vũ thiếu gia kia sau khi ngồi xuống thì nhìn quanh một vòng, ánh mắt nhìn lướt qua Mạc Xán rồi lập tức lại liếc qua La Chính, Chương Vô Huyền và Chu Hiến. Có vẻ như hân để ý thấy mấy người mà Mạc Xán dẫn tới đều là đệ tử ngoại môn vì thân mặc trường bào trắng.

Đôi mày rậm của hân lập tức nhướn lên, trên mặt liền hiện ra một điệu cười mỉa mai.

“Mạc Xán, hôm nay ngươi không ngoan ngoãn ở lại trên Tiểu Vũ Phong mà cũng tới đây sao?” Vũ thiếu gia cười ha hả, nói.

Mạc Xán chớp chớp mắt rồi đáp: “Trong tộc tụ hội, theo như quy củ ta phải trở về, Mạc Vũ, người việc gì phải hỏi?”

“A!” Mạc Vũ lắc đầu: “Ta nghĩ ngươi dựa vào thực lực của mình mà tiến vào Thanh Vân Tông, còn có thể tạo ra chút danh tiếng, nhưng lần này trở về lại dẫn theo mấy tên hồ bầy cầu hữu này?”

Từ trước đến nay, đệ tử nội môn Thanh Vân Tông luôn xem thường đệ tử ngoại môn.

Nếu như cùng là đệ tử ngoại môn thì còn có thể an ổn ở chung, nhưng đệ tử nội môn mà nhìn thấy đệ tử ngoại môn thì đến cả mắt còn chả buồn liếc.

Cả trai lẫn gái bên cạnh Mạc Vũ đều là người tới từ Bạch Lộ Phong.

Bạch Lộ Phong xếp thứ mười sáu trong Thanh Vân Tông, tuy không thuộc tốp đầu, nhưng cũng không thuộc tốp sau, thực lực ở mức trung bình.

Những đệ tử nội môn này nhìn thấy trên ngực La Chỉnh, Chương Vô Huyền có kí hiệu Tiểu Vũ Phong nên trên mặt đều tỏ vẻ khinh thường. Đã thuộc phong xếp hạng nhất từ dưới đếm lên, lại còn là đệ tử ngoại môn, bọn họ nghĩ đám người La Chỉnh chỉ thuộc hạng tôm cá nhai nhép trong Thanh Vân Tông mà thôi.

Làm nhục Mạc Xán thật ra cũng không sao, trước nay hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng làm nhục bạn bè hắn thì hắn không nhịn được: “Mạc Vũ, ăn nói chú ý một chút, bọn họ là bạn bè của ta, không phải hồ bằng cầu hữu!”

“Ồ?” Mạc Vũ hứng thú nhìn Mạc Xán. Hắn muốn xem bộ dạng bị bức đến đường cùng của Mạc Xán thế nào: “Không phải hồ bằng cầu hữu? Vậy người nói xem, tại sao các người lại bị phân đến Tiểu Vũ Phong, cái phong xếp thứ nhất từ dưới đếm lên? Trong Thanh Vân Tông, ngoại môn Tiểu Vũ Phong sợ là thực lực kém cỏi nhất rồi. Theo ta thấy, vào Tiểu Vũ Phong thì thà không đi còn hơn, dù sao chỗ đó cũng chỉ toàn bồi dưỡng loại cận bã!”

“Mạc Vũ, rốt cuộc ngươi có ý gì?” Mạc Xán bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng quát.

Lúc này tiệc rượu còn chưa bắt đầu nhưng khách mời cũng đã đến được một nửa, nghe thấy Mạc Xán lớn tiếng gầm lên như vậy, mọi người cũng nhao nhao xoay đầu lại, những cô ả đào đang hát hí khúc trên sân khấu cũng dừng lại nhìn về phía bên này.

Mạc Vũ thu lại nét mặt vui vẻ, chậm rãi đứng lên. Trước đây Mạc Xán yếu đuối nên dễ bắt nạt, vậy mà hôm nay lại cực kì cứng rắn, Mạc Vũ thật

không ngờ đấy. Nhưng rốt cuộc Mạc Xán có sức mạnh gì? Chẳng lẽ dựa vào mấy tên nhãi ranh bên cạnh hẳn?

Từ lúc vừa mới vào, Mạc Vũ đã đánh giá qua một lần những người bạn bên cạnh Mạc Xán.

Ánh mắt đệ tử sĩ tộc đều rất bén nhạy.

Đầu tiên hẳn nhìn La Chính, Chương Vô Huyền và Chu Hiển, thấy trên người họ đều mặc trường bào trắng nên cũng đã xác định không có ai là đệ tử sĩ tộc, tất cả đều là đệ tử bình dân thông thường.

Ý nghĩ này đúng là không sai, nhưng thật ra lại cực kỳ sai, bởi vì Chương Vô Huyền đại diện cho Chương gia không thể tính là bình dân, không chỉ không thể xem như bình dân mà trên thực tế còn có năng lực lớn hơn rất nhiều so với sĩ tộc bình thường. Dù sao Chương gia cũng là gia tộc duy nhất có thể sánh vai cùng bảy đại sĩ tộc! Nếu có phải xét thứ hạng, Chương gia cũng chẳng thua bất kỳ gia tộc nào trong bảy đại sĩ tộc!

Đương nhiên, chuyện mặc trường bào trắng đúng là rất có tính lừa người, Mạc Vũ nhìn lầm Chương Vô Huyền cũng không phải là sai lầm quá lớn.

Vả lại, thực lực của mấy người bọn họ cũng không phải cao siêu gì.

Chương Vô Huyền và Chu Hiển cũng mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, chỉ duy nhất La Chính hiện là cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng.

Bản thân Mạc Vũ là Tiên Thiên Tứ Trọng, đừng nói chi tới mấy vị huynh đệ bên cạnh hẳn, cơ bản đều là cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng và Tiên Thiên Ngũ Trọng. Với thực lực của bọn họ đương nhiên chẳng coi mấy người bạn này của Mạc Xán ra gì, cho nên hẳn mới dám dùng từ “hồ bằng cầu hữu” để hình dung đám người La Chính.

“Mạc Xán, có chí khí rồi hả? Giờ lại dám nói chuyện với ta như vậy?” Sắc mặt Mạc Vũ đen lại. Hôm nay cho dù trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng muốn giáo huấn thẳng nhóc này một trận, để hắn ghi nhớ thật sâu.

Về mặt Chương Vô Huyền và Chu Hiến vô cùng tức giận, bọn họ không ngờ dám người nhà của Mạc Xán lại không để ý tình cảm, vừa xuất hiện là làm mất mặt nhau như vậy.

Nhưng lúc này, mặt La Chính vẫn không đổi sắc.

Hắn nhắc chiếc ấm Tử Sa(1) trên bàn, đổ nước trà xanh biếc trong đó ra hai tay, lập tức ở trên đó hiện lên một khối chân nguyên, dưới nhiệt lực của chân nguyên, nước trà nhanh chóng bị bốc hơi mất.

Sau đó La Chính mới đứng lên, vỗ vỗ bả vai Mạc Xán cười nói: “Mạc Xán, người đang nói kia là gì của huynh?”

Mạc Xán nghiêng răng nói: “Hắn là đường ca của ta!”

“Ồ! Đường ca đúng không?” La Chính tươi cười nói với Mạc Vũ: “Nếu là đường ca của Mạc Xán, như vậy mọi người đều là bạn bè, nhưng ta cảm thấy giữa đường huynh đường đệ các người không cần phải nói năng như vậy, đã là chỗ thân thích, nếu mất hòa khí sẽ không tốt!”

“Thân thích? Ha ha!” Mạc Vũ cười nói: “Hắn có tư cách gì làm người thân của ta? Mạc gia chúng ta có ai coi hắn là người thân?”

“Nếu Mạc Xán đã không có tư cách làm người thân của các người, vậy thì chuyện này dễ giải quyết rồi.” La Chính mỉm cười.

“Chuyện gì? Cái gì mà dễ giải quyết?” Mạc Vũ sững sờ, lời nói của La Chính có chút quái lạ, hắn nghe không hiểu.

La Chinh cười âm trầm: “Vừa mới có người nói chúng ta là hồ băng cầu hữu, nếu là vì nể mặt Mạc Xán, chúng ta đều có thể nhịn, nhưng các người đã không thân chẳng quen, chúng ta cũng không cần phải nhịn nữa!” La Chinh nói xong, từng sợi chân nguyên ngưng tụ lại trong bàn tay phải của hắn, cùng lúc đó, một luồng uy thế cực kì mạnh mẽ ác liệt phát tán ra từ trong cơ thể hắn, bao trùm hết cả đám người Mạc Vũ.

Trong luồng khí thể kia bao hàm cả sức mạnh linh hồn to lớn của La Chinh, đồng thời còn có cả sát ý sâu đậm!

Từ lúc theo Mạc Xán tiến vào Mạc phủ đến nay, đám La Chinh vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc này La Chinh cũng hiểu mình không cần nhịn nữa.

Hắn vốn không muốn ra tay ở đây, vì dù sao buổi tụ hội này của Mạc phủ, dường như là có việc vui gì đó.

Dù sao cũng là được Mạc Xán mời tới để tạo khí thế giúp cho hắn chứ không phải đến đánh nhau...

Nếu làm quá lên, Mạc Xán cũng chẳng đẹp mặt...

Cho nên La Chinh mới có thể cho Mạc Vũ một cơ hội, nếu hắn nhận Mạc Xán là người thân thì chuyện này còn có cái để nói, nhưng tên kia căn bản không nghĩ gì tới tình thân. Nếu hắn đã không nói chuyện tình thân, vậy Mạc Xán cũng không cần phải giữ lại mặt mũi cho Mạc phủ. Hôm nay dù có hủy hết mặt mũi của Mạc phủ đi thì cũng không có gì quá đáng.

Nhìn thấy La Chinh đột nhiên tỏa ra khí thế mạnh mẽ như vậy, mấy người bên phía Mạc Vũ sắc mặt cũng trầm xuống, nhao nhao đứng lên.

Tuy khí thế của La Chinh kinh người, nhưng dù sao đám người Mạc Vũ cũng chưa từng thấy thực lực thực sự của hắn. Họ cảm thấy La Chinh cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, dù có lợi hại thì cũng lợi hại được đến đâu? Nếu như lúc này đánh nhau thật, mấy

người bọn hăn đều là Tiên Thiên Tứ - Ngũ Trọng, sức chiến đấu giữa hai bên cách biệt quá lớn, chỉ cần nháy mắt là có thể giải quyết hết mấy tên đệ tử ngoại môn bên Mạc Xán.

Mắt thấy trận chiến này hết sức căng thẳng.

Các vị khách mới tới cũng vây xem, đại đa số thực lực đều bình thường nên nào dám tới khuyên can?

Đúng lúc này, năm sáu người từ cửa đi vào, họ đều là nữ đệ tử Thanh Vân Tông.

Khi ở trong tông môn, nữ đệ tử Thanh Vân Tông vẫn giữ nghiêm quy củ, mặc trường bào hai màu trắng - đen.

Chẳng qua trường bào của đệ tử Thanh Vân Tông đối với nữ đệ tử mà nói thì không đẹp cho lắm, cho nên chỉ cần có cơ hội rời khỏi Thanh Vân Tông, các nàng sẽ không thể chờ đợi được mà thay vào những bộ trang phục đẹp đẽ, tranh nhau khoe sắc. Ví như váy dài chấm đất vẽ hình chim bay lượn, áo thêu mây như ý, trâm cài hình hoa bằng vàng ròng...

Lần này là nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong đi vào, lúc này các nàng mặc trang phục lộng lẫy, cách trang điểm cũng rất xinh đẹp.

“Vân muội, muội đã trở về rồi?” Vốn bên này đang trong tình thế giương cung bạt kiếm, nhưng Mạc Vũ vừa nhìn thấy nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong tiến đến, con mắt lập tức bừng sáng: “Còn có Thiên Ngưng tiểu thư, đúng là khách quý!”

Giờ phút này, Mạc Vũ chẳng còn muốn gây chuyện với đám người Mạc Xán nữa. Hôm nay trở về, một mặt là vì gia tộc tụ hội, một mặt khác mới là mục đích thực sự của hăn, chính là muội muội Mạc Vân của hăn muốn dẫn mấy người bạn tốt của nàng về nhà chơi.

Mà trong đó có một vị khiến Mạc Vũ ngày nhớ đêm mong, Chu Thiên Ngưng!

(1) Tử Sa là một loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà. Ấm Tử Sa là một loại ấm trà nổi tiếng của Trung Quốc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Dũng Mãnh

Mạc Vũ từng gặp Chu Thiên Ngưng mấy lần, ngay từ lần đầu gặp mặt Mạc Vũ đã động lòng.

Về phần Chu Thiên Ngưng, nàng chính là con gái dòng chính của Thần Châm Chu gia – một trong bảy đại sĩ tộc. Nếu so sánh ra, Mạc Vũ hẳn chỉ là một tiểu sĩ tộc đồ nát mà thôi. Nghe nói địa vị của Chu Thiên Ngưng trong gia tộc cũng không thấp, được sủng ái vạn phần, thậm chí có địa vị còn cao hơn cả con trưởng!

Bởi chênh lệch cực lớn, nên Mạc Vũ cũng hiểu rõ con đường chính diện này chắc chắn không đi được. Đừng nói đến chuyện, giữa các sĩ tộc luôn chú ý nhất chính là môn đăng hộ đối, cưới hỏi đành hoàng. Mà bất kể là thực lực, thiên phú hay gia cảnh,... Mạc Vũ hẳn nào có điểm gì có thể sánh bằng Chu Thiên Ngưng?

Vì vậy Mạc Vũ chỉ có thể thông qua muội muội mà thôi. Hẳn nhờ muội muội mình mời Chu Thiên Ngưng trở về. Mạc Vũ kỳ vọng sau khi tiếp xúc nhiều thì có thể công phá phòng tuyến của nàng.

Thử luyện trăm yêu lần trước, Mạc Vũ nghe nói Chu Thiên Ngưng có tham gia, hẳn cũng dốc sức liều mạng muốn thông qua khảo hạch. Đáng tiếc Bạch Lộ Phong chỗ hẳn nhân tài đông đúc, tuy hẳn cũng thông qua vòng gửi xe, nhưng lại bị đệ tử nội môn khác đập xuống phía sau, dù sao thực lực hẳn cũng chỉ là Tiên Thiên Tứ Trọng, trong nội môn Bạch Lộ Phong cũng không phải là quá ưu tú.

Chu Thiên Ngưng vất vả lắm mới trở về từ thành Bạch Đế, trong lúc đó hần vẫn luôn vô cùng quan tâm, nhưng sau khi nàng trở về, Mạc Vũ cũng không có lý do gì đi tìm người ta. Lần này nhân dịp gia tộc tụ hội, hần mới nói hết nước hết cái với mọi người Mạc Vân, hơn nữa còn đồng ý cho nàng một linh khí hạ phẩm nên Mạc Vân mới kéo Chu Thiên Ngưng từ Ngọc Nữ Phong về cùng.

Bởi vậy, nhìn thấy Chu Thiên Ngưng xuất hiện, dù thế nào hần cũng không muốn mất mặt mà đi gây sự với Mạc Xán và đám hồ bằng cầu hữu của hần ta, Chu Thiên Ngưng bên này mới quan trọng!

“Thông báo một tiếng, nói là Chu gia đại tiểu thư, Chu Thiên Ngưng đến rồi!” Mạc Vũ ra lệnh một tiếng.

Gia đình bên cạnh nghe được thì la lớn lên: “Chu gia đại tiểu thư, Chu Thiên Ngưng đến!”

Sĩ tộc bình thường nếu gặp vị khách nào tôn quý sẽ bảo gia đình thông báo một tiếng thật to rõ để tỏ vẻ trân trọng, nếu là vị khách tôn quý hơn nữa thì chủ nhân tự mình thông báo.

Chu Thiên Ngưng chính là con gái dòng chính trong Thần Châm Chu gia, đối với Mạc phủ mà nói, quả thật cũng đã là khách quý rồi, chẳng qua nàng là con gái nên chỉ có thể để gia đình bên cạnh Mạc Vũ thông báo! Nếu như là con trai trưởng Thần Châm Chu gia như Chu Hận Thủy, Chu Minh Tam mà đến, nhất định phải chính miệng Mạc Vũ thông báo!

Trên thực tế, nếu theo quy củ này, Chương Vô Huyền bên cạnh Mạc Xán cũng phải được chủ nhân Mạc phủ chính miệng thông báo.

Đạo lý này Mạc Xán hiểu rõ, nhưng hần lại không tiện chủ động nói ra thân phận của Chương Vô Huyền, Mạc Vũ cũng hiểu đạo lý kia, nhưng hần lại không biết Chương Vô Huyền.

Chu Thiên Ngưng hôm nay mặc một chiếc áo màu đỏ nhạt viền bạc vẽ hình đám mây. Đối với võ giả mà nói, tác dụng làm đẹp của trang phục được coi trọng hơn nhiều so với tác dụng giữ ấm. Bởi vì cao thủ Tiên Thiên dù không mặc quần áo đứng trong băng tuyết cũng sẽ không cảm thấy rét.

Cho nên chiếc áo khoác viền bạc vẽ hình đám mây này cực kì ôm dáng, khắc họa tỉ mỉ dáng người quyến rũ của nàng, thêm vào đó là dung mạo cực kỳ xinh đẹp khiến nàng giống như chim hạc lạc giữa bầy gà, dù rằng những đệ tử Ngọc Nữ Phong đứng bên cạnh cũng có nhan sắc mỹ miều.

Nàng vừa tiến vào liền thấy có người chào hỏi mình, theo thói quen cũng đáp lại một tiếng. Trong trí nhớ của nàng, đệ tử nội môn đứng trước mắt này hình như là ca ca của Mạc Vân, nhưng bởi vì mới chỉ gặp mặt vài lần, nên cũng hơi xa lạ.

Sau khi gia đình thông báo xong, Mạc Vũ ân cần đưa Chu Thiên Ngưng và mấy vị nữ đệ tử tới cái bàn bên cạnh bọn hắn, gia đình bên cạnh đã ân cần sắp ghế, lễ phép mời mấy vị nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong ngồi xuống.

Đúng lúc này, ánh mắt nàng bỗng nhiên quét đến một cái bàn bên cạnh, cuối cùng ngừng lại trên mặt La Chính.

La Chính!

Khi nhìn thấy La Chính, tâm tình Chu Thiên Ngưng nhịn không được mà kích động một hồi.

Vào lúc sinh tử, chính chàng trai này đã cứu mình một mạng, chính người này đã dùng sức lực bản thân, ép mạng sống của mình đến cực hạn, rồi tiêu diệt những yêu tướng vô danh kia. Và cũng chính người này đã để lại một dấu ấn khó phai trong lòng mình.

Ngày đó thành Bạch Đế triển khai đại chiến với Yêu tộc, đệ tử Thanh Vân Tông cuối cùng vẫn được đưa đi, chỉ tiếc trong đó không có La Chỉnh.

Bởi vì lúc ấy La Chỉnh đã bị Vân Lạc bắt đi.

Trong lòng Chu Thiên Ngưng đương nhiên vô cùng nhớ mong, trước khi đi, nàng năn nỉ nhị bá Chu Phi Hàng, dù có thế nào cũng phải đảm bảo an toàn cho La Chỉnh.

Tuy nói nhị bá cũng đồng ý, nhưng Chu Thiên Ngưng vẫn hết sức lo lắng.

Mãi sau này qua tin tức từ chỗ nhị bá, Chu Thiên Ngưng mới biết được La Chỉnh không những còn sống mà còn lập được công lớn.

Chỉ với thực lực Nửa Bước Tiên Thiên vậy mà có thể lập nhiều công lao to lớn như vậy giữa một đám cường giả Chiếu Thần Cảnh, không thể nghi ngờ, lúc này vị trí của La Chỉnh trong cảm nhận của Chu Thiên Ngưng lại tăng lên một cấp.

Chỉ là từ sau khi tên nhóc này rời khỏi thành Bạch Đế thì không có tin tức gì hết.

Chu Thiên Ngưng đã từng nảy ra suy nghĩ, không biết có nên ra ngoài tìm hãn hay không.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình là một cô gái, đi xa ngàn dặm để tìm một gã đàn ông, loại chuyện này nàng lại không làm được. Dù phong tục trong vương triều Phần Thiên khá thoải mái, nhưng Chu Thiên Ngưng được sinh ra trong đại sĩ tộc thì vẫn tương đối bảo thủ.

Về sau lại thông qua con đường tin tức của mình mà Chu Thiên Ngưng biết được La Chỉnh đã về tới Thanh Vân Tông, hơn nữa còn thường xuyên đi Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện.

Trong lòng nàng vừa vui vẻ, lại vừa thấy mất mát.

Vui đương nhiên là bởi La Chỉnh đã bình yên vô sự về tới Thanh Vân Tông, mất mát thì chắc là vì La Chỉnh dường như hoàn toàn quên mất sự hiện hữu của nàng, chỉ biết vui đầu vào tu luyện!

“Có nên tự mình đi tìm hắn hay không?” Vấn đề này cứ một mực xoay quanh trong đầu Chu Thiên Ngưng, chẳng qua là vì cái rụt rè của thực nữ nên nàng cứ thế mà kìm nén lại ý nghĩ này.

Hôm nay Chu Thiên Ngưng vốn không muốn đến đây.

Nhưng Mạc Vân lại là bạn bè tốt của Chu Thiên Ngưng nên sau khi Mạc Vân mời đi mời lại mấy lần, Chu Thiên Ngưng mới chịu đi cùng.

Thật không ngờ có thể tình cờ gặp lại La Chỉnh ở đây.

Chính mình ở Ngọc Nữ Phong mong nhớ ngày đêm, thế mà La Chỉnh thì lại như chẳng có chuyện gì.

Trước đây La Chỉnh một mực đắm chìm trong tu luyện thì thôi, nhưng bây giờ có thời gian tham gia ngày Mạc gia tụ hội mà lại không chịu liên lạc với mình? Chẳng lẽ hắn thật sự quên mình rồi?

Mặc dù trong lòng Chu Thiên Ngưng có rất nhiều điều oán trách, nhưng thấy La Chỉnh tình cờ ngẩng đầu, còn mỉm cười với mình, thấy đôi con ngươi sáng ngời như ánh sao của La Chỉnh, nàng liền quên sạch sẽ những điều oán trách kia.

Giờ phút này nàng nào để ý tới Mạc Vũ đang xum xoe cái gì?

Nàng trực tiếp vòng qua Mạc Vũ, đi đến trước mặt La Chỉnh, mặt cười tươi như hoa, trong lời nói thoáng mang theo một tia trách cứ: “Người đã trở về rồi, vì sao không đi Ngọc Nữ Phong tìm ta chơi?”

Nghe Chu Thiên Ngưng nói ra những lời này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt là mấy người hiểu rõ thân phận của Chu Thiên Ngưng, ví như Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền từ lúc còn rất nhỏ đã phải học hết về quan hệ của các nhân vật quan trọng trong Đế Đô.

Dù là gia chủ của bảy đại sĩ tộc hay là con cháu quan trọng trong dòng chính của sĩ tộc, phẩm tính, thực lực, thiên phú, sở thích của bọn họ, đều phải nhớ thật rõ ràng, đọc xuôi đọc ngược đều phải lầu lầu.

Loại bản lĩnh này, là thứ con cháu Chương gia bắt buộc phải có.

Đối với thông tin về Chu Thiên Ngưng, Chương Vô Huyền hiểu sâu hơn La Chính nhiều.

Chu Thiên Ngưng là đệ tử dòng chính Chu gia, tuy thiên phú và thực lực đều không quá xuất sắc, nhưng lại được gia chủ yêu thích, đây là ưu thế mà con cháu cùng thế hệ từ trên xuống dưới ở Chu gia không thể nào so sánh được.

Bình thường, vì sự phát triển của gia tộc, tất cả sĩ tộc đều có một bộ gia quy rất nghiêm khắc

Bộ gia quy này không phải nhằm vào một người nào đó, mà là nhằm vào toàn bộ đệ tử trong sĩ tộc.

Nếu như trong gia tộc, người có thiên phú bình thường, thực lực bình thường mà lại không biết chăm chỉ, chịu khó, như vậy tài nguyên mà sĩ tộc cấp cho sẽ càng ít đi.

Thế nhưng Chu Thiên Ngưng lại phá vỡ cái truyền thống này.

Về thiên phú, Chu Thiên Ngưng chỉ có thể coi là trên trung bình, nhưng đối với Chu gia, nàng lại là hòn ngọc quý trên tay, có thể nói chỉ cần nàng muốn, toàn bộ Chu gia có thể cho nàng bất cứ thứ gì.

Loại tình huống này tuyệt đối không có khả năng phát sinh trong gia tộc khác.

Bởi vì quá thiên vị cho một đệ tử trong gia tộc, đương nhiên sẽ khiến các đệ tử khác bất mãn, khiến cho nội bộ gia tộc mâu thuẫn, vô cùng bất lợi cho sự phát triển của toàn gia tộc.

Nhưng Chu gia lại không tồn tại vấn đề này.

Trái lại, toàn bộ Chu gia từ trên xuống dưới đều rất thiên vị Chu Thiên Ngưng, dù là trưởng bối hay thế hệ trẻ ở Chu gia đều vậy.

Tuy đã đọc một lượt toàn bộ quan hệ giữa người với người trong khắp Đế Đô Phần Thiên, nhưng không phải ai hẳn cũng hiểu rõ kỹ càng như thế.

Hẳn hiểu rõ Chu Thiên Ngưng như vậy là vì Chương gia đã từng có ý định muốn kết thông gia với Chu gia. Nếu như có thể được, Chương gia muốn kết đôi cho ca ca của hắn, để Chương Vô Cực và Chu Thiên Ngưng kết làm vợ chồng.

Quan hệ thông gia này trong các đại sĩ tộc rất thường thấy, trước giờ sau khi kết thông gia, hai bên gia tộc đều đạt được lợi ích nhất định.

Nhưng mà sau khi thông qua biết bao con đường, nghe ngóng ý kiến của Chu gia và bản thân Chu Thiên Ngưng, Chương gia cũng đành bỏ cuộc.

Bởi vì Chu gia đã nói, Chu Thiên Ngưng muốn gả cho ai thì tự nàng quyết định, Chu gia sẽ không ép buộc nàng, mà với tính cách của Chu Thiên Ngưng, nàng vẫn chỉ là thiếu nữ mới biết yêu, vẫn còn ảo tưởng về

tình yêu lắm. Theo đó mà đoán thì chuyện kết thông gia vì lợi ích gia tộc là chuyện Chu Thiên Ngưng ghét nhất.

Sau khi tổng hợp lại để phân tích, Chương gia mới bỏ qua kế hoạch này.

Thực tế trong kế hoạch này, khâu mấu chốt nhất chính là suy nghĩ của Chu gia, quy luật cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy rõ ràng là xu hướng trong thời đại này. Bình thường con cháu trong các gia tộc lớn đều kết thông gia vì lợi ích chính trị, vậy mà Chu gia lại không hề có ý định ép buộc Chu Thiên Ngưng. Từ đó có thể thấy, Chu gia thật sự che chở Chu Thiên Ngưng đến cực hạn.

Cũng vì từng có kế hoạch này nên Chương Vô Huyền mới hiểu Chu Thiên Ngưng đến tường tận như thế, đồng thời hẳn càng buồn bực hơn là tại sao La Chỉnh lại biết Chu Thiên Ngưng? Hơn nữa, theo cách nói năng của Chu Thiên Ngưng thì nàng đang oán La Chỉnh không đi tìm nàng, mà bản thân La Chỉnh lại có chút thờ ơ...

Chu Thiên Ngưng này cũng không phải đệ tử sĩ tộc bình thường, địa vị của nàng tại Chu gia còn mạnh hơn nhiều so với công chúa bình thường không được sủng ái. Chương Vô Huyền chỉ có thể cảm thán một câu trong lòng, vị huynh đệ này của hắn thật sự là quá dũng mãnh rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Mạc Hưu Ngôn

So với Chương Vô Huyền, Chu Hiển và Mạc Xán lại không ngạc nhiên lắm.

Một mỹ nhân yếu điệu như vậy đi đến oán La Chính không đi tìm nàng, rốt cuộc sức hấp dẫn của La Chính huynh lớn tới đâu cơ chứ?

Hơn nữa, La Chính biết Chu Thiên Ngưng lúc nào? Chẳng lẽ là trong thử luyện trăm yêu?

“Được đấy, La Chính huynh, còn không mau giới thiệu, vị này có phải là em dâu tương lai của chúng ta không đấy!” Chu Hiển lớn hơn La Chính nên mới cười nói như vậy.

Mạc Xán thì càng trực tiếp hơn, đứng lên đã lễ một cái: “Chào chị dâu!”

“Các người không nên nói lung tung!” Chu Thiên Ngưng oán trách nói, nhưng vẻ mặt đã thẹn thùng, cũng không kịch liệt phản đối.

Những người đang ngồi đây đều đã hiểu, có ai lại nhìn không ra? Bình thường nếu trả lời như vậy, đại khái chính là nhà gái có ý với nhà trai!

“Được, được, được! Không nói lung tung, một tiếng chị dâu này cứ để sau này lại gọi!” Mạc Xán lập tức nói, đồng thời ánh mắt như có như không liếc nhìn Mạc Vũ. Tuy tính Mạc Xán ngây thơ, nhưng hăn không ngốc. Từ lúc Chu Thiên Ngưng vừa bước vào, hăn đã thấy Mạc Vũ rất ân cần với cô,

có vẻ Mạc Vũ có ý với Chu Thiên Ngưng nên giờ phút này hăn càng trêu chọc thì càng làm Mạc Vũ khó chịu!

“Hừ!” Chu Thiên Ngưng nhăn nhăn cái mũi nhỏ, quay đầu gọi các tỉ muội của mình tới: “Mạc Vân, Hoa Dung, Tiểu Vũ... Mau tới đây, ta giới thiệu cho mấy người biết, hăn chính là La Chính!”

Mấy cô gái cùng nhau chen tới, những đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào La Chính vừa dò xét lại vừa đánh giá.

“Hăn chính là La Chính à! Chu Thiên Ngưng, người cứ một mực nhắc tới tên nhóc này, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, trông thật là đẹp trai!”

“Đúng vậy. Ánh mắt hăn thật sáng, cứ như biết phát sáng ấy!”

“Oa, sớm biết như vậy lần trước ta cũng tham gia thử luyện trăm yêu rồi, để hăn ta cứu khỏi tay yêu tướng, kích thích phải biết!”

La Chính cũng không biết chuyện hăn một mình đuổi theo yêu tướng, cứu Chu Thiên Ngưng từ trong tay năm tên yêu tướng đã truyền khắp toàn bộ Ngọc Nữ Phong!

Cho nên hiện tại tiếng tăm của La Chính trong Ngọc Nữ Phong còn lớn hơn cả ở Tiểu Vũ Phong.

Nếu so sánh, quá trình La Chính tham gia thử luyện trăm yêu cũng không loan truyền rộng rãi trong Tiểu Vũ Phong. Cho dù là những người tham gia thử luyện trăm yêu cũng giữ kín như bưng chuyện này, không tuyên dương khắp nơi.

Mấy vị nữ đệ tử đều lú lú, chỉ có sắc mặt Mạc Vân có hơi mất tự nhiên.

Mạc Vân với tư cách là bạn thân của Chu Thiên Ngưng đương nhiên biết rõ chuyện của La Chinh. Chu Thiên Ngưng không chỉ một lần miêu tả hẳn như một đại anh hùng, mà cũng không chỉ có Chu Thiên Ngưng nói như vậy. Nữ đệ tử tham gia thử luyện trăm yêu không chỉ có Chu Thiên Ngưng, mấy vị nữ đệ tử khác đương nhiên cũng chứng kiến tư thế oai hùng của La Chinh.

Nếu là ở nơi khác, Mạc Vân có lẽ cũng giống các nàng Tiểu Vũ, Hoa Dung, vây lên líu ríu soi mói La Chinh.

Nhưng hôm nay Mạc Vân mời Chu Thiên Ngưng tới vốn là vì ca ca Mạc Vũ của nàng cứ năn nỉ ỉ ôi, mà đương nhiên là bởi Mạc Vũ có ý với Chu Thiên Ngưng!

Mạc Vân cũng tuyệt đối không ngờ được rằng, Chu Thiên Ngưng được mời tới, nhưng La Chinh vậy mà cũng tới nhà nàng.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, thì chính là Mạc Xán đưa La Chinh đến đây.

Thanh Vân Tông nhiều đệ tử như vậy, mà đệ tử trên Tiểu Vũ Phong cũng không chỉ một vạn, cũng thật tình cờ, La Chinh lại vừa khéo là bạn tốt của Mạc Xán?

Mạc Vân lặng lẽ nhìn về phía Mạc Vũ cách đó không xa.

Lúc này sắc mặt Mạc Vũ đã tối sầm lại, cả người phảng phất như bị một màn mây đen bao phủ.

Đối với Mạc Vũ mà nói, Chu Thiên Ngưng gần như là nữ thần chỉ có thể ngược nhìn mà không thể với tới, là sự tồn tại đã được định trước rằng Mạc Vũ hẳn chỉ có thể ái mộ ước ao.

Mạc Vũ biết rõ cơ hội theo đuổi Chu Thiên Ngưng vô cùng xa vời, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hẳn không có chút cơ hội nào.

Mạc gia tuy đã suy bại nhưng dù gì cũng là một sĩ tộc, Mạc Vũ hẳn thiên phú cũng không tồi, nếu cố gắng nỗ lực, chuyện tranh đoạt vị trí gia chủ Mạc gia tương lai cũng nắm chắc vài phần trên tay.

Nếu Mạc Vũ hẳn thật sự làm được, hẳn còn có tư cách theo đuổi Chu Thiên Ngưng.

Hôm nay có thể cầu muội muội đưa Chu Thiên Ngưng đến Mạc phủ làm khách, vốn là một chuyện cực kỳ vui vẻ.

Vì chuyện này mà hẳn đã lên kế hoạch chuẩn bị rất lâu, thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị mấy tiết mục vì nàng, tất cả cũng là để nịnh nọt nàng!

Thế nhưng Mạc Vũ sao có thể nghĩ đến, Chu Thiên Ngưng vừa tới Mạc phủ đã xảy ra chuyện như vậy? Hẳn nhìn bộ dạng Chu Thiên Ngưng, rõ ràng là có ý với thằng nhóc tên La Chính kia.

Một cảm giác thất bại sâu sắc bao phủ hẳn. Giờ phút này hẳn cảm thấy sức lực toàn thân mình đều tán loạn, tại sao có thể như vậy?

Mấy người bạn đứng cạnh Mạc Vũ, lúc này sắc mặt cũng khó coi.

Với tư cách là huynh đệ của Mạc Vũ, bọn họ biết rõ chuyện Mạc Vũ muốn theo đuổi Chu Thiên Ngưng. Nhưng trước mắt, mọi chuyện đã vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Bỗng nhiên, Mạc Vũ siết chặt quả đấm, hai mắt toát ra vẻ hung hãn thô bạo, bất kể như thế nào, La Chính này cũng phải chết!

Thấy bộ dạng đáng sợ của Mạc Vũ, một người dè tay của hẳn lại, đồng thời lắc đầu với Mạc Vũ: “Mạc Vũ, đừng kích động. Thực lực của đối

phương không kém, hơn nữa nếu ra tay ở đây tuyệt đối là hạ sách.”

Mạc Vũ quả thật không thể ra tay ở đây.

Trước hết, thực lực La Chỉnh biểu hiện ra ngoài không yếu, mới vừa rồi khí thế La Chỉnh phóng ra hết sức kinh người, mặc dù chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, nhưng đệ tử trong Thanh Vân Tông đều hiểu đạo lý “cảnh giới không phải là thực lực”. Hơn nữa vừa rồi nghe mấy vị nữ đệ tử kia nói thì dường như La Chỉnh đã từng giết yêu tướng!

Thực lực yêu tướng thế nào? Tuy bọn người Mạc Vũ không tham gia thử luyện trăm yêu, nhưng vẫn biết rất rõ đủ loại truyền thuyết về yêu tướng. Với Bạch Lộ Phong mà nói, ít nhất cũng phải nằm trong top năm mươi nội môn mới có tư cách chống cự với yêu tướng.

Về phần giết chết yêu tướng, bọn hắn chưa từng nghe nói có vị đệ tử nội môn nào trong Bạch Lộ Phong có thể làm được.

Đương nhiên, bọn họ cũng chưa tận mắt nhìn thấy nên lời của Chu Thiên Ngưng và mấy vị nữ đệ tử kia nói chưa chắc đáng tin, vậy nên La Chỉnh có giết chết yêu tướng thật hay không vẫn còn phải cân nhắc.

Cho dù thực lực của La Chỉnh thật sự không quá khác biệt với cảnh giới của hắn, cũng chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng đi chăng nữa, thế nhưng nếu Mạc Vũ ra tay ở trước mặt Chu Thiên Ngưng thì cũng là hành vi cực kì không lý trí, như vậy sẽ không khiến Chu Thiên Ngưng có thiện cảm với Mạc Vũ mà chỉ khiến nàng chán ghét hơn thôi.

Nghe huynh đệ nói vậy, Mạc Vũ cũng buông lỏng năm đấm. Sao hắn lại không rõ, lúc này mà ra tay thì thật không lý trí. Huống chi hôm nay là ngày Mạc phủ tụ hội, nếu giờ ra tay lung tung, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới buổi tụ hội sắp diễn ra.

“Ta sẽ chịu đựng, đợi đến lúc tụ hội này kết thúc sẽ chiêu đãi người thật “long trọng”! Còn cả Mạc Xán dám đưa một nhân vật phiền phức như vậy về Mạc phủ, đúng là không muốn sống nữa. Ta sẽ nhẫn nhịn đợi ngày sau sẽ khiến cho Mạc Xán người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Nhìn bộ dáng Chu Thiên Ngưng cười với La Chỉnh, trong lòng Mạc Vũ cũng đang nhỏ máu. Hắn oán hận nghĩ trong lòng như vậy, nắm đấm lại bất tri bất giác siết chặt, năm ngón tay đều đâm vào lòng bàn tay tạo ra vài vết thương.

Năng lực nhận biết linh hồn của La Chỉnh cường đại hơn nhiều so với người bình thường, nên dù Mạc Vũ cố gắng toàn lực kiềm chế bản thân nhưng La Chỉnh vẫn cảm nhận được địch ý sâu sắc của hắn.

Loại địch ý này hoàn toàn khác với lúc trước.

Trước đây địch ý của Mạc Vũ chỉ là sự coi thường, có lẽ hắn cảm thấy mấy người bạn này của Mạc Xán chỉ cần dạy dỗ một trận là được.

Nhưng hiện tại, địch ý của Mạc Vũ đã khác, rõ ràng là một loại không chết không thôi!

Đối mặt với địch ý của Mạc Vũ, La Chỉnh chẳng thêm để ý.

Từ khi vào trong Mạc phủ, trong lòng La Chỉnh, Chương Vô Huyền và Chu Hiến đều kìm nén lửa giận.

Cho nên bọn họ phải có một cái lý do để giải tỏa, hơn nữa còn phải đồng thời giúp Mạc Xán lấy lại địa vị nên có trong gia tộc!

Nếu như Mạc Vũ trở thành lý do đó thì thật tốt!

Vừa đúng lúc đó, bốn tên gia đình đi ra khỏi phòng khách, đồng thời kéo mở cánh cửa lớn phòng khách Mạc gia, sau đó liền có mấy người từ trong đi ra.

Một người đi ngay đằng trước, tay vuốt râu, dáng người gầy gầy, đó chính là gia chủ Mạc gia - Mạc Hữu Ngôn.

La Chỉnh ngồi tại chỗ, âm thầm dò xét Mạc Hữu Ngôn. Người này thu gọn khí tức vào trong nhưng loáng thoáng vẫn toát ra đôi chút uy áp, có lẽ thực lực đã đạt tới Chiêu Thần Cảnh.

“Đây là gia chủ Mạc gia, Mạc Hữu Ngôn, cũng là cường giả Chiêu Thần Cảnh duy nhất của Mạc gia.” Chương Vô Huyền nhỏ giọng nói, trong giọng nói có vẻ khinh thường.

Bảy đại sĩ tộc thì khỏi phải nói, số lượng cường giả Chiêu Thần Cảnh trong tộc đều không ít, mà trong Chương gia tuy có rất ít người tu luyện đến Chiêu Thần Cảnh, nhưng những người nghe lệnh bọn họ thì cơ bản đều là cường giả Chiêu Thần Cảnh. Nói cách khác, cũng chỉ có cường giả Chiêu Thần Cảnh mới có thể làm người phụng sự của Chương gia!

Mạc gia dù gì cũng là một sĩ tộc, suy tàn đến tận bây giờ, cũng chỉ có một người là Mạc Hữu Ngôn tu luyện đến Chiêu Thần Cảnh, Chương Vô Huyền đoán, cái mũ sĩ tộc này của Mạc gia sớm muộn sẽ bị người ta lấy xuống.

“Cha!”

Mạc Vũ đứng lên, bước nhanh về phía đám người Mạc Hữu Ngôn, đồng thời ánh mắt cố ý nhìn về phía nhóm La Chỉnh.

Mới chỉ chạm mặt một thời gian ngắn, Mạc Vũ đã coi La Chỉnh là kẻ thù lớn nhất cuộc đời hắn.

Nhưng trong lòng Mạc Vũ có hơi không tự tin nên trong tình huống này, điều đầu tiên hắn nghĩ tới là lợi dụng năng lực của cha hắn để chèn ép La Chỉnh.

Tuy vậy, ánh mắt của Mạc Vũ lại chỉ đối lấy nụ cười lạnh của La Chỉnh và Chương Vô Huyền.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh, đúng là một cái danh hiệu hay ho, trong mắt người khác có lẽ đó như là sự tồn tại của thần tiên.

Chẳng qua ở trong mắt mấy người La Chỉnh và Chương Vô Huyền thì cũng chẳng đáng là gì.

Chương Vô Huyền thì khỏi nói, muốn điều động cường giả Chiếu Thần Cảnh lợi hại hơn Mạc Hưu Ngôn thì cũng chỉ cần nói một câu.

Còn La Chỉnh thì đã từng chiến đấu với cường giả Chiếu Thần Cảnh, từng khiến cường giả Chiếu Thần Cảnh - Hứa Hưu kinh ngạc khi còn ở thành Bạch Đế, trong Tiên Phủ còn tự tay giết chết cường giả Chiếu Thần Cảnh khác.

Tuy nhiên hẳn hiểu rõ, thực lực chân chính của mình vẫn còn có sự chênh lệch nhất định với cường giả Chiếu Thần Cảnh, nhưng hẳn càng rõ hơn, chênh lệch này cũng không quá lớn.

“Vũ nhi.” Mạc Hưu Ngôn vỗ bả vai Mạc Vũ, lập tức cao giọng nói: “Hôm nay Mạc phủ tụ hội, rất hân hạnh được đón tiếp các vị đến tham gia, Mạc Hưu Ngôn ta cảm thấy rất vinh hạnh, nếu có chỗ nào không chu toàn, kính xin các vị lượng thứ!”

“Mạc gia chủ khách sáo rồi!”

“Được mời được đến Mạc phủ chính là một phần vinh hạnh, sao Mạc gia chủ sao lại nói vậy?”

Những vị khách đang ngồi đây cũng không phải đều là người sĩ tộc. Ngày tụ hội như thế này của Mạc gia, những quý nhân(1) thực sự đương nhiên sẽ không tới.

Tuy Mạc gia đã suy bại, nhưng dù gì cũng là một sĩ tộc, không ít người còn phải dựa vào Mạc gia mà kiếm miếng cơm nên đương nhiên vô cùng khách sáo.

Mạc Hữu Ngôn vừa khách sáo xong liền theo Mạc Vũ đi qua đi lại bốn phía để tiếp khách.

Bàn của La Chính vào lúc này cũng rất náo nhiệt.

(1)Quý nhân: Những người sang quý, ý chỉ là những người có máu mặt, ở đây là ám chỉ các sĩ tộc có tiếng khác.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Vòng Hồn Nguyên Huyết

Chu Thiên Ngưng cũng không chịu ngồi yên ở chiếc bàn Mạc Vũ bố trí, ngược lại còn đưa nhóm tỷ muội của nàng ngồi vào bàn La Chỉnh mà lú rú.

Đám người Chu Hiên, Mạc Xán nói chuyện cùng các nàng cực kì náo nhiệt.

Tuy rằng ở Đông Vực quan niệm nam nữ khác biệt khá nghiêm ngặt, nhưng ngày tụ hội trong sĩ tộc, tất cả mọi người cũng không quá bảo thủ, thảnh thơi bàn chuyện họ còn truyền ra tiếng cười.

Không thể không nói, Mạc Xán trời sinh đã có tính cách lạc quan, mặc dù về nhà luôn luôn bị khinh bỉ, nhưng giờ phút này hẳn vẫn cười cười nói nói, giống như những điều không thoải mái đều bay lên hết chín tầng mây. Thảnh thơi hẳn cũng kể vài chuyện cười, chọc cho mấy vị nữ đệ tử ôm bụng cười to.

Chỉ chốc lát sau, sau khi Mạc Hưu Ngôn dẫn Mạc Vũ đi tiếp hết các bàn khách ở bên kia xong liền đến thẳng bên này.

Mạc Hưu Ngôn vui vẻ cười nói với Chu Thiên Ngưng: “Hôm nay Mạc phủ tụ hội, đại tiểu thư Chu gia cũng đến tham dự, Mạc Hưu Ngôn ta cảm thấy cực kỳ vinh hạnh!”

Thực tế lần này Mạc Hưu Ngôn đã đa lễ quá rồi.

Dù sao Mạc Hữu Ngôn cũng là người đứng đầu Mạc gia, là người đứng đầu trong tộc, hơn nữa cũng là cường giả Chiêu Thần Cảnh, mặc dù Chu Thiên Ngưng là hòn ngọc quý của Thần Châm - Chu gia thì cũng không cần lão ta phải khách sáo như vậy.

Nếu một người đặc biệt khách sáo với người khác, như vậy nhất định là có ý đồ!

Mục đích Mạc Hữu Ngôn cũng không khó đoán.

Lão ta biết con mình có ý với Chu Thiên Ngưng từ lâu.

Các sĩ tộc cực kỳ miễn cảm với những loại tin tức kiểu này. Mạc Hữu Ngôn hiểu rõ, một sĩ tộc đang xuống dốc như Mạc gia, nếu như có thể bám được vào Thần Châm - Chu gia thì những lợi ích trong tương lai cũng không khó tưởng tượng.

Nhưng nếu như Chu Thiên Ngưng chỉ là một chi thứ của Chu gia, thậm chí dù là dòng chính, Mạc Hữu Ngôn cũng sẽ không ân cần, chịu hạ mình mà đối đãi long trọng với một hậu bối lại là con gái như vậy.

Nhưng Mạc Hữu Ngôn cũng là kẻ lọc lõi đã lăn lộn trong Đế Đô mà ra, những gì Chương Vô Huyền biết, Mạc Hữu Ngôn lão cũng biết.

Địa vị của Chu Thiên Ngưng tại Chu gia rất khác biệt! Nếu như con của lão thật sự kết duyên vợ chồng với Chu Thiên Ngưng, cơ bản chẳng khác nào đã leo lên được cái cây to Thần Châm - Chu gia này!

Tuy Mạc Hữu Ngôn cũng hiểu rõ, vấn đề này khá khó khăn, nhưng nếu làm như vậy không chỉ có thể đạt được tâm nguyện của con trai mà còn có thể trợ giúp Mạc gia lão vượt qua thời kì gian nan. Lợi ích lớn như vậy, dù thế nào lão cũng phải trợ giúp con trai mình một phen.

Đừng thấy bộ dạng Chu Thiên Ngưng cười toe toét như trẻ con mà lầm. Dù sao nàng cũng sinh ra trong danh môn, từ nhỏ cũng gặp không ít những trường hợp này rồi nên ứng phó vô cùng thành thạo.

Chu Thiên Ngưng liền vội vàng đứng dậy nói: “Mạc bá bá, không cần khách sáo như thế. Hôm nay ta đến đây chủ yếu là vì Mạc Vân mời, nói gì tới bốn chữ hân hạnh đón tiếp.”

Mạc Hưu Ngôn cười ha ha nói: “Dù là thế nào, Thiên Ngưng chịu tới cũng đã giúp Mạc phủ ta thêm rạng rỡ. Nếu cháu đã là bạn tốt của Mạc Vân, ta làm bá bá thế nào cũng phải biểu hiện một chút!”

Dứt lời, Mạc Hưu Ngôn lấy ra một cái hộp gấm nho nhỏ từ trong tay áo, sau đó tay lão ta lắc nhẹ một cái, hộp gấm trong tay hăn liền tự động mở ra, để lộ một chiếc vòng tay nho nhỏ.

Toàn bộ chiếc vòng là một màu đỏ tươi nhưng không hề chói mắt, ngược lại còn khiến cho người ta cảm thấy ôn hòa, hiển nhiên đây là một thứ phi phạm.

“Vòng Hồn Nguyên Huyết này coi như là quà ra mắt, hy vọng Thiên Ngưng người nhận lấy.” Mạc Hưu Ngôn chậm rãi nói.

Nhìn thấy vòng Hồn Nguyên Huyết, khóe miệng Chu Thiên Ngưng nhếch lên.

Với kiến thức của Chu Thiên Ngưng thì chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra sự kỳ diệu của chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết này.

Nếu như không nhìn nhầm thì vòng Hồn Nguyên Huyết này thật sự được làm từ ngọc Hồn Nguyên Huyết. Ngọc Hồn Nguyên Huyết là một loại ngọc chỉ có ở cực Đông.

Nghe nói ở cực Đông có một ngọn núi Thương Tuyết, bốn mùa đều được bao trùm trong băng tuyết, từ xa nhìn lại thì chỉ như một ngọn núi tuyết thông thường, cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng mỗi năm vào tháng ba, tháng tư, đỉnh núi Thương Tuyết sẽ phun trào. Bình thường khi núi lửa phun trào thì sẽ là dung nham cuộn cuộn, nhưng núi Thương Tuyết lại phun ra một loại chất lỏng đỏ tươi cực kỳ giống máu trong cơ thể con người, cho nên núi Thương Tuyết còn được gọi với tên núi Thương Huyết!

Chưa tới lúc núi Thương Tuyết phun trào đã có không ít người đi tới đó, mục đích của bọn họ cũng không phải là thứ chất lỏng đỏ tươi đấy.

Bởi vì loại chất lỏng này không chỉ vô dụng với con người, ngược lại còn có hại. Trong chất lỏng màu đỏ tươi kia có chứa độc tố, nếu như tiếp xúc lâu, con người sẽ trúng độc, sắc mặt trở nên đen sì, toàn thân nổi loét mà chết. Cho nên bình thường không ai dám đến núi Thương Tuyết khi nó sắp phun trào.

Chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có thể ngăn lại chất lỏng màu đỏ tươi đó ở bên ngoài cơ thể, miễn nhiễm với độc tố.

Những cao thủ Tiên Thiên này bất chấp nguy hiểm đi vào như vậy chính là vì ngọc Hỗn Nguyên Huyết, loại ngọc này sẽ bắn ra cùng lúc núi Thương Tuyết phun trào.

Chẳng qua, hàng năm vào thời điểm phun trào cũng chỉ có hơn mấy chục, mấy trăm viên ngọc Hỗn Nguyên Huyết, số lượng cực kỳ ít, đại đa số cao thủ Tiên Thiên cũng chỉ thử vận may, nếu như nhặt không được thì coi như là thiếu may mắn, còn nếu có thể tìm được một hai viên ngọc Hỗn Nguyên Huyết thì coi như cực kỳ may mắn. Với giá cả của ngọc Hỗn Nguyên Huyết, chỉ cần một viên thôi cũng đã có thể phát tài lớn rồi.

Nếu đeo ngọc Hỗn Nguyên Huyết trên người, chúng có thể thấm vào khí huyết bên dưới làn da, dần dần khí huyết trong cơ thể con người sẽ

mạnh mẽ hơn, sau đó không chỉ gia tăng thực lực mà ngay cả tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều!

Có được công hiệu thần kỳ này nên có thể tưởng tượng giá trị của ngọc Hồn Nguyên Huyết lớn đến mức nào?

Bình thường thì, thể tích của ngọc Hồn Nguyên Huyết cũng sẽ không quá lớn nên có nhặt về thì cũng gia công thành ngọc bội, ngọc bài đeo trên cổ.

Những vòng Hồn Nguyên Huyết trong tay Mạc Hữu Ngôn, nếu như dùng ngọc Hồn Nguyên Huyết tạo ra, vậy thì cần một viên ngọc Hồn Nguyên Huyết lớn bằng nắm đấm, nghĩ cũng có thể thấy nó trân quý nhường nào.

Nhưng dù có trân quý thì đã sao, trong mắt Chu Thiên Ngưng cũng chẳng là gì.

Với địa vị trong gia tộc của Chu Thiên Ngưng, chỉ cần nàng muốn, ngay cả đồ gia truyền cũng có thể giao cho nàng...

Cho nên lần trước ở thành Bạch Đế, Chu Thiên Ngưng uy hiếp Chu Phi Hàng, nếu không chịu bỏ tiền cứu La Chính, nàng sẽ bán món đồ gia truyền là Thái Ất Thần Châm đi...

Những món đồ gia truyền trong tay Chu Thiên Ngưng, còn lâu mà một Mạc gia nho nhỏ có thể so sánh được, giá trị mỗi món đều trân quý gấp mười, gấp trăm lần so với vòng ngọc huyết.

Cho nên vòng ngọc huyết này đối với những người khác mà nói, đó chính là thứ cực kỳ quý hiếm, nhưng đối với Chu Thiên Ngưng thì lại quá bình thường.

Cho dù quý hiếm tới đâu, Chu Thiên Ngưng chắc chắn cũng không thể nhận lấy thứ này. Nàng và Mạc gia không thân cũng chẳng quen, lần đầu tiên tới đã được tặng vật trân quý như vậy, nhất định là không thích hợp.

Cho nên Chu Thiên Ngưng lắc đầu nói: “Mạc bá bá, cái này ta không thể nhận.”

Lúc này Mạc Vũ trực tiếp lấy chiếc vòng ngọc huyết từ trong hộp gấm ra, mỉm cười nói với Chu Thiên Ngưng: “Thiên Ngưng, cái này có là gì? Chẳng qua cũng chỉ là một cái vòng tay mà thôi, làm gì mà không thể nhận!”

Chu Thiên Ngưng mỉm cười: “Không có công thì không hưởng lộc, lần đầu ta tới Mạc phủ đã nhận món đồ quý như vậy, đương nhiên là không nên.”

“Vậy lại vừa hay. Sau này qua nhà ta nhiều một chút, chẳng phải là được rồi sao?” Mạc Vũ cười nói.

La Chỉnh ngồi bên cạnh hơi nhíu mày, chưa từng gặp qua kẻ nào không biết xấu hổ như vậy, hai cha con này thật sự cực kỳ bỉ ổi, Chu Thiên Ngưng đã nói không được rồi, bọn họ còn cứ khẳng khẳng nhét vào, này cũng thật khó coi.

Đúng lúc La Chỉnh định ra mặt giúp Chu Thiên Ngưng thì bỗng nhiên trên bàn có người nói: “Vòng này không thể tặng!”

Người nói chuyện là Mạc Xán, lúc này vẻ mặt Mạc Xán rất nghiêm túc, hẳn lại nói thêm một câu: “Vòng tay này không thể tặng người khác!”

Trên mặt La Chỉnh hiện vẻ kinh ngạc.

Từ lúc vào Mạc phủ, Mạc Xán vẫn luôn nhường nhịn đến cực điểm, mặc cho quân gia, gia đình ác mồm ác miệng, đối đãi rất thờ ơ, hẳn đều

nhìn, đến nỗi đám người La Chỉnh, Chương Vô Huyền còn bị coi thường theo.

Nhưng lúc này tại sao Mạc Xán lại đột nhiên cứng rắn như thế?

Hơn nữa kẻ đối mặt hẳn là gia chủ Mạc gia Mạc Hưu Ngôn.

Mạc Hưu Ngôn thấy người nói chuyện chính là Mạc Xán, sắc mặt trầm xuống, cũng không nói lời nào, trái lại Mạc Vũ lại ra mặt nói trước: “Mạc Xán, nhớ cho kỹ, đây không phải chỗ cho người nói chuyện!”

Lúc này Mạc Xán không chịu nhượng bộ chút nào, lắc đầu nói: “Ta vẫn phải nói. Vòng tay này, các người không thể đem tặng người khác. Đây là vòng tay của cha ta, sau khi cha ta chết vốn vẫn chẳng biết chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết này đi đâu mất, thì ra là trong tay các người!”

“Xán nhi, không được ăn nói lung tung. Sau khi cha người mất, ta vẫn luôn đối xử với người không tệ, vì sao phải nói chuyện như vậy?” Mạc Hưu Ngôn chính là gia chủ của cả gia tộc, lúc này bị cháu mình vạch mặt nói đối, sắc mặt tự nhiên là khó coi. Nhưng lão ta không chịu đối chất với Mạc Xán nên chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Đối đãi với ta không tệ?” Mạc Xán vẫn thất vọng lắc đầu như trước: “Tam thúc, ta không so đo chuyện người đối đãi với ta tệ hay không. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, đường đường Mạc gia mà lại không chịu viết công văn sĩ tộc cho ta, tự ta phải cố gắng thông qua thử luyện, tiến vào Thanh Vân Tông, những chuyện nhỏ nhất này ta cũng không so đo với người. Sau khi cha ta chết, cũng không được cử hành lễ tang của sĩ tộc, loại chuyện bất hiếu này, ta cũng không so đo với người. Nhưng ta hỏi người, vì sao sau khi cha ta chết, vòng Hồn Nguyên Huyết của cha ta liền không cánh mà bay? Bây giờ lại xuất hiện trên tay người?”

Nghe Mạc Xán chất vấn, trong mắt Mạc Hưu Ngôn bỗng nhiên lóe ra nét bối rối. Nhưng dù sao lão ta cũng là cao thủ thành danh đã lâu nên rất

nhanh chóng đã kịp trấn định lại, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ tươi cười: “Xán nhi, người nghĩ nhiều rồi. Vòng ngọc huyết này cũng không phải chỉ có cha người mới có.”

“Vậy sao? Hẳn là Tam thúc người nghĩ lúc ấy ta tuổi còn nhỏ nên không nhớ gì rồi? Thế nhưng mà ta nhớ rõ ràng rành mạch, mặt sau vòng Hồn Nguyên Huyết có khắc bốn chữ to, chính là “Long phượng trình tường(1)”, hơn nữa ở bên cạnh bốn chữ to đó còn có một hàng ấn phù nhỏ, chẳng lẽ Tam thúc còn định nói rằng vòng ngọc huyết này vốn có một cặp hay sao?”

Mạc Xán vừa dứt lời, mọi người theo ánh mắt hắn nhìn về phía vòng Hồn Nguyên Huyết, quả nhiên thấy bên trong có bốn chữ, đúng là “long phượng trình tường”.

Đến lúc này, Mạc Hưu Ngôn và Mạc Vũ có muốn xuống đài cũng chẳng được nữa rồi.

(1)Long phượng trình tường: Rồng phượng là điềm lành.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Khoái Thương

Dù sao Mạc Xán đã nói chắc như đinh đóng cột, lời lẽ lại chuẩn xác, cho dù nói thế nào, Mạc Hưu Ngôn cũng không thể cãi lại được.

Đương nhiên, đối với cường giả mà nói, khi bọn họ không tranh luận nổi thì sẽ bắt đầu lấy thế đè người rồi. Mạc Hưu Ngôn lạnh giọng nói: “Xán nhi, hôm nay có khách quý ở đây, đừng có nói bậy. Những chuyện trong nhà, về sau chúng ta lại bàn bạc!”

Nhưng Mạc Xán lúc này cũng rất quật cường, mặc dù đối mặt với gia chủ, cũng không có ý muốn nhượng bộ chút nào: “Tam thúc, về sau bàn bạc cũng được, thế nhưng vòng Hồn Nguyên Huyết này không thể tặng được, bởi vì đây không phải đồ của người!”

“Im miệng!” Mạc Vũ cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn thực sự hối hận, sớm biết vậy thì hắn đã ra tay ngay từ đầu là được rồi, thừa dịp Chu Thiên Ngưng chưa đến liền đuổi Mạc Xán và đám người bên cạnh hắn ra ngoài luôn cho xong.

Không nghĩ tới, giữ bọn họ lại đến bây giờ sẽ gây ra phiền phức như vậy, vô duyên vô cớ làm cho Chu Thiên Ngưng chê cười.

Đây đúng là chuyện đáng chê cười. Dù sao cũng là hắn tặng đồ cho người ta, vậy mà đồ lại là vật có chủ! Nghĩ đến chuyện vì Mạc Xán mà mình bị Chu Thiên Ngưng khinh thường, trong lòng Mạc Vũ lại dâng lên từng đợt sát ý.

Mạc Hữu Ngôn không nói gì. Dù sao lão ta cũng là trưởng bối, càng lớn chuyện thì lão càng khó rút ra được nên trước tiên cũng chỉ có thể quan sát thế cục, biện pháp tốt nhất là để con trai mình đè ép Mạc Xán!

Mạc Xán trời sinh nhát gan, là một phế vật, từ nhỏ đã sợ con trai mình, nói không chừng chỉ vì một tiếng gào này của Mạc Vũ, hẳn sẽ nhượng bộ.

Nhưng Mạc Xán không hề nhượng bộ, đồng thời cũng không nói gì, bởi vì có người đã giành nói trước hẳn.

Người nói chuyện là La Chính.

“Im miệng? Vì sao lại muốn Mạc Xán im miệng?” La Chính cười hì hì, nhưng trong mắt hẳn lại không mang ý cười. Sau khi xem xong màn khôi hài này, La Chính cuối cùng cũng hiểu rõ, tụ hội hôm nay đã định trước sẽ khó mà kết thúc một cách yên bình. Nên hẳn chỉ có thể chọn thời điểm thích hợp nhất để mà nhảy ra.

“Người cũng im miệng cho ta, đây là địa bàn của Mạc gia ta, một đệ tử ngoại môn nho nhỏ như ngươi có tư cách gì mà nói?” So với Mạc Xán, hận ý của Mạc Vũ đối với La Chính lại càng sâu đậm hơn!

Mạc Xán đứng lên, giọng nói cứng rắn, lớn tiếng: “La Chính là bạn của ta, ta là người Mạc gia, hẳn đương nhiên có tư cách!”

Vốn hôm nay là ngày Mạc gia tụ hội, chính là một chuyện vui mừng, giờ đây khu vực bên này lại xảy ra chút tranh cãi, mọi người cũng đều hạ giọng.

Nhưng Mạc Xán lớn tiếng như vậy, lập tức thu hút hết ánh mắt của những khách mời khác.

“Ngươi là người Mạc gia? Ha ha! Mạc Xán, trong Mạc gia có chỗ nào cho người dung thân? Ta cho ngươi biết, bắt đầu từ hôm nay, cửa lớn Mạc

gia, Mạc Xán người không có tư cách tiến vào thêm một bước! Người đâu, đuổi hẳn ra ngoài cho ta!” Mạc Vũ bây giờ hoàn toàn xé rách mặt nạ. Lúc này hẳn cũng đã tính toán, cứ đuổi đám Mạc Xán ra ngoài rồi sau đó nghĩ biện pháp hạ độc thủ!

Mạc Vũ vừa quát xong, lập tức có mấy hạ nhân tay cầm Thủy Hỏa côn, khí thế hung hăng chạy tới.

Thấy như vậy, Mạc Xán chán nản cười, lắc đầu có chút buồn khổ. Hắn mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra lời, kìm nén một lúc lâu rồi mới vỗ bả vai La Chính, ý bảo La Chính với Chương Vô Huyền và Chu Hiến cùng hắn rời khỏi đây.

Nhìn bộ dáng chán đến chết của Mạc Xán, trong lòng La Chính cũng hơi rung động. Nghĩ đến lúc trước hắn ở La gia, còn không phải cũng chịu hết khổ sở giống vậy? Hôm nay hẳn nhất định phải giúp Mạc Xán lấy lại uy thế.

Vì vậy La Chính lắc đầu, bỗng nhiên cười nói: “Mạc Xán nếu họ Mạc thì chính là người của Mạc gia, mà hắn lại là bạn bè của ta, để ta xem hôm nay ai dám đuổi Mạc Xán ra ngoài!”

Mạc Vũ cười lạnh một tiếng, vung tay lên, mấy tên gia đình lập tức vung gậy Thủy Hỏa, đập về phía La Chính.

Đối mặt với những tên gia đình kia, La Chính nhíu mày, cánh tay đột nhiên vung lên, ngay khi cánh tay hắn chạm vào mấy cây Thủy Hỏa côn thì chúng lập tức gãy thành mấy khúc, đồng thời hắn đá ra một cước.

“Cút!”

Mấy tên gia đình cùng lắm cũng chỉ là Luyện Tùy Cảnh mà thôi, làm sao có thể tránh được một cước của La Chính? Trong nháy mắt đã bị La Chính lần lượt đá bay ra ngoài.

“Đánh nhau rồi! Thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng kia cũng quá kiêu ngạo đi? Dám đánh người của Mạc phủ?”

“Mặc dù Mạc gia đã xuống dốc, nhưng dù gì cũng là sĩ tộc, Mạc Hưu Ngôn cũng là cường giả Chiếu Thần Cảnh, làm gì đến phiên một tiểu bối Tiên Thiên Nhất Trọng quát tháo!”

“Hắn làm ầm lên như vậy, khiến Mạc Hưu Ngôn mất hết mặt mũi. Quả này chết chắc rồi, chết chắc rồi!”

Lúc này, rất nhiều vị khách cũng không còn tâm tư ăn uống, nhao nhao rời khỏi bàn của mình, đứng lên vây xem.

Mạc Vũ cũng không còn tâm trí đâu để lấy lòng Chu Thiên Ngưng, hần lạnh giọng cười nói: “Dám gây chuyện trong Mạc phủ chúng ta, không có mấy ai sống mà ra ngoài được đâu!” Mạc Vũ chạm vào ngón tay của mình rút ra một cây trường thương, nhắm thẳng vào La Chính: “Nếu người đã định ra tay, thì hẳn cũng đã tính đến cái chết của mình.”

Mắt thấy tình hình trở nên căng thẳng, Chu Thiên Ngưng kéo mấy vị nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong lui vào một bên.

Lúc này, sắc mặt Mạc Vân cũng trắng bệch, trong lòng có chút lo lắng: “Ca, không nên đánh nhau, chuyện này cứ vậy đi!”

“Im miệng! Mạc Vân, đây không có chuyện của muội, thằng nhãi này dám làm loạn ở Mạc gia ta, nhất định phải trả giá thật lớn vì hành vi của hắn!” Mạc Vũ lúc này đã một lòng một dạ muốn lấy mạng La Chính!

Mạc Hưu Ngôn là trưởng bối, lại là cường giả Chiếu Thần Cảnh, với thân phận của lão ta mà tham dự vào loại tranh chấp này trước mặt mọi người thì không ổn. Huống hồ mấy người Mạc Xán đưa tới, lợi hại nhất cũng chỉ là tên oắt Tiên Thiên Nhất Trọng kia, còn kém xa thực lực con lão nên lão cũng không cần ra tay.

Dù vậy, lão ta vẫn không quên nói thêm: “Vân nhi, chuyện này không liên quan gì đến con, bọn tiểu bối muốn so tài một chút thì cứ mặc bọn họ đi!” Mặc dù nói vậy, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra Mạc Hưu Ngôn đang cố vũ con trai mình đi dạy dỗ La Chính.

Mạc Vân căn cứ môi, không dám nói nhiều nữa.

Ngược lại Chu Thiên Ngưng trầm tĩnh nhìn Mạc Vân hỏi: “Mạc Vân, người đang lo lắng cái gì?”

Mạc Vân lắc đầu nói: “Thiên Ngưng tỷ, ta sợ ca ca của ta chịu thiệt.”

Tuy Mạc Vân hiểu Mạc Vũ làm không đúng, nhưng Mạc Vũ dù sao cũng là ca ca nàng.

Mạc Vân làm bạn tốt của Chu Thiên Ngưng nên cũng đã nghe qua truyền kì về La Chính, hiểu rằng thực lực La Chính vượt xa bề ngoài!

Chu Thiên Ngưng khẽ cười nói: “Ca ngươi sẽ không chịu thiệt đâu.”

Mạc Vân chớp mắt một cái rồi hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì hãn ngay cả tư cách so đấu cùng La Chính cũng không có, đối cho cha ngươi tới còn tạm được.” Chu Thiên Ngưng thản nhiên nói.

Đôi mắt Mạc Vân lập tức trợn trừng, vẻ mặt không thể tin tưởng được. Tuy nghe Chu Thiên Ngưng kể rằng La Chính từng đối phó với yêu tướng, trong thành Bạch Đế cũng nảy sinh mâu thuẫn với Gia Cát gia, biết thực lực La Chính mạnh mẽ không gì sánh được, nhưng nếu nói thực lực của La Chính có thể địch nổi cường giả Chiếu Thần Cảnh thì thật khiến người ta khó tin.

Chu Thiên Ngưng thấy phán đoán của mình không sai.

Lúc ở thành Bạch Đế, La Chỉnh lợi dụng chân khí đặc thù của mình, đã suýt nữa giết chết Hứa Hưu!

Lúc đó La Chỉnh mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên, còn chưa tiến vào Tiên Thiên Cảnh.

Mà La Chỉnh bây giờ đã trở thành cao thủ Tiên Thiên, thực lực đã tăng rất nhiều, cứ cho là La Chỉnh không đánh lại được cường giả Chiếu Thần Cảnh, thế nhưng cũng có tư cách để đấu thử một trận.

Nhưng Chu Thiên Ngưng trên miệng thì nói như vậy, trong lòng thực ra lại có một chút lo lắng. Dù gì đây cũng là Đế Đô Phần Thiên, Chu gia của nàng cách nơi này cũng không xa, nàng tính toán trong lòng, nếu như Mạc Hưu Ngôn thực sự muốn ra tay, nàng sẽ triệu tập cao thủ trong tộc đến đây trước!

Lúc này còn một người khác cũng có chung dự định giống Chu Thiên Ngưng, đó chính là Chương Vô Huyền.

Chương Vô Huyền hiểu rõ thực lực của La Chỉnh, đối phó với Mạc Vũ nhất định không có vấn đề. Thế nhưng Mạc Hưu Ngôn tiến vào Chiếu Thần Cảnh đã lâu. Tuy rằng lão ta không phải là người nổi bật trong Chiến Thần Cảnh, thế nhưng với tuổi tác của lão ta hiện nay, chỉ sợ La Chỉnh cũng không phải đối thủ. Nếu Mạc Hưu Ngôn thực sự không cần mặt mũi, ra tay chèn ép La Chỉnh, Chương Vô Huyền không ra tay không được.

Trong lòng Mạc Vũ cực hận La Chỉnh, trường thương từ trong nhẫn tu di vừa nhả ra tay, liền đâm thẳng ra.

Thương pháp mà Mạc Vũ luyện thành rất đặc biệt. Trường thương của hắn cũng không dài, độ dài thông thường sẽ là tám thước nhưng trường thương của hắn lại ngắn hơn hắn ba thước.

Hơn nữa toàn bộ cán thương được làm từ cật của cây phong liễu, cực kì nhẹ. Có người nói cây phong liễu trăm năm với thân to bằng thùng nước nhưng cũng không nặng tới năm mươi cân. Nếu như cựa xuống đất, một người trưởng thành bình thường cũng có thể nâng được.

Cật cây phong liễu chính là phần tinh hoa ở chính giữa thân cây nên càng nhẹ hơn.

Dùng cật cây phong liễu làm cán thương, không chỉ có thể làm cho cán thương dẻo dai gấp mười phần mà trọng lượng gần như bằng không.

Bởi vì thương nhẹ, cho nên tốc độ cực nhanh.

Nháy mắt một cái, thương của Mạc Vũ đã đâm ra mười hai phát.

Tốc độ đâm thương này, đúng là đủ để cho hãn kiều ngạo với người cùng cảnh giới. Bởi vì phương thức công kích chủ yếu của thương là do mũi thương xuyên qua tạo nên thương tích, loại vết thương này có lực phá hoại mạnh hơn rất nhiều so với kiếm đâm, đao chặt.

Thế nhưng trường thương cũng có một khuyết điểm, đó chính là thu chiêu quá chậm. Giả sử người đâm ra một thương, sau khi người ta né được, đối phương sẽ theo thương mà phản kích, lúc này người sử dụng thương thường khó ứng phó.

Thế nhưng thương của Mạc Vũ ngắn nên thu chiêu hay ra chiêu đều cực nhanh, cơ bản che giấu được khuyết điểm của trường thương.

Hơn nữa thời điểm Mạc Vũ đâm thương cũng đã truyền chân nguyên vào trong trường thương, tạo nên từng đường đâm cứng rắn, sắc bén.

Chân nguyên hóa hình bao phủ trên mũi thương này kéo dài tới ba thước nên đã bù lại chiêu dài bị thiếu của cán thương.

Mạc Hữu Ngôn nhìn thương pháp mà con trai mình đánh ra, không khỏi gật đầu, trên mặt cũng hiện ra vẻ hài lòng.

Mạc Vũ vẫn luôn là hy vọng của Mạc Hữu Ngôn, từ nhỏ năng lực lĩnh ngộ của hắn đã kinh người. Hơn nữa năm mười bốn tuổi, khi hắn chơi đùa ở ngoại ô Đế Đô, đã gặp được một vị cao nhân và được người đó truyền thụ cho bộ “thương pháp Liễu Diệp”. Bộ thương pháp kia, Mạc Hữu Ngôn từng tự mình điều tra, không ngờ đó lại là một bộ công pháp thiên giai.

Con trai mình có được cơ duyên lớn như vậy, lão là cha đương nhiên hy vọng hắn thành tài, vượt qua chính mình, dẫn dắt Mạc gia đi lên đỉnh cao.

Cho nên Mạc Hữu Ngôn dốc hết tiền tài của Mạc gia, trợ giúp Mạc Vũ chế tạo thanh “Vân Liễu Loạn Hoa Thương” kia.

Những năm gần đây Mạc gia vẫn trên đà suy bại, chính là bởi Mạc Hữu Ngôn đánh cược hết phần lớn tiền của lên người con trai mình!

Nhưng cũng may, biểu hiện của Mạc Vũ không khiến cho người làm cha như lão thất vọng, dù là tốc độ tu luyện hay thực lực đều vượt xa người cùng cảnh giới. Mặc dù hiện tại Mạc Vũ mới chỉ là Tiên Thiên Tứ Trọng, nhưng thực lực bản thân đã vượt xa người cùng giai, dựa vào phán đoán của Mạc Hữu Ngôn, cho dù Mạc Vũ có phải đối kháng với võ giả Tiên Thiên Thất Trọng cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Tâm Tĩnh

Ra tay trước mặt nhiều người như vậy, Mạc Vũ cũng có ý định thể hiện bản thân. Lúc này hắn trút chân nguyên toàn thân vào trong cán thương, đầu mũi thương được phủ thêm hóa thân chân nguyên, trở nên cứng rắn mà sắc bén, mỗi một đường thương đều nhắm thẳng vào La Chỉnh!

“Hắc! Thực lực của Mạc sư đệ lại có tiến bộ, người nhìn thương của hắn cuối cùng đã dài thêm hai tấc rồi!”

“Mạc sư đệ mới tiến vào nội môn không lâu, ngộ tính đúng là cao, tốc độ gia tăng thực lực khiến ta cảm thấy sợ hãi!”

“Thằng oắt Tiểu Vũ Phong kia chắc chắn thảm rồi. Có vẻ Mạc Vũ cũng không nường tay, mười hai thương này mỗi một thương đều đâm vào những chỗ hiểm của tên kia.”

Mấy người bạn mà Mạc Vũ mời tới từ Bạch Lộ Phong đều nhỏ giọng bàn tán ngay bên cạnh.

Mọi người đều là võ giả, lại cùng xuất thân từ nội môn Bạch Lộ Phong nên có thể nói là vô cùng hiểu nhau.

Mạc Xán, Chu Hiến và Chương Vô Huyền đã lui về một bên, bọn họ không hề lo lắng cho La Chỉnh chút nào.

Ở cùng La Chỉnh lâu như vậy, những gì La Chỉnh liên tiếp cho bọn họ thấy là lấy yếu thắng mạnh, loại ý nghĩ dùng cảnh giới để xét thực lực này,

căn bản không thích hợp với La Chỉnh.

La Chỉnh rất cực mạnh đến mức nào, có thể ứng phó với cường giả dạng gì thì bọn họ cũng không nắm chắc. Nhưng bọn họ lại hiểu rõ một đạo lý, đó chính là vĩnh viễn đừng coi thường La Chỉnh, phàm là người coi thường La Chỉnh thì cuối cùng đều chịu thiệt.

La Chỉnh đứng yên tại chỗ nhìn Mạc Vũ đâm thương tới, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Mạc Vũ thật sự nhanh, cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng ít người có thể đạt được như tốc độ thương của Mạc Vũ.

Nhưng tốc độ cũng chỉ là tương đối.

Trong mắt người khác thì thương của Mạc Vũ nhanh đấy, nhưng trong mắt La Chỉnh, tốc độ của Mạc Vũ không đáng nhắc tới!

Trong nháy mắt đâm ra mười hai thương, mỗi thương đều nhắm vào chỗ hiểm của La Chỉnh, nếu là người không đủ mạnh thì rất khó tránh né được, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, mười hai thương này giống như là đâm ra cùng một lúc.

Nhưng La Chỉnh lại thấy, mặc dù nhanh đến mức cực hạn thì mỗi thương đều có tuần tự.

Tốc độ ra thương trước sau đều sẽ có khe hở, những khe hở này đủ lớn để La Chỉnh tránh né.

Cho nên khi mười hai lưỡi thương đâm về phía La Chỉnh, thì lúc đó bóng dáng hần bỗng trở nên mơ hồ.

“Đâm trúng? Chết cho ta!” Trên mặt Mạc Vũ toát ra biểu cảm dữ tợn, ngoài ra còn có một tia hưng phấn. Ha ha, người lọt vào mắt xanh của Chu

Thiên Ngưng thì sao? Còn không phải bị ta đâm thành cái sàng sao?

Thế nhưng rất nhanh, Mạc Vũ liền giật mình.

Hắn phát hiện mười hai thương mình đâm ra đều đâm vào không khí!

Mỗi thương đâm ra cũng chỉ tiếp xúc với tàn ảnh.

Cái thứ nhất là tàn ảnh, cái thứ hai cũng là tàn ảnh, thương nào thương nấy đều đâm phải tàn ảnh?

Điều này sao có thể? Hắn làm sao có thể có tốc độ kinh khủng như vậy?

Thương của Mạc Vũ nhẹ, phối hợp với thương pháp thiên giai của hắn nên tạo được tốc độ kinh khủng như vậy thì có thể hiểu được.

Nhưng tốc độ di chuyển của La Chính, rốt cuộc là làm thế nào? Hắn làm sao có thể duy trì tốc độ thân thể cao như thế để né tránh?

Lúc này Mạc Vũ liền ngơ ngác như gặp quỷ, vẻ mặt không thể tin được.

Mạc Hưu Ngôn ở phía sau xem cuộc chiến, hai mắt cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Người ta thường nói, kẻ trong nghề thì xem thủ pháp, kẻ ngoài nghề thì xem trò hay, so với người khác thì lão ta càng hiểu rõ rằng thân pháp của La Chính không đơn giản đến mức nào!

Chỉ nhìn một cách đơn giản từ thân pháp thì thân pháp của La Chính cũng không xuất sắc, bởi vì ngoài “Thiên Ma Thần Quyền” ra thì hắn cũng không tu luyện thân pháp chuyên môn khác, nên trong thân pháp của hắn cũng không có kỹ xảo gì đặc biệt.

Cũng chính vì vậy, La Chỉnh có thể né được trường thương của Mạc Vũ lại càng lạ lùng!

Thằng nhãi này chỉ là liên tục di chuyển với tốc độ cao đã có thể tránh trường thương của Mạc Vũ, tốc độ di chuyển này...

Cho dù là người mới bước vào cảnh giới Chiêu Thần Cảnh cũng khó có thể làm được.

Tên nhóc này thật sự là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng sao?

Hay là nó cố ý ẩn đi tu vi của mình, còn bản thân thực ra lại là cường giả Chiêu Thần Cảnh?

Không thể nào! Mạc Hưu Ngôn lập tức hủy bỏ ý nghĩ này trong lòng.

Sau khi võ giả tiến vào Tiên Thiên Cảnh thì có thể kiềm chế chân nguyên trong cơ thể mình vào lại đan điền, che đi khí tức của bản thân, khiến không ai có thể nhìn ra tu vi hay cảnh giới.

Thế nhưng người có cảnh giới thấp mà ngụy trang trước mặt người có cảnh giới cao hơn thì không hiệu quả.

Mạc Hưu Ngôn cũng không cho rằng, tên nhóc này có thực lực mạnh hơn cả mình!

Chu Thiên Ngưng thì đứng xem La Chỉnh di chuyển giữa từng đường thương của Mạc Vũ một cách đầy hứng thú, trên mặt khẽ mang ý cười.

Từ thử luyện trăm yêu trở lại Ngọc Nữ Phong, trong miệng nàng lúc nào cũng một mực nói La Chỉnh thế này La Chỉnh thế nọ, kể đến ba lần mà nội dung vẫn như cũ, một vài tỷ muội của nàng cơ bản đều đã sụp đổ. Sau này mà nghe nàng nói liên tục chọc nàng, có vẻ muốn kích thích Chu Thiên Ngưng.

“Có phải không? La Chinh có lợi hại như mọi người nói không?”

“Nếu lợi hại như vậy, vì sao không tìm thấy hấn trên Thanh Vân Bảng?”

Đám tử mọi người bình thường đều nói nhảm như vậy, mặc dù đều là đùa giỡn, nhưng Chu Thiên Ngưng đều nhớ kỹ trong lòng.

Ngày hôm nay làm cho bọn họ nhìn kỹ một chút, xem rốt cuộc La Chinh có thực lực này hay không!

Mạc Vân đứng bên cạnh Chu Thiên Ngưng, vẻ mặt rất lo lắng.

Thực lực Mạc Vân không cao, cùng lắm cũng chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, với sức mạnh và tu vi của nàng, căn bản không nhìn thấu được thương pháp của ca ca, càng nhìn không thấu thân pháp của La Chinh. Nhưng theo suy đoán của nàng, để tránh né thương pháp của Mạc Vũ thì độ khó rất cao, nhất định cao hơn so với việc Mạc Vũ ra thương.

Khi nhìn đến sắc mặt trắng bệch của ca ca, còn có vẻ ung dung bình thản của La Chinh, giống như hoàn toàn không coi Mạc Vũ ra gì, như một con mèo đùa một con chuột, chỉ là đang chơi đùa cùng ca ca nàng!

Xem ra, thực sự giống như Chu Thiên Ngưng nói...

Ca ca Mạc Vũ, căn bản không có tư cách giao đấu cùng La Chinh.

Nhìn La Chinh như vậy, chẳng qua là lừa đánh trả, nếu hấn thực sự phản kích, ca ca có thể né tránh một chiêu của hấn sao?

Nàng rất không thích suy đoán này của mình, bởi vì kết quả vô cùng tàn khốc.

Mà mấy vị tử mọi người khác lúc này cũng không quên líu ríu.

“Oa, tốc độ của La Chỉnh thật nhanh, nhìn động tác né tránh của hân, thật giỏi!”

“Tiên Thiên Nhất Trọng mà có được tốc độ như thế, đúng là thiên tài hiếm có. Đáng tiếc, đáng tiếc...” Phía sau Chu Thiên Ngưng, vị tỷ muội Hoa Dung than thở.

“Đúng vậy, trở về cũng không tới thăm Thiên Ngưng tỷ của chúng ta, chẳng lẽ là trong lòng đã có ai đó?” Tiểu Vũ dùng giọng điệu dí dỏm cười nói.

“Nếu hai người các người còn nói lung tung, cẩn thận ta xé rách miệng các người!” Chu Thiên Ngưng giả vờ giận dữ, xoay nắm tay muốn đánh tỷ muội của nàng. Có thể thấy nàng không có chút lo lắng nào với La Chỉnh, lúc này vẫn còn có tâm tư đùa giỡn với tỷ muội của mình.

“Không thể nào! Người không thể có tốc độ này!” Mạc Vũ khó có thể chấp nhận kết quả này, hai tay nắm chặt trường thương của mình, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt kích động lạ thường.

La Chỉnh hờ hững nhìn Mạc Vũ, lắc đầu: “Vô giả, quan trọng nhất chính là tâm tĩnh, đặc biệt là loại người dùng phương thức công kích dựa vào tốc độ như người, càng cần lấy tĩnh từ trong động để cho mình bình tĩnh lại, vậy mới có thể nhanh hơn... Nhưng mà, tâm của người đã loạn.”

“Ta không cần nghe người nói bậy!” Mạc Vũ cầm trường thương lên, lại đâm về phía La Chỉnh, thương pháp của hân lúc này đặc biệt cuồng loạn.

Sau khi tâm tình rối loạn, tốc độ của Mạc Vũ cũng giảm đi rất nhiều.

Trong lúc Mạc Vũ an tĩnh, một cái nháy mắt có thể đâm ra mười hai thương, hiện tại dưới cơn cuồng bạo rối loạn, một cái nháy mắt chỉ có thể đâm ra tám thương.

Tốc độ này càng không có khả năng thương tổn được dù chỉ một cọng tóc gáy của La Chinh.

Nghe qua lời của La Chinh, trong lòng Mạc Hữu Ngôn có hơi chấn động. Lời của La Chinh quả thật là nguyên tắc mà một võ giả cần tin tưởng và chấp hành, cũng là điểm mấu chốt nhất.

Dù là đối mặt với tình huống gì đi nữa, dù cuối cùng có phải chết thì cũng phải duy trì cho tâm tĩnh, để cho mình bình tĩnh lại.

Có nhiều lúc, đối mặt với cục diện không thể giải quyết được thì cuồng bạo, phản nộ cũng chẳng có ích gì, ngược lại tâm tình tiêu cực sẽ chỉ làm mình chết nhanh hơn.

Để bản thân hoàn toàn bình tĩnh, lợi dụng sức quan sát nhạy bén để tìm một con đường sống, đây mới là tâm tính mà võ giả nên có, cũng là tâm tính tốt nhất.

Đạo lý này cũng phải sau khi Mạc Hữu Ngôn qua tuổi bốn mươi mới có thể lĩnh ngộ được.

Thế nhưng tên nhóc trước mặt này chỉ mới có mười mấy tuổi lại đã hiểu, kẻ này đúng là yêu nghiệt!

Trái lại con trai của mình, Mạc Vũ lúc này đã hoàn toàn bị nổi tức giận chi phối, mũi thương phủ chân nguyên trong tay Mạc Vũ lúc này càng dài càng to, uy lực càng lớn, thoạt nhìn giống như lực sát thương cũng càng mạnh hơn.

Nhưng trên thực tế, tốc độ không tăng mà lại giảm đi, mũi thương mất chính xác, đường đâm loạn xạ...

Mạc Vũ căn bản không phải đối thủ của tên nhóc đó, thực lực của hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp...

La Chinh vẫn lợi dụng tốc độ cực nhanh như trước để di chuyển xuyên qua từng đường thương.

Sau khi Mạc Vũ đâm ra bốn mươi lăm thương, cuối cùng hắn cũng ý thức được, dù mình có làm thế nào cũng không đâm trúng La Chinh. Vì vậy hắn hét lớn một tiếng, quét ngang trường thương nhằm về phía La Chinh.

“Ta xem người tránh thế nào!” Mạc Vũ gào thét.

La Chinh cũng không có tránh, chỉ nhẹ nhàng tóm lấy cán thương của Mạc Vũ.

Mạc Vũ muốn rút cán thương ra khỏi tay La Chinh, thế nhưng rút ra một cái, hắn lại cảm giác trường thương như được gắn chặt vào tay La Chinh vậy, không hề nhúc nhích.

Điều này nói rõ sức mạnh của mình thua xa La Chinh!

Người này rốt cuộc là thứ gì...

Trong mắt Mạc Vũ lộ vẻ hoảng sợ, không chỉ tốc độ hơn xa mình mà đến sức mạnh cũng kinh khủng như vậy. Vì sao một Tiên Thiên Nhất Trọng lại có thể có thực lực như vậy? Thế giới này còn có đạo lý gì nữa sao?

Trong thế giới quan của Mạc Vũ, thứ võ giả chú ý nhất chẳng phải chính là tiến bộ từng bước sao?

Tuy hắn hiểu được cảnh giới không có nghĩa là tất cả, nhưng hầu hết, cảnh giới là một tiêu chuẩn tham khảo khá chính xác, bằng không võ giả trên thế giới đã không phân chia ra những cảnh giới này rồi.

Nhưng lấy cảnh giới để phân chia thực lực trước mặt La Chinh thì hoàn toàn không hiệu quả!

La Chỉnh cầm cán thương, tay hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, theo sau là một trận chấn động dữ dội.

Phương thức chấn động này là hấn học được từ những người cá trong Huyền Ngư Thâm Đàm. Khi tay La Chỉnh bắt đầu chấn động, cán thương cũng lập tức chấn động theo.

Mạc Vũ đột nhiên cảm thấy tay mình truyền đến một cảm giác tê dại, hấn hoàn toàn không giữ được trường thương của mình.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Binh Khí Hỗn Loạn

La Chỉnh lập tức kéo mạnh một cái, giật lấy trường thương, ngay sau đó hấn vung cán thương, đánh về phía đầu Mạc Vũ.

Lúc này Mạc Vũ đã hoàn toàn trọn tròn mắt lên như một thằng ngốc, đứng yên tại chỗ không phản kháng. La Chỉnh đã đánh nát tất cả sự kiêu ngạo của hắn thành tro bụi, tín niệm, niềm tin đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Ngay lúc cây thương sắp nện xuống đầu, một luồng nguyên khí xanh lam hình thành một lá chắn che trước người Mạc Vũ.

Cán thương đập mạnh lên trên lá chắn, phát ra tiếng “rầm” vang dội.

Lá chắn này chắc chắn tới mức dù bị cán thương đập lên mà cũng không hề dao động, hơn nữa lực bắn ngược lại thậm chí còn lớn đến mức làm cong cán thương, bắn ngược về phía La Chỉnh.

La Chỉnh xoay người một cái tránh được cán thương bắn ngược, đồng thời nương theo lực bắn ngược kia, dùng cán thương đập vào lá chắn lần thứ hai.

“Rầm, rầm, rầm...”

Đánh liên tiếp bảy, tám lần La Chỉnh cũng không thể đánh nát lá chắn này, sau đó La Chỉnh mỉm cười, ném trường thương xuống đất, ánh mắt thản nhiên nhìn phía sau Mạc Vũ.

Người ra tay ngăn lại công kích của La Chỉnh, đúng là gia chủ Mạc gia Mạc Hữu Ngôn.

“Nhóc con, người đã thắng con ta, còn muốn thế nào?” Mạc Hữu Ngôn lạnh giọng nói.

Bình tĩnh mà xét, Mạc Hữu Ngôn rất khâm phục hậu bối như vậy, Tiên Thiên Nhất Trọng đã có thực lực như thế, sau này khi trưởng thành chẳng phải là không ai địch nổi?

Nhưng không có cách nào khác, thằng nhóc này đứng về phía Mạc Xán, là phe đối địch của mình nên Mạc Hữu Ngôn cũng không có cảm giác quý trọng kẻ tài nữa.

“Thế nào? Vừa rồi hấn ra chiêu nào cũng muốn lấy mạng ta, chẳng lẽ ta không thể dạy dỗ hấn? Người thân làm cha thấy con trai mình ra tay độc ác như thế cũng không quản, trái lại còn hỏi ta là thế nào? Chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?” Trên mặt La Chỉnh mang ý cười, lời nói không chút nề nang.

Nghe La Chỉnh nói vậy, Mạc Hữu Ngôn cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Hôm nay tuy đến Mạc gia tụ họp không có nhân vật lớn quan trọng nào, nhưng phần lớn đều là thương gia dựa vào Mạc gia để kiếm miếng cơm. Dù rằng trong bọn họ nhiều người không phải là người tập võ, nhưng chắc chắn cũng là nhân vật có mặt mũi.

Lão ta đường đường là cường giả Chiếu Thần Cảnh, lại bị một thằng nhóc đay nghiến ngay trước mặt, làm sao có thể không mất mặt?

“Người là người ngoài lại dám càn quấy ở Mạc gia chúng ta, con ta làm thế thì có gì sai?” Làm trưởng bối, lúc này Mạc Hữu Ngôn vẫn nghĩ

nên chiếm một phần đạo lý. Tuy rằng bây giờ lão ta rất muốn cứ như vậy mà ra tay giết La Chính!

“Sai? Càn quấy? Người Mạc gia quả nhiên buồn cười, ta đi cùng bạn tốt Mạc Xán của ta đến tụ họp, làm sao lại gọi là càn quấy? Con của người ngay từ đầu đã gây phiền toái cho Mạc Xán vậy có tính là càn quấy không? Người chiếm một món đồ gia truyền của văn bối làm của riêng không chịu trả lại, làm gia chủ như vậy có tính là càn quấy không?” La Chính sắc bén hỏi ngược lại.

Nghe lời La Chính nói, người vui sướng nhất chính là Mạc Xán!

Trước mặt nhiều người như vậy, Mạc Xán suýt nữa đã chảy nước mắt!

Cái gì là khí phách? La Chính đây mới gọi là khí phách! Đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng không hề lùi bước!

Đáng tiếc Mạc Xán hẩn ở trong Mạc gia nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng còn cần La Chính đứng ra giúp hẩn.

Nghĩ đến đây, Mạc Xán bỗng bước lên trước hai bước rồi gào to: “Tam thúc! Mấy năm trước là thúc nói cho ta biết cha chết trong loạn tiền, lúc ông ấy chết thúc cũng không ở đó, cái vòng Hồn Nguyên Huyết này biến mất không thấy đâu. Vậy mà giờ nó lại xuất hiện một cách quỷ dị ở trên tay thúc! Thúc rốt cuộc đang che giấu điều gì! Chẳng lẽ cha ta là bị thúc hại chết?”

Từ khi nhìn thấy chiếc vòng Hồn Nguyên Huyết, ý nghĩ này không ngừng lớn lên trong lòng Mạc Xán.

Trước đó Mạc Xán không hề nghi ngờ nguyên nhân cái chết của cha mình.

Nhưng ngày đó tam thúc đã nói chắc như đinh đóng cột, lúc cha sắp chết thì ông ta cũng không có mặt. Nhưng nếu không có ở đó, làm sao có thể lấy được vòng Hồn Nguyên Huyết của cha?

Vì sao ông ta phải nói dối?

Nếu ông ta không hại chết cha thì căn bản không cần phải nói dối chuyện này!

Mạc Hữu Ngôn dù sao cũng là người đã sống mấy chục năm, lão ta cười lạnh: “Xán nhi, cha người chết thế nào, người có thể đi tới mộ hử mà hỏi. Tam thúc ta đây sợ là không thể trả lời vấn đề này cho người được!”

“Tốt! Ông không thể trả lời vấn đề này, vậy ta hỏi ông, vòng Hồn Nguyên Huyết này sao lại ở trên tay ông?” Mạc Xán lại hỏi.

Vấn đề vòng Hồn Nguyên Huyết này, Mạc Hữu Ngôn muốn tránh cũng không được.

Chẳng qua lão ta cũng không định trả lời vấn đề này, lạnh lùng nhìn Mạc Xán: “Không biết tốt xấu! Mạc Hữu Ngôn ta đối với người không tệ, đây là giọng điệu người dùng để nói chuyện với tam thúc sao?”

“Không tệ?” Trên mặt Mạc Xán lúc này cười như mếu: “Ha ha ha! Mạc Hữu Ngôn, ông thấy ta tính tình yếu đuối, trẻ người non dạ nên ức hiếp ta. Nhưng ông có nghĩ tới hay không, ta cũng không phải là một tên ngốc? Ta thân là con trai trưởng Mạc gia, có lúc nào được hưởng đãi ngộ bằng một phần của Mạc Vũ? Cho dù là hạ nhân cũng cười lên đầu ta. Ông là gia chủ, nếu đối xử với ta không tệ thì bọn họ dám làm như thế sao? Ta còn đang không rõ có phải do ông đứng sau bày mưu muốn bức ta ra khỏi Mạc gia hay không?...”

“Không biết trên dưới! Hôm nay ta thay lão cha đã chết của người dạy dỗ người!” Mạc Hữu Ngôn không cho Mạc Xán nói tiếp, vung tay lên,

nguyên khí màu xanh lập tức xuất hiện, biến thành một trường kiếm sắc bén màu xanh lam.

Trường kiếm màu xanh lam nhạt còn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình đã nhắm thẳng về phía Mạc Xán.

Đây nào có phải muốn dạy dỗ Mạc Xán! Rõ ràng là muốn lấy mạng hắn!

Hôm nay tụ họp, người Mạc gia cơ bản đều ở đây.

Nhưng lúc này không có lấy một ai đứng ra nói đỡ hoặc can ngăn.

Nhìn những ánh mắt lãnh đạm của người Mạc gia, trong lòng Mạc Xán nguyền rủa. Gia tộc này đối với Mạc Xán hắn mà nói, đã không còn gì để lưu luyến.

“Ha ha. Loại trường bối này không cần cũng được, ông không có tư cách dạy dỗ Mạc Xán!” Ngay lúc trường kiếm màu xanh đâm về phía Mạc Xán, La Chỉnh đánh ra một quyền. Một quyền ảnh màu tím đen đâm vào trong trường kiếm màu xanh.

Ngay trong khoảnh khắc va chạm, trong lòng La Chỉnh vừa động, kích nổ lực lượng của Tinh trong chân nguyên Thiên Ma.

“Đùng đoàng!”

Lúc những ngôi sao đó nổ mạnh, đồng thời tỏa ra từng luồng sức mạnh hủy diệt, lập tức cản nuốt trường kiếm màu xanh của Mạc Hưu Ngôn.

Thấy La Chỉnh chặn đứng đòn tấn công của mình, sắc mặt Mạc Hưu Ngôn hoàn toàn đen lại.

Mạc Hưu Ngôn sở dĩ không đụng đến La Chỉnh là vì trong lòng vẫn còn chút kiêng kỵ.

Tuổi còn trẻ, vậy mà lại có thực lực như thế, chẳng lẽ hẳn là đệ tử của một vị đại năng nào đó?

Người như vậy, Mạc Hữu Ngôn lão vẫn nên cẩn thận đối phó.

Cho nên mặc dù Mạc Vũ thua hẳn, Mạc Hữu Ngôn cũng không làm khó hắn quá nhiều. Thua không hẳn là chuyện xấu, có thể làm cho con mình hiểu đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, đối với hắn cũng là một bài học.

Thế nhưng thằng nhóc này lại không biết điều! Lão muốn dạy dỗ Mạc Xán mà nó còn dám ra tay ngăn lại!

“Hừ! Người thật sự cho rằng ra tay trong Mạc phủ ta, không phải trả giá?”

Tiếng Mạc Hữu Ngôn vừa dứt, chân nguyên màu xanh lam giống như ngọn lửa cuộn cuộn từ trong thân thể lão phóng lên cao, những luồng chân nguyên đó đang điên cuồng thiêu đốt!

Khí thể cường giả Chiếu Thần Cảnh phát ra đáng sợ biết bao?

Những người vốn đứng không xa xung quanh Mạc Hữu Ngôn bị uy thế đó làm cho liên tục lui về sau.

Chân nguyên màu lam bay lên không trung, trong lúc thiêu đốt thì bắt đầu biến thành các loại binh khí.

Dao, kiếm, côn, gậy, thương...

Đối mặt một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh đang phát uy, vẻ mặt La Chính cũng thận trọng.

“Không ngờ chân nguyên của người này lại có thể biến thành nhiều vật như vậy, xem ra quán tưởng của lão ta khá hỗn tạp.” Bên trong cánh tay

La Chỉnh, chân nguyên Thiên Ma cũng bắt đầu dung hợp với tinh thạch Phượng Tường.

Thực lực của Mạc Hữu Ngôn mạnh hơn so với Hứa Hữu...

Tuy rằng đã biết trước, ra mặt bên vực cho Mạc Xán sẽ phải phát sinh xung đột chính diện với Mạc Hữu Ngôn, nhưng hẳn không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Chẳng qua lúc này, chính mình không thể lùi lại.

Đối với cảnh ngộ của Mạc Xán, La Chỉnh vô cùng phần nộ. Hôm nay dù thế nào cũng phải đòi một cái công đạo từ Mạc gia này.

La Chỉnh giơ năm tay lên, từng luồng chân nguyên Thiên Ma màu tím đen ngưng tụ trong hai tay hẳn. Đối mặt với cường giả Chiếu Thần Cảnh, La Chỉnh không thể qua loa, hẳn nhất định phải dùng toàn lực đối phó.

Chân mày Chương Vô Huyền cũng nhíu lại, với thực lực của La Chỉnh, đánh với một cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn có chút miễn cưỡng. Nghĩ đến đây, Chương Vô Huyền vươn tay vào trong ngực nhẹ nhàng vạch một đường lên một tấm thẻ bài, một luồng dao động vô hình liên khuếch tán ra ngoài.

Chương Vô Huyền cũng không biết, lúc này cũng có một người làm động tác giống hẳn, chính là Chu Thiên Ngưng.

“Người này thật sự giỏi gây chuyện mà... Đến ăn bữa cơm cũng có thể đánh nhau với gia chủ Mạc gia...” Chu Thiên Ngưng bĩu môi, chẳng qua người yêu trong mắt hóa Tây Thi, Chu Thiên Ngưng vẫn rất thích chí.

Trên đời này có mấy cao thủ Tiên Thiên dám đối đầu với cường giả Chiếu Thần Cảnh?

Ít nhất cho tới nay, Chu Thiên Ngưng chỉ mới thấy một mình La Chỉnh.

Hơn nữa La Chỉnh chỉ mới là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi.

Nếu sau này hắn tiếp tục tu luyện lên tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ sợ khi đó cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Tuy La Chỉnh làm vậy, Chu Thiên Ngưng thấy rất sung sướng, nhưng nàng vẫn lo lắng cho hắn.

Thực lực của Mạc Hưu Ngôn cũng không yếu, so với Hứa Hưu thì nhất định lợi hại hơn.

Để đảm bảo, nàng vẫn dùng tới Khuy Thiên Lý trong tay.

Để Đô Phần Thiên tuy lớn, nhưng cường giả Chiến Thần Cảnh muốn chạy tới thì cũng có thể tới ngay lập tức.

Lúc này, Mạc Hưu Ngôn đã bắt đầu phát động công kích đối với La Chỉnh.

Công pháp của Mạc Hưu Ngôn vô cùng đặc biệt, võ giả dùng chân nguyên hóa thành vật cũng chỉ được có một món.

Người thích dùng kiếm thì chân nguyên có thể hóa thành kiếm, đương nhiên, có nhiều kiếm sĩ chọn dùng chân nguyên hóa thành kiếm quang để tăng thêm uy lực cho kiếm.

Giống như Hứa Hưu, dùng chân nguyên hóa rồng, như vậy hắn đánh ra đều là Ngũ Trảo Kim Long.

Nhưng mà Mạc Hưu Ngôn lại huyền hóa ra vô cùng nhiều binh khí khác nhau.

Lớn có chùy gai, rìu lớn, nhỏ có ám khí, phi tiêu, hình dạng khác nhau, kích cỡ không đồng đều.

Sau khi đủ loại binh khí vừa xuất hiện, trên không trung liền hiện ra từng luồng quỹ đạo, vây hết đường lui của La Chính, bay về phía đầu hãn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tiên Khí Giả

“Rầm!”

Đổi mặt với một cái chùy gai màu xanh lam, một quyền của La Chỉnh đánh nó nát vụn thành bột phấn.

“Vù vù vù...”

Vừa mới giải quyết cái chùy gai kia, mấy mũi tên nhọn lại phóng về phía La Chỉnh. La Chỉnh giống như một con bướm bay xuyên qua chúng.

“Vù vù!”

Tránh những mũi tên nhọn xong, ngay sau đó liền có một thanh cự kiếm, chém về phía đầu La Chỉnh, hắn vừa tránh đi, đồng thời vừa tung ra một chưởng lên trên thân kiếm, lợi dụng năng lượng hủy diệt của Tinh, bẻ cự kiếm kia thành hai nửa hóa thành từng điểm chân nguyên, chậm rãi tiêu tán.

“Những binh khí đó, quá nhiều..”

Cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn mạnh hơn nhiều so với cao thủ Tiên Thiên.

Theo lý thuyết, những người giống như Mạc Hưu Ngôn, bởi vì chân nguyên hóa thành quá nhiều loại đồ vật, quá hỗn tạp nên uy lực thường thường sẽ giảm xuống.

Với tốc độ và lực phòng ngự của La Chỉnh, hẳn cảm thấy mình không phải là không có cửa thắng.

Thế nhưng La Chỉnh lại phán đoán sai.

Chiếu Thần Cảnh dù sao cũng mạnh hơn hẳn một bậc, binh khí do Mạc Hưu Ngôn dùng chân nguyên huyền hóa ra nhiều như nước sông, liên tục không ngừng.

Hơn nữa mỗi thanh binh khí cũng không giống nhau, La Chỉnh càng khó có thể tìm được quy luật.

Lúc này hẳn cũng chỉ có thể mệt mỏi tránh né để giữ mạng.

“Hừ, một tên tiểu bối không biết lượng sức mình. Hôm nay ta cho người hiểu, cái gì gọi là cuồng vọng thì phải trả giá lớn!” Lúc này trong lòng Mạc Hưu Ngôn cũng đang kìm nén bức bối. Thăng nhãi La Chỉnh này thật không coi gia chủ Mạc gia là lão ra gì, vậy hãy cho nó hiểu cao thủ Tiên Thiên và cường giả Chiếu Thần Cảnh có bao nhiêu chênh lệch.

Sau khi Mạc Hưu Ngôn nói xong, ánh sáng màu xanh lam phát ra từ trong cơ thể lão ta càng thêm mãnh liệt. Giữa không trung, binh khí do chân nguyên hóa ra nhân lên nhiều hơn gấp đôi, những binh khí kia vừa xuất hiện liền bay từ nhiều hướng khác nhau về phía La Chỉnh.

Lúc này La Chỉnh cũng toàn lực ứng phó.

Đụng phải binh khí có thể đánh nát thì hẳn sẽ đổi đầu chính diện, nếu như binh khí đến với tốc độ quá nhanh, hẳn liền lợi dụng ưu thế tốc độ của mình để né tránh.

Mạc Hưu Ngôn đã thật sự nổi giận nên mới có thể ra tay với La Chỉnh.

Thực tế, với thực lực Chiêu Thần Cảnh mà đi ức hiếp một tiểu bối, loại chuyện này đã đủ mất thể diện.

Lão ta khác Hứa Hưu.

Hứa Hưu là quân nhân, ở trong thành Bạch Đế cũng không cố kỵ cái gì. Trong ý thức của quân nhân không có khái niệm ỷ lớn hiếp nhỏ!

Nhưng Mạc Hưu Ngôn lại khác, Mạc gia là sĩ tộc trong Đế Đô, lão ta lại là gia chủ Mạc gia, nếu thật sự dùng toàn lực đối phó một tiểu bối Tiên Thiên Nhất Trọng, dù thế nào cũng không thể nói nổi.

Thế nhưng thực lực của thằng nhóc này hoàn toàn không đơn giản như bề ngoài.

Lão ta liên tục triệu hồi ra các loại binh khí để chèn ép, nhưng cũng không tạo ra uy hiếp gì lớn. Vô tình cũng có một hai thanh binh khí có thể làm hấn bị thương, nhưng vết thương cũng không đáng kể...

Chuyện này làm Mạc Hưu Ngôn rất do dự, chẳng lẽ phải mạnh tay?

Trong lúc Mạc Hưu Ngôn do dự, La Chỉnh cũng đã nghĩ ra cách phá giải.

Binh khí huyền hóa ra tuy nhiều, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng.

Vì số lượng quá nhiều cho nên uy lực từng binh khí thua xa Ngũ Trảo Kim Long của Hứa Hưu.

Chỉ là số lượng quá lớn nên mới khiến La Chỉnh khó ứng phó.

Đối mặt với binh khí lượn vòng mà đến, nắm tay La Chỉnh bỗng nhiên bắt đầu rung động.

Nắm tay rung động với biên độ cực nhỏ, tương đương với việc khi nắm tay chạm vật thể sẽ tạo thành nhiều lần tổn thương trong thời gian ngắn.

La Chỉnh sử dụng một chiêu này, hiệu quả hiện ra vô cùng nhanh chóng.

Chỉ cần là binh khí phóng tới chỗ La Chỉnh, đụng phải quả đấm của hắn đều sẽ bị đánh thành vụn phấn.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Mỗi quyền của La Chỉnh đều đánh nát một thanh binh khí.

Binh khí Mạc Hữu Ngôn triệu hồi ra tuy nhiều nhưng tốc độ La Chỉnh ra quyền cũng không chậm, thế cục dĩ nhiên cũng rơi vào thế giằng co.

Nhìn La Chỉnh đi lại tự nhiên trong đại trận binh khí của mình, liên tục đánh nát binh khí được chân nguyên hóa thành, ánh mắt Mạc Hữu Ngôn càng ngày càng lạnh.

“Thằng nhãi này không phải cho rằng nó thực sự có bản lĩnh có thể đánh với mình đấy chứ?” Trên mặt Mạc Hữu Ngôn hiện lên một tia cười lạnh, lão ta vẫy tay một cái, binh khí đều lơ lửng giữa không trung vẫn không nhúc nhích, không hề công kích La Chỉnh, sau đó lão lại lắc tay.

Những binh khí kia giống như sủng vật nghe lời, vây quanh Mạc Hữu Ngôn.

La Chỉnh bình tĩnh nhìn Mạc Hữu Ngôn, hắn hiểu Mạc Hữu Ngôn công kích lâu không được nên chắc chắn có biến chiêu.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh tuyệt đối không chỉ có một chút thủ đoạn như vậy!

Mạc Hữu Ngôn bỗng nhiên vung cánh tay, vẽ ra một cái hình tròn.

Những binh khí kia cũng xoay tròn theo cánh tay lão.

Binh khí đủ loại kiểu dáng nghe theo Mạc Hữu Ngôn chỉ huy, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, hình thành một cái lỗ xoáy thật lớn, đồng thời chúng bắt đầu vỡ ra, hóa thành từng luồng chân nguyên màu xanh hội tụ trong tay Mạc Hữu Ngôn. Chân nguyên đó dần dần ngưng tụ thành một chuôi kiếm xanh lam, chân nguyên không ngừng hội tụ, thân kiếm cũng chậm rãi dài ra từ chuôi kiếm kia...

“Chân nguyên hóa kiếm? Chỉ là như thế?” La Chỉnh dùng ánh mắt hồ nghi nhìn từng hành động của Mạc Hữu Ngôn, nếu như chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm, vậy thì thực lực của Mạc Hữu Ngôn này cũng quá kém.

“Không đúng! Không chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm!” Đột nhiên lúc đó, La Chỉnh nheo mắt, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm nảy ra trong lòng. Bản năng La Chỉnh phản ứng rất nhạy, nếu hắn cảm thấy nguy hiểm, vậy thì thứ đó chắc chắn cực kỳ nguy hiểm!

“Quả thực không phải chỉ đơn giản là chân nguyên hóa kiếm! Những binh khí tán loạn kia không chỉ có chân nguyên, còn có một thứ màu trắng ngà, đó là... Thiên Diễn Tinh Hoa!” Nhìn chút Thiên Diễn Tinh Hoa bên trong lỗ xoáy, lông mày La Chỉnh đột nhiên giật lên.

Thiên Diễn Tinh Hoa chính là một tia Thiên Diễn Chi Đạo mà luyện khí sư lĩnh ngộ ra trong lúc luyện khí, từ đó giành lấy một chút quy tắc thiên địa ít ỏi, đồng thời rèn luyện quy tắc thiên địa đó vào trong binh khí.

Càng là binh khí có phẩm cấp cao thì càng có nhiều Thiên Diễn Chi Đạo ở bên trong.

Trước mắt ở vương triều Phần Thiên có không ít luyện khí sư đều nắm giữ môn đạo của mình, có thể khám phá ra Thiên Diễn Chi Đạo, luyện chế ra huyền khí, linh khí...

Nhưng có thể phân giải binh khí bình thường để chiết xuất ra Thiên Diễn Tinh Hoa thì chỉ có một mình La Chỉnh.

Hơn nữa La Chỉnh cũng chỉ là dựa vào Hắc Hỏa trong đầu, luyện hóa binh khí mới có thể chiết xuất ra Thiên Diễn Tinh Hoa.

Vì sao Mạc Hưu Ngôn này có thể tùy ý chế tạo ra Thiên Diễn Tinh Hoa?

Những binh khí kia cũng không phải là thực thể mà là chân nguyên của lão ta ngưng tụ ra, thế nhưng sau khi Mạc Hưu Ngôn phân giải những binh khí đó lại có thể dễ dàng có được Thiên Diễn Tinh Hoa?

Không, chuyện này tuyệt đối không thể.

Nếu Mạc Hưu Ngôn thật sự có thể làm được loại chuyện tài nghệ cao siêu này, Mạc gia của lão sẽ không suy bại thành bộ dạng như hiện nay!

Xem ra những Thiên Diễn Tinh Hoa kia có lẽ cũng không phải Thiên Diễn Tinh Hoa chân chính. Trên thực tế cũng là chân nguyên của lão ta biến thành, không phải là Thiên Diễn Tinh Hoa giống trong tay La Chỉnh.

Ngay cả như vậy, La Chỉnh chỉ nhìn thủ pháp của Mạc Hưu Ngôn cũng cảm thán không thôi. Có thể trở thành Chiếu Thần Cảnh, đúng là cũng phải có chỗ bất phàm.

Trong cái lốc xoáy kia, không ngừng có binh khí xuất hiện, những binh khí kia lại liên tục bị nghiền nát, vừa nghiền nát vừa tạo ra chân nguyên và Thiên Diễn Tinh Hoa hội tụ về trường kiếm trong tay hắn.

Ngay trong quá trình ngưng tụ này, phẩm cấp của thanh trường kiếm màu xanh lam kia cũng không ngừng tăng lên!

Huyền khí hạ phẩm, huyền khí trung phẩm, huyền khí thượng phẩm...

Linh khí hạ phẩm, linh khí trung phẩm, linh khí thượng phẩm...

“Ăm...”

Đột nhiên, trường kiếm trong tay Mạc Hưu Ngôn tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt, tất cả mọi người ở đây nhìn thấy ánh sáng màu xanh kia đều theo phản xạ mà nhắm mắt lại.

La Chỉnh dùng tay che ánh sáng, đợi đến lúc hăn nhìn qua, trường kiếm trong tay Mạc Hưu Ngôn đã được ngưng kết xong.

Bao quanh thanh trường kiếm màu xanh không ngừng có từng luồng sáng lưu chuyển, chỉ cần liếc mắt nhìn trường kiếm kia La Chỉnh cũng cảm thấy tim đập nhanh.

“Tiên khí!”

Bản lĩnh của Mạc Hưu Ngôn này đúng là rất mạnh mẽ!

Tuy rằng quán tướng của Mạc Hưu Ngôn vô cùng hỗn tạp, đao, kiếm, chùy... Hơn nữa uy lực của binh khí triệu hoán ra cũng không lớn, nhiều mà không tinh. Thế nhưng trong mỗi thanh binh khí đều có Thiên Diễn Tinh Hoa.

Khi lão ta đánh nát toàn bộ binh khí, hấp thụ chân nguyên trong đó, không ngờ lại có thể luyện ra một thanh tiên khí!

Thanh tiên khí này vẫn có sự khác biệt so với tiên khí đích thực, bởi vì tiên khí đích thực lúc nào cũng có thể sử dụng, có thể lấy ra ngăn địch, còn có thể chuyển giao cho người khác sử dụng.

Mà thanh tiên khí này của Mạc Hưu Ngôn, chỉ mình lão ta có thể sử dụng, nếu lão ta ngừng cung cấp chân nguyên, tiên khí cũng sẽ từ từ biến mất.

Vũ khí này có thể gọi là “tiên khí giả”, bởi vì uy lực của nó giống với với tiên khí thật!

Theo lý mà nói, chỉ cần cho Mạc Hưu Ngôn đủ nhiều thực lực và chân nguyên, lão ta thậm chí có thể tạm thời làm ra một thanh thánh khí trong truyền thuyết!

Đương nhiên, đây chỉ là trên lý thuyết.

Bình khí pháp bảo mỗi lần thăng một phẩm cấp thì số Thiên Diễn Tinh Hoa cần có cũng tăng theo cấp số nhân.

Trường kiếm chân nguyên trong tay Mạc Hưu Ngôn chỉ là một thanh tiên khí hạ phẩm mà thôi, chỉ sợ lão ta không thể nào luyện ra được tiên khí trung phẩm. Dù sao sức người có hạn, mỗi thanh bình khí Mạc Hưu Ngôn triệu hồi ra chỉ có thể sinh ra một chút Thiên Diễn Tinh Hoa, chân nguyên trong cơ thể không đủ để lão ta làm ra thánh khí.

Đừng nói đến thánh khí, chỉ sợ tiên khí trung phẩm cũng không có nổi!

Mặc dù chỉ là tiên khí hạ phẩm nhưng uy lực cũng đã hết sức kinh người.

“Nhóc con, đây đều là người tự tìm tới, bức ta phải sử dụng chiêu này, chuyện hôm nay khó có thể kết thúc yên bình. “Kiếm Quy Khu” của ta mỗi lần xuất thế, nhất định phải uống máu, vậy hôm nay sẽ lấy máu người cho kiếm của ta thưởng thức!”

Mạc Hưu Ngôn cầm trường kiếm, lập tức giơ tay chém thẳng về phía La Chinh.

Cái thanh kiếm Quy Khư kia vừa chém tới, mũi kiếm liền ngưng tụ ra một luồng kiếm khí hình bán nguyệt trên không trung.

“Vù...”

Luồng kiếm khí kia vừa xuất hiện liền tạo ra uy thế khiến người khác sợ hãi, chém thẳng về phía La Chinh.

“Nguy hiểm!” Sắc mặt Chu Thiên Ngưng lúc này cũng đầy căng thẳng. Nhìn luồng kiếm khí kia, trong lòng Chu Thiên Ngưng vô cùng lo lắng. Vì sao nàng đã sử dụng Khuy Thiên Lý mà đến giờ cũng chưa có tộc nhân nào tới?

Uy lực của tiên khí vượt xa linh khí. Luồng kiếm khí này nhìn qua thì bình thường, nhưng chém xuống như vậy, nếu La Chinh tránh không khỏi thì chỉ sợ sẽ bị cắt thành hai mảnh.

Lúc này tay Chu Thiên Ngưng đã đặt trên hộp ngọc nhỏ, nàng do dự không biết có nên giúp La Chinh đỡ một đòn này không.

Lông mày Chương Vô Huyền cũng nhíu lại, Mạc Hưu Ngôn này thật không biết xấu hổ, trước mặt bao nhiêu người lại có thể ra chiêu tàn nhẫn như thế để đối phó với La Chinh.

Chuyện này chẳng khác nào một người trưởng thành dốc hết toàn lực đi đối phó một đứa bé!

La Chinh tránh được không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền

Ngay khi bắt đầu, dù là đối mặt với Mạc Vũ hay Mạc Hưu Ngôn, La Chỉnh cũng không lui lại một bước.

Không lùi là vì hắn rất tự tin với thực lực của mình, tin tưởng bản thân.

Nhưng nhìn kiếm khí kia chém về phía mình, La Chỉnh rốt cục cũng bắt đầu lui về sau.

La Chỉnh hắn không phải đồ ngốc, tuy thân thể linh khí đã giúp cho lực phòng ngự của hắn mạnh hơn võ giả bình thường rất nhiều, nhưng đối phương là một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh! Hơn nữa trong tay còn cầm một thanh tiên khí, kiếm khí xuất ra kinh khủng nhường nào?

Tốc độ của luồng kiếm khí kia mới đầu cũng không nhanh, ước chừng cỡ tốc độ người bình thường chạy chậm, nhưng sau khi khóa chặt mục tiêu là La Chỉnh, tốc độ của nó đột nhiên tăng mạnh!

Kiếm khí vạch ra một tàn ảnh màu xanh lam trong không trung, dùng tốc độ cực nhanh chém về phía La Chỉnh.

Tốc độ kiếm khí tuy nhanh nhưng tốc độ của La Chỉnh cũng không chậm.

Hắn vừa lui về phía sau vừa điên cuồng đâm về phía luồng kiếm khí.

La Ching hy vọng có thể lợi dụng Thiên Ma Thần Quyền triệt tiêu uy lực của luồng kiếm khí kia.

Lúc này, La Ching cũng không lưu tình! Mỗi lần hấn vung tay là lại có một quyền ảnh tím đen đánh về phía luồng kiếm khí.

Mượn sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường, chỉ trong nháy mắt La Ching đã đánh ra hơn mười quyền ảnh!

Thời điểm quyền ảnh đầu tiên va chạm với kiếm khí lại trực tiếp xuyên qua...

“Vô dụng?”

Thấy vậy, tâm trạng La Ching lập tức trùng xuống.

Luồng kiếm khí kia chính là do tiên khí hạ phẩm chém ra, nó chỉ là một luồng kiếm khí với uy lực khổng lồ mà thôi, cũng không phải chân nguyên biến thành, cho nên Thiên Ma Thần Quyền của La Ching không làm gì được.

Nhìn quyền ảnh đầu tiên không triệt tiêu được kiếm khí, La Ching phản ứng cực nhanh!

Đợi đến lúc quyền ảnh thứ hai va chạm với kiếm khí, La Ching quyết đoán cho nổ lực lượng của Tinh ở bên trong.

“Ầm!”

Lực lượng của Tinh nổ tung trong nháy mắt, phát ra ánh sáng chói lòa, đồng thời phóng ra lực lượng hủy diệt cực lớn.

Nhưng sau khi ánh sáng biến mất, kiếm khí hình bán nguyệt vẫn không suy giảm chút nào, vẫn chém về phía La Ching như trước.

“Vẫn không được...”

Tất cả các chiêu thức có thể dùng đều không có hiệu quả với luồng kiếm khí kia, trái tim La Chỉnh như rơi xuống đáy vực.

Cường giả Chiêu Thần Cảnh vẫn là quá mạnh.

Mặc dù Mạc gia chỉ là một sĩ tộc xuống dốc, lão ta là gia chủ thế mà có thực lực quý dị đến mức này cũng làm La Chỉnh bất ngờ.

Trước đây cả hai lần La Chỉnh giao thủ với cường giả Chiêu Thần Cảnh đều không chịu thiệt, nhưng lúc này, xem như hắn đã hiểu rõ sự đáng sợ của Chiêu Thần Cảnh!

Trong lòng La Chỉnh nghĩ như vậy, lại quên đi cảnh giới của mình!

Cao thủ Tiên Thiên kém Chiêu Thần Cảnh đâu phải chỉ có tí xiu? Có thể nói là cách biệt một trời một vực!

La Chỉnh có thể ép Mạc Hưu Ngôn sử dụng sát chiêu của lão là kiếm Quy Khư, điều này đã đủ để cho cao thủ Tiên Thiên khắp thiên hạ phải xấu hổ rồi.

Nếu hắn thật sự có thể cản được một kiếm này của Mạc Hưu Ngôn, như vậy cao thủ Tiên Thiên khắp thiên hạ có thể nhảy sông tự vẫn tập thể, dù sao La Chỉnh cũng mới chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi...

La Chỉnh nhanh chóng lùi lại, giờ đã lui đến mép sân. Đối mặt với tường gạch xanh cao, hắn không hề nghĩ ngợi thêm, đành dùng sức mạnh thân thể đâm thẳng vào tường, bức tường kia giống như đậu hũ vậy, bị hắn đâm ra một cái lỗ hình người.

Mà luồng kiếm khí kia cũng như hình với bóng, theo sát La Chỉnh chui qua tường. Chẳng qua luồng kiếm khí kia dài chừng chín thước, cao

hơn nhiều so với La Chỉnh nên chém ra một cái khe hẹp dài.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía bức tường, sắc mặt mỗi người mỗi khác.

Những người đứng bên phía Mạc gia tất nhiên sẽ hy vọng La Chỉnh bị kiếm khí kia chém chết, hơn nữa bọn hắn cho rằng La Chỉnh chắc chắn không tránh được luồng kiếm khí này. Một cú chém toàn lực của cường giả Chiêu Thần Cảnh, một cao thủ Tiên Thiên có thể tránh sao?

Lúc trước La Chỉnh có thể chống cự công kích từ vô số binh khí của Mạc Hưu Ngôn đã quá đi ngược lại với quy luật. Nếu giờ mà hắn có thể sống sót dưới kiếm khí này, vậy thì thật khó tin.

Còn Chương Vô Huyền, Chu Thiên Ngưng và các đệ tử Thanh Vân Tông thì lộ ra vẻ đau buồn trên mặt. Bọn họ tất nhiên hy vọng La Chỉnh có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, tránh né được luồng kiếm khí kia, thế nhưng bọn họ cũng đều cho rằng, La Chỉnh không cách nào tránh được!

“Ầm! Ầm!...”

Bên kia vách tường liên tục truyền đến tiếng va đập kịch liệt, hiển nhiên là La Chỉnh vì tránh né luồng kiếm khí kia đã làm đổ không ít bức tường.

Lúc này Chu Thiên Ngưng không nhịn được nữa, cặp lông mày nhẹ nhàng nhăn lại. Nàng cố hết sức kiềm chế tâm tình của mình, sau đó nói với Mạc Hưu Ngôn: “Mạc gia chủ, La Chỉnh chỉ là một văn bối mà thôi, tuy có nói mấy lời hơi khó nghe, nhưng tội không đáng chết, kính xin người tha hắn một lần!”

Lúc này, Mạc Hưu Ngôn còn đang giơ thanh trường kiếm kia, hai ngón tay miết lấy mũi kiếm, ông ta đang điều khiển luồng kiếm khí kia

đuổi giết La Chỉnh. Ngay lúc kiếm khí sắp chém chết được La Chỉnh thì lại bởi vì Chu Thiên Ngưng quấy rầy mà để cho hãn chạy mất.

Chẳng qua Mạc Hưu Ngôn cũng không nóng nảy, nếu luồng kiếm khí này không thể chém chết La Chỉnh, vậy bao nhiêu năm tu luyện của lão ta xem như uổng phí rồi!

Nghe thấy lời của Chu Thiên Ngưng, Mạc Hưu Ngôn cười nhạt một tiếng: “Nếu đã nói sai thì phải trả giá, ta đây cũng chỉ dạy dỗ cho hãn một bài học mà thôi.”

Mạc Hưu Ngôn không muốn buông tha cho La Chỉnh, cái gọi là dạy dỗ, nói ra thì nhẹ nhàng băng quơ nhưng nếu bị luồng kiếm khí kia của lão ta chém lên người, La Chỉnh sao còn sống nổi?

“Dạy dỗ? Mạc gia chủ, cũng không cần phải nói mấy lời có lệ vậy. La Chỉnh, người không thể giết! Hãn là ân nhân cứu mạng của ta, nếu như người thật sự chém chết hãn, sợ là Mạc gia không thể ăn nói trước mặt Chu gia!” Chu Thiên Ngưng thấy khuyên giải không có hiệu quả, lời nói cũng cứng rắn hơn.

Trước mặt một quái vật lớn như Thần Châm - Chu gia, một Mạc gia nho nhỏ, quả thực không đáng nhắc tới!

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn hơi trầm xuống, Chu Thiên Ngưng này lại dám uy hiếp mình?

So với loại quái vật lớn như Chu Gia, Mạc gia tuy cũng là sĩ tộc, nhưng trên thực tế lại vô cùng nhỏ bé.

Trên thực tế Chu Thiên Ngưng uy hiếp cũng có hiệu quả. Dù sao Mạc Hưu Ngôn cũng hiểu địa vị của Chu Thiên Ngưng trong gia tộc, nếu nàng thật sự không cần thể diện, lợi dụng tài nguyên của Chu Gia chèn ép Mạc gia, như vậy Mạc gia của lão ta sẽ càng thêm gian nan.

Loại chèn ép này cũng không cần đao thật thương thật làm gì. Tài sản của Mạc gia cũng không nhiều, hiện tại toàn bộ nguồn thu của Mạc gia chỉ dựa vào mấy mỏ quặng ở phía Nam Đế Đô. Mà với năng lực của Chu gia thì rất dễ chặt đứt mạch máu kinh tế này, đến lúc đó Mạc gia sẽ tràn ngập nguy cơ.

Nhưng Mạc Hưu Ngôn nghĩ lại, tuy Mạc gia lão chỉ là một sĩ tộc suy bại, nhưng đôi khi rất nhiều chuyện rút giây động rùng. Chu gia tuy lớn, nhưng cũng không phải là không có gia tộc đối địch, cho nên Chu gia hành động phải cân nhắc toàn diện, chưa chắc sẽ nghe con bé con này.

Huống chi, lão đường đường là một gia chủ, cường giả Chiếu Thần Cảnh, chẳng lẽ lại để một đứa bé con uy hiếp?

Cho nên Mạc Hưu Ngôn chỉ cười nói: “Chu tiểu thư chê cười rồi, nếu Mạc Hưu Ngôn ta làm việc gì không nên, tất nhiên sẽ đi chịu tội với Chu gia.”

Ý này của Mạc Hưu Ngôn chính là không chịu nhượng bộ, sắc mặt Chu Thiên Ngưng có chút khó coi, hiện tại nàng chỉ có thể mong đợi người của Chu gia có thể chạy tới nhanh chút.

Chu Thiên Ngưng không nói gì, lúc này Chương Vô Huyền lại ra mặt.

Tuy rằng hôm nay Chương Vô Huyền đã ước hẹn sẽ cùng gây chuyện với La Chính, nhưng kết quả hẳn ở một bên xem diễn hồi lâu, ngược lại La Chính đã tham gia vào rồi. Giờ La Chính đang bị kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn truy đuổi khắp nơi, hẳn phải làm chút gì đó.

“Mạc tiên sinh, có thể nghe ta nói một lời?” Chương Vô Huyền chấp tay nói với Mạc Hưu Ngôn.

Mạc Hưu Ngôn đã cực kỳ mất kiên nhẫn, tốc độ La Chính nhanh hơn dự tính của lão ta, lúc này lão ta muốn tập trung tinh thần điều khiển kiếm

khí, đuổi giết La Chỉnh, thế nhưng bọn tiểu bối này lại cứ quấy rầy.

Chu Thiên Ngưng thì lão còn cho hai phần thể diện, thế nhưng mà thằng nhóc béo mập trước mắt này là ai chứ, vì vậy Mạc Hưu Ngôn lạnh giọng nói: “Thế nào? Người là ai?”

“Tại hạ là con thứ ba của Chương gia, tên Chương Vô Huyền.” Chương Vô Huyền chấp tay nói.

Đế Đô Phần Thiên có rất nhiều người họ Chương, tên nhóc này nói mình là người Chương gia, hơn nữa còn là con thứ ba, như vậy hẳn tất nhiên chính là con trai của Thiên Lộc Chương gia giàu nứt đổ vỡ vách kia rồi. Nếu là con thứ ba, vậy hẳn chính là lão tam của dòng chính!

Giọng Chương Vô Huyền không lớn, nhưng đại đa số mọi người đều nghe rõ.

Lúc này, luồng kiếm khí mà Mạc Hưu Ngôn đang điều khiển kia cũng đã đẩy La Chỉnh vào góc chết, vì bị Chương Vô Huyền quấy rầy nên lại để La Chỉnh tránh được rồi quay người chuồn mất, thật sự tức chết người.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác lão ta không thể không hao tâm tổn trí đối phó vấn đề này.

Chương gia? Tên nhóc béo mập này là người Chương gia?

Mạc Hưu Ngôn lập tức cảm thấy mình có chút nhức đầu.

Chu gia thì lão có thể tạm thời không cần để ý, bởi vì Mạc gia và Chu gia cũng không có ích lợi liên quan trực tiếp nào. Ví như Chu gia muốn cắt đứt mấy mỏ quặng của Mạc gia lão, thoát nhìn thì đơn giản thế nhưng cũng phải mất một thời gian, trong lúc đó còn có thể bị các sĩ tộc khác quấy nhiễu!

Còn Chương gia...

Chương gia tuy không phải sĩ tộc nhưng hầu như khống chế toàn bộ mạch máu kinh tế của Đế Quốc.

Quan trọng hơn là mỏ quặng của gia tộc lão hầu như đều giao dịch thông qua Chương gia, dùng hiệu đổi tiền của Chương Gia để kết toán...

Tuy nói quặng hỏa tinh(1) khai thác từ trong núi cũng có thể bán cho những người khác, không nhất thiết phải bán cho Chương gia, nhưng sức ảnh hưởng của Chương gia nơi đâu cũng có. Đắc tội Chu gia thì Mạc gia sẽ rước lấy một phiền toái lớn, nhưng chưa hẳn không có biện pháp giải quyết.

Thế nhưng đắc tội Chương gia, đối với loại sĩ tộc như Mạc gia mà nói thì nửa bước cũng khó đi.

Chuyện gì đây? Mấy người bạn Mạc Xán đưa về, người sau lại khó dây vào hơn người trước? Trong lòng Mạc Hưu Ngôn dâng lên một cảm giác kỳ quái!

Lúc này không phải chỉ mình Mạc Hưu Ngôn có cảm giác này này mà Mạc Vũ đang co lại bên cạnh cũng thế!

“Mạc Xán này căn bản chính là sao chổi, một cái tai họa! Mang đến một tên La Chính để chèn ép ta, giờ lại nhảy ra một người Chương gia làm khó cha ta! Mạc Xán, ta sớm muộn gì cũng giết chết người...” Mạc Vũ gắt gao nhìn chăm chăm vào Mạc Xán, hai mắt như sắp nhỏ máu.

Về phần mấy người bạn tốt Mạc Vũ mang về, lúc này đều giữ im lặng, đứng ở một bên.

Mấy vị này cũng là đệ tử sĩ tộc, sĩ tộc bọn hắn mạnh hơn Mạc gia không ít, nhưng lại không cùng đẳng cấp với Chu gia, còn Chương gia

không phải sĩ tộc nhưng trong trường hợp này lại càng không có chỗ cho bọn hăn nói chuyện.

Ngẫm lại vừa rồi bọn hăn còn vô cùng xem thường Mạc Xán kia, lúc này mới hiểu được, Mạc Xán thoát nhìn dễ bắt nạt, nhưng trên thực tế chính là một tên giả heo ăn thịt hổ. Không! Mấy tên bên cạnh Mạc Xán kia, đều là giả heo ăn thịt hổ!

Thậm chí, lúc này bọn họ còn vụng trộm dò xét Chu Hiển, nghĩ thầm người này không nên đụng tới, có khi hăn cũng là người của bảy đại sĩ tộc cũng nên?

Thân phận của Chu Hiển, thoáng cái cũng trở nên thần bí.

Chẳng qua lần này bọn họ đã đoán sai, Chu Hiển hoàn toàn là đệ tử bình dân, không có bối cảnh gì đáng nói...

(1)Hỏa tinh: một loại làm thuốc súng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Phản Kích

“Ra là Tam thiếu gia của Chương gia, thất kính, thất kính!” Mạc Hưu Ngôn trầm giọng, trong lòng lão cũng bắt đầu lo lắng. Có nên vì đối phó với một La Chỉnh mà đắc tội với nhiều người hay không?

Nếu như lão thật sự giết La Chỉnh, không chỉ đắc tội Chu gia mà xem ra còn đắc tội cả Chương gia luôn.

“Mạc gia chủ, cái gọi là lui một bước trời cao biển rộng, có đôi khi nên cân nhắc qua về cái giá phải trả!” Chương Vô Huyền tuy thực lực không đủ, nhưng vô cùng thấu hiểu lòng người.

Có lẽ Mạc Hưu Ngôn hoàn toàn đã có sát tâm rất nặng, lão ta muốn đưa La Chỉnh vào chỗ chết.

Nhưng là một gia chủ, có rất nhiều vấn đề phải cân nhắc, bản thân lão ta có liên quan tới rất nhiều chuyện. Hiện giờ nếu lão ta hành động theo cảm tính thì hoàn toàn có thể cứu vớt mặt mũi Mạc gia, thế nhưng sau này Mạc gia phải làm sao?

Chương Vô Huyền đã nhìn ra, Chu Thiên Ngưng nhất định là chung tình với La Chỉnh, huống chi La Chỉnh còn là ân nhân cứu mạng của cô ta. Nếu như La Chỉnh thật sự gặp chuyện không may ở đây, Mạc gia sẽ ăn nói thế nào?

Mà bản thân Chương Vô Huyền càng sẽ không thờ ơ ngồi nhìn!

Chương gia không có yêu cầu cao về thực lực đối với đệ tử nhà mình, Chương Vô Huyền lại là con trai dòng chính, anh trai hắn còn là người gánh vác Chương gia trong tương lai.

Có lẽ bây giờ Chương Vô Huyền thuyết phục Chương gia chặt đứt mạch máu của Mạc gia vẫn còn có chút khó khăn, nhưng còn tương lai thì sao?

Chỉ cần Chương Vô Huyền khư khư cố chấp muốn kẹp chết Mạc gia, dù là đối với Chương gia hay là bản thân Chương Vô Huyền đều không có gì khó. Dù sao một Mạc gia nho nhỏ thì sức ảnh hưởng cũng cực kì nhỏ bé, cho dù một trong bảy đại sĩ tộc muốn nhảy ra nhiều chuyện, cũng sẽ không tạo áp lực quá lớn cho Chương gia.

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn rõ ràng đã trở nên chần chừ.

Thế nhưng vào lúc này, vách tường sau lưng Mạc Hưu Ngôn bỗng nhiên sụp đổ, từ trong vách tường lập tức bắn ra một điểm sáng.

“Vèo!”

Điểm sáng kia đúng là phi đao nát của La Chính.

Lúc này La Chính bị kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn bức tới vô cùng thâm.

Lúc trước hắn dựa vào chân nguyên Thiên Ma còn có thể đối phó với Hứa Hưu. Còn ở trong đình nghỉ mát của Tiên Phủ, hắn giải quyết Ngũ Nhạc Tán Nhân nhờ vào việc lợi dụng mâu thuẫn giữa những cường giả Chiếu Thần Cảnh với nhau, đồng thời cắn nuốt một lượng chân nguyên lớn, hơn nữa Ngũ Nhạc Tán Nhân còn bị thương nặng nên mới giết chết được hắn.

Nhưng hôm nay, chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh đã mất đi hiệu quả, dù dùng thủ đoạn gì hăn cũng không thể ngăn cản được kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn.

Để thoát khỏi luồng kiếm khí kia, La Chỉnh dùng tốc độ cực nhanh chạy ngang chạy dọc trong Mạc phủ, không biết đâm nát bao nhiêu mái nhà, đục sập bao nhiêu cánh cửa và tường ngăn.

Mà luồng kiếm khí kia lại cứ như là con giòi bám trong xương, cắn chặt sau lưng hăn. La Chỉnh nghĩ hết cách cũng không thể thoát khỏi nó, không chỉ như thế, nhiều lần La Chỉnh còn bị nó ép vào góc, thiếu chút nữa bị chém chết...

Khá may là mỗi lần La Chỉnh đều tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng cứ chạy trốn như vậy, chuyện La Chỉnh bị luồng kiếm khí kia chém trúng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên hăn vừa điên cuồng chạy thực mạng, trong đầu cũng vừa điên cuồng nghĩ cách.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có cách phá giải luồng kiếm khí đó, nhưng lại có thể đi gây sự với Mạc Hưu Ngôn, dù sao luồng kiếm khí này cũng là do Mạc Hưu Ngôn khống chế.

Vì vậy La Chỉnh chạy một vòng lớn trong Mạc phủ rồi lại chạy về phòng khách bên này.

La Chỉnh vừa dùng thân thể đục nát vách tường, vừa khễ chạm lên nhãn tu di, thanh đao nát liền phóng thẳng về phía Mạc Hưu Ngôn.

Cơ hội của La Chỉnh cũng không nhiều, nếu có thể lựa chọn, hăn cũng không muốn trực tiếp ra tay với Mạc Hưu Ngôn, thực sự là không còn lựa

chọn nào khác.

Chương Vô Huyền nghe thấy tiếng vách tường sụp đổ ầm ầm, nhìn một vòng màu bạc sáng loáng bắn về phía Mạc Hưu Ngôn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Việc gây áp lực cho Mạc Hưu Ngôn đã có hiệu quả, theo phán đoán của hắn thì Mạc Hưu Ngôn cuối cùng có thể sẽ lựa chọn buông tha La Chính.

Thế nhưng mà Chương Vô Huyền nghìn tính vạn tính lại không tính đến La Chính bị kiếm khí đuổi giết như vậy còn có thể quay trở lại ra tay với Mạc Hưu Ngôn.

Giờ thì phiền toái rồi...

Mạc Hưu Ngôn đúng là vô cùng do dự.

Giết một La Chính thì sao? Mạc Hưu Ngôn lão có thể có được bao nhiêu lợi ích? Tối đa là lão lấy lại được mấy phần mặt mũi cho Mạc gia và chính mình.

Mạc gia đã suy bại đến mức này, mặt mũi này đối với dân chúng bình thường có khả năng còn có ít giá trị, nhưng trong sĩ tộc, mặt mũi của Mạc gia lão căn bản không đáng nhắc tới!

Mà phiền toái hơn nữa, chính là đắc tội Chu gia và Chương gia...

Sớm biết như vậy thì nhường một bước là tốt rồi. Mạc Xán đã nói vòng Hồn Nguyên Huyết này là của cha nó, vậy trả lại cho nó thì tốt rồi, vì sao phải ép Mạc Xán đến mức như thế?

Nếu như lão không ép Mạc Xán, La Chính có lẽ cũng không vì vậy mà lựa chọn ra tay với Mạc gia.

Trong lòng Mạc Hữu Ngôn dâng lên một tia hối hận, hối hận với Mạc Xán.

Chỉ sợ đây là lần đầu tiên Mạc Hữu Ngôn lão hối hận với cháu trai Mạc Xán của mình, hơn nữa còn trong tình huống bị mọi người bức bách!

Đang lúc Mạc Hữu Ngôn do dự, La Chính lại ra tay với lão.

“Phi đao sao? Không đáng nhắc tới...” Mạc Hữu Ngôn thản nhiên nhìn thanh đao nát xoay đến mình, lão chỉ giơ trường kiếm màu xanh trong tay lên, chém về phía thanh phi đao nát.

Cho dù trường kiếm màu xanh lam trong tay Mạc Hữu Ngôn chỉ là dùng chân nguyên biến thành, nhưng bởi vì cắn nuốt một lượng lớn Thiên Diễn Tinh Hoa, uy lực của trường kiếm màu xanh lam có thể so với tiên khí.

Huống chi nhất chém nhất này của Mạc Hữu Ngôn còn ẩn chứa một tầng hàm ý của kiếm Quy Khư.

Một kiếm này chém ra, thể hiện kiếm pháp đặc biệt mà lão luyện của Mạc Hữu Ngôn, trường kiếm màu xanh lam chém trúng vào thân phi đao.

Mạc Hữu Ngôn vốn cho là trường kiếm này của lão có thể chém phi đao trước mắt thành hai mảnh!

Nhưng khi thân của trường kiếm màu xanh lam va chạm vào phi đao, trong nháy mắt đã bị phi đao nát kia chặt đứt!

“Làm sao có thể? Thanh kiếm chân nguyên của ta có thể so với tiên khí, vì sao ngay cả một thanh phi đao cũng đánh không lại?” Uy lực của phi đao nát vượt qua tưởng tượng của Mạc Hữu Ngôn. Lão ta trơ mắt nhìn trường kiếm chân nguyên của mình bị chém đứt, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Độ cứng của trường kiếm chân nguyên có thể so với tiên khí hạ phẩm, vì sao một thanh phi đao cũ nát khó coi lại chặt đứt được?

Tốc độ của phi đao nát cực nhanh, sau khi chặt đứt trường kiếm chân nguyên của Mạc Hưu Ngôn thì vọt tới thẳng tới trước mặt lão.

Nếu là bình thường, Mạc Hưu Ngôn muốn tránh phi đao nát này chỉ là một chuyện đơn giản. Nhưng lúc này lão ta lại quá kinh ngạc trước uy lực của phi đao nát nên ngây người trong giây lát, và cũng vì thế phi đao nát liền lao thẳng tới trước mặt lão.

Đợi đến lúc Mạc Hưu Ngôn phục hồi tinh thần, phi đao nát đã gần trong gang tấc.

Một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong xương sống lão, lúc này lão ta mới ý thức được, một giây thất thần ngắn ngủi của mình có thể phải trả giá bằng tính mạng, mà người lấy đi tính mạng của lão chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng!

Tại thời khắc mấu chốt, Mạc Hưu Ngôn hầu như là dựa vào bản năng mà nghiêng đầu, đầu của lão ta cứ thế mà dịch chuyển ra hơn một thước.

“Vèo!”

Phi đao gần như lướt qua mặt Mạc Hưu Ngôn, mũi đao để lại trên mặt Mạc Hưu Ngôn một vết thương hẹp dài, một giọt máu tươi theo đó chảy ra.

Mặc dù Mạc Hưu Ngôn đã trải qua vô số trận chiến, lúc này cũng cảm thấy toàn thân rét run.

Mặc dù Mạc Hưu Ngôn vốn cho là thực lực của La Chính rất đáng sợ, chỉ dựa vào thực lực của Tiên Thiên Nhất Trọng đã đánh bại con của mình, tiền đồ tương lai chắc chắn không sao đếm được, thế nhưng chung quy hẳn cũng chỉ là một cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa chỉ là Tiên Thiên Nhất Trọng!

Đối với Mạc Hưu Ngôn mà nói, La Chỉnh cũng chỉ là một con kiến, chẳng qua là một con kiến hơi mạnh mà thôi. Với thực lực Chiêu Thần Cảnh của lão ta, muốn đùa nghịch thế nào thì đùa nghịch thế đó. Tuy La Chỉnh có thể bình yên vô sự trong đại trận binh khí, thậm chí còn có thể phản kháng một chút, nhưng như vậy cũng không có nghĩa La Chỉnh có thể làm tổn thương lão.

Lão tuyệt đối không ngờ là, La Chỉnh không chỉ khiến lão bị thương mà còn trực tiếp muốn lấy mạng của lão!

Nếu như không phải Mạc Hưu Ngôn dựa vào phản ứng bản năng mà tránh được thanh phi đao kia thì với sự lợi hại của nó, bây giờ lão đã thành thi thể nằm trên mặt đất.

Người đã bị uy hiếp tới mức suýt chết thường sẽ bắt đầu là sợ hãi. Sau khi tránh được, những cảm xúc sợ hãi sẽ chuyển hóa thành phần nộ, phần nộ cực đoan!

Mạc Hưu Ngôn giờ phút này chính là như thế.

Vốn lão ta còn nghĩ hòa giải trong yên bình, lời nói của Chương Vô Huyền có trọng lượng nên chỉ cần khiển trách La Chỉnh một chút là được rồi.

Nhưng lúc này, cơn tức giận đã chiếm cứ đầu óc của Mạc Hưu Ngôn. Lão ta không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác nữa, mong muốn duy nhất của lão chính là nhất định phải giết La Chỉnh!

Bọn người Mạc Xán, Chương Vô Huyền, Chu Hiến và Chu Thiên Ngưng thấy cảnh này cũng trợn tròn mắt.

Uy hiếp của Chương Vô Huyền đã có hiệu quả, Mạc Hưu Ngôn có vẻ cũng đã thay đổi ý định, nhưng bọn họ đâu nghĩ đến La Chỉnh bị luồn

kiếm khí kia đuổi giết, vậy mà còn có thể tìm được cơ hội, phản công lại Mạc Hưu Ngôn!

Đây chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh!

“Hắc! Không hổ là La Chính...” Chu Hiến cười khố nói.

Chương Vô Huyện thì thở dài một hơi: “Ài, còn thiếu một chút. Không thể làm thọt Mạc Hưu Ngôn, giờ thì La Chính gặp phiền phức rồi. Xem ra chỉ có thể đợi trường bối trong gia tộc tới xử lý. Mạc Hưu Ngôn phản kích lại thì chắc chắn cực kỳ đáng sợ, không biết La Chính có thể chống đỡ được đến lúc đó hay không...”

Chu Thiên Ngưng đứng tại chỗ cắn môi, lúc này nàng lại vận Khuy Thiên Lý một lần nữa. Người Chu gia vì sao còn chưa tới? Trong lòng nàng cũng vô cùng lo lắng!

Mạc Vân bên cạnh Chu Thiên Ngưng thì sắc mặt đã trắng bệch.

Với tư cách là con gái trong gia tộc, nàng vốn không có chỗ lên tiếng. Một bên nàng hy vọng cha mình bình an vô sự, đừng để bị La Chính làm bị thương. Một bên nàng lại hiểu nếu cha cứ khư khư cố chấp sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho Mạc gia!

Có lẽ cha còn ôm một tia may mắn, cho rằng Chu Thiên Ngưng chỉ là con gái Chu gia nên Chu gia sẽ không vì Chu Thiên Ngưng mà thật sự làm gì Mạc gia.

Nhưng với tư cách là bạn tốt của Chu Thiên Ngưng, Mạc Vân hiểu rõ nhất phong cách của nàng. Nếu La Chính chết đi, Chu Thiên Ngưng tuyệt đối sẽ không chết không ngừng với Mạc Hưu Ngôn!

Chuyện này nên làm thế nào mới phải...

“Thằng nhóc thôi tha, chính người muốn chết, vậy đừng trách người khác!” Khuôn mặt Mạc Hữu Ngôn lúc này đột nhiên trở nên dữ tợn, kiếm Quy Khư bỗng dưng tỏa ra ánh sáng xanh mạnh mẽ.

“Vù vù vù...”

Mạc Hữu Ngôn cầm tiên khí giả, kiếm Quy Khư, chém liên tiếp bốn nhát về phía La Chính!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Nhân Tình

Mỗi một kiếm đều chém ra một luồng kiếm khí, liên tục bốn lần chém liền có bốn luồng kiếm khí xuất hiện, hơn nữa luồng kiếm khí sau còn mạnh hơn luồng trước!

Bốn luồng kiếm khí, cộng thêm một luồng kiếm khí vẫn luôn đuổi giết La Chỉnh, hiện tại tổng cộng đã có năm luồng kiếm khí đuổi giết hãn!

“Ta muốn chém ngươi thành mảnh vụn!” Mạc Hưu Ngôn một tay nắm kiếm Quy Khử, tay còn lại chỉ thẳng vào mũi kiếm, chuyên tâm điều khiển năm luồng kiếm khí đuổi giết La Chỉnh.

La Chỉnh phản ứng cũng không chậm, sau khi kế hoạch ám sát mà hãn tử mĩ an bài thất bại, hầu như hãn không dừng lại, tiếp tục bỏ chạy!

Nhưng lúc này La Chỉnh cũng không thoát được sự truy lùng của Mạc Hưu Ngôn, bởi vì một luồng kiếm khí khóa chặt trên người La Chỉnh, cho nên bốn luồng kiếm khí khác chỉ cần đi theo luồng kiếm khí kia thì sẽ rất dễ dàng bắt kịp La Chỉnh.

Huống chi vừa rồi trong lòng Mạc Hưu Ngôn có chút do dự, lúc điều khiển kiếm khí cũng không thật sự dốc lòng, cho nên tốc độ kiếm khí cũng không nhanh như vậy.

Lúc này Mạc Hưu Ngôn rất phấn nộ, một lòng muốn lấy mạng La Chỉnh, nên vô cùng chuyên tâm thao túng kiếm khí vây quét La Chỉnh, tốc độ của những kiếm khí kia cũng nhanh gấp ba lần so với trước!

La Ching dốc sức liều mạng rút năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, tận lực làm cho thân thể của mình cực kỳ nhẹ nhàng, cả người liền hóa thành một tàn ảnh, chạy vội trong một đường tắt của Mạc gia.

Đường tắt này cũng chỉ có mười trượng, La Ching tiến vào một cái là vọt tới cuối đường chỉ trong một hơi thở. Tốc độ La Ching nhanh đến cực hạn, nhưng tốc độ những luồng kiếm khí kia cũng vô cùng nhanh.

Ngay lúc La Ching vừa vọt tới cuối đường thì chúng cũng đã đi tới sau lưng, những kiếm khí kia gào thét mà đến, phát ra khí thế làm cho tóc La Ching bay tán loạn.

“Nhảy!”

Mắt thấy khó có thể tránh, hai chân La Ching nhảy lên, cả người vọt lên cao, cứ thế mà nhảy từ đường tắt bên này vào một tòa biệt viện bên cạnh.

Năm luồng kiếm khí kia có tốc độ cực nhanh, lúc này cũng không thu lại kịp mà trực tiếp cắt một vòng trên bức tường cuối đường. Dưới sự thao túng của Mạc Hưu Ngôn, năm luồng kiếm khí lập tức chuyển hướng ngay gần, lại một lần nữa vọt về phía La Ching bên trong biệt viện.

La Ching không có thời gian để dừng lại, vừa mới rơi xuống đất đã trực tiếp xông vào trong biệt viện, đụng sập cửa gỗ ngôi biệt viện này, lại đụng sập cửa sau, lần nữa đụng nát một vách tường, tiếp tục chạy trong Mạc gia!

Chỉ khổ hạ nhân của Mạc gia, họ vốn bận rộn trong Mạc phủ, nhưng bất thành linh vách tường bên cạnh bị đụng nát, thậm chí toàn bộ phòng ở đều bị sập, nhưng bọn họ căn bản không thấy rõ ai đang đâm ngang đâm dọc trong Mạc phủ. Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể trốn trong góc run rẩy.

“Ầm, ầm ầm...”

Bên trong Mạc gia thỉnh thoảng truyền đến từng đợt nổ mạnh.

Cho dù La Chỉnh dốc hết toàn lực đề cao tốc độ của mình thì vẫn không cách nào thoát khỏi truy kích của kiếm khí, khoảng cách với những luồng kiếm khí kia càng ngày càng gần, nhiều lần hầu như xẹt qua bụng của La Chỉnh, chỉ cần lại gần hơn một tấc sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

“Ồ, sao lại thiếu hai luồng kiếm khí?”

La Chỉnh chạy như điên đồng thời chú ý tới sự thay đổi sau lưng, vốn có năm luồng kiếm khí đuổi giết hắn, lúc này lại thiếu đi hai luồng.

Hắn nhíu mày, rất rõ ràng hai luồng kiếm khí này không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất.

Hai luồng kiếm khí kia rất có thể đã vượt qua La Chỉnh, đón đầu hắn.

La Chỉnh vừa mới nghĩ tới đây, chợt nghe thấy vách tường phía trước truyền đến hai tiếng trầm đục, hai khe hở quý dị vỡ ra trên vách tường, lập tức hai luồng kiếm khí vừa biến mất chui ra khỏi vách tường, đâm thẳng về phía La Chỉnh.

Cùng lúc đó, ba luồng kiếm khí phía sau đột nhiên tách ra, theo ba phương hướng khác nhau bao lấy La Chỉnh.

“Nguy rồi! Bị bao vây!”

Lúc này La Chỉnh muốn tránh cũng không được, bốn phía xung quanh đều có một luồng kiếm khí, mà một luồng kiếm khí cuối cùng thì bổ xuống đầu hắn từ trên không trung.

Làm sao bây giờ?

Trong tích tắc, trong lòng La Chỉnh hiện lên vô số cách, nhưng không một cách nào có thể dùng lúc này.

“Liều mạng!”

Tuy xung quanh và phía trên đều bị kiếm khí vây quanh, nhưng những kiếm khí này cũng không phải là không có kẽ hở, từ góc độ nhỏ nhất La Chỉnh vẫn có thể chui ra.

Nhưng đồng thời lúc chui ra, hắn vẫn có khả năng bị kiếm khí chém trúng, có thể sẽ mất tay hoặc gãy chân. Ngay cả như vậy, so với chết, ít nhất hắn còn có thể tìm một vài linh đan diệu dược phục hồi lại xương gãy, mạng không còn thì không còn gì hết.

Vấn đề là, dù có tránh được một đợt tiến công này, vậy đợt tiếp theo thì sao? Hiện tại hai chân khoẻ mạnh mà hắn cũng trốn không thoát, lát nữa bị thương lại càng không thể tránh!

Không nghĩ được nhiều như vậy, có thể lát nữa thì để lát nữa. Ngay lúc La Chỉnh chuẩn bị liều mạng bị thương, chui qua bên cạnh, trong đầu hắn bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Thằng nhóc, đừng yên đừng nhúc nhích! Ta tới cứu người!”

“Là ai?” La Chỉnh nghe được giọng nói kia, lại không tìm thấy người nói chuyện.

Vào lúc này, xung quanh La Chỉnh bỗng xuất hiện một tia hàn ý, lập tức liền có vô số bông tuyết sinh ra. Những bông tuyết kia vừa xuất hiện liền nhanh chóng ngưng kết với nhau, hình thành một bức tường băng nho nhỏ.

Xung quanh và trên đầu La Chỉnh, toàn bộ đều là bông tuyết, trong nháy mắt, năm bức tường băng liền bao La Chỉnh lại.

Ngay sau đó năm luồng kiếm khí kia cũng ào tới, liên tục chém lên tường băng kia.

“Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Năm luồng kiếm khí hầu như chém lên tường băng cùng một lúc, phát ra năm tiếng nổ.

La Chỉnh bị nhốt bên trong, có thể thấy rõ ràng những luồng kiếm khí kia lưu lại vết sâu thế nào trên tường băng.

La Chỉnh thở ra một hơi, trống ngực vẫn đập rộn ràng.

Mới vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, nếu như không phải vị cao nhân này ra tay tương trợ, lúc này chỉ sợ hãn đã đầu lìa khỏi cổ, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Cường giả Chiếu Thần Cảnh vẫn quá mạnh. Hiện tại La Chỉnh ngấm lại, lúc ở trong Tiên Phủ đúng là quá mức mạo hiểm rồi. Nếu không đụng phải trận pháp Tuyệt Mệnh Loạn Đấu kia, hãn sẽ không thể nào sống sót trong tay đám cường giả Chiếu Thần Cảnh!

“Được rồi, nhóc con. Đến khách đường Mạc gia đi. Yên tâm, có ta ở đây Mạc Hưu Ngôn không dám ra tay với ngươi!” Người nọ nhàn nhạt nói với La Chỉnh.

Vừa dứt lời, mấy bức tường băng bao quanh La Chỉnh vỡ vụn, hóa thành một đồng băng vụn, chồng chất dưới chân La Chỉnh.

La Chỉnh thò tay nhặt một khối băng lên, từ khối băng kia truyền đến cảm giác mát lạnh, tan thành nước làm ướt tay hãn.

Thoạt nhìn khối băng này rất bình thường, vậy mà lại có thể ngăn cản kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn. Người này hãn cũng là một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh!

Lúc La Chỉnh bị truy đuổi, hẳn hiểu Chương Vô Huyền sẽ không đứng ngoài nhìn, đây phải chăng là người của Chương gia?

Nhưng La Chỉnh lại không biết, mới vừa rồi ngoài người thi triển bông tuyết cứu La Chỉnh, còn có một người khác, vọt đến trước mặt Mạc Hữu Ngôn, khẽ vươn tay đè mũi kiếm của Mạc Hữu Ngôn xuống.

Người nọ có vóc dáng khôi ngô, sắc mặt hồng hào, lông tóc toàn thân dày rậm, nhìn qua giống tiều phu lớn lên trong núi.

“Mạc gia chủ, nếu ta là người, lúc này sẽ không cử động!” Tiều phu kia cầm theo một cái rìu bổ củi màu đen trong tay, trên lưỡi rìu liên tục có ánh đỏ lập lòe.

Mạc Hữu Ngôn vốn không nhận ra người này, nhưng khi ánh mắt lão ta dừng trên lưỡi rìu, đột nhiên nhớ lại chút truyền thuyết, sắc mặt khó coi nói: “Người là... Người là người đồn củi Tây Sơn!”

Người đồn củi Tây Sơn...

Núi Tây Sơn được nhắc tới này, chính là một ngọn núi trên chiến trường Tu La.

Mà người đồn củi, tên như ý nghĩa, chính là người đồn củi trên núi.

Nhưng trên Tây Sơn cũng không có cây cối, vậy nói gì tới đồn củi, trong Tây Sơn chỉ có yêu binh, yêu tướng.

Người đồn củi Tây Sơn này chính là người đã giết vô số yêu ma trên núi Tây Sơn.

Hắn vốn tên là Thạch Hổ, từng ở trong núi Tây Sơn suốt ba năm!

Phải biết rằng, Tây Sơn vô cùng gần sào huyệt Yêu tộc, gần như ngay cửa ra vào, nhưng Thạch Hổ đã tu luyện ở núi Tây Sơn ba năm!

Hắn coi yêu binh, yêu tướng như củi, một đao bổ ra, một đao tu luyện.

Yêu binh, yêu tướng chết trong tay hắn khó có thể đếm hết!

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là thời gian ba năm hắn ở lại trong núi, Yêu Vương của Yêu tộc không hề có cách nào đối phó với Thạch Hổ hắn!

Lúc ấy áp lực của thành Bạch Đế cũng vô cùng lớn, sau khi Đế Quân tổn thất mấy đại tướng, đối mặt với thế tiến công của Yêu tộc thì có chút lực bất tòng tâm, tràn đầy nguy cơ.

Cũng nhờ một mình Thạch Hổ dốc sức liều mạng tu luyện trong Tây Sơn, dốc sức liều mạng tàn sát yêu binh yêu tướng, làm chậm tiết tấu tiến công của Yêu tộc.

Từ đó về sau, Thạch Hổ tiếng tăm vang dội!

Đồng thời mọi người cho Thạch Hổ một cái biệt hiệu, chính là người đồn củi Tây Sơn.

Có thể tàn sát Yêu tộc ở sào huyệt của chúng như thế, còn có thể tránh sự bắt giết của Yêu Vương, còn ở lại trên Tây Sơn ba năm, không hề nghi ngờ Thạch Hổ đã tạo ra một kỳ tích.

Cũng là vì vậy, danh hiệu người đồn củi Tây Sơn dần dần lưu truyền, mọi người ngược lại đã quên mất tên của hắn.

Chỉ là mọi người nhìn cái rìu đồn củi trên tay hắn, sẽ nhớ tới tiêu phu coi Yêu tộc như củi mà bổ kia!

Mười năm trước Thạch Hổ xuất ngũ giã từ Đế Quân, cho dù Đế Quân cố sức mời hắn trấn thủ thành Bạch Đế, nhưng hắn vẫn chọn tới Đế Đô.

Có người đồn rằng Thạch Hổ phải trả một món nợ nhân tình.

Nghe nói lúc Thạch Hổ còn trẻ đã từng là một thiếu niên thô lỗ, sức mạnh ghê gớm trời sinh nhưng một chữ bẻ đôi không biết.

Sau khi ra khỏi núi hắc liên làm cu li cho một nhà giàu. Lúc ấy Thạch Hổ không hề có kiến thức, cũng không hiểu lòng người hiểm ác. Khi con trai của nhà đó phạm tội, bị quan phủ trị tội, nhà giàu đó đã nảy ra một ý định, bỏ tiền lo lót từ trên xuống dưới, cuối cùng cho Thạch Hổ thành người chịu tội thay.

Thạch Hổ chẳng hiểu ra làm sao lại bị đưa vào ngục giam như vậy, cuối cùng bị phán tội chết, yêu cầu qua thu xử trảm.

Chẳng qua ngày xử trảm hôm ấy, Thạch Hổ lại được cứu.

Người cứu Thạch Hổ chính là một vị thiếu gia Chương gia.

Từ đó về sau, Thạch Hổ liền một mực đi theo sau lưng vị thiếu gia Chương gia kia, sau đó tu vi hắc tăng mạnh vượt bậc, về sau tòng quân, lập được công lao to lớn.

Vị thiếu gia Chương gia kia, chính là Chương gia chủ đương thời, cha của Chương Vô Huyền, Chương Quần!

Mà Thạch Hổ rời khỏi Đế Quân, trở lại Đế Đô Phần Thiên chính là muốn trả một nhân tình cho Chương Quần.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Yêu Cầu Đơn Giản

Với thực lực của Thạch Hổ dù đặt ở chỗ nào cũng đều là tài năng được trọng dụng. Nhưng hắn lại không muốn thù lao gì mà chỉ đảm nhiệm một vị trí phụng sự cho Chương gia, có thể tưởng tượng hắn coi trọng phần ân tình của Chương gia này như thế nào.

Chuyện này, cũng nghiệm chứng tầm mắt của người Chương gia. Có thể từ một gia tộc nhỏ phát triển đến mức này, thậm chí còn song song sánh ngang với bảy đại gia tộc từ xưa, thứ Chương gia dựa vào chính là ánh mắt!

Thạch Hổ bảo Mạc Hưu Ngôn không nên cử động, Mạc Hưu Ngôn cũng thật không dám nhúc nhích.

Cây rìu đồn củi kia nhìn thì không bắt mắt, nhưng uy lực bao nhiêu, Mạc Hưu Ngôn vẫn rất rõ ràng.

Hơn nữa với khí tức Thạch Hổ phát ra lúc này, nếu lão thật sự hành động thiếu suy nghĩ, Thạch Hổ sẽ ra tay không chút lưu tình!

Cùng lúc đó, độ ẩm trong sân cũng hạ xuống.

Đã là cuối năm, mọi người đều mặc quần áo dày hơn nhiều, một vài gia đình đã thay áo bông.

Nhưng nhiệt độ chợt hạ xuống này vẫn khiến những gia đình kia không nhịn được mà kéo cổ áo bông.

Từng bông tuyết bay lả tả trên không trung, lập tức có một bóng người dần dần hiện ra.

“Vù vù...”

Đợi đến lúc những bông tuyết kia hoàn toàn tan ra, bóng người giữa không trung trở nên rõ ràng, đó là một người có mái tóc màu trắng.

Nhìn người kia, yết hầu Mạc Hữu Ngôn nuốt “ợc” một cái.

Nhắc tới người có mái tóc trắng vì bạc sớm, mà tính cách lạnh lẽo, đại đa số mọi người sẽ nghĩ tới một cái tên - “Thương Tù”.

Chu gia tập trung tu luyện các loại châm pháp, ám khí. Rất nhiều cao thủ thành danh của Chu gia, đại đa số đều am hiểu dùng binh khí bằng châm, kiếm hoặc là ám khí.

Nhưng trong mười năm trở lại đây, Chu gia lại có một trường hợp dị biệt, tên là “Chu Thương Tù”.

Thương Tù này tính cách quái dị, kiêu lời. Ban đầu ở trong Chu Gia không được hoan nghênh, lúc còn trẻ vì quan hệ bất hòa với Chu gia nên đã bỏ nhà ra đi, thậm chí thề độc, đời này sẽ không trở lại Chu gia, sau đó liền biến mất mười năm.

Mười năm sau, Thương Tù từ cực Bắc trở về, thực lực cũng đã tăng mạnh vượt bậc, hơn nữa liên tiếp trợ giúp Chu gia giải quyết vài phiền toái lớn! Người này tính cách tuy cao ngạo cổ quái, nhưng vẫn không chống đỡ nổi nổi vấn vương quê nhà mà về với Chu gia.

“Tiểu thúc! Người cứu được La Chính rồi sao?” Chu Thiên Ngưng nhìn Thương Tù, sợ hãi hô một tiếng.

Chu Thiên Ngưng ở Chu gia với ai cũng đều rất thân thiết, duy chỉ không thân với Thương Tù. Bởi vì từ nhỏ Chu Thiên Ngưng đã cảm thấy Thương Tù chính là một quái nhân, vẫn luôn không dám làm thân với hắn.

Thương Tù ngược lại cười thản nhiên, nói: “Thằng nhóc kia không sao, ta đã chặn giúp hắn những kiếm khí kia rồi. Đó, không phải hắn đã tới rồi sao?” Thương Tù chỉ cách đó không xa.

Bóng dáng La Chỉnh nhoáng lên một cái liền bước chân vào trong sân này.

Mới vừa rồi sau khi tiểu thúc dùng chân nguyên truyền âm, nàng liền bảo tiểu thúc đi cứu La Chỉnh trước, dù sao chính Chu Thiên Ngưng cũng không gặp nguy hiểm, người gặp nguy hiểm chính là La Chỉnh. Có trời mới biết bị kiếm khí kia đuổi giết thì La Chỉnh có thể sống được bao lâu.

Nhìn thấy La Chỉnh bình an vô sự, lúc này Chu Thiên Ngưng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

La Chỉnh đi vào trong sân, cũng đã thấy người tóc trắng đứng giữa không trung kia.

Tuy vừa rồi La Chỉnh cũng không thấy người cứu mình, nhưng người nọ lại sử dụng chân nguyên thuộc tính băng, mà cơ thể người tóc trắng kia không ngừng tản ra từng luồng khí lạnh lẽo nên La Chỉnh liền nắm chắc chín phần, ân nhân cứu mạng đúng là người nọ.

La Chỉnh đi đến trước mặt Thương Tù nói: “Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!”

Thương Tù rất khách sáo với Chu Thiên Ngưng, nhưng đối với người ngoài thì vô cùng lạnh lùng, chỉ thản nhiên nói: “Không cần cảm ơn ta. Ta nghe Chu Thiên Ngưng nói nên mới ra tay tương trợ.”

La Chỉnh mỉm cười: “Dù là như vậy, ta tất nhiên cũng cảm kích.” Nói xong, La Chỉnh hướng về phía Chu Thiên Ngưng mỉm cười, mà Chu Thiên Ngưng chớp chớp đôi mắt, con mắt cười cong cong như ánh trăng, sắc mặt có vẻ rất khoái chí.

Giờ phút này, không ai có thể khó chịu hơn Mạc Hưu Ngôn, lão ta không phải đối thủ của Thạch Hổ, cũng không phải là đối thủ của Thương Tù, giờ phút này lão dứt khoát vẫy nhẹ tay một cái, thanh kiếm Quy Khư ngưng kết từ chân nguyên lập tức tan biến trong không trung, ngay cả Thiên Diễn Tinh Hoa ở trong kiếm cũng biến mất theo. Những Thiên Diễn Tinh Hoa này coi như là chân nguyên của Mạc Hưu Ngôn ngưng kết thành, tất nhiên khác biệt rất lớn với Thiên Diễn Tinh Hoa của La Chỉnh. Thiên Diễn Tinh Hoa mà La Chỉnh tinh luyện từ huyền khí ra có thể trường tồn cùng trời đất.

Ném vũ khí của mình đi, Mạc Hưu Ngôn cười nhạt một tiếng, khách sáo mà nói với Thạch Hổ: “Không biết hai vị hạ cố đến Mạc phủ ta là vì chuyện gì?”

Dù sao cũng đánh không lại, lão ta không dùng võ liền dùng văn. Lần này Mạc Hưu Ngôn cảm thấy đạo lý vẫn ở bên lão!

Sau khi Mạc Hưu Ngôn bỏ kiếm Quy Khư đi, Thạch Hổ liền lui về phía sau một bước, ồm ồm nói: “Hạ cố chưa nói tới, thiếu chủ Chương gia truyền gọi, ta thật không thể không đến.”

Thương Tù bay bổng bễnh ở cách đó không xa, chẳng thềm đáp câu hỏi của Mạc Hưu Ngôn. Hắn cảm thấy câu hỏi này của Mạc Hưu Ngôn quá ngu xuẩn, đã có Chu Thiên Ngưng ở đây, hắn tất nhiên là do Chu Thiên Ngưng gọi tới!

“Hôm nay Mạc phủ ta tụ hội, trên yến tiệc xảy ra một ít hiểu lầm với mấy người bạn trẻ này. Hiểu lầm nho nhỏ nên vốn cũng không cần phải

động tay động chân rồi làm to chuyện ra. Nếu có chỗ nào mạo phạm, Mạc Hưu Ngôn ta xin nhận sai trước. Chẳng qua tại hạ vẫn muốn nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện. Hôm nay hiểu lầm kia là vì đứa cháu Mạc Xán của ta mà nên, đây là chuyện Mạc gia ta, thật khiến hai vị chê cười. Vấn đề này tất nhiên do người làm gia chủ ta xử lý...” Mạc Hưu Ngôn chậm rãi nói. Giờ đây lão chỉ muốn phân chia rạch ròi với người ngoài, về phần Mạc Xán, lão có thể từ từ tính sổ.

Nhưng lời Mạc Hưu Ngôn còn chưa nói hết, La Chỉnh liền đứng ra quát lớn: “Cái gì là chuyện của Mạc gia? Chuyện của Mạc Xán, chính là chuyện của ta, nếu muốn nói rõ ràng, vậy thì nói tại đây đi!”

La Chỉnh vừa nói xong, Chương Vô Huyền liền như vô ý mà đứng bên cạnh La Chỉnh, Chu Thiên Ngưng cũng là nhẹ nhàng dịch chuyển, ý tứ rất rõ ràng, hai vị văn bối hai nhà Chương Chu nhất định đứng đằng sau La Chỉnh.

Mà Chu Thiên Ngưng cùng Chương Vô Huyền đã lựa chọn đứng sau lưng La Chỉnh, như vậy bọn Thạch Hổ và Thương Tù phía sau cũng đứng sau lưng La Chỉnh!

Thấy La Chỉnh nói năng rành mạch, đứng trước mặt Mạc Hưu Ngôn mà khí thế không thấp hơn chút nào, trong mắt Thạch Hổ và Thương Tù đều lộ ra chút kinh ngạc.

“Thằng nhóc này thật gan dạ sáng suốt, mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, lại không sợ Mạc Hưu Ngôn chút nào...” Thạch Hổ và Thương Tù đều nghĩ như vậy.

Bị La Chỉnh ngắt lời, lại còn bị chỉ trích ngay trước mặt như vậy, sắc mặt Mạc Hưu Ngôn lập tức khó coi, lão ta không nghĩ tới La Chỉnh lại khó chơi như vậy!

Chính mình cũng định tha cho hắn rồi, thế nhưng thằng nhãi này lại dám cản chặt mình không buông!

Một cao thủ Tiên Thiên đối với Mạc Hưu Ngôn mà nói giống như con kiến, nhưng hiện tại lại không thể làm gì hắn. Ai kêu người Chương gia với người Chu gia đều đứng sau lưng hắn.

Mạc Hưu Ngôn cảm giác đầu mình càng lúc càng căng!

Lúc này Mạc Hưu Ngôn vô cùng không cam lòng, thậm chí muốn liều mạng với thằng nhóc này, chỉ là nghĩ lại, có hai vị đại năng Thạch Hổ và Thương Tù ở đây, sợ là dù lão có thật sự liều mạng cũng không giết chết được thằng nhóc kia...

Sau một lúc lâu, Mạc Hưu Ngôn mới suy nghĩ cẩn thận, lúc này ngoại trừ cúi đầu thì lão cũng không còn lựa chọn nào khác!

Trong tình huống cực kỳ bất lợi thế này, Mạc Hưu Ngôn âm thầm thở dài một hơi rồi mới lên tiếng: “Không biết anh bạn trẻ này, muốn nói rõ ràng cái gì?”

Nghe được giọng điệu Mạc Hưu Ngôn vô cùng không cam lòng, nhưng hiện tại lão ta đã không dám lỗ mãng, đây thật là muốn cúi đầu rồi! Một vị cường giả Chiếu Thần Cảnh cúi đầu với cao thủ Tiên Thiên!

Sắc mặt Mạc Vũ lúc này đã ảm đạm như tro tàn.

Mà những đệ tử nội môn Bạch Lộ Phong do Mạc Vũ đưa về, sắc mặt cũng đều rất khó coi.

Người do Mạc Xán mang về có thể dễ dàng mời được người phụng sự trong gia tộc, hơn nữa còn là cường giả Chiếu Thần Cảnh, ép cha mình đến mức khó có thể ngẩng đầu, chuyện này bảo trong lòng Mạc Vũ sao không khó chịu?

La Chỉnh cười hắc hắc, quay đầu lại bắt lấy bả vai Mạc Xán, nhẹ nhàng đẩy một cái: “Chuyện này, muốn nói như thế nào, phải hỏi Mạc Xán rồi!”

Cổ của Mạc Hữu Ngôn hơi rụt lại, hắn nhìn Mạc Xán vốn không thu hút kia.

Trong gia tộc, Mạc Xán luôn thể hiện vẻ yếu đuối, khiến người khác luôn có ấn tượng rằng muốn chèn ép hắn thế nào thì chèn ép thế đó.

Đến ngay cả một gia đình quát nạt to tiếng với mình, Mạc Xán vẫn luôn duy trì khuôn mặt tươi cười!

Trong Mạc gia, hắn hoàn toàn không có chút địa vị nào.

Mạc Hữu Ngôn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày phải xem sắc mặt của Mạc Xán?

Nhưng lúc này, Mạc Hữu Ngôn lại không nói không được, nói: “Xán nhi, người muốn thế nào?”

Mạc Xán giờ phút này vô cùng căng thẳng, hắn ngẩng đầu nhìn một vòng, thấy tất cả mọi người đều nhìn hắn, sắc mặt của hắn cũng trở nên mất tự nhiên.

Nhưng khi hắn nghĩ đến bất trắc của cha mình, thậm chí vòng Hồn Nguyên Huyết bên người cha cũng nằm trong tay Mạc Hữu Ngôn, một luồng ý lạnh liền dâng lên trong lòng hắn.

Cha rốt cuộc đã chết như thế nào? Vì sao vòng Hồn Nguyên Huyết lại nằm trong tay Mạc Hữu Ngôn?

Nếu những chuyện khó hiểu này không được giải tỏa thì, Mạc Xán sợ là không ngủ ngon được!

Nhưng lúc này muốn đổi chất, điều tra nguyên nhân cái chết của cha, hiển nhiên là không thể. Thứ nhất đây là chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi, năm đó rất nhiều thứ cũng đã vùi vào lịch sử. Thứ hai, đó cũng chỉ là suy đoán và nghi ngờ của hãn, muốn Mạc Hữu Ngôn chính miệng nói ra chân tướng khó không thua gì lên trời.

Nghĩ một chút, Mạc Xán mới lên tiếng: “Ta không muốn thế nào, ta chỉ muốn vòng Hồn Nguyên Huyết cha ta để lại kia!”

Nghe Mạc Xán đưa ra điều kiện, trong lòng Mạc Hữu Ngôn thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ phải trả vòng Hồn Nguyên Huyết này thì cũng không phải là việc gì khó xử.

Vì vậy Mạc Hữu Ngôn gật gật đầu: “Vòng Hồn Nguyên Huyết này chính là đồ cha người để lại. Nếu người muốn, ta có thể cho người!” Sau khi nói xong Mạc Hữu Ngôn duỗi tay khẽ lật, cái hộp gấm chứa vòng Hồn Nguyên Huyết liền xuất hiện trong tay lão. Lão ta dùng lực đẩy nhẹ, hộp gấm liền bay đến trước mặt Mạc Xán.

Mạc Xán tiếp nhận hộp gấm, sau khi mở hộp nghiệm chứng, lúc này mới thu hộp gấm vào. Giờ phút này Mạc Xán vẫn còn có chút không cam lòng, vòng Hồn Nguyên Huyết này có thể không cần, cái hãn quan tâm chính là cha rốt cuộc đã chết như thế nào!

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Mạc Xán thở dài một hơi: “Trừ việc đó ra, ta không có việc gì nữa...”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Còn Sợ Gì Nữa?

Trên mặt Mạc Hưu Ngôn lộ ra tia cười giảo hoạt, đứa cháu này đúng là dễ gạt, vì vậy trên mặt lão ta lại khôi phục bộ dáng ưu nhã quý khí trước đây rồi cười nói: “Đã như vậy, hôm nay...”

“Đợi một chút!” Mạc Hưu Ngôn còn chưa nói hết lời, Chu Thiên Ngưng lại đứng ra.

Mạc Hưu Ngôn nhú mày, lão thân là gia chủ, bình thường chẳng mấy ai dám xen ngang lúc lão đang nói, nhưng hôm nay đã có vài tiểu bối cắt ngang lời lão rồi. Chỉ là thấy đối phương là Chu Thiên Ngưng, lúc này lão cũng không dám thể hiện vẻ bất mãn, ngược lại hỏi: “Chu gia đại tiểu thư, còn có chuyện gì?”

“Người suýt chút nữa giết chết La Chính, chuyện này tính thế nào?”

Phần lớn phụ nữ đều bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, mong Chu Thiên Ngưng cư xử như quân tử coi như không có chuyện gì, đó là chuyện không thể.

Huống chi, Mạc Hưu Ngôn vừa mới suýt chút nữa giết chết La Chính, đây là chuyện dù thế nào nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ!

Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn trầm xuống, hôm nay mặt mũi của lão đã hoàn toàn mất rồi, thế nhưng mà đứa con gái này của Chu gia vẫn bám chặt lão không buông, thật sự được voi đòi tiên! Sắc mặt Mạc Hưu Ngôn cũng trầm lại: “Chu gia đại tiểu thư, ta đã nói rồi, chuyện hôm nay tất cả mọi

người đều có chỗ không đúng, coi như là một hiểu lầm. Nếu cảm thấy Mạc mỗ đã làm quá, mong thông cảm nhiều hơn.”

Chu Thiên Ngưng lại cười lạnh nói: “Lúc trước ta khuyên người không nên ra tay, sao không thấy người thông cảm cho ta? Nếu không có tiểu thúc Thương Tù ở đây, người sẽ thông cảm sao? Vậy người nói xem, ta dựa vào cái gì thông cảm cho người?”

“Chẳng lẽ Chu gia đại tiểu thư nhất định phải nắm việc này không buông?” Mạc Hưu Ngôn lui không thể lui, mặt mũi âm trầm hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là thế!” Chu Thiên Ngưng mang bộ dạng đương nhiên là thế.

“Hừ! Khinh người quá đáng!” Mạc Hưu Ngôn rốt cục nhìn không được. Là người đều có ba phần tỳ khí, Mạc Hưu Ngôn nhìn đến bây giờ, đã mất hết mặt mũi của một gia chủ từ lâu, thế nhưng lão ta cũng không thể bị một tiểu bối đè ép mãi được. Vì sự bức bách của Chu Thiên Ngưng, lão không thể dễ dàng tha thứ.

Lúc này, Thương Tù giữa không trung toát ra một nụ cười âm nhu: “Nếu Thiên Ngưng đã không thoải mái, ta tất nhiên sẽ giúp con bé, Thiên Ngưng con nói xem ta nên làm thế nào?”

Chu Thiên Ngưng khoé miệng hơi nhếch lên, đang muốn để Thương Tù dạy dỗ Mạc Hưu Ngôn một trận, lúc này Mạc Vân bên cạnh lại kéo ống tay áo nàng một cái.

Trên mặt Mạc Vân tái nhợt, mặt mũi đều là vẻ mặt khẩn cầu, nhẹ giọng nói: “Thiên Ngưng tỷ, van cầu tỷ tha cho cha ta một lần, chuyện này cứ như vậy có được hay không?”

Mạc Vân dù sao cũng là bạn tốt của Chu Thiên Ngưng, mà nàng lại là con gái Mạc Hưu Ngôn, lúc này nàng rất khó xử.

Chu Thiên Ngưng nhìn bộ dáng của Mạc Vân, trong lòng lập tức cũng mềm nhũn ra, cuối cùng Chu Thiên Ngưng thở dài một hơi, mới nói với Thương Tù: “Thương Tù thúc thúc, được rồi, hôm nay chuyện này dừng ở đây thôi.”

Bản thân Thương Tù và Mạc Hưu Ngôn không có ân oán gì, Chu Thiên Ngưng đã nói như vậy, bản thân hẳn ngược lại cũng không có dị nghị gì, chỉ là lộ ra một nụ cười quý dị với Mạc Hưu Ngôn, sau đó những bông tuyết xung quanh hẳn lập tức bắt đầu nhao nhao lên, bao bọc toàn bộ thân hình hẳn vào trong, bay ra phía bên ngoài.

Mạc Xán đeo vòng Hồn Nguyên Huyết của cha vào xong cũng không muốn ở lại Mạc gia này thêm nữa, hẳn liền nói với La Chính: “La Chính huynh, chúng ta cũng đi thôi.”

La Chính gật gật đầu, lúc này mới gọi bọn người Chương Vô Huyền, Chu Hiến chuẩn bị rời đi.

Chương Vô Huyền cũng nói vài lời với Thạch Hổ, Thạch Hổ lúc này mới cầm rìu đồn cùi đi ở sau cùng.

Người cuối cùng đi ra ngoài là Chu Thiên Ngưng, lúc trước muốn dạy dỗ cha Mạc Vân, lúc này ngược lại là đi an ủi Mạc Vân vài câu, lại hung hăng mà trừng Mạc Hưu Ngôn một cái, giống như đang nói, nếu không nể mặt con gái người, hôm nay người nhất định phải chết!

Sau đó nàng liền chạy theo phía sau, vô cùng bất mãn hô: “Này! Các người chờ ta với!”

Đợi đến lúc bọn người La Chính đi khỏi, Mạc Hưu Ngôn mới thở dài một hơi, khoát tay, một cái ghế bành tự động di chuyển tới, cả người lão ta giống như tê liệt, ngồi cái rầm xuống ghế.

Từ lúc lão trở thành Mạc gia chủ đến nay, chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.

Những người khác ở Mạc gia lúc này đều giữ im lặng, bọn họ cũng biết, giờ phút này Mạc Hưu Ngôn đang rất tức giận, nếu ai đi lên nói chuyện với lão ta, nhất định sẽ trở thành đối tượng xả giận của lão.

Ngược lại Mạc Vũ là con hăn, không kiêng kị như vậy, tiến lên nói với Mạc Hưu Ngôn: “Cha, chuyện này cứ như vậy là xong?”

Mạc Hưu Ngôn thở dài một tiếng, hỏi ngược lại: “Không như vậy thì thế nào?”

Mạc gia hăn có cái gì để đổi đầu với Chương gia, Chu gia? Căn bản là xách giầy cho người ta còn không xứng chứ không nói tới có tư cách trở thành đối thủ của người ta.

Mạc Vũ cắn răng, hai mắt đỏ bừng như một con thú bị vây khốn. Hăn nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến chuyện này vốn là do Mạc Xán, trong lòng mới âm thầm thù, thù này hăn nhất định phải báo, nhất định phải làm cho Mạc Xán hối hận vì sống trên đời này!

Còn La Chính đã đánh bại hăn, thù này hăn cũng không dám trông mong gì, hăn biết rõ mình và La Chính không phải người cùng một đẳng cấp, cho dù là cha cũng không làm được gì thắng nhóc kia thì mình lại càng không rồi.

Đúng lúc này, một vị quản sự trong Mạc phủ vội vàng chạy tới.

Quản sự hình như có chuyện gì muốn báo cáo, nhưng những người Mạc gia bên cạnh lại ra hiệu cho ông ta đừng quấy rầy Mạc Hưu Ngôn lúc này.

Lúc này mà quấy rầy gia chủ, đó chính là tìm chết.

Thế nhưng mà chuyện quân sự kia muốn báo cáo hình như rất quan trọng, trong lúc nhất thời ông ta cũng khá do dự, mặt mũi tràn đầy lo lắng, đi tới đi lui bên cạnh.

Như thế liền bị Mạc Vũ nhìn thấy, hắn đi tới hỏi quân sự kia: “Người có chuyện gì muốn báo cáo?”

Quân sự nhìn Mạc Vũ, sắc mặt hết sức khó coi, rồi mới lên tiếng: “Mới nãy ta đi kiểm tra trong phủ, nhà cửa, phòng ốc trong phủ bị thằng nhóc kia đâm sập ba trăm ba mươi sáu gian...”

“Cái gì!” Sắc mặt Mạc Vũ cũng đại biến.

Tuy mới vừa rồi nghe tiếng va đập kịch liệt, Mạc Vũ cũng đoán trong phủ tổn thất nặng nề.

Diện tích Mạc phủ gồm tổng cộng năm trăm sáu mươi một gian tiểu viện, tuy tu sửa cũng không phải việc khó gì, nhưng dù là sĩ tộc nào cũng đều chú trọng việc truyền thừa.

Những phủ đệ này đa số là do tổ tiên Mạc gia truyền lại, không nghĩ tới lần này đánh nhau lại hủy diệt tận ba trăm gian, hầu như là hơn phân nửa rồi. Đối với Mạc gia mà nói cũng là một loại tổn thất vô hình.

Nghe quân sự báo cáo, hận ý của Mạc Vũ càng đậm, nhìn qua cửa lớn Mạc phủ, đó là phương hướng Mạc Xán đi khỏi: “Mạc Xán... Ta nhất định phải tự tay tiêu diệt người!”

Mạc Xán tất nhiên không nghe được lời của Mạc Vũ, cho dù lấy được vòng Hồn Nguyên Huyết, nhưng tâm tình của hắn vẫn rất sa sút.

Ngày bình thường hắn vô cùng lạc quan, lúc này lại là một bộ dáng rầu rĩ không vui.

Chương Vô Huyền và Chu Hiển nhìn bộ dạng này của Mạc Xán thì chỉ biết nhìn nhau, lúc này bọn hắn cũng không có cách gì để khuyên nhủ Mạc Xán.

Dù sao đột nhiên biết được cha mình có khả năng là bị chết oan, hơn nữa càng có khả năng là bị tam thúc của mình giết chết, trong lòng có thể khó chịu tới mức nào?

Đoán chừng sau này Mạc Xán cũng không trở về Mạc phủ nữa.

Loại cảm giác này, đối với Chương Vô Huyền và Chu Hiển cũng không quá sâu sắc, người trải qua cảm giác này ở đây trừ Mạc Xán ra thì chỉ có La Chính.

Cảnh ngộ của La Chính sao mà giống Mạc Xán đến thế?

Cha hắn, La Tiêu, chính là bị Nhị thúc và Tam thúc làm hại. Cảnh ngộ của La Chính so Mạc Xán thậm chí còn thảm hại hơn, chính hắn bị giáng xuống làm bia thịt, chịu đủ mọi thứ chèn ép cùng làm nhục, suýt nữa phải trả giá bằng tính mạng.

La Chính bỗng nhiên bước nhanh lên, vỗ vai Mạc Xán nói: “Mạc Xán, huynh muốn biết chân tướng, báo thù cho cha huynh không?”

Mạc Xán đứng thẳng, gật gật đầu: “Muốn! Thế nhưng mà ta không làm được.”

“Không làm được?” La Chính trên mặt hiện lên một nét trào phúng: “Nếu làm không được, huynh còn sống trên đời này làm gì? Không bằng nhảy xuống sông Kim Thủy bên cạnh chết đi cho rồi?”

Lúc này đám người bọn họ đang ở đầu một con sông, con sông này tên là Kim Thủy, chính là sông lớn nhất trong nội thành Đế Đô. Trên mặt sông

sóng nước lăn tăn, dưới ánh trời chiều phản xạ lên ánh sáng vàng không theo quy tắc, trông cả con sông như được dát vàng.

Mạc Xán nhìn con sông Kim Thủy bên cạnh, trong mắt lộ vẻ chán nản: “Đúng vậy! Cha chết oan, con trai không chỉ không thể điều tra chân tướng, cho dù đã biết chân tướng, cũng không thể báo thù... Thật sự không bằng chết đi cho rồi, sông Kim Thủy này hàng năm đều có vài trăm người chết đuối, thêm ta nữa cũng chẳng sợ nhiều quá...”

Chương Vô Huyệt và Chu Hiến nghe thấy lời của La Chỉnh, trên mặt đều lộ ra vẻ kỳ quái, có cách an ủi người như vậy sao? La Chỉnh đây không phải khích lệ Mạc Xán tự sát à? Chẳng qua La Chỉnh không bao giờ làm chuyện không chắc chắn, chắc hẳn La Chỉnh có cách làm của mình nên hai người bọn họ cũng không xen vào mà chỉ yên lặng theo dõi. Nếu Mạc Xán thật sự muốn nhảy sông tự sát, vậy bọn họ tất nhiên không cho phép.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh lại cười nói: “Ta nghĩ huynh đã yếu đuối đến hết thuốc chữa rồi, không nghĩ tới huynh còn rất có dũng khí!”

Mạc Xán buồn bực nhìn La Chỉnh, kỳ quái nói: “Dũng khí? Ta có dũng khí chỗ nào?”

“Chết còn không sợ thì huynh còn sợ cái gì? Huynh còn e dè cái gì? Nếu trước mặt huynh bây giờ là Mạc Hưu Ngôn, cùng lắm lão ta cũng chỉ có thể dùng một kiếm giết huynh, còn có thể làm gì được nữa?” La Chỉnh hỏi liên tiếp vài câu, “Đến chết còn không sợ, vậy thà liều mạng còn hơn dầy vò chính mình! Nếu sau này huynh có thực lực thì lại đi tìm Mạc Hưu Ngôn đòi lẽ phải. Mạc Hưu Ngôn lão còn có thể làm gì huynh? Nếu huynh đã xem thường sống chết, vì sao không liều thử một phen?”

Nghe được lời La Chỉnh nói, trái tim Mạc Xán bỗng nhiên đập mạnh...

Mạc Xán tính tình hiền lành, nhẫn nhục chịu đựng, nhưng trong lòng cũng rất bền bỉ! Nếu không thì chỉ với sự giúp đỡ của La Chỉnh, hẳn cũng

không thể vào được Thanh Vân Tông.

Lời La Chỉnh nói có lý, đời người chịu khổ một hồi, đến lúc chết đi khó tránh khỏi tiếc nuối, còn không bằng dốc toàn lực đi liều một phen, cuối cùng thất bại thì đã sao? Cùng lắm chẳng qua cũng chỉ là một chữ “Chết”!

Mạc Xán suy nghĩ theo lời chỉ dẫn của La Chỉnh, cứ như có một cánh cửa mới được mở ra. Mạc Xán cũng không đòi hỏi quá nhiều với thế giới này, mặc dù thi vào Thanh Vân Tông, phấn chấn tu luyện nhưng cũng không chịu khó, theo kiểu sống ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng bây giờ Mạc Xán đã có mục tiêu của mình. Đúng vậy! Hắn muốn dẫm Mạc Vũ dưới chân, hắn muốn chất vấn Mạc Hưu Ngôn, cha hắn chết như thế nào! Điều kiện tiên quyết để làm được những điều này chính là hai chữ thực lực!

Càng nghĩ như vậy, ánh mắt của hắn lại càng sáng, hai tay siết thành nắm đấm, mồ hôi run rẩy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Mua Kiếm

Những người khác nhìn bộ dạng như thế này của Mạc Xán sao lại không hiểu Mạc Xán kích động thế nào, chợt nghe Mạc Xán nói: “Đúng! Huynh nói đúng, bây giờ ta còn sống, ta còn cơ hội giúp cha ta tìm chân tướng!” Thấy Mạc Xán xốc lại tinh thần nhanh như vậy, La Chỉnh mỉm cười: “Như vậy mới đúng, chỉ cần có hy vọng, liền có động lực cố gắng!”

Chương Vô Huyền và Chu Hiển lúc này mới tươi cười, không hổ là La Chỉnh, nói mấy câu đã khiến cho Mạc Xán khôi phục tự tin, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ khó có thể làm được.

“Này này... Ta nói các người... Vừa rồi đã ăn no chưa?” Chu Thiên Ngưng vẫn luôn đứng ở phía sau không được chú ý tới, giờ phút này mới cười hỏi.

Chương Vô Huyền sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, lắc đầu nói: “Còn chưa ăn đã làm ầm cả lên rồi, có kịp ăn gì đâu?”

“Ta cũng chưa ăn, không bằng chúng ta tìm một chỗ ăn một bữa!” Chu Thiên Ngưng cười nói.

“Đồng ý!” Chu Hiển giơ hai tay đồng ý.

Vừa mới trải qua một hồi căng thẳng như vậy, mọi người cũng cảm thấy đói bụng, hiện tại phải giải quyết vấn đề cái bụng trước đã.

Đế Đô có rất nhiều chỗ phồn hoa, Chu Thiên Ngưng, Mạc Xán và Chương Vô Huyền lại lớn lên trong Đế Đô nên rất thông thạo, chả mấy

chốc đã quyết định tới một quán rượu lâu năm, mọi người liền đi thẳng đến đó.

Bữa cơm này, Mạc Xán uống khá nhiều rượu, nhưng hăn cũng không giống những con ma men càng uống càng say mà ngược lại càng uống càng tỉnh. Tuy mọi người cùng ở Tiểu Vũ Phong, nhưng cơ hội cùng nhau tụ tập một chỗ ăn một bữa cũng không nhiều lắm. Đêm nay chính là gặp được tri kỷ ngàn chén vẫn ít, vài người trẻ tuổi ăn uống, cười nói đến khuya mới tàn tiệc.

Lúc rời đi, trên mặt Chu Thiên Ngưng đã đỏ bừng, mái tóc đen tản ra từng lọn, trên trán cuộn vài lọn tóc mây thật nhỏ, giờ phút này thoạt nhìn bộ dáng giống như tiên nữ xinh đẹp bước ra từ trong tranh.

Cao thủ Tiên Thiên chỉ cần cố ý khống chế thì khó có thể say, trừ khi người đó buông lỏng khả năng đề kháng của bản thân.

Có lẽ gặp La Chỉnh có chút vui sướng nên Chu Thiên Ngưng đã ngà ngà say, đi cùng Chu Thiên Ngưng là hai vị tỷ muội, lúc này ở phía sau nói chuyện phiếm với Mạc Xán, Chu Hiển.

Giờ phút này chỉ có Chu Thiên Ngưng và La Chỉnh đi cạnh nhau.

Tuy đã hết ngày từ lâu, nhưng ban đêm ở Đế Đô vừa mới bắt đầu, phía trên lầu các xa xa, một hàng đèn chiếu làm cho con đường sáng như ban ngày, bóng người kéo dài trên mặt đất.

La Chỉnh nhìn dáng vẻ quyến rũ của Chu Thiên Ngưng, trong lòng hơi rung động, tâm trạng có chút hoảng hốt không thôi.

“Nè, người vẫn chưa trả lời ta đâu, vì sao không đi tìm ta chơi?” Lấy thân phận một tiểu thư khuê các của Chu Thiên Ngưng, lúc này lại nói ra những lời như thế đương nhiên không phù hợp với thân phận của nàng cho

lắm. Nhưng mà Chu Thiên Ngưng hôm nay rất vui vẻ, cố ý làm cho mình say.

Tâm tư con gái chính là như thế, một khi đã nhận định người nào thì trong lòng cũng đều chỉ nghĩ đến tâm tư đối phương.

Nếu bắt nàng hỏi lúc còn tỉnh táo, vậy nàng sẽ cảm thấy mắc cỡ chết đi được, làm sao mở miệng ra hỏi? Mượn một phần men say, không đến nỗi nói lung tung không lựa lời, nhưng lá gan cũng sẽ lớn hơn một chút, đây là lý do trên bàn cơm Chu Thiên Ngưng đã uống hết hai cân Đào Hoa Hồng.

Lúc trước ở Mạc gia, Chu Thiên Ngưng đã hỏi một lần, La Chỉnh cũng chưa trả lời, bây giờ hỏi lại, La Chỉnh có chạy cũng không thoát.

Ngẫm nghĩ một lúc, La Chỉnh cũng không nghĩ ra một lý do thỏa đáng, chỉ có thể nói rằng: “Khá vội cho nên quên...”

Chu Thiên Ngưng bĩu môi, trong lòng có chút mất mát. Tuy Chu Thiên Ngưng cũng biết La Chỉnh bận tu luyện, nhưng trả lời người khác mà không biết lấp liếm như vậy, giống như cũng không hiểu tâm tư con gái.

Tuy vậy, nghĩ lại thì tính cách và bản lĩnh của La Chỉnh như thế, cũng sẽ không giả bộ, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó, so với lảng tử mạnh miệng chỉ lừa gạt người khác thì vẫn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, hai người liền không câu nệ nữa, đi dọc đường cái bên cạnh sông Kim Thủy hồi lâu, mọi người mới từ từ tách ra...

Chương Vô Huyền và La Chỉnh đều không về Thanh Vân Tông.

Trên tay Chương Vô Huyền còn có đồ La Chỉnh ủy thác bán đấu giá, năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

Lần trước trong hội bán đấu giá Thiên Lộc, sau khi Chương gia bán đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa một lần thì lục tục có người tìm tới cửa, hỏi ý Chương gia có còn Thiên Diễn Tinh Hoa không, bọn họ muốn mua.

Trong những người này có cao nhân thực lực rất mạnh, cũng có người thuộc đại sĩ tộc.

Công dụng của Thiên Diễn Tinh Hoa rất rộng rãi, có thể tăng phẩm cấp binh khí của mình.

Có được một thanh binh khí phẩm cấp cao là mục tiêu theo đuổi cả đời của võ giả, nào có ai không coi trọng.

Chỉ là một thanh vũ khí đã được luyện chế ra rồi, nếu muốn tăng phẩm cấp thì gần như là chuyện không thể nào. Chỉ có luyện hóa rồi rèn lại, mà như vậy thì tương đương với luyện chế một thanh vũ khí mới.

Cho nên mọi người chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thiên Diễn Tinh Hoa, thế nhưng vật đó thật sự là quá ít.

Không ít người nghe nói năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa bị Hoàng lão đầu của Thiên Long - Hoàng gia lấy được với giá là mười hai vạn viên Phương Tinh, cả đám đều hối hận muốn chết. Bọn họ không tham gia buổi bán đấu giá Thiên Lộc lần đó, nếu lúc ấy bọn họ có ở đó, giá năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa này sẽ không chỉ như vậy.

Nếu lần này La Chính cũng ủy thác năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, như vậy Chương Vô Huyền tất nhiên phải làm tốt công tác tuyên truyền. Hội đấu giá là như thế, kẻ có tiền tham gia bán đấu giá càng nhiều thì giá cả khi đấu giá càng cao.

Cho nên Chương Vô Huyền vừa trở lại khu bán đấu giá Thiên Lộc, liền vội vàng thu xếp chuyện này.

Chương gia tuy rằng không kiểm tra năng lực chiến đấu của con cháu trong tộc, nhưng yêu cầu đối với khả năng trời cho của bọn hắn ở phương diện kinh doanh là rất cao.

Bắt đầu từ lúc mười tuổi, Chương gia sẽ trang bị cho mỗi con cháu trong tộc một quyển sổ để ghi lại số tiền con cháu giúp Chương gia kiếm được.

Trên sổ sách, Chương Vô Huyền vẫn luôn xếp hạng thứ tư...

Ba người đứng đầu đều là đệ tử tinh anh của Chương gia, trong đó có đại ca của Chương Vô Huyền là Chương Vô Cực.

Lần trước La Chỉnh ủy thác Chương Vô Huyền bán đấu giá khối tinh hạch Hỏa Hạt Sư chính là đã giúp Chương Vô Huyền viết một con số rất lớn lên quyển sổ cá nhân của hắn.

Chương Vô Huyền vốn cách người thứ ba rất xa, nay vì lợi nhuận lớn từ tinh hạch Hỏa Hạt Sư được ghi lên sổ của Chương Vô Huyền khiến hắn đột nhiên tăng mạnh, khoảng cách với người thứ ba chỉ còn một chút.

Nếu lúc này bán Thiên Diễn Tinh Hoa đi, chắc chắn hắn có thể nhảy vào nhóm ba người dẫn đầu!

Điều càng làm cho Chương Vô Huyền kích động hơn chính là, nghe ý La Chỉnh thì có vẻ hắn không chỉ có chút Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, có thể cung cấp ổn định cho Chương Vô Huyền...

Cho dù ở khu bán đấu giá Thiên Lộc, đồ vật giá trị hơn mười vạn cũng không phải có thường xuyên. Nếu thật sự như La Chỉnh nói, hắn có thể cung cấp ổn định Thiên Diễn Tinh Hoa để bán đấu giá, như vậy Chương Vô Huyền liền có cơ hội vượt qua người thứ hai, thậm chí là người đứng đầu!

Dù là việc buôn bán hay tu luyện, Chương Vô Huyền đều là loại người không chịu thua, chỉ là thiên phú của Chương Vô Huyền không bằng anh trai hắn - Chương Vô Cực, muốn vượt qua Chương Vô Cực bằng võ thuật thì gần như không có khả năng. Nếu có thể vượt qua anh trai hắn trong chuyện kinh doanh thì điều này cũng đủ để cho Chương Vô Huyền kiêu ngạo rồi.

La Chỉnh không quá băn khoăn việc Chương Vô Huyền có thể bán Thiên Diễn Tinh Hoa với giá bao nhiêu. Hắn tin với thủ đoạn chuyên nghiệp của Chương gia thì cái giá bán ra sẽ vượt qua mong muốn của hắn.

Huống hồ La Chỉnh chỉ cần có Hắc Hỏa trong tay, Thiên Diễn Tinh Hoa đối với hắn mà nói là vô tận. Có thể phân giải ra Thiên Diễn Tinh Hoa, đã định trước là chuyện một vốn bốn lời.

Hôm qua đối kháng với Mạc Hưu Ngôn đã lộ ra một sơ hở tương đối lớn của La Chỉnh.

Khi gặp công kích mà chân nguyên Thiên Ma không ứng phó được, bản thân hắn cũng sẽ bó tay.

Ngày hôm qua bị những kiếm khí dị thường của Mạc Hưu Ngôn truy đuổi vô cùng chật vật, nguyên nhân mấu chốt là bản thân hắn không biết làm thế nào đối phó với những kiếm khí đó. Tuy La Chỉnh cũng hiểu, cứ cho là mình ứng phó được những kiếm khí đó thì chỉ sợ trong tay Mạc Hưu Ngôn còn có chiêu mạnh khác mà hắn khó có thể ứng phó. Dù sao La Chỉnh còn chưa đối kháng chính diện với một cường giả Chiếu Thần Cảnh bao giờ.

Nếu trong tay La Chỉnh có một món binh khí, tình huống sẽ cải thiện rất nhiều.

Độ cứng thân thể La Chỉnh hiện tại cùng cấp với linh khí trung phẩm, binh khí cùng cấp khó có thể làm hại tới hắn, nhưng đụng tới linh khí

thượng phẩm, hoặc là tiên khí thì hẳn khó có thể ứng phó.

Tuy cho tới nay, phi đao nát trong tay hẳn vẫn là đòn sát thủ, nhưng dù sao đó cũng là phi đao, chỉ có thể dùng để đánh lén.

Muốn dùng phi đao nát đối kháng chính diện, điều này cũng quá phi thực tế.

Mấu chốt chính là, đại hội toàn phong sắp diễn ra.

Đại hội toàn phong sẽ tụ tập toàn bộ đệ tử tinh anh của Thanh Vân Tông, trong đó không thiếu những người cực mạnh.

Bản thân La Chỉnh cũng vô cùng coi trọng đại hội toàn phong, cho nên lúc này đây hẳn cần phải chuẩn bị đầy đủ.

May là đại hội toàn phong năm sau mới tiến hành, vẫn còn thời gian dư dả để chuẩn bị.

“Binh khí...”

Binh khí thường dùng nhất chính là đao và kiếm, trong Đông Vực dùng kiếm nhiều nhất, thứ hai là đao.

Kiếm chính là binh khí đứng đầu trăm loại, có thể chém, có thể đâm, mà công pháp xoay quanh kiếm thuật là nhiều nhất.

So ra, đao tuy rằng không thể đâm thẳng, nhưng bởi vì đao phong càng dày thì uy lực khi chém cũng mạnh hơn, cũng càng bá đạo hơn...

Trừ đao, kiếm, còn có cung tên, chùy, búa, thương...

Suy nghĩ trước sau, La Chỉnh cuối cùng vẫn là quay về với kiếm!

Hắn nhớ tới cha mình cũng từng sử dụng kiếm, kiếm mà cha từng dùng tên là “Thanh Mang Trục Phong Kiếm”, đó vẫn là một thanh huyền khí thượng phẩm, chỉ tiếc thanh kiếm kia cuối cùng lại chẳng biết đi đâu.

Cha cũng sử dụng kiếm thì mình cũng có thể luyện kiếm!

Sau khi xác nhận binh khí mình muốn, La Chỉnh liền đi về phía Thiên Cơ Các.

Thiên Cơ Các giống như ngày thường, buôn bán vô cùng thịnh vượng.

Lúc La Chỉnh vừa mới đi vào, những gã sai vặt đó vẫn không chào đón đơn giản với La Chỉnh như trước, nhưng khéo chính là, vị chương quỳ trung niên lần trước tiếp đãi La Chỉnh vừa vặn đi qua bên cạnh.

Ấn tượng của vị chương quỳ trung niên này đối với La Chỉnh cực kỳ sâu, lần trước La Chỉnh mua hơn hai trăm huyền khí nên dù là ai cũng sẽ nhớ kỹ, sợ là cả đời đều khó có thể quên.

Một lần giao dịch kia, vị chương quỳ trung niên này đã ăn được không ít phần trăm!

Nhìn thấy La Chỉnh, trên mặt chương quỳ trung niên lập tức đầy ý cười ân cần bước tới đón tiếp hắn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Lầu Hai Thiên Cơ Các

“La công tử, lần này ngài tới là muốn mua gì?” Chương quỳ trung niên đã làm ăn mấy chục năm, dù là giọng nói hay biểu cảm khi cư xử với khách hàng đều được tính toán cực kì chính xác, đúng chỗ.

Chỉ là khi gặp khách hàng lớn như La Chỉnh, chương quỳ trung niên vẫn không kìm nén được kích động nên giọng cũng hơi run một chút.

“Ồ! Chào chương quỳ!” La Chỉnh cũng chào lại hần ta: “Lần này ta đến là muốn xem Thiên Cơ Các có binh khí gì.”

Chương quỳ trung niên vốn muốn hỏi những binh khí lần trước thì sao... Hơn hai trăm món huyền khí, đủ để trang bị cho một đội bảo vệ tư nhân, nhưng lại không biết hần thu mua nhiều như vậy để làm gì. Nhưng sau khi nghĩ lại, hần thấy không nên hỏi thì tốt hơn, có lẽ sẽ phạm phải điều kiêng kị gì đó của người ta, nếu đắc tội thì không hay.

Thế là chương quỳ trung niên cười híp mắt hỏi: “La công tử muốn chọn những binh khí nào? Gần đây Thiên Cơ Các chúng ta lại về một lô huyền khí...”

Hần cho rằng lần này La Chỉnh vẫn muốn mua một lô huyền khí, nhưng La Chỉnh lại lắc đầu nói: “Lần này ta không mua huyền khí, có gì để lần sau đi. Lần này ta muốn mua một thanh bảo kiếm.”

La Chỉnh không vội mua huyền khí để luyện Thiên Diễn Tinh Hoa.

Hắn muốn đợi Chương Vô Huyền đấu giá lô Thiên Diễn Tinh Hoa đầu tiên xong rồi xem tình hình thế nào đã. Huống hồ trong tay hắn vẫn còn hơn sáu trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, cho dù lần đầu đấu giá thành công thì lần tiếp theo hắn cũng sẽ không mang hết Thiên Diễn Tinh Hoa ra cùng một lần.

Ở Đông Vực, người có thể bán Thiên Diễn Tinh Hoa một cách ổn định như vậy chỉ có một mình hắn, độc nhất vô nhị, không còn ai khác, La Chỉnh đương nhiên hiểu đạo lý vật quý vì hiếm.

Nếu trên thị trường lập tức xuất hiện Thiên Diễn Tinh Hoa với số lượng lớn như vậy, giá của chúng sẽ bị giảm mạnh, cho nên chỉ đưa ra thị trường từng chút một mới là cách tốt nhất.

“Một thanh bảo kiếm? La công tử muốn chọn bảo kiếm như thế nào?” Chương quỳ trung niên hỏi.

“Dẫn ta đi xem một chút đi.” Bản thân La Chỉnh cũng không chắc lắm, nên hắn muốn xem trước.

Liếc mắt đã nhìn trúng đồ vật mình muốn là điều tương tối khó khăn.

“Nếu La công tử chỉ muốn chọn một thanh bảo kiếm, đương nhiên không thể là những món tầm thường ở lầu một này được.” Chương quỳ trung niên cười híp mắt mà nói, hắn đã từng thấy khả năng kinh tế của La Chỉnh, huyền khí còn mua tới vài trăm món, mà hôm nay chỉ muốn chọn một thanh binh khí thì những món huyền khí ở tầng một làm sao có thể lọt vào mắt hắn được?

“Để ta dẫn ngài lên lầu hai, mấy thứ đồ tốt của Thiên Cơ Các chúng ta hầu như đều ở lầu hai!”

La Chỉnh gật đầu, đi theo sau chương quỳ trung niên.

Có điều lên tới cầu thang lầu hai, ở đầu cầu thang lại có hai hộ vệ giờ tay chặn La Chỉnh lại.

“Lên lầu hai cần phải đưa ra chứng nhận hội viên của Thiên Cơ Các.” Một hộ vệ trong đó nói.

Trên lầu hai của Thiên Cơ Các lưu giữ không ít thần binh lợi khí, mỗi một binh khí đều có giá trị rất lớn nên người bình thường căn bản sẽ không được lên.

Lúc này chương quỳ trung niên kia liền lên tiếng: “Vị La công tử đây không phải hội viên Thiên Cơ Các chúng ta, nhưng ngài là khách quý của ta, hai người tránh ra.”

Hai hộ vệ hơi chần chừ, nếu làm vậy thì không hợp quy tắc, nhờ đâu tên nhóc này lên lầu hai rồi giờ trò, trộm vật gì đó, bọn họ phải ăn nói thế nào?

Lúc này chương quỳ trung niên đã không nhịn được nữa, hấn sợ đắc tội với vị khách quý La Chỉnh này nên quát lớn: “Mau tránh ra cho ta! Hai tên khốn kiếp!” Chương quỳ trung niên cũng nóng nảy, mở miệng ra mắng.

Hai hộ vệ lộ ra vẻ mặt kỳ dị, nhưng nghĩ tới địa vị của chương quỳ trung niên, bọn họ chỉ có thể nhịn, lúc này mới tránh sang hai bên, nhường cho La Chỉnh một lối đi.

Chương quỳ trung niên giờ mới tươi cười nói: “Mời La công tử lên trên, hai tên nhóc này không hiểu quy tắc, đừng trách, đừng trách!”

La Chỉnh cười nhẹ: “Không có gì. Bọn họ cũng chỉ làm theo quy tắc, ngược lại là ta làm khó họ mới phải.” Hấn hiểu hoàn cảnh của hai hộ vệ kia, từ chức trách của họ thì làm như vậy có gì sai đâu?

So với lầu một, không gian lầu hai của Thiên Cơ Các nhỏ hơn nhiều, có điều vì không có ai nên trông có vẻ hơi trống trải.

Tuy không gian không lớn, nhưng dù gì lầu hai cũng là nơi đón tiếp khách quý nên được trang trí tinh xảo lạ thường, nhìn qua cũng có thể thấy được sự chăm chút bên trong.

Ví dụ nền được trải một loại thảm nhung màu xanh lá, nhìn có vẻ giống với thảm lông do người dệt ra, nhưng thực tế lại là một loại thực vật sống, được gọi là cỏ địa nhung. Loại cỏ này mọc trong những khe hẹp trên vùng núi cao ở phương Nam. Khi giẫm lên cỏ địa nhung sẽ cảm nhận được sự mềm mại vừa phải, đông ấm hạ mát.

Lúc đầu, trong hoàng cung nhổ một vạt cỏ địa nhung từ phương Nam về trồng làm nền cung điện, sau đó đám sĩ tộc khắp Đế Đô Phần Thiên cũng trồng theo, tạo thành một trào lưu.

Nhưng phía Nam vốn cũng không có nhiều núi nên cỏ địa nhung cũng coi như là một vật hiếm. Bị các sĩ tộc điên cuồng tranh cướp, cỏ địa nhung bỗng chốc càng trở nên hiếm hơn, quý giá vô cùng.

Giá trị của một bình(1) cỏ địa nhung đang giẫm dưới chân e rằng phải lên tới hàng trăm viên Phương Tinh! Đây là còn chưa tính đến phí chăm sóc hàng ngày.

Người nghèo rất khó tưởng tượng, chỉ là cỏ dùng để làm nền nhà mà lại cần đến số tiền dù bọn họ có kiếm cả vài trăm đời cũng không nổi.

Nhưng điểm đáng chú ý của lầu hai không chỉ có chỗ này, ví dụ như cửa sổ ở một bên là dùng lưu ly bảy màu trong suốt, còn gờ trang trí ở phía chân tường thì hiện ra từng gợn mây rất tự nhiên, đó cũng là loại gỗ Vân Mẫu quý giá.

“Mời sang bên này, mời sang bên này!” Chưởng quầy trung niên thấy La Chỉnh quan sát khắp nơi, cho rằng hắn bị khí thế của lầu hai làm cho chấn động.

Chủ nhân của Thiên Cơ Các rất am hiểu tâm lý khách hàng, nên việc trang hoàng lầu hai đã tốn rất nhiều tâm tư và tiền bạc chỉ để tạo ra hiệu quả này.

Nhìn thấy biểu cảm của chưởng quầy trung niên, La Chỉnh lại lộ ra ý cười nhàn nhạt. Hắn không hề phản cảm đối với sự xa hoa thư thái, mà nếu điều kiện quá kém thì hắn cũng có thể chấp nhận.

Dưới sự hướng dẫn của chưởng quầy trung niên, La Chỉnh đi xuyên thẳng qua lầu hai.

Không gian lầu hai không hề lớn hơn lầu một, có điều đồ tốt được trưng bày ở đây thì không ít.

Dọc đường đi có thể nhìn thấy từng cái giá trưng bày được đặt trên mặt sàn, giữa mỗi giá trưng bày đều đặt một món vũ khí.

Ở đây thậm chí còn không có huyền khí, có vẻ tất cả đều là linh khí trở lên.

Lúc đi qua, La Chỉnh liền nhìn thấy một thanh đao lớn toàn thân màu đỏ như lửa. Thanh đao này được gác giữa mấy cái khung sắt, vừa mới tiến đến gần đã có thể cảm nhận được sức nóng mãnh liệt. Cho dù là vật vô chủ, nhưng thanh đao này lại có thể thiêu đốt hừng hực, sức nóng của nó làm cho cỏ địa nhung trên sàn bị khô héo hết cả.

Thanh đao lớn này có lẽ là một thanh linh khí thượng phẩm, giá trị hẳn là rất đắt.

La Chỉnh không có cảm tình lắm với vũ khí loại đao, nhưng vẫn dùng ánh mắt tò mò đánh giá vài lần. Chương quỳ trung niên thấy hắn có hứng thú với thanh đao lớn này liền dừng bước chân, niềm nở quay đầu lại, định giới thiệu cho La Chỉnh.

Nhưng La Chỉnh lắc lắc đầu, ra hiệu chương quỳ trung niên tiếp tục đi về phía trước.

Sau đó lại lục tục đi qua một số giá trưng bày vũ khí, ánh mắt La Chỉnh chỉ hơi dừng lại một chút, lướt qua những vũ khí đó.

Một lúc sau, cuối cùng La Chỉnh cũng dừng lại trước một giá trưng bày.

Trên giá trưng bày này có đặt ba thanh bảo kiếm.

Kiểu dáng, ngoại hình, màu sắc của ba thanh bảo kiếm này không hề giống nhau.

Chính vì thế hắn không hiểu tại sao chúng lại được đặt cạnh nhau.

Chương quỳ trung niên thấy cuối cùng La Chỉnh cũng dừng bước, quan sát ba thanh bảo kiếm kia, trên mặt hắn mang theo ý cười nói với La Chỉnh: “Đây là ba thanh linh khí thượng phẩm mà lão tiên bối Xa Đạo Tử lúc còn sống đã chế tạo ra!”

“Của Xa Đạo Tử?” La Chỉnh hơi ngây người, những tông sư luyện khí khác thì La Chỉnh không biết, nhưng hắn lại lấy được cuốn Luyện Khí Tông Pháp của Xa Đạo Tử. Sau khi đọc một lượt thì vô cùng kinh ngạc với thủ pháp luyện khí của ông. Ông là người nổi tiếng bậc nhất trong con đường luyện khí, thực sự cũng có chỗ độc đáo của riêng mình. Vì thế, khi nghe nói ba thanh bảo kiếm này là do Xa Đạo Tử luyện ra, nhất thời hứng thú cũng tăng lên.

Thấy dáng vẻ của La Chỉnh, chưởng quầy trung niên sao lại không hiểu rằng dường như hắn đã nhìn trúng mấy thanh bảo kiếm này, nên lập tức vươn tay mở tấm vải che ra, vừa lấy một thanh bảo kiếm từ trên kẹp khóa xuống vừa nói: “Nói ra thì vận mệnh của ba thanh bảo kiếm này cũng coi như trắc trở!”

Nói xong, chưởng quầy trung niên rút thanh bảo kiếm màu trắng đầu tiên ra, chuyển chuôi kiếm cho La Chỉnh.

La Chỉnh vươn tay nhận lấy, vừa cầm thì lập tức cảm thấy tay trầm xuống: “Thanh bảo kiếm này nặng quá!” Thể lực của La Chỉnh vốn kinh người, do thể chất đặc biệt nên dù hắn không khởi động sức mạnh của vảy rồng thì sức mạnh cũng đã lớn hơn nhiều so với người thường, nhưng lúc này tay cầm thanh bảo kiếm vẫn cảm thấy vô cùng nặng nề.

Thông thường, điểm đáng chú ý của kiếm là sự phóng khoáng, nên trọng lượng thân kiếm đều vô cùng nhẹ. Kiếm càng mỏng nhẹ, tốc độ ra kiếm càng nhanh, kiếm khí phát ra càng sắc bén.

Nhưng thanh bảo kiếm này thì ngược lại, không biết được dùng cái gì để chế tạo mà lại có trọng lượng lớn như vậy.

Chưởng quầy trung niên dĩ nhiên hiểu rõ sự huyền bí bên trong, nên cười khà khà: “La công tử nghe ta từ từ nói!” Sau khi nói xong, hắn thét to về phía bên cạnh: “Còn không mau mang ghế tới cho bọn ta.”

La Chỉnh dờ khóc dờ cười, đãi ngộ của lâu hai cũng quá tử tế rồi, đứng một lúc còn cần lấy ghế? La Chỉnh định nói không cần nhưng hai gã sai vặt đã mang hai cái ghế ra đặt phía sau hắn và chưởng quầy trung niên.

Sau khi chưởng quầy trung niên làm một tư thế mời ngồi mới nói: “Thanh bảo kiếm này gọi là “Cửu Trùng Phong”, là một thanh trọng kiếm. Thân kiếm có trọng lượng gấp một trăm lần những thanh bảo kiếm thông thường.”

“Cửu Trùng Phong sao?” La Chỉnh mở nhẹ khóa trên vỏ kiếm, nhẹ nhàng kéo, rút ra hơn nửa thanh bảo kiếm.

Một thanh bảo kiếm thông thường khi mới rút ra khỏi vỏ kiếm thì sẽ ma sát với khóa sắt trên vỏ, phát ra âm thanh lạnh lạnh vui tai.

Có điều lưỡi kiếm của thanh Cửu Trùng Phong này quá nặng, lúc La Chỉnh rút ra chỉ phát ra tiếng vang nặng nề.

Lưỡi kiếm rộng hơn, cũng dày hơn không ít so với các loại kiếm thông thường. Trên thân kiếm còn có những hoa văn kim loại theo dạng ô lưới, vô cùng đẹp.

“Thanh kiếm tên Cửu Trùng Phong này, thực ra chính là do chín lưỡi kiếm hợp lại thành một.” Chương quỳ trung niên cười nói.

(1)một bình = 36 thước vuông của Nhật, xấp xỉ 3. 3057 m².

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Bích Ba(1)

“Chín thanh kiếm hợp lại làm một?” La Chinh hơi kinh ngạc, vốn hẳn còn cảm thấy thân kiếm quá dày, nhưng không ngờ Cửu Trùng Phong lại mang hàm ý này, cho dù là chín lưỡi kiếm mỏng nhất hợp lại với nhau cũng không thể ép tới mức mỏng như vậy chứ?

Chưởng quầy trung niên gật đầu: “Thuật luyện khí của Xa Đạo Tử rất tuyệt vời, cũng chỉ có thiên tài như ông ấy mới có thể tạo ra phương pháp luyện chế khéo léo tuyệt vời như vậy!”

Thép để luyện chế thanh Cửu Trùng Phong này gọi là thép rèn, là một loại vật liệu thép cao cấp có thể kéo dài và dát mỏng. Trước tiên là nung thép rèn đến trạng thái cực mềm, sau đó đặt trên tấm sắt đã được chuẩn bị kỹ trước đó, bên dưới tấm sắt để đầy than vôi phong.

Sau khi châm than vôi phong lên thì phải nung đủ ba tháng, tấm sắt đặt phía trên được nung đỏ đến trong suốt, đồng thời vẫn duy trì một mặt phẳng vô cùng ngay ngắn.

Sau đó mới có thể đặt thép rèn lên trên tấm sắt, do mười hai người đàn ông vạm vỡ đẩy mạnh một trục cán nặng năm ngàn cân, không ngừng cán lên thép rèn.

Trải qua bảy ngày cán ép, thép rèn sẽ bị cán thành từng lớp lá thép mỏng, ép thật chặt trên tấm sắt, lúc này mới lấy cả tấm sắt và lá thép rèn xuống, đợi sau khi nhiệt độ tự giảm đi, những lá thép rèn kia sẽ tự động tách khỏi tấm sắt.

Mà lá thép mỏng tới cực hạn này mới là nguyên liệu để chế tạo Cửu Trùng Phong.

Lúc này, do Xa Đạo Tử đích thân làm kiểm, xếp từng tầng lá thép lên, tổng cộng phải xếp chín lần, mỗi lần xếp chồng lên còn phải thêm vào các nguyên liệu đặc biệt và bí pháp rèn luyện không truyền ra ngoài của ông.

Cả một quá trình cực kì rườm rà.

Sau khi những lá thép này được xếp lại với nhau thì còn phải cho vào trong lò luyện khí, dùng chân hỏa để luyện chế, đưa từng chút Thiên Diễn Tinh Hoa mà luyện khí sư lĩnh hội được vào trong.

Thực ra mọi người đã biết phương pháp luyện chế Cửu Trùng Phong từ lâu.

Nhưng với phương pháp luyện chế này, ngoài chính bản thân Xa Đạo Tử ra, những người khác căn bản không làm được!

Nghe nói vị tông sư luyện khí trong Phần Thiên Cung cũng từng sử dụng phương pháp này để luyện chế một thanh Cửu Trùng Phong, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Vị tông sư luyện khí đó không có cách nào để xếp chín lớp thép lá lại với nhau, cuối cùng chỉ luyện thành Bát Trùng Phong.

“Không ngờ luyện chế thanh Cửu Trùng Phong này lại tốn nhiều công đoạn và tâm huyết như vậy!” La Chỉnh rút cả thanh kiếm ra, thân kiếm chuyển động linh hoạt trong không trung, trọng kiếm có cái tốt của trọng kiếm. Bởi vì trọng lượng của thanh Cửu Trùng Phong này không nhẹ, so với những thanh bảo kiếm khác càng thích hợp bổ chém hơn, điểm này cũng không kém so với đao, đồng thời lại có ưu thế của kiếm, có thể triển khai ám sát, thi triển kiếm thuật.

“Ài, có điều hơi đáng tiếc.” Chưởng quầy trung niên thở dài một hơi.

“Đáng tiếc?” Mặt La Chỉnh lộ ra vẻ kinh ngạc: “Dù nhìn từ góc độ nào thì thanh Cửu Trùng Phong này cũng đều vô cùng hoàn mỹ, tại sao vẫn còn có chút đáng tiếc?”

Chưởng quầy trung niên tiếc nuối nói: “Thực ra ban đầu Xa Đạo Tử muốn luyện chế một thanh ‘Thập Trùng Phong’, nhưng cuối cùng lại thất bại, nếu xếp đến Thập Trùng Phong, thanh bảo kiếm này rất có khả năng trở thành một thanh tiên khí!”

“Thì ra là vậy...” La Chỉnh lặng lẽ nhìn thanh bảo kiếm, có thể xếp đến lớp thứ chín đã giỏi lắm rồi, nếu muốn xếp thêm, sợ là vô cùng khó khăn.

Chưởng quầy trung niên cười: “Có điều, là một thanh linh khí thượng phẩm, thanh Cửu Trùng Phong này đã là thứ nổi bật trong hàng linh khí rồi. Không biết La công tử có hứng thú với thanh Cửu Trùng Phong này không?”

La Chỉnh đẩy lưỡi kiếm vào lại trong vỏ rồi nói: “Ta muốn xem thêm hai thanh bảo kiếm còn lại.”

Trên giá trưng bày có ba thanh bảo kiếm, La Chỉnh muốn xem xong mới đưa ra quyết định.

“Đến cấp bậc linh khí này, đích thực là phải chọn kĩ, lựa khéo, như vậy mới có thể mua được bảo bối vừa ý.” Chưởng quầy trung niên nói xong, vươn tay lấy thanh kiếm thứ hai đến đưa cho La Chỉnh.

Thanh bảo kiếm này, cả chuôi kiếm và vỏ kiếm đều là màu xanh biếc, chắc là chế tạo từ ngọc bích.

So với thanh Cửu Trùng Phong trước đó, thanh bảo kiếm màu xanh biếc này là một cực phẩm khác. Trọng lượng của thanh Cửu Trùng Phong đó cực nặng, nếu người không đủ thể lực mà muốn sử dụng, e là sẽ bị gò bó

tay chân, nhưng cầm thanh bảo kiếm màu xanh biếc này trong tay, lại có cảm giác gần như không có trọng lượng, nhẹ như lông hồng.

“Thanh bảo kiếm này gọi là ‘Bích Ba’, cũng là một thanh linh khí thượng phẩm. Trên thực tế ba thanh bảo kiếm này đều là tác phẩm khi về già của Xa Đạo Tử. Khi đó Xa Đạo Tử đã vào những năm cuối đời, ông vẫn muốn liêu một lần, cố gắng luyện chế ra một thanh tiên khí!”

Có thể được gọi là tông sư luyện khí, tiêu chuẩn lớn nhất chính là vị luyện khí sư này có thể luyện ra tiên khí hay không, đây là một quy tắc vẫn luôn duy trì ở Đông Vực suốt mấy ngàn năm nay.

Dù là tông sư luyện khí Vương Đại của Vương gia, hay Xa Đạo Tử, và vị luyện khí sư ở trong Phần Thiên Cung kia, bọn họ được gọi là tông sư luyện khí là vì họ đều đã từng luyện ra tiên khí!

Cả đời Vương Đại chỉ luyện chế ra được hai thanh tiên khí, nhưng như vậy cũng đủ để khiến hắn được xếp vào hàng tông sư.

Còn Xa Đạo Tử sở dĩ danh tiếng và địa vị đều cao hơn nhiều so với Vương Đại, là bởi đời này ông đã từng luyện chế ra mười ba thanh tiên khí. Nhìn vào lịch sử nhiều năm trở lại đây của Đông Vực, số lượng tiên khí mà Xa Đạo Tử luyện chế ra thậm chí đủ để ông ngồi ổn định, vững vàng trên vị trí đệ nhất luyện khí sư của Đông Vực!

Mà mười ba thanh tiên khí đó đều do Xa Đạo Tử luyện chế thành trong những năm đỉnh cao. Khi về già, ông vẫn muốn luyện chế ra tiên khí nhưng có lòng mà chẳng còn sức nữa rồi.

Ba thanh bảo kiếm này là đợt cố gắng luyện chế tiên khí cuối cùng của Xa Đạo Tử trong những năm cuối đời.

Có thể nói để luyện chế ba thanh bảo kiếm này, Xa Đạo Tử đã dồn hết tâm huyết cuối cùng trong cuộc đời rồi mới đi về cõi tiên. Nếu không phải

việc dốc toàn bộ sức lực để luyện chế ba thanh bảo kiếm này đã khiến ông hao tổn quá nhiều tinh lực thì có lẽ ông đã có thể sống thêm được hai ba năm nữa...

La Ching động nhẹ tay, thanh Bích Ba kia liền bắn ra khỏi vỏ.

“Vút! Vù vù vù vù... ..”

Thân Bích Ba được rút ra một lúc nhưng vẫn không ngừng rung động, phát ra từng tiếng kêu nhẹ trong không khí. Tiếng kiếm vang ngân dài mà kỳ ảo, giống như tiếng tiên nữ đang đánh đàn, êm tai dễ nghe, khiến tâm trạng của con người được thả lỏng.

La Ching giơ thân kiếm lên, thân kiếm mỏng gần như trong suốt, có thể nhìn xuyên từ bên này sang bên kia. Đường nhìn được lọc qua một lớp thân kiếm nên các đồ vật nhìn thấy đều là màu xanh.

“Kiếm tốt!”

Phải nói kiến thức của La Ching cũng không phải nông cạn, hẳn từng vào bảo khố của thành Bạch Đế, cũng từng qua Tiên Phủ, nhưng nhìn thấy thanh bảo kiếm màu xanh bên ngoài đẹp đẽ, lại mỏng đến cực hạn này thì vẫn không nhìn được mà khen ngợi.

Chưởng quầy trung niên cười: “Bích Ba dĩ nhiên là kiếm tốt. Thân kiếm là dùng cánh ve của yêu thú cấp bảy ‘Kim Thiên Tử’ tạo thành!”

Kim Thiên Tử cũng là một loại yêu thú cực kì hiếm, tuy không hiếm bằng Hỏa Hạch Sư nhưng cũng chẳng kém là bao. Cánh ve Kim Thiên Tử dĩ nhiên khó có được, mà dùng cánh ve của nó để chế tạo thành thân kiếm thì lại càng khó hơn!

Cánh ve Kim Thiên Tử tất nhiên rất cứng chắc, trời sinh đã có thể cắt sắt như bùn, sắc bén lạ thường. Nhưng trực tiếp dùng để chế tạo thân kiếm

thì vẫn chưa đủ. Dù gì cánh Kim Thiên tuy cứng chắc, sắc bén, nhưng lại không đủ độ dẻo. Cánh ve này khi chưa lấy xuống khỏi cơ thể Kim Thiên Tử thì còn coi là được, nhưng một khi đã lấy khỏi cơ thể thì sẽ mất đi hoạt tính, trở nên giòn hơn, chỉ cần hơi bất cẩn thôi cũng sẽ vỡ thành mảnh vụn, càng không thể dùng để chế tạo thân kiếm.

Cho nên sau khi săn giết Kim Thiên Tử thì còn phải lấy máu của Kim Thiên Tử để ngâm cánh, trong thời gian một ngày một đêm nhanh chóng trở về Đế Đô Phần Thiên giao đến tay Xa Đạo Tử, lập tức bắt đầu sử dụng bí pháp để tiến hành xử lý cánh ve!

Chỉ có như vậy, mới đủ để duy trì tính dẻo ở mức độ cao nhất.

“Thanh Bích Ba này, tuy chưa luyện chế thành tiên khí, nhưng trong các linh khí thượng phẩm, nó cũng là một thanh bảo kiếm tốt nhất. Có thể nói nó là linh khí thượng thượng phẩm! Uy lực đã cận kề nhất với tiên khí rồi!” Chương quỳ trung niên nói xong, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Tay La Chỉnh cầm thanh Bích Ba, đứng dậy tiện tay múa vài kiếm. Tuy rằng hãn tu luyện Tử Đan Quyền chứ không phải là công pháp kiếm thuật, nhưng kiếm pháp cơ bản vẫn là kỹ năng mà mỗi võ giả bắt buộc phải luyện. Một bộ kiếm pháp cơ bản được hãn thi triển ra nhanh nhẹn vô cùng giống như mây bay nước chảy.

Hơn nữa thân kiếm Bích Ba này là dùng cánh ve chế tạo ra, mà cánh ve không giống với kim thiết, dù gì cánh ve cũng là mọc ra rồi dần sinh trưởng, trên đó phủ đầy những lỗ trống nhỏ li ti nhiều không đếm xuể. La Chỉnh thử truyền chân nguyên Thiên Ma vào trong, kết quả dường như chỉ trong chớp mắt, chân nguyên Thiên Ma đã tràn đầy trong thân kiếm, khiến nó lập tức thay đổi màu sắc, từ màu xanh biếc ban đầu biến thành màu tím đen.

“La công tử, đối với thanh Bích Ba này, ý người thế nào?” Chương quỳ trung niên hỏi ý thăm dò.

La Chính gật đầu: “Quả thực là kiếm tốt! Ta muốn hỏi thanh Cửu Trùng Phong kia và thanh Bích Ba này, giá cả hai thanh này khác biệt thế nào?”

Chương quỳ trung niên chỉ vào thanh Cửu Trùng Phong nói: “Cả hai thanh này đều là linh khí thượng phẩm, nhưng giá tiền thì lại có khác biệt hơi lớn. Giá bán của Cửu Trùng Phong chỉ cần ba vạn viên Phương Tinh, còn giá bán của Bích Ba thì là tám vạn viên Phương Tinh!”

Nghe được giá chương quỳ trung niên báo ra, La Chính cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù biết rõ giá của linh khí thượng phẩm sẽ không thấp, nhưng hẳn cũng không ngờ sẽ đắt đến mức này.

Có điều nghĩ lại, hẳn lại thấy thân nhiên.

Lấy ngay tinh hạch Hỏa Hạch Sư của hắn làm ví dụ, mỗi một viên Hỏa Hạch Tinh Hạch đã đấu giá được bảy vạn viên Phương Tinh, mà thanh Bích Ba kia là dùng cánh của Kim Thiên Tử để chế tạo.

Bởi vì Kim Thiên Tử không hiếm bằng Hỏa Hạch Sư, hơn nữa cánh Kim Thiên Tử chủ yếu dùng để luyện chế binh khí hoặc ám khí, mà Hỏa Hạch Tinh Hạch thì có thể giúp luyện khí sư, luyện được sư gia tăng uy lực của bản mệnh chân hỏa, nên giá cả có thể sẽ rẻ hơn một chút.

Có điều cánh của Kim Thiên Tử lấy về xong còn phải được luyện chế, huống hồ Bích Ba này xuất thân từ chính tay của tông sư luyện khí Xa Đạo Tử, cái giá này đã coi như không cao rồi, thậm chí có thể gọi là rẻ.

Hiện tại trong tay La Chỉnh không có nhiều Phương Tinh như vậy, nhưng mà vấn đề này lại dễ giải quyết.

Chương Vô Huyền đã đưa cho hắc lệnh bài của hiệu đối tiền Thiên Lộc, hắc có thể tới đó lĩnh Phương Tinh. Còn về việc lĩnh bao nhiêu, La Chỉnh tin chỉ cần nói với Chương Vô Huyền một câu, dù gì bản thân hắc vẫn còn năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa ở trong tay Chương Vô Huyền.

Giá trị của năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa không chỉ là vài vạn viên Phương Tinh.

(1)Bích ba: sóng biếc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Di Phẩm Của Xa Đạo Tử

Lần trước ở khu đấu giá Thiên Lộc xuất hiện một lô Thiên Diễn Tinh Hoa lại bị người ta đấu giá mất, điều này đã khiến cho một đám lão quái vật trong Đế Đô hối hận không thôi. Nếu đám người đó đều ở hiện trường, e rằng năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa ngày hôm đó không chỉ đơn giản là mười mấy vạn viên Phương Tinh.

Sau khi La Chính hỏi xong giá bán liền trả lại thanh Bích Ba trong tay, lập tức chỉ vào thanh bảo kiếm thứ ba hỏi: “Chưởng quầy, không biết thanh bảo kiếm thứ ba này gọi là gì?”

Chưởng quầy trung niên treo thanh Bích Ba vững vàng trên giá trưng bày, nhìn qua thanh kiếm thứ ba, lập tức lắc đầu: “Thanh bảo kiếm thứ ba này, ta nghĩ ngài không nên mua.”

“Ồ? Vì sao vậy?” La Chính kinh ngạc nói.

“Thanh bảo kiếm thứ ba này là một tác phẩm vẫn chưa hoàn thành.” Chưởng quầy trung niên chậm rãi nói: “Trong lúc luyện chế thanh bảo kiếm thứ ba này, Xa Đạo Tử trọn một ngày một đêm không hề ngủ, sau khi thu hồi chân hỏa luyện khí, ông ngồi thiền trên mặt đất, sau đó liền không hề tỉnh lại nữa. Xa Đạo Tử cứ ngồi như vậy mà ra đi.”

La chính khẽ nhíu mày: “Ý ông là, Xa Đạo Tử vì luyện chế thanh bảo kiếm này mới chết?”

“Cũng có thể nói vậy, nhưng mà cũng không thể nói vậy. Tuổi thọ của Xa Đạo Tử đã tận, vốn dĩ cũng biết bản thân mình không sống được bao

lâu nữa. Đối với ông ấy, có thể luyện ra một thanh tiên khí còn quan trọng hơn việc bản thân sống thêm được vài năm nữa nhiều. Chỉ là quá đáng tiếc, thanh bảo kiếm này cũng có khả năng đột phá lên tiên khí, nhưng vì vẫn chưa hoàn thành nên chỉ có thể coi là một sản phẩm chưa hoàn thiện!” Chương quỳ lắc đầu nói.

“Nếu đã là một sản phẩm chưa hoàn thiện, tại sao vẫn đặt ở đây?” La Chỉnh ngạc nhiên: “Lẽ nào có người sẽ mua một sản phẩm chưa hoàn thiện?”

“Khà khà!” Chương quỳ trung niên cười: “Có thể trở thành tiên khí chưa hoàn thiện, dĩ nhiên cũng không phải là vật tầm thường. Nó đương nhiên có giá trị của nó, không tin thì La công tử, ngài xem...”

Chương quỳ trung niên nói xong liền lấy thanh bảo kiếm thứ ba ra.

So với hai thanh bảo kiếm trước đó, thanh bảo kiếm thứ ba này nhìn qua không có gì nổi bật, bề mặt vỏ kiếm phủ bụi, cả thanh kiếm không có một chút linh tính đáng nói nào. Nếu so ra, thanh Cửu Trùng Phong trước đó giống như một vị đại hán khí thế uy mãnh, chỉ cần đứng ở đây sẽ gây ra cho người khác một áp lực vô hình.

Còn thanh Bích Ba thứ hai giống như một sát thủ khí thế phóng khoáng, im ắng như tờ mà nhạy bén dị thường.

Thanh kiếm thứ ba này, nhìn bên ngoài không thấy có gì đặc biệt, có thể giống một tên ngốc tưởng mạo đứng đắn nhưng thực tế lại không có suy nghĩ gì... Thanh kiếm này đã mất đi nội tại.

Chương quỳ trung niên chậm chậm kéo thân kiếm ra. Thanh kiếm này đã gần hoàn thành rồi. Khi ánh mắt La Chỉnh chú ý đến lưỡi kiếm, lông mày không nhin được lại giật giật. Lưỡi kiếm sắc bén dị thường, ở giữa phát ra từng đường khí tức sắc bén ổn định, nhưng ngoại trừ lưỡi kiếm ra, thân kiếm, chuôi kiếm, vỏ kiếm đều là một tầng bụi phủ...

“Thực ra thanh bảo kiếm này đã gần hoàn thành rồi, chỉ là Xa Đạo Tử chưa làm nốt công đoạn cuối cùng thì đã ra đi mất. Mà công đoạn cuối cùng cũng chính là công đoạn quan trọng nhất - ngưng luyện!” Chương quỳ trung niên vuốt ve thanh kiếm: “Cái gọi là ngưng luyện, chính là rèn luyện Thiên Diễn Chi Đạo mà luyện khí sư lĩnh hội được, rót vào trong vũ khí, chỉ có như vậy mới ban cho vũ khí một linh hồn thực sự, từ đó tạo thành phẩm cấp cho các loại vũ khí, bảo bối! Chúng ta đặt thanh vũ khí chưa hoàn thiện này ở đây, chính là hy vọng vị luyện khí sư nào có duyên với nó đến mua, và hoàn thành nó!”

“Quá trình ngưng luyện này phải dựa vào sự lĩnh hội tia Thiên Diễn Chi Đạo của luyện khí sư, mỗi luyện khí sư lại có lĩnh hội khác nhau đối với Thiên Diễn Chi Đạo. Nếu là một luyện khí sư bình thường mua về, hiệu quả ngưng luyện e rằng không được tốt, nói không chừng phẩm cấp được luyện ra có khi lại là huyền khí ấy chứ?” La Chính hỏi.

Chương quỳ trung niên gật đầu cười: “Đúng vậy! Thanh bảo kiếm này chúng ta chỉ để giá là một vạn viên Phương Tinh. Nếu luyện khí sư lĩnh hội được Thiên Diễn Chi Đạo một cách sâu sắc mà mua về thì rất có khả năng sẽ tạo được một thanh tiên khí, nếu bán qua tay chắc cũng phải tới trăm vạn thậm chí vài trăm vạn viên Phương Tinh. Chỉ là nhiều năm trở lại đây cũng có rất nhiều luyện khí sư xem qua thanh bảo kiếm này, nhưng lại không ai dám chắc chắn!”

“Cái gọi là ngưng luyện, chính là kết hợp những gì mình lĩnh hội được từ Thiên Diễn Chi Đạo, luyện nhập vào trong, nếu trực tiếp rót Thiên Diễn Tinh Hoa vào thì sao?” La Chính hỏi.

“Ha ha ha!” Nghe thấy lời nói của La Chính, chương quỳ trung niên đột nhiên cười sảng khoái: “Thiên Diễn Tinh Hoa là tinh hoa mà Thiên Diễn Chi Đạo kết tụ thành, hiệu quả đương nhiên sẽ tốt hơn so với tia Thiên Diễn Chi Đạo!”

“Vậy tại sao người khác không mua về rồi rót Thiên Diễn Tinh Hoa vào?” La Chỉnh ngạc nhiên hỏi.

“Câu này hỏi rất hay. Đầu tiên là Thiên Diễn Tinh Hoa giá cao, hơn nữa có tiền mà không mua được. Huống hồ thanh bảo kiếm này là binh khí chưa hoàn thiện, ai biết nó cần nuốt bao nhiêu Thiên Diễn Tinh Hoa? Lấy tiên khí ra để so sánh, mấy chục đến trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa cũng chưa chắc có thể ngưng luyện thành phẩm cấp cho thanh kiếm này. Hơn nữa, nếu có nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, các luyện khí sư đó có thể trực tiếp đi tăng cường một thanh linh khí thượng phẩm thành phẩm luôn cho rồi. Dù từ góc độ lựa chọn hay là góc độ an toàn, hiệu quả đều tốt hơn nhiều!” Chương quỳ trung niên nói.

Thì ra là vậy...

Đầu tiên Thiên Diễn Tinh Hoa thuộc loại đồ vật dù có tiền cũng không mua nổi, mấy năm gần đây cũng không thấy có mấy người bán.

Huống hồ, nếu luyện khí sư có được Thiên Diễn Tinh Hoa thì có thể lựa chọn cường hóa một thanh linh khí, trong tay một số người có sẵn linh khí thượng phẩm, mà đó cũng là vũ khí thường dùng của họ, nên trực tiếp cường hóa vũ khí trong tay mình thành tiên khí đương nhiên sẽ hiệu quả hơn so với cường hóa một thanh bảo kiếm chưa hoàn thành.

Nhưng thanh bảo kiếm này, lại rất thích hợp với La Chỉnh!

Trong tay La Chỉnh còn có một lượng lớn Thiên Diễn Tinh Hoa, mặc dù hẳn vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc kỹ thuật luyện khí, nhưng độ khó của công đoạn ngưng luyện này cũng không hề cao, hẳn có thể thử!

Nghĩ đến đây, La Chỉnh đột nhiên cười nhẹ rồi mới nói với chương quỳ trung niên: “Ta muốn thanh bảo kiếm này.”

“Hả?” Chương quỳ trung niên cho rằng mình nghe nhầm: “Ngài nói ngài muốn thanh bảo kiếm thứ ba?”

La Chỉnh gật đầu, nghiêm mặt nói: “Ta mua nó.”

“Nhưng... Nhưng...” Chương quỳ trung niên có hơi do dự, thực ra hẳn chưa nói hết sự tình cho La Chỉnh. Theo nguyên tắc mà nói, thanh bảo kiếm này vốn là không bán, bởi vì bản thân nó còn được gửi gắm theo cả di nguyện chưa hoàn thành của Xa Đạo Tử. Chương quỳ trung niên còn nhớ chủ nhân của Thiên Cơ Các từng nói với hắn một câu: Nếu thanh bảo kiếm này gặp được người có duyên, thật sự có thể biến nó thành tiên khí, thì dù là cho không cũng được!

Thấy biểu cảm do dự của chương quỳ, La Chỉnh buồn bực hỏi: “Làm sao? Thanh bảo kiếm này không phải giá một vạn viên Phương Tinh sao? Chương quỳ có phải là chê ít hay không?”

“Điều đó thì lại không phải!” Chương quỳ vội vàng khoát khoát tay nói: “Đương nhiên không có chuyện này. La công tử, ta sẽ nói thật với ngài, Thiên Cơ Các chúng ta đặt thanh bảo kiếm này ở đây, không phải là muốn bán nó, mà hy vọng thu hút được một vị luyện khí sư có thể hoàn thành nó. Nếu ai đó thực sự có thể hoàn thành thanh bảo kiếm này, ngưng luyện thành tiên khí, Thiên Cơ Các chúng ta có thể tặng không... Nhưng... nhưng...”

Chương quỳ trung niên nhìn La Chỉnh, mà dù hắn nhìn như thế nào, cũng không thấy La Chỉnh giống một luyện khí sư!

“Ồ... Thì ra là vậy. Nếu ta cứ muốn mua nó thì sao?” La Chỉnh hỏi.

“Điều này không phải là không thể...” Chuyện làm ăn đã đến tận cửa, một chương quỳ như hắn không thể đuổi đi được. Có điều thanh bảo kiếm này hẳn không thể tự đứng ra, vậy nên lúc này mới nói: “Để ta đi trình bày với chủ nhân của ta! Ngài đợi một chút!”

Nói xong chưởng quầy trung niên vội vã đi về một góc của lầu hai.

La Chỉnh ngồi tại chỗ, yên lặng chờ đợi. Hẳn lại hơi tò mò, chủ nhân của Thiên Cơ Các này là ai?

Đợi được khoảng một tuần hương, chưởng quầy trung niên lại vội vã chạy qua nói với La Chỉnh: “La công tử, chủ nhân của chúng ta có lời mời, ngài ấy muốn gặp công tử một chút.”

La Chỉnh lập tức đứng dậy, chưởng quầy trung niên đó liền lấy thanh bảo kiếm trên giá trưng bày ra, dẫn La Chỉnh tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau, La Chỉnh và chưởng quầy trung niên đi đến cuối lầu hai. Ở đây có một cái cầu thang xoắn ốc nhỏ hẹp, sau khi đi lên theo cầu thang là tới trước một cánh cửa sơn màu đỏ.

Chưởng quầy trung niên gõ nhẹ cánh cửa màu đỏ, sau đó liền nghe thấy một giọng nữ khàn khàn truyền tới: “Mời vào.”

Chủ của Thiên Cơ Các, là một cô gái?

Trên mặt La Chỉnh lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng hẳn cũng không nghĩ nhiều mà theo chưởng quầy trung niên vào trong.

Sau khi đẩy cửa, La Chỉnh liền nhìn thấy một tấm da bạch hổ hoàn chỉnh, có một cô gái đang ngồi ngay ngắn bên trên, mà cuối phòng, lửa đang hùng hực thiêu đốt trong chiếc lò ở vách tường.

Khuôn mặt cô gái này cũng không quá đẹp, tóc buộc cao ở phía sau đầu, dù là mặt mũi có hơi đen nhưng cũng chính vì vậy mà nhìn có một vẻ phong tình khác. Cô gái đó để chân trần, dựa vào đầu hổ ở trên tấm da, duỗi một tay chống cằm nhìn ra cửa. Mặc dù đã giữa mùa đông, nhưng nàng ta lại mặc rất ít, phần lớn làn da màu lúa mì đều lộ ra ngoài.

Chưởng quầy trung niên vừa vào, đã cúi đầu xuống, không dám nhìn dù chỉ một chút.

Mà La Chỉnh vừa nhìn qua, lập tức cảm thấy tâm trí kích động, cả cơ thể đều bị sắc thái mỉa mai hoặc của người con gái kia chế trụ, miệng đắng, lưỡi khô, toàn thân bắt đầu nóng lên.

“Đây là một loại mỉa mai!”

Trong lòng La Chỉnh khẽ động, hẳn ý thức được phản ứng của mình không bình thường.

Trên đời này có một số phụ nữ, bẩm sinh đã có mỉa mai, cũng có một số phụ nữ là do sau này tu luyện mà thành. Một số loại mỉa mai lợi hại thậm chí còn có thể dùng trong chiến đấu, khiến đối thủ không thể tập trung tâm trí, hơn nữa còn có thể dùng một ánh mắt đã bắt được đối thủ, khiến đối phương cam tâm tình nguyện đầu hàng, giơ tay chịu trói!

Cô gái này có phải là có mỉa mai bẩm sinh hay không, La Chỉnh cũng không quan tâm. Hẳn hiểu rõ, tâm trí của mình thật sự bị cô ta ảnh hưởng, khó trách chưởng quầy vừa vào đã cúi đầu, hẳn là cũng hiểu rõ sự lợi hại về mỉa mai của bà chủ hẳn.

Nói cho cùng, mỉa mai cũng giống một số dạng ma thuật, đều làm mê hoặc tâm trí của con người.

Nếu linh hồn mạnh mẽ, đương nhiên sẽ không sợ sự mê hoặc của mỉa mai.

Mắt La Chỉnh hơi chớp nhẹ, trong đầu lập tức rơi vào một khoảng không kỳ ảo, sau khi tiến vào cảnh giới Vong Ngã, những mỉa mai này muốn gây ảnh hưởng tới La Chỉnh thì chính là nằm mơ, ánh mắt hẳn lập tức khôi phục lại sự bình thản.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Tặng Miễn Phí Luôn

“Ồ!” Cô gái kia ồ lên một tiếng với giọng khàn khàn. La Chỉnh có thể nhanh chóng chống lại mị thuật của mình, điều này nằm ngoài dự liệu của nàng.

Phải biết, những người trẻ tuổi thường có sức đề kháng rất kém với mị thuật, đáng vẻ người trước mắt cũng chỉ vào khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, là cái độ tuổi ngựa non háu đá, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi lại có thể phá hỏng mị thuật của nàng, điều này cũng đủ khiến nàng phải giật mình.

Vì vậy, dù chỉ mới gặp mặt một lần, bà chủ Thiên Cơ Các liền sinh ra hứng thú với La Chỉnh.

“Là người muốn mua thanh bảo kiếm kia?” Cô gái dùng chất giọng khàn khàn hỏi.

Giọng nói tuy khàn khàn, nhưng khi lọt vào tai cũng cực kì dễ chịu, La Chỉnh gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Ồ...” Cô nàng lấy tay vuốt bộ lông trên đầu bạch hổ bên cạnh: “Chương quỳ Tề không nói với người sao? Thanh kiếm này thật ra không bán.”

“Thực ra chương quỳ Tề cũng đã nói rồi, chẳng qua là ta cứ cố ý muốn mua thôi.” La Chỉnh nói.

Cô nàng liền lắc đầu: “Thanh bảo kiếm này là Xa Đạo Tử dùng những hơi thở cuối cùng để chế tạo nên. Ông ấy và cha ta là bạn tốt của nhau, trong di thư được lưu lại của Xa Đạo Tử có nói thế này: Nếu sau này có vị luyện khí sư nào có thể luyện thanh kiếm này thành tiên khí, thì có thể tặng miễn phí, nhưng nếu không chắc chắn, dù có ra giá cao tới mức nào cũng không bán...”

Khóe miệng La Chỉnh hơi nhếch lên: “Nếu ta chắc chắn có thể ngưng luyện thanh bảo kiếm này thành tiên khí, người thực sự bằng lòng đưa tặng?”

Nghe được lời nói của La Chỉnh, vị chương quỳ trung niên vẫn đang cúi thấp đầu ở bên cạnh có hơi kinh ngạc một chút, nhưng lúc này bà chủ của hãn ở đây nên cũng không tới phiên hãn lên tiếng.

Cô nàng lấy tay che miệng, cười đến run rẩy cả người: “Công tử xin đừng nói đùa, người còn chẳng phải là luyện khí sư, trong cơ thể ngay cả chân hỏa cũng không có, làm sao hiểu được thế nào là ngưng luyện?”

Thực ra ngưng luyện cũng không cần dùng đến chân hỏa, thế nhưng người hiểu được ngưng luyện đương nhiên đều là luyện khí sư. Cô gái kia nhìn ra La Chỉnh tu luyện chân nguyên chứ không phải chân hỏa, nên liền nghi ngờ lời nói của hãn. Muốn ngưng luyện thanh bảo kiếm kia thành tiên khí thì trước hết phải là luyện khí sư!

“ Cô nói vậy là sai rồi, đúng là ta không tu luyện công pháp chân hỏa, nhưng luyện khí đâu nhất định phải dùng chân hỏa trong cơ thể? Dùng dị hỏa khác, không phải cũng có thể luyện khí sao?” La Chỉnh cười nói.

Cô nàng thở dài một hơi, rõ ràng đã nghĩ là La Chỉnh lừa gạt nàng. Dù sao có phải luyện khí sư hay không, nàng liếc mắt là có thể nhìn ra được. Chắc chắn vị thiếu niên trước mắt này không thể là luyện khí sư. Muốn

vạch trần lời nói dối của hắn thực sự quá đơn giản: “Nếu người đã là luyện khí sư, thì hãy lấy cái gọi là dị hỏa của người ra xem một chút!”

Dứt lời, cô nàng búng tay một cái, ngọn lửa hừng hực cháy trong lò sưởi ở vách tường bên cạnh chợt bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng khoảng bàn tay, hơn nữa hình dáng ngọn lửa bỗng biến thành một con chim nhỏ bay ra khỏi lò.

“Hỏa linh!”

Con người La Chính hơi co lại, từ lúc hắn mới tiến vào cũng đã cảm thấy ngọn lửa này có chút đặc biệt, thế nhưng lại không ngờ, ở cái lò trong vách tường này tồn tại một con hỏa linh!

Hỏa linh là một loại hỏa diễm cực kì đặc thù.

Tục truyền, thời xa xưa có một thị tộc đã dựng nên một tòa hỏa lò, ngọn lửa đó cháy quanh năm suốt tháng không tắt, còn thị tộc kia cũng cực kì cường đại, ngàn năm từng bước mở mang bờ cõi từ trong ra ngoài, trở thành một thị tộc lớn nhất trong Đông Vực thời xưa. Lúc ban đầu, hỏa lò kia cũng là thánh hỏa của thị tộc đó, trải qua hơn một ngàn năm vẫn chưa tắt một lần!

Ngọn lửa kia thiêu đốt hơn một ngàn năm, cuối cùng cho ra đời một con hỏa linh!

Thiêu đốt hơn một ngàn năm mới có thể sinh ra một con hỏa linh, hơn nữa cũng chỉ là có thể!

Như vậy có thể tưởng tượng được, hỏa linh chính là cực kì hiếm có. Giống như Địa Tâm Hỏa mà La Chính từng hấp thụ, không biết nó đã tồn tại trong huyệt động dưới đất bao lâu vậy mà còn chưa tạo ra được con hỏa linh nào.

“Ta không thích người khác lãng phí thời giờ của mình, hy vọng người không phải tên lừa gạt.” Cô nàng kia lại cất tiếng khàn khàn với giọng thản nhiên.

Con hỏa linh nhỏ nhỏ xoay chung quanh ngón tay cô gái kia, tung tăng nhảy nhót, thỉnh thoảng còn dùng hỏa nhãn nhìn chăm chăm La Chỉnh, bất thành linh kêu to một tiếng, giống như cảm nhận được ý nguyện của chủ nhân nên uy hiếp La Chỉnh.

Bà chủ Thiên Cơ Các này rốt cuộc là người phương nào?

Trong Đế Đô Phần Thiên, từ khi nào lại ẩn giấu cao nhân như thế? Hơn nửa tuổi cô gái này có vẻ cũng chỉ khoảng chừng hai mươi, thế nhưng thực lực lại sâu không lường được, La Chỉnh căn bản không nhìn thấu sức mạnh của cô ta lớn như thế nào.

Nhân tài thế này, e rằng cho dù là Thanh Vân Tông cũng khó bồi dưỡng ra!

Nhưng đối phương đã bộc lộ hỏa diễm của bản thân để làm mẫu cho mình, La Chỉnh lại vô cùng trấn định, ngược lại nói: “Ý của người là, nếu ta có dị hỏa như lời nói, người có thể đem thanh bảo kiếm này tặng miễn phí cho ta?”

Cô nàng cười nhạt nói: “Đương nhiên là không thể, dù sao vẫn phải xem người có tư cách này hay không. Xa Đạo Tử là lão tiền bối, nguyện vọng của ông ấy, ta đương nhiên muốn giúp ông ấy hoàn thành. Nếu người chỉ thi triển được ngọn lửa thông thường, căn bản không đủ tư cách, làm sao ta có thể giao thanh bảo kiếm này cho người? Nếu người đi ra khỏi cửa Thiên Cơ Các của ta, tùy tiện tìm một luyện khí sư rồi luyện thanh bảo kiếm này thành một thanh linh khí thượng phẩm, thậm chí là linh khí trung phẩm, vậy hoàn toàn trái với nguyện vọng của Xa Đạo Tử đã khuất rồi.”

La Chỉnh mỉm cười, lập tức nói với Tề chương quỳ bên cạnh: “Người có thể tránh mặt một chút không?”

Tề chương quỳ liếc mắt nhìn La Chỉnh rồi yên lặng lui ra khỏi phòng. Đối với Tề chương quỳ mà nói, sinh mạng quan trọng hơn cái lòng tò mò này, đây là chân lý mà hăn lăn lộn nhiều năm trên thương trường mới lĩnh ngộ được.

Đến khi Tề chương quỳ rời khỏi rồi đóng cánh cửa kia lại, lúc này La Chỉnh mới khai thông lò luyện khổng lồ trong đầu.

Lập tức một ngọn lửa màu đen tinh khiết chui ra từ mi tâm của La Chỉnh, trôi lơ lửng trước mặt hăn.

Thông thường hỏa diễm đều sẽ sản sinh nhiệt độ, cho dù là con hỏa linh ở cái lò trong tường kia cũng không có khả năng thu hết tất cả nhiệt độ của mình vào bên trong, chỉ là cô gái kia không sợ nhiệt độ cao nên hỏa linh mới có thể bay lượn ở bên tay nàng. Nếu là một người bình thường, lúc này sợ là đã sớm bị hỏa linh kia thiêu cháy khét một mảnh.

Nhưng một luồng Hắc Hỏa La Chỉnh gọi tới này, nhìn qua thì lạnh như băng, giống như không hề có nhiệt độ.

Trong nháy mắt khi luồng Hắc Hỏa bị gọi tới, hỏa linh bên tay cô gái kia tựa như gặp khắc tinh, bỗng dưng run run kịch liệt, hỏa diễm trên thân thể nó không ngừng lay động!

Con người của cô gái kia đột nhiên cũng co lại, vẻ mặt thận trọng nhìn luồng Hắc Hỏa trong tay La Chỉnh, trên mặt khó có thể che đậy biểu cảm khiếp sợ!

Hỏa linh bên tay cô nàng dường như không thể chống lại nỗi sợ hãi đối với Hắc Hỏa nên càng ngày càng run mạnh, bỗng dưng xoay vài vòng trên không trung rồi lập tức chui vào chiếc lò trong vách tường.

“Người... Ngọn lửa này...” Cô nàng thận trọng nói: “Là một con hỏa linh?”

La Chinh để Hắc Hỏa tùy ý xoay quanh trên không trung một hồi. Hắc Hỏa cũng không phải hoàn toàn do La Chinh khống chế, nên lập tức triệu hồi ra như vậy, nó vốn định ra để kiếm ăn.

Thực đơn của Hắc Hỏa cũng rất đa dạng, ngoài việc cắn nuốt hết thần binh lợi khí ở bên ngoài, những hỏa diễm cũng có thể trở thành thức ăn của nó tương tự như vậy.

Vốn nó đã phát hiện ra một con hỏa linh, đang hưng phấn biết bao định nhào qua, không nghĩ tới La Chinh lại ra lệnh, bắt nó trở lại lò luyện trong đầu nên đương nhiên nó cũng không tình nguyện lắm.

Nhưng dù sao nó cũng ở trong đầu La Chinh, huống hồ trước đây La Chinh cũng cho nó ăn không ít khí giới, thế là sau khi bay lượn trên không trung một vòng mới chui vào giữa chân mày La Chinh.

La Chinh khẽ mỉm cười nói: “Có phải hỏa linh hay không, ta cũng không rõ lắm, nhưng ta hy vọng người thực hiện lời nói lúc trước!”

Cô nàng liền tỉnh lại từ trong rung động bởi Hắc Hỏa kia.

Dựa vào kiến thức của nàng, số dị hỏa với hỏa linh nàng từng thấy qua cũng không dưới trăm loại. Từ kiến thức đó mà phán đoán, uy lực của một ngọn lửa cũng không phải chỉ xét trên nhiệt lượng tỏa ra và lực phá hoại, mà là lấy mức độ kiểm chế thu mình của ngọn lửa để phán đoán!

Ví như con hỏa linh bên người nàng, nếu như thu lại uy lực của ngọn lửa đến cực hạn thì có thể bay qua bó củi mà không làm cháy nó.

Đây cũng là một con hỏa linh cực kì lợi hại rồi.

Nhưng luồng Hắc Hỏa của La Chỉnh mà nàng vừa thấy kia, nhìn qua giống như không có chút nhiệt độ nào hết, thậm chí còn lạnh như băng, dường như nó chỉ có hình dáng của ngọn lửa, còn trên thực tế hoàn toàn không phải hỏa diễm.

Uy lực của ngọn lửa này, rốt cuộc lớn chừng nào?

Vấn đề này, La Chỉnh cũng không rõ ràng lắm nên đương nhiên cô gái kia lại càng không biết.

Dù sao đến tận bây giờ, La Chỉnh cũng còn chưa phát hiện thấy có gì Hắc Hỏa này không phá được. Dù là nguyên liệu cứng rắn nhất dùng để chế tạo huyền khí thượng phẩm, dưới ngọn lửa của Hắc Hỏa thì cũng chỉ trong nháy nháy mắt đã phân giải thành Thiên Diễm Tinh Hoa. Ở trước mặt Hắc Hỏa, bất kì vật gì cũng sẽ mềm yếu giống như ngọn nến.

Cô nàng liếc mắt nhìn La Chỉnh một cái thật sâu, trong mắt có một tia lưỡng lự: “Tuy người có dị hỏa của chính mình, nhưng người lại không phải là luyện khí sư!”

“Đúng là ta không phải luyện khí sư thật, nhưng ta có thể trở thành một luyện khí sư, ta có niềm tin rất lớn về việc có thể luyện thanh bảo kiếm kia thành tiên khí.” La Chỉnh cười nói.

Hiện tại La Chỉnh thực sự không nắm được kỹ thuật luyện khí, nhưng vấn đề là Thiên Diễm Tinh Hoa trong tay hắn cũng không phải nhiều bình thường. Hắn không tin nhiều Thiên Diễm Tinh Hoa như vậy mà không thể ngưng luyện được thanh bảo kiếm kia.

Một người không phải luyện khí sư mà dám nói mình có thể ngưng luyện ra tiên khí, nếu không phải thấy hỏa diễm của La Chỉnh quý dị như vậy, có đánh chết cô nàng này cũng không tin. Nhưng bây giờ nàng cũng hơi dao động, thiếu niên này rõ ràng không phải người thường, trên người hắn còn có những bí mật gì?

Trong Đông Vực, từ lúc nào lại có thể xuất hiện nhân tài như vậy?

Nghĩ tới lời sư phụ từng nói, còn có lời phụ thân dặn dò, nàng bỗng dưng mỉm cười, nói với La Chính: “Nếu ta đã nói được, thì sẽ làm được!” Nàng vỗ tay một cái, chuông quầy trung niên đứng ở ngoài liền đẩy cửa đi vào. “Chuông quầy Tề, thanh bảo kiếm đó tặng cho hân đi!”

Chuông quầy Tề lộ vẻ chần chừ: “Cái này...”

Cô nàng phất tay một cái: “Phần thưởng người đáng được nhận, đương nhiên cũng sẽ không thiếu một phần, người không cần lo lắng!”

Nghe cô gái kia nói vậy, chuông quầy Tề chỉ có thể đưa thanh bảo kiếm đang cầm trong tay cho La Chính.

La Chính tiếp nhận bảo kiếm, hướng về phía cô gái kia chấp tay cúi đầu: “Đa tạ đã ban kiếm!”

Cô nàng gật đầu, không thêm để ý nói: “Tuy là giao thanh bảo kiếm này cho người cũng không phải lựa chọn tốt nhất, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, trong Đông Vực cũng không có vị tông sư luyện khí nào mới, mà Vương Đại và các vị tông sư khác lại không chịu ra tay, thanh bảo kiếm này để ở đây cũng coi như là lãng phí. Nếu như người thực sự chắc chắn, ngược lại có thể thử một lần, giống như lời của Xa Đạo Tử có nói trong di ngôn, tất cả chỉ cần là người có duyên đi!”

La Chính gật đầu, nói tạ ơn lần nữa rồi mới rời đi. Trong lòng hân mừng rỡ, cũng gấp gáp muốn thử một chút, xem lợi dụng Thiên Diễn Tinh Hoa có thể luyện thanh bảo kiếm này đến mức nào...

Sau khi La Chính rời khỏi, chuông quầy Tề lập tức thay đổi bộ dáng, ánh mắt sáng quắc nhìn cô nàng kia nói: “Ngài làm như vậy, hình như có hơi vượt quá quy củ!”

Cô nàng lắc đầu, ánh mắt lười biếng nhìn ngọn lửa cháy hừng hực trong lò ở vách tường, cho tới tận lúc này, con hỏa linh kia còn ngồi lạnh run trong vách, nàng thản nhiên nói: “Quy củ? Đông Vực những năm gần đây, có được mấy thiên tài? Một người duy nhất vẫn còn bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn mặc người ta làm bừa, sợ là Đông Vực cũng bị hoang phế cả rồi!”

“Nhưng tên nhóc nhóc này chẳng qua...” Chương quỳ Tề lắc đầu, vẫn không đồng ý với lời giải thích của nàng.

“Chẳng qua cái gì? Cao thủ Tiên Thiên? Ánh mắt của ta không bao giờ sai, chỉ là một Thanh Vân Tông, sợ là còn không chứa nổi hắc. Hãy chờ xem, không bao lâu nữa, sợ rằng hắc thật sự có tư cách đi trên Thanh Vân Lộ!” Cô nàng hí mắt nói, giống như mắt mèo về đêm, tản ra mị thái vô tận.

“Ngài khẳng định như vậy?” Chương quỳ Tề thận trọng hỏi.

Cô nàng bỗng nhiên quay đầu, chỉ vào lò sưởi trong tường, cười với chương quỳ Tề mà nói: “Vừa nãy ngươi không ở trong phòng, không biết chuyện nên ta cũng không trách. Ngươi xem Chu Tước trong lò sưởi bị dọa sợ thành bộ dáng gì rồi?”

Chương quỳ Tề liếc mắt nhìn qua, con hỏa linh trong lò đang kịch liệt run run, dường như sợ hãi vô cùng...

Chương quỳ Tề lập tức biến sắc: “Cái này... Vì sao Chu Tước bị sợ đến như vậy?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Trám Hỏa Phong

Một viên Phương Tinh cũng không tổn, La Chỉnh chẳng mất gì lại đạt được một thanh vũ khí chưa hoàn thiện, coi như vận khí cũng tốt.

Nhưng La Chỉnh biết, người ta cũng không phải tặng không cho mình.

Lần trước khi La Chỉnh thu mua vũ khí có thể không nhìn ra, thế nhưng lần này La Chỉnh chỉ cần nhìn cũng biết, dù là chuông quỳ Tề hay cô gái kia đều không phải người thường!

Chuông quỳ Tề thì thôi, có thể không nói tới, nhưng thực lực của cô gái kia cao thâm đến mức La Chỉnh không thể nhìn ra nông sâu thế nào, cường đại ra sao? Hơn nữa, bên người còn nuôi dưỡng một con hỏa linh.

Một Thiên Cơ Các buôn bán vũ khí nho nhỏ, lại ẩn giấu nhân vật như vậy, vương triều Phần Thiên cũng thật là nhiều nhân tài ẩn dật.

Chỉ là, vì sao bọn họ phải ẩn nấp ở trong Thiên Cơ Các, điểm này La Chỉnh nghĩ mãi không thông.

Nhưng nếu đã chú ý tới bọn họ thì La Chỉnh chỉ cần lưu tâm hơn một chút là được rồi.

Khi hần trở lại Thanh Vân Tông vẫn thì là sáng sớm, hôm nay trên núi có nhiều sương mù, trong mỗi ngọn núi ở Thanh Vân Tông đều là một mảng mây mù dày đặc bao phủ.

La Chỉnh bước vào Thanh Vân Tông nhưng cũng không đi Tiểu Vũ Phong mà đi thẳng tới Trám Hỏa Phong phía sau tông môn.

Trám Hỏa Phong cũng không thuộc về nhóm ba mươi ba phong mà một bên tiếp giáp với Luyện Ngục Sơn.

Luyện Ngục Sơn là ngọn núi lửa duy nhất hoạt động ở Thanh Vân Tông, nhưng có một hỏa mạch kéo dài từ bên trong Luyện Ngục Sơn sang tới Trám Hỏa Phong. Vậy nên Thanh Vân Tông liền biến nơi này thành nơi luyện khí của Thanh Vân Tông.

Ngọn núi này cũng thu nhận các đệ tử bên ngoài, nhưng các đệ tử được thu nhận không cần phải tập võ mà là tu luyện khí.

So với khảo hạch của đệ tử trên các đỉnh núi khác, khảo hạch của ngọn núi này không phải là các đệ tử theo con đường võ đạo, mà là con đường luyện khí.

Nhưng ở phương diện bồi dưỡng luyện khí sư, Thanh Vân Tông cũng không được coi là đặc biệt nổi bật, vì vậy số lượng đệ tử tu luyện trên núi cũng không nhiều, không giống ba mươi ba phong khác đều kín người, hết chỗ, dù là đệ tử ngoại môn trên phong nào thì số lượng cũng phải hơn vạn người.

Còn Trám Hỏa Phong này, tất cả đệ tử cộng lại cũng chỉ có ngàn người mà thôi.

Tuy số lượng ít, thế nhưng đệ tử Trám Hỏa Phong vẫn tương đối được ưa thích.

Trong toàn bộ Đông Vực không có nhiều luyện khí sư, Trám Hỏa Phong mặc dù không có luyện khí sư cấp bậc tông sư, nhưng không ít đệ tử có trình độ tương đối cao.

Đệ tử Thanh Vân Tông nhiều như vậy, ngay từ đầu thì đều tu luyện quyền pháp, đến giai đoạn giữa chắc chắn phải chọn một binh khí cho mình, nhưng bây giờ giá cả binh khí lại đắt như thế, một thanh huyền khí thượng phẩm tùy tiện nào đó cũng có giá hơn trăm viên Phương Tinh, một đệ tử bình thường hoàn toàn không đào đâu ra được.

Cho nên nhờ đệ tử Trám Hỏa Phong chế tạo khí giới trở thành lựa chọn của rất nhiều đệ tử Thanh Vân Tông.

Mà để giúp đỡ nhóm luyện khí sư của Trám Hỏa Phong, Thanh Vân Tông cũng công khai quy định, chỉ cần giúp đệ tử Thanh Vân Tông chế tạo một món binh khí, Thanh Vân Tông sẽ khen thưởng thêm một số lượng điểm tích lũy nhất định, quy định này đã kích thích những nhóm luyện khí sư trên đỉnh núi kia tích cực tập luyện.

Luyện khí sư rất giàu có, thế nhưng cũng rất nghèo, bởi vì trong quá trình luyện tập luyện khí cần phải tiêu hao lượng lớn vật liệu, nhưng lại chỉ chế tạo ra một đồng phế phẩm. Mà giá vật liệu dùng cho luyện khí thường cũng không vừa, sau khi luyện chế trở thành phế thải, toàn bộ vật liệu sẽ tổn thất gần hết, nếu có điều kiện thu về thì cũng rất ít.

Loại lãng phí này không phải người bình thường có thể gánh vác nổi, vì vậy nếu có chí muốn trở thành luyện khí sư, đầu tiên đừng nói gì đến thiên phú luyện khí, mà phải xem gia đình có giàu hay không!

Khoảng cách giữa Luyện Ngục Sơn và Trám Hỏa Phong cũng không xa, ngọn núi này cũng không cao, đứng ở dưới có thể nhìn thấy Luyện Ngục Sơn cao ngất ở bên cạnh, hai bên đối lập sẽ cảm thấy Trám Hỏa Phong chỉ là một sườn núi nho nhỏ.

Lúc này, một mảng khói đen đang không ngừng bay ra khỏi núi, hẳn là đệ tử trên Trám Hỏa Phong đang luyện khí. Trong quá trình luyện khí, nếu như nắm giữ sức lửa không tốt, lò luyện khí sẽ sinh ra khói đen cuộn cuộn.

Nếu như có thể điều khiển tốt chân hỏa trong cơ thể, thiêu đốt hoàn toàn vật liệu trong lò luyện khí thì sẽ không có khói bốc lên.

Đi lên dọc theo con đường bằng phẳng trên Trám Hỏa Phong thấp bé, chỉ chốc lát sau đã thấy các kiến trúc chính tề trên đỉnh núi. Điều khiến La Chỉnh ngạc nhiên chính là những kiến trúc này đều rất đặc sắc, đại đa số đều dùng sắt thép trộn đá để xây nên. Trên đỉnh Trám Hỏa Phong này không hề thấy một tòa kiến trúc nào bằng gỗ.

Có lẽ do bên dưới Trám Hỏa Phong còn có một mạch núi lửa, nhiệt độ quanh năm cực cao, hơn nữa trong quá trình luyện khí cũng khó tránh khỏi sản sinh ra những tia lửa, mà gỗ lại quá dễ bén lửa, vì vậy nơi này không có phòng ốc bằng gỗ.

Mục đích của La Chỉnh chỉ là mượn lò luyện để dùng một lúc mà thôi. Lò luyện ở trên Trám Hỏa Phong cũng không phải khó tìm, chỉ cần nhìn theo từng luồng khói đen cuộn cuộn trên bầu trời là có thể tìm ra được.

Đi qua một cánh cửa, bước vào trong. Ở trong sân có một cái lư đồng thẳng đứng cao bằng một người, lư đồng này chính là lò luyện khí.

La Chỉnh từng ở trong huyết động của Tà Lang, nhưng khi đó hẳn lại bị giam trong lò luyện khí một hồi lâu. Lúc đó La Chỉnh vốn còn muốn mang lò luyện khí của Tà Lang đi, nhưng kích thước của nó quá lớn, không thể nhét vào trong nhẫn tu di nên cũng chỉ có thể bỏ qua.

Mà Tà Lang chỉ là một luyện khí sư Nửa Bước Tiên Thiên, mặc dù trình độ luyện khí có đôi chỗ độc đáo, nhưng đương nhiên không thể so sánh với Thanh Vân Tông. Chiếc lư đồng trước mắt này toàn thân sáng loáng, trên vách lư có khắc nhiều loại kí hiệu, hiển nhiên cao cấp hơn nhiều so với lò luyện khí của Tà Lang.

Ở xung quanh lò luyện khí đang có bảy, tám đệ tử bận bịu gấp rút.

Nhóm luyện khí sư tu luyện trên Trám Hỏa Phong đương nhiên cũng chia làm nội ngoại môn, nhưng nội môn và ngoại môn của Tiểu Vũ Phong hay ba mươi hai phong khác vốn tách biệt với nhau, mà đệ tử ngoại môn tôi luyện trong Trám Hỏa Phong lại ở cùng một chỗ với đệ tử nội môn, cùng nhau phân công hợp tác.

Đệ tử ngoại môn chủ yếu phụ trách một vài việc nặng nhọc khổ cực như vận chuyển, các việc lật vật. Mà đệ tử nội môn thì phụ trách việc phóng chân hỏa vào trong lưu đồng.

Khi La Chính tiến vào bên trong, một vị đệ tử mặc trường bào đen đang ngồi trên xếp bằng trên sân, chân hỏa từ trong hai tay hắt không ngừng cuộn cuộn tràn vào miệng lưu đồng đang mở.

Mấy vị đệ tử mặc trường bào trắng đang phụ trách làm việc vặt nhìn thấy La Chính tiến đến thì một vị trong đó đi lên nói: “Thập Thất Viện chúng ta đang luyện khí! Người lạ đừng tới gần!”

Đệ tử Trám Hỏa Phong được phân chia theo viện môn, một đường đi thẳng tới đây, phía trước mỗi tòa nhà đều ghi chú tên của viện môn trên bảng hiệu, mà trên căn nhà này có ghi “Thập Thất Viện”.

Hôm nay đệ tử Thập Thất Viện đang luyện chế một thanh huyền khí thượng phẩm.

Luyện chế huyền khí trung phẩm, đối với những đệ tử này mà nói vẫn còn hơi khó một chút. Tuy nói chân hỏa trong cơ thể bọn họ tinh khiết hơn so với Tà Lang, uy lực cũng lớn hơn, nhưng kỹ xảo và độ thuần thực đều còn kém hẳn rất rất xa.

Thấy dáng vẻ, khí thế hung hăng của đệ tử ngoại môn này, La Chính liền dừng bước.

Một vị đệ tử ngoại môn trong đó đi lên phía trước, quan sát La Chỉnh vài lần, phát hiện ra La Chỉnh là đệ tử Tiểu Vũ Phong.

Thông thường đệ tử ba mươi ba phong tới Trám Hỏa Phong đều là nhờ chế tạo vũ khí, đối với đệ tử trên đỉnh Trám Hỏa Phong mà nói, đó là một chuyện tốt.

Nhưng La Chỉnh mặc trường bào trắng, nói như vậy thì là một đệ tử bình dân không quyền không thế, trong tay hẳn là không có tiền, điểm tích lũy thì càng không trông mong gì được. Những nhiệm vụ đệ tử ngoại môn có thể hoàn thành chỉ đếm được trên đầu ngón tay, điểm tích lũy ít đến đáng thương, có thể đoán ngay cả huyền khí hạ phẩm rẻ nhất cũng không mua nổi.

Vì vậy sắc mặt đệ tử ngoại môn này không tốt chút nào, qua loa hỏi: “Người tới có chuyện gì? Muốn mua khí giới?”

La Chỉnh lắc đầu nói: “Không mua.”

Huyền khí mà những đệ tử Trám Hỏa Phong này luyện chế ra, đương nhiên La Chỉnh không thể nhìn trúng.

“Vậy người tới Trám Hỏa Phong làm gì? Muốn chơi thì đi chỗ khác, đến quấy rối đại sư huynh chúng ta luyện chế huyền khí thượng phẩm, người chịu trách nhiệm nổi sao?” Đệ tử ngoại môn phất phất tay đuổi người, khi nói đến huyền khí thượng phẩm, hẳn ta còn có chút kiêu ngạo. Hơn một ngàn đệ tử Trám Hỏa Phong, tổng cộng chia ra cả trăm tiểu viện, thế nhưng tiểu viện có thể luyện chế ra huyền khí thượng phẩm thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu hôm nay bọn họ luyện chế thành công thì chính là một loại chiến công to lớn, đệ tử trong Thập Thất Viện này, dù là ngoại môn hay nội môn cũng đều có thể được thưởng không ít.

Đương nhiên, cái này có thể nói là không ít đối với bọn họ, nhưng trong mắt La Chỉnh thì chẳng đáng là gì.

Tuy đệ tử ngoại môn đuổi người, nhưng La Chỉnh cũng không di chuyển mà đứng tại chỗ lắc đầu nói: “Ta muốn mượn lò luyện khí của các người dùng một lát.”

Đám đệ tử ngoại môn nghe thấy lời nói của La Chỉnh thì lập tức sửng sốt, bỗng nhiên cười nói: “Chẳng lẽ người muốn làm trò cười cho chúng ta xem? Mượn dùng lò luyện khí của chúng ta? Người muốn luyện khí?”

“Ta không luyện khí, ta chỉ muốn ngưng luyện.” La Chỉnh nghiêm nghị nói.

Luyện khí là một kỹ thuật phức tạp, La Chỉnh không được tiến hành huấn luyện, không có hệ thống, cũng vô cùng xa lạ đối với mấy bước phần đầu của luyện khí, thế nhưng bước ngưng luyện này chỉ là sự lĩnh ngộ Thiên Diễn Chi Đạo của luyện khí sư. Có thể La Chỉnh lĩnh ngộ Thiên Diễn Chi Đạo không sâu, nhưng trong tay hắn có Thiên Diễn Tinh Hoa, cho nên đối với La Chỉnh thì ngưng luyện đơn thuần cũng không khó lắm.

“Ha ha...” Đệ tử ngoại môn kia như nghe được một truyện cười lớn. Tục ngữ nói khác nghề như cách núi, đệ tử ba mươi ba phong đều là người tu luyện võ đạo, cũng không phải luyện khí sư. Đương nhiên, cũng không thể nói mấy trăm ngàn đệ tử ba mươi ba phong không có ai là luyện khí sư, thế giới lớn như vậy, vĩnh viễn chẳng bao giờ thiếu thiên tài, trong đó cũng có người đã tu luyện võ đạo, lại tinh thông luyện khí, thế nhưng đệ tử ngoại môn này lại cố chấp cho rằng, La Chỉnh trước mắt nhất định không làm được.

“Ta đã nói rồi, nếu như người ăn no rửng mỡ, không có chuyện gì để làm thì ngoan ngoãn chạy đi nơi khác mà chơi, đi nhanh một chút cho ta, ta còn phải đóng cửa!” Đệ tử ngoại môn đó cuối cùng không nhẫn nại được, muốn đuổi người.

Vào thời khắc này, lò luyện khí bên kia bỗng dưng xảy ra chuyện.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Lò Nổ

Chỉ nghe thấy một tiếng “keng” giòn vang phát ra từ trong lò luyện khí, sau đó từng luồng khói đen bốc lên cuồn cuộn.

Đệ tử ngoại môn bên này nhìn lại, sắc mặt nhất thời hết sức khó coi: “Nguy rồi, chuyện gì xảy ra? Chân hỏa của đại sư huynh không đủ sao? Không áp chế được vật liệu trong lò, sắp nổ lò rồi!”

Nhiệt độ trong lò luyện khí quá cao, áp lực trong ngoài lại hoàn toàn khác biệt, để đề ép áp lực cao bên trong nên vách lò được thiết kế vô cùng dày.

Nếu chỉ dựa vào vách lò đơn thuần thì không thể ngăn được năng lượng trong lò luyện khí, nhiều khi còn cần kinh nghiệm phong phú và thủ đoạn thích hợp mới có thể ứng phó với tình hình trong lúc luyện khí. Những vật liệu kia để vào trong lò luyện khí sẽ phát sinh những phản ứng kì lạ, mỗi người có một loại phương pháp đối phó không giống nhau, cho nên kinh nghiệm và kĩ xảo là rất cần thiết vào lúc này.

Đây cũng là lí do vì sao dù Tà Lang chỉ có thực lực Nửa Bước Tiên Thiên thể nhưng lại luyện chế binh khí tốt hơn đệ tử Thanh Vân Tông nhiều. Hơn nữa Tà Lang còn không được ai truyền thụ phương pháp luyện khí chính thống, nếu như có cao nhân chỉ điểm, chỉ sợ hẳn không chỉ có thể luyện chế ra huyền khí thượng phẩm đơn giản như vậy, mà còn có thể luyện chế ra linh khí.

Vị đại sư huynh Thập Thất Viện ngồi ở ngay vị trí đầu tiên kia, lúc này sắc mặt cũng hết sức khó coi.

Lò bị nổ là chuyện lớn.

Trên Trám Hỏa Phong, chi phí chế tạo những lò luyện khí này rất xa xỉ, mỗi một lò luyện khí đều dùng đồng để tinh chế, thành bên trong còn tăng thêm một ít kim loại hiếm. Nếu như lò luyện khí thực sự nổ, tổn thất này không ai có thể gánh nổi.

Vì vậy lúc này, toàn bộ đệ tử Thập Thất Viện đều bối rối.

“Đạo sư, ta đi gọi đạo sư!”

“Nếu lò đã sắp nổ thì cũng chỉ là trong nháy mắt, chờ người kêu được đạo sư đến thì ‘hoa cúc’ cũng nguội cả rồi!”

Đệ tử nội môn đứng bên ngoài lúc này giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ chỉ biết xoay quanh.

“Đại sư huynh, dùng chân nguyên áp chế, tận lực tách phôi kiếm và các vật liệu khác trong lò ra!” Có người đề nghị.

Trên mặt vị đại sư huynh kia đầy mồ hôi, hắn trút thêm từng luồng chân hỏa trong tay vào trong lò luyện khí, nghiến răng nói: “Ta đang cố hết sức rồi, thế nhưng phôi kiếm và các nguyên liệu khác đều bám chặt vào nhau, ta thực sự tách không ra!”

“Cố lên, đại sư huynh, nổ lực lên!”

Đột nhiên đối mặt với tình huống này, La Chỉnh đứng ở cửa viện chớp mắt một cái, lò luyện khí này nổ hay không, cũng không liên quan tới hắn.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình vốn muốn mượn lò luyện khí của bọn họ dùng, nên lúc này có thể giúp bọn họ một tay.

Vì vậy La Chỉnh liền đi về phía trước.

“Người muốn làm gì?” Vị đệ tử ngoại môn đó lúc này cũng sốt ruột, nhưng hắn ta cũng chỉ có thể lo lắng suông, không thể giúp bất cứ việc gì, đột nhiên nhìn thấy La Chỉnh đi tới nên hắn liền nổi giận. Lúc này trong sân đã rối loạn lung tung tung phèo, tên nhóc này còn tiến vào thêm phiền phức, đây không phải là muốn ăn đòn sao?

Vì vậy, vị đệ tử ngoại môn vườn năm dăm, đánh về phía La Chỉnh.

Tuy đệ tử Trám Hỏa Phong cũng tu luyện, thế nhưng bài học chủ yếu là luyện khí, vì vậy trên con đường võ học bọn họ không thể so được với đệ tử ba mươi ba phong, cho dù là Tiểu Vũ Phong kém nhất thì bọn họ cũng vẫn kém xa tít tắp. Huống chi vị đệ tử ngoại môn này chỉ mới là Luyện Tủy Cảnh mà thôi, một quyền này đánh tới, làm sao đủ để động đến La Chỉnh?

La Chỉnh chỉ nhẹ nhàng di chuyển, cả người liền giống như quỷ mị, bỗng dừng tốc độ tăng lên tránh khỏi một quyền này, lại không chút hoang mang mà đi tới phía đại sư huynh kia.

Đệ tử ngoại môn này thấy một quyền của mình thất bại, sững sốt một chút, ý thức được tên nhóc này thực lực hơn người, nhưng lúc này dù thế nào hắn ta cũng không muốn tên này tiếp cận đại sư huynh nên vội vã hô: “Mọi người cản tên kia lại, hắn muốn quấy rối. Nhanh! Nhanh!”

Một tiếng kêu của vị đệ tử ngoại môn này khiến mấy vị đệ tử khác cũng vây về phía La Chỉnh, thế nhưng dù bọn họ có ngăn cản như thế nào thì cũng không thể ảnh hưởng tới tốc độ di chuyển của La Chỉnh. Hắn chỉ hơi né tránh, cả người vẫn dùng tốc độ không nhanh không chậm đi tới như trước.

Thân pháp quỷ dị và tốc độ như vậy khiến cho những đệ tử này được mở rộng tầm mắt.

Sau đó mới có người trong bọn họ tỉnh ngộ lại, nếu thực lực của người này mạnh như vậy, hoàn toàn có thể giúp đại sư huynh!

La Chỉnh quả thật định trợ giúp vị đại sư huynh kia một tay. Sau khi lướt qua lò luyện khí, tốc độ của hắn đột nhiên nhanh hơn, đúng lúc vị đại sư huynh kia chưa kịp phản ứng thì La Chỉnh đã đưa tay vỗ vào sau lưng hắn.

Khả năng khống chế chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh hiện tại, mặc dù không đến mức lô hỏa thuần thanh(1), nhưng cơ bản cũng đã thông thạo.

Mới đầu, La Chỉnh thậm chí còn không thể khống chế được lực chiếm đoạt của chân nguyên Thiên Ma, nhưng bây giờ, khi muốn ngăn không cho chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt thì trong đan điền của hắn sẽ tồn tại một nửa chân nguyên Thiên Ma và một nửa chân nguyên Tử Đan.

Lúc này La Chỉnh thản nhiên nói: “Thả lỏng!” Rồi lập tức vỗ một chưởng trên lưng của “đại sư huynh”, trong tay không ngừng truyền chân nguyên Thiên Ma qua.

“Đại sư huynh” lúc đầu có hơi lo lắng, hắn không rõ hành động của La Chỉnh rốt cuộc là như thế nào, nhưng không ngờ La Chỉnh lại truyền chân nguyên, hơn nữa chân nguyên của tên nhóc này còn rất mạnh mẽ.

Vốn dĩ hắn đã cố gắng đến mức cực hạn, lợi dụng chân hỏa trong tay tạo thành một lưới chân hỏa để ép phôi kiếm và các vật liệu đang kịch liệt biến hóa trong lò vào cùng một chỗ, đây là biện pháp duy nhất!

Phôi kiếm và vật liệu phản ứng càng kịch liệt, lưới chân hỏa sẽ bị tiêu hao càng nhanh. Chân hỏa của hắn đã sắp khô kiệt, một khi phôi kiếm thoát khỏi lưới chân hỏa này, thế nào cũng nổ lò.

Nhưng lúc này hãn cũng không có cách nào tốt hơn, ngoại trừ cố hết sức chống đỡ thì cũng không có đường nào để đi.

Không nghĩ tới vào lúc này, La Chỉnh lại truyền cho hãn chân nguyên tinh thuần như thế, nhất thời chân hỏa trong tay hãn đậm đặc hơn ba phần!

“Vù vù...” Từng luồng chân hỏa phun ra, không ngừng tràn vào trong lò luyện khí, hình thành lưới chân hỏa. Chỉ trong nháy mắt, lưới chân hỏa đã được củng cố, cố định vững vàng phơi kiếm di động bất thường kia lại.

Các đệ tử Thập Thất Viện thấy chân hỏa của đại sư huynh lại dồi dào, sau đó phản ứng trong lò luyện khí từ từ dừng lại thì mới thở hắt ra một hơi.

Lúc này ánh mắt bọn họ nhìn về phía La Chỉnh đã không còn như lúc trước nữa.

Bọn họ không nghĩ tới La Chỉnh lại có thực lực như thế, có thể trợ giúp đại sư huynh vượt qua cửa ải này!

Sau khi chân hỏa của đại sư huynh phụt lên hùng hực, một lúc sau mới chậm rãi thu tay lại, lúc này trong lò luyện khí tỏa ra từng đợt khói trắng, chứng minh tình hình trong lò đã ổn định.

Trước khi mở lò luyện khí ra, luyện khí sư có thể căn cứ vào luồng khói bay ra mà đoán được xác suất luyện chế thành công.

Nếu như là khói đen thuần túy, như vậy xác suất thành công sẽ nhỏ đến mức đáng thương, xác suất thành công chỉ vào khoảng hai phần. Nếu như là khói trắng đen xen kẽ tạo thành xám lạnh thì xác suất lên tới ba đến năm phần. Nếu như tỏa ra là khói trắng tinh, chứng minh tạp chất trong phơi kiếm và vật liệu đã được thiêu đốt hoàn toàn, xác suất thành công lúc này cao vô cùng, khoảng chừng có tới tám phần thành công!

Đây vốn là lần đầu người Thập Thất Viện luyện chế huyền khí thượng phẩm nên xác suất luyện chế thành công cũng không cao lắm, chỉ cần trong quá trình không nổ lò thì dù là khói đen bọn họ cũng có thể chấp nhận, nếu như tỏa ra khói trắng, bọn họ còn phải đốt hương cảm tạ trời đất. Thế nhưng bây giờ, trong lò đang tỏa ra khói trắng!

Nhìn thấy đám khói màu trắng, các đệ tử Thập Thất Viện lập tức lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Không nghĩ đến lần đầu tiên thử nghiệm luyện chế huyền khí thượng phẩm mà đã thành công, trên Trám Hỏa Phong chuyện này cũng không thường xuyên xảy ra nên khó tránh việc bọn họ vô cùng hưng phấn.

Tuy tỏa ra khói màu trắng thì cũng chỉ có tám phần thành công, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để bọn họ mong đợi rồi!

Đại sư huynh ngồi tại chỗ thở ra một hơi thật sâu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười. Vốn đã sắp nổ lò vậy mà lại mạnh mẽ đảo ngược tình hình, hẳn như vừa bước qua kiếp nạn sinh tử vậy. Nhưng mẫu chốt nhất vẫn cần phải cảm ơn người đã giúp hẳn một tay.

Vì vậy đại sư huynh xoay người lại, chấp tay với La Chính nói: “Đa tạ vị huynh đệ này đã ra tay tương trợ đúng lúc, nếu không tình huống vừa rồi thực sự không ổn chút nào. Ta tên Từ Hàm, chính là đại sư huynh của Thập Thất Viện.”

La Chính đáp lễ lại, tự giới thiệu mình: “La Chính, đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong.”

Từ Hàm gật đầu, liền hỏi: “La Chính huynh tới Trám Hỏa Phong chúng ta là muốn luyện chế một thanh huyền khí sao? Từ Hàm ta tuy là tài nghệ không tinh, luyện chế huyền khí thượng phẩm vẫn còn có chút không tới, huynh cũng thấy lần này thử ta luyện chế chính là huyền khí thượng

phẩm, kết quả lại suýt chút nổ lò, nhưng huyền khí hạ phẩm và huyền khí trung phẩm thì không vấn đề gì, ta có thể giúp một tay!”

Con người đều là như vậy, người chủ động giúp người khác, người khác cũng sẽ chủ động giúp người.

La Chỉnh trợ giúp Từ Hàm thoát khỏi vận mệnh lò nổ, nên lúc này Từ Hàm mới muốn giúp hẩn luyện chế một món huyền khí để tặng lại.

Đừng nói là huyền khí, dù là linh khí cũng chẳng là gì trong mắt La Chỉnh, vì vậy La Chỉnh lắc đầu cười nói: “Đa tạ ý tốt của Từ Hàm huynh, nhưng thật ra không cần đâu. Ta tới nơi này chỉ là muốn mượn lò luyện khí của các huynh một lát!”

“Cái gì?” Từ Hàm liền sửng sốt, hoài nghi nhìn La Chỉnh.

(1)lô hỏa thuần thanh: khi đạo sĩ luyện đan thành công, lửa trong lò sẽ chuyển hết sang màu xanh. Từ này để hình dung kỹ nghệ, học vấn, công phu đã đạt đến trình độ hoàn mỹ, vô cùng nhuần nhuyễn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Mượn Lò

Đây cũng là lần đầu tiên đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong lại chạy đến Trám Hỏa Phong mượn lò luyện khí để dùng.

Từ Hàm cũng từng nghe nói tới một vài đệ tử có thiên phú kỳ tài, không chỉ tu luyện võ đạo mà thuật luyện khí cũng có trình độ thâm hậu.

Nhưng loại đệ tử này nhất định là có sĩ tộc lớn chống đỡ sau lưng, lò luyện khí của những sĩ tộc kia còn cao cấp hơn so với Trám Hỏa Phong nhiều, thế nên việc gì cần tới tìm bọn hăn mượn dùng?

“Quả thật là vậy, ta chỉ muốn mượn dùng lò luyện khí của các huynh một chút thôi. Nhưng huynh yên tâm, ta sẽ không để phát sinh loại chuyện như nổ lò đâu, bởi vì ta không phải là dùng luyện chế binh khí, mà là muốn ngưng luyện một món binh khí...” La Chỉnh giải thích.

Lần này thì Từ Hàm càng thêm hồ đồ.

Nghe khẩu khí này của La Chỉnh, hăn cũng không phải là luyện khí sư, cũng không thể là luyện khí sư, vậy mà muốn tiến hành ngưng luyện một món binh khí. Đây là chuyện gì không biết?

Cái gọi là ngưng luyện chính là luyện khí sư lấy những hiểu biết của mình với Thiên Diễn Chi Đạo để ngưng luyện vào trong binh khí, chỉ sau khi ngưng luyện mới có thể làm cho binh khí có được phẩm cấp. Có thể nói, điểm mấu chốt nhất trong ngưng luyện chính là lĩnh ngộ được Thiên Diễn Chi Đạo nhiều hay ít, chuyện này trực tiếp quyết định phẩm cấp của một món binh khí.

Chính là một câu “da còn không có, lông bám vào đâu”..

Nếu La Chỉnh không phải luyện khí sư, làm sao hấn lại lĩnh ngộ được Thiên Diễn Chi Đạo? Nếu đã không lĩnh ngộ được Thiên Diễn Chi Đạo, vậy hấn tiến hành ngừng luyện cái gì?

Vì vậy Từ Hàm cũng cảm thấy ù ù cạc cạc.

Nhưng...

Yêu cầu của La Chỉnh cũng chẳng có gì quá đáng, nếu hấn chỉ nói là ngừng luyện, cũng không phải luyện khí, vậy thì có thể cho hấn mượn dùng một lát. Dù sao ngừng luyện cũng không có nguy hiểm nổ lò, còn thành công hay không thì cũng không liên quan đến Từ Hàm hấn.

Huồng hồ La Chỉnh còn cho hấn một ân lớn, nếu không phải La Chỉnh xuất hiện vào giờ phút này, e là lò luyện trước mắt cũng đã chia năm xẻ bảy.

Vì vậy Từ Hàm nói: “Nếu như chỉ là ngừng luyện, không phải là không thể được, nhưng huynh phải chờ một chút, món huyền khí thượng phẩm này vẫn chưa ngừng luyện, còn mất một lúc nữa.”

La Chỉnh gật đầu cười nói: “Chờ là đương nhiên, huynh cứ làm xong rồi lại nói tiếp.” Nói xong, La Chỉnh liền đứng ở một bên.

Lúc này Từ Hàm mới ngồi trước lò luyện khí, một lần nữa phóng chân hỏa trong cơ thể ra.

Trên thực tế, trong quá trình ngừng luyện cũng không cần chân hỏa, dù là chân hỏa hay chân nguyên đều được, chỉ cần lựa theo lý giải về Thiên Diễn Chi Đạo của mình, trút chân nguyên vào trong vũ khí là có thể hoàn thành quá trình ngừng luyện.

Nếu như nhiệt lượng của chân hỏa quá cao thì lại không ổn, huống chi dưới đáy lò luyện khí này vốn có mạch núi lửa, dung nham trong lòng đất không ngừng cung cấp nhiệt độ vào lò luyện khí, mặc dù không phóng ra chân hỏa nhưng nhiệt độ trong lò luyện khí cũng sẽ không quá thấp.

Đây cũng là nguyên nhân La Chỉnh lựa chọn Trám Hỏa Phong, bởi vì hẳn không tu luyện công pháp thuộc tính hỏa, chân nguyên Thiên Ma thì rõ ràng không thể đem ra luyện khí. Mặc dù ngưng luyện không cần nhiệt độ cao, nhưng trong lò luyện khí cũng vẫn cần nhiệt độ nhất định.

Lò luyện khí trên Trám Hỏa Phong là lựa chọn tốt nhất của La Chỉnh.

La Chỉnh đứng bên cạnh chờ trong chốc lát, chỉ thấy Từ Hàm liên tục đẩy chân hỏa vào trong lò luyện khí.

So với chân hỏa cháy hùng hực trước đó, lúc này chân hỏa hẳn chuyển vào có uy lực nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa La Chỉnh cũng cẩn thận nhìn sang, có thể cảm nhận được trong chân hỏa, dường như có ẩn chứa một luồng uy thế vô hình khiến hẳn không thể diễn tả thành lời.

Mặc dù uy thế trong chân hỏa này cực kỳ nhỏ, nhưng lại khó có thể khiến người ta hoàn toàn bỏ qua.

“Uy thế này, hẳn là Thiên Diễn Chi Đạo mà Từ Hàm lĩnh ngộ được!” La Chỉnh thân nhiên cảm nhận uy thế được tích lũy trong từng luồng chân hỏa.

Ngưng luyện là giai đoạn mấu chốt nhất trong quá trình luyện khí, hơn nữa thời gian của giai đoạn này cũng có dài có ngắn.

Có người nói việc khống chế độ dài, ngắn này đều dựa vào hiểu biết và vận may nhất định.

Nhưng thời gian ngắn hay dài lại liên quan lớn tới phẩm cấp của thành phẩm sau này.

Trong lịch sử có một vài luyện khí sư từng để lại rất nhiều câu chuyện truyền kì, đặc biệt là trong cái giai đoạn “ngưng luyện” này, bởi vì liên quan đến Thiên Diễn Chi Đạo nên truyền ra ngoài đều thấy thần kỳ.

Ví như có vị ngưng luyện một thanh binh khí phải mất tới một tháng! Trong khoảng thời gian một tháng này, ăn uống gì cũng đều ở bên cạnh lò luyện. Vị luyện khí sư kia vẫn luôn cảm thấy mình ngưng luyện chưa đủ tốt nên không hề dừng tay. Mất một tháng không ngưng ngưng luyện, sau khi mở lò luyện khí ra, quả thực ngưng luyện ra một thanh tiên khí!

Thậm chí còn có người khi ngưng luyện, đột nhiên gặp phải tình cảnh lạ thường, sấm chớp âm âm như vũ bão, toàn bộ quá trình ngưng luyện chỉ vùn vụt trong thời gian một nén nhang, vậy mà cũng ra được một thanh tiên khí.

Chính bởi vì những chuyện thế này đã khiến cho không ít luyện khí sư cấp thấp nảy sinh hiểu lầm, cho rằng luyện khí là một môn dựa vào vận may.

Trên thực tế, trong quá trình luyện khí quả thực cũng có một chút may mắn, thế nhưng quan trọng hơn chính là thực lực!

Thông thường mà nói, quá trình ngưng luyện của luyện khí sư tập sự như Từ Hàm này cũng sẽ không quá ngắn, thường thường đều cần đến khoảng hai canh giờ.

Nhưng La Chính cũng kiên trì, lẳng lặng đứng ở bên cạnh không nói lời nào.

Không nghĩ tới quá trình ngưng luyện của Từ Hàm lại vô cùng thuận lợi, bóng mặt trời bên cạnh chỉ vừa đi qua nửa canh giờ, Từ Hàm đã thu

chân hỏa lại, sau đó mỉm cười nói: “Thành!”

Các đệ tử Thập Thất Viện đứng bên cạnh cũng mừng rỡ: “Đại sư huynh, thực sự thành rồi!”

“Nhanh! Nhanh! Mở lò xem, xem thử thanh huyền khí thượng phẩm đầu tiên của Thập Thất Viện chúng ta!” Có người vội vã nói.

Từ Hàm đi tới cạnh lò luyện khí, mở lò luyện khí ra rồi đưa tay vào trước. Từ Hàm ngưng kết ra một luồng chân hỏa bảo vệ cánh tay và bàn tay của hắn. Lúc này nhiệt độ trong lò luyện khí rất cao, hắn phải dựa vào chân hỏa của mình mới có thể chịu được nhiệt độ cao trong lò, để tránh bị bỏng.

Đến khi Từ Hàm rút tay về, trong tay hắn đã có thêm một thanh bảo kiếm.

Thanh bảo kiếm kia toàn thân màu trắng bạc, rạng rỡ ánh sáng, dưới mặt trời tỏa ra tia sáng lóng lánh.

“Phẩm cấp quả nhiên đạt tới huyền khí thượng phẩm, thanh bảo kiếm này gọi là “Tâm Thủy Kiếm” đi!” Từ Hàm cầm bảo kiếm trong tay, cẩn thận chu đáo, nhóm sư đệ bên cạnh hắn cứ như ong vỡ tổ mà đi tới, muốn nhìn thấy phong thái của huyền khí thượng phẩm.

La Chỉnh cũng từ từ đi tới bên người Từ Hàm cười nói: “Chúc mừng Từ Hàm huynh đã luyện chế được một thanh huyền khí thượng phẩm.”

Từ Hàm thấy La Chỉnh thần nhiên liếc nhìn thanh huyền khí thượng phẩm mới được luyện chế, dường như huyền khí thượng phẩm này trong mắt cũng chẳng là gì, hắn liền hỏi: “Bên này ta đã ngưng luyện xong, không biết khi nào huynh sử dụng lò luyện khí?”

“Ngay bây giờ đi!” La Chỉnh trả lời.

Từ Hàm tránh ra một bên, vung tay một cái: “La Chỉnh huynh mời tự nhiên.”

Từ Hàm cũng rất tò mò, rốt cuộc trong hồ lô của La Chỉnh có cái gì đặc biệt? Một người không phải là luyện khí sư, rốt cuộc muốn ngừng luyện ra một thanh vũ khí dạng gì.

La Chỉnh nhẹ nhàng gõ nhẵn tu di, lấy thanh bảo kiếm kia ra.

Từ Hàm và mấy vị đệ tử Thập Thất Viện khác nhìn thấy món vũ khí trong tay La Chỉnh, sắc mặt lập tức trở nên chấn động!

Bọn họ là luyện khí sư, vẫn tương đối nhạy cảm đối với chất lượng vũ khí!

Thanh bảo kiếm trong tay La Chỉnh mặc dù chưa trải qua ngừng luyện, nhưng rõ ràng không phải là vật tầm thường, rõ ràng là được tạo ra từ tay một bậc thầy luyện khí.

Ngay vào lúc La Chỉnh muốn đặt thanh bảo kiếm vào trong lò luyện khí, Từ Hàm lại vươn tay cản lại: “La Chỉnh huynh, thanh bảo kiếm trong tay huynh này, phẩm chất không tầm thường, nếu như mời một vị cao thủ luyện khí ngừng luyện, chí ít có thể ngừng luyện ra linh khí thượng phẩm!”

Ý tứ của Từ Hàm rất rõ ràng. La Chỉnh cũng không phải luyện khí sư, một thanh bảo kiếm đẹp như thế lại bị La Chỉnh ngừng luyện, sợ là cũng bị hủ hủy đi, đây mới thật sự là phung phí của trời!

Nếu La Chỉnh có thể có được một thanh bảo kiếm như vậy, chắc chắn cũng không phải là người không thể trả tiền. Mời một luyện khí sư tốt thôi, cũng không cần tông sư luyện khí ra tay thì cũng đã có thể ngừng luyện thành linh khí thượng phẩm. Một linh khí thượng phẩm đấy! Nghĩ thôi cũng đã khiến Từ Hàm kích động.

La Chỉnh lại lắc đầu.

Nếu như hần muốn một linh khí thượng phẩm thì việc gì phải phí thời gian và công sức lớn như vậy? Trực tiếp đi mua một thanh không phải được rồi sao? Huống chi lần trước trong bảo khố của thành Bạch Đế, La Chỉnh cũng có cơ hội chọn lựa linh khí thượng phẩm, nhưng khi đó hần lại bỏ qua, lựa chọn hai viên tinh thạch.

Lần này hần lợi dụng Thiên Diễn Tinh Hoa để tiến hành ngưng luyện, chính là muốn một thanh tiên khí!

“Từ Hàm huynh, ý tốt của huynh ta xin nhận. Nhưng ta muốn tự mình thử xem, có thể ngưng luyện thành công hay không.” La Chỉnh cười nói.

Nghe được lời La Chỉnh nói, Từ Hàm cảm thấy muốn lệ rơi đầy mặt. Rốt cuộc người này phá của đến mức nào chứ? Một món vũ khí tinh xảo như vậy, lại muốn thử xem. Rốt cuộc hần có biết, cái giá phải trả cho một lần thử này là gì không vậy?

Vũ khí thì không thể ngưng luyện lại được, nếu một lần ngưng luyện không thành công, món vũ khí này cơ bản chẳng khác nào bị hỏng! Thế này khác gì La Chỉnh đang mang một thanh linh khí thượng phẩm ra chơi đùa...

Từ Hàm thật lòng muốn cản La Chỉnh lại, thế nhưng dù sao hần cũng không phải chủ nhân của thanh bảo kiếm, đương nhiên cũng chỉ có thể nói đến thế thôi. Thấy thái độ kiên quyết của La Chỉnh, hần cũng không có lí do gì để ngăn cản nữa.

Giống với Từ Hàm, những đệ tử khác của Thập Thất Viện lúc này cũng không nói nữa, thậm chí có vài người còn tỏ vẻ tức giận, rõ ràng bất mãn đối với sự lãng phí của La Chỉnh.

Đối mặt với những tiếc hận, thậm chí là ánh mắt phẫn nộ kia, La Chỉnh vẫn coi như không nhìn thấy, tự mình đặt bảo kiếm vào trong lò.

“Ấy! Huynh không cần chân nguyên hộ thể sao?” Từ Hàm lại phát hiện ra chỗ kì lạ của La Chỉnh, hẳn chú ý tới lúc La Chỉnh bỏ bảo kiếm vào lò luyện khí, trên tay không có bất kì thứ gì bảo hộ, vấn đề là La Chỉnh vẫn không bị bỏng!

“À, nhiệt độ trong lò luyện khí không cao lắm, cho nên không cần.” La Chỉnh cười nói.

“...”

Từ Hàm hoàn toàn cạn lời. Tuy là vừa rồi La Chỉnh chuyển một phần chân nguyên hùng hậu qua nên Từ Hàm cũng hiểu được thực lực cường hãn của La Chỉnh, nhưng dưới lò luyện khí này là hỏa mạch trong lòng đất, hơn nữa hẳn vừa mới dùng chân hỏa thiêu đốt, nhiệt độ cao hơn bình thường rất nhiều.

Nếu bây giờ ném một con heo vào đó, chỉ cần nửa nhịp thở là có thể nướng nó chín khét từ trong ra ngoài.

Vậy mà La Chỉnh đưa tay vào lại như không có chuyện gì, thật sự là vô lý.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Ngưng Luyện

Sau khi cho bảo kiếm vào trong lò, La Chỉnh tiện tay đóng cửa lò luyện khí lại, sau đó mới đi lên trên chỗ vừa rời Từ Hàm luyện khí. Chỗ này nhằm thẳng đến cửa đốt lò luyện.

Sau khi La Chỉnh ngồi vào chỗ của mình, trong tay hắn liền xuất hiện một luồng chân nguyên Thiên Ma.

Một luồng chân nguyên Thiên Ma này bao học hết cả tay hắn.

Chuyện Thiên Diễn Tinh Hoa vô cùng quan trọng. Hắn nhờ Chương Vô Huyền bán đấu giá giúp, một mặt là bởi bản thân Chương Vô Huyền đáng tin, mặt khác là vì ngoài Chương Vô Huyền ra, La Chỉnh thật không có cách nào tốt hơn để bán Thiên Diễn Tinh Hoa. Nhưng chuyện hắn sở hữu Thiên Diễn Tinh Hoa thì trừ bản thân và Chương Vô Huyền, hắn cũng không muốn để cho người thứ ba biết.

Đương nhiên La Chỉnh sẽ không để cho những đệ tử Thập Thất Viện ở trước mặt này biết.

Vì thế, La Chỉnh chỉ có thể dùng chút thủ đoạn nho nhỏ. Màu sắc chân nguyên Thiên Ma rất đậm, chính là màu tím đen, nên hắn dùng chân nguyên Thiên Ma bao bọc nhẵn tu di trên tay lại, sau đó lấy ra một lượng Thiên Diễn Tinh Hoa từ trong nhẵn tu di.

Mấy giọt Thiên Diễn Tinh Hoa này đều hỗn loạn trong đám chân nguyên Thiên Ma, từ bên ngoài nhìn vào thì sẽ không thấy gì.

Sau khi chuẩn bị xong, La Chỉnh liền thúc giục chân nguyên Thiên Ma bắn vào miệng lò luyện khí, mà Thiên Diễn Tinh Hoa thì được bao lại trong chân nguyên Thiên Ma. Làm như vậy cũng không thể chắc chắn là không ai nhìn ra, nếu là cao thủ thực sự thì vẫn có thể thấy được.

Thế nhưng La Chỉnh lại tin rằng, những đệ tử trong Thập Thất Viện này tuyệt đối không thể nào phát hiện.

Chân nguyên Thiên Ma tạo thành một đường lớn, liên tục nhỏ từng giọt Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong lò luyện khí.

Thấy chân nguyên Thiên Ma màu tím đen, mí mắt Từ Hàm cũng giật một cái, thảo nào vừa rồi hẳn cảm thấy chân nguyên của La Chỉnh vô cùng hùng hậu. Chân nguyên màu tím đen này hoàn toàn không phải chuyện đùa. Mặc dù La Chỉnh chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, thế nhưng thực lực tuyệt đối không thể coi thường.

Nhưng dù chân nguyên màu tím đen này rất đặc thù, thì vẫn chẳng có tác dụng gì đối với luyện khí.

Từ Hàm nhìn rất rõ, trong chân nguyên này không có một chút Thiên Diễn Chi Đạo nào. Bản thân La Chỉnh không có chút linh ngộ nào với Thiên Diễn Chi Đạo, vậy làm sao có thể ngưng luyện?

Mấy vị đệ tử của Thập Thất Viện cũng đều thở dài một hơi.

Ài, xem ra La Chỉnh đúng là đùa rồi. Tiếc cho một thanh kiếm tốt...

La Chỉnh không buồn để ý đến bọn họ nghĩ như thế nào, lúc này đang chuyên tâm ngưng luyện.

La Chỉnh không hiểu về Thiên Diễn Chi Đạo, trên thực tế hiện tại hẳn cũng không thể xem là ngưng luyện, chỉ có thể xem là tưới Thiên Diễn

Tinh Hoa lên đó để xem cuối cùng có thể tạo thành thanh bảo kiếm cấp nào.

Thực tế trong lòng La Chỉnh cũng không chắc lắm, dù sao đây cũng là lần đầu hần rót Thiên Diễn Tinh Hoa vào vũ khí, nói không chừng có thể vì phương pháp không đúng mà lại làm ra một món huyền khí, thậm chí còn có khả năng là phế phẩm.

Sau khi đưa chân nguyên Thiên Ma Chân Nguyên vào trong lò luyện khí, La Chỉnh liền điều khiển chân nguyên Thiên Ma bao phủ thanh bảo kiếm kia.

Nham thạch nóng chảy trong hỏa mạch dưới lòng đất chậm rãi chảy trong con đường được khai quật phía dưới lò luyện khí, dẫn nhiệt đi qua, không ngừng truyền lên nhiệt độ cực cao.

Bảo kiếm đặt ở trong lò bị quay trong nhiệt lượng do nham thạch nóng chảy phát tán ra. Trong quá trình ngưng luyện cần phải giữ vững một nhiệt độ nhất định, mà nhiệt độ trong lò luyện khí không cao không thấp, cực kì thích hợp.

Sau khi chân nguyên Thiên Ma bao trùm lên, giọt Thiên Diễn Tinh Hoa đầu tiên cũng bị chân nguyên rót lên thân bảo kiếm kia.

Khi một giọt Thiên Diễn Tinh Hoa nhỏ lên thân bảo kiếm, chỉ trong nháy mắt, trên thân kiếm sáng bóng tròn nhẵn đã hình thành một gợn sóng mang màu sắc của kim loại, phạm vi mà gợn sóng khuếch tán ra cũng không lớn, chỉ hơn một tấc thì liền ngừng lại, để lại trên thân kiếm một đóa hoa văn yêu dị.

Ngay sau đó giọt thứ hai cũng nhỏ xuống trên thân kiếm như vậy, rồi lưu lại một đóa hoa văn lớn chừng một tấc.

Những giọt Thiên Diễm Tinh Hoa như những giọt mưa ào ào nhỏ xuống thân kiếm, càng ngày càng nhiều, trên thân kiếm cũng nở rộ từng đóa, từng đóa hoa văn.

Lúc này, dọc theo đường ống được hình thành từ chân nguyên Thiên Ma, Thiên Diễm Tinh Hoa trong nhẫn của La Chỉnh liên tục không ngừng truyền vào trong lò luyện khí.

Nếu như lúc này có một luyện khí sư lão luyện chứng kiến La Chỉnh sử dụng Thiên Diễm Tinh Hoa như vậy, sợ rằng sẽ tức đến hộc máu.

Thiên Diễm Tinh Hoa là đồ vật quý báu đến mức nào?

Thông thường mà nói, dùng Thiên Diễm Tinh Hoa để ngưng luyện binh khí thì đều tập trung vào bộ phận mấu chốt nhất trên binh khí đó, cũng chính là ‘thép tốt thì dùng làm lưỡi đao’.

Nếu như bọn họ dùng Thiên Diễm Tinh Hoa để ngưng luyện một thanh kiếm thì chỉ có thể dùng trên thân kiếm, nếu như số lượng Thiên Diễm Tinh Hoa không đủ thì cũng có thể nhỏ Thiên Diễm Tinh Hoa lên mũi nhọn của bảo kiếm.

Tuy là như vậy sẽ làm giảm hiệu quả của Thiên Diễm Tinh Hoa, nhưng cũng không còn cách nào khác, đó cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nhưng La Chỉnh không có ý thức tiết kiệm chút nào, dường như hần cứ để cho Thiên Diễm Tinh Hoa tùy ý nhỏ xuống, cho nên Thiên Diễm Tinh Hoa không chỉ chui vào trong thân kiếm, ngay cả trên chuôi kiếm cũng tích đầy Thiên Diễm Tinh Hoa!

Nhưng mặc dù là thanh bảo kiếm này thì cũng không thể hấp thụ Thiên Diễm Tinh Hoa một cách vô hạn được. Nó chỉ có thể hấp thụ ở một mức độ nào đó, mức độ này được quyết định bởi trình độ luyện khí của luyện khí sư.

La Chỉnh rót thẳng một lèo mấy trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa vào trong lò luyện khí, toàn bộ bảo kiếm đều bị bao bọc bởi Thiên Diễn Tinh Hoa. Toàn bộ thân kiếm, chuôi kiếm, mũi kiếm, bộ phận nào nên hấp thu thì cũng đã hấp thu hoàn toàn, có thể nói Thiên Diễn Tinh Hoa đã gần tới mức bão hòa!

Cho đến lúc này, La Chỉnh lại rút số Thiên Diễn Tinh Hoa không thể hấp thu được nữa trở về trong nhẫn tu di của mình.

Đến lúc này, việc ngưng luyện cơ bản coi như đã hoàn thành, cả quá trình không tốn quá nhiều thời gian, cộng lại vẫn chưa hết tới một nén hương.

Thấy La Chỉnh dần dần thu lại chân nguyên Thiên Ma, các đệ tử trong Thập Thất Viện vẫn cảm thấy quái lạ, Từ Hàm lại càng ngăn ra một chút rồi hỏi: “Vậy là ngưng luyện xong cả rồi?”

Căn cứ vào kiến thức luyện khí của bọn họ, thời gian ngưng luyện có dài có ngắn, nhưng với La Chỉnh thật sự quá ngắn, ngắn đến không bình thường!

Chỉ từ một điểm này, Từ Hàm có thể xác định, La Chỉnh hoàn toàn là đùa giỡn mà thôi!

La Chỉnh mỉm cười: “Đã ngưng luyện xong xuôi!”

“Vậy mời La Chỉnh huynh mở lò cho chúng ta nhìn thành quả.” Từ Hàm không có ác ý gì, chỉ là hấn thật sự tò mò, không biết La Chỉnh muốn làm gì.

La Chỉnh đi đến trước lò luyện khí, trong nháy mắt khi hấn mở nắp lò luyện ra, một luồng ánh sáng màu trắng bạc bỗng nhiên thoát ra từ trong lò luyện!

“Vèo vèo vèo!”

Luồng ánh sáng màu trắng bạc kia bắn ra khỏi cửa lò luyện khí, đánh vào vách tường Thập Thất Viện. Vách tường kia lập tức bị ánh sáng màu trắng bạc cứng rắn làm tiêu tan mất một tầng.

Đến khi La Chỉnh thò tay vào trong lò luyện khí, nháy mắt lấy bảo kiếm ra khỏi lò luyện, ánh sáng bạc từ bảo kiếm phóng thẳng lên cao, một luồng dao động vô hình lấy bảo kiếm làm tâm điểm, không ngừng khuếch tán ra xung quanh!

“Vèo...”

Lúc này, cả Trám Hỏa Phong đều đã nhận ra điểm khác thường!

Ở phía sau Trám Hỏa Phong, nhánh hỏa mạch kéo dài từ Luyện Ngục Sơn đến đây cuối cùng hội tụ lại chỗ này, tạo thành một cái đầm sâu một trượng. Nhưng trong cái đầm này không phải là nước mà là nham thạch nóng chảy quay cuồng, cho nên có thể gọi nó là một hỏa đàm. Xung quanh hỏa đàm có hai vị luyện khí sư ngồi đang ngồi ở bên mép đầm, không ngừng triệu hồi chân hỏa trong cơ thể để luyện cùng nham thạch nóng chảy bên trong đầm.

Hai vị luyện khí sư này là đạo sư trên Trám Hỏa Phong, một vị là Nghiêm Giới, một vị khác là Tưởng Mẫn, thực lực của hai người đều đạt tới Tiên Thiên Nhất Trọng. Tuy thực lực không cao nhưng trình độ luyện khí cũng được coi là tốt, tuy còn cách cấp tông sư khá xa nhưng cũng dư dả để làm đạo sư trên Trám Hỏa Phong rồi.

Vì để cho chân hỏa của mình càng thêm tinh thuần, các vị luyện khí sư thường sẽ chọn quán tưởng hỏa diễm.

Hỏa diễm có rất nhiều chủng loại, nham thạch nóng chảy được phun lên từ dưới đất được coi là một loại, chỉ là hỏa diễm trong nham thạch nóng

chảy lại quá mức cuồng bạo.

Sau khi quán tưởng, quả thực có thể tăng uy lực của chân hỏa lên rất nhiều, thế nhưng bản mệnh chân hỏa cũng sẽ trở nên cuồng bạo hơn, do đó cũng khó mà thao túng.

Cho nên khi hai người bọn họ quán tưởng ở hỏa đàm, cứ cách mỗi một nén nhang sẽ nuốt một viên “Thanh Tâm Đan”, khi nuốt Thanh Tâm Đan vào sẽ sinh ra một luồng khí tức mát mẻ.

Thực tế luyện khí sư thường tu luyện công pháp có thuộc tính lửa, tối kỵ với loại đồ vật có tính lạnh này, nhưng luồng khí tức mát mẻ đó lại có thể chạy khắp toàn thân, trợ giúp bọn họ ức chế khí tức cuồng bạo trong nham thạch nóng chảy, trấn an dòng suy nghĩ của bọn họ.

Ngay vào lúc bọn họ chuyên tâm quán tưởng hỏa diễm trong đàm dung nham, bỗng nhiên có một luồng dao động màu bạc xẹt qua người bọn họ, đồng thời nhanh chóng truyền về phía xa.

Sắc mặt hai người nhất thời hơi biến đổi.

“Luồng dao động này... Đây là có người luyện chế vũ khí ra lò!” Trên mặt Nghiêm Giới lộ ra vẻ cực kì thận trọng, thế nhưng lại chậm chạp không chịu nói ra phán đoán của mình.

Tưởng Mẫn ở bên cạnh nói ra trước: “Đây là dư âm sinh ra khi pháp bảo ra lò!”

Thông thường mà nói, cứ là vũ khí có cấp bậc, dù là huyền khí hạ phẩm cũng sẽ tạo ra dư âm có một biên độ nhỏ, chỉ là dư âm vô cùng nhẹ nên người thường khó có thể phát hiện.

Còn nếu là linh khí, dư âm được tạo ra cũng tương đối khá, dù là người thường dùng mắt thường cũng có thể thấy, nhưng cũng chỉ có thể

truyền đi khoảng vài trượng xung quanh mà thôi.

Hỏa đàm nơi Nghiêm Giới và Tương Mẫn ngồi cũng không cách Trám Hỏa Phong xa lắm, nhưng dư âm của linh khí cũng sẽ không có khả năng truyền xa đến vậy!

Trừ khi là tiên khí xuất hiện mới có thể phóng ra dư âm kịch liệt như vậy.

Thấy dư âm như vậy vẫn không ngừng tràn tới tận hỏa đàm bên này, khuếch tán về phía xa, vậy không biết rốt cuộc món vũ khí này có phẩm cấp nào., Hai người vẫn không đoán ra được.

“Rốt cuộc là người phương nào, lại có thể luyện chế ra tiên khí trên Trám Hỏa Phong?” Nghiêm Giới cau mày hỏi.

“Chẳng lẽ Thiên Ngọc đang luyện chế tiên khí?” Tương Mẫn suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra được nên chỉ có thể suy đoán như vậy.

Luyện khí không phải sở trường của Thanh Vân Tông, từ tình hình của Trám Hỏa Phong liền có thể nhìn ra được. Một Thanh Vân Tông mấy trăm ngàn đệ tử lớn như thế, cùng lắm cũng chỉ có ngàn người chịu đi trên con đường luyện khí mà thôi.

Những năm gần đây, Thanh Vân Tông chỉ có một vị tông sư luyện khí, đó cũng là một trong ba tông sư luyện khí lớn nhất của vương triều Phần Thiên, đó chính là Thiên Ngọc.

Tương Mẫn vừa mới nói ra ý nghĩ của mình, Nghiêm Giới ngay lập tức không đồng ý: “Không thể nào. Thiên Ngọc đường đường là tông sư luyện khí, làm sao bằng lòng tới Trám Hỏa Phong để luyện chứ?”

Những lò luyện khí mà đệ tử trên Trám Hỏa Phong sử dụng, đương nhiên sẽ không lọt vào mắt xanh của Thiên Ngọc. Thanh Vân Tông đã trả

một cái giá rất lớn để chuẩn bị cho Thiên Ngọc lò “Cửu Vân Địa Long”. Trong mắt luyện khí sư, lò Cửu Vân Địa Long này không thua bảo bối tiên khí.

Hắn có lò Cửu Vân Địa Long, làm sao lại cam tâm dùng lò đồng thông thường trên Trám Hỏa Phong?

Tưởng Mẫn cũng nói: “Ta cũng hiểu là không có khả năng, nhưng người có thể luyện chế tiên khí, trong Thanh Vân Tông này cũng chỉ có một mình Thiên Ngọc, những người khác làm sao có thể luyện ra tiên khí?”

“Nếu nghĩ không ra, chúng ta đi đến hiện trường nhìn xem chẳng phải là biết rồi sao?” Nghiêm Giới nói xong liền đứng dậy chạy về phía Trám Hỏa Phong, Tưởng Mẫn cũng theo sát phía sau. Hai người mặc dù là luyện khí sư, nhưng thực lực bản thân cũng đã là Tiên Thiên Nhất Trọng, tốc độ tất nhiên không chậm, gần như chỉ trong khoảnh khắc đã đến đỉnh Trám Hỏa Phong.

Trong Thập Thất Viện.

Lúc này thanh bảo kiếm trong tay La Chính đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Tuy nói hình dạng bảo kiếm không biến hóa chút nào, nhưng trước khi luyện, bề ngoài của nó vẫn hết sức bình thường, vậy mà lúc này cả thanh bảo kiếm đều tràn đầy từng luồng ánh sáng màu bạc kì lạ. Nếu như tinh tế nhìn kỹ thì sẽ thấy trên thân bảo kiếm loáng thoáng còn có từng tia kí hiệu.

Từ Hàm và những đệ tử của Thập Thất Viện, lúc này hoàn toàn tròn mắt.

Mắt họ trừng lớn nhìn chăm chăm vào thanh bảo kiếm trong tay La Chính, cổ họng muốn nói ra gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại khiếp sợ không nói nên lời, chỉ có thể tỏ vẻ mặt đờ đẫn mà nhìn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Tham Lam

Luyện khí sư có một sự nhạy cảm trời sinh với pháp bảo bình khí.

Mặc dù Từ Hàm không bao giờ ngờ được La Chính có thể ngừng luyện ra tiên khí, nhưng lúc này sự thật đã rành rành trước mắt.

La Chính cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng vung lên, trên mặt lộ rõ vẻ hài lòng. Hắn phát hiện trên thân kiếm có một đường vân. Đường vân này hơi khác với linh văn trên người hắn, nó phức tạp hơn, hình dạng cũng đẹp mắt hơn. Đường vân này không phải linh văn, như vậy chắc hẳn là tiên văn.

Trên thanh kiếm có một đường tiên văn, điều này chứng tỏ bảo kiếm trong tay La Chính chính là tiên khí.

Sau khi múa kiếm một hồi, La Chính đột ngột xoay người vung kiếm đâm thẳng lên trời.

“Xoẹt!”

Một tia kiếm quang màu bạc chói lọi bắn ra từ mũi kiếm. Kiếm quang kia vô cùng sắc bén, trực tiếp xuyên thủng mái hiên.

Mái hiên Trám Hỏa Phong vốn được chế tạo từ sắt cứng, nhưng dưới một nhát kiếm của La Chính, nó lại giống như bùn lầy bị kiếm quang đâm thủng. Hơn nữa vừa rồi La Chính không sử dụng chân nguyên Thiên Ma, tia kiếm quang này chính là kỹ năng thực sự của bảo kiếm, cũng chính là kỹ năng của tiên khí.

“Vì chưa hoàn thiện nên thanh bảo kiếm này không có tên. Nếu cuối cùng ta đã luyện thành, vậy hãy để ta đặt tên cho nó. Tên kiếm là Lưu Quang.” La Chỉnh thầm nhủ trong lòng.

Ngờ đâu, La Chỉnh vừa nghĩ tới đó liền cảm nhận được Lưu Quang Kiếm đột nhiên dao động.

“Sao?” La Chỉnh tò mò nhìn về phía Lưu Quang Kiếm. Nghe nói sau khi có phẩm cấp, pháp bảo vũ khí sẽ sinh ra ý thức tự chủ, mặc dù không thể trực tiếp giao lưu với chủ nhân nhưng cũng có sự tương tác nhất định. Đây chính là cái gọi là “kiếm ý thông huyền(1)”.

Thậm chí sau khi thức tỉnh, kiếm ý có thể ngưng tụ trở thành kiếm anh(2). Đến lúc đó, bảo kiếm sẽ trở thành một phân thân của chủ nhân nó.

Có điều, Lưu Quang Kiếm có thể trở thành kiếm anh hay không chỉ sợ là chuyện của rất lâu sau này nên giờ đây La Chỉnh cũng không để tâm.

Động tĩnh lớn như vậy gần như đã thu hút tất cả các đệ tử trên núi. Các đệ tử kia dù là mặc trường bào đen hay trường bào trắng đều chen chúc nhốn nháo trước cửa Thập Thất Viện, tò mò nhìn vào bên trong.

Bọn họ cảm thấy vô cùng tò mò, rốt cuộc ai luyện khí trong Thập Thất Viện mà có thể tạo ra dư âm lớn như vậy. Nhất thời, cửa Thập Thất Viện chật kín người.

Cách đó không xa có hai bóng người từ hỏa đàm lao tới với tốc độ cực nhanh, sau đó vững vàng dừng bước trước cửa viện. Hai người này chính là Nghiêm Giới và Tường Mẫn.

Thấy cảnh tượng này trước cửa Thập Thất Viện, không cần hỏi họ cũng biết dư âm vừa rồi chính là từ đây truyền ra. Điều này cũng giúp họ bớt chút phiền toái khi phải dò tìm từng viện.

Đông đảo đệ tử tụ tập trước cửa Thập Thất Viện vừa thấy đạo sư bước tới liền rít rít nhường đường. Tưởng Mẫn không bước vào ngay mà hỏi: “Vừa rồi là ai luyện khí?”

Ánh mắt Nghiêm Giới sắc bén hơn Tưởng Mẫn, gã rảo bước vào trong Thập Thất Viện, ánh mắt đảo quanh liền dừng lại trên thanh bảo kiếm trong tay La Chinh.

Nghe được câu hỏi của Tưởng Mẫn, đại sư huynh trong Thập Thất Viện vội vàng bước lên, cúi người bái lạy Tưởng Mẫn rồi đáp: “Tưởng đạo sư, vừa rồi là ta luyện khí.”

“Người?” Tưởng Mẫn hiểu lầm lời nói của Từ Hàm, cho rằng Từ Hàm chính là người luyện ra tiên khí nên dẫn tới dư âm lớn như vậy. Đệ tử trên Trám Hỏa Phong không quá nhiều, Tưởng Mẫn nắm rõ thực lực của từng người một.

Từ Hàm có thể coi là một đệ tử có chút thiên phú, nếu sau này chăm chỉ cố gắng thì cũng có thể trở thành một vị luyện khí sư không tệ. Nhưng thiên phú của Từ Hàm chỉ có thể làm một luyện khí sư bình thường mà thôi, cùng lắm thì chỉ có thể luyện ra linh khí trung phẩm. Nếu hẩn miệt mài khắc khổ, lại thêm có được sự linh ngộ bất ngờ thì có thể trở thành một vị luyện khí sư ưu tú luyện chế ra linh khí thượng phẩm.

Nhưng Từ Hàm chắc chắn không thể trở thành tông sư luyện khí, tuyệt đối không có khả năng này! Vậy nên nói gì đến việc hiện tại hẩn có thể luyện ra tiên khí?

Cho nên Tưởng Mẫn không tin lời Từ Hàm. Nhưng nhìn sắc mặt Từ Hàm lại không giống như giả bộ, vậy nên nhất thời Tưởng Mẫn cũng có chút mơ hồ.

Lúc này Nghiêm Giới tinh táo hơn Tưởng Mẫn một chút. Gã hỏi: “Vừa rồi người luyện chế ra vũ khí gì? Là thanh bảo kiếm trong tay thiếu

niên kia?”

Lúc này, Từ Hàm mới hiểu Tưởng Mẫn đã hiểu lầm lời của hắn, vội khoát tay nói: “Tưởng đạo sư, người hiểu lầm rồi! Bảo kiếm kia không phải do ta luyện chế. Vừa rồi ta và các đệ tử Thập Thất Viện cùng nhau luyện chế một huyền khí thượng phẩm mà thôi. Vị thiếu niên này tên La Chính, là đệ tử Tiểu Vũ Phong. Vừa rồi hắn không luyện khí mà tiến hành ngưng luyện bảo kiếm.”

“Ngưng luyện tiên khí?” Nghiêm Giới hỏi.

“Vâng.” Từ Hàm gật đầu.

Tưởng Mẫn và Nghiêm Giới nghe được câu trả lời khẳng định của Từ Hàm, nhất thời rơi vào trầm mặc.

Đáp án này khiến hai người chấn động không thua gì việc hiểu lầm Từ Hàm luyện chế ra tiên khí.

Đệ tử trên ba mươi ba phong chủ yếu đều là võ giả tu luyện võ công, không quá am hiểu con đường luyện khí, thế nhưng thiếu niên này lại có thể ngưng luyện ra tiên khí?

Hai người bọn họ miệt mài luyện khí nhiều năm như vậy mà còn chưa từng nghe thấy chuyện này. Đây có thể coi là chuyện kỳ dị khó tin, trái hẳn lẽ thường, căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Vì để xác định chuyện đang diễn ra trước mắt, Nghiêm Giới bước lên phía trước, hỏi: “Thanh bảo kiếm này do người ngưng luyện?”

La Chính vuốt ve bảo kiếm trong tay, mỉm cười nói: “Người nói Lưu Quang? Đúng, nó thật sự là do ta ngưng luyện.”

Thấy La Chỉnh thừa nhận một cách dễ dàng như vậy, Nghiêm Giới hít một hơi khí lạnh, trong đầu hiện ra vô số câu hỏi, thật sự không nhịn được mở miệng hỏi: “Người làm thế nào?”

La Chỉnh chậm rãi tra Lưu Quang Kiếm vào vỏ, mỉm cười nói: “Cái này ta không thể nói được.”

Câu hỏi này của Nghiêm Giới quả thật có chút quá phận. Dù là võ giả hay luyện khí sư đều có bí mật của riêng mình, không ai ngu đến mức đem bí mật này nói lung tung cho người khác biết. Đây tuyệt đối là điều kiêng kỵ cực lớn.

Nếu người luyện ra thanh kiếm này là Thiên Ngọc thì có cho Nghiêm Giới một trăm lá gan gã cũng không dám hỏi như thế. Nhưng trong tiềm thức của Nghiêm Giới, La Chỉnh chỉ là hậu bối, là một một thằng nhóc mười mấy tuổi, thực lực mới dừng ở cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Tông.

Còn gã chính là đạo sư ở Thanh Vân Tông, mặc dù không phải là đạo sư của cả ba mươi ba phong nhưng cũng là đạo sư của Trám Hỏa Phong, địa vị lớn hơn nhiều so với đệ tử bình thường.

Thấy La Chỉnh lảng tránh như vậy, Nghiêm Giới có chút không cam lòng. Thằng nhóc này vậy mà lại nắm giữ tiên khí trong tay! Một thanh tiên khí lại để cho một đệ tử ngoại môn sử dụng, đây không phải phí của trời thì là gì?

Lòng người biến đổi khôn lường, ban đầu Nghiêm Giới thực sự chỉ muốn tìm hiểu cặn kẽ mọi chuyện mà thôi, nhưng giờ phút này, trong lòng gã đột nhiên nổi lên sự tham lam. Ánh mắt gã và Tưởng Mẫn giao nhau, trong mắt Tưởng Mẫn cũng lóe ra vẻ tham lam như vậy.

Trong mắt bọn họ, La Chỉnh là một đứa trẻ đang cầm của quý trong tay, hơn nữa nghe La Chỉnh nói, hẳn là hẳn còn bí mật rất lớn về luyện khí.

Nếu có thể lấy được tiên khí trong tay hắc, lửa hắc nói ra bí mật, vậy Nghiêm Giới và Tường Mẫn thực sự sẽ thăng chức rất nhanh, không cần ngồi ở Trám Hỏa Phong này chịu khổ, ngày nào cũng phải dạy dỗ một đám đệ tử có tư chất tầm thường này...

Nếu nắm giữ bí mật trong tay La Chỉnh, sợ là bọn họ còn có thể trở thành tông sư luyện khí mới trong Đông Vực, địa vị có thể sánh ngang với Thiên Ngọc!

Huống chi La Chỉnh thân mặc trường bào trắng, chứng tỏ chỉ là một tên đệ tử ngoại môn mà thôi, chắc chắn đằng sau hắc không có gì hậu thuẫn, chắc chắn là một tên rẻ cở thường dân. Nếu là đệ tử sĩ tộc, vào Thanh Vân Tông đều lập tức tiến vào nội môn, làm sao có thể làm đệ tử ngoại môn? Hơn nữa thăng nhóc này muốn ngừng luyện binh khí, vậy mà đến một cái lò luyện khí cũng không có, còn cần phải đến Trám Hỏa Phong để mượn lò đồng này dùng...

Con người một khi đã nảy sinh lòng tham thì rất khó có thể dừng lại.

Nghiêm Giới cười khê: “Vị đệ tử trên Tiểu Vũ Phong này tên là gì?”

“Ta tên La Chỉnh.” La Chỉnh lạnh nhạt đáp.

“La Chỉnh đúng không? Người đã luyện ra vũ khí kinh người như thế trên Trám Hỏa Phong chúng ta, chúng ta cần phải ghi chép lại một chút. Có thể sang đây nói chuyện được không?” Nghiêm Giới thấp giọng nói.

“Sao?” La Chỉnh nhướn mày, sau đó gật đầu đáp: “Được.”

Ngoài mặt mặc dù đồng ý, nhưng hắc lại cười lạnh trong lòng. Sao hắc có thể không nhìn ra hai người này đang nổi lòng tham với mình.

Nghiêm Giới và Tường Mẫn cũng không che giấu quá nhiều. Trong mắt bọn họ, họ chính là đạo sư trên Trám Hỏa Phong, cả ngọn núi này đều

là địa bàn của bọn họ. La Chỉnh chỉ là một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, sao có thể phản kích? Nếu không phải đang ở trước mặt nhiều đệ tử như vậy, sợ rằng giờ phút này hai người họ đã bộc lộ bộ mặt hung ác của mình từ lâu.

Một thanh tiên khí và phương pháp ngưng luyện tiên khí, dù là cái nào đi nữa đều có thể khiến luyện khí sư điên cuồng.

Chẳng qua có một điều Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn không biết, La Chỉnh cũng chẳng coi bọn họ ra gì.

Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn cũng chỉ là cao thủ Tiên Thiên Thất Trọng mà thôi. Huống chi hai người họ là luyện khí sư, chiến đấu vốn không phải là thế mạnh, sao có thể là đối thủ của La Chỉnh lúc này? Nếu hai người này thật sự có ý đồ xấu xa với hắn, La Chỉnh sẽ không ngần ngại ra tay, hung hăng dạy dỗ bọn họ một trận, cũng đúng lúc cần kiểm tra uy lực của Lưu Quang Kiếm.

Nếu La Chỉnh đã đồng ý, những chuyện còn lại đều dễ làm. Nghiêm Giới nhất thời vui mừng khôn xiết, thậm chí còn nghi không biết La Chỉnh có phải kẻ ngốc hay không. Đối với gã mà nói, La Chỉnh càng ngu ngốc thì càng tốt, tốt nhất là biết điều một chút mà giao tiên khí và phương pháp bí mật ngưng luyện tiên khí ra, để gã đỡ phải uống công phí sức.

“Giải tán, giải tán hết đi! Có gì hay là xem.” Nghiêm Giới xua tay với đám đệ tử. Sau khi đuổi toàn bộ đệ tử đi, gã nói với La Chỉnh: “Đã như vậy, người hãy theo ta.”

Sau đó Nghiêm Giới đi phía trước, La Chỉnh đi ở giữa, Tưởng Mẫn đi sau cùng. Hai người bọn họ cố ý kẹp La Chỉnh ở giữa, sợ đứa ngốc này chạy trốn.

Có điều bọn họ đều cảm thấy việc này là thừa thãi. Thực lực Tiên Thiên Nhất Trọng của La Chỉnh sao có thể trốn thoát khỏi tay bọn họ được?

Nếu thằng nhóc này không giao tiên khí và phương pháp ngưng luyện tiên khí ra thì đừng mơ có thể rời khỏi Trám Hỏa Phong.

Sau đó, Nghiêm Giới dẫn La Chính đi vào một tòa biệt viện.

(1)Kiếm ý thông huyền: là chỉ sự huyền diệu, thấu hiểu của kiếm ý.

(2)Kiếm anh: một luồng kiếm nhỏ được tạo thành từ kiếm ý, trông như hình dạng kiếm thật.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Kiểm Thuật Căn Bản

Biệt viện này là nơi nghỉ ngơi của nhóm đạo sư, giờ phút này vắng tanh không một bóng người. Sau khi bước vào biệt viện, Nghiêm Giới liếc nhìn thanh bảo kiếm đang nằm yên trong vỏ trên tay La Chỉnh.

Bình thường, nếu bảo kiếm nằm trong vỏ thì uy lực sẽ được giấu kỹ, bởi vì tất cả uy lực của kiếm đều tập trung trên thân kiếm. Đại đa số luyện khí sư đều biết tới nguyên tắc này, vậy nên lúc luyện chế bảo kiếm thì dù thân kiếm hay chuôi kiếm cũng sẽ cố gắng sử dụng nguyên liệu tốt nhất. Có điều trong lúc ngưng luyện, họ sẽ không rút Thiên Diễn Chi Đạo vào chuôi kiếm, vì như vậy cực kỳ lãng phí. Nhưng Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn đều nhận thấy, sau khi tra vào vỏ, thanh bảo kiếm của La Chỉnh vẫn tỏa một uy thế kinh người.

Nói cách khác, trong lúc ngưng luyện, La Chỉnh đã lãng phí Thiên Diễn Chi Đạo vào chuôi kiếm! Trời ạ, mặc dù không biết thăng nhóc này sao có thể lĩnh ngộ nhiều Thiên Diễn Chi Đạo như vậy, có thể ngưng luyện ra một thanh kiếm tới trình độ đó, nhưng bọn họ có thể tưởng tượng, bí mật mà La Chỉnh nắm giữ kia thật sự không phải chuyện đùa. Nghĩ tới đây, đáy lòng Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn đều hăng hái hừng hực.

“Thật không ngờ ở tuổi người mà đã có thể ngưng luyện ra tiên khí. Người đã đặt tên cho bảo kiếm chưa?” Nghiêm Giới hỏi.

Thông thường, sau khi luyện ra vũ khí, luyện khí sư sẽ đặt tên cho nó. Đây là cách luyện khí sư ghi lại dấu ấn của bản thân trên vũ khí mà mình luyện chế. Trước đó, bảo kiếm của La Chỉnh chưa có tên là bởi Xa Đạo Tử

chưa hoàn toàn luyện thành mà gửi gắm hy vọng vào thế hệ sau. Vậy nên, La Chỉnh có thể tùy ý đặt tên cho kiếm.

La Chỉnh thẳng thắn đáp: “Thanh bảo kiếm này tên Lưu Quang.”

“Lưu Quang? Nước chảy mây trôi, ẩn dật thanh nhàn, tên rất hay!” Nghiêm Giới gật đầu. “Tên rất hay! Có thể cho ta mượn bảo kiếm để quan sát một chút được không?” Đối với đề nghị của Nghiêm Giới, La Chỉnh khẽ lắc đầu.

Hắn không phải kẻ ngốc, võ giả coi vũ khí như mạng sống của mình. Có một vị võ giả từng nói một câu chí lý: “Binh khí trong tay và phụ nữ trên giường đều không thể cho người khác mượn!” Mặc dù Lưu Quang kiếm mới ngưng luyện thành công, La Chỉnh cũng không dựa vào kiếm để chiến đấu ngay lúc này, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể tùy tiện giao thanh kiếm này cho người khác.

Thấy La Chỉnh cự tuyệt, Tưởng Mẫn đứng bên cạnh liền hát đệm: “Nghiêm đạo sư là đại sư luyện khí, mặc dù chưa đến trình độ tông sư nhưng cũng có thể giúp người đánh giá Lưu Quang kiếm còn điểm gì thiếu sót. Chúng ta là đạo sư của Thanh Vân Tông, người không cần đề phòng quá mức.”

La Chỉnh vẫn lắc đầu, cười nói: “Vừa rồi Nghiêm đạo sư nói muốn dẫn ta tới đây để ghi chép, không biết là ghi chép cái gì? Nếu muốn ghi lại lời nói thì ta có thể phối hợp với các người. Nếu không còn chuyện gì khác ta xin cáo từ.”

Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn sao có thể để La Chỉnh chạy thoát dễ dàng như vậy? Trong lòng hai người đều đã coi tiên khí trong tay La Chỉnh là miếng thịt thơm ngon sắp vào miệng họ rồi. Cho dù bất chấp nguy hiểm, giết chết La Chỉnh ở đây thì sao? Vì tiên khí thì sự liều lĩnh này thật sự đáng giá! Huống chi bọn họ là người cầm quyền trên Trám Hỏa Phong này,

chỉ cần bọn họ xử lý chuyện này thật gọn ghẽ êm xuôi thì dù đám đệ tử phía dưới có biết chuyện, nhưng ai dám đàm tiếu bên ngoài?

“Việc ghi chép đương nhiên phải làm, có điều quan trọng nhất là người đã dùng thủ đoạn gì để luyện thành tiên khí?” Tưởng Mẫn không thích vòng vo như Nghiêm Giới, gã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

La Chỉnh cũng quen với những câu hỏi ngắn gọn thẳng thắn kiểu này hơn. Hắn lập tức nói: “Không phải vừa nãy ta đã nói rồi sao? Vấn đề này ta không thể trả lời được!”

“Không trả lời? Sợ rằng không được rồi! Người là đệ tử của Thanh Vân Tông, nếu có phát hiện gì hoặc có kỹ xảo, bí mật gì thì theo lẽ thường phải dâng lên cho Thanh Vân Tông, như vậy mới không uổng công Thanh Vân Tông bồi dưỡng người!” Nghiêm Giới cười khà khà.

Mấy lời này của hắn tuy rất êm tai nhưng đồng thời cũng ẩn chứa rằng nanh sắc nhọn.

“Chẳng lẽ tự mình luyện thành tiên khí còn phải thông qua Thanh Vân Tông, còn phải dâng lên cho Thanh Vân Tông sao? Sao lại có đạo lý này được?” La Chỉnh tỏ vẻ ngây thơ nói, trong lòng không ngừng cười lạnh. Rốt cuộc hai người này cũng đã lộ ra bộ mặt thật của mình.

Nghiêm Giới gật đầu, nói: “Đây là việc tất nhiên, nếu không vì sao Thanh Vân Tông lại phải hao tổn nhân lực, vật lực lớn như vậy để bồi dưỡng mấy đệ tử ngoại môn như các người?”

“Nếu ta vẫn không nói thì sao?” La Chỉnh hỏi ngược lại.

Tưởng Mẫn vung tay lên, trong lòng bàn tay gã đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, sau đó nghiêm khắc nói: “Nếu người vẫn không chịu nói thì sợ rằng không thể rời khỏi Trám Hỏa Phong này.”

La Chỉnh nghìn ngọn lửa cháy hừng hực trong tay Tưởng Mẫn, nét cười dần phai nhạt, trên gương mặt đọng vẻ lạnh lùng: “Vậy sao? Ta nghĩ hai vị đạo sư mới dừng ở cảnh giới Tiên Thiên Thất Trọng. Bằng vào thực lực này của các người sợ rằng không giữ được ta! Nếu hai vị đạo sư muốn tìm phiền toái, ta đây cũng nhân cơ hội thử uy lực của Lưu Quang Kiếm một chút!”

Dứt lời, La Chỉnh miết ngón tay cái đẩy nhẹ vỏ kiếm, tay còn lại nhanh nhẹn rút Lưu Quang Kiếm ra. Mũi kiếm chĩa về phía hai người kia, ánh mắt lạnh lùng hoàn toàn không coi hai đạo sư ra gì.

Tưởng Mẫn và Nghiêm Giới đều không ngờ La Chỉnh lại trở nên cứng rắn như vậy. Lời của thằng nhóc này có ý gì? Thực lực mới ở Tiên Thiên Thất Trọng? Hai người bọn họ dù không xuất chúng nhưng cũng là cao thủ Tiên Thiên Thất Trọng, còn La Chỉnh hẳn chẳng qua chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi. Tại sao hẳn lại không coi hai người bọn họ ra gì?

“Khà khà, không nghĩ tới Tiểu Vũ Phong xếp hạng bát trong các phong lại có thể bồi dưỡng được một tên đệ tử thối tha như vậy! Bản thân mới là Tiên Thiên Nhất Trọng mà đã dám xem thường chúng ta. Thú vị! Thú vị!” Nghiêm Giới bật cười, cũng đưa tay lên, trong tay gã đột ngột bùng lên một ngọn lửa màu tím.

Chân hỏa tu luyện của mỗi luyện khí sư đều không giống nhau. Ngọn lửa trong tay Tưởng Mẫn có màu hồng phấn, từng luồng từng luồng không ngừng lan tỏa như hoa đào. Thoạt nhìn, ngọn lửa xinh đẹp này có uy lực không lớn, nhưng nếu thật sự bùng cháy thì nhiệt độ và lực phá hoại của nó vô cùng kinh khủng. Ngược lại, ngọn lửa của Nghiêm Giới có màu tím đậm, xung quanh không ngừng bốc lên những tia lửa nhỏ, mặc dù không dữ dội bằng ngọn lửa hồng phấn trong tay Tưởng Mẫn nhưng lại có một điểm đặc biệt, đó chính là bất diệt.

Tuy nói là bất diệt nhưng thực sự nó cũng không phải cháy mãi không tàn. Thực ra, ngọn lửa màu tím của gã có thể đốt cháy mọi vật trong trời đất, thậm chí có thể cháy trên mặt nước, vậy nên mới mang tới cảm giác ngọn lửa bất diệt.

Còn ngọn lửa bất diệt thực sự tất nhiên không phải mấy luyện khí sư đẳng cấp như bọn họ có thể có được.

Tưởng Mẫn vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục uy hiếp: “Ta khuyên người nên ngoan ngoãn giao bí quyết ngưng luyện binh khí trong tay người ra, nếu không ta sẽ dùng ngọn lửa này thiêu trụi thân thể người.”

Từng luồng chân nguyên Thiên Ma trào ra từ cơ thể La Chính, vừa ngưng tụ trong hai năm đắm của hắn vừa quán quanh trường kiếm. Dưới sự hỗ trợ của chân nguyên Thiên Ma, khí thể của La Chính trở nên cực kỳ khủng bố.

“Dù sao cũng là đạo sư của Thanh Vân Tông, sao các người lại có thể làm ra hành vi ăn cướp trắng trợn như vậy? Có điều sao các người không dùng đầu óc suy nghĩ một chút, nếu ta đã tới luyện tiên khí ở Trám Hỏa Phong thì tất nhiên không sợ các người biết. Nếu các người đã nổi lòng tham thì phải trả giá lớn vì nó!” La Chính cười lạnh.

“Tưởng Mẫn, không cần phải nhiều lời với thằng nhóc này. Cứ khống chế hắn trước rồi ép hắn nói ra bí mật.” Nghiêm Giới thấy La Chính tỏa ra khí thể kinh người, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an kỳ lạ. Có điều sự bất an thoáng qua này cũng không đủ để gã chùn chân. Dù sao La Chính chỉ là một thằng nhóc Tiên Thiên Nhất Trọng mà thôi, có thể mạnh tới mức độ nào chứ?

Tưởng Mẫn đứng bên không chút chần chừ, lập tức vung tay lên, hai luồng chân hỏa giống như hoa đào cuồn cuộn lao về phía La Chính.

Đây là lần đầu tiên La Chỉnh sử dụng Lưu Quang Kiếm, đồng thời hẳn cũng sử dụng kiếm pháp căn bản.

Nếu trong cụm từ “kiếm pháp căn bản” có hai chữ “căn bản” thì chứng tỏ đó là bộ kiếm pháp đơn giản nhất, tuy chiêu thức không quá phong phú đa dạng nhưng lại cực kỳ thực dụng.

Thực ra, kiếm pháp căn bản chưa chắc là bộ kiếm pháp tốt nhất, bởi có quá nhiều người tu luyện kiếm pháp căn bản nên mọi người đều vô cùng quen thuộc với nó. Mỗi một chiêu đánh ra, đối phương đều có thể dễ dàng tìm được phương pháp phá giải và khắc chế.

Vấn đề là...

Trong tay La Chỉnh được khảm một khối tinh thạch Phượng Tường. Lợi dụng năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, La Chỉnh có thể đẩy tốc độ của mình lên tới cực hạn.

Trước thế tấn công như vũ bão của hai luồng chân hỏa, La Chỉnh cười lạnh một tiếng, Lưu Quang Kiếm trong tay vung lên chém thẳng hai nhát về phía trước.

Lưu Quang Kiếm, kiếm như ánh sáng.

Mũi kiếm không đâm xuyên qua chân hỏa mà rút một chút chân nguyên Thiên Ma vào trong đó.

Trong quá trình bốc cháy, hai luồng chân hỏa bắt đầu thay đổi màu sắc, từ màu hồng phấn biến thành màu tím, cuối cùng dần dần biến thành màu tím đen. Chân hỏa tu luyện của luyện khí sư thật ra cũng là một loại chân nguyên. Khi luyện khí sư tu luyện công pháp thuộc tính hỏa, hơn nữa không ngừng quán tưởng ngọn lửa mới có thể biến chân nguyên thành chân hỏa. Vậy nên chân nguyên Thiên Ma có thể cắn nuốt sạch sẽ những ngọn lửa này.

Khi hai luồng chân hỏa bay tới trước mặt La Chỉnh thì đã hoàn toàn bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt rồi chuyển hóa.

La Chỉnh nhẹ nhàng nâng tay trái lên, hai luồng chân hỏa màu tím đen trôi lơ lửng trong lòng bàn tay hắn. La Chỉnh cười khê: “Chẳng lẽ các người muốn dùng cái này để đốt cháy thân thể của ta ư?”

Do thể chất linh khí nên thân thể La Chỉnh vốn không sợ bị lửa thiêu. Có thể nói, bản thân hắn hoàn toàn chế ngự được các võ giả tu luyện công pháp thuộc tính hỏa. Huống chi chân hỏa của luyện khí sư vốn dùng để rèn luyện binh khí mà không phải để giết địch, uy lực kém xa với công pháp thuộc tính hỏa của võ giả.

Thấy La Chỉnh trực tiếp cướp đoạt chân hỏa của mình, Tường Mẫn lập tức kinh hãi, sắc mặt của Nghiêm Giới cũng cực kỳ khó coi. Sau khi phát hiện ra công pháp quý dị của La Chỉnh, ngay cả mấy chân nhân của Thanh Vân Tông cũng cực kỳ khiếp sợ, tầm mắt của hai vị luyện khí sư này tất nhiên không thể theo kịp đám chân nhân của Thanh Vân Tông rồi. Giờ phút này, bọn họ thậm chí còn không hiểu rõ chân khí màu tím đen trong tay La Chỉnh rốt cuộc là thế nào.

Nghiêm Giới phản ứng nhanh nhạy hơn Tường Mẫn, gã biết đã đụng phải kẻ không phải dạng vừa, nhưng lúc này gã chỉ có thể ra tay quyết đoán. Dù sao sự chênh lệch về cảnh giới tu vi giữa La Chỉnh và bọn họ cũng ở ngay trước mắt, vậy nên La Chỉnh vừa dứt lời, chân hỏa màu tím trong tay gã lập tức biến thành một sợi dây nhỏ lao vút về phía La Chỉnh.

Đối mặt với sợi dây thường do chân hỏa của Nghiêm Giới ngưng tụ ra, La Chỉnh hoàn toàn không né tránh. Hắn đứng bất động tại chỗ, định đợi đến khi chân hỏa đến gần sẽ sử dụng chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt sạch sẽ. Có điều hôm nay La Chỉnh vừa ngưng luyện ra Lưu Quang Kiếm, khó tránh khỏi có chút gượng tay. Thế nên hắn quyết đoán bỏ qua phương pháp

sử dụng chân nguyên Thiên Ma để tiêu diệt ngọn lửa màu tím kia mà cầm Lưu Quang Kiếm lên nghênh đón.

Kiểm thuật căn bản, Phách Kiếm!

Kiểm thuật căn bản tổng cộng chia làm mười bảy phần, Phách Kiếm chính là chiêu thức chém thẳng từ trên cao xuống. Khi La Chỉnh chém xuống, hần lập tức sử dụng chiêu Thiêu Kiếm chém lên. Hai chiêu thức tầm thường không có gì nổi bật, nhưng được La Chỉnh phát huy với tốc độ cực cao, trong nháy mắt, Lưu Quang Kiếm đã cắt sợi dây thừng làm từ chân hỏa kia thành nhiều đoạn.

Trường kiếm bình thường tất nhiên không thể làm được điều này. Dù sao chân hỏa cũng không phải thực thể, nếu bị chặt đứt thì chúng cũng có thể tự dung hợp thành hình dạng ban đầu. Nhưng vũ khí La Chỉnh cầm trong tay lại là tiên khí, cho dù bây giờ La Chỉnh không thể phát huy uy lực chân chính của tiên khí, nhưng chỉ cần một chiêu tung ra, ánh kiếm lưu chuyển trên thân kiếm đã chặt đứt chân hỏa. Sợi dây thừng chân hỏa của Nghiêm Giới hết như một cây trúc dài bị Lưu Quang Kiếm chặt đứt lả tả, sau đó từ từ tan biến.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Tự Giải Quyết Cho Tốt

Thấy chân hỏa của mình không thể đối phó với La Chỉnh, Nghiêm Giới và Tưởng Mẫn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều toát ra vẻ kiêng dè.

Có lẽ bọn họ đã sai rồi, không nên coi La Chỉnh chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường, càng không nên khinh thường tu vi của hắn.

Tiên Thiên Nhất Trọng có thể ngưng luyện tiên khí và sở hữu chân nguyên quý dị, một thằng nhóc như vậy sao có thể là người bình thường được? Lúc trước hai người họ quả thực đã bị lòng tham chi phối đầu óc, không cẩn thận tra xét tình hình thực tế. Hiện tại đòn tấn công của họ bị La Chỉnh hóa giải dễ dàng, bọn họ mới cẩn thận suy ngẫm, mới cảm thấy được có gì đó không đúng.

Có lẽ thằng nhóc này vốn không phải là nhân vật mà bọn họ có thể trêu chọc được. Có điều có trêu chọc được hay không thì lúc này cũng đã không còn quan trọng. Đã trở mặt với nhau rồi, hai người bọn họ không còn đường nào khác. Huống chi họ cũng chưa tung hết toàn lực, nếu liều lĩnh đánh cược một lần thì kết quả thế nào còn chưa nói được.

Điểm mấu chốt nhất chính là, một khi bọn họ đã chế ngự được La Chỉnh thì không những có thể lấy được tiên khí có sẵn mà còn có thể moi móc được bí mật ngưng luyện từ miệng hắn. Có câu ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’, để có thể vượt qua hiện tại, đạt được địa vị mình tha thiết mơ ước thì dù là võ giả hay luyện khí sư đều phải trả cái giá lớn tương đương. Vậy nên dù có phải đối mặt với nguy hiểm cực độ, hai người họ đều cho rằng đáng giá.

Ánh mắt Nghiêm Giới giống hệt như điều hâu nhìn chăm chăm La Chỉnh. Ngay sau đó, gã rút ra một cây thương với rất nhiều tia máu uồn lượn trên mũi nhọn. Trên cán thương khắc rõ hai đường linh văn, chứng tỏ cây thương này là một linh khí trung phẩm.

Phong Hỏa Thương chính là kiệt tác đặc ý nhất trong cuộc đời Nghiêm Giới.

Đúng lúc đó, Tưởng Mẫn cũng rút ra một thanh Quỷ Đầu Đại Dao từ trong nhẫn tu di. Trên thân đao khắc hai đường linh văn. Thanh đao này cũng là một linh khí trung phẩm.

Thông thường, nếu không phải là võ giả lớn của đại sĩ tộc thì rất khó có thể có được một vũ khí đặc biệt tốt. Có điều hai người này là luyện khí sư nên tiền tài dư giả, quan trọng nhất là trong tay bọn họ có linh khí trung phẩm do chính mình luyện chế.

La Chỉnh đứng chấp tay, thanh kiếm đặt trước ngực như một con rồng nằm ngang lạnh lùng nhìn hai người họ. Nghiêm Giới vuốt ve cán thương, Phong Hỏa Thương lập tức toát ra vẻ hưng phấn điên cuồng. Từng luồng chân hỏa màu tím chảy vào trong trường thương, lập tức lan từ cán thương tới mũi thương, sau đó có một ngọn lửa màu tím bốc lên cuồn cuộn tựa như thương anh của Phong Hỏa Thương.

Tưởng Mẫn cũng vung Quỷ Đầu Đại Dao lên. Thanh đao này gã đã luyện chế bằng tà pháp, vừa vung lên liền lập tức truyền ra tiếng kêu gào khóc lóc cực kỳ thảm thiết trong không trung.

Giờ phút này, hai người không chút do dự, một trái, một phải chia nhau bao vây La Chỉnh. Mặc dù là luyện khí sư nhưng dù sao bọn họ cũng đã ở Thanh Vân Tông nhiều năm như vậy, thành tựu trên phương diện võ đạo mặc dù không bằng phương diện luyện khí, nhưng sự chênh lệch cũng không quá lớn.

“Tử Long Quán Nhật!”

Trường thương trong tay Nghiêm Giới uốn cong như một cây cung, sau đó đột ngột lao về phía La Chỉnh với uy lực cực kỳ mạnh mẽ!

“Mãnh Quỷ Phệ Thiên!”

Tưởng Mẫn cũng lao vút về phía hăn, vung thanh đao đen ngòm không chỉ mang theo tiếng gió vù vù mà còn có cả âm thanh gào khóc thảm thiết điên cuồng.

Đối mặt với thế liên thủ tấn công của họ, La Chỉnh nhẹ nhàng lùi về sau hai bước.

Phong Hỏa Thương của Nghiêm Giới chém tới trước ngực La Chỉnh, hăn liền linh hoạt nhích người sang một bên, tránh được mũi Phong Hỏa Thương. Nhưng đúng lúc đó, mũi thương bắn ra một luồng thương cương cực kỳ hung mãnh nhắm thẳng vào ngực La Chỉnh trong chớp mắt.

La Chỉnh cười lạnh một tiếng, Lưu Quang Kiếm trong tay nhẹ nhàng vung lên, lợi dụng thân kiếm chặn đứng thương cương.

Thông thường, kiếm rất ít được dùng để phòng ngự, bởi vì độ rộng thân kiếm không đủ, hơn nữa lại dễ dàng bẻ gãy.

Thương cương đánh lên thân Lưu Quang Kiếm, trường kiếm hoàn toàn bị bẻ cong, nhưng Lưu Quang Kiếm dù sao cũng là tiên khí, cho dù cong đến mức này cũng không hề gãy!

Chặn lại thương cương của Nghiêm Giới, La Chỉnh thuận thế di chuyển lên phía trước, đúng lúc này tung ra một chiêu kiếm pháp căn bản.

“Thượng Liêu Liếm!”

“Keng!”

Chỉ một chiêu vậy kiếm đơn giản, Lưu Quang Kiếm đỡ lấy trường thương của Nghiêm Giới với tốc độ cực nhanh.

“Quả kiếm!”

“Băng kiếm!”

Ngay sau đó, La Chinh lập tức tung ra hai chiêu kiếm, một chiêu Quả Kiếm hất văng Phong Hỏa Thương xuống đất, một chiêu Băng Kiếm đâm thẳng về phía Nghiêm Giới.

Động tác của La Chinh thật sự quá nhanh, Nghiêm Giới chưa kịp phản ứng thì Phong Hỏa Thương đã nằm sõng soài trên nền đất. Đến khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra, Lưu Quang Kiếm của La Chinh đã ở ngay trước mặt gã rồi.

Trên mặt Nghiêm Giới toát ra vẻ sợ hãi, có lẽ vì đang ở lẫn ranh sống chết nên gã cảm thấy lúc này thời gian trôi qua cực kỳ chậm. Thấy sắc bạc chói lọi lan tỏa trên Lưu Quang Kiếm, một chiêu Băng Kiếm của La Chinh sợ rằng có thể dễ dàng lấy mạng gã. Nghiêm Giới không nhìn được gào to: “Chết rồi!”

Dù gã biết rõ bản thân khó tránh được một kiếm này của La Chinh, nhưng vẫn theo phản xạ có điều kiện giơ tay che trước ngực.

“Roạt!”

Lưu Quang Kiếm sượt qua cánh tay hăn, khí thế như vũ bão đâm thẳng về phía ngực Nghiêm Giới. Mũi kiếm xé rách trường bào, vừa chạm vào lồng ngực gã liền đột ngột ngừng lại.

Nghiêm Giới ngạc nhiên tột độ, gã có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của mũi kiếm in trên lồng ngực, một chiêu khiến gã chắc chắn sẽ mất mạng lại đột nhiên dừng lại?

Ngay sau đó, Nghiêm Giới nhìn vẻ mặt lạnh lùng của La Chinh, chỉ thấy hần “Hừ “ một tiếng rồi rút kiếm về. Trừ cánh tay bị La Chinh đâm sượt qua bên ngoài thì Nghiêm Giới không bị vết thương nào khác, mà Lưu Quang Kiếm sắc bén cực kỳ đột ngột thu chiêu, thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không dính trên lưỡi kiếm, chẳng qua chỉ để lại một vết thương rất ngọt trên cánh tay Nghiêm Giới, một lúc lâu sau mới có máu trào ra.

Nhưng đối với Tiên Thiên Cảnh mà nói, mấy vết thương này chỉ có thể coi là vết thương nhẹ. Nghiêm Giới vốn tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ La Chinh lại nương tay, nhất thời khiến đầu óc Nghiêm Giới có chút mơ hồ.

La Chinh thu hồi Lưu Quang Kiếm, xoay người lại tung ra một chiêu Thượng Phách Kiếm.

Đao khí của Tượng Mẫn cuộn cuộn xông đến, sự u ám tỏa ra từ thanh đao khiến lòng người hốt hoảng.

Kiếm quang màu bạc chói lọi bùng nổ như sao băng nơi chân trời, mãnh liệt giao hòa với đao khí trong tư thái cực kỳ sắc bén. Trong nháy mắt, những âm thanh gào khóc thảm thiết kia càng thêm chói tai, ảo ảnh hình đầu lâu đen ngòm lơ lửng xung quanh đao khí, há miệng nhìn chăm chăm La Chinh, dường như không cắn nuốt được hần thì tuyệt đối không bỏ qua.

Thế nhưng kiếm quang của Lưu Quang Kiếm lại sắc bén tột độ, khoảnh khắc đao khí đan cài với kiếm quang chỉ diễn ra trong chớp mắt, ngay sau đó, đao khí với uy thế kinh người đã bị kiếm quang cắt thành từng mảnh vụn.

Sau khi vỡ vụn, những mảnh đao khí rơi lả tả trong không gian khiến mặt đất vốn bằng phẳng trở nên gồ ghề lồi lõm.

Lưu Quang Kiếm trong tay La Chỉnh tùy ý xoay tròn. La Chỉnh bước từng bước về phía Tường Mẫn. Giờ phút này, trên gương mặt Tường Mẫn ngập tràn hoảng hốt.

Tường Mẫn vừa sử dụng công pháp Quỷ Khốc Lang Hào Trảm. Đây là công pháp mạnh nhất mà gã từng tu luyện. Lúc ấy, ngoài đao pháp này gã còn chế tạo được một thanh Quỷ Đầu Đại Đao. Công pháp này và Quỷ Đầu Đại Đao kết hợp với nhau thậm chí còn giúp gã có năng lực khiêu chiến các đối thủ vượt cấp.

Thuật luyện khí của Tường Mẫn có lẽ không bằng Nghiêm Giới, nhưng nếu xét về lực chiến đấu thì thực lực của Tường Mẫn tuyệt đối không phải dạng vừa trong nhóm luyện khí sư. Nhưng La Chỉnh chẳng qua chỉ dùng một chiêu kiếm pháp căn bản nhất đã hóa giải tất cả. Ban đầu, tất cả võ giả đều sẽ tu luyện các loại kỹ xảo, quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp căn bản... Sau khi thành thục, họ mới căn cứ vào đặc điểm của mình để lựa chọn phương hướng phát triển phù hợp. Tuy lựa chọn con đường luyện khí sư nhưng Tường Mẫn vẫn nắm rõ kiếm pháp căn bản.

Nếu chỉ dùng kiếm pháp căn bản, điều này chứng tỏ La Chỉnh vốn không phải là cao thủ dùng kiếm. Chắc chắn La Chỉnh còn có các thủ đoạn khác chưa dùng ra, nhưng để đối phó với mình, hẳn chỉ cần dùng kiếm pháp căn bản là đủ rồi. Bản thân không phải là đối thủ của người này! Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền lập tức chi phối đầu óc của Tường Mẫn. Lúc này, Tường Mẫn chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là chạy trốn.

Đúng lúc Tường Mẫn bỏ lại Quỷ Đầu Đại Đao muốn xoay người chạy trốn thì chợt nghe La Chỉnh nói: “Ta có thể không lấy mạng tên kia thì cũng sẽ không giết người. Huống chi người cảm thấy có thể chạy thoát được sao?”

Tường Mẫn tức thì dừng bước, cảm thấy La Chỉnh nói cũng có lý. Với thực lực của gã, cho dù muốn chạy trốn cũng không thể nào trốn được.

Huống chi gã cũng thấy rõ Nghiêm Giới vẫn sống sót dưới một kiếm của La Chỉnh. Lúc đó Tường Mẫn còn cực kỳ kinh ngạc, thì ra La Chỉnh đã nường tay với họ.

Thực ra La Chỉnh không phải người lương thiện. Trong thế giới của võ giả, lương thiện với người khác chính là tàn nhẫn với chính mình. Hắn biết rõ nếu hôm nay không ra tay với hai người này, thì chắn chắn hắn sẽ bị họ nhốt lại để tra hỏi tại sao bản thân có thể ngưng luyện ra tiên khí. Bất luận hắn có trả lời hay không, kết quả cuối cùng đều là hắn sẽ trở thành thi thể bị ẩn giấu trong một đỉnh núi bí ẩn nào đó, theo thời gian, cuối cùng biến thành một nắm đất vàng.

Lúc này nếu đang ở ngoài Thanh Vân Tông, hắn tuyệt đối sẽ không nường tay với họ. Những người dám âm mưu hãm hại hắn đều phải chết! Nhưng dù sao hai người này cũng là đạo sư của Thanh Vân Tông. Việc hắn tới Trám Hỏa Phong cũng không phải chuyện gì bí mật, nếu thật sự lấy mạng họ thì khi Thanh Vân Tông điều tra ra, sợ rằng hắn và Tô Linh Vận sẽ gặp phiền phức lớn.

“Ta tha cho các người một mạng là vì các người là đạo sư của Thanh Vân Tông, mặc dù ta thật sự rất muốn giết hai tên cặn bã như các người.” La Chỉnh lạnh nhạt nói với Nghiêm Giới và Tường Mẫn. “Nếu để các người sống thì ta nghĩ các người hắn cũng hiểu được một đạo lý: Ngậm chặt miệng lại và bảo vệ tử của các người đừng nhiều chuyện.”

Nếu không xảy ra chuyện này, để bọn họ ngậm miệng quả thực có chút khó khăn. Nhưng mang tiếng là đạo sư, bọn họ lại nẫy lòng tham với La Chỉnh. Chuyện xấu xa này bọn họ càng không muốn lan truyền ra bên ngoài.

La Chỉnh vừa dứt lời, Nghiêm Giới lập tức nói: “Yên tâm, chúng ta tuyệt đối không nói lung tung. Đám đệ tử kia là đệ tử của ta, ta bảo chúng ngậm miệng thì bọn chúng tuyệt đối không dám nói ra một chữ.”

Tưởng Mẫn cũng ngẩng đầu thề thốt. La Chỉnh cười nhạt: “Chẳng qua là để các người chú ý một chút thôi. Nếu thật sự truyền ra chuyện gì, các người tự giải quyết cho tốt!”

Trên Trám Hỏa Phong có hơn nghìn người nhìn thấy La Chỉnh luyện ra tiên khí. Giờ phút này, sợ rằng tất cả các đệ tử trên Trám Hỏa Phong đều đã biết chuyện này. La Chỉnh tuyệt đối không tin hai người này thật sự có thể quản được mồm miệng của nhiều người như vậy.

Sau khi La Chỉnh rời đi, Nghiêm Giới đưa tay lau mồ hôi trên trán. May mà La Chỉnh vẫn còn một chút kiêng dè, nếu không hôm nay gã và Tưởng Mẫn chắc chắn phải bỏ mạng nơi đây. Hơn nữa nghe ý tứ của La Chỉnh thì có lẽ hẳn bỏ qua cho bọn họ cũng không hoàn toàn là do kiêng dè. Gã có cảm giác thằng nhóc này vốn không coi hai người bọn họ ra gì!

“Người trẻ tuổi bây giờ kẻ nào kẻ nấy đều ngoan độc!” Tưởng Mẫn nhặt Quỷ Đầu Đại Dao lên. Gã vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc kinh hãi.

“Vừa rồi người nói sai rồi. Không phải người trẻ tuổi bây giờ ngoan độc.” Nghiêm Giới lắc đầu. Trừ việc năng lực chiến đấu của gã kém hơn Tưởng Mẫn thì bất luận là kiến thức hay ánh mắt đều sắc bén hơn đối phương nhiều. “Hiện giờ người trẻ tuổi vẫn vậy, chỉ là trong Thanh Vân Tông chúng ta lại có thêm một người ngoan độc!”

Có thể khiêu chiến đối thủ có cảnh giới vượt xa mình, hơn nữa chỉ hơi hợt ra tay đã có thể đánh bại hai người bọn họ, thực lực La Chỉnh quả thật sâu không lường được! Càng khoa trương hơn chính là hẳn có thể ngưng luyện ra một thanh tiên khí! Một nhân vật như vậy sợ rằng từ khi Thanh Vân Tông thành lập tới nay cũng chưa từng xuất hiện.

“Hừ, ngoan độc thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử ngoại môn. Ta nhất định phải tìm cơ hội diệt trừ hẳn.” Tưởng Mẫn căm giận nói, hiển

nhiên vẫn còn có chút không cam lòng.

Nghiêm Giới lắc đầu cười: “Còn muốn diệt trừ hãn? Ha ha, Tưởng Mẫn, ta nói này, người dùng não chút đi, chẳng qua hãn không muốn so đo với chúng ta mà thôi. Người muốn đi diệt trừ hãn có khác nào tự đi tìm cái chết?”

Tưởng Mẫn vẫn không phục, có điều giọng điệu càng ngày càng nhỏ. Gã cũng hiểu được người như La Chỉnh sớm muộn gì cũng gặt hái được thành tựu xuất sắc. La Chỉnh không so đo với gã, gã đã phải thấp hương cảm tạ rồi! Vậy nên Tưởng Mẫn đành bĩu môi nói: “Ta chỉ nói mấy câu thôi, thằng nhóc kia có lợi hại đến đâu cũng không phải Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ(1), sao có thể nghe được lời ta nói?”

(1)Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ: Hai vị thần có mắt nhìn xa được vạn dặm và tai nghe được tiếng nói truyền theo gió.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Thiên Diễn Tinh Hoa Đắt Giá

Bước ra khỏi Trám Hỏa Phong, La Chỉnh mới phát hiện trời đổ mưa. Mùa đông lạnh lẽo, nước mưa quả thật hiếm thấy vô cùng. Hãn nhìn sang Luyện Ngục Sơn cách đó không xa, ánh mắt nhất thời trở nên kiên định. Hãn từng cảm thấy Luyện Ngục Sơn cao không thể với tới, nhưng khi thực lực của La Chỉnh dần tăng lên, hãn biết ngày cứu được muội muội của mình không còn xa nữa. Ánh mắt hãn không dừng ở Luyện Ngục Sơn nữa, dứt khoát quay đầu rời đi.

Đại hội toàn phong là cơ hội bộc lộ tài năng của hãn, cuộc tỉ thí ba năm mới tổ chức một lần này cực kỳ quan trọng với La Chỉnh. Tuy từ giờ tới đại hội toàn phong vẫn còn một thời gian ngắn nữa, nhưng trong khoảng thời gian này, La Chỉnh phải tận dụng triệt để từng giây từng phút.

Đại hội toàn phong sắp diễn ra, dường như các đệ tử đều trở nên gấp gáp. Đệ tử ngoại môn vội vã chạy nước rút muốn bước vào nội môn, đệ tử nội môn muốn trèo lên những thứ hạng đầu, còn những đệ tử xếp hạng đầu trong nội môn thì chuẩn bị kế hoạch nhằm lấy được thành tích tốt ở đại hội toàn phong. Trong khoảng thời gian này, dù là ngọn núi xếp thứ nhất hay Tiểu Vũ Phong xếp hạng cuối cùng, dù là đệ tử có thiên phú bình thường hay có thiên phú trác tuyệt đều liều mạng khắc khổ tu luyện. La Chỉnh cũng không phải ngoại lệ.

Việc tu luyện ở Huyền Ngư Thâm Đàm đã tiêu tốn quá nhiều điểm tích lũy của hãn. Trước đây La Chỉnh chỉ cần tu luyện trong Huyền Ngư Thâm Đàm một canh giờ, nhưng hiện tại phải cần hai, ba canh giờ nên khiến cho điểm tích lũy tiêu hao quá mức kinh người. Bước vào Huyền

Ngư Thâm Đàm một lần cũng phải dùng mất mấy trăm điểm tích lũy. Vì để đảm bảo thẻ đệ tử có đầy đủ điểm tích lũy, lúc này La Chỉnh chỉ có thể dùng Phương Tinh để “chữa cháy”.

La Chỉnh bị Thanh Vân Tông bóc lột thê thảm, một vạn viên Phương Tinh chỉ đổi được năm nghìn điểm tích lũy, nhưng vì tu luyện nên hẳn bắt buộc phải làm như vậy. Sau một tuần chiến đấu với người cá trong Huyền Ngư Thâm Đàm, La Chỉnh rốt cuộc cũng cảm thấy được mình đã đột phá.

Từ cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên sang Tiên Thiên Cảnh, đây là một bình cảnh cực kỳ quan trọng của võ giả trên con đường tu luyện. Tuy mức độ khó khăn mà võ giả Tiên Thiên Nhất Trọng phải đối mặt khi đột phá lên Tiên Thiên Nhị Trọng nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng trong tương lai, Tiên Thiên Cảnh cũng sẽ gặp bình cảnh. Ví dụ như bình cảnh xuất hiện khi võ giả Tiên Thiên Cửu Trọng muốn đột phá đến Tiên Thiên Thập Trọng thì rất khó. Cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn đột phá lên Chiếu Thần Cảnh còn khó khăn hơn nhiều. Trong một trăm vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn, sợ rằng chỉ một người có thể bước vào cảnh giới Chiếu Thần Cảnh. Hầu hết mọi người cả đời cũng không vượt qua được bình cảnh này.

Mặc dù bước sang cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng là chuyện tốt, nhưng điểm tích lũy trong thẻ đệ tử của La Chỉnh cũng chẳng còn bao nhiêu.

“Cái này thật phiền phức.” Trên đường từ Huyền Ngư Thâm Đàm trở về Tiểu Vũ Phong, La Chỉnh không ngừng cau mày, không có một chút vui sướng nào khi đột phá. Đối với hắn mà nói, điểm tích lũy cạn kiệt quả thực là một chuyện phiền phức.

Ở trong Huyền Ngư Thâm Đàm, La Chỉnh có thể tu luyện khí lực, nhưng bây giờ cầm Lưu Quang Kiếm trong tay, La Chỉnh không thể tu luyện kiếm thuật trong đầm sâu được. Nơi thích hợp để tu luyện kiếm thuật nhất trong Thanh Vân Tông chính là đài Thất Tinh Kiếm Quang. Nơi này

không tốn nhiều điểm tích lũy như ở Huyền Ngự Thâm Đàm, mỗi canh giờ tu luyện trong Huyền Ngự Thâm Đàm mất hai trăm điểm tích lũy, còn ở đài Thất Tinh Kiếm Quang chỉ mất tám mươi điểm tích lũy.

La Chỉnh đoán có lẽ bởi đài Thất Tinh Kiếm Quang có thể cho phép nhiều người tu luyện cùng một lúc, mà Huyền Ngự Thâm Đàm chỉ có thể tiếp nhận một người mà thôi.

Vấn đề là trong thẻ đệ tử của La Chỉnh chỉ còn lại đúng tám mươi điểm tích lũy, tối đa chỉ đủ để hẩn tu luyện ở đài Thất Tinh Kiếm Quang một giờ, hoàn toàn không đủ dùng!

La Chỉnh buồn bực đi lên Tiểu Vũ Phong, chuẩn bị cơm no rượu say nghỉ ngơi thật tốt, không ngờ mới ăn cơm tối xong liền gặp Chương Vô Huyền.

La Chỉnh nhìn thấy Chương Vô Huyền tựa như hạn hán gặp mưa rào. Nếu nhờ Chương Vô Huyền đi đấu giá Thiên Diễn Tinh Hoa thì có thể giúp La Chỉnh giải quyết mọi phiền toái trước mắt. Vậy nên bình thường La Chỉnh vốn trầm ổn giờ phút này lại có chút vội vàng nôn nóng hỏi: “Thế nào?”

Thấy dáng vẻ nóng vội của La Chỉnh, Chương Vô Huyền cảm thấy vô cùng kỳ quái. Lần đấu giá tinh thạch trước, La Chỉnh đã thu được một số lượng Phương Tinh cực kỳ lớn. Đối với những đệ tử ngoại môn khác, số Phương Tinh này là một khoản tiền khổng lồ rồi. Nhưng trông bộ dạng của La Chỉnh lúc này hình như có vẻ đang thiếu Phương Tinh.

Nhưng kỳ quái thì kỳ quái, Chương Vô Huyền cũng không hỏi thẳng ra, chỉ cười nói: “Trong buổi đấu giá lần trước, đồ của huynh đã đấu giá thành công.”

“Giá bán cuối cùng là bao nhiêu?”

Mặc dù không tới hiện trường buổi đấu giá nhưng La Chỉnh vẫn vô cùng yên lòng. Mỗi bảo bối được bán ra ở khu đấu giá Thiên Lộc thì đều là giá trên trời, không bao lâu sẽ lan truyền trên phố, đến lúc đó La Chỉnh có thể dễ dàng hỏi thăm được tình hình.

Chương Vô Huyền cười vui vẻ, thừa nước đục thả câu nói: “Huynh đoán xem?”

Dáng vẻ tươi cười phấn khích của Chương Vô Huyền chứng tỏ Thiên Diễn Tinh Hoa bán ra cực kỳ thuận lợi với cái giá không tồi. Số tiền này chắc chắn không ít hơn so với lần đấu giá trước. La Chỉnh ngẫm nghĩ một chút, nói ra một số tiền đại khái: “Mười lăm vạn?”

Trương Vô Huyền lắc đầu, cố tỏ ra bí hiểm.

“Hai mươi vạn?” La Chỉnh báo giá cao hơn.

“Vẫn thấp!”

“Hai mươi lăm vạn?” Lần này La Chỉnh cũng có chút kích động. Lần trước ở phòng đấu giá Thiên Lộc, La Chỉnh tận mắt chứng kiến Thiên Diễn Tinh Hoa được đấu giá mười hai vạn. Chẳng lẽ lần này nhờ Chương Vô Huyền lại có thể bán được giá tiền gấp đôi?

Bấy giờ Trương Vô Huyền mới cười sang sảng, nói: “Hai mươi tám vạn!”

“Sao nhiều vậy?” Nghe được con số này, trên mặt La Chỉnh toát ra vẻ vui mừng khôn xiết. Nhưng cũng là Thiên Diễn Tinh Hoa, vì sao lần trước chỉ bán được mười hai vạn, lần này lại có thể bán được với giá hai mươi tám vạn? La Chỉnh không hiểu ra sao.

“Ta cũng không ngờ lần này lại cạnh tranh kịch liệt như vậy.” Chương Vô Huyền lắc đầu, nhìn La Chỉnh cười nói: “Coi như huynh may mắn,

đúng lúc gặp phải hai đại gia tộc đang luyện tiên khí.”

“Hai đại gia tộc?” La Chỉnh vẫn rối rắm.

Hai đại gia tộc trong miệng Chương Vô Huyền, một nhà là Tử Cầm - Dư gia, một nhà khác là Kỳ Lâm - Vân gia. Nghe nói hai gia tộc này muốn nâng tiên khí từ hạ phẩm lên trung phẩm. Nhưng mỗi binh khí từ lúc luyện chế đến khi hoàn thiện chỉ có một cơ hội để tiến hành ngưng luyện. Việc này sẽ trực tiếp quyết định phẩm cấp của binh khí. La Chỉnh có thể ngưng luyện được nữa, cuối cùng nhường cơ hội ngưng luyện Lưu Quang Kiếm cho thế hệ sau, cũng chính là La Chỉnh.

Sau khi ngưng luyện binh khí thành hình, muốn thăng cấp binh khí là việc cực kỳ khó khăn, hoặc sẽ phải luyện chế lại từ đầu, hoặc thông qua việc khảm tinh thạch để nâng cao uy lực của vũ khí. Có điều uy lực tăng lên cũng có mức độ nhất định. Phương pháp cuối cùng là sử dụng công pháp bí mật nấu chảy Thiên Diễn Tinh Hoa rồi rót vào trong binh khí.

Nhưng Thiên Diễn Tinh Hoa hiếm có như vậy, bình thường mấy năm cũng chưa xuất hiện một lần. Muốn nâng cấp một tiên khí hạ phẩm lên thành tiên khí trung phẩm thường cần tới mười mấy, thậm chí mấy trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa cũng chưa chắc đã thành công. Dư gia và Vân gia có lịch sử lâu đời, trong tộc cũng có hai, ba tiên khí hạ phẩm, nhưng tiên khí trung phẩm thì hoàn toàn không có. Trên thực tế, trong bảy đại sĩ tộc, năm nhà còn lại đều có một tiên khí trung phẩm. Đây cũng chính là lý do vì sao Dư gia và Vân gia muốn dùng Thiên Diễn Tinh Hoa để luyện ra tiên khí trung phẩm đến như vậy.

Trong lần đấu giá trước, năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa đã rơi vào tay Hoàng lão đầu của Thiên Long - Hoàng gia. Lần này, dưới sự tuyên truyền của phòng đấu giá Thiên Lộc, Dư Gia và Vân gia sao có thể bỏ qua cơ hội?

Khi buổi đấu giá vừa bắt đầu, hai nhà đã chen ép nhau kịch liệt, một mạch đẩy giá lên tới mười ba vạn Phương Tinh, trong nháy mắt đã gạt những khách hàng khác ra một bên. Thậm chí, hai nhà còn âm thầm cử người đến chỗ đối phương trao đổi điều kiện để đối phương từ bỏ việc đấu giá, gia tộc mình có thể lấy vật khác để đền bù tổn thất. Đáng tiếc Thiên Diễn Tinh Hoa quá mức mê người, hai bên đều không tự nguyện từ bỏ cơ hội này, chỉ có thể tiến hành trả giá công bằng. Vậy nên lần bán đấu giá này, sự cạnh tranh kịch liệt hơn hẳn lần trước, cuối cùng giá tiền đã lên tới hai mươi tám vạn Phương Tinh, kết quả Thiên Diễn Tinh Hoa rơi vào tay Dư gia.

Chương Vô Huyền kể rõ tình hình lúc ấy. Có thể tưởng tượng ra trận đấu giá đó kịch tính cỡ nào, thậm chí người Dư Gia và Vân gia suýt xảy ra tranh chấp. Nếu không phải kiêng dè mặt mũi của đại sĩ tộc thì sợ rằng hai bên sẽ ra tay ngay tại chỗ.

Chương Vô Huyền móc từ trong túi áo ra một tấm thẻ nhỏ lấp lánh vàng sáng màu xanh lục, sau đó nói với La Chính: “Huynh lấy lệnh bài ra đi. Sau khi trừ phí thủ tục bán đấu giá thì còn lại hai mươi lăm vạn hai nghìn viên Phương Tinh. Bây giờ ta sẽ chuyển vào trong lệnh bài của huynh.”

Phí thủ tục của phòng đấu giá Thiên Lộc có nhiều mức khác nhau, nếu là người bình thường bán đấu giá đồ vật thì sẽ mất hai, thậm chí là ba phần giá tiền. Đây cũng là chỗ thu được lợi nhuận lớn nhất của phòng đấu giá Thiên Lộc. Có điều dưới sự giúp đỡ của Chương Vô Huyền, La Chính chỉ mất một phần giá tiền. Dù vậy, riêng lần đấu giá đặc sắc này, phòng đấu giá Thiên Lộc cũng thu được hai vạn tám nghìn viên Phương Tinh. Mà khoản thu này lại được ghi chép vào “sổ cá nhân” của Chương Vô Huyền, vậy nên giờ phút này, Chương Vô Huyền ngược lại phải cảm ơn La Chính mới đúng.

La Chỉnh lấy thẻ đệ tử trong nhẫn tu di ném cho Trương Vô Huyên. Trương Vô Huyên để tấm thẻ màu xanh biếc kia cạnh lệnh bài đổi tiền của phòng đấu giá Thiên Lộc. Nguyên khí tràn ra từ trong tay hắn, tấm thẻ kia dần dần bị hòa tan, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn ẩn vào trong vào trong lệnh bài của phòng đấu giá Thiên Lộc. Tấm thẻ nửa trong suốt này luyện chế từ tinh hạch của yêu thú, bên trong ghi chép số lượng tinh thạch của hiệu đổi tiền Thiên Lộc, hơn nữa còn dùng thủ đoạn đặc biệt của Chương gia để tiến hành mã hóa, vậy nên sử dụng cực kỳ thuận tiện.

Sau khi tấm thẻ dung nhập vào lệnh bài, hai mươi lăm vạn hai nghìn viên Phương Tinh cũng chuyển vào trong đó.

“Tốt lắm, lần giao dịch này thành công viên mãn. Có điều La Chỉnh huynh này, lần trước huynh nói còn Thiên Diễn Tinh Hoa phải không? Thật sự còn sao?” Chương Vô Huyên hỏi.

Mặc dù Chương Vô Huyên biết La Chỉnh sẽ không nói bừa, hắn nói có thì là có, nhưng có thể tùy tiện lấy ra nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, mấy chuyện này nếu không tận mắt nhìn thấy thì rất khó khiến người khác tin tưởng. Nếu chắc chắn còn là tốt nhất. Thiên Diễn Tinh Hoa ở Đế Đô Phần Thiên cực kỳ đắt hàng, có thể nói là La Chỉnh có bao nhiêu hắn cũng có thể giúp La Chỉnh bán được bấy nhiêu, chẳng qua chỉ sợ La Chỉnh thật sự không còn nữa.

La Chỉnh nở một nụ cười thần bí, sau khi cất kỹ lệnh bài của hiệu đổi tiền Thiên Lộc liền dẫn Chương Vô Huyên tới một nơi bí mật. Hắn lấy ra một cái bình nhỏ, nói: “Đây là một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, huynh tự quyết định xem nên đấu giá một lần hay đấu giá hai lần.” La Chỉnh cười khẽ.

Chương Vô Huyên tròn tròn hai mắt, thật sự có một trăm giọt? Giờ phút này Chương Vô Huyên đã không thốt nên lời. Hắn thậm chí còn nghi

rằng trong tay La Chỉnh không chỉ có một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Đài Thất Tinh Kiếm Quang

La Chỉnh tất nhiên không chỉ có một chút Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy. Lần trước hắn có hơn sáu trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, sau khi nhờ Chương Vô Huyền đi đấu giá năm mươi giọt thì trong tay còn lại hơn năm trăm giọt. Ngưng luyện Lưu Quang Kiếm tốn hơn một trăm giọt, cộng thêm số Thiên Diễn Tinh Hoa trong bình này thì La Chỉnh còn dư lại bốn trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa.

“Nếu đắt hàng như vậy, một trăm giọt này nên chia làm hai lần, mỗi lần năm mươi giọt hay bán đấu giá trong một lần?” La Chỉnh hỏi.

“Đương nhiên là một lần một trăm giọt rồi!” Chương Vô Huyền kích động lớn tiếng nói. Có điều hắn vội vàng bịt kín miệng mình, dù sao hắn cũng không thể làm lộ ra chuyện La Chỉnh đã cung cấp Thiên Diễn Tinh Hoa được!

Cái đầu mập mạp của Chương Vô Huyền ngoáy trái ngoáy phải một hồi.

La Chỉnh bật cười: “Yên tâm, không có ai để ý tới phía này đâu.”

Năng lực linh hồn của La Chỉnh mạnh hơn Trương Vô Huyền và các đệ tử ngoại môn trong Tiểu Vũ Phong nhiều. Dù nhắm mắt lại hắn cũng có thể biết có người nhìn mình chăm chú hay không.

“Bọn họ muốn nâng cấp tiên khí hạ phẩm lên tiên khí trung phẩm thì năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa có thể không đủ. Vậy nên trong lúc luyện chế, bất kì luyện khí sư nào cũng sẽ không nường tay, vừa bắt đầu sẽ

dùng tất cả Thiên Diễn Tinh Hoa. Mà số lượng Thiên Diễn Tinh Hoa càng nhiều thì tỷ lệ thành công càng cao.” Trương Vô Huyệt nói.

Nếu sử dụng năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa thì tỷ lệ để tiên khí hạ phẩm thăng cấp lên tiên khí trung phẩm là một phần năm. Nhưng nếu sử dụng một trăm giọt thì tỷ lệ thành công sẽ vượt hơn một nửa. Vậy nên giá trị của một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa lớn hơn hẳn năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa. Ví dụ như lần trước La Chỉnh ngưng luyện Lưu Quang Kiếm đã sử dụng toàn bộ Thiên Diễn Tinh Hoa. Thật ra đây là một cách làm chính xác, chỉ có điều vô cùng lãng phí, không xác định điểm mấu chốt, gần như dùng Thiên Diễn Tinh Hoa bao bọc toàn bộ thanh kiếm. Chỉ có thể nói do La Chỉnh có quá nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa mà thôi.

“Đã như vậy, lần này lại phải nhờ tới Vô Huyệt huynh rồi.” Nói xong, La Chỉnh giao chiếc bình nhỏ đựng một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa cho Chương Vô Huyệt.

Một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa chen chúc trong chiếc bình như từng tinh linh nhỏ riêng biệt tỏa ra hào quang màu bạc lấp lánh. Thấy nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy, Chương Vô Huyệt thậm chí còn cảm thấy có chút mơ hồ. Có trời mới biết La Chỉnh lấy đâu ra nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa như vậy.

Bí mật này của La Chỉnh, Chương Vô Huyệt chắc chắn sẽ không nhiều lời. Sau khi cẩn thận bỏ vào nhẫn tu di, hắn nghiêm túc cười nói: “Nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của La Chỉnh huynh.”

Lần thứ hai La Chỉnh lấy ra một trăm giọt Thiên Diễn Tinh Hoa, theo phán đoán của Chương Vô Huyệt, trong tay La Chỉnh nhất định không thiếu Thiên Diễn Tinh Hoa, hơn nữa có lẽ không chỉ có một trăm giọt này. Hoặc là La Chỉnh đã phát hiện ra một nơi bí mật có số lượng lớn Thiên Diễn Tinh Hoa, hoặc La Chỉnh đã tìm được phương pháp luyện chế Thiên

Diễn Tinh Hoa. Nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là cơ duyên của La Chỉnh.

Hiện tại là lúc La Chỉnh cần tiền, trong lúc cấp bách, Trương Vô Huyệt mang tới hơn hai mươi lăm vạn Phương Tinh. Đối với hắn mà nói, đây quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ngày thứ hai, La Chỉnh liền đi đổi điểm tích lũy, lấy năm vạn Phương Tinh đổi lấy hai vạn năm nghìn điểm tích lũy, sau đó không chút chậm trễ đi thẳng tới đài Thất Tinh Kiếm Quang.

Giống như ở Huyền Ngư Thâm Đàm, đài Thất Tinh Kiếm Quang cũng là một bí cảnh tu luyện. Chỉ có điều Huyền Ngư Thâm Đàm đã có từ lâu đời, một lần chỉ có thể tiếp nhận một người tu luyện, còn đài Thất Tinh Kiếm Quang thì có thể tiếp nhận mấy trăm người đồng thời tu luyện.

Nghĩ tới mấy trăm người cùng nhau tu luyện ở đó, La Chỉnh đoán có lẽ đài Thất Tinh Kiếm Quang không phải chờ đợi như như Huyền Ngư Thâm Đàm.

Huyền Ngư Thâm Đàm mặc dù tốn nhiều điểm nhưng hiệu quả rèn luyện tu vi lại cực kỳ tốt. Huống chi đối với đệ tử bình dân mà nói, mấy trăm điểm tích lũy là con số khổng lồ, nhưng với nhóm đại sĩ tộc thì số tiền đó không đáng nhắc tới.

Khi La Chỉnh đi tới đài Thất Tinh Kiếm Quang thì lập tức trợn mắt. Trước mắt hắn là một hàng dài đông nghìn nghịt, số người xếp hàng trước đài Thất Tinh Kiếm Quang lên đến mấy trăm người.

Sao lại như vậy? La Chỉnh nhìn đoàn người đông nghìn nghịt, từ từ bước tới.

Đài Thất Tinh Kiếm Quang là bí cảnh tu luyện được xây dựng sáu năm trước. Nghe nói lúc ấy có một gia tộc ở phương Bắc trong lúc khai

thác khoáng sản đã đào được một khối Cực Địa Linh Thạch cao mười trượng, rộng chừng ba mươi trượng. Sau khi biết được tin đó, Thanh Vân Tông đã tốn một số tiền lớn để mua lại khối Cực Địa Linh Thạch kia.

Khối Cực Địa Linh Thạch lớn như vậy, cho dù là Thanh Vân Tông vô cùng lợi hại cũng không thể vận chuyển được. Cuối cùng, Thanh Vân Tông quyết định cắt khối linh thạch này thành sáu mảnh, chở về bằng những chiếc phi thiên liền khổng lồ. Sau đó các pháp sư trong Thanh Vân Tông đã bố trí ảo trận, khiến đệ tử có thể dùng sức mạnh của Cực Địa Linh Thạch để tu luyện kiếm thuật. Mặc dù đài Thất Tinh Kiếm Quang cũng có thể rèn luyện đao pháp, thương pháp... có điều mọi người phát hiện tu luyện kiếm pháp trong đài Thất Tinh Kiếm Quang là đạt hiệu quả tốt nhất, hơn nữa số lượng người tu luyện kiếm pháp ở Thanh Vân Tông là nhiều nhất, từ đó đài Thất Tinh Kiếm Quang đã trở thành nơi chuyên môn để tu luyện kiếm pháp. Nếu mang một thanh đại đao tới đây, người ta cũng sẽ không cho vào.

La Chỉnh đi tới đài Thất Tinh Kiếm Quang, nhanh chóng phát hiện phía trước có hai đội ngũ đang xếp hàng. Hắn khẽ cau mày, chẳng lẽ tới đây xếp hàng còn cần cầm theo văn thư sĩ tộc mới được ưu tiên sao?

Một hàng tính ra có tới hơn trăm người, hơn nữa cần phải chờ đám đệ tử trong đài Thất Tinh Kiếm Quang đi ra mới có thể vào tiếp, nghĩ cũng biết phải đợi bao lâu. Hiện tại đại hội toàn phong sắp diễn ra, tất cả đệ tử trong Thanh Vân Tông đều tận dụng tối đa thời gian tu luyện, vậy nên thời gian xếp hàng bên ngoài e là tương đối dài.

Việc La Chỉnh không hiểu chính là trong hàng này đã có một số người chờ đợi cả một ngày, thậm chí còn lâu hơn thế. Nhưng ở một hàng khác thì chỉ có chừng mười người xếp hàng. Nghĩ đến đây, La Chỉnh liền đi về phía hàng ít người hơn.

“Vị huynh đài này, vì sao bên này lại ít người xếp hàng như vậy?” La Chỉnh lên tiếng hỏi.

Đối phương là một vị đệ tử mặc trường bào đen. Người nọ nghiêng đầu đánh giá La Chỉnh, thấy hắn mặc trường bào trắng thì hơi khinh thường nói: “Người vẫn nên sang bên kia đứng đi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ nơi này không cho đệ tử ngoại môn xếp hàng?” La Chỉnh thấy người đứng xếp hàng đều mặc trường bào đen, vậy nên mới hỏi như vậy.

Người nọ bật cười: “Người không nhìn thấy thực lực của đội ngũ này sao? Bên này là nơi xếp hàng vào tầng thứ tám, thứ chín và thứ mười của đài Thất Tinh Kiếm Quang, không có thực lực thì sang bên kia xếp hàng, đội ngũ bên kia có thể tiến vào từ tầng thứ bảy trở xuống.”

À, thì ra là như vậy. La Chỉnh gật đầu, trong lòng đã tỏ tường mọi chuyện. Thì ra đài Thất Tinh Kiếm Quang này không giống với Huyền Ngư Thâm Đàm. Bởi vì có niên đại lâu đời nên Huyền Ngư Thâm Đàm không được bố trí hợp lý cho lắm, mỗi lần bước vào Huyền Ngư Thâm Đàm tu luyện, La Chỉnh đều phải đi từ tầng thứ nhất. Bởi vì hiện tại, từ độ sâu một trăm năm mươi thước trở lại trong đầm sâu đã không còn có tác dụng với hắn, vậy nên mỗi lần lặn xuống, hắn cũng đã lãng phí không ít thời gian. Thế nhưng đài Thất Tinh Kiếm Quang thì không giống như vậy, nó trực tiếp phân ra từng tầng, đệ tử có thực lực yếu có thể lựa chọn bước vào tầng thứ nhất đến tầng thứ bảy, còn đệ tử có thực lực mạnh hơn sẽ chọn tầng thứ tám đến tầng thứ mười để tu luyện.

Nhóm đệ tử mặc trường bào đen xếp hàng ở đây thực lực không yếu, đa phần là từ Tiên Thiên Thất Trọng đến Tiên Thiên Cửu Trọng, thậm chí trong đó còn có một vị là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, khó tránh bọn họ đều tụ tập ở chỗ này.

Như vậy cũng dễ cho La Chỉnh lựa chọn.

La Chỉnh không phải cao thủ luyện kiếm, hơn nữa lúc này hắn vẫn sử dụng kiếm pháp căn bản, nhưng nếu thật sự bàn đến lực chiến đấu, hắn tự nhận sẽ không thua những đệ tử mặc trường bào đen đang xếp hàng trước mắt. Nếu bọn họ lựa chọn xếp hàng ở đây, La Chỉnh cũng có thể khiêu chiến độ khó từ tầng thứ tám.

Cho nên mặt La Chỉnh vẫn tỉnh bơ đứng phía sau đội ngũ này.

Vị đệ tử mặc trường bào đen kia thấy La Chỉnh không hề di chuyển liền quay đầu hỏi: “Sao vậy? Nhìn dáng vẻ của người là biết lần đầu tiên tới đài Thất Tinh Kiếm Quang tu luyện. Ta có lòng tốt nhắc nhở người một chút, quan trọng nhất là lựa chọn được độ khó thích hợp. Đài Thất Tinh Kiếm Quang này mặc dù chỉ là ảo trận, nhưng Nguyên Cực Tử Quang được tinh luyện từ Cực Địa Linh Thạch trong đó là thật, không cẩn thận sẽ bị thương nặng! Người phải cân nhắc đến thực lực của mình! Ta khuyên người vẫn nên sang bên kia xếp hàng đi!” Nói xong, vị đệ tử kia chỉ về phía đội ngũ dài bên cạnh.

Tiếng của vị đệ tử mặc trường bào đen lớn như vậy, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của nhóm đệ tử đang xếp hàng bên kia.

Đài Thất Tinh Kiếm Quang tuy chỉ cần tám mươi điểm tích lũy cho một canh giờ tu luyện, hơn nữa còn căn cứ theo tầng khác nhau mà số điểm tích lũy tiêu tốn cũng khác nhau, nhưng cũng không phải là nơi mà đệ tử ngoại môn bình thường có thể tùy ý ra vào.

Cho nên đội ngũ xếp hàng dài như rồng lượn này đa số đều là đệ tử mặc trường bào đen, chỉ có một số ít đệ tử mặc trường bào trắng. Những đệ tử ngoại môn này có lẽ đều xuất thân từ gia đình giàu có, nên mới có thể chống đỡ được với khoản phí tổn này.

Giờ phút này, bọn họ mới phát hiện La Chỉnh mặc trường bào trắng, là một đệ tử ngoại môn!

Trong hàng đội ngũ La Chỉnh đang đứng, tất cả mọi người đều mặc trường bào đen, chỉ có mình hắn mặc trường bào trắng nên lập tức nổi bật vô cùng.

Càng không nói đến việc trong số những đệ tử đứng trước La Chỉnh, người có cảnh giới thấp nhất cũng là Tiên Thiên Thất Trọng, còn lại đều là Tiên Thiên Bát Trọng, thậm chí còn có một vị là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, mà La Chỉnh thì mới chỉ dừng chân ở Tiên Thiên Nhị Trọng mà thôi...

Thấy cảnh tượng này, không ít người đều âm thầm bật cười. Trên thế giới này luôn có một vài kẻ không biết tự lượng sức mình, đến khi tên đệ tử mặc trường bào trắng kia tiến vào đài Thất Tinh Kiếm Quang rồi sẽ biết...

La Chỉnh chẳng buồn đoái hoài đến ánh mắt của người khác, về phần vị đệ tử mặc trường bào đen “có lòng tốt khuyển nhủ” kia, La Chỉnh cũng chỉ khẽ cười: “Ý tốt của người ta xin nhận, thế nhưng ta vẫn muốn thử xem!”

Đối phương thấy lời khuyên của mình không hiệu quả thì cũng lười khuyên luôn, chẳng qua chỉ lắc đầu thấp giọng nói: “Không biết tự lượng sức!”

La Chỉnh xếp hàng chưa được bao lâu thì có hai mươi mấy người bước ra khỏi đài Thất Tinh Kiếm Quang. Thực lực những người đó đều không tầm thường, tất cả đều là người luyện kiếm, hơn nữa đều đeo bảo kiếm sau lưng mà không để trong nhẫn tu di.

Vì để tôi luyện kiếm ý mà không ít người luyện kiếm luôn mang bảo kiếm bên người, tuyệt đối không bao giờ tách ra.

Thấy trước ngực nhóm người kia đều có phù văn giống nhau, La Chỉnh liền biết đó hẳn là nhóm đệ tử tinh anh của một phong nào đó tới đây tu luyện.

Sau khi nhóm người kia đi ra, đội ngũ của La Chỉnh bắt đầu nối đuôi nhau đi vào.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Nguyên Cực Từ Quang

La Chỉnh giao thẻ đệ tử cho chấp sự gác cửa. Vị chấp sự kia vẫn cúi đầu thu lần lượt từng cái thẻ đệ tử mà không hề ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn đến thẻ đệ tử ngoại môn của La Chỉnh, hăn tức thì sửng sốt. Từ bao giờ mà đệ tử ngoại môn lại đến hàng bên này góp vui vậy? Từ lúc làm chấp sự ở đây tới nay, hăn chưa từng tiếp đãi một vị đệ tử ngoại môn nào.

Vị chấp sự kia ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, liếc nhìn cái tên trên thẻ đệ tử của La Chỉnh, chậm rãi nói: “Vị đệ tử La Chỉnh này, bên này là hướng đi lên tầng thứ tám trở lên của đài Thất Tinh Kiếm Quang. Thực lực của người sợ là không thích hợp để đi vào, tốt nhất người nên sang bên kia xếp hàng!”

Vị đệ tử mặc trường bào đen lúc trước từng tốt bụng khuyên nhủ La Chỉnh vốn đã đăng kí xong, lúc này liền quay đầu nói: “Vô ích thôi, ta đã nhắc hăn rồi, hăn cố ý muốn đi vào tầng thứ tám!”

Chấp sự vốn tưởng La Chỉnh không biết quy định của đài Thất Tinh Kiếm Quang, đang định giải thích một chút cho hăn, nghe được lời vị đệ tử mặc trường bào đen kia mới hiểu được, thì ra La Chỉnh vốn định tiến vào tầng thứ tám...

“Khụ khụ... Vị đệ tử này, trong đài Thất Tinh Kiếm Quang không chỉ có ảo trận mà còn có Nguyên Cực Từ Quang của Cực Địa Linh Thạch, có thể khiến người bị thương!” Chấp sự tiếp tục khuyên bảo.

“Vô ích thôi, ta cũng nói với hăn rồi, hăn vẫn muốn đi vào.” Vị kia đệ tử mặc trường bào đen kia lại nói.

Chấp sự không còn cách nào, đành nhún vai. Hăn chẳng qua chỉ là một chấp sự trong đài Thất Tinh Kiếm Quang thôi, cũng không phải là đạo sư của La Chỉnh, nghĩa vụ lớn nhất chính là thông báo cho đám đệ tử biết nguy hiểm và khó khăn trong đó, nếu La Chỉnh không nghe lời khuyên bảo, hăn còn có thể làm gì?

Cho nên chấp sự liền thu thẻ đệ tử của La Chỉnh, sau đó đưa cho hăn một tấm lệnh bài khác. Biết La Chỉnh là lần đầu tiên bước vào đài Thất Tinh Kiếm Quang, hăn liền nói: “Cầm lấy tấm lệnh bài này, có thể lựa chọn độ khó khi tiến vào đài Thất Tinh Kiếm Quang. Độ khó khác nhau sẽ trừ điểm tích lũy khác nhau...”

“Ừ, ta nhớ kỹ rồi.” La Chỉnh nhận lấy, sau đó theo những đệ tử mặc trường bào đen đi vào.

Đài Thất Tinh Kiếm Quang là một khu vực xinh đẹp khổng lồ, nếu nhìn từ bên ngoài sẽ giống hệt một cái đài ngắm cảnh. Trước mắt La Chỉnh là những mảnh sân nhỏ giống như ruộng bậc thang được bao bọc bởi dãy lan can bằng cẩm thạch, trên lan can khắc các loại mãnh thú, long xà, cực kỳ tinh xảo, tráng lệ.

Đi về phía trước một đoạn liền trông thấy một cây cầu lơ lửng giữa không trung. Độ rộng của cầu chỉ đủ để một người đi qua, vậy nên tất cả đệ tử đều nối đuôi đi vào.

Đi thêm một đoạn nữa, trên cầu liền xuất hiện ba ngã rẽ, mỗi hướng dẫn tới một khu đài đá bằng phẳng khác nhau.

Vị đệ tử mặc trường bào đen đi trước La Chỉnh kia bỗng quay đầu hỏi: “Người chọn đài nào?”

Cấp độ khó của mỗi đài không giống nhau. Phía bên phải ghi số “Tám” biểu thị độ khó cấp tám, bên trái ghi số “Chín” biểu thị độ khó cấp chín, còn chính giữa ghi số “Mười” biểu thị độ khó cấp mười.

La Chỉnh lần đầu tiên tới đây, không nắm rõ cấp độ khó của đài Thất Tinh Kiếm Quang, cũng không có ai để trao đổi, đành nhún vai nói: “Ta cũng không rõ lắm, người lựa chọn cấp độ bao nhiêu? Ta đi giống người là được!”

Vị đệ tử mặc trường bào đen cười nói: “Ta chính là Tiên Thiên Bát Trọng, miễn cưỡng cũng chỉ có thể thích ứng với độ khó cấp tám mà thôi.” Ngụ ý chính là, hắc đường đường là Tiên Thiên Bát Trọng, lại chỉ có thể thích ứng với độ khó cấp tám, với thực lực của La Chỉnh, đi vào sợ rằng không trụ được.

“Vậy được, ta cũng lựa chọn độ khó cấp tám vậy!” La Chỉnh cười nhạt, đi theo vị đệ tử mặc trường bào đen kia.

Người đó thấy vậy liền lắc đầu. Hắc từng nhìn thấy nhiều người không biết tự lượng sức mình, nhưng chưa từng thấy ai không biết tự lượng sức mình như thế! Được thôi, người như thế cứ để hắc chịu khổ vài lần thì sẽ hiểu, vậy nên hắc liền dẫn đầu bước lên con đường số “Tám”.

Vừa đặt chân lên đài đá kia, cảnh sắc xung quanh tức thì biến đổi, ảo trận trong đài Thất Tinh Kiếm Quang bắt đầu khởi động.

Ảo trận trong đài Thất Tinh Kiếm Quang cũng không phải xuất sắc, so với những ảo trận khác thậm chí còn có chút đơn sơ, nguyên nhân là đài Thất Tinh Kiếm Quang chủ yếu dùng để tôi luyện kiếm ý. Muốn tôi luyện kiếm ý thì quan trọng nhất chính là tập trung tinh thần, để tinh thần của mình hòa quyện với kiếm trong tay, đạt tới trình độ người kiếm hợp nhất.

Sau khi bước vào trong sân, vị đệ tử mặc trường bào đen kia tháo thanh trường kiếm đeo trên lưng xuống. Thanh trường kiếm này được bao

bọc kín kẽ, khi vị đệ tử kia tháo từng lớp bọc ra, cuối cùng để lộ ra một thanh bảo kiếm có một con rồng vàng khảm trên trên vỏ, cực kỳ uy vũ khí phách.

Vị đệ tử mặc trường bào đen rút kiếm phát ra một âm thanh trong trẻo giòn giã, cười nói với La Chỉnh: “Thanh kiếm này tên Chúc Long, là linh khí trung phẩm!”

Vị đệ tử mặc trường bào đen này xuất thân từ sĩ tộc, nhưng thực lực trong gia tộc không phải quá mạnh mẽ, lại thêm hẳn chỉ là một đệ tử chi thứ, địa vị không quá cao, có thể tu luyện tới cảnh giới hiện tại gần như đều dựa vào bản thân. Vậy nên có thể sở hữu một linh khí trung phẩm cũng đủ khiến hẳn cảm thấy tự hào.

Dù sao phần lớn đệ tử nội môn trong Thanh Vân Tông chỉ có huyền khí thượng phẩm, thậm chí là linh khí hạ phẩm.

“Bảo kiếm rất đẹp, nhưng... không biết đài Thất Tinh Kiếm Quang này rốt cuộc tu luyện thế nào?” La Chỉnh nhìn xung quanh, ảo trận trong đài Thất Tinh Kiếm Quang này thật sự quá đơn sơ, ngay cả một cảnh vật cũng không có.

Xung quanh đều quá đổi mơ hồ, mù mịt, sương khói che kín tầm mắt, so với mấy ảo trận tinh xảo trên Huyết Sắc Sơn thì khác biệt một trời một vực.

Vị đệ tử mặc trường bào đen chỉ về phía cách đó không xa, nói: “Thấy hai cây cột phía trước không?”

La Chỉnh nhìn theo hướng tay đối phương chỉ, đúng là có hai cây cột thẳng tắp, phía trên còn có hai quả cầu thủy tinh.

“Đi theo ta!” Vị đệ tử mặc trường bào đen cầm bảo kiếm, dẫn La Chỉnh tới chỗ hai quả cầu thủy tinh: “Thấy cái tên bên trên không?”

La Chỉnh chăm chú nhìn cái tên khắc trong quả cầu thủy tinh. Trong một quả cầu hiện rõ hai chữ “La Chỉnh”, mà một quả cầu thủy tinh khác thì khắc cái tên “Triệu Chiêu”. Nói vậy, Triệu Chiêu chính là tên của vị đệ tử mặc trường bào đen này.

“Quả cầu thủy tinh này là của người. Sau khi ảo trận trong đài Thất Tinh Kiếm Quang được mở ra, Cực Địa Linh Thạch kia sẽ tỏa ra Nguyên Cực Từ Quang! Những Nguyên Cực Từ Quang này được bắn ra từ các hướng, người phải dùng kiếm chặn chúng lại! Uy lực của Nguyên Cực Từ Quang tăng lên theo độ khó, nếu người dùng kiếm bình thường thì sợ rằng chỉ một luồng Nguyên Cực Từ Quang cũng có thể phá hủy kiếm của người.” Vừa nói, Triệu Chiêu liền nhẹ nhàng vuốt ve thân Chúc Long Kiếm, hiển nhiên hắn đã dùng thanh kiếm này để đối phó với Nguyên Cực Từ Quang rất nhiều lần.

Thì ra là như vậy, La Chỉnh nhanh chóng hiểu rõ. Nói cho cùng, thử luyện trong đài Thất Tinh Kiếm Quang chính là bảo vệ quả cầu thủy tinh kia. Nếu quả cầu thủy tinh vỡ, việc tu luyện cũng kết thúc. Những kiếm khách này sử dụng những luồng Nguyên Cực Từ Quang cuồn cuộn không ngừng để tôi luyện kiếm ý.

“Đoàng đoàng...”

Bỗng nhiên, từ trong không trung vọng tới một tiếng sấm.

“Được rồi, người nhanh rút kiếm ra đi, những Nguyên Cực Từ Quang sắp tới rồi. Mỗi quả cầu thủy tinh chỉ có thể chịu được ba lần nứt, bị đánh trúng ba lần sẽ vỡ nát, người sẽ bị loại. Phải cẩn thận một chút!” Triệu Chiêu nhắc nhở.

La Chỉnh gật đầu, lập tức lấy Lưu Quang Kiếm ra khỏi nhẫn tu di, một tay hắn cầm chuôi kiếm, một tay nhẹ nhàng rút kiếm.

“Vù, vù, vù...”

Một tiếng du dương êm tai truyền đến.

Triệu Chiêu đang chờ La Chính rút kiếm, hắn cũng muốn nhìn xem La Chính rốt cuộc có thể rút ra một bảo kiếm như thế nào.

Nhưng đến khi nhìn Lưu Quang Kiếm trong tay La Chính, hắn nhất thời trợn trắng mắt...

Nhìn từ bên ngoài, Lưu Quang của La Chính có vẻ không uy vũ khí phách như Chúc Long của Triệu Chiêu, dáng vẻ chỉ là một trường kiếm bình thường. Nhưng khi nhìn đến từng dải ánh sáng màu bạc óng ánh uốn lượn trên thân kiếm, lại có thể mang đến cho người khác cảm giác chấn động lòng người!

Đặc biệt là khi Triệu Chiêu thấy một đường tiên văn như ẩn như hiện trên thân kiếm, hắn không nhịn được mà nuốt nước miếng: “Đây, đây là tiên khí!”

La Chính nhẹ nhàng vung Lưu Quang Kiếm lên, kiếm quang tựa như rồng phun nước, ào ạt tuôn trào. La Chính quay đầu nhìn Triệu Chiêu, cười nói: “Đại khái là vậy.”

Đại khái là sao...

Triệu Chiêu cảm thấy cổ họng mình đắng chát, một tên Tiên Thiên Nhị Trọng lại mang theo tiên khí bên người!

Dựa theo hiểu biết của Triệu Chiêu, ngay cả Tiên Thiên Đại Viên Mãn cũng không có tư cách cầm tiên khí, bởi vì bọn họ căn bản không thể phát huy hết uy lực của tiên khí. Tuy nhiên có vài vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn là đệ tử nòng cốt trong danh môn sĩ tộc, được trưởng bối thương yêu mà ban cho tiên khí!

Nhưng, nhưng mà...

La Chỉnh là một đệ tử ngoại môn, thực lực mới dừng ở Tiên Thiên Nhị Trọng, dù thế nào thì cũng không thể sở hữu tiên khí! Điều này trái với lẽ thường.

Triệu Chiêu tất nhiên không thể ngờ, tiên khí này là do La Chỉnh tự mình ngưng luyện, cũng không phải do người khác ban cho. Nếu thật sự muốn nói do ai ban cho, thì chính là người phụ nữ ở Thiên Cơ Các, vì cơ duyên đã đưa cho La Chỉnh sản phẩm được hoàn thành một nửa.

Trong lúc Triệu Chiêu còn đang sững sờ thì cách đó không xa đã có hai luồng cực quang mờ ảo to cỡ miệng chén, toàn thân lóe ra sắc xanh nhàn nhạt, không nhanh không chậm bay về phía họ.

“Đây chính là Nguyên Cực Từ Quang?” La Chỉnh nhìn chăm chăm Nguyên Cực Từ Quang đang đến gần, nhẹ nhàng nâng Lưu Quang Kiếm lên, chờ cơ hội tấn công.

Giờ phút này, tâm thái của Triệu Chiêu đã mất cân bằng trầm trọng. Tại sao một tên Tiên Thiên Nhị Trọng lại có thể cầm tiên khí trong tay? Đây là đạo lý gì? Đây không phải là phí của trời sao? Cho dù có tiên khí thì thế nào? Nếu không phát huy được uy lực của tiên khí thì có khác gì cầm thanh gỗ?

Dưới sự căm giận sục sôi, Triệu Chiêu nhảy dựng lên, Chúc Long trong tay chém thẳng về phía một luồng Nguyên Cực Từ Quang. Hắn muốn cho La Chỉnh hiểu được, kiếm không phải cái quan trọng nhất, quan trọng nhất là... người dùng kiếm! Cho dù hắn chỉ dùng linh khí trung phẩm, thì uy lực phát ra cũng mạnh hơn hẳn La Chỉnh!

“Cuồng Long Gào Thét!”

“Rống!”

Cuồng Long Gào Thét là là bộ kiếm pháp cực kỳ bá đạo, uy mãnh. Mỗi chiêu kiếm tung ra đều sẽ có tiếng rùng rùng ngấm với uy thế kinh người phát ra trên bầu trời.

Kiểm khí hình rồng tỏa ra từ thanh kiếm của Triệu Chiêu phát ra tiếng gầm giận dữ, lập tức bện xoắn với Nguyên Cực Từ Quang.

Nguyên Cực Từ Quang là một loại năng lượng vô cùng lợi hại, có thể dùng để tôi luyện kiếm ý. Nếu kiếm ý đủ sắc bén thì tốc độ cắt nát Nguyên Cực Từ Quang sẽ càng nhanh. Nhưng nếu kiếm ý không đủ sắc bén thì khó có thể làm được điều đó.

Kiểm khí của Triệu Chiêu giao chiến với Nguyên Cực Từ Quang, sau đó Nguyên Cực Từ Quang bị kiếm khí hình rồng cắt nát thành từng mảnh, từng mảnh. Chỉ chốc lát sau sau, Nguyên Cực Từ Quang đã bị kiếm khí xé thành mảnh nhỏ.

Thấy thành quả của mình, nét mặt Triệu Chiêu lộ vẻ hài lòng, hiển nhiên kiếm ý của hắn đã có tiến bộ, so với lần đối đầu trước thì tốc độ đã nhanh hơn. Với tốc độ này, thời gian hắn trụ lại ở độ khó cấp tám lần này có thể nhiều hơn một nén nhang.

Triệu Chiêu giải quyết xong Nguyên Cực Từ Quang của mình liền nhìn về phía La Chỉnh, hắn cũng muốn xem La Chỉnh làm sao có thể phát huy uy lực của tiên khí!

La Chỉnh vẫn lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ. Khi Nguyên Cực Từ Quang tiến tới gần, Lưu Quang Kiếm chột vung lên, vẫn là một chiêu Phách Kiếm cực kỳ đơn giản.

“Phách Kiếm?” Triệu Chiêu lộ ra vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Làm một kiếm khách, hắn sao có thể không nhận ra kiếm pháp căn bản quen thuộc đó? La Chỉnh không tu luyện kiếm pháp khác sao? Chỉ biết

dùng kiếm pháp căn bản? Dùng một thanh tiên khí để thi triển kiếm pháp căn bản?

Trời ạ!... Triệu Chiêu cảm giác toàn thân nhức nhối.

“Vèo!”

Một kiếm với ánh sáng màu bạc hình bán nguyệt xuất hiện trong nháy mắt, mang theo hào quang lấp lánh cực kỳ chói mắt bổ xuống. Theo hướng La Chỉnh chém ra, kiếm kia chính xác cắt vào chính giữa Nguyên Cực Từ Quang.

Khác với kiếm khí hình rồng của Triệu Chiêu, kiếm quang của La Chỉnh và Nguyên Cực Từ Quang khi giao chiến không phát ra bất cứ âm thanh hay khí thế nào, chẳng qua là trong thời gian cực ngắn, kiếm quang đã chém nát Nguyên Cực Từ Quang to bằng miệng chén. Sau đó Nguyên Cực Từ Quang liền biến mất hoàn toàn...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Trâu Bò

Nói thì chậm mà việc xảy ra thì nhanh, cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt, thời gian La Chỉnh phá hủy Nguyên Cực Từ Quang nhanh hơn Triệu Chiêu gấp nhiều lần.

“... “ Triệu Chiêu há hốc miệng. Trong một thời cực ngắn, hắn đã chịu quá nhiều đả kích, cảm thấy cả người đều có chút đờ đẫn.

La Chỉnh nhìn dáng vẻ đó của Triệu Chiêu thì thản nhiên nói: “Sắp tới nhiều Nguyên Cực Từ Quang hơn, phải cẩn thận!”

Cách đó không xa có bốn luồng Nguyên Cực Từ Quang đang bay tới phía này.

Bị La Chỉnh đả kích hoàn toàn, lúc này Triệu Chiêu thầm rùng mình, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Tu luyện kiếm thuật cần chú ý giữ vững kiếm tâm, tôi luyện kiếm ý, không bị ngoại vật quấy nhiễu, giết sạch toàn bộ tâm ma.

Tốc độ vừa rồi của La Chỉnh hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Triệu Chiêu nên khiến kiếm tâm của hắn bất ổn. Nếu kiếm tâm bất ổn thì kiếm ý sẽ suy yếu, cuối cùng ảnh hưởng tới uy lực của ra chiêu của kiếm. Vậy nên, đối với kiếm khách mà nói, tâm tính dao động là điều tối kỵ.

Thấy Triệu Chiêu nhanh chóng khôi phục tinh thần, nét mặt La Chỉnh đầy ý cười. Suy cho cùng vẫn là kiếm khách, có thể ổn định kiếm tâm trong khoảng thời gian ngắn như vậy, quả thật đáng khen!

La Ching cũng không nhiều lời, tiếp tục tập trung đối phó với những Nguyên Cực Từ Quang kia!

Nguyên Cực Từ Quang từng đợt từng đợt, liên tục không dứt, hơn nữa số lượng từng đợt không ngừng tăng lên.

Đợt thứ nhất chỉ có một luồng Nguyên Cực Từ Quang, nhưng đợt thứ hai đã có hai luồng, đợt thứ ba là ba luồng, cứ vậy mà tiếp diễn.

Muốn bảo vệ được quả cầu thủy tinh, quan trọng nhất là tốc độ phá hủy Nguyên Cực Từ Quang.

Nguyên Cực Từ Quang là một loại năng lượng rất tinh khiết, được lấy ra từ Cực Địa Linh Thạch, có tính chất vô cùng ổn định, ít khi bị các nhân tố bên ngoài quấy nhiễu.

Tựa như long ý ẩn chứa trong kiếm khí hình rồng của Triệu Chiêu, nếu dùng để đối kháng với kẻ địch hoặc chém giết yêu thú thì hiệu quả cũng không tệ, nhưng lại không ảnh hưởng quá lớn tới Nguyên Cực Từ Quang. Phải dựa vào kiếm ý để phá hủy Nguyên Cực Từ Quang, đó chính là sự lĩnh ngộ thuần túy của kiếm đạo!

Cho nên, Nguyên Cực Từ Quang này chính lựa chọn tốt nhất để tôi luyện kiếm ý!

La Ching và Triệu Chiêu không ngừng cắt nát Nguyên Cực Từ Quang, từ đợt thứ nhất kiên trì đến đợt thứ mười lăm.

Lần này, có ba mươi luồng Nguyên Cực Từ Quang đồng loạt xông lên, La Ching và Triệu Chiêu mỗi người phải đối phó với mười lăm luồng.

“Phá cho ta!”

Kiểm quang sắc bén trong tay La Chỉnh như sóng nước mênh mông dập dềnh trong hồ lao về phía những Nguyên Cực Từ Quang kia. Từng tia kiểm quang liên tục đan cài, tiêu diệt Nguyên Cực Từ Quang trong chớp mắt. Mười lăm luồng Nguyên Cực Từ Quang có trước có sau, nhưng tốc độ phá hủy của La Chỉnh sao mà thần tốc đến thế? Chỉ chốc lát sau chúng đã bị La Chỉnh tiêu diệt sạch sẽ.

Tốc độ của Triệu Chiêu chậm hơn hẳn La Chỉnh. Lần này, Triệu Chiêu đã hơi rơi vào thế sức cùng lực kiệt. Mỗi lần nghênh đón Nguyên Cực Từ Quang, hắn phải mất một khoảng thời gian không ngắn. Tốc độ lao tới của Nguyên Cực Từ Quang không phải quá nhanh, nhưng cũng hết sức ổn định vững vàng, chỉ cần có một con cá lọt lưới thì sẽ ảnh hưởng tới quả cầu thủy tinh, sau ba lần rạn nứt thì quả cầu thủy tinh sẽ hoàn toàn tan vỡ.

“Xoẹt! Xoẹt!”

Từng luồng kiểm khí hình rồng ào ạt bay ra khỏi Chúc Long. Trong quá trình Nguyên Cực Từ Quang tấn công dồn dập, Triệu Chiêu đã phá hủy được mười bốn luồng. Nhưng cuối cùng vẫn có một luồng Nguyên Cực Từ Quang lọt lưới, chui vào quả cầu thủy tinh.

Triệu Chiêu muốn cứu nhưng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng Nguyên Cực Từ Quang tấn công quả cầu.

“Rắc! Rắc!”

Quả cầu thủy tinh gắn trên cây cột xuất hiện một vết rạn kéo dài.

Sắc mặt Triệu Chiêu hết sức khó coi, không nghĩ tới lần này đến đợt thứ mười lăm quả cầu của hắn đã xuất hiện vết rạn đầu tiên. Trước kia, thành tích tốt nhất của hắn là đợt thứ mười bảy, so với trước kia thì thành tích của hắn có hơi thụt lùi.

La Chỉnh lạnh nhạt lắc đầu. Hẳn có thể ra tay giúp Triệu Chiêu, thế nhưng đài Thất Tinh Kiếm Quang này vốn dùng để tôi luyện kiếm ý của bản thân, dựa vào sự giúp đỡ của người khác sẽ không gặt hái được bất cứ hiệu quả nào, Triệu Chiêu chỉ có thể tự mình cố gắng.

Sau khi quả cầu thủy tinh xuất hiện vết rạn, Triệu Chiêu hiển nhiên càng liều mạng hơn, nhiều lần trực tiếp vọt tới vùng kiếm về phía Nguyên Cực Từ Quang.

Mặc dù tốc độ bay lượn của những Nguyên Cực Từ Quang không nhanh, nhưng nếu không cẩn thận bị Nguyên Cực Từ Quang đánh trúng thì vẫn có thể bị thương nặng, cho nên hành động này của Triệu Chiêu có vẻ hết sức liều lĩnh.

Liều thì liều, sau khi Triệu Chiêu liều mạng hơn thì hiệu quả cũng không tệ. Trong đợt thứ mười sáu và mười bảy, hẳn không bỏ qua bất kỳ một luồng Nguyên Cực Từ Quang nào.

Trong hai đợt này, La Chỉnh vẫn đối phó dễ dàng.

Song đến đợt thứ hai mươi, Triệu Chiêu đã bỏ sót một luồng Nguyên Cực Từ Quang. Quả cầu thủy tinh phía sau hẳn phát ra tiếng vỡ, vết rạn đã lan đến giữa quả cầu. Nếu bị Nguyên Cực Từ Quang đánh trúng một lần nữa, quả cầu sẽ hoàn toàn vỡ vụn, lần tu luyện này cũng sẽ dừng lại ở đây.

Sau khi chấm dứt đợt thứ hai mươi, Triệu Chiêu thở dài một hơi, cười nói: “Không tệ lắm, trước kia cùng lắm ta cũng chỉ kiên trì được đến đợt thứ mười bảy mà không bị trúng cái nào, sau đó trong đợt thứ mười tám, mười chín, hai mươi quả cầu thủy tinh sẽ lần lượt rạn... Lần này vượt qua được đợt thứ hai mươi, nhưng đợt hai mươi một sắp tới sợ rằng ta tuyệt đối sẽ không qua được.”

Triệu Chiêu cảm thấy cực kỳ chán nản. Trước đó hẳn còn xem thường La Chỉnh, không nghĩ tới người ta vẫn kiên trì đến tận bây giờ, không tổn

chút sức lực nào, còn bản thân ngược lại sắp phải dừng chân...

La Chỉnh thu Lưu Quang Kiếm về tay, thản nhiên nói: “Không thử qua thì sao biết được? Huống chi hiện tại cũng không phải ra trận giết địch thực sự, cho dù thất bại cũng không đến mức mất mạng. Chỉ có liều mạng mới có thể lĩnh ngộ được cực hạn của kiếm đạo. Nếu người chấp nhận liều mạng thì còn có hi vọng vượt qua đợt thứ hai mươi một, hai mươi hai... Còn nếu buông xuôi, đó mới thật sự là từ bỏ.”

Nghe lời La Chỉnh nói vậy, Triệu Chiêu hơi sững sờ, nhưng trong lòng nghĩ: Đúng vậy, chỉ cần cẩn thận một chút, những Nguyên Cực Từ Quang này cũng không dễ dàng làm mình bị thương được, vì sao không thử liều lĩnh một chút, xem cực hạn của mình rốt cuộc có thể tới đâu!

Nghĩ tới đây, hai mắt Triệu Chiêu hơi nheo lại, khí thế mạnh mẽ ào ạt tỏa ra.

Khí thế của kiếm khách vốn cực kỳ sắc bén, chỉ khi một lòng giữ vững loại khí thế sắc bén này mới có thể dùng bảo kiếm trong tay phá hủy vạn vật thể gian.

Ngay cả Triệu Chiêu cũng không phát hiện, hắc đường như đã lĩnh ngộ kiếm ý sâu sắc hơn một chút.

“Đợt thứ hai mươi một sắp tới, cố gắng lên!” La Chỉnh trầm giọng nói.

“Được!” Chân nguyên của Triệu Chiêu tràn ra, toàn bộ tụ tập trong bảo kiếm Chúc Long, theo từng nhát kiếm chém ra, từng luồng kiếm khí hình rồng lập tức tỏa ra, khắp đài đá truyền đến từng tiếng rồng ngâm vang dội.

La Chỉnh vẫn ổn định bộ pháp, vung kiếm về phía những luồng Nguyên Cực Từ Quang đang tràn ra từ bốn phương tám hướng. Khi số

lượng Nguyên Cực Từ Quang dần tăng lên, La Chỉnh cũng dần cảm nhận được áp lực, thế nhưng áp lực của hắc không lớn như Triệu Chiêu.

Triệu Chiêu một hơi chém sạch hai mươi luồng Nguyên Cực Từ Quang, nhưng vẫn có một con cá lọt lưới, lao vút về phía quả cầu thủy tinh. Mặc dù hắc đã thở không ra hơi, thấy không thể đuổi kịp luồng Nguyên Cực Từ Quang kia, nhưng nghĩ đến lời La Chỉnh vừa nói, hắc liền hít sâu một hơi, liều mạng đuổi theo Nguyên Cực Từ Quang, đồng thời kiếm khí trong tay dao động điên cuồng.

“Xoẹt!”

Trước khi Nguyên Cực Từ Quang đâm trúng quả cầu thủy tinh, kiếm khí hình rồng của hắc cuối cùng cũng chém nát được Nguyên Cực Từ Quang.

Nhưng tư thế tấn công của Triệu Chiêu không ổn định, cả người hắc bổ nhào xuống đất, đến khi lồm cồm bò dậy, nửa bên mặt đã xanh đen.

Nhìn bộ dạng này của Triệu Chiêu, La Chỉnh cười rộ: “Không tệ, đủ liều mạng!”

Triệu Chiêu thở hổn hển nói: “Tốt quá, lần này đã phá kỷ lục của ta rồi. Thế mà ta có thể vượt qua được đợt thứ hai mươi một! Thật không tin nổi!”

Triệu Chiêu tu luyện trong đài Thất Tinh Kiếm Quang không phải mới ngày một ngày hai. Trước đây thành tích tốt nhất của hắc chỉ dừng ở đợt thứ hai mươi. Hắc từng có một lần vượt qua đợt thứ hai mươi, nhưng đó là do có người khác trợ giúp mới miễn cưỡng chống đỡ được luồng Nguyên Cực Từ Quang cuối cùng, bước sang đợt thứ hai mươi một...

Hiện tại Triệu Chiêu dựa vào thực lực của bản thân lại có thể kiên trì qua đợt thứ hai mươi một, bước sang đợt thứ hai mươi hai, đúng là không

thể ngờ được!

Giữa mỗi đợt đều có thời gian nghỉ ngơi, nhịp thở của Triệu Chiêu đã bình ổn hơn, đợt thứ hai mươi hai liền tới.

Cuối cùng, Triệu Chiêu dốc hết toàn lực cũng không thể vượt qua đợt thứ hai mươi hai, một luồng Nguyên Cực Từ Quang cuối cùng vô tình đâm trúng quả cầu thủy tinh của hắn... Triệu Chiêu hệt như được vớt lên từ dưới nước, cả người ướt đầm mồ hôi.

So với võ giả dùng thương, dùng đao, võ giả dùng kiếm có vẻ càng phóng khoáng hơn, rất ít khi rơi vào tình cảnh chật vật như vậy. Nhưng Triệu Chiêu đã dồn mình đến cực hạn, đối với hắn mà nói, đây coi như là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới.

Hắn tê liệt ngồi dưới đất, nhìn La Chính vẫn trầm ổn đối phó với từng luồng Nguyên Cực Từ Quang, chỉ có thể âm thầm cảm thán: Người này thật là trâu bò, lần đầu tiên bước vào đài Thất Tinh Kiếm Quang đã lựa chọn độ khó cấp tám. Hơn nữa, hắn còn có thể bình tĩnh đối phó với Nguyên Cực Từ Quang như thế...

Thật sự quá biến thái...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Phần Nộ

Cờ trận được dùng để bố trí ảo trận.

Mục đích cuối cùng của ảo trận sư chính là vẽ được ảo trận. Trong lúc giao chiến, các ảo trận sư không thể vẽ ảo trận, cho nên họ phải vẽ vào trong cờ trận từ trước đó. Như vậy, đến lúc chiến đấu họ chỉ cần ném cờ trận ra bố trí là được.

Điểm quan trọng nhất khi đối kháng với ảo trận sư chính là phải ngăn cản bọn họ bố trí cờ trận, một khi để ảo trận sư bố trí xong cờ trận thì ảo trận sư sẽ vô cùng có lợi, cho dù là ảo trận thông thường hay huyền sát trận thì đều có lực uy hiếp rất lớn.

Cho nên thương đầu tiên của Tả Vân không trúng Hắc Minh, thương tiếp theo liền đâm về phía cờ trận đen thui lù trên mặt đất.

Nhưng đúng lúc Tả Vân đâm ra một thương, từ bên trong cờ trận lại tản ra một màn sương dày đặc, sương mù vừa xuất hiện liền bao phủ về phía hắn.

Sương mù này chính là một loại phương thức công kích linh hồn của Hắc Minh.

Nghiêm túc mà nói, cờ trận này cũng không phải dùng để bố trí ảo trận mà chỉ là một môi nhử mà thôi. Khi Tả Vân công kích vào đúng môi nhử này, cờ trận màu đen sẽ phóng ra sương mù, trói Tả Vân lại.

Khi so đấu, không ai lại để cho ảo trận sư được bố trí ảo trận một cách dễ dàng, thế nhưng phương thức chiến đấu của ảo trận sư linh hoạt đa dạng, Tả Vân chỉ sợ ý một chút liền rơi vào tròng.

“Muốn phá cờ trận của ta? Nằm mơ!”

Hắc Minh nở một nụ cười lạnh, lập tức ném vài lá cờ trận đầy màu sắc xuống đất.

Lúc này Tả Vân đang bị cờ trận đầu tiên trói lại, đương nhiên không có cách nào phân tâm để phá hỏng những cờ trận sau này của Hắc Minh.

“Bộp bộp bộp...”

Hắc Minh ném ra sáu lá cờ trận liền một lúc. Những cờ trận này được sắp xếp thành một hình lục giác, vừa đúng vây Tả Vân ở giữa.

Hắc Minh lập tức lấy bàn ảo trận ra, truyền chân nguyên vào trong, sau đó sáu lá cờ trận đều sáng lên, ảo trận được kích hoạt.

Tả Vân vất vả lắm mới thoát khỏi đám sương mù của cờ trận màu đen, nhưng ngay sau đó lại rơi vào ảo trận của Hắc Minh. Lúc này trong ảo trận, Tả Vân như gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, trường thương trong tay không ngừng đâm ra.

Bình tĩnh mà nghĩ thì thấy thương pháp của Tả Vân rất mạnh, mỗi khi đâm ra một thương đều giống như một con rồng có độc bay ra, trên đầu thương đều lóe ra ánh sáng chân nguyên. Loại thương pháp này cũng không phải chỉ cần luyện một sớm một chiều là có thể luyện thành, mà trên Tiểu Vũ Phong hầu như không ai biết Tả Vân biết dùng thương, điều này nói rõ Tả Vân âm thầm luyện tập một loại công pháp cực mạnh.

Nhưng Tả Vân đang ở trong ảo trận, thương nào thương nấy đều đâm vào không khí, cho dù có đứng gần Hắc Minh trong gang tấc thì hãn cũng

không cách nào phát hiện ra được!

Lúc này Hắc Minh cười cười, lấy ra một thanh Thủy Hỏa Côn từ trong nhẫn tu di, chậm rãi đi tới phía sau Tả Vân.

“Đứng trong ảo trận của ta, người sẽ không thể phân biệt ảo ảnh thật giả, lúc này chỉ có thể để mặc cho ta làm thịt!”

Trận pháp của Hắc Minh cũng không phải huyền sát trận mà là một loại ảo trận cực kì quỷ dị, ở trong loại ảo trận này sẽ không bị thương, nhưng nó có thể tạo nên rất rất nhiều ảo ảnh Hắc Minh. Lúc này trường thương của Tả Vân đột nhiên đâm thẳng lên trời, giết chết một ảo ảnh của Hắc Minh.

Vậy nên, cho dù trường pháp của Tả Vân có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể nhận biết ra đâu là Hắc Minh thật khi ở trong ảo trận. Vì vậy, trong trận chiến này Hắc Minh có thể dễ dàng giành được thắng lợi.

Thế nhưng khi Hắc Minh đi tới phía sau Tả Vân, chuẩn bị giơ Thủy Hỏa Côn lên cho Tả Vân một gậy, thì Tả Vân như cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên xoay người bất ngờ đâm đến.

“Vù vù”

Trường thương từ trong tay Tả Vân đâm tới, mũi nhọn lạnh lẽo trên đầu thương lao thẳng về phía ngực Hắc Minh.

Hắc Minh căn bản không nghĩ đến Tả Vân có thể phát hiện được chân thân của mình trong vô vàn ảo ảnh như vậy, cho nên đột nhiên nhìn thấy một đòn mãnh liệt này liền không kịp phản ứng, nhất thời hít mạnh một hơi khí lạnh, dốc sức rụt người sang một bên!

“Xoẹt...”

Mặc dù Hắc Minh tránh rất nhanh, nhưng áo trên phần ngực vẫn bị trường thương của Tả Vân cắt trúng, truyền đến một tiếng vải vóc bị xé toạc ra.

Một thương này của Tả Vân đã trúng mục tiêu, ngay sau đó đôi tay rung lên một cái, tức khắc có vài đường thương đuổi theo Hắc Minh.

Hắc Minh dù bị dọa ngã lăn trên mặt đất nhưng cuối cùng vẫn tránh được mấy thương của Tả Vân.

“Tên, tên này...” Hắc Minh đen mặt lại. Hắn vốn nghĩ sau khi ảo trận của mình được mở ra thì trận này đã thắng chắc. Ai ngờ tên này lại bén nhạy như vậy, có thể tìm được chân thân của hắn trong biết bao ảo ảnh như thế!

Với thực lực về ảo trận của Hắc Minh, Tả Vân chắc chắn không thể phân biệt được ảo ảnh thật hay giả, điều này nói rõ chính bản thân Tả Vân có được một cảm giác vô cùng nhạy bén, có thể xác định được một tia sát ý của Hắc Minh.

Ảo giác trong ảo trận được tạo ra giống thật như đúc, thậm chí ngay cả sát ý cũng có thể làm giả được, nhưng thực lực của Hắc Minh còn chưa đến mức đó, cho nên mới phát sinh một màn kia.

“Không ngờ người còn có cảm giác tốt như vậy nên đã xem thường người! Vậy lần này thì thế nào?” Hắc Minh móc ra một viên tinh thạch nhỏ dài, ấn vào bàn ảo trận. Sau khi viên tinh thạch kia bị ấn vào, lập tức tạo ra một luồng năng lượng mãnh liệt.

Bàn ảo trận là nơi thao túng ảo trận, sau khi gia tăng năng lượng, uy lực của ảo trận mà Hắc Minh bố trí càng lớn hơn.

Chỉ thấy sắc mặt Tả Vân nhất thời đại biến, đứng như trời trồng giữa ảo trận giống như thấy thứ gì đó khủng bố lắm. Trường thương trong tay

hắn liên tiếp đâm ra hai ba cái, thỉnh thoảng còn có vẻ hoang mang.

Hắc Minh cười cười, tay nâng Thủy Hỏa Côn, lại một lần nữa thông thả bước về phía trước, đi tới bên cạnh Tả Vân. Đến khi thương của Tả Vân đâm ra có khe hở, Hắc Minh liền đánh một gậy lên vai Tả Vân.

“Côn Pháp Thiên Hành!”

Làm ảo trận sư, trình độ trận pháp của Hắc Minh cũng thuộc diện kinh người, chẳng qua lực công kích của bản thân hắn không lớn là bao. Chỉ có điều, dù gì hắn cũng đã đạt cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, nên một côn này đã đánh Tả Vân đang không chút phòng bị ra xa mấy mét.

“Ầm!”

Tả Vân bị trúng một côn thật đau, cả người lặn một vòng dưới đất, nhưng lại dùng tốc độ cực nhanh đỡ lấy trường thương, nhảy lên một cái, trường thương tay quét ngang một mảng quanh người.

Đáng tiếc, sau khi đánh Tả Vân một côn thật nặng, Hắc Minh cũng đã lui ra xa, nên một thương này của Tả Vân quét hụt rồi.

“Ta cho rằng một côn này có thể đập vỡ xương vai người, không ngờ phòng ngự của người không tệ. Không sao, còn nhiều thời gian...” Hắc Minh cười nhạt, tiếp tục tránh khỏi hướng công kích của Tả Vân, rồi lại tiến đến phía sau hắn.

“Ầm!”

Lại thêm một côn đánh trúng vào lưng Tả Vân.

Trúng phải một côn này, rốt cuộc Tả Vân cũng bắt đầu không chống đỡ nổi, phun ra một ngụm máu tươi...

“Ài! Tả Vân đụng trúng ảo trận sư cũng khá xui, không phá được ảo trận của hãn nên chỉ có thể chịu đòn!” Văn đạo sư lắc đầu, đệ tử có cảnh giới cao nhất Tiểu Vũ Phong bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, cho nên hãn cao hứng không nổi.

“Tả Vân chịu thua là được, vì sao còn phải cố sức kiên trì đến cùng! Bại một trận cũng sẽ không bị loại, ta không nghĩ hãn còn bướng bỉnh đến vậy!” Một đạo sư nhíu mày nói.

Ánh mắt La Chính sáng quắc nhìn Tả Vân đang bị đánh ở giữa võ đài. Chịu thua đối với Tả Vân mà nói quả thực là một chuyện đơn giản, thế nhưng La Chính hiểu được, tâm võ đạo của Tả Vân cứng cỏi dị thường.

Loại tâm võ đạo này, quan trọng nhất chính là kiên trì! Cũng là một trong những loại tâm võ đạo quý giá nhất của võ giả.

Hãn không chịu tùy tiện nhận thua là bởi vì không muốn làm mất đi cái tâm võ đạo của chính mình! Nếu như hãn tùy tiện nhận thua, tâm võ đạo sẽ sụp đổ, sau này dù thấy bất kể đối thủ nào cũng sẽ nhận thua, vậy hãn còn có động lực gì để trưởng thành được nữa?

Trừ khi khiến Tả Vân hãn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, bằng không hãn sẽ liều mình cho đến chút sức lực cuối cùng. Đây chính là lòng kiên trì của một võ giả!

Nghiêm túc mà nói thì thiên phú của Tả Vân cũng không được coi là xuất chúng, thế nhưng cái tâm võ đạo cứng cỏi đã giúp hãn tiến thẳng một mạch tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Vậy mới thấy, con đường tu luyện không chỉ có thiên phú là được mà còn cần nỗ lực và kiên trì của chính bản thân!

“Bụp!”

“Bụp!”

“Bụp!

Các đệ tử Tiểu Vũ Phong không sao ngờ được rằng, trận chiến đầu tiên của Tả Vân lại bị bại tới mức thảm như vậy.

Thoạt nhìn qua thì Thủy Hỏa Côn của Hắc Minh trông như cây côn gỗ thông thường, nhưng nếu là luyện khí sư có kiến thức uyên bác thì đều có thể nhận ra, cây côn kia chính là dùng Huyền Kim Mộc trăm năm mà chế thành.

Sau khi chặt Huyền Kim Mộc xuống thì còn phải đun trên dầu sôi nửa năm, đến khi bên ngoài vừa chín mềm thì mới dùng dao kiếm để khắc ký hiệu lên trên, thêm trận pháp vào đó, bọc thêm một tầng sắt nguội rồi mới có thể chế tạo ra Thủy Hỏa Côn đã gần đạt linh khí thượng phẩm này.

Cây côn này không chỉ nặng mà còn cứng hơn rất nhiều so với kim loại thông thường. Nếu bị nó đập phải, không chừng đang sống sờ sờ cũng sẽ chết ngay.

Tả Vân bị đánh tới mười mấy gậy, toàn thân đều là vết thương, xương cốt cũng nứt không biết bao nhiêu chỗ, nhưng hắn vẫn dựa vào một phần ý chí mà gắng gượng chống đỡ.

Trên mặt Hắc Minh lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nụ cười này giống như là một đứa trẻ ngây thơ mà tàn nhẫn, tươi cười mà chia năm xẻ bảy con ếch vừa chộp được.

“Được rồi!” Văn đạo sư giận dữ đứng dậy, đi tới bên cạnh võ đài hô to: “Trận so đấu này, đệ tử Tả Vân Tiểu Vũ Phong chúng ta chịu thua!”

Hắc Minh ném Tả Vân đang sống dở chết dở xuống, đối mặt Văn đạo sư cười nói: “Điều này không đúng với quy định nhỉ? Người không thể nhận thua thay hắn được, hắc hắc.”

Dựa theo quy tắc, Văn đạo sư đúng là không thể thay Tả Vân nhận thua, chỉ chính miệng Tả Vân nhận thua mới được chấp nhận.

Nhưng hiện tại, Tả Vân đã hấp hối nằm trên mặt đất, chẳng lẽ hăn lại trơ mắt đứng nhìn Tả Vân bị thằng nhóc này đánh chết tươi?

“Nhóc con, ngươi là đệ tử Hắc Nham Phong?” Văn đạo sư lạnh giọng hỏi, trong lời nói mơ hồ có ý uy hiếp.

Tuy quyền lợi của các đạo sư trên ba mươi ba phong không lớn, nhưng nếu phía sau Hắc Minh không có chỗ dựa gì, các đạo sư vẫn có thể chặn hăn được. Huống hồ Văn đạo sư còn có thể dựa vào Tô Linh Vận. Nàng luôn rất bênh vực người mình, mặc dù không quan tâm Tả Vân bằng La Chỉnh, nhưng nếu để nàng biết đệ tử Tiểu Vũ Phong bị đệ tử của phong khác đánh rồi làm nhục như vậy, sợ là cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua. Hôm nay Tô Linh Vận không ở đây, nếu không chắc hăn nàng đã xông lên từ lâu rồi. “Là đệ tử của Hắc Nham Phong thì thế nào? Sao? Văn đạo sư, ngươi có ý kiến gì?” Lúc này một bà lão cầm quả trượng đi ra. Bà lão này chính là đạo sư của Hắc Nham Phong, tuy tu vi không cao nhưng cũng có vai vế. Nghe nói cho dù là một vài chân nhân gặp mặt, thì cũng phải gọi bà một tiếng Hoa bà bà.

Nghe lời của Hoa bà bà, Văn đạo sư nhất thời không biết nói gì. Hoa bà bà này đúng là một nhân vật khó có thể ứng phó.

Nhưng nhìn đến dáng vẻ hấp hối của Tả Vân, trong lòng Văn đạo sư vô cùng tức giận. Đại hội toàn phong cũng không phải là trận đấu một mất một còn, không ngờ tên nhóc này thật tàn nhẫn. Hăn đã nhẫn nại đến cực điểm rồi!

Đúng lúc Văn đạo sư đang định nói lý, trọng tài bỗng nhiên tuyên bố Hắc Minh thắng, thì ra Tả Vân đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Quy tắc trong đại hội toàn phong có nói, một bên trực tiếp nhận thua hoặc mất đi sức chiến đấu tức là đã thua. Tả Vân thực sự không chịu đựng được nữa nên đương nhiên trọng tài tuyên bố Hắc Minh thắng lợi.

Văn đạo sư hung hăng trợn mắt liếc một cái rồi nhảy lên sân đấu, ôm lấy Tả Vân đưa xuống dưới.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hoa Thiên Mệnh

Hoa bà bà lại vỗ vỗ bả vai Hắc Minh: “Hắc Minh, làm tốt lắm! Nhưng lần sau phải kiểm chế, những phế vật trên Tiểu Vũ Phong kia không đáng để người sử dụng Huyền Ma Tinh!”

Huyền Ma Tinh chính là tinh thạch mà các ảo trận sư thường dùng để gia tăng uy lực của ảo trận. Vừa rồi ảo trận của Hắc Minh cũng không hoàn toàn vây hãm được Tả Vân, thế nhưng sau khi sử dụng một viên Huyền Ma Tinh, uy lực của ảo trận đột nhiên tăng lên mạnh mẽ, lúc này mới khiến cho Tả Vân không có chút năng lực phản kháng nào.

Văn đạo sư ôm Tả Vân chồng chất vết thương đi xuống, nghe được Hoa bà bà nói đệ tử Tiểu Vũ Phong bọn họ là phế vật liền giận đến mức râu ria cũng rung rung: “Bà!”

Hoa bà bà thản nhiên nhìn Văn đạo sư một cái, khuôn mặt đầy nếp nhăn cười rộ lên mà nói: “Làm sao? Phong xếp nhất từ dưới đếm lên, chỉ có một Tiên Thiên Đại Viên Mãn duy nhất mà còn bị đệ tử Hắc Nham Phong chúng ta đánh như vậy, không phải phế vật thì là cái gì?”

Trong lòng các đệ tử Tiểu Vũ Phong đều căm phẫn, mặt đầy tức giận nhìn chằm chằm Hắc Minh và Hoa bà bà, nhưng họ cũng đành chịu, tài nghệ không bằng người nên thực sự cũng không có gì để nói.

Sau khi Văn đạo sư nhẹ nhàng thả Tả Vân xuống, lấy trong ngực ra một viên thuốc, chuẩn bị bỏ vào miệng Tả Vân.

Đúng lúc này, La Chỉnh lại đưa một viên đan dược đỏ như lửa tới: “Văn đạo sư, cho hăn ăn cái này!”

Văn đạo sư tập trung nhìn, khuôn mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, cái này chính là một viên Xích Vân Đan.

Đan dược ngũ phẩm tuy đắt, nhưng với giá trị trên người La Chỉnh hiện giờ thì vẫn ăn được, cho nên hăn luôn chuẩn bị một ít đan dược để đề phòng những lúc khẩn cấp.

Văn đạo sư cũng không nhìn ra La Chỉnh lại có tiền như vậy, trong lòng đoán chắc hăn đây là đan dược do Tô Linh Vận ban tặng La Chỉnh. Nhưng La Chỉnh vừa ra tay đã bằng lòng tặng một viên đan dược ngũ phẩm cho Tả Vân nên cũng khiến Văn đạo sư thầm kinh hãi. Phải biết rằng giá một viên đan dược ngũ phẩm này đủ khiến các võ giả Tiên Thiên Cảnh phấn đấu biết bao năm. La Chỉnh quả thực là hào phóng.

Thế nhưng hăn không biết, giá trị trên người La Chỉnh bây giờ không hề thấp hơn so với những lão quái vật kia, thậm chí so với Tô Linh Vận thì hăn còn có tiền hơn nhiều.

Dù Tô Linh Vận là công chúa cao quý, thế nhưng kể từ khi sinh ra đến giờ, trên người nàng cũng chưa bao giờ có hơn mười vạn Phương Tinh, như vậy cũng coi như là một công chúa giàu có rồi, dù sao hoàng tộc cũng không làm ăn buôn bán, nhiều Phương Tinh quá cũng chẳng có tác dụng gì.

Còn La Chỉnh dựa vào việc chế ra Thiên Diễn Tinh Hoa, có thể nói đó là một cái mỏ không bao giờ cạn. Khi thiếu tiền, chỉ cần luyện một vài huyền khí, linh khí, thì Phương Tinh liền ào ào rơi vào túi..

Sau khi Tả Vân nuốt viên Xích Vân Đan, khuôn mặt tái nhợt cũng dần hồng hào trở lại. Dược hiệu của Xích Vân Đan này thật tốt, nhưng dược tính cũng tương đối mạnh mẽ. Dược hiệu trái xông phải đụng một trận trong cơ thể Tả Vân cũng khiến hăn hết sức đau đớn.

Chỉ chốc lát sau, Tả Vân đã tỉnh lại, thở hồng hộc. Hắn vươn tay lau mồ hôi trên trán xong mới nói với Văn đạo sư: “Xin lỗi Văn đạo sư, tu vi của đệ tử quá kém.”

Tả Vân cũng không cần phải nói những lời này với Văn đạo sư, bởi ông cũng không phải là sư phụ của hắn. Tả Vân vì bản thân và Tiểu Vũ Phong mà chiến đấu chứ cũng không phải là vì ai khác.

“Không sao. Tả Vân, người an tâm dưỡng thương.” Văn đạo sư cười khổ nói: “Tiểu Vũ Phong chúng ta dù sao cũng đứng đầu từ dưới đếm lên, dù lần này có thua, cuối cùng cũng vẫn xếp thứ ba mươi ba, không đến mức rơi xuống ba mươi bốn đâu...”

Tả Vân cũng thở dài một hơi. Lần này xuất chiến, mục tiêu của hắn là nỗ lực tiến vào top 100. Trên thực tế, trận đánh vừa rồi hắn còn chưa phát huy được hết thực lực của mình, là bởi trình độ linh hồn của hắn vốn không cao lắm nên đối kháng với ảo trận sư thật sự là chịu thiệt.

Giờ đây, mới ngay trận đầu hắn đã bị thương nặng, đương nhiên không thể xuất chiến tiếp. Tuy được hiệu của Xích Vân Đan vô cùng tốt, hoàn toàn có thể chữa trị thương thế của hắn, cũng sẽ không lưu lại bất kỳ di chứng nào, nhưng để được vậy cũng cần phải nghỉ ngơi tới mấy ngày, vậy nên đại hội toàn phong lần này tự nhiên đã vô duyên với hắn.

Đúng lúc này, Tả Vân bỗng nhiên nhìn về phía La Chính. Hắn cũng hiểu rõ rằng không thể trông cậy vào mấy vị đệ tử khác của Tiểu Vũ Phong, những đệ tử kia không có lấy một Tiên Thiên Đại Viên Mãn, không thể lấy được thành tích gì quá tốt. La Chính trước mắt dù mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng, nhưng sức chiến đấu của La Chính lại hoàn toàn không thể dùng cảnh giới để đánh giá.

“La Chính huynh, hiện giờ chỉ có thể trông cậy vào huynh.” Tả Vân nhẹ giọng nói.

La Chinh cười nhàn nhạt rồi nói: “Tả Vân, huynh yên tâm. Ta sẽ khiến cho đệ tử Cửu Trọng Phong phải trả giá thật lớn, hắc hắc...”

Từ đầu đến cuối, trên mặt La Chinh đều không có biểu cảm dư thừa nào, nhưng chuyện này cũng không thể hiện rằng hắn không quan tâm đến các huynh đệ trên Tiểu Vũ Phong. Đặc biệt là tính cách Tả Vân cũng coi như không tệ, không bởi vì chuyện hắn tranh đoạt thân phận đệ nhất Tiểu Vũ Phong mà cố ý nhắm vào hắn, hơn nữa còn nói rõ toàn bộ quy tắc và không ít tin tình báo, để hắn hiểu được đại khái về đại hội toàn phong này.

Cho nên La Chinh đã thầm hạ quyết tâm, những gì Cửu Trọng Phong đã làm, hắn sẽ thay Tả Vân trả lại đây đủ.

“Không nên khinh địch. Ảo trận kia cực kì lợi hại...” Cũng không phải Tả Vân coi thường La Chinh, nhưng muốn phá vỡ ảo trận thường phải dựa vào lực linh hồn mạnh mẽ, mà rèn luyện linh hồn lại vô cùng khó khăn. Cho dù với cảnh giới hiện tại của Tả Vân, lực linh hồn vẫn yếu đuối vô cùng. Huống hồ La Chinh chỉ mới là Tiên Thiên Nhị Trọng, đặc điểm trời sinh của La Chinh là thần lực, nếu muốn dựa vào thần lực trời sinh để phá vỡ ảo trận thì là chuyện không thể nào, vì vậy hắn mới chia sẻ nỗi lo lắng của mình.

Nhưng hắn lại không biết, linh hồn La Chinh sau khi được lò luyện khổng lồ rèn đúc thì đã chắc như đá từ lâu. Hơn nữa từ khi tu luyện Kinh Thần Thứ đến nay, lĩnh ngộ được cảnh giới Vong Ngã, độ dẻo dai của linh hồn càng là vượt xa người cùng cấp, cho dù là Tiên Thiên Đại Viên Mãn cũng không thể tìm ra người nào có cường độ linh hồn cùng cấp với hắn.

Tả Vân là có lòng tốt nên La Chinh cũng chỉ gật đầu, tỏ ý nếu có đối đầu với Hắc Minh thì bản thân nhất định sẽ cẩn thận.

Trong lúc bọn hắn nói chuyện lại có mười tám võ giả đồng thời lên đài so đấu, đợt chiến đấu này cũng không có đệ tử Tiểu Vũ Phong.

Nhưng ngay khi một người đi lên võ đài, mọi người đều lập tức sôi trào lên.

Người nọ thân mặc trường bào trắng, nhưng cũng không phải là trường bào trắng của các đệ tử ngoại môn mà là tơ lụa gấm vóc. Vị công tử kia vô cùng cao quý, sau lưng đeo Thanh Phong Kiếm dài ba thước.

“Là Hoa Thiên Mệnh của Thiên Nhất Phong! Không ngờ vòng thứ ba đã phân hãn ra sân, thế này thì cũng hơi sớm một chút.”

“Còn cách nào đâu. Thực lực của Hoa Thiên Mệnh có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là đệ tử thân truyền, vẫn phải đánh từng vòng mà lên.”

“Có xem thì xem đi. Có thể quan sát nhóm cao thủ này đối chiến, cũng là cơ hội có được cảm ngộ mạnh mẽ với chuyện tu luyện võ đạo của mình!”

Tất cả mọi người đều bàn tán ầm ĩ về Hoa Thiên Mệnh.

“Hoa Thiên Mệnh...” La Chỉnh lắc đầu, đúng là hãn kiến thức nông cạn. Xem ra người này rất nổi danh trong Thanh Vân Tông, vậy mà hãn lại không biết.

Nói về cao thủ của Thiên Nhất Phong, La Chỉnh cũng chỉ biết mỗi Chúc Thiên Lai. Thực lực của đệ tử Thiên Nhất Phong quả thật không thể xem thường. Chúc Thiên Lai cũng không được coi là đệ tử đứng đầu Thiên Nhất Phong, nhưng đã có thực lực có thể đối phó với yêu tướng. Còn Hoa Thiên Mệnh trước mắt này, dù giơ tay, nhắc chân đều lộ ra uy thế quân lâm thiên hạ(1), cũng khiến cho La Chỉnh âm thầm đề phòng.

Văn đạo sư đứng bên cạnh thấy La Chỉnh không có biểu cảm gì liên giải thích cho hãn: “Hoa Thiên Mệnh chính là đệ tử bình dân. Xét về thiên phú có thể xưng là thiên tài năm trăm năm mới gặp được một lần, chỉ mới mười tám tuổi đã trở thành Tiên Thiên Đại Viên Mãn, đồng thời lĩnh ngộ

được kiểm ý, đã từng đánh bại võ giả Chiêu Thần Cảnh... Nếu người gặp phải hãn, lựa chọn tốt nhất là chịu thua.”

(1) Quân lâm thiên hạ: Hình dung đế vương thống trị cả thiên hạ, cũng chỉ người đạt được địa vị tối cao. Ở đây ý nói Hoa Thiên Mệnh tỏa ra khí phách hơn người thường rất nhiều.

Bởi vì Tả Vân bị người ta đánh đến mức hấp hối nên Văn đạo sư đã mất đi lòng tin vào việc so đấu này. Tuy hãn vẫn còn có một tia hy vọng trên người La Chính, nhưng hy vọng này chính bản thân hãn cũng thấy xa vời.

Hoa Thiên Mệnh chính là kiếm khách, nếu như giao thủ với Hoa Thiên Mệnh, chỉ sơ ý một chút thì cũng không phải chỉ bị thương đơn giản như vậy, mà khả năng phải bỏ mạng rất lớn!

“Văn đạo sư, ta biết rồi.” La Chính ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt. Tuy Văn đạo sư căn dặn là bởi muốn tốt cho hãn, thế nhưng Văn đạo sư vốn không biết tâm tư của hãn.

Đại hội toàn phong đúng là cao thủ nhiều như mây, cho dù chính La Chính cũng không chắc rằng sẽ chiến thắng một vài người trong đó. Nhưng nếu đã lựa chọn tham gia đại hội toàn phong thì hãn nhất định phải xông mạnh về phía trước, nếu chưa chiến đấu đến giây phút cuối cùng, hãn nhất định sẽ không dừng lại.

Cho nên sau khi nhìn thấy thực lực của Hoa Thiên Mệnh, trong lòng hãn không ngừng run rẩy. Run rẩy không phải vì sợ hãi mà là không đề nén được sự hưng phấn!

Trong một rừng tiếng hô như vậy, Hoa Thiên Mệnh đứng ở giữa võ đài.

Đối thủ của Hoa Thiên Mệnh cũng là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, là Gia Cát Hưu - tới từ Thiên Nộ Phong.

So với Gia Cát Phong, tính cách Gia Cát Hưu tương đối trầm ổn, tuy thực lực cường đại nhưng lại không có danh tiếng lớn như Gia Cát Phong.

Nhưng Gia Cát Hưu gặp phải Hoa Thiên Mệnh nên cũng vô cùng thận trọng. Hắn rút kiếm trong tay ra, lạnh giọng nói: “Hoa Thiên Mệnh, rút kiếm đi!”

Hoa Thiên Mệnh lắc đầu, cười nhàn nhạt, nhưng không có dự định rút kiếm: “Đối phó với người, không cần ta rút kiếm.”

Hoa Thiên Mệnh lại muốn tay không đối địch!

Gia Cát Hưu cắn răng. Hắn thân là người Gia Cát gia, thực lực cũng được coi là nổi bật trong Thiên Nộ Phong, nhưng hắn không ngờ Hoa Thiên Mệnh lại lớn lối như thế, không chịu rút kiếm đấu với hắn.

“Không chịu rút kiếm chứ gì? Ta đây liền ép ngươi phải rút ra!” Sau khi nói xong, Gia Cát Hưu tay cầm trường kiếm vọt về phía Hoa Thiên Mệnh.

“Phá Diệt Tam Tuyệt Kiếm!”

Uy lực trong kiếm pháp của Gia Cát Hưu cũng vô cùng lớn, hắn cũng biết điểm kinh khủng của Hoa Thiên Mệnh nên vừa ra tay đã là đòn sát thủ mạnh mẽ, lợi hại nhất của hắn. Phá Diệt Tam Tuyệt Kiếm chỉ có ba chiêu, thế nhưng uy lực chiêu nào chiêu nấy đều mạnh mẽ.

Đối mặt với Gia Cát Hưu, Hoa Thiên Mệnh bỗng nhiên di chuyển một cách quỷ dị. Thân pháp của hắn rất đặc biệt, rõ ràng người vẫn đứng tại chỗ, không hề động đậy, vậy mà lại quỷ dị tiến thẳng về phía Gia Cát Hưu.

Trong nháy mắt đến gần Gia Cát Hưu, Hoa Thiên Mệnh bỗng nhiên đưa hai ngón tay ra đè trên chuôi kiếm của hắn ta.

“Ầm, bộp...”

Tốc độ của Hoa Thiên Mệnh quá nhanh, nhanh đến mức Gia Cát Hưu dù có phản ứng cũng không kịp. Hai ngón tay hắn chỉ là điểm nhẹ lên chuôi kiếm của Gia Cát Hưu, vậy mà thanh kiếm liền rơi xuống đất.

Ngón tay của Hoa Thiên Mệnh lại lập tức hướng tới cái trán của Gia Cát Hưu.

Gia Cát Hưu đứng như trời trồng ngay tại chỗ, không dám động dù chỉ một chút. Chỉ dựa vào ngón tay đã có thể đánh rơi kiếm của Gia Cát Hưu, hắn thì cũng có thể điểm một phát làm nổ đầu hắn luôn.

“Ta... Ta chịu thua...”

Cách biệt thực lực quá lớn, loại chiến đấu này không hồi hộp chút nào, Gia Cát Hưu cũng thẳng thắn chịu thua.

Hoa Thiên Mệnh chẳng thèm liếc Gia Cát Hưu lấy một cái, lập tức xoay người rời đi.

Một cảnh thế này làm trọng tài cũng ngỡ cả người, đến khi Hoa Thiên Mệnh đi ra tới mép sàn đấu mới nhớ ra mình phải tuyên bố kết quả: “Hoa Thiên Mệnh thắng, Gia Cát Hưu thua!”

Xôn xao

Hoa Thiên Mệnh có phải đệ tử xuất sắc nhất Thanh Vân Tông hay không thì cũng chưa thể kết luận được, nhưng không thể nghi ngờ gì nữa, hắn chính là đệ tử được hoan nghênh nhất.

Nguyên nhân lớn là bởi Hoa Thiên Mệnh là đệ tử bình dân đi thẳng một đường đến cảnh giới hiện tại, thậm chí còn có kinh nghiệm vượt cấp đánh bại cường giả Chiếu Thần Cảnh, bản thân hẳn vì vậy mà nhuộm một tia sắc thái truyền kỳ.

Trên sàn đấu, từng vòng từng vòng đấu vẫn tiếp tục luân phiên.

Đấu vòng loại thì cần loại bỏ ba phần tư số đệ tử, mà mỗi đệ tử đều phải trải qua hai lượt thậm chí ba lượt so đấu luân phiên nên quá trình này khá dài.

Tiểu Vũ Phong lại có ba vị đệ tử lên so đấu, nhưng biểu hiện năm nay của Tiểu Vũ Phong thực sự không tốt lắm. Ngoại trừ một người là La Chính thắng ở đợt thứ hai, các vị đệ tử còn lại đều bại trận.

Đến lượt đấu luân phiên thứ tám, rốt cuộc lại đến lượt La Chính ra sân.

“La Chính của Tiểu Vũ Phong, đánh với Thiên Hựu của Hậu Hải Phong!”

Khi lời của trọng tài truyền đến, vị đạo sư họ Vương của Hậu Hải Phong lập tức nở nụ cười, còn mặt Văn đạo sư thì lại biến sắc.

Vương đạo sư kia vô cùng coi trọng Thiên Hựu nên Văn đạo sư đương nhiên cũng nhận ra. Hôm nay Thiên Hựu chính là đệ tử hạt giống của Hậu Hải Phong, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường. Hậu Hải Phong yên lặng mấy năm nay, quả thực là để tích góp nền tảng, chờ đến đại hội toàn phong sẽ bùng nổ.

La Chính đấu với Thiên Hựu chỉ sợ là nguy hiểm!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Phong Ma Trảm

M“Hắc hắc hắc... Đệ tử Tiểu Vũ Phong bị loại nhanh như vậy, vốn cho là bọn họ sẽ bị loại hết nên không có cơ hội giao thủ với chúng ta, ai ngờ chưa gì đã đến lượt! Thiên Hựu, đến phiên ngươi!” Vương đạo sư cười lạnh nói.

Thiên Hựu đi ra từ phía sau Vương đạo sư, lười biếng đuổi người một cái, mặt không đổi sắc liếc nhìn La Chính, thản nhiên nói với Vương đạo sư: “Ba chiêu, chỉ cần ba chiêu tên nhóc này tất bại trên tay ta.”

Thiên Hựu thấy La Chính chỉ mới có thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng nên hoàn toàn không đáng nhắc tới. Tuy trước đây La Chính bộc phát thần lực trời sinh vô cùng kinh khủng, thế nhưng thần lực trời sinh thì có ích gì? Dù khí lực có lớn hơn nữa không thể phối hợp với uy lực và tốc độ của chân nguyên bộc phát ra, vĩnh viễn chỉ là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển!

Nghe thấy lời của Vương đạo sư và Thiên Hựu của Hậu Hải Phong, mặt Văn đạo sư như muốn khóc đến nơi, có lòng muốn phản bác nhưng lại không biết phản bác từ chỗ nào.

Trước đây Văn đạo sư còn có một tia hy vọng vào Tả Vân và La Chính, nhưng Tả Vân lại thua ngay trận đầu, hơn nữa còn bị người ta trực tiếp đánh trọng thương tới mức không thể chiến đấu tiếp nên đã dả kích niềm tin của Văn đạo sư một cách nghiêm trọng. Giờ phút này đối mặt với lời nói khinh thường của Thiên Hựu, hẳn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Thế giới của võ giả xưa nay đã như vậy, lấy thực lực làm trọng, người yếu chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là nhẫn, nếu không thì là chết. Đây còn là ở trong Thanh Vân Tông, nếu ở thế giới rộng lớn bên ngoài, thường thường ngay cả cơ hội “nhẫn” cũng không có...

“Ba chiêu?” Long mày La Chính đột nhiên giương lên, trước đây cảm xúc của La Chính vẫn luôn vô cùng ổn định, có thể nói là đã rơi vào trạng thái nước trong giếng cổ không hề dao động.

Thế nhưng như vậy cũng không thể hiện La Chính sẽ thực sự nhẫn nại. Trên thế giới này, cường giả khiến La Chính phải nhẫn nại thì có rất nhiều, ví như Thạch Kinh Thiên - vị tông chủ Thanh Vân Tông đang ngồi trên đài cao kia, nhưng tuyệt đối không phải tên Thiên Hựu đang đứng trước mắt này. Cho dù Thiên Hựu hãn quả thật có chút bản lĩnh, nhưng còn chưa đến mức khiến La Chính phải coi trọng!

“Làm sao? Ba chiêu đã quá nể mặt người rồi, nếu không có gì bất ngờ thì thực ra chỉ cần hai chiêu là được rồi.” Thiên Hựu nở nụ cười khinh thường.

“Nếu như ba chiêu không đánh bại được ta, thì có phải người liền nhận thua hay không?” La Chính cười híp mắt hỏi.

Thiên Hựu hừ lạnh một tiếng: “Ta biết người đang khích tướng ta, chịu được ba chiêu của ta đã muốn buộc ta chịu thua? Được, ta cho người một cơ hội. Ba chiêu, nếu không bắt được người, ta chịu thua!”

“Tốt! Thiên Hựu, không hổ là đệ tử nội môn Hậu Hải Phong ta, có khí phách!” Vương đạo sư ở bên cạnh tán dương, cũng không lo lắng gì với quyết định vội vàng này của Thiên Hựu. Thực lực của Thiên Hựu đã gần với thời kỳ cuối của Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ bắt một tên Tiên Thiên Nhị Trọng thì có gì mà khó? Đừng nói là ba chiêu, hãn cảm thấy đối phó

với La Chỉnh, Thiên Hựu chỉ cần dùng một chiêu là có thể giải quyết trận đấu.

Khóe miệng La Chỉnh bắt đầu cong lên, sau đó không nói gì, sải bước đi về phía sân đấu.

Các đệ tử so đấu lục tục vào chỗ, La Chỉnh và Thiên Hựu rất nhanh đã đứng đối mặt với nhau.

“Người mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, để hiểu rõ cái gì gọi là ba chiêu đã khiến người bại! Lấy vũ khí của người ra!” Thiên Hựu nói xong thì lấy Ô Thanh Bảo Dao ra. Hẳn là đao khách, thanh Ô Thanh Bảo Dao này viết hai chữ “Trảm hung”, chính là một thanh linh khí thượng phẩm mà hẳn may mắn có được trong một chuyến ra ngoài.

Ô Thanh Bảo Dao là chỗ dựa của hắn, mà điều hắn ý lại nhất chính là lý giải về đao ý. Hắn tu luyện đao pháp mười năm, cuối cùng tới gần đây mới đại khái lĩnh ngộ được một tia đao ý! Tuy không thể thông hiểu hoàn toàn, nhưng chỉ cần một thời gian nữa là hắn có thể lĩnh ngộ được đao ý!

Đao là một loại sát khí cực kì bá đạo, đao ý càng sắc bén thì càng bá đạo hơn. Tuy hắn mới chỉ lĩnh hội được sơ qua nhưng cũng đã đủ để khiến lực chiến đấu của hắn tăng gấp bội, đây chính là điều lớn nhất mà Thiên Hựu dựa vào!

“Vũ khí? Quả đấm của ta chính là vũ khí.” La Chỉnh cười nhàn nhạt nói.

Đại hội toàn phong còn có rất nhiều trận, trong đó có vài cường giả đến La Chỉnh cũng không chắc sẽ thắng, cho nên trước khi chạm mặt họ, La Chỉnh không muốn lật ra quá nhiều con bài.

Một khi con át chủ bài của người bị lật, bị bọn họ nhìn thấy, đương nhiên họ sẽ nghĩ cách đối phó, cho nên người có càng nhiều con bài chưa

lật thì phần thắng cũng càng lớn.

“Mặc kệ người có vũ khí hay không, ta cũng chỉ cần ba chiêu để đánh bại người!” Trên mặt Thiên Hựu mang đậm ý cười, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Phong Phá Cực!”

Ô Thanh Bảo Dao của Thiên Hựu bỗng nhiên hóa thành một đao ảnh, di chuyển theo dạng xoắn ốc, chia ra làm hai đôi rồi nhanh chóng lại biến thành bốn đôi, tiếp đó là tám đôi...

La Chỉnh nhìn chăm chăm vào những đao ảnh này, nét mặt vẫn không hề biến đổi. Trong những đao ảnh này mơ hồ ẩn chứa một tia uy thế bá đạo, cảm giác giống như có thể chém vỡ vạn vật trên thế gian.

Đương nhiên, cũng chỉ là “giống như” mà thôi. Có vẻ như Thiên Hựu đã lĩnh ngộ được một tia đao ý, còn trình độ lĩnh ngộ kiếm ý của La Chỉnh đã tới cảnh giới tiểu thành. Huống chi Thiên Hựu luyện đao đã mười năm, còn tổng thời gian La Chỉnh dùng kiếm cộng lại còn chưa tới một tháng, so ra ngộ tính của hai người căn bản là cách biệt một trời một vực.

“Một chiêu này cũng chẳng có uy hiếp gì mấy với ta.” La Chỉnh chợt đẩy ra, thúc giục năng lượng tinh thạch Phượng Tường trong tay, đẩy tốc độ của bản thân lên tới ba phần.

Sau này còn rất nhiều trận đấu, năng lượng trong tinh thạch Phượng Tường cũng không phải vô hạn, huống hồ để tránh một chiêu này của Thiên Hựu cũng không cần dùng quá nhiều năng lượng, tăng lên ba phần là đủ rồi.

Chỉ thấy La Chỉnh cứ như một con báo linh hoạt, dễ dàng lách qua đám đao ảnh kia như con thoi. Những đao ảnh đó không thể đụng tới La Chỉnh dù chỉ một chút.

Lông mày Thiên Hựu khẽ giật. Nói thật, tốc độ của La Chỉnh vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng thấy La Chỉnh di chuyển qua lại không ngừng giữa đao ảnh của mình, hắn lập tức cười nhạt: “Di chuyển giữa đao ảnh của ta, nhất định là muốn chết. Phong Thần Tụ!”

Thiên Hựu vừa vận chuyển chân nguyên, những đao ảnh kia đang không ngừng phân tách bỗng nhiên dừng lại, trôi lơ lửng xung quanh La Chỉnh.

Sau quá trình phân tách, những đao ảnh lúc này đã phân ra thành ba mươi hai đôi, tổng cộng là sáu mươi bốn đao ảnh.

“Phong Thần Tụ. Tụ – giết!” Thiên Hựu siết chặt quả đấm, sáu mươi bốn thanh đao ảnh bỗng nhiên đảo ngược phương hướng, bắt đầu tụ lại về phía La Chỉnh.

Nếu như sáu mươi bốn thanh đao ảnh này tụ lại, vậy nhất định sẽ cắt qua thân thể La Chỉnh. Thiên Hựu tưởng tượng ra bộ dạng La Chỉnh bị sáu mươi bốn thanh đao ảnh cắt thành tàn phế...

“Choang, choang!”

Nhưng mà, cảnh trong tưởng tượng của Thiên Hựu không hề xảy ra, La Chỉnh vọt thẳng tới đao ảnh trước mặt, cứng rắn dùng nắm đấm đập vỡ hơn mười đao phía trước!

“Nắm tay cứng vậy sao?” Mặt Thiên Hựu lộ ra vẻ không thể tin nổi. Trong quả đấm của hắn có cái gì? Ánh mắt Thiên Hựu quan sát nắm đấm của La Chỉnh nhưng lại phát hiện hai tay hắn rỗng tuếch, ngay cả chân nguyên cũng không có!

Đại đa số võ giả đều tu luyện vũ khí, nhưng cũng có một bộ phận rất nhỏ tu luyện quyền pháp.

Bởi vì tu luyện quyền pháp có một khuyết điểm rất rõ, đó là thân thể võ giả dù có cứng rắn đến đâu cũng không thể cứng hơn pháp bảo, vũ khí.

Cho nên khi tu luyện đến giai đoạn sau, các võ giả phải lợi dụng chân nguyên bao trùm một tầng bên ngoài năm đấm, như vậy mới có thể đối phó với huyền khí, linh khí.

Nhưng Thiên Hựu lại thấy rất rõ, vừa rồi trên tay La Chỉnh không ngừng tụ ra chân nguyên. Nói cách khác, hẳn hoàn toàn dùng năm đấm của mình, cứng rắn mà đỡ đao ảnh. Nhất thời khiến Thiên Hựu nghi không biết có phải mình nhìn nhầm hay không.

Nhưng Thiên Hựu càng không biết là, La Chỉnh không chỉ có hai năm tay cứng rắn mà toàn thân hẳn đã được dị hỏa luyện thể tới mấy lần. Sau khi hấp thu năng lượng trong dị hỏa, ngưng kết ra hai đường linh văn, thân thể hẳn đã trở nên kiên cố như linh khí trung phẩm, thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng!

Thông thường, La Chỉnh mà đối mặt với đao khí phóng ra bởi cường giả đã tiến vào Chiếu Thần Cảnh nhiều năm như Mạc Hưu Ngôn, thì chỉ có thể chạy như điên để thoát thân. Nhưng nếu đối mặt với đao ảnh của Thiên Hựu, hẳn hoàn toàn có thể đứng tại chỗ để mặc cho chúng cắt qua cũng chẳng mấy may thương tổn gì.

Nhưng La Chỉnh làm như vậy cũng không khỏi quá mức dọa người, cho nên hẳn vẫn bỏ qua ý nghĩ này, chọn cách dùng quả đấm để đánh nát đao ảnh của Thiên Hựu.

“Hai chiêu rồi, người còn cơ hội một chiêu cuối cùng.” La Chỉnh vẫn cười nhạt như trước rồi nói.

Tuy La Chỉnh chỉ thể hiện ra uy lực kiên cường của hai quyền kia, nhưng trên sân vẫn có không ít người ghi nhớ đặc điểm của hẳn.

Mới vừa rồi, thần lực trời sinh mà La Chỉnh thể hiện vẫn chưa coi là đặc biệt khoa trương nên bọn họ cũng không ghi lại. Nhưng có thể lấy song quyền đánh nát đao ảnh, cái này đã đủ khiến bọn họ coi trọng. Phần lớn các đạo sư trong các phong đều ghi lại những đặc điểm của La Chỉnh này, để nếu đệ tử phong mình gặp phải La Chỉnh trong lượt so đấu tới, bọn họ sẽ nhắc đệ tử của mình chú ý song quyền của hắn. Cặp nắm đấm đó không thể phá vỡ!

“Không tồi! La Chỉnh!” Văn đạo sư đứng bên cạnh xem cuộc chiến bỗng nhiên khen ngợi. Lúc này Văn đạo sư cảm thấy vô cùng hả giận.

Từ lúc bắt đầu dẫn dắt đệ tử Tiểu Vũ Phong, hắn vẫn luôn uất ức, đến giờ cuối cùng cũng được hãnh diện một hồi, đồng thời còn không quên nhắc nhở: “Còn chiêu thứ ba! La Chỉnh, người chú ý ứng phó!”

“Nỗ lực lên La Chỉnh! Cho cái tên Thiên Hựu kia chết đi!”

“Hắn sợ vãi ra rồi, chiêu cuối cùng mà không bắt được người, hắn liền thua!”

Các đệ tử Tiểu Vũ Phong cũng thừa cơ ồn ào.

Sắc mặt vị Vương đạo sư của Hậu Hải Phong kia lúc này đã đen xì xì. Hắn không nghĩ ra La Chỉnh luyện năm đấm như thế nào, nhưng sau khi thấy uy lực của hai quả đấm này, hắn cũng đã hiểu, cuộc chiến này của Thiên Hựu e là khổ chiến rồi.

Mắt Thiên Hựu híp lại, trước đây hắn quả thực coi thường La Chỉnh, nhưng hắn cũng không lo lắng, cũng không nóng nảy. Hắn thân làm đạo khách, chỉ cần nhẹ nhàng cũng có thể chém vỡ những cảm xúc tiêu cực trong lòng mình.

Sau ba nhịp thở, Thiên Hựu chậm rãi giơ Ô Thanh Bảo Đao kia lên, trong miệng chậm rãi phun ra vài chữ.

“Phong Ma Trăm! Phá cho ta!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Một Chiêu

Phong Ma Trảm là một chiêu có uy lực lớn nhất trong đao pháp của Thiên Hựu.

Công pháp chân nguyên mà hãn tu luyện nghiêng về thuộc tính phong trong ngũ hành, chú trọng tới ba chữ nhanh, hung, mãnh.

Một chiêu Phong Ma Trảm chém về phía La Chinh, phía trước Ô Thanh Bảo Đao của hãn là từng vòng xoáy càn quét, hình thành một luồng đao khí không ngừng xoay tròn, trong đó dường như còn ẩn giấu từng tia đao ý.

Đao ý, kiếm ý, thương ý...

Những thứ này muốn lĩnh ngộ được cũng tương đối khó.

Thiên Hựu có thể lĩnh ngộ được một tia đao ý đã giỏi lắm rồi. Dù là chiêu thức gì đi nữa, chỉ cần có thêm một tia đao ý thì uy lực cũng tăng thẳng theo cấp số nhân.

Với đao ý mà Thiên Hựu lĩnh ngộ được thì không thể bao trùm toàn bộ thân đao, mà chỉ có thể bám vào đao khí xoay tròn ngay phía trước lưỡi đao, chém về phía La Chinh.

Cho dù chỉ có một tia đao ý bé tí tẹo như thế thôi, nhưng Thiên Hựu cảm thấy vậy là đủ để giải quyết gọn La Chinh rồi!

“Ta xem ngươi làm sao cản được!”

Thiên Hựu cười lạnh, một chiêu Phong Ma Trảm đã hung hăng bổ tới.

Đao ý sao...

La Chỉnh híp mắt, cảm nhận được từng tia đao ý ở phía trước Ô Thanh Bảo Đao.

Một chút đao ý như vậy, đối với La Chỉnh mà nói thì thật sự là quá ít.

La Chỉnh lĩnh ngộ kiếm ý không bao lâu đã có thể tùy tính mà phát ra, hơn nữa kiếm ý của hắn có thể bao trùm một trượng xung quanh hắn. Chỉ cần đi vào phạm vi kiếm ý của hắn bao trùm, tâm hắn vừa động là có thể cắt hết những gì bên trong thành mảnh nhỏ.

Đao ý mà Thiên Hựu rất trông cậy này, trong mắt La Chỉnh lại không đáng nhắc tới.

Trong nháy mắt Phong Ma Trảm chém tới trước mặt La Chỉnh, mắt La Chỉnh sáng lên, một luồng kiếm ý liền xuất hiện, chỉ trong nháy mắt đã tiêu diệt đao ý ẩn chứa trong một chiêu này.

Một chiêu Phong Ma Trảm này quan trọng nhất chính là ở một tia đao ý, mà cũng chỉ có một tia đao ý này có thể tạo thành thương tổn cho La Chỉnh. Giờ đao ý đã bị xóa sạch nên cơ bản không hề có uy hiếp gì đáng nói.

“Ồ?”

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Hựu hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Một tia đao ý hắn vất vả lắm mới lĩnh ngộ được, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã tan biến!

Không thể nào!

Đao ý cũng không phải vật chất, mà là linh ngộ cực hạn đối với đao đạo của Thiên Hựu. Tuy chỉ là một tia linh ngộ, nhưng loại linh ngộ này vô cùng sâu sắc, không thể nào xóa nhòa.

Trừ khi đối phương có được ý chí cường đại hơn như kiếm ý, thương ý và các loại võ ý!

“Lẽ nào La Chỉnh lĩnh ngộ được ý cảnh nào đó?” Trong lòng Thiên Hựu liền dâng lên các loại ngạc nhiên và nghi ngờ.

Đây cũng là do tu vi của Thiên Hựu không đủ, việc nhận biết ý cảnh không hẳn cảm như La Chỉnh. La Chỉnh chỉ dùng một luồng kiếm ý giết chết đao ý của hắn, hơn nữa ngay trong nháy mắt đó đã thu kiếm ý trở về, vì vậy Thiên Hựu không thể nào nhận biết được.

Thời điểm Thiên Hựu nảy sinh các loại ngờ vực vô căn cứ trong lòng, một chiêu Phong Ma Trảm của hắn cũng bắt đầu trở nên không ổn định.

Võ giả cần phải có một cái tâm cứng rắn như đá, dù là lúc nào cũng đều phải duy trì ý chí kiên định của chính mình. Một khi ý chí đã bất ổn, uy lực trên tay cũng sẽ yếu đi rất nhiều.

Huống chi một chiêu này đã mất đi sự trợ giúp của đao ý, La Chỉnh có thể ứng phó được.

“Ầm!”

La Chỉnh nện một quyền lên mặt trái Ô Thanh Bảo Đao của Thiên Hựu. Sức mạnh khổng lồ truyền qua thân đao khiến Thiên Hựu nhất thời lão đảo, hai tay nắm chặt bảo đao của mình lùi về sau mấy bước, lúc này mới đâm Ô Thanh Bảo Đao xuống mặt đất, thở hổn hển.

Với thực lực của La Chỉnh, chỉ một chiêu vừa nãy cũng có thể đánh bại Thiên Hựu, thế nhưng lúc này hắn không định làm vậy, trên mặt lộ ra ý

cười nhìn Thiên Hựu mà nói: “Người thua rồi!”

“Ta thua rồi? Chuyện cười! Chẳng qua Phong Ma Trảm không có hiệu quả mà thôi. Có vẻ người vẫn chưa tỉnh ngủ, ta phải để cho người thấy thực lực chân chính của ta...” Thiên Hựu vừa cười nhạt, vừa nâng Ô Thanh Bảo Dao lên vung vẩy, giống như muốn phát động vũ kỹ mạnh mẽ hơn. Có lẽ vừa rồi mình lĩnh ngộ đao ý chưa đủ thuần túy cho nên mới thất bại, nhưng Thiên Hựu căn bản không ngờ đao ý đó là bị La Chỉnh xóa sạch mất rồi.

“Ồ? Ta không nghĩ người nào đó lại mau quên như vậy.” La Chỉnh đột nhiên vỗ vỗ đầu mình cười nói.

“Mau quên?” Thiên Hựu hỏi ngược lại.

“Không biết là ai định ra ước hẹn ba chiêu. Chẳng phải người nói đối phó với ta chỉ cần ba chiêu thôi sao? Nếu ba chiêu mà không đối phó nổi, người liền nhận thua!” La Chỉnh cười nói.

Nghe thấy lời La Chỉnh nói, sắc mặt Thiên Hựu lập tức cứng lại.

Trước đây Thiên Hựu quả thật là khoe khoang khoác lác, muốn trong vòng ba chiêu bắt được La Chỉnh. Dựa theo ước đoán của Thiên Hựu, La Chỉnh tuyệt đối không thể đỡ được Phong Ma Trảm này của hắn, cho nên trong vòng ba chiêu La Chỉnh thất bại cũng không phải là mạnh mẽ.

Nhưng ai biết được khi đang sử dụng chiêu thứ ba Phong Ma Trảm, đao ý của mình lại đột nhiên biến mất. Nếu cứ dựa theo ước hẹn ba chiêu mà tính thì đúng là hắn đã thua.

Thế nhưng dù sao đây cũng là đại hội toàn phong. Nếu như là so đấu trên lôi đài thường ngày, thua thì thua thôi, nhưng trong đại hội toàn phong cao thủ nhiều như mây, chỉ cần thua một trận là cơ hội đấu vòng sau lại mù mịt thêm một phần. Muốn Thiên Hựu chủ động nhận thua, chuyện này dù thế nào hắn cũng không làm được.

Có điều trước đây chính hãn khoe khoang khoác lác, chỉ cần ba chiêu có thể đánh bại La Chỉnh, bây giờ tiếng còn chưa dứt nên khó tránh khỏi việc mang danh lật lọng.

“Thiên Hựu, giao hẹn ba chiêu, người đã ra ba chiêu. Người thua rồi, mau mau nhận thua đi!”

“Không biết xấu hổ! Lời đã nói ra như bát nước đổ đi không thể rút lại, người mau mau nhận thua với trọng tài rồi xuống sân đi!”

Lúc trước Hậu Hải Phong vẫn luôn châm chọc Tiểu Vũ Phong, đến giờ đệ tử Tiểu Vũ Phong nhịn không được nên nắm cơ hội này mà reo hò ầm ỹ.

Văn đạo sư cũng nói với Vương đạo sư của Hậu Hải Phong: “Vương đạo sư, ước hẹn ba chiêu này là đệ tử Hậu Hải Phong các người quyết định, không biết Hậu Hải Phong các người có muốn tuân thủ hay không?” Văn đạo sư vừa mới vì La Chỉnh mà lau mồ hôi một cái, La Chỉnh lại cho hãn ngạc nhiên lớn, vô cùng dễ dàng chống đỡ qua ba chiêu của Thiên Hựu.

Sắc mặt Vương đạo sư lúc này hết sức khó coi, hãn tuyệt đối tự tin vào thực lực của Thiên Hựu. Theo hãn ta đánh giá, ở vòng đấu loại, thực lực của Thiên Hựu căn bản không có đối thủ, cản trở thực sự phải là tuyển thủ đỉnh cao của ba mươi ba phong trong vòng kế tiếp. Đến lúc đó thì mới có thể phải nếm mùi thất bại.

Có điều trong vòng đấu loại vòng tròn này, cũng có các cao thủ thuộc tổp mười của các phong, nếu như chẳng may gặp phải những đối thủ đó thì Thiên Hựu cũng rất có thể sẽ bị loại.

Cho nên chỉ thế này mà bắt Thiên Hựu hãn ngoan ngoãn nhận thua, thì hãn không làm được.

Cho nên bây giờ Vương đạo sư đâm lao phải theo lao.

So với ước hẹn ba chiêu trước đó, Vương đạo sư vẫn cảm thấy đại hội toàn phong quan trọng hơn. Thầm tính toán trong lòng một chút, Vương đạo sư cuối cùng cũng quyết định không cần tới cái mặt mũi này nữa, hô lên phía sân đấu: “Thiên Hựu, cái ước hẹn ba chiêu gì đó tạm thời gác lại một bên. Trong đại hội toàn phong, mỗi trận người đều phải ứng phó cho tốt!”

Lời nói vượt hết mặt mũi này khiến đám đệ tử Tiểu Vũ Phong vừa nghe xong liền âm ỉ ngay lập tức.

“Thật không biết xấu hổ! Nói không giữ lời mà lại còn có thể có thể nói một cách lằm liệt oai phong như vậy, coi như ta được mở mang tầm mắt...”

“Khắc khắc, thảo nào trong Hậu Hải Phong còn có một chữ “dày(1)”, ta thấy về sau có thể gọi là “mặt dày phong” là được rồi!”

(1)chữ 厚 (hậu) trong 厚海峰 (Hậu Hải Phong) ngoài nghĩa hiền hậu, phúc hậu còn có một nghĩa khác là hậu hĩnh, dày, độ dày... nên mới bị các đệ tử Tiểu Vũ Phong nói chơi chữ như vậy.

“Gọi là mặt dày phong thì có ích gì? Bọn họ còn chả cần đến mặt mũi ấy chứ...”

Mấy vị đệ tử Tiểu Vũ Phong cảm giận, bất bình châm chọc.

Đệ tử Hậu Hải Phong bên kia cũng là thiếu niên khí huyết dồi dào, nghe thấy đệ tử Tiểu Vũ Phong giễu cợt Hậu Hải Phong bọn họ như vậy nên nhất thời cũng không nhịn được mà quay sang chửi ầm lên. Trận đấu trên võ đài còn chưa xong, nhưng ở dưới đã nhao nhao lên đấu võ mồm.

Đệ tử các phong khác nghe thấy bên này tranh cãi thì cũng nhao nhao liếc ánh mắt kỳ quái nhìn qua. Trong đại hội toàn phong mà còn có người tranh cãi ầm ỉ, chuyện này đúng là quá mới mẻ.

“Yên lặng!”

Lúc này một vị chân nhân bay đến, ánh mắt lạnh lùng áp chế lại, đệ tử Tiểu Vũ Phong và Hậu Hải Phong lập tức im bật.

Trên võ đài, Thiên Hựu thản nhiên cười nói: “Đạo sư nói rất đúng, đại hội toàn phong đối với ta mà nói khá quan trọng, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà nhận thua! La Chỉnh, tiếp chiêu!” Sau khi tìm được một cái bậc thang từ chỗ Vương đạo sư, Thiên Hựu liền cầm Ô Thanh Bảo Dao lên, lại một lần nữa nhắm về phía La Chỉnh.

“Chuyện nhỏ? Cổ nhân nói một lời hứa đáng giá ngàn vàng, đối với người việc tuân thủ hứa hẹn ở đây chỉ là chuyện nhỏ! Vậy đối với người chuyện gì mới là lớn? Lật lọng? Bội tín bội nghĩa(2)?” La Chỉnh một bên tránh né công kích của Thiên Hựu, một bên chế nhạo hằn.

(2)Bội tín bội nghĩa: chỉ những người lật lọng, không giữ lời hứa, coi thường đạo nghĩa.

“Câm miệng!” Da mặt Thiên Hựu dù dày nhưng bị người khác châm chọc như vậy thì cũng chịu không nổi, hăn lạnh mặt chém một đao về phía La Chỉnh.

“Chiêu thứ tư, chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu rồi...” La Chỉnh vừa tránh đao của Thiên Hựu, vừa đếm chiêu số của hăn.

Thiên Hựu không ngờ tốc độ của La Chỉnh có thể nhanh như vậy. Lúc này hăn đã dốc hết toàn lực, thế nhưng độ linh hoạt của La Chỉnh vượt xa tưởng tượng của hăn. Nhưng điều khiến hăn phát điên hơn là mỗi lần hăn ra chiêu, La Chỉnh lại ở ngay bên cạnh đếm thêm một chiêu.

“Chiêu thứ tám mươi...”

“Một trăm chiêu, cho người một trăm chiêu mà cũng không động vào được một cọng lông của ta. Thiên Hựu người đúng là một phế vật!” La Chỉnh cười ha ha.

“Chết đi!” Thiên Hựu toàn toàn bị lửa giận đốt cháy, sau đó lại thêm một chiêu Phong Ma Trảm nhắm ngay La Chỉnh.

“Cho người ra tay tới một trăm chiêu, thế nhưng đến một chiêu ta còn chưa đánh. Người nói đối phó với ta chỉ cần dùng đúng ba chiêu, nhưng ta cho người biết, đối phó người, ta chỉ cần dùng một chiêu!” La Chỉnh nói xong, gương mặt đang cười hì hì bỗng nhiên biến đổi, thân thể bỗng nghiêng qua một bên, khi Phong Ma Trảm trên tay Thiên Hựu còn chưa kịp chém ra, thì hắn đã đánh một quyền vào ngực Thiên Hựu trước rồi.

Một chiêu này của La Chỉnh chính là điển hình của việc lấy nhanh đánh chậm, cũng giống với một chiêu của Hoa Thiên Mệnh. Một quyền này vẫn không tiết lộ bất kì con bài chưa lật nào của La Chỉnh, mà chỉ khiến mọi người lại nhận thức về sức bật và tốc độ của La Chỉnh thêm lần nữa.

“Ầm!”

Chỉ một quyền này trong nháy mắt đã đánh Thiên Hựu bay ra ngoài, đập mạnh vào màn sáng ở phía ngoài võ đài.

Trên võ đài này dùng kết giới để phân cách ra chín võ đài nhỏ, giúp cho mỗi lượt đấu luân phiên của chín võ đài nhỏ đều không bị ảnh hưởng.

Cũng may màn sáng này chỉ là kết giới bảo vệ nên cực kì mềm. Nếu mà là loại kết giới của Vân Lạc, chỉ va chạm một cái này cũng có thể đập nát luôn xương cốt toàn thân của Thiên Hựu.

Ngay cả như vậy, Thiên Hựu cũng đã trúng một Băng Quyền của La Chỉnh, làm sao có thể dễ chịu?

Xương sườn trong ngực hẳn cũng đã gãy tới mấy cái, mềm oặt nằm trên màn sáng kia, nói không ra lời, hai mắt đầy vẻ hoảng sợ...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Phá Kết Giới Của Người

Hắn đã dồn hết toàn lực nhưng lại không may may chạm được vào La Chỉnh, hơn nữa từ đầu tới cuối La Chỉnh chỉ dùng tốc độ cùng thân thể để chiến đấu, thậm chí ngay cả một chút chân nguyên cũng không đụng tới!

Người này là Tiên Thiên Nhị Trọng sao? Hắn biến thái quá vậy?

Nhìn thấy La Chỉnh cười lạnh đi về phía mình nhưng trong mắt không có chút ý cười nào, ánh mắt băng lãnh giống như đang nhìn một người chết. Thiên Hựu giật mình một cái, vội vàng hô lên với trọng tài: “Ta... nhận thua! Thiên Hựu ta nhận thua!”

Lúc này mặt trọng tài vẫn không thay đổi tuyên bố kết quả: “La Chỉnh thắng, Thiên Hựu bại!”

Sau khi trọng tài nói xong, màn sáng kết giới liền mở ra, lúc này Thiên Hựu mới che ngực lẫn một vòng, lao xuống khỏi sàn đấu như có một ác ma đuổi theo phía sau hắn.

“La Chỉnh, giỏi lắm!”

“Đối phó với loại người không giữ chữ tín này cứ phải hung hăng giáo huấn!”

Đệ tử Tiểu Vũ Phong hưng phấn không thôi, trái lại bên phía Hậu Hải Phong lúc này là cả một đám mặt mày xám xịt.

Hậu Hải Phong lần này đã thua người lại còn thua trận. Nếu như Thiên Hựu có thể thắng La Chinh thì bọn họ còn có thể phản kích. Dù sao thế giới của võ giả chính là thành bại luận anh hùng, thắng là thắng, không tuân thủ hứa hẹn thì sao chứ? Tiểu Vũ Phong các người cứ như oán phụ kêu trời thì được gì? Không ít đệ tử Hậu Hải Phong đã chuẩn bị xong những ngôn từ sắc bén để phản kích.

Thế nhưng...

Kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đệ tử Hậu Hải Phong, Thiên Hựu vậy mà lại thua!

Chuyện này hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của đệ tử Hậu Hải Phong. Bọn họ không hiểu nổi vì sao Thiên Hựu đã nói chắc như đinh đóng cột rằng có thể dùng ba chiêu để giải quyết La Chinh, vậy mà ba chiêu không đủ, hơn trăm chiêu cũng vẫn không giải quyết được La Chinh, sau đó còn bị La Chinh dùng một chiêu đánh bại...

Sự chênh lệch này thực sự quá lớn, trong chốc lát đệ tử Hậu Hải Phong phản ứng không kịp, đến nỗi bị đệ tử Tiểu Vũ Phong châm chọc như vậy mà một câu bọn họ cũng không móc đầu ra được. Thua người đã đành lại còn thua cả trận, bọn họ dốc hết tâm tư cũng không tìm ra từ nào mà phản kích.

Tuy trong trận này La Chinh cũng không dùng hết toàn lực nhưng vẫn thu hút không ít sự chú ý, những đạo sư kia không ngừng sửa lại đánh giá của mình về La Chinh.

Ví như thiên tài được xưng trăm năm mới gặp một lần của Thiên Nhất Phong, Hoa Thiên Mệnh.

Từ trước tới nay, Hoa Thiên Mệnh rất tự tin vào tốc độ của mình, bởi vì hắn từng vô tình đạt được một quyển bí kíp tu luyện thân pháp tên là “Huyền Thần Bộ”. Tuy nói Huyền Thần Bộ này là thân pháp, nhưng trên

thực tế lại là một loại nhịp chân đặc biệt, chỉ là loại nhịp chân này ẩn chứa một ý cảnh đặc biệt, có thể khiến tốc độ của hân tăng lên đến cực hạn.

Dựa vào Huyền Thần Bộ, Hoa Thiên Mệnh đã từng lấy được một thanh quỷ kiếm, đánh bại một vị cường giả Chiêu Thần Cảnh.

Thế nhưng trong nháy mắt vừa rồi, tốc độ La Chỉnh bộc phát ra đã khiến cho Hoa Thiên Mệnh nhìn thấy một điểm quái dị. Về tốc độ của La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh cũng chưa coi là gì, dù sao cũng còn chênh lệch không ít với Huyền Thần Bộ của hân. Nhưng hân lại chú ý tới thời điểm La Chỉnh di chuyển mà không dùng tới thân pháp gì, lúc đó giống như hoàn toàn dựa vào sức bật để chuyển động.

Không phải tu luyện thân pháp mà lại có tốc độ linh hoạt như vậy, điểm này mới là mấu chốt khiến Hoa Thiên Mệnh giật mình.

Nếu như La Chỉnh tu luyện thân pháp giúp gia tăng tốc độ, chẳng phải còn có thể nhanh hơn một bậc? Người này thật sự là một tên quái dị, đây là đánh giá mà Hoa Thiên Mệnh dành cho La Chỉnh.

La Chỉnh đương nhiên không rõ việc Hoa Thiên Mệnh đánh giá mình như vậy, hân trở lại Tiểu Vũ Phong như không có chuyện gì xảy ra, tìm một cái góc ngồi thẳng xuống, tĩnh lặng đợi trận so đấu tiếp theo.

Văn đạo sư và những đệ tử Tiểu Vũ Phong khác đương nhiên sẽ không đi quấy rầy hân. Hiện tại La Chỉnh đấu hai trận thẳng cả hai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hân chính là tia hy vọng duy nhất của Tiểu Vũ Phong.

Những trận so đấu trên võ đài cứ lần lượt diễn ra.

Đại hội toàn phong lần này, trong Thanh Vân Tông xuất hiện không ít đệ tử có thực lực kinh người.

Dù là ở những ngọn núi xếp hạng chót như là Thốc Thấu Phong, Nộ Đào Phong... hay là Thiên Nhất Phong, Hắc Nham Phong xếp hạng ở tốp trên thì đều xuất hiện những đệ tử có thực lực cực kì mạnh mẽ, khiến cho cạnh tranh ở vòng đấu loại cực kì kịch liệt.

Thế nhưng đệ tử Tiểu Vũ Phong lại có biểu hiện khá khó coi, ngoại trừ La Chính giữ vững hai trận toàn thắng và một đệ tử khác đánh hai thắng một thì cơ bản những người còn lại đều thua toàn bộ.

Rất nhanh đã tới trận đấu thứ ba của La Chính.

“La Chính của Tiểu Vũ Phong, đánh với Hắc Minh của Hắc Nham Phong!” Nghe được hai chữ Hắc Minh, sắc mặt Văn đạo sư trầm xuống, các đệ tử trên Tiểu Vũ Phong cũng toát ra vẻ giận dữ.

Hắc Minh là ảo trận sư, thực lực rất mạnh, thủ đoạn cũng nhiều, nhưng mấu chốt ở chỗ hắn còn là người vô cùng tàn nhẫn. Ban đầu trừ La Chính ra, Tả Vân vốn là một tuyển thủ hạt giống khác của Tiểu Vũ Phong, nhưng ngay trận so đấu đầu tiên đã bị Hắc Minh hành hạ đến mức trọng thương!

Trong thi đấu vòng loại của đại hội toàn phong, thua một trận cũng không sao, chỉ cần sau đó thắng một trận thì vẫn có cơ hội tiến vào vòng kế tiếp. Nhưng sau khi Tả Vân bị thương, cho dù có dùng thần đan thần dược để chữa trị đi nữa cũng không có khả năng tiếp tục chiến đấu ngay trong một khoảng thời gian ngắn!

Như vậy, Tiểu Vũ Phong từ trên xuống dưới làm sao không hận?

“La Chính, chú ý ảo trận của Hắc Minh. Ảo trận mà tên nhóc đó bố trí cực kì quỷ dị.” Trước khi La Chính lên sân đấu, Tả Vân ở bên cạnh liên nhắc nhở. Hắn từng trải qua ảo trận của Hắc Minh mà đến giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

La Chinh gật gật đầu nói: “Hiểu rồi, ta sẽ chú ý.”

Văn đạo sư dặn dò: “Nếu địch không lại thì cứ nhận thua, không cần phải chống đỡ đến cùng, tên nhóc này quá mức tàn nhẫn!”

La Chinh đã thắng liên tiếp hai trận, cơ bản đã có thể tiến vào vòng trong, cho nên Văn đạo sư căn dặn như vậy cũng là để cho ổn thỏa.

Nghe Văn đạo sư nói vậy, La Chinh gật đầu nhưng cũng không đồng ý. Võ giả so đấu, nhiều khi chỉ hơn thua nhau ở lòng quyết thắng. Hẳn nếu đã tới tham gia đại hội toàn phong thì chính là ôm lòng tin tất thắng mà tiến lên!

Sau đó La Chinh mới đi lên võ đài.

“Ồ? Lại là đệ tử Tiểu Vũ Phong? Hôm nay ta có duyên với Tiểu Vũ Phong ra phết.” Hắc Minh nhìn thấy La Chinh, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô, nhưng nụ cười này vẫn không thể che giấu bản tính tàn nhẫn của hắn.

“Cũng thật có duyên.” La Chinh nhàn nhạt đáp lại. Tuy khi Tả Vân bị Hắc Minh hành hạ, La Chinh cũng không thể hiện ra quá nhiều cảm xúc, nhưng trong lòng hắn lúc đó đã vô cùng kiềm chế động muốn xông lên, hung hăng đánh thẳng nhãi này một trận! Nhưng dù sao đây cũng là đại hội toàn phong, ở trên sân có không ít chân nhân, trưởng lão, thậm chí cả tông chủ cũng đều ở đây, mặc dù La Chinh khá tự tin với sức mạnh của mình nhưng cũng không thể xông lên trước mặt nhiều người như vậy.

Hắc Minh liếm liếm môi mình rồi nói: “Tên nhóc Tả Vân là người lợi hại nhất Tiểu Vũ Phong các người nhỉ? Người không thấy kết quả của hắn sao? Nếu người sợ thì có thể nhận thua!” Hắc Minh nói xong thì nở một nụ cười rất ngây thơ, chỉ chỉ sang phía trọng tài bên cạnh.

Không thể không nói, thoạt nhìn Hắc Minh là một thiếu niên rực rỡ, làn da ngăm đen làm cho hắn trông khỏe mạnh mà lại tràn đầy sức sống,

nhưng thủ đoạn và hình tượng của hắn lại không giống nhau lắm.

“Nhận thua?” Long mày La Chỉnh nhướn cao, chậm rãi đi về phía Hắc Minh, bẻ khớp xương ở hai bàn tay răng rắc: “Ngược lại, thật ra ta lại muốn xem thử, người có tư cách gì khiến ta phải nhận thua!”

“Rắc! Rắc! Rắc!”

Từng tiếng nổ vang giống như từng luồng sấm sét vang vọng khắp nơi.

Tám cặp đệ tử khác đã bắt đầu tranh đấu rồi. Tiếng các loại khí giới va chạm, tiếng hò hét cũng bị tiếng bẻ tay bên này của La Chỉnh làm chùng xuống.

Không ít đệ tử đều đưa ánh mắt ngạc nhiên qua đó, bọn họ nào có thể tưởng tượng được bẻ ngón tay lại có thể tạo ra tiếng vang lớn như vậy?

“Chút tài mọn! Con đường luyện thể, đến Luyện Tủy Cảnh đã là cực hạn rồi, thân thể người có mạnh mẽ thì cũng mạnh được đến mức nào? Hừ!” Hắc Minh thu lại nụ cười trên mặt, một cái cờ trận liền xuất hiện trong tay, hắn lập tức ném nó xuống đất rồi lui nhanh về phía sau.

Nghiêm túc mà nói, sức chiến đấu của Hắc Minh cũng không được gọi là lợi hại trong cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, nếu để hắn cứng rắn độ sức cùng với La Chỉnh thì chắc chắn sẽ thua.

Thế nhưng Hắc Minh trước nay vẫn coi thường luyện thể, dù sao trong Đông Vực, võ giả vẫn dựa vào chân nguyên là chính.

Sau khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, chỉ dựa vào việc thúc giục chân nguyên là đã có thể cường hóa cơ thể đến mức tận cùng, một chiêu có thể hủy diệt núi sông. Mà võ giả Đông Vực sở dĩ luyện thể hoàn toàn bởi đó là trụ cột để bước vào Tiên Thiên Cảnh.

Một khi tiến vào Tiên Thiên Cảnh, thao túng được chân nguyên thì còn ai tốn công phí sức đi luyện thể làm gì nữa?

Đây cũng là lí do Hắc Minh khinh thường việc luyện thể, trên thực tế không chỉ hắn mà phần lớn võ giả Đông Vực đều như vậy.

La Chỉnh nhìn thoáng qua cờ trận trên mặt đất, khóe miệng có hơi nhếch lên, sau đó đạp chân, đột nhiên tiến về hướng Hắc Minh. Có vết xe đổ của Tả Vân, dù có thể nào La Chỉnh cũng không để Hắc Minh dễ dàng bố trí ảo trận!

“Xung Quyền!”

Trong vòng đấu loại, La Chỉnh cũng không muốn sử dụng Thiên Ma Thần Quyền cho nên chỉ sử dụng một quyền pháp bình thường.

Nhưng cho dù là một Xung Quyền bình thường, khi phối hợp với sức mạnh và tốc độ kinh khủng của La Chỉnh thì lực uy hiếp cũng cực kì lớn!

Hắc Minh nhìn thấy La Chỉnh lao tới như như một trận gió, trên mặt toát ra vẻ sợ hãi. Ảo trận sợ sợ nhất không phải là thực lực của đối thủ mạnh bao nhiêu, dù đối thủ có mạnh mẽ hơn nữa nhưng chỉ cần bọn họ có thể khống chế ảo trận thì luôn luôn có biện pháp đánh bại đối phương.

Điều khiến ảo trận sợ sợ nhất là không có cơ hội bố trí ảo trận, chuyện này cũng như một kiếm khách mà trong tay không có kiếm, một đao khách mà trên tay không có đao, cơ bản là không có cách ứng phó!

Sau khi ý thức được tốc độ của La Chỉnh, Hắc Minh bắt đầu khởi động chân nguyên trong tay, nhẹ nhàng chỉ tay vào cờ trận trên mặt đất.

“Phòng!”

Cờ trận dâng tràn ánh sáng, đón gió mà phồng lên, hóa thành một lá cờ to lớn phần phật bay trước người Hắc Minh.

“Ồ? Cờ trận này hơi kỳ lạ!”

La Chinh rõ ràng vọt về phía trước, nhưng lá cờ bay phấp phới kia lại dẫn hắn quay tròn xung quanh, vô cùng quái lạ.

“Đây cũng là một loại ảo trận? Ta phá cờ trận của người xem người làm được gì!” La Chinh dừng bước, đập một quyền về phía cán của cờ trận kia.

“Ầm!”

Với lực đạo to lớn của La Chinh, một quyền này đập xuống khiến cán cờ xuất hiện từng luồng ánh sáng màu xanh biếc. Thì ra có một cái kết giới bảo vệ cán cờ.

“Hắc hắc, cờ trận này của ta là một linh khí thượng phẩm, có tên Vật Đối Sao Dời, làm sao có thể bị người phá hỏng được!” Hắc Minh dương dương tự đắc nói. Lá cờ này giúp hắn có đầy đủ thời gian để bố trí một cái ảo trận lớn để đối phó với La Chinh, vì vậy trên mặt hắn lại khôi phục lại biểu cảm lười biếng. Chỉ thấy hắn từ từ móc ra một cái cờ trận, chuẩn bị bố trí ảo trận.

“Ta không phá được ư?” La Chinh cười lạnh một tiếng, lập tức hung hăng đập vào lá cờ Vật Đối Sao Dời.

“Choang!”

Một quyền này, La Chinh dùng tay trái để tiến công. Trong lực của một quyền này ẩn chứa một tia năng lượng tinh thạch Huyết Phi.

Loại kết giới này, đối với hãn mà nói thì cũng chẳng là gì, so với kết giới của Vân Lạc càng là cách biệt một trời một vực! Vì vậy chỉ cần sử dụng một tia năng lượng của tinh thạch Huyết Phỉ là đủ rồi.

Rất nhanh trong cờ trận đã xuất hiện từng vết rạn đỏ máu, chỉ trong khoảnh khắc kết giới đã tan rã.

“Cái gì?”

Trong tay Hắc Minh còn đang nắm mấy cái trận kỳ chưa kịp bố trí, thấy cảnh này, tròng mắt hãn cũng mở lớn tới mức muốn rớt cả ra ngoài.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Sát Trận Thiên Hỏa

Đừng thấy Hắc Minh tùy tiện cầu thả như vậy mà lầm.

Dù từ lúc La Chỉnh vừa lên võ đài, hắc căn bản không coi La Chỉnh ra gì, trong lời nói cũng là các loại gièm pha, hạ thấp giá trị.

Nhưng trên thực tế, Hắc Minh đã chú ý đến từng cao thủ trong cuộc so đấu từ lâu!

Dù là Hoa Thiên Mệnh của Thiên Nhất Phong hay là Chử Huân Y của Ngọc Nữ Phong, hay sư huynh đồng môn của Hắc Minh hắc - Hạ Thiên Hằng, hắc đều có một phương pháp đánh giá nhất định của mình đối với mỗi người.

Hắc Minh hiểu rõ La Chỉnh có sức mạnh to lớn, tốc độ cực nhanh, đồng thời lực phòng ngự cũng cực kỳ biến thái.

Cho nên khi đối mặt với La Chỉnh, tuy ngoài mặt hắc thờ ơ không đếm xỉa gì nhưng thật ra trong lòng đã có tám phần cảnh giác, đồng thời vừa ra tay đã bố trí cờ Vật Đối Sao Dời!

Cờ Vật Đối Sao Dời có thể xem là linh khí thượng phẩm, không phải kinh khủng ở lực công kích mà là một cái “ảo trận Toàn Chuyển” và ký hiệu kết giới khắc sâu trên cờ.

Ảo trận Toàn Chuyển, nghĩa như tên gọi. Nếu bước vào trong phạm vi cờ Vật Đối Sao Dời, dù là người hay vật đều lượn vòng vòng quanh cột cờ,

trừ khi có thể phá vỡ kết giới bao quanh lá cờ này, hoàn toàn phá đi cờ Vật Đổi Sao Dời thì mới có thể thoát khỏi ảo trận Toàn Chuyển.

Nhưng muốn phá vỡ cờ Vật Đổi Sao Dời nào phải chuyện đơn giản như vậy?

Với tư cách là linh khí thượng phẩm, bên trên có khắc kí hiệu kết giới, dù là võ giả mới bước vào Chiếu Thần Cảnh cũng phải tốn không ít sức lực mới có thể phá vỡ.

Vì sao... một quyền của La Chính đã đánh nát kết giới kia? Chuyện này không có khả năng! Để phá hỏng kết giới quả thật có thể dùng bạo lực, nhưng không phải chỉ bạo lực bình thường là có thể làm được, rốt cuộc sức mạnh của La Chính đã tới mức nào?

Trên mặt Hắc Minh đầy vẻ không thể tin nổi.

Khổ nỗi hẳn không biết tinh thạch Huyết Phi trên cánh tay trái của La Chính chuyên để phá kết giới. Với thực lực vào giai đoạn cuối Chiếu Thần Cảnh của Vân Lạc, mà kết giới ngưng kết ra còn bị năng lượng của tinh thạch Huyết Phi khắc chế thì nói gì đến ký hiệu kết giới trên cờ Vật Đổi Sao Dời kia.

Kết giới đó được chế tạo sau khi khắc ký hiệu lên đồ vật, mỗi lần kích hoạt còn phải tiêu hao một phần năng lượng tinh thạch nhất định. Cho dù là kết giới sư cường đại biến đổi kết giới của chính mình thành ký hiệu thì hiệu quả cũng sẽ giảm rất nhiều. Với uy lực của tinh thạch Huyết Phi, đập nát kết giới này quả thực dễ dàng.

Một quyền của La Chính đã đánh năng lượng của tinh thạch Huyết Phi vào trong kết giới, hình thành từng đường vân màu đỏ máu phía trên giống như mạng nhện dày đặc, sau đó lại thêm một quyền nữa, trực tiếp đánh nát kết giới trên cán cờ.

“Rắc rắc...”

Những tiếng vỡ như tiếng thủy tinh bị đánh nát truyền ra, sau đó La Chỉnh lại đánh thêm một quyền, trực tiếp đánh gãy cái cán cờ kia.

Cờ Vật Đối Sao Dời này dù sao cũng là linh khí thượng phẩm, cho dù là cán cờ cũng dùng loại gỗ hiếm để tạo thành nên vô cùng bền bỉ, đao kiếm khó làm thương tổn được. Nhưng vậy mà không chống đỡ nổi sức mạnh tựa vạn quân của La Chỉnh, bị một quyền của La Chỉnh đập thành hai đoạn.

“Cờ Vật Đối Sao Dời của ta...” Thấy cảnh này, Hắc Minh cảm thấy đau lòng đến nỗi trái tim cũng run rẩy.

Đến khi hắn thấy La Chỉnh lướt qua cờ Vật Đối Sao Dời đã gãy tiến về phía mình mới lập tức phản ứng, thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

“Người dám hủy đi linh khí của ta, ta sẽ hủy người!” Hận ý dâng lên trong lòng Hắc Minh, mất đi một thanh linh khí thượng phẩm làm sao hắn có thể không hận cho được? Tuy là một ảo trận sư, thậm chí khi Thanh Vân Tông bố trí một vài ảo trận cũng sẽ mời hắn qua, vì vậy dù là điểm tích lũy hay là Phương Tinh hắn đều có nhiều hơn đệ tử bình thường, nhưng linh khí thượng phẩm cũng không phải là rau cải trắng, làm sao hắn không đau lòng?

Hắc Minh duỗi tay ra, trong tay xuất hiện một đồng cờ trận, trong miệng nói thầm: “Lâm, binh, đấu, giả, giai, liệt, trận, tại, tiền(1)! Thiên Hỏa Sát Trận, đi!”

(1)Lâm binh đấu giả giai liệt trận tại tiền: một thuật ngữ trong Kỳ môn độn giáp của Trung Quốc, có ý nghĩa: Trong lúc nguy cấp – binh lính quân địch đã ở ngay dưới thành – những người biết chiến đấu sẽ được xếp ở hàng ngũ phía trước.

Đây cũng là chín chữ chân ngôn trong Phật pháp:

- Lâm: thân tâm ổn định, gặp chuyện không dao động
- Binh: năng lượng tích chứa trong cơ thể
- Đầu: Tâm linh cộng hưởng với vũ trụ
- Giả: tự do khống chế năng lượng trong thân thể bản thân và người khác
- Giai: cảm giác nguy cơ
- Liệt: khống chế thời không
- Trận: nhìn thấu lòng người
- Tại: khống chế năm nguyên tố
- Tiền: cảnh giới hơn người.

“Vù, vù, vù...”

Chín cái cờ trận, mỗi cái đều được khắc một chữ, tương ứng với một câu trận văn hắc vừa mới đọc. Các cờ trận này đột nhiên bay tới xung quanh La Chỉnh, gần như chỉ trong nháy mắt đã bố trí xong.

Đây là một huyền sát trận!

Ảo trận thông thường sẽ chỉ tạo ra ảo ảnh, nên sẽ không tạo thành thương tổn gì cho đối thủ khi ở trong ảo trận, cùng lắm cũng chỉ ảnh hưởng tới tâm trí, mê hoặc đối thủ hoặc bao vây đối thủ mà thôi.

Thế nhưng huyền sát trận thì khác, huyền sát trận thực sự có thể thông qua ảo giác mà giết người!

Hơn nữa người tạo huyền sát trận còn có thể ẩn trong đó tạo cho đối thủ một đòn trí mạng.

“Sát trận Thiên Hỏa!”

Một vị chân nhân của Thanh Vân Tông cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Vị chân nhân này cũng là một ảo trận sư, thực lực ảo trận của hắn trong Thanh Vân Tông có thể xếp hàng thứ hai.

Thế nhưng vị chân nhân này rõ ràng không ngờ tới một đệ tử lại có thể bố trí ra sát trận Thiên Hỏa.

“Không ngờ một đệ tử nội môn của Hắc Nham Phong mà lại có thể bố trí ra sát trận Thiên Hỏa. Lão Dư, Hắc Nham Phong các người lần này đến cũng có chuẩn bị đó!” Vị chân nhân kia cười nói với Dư đạo sư của Hắc Nham Phong.

Nhận được khích lệ của chân nhân, Dư đạo sư của Hắc Nham Phong đương nhiên cảm thấy nở mày nở mặt, cười tủm tỉm nói: “Tường Dương chân nhân khen nhầm rồi, Hắc Minh quả thật có thể bố trí ra sát trận Thiên Hỏa, thế nhưng uy lực này không thể so sánh nổi với sát trận Thiên Hỏa mà Tường Dương chân nhân bố trí.”

Tường Dương chân nhân lại lắc đầu nói: “Là Tiên Thiên Đại Viên Mãn mà đã có thể bố trí ra sát trận Thiên Hỏa, nếu tiếp tục trưởng thành, sợ là có thể trở thành trận pháp sư đệ nhất trong tương lai của Thanh Vân Tông. Trình độ trận pháp này không cần khiêm tốn, mọi thứ đã được thể hiện ngay trước mắt rồi.”

Năm đó sau khi đột phá Chiêu Thần Cảnh, Tường Dương chân nhân mới có thực lực để bố trí ra sát trận Thiên Hỏa. Từ một điểm này mà xem xét, ngộ tính của Hắc Minh quả thực cao hơn rất nhiều so với Tường Dương chân nhân.

Bên này đã chứng minh uy lực kinh người của sát trận Thiên Hỏa!

“Ha ha, trong sát trận Thiên Hỏa có chứa uy lực của thiên hỏa, một chiêu này ta định đến khi đối phó với đệ tử thân truyền cấp Chiêu Thần Cảnh mới dùng, thế nhưng ta không nhìn được. La Chỉnh, người đã hủy cờ Vật Đối Sao Dời của ta. Được lắm! Người sẽ lập tức phải hối hận.” Hắc Minh cười gằn, móc ra bàn ảo trận trong tay, hung hăng vỗ năm ngón tay của mình lên trên, từng luồng chân nguyên liền theo bàn ảo trận tiến đến các cờ trận kia.

Đứng ở chính giữa sát trận Thiên Hỏa, La Chỉnh nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, màn sáng màu đen lập tức bao phủ về phía La Chỉnh.

Sát trận này ngăn cách không gian cho nên người bên ngoài võ đài cũng không nhìn thấy tình huống hai bên đương đầu.

Trên thực tế, việc tạo ra ảo trận là lợi dụng cờ trận để tạo ra ảo giác, loại ảo giác này La Chỉnh đã được tiếp xúc nhiều lần.

Huyết Sắc Sơn của Thanh Vân Tông và các loại bí cảnh tu luyện đều là sử dụng loại ảo trận này, mà tất cả các loại ảo trận lại chẳng sánh nổi với ảo cảnh trong Tiên Phủ.

Cùng lúc sát trận Thiên Hỏa bao phủ La Chỉnh, trong nháy mắt thời thế liền thay đổi, hắn đi tới một không gian khác.

Không gian này nóng bức không gì sánh được, mặt đất bị nẻ ra thành từng đường giống như da người vậy, đâu đâu cũng là nếp nhăn, mà xung quanh La Chỉnh lại có vài cái hố lửa đang cháy hừng hực.

Cách đó không xa, có một người đang nhe răng cười, trôi lơ lửng giữa không trung, đó chính là Hắc Minh.

“La Chinh, ta thích nhất là nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của người khác, mà trên đời này, vết thương đau đớn nhất chính là dùng lửa thiêu, đốt da thịt của người tới mức cháy khét. Vẻ mặt đau khổ, méo mó khi ấy khiến cho ta hưng phấn! Sau đó ta sẽ thiêu hủy người từng tắc từng tắc!” Bàn ảo trận trong tay Hắc Minh lóe ra một luồng ánh sáng đầu tiên, sau đó số lượng hố lửa xung quanh La Chinh lập tức tăng lên.

“Những thứ này đều là ảo giác, chẳng lẽ Hắc Minh kia cũng là ảo giác?” La Chinh thầm đề phòng trong lòng, nhưng lại đứng yên tại chỗ không động đậy. Lúc này hắn không hiểu rõ ảo trận thần bí này nên đành lấy bất biến ứng vạn biến.

“Ầm!”

Đột nhiên lửa ào ạt bùng cháy ra khỏi miệng hố, mạnh mẽ xông thẳng về phía chân trời, sau đó một đám người đá liền leo lên khỏi miệng hố.

Những người đá này đều là từng khối đá được nung đỏ. Trên mỗi khối đá đều có lửa đang điên cuồng thiêu đốt, phần lớn đều cháy ở phần lưng người đá giống như một cái áo choàng lửa kéo dài tới giữa trời.

Mười mấy người đá vừa xuất hiện liền xúm về phía La Chinh, hắn lập tức cảm thấy không khí xung quanh càng nóng bức hơn, nhiệt độ của ngọn lửa phả vào mặt khiến cho làn da của hắn cảm thấy nóng bỏng.

“Uy lực của huyền sát trận này rất mạnh... vốn chỉ định mượn sức mạnh thân thể để vượt qua vòng đấu loại, nhưng không ngờ thực lực của đệ tử Thanh Vân Tông lại mạnh như vậy, mạnh hơn so với các võ giả bên ngoài thật nhiều!”

Dựa vào thực lực của La Chinh bây giờ, cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn căn bản không thể nào là đối thủ của hắn, thế nhưng đụng phải một Hắc Minh lại có thể khiến hắn đau đầu, đây chính là chênh lệch thực lực giữa đệ tử Thanh Vân Tông và người ở các nơi khác trong Đông Vực!

“Cộp cộp cộp cộp...”

Tiếng bước chân dày đặc truyền vào trong lỗ tai La Chỉnh theo chuyển động ngày càng gần của người đá, La Chỉnh cuối cùng cũng di chuyển.

Huyền sát trận mà ảo trận sư tạo ra cũng có chút lợi hại, trong trận có thể áp chế được thực lực của kẻ địch, thậm chí còn có thể thay đổi trọng lực trong ảo cảnh, khiến cho đối thủ nửa bước cũng khó đi.

Cũng may Hắc Minh còn chưa đạt được trình độ cao như vậy, bóng dáng La Chỉnh lóe lên, lập tức tiến về phía một người đá đang bốc cháy.

La Chỉnh nghĩ, những người đá đang bốc cháy này dù sao cũng từ đá mà ra, trực tiếp dùng quả đấm đánh nát bọn họ là được rồi.

Nhưng trong nháy mắt khi La Chỉnh tiếp cận hỏa diễm kia cũng cảm nhận được nhiệt độ càng ngày càng mạnh, cảm giác nóng bỏng thậm chí còn làm cho La Chỉnh dựng cả tóc gáy!

“Lui!”

Ý thức được nhiệt độ này không phải là thứ mình có thể đánh giá thấp, La Chỉnh chỉ có thể lui về.

“Ha ha ha! La Chỉnh, trong ảo trận này ta chính là thần, những người đá bốc cháy này là do ta sáng tạo ra, tồn tại trong tưởng tượng của ta. Ta tưởng tượng chúng chính là thiên thạch, ngọn lửa kia chính là lửa thiên thạch, không phải hỏa diễm bình thường có thể so sánh được. Ta biết thân thể ngươi rất mạnh, vậy nên để xem ngươi ngăn cản như thế nào!” Hắc Minh cười lạnh nói.

“Trong ảo trận ngươi chính là thần?” La Chỉnh cười lạnh: “Đúng là nói mà không biết xấu hổ. Không sai, đúng là ngươi tạo ra ảo trận này. Thế nhưng với thực lực của ngươi, sợ rằng cùng lắm cũng chỉ có thể bố trí ra ảo

giác bậc này mà thôi. Ta cảm thấy xót xa thay cho cái trí tưởng tượng của người!”

Ảo trận sư bố trí ảo trận, còn thực lực của ảo giác trong ảo trận không thể nào cường đại vô hạn. Sức mạnh của ảo ảnh này được quyết định bởi thực lực của bản thân ảo trận sư.

“Hừ! Không nói nhảm với người, chết đi cho ta!” Hắc Minh chỉ một ngón tay, những người đá đang bốc cháy kia bước nhanh hơn tới ba phần, vây về phía La Chinh.

Đối mặt với những người đá đang bốc cháy ngày càng tiến lại gần, La Chinh cắn răng một cái, nhắm thẳng vào một số trong đó.

Trên người đá này mang theo lửa thiên thạch với uy lực mạnh mẽ, quả thực không sai, thế nhưng cường độ thân thể của La Chinh cũng không phải chỉ là vật trang trí, thân thể như một linh khí trung phẩm cũng đủ để ngăn chặn hỏa diễm vô cùng mãnh liệt.

“Ầm!”

La Chinh cắn răng tiếp cận với một trong số những người đá đang bốc cháy kia, một quyền đánh vào ngực người đá. Sức mạnh khổng lồ trực tiếp xuyên qua tên người đá này, đánh lõm xuống tảng đá lớn nhất trên người hắn. Trong nháy mắt vết lõm kia bắt đầu không ngừng lớn lên, đồng thời còn có những vết nứt.

“Ầm ầm!”

Người đá này cứ như vậy vỡ vụn.

“A a a...”

Hắc Minh hét ầm lên. Những người đá này đều được bơm vào một phần lực linh hồn của hắn. La Chỉnh dùng một quyền đập nát người đá đang bốc cháy kia, đương nhiên cũng khiến cho Hắc Minh vạn phần thống khổ.

“Hừ, cũng chỉ đến thế, xem ta đánh vỡ hết tất cả những người đá bốc cháy của ngươi!”

Ngọn lửa kia quả thật khiến cho La Chỉnh có chút thống khổ, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, thân thể hắn còn chịu đựng được.

“Ầm ầm, ầm ầm...”

Tốc độ của La Chỉnh nhanh vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã đánh vỡ thêm hai người đá nữa.

Thế nhưng khi La Chỉnh đang lướt về phía người đá tiếp theo thì chợt nghe tiếng Hắc Minh hô: “Ngọn lửa thiên thạch, dùng tên của ta, đốt cháy vạn vật, nổ!”

“Hừm?”

La Chỉnh vừa mới có chút lưỡng lự, người đá hỏa diễm trước mặt bỗng nhiên nổ tung. Hắn đứng cách người đá này chỉ trong gang tấc nên cả người đã bị lửa cháy bùng lên mạnh mẽ nuốt mất.

“Hừ, có thể hủy bốn người đá của ta, phần thực lực này coi như cũng không tệ. Sát trận Thiên Hỏa này, cho dù là đệ tử mới bước vào Chiếu Thần Cảnh cũng không cách nào phá vỡ. Vậy mà ngươi, một tên nhóc Tiên Thiên Nhị Trọng cũng mơ tưởng muốn phá hủy, đúng là chuyện viển vông!” Hắc Minh trôi lơ lửng giữa không trung cười lạnh nói.

Đám lửa kia mãnh liệt thiêu đốt, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng đom đóm. Đốt một lúc lâu sau đó đám lửa mới chậm rãi tiêu tán.

Trong huyền sát trận, tuy tất cả chỉ là ảo ảnh nhưng lại có thể giết người thật, kẻ địch bị huyền sát trận bao trùm bên trong liền giống như ở thế giới thật, sẽ bị thương. Thế nhưng thương tổn này cũng không ở trên người mà là ở linh hồn!

Nếu La Chỉnh bị chết cháy trong huyền sát trận, như vậy linh hồn của bản thân hắn sẽ bị thương nặng, khả năng lớn sẽ biến thành kẻ ngốc.

“Đốt đi, đốt đi. Trước hết phải đốt người thành kẻ ngốc, sau đó thu lại hết ảo trận rồi ta lại từ từ tiếp đãi người thật tốt!” Hắc Minh cười hưng phấn. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng cảm giác từng tắc da trên thân thể bị lửa đốt cháy mãnh liệt, tưởng tượng dáng vẻ La Chỉnh như là con cá trạch bị ném vào trong dầu sôi, không ngừng lăn lộn.

Lúc đám lửa từ từ tắt đi, lại thấy một bóng người sừng sững đứng trong đó. Trên thân người nọ đầy ánh sáng vàng chói cứ như Thiên Tôn, tỏa ra uy thế khiến người ta sợ hãi.

Con người của Hắc Minh đột nhiên co rút lại, trên mặt lại một lần nữa xuất hiện biểu cảm giống như gặp quỷ!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Hắc Minh Thua

“Lửa... lửa đâu?”

Thời khắc này đến nói chuyện Hắc Minh cũng bắt đầu cà lăm.

Hỏa diễm trên lưng người đá kia không phải là hỏa diễm bình thường.

Cho dù là sát trận Thiên Hỏa thì uy lực của thiên hỏa ẩn chứa trong đó cũng phân chia lớn nhỏ, đồng thời còn dựa theo sự cao thấp của cảnh giới từng người.

Nhưng Hắc Minh rất tự tin với hỏa diễm của mình. Trong một lần ra ngoài thử luyện, có một viên thiên thạch rơi bầu trời xa xôi rơi xuống, va chạm với mặt đất tạo thành một cái hố khổng lồ. Lửa trong cái hố đó đã cháy ba mươi ba đêm, Hắc Minh liền ở bên cạnh quan sát ba mươi ba đêm.

Không phải võ giả nào cũng có cơ hội quan sát lửa thiên thạch, đối với Hắc Minh đây là một cơ duyên rất lớn, cũng là một chỗ dựa lớn của hắn.

Có điều ngọn lửa thiên thạch này cho dù là Hắc Minh cũng không thể tùy ý sử dụng, chỉ sau khi bố trí ra sát trận Thiên Hỏa thì hắn mới có khả năng huyền hóa chân nguyên thành loại hỏa diễm có uy lực to lớn này, lợi dụng ảo ảnh mà phóng ra.

Đám người đá kia là ảo ảnh của Hắc Minh, còn ngọn lửa thiên thạch kia là hỏa diễm thực sự!

Chỉ là vào thời khắc này, La Chỉnh vẫn bình yên vô sự đứng ở đó, không những thể khí tức trên người lại càng mạnh hơn. Tại sao hắn lại không hề bị tổn hại chút nào? Lẽ nào hắn miễn dịch với hỏa diễm?

Không thể nào! Cho dù là ‘đứa con của lửa’ trong truyền thuyết cũng không thể miễn dịch hoàn toàn với hỏa diễm, chỉ là khi độ lý giải hỏa diễm đạt đến một mức nhất định thì có thể triệt tiêu hết thương tổn đến từ những ngọn lửa thiên thạch này!

“Ta không tin uy lực của hỏa diễm không có tác dụng với người! Người đá lửa, lên cho ta!” Hắc Minh nghiêng rằng điều khiến những người đá lửa kia tiếp tục bao vây La Chỉnh lần nữa.

Khi đối mặt với nhiệt độ cao đang thiêu đốt kia, cơ thể La Chỉnh sẽ kích hoạt một trạng thái kì diệu, có điều lần này thân thể hắn dường như không có biến đổi gì quá lớn. La Chỉnh nhìn những chữ Phạn màu vàng chẳng chịt trên cơ thể, lắc lắc đầu.

Lúc đầu, chân hỏa của Tà Lang có thể nung đốt thân thể hắn, sau đó thì dựa vào hai loại hỏa diễm quý dị là Địa Tâm Hỏa và Thiên Yêu Thánh Hỏa.

Lửa thiên thạch tuy lợi hại, nhưng xét về độ tinh khiết thì kém xa Địa Tâm Hỏa và Thiên Yêu Thánh Hỏa, huống hồ hiện tại La Chỉnh đã đạt đến giai đoạn linh khí trung phẩm, lửa thiên thạch vẫn chưa đủ tư cách để nung đốt thân thể của hắn. Đây cũng là lý do vì sao bản thân hắn không hề hấp thụ loại hỏa diễm này.

Nói một cách khác, cơ thể hắn chế cấp bậc của loại hỏa diễm này quá thấp nên chỉ phóng ra những chữ Phạn màu vàng để giúp hắn đỡ bị tổn thương, chứ không hề hình thành vòng xoáy màu vàng hấp thụ hỏa diễm.

Hàng ngàn vạn chữ Phạn bám trên cơ thể La Chỉnh, lúc này hắn có vẻ giống như một tượng đồng ánh vàng rực rỡ, đối diện với những người đá

lửa kia đã không hề có chút sợ hãi nào.

Nhìn thấy những người đá lửa kia đang xông về phía mình, trên mặt La Chỉnh nở một nụ cười lạnh lẽo.

“Vỡ cho ta!”

La Chỉnh vươn tay, đập xuống một quyền.

“Ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm... ..”

Từng người đá lửa bị La Chỉnh đánh nát bấy, chỉ trong chớp mắt lại có bốn năm người đá lửa nữa bị La Chỉnh phá hủy.

Lúc này những người đá lửa còn lại đã hoàn toàn xúm lại, bao vây xung quanh La Chỉnh. Hắc Minh hét lớn một tiếng, cùng lúc phát nổ hết tất cả những người đá lửa đó.

“Nổ! Ta không tin không thiêu chết được ngươi!”

“Vèo...”

Một luồng hỏa diễm bên trong ảo trận bắn lên trời, vươn lên cao tới mấy chục trượng, cũng may là hỏa diễm này chỉ phát nổ trong ảo trận.

Dựa theo quy luật của ảo trận, tất cả sức mạnh đều được khống chế trong ảo cảnh, sẽ không phát tán ra bên ngoài chút nào. Nếu sức mạnh tràn ra ngoài, điều đó nói rõ ảo trận này đã bị phá.

Từng đường hỏa diễm liên tục phóng lên trời, cháy trong thời gian vài nhịp thở. Sau khi bộc phát ra, lửa thiên thạch thiêu đốt đến mức gần như cạn kiệt mới từ từ tắt lụi.

Hắc Minh thở ra một hơi thật sâu: “Thành công rồi, không ngờ phải gây nổ Lửa thiên thạch mà chính mình bồi luyện lâu như vậy mới có thể

đối phó được với La Chỉnh. Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thực lực như vậy, nếu sau này hắn bước vào Tiên Thiên Đại Viên Mãn, ta vĩnh viễn không phải là đối thủ!”

Toàn bộ ảo cảnh là hình chiếu phản ánh tinh thần của Hắc Minh. Hắn đắm chìm trong niềm vui thành công, nên lúc này tâm tình của hắn bình tĩnh, ảo cảnh cũng dần yên bình trở lại.

Nhưng một lúc sau, trong ảo cảnh đột nhiên ào ạt như vũ bão, tâm cảnh của Hắc Minh lại nảy sinh một đợt sóng gió kịch liệt, ảo cảnh cũng giống như hắn trở nên hung hăng không yên, mặt đất cách đó không xa bắt đầu chấn động không ngừng, khe nứt bên trên cũng mở rộng từng đường, điều này chỉ rõ tâm trạng Hắc Minh lúc này vô cùng kích động.

“Lửa thiên thạch phát nổ cùng lúc mà vẫn không có cách gì với tên chết tiệt này!” Hắc Minh thì thào nói, trong đôi mắt hiện ra ý kiên kị mãnh liệt.

Ngăn chặn tất cả lửa thiên thạch, La Chỉnh phất phất cánh tay, những chữ Phạn màu vàng kia liền từ từ ẩn vào trong cơ thể. Mỗi bước đi của hắn tạo ra những chiếc hố to khổng lồ, hai mắt nhìn chăm chăm Hắc Minh, trên mặt nở nụ cười lạnh nhàn nhạt: “Trận đấu này ta luôn bị người ép đánh, hiện tại đến ống tay áo của người mà ta còn chưa máy may động tới. Giờ người đánh đủ rồi, đến lượt ta chưa?”

Hắc Minh hoảng hốt, ‘không biết’ chính là nỗi sợ lớn nhất. Hắn nhìn không ra con át chủ bài của La Chỉnh, đồng thời cũng không hiểu thực lực của La Chỉnh!

Quan trọng nhất khi đánh giá thực lực của một võ giả là thăm dò qua cảnh giới và tu vi, mặc dù cảnh giới và tu vi có lúc không chuẩn. Bởi vì ưu nhược điểm của công pháp tu luyện, vũ khí pháp bảo mang trên người khác

nhau nên những võ giả thiên tài ưu tú rất dễ dàng khiêu chiến vượt cấp, thậm chí khiêu chiến vượt vài cấp.

Nhưng cho dù là khiêu chiến vượt cấp cũng cần có chuẩn bị!

Với công kích vừa rồi của Hắc Minh cho dù là cao thủ Chiêu Thần Cảnh cũng sẽ phải chật vật.

Nhưng La Chỉnh lại bình an vô sự! Hắc mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng!

“Lẽ nào hắc vốn dĩ đã đột phá Chiêu Thần Cảnh, nén bớt tu vi vì Thanh Vân Lộ và giải thưởng kia? Không thể nào! Đệ tử tham gia đại hội toàn phong đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp chọn lọc, bắt buộc phải điều tra kỹ tuổi tác của xương, hắc không thể nào nén ép tu vi của bản thân được. Tông chủ và các trưởng lão, còn cả đám chân nhân kia không phải là bù nhìn!”

Với nhiều điều không biết về La Chỉnh như vậy đã tạo nên áp lực kinh khủng trong lòng Hắc Minh.

“Đi chết đi! Bách Nhân Huyền Sát!”

Hắc Minh vung tay, từ trong cơ thể hắc chiếu ra hàng trăm ảo ảnh, một trăm ảo ảnh kia giống hệt với hắc, thực lực mỗi người cũng không kém hắc là bao.

Những ảo ảnh kia vừa chạm đất liền vung vẩy trường thương trong tay, xông về phía La Chỉnh. Hắc Minh muốn dùng ảo ảnh để bao phủ La Chỉnh!

Đối diện với những ảo ảnh này, sắc mặt La Chỉnh không hề có một chút thay đổi, sức mạnh của tinh thạch Phượng Tường trong cánh tay phải

bắt đầu phát ra. Sức mạnh đó theo kinh mạch chảy khắp toàn thân La Chỉnh. Thời điểm này, cơ thể La Chỉnh nhẹ như một tờ giấy trắng.

Ngay sau đó hắn liền biến thành một sợi dây nhỏ, trực tiếp lao thẳng về phía Hắc Minh.

“Ngăn hẵn lại!”

Hắc Minh vung tay, một trăm ảo ảnh liền chắn kín trước mặt hắn.

Đôi mắt La Chỉnh khẽ nhú, vẫy rồng trong cơ thể sáng lên một nửa, cho dù chỉ một phần vẫy rồng sáng lên nhưng sức mạnh kinh khủng đó cũng khó có thể tưởng tượng. Lúc này La Chỉnh giống như biến thành một con thú hoang hung dữ, đáng sợ hơn là hắn không chỉ mang sức mạnh kinh người mà còn có tốc độ vô cùng nhanh.

“Bộp bộp bộp...”

La Chỉnh tùy ý tìm một góc rồi trực tiếp lao tới, bất luận là trường thương hay ảo ảnh, bị La Chỉnh va chạm cũng chỉ có thể biến thành những điểm sáng nhỏ, tiêu tán bên trong ảo trận, hóa thành một luồng năng lượng trở về với cờ trận.

Rất nhanh, La Chỉnh đã đụng vỡ bức tường người do một trăm vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn tạo thành, trực tiếp tiến về phía Hắc Minh.

Hắc Minh vốn không muốn dựa vào những ảo ảnh này để đối phó với La Chỉnh. Bách Nhân Huyền Sát không phải là thủ đoạn tấn công mạnh nhất của hắn, sát chiêu mạnh nhất của hắn là lửa thiên thạch nhưng vẫn không có hiệu quả với La Chỉnh, cho nên hắn chỉ hy vọng những ảo ảnh này có thể kéo dài một khoảng thời gian vừa đủ để hắn nghĩ ra cách phá giải.

Nhưng...

Một trăm ảo ảnh Tiên Thiên Đại Viên Mãn lại không hề gây được chút khó dễ nào cho La Chỉnh, chỉ trong phút chốc La Chỉnh đã vụt tới khiến cho Hắc Minh không kịp chuẩn bị.

“Ầm!”

Hắc Minh cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người bị đánh thật mạnh đến mức bay cả ra ngoài.

Bên ngoài ảo trận, vòng thi đấu này đã bước vào hồi kết, những trận đấu khác đều đã kết thúc, chỉ đợi kết quả từ trận đấu của La Chỉnh và Hắc Minh nên ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung tại đây.

Tả Vân đang ngồi yên tại chỗ điều tức cơ thể, sau khi nuốt Xích Vân Đan hần cần dùng chân nguyên để hòa tan được hiệu, lan truyền vào kinh mạch toàn thân, như vậy mới kích phát được được hiệu của Xích Vân Đan.

Cho dù Tả Vân đang tập trung hóa giải hiệu quả của Xích Vân Đan, nhưng lúc này hần vẫn đặt một phần tâm trí ở trên võ đài.

Tâm tính của Tả Vân rất tốt. Hần là con thứ trong nhà, từ nhỏ cũng gặp phải rất nhiều đãi ngộ không công bằng, từng bước dựa vào nỗ lực của bản thân và thiên phú hơn người, bước vào Thanh Vân Tông trở thành đệ nhất nội môn Tiểu Vũ Phong. Cho dù Tiểu Vũ Phong chỉ là một phong xếp bét, nhưng thành tích này cũng đủ để hần tự hào.

Trước giờ Tả Vân đều không tự mãn, với tầm mắt của hần, hần cũng hiểu những thành tựu đạt được hôm nay hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Dù ở trường hợp nào hần cũng đều bỏ ra toàn bộ tâm huyết của bản thân, từng chút leo lên đỉnh cao của một võ giả. Nhưng hôm nay hần bị Hắc Minh đánh rất thảm, không chỉ có hần thảm, đến cả Tiểu Vũ Phong cũng khốn khổ.

Ngoài La Chỉnh ra, hẳn là đại đệ tử cấp cao nhất của Tiểu Vũ Phong, trên thực tế rất nhiều người đều không biết La Chỉnh mà lại biết Tả Vân hấn.

Nhưng đệ tử tu vi cao nhất trong Tiểu Vũ Phong lại không đáng nhắc tới trước mặt Hắc Minh, hoàn toàn không có sức trả đòn, suy nghĩ này đã trở thành tâm ma trong lòng hấn, dù thế nào cũng không xóa bỏ được.

Nỗi nhục hôm nay phải chịu giống như một khối khí tích tụ, mắc ở lồng ngực khiến hấn hô hấp khó khăn!

Nếu Tả Vân hấn không có cách nào phá vỡ được tâm ma thì sau này tu vi của hấn sẽ bị giam chết ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn, không thể phát triển!

Để đánh vỡ được tâm ma này, hấn có thể dựa vào bản thân, cũng có thể dựa vào La Chỉnh. Có lẽ La Chỉnh có thể thay Tiểu Vũ Phong hung hăng dạy dỗ Hắc Minh một trận, vậy thì tâm ma trong lòng hấn tự nhiên sẽ được giải.

“La Chỉnh, huynh nhất định phải thắng!”

Một phía khác của võ đài, Dư đạo sư của Hắc Nham Phong vẫn chậm rãi nói chuyện với Tường Dương chân nhân, không khí nhẹ nhàng thoải mái.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Dẫn Vật

“Hắc Minh này vừa gia nhập Hắc Nham Phong chúng ta đã phô ra trình độ trận pháp kinh người. Khi đó ngoại môn Hắc Nham Phong có một bí cảnh tu luyện mà năm đó Tường Dương chân nhân ngài bố trí, gọi là Cửu Hoa Tội Thể Trận, ngài nhớ không?” Dư đạo sư cười nói.

Tường Dương chân nhân gật đầu: “Ta nhớ, trong ba mươi ba phong của Thanh Vân Tông, không có mấy phong có bí cảnh tu luyện trong ngoại môn. Ta nhớ chỉ có ngoại môn Hắc Nham Phong, Thiên Nhất Phong, Hoàn Linh Phong các người là có. Cửu Hoa Tội Thể Trận đó là dùng để tôi luyện thân thể.”

Tu vi của đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông đa số đều chưa bước vào Tiên Thiên Cảnh, vẫn dừng lại ở năm tầng cảnh giới luyện thể, cho nên trận pháp đó chỉ là giúp đỡ đệ tử ngoại môn tôi luyện loại bỏ tạp chất.

“Hôm đó không biết xảy ra chuyện gì, có lẽ một ngày trước đó sấm chớp cuồn cuộn, mưa một trận lớn, một đường sấm sét đã đánh ra một lỗ hổng khổng lồ trên Cửu Hoa Tội Thể Trận, không thể sử dụng được nữa. Tường Dương chân nhân ngài lại bận, ta nhất thời tìm không được người phù hợp để chữa lại ảo trận, không ngờ tới là tên nhóc Hắc Minh này tự đề cử. Ta vốn cảm thấy hắc mới chỉ là một tên nhóc, còn ảo trận mà Tường Dương chân nhân bố trí lại vô cùng ảo diệu, thật không ngờ Hắc Minh hắc thực sự hoàn thành được! Đến hôm nay vẫn hoạt động thuận lợi!” Dư đạo sư cười nói.

“Ồ? Còn có chuyện như vậy sao? Không tồi, không tồi, ta quan sát thêm một chút, nếu Hắc Minh có thể tiến vào tốp 100, ta có thể xem xét nhận hắn làm đệ tử thân truyền!” Tường Dương chân nhân vuốt râu cười nói.

Ý cười trên mặt Dư đạo sư ngày càng đậm: “Có điều, Hắc Minh chuyên tâm hướng tới trận pháp, trình độ ảo trận dĩ nhiên lợi hại, nhưng về võ đạo lại hơi kém.” Nếu có thể tiến cử Hắc Minh làm đệ tử thân truyền của Tường Dương chân nhân, bản thân Dư đạo sư cũng có phần thưởng lớn. Huống hồ Hắc Nham Phong hắn là phong đứng thứ hai, việc giành lấy thứ bậc cao trong đại hội toàn phong cũng không phải dựa vào Hắc Minh mà là những đệ tử nội môn đã đột phá Chiêu Thần Cảnh kia.

“Không sao, cảnh giới có thể từ từ tăng lên, thực lực cũng như vậy, nhưng trình độ trong ảo trận lại là bẩm sinh mà có. Nếu Hắc Minh là một hạt giống tốt, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua!” Tường Dương chân nhân phất tay nói.

“Tiếp tục xem trận đấu thôi. Theo như phán đoán của ta, Hắc Minh sẽ thắng một cách vô cùng nhẹ nhàng... Khà khà... màn sáng của ảo trận nhạt đi rồi!” Giữa lúc Dư đạo sư đang nói, màn sáng trên võ đài tỉ mỉ dần dần tối đi, điều này cho thấy trận đấu trong ảo trận đã kết thúc rồi.

Dư đạo sư tập trung nhìn, đang định nói gì đó nhưng lại bị nghẹn trong cổ họng, hoàn toàn nói không nên lời!

Hắc Minh, thua rồi?

Trên võ đài, Hắc Minh nằm trên mặt đất còn La Chính thì đứng sững ở giữa giống như một tòa tháp sắt!

Nếu là người khác thì không nói, nhưng Dư đạo sư hiểu rõ sức chiến đấu của Hắc Minh, nếu bị ảo trận của hắn nhốt chặt, cho dù là Chiêu Thần Cảnh cũng khó qua nổi.

Nét mặt Tường Dương chân nhân cũng tĩnh lặng, đối thủ của Hắc Minh chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng, vậy mà lại có thể phá giải sát trận Thiên Hỏa? Cho dù thực lực của Hắc Minh mới chỉ là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, không thể phát huy hết tất cả uy lực của sát trận Thiên Hỏa, nhưng cũng không thể bị một tên tiểu tử Tiên Thiên Nhị Trọng phá giải!

Cơ thể Hắc Minh lão đảo, trúng một quyền của La Chính giống như bị một con thú cổ hoang dã tấn công trực diện, mùi vị này thật khó chịu.

Hắn mở miệng ra một cách khó khăn. Hắn muốn nói với trọng tài rằng mình nhận thua, nhưng vừa mở miệng, tiếng nói còn chưa thốt ra, thì một quyền cực lớn đã đâm thẳng vào mặt hắn.

“Bộp!”

Quyền này trực tiếp đánh thẳng vào mặt, đánh gãy xương mũi của hắn lệch sang một bên.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn La Chính cao cao tại thượng, cố hết sức nói: “La Chính, người dám đánh ta, trận đấu đã... đã kết thúc rồi!”

“Vậy sao? Người chẳng phải vẫn chưa nhận thua, cũng không bị ngất, làm sao mà kết thúc rồi?” La Chính khinh miệt nói.

La Chính muốn đòi lại cả vốn lẫn lãi những tổn hại mà Hắc Minh đem đến cho Tả Vân.

Cuối cùng Hắc Minh cũng hiểu, tên đệ tử nội môn nhìn có vẻ tầm thường trước mắt thực ra là một người còn độc ác hơn cả hắn! Hắn trong cái khó ló cái khôn, nhân lúc La Chính chủ quan, hướng về phía trọng tài định hét lên nhận thua.

Nhưng Hắc Minh vừa mở miệng thì lại có một quyền khác đập tới, La Chính không hề phân tâm chút nào.

“Phụt!”

Trúng một quyền này, máu tươi trực tiếp chảy ròng, răng rơi đầy mặt đất, mặc dù những linh đan diệu dược kia có thể tự chữa hết thương thế, thậm chí gãy răng cũng có thể mọc lại, nhưng Hắc Minh e là phải mất một khoảng thời gian không gặp được người khác.

La Chỉnh không cho Hắc Minh một chút cơ hội nào để mở miệng nhận thua, đồng thời hắn cũng kiểm soát lực quyền của bản thân để không đánh ngất Hắc Minh, lại vừa có thể tàn phá nhục thể hắn nhiều nhất!

Trọng tài đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn cảnh này. Là một trọng tài, hắn chỉ làm việc theo quy tắc, còn về những đệ tử này đánh sống hay chết thì cũng không liên quan gì tới hắn!

Không ít đệ tử Thanh Vân Tông nhìn thấy cảnh này lại bắt đầu nhao nhao bàn luận.

“Tên La Chỉnh kia tàn bạo quá rồi, người ta muốn nhận thua cũng không cho người ta cơ hội! Thật là quá đáng!”

“Người không nghiêm túc xem trận đấu à? Theo ta thì là đáng đời tên Hắc Minh kia thôi!”

“Tại sao lại nói vậy?”

“Lúc trước Tả Vân đệ tử cấp cao nhất của Tiểu Vũ Phong bọn họ vốn dĩ đã thua, vậy mà không phải còn bị tên Hắc Minh đánh đến chết đi sống lại sao! Lúc đó Hắc Minh không hề nương tay, hiện tại bị đệ tử cùng phong với Tả Vân dạy dỗ, đó không đáng đời thì là gì?”

“Thì ra là vậy! Vậy đúng là đáng đời! Có điều La Chỉnh này thật mạnh, cảnh giới mới chỉ có Tiên Thiên Nhị Trọng thì không nói, còn có thể giúp Tả Vân lấy lại danh dự, điều này... so với Vương Doãn năm đó còn

mạnh hơn! Năm đó Vương Doãn lấy thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thể tiến vào tốp 100, nhìn thế của La Chỉnh này có lẽ cũng có thể nhảy vào tốp 100, xem ra La Chỉnh cũng có khả năng trở thành đệ tử thân truyền!”

Bàn tán cứ thế tiếp tục, không ít đệ tử chụm đầu nói chuyện với nhau.

“Hả giận, quá là hả giận!” Văn đạo sư kích động đầy mặt, khoa chân múa tay cứ như người đang đánh với Hắc Minh trên võ đài chính là hẳn.

Đám đệ tử Tiểu Vũ Phong lúc này cũng cảm thấy mở mày mở mặt, mà kích động nhất chính là Tả Vân. Hẳn ngồi khoanh chân, nhưng lúc này đã không còn tâm trí đi luyện hóa dược hiệu trong cơ thể nữa, hai tay hẳn nắm chặt, móng tay đã cắm vào trong thịt, máu đã chảy ra!

“La Chỉnh... cảm ơn huynh!” Tả Vân nói thầm trong lòng. Cục tức lúc trước bị Hắc Minh đánh đập, làm nhục mà thành, giờ đây cũng từ từ biến mất!

Còn đám đệ tử Hắc Nham Phong, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi, mặt Dư đạo sư lại càng đen hơn khi nhìn qua võ đài.

“Dư đạo sư, hay là ta đi ngăn cản hẳn!” Một người đàn ông đội mũ quan màu tím bên cạnh Dư đạo sư đi ra. Người này mặc trường bào Thanh Long, eo treo ngọc bội Kỳ Lân, hình dạng khí vũ hiên ngang, vừa nhìn là biết người trong hoàng thất.

Hẳn họ Tô, là lục hoàng tử của Vương triều Phần Thiên, Tô Long!

Tô Long tập hợp những thiên phú võ học của phụ hoàng Tô Khiêm, năm hai tư tuổi đã đột phá Chiêu Thần Cảnh, hơn nữa hẳn không giống tam hoàng tử và thất hoàng tử tranh đoạt hoàng vị mà chỉ một lòng hướng về võ đạo, không hề có lòng theo đuổi hoàng vị chút nào.

Nếu có khả năng, hãn sẽ giúp đỡ tam hoàng tử Tô Duệ một tay, giúp Tô Duệ đăng cơ ngôi vị hoàng đế, bởi vì hãn là đệ đệ ruột của Tô Duệ.

Dư đạo sư lắc đầu nói: “Không được, nếu lúc này người lên đó sẽ phá hỏng quy tắc, để ta đi!”

Dư đạo sư đi tới bên cạnh võ đài, nhìn La Chính lớn tiếng hét: “La Chính, Hắc Minh đã thua, người mau dừng tay!”

La Chính đập một quyền xuống, ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vị đạo sư mặt đang đen xì kia, trên mặt nở một nụ cười lạnh lẽo: “Dựa vào cái gì mà bắt ta dừng tay? Lúc Hắc Minh đánh Tả Vân, sao ta không thấy ông ra mặt bảo Hắc Minh dừng tay!”

“Đủ rồi, hãn là đệ tử của Hắc Nham Phong ta!” Dư đạo sư nghiêng răng nói. Hãn là đạo sư của Hắc Nham Phong, bắt hãn nói ngọt với một tên đệ tử thấp kém, hãn không làm được.

“Ồ? Đệ tử Hắc Nham Phong thì làm sao? Lẽ nào thân phận địa vị quý giá hơn thân phận địa vị của đệ tử Tiểu Vũ Phong bọn ta? Cũng chính là nói những đệ tử của Tiểu Vũ Phong, Thốc Thửu Phong, Hậu Hải Phong bọn ta nếu bị thua thì đáng đời bị đánh, còn đệ tử Hắc Nham Phong các người thì cao hơn người khác?” La Chính phản bác.

Lời nói của La Chính được không ít đệ tử khắc sâu vào trong lòng.

Mặc dù đây chỉ là một cảnh nhất thời xảy ra ở đấu trường, nhưng quy tắc của Thanh Vân Tông trước nay không phải là công lý bình đẳng, rất nhiều việc tranh chấp thông thường đều theo đạo lý mà thuận theo phong xếp hạng cao.

Những năm gần đây, những đệ tử và đạo sư các phong xếp hạng thấp đều vô duyên vô cớ chịu không ít ức hiếp.

Cho nên lời nói của La Chỉnh nhận được không ít sự đồng tình của đệ tử, thậm chí là đạo sư các phong xếp hạng sau, cho dù là Vương đạo sư của Hậu Hải Phong lúc trước có kết oán với Tiểu Vũ Phong cũng lặng lẽ gật đầu.

Nghiêm khắc mà nói, cách làm của Thanh Vân Tông không hề sai.

Trên thế gian này vĩnh viễn không có công bằng tuyệt đối. Thanh Vân Tông cung cấp tài nguyên tốt hơn cho những phong lớn mạnh và những đệ tử có thiên phú tốt, quả thực không sai.

Nhưng hiện tại, đứng đây là La Chỉnh, không phải Hắc Minh! Cũng chính là nói, La Chỉnh hăn lợi hại hơn, có thiên phú hơn, cũng càng thiên tài hơn so với Hắc Minh. La Chỉnh đã chứng minh được thực lực của bản thân, vậy thì nếu đã nằm trong quy tắc, đạo sư Hắc Nham Phong người dựa vào cái gì mà ở một bên lăm lè?

“Người! Động đến Hắc Nham Phong bọn ta, có biết hậu quả là gì không? Trận đấu tiếp theo, người nhất định sẽ gặp phải đệ tử Hắc Nham Phong ta. Nếu người bỏ qua cho Hắc Minh, ta có thể bảo bọn họ tha cho người một mạng, nếu người không bằng lòng, nổi đau Hắc Minh gặp phải, ta nhất định bắt người đền gấp mười!” Khuyên bảo không có hiệu quả, Dư đạo sư chuyển qua uy hiếp.

“Vậy sao?” La Chỉnh lại đánh một quyền xuống, cười lạnh: “Được, ta sẽ đợi. Ta sẽ xem Hắc Nham Phong ông làm sao trả đau khổ lại cho ta!”

La Chỉnh không một chút lo sợ, vẫn làm theo ý mình như trước, đánh từng quyền từng quyền lên cơ thể Hắc Minh. Khí tức Hắc Minh lúc này suy bại đến mức không thể phản kháng. Nhưng sự công kích của La Chỉnh không đến mức khiến hăn ngất đi, cũng không để hăn nhận thua. Đối với Hắc Minh, đây quả thực là một loại dày vò không dành cho con người.

Nhưng Hắc Minh lại quên mất rằng, đây là chuyện hăn thích làm nhất.

Mãi đến thời khắc cuối cùng, La Chỉnh mới một cước đá bay Hắc Minh, va vào trên kết giới mà ngắt đi.

Trọng tài bên cạnh mới tuyên bố: “La Chỉnh Tiểu Vũ Phong thắng, Hắc Minh Hắc Nham Phong thua...”

Hắc Minh thảm bại, thu hút ánh mắt của không ít người.

Nhưng ngoại trừ rất ít người hiểu rõ huyền sát trận của Hắc Minh vô cùng lợi hại ra thì lại không rõ thực lực của La Chỉnh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Phần đông mọi người đều không nhìn ra thực lực của La Chỉnh nông sâu ra sao. Dù gì trận đấu giữa La Chỉnh và Hắc Minh cũng diễn ra trong huyền sát trận, mà ánh sáng do huyền sát trận phóng ra hoàn toàn ngăn cách tầm mắt của tất cả mọi người.

Chỉ có một mình Thạch Kinh Thiên ngồi trên chiếc ghế rộng lớn, ánh mắt sắc bén rơi thẳng trên người La Chỉnh, lông mày khẽ nhăn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Lại Là Một Thiên Tài Siêu Cấp

Mặc dù đa số đệ tử Thanh Vân Tông đều nghiêng về phương thức ăn miếng trả miếng của La Chỉnh, cũng hiểu Hắc Minh là gieo gió thì gặt bão. Nhưng thủ đoạn tàn nhẫn của La Chỉnh vẫn để lại dấu ấn trong lòng không ít đệ tử Thanh Vân Tông.

Cậu thiếu niên nhìn có vẻ bình thường này quá tàn độc!

Những đệ tử thực lực mạnh mẽ còn đỡ, nhưng không ít đệ tử nhìn La Chỉnh đã có vẻ kinh sợ, nếu mà gặp phải trên võ đài, e là chỉ khí thế thôi đã thua trước một nửa.

Chuyện này lại xảy ra ở một đệ tử Tiên Thiên Nhị Trọng, quả thực khiến người khác không thể tưởng tượng được.

Phải biết đệ tử đến tham gia đại hội toàn phong hôm nay kém nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên Thất Trọng, Bát Trọng, một nửa là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, còn có một phần nhỏ là cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Thực lực của La Chỉnh chưa hề bộc lộ ra hoàn toàn, cho nên những võ giả Chiếu Thần Cảnh kia cũng chỉ chú ý tới sự tàn nhẫn của La Chỉnh, còn về thực lực thì lại chẳng thêm ngó tới, dù gì chênh lệch giữa cao thủ Tiên Thiên và cường giả Chiếu Thần Cảnh là quá lớn.

Chỉ có thiên tài tuyệt thế như Hoa Thiên Mệnh mới có thể chống lại võ giả Chiếu Thần Cảnh, nhưng Hoa Thiên Mệnh là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, La Chỉnh là gì? Chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng mà thôi, không đủ để lọt vào mắt võ giả Chiếu Thần Cảnh.

Mặc dù lúc trước, chuyện La Chỉnh giết chết yêu tướng trong thử luyện trăm yêu cũng từng được lưu truyền điên cuồng ở một phạm vi nhỏ trong Thanh Vân Tông, đặc biệt là đám nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong là nắm rõ nhất. Nhưng những đệ tử nội môn tham gia thử luyện trăm yêu kia chỉ là người nổi bật trong các phong lớn, như Chúc Thiên Lai đúng là biểu hiện không tồi ở Thiên Nhất Phong, nhưng cũng chỉ là biểu hiện không tồi mà thôi. Hẳn thậm chí còn không có tư cách đại diện cho Thiên Nhất Phong tham gia đại hội toàn phong.

Cho nên chuyện La Chỉnh giết chết yêu tướng không tạo nên đợt sóng nào lớn, hoặc là nói đối với những con cưng của trời ở những phong xếp hạng phía trên thì không tính là gì.

Sau khi La Chỉnh xuống khỏi võ đài, Văn đạo sư suýt chút nữa muốn xông lên ôm La Chỉnh một cái thật chặt!

Thắng trận đấu này La Chỉnh chắc chắn đã qua vòng đấu loại, nhưng mấu chốt không phải điều này mà là La Chỉnh đã thành công giúp Tả Vân phục thù, giúp Tiểu Vũ Phong xả giận.

Vì sao Thanh Vân Tông phải chia làm nhiều phong như vậy? Chính là vì cạnh tranh lẫn nhau giữa các phong lớn.

Đại hội toàn phong năm nay, ngoại trừ các đệ tử đến đấu trường quan sát, trong ba mươi ba phong đều đặt Tín Khuê dạng lớn để tất cả các đệ tử đều có thể quan sát được cảnh tượng thi đấu.

Nếu La Chỉnh không giúp Tả Vân lấy lại danh dự, đó sẽ là đả kích lớn với lòng tin của Tiểu Vũ Phong, đệ tử của cả Tiểu Vũ Phong đều cảm thấy mất mặt, thậm chí còn lười tu luyện.

Bọn họ ở đây nên không biết là trên Tiểu Vũ Phong đã sục sôi cả rồi!

Lúc này cả nội môn và ngoại môn Tiểu Vũ Phong, mỗi nơi đều có Tín Khuê dạng lớn. Thời khắc này ngoại trừ những đệ tử đang khổ luyện ra, đa số đệ tử đều bao quanh Tín Khuê.

Kỳ thực lúc trước đám đệ tử Tiểu Vũ Phong đã từng sục sôi, đó chính là lúc Tả Vân bị đánh.

Cái gậy của Hắc Minh quất từng cái từng cái lên người Tả Vân giống như đang đánh lên mặt của bọn họ vậy. Tất cả đệ tử Tiểu Vũ Phong ở đây ai nấy đều lòng đầy căm phẫn, thậm chí có một số đệ tử tổ chức những đệ tử khác muốn cùng đi gây sự!

Lần sục sôi thứ hai, chính là La Chỉnh dùng từng quyền từng quyền đánh Hắc Minh thành đầu heo!

Những năm đấm của La Chỉnh cứ như là đánh vào tim của họ, khiến bọn họ từng người một đều thấy thoải mái vô cùng. Quá đã!

“Lật đổ Hắc Nham Phong bọn chúng, La Chỉnh nhất định có thực lực, lật đổ đệ tử của cả Hắc Nham Phong bọn chúng!”

Nhìn thấy La Chỉnh thắng lợi liên tiếp, phần lớn đệ tử đều không chú ý tới cảnh giới tu vi của hắn mà ảo tưởng hắn có thể xông lên vị trí tốp 100.

Tốp 100 đối với Tiểu Vũ Phong đã là một kỉ lục lợi hại!

Có điều vẫn có một số đệ tử vô cùng lo lắng. Bọn họ tỉnh táo nhận thức được cảnh giới của La Chỉnh không đủ, hiển nhiên là có chênh lệch với những người khác.

“La Chỉnh mới là Tiên Thiên Nhị Trọng... Trong tốp 100 cơ bản đều là cường giả Chiếu Thần Cảnh, La Chỉnh e là không có cơ hội...”

Chỉ là loại không tự tin này vừa xuất hiện, lập tức bị những đệ tử đang hưng phấn kia dập tắt.

“Người nói cái gì? La Chinh là thiên tài ngàn năm không gặp của Tiểu Vũ Phong chúng ta, cường giả Chiếu Thần Cảnh thì sao? Có khi diệt cả Chiếu Thần!”

“Hừ, cho đến tận hôm nay, ta không hề biết tiềm lực của La Chinh rốt cuộc mạnh cỡ nào! Có thể thực lực thật sự của hắn không hề kém hơn Chiếu Thần Cảnh thì sao?”

Không cần biết đệ tử Tiểu Vũ Phong có phải lạc quan một cách mù quáng hay không, tóm lại sau khi Tả Vân thảm bại, La Chinh liền trở thành hi vọng duy nhất của Tiểu Vũ Phong. Mặc dù trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, nếu La Chinh gặp phải những đệ tử Chiếu Thần Cảnh đó e là thật sự khó đối phó, nhưng bọn họ không bằng lòng thừa nhận cái sự thật này.

Trên võ đài, từng nhóm nhỏ tiếp tục luân phiên thi đấu.

Chỉ có thực chiến mới có thể kiểm tra được thực lực thật sự của đám đệ tử này.

Kẻ thắng thì trực tiếp tiến vào, người thua thì phải bị loại.

Cứ một rồi lại một thiên tài được khai quật ra trong thi đấu.

Ví dụ như Tuyền Tiểu Yên của Ngọc Nữ Phong, hay như Hoa Thiên Mệnh của Thiên Nhất Phong, hay là Chu Phiếm Hải của Hoàn Linh Phong...

Sau khi trải qua ba vòng, trên võ đài lại tiếp tục đón một trận quyết đấu mang tính mấu chốt.

“Mộ Thanh Lưu của Thiên Nhất Phong đấu với Nhạc Kỳ của Phi Thúy Phong!”

Hai người này, đều là những nhân vật xếp hạng đầu trên Thanh Vân Bảng.

Thanh Vân Bảng có tổng cộng một nghìn người, người có thực lực thuộc топ một nghìn, đều có thể lưu danh trên bảng.

Có điều bảng này chỉ là không ngừng luân phiên dựa vào tỉ thí lôi đài giữa các đại đệ tử thường ngày, thực tế thực lực mỗi võ giả trên bảng này đều nhanh chóng tiến bộ. Có võ giả lĩnh ngộ cao, tiến bộ rất nhanh, cũng có những võ giả gặp phải nút thắt, liền dừng bước không tiến.

Cho nên thực tế sự cao thấp trong danh sách bảng này có sự chênh lệch rất lớn.

Vì vậy Thanh Vân Bảng của Thanh Vân Tông đều được đổi mỗi tháng một lần, nhưng cố định chính xác nhất là bảng lớn cứ ba năm đổi một lần, thông qua đại hội toàn phong kiểm tra thực lực của đệ tử để có thể tiến hành sắp xếp chính xác.

Đại hội toàn phong bao gồm đệ tử ưu tú nhất của cả Thanh Vân Tông, ngoại trừ một bộ phận nhỏ đệ tử đi thử luyện hoặc bế quan thì cơ bản đều hội tụ ở đây.

Mà cộng tất cả những đệ tử này lại cũng không tới bảy trăm người, cho nên đệ tử có thể đứng ở đây cơ bản đều có tên trên bảng.

La Chính lại là ngoại lệ.

Thực lực của hắn tiến bộ như bay, tăng tốc quá nhanh, mặc dù cũng từng khiêu chiến trên lôi đài với đệ tử ngoại môn Thốc Thửu Phong, hay là

người của Gia Cát Phong, nhưng những người này đều không phải là người trong bảng, cho nên La Chỉnh chưa từng xuất hiện trên danh sách bảng này.

Hơn nữa chênh lệch thực lực trên bảng này vô cùng lớn.

Tốp một nghìn còn dễ bước vào, đại khái nằm trong tốp 300 ở mỗi phong đều có thể bước vào, có điều những phong thực lực kém như Tiểu Vũ Phong, Hậu Hải Phong, ước chừng phải bước vào xếp hạng thứ mấy mới có tư cách.

Nhưng để lọt vào tốp 400 độ khó đã vô cùng lớn. Người có thể đứng trong đó, căn bản đều là cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Còn tốp 100 thì cơ bản đều là thiên hạ của các cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Hai người thi đấu hiện tại, một người là Mộ Thanh Lưu, xếp thứ 99, người còn lại là Nhạc Kỳ, xếp thứ 72.

Trước đây mặc dù cũng có đệ tử Chiếu Thần Cảnh tham gia thi đấu vòng loại, nhưng đều là nhẹ nhàng đánh bại đối thủ hoặc là trực tiếp nhận thua. Dù gì người có xác suất lớn gặp phải những cường giả Chiếu Thần Cảnh này đều là cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Tiên Thiên Đại Viên Mãn thách đấu Chiếu Thần Cảnh? Một Tiên Thiên Đại Viên Mãn thông thường căn bản không có dũng khí này, cũng không có năng lực này.

Trừ phi là một thiên tài bá đạo giống như Hoa Thiên Mệnh.

Trên thực tế, Hắc Minh - thiên tài trận pháp giao đấu với La Chỉnh lúc trước cũng đã có năng lực thách đấu đệ tử Chiếu Thần Cảnh. Huyền sát trận của hắn có uy lực vô cùng lớn, cho dù là cường giả Chiếu Thần Cảnh mà bị nhốt ở bên trong, thì muốn thoát khỏi cũng vô cùng khó khăn.

Chỉ tiếc là Hắc Minh đã gặp phải La Chỉnh. Vì đặc thù bản thân, La Chỉnh hoàn toàn khắc chế được công pháp thuộc tính hỏa, nên đương nhiên Hắc Minh sẽ không làm gì được hắn, kết quả không chỉ bị thua mà còn bị La Chỉnh đánh cho không ra hình người, mất đi khả năng chiến đấu về sau. Cho dù Hắc Nham Phong cho Hắc Minh dùng đan dược thì e là cũng không có cách nào hồi phục lại trong thời gian ngắn, đương nhiên cũng không thể tiếp tục tham gia đại hội toàn phong.

Mộ Thanh Lưu và Nhạc Kỳ đều mới vào Chiêu Thần Cảnh.

Nhưng giữa Chiêu Thần Cảnh và Tiên Thiên Đại Viên Mãn cách nhau một cảnh giới lớn. Sau khi đột phá, nắm chắc phương pháp thiêu đốt chân nguyên, lực chiến đấu sẽ tăng vọt trong phạm vi lớn.

Cho nên trận đấu này nhận được không ít sự chú ý.

Mộ Thanh Lưu đại diện cho Thiên Nhất Phong, phong đứng thứ nhất, mấy năm nay danh tiếng lẫy lừng. Còn Nhạc Kỳ đại diện Phỉ Thúy Phong, phong mạnh lâu năm, từng đứng đầu ba mươi ba phong trong một thời gian dài, có điều những năm gần đây thực lực có giảm sút, dần dần bị những phong danh tiếng như Thiên Nhất Phong, Hắc Nham Phong, Hoàn Linh Phong thay thế.

Nhưng không có nghĩa là có thể coi thường Phỉ Thúy Phong.

Dù gì Phỉ Thúy Phong cũng là phong mạnh lâu đời, từng chiếm lĩnh vị trí số một lâu dài, có được quá nhiều tài nguyên và lợi ích của Thanh Vân Tông. Trên phong của họ có sáu bí cảnh tu luyện, cũng là phong có nhiều bí cảnh tu luyện nhất. Những bí cảnh tu luyện này mặc dù không bằng những bí cảnh tu luyện có thu điểm tích lũy ở Thanh Vân Tông, nhưng có thể mở miễn phí cho đệ tử nên không ít đệ tử Phỉ Thúy Phong tự nhiên có được lợi ích thực tế lớn, ngày đêm tu luyện, tóm lại phong bọn họ có thể xuất ra một vài thiên tài.

Nhạc Kỳ là nhân vật đứng thứ hai trên xếp hạng của Phi Thúy Phong.

Mặc dù đứng thứ hai, nhưng trải qua vài năm tu luyện, không ai biết được thực lực của Nhạc Kỳ đã tiến bộ đến mức nào. Dù gì đệ tử Chiếu Thần Cảnh cũng ít khi lên lôi đài tỉ thí, xếp hạng thuộc top 100 rất ít khi thay đổi, thông thường cần phải sắp xếp lại vị trí dựa trên đại đội toàn phong ba năm một lần.

Mà Mộ Thanh Lưu thì một năm trước vừa đột phá Tiên Thiên Đại Viên Mãn, tiến lên Chiếu Thần Cảnh. Thời điểm còn ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn xếp hạng của Mộ Thanh Lưu vẫn luôn ở trên, thực lực hiện tại càng thâm sâu khó lường.

Lần này là đệ tử Chiếu Thần Cảnh đấu với đệ tử Chiếu Thần Cảnh, coi như trâu bò đánh nhau, lực chú ý của quần chúng với hai người họ nghĩ thôi cũng biết.

Hai người này một khi vào trận đều sẽ không nường tay.

Thực ra dù là Mộ Thanh Lưu hay Nhạc Kỳ, trong những trận chiến trước hai người đó đều chưa nếm mùi thất bại, cho dù là thua trận này cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn. Cường giả Chiếu Thần Cảnh phải bộc lộ hết tài năng mới vượt qua được vòng đấu loại, đây mới thực sự là nực cười.

Nhưng hai bên đều là con cưng của trời, làm sao có thể thua người khác? Có thể tu luyện tới cảnh giới này thì đều dựa vào ý chí kiên định và thiên phú siêu cường. Thiên phú còn dễ nói, cái tâm võ đạo mới là quan trọng nhất trong những điều quan trọng, chỉ có chấp niệm không thể thua người khác mới có thể tiến xa hơn trong võ đạo.

Nếu chỉ nhất thời vì đầu cơ chuộc lợi cố ý giữ sức mà nhượng bộ... Chút thủ đoạn nhỏ này có lẽ sẽ khiến bản thân đạt được lợi ích nhất thời, nhưng trên con đường võ đạo đã định thì sẽ không tiến xa hơn được.

Hai vị Chiêu Thần Cảnh giao đấu, thanh thế to lớn, dư âm thiêu đốt chân nguyên mãnh liệt khiến không ít đệ tử vô cùng chấn động.

Mộ Thanh Lưu tu luyện chân nguyên hệ phong, biến hóa khôn lường, Nhạc Kỳ thì là chân nguyên hệ thổ, làm đâu chắc đấy, giao đấu giữa hai người lúc nhanh lúc chậm, khiến người khác hoa mắt, chỉ xem đã thấy thỏa mãn.

Kết quả giao chiến cuối cùng vẫn là Nhạc Kỳ dùng chiêu hiểm khiến Mộ Thanh Lưu bại dưới tay mình...

Vốn dĩ mọi người còn đang tán thưởng Phỉ Thúy Phong quả nhiên vẫn là nội tình thâm hậu. Với thực lực của Nhạc Kỳ như vậy mà vẫn chỉ có thể đứng thứ hai ở Phỉ Thúy Phong, có lẽ lần này Phỉ Thúy Phong đã chuẩn bị đầy đủ, muốn đội đất sống dậy, trở lại vị trí đầu bảng ba mươi ba phong!

Chỉ không ngờ sau năm sáu vòng đấu, Nhạc Kỳ lại được phân giao đấu với Thiên Nhất Phong, và lại đối thủ giao đấu của hắn là Hoa Thiên Mệnh!

Hoa Thiên Mệnh Tiên Thiên Đại Viên Mãn đấu với Nhạc Kỳ Chiêu Thần Cảnh.

Vốn dĩ Tiên Thiên Đại Viên Mãn giao đấu với Chiêu Thần Cảnh thì căn bản chẳng có chút gì hồi hộp, nhưng vì là Hoa Thiên Mệnh nên trận đấu này cũng trở nên mơ hồ.

Không gì hơn là bởi sức chiến đấu của Hoa Thiên Mệnh quá mạnh. Từ lâu đã nghe Hoa Thiên Mệnh có thể khiêu chiến vượt cấp Chiêu Thần Cảnh, nhưng mọi người lại chưa được chứng kiến, hôm nay vừa hay có thể nhìn thấy rồi.

“Người vẫn không rút kiếm?” Sau khi lên võ đài, Nhạc Kỳ nhìn thấy Hoa Thiên Mệnh vẫn chấp hai tay sau lưng, không có ý định rút kiếm nên

lạnh giọng hỏi.

Gặp phải cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng không rút kiếm, mà bản thân hẳn chỉ là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, đây không còn là tự tin nữa mà chính là tự đại, thậm chí còn là một loại sỉ nhục đối với Nhạc Kỳ.

Sỉ nhục cường giả Chiêu Thần Cảnh không phải là một chuyện gì tốt đẹp.

Ai ngờ được Hoa Thiên Mệnh lắc lắc đầu: “Người không xứng để ta rút kiếm.”

Xôn xao...

Tất cả đệ tử Thanh Vân Tông lúc này lại bắt đầu bàn tán. Hết cách! Lời của Hoa Thiên Mệnh quá ngông cuồng.

Bên phía Thiên Nhất Phong còn đỡ, trên mặt một vài vị cường giả Chiêu Thần Cảnh đều mang theo ý cười.

“Khà khà, Hoa sư đệ quả thực có tư cách nói câu này!”

“Ừm! Với thực lực của Nhạc Kỳ, Hoa sư đệ quả thực không cần rút kiếm.”

“Xem có thể kiên trì đến lúc nào đi. Với thực lực của Hoa sư đệ, không dùng vũ khí mà tiến vào tốp mười tám thì cũng không có vấn đề gì. Chắc đến lúc gặp phải đệ tử xếp trong tốp mười thì có lẽ phải rút kiếm rồi.”

Người bên cạnh nếu nghe được những đệ tử Chiêu Thần Cảnh của Thiên Nhất Phong đánh giá Hoa Thiên Mệnh như vậy, e là kinh ngạc đến mức muốn rớt cằm luôn rồi.

Với thực lực Tiên Thiên Đại Viên Mãn mà tiến vào tốp mười tám, lại còn không cần sử dụng vũ khí? Điều này không khỏi cũng quá biến thái.

Đương nhiên, sư huynh đệ của Hoa Thiên Mệnh ở Thiên Nhất Phong kia cho rằng như vậy nhưng đệ tử những phong khác thì không, đặc biệt là đệ tử Phỉ Thúy Phong.

Phỉ Thúy Phong mặc dù hiện tại đứng thứ sáu, nhưng sâu bên trong bọn họ vẫn cho rằng bản thân là phong lâu đời, tóm lại là lấy ánh mắt của một đại ca để nhìn những người mới, đặc biệt là những phong xếp hạng trước bọn họ!

“Mẹ nó! Hoa Thiên Mệnh này ngông cuồng quá rồi, phải dạy dỗ thật tốt!”

“Ta kiến nghị Nhạc Kỳ huynh đừng vì hãn không rút kiếm mà nường tay, vào trận hãy tặng hãn sát chiêu lợi hại, độc ác nhất, dạy dỗ Hoa Thiên Mệnh đến chết ở đây, đánh đến mẹ hãn cũng không nhận ra, cho hãn biết thế nào gọi là trời cao đất dày, thế nào gọi là khiêm tốn!”

“Hoa Thiên Mệnh này đích thực là một thiên tài năm trăm năm khó gặp, nhưng thiên tài thì nhất định có thể thành tài sao? Ta thấy chưa chắc! Nếu tính khí hãn kiêu ngạo, bị Nhạc Kỳ áp chế, nói không chừng sẽ tạo thành tâm ma dày vò tâm võ đạo của hãn! Khiến tu vi của hãn sau này không có cách nào tiến bộ!”

Đệ tử của Phỉ Thúy Phong mắng chửi các kiêu, thậm chí không hề hạ thấp giọng nói, những lời nói khó nghe kia cơ bản người khác đều có thể nghe thấy.

Thậm chí các chân nhân, trưởng lão, thậm chí Thạch Kinh Thiên cũng đều nghe thấy, nhưng bọn họ không hề ngăn lại. Thanh Vân Tông bồi dưỡng võ giả chứ không bồi dưỡng văn nhân nhã sĩ, khiến hiện trường sôi động thêm một chút thì lực chiến đấu và tiềm năng mạnh nhất của những võ giả này mới có thể bộc phát ra!

Đệ tử Phi Thúy Phong cảm giận bất bình, nhưng những phong khác thì đỡ hơn nhiều, đa số mọi người chỉ cảm thấy Hoa Thiên Mệnh có chút ngông cuồng mà thôi, còn về kết quả thi đấu... Bọn họ rất hài lòng khi Hoa Thiên Mệnh bị Nhạc Kỳ hung hăng đánh bại, mất đi nhuệ khí để lao lên đỉnh cao võ đạo...

La Chỉnh đứng phía sau Văn đạo sư, vẻ mặt bình thản nhìn lên võ đài, ánh mắt lại tập trung ở trên người Hoa Thiên Mệnh. Hoa Thiên Mệnh này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Hắn có dự cảm, rất nhanh thôi hắn sẽ phải giao đấu với Hoa Thiên Mệnh.

Còn lúc này, trận đấu của Hoa Thiên Mệnh với Nhạc Kỳ sẽ bắt đầu ngay tức khắc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Kiếm Bộ

Nhạc Kỳ đứng ở đây liên có một loại cảm giác vững như thái sơn.

Có thể bứt phá lên từ trong đông đảo những đệ tử cực kì tài năng của Phi Thúy Phong, từng bước từng bước đến được vị trí thứ hai nội môn, Nhạc Kỳ đã mất quá nhiều công sức.

Nhạc Kỳ không phải đệ tử có thiên phú đặc biệt xuất chúng, vẫn kém rất xa những đệ tử có ngộ tính siêu cường kia, nhưng hăn lại có đủ sức để áp chế những thiên tài kia, đạt được thành tựu cao hơn bọn họ, đây chính là thành quả nỗ lực của Nhạc Kỳ.

Mỗi bước một dấu chân, làm đâu chắc đấy, không dễ dàng nóng giận, không coi nhẹ bản thân.

Tâm thái tốt nhất, cộng thêm nỗ lực vừa đủ, đã đủ để hăn thắng đám “thiên tài” kia trăm lần.

Nhạc Kỳ rút cây trường thương sau lưng ra cầm chắc trên tay, dùng chất giọng lạnh lẽo vô cùng mà nói: “Có xứng rút kiếm hay không, giao đấu mới biết được. Cũng phải nói trước, ta sẽ không vì người không rút kiếm mà nường tay.”

Hoa Thiên Mệnh gật gật đầu: “Trên võ đài, đương nhiên là phải cố gắng hết sức. Ta không rút kiếm là vì vẫn còn rất nhiều người mạnh hơn người, kiếm của ta là để dành cho bọn họ!”

Từ đầu đến cuối, Hoa Thiên Mệnh đều không hề rút kiếm, nguyên nhân không phải vì hấn xem thường đối thủ của mình mà hoàn toàn ngược lại, đối với mỗi một đối thủ của mình, Hoa Thiên Mệnh hấn đều vô cùng coi trọng.

Tỉ thí ở đại hội toàn phong không chỉ là thực lực, mà còn có nhẫn nại, tâm cơ.

Thực lực của Hoa Thiên Mệnh mặc dù mạnh, nhưng hấn là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, muốn trèo lên đỉnh trong đại hội toàn phong, còn phải gặp đối thủ mạnh cỡ nào?

Nhiều lần đại hội toàn phong qua đi, mỗi lần đều có đệ tử thiên tài xuất hiện, lần trước là La Yên, trước nữa là Từ Tu Viễn, trước trước nữa là Lâu Xung, nhưng thật sự có thể một bước lên đỉnh thì có mấy người?

Ngoài đệ tử của ba mươi ba phong ra, còn có những đối thủ mạnh hơn chẵn ngang phía trước hấn, đó chính là đệ tử thân truyền! Đệ tử thân truyền có danh sư chỉ điểm, thông thường thực lực càng cường hấn hơn. Nhìn chung tại đại hội toàn phong nhiều năm nay, ngoại trừ một số rất ít thiên tài ngựa ô xuất thế ngang trời ra thì đệ tử thân truyền thường bao trọn danh sách top 20!

Nhạc Kỳ nhàn nhạt gật đầu, bước một bước về phía Hoa Thiên Mệnh, một cước đạp trên mặt đất. Một luồng chấn động vô hình lấy cái chân của hấn làm tâm rồi khuếch tán rộng ra. Sau đó hấn vùng trường thương lên, mũi thương giống như một con rồng ẩn trong núi lớn đột nhiên thoát ra khỏi huyết động.

Cùng đâm đi với trường thương là khí thể kinh người của Nhạc Kỳ.

Khí thể đó trầm ổn như núi, bóng dáng của Nhạc Kỳ trong chớp mắt lập tức trở nên cao lớn, dường như đã biến thành Thái Sơn Ngũ Nhạc(1), thương trong tay hấn liền biến thành rồng chiếm giữ chân núi.

(1)Thái Sơn Ngũ Nhạc: là ngọn núi Thái Sơn đứng đầu trong Ngũ Nhạc – 5 ngọn núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Thái Sơn Đông nhạc, Hoa Sơn Tây nhạc, Hành Sơn Nam nhạc, Hằng Sơn Bắc nhạc và Tung Sơn Trung nhạc.

“Vân Long Thám Không!”

“Rầm!”

Từng đường chân nguyên chiếm giữ cán thương của Nhạc Kỳ, nếu quan sát cẩn thận có thể nhìn thấy từng đường bóng rờn mơ hồ không ngừng di chuyển quanh cán thương.

Chỉ mới chiêu thứ nhất uy thế đã kinh người như vậy!

Giống như những gì Nhạc Kỳ nói, hẳn sẽ không vì Hoa Thiên Mệnh là Tiên Thiên Đại Viên Mãn mà nường tay, ngược lại, một khi đã xuất chiêu là sẽ toàn lực ứng phó.

“Vân Long Thám Không, chiêu này uy lực rất lớn, không biết Hoa Thiên Mệnh tiếp chiêu thế nào!”

“Nghĩ đi nghĩ lại, không dùng kiếm thì căn bản không tiếp được chiêu. “Ứng Long Thương Quyết” của Nhạc Kỳ chia làm hai đoạn công kích, đoạn thứ nhất là xuất thương, đoạn thứ hai bộc phát thiêu đốt chân nguyên. Đoạn thứ nhất uy lực đã kinh người như vậy, nếu sau khi bộc phát thiêu đốt chân nguyên, quả thực uy lực không thể tưởng tượng được. Hoa Thiên Mệnh tay không muốn tiếp thương này? Ài, kiêu ngạo quá rồi!”

Nhìn một thương uy thế kinh người của Nhạc Kỳ, trên mặt Hoa Thiên Mệnh cũng lộ vẻ nghiêm túc, chân khễ động, cực nhanh né sang một bên.

“Tránh? Người cho rằng Vân Long Thám Không của ta dễ tránh như vậy sao?” Một tay Nhạc Kỳ cầm chắc trường thương dài chín thước chín

tắc, cán thương nặng tới cả năm mươi cân đường như biến thành một phần cơ thể Nhạc Kỳ, linh hoạt bất thường. Dù Hoa Thiên Mệnh tránh như thế nào thì mũi thương vẫn như một, chỉ thẳng vào hãn, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

Nói cách khác, Hoa Thiên Mệnh không thể tránh được thương này.

Ngay tại lúc này, Hoa Thiên Mệnh đột nhiên bước ra một đường bộ pháp kì lạ.

Thông thường thân pháp, bộ pháp chia thành nhiều loại lớn, hoặc là lấy chuyển hướng linh hoạt làm chủ, ví dụ như “Mê Tung Bách Bộ”. Hoặc là dùng ảo ảnh, tàn ảnh làm rối mắt mê hoặc đối thủ như “Lăng Ba Phi Độ”. Nhưng dù là loại thân pháp nào đều không có cách gì tránh được thương của Nhạc Kỳ.

Thương pháp của Nhạc Kỳ là chiêu thức trầm ổn, con đường công chính, chuyên phá những chiêu thức không theo lẽ thường(2), thủ đoạn đầu cơ.

(2)chiêu thức không theo lẽ thường: từ gốc là 剑走偏锋 - Kiếm tẩu thiên phong, 1 thuật ngữ bình luận kiếm pháp, nghĩa là kiếm pháp linh hoạt, người dùng kiếm thường chú trọng tốc độ, thân pháp linh hoạt, chiêu thức tinh tế kỳ lạ. Nghĩa rộng là không làm việc theo lẽ thường, dùng một vài biện pháp kỳ lạ để chiến thắng bất ngờ.

Nhưng bộ pháp của Hoa Thiên Mệnh lại vô cùng kì lạ, mỗi lần hãn bước một bước, dưới chân liền có từng đường kiếm ảnh nhàn nhạt chỉ về một hướng. Hãn dựa theo đường kiếm ảnh này không ngừng thay đổi phương hướng, thân hình của hãn không nhanh không chậm, lại vừa vặn tránh được trường thương của Nhạc Kỳ.

“Kiếm bộ! Đó là kiếm bộ! Hoa Thiên Mệnh đã lĩnh hội được kiếm bộ!” Không biết là ai đột nhiên kêu lên giữa đấu trường.

“Quả nhiên là kiếm bộ! Tên Hoa Thiên Mệnh này quá giỏi rồi, đến hiện tại vẫn chưa rút kiếm, không biết hẳn rốt cuộc mạnh cỡ nào, nhưng chỉ một đường kiếm bộ, chín mươi chín phần trăm đệ tử Thanh Vân Tông đều kém hơn rồi!” Có người cảm thán.

Kiểm bộ là một loại bộ pháp đặc biệt, khoảng cách mỗi bước, vừa hay bằng độ dài của một kiếm.

Bởi vì mỗi bước chân đều đã hạn định khoảng cách, tính linh hoạt của kiếm bộ tự nhiên sẽ giảm bớt đi nhiều. Nhưng kiếm bộ là lĩnh hội được từ trong kiếm ý, nếu sau khi kiếm ý hình thành, kết hợp với phạm vi bao phủ của kiếm ý, tốc độ thân pháp sẽ nhanh hơn rất nhiều so với bình thường!

Huống hồ kiếm bộ là một loại bộ pháp dùng cho tấn công! Mỗi bước chân sẽ làm vỡ khí lưu, hình thành từng luồng khí xoáy ẩn chứa kiếm ý, chân vung một cái liền có thể bắn ra những xoáy khí kia.

“Phách phách phách phách... ..”

Kiểm bộ của Hoa Thiên Mệnh đã tu luyện đến tiểu thành, bước chân dù nhẹ nhàng nhưng vì kiếm ý dưới chân cắt vào không khí nên sinh ra chấn động, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Dựa vào kiếm bộ, Hoa Thiên Mệnh lại dễ dàng tránh khỏi thương của Nhạc Kỳ.

La Chỉnh nhìn thấy kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh, trong lòng khê động.

Thời gian này La Chỉnh không ngừng vào đài Thất Tinh Kiếm Quang để tôi luyện kiếm ý, đối với việc lĩnh ngộ kiếm ý cũng ngày càng thành thục. Cho dù La Chỉnh cảm nhận được kiếm ý của Hoa Thiên Mệnh bất phàm, nhưng hẳn cũng cho rằng kiếm ý bản thân lĩnh hội được cũng không hề thua kém.

Có điều hẳn chưa từng nghĩ tới, kiếm ý lại có thể vận dụng trong bộ pháp.

Trên thế gian này có vô số kiếm khách nằm mơ cũng muốn lĩnh hội kiếm bộ của bản thân, nhưng nhìn từ động tác bộ pháp của kiếm bộ thì không khó để luyện.

Độ khó lớn nhất của kiếm bộ hoàn toàn ở sự dung hợp giữa kiếm ý và bộ pháp. Nhìn từ góc độ nào đó, thực ra kiếm bộ chính là hình thái cấp đầu tiên của người kiếm hợp nhất.

Hoa Thiên Mệnh tránh trường thương của Nhạc Kỳ, đột nhiên cửa trên mặt đất một cái, cả cơ thể vút lên đảo chiều trên không trung, hai chân vừa kéo một phát, từng đường kiếm ý ngưng lại lao về phía Nhạc Kỳ.

Đối mặt với kiếm ý mà Hoa Thiên Mệnh dùng kiếm bộ kéo ra, Nhạc Kỳ không không dám chạm trể chút nào, trường thương trong tay giống như một trận gió nhanh chóng xoay chuyển, đường kiếm ý kia liền đập vào cán thương phát ra một loạt âm thanh.

“Phách phách phách phách...”

Chỉ là kiếm ý do kiếm bộ kéo ra đã có uy lực như vậy, cho dù Nhạc Kỳ như một ngọn núi lớn, vung vẩy trường thương để ngăn chặn công kích, nhưng cũng phải lùi về sau.

Trận đấu trên đài lại tiếp tục, phần đông đệ tử Thanh Vân Tông càng xem càng kinh hãi. Cho dù là đệ tử thân truyền lúc này cũng tập trung tinh thần quan sát trận đấu của hai người trên võ đài, không còn ai chú ý tới trận đấu của những người khác cùng lúc này nữa.

Biểu hiện của Hoa Thiên Mệnh quá mức kinh diễm, điều này khiến đám đệ tử thân truyền vốn kiêu ngạo đều bắt đầu xem trọng.

Dù gì với thanh danh của Hoa Thiên Mệnh, cho dù Nhạc Kỳ cũng không có cách nào khiến hắc rút kiếm, còn bị kiếm bộ của hắc khống chế đã đủ để hiện rõ thực lực mà Hoa Thiên Mệnh ẩn giấu vô cùng đáng sợ.

Đệ tử thân truyền không phải những kẻ ngu, không phải bầm sinh đã kiêu ngạo. Bọn họ không coi trọng đối thủ là vì phần lớn đều không đáng để họ coi trọng, nhưng đối diện với người sẽ mang tới uy hiếp cho họ, nếu không coi trọng mới thật sự là ngu.

Mọi người đều tập trung ánh mắt trên võ đài, La Chỉnh lại từ từ bước chân, đi qua đi lại phía sau đám đông.

Nếu có người nhìn thấy bộ pháp hắc bước ra sẽ ngạc nhiên phát hiện động tác bộ pháp của hắc giống hệt với bộ pháp của Hoa Thiên Mệnh trên đài!

Chỉ là La Chỉnh không hề đưa kiếm ý vào bên trong, kiếm bộ thiếu đi kiếm ý nên nhìn có vẻ khiến người khác cảm thấy vô cùng xấu, giống như bộ pháp này thiếu đi linh hồn vậy.

“Một bước, hai bước, ba bước...”

Theo lý mà nói cho dù khả năng ghi nhớ của La Chỉnh có mạnh, cũng không thể mới nhìn kiếm bước Hoa Thiên Mệnh sử dụng một lần đã có thể ghi nhớ hoàn toàn từng động tác, dù gì kiếm pháp cũng biến hóa khôn lường, gần như thiên biến vạn hóa.

Chẳng qua bản thân kiếm bộ là thông qua kiếm ý để lĩnh hội, La Chỉnh dựa vào lĩnh hội của bản thân với kiếm ý, chỉ cần nhớ đại khái nguyên lý cơ bản thì rất tự nhiên có thể suy luận ra từ trong kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh.

Mới bắt đầu, mỗi lần bước của La Chỉnh đều phải dừng lại một lát, lợi dụng kiếm ý suy luận ra bước tiếp theo nên đi ra sao.

Đợi đến sau khi La Chỉnh dần dần suy luận ra hết trọng điểm và bộ pháp của cả bộ kiếm bộ, tốc độ của hắn ngày càng nhanh. Lúc đầu là một nhịp thở một bước chân dần biến thành một nhịp thở hai bước chân, cùng với sự lĩnh hội sâu sắc và ngày càng quen thuộc với kiếm bộ, tốc độ mỗi bước liền càng ngày càng nhanh!

Rất nhanh, La Chỉnh có thể bước đi như bay, hắn đã cơ bản nắm được kiếm bộ này.

“Tự mình dùng thì còn tạm tạm, có điều lấy ra đối địch thì vẫn chưa được, bởi vì còn phải dựa vào sự tấn công của kẻ địch để bước ra bộ pháp khác nhau. Xem ra kiếm bộ này chỉ có thể không ngừng tôi luyện trong chiến đấu.” La Chỉnh lắc đầu, cho dù là thần thông hết sức cũng không thể nhắm mắt làm liều, tất cả võ kỹ đều phải kiếm nghiệm trong thực chiến, nếu không chỉ có thể là lý luận suông mà thôi.

Tất cả mọi người đều chăm chú tới trận đấu của Hoa Thiên Mệnh với Nhạc Kỳ trên võ đài.

Ngược lại Tả Vân không hề đặt tâm trí trên võ đài, hắn lúc này đang chuyên tâm trị thương.

Dược hiệu của Xích Vân Đan từng đợt từng đợt, cứ mỗi nửa canh giờ sẽ phóng thích ra một phần tư dược hiệu. Khi dược hiệu phóng thích, hắn buộc phải vận dùng chân nguyên hấp thụ nó hoàn toàn. Lúc này thương thế của hắn đã hoàn toàn ổn định, chỉ cần không giao đấu với người khác, thì nhìn bề ngoài sẽ không nhận ra hắn bị thương.

Sau khi hấp thụ một đợt dược lực, Tả Vân mở to mắt, nhìn thấy kiếm bộ nhảy bén quỷ dị của Hoa Thiên Mệnh trên võ đài, trong lòng cũng không ngừng cảm thán. Đều là cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn nhưng thực lực của Hoa Thiên Mệnh vượt xa bản thân hắn, chỉ dựa vào kiếm bộ,

không rút kiếm đã có thể áp chế Nhạc Kỳ cảnh giới Chiếu Thần Cảnh thành như vậy, đây là sự khác biệt của thiên phú!

Ngay tại lúc này, hắc phát hiện La Chính đã biến mất. Hắc quay đầu quét qua, liền phát hiện La Chính đang đi đi lại lại đằng sau đám người.

“La Chính đang làm gì vậy? Sao lại đi tới đi lui?” Tả Vân buồn bực nhìn qua, tâm tình lập tức thay đổi: “Ồ, bộ pháp của hắc rất quen thuộc, hình như chính là kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh!”

Làm sao có thể? Làm sao hắc hiểu được kiếm bộ... Mặt Tả Vân đầy vẻ ngạc nhiên.

Càng làm Tả Vân không tưởng tượng được là La Chính hình như vừa mới bắt đầu tu luyện kiếm bộ?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Bắt Chước Bừa

Kiểm bộ biến hóa khôn lường, phức tạp, muốn tu luyện được nó trong thời gian ngắn có vẻ là điều không thể. Cho dù Hoa Thiên Mệnh đứng trước mặt mình chỉ rõ vài lần, Tả Vân đoán chừng cũng không nhớ được chứ đừng nói là tự nhìn.

Nhưng Tả Vân trơ mắt nhìn La Chỉnh ngày càng thuần thực, tốc độ ngày càng nhanh, dường như hắc bầm sinh đã biết một chút kiểm bộ.

Tả Vân lại quay đầu nhìn võ đài, bộ pháp của La Chỉnh hình như là một với bộ pháp của Hoa Thiên Mệnh...

Tên nhóc này là yêu nghiệt sao?

Hôm nay Tả Vân đã bị làm chấn động rồi. Lúc trước La Chỉnh đánh bại vài tên đối thủ vẫn chưa vượt qua dự đoán của Tả Vân về hắc, dù gì La Chỉnh có thể đạt hơn năm vạn điểm trong kiểm tra nội môn, tưởng tượng cũng biết năng lực thực chiến tuyệt đối là mạnh hơn Tả Vân hắc.

Nhưng trơ mắt nhìn La Chỉnh từ không đến có, nhanh như vậy đã học được kiểm bộ đáng kiêu ngạo của Hoa Thiên Mệnh. Đây là quá biến thái, có thể nói là quá đả kích người khác rồi.

Ngay lúc này liền nghe thấy một tiếng nổ vang cực lớn trên võ đài, Tả Vân quay đầu nhìn qua đó.

Lúc này trận đấu của Hoa Thiên Mệnh và Nhạc Kỳ đã đến giai đoạn gay cấn.

Từ đầu đến cuối, Hoa Thiên Mệnh chỉ dựa vào kiếm bộ đã có thể áp chế chặt Nhạc Kỳ.

Suốt chặng Nhạc Kỳ bị áp chế, đến cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa. Tính cách vốn trầm ổn như núi sẽ không dễ dàng bùng nổ, nhưng một khi bùng nổ hẳn liền biến thành một ngọn núi lửa, đối thủ của hẳn phải đối mặt với hỏa diễm phun trào từ núi lửa!

“Vân Long Tuyệt Ảnh Sát!”

“Ầm!”

Mấy đường thân rồng nhàn nhạt chiếm giữ trên cán thương của Nhạc Kỳ cùng một lúc sống dậy. Bọn chúng vây xung quanh cán thương, chui vào bên trong mũi thương của Nhạc Kỳ. Tất cả chân nguyên của hẳn đều được đè ép cao độ ở trong mũi thương không đến một thước. Vốn dĩ mũi thương có màu sáng bạc, lúc này lại phản xạ dưới ánh mặt trời những ánh sáng đầy màu sắc.

Tiếp sau đó Nhạc Kỳ đâm một thương tập hợp toàn bộ chân nguyên của hẳn về phía Hoa Thiên Mệnh.

Hoa Thiên Mệnh lúc này cũng phát huy kiếm bộ đến cực hạn, cả cơ thể lấy tốc độ cao nhất không ngừng di chuyển trên võ đài. Nếu là đệ tử có tu vi không cao lúc này sẽ cảm thấy trên võ đài cùng lúc xuất hiện mười Hoa Thiên Mệnh, nhưng đó chẳng qua chỉ là tàn ảnh do hẳn di chuyển quá nhanh để lại mà thôi.

Hơn nữa do tốc độ hai chân di chuyển quá nhanh khiến người khác cảm thấy hẳn không phải là đang bước mà là không ngừng trượt trên võ đài, dường như đây chính là một sân trượt băng lớn vậy.

Dưới tốc độ cao như vậy, Nhạc Kỳ cũng hoa mắt, trong lòng âm thầm kêu khổ, hẳn... hoàn toàn không có cách nào khóa chặt Hoa Thiên Mệnh.

Vân Long Tuyệt Ảnh Sát là một chiêu có uy lực lớn nhất của hãn, nhưng uy lực có lớn thế nào đi chăng nữa mà đánh không trúng người thì cũng chỉ phí công...

Thương này cuối cùng vẫn đánh vào không khí.

Cùng lúc này Hoa Thiên Mệnh lại giống như ma quỷ, nhanh chóng lách đến phía sau Nhạc Kỳ, hai ngón tay đã ấn lên sống lưng hãn.

Nếu kiếm khách đã lĩnh ngộ được kiếm ý, vậy thì hoa cỏ cây rừng đều là kiếm. Mặc dù Hoa Thiên Mệnh chỉ ấn hai ngón tay trên lưng nhưng lại giống như một thanh kiếm sắc chặn Nhạc Kỳ lại. Trong tình huống này, Nhạc Kỳ chỉ có hai lựa chọn, liều mạng hoặc nhận thua.

Đại hội toàn phong chung quy cũng không phải là đấu sinh tử, mặc dù thua sẽ rất đáng tiếc, nhưng núi xanh còn đó thì lo gì thiếu củi đốt, cuối cùng Nhạc Kỳ chỉ có thể nhận thua một cách không cam tâm. Nhạc Kỳ cũng hiểu rõ, với thiên phú yêu dị như vậy của Hoa Thiên Mệnh, bản thân mình muốn vượt qua hãn sợ là không thể...

Sau khi vòng đấu này kết thúc, La Chỉnh cũng ngừng luyện tập kiếm bộ. Hãn bước đầu đã lĩnh ngộ được bộ pháp của kiếm bộ, lần tới sẽ chuẩn bị vận dụng vào thực chiến.

Trận đấu trên võ đài tiếp tục luân chuyển, một lúc sau lại đến lượt La Chỉnh.

“La Chỉnh của Tiểu Vũ Phong đấu với Gia Cát Hi của Thiên Nộ Phong!”

Gia Cát Hi của Thiên Nộ Phong? Người của gia tộc Gia Cát? La Chỉnh hơi sững sờ, nhưng ngay lập tức thần sắc lại khôi phục vẻ bình thường. Hãn và người của gia tộc Gia Cát kết thù đã lâu, không ngờ lại gặp phải Gia Cát Hi trên võ đài.

“Cái gì, Chiêu Thần Cảnh! Đen thôi đồ quên đi! La Chỉnh, đấu vòng loại mà thua một trận thì không sao, nếu như không đấu được thì có thể dứt khoát nhận thua...” Đây không phải lần đầu Văn đạo sư nói với La Chỉnh câu này. Mặc dù hãn cũng không muốn nói những câu nâng cao uy phong của người khác, diệt chí khí của bản thân, nhưng La Chỉnh quả thật đen đui, lại bị phân đối đầu với Chiêu Thần Cảnh.

Chỉ cần là đệ tử Chiêu Thần Cảnh, cơ bản đều có thể bước vào tốp 100, và lại xếp hạng của Gia Cát Hi không thấp, có lẽ là khoảng vị trí thứ 83!

Từ lúc đại hội toàn phong bắt đầu đến nay, cứ trận quyết đấu nào gặp phải Chiêu Thần Cảnh thì cơ bản đều ít được chú ý. Dù gì thực lực của võ giả Chiêu Thần Cảnh với Tiên Thiên Đại Viên Mãn cách biệt quá lớn, ngoại trừ Hoa Thiên Mệnh thắng được Nhạc Kỳ, những trận đấu khác căn bản đều là đệ tử Chiêu Thần Cảnh thắng. Hơn nữa trận của Hoa Thiên Mệnh cũng không coi là ít được chú ý, bởi vì thiên phú của Hoa Thiên Mệnh đã rõ như ban ngày.

Do La Chỉnh đánh Hắc Minh - đệ tử của Hắc Nham Phong sống dở chết dở nên Dư đạo sư của Hắc Nham Phong vô cùng hận hãn, nghe La Chỉnh được phân đấu với Gia Cát Hi Chiêu Thần Cảnh thì mới thở phào một hơi: “Được lắm, ta xem một tên chuột nhắt Tiên Thiên Nhị Trọng làm sao đối phó được áp lực của Chiêu Thần Cảnh! Hừ!”

Chuột nhắt Tiên Thiên Nhị Trọng...

Cho tới hiện tại La Chỉnh luôn duy trì trạng thái thắng liên tiếp, dưới con mắt của không ít người quả thực cho rằng có phần may mắn nhất định trong đó.

Dù gì tu vi của Tiên Thiên Nhị Trọng cũng thực sự quá “nổi bật”. Thắng một đường tới lúc này, bọn họ đều cho rằng La Chỉnh là một con

chuột đầu cơ trục lợi mà thôi. Một khi đụng phải cường giả thật sự, ví dụ như đệ tử Chiếu Thần Cảnh thì số phận chính là bị nghiền nát, đập chết!

“Gia Cát Hi là Chiếu Thần Cảnh, cũng tốt, vừa hay có thể dùng để luyện tập kiếm bộ.” La Chỉnh lại không hề lo lắng như Văn đạo sư, ngược lại trong lòng thần nhiên nghĩ. Khi còn là Nửa Bước Tiên Thiên hãn đã có thể chiếm được lợi thế trong tay Chiếu Thần Cảnh, hiện tại đột phá Tiên Thiên Nhị Trọng, áp lực chắc sẽ không quá lớn.

Kiểm bộ mặc dù ảo diệu dị thường, biến hóa quỷ dị nhưng La Chỉnh cũng hoàn toàn nắm được cơ bản, có điều vẫn là phải thử nghiệm một chút trong thực chiến.

Trên võ đài, Gia Cát Hi đứng thẳng ở đó. Hãn dung mạo tuấn mỹ, nhưng lại phát ra khí tức âm u, trong tay cầm một chiếc quạt lông được vẽ một hình bát quái. Điều khiến người khác kì lạ chính là, bát quái đó không phải là hình vẽ khắc lên mà giống như một vật sống, chậm rãi xoay tròn.

“La Chỉnh, cái tên này không phải là lần đầu tiên ta nghe thấy.” Gật gù đắc ý nói: “Hình như Gia Cát gia ta có vài người hận người đến tận xương tủy. Nếu không phải người là đệ tử Thanh Vân Tông, được Thanh Vân Tông che chở, đến lúc này chắc người đã chết vài trăm lần từ lâu rồi. Cũng tốt, nếu hôm nay người đã không may gặp phải ta, vậy thì ta sẽ phế bỏ người, nghe kĩ đây...”

La Chỉnh không nhần nại mà cắt ngang lời của Gia Cát Hi: “Coi như ta cũng bái phục người của Gia Cát gia các người, bắt đầu từ Gia Cát Phong, rồi tới Gia Cát Diệp, Gia Cát Thanh Vân, người nọ lại lăm lờ hơn người kia! Muốn đấu thì đấu! Nếu không đấu thì mau nhận thua, cút xuống dưới!”

Mấy câu nói của La Chỉnh vừa vang lên, đệ tử Thanh Vân Tông từng người từng người một đều sốc.

Vốn cho rằng Hoa Thiên Mệnh đã đủ công cuồng, gặp phải Nhạc Kỳ là Chiêu Thần Cảnh lại không rút kiếm, nhưng hiện tại so sánh Hoa Thiên Mệnh với La Chỉnh thì quả thực chính là gặp sư phụ.

Hoa Thiên Mệnh công vọng đó là người ta có vốn để công vọng. Hoa Thiên Mệnh quả thực không cần rút kiếm cũng có thể vượt cấp chiến thắng đệ tử Chiêu Thần Cảnh.

Nhưng La Chỉnh có cái gì?

Quả thật, một tên nhóc Tiên Thiên Nhị Trọng dựa vào ưu thế tốc độ và thần lực trời sinh, duy trì được toàn thắng đến hiện tại quả thực đã coi là lợi hại.

Nhưng phần đông mọi người đều cho rằng La Chỉnh chẳng qua là may mắn, không gặp phải cường giả thực sự mà thôi.

Gia Cát Hi có không giỏi thì cũng là đệ tử xếp top 100 trên Thanh Vân Bảng, người ta cũng đường đường chính chính là cường giả Chiêu Thần Cảnh, tên La Chỉnh này không phải đầu óc hồ đồ rồi chứ? Chê bản thân mình chết quá chậm sao?

“Được, ta không phí lời nữa, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta sẽ cho người thấy rõ sự khác biệt của Chiêu Thần Cảnh và Tiên Thiên Cảnh!” Gia Cát Hi đã vô cùng giận dữ. Hắn từng nhận được mật báo của gia tộc, nếu gặp phải La Chỉnh trong đại hội toàn phong thì phải gắng “chào hỏi” cho tới chết, tất cả trách nhiệm gia tộc sẽ giúp hắn gánh vác!

Trên thực tế, kẻ muốn lấy mạng của La Chỉnh trong đại hội toàn phong không chỉ có Gia Cát gia mà còn có một vị đệ tử khác do Thiên Khung chân nhân sắp xếp, chỉ là tên đệ tử đó ẩn náu không ra mặt mà thôi. Mâu thuẫn của Thiên Khung chân nhân và La Chỉnh có cả Tô Linh Vận trong đó, cho nên Thiên Khung chân nhân vẫn còn có chút kiêng kỵ, cho dù diệt La Chỉnh cũng sẽ không “sẩy tay”.

Nhưng mâu thuẫn của Gia Cát gia với La Chỉnh có vẻ là công khai nên Gia Cát Hi căn bản không kiêng kị chút nào!

Không có bất kì kiêng kị nào nên Gia Cát Hi hăng ra tay không chút lưu tình. Quạt lông trong tay vung lên, một luồng gió yêu ma do chân nguyên kết tụ thành cuốn về phía La Chỉnh, trong luồng gió yêu ma đó còn có thể sấm sét, uy lực kinh người...

Đối mặt với công kích của Gia Cát Hi, La Chỉnh chỉ chậm rãi bước một bước, bước đó chính là “kiếm bộ” mà Hoa Thiên Mệnh vừa dùng.

Hoa Thiên Mệnh thắng Nhạc Kỳ, trở về vị trí của đệ tử Thiên Nhất Phong, vốn dĩ đang nhắm mắt nghỉ ngơi bởi hăng không hứng thú với trận đấu trên võ đài lắm.

Nhưng nghe thấy La Chỉnh cuồng ngôn như vậy, hăng cũng kinh ngạc mở mắt, khước miệng khẽ cười rồi lập tức nhắm mắt lại. Thiên hạ rộng lớn việc kì lạ gì mà không có, lời nói hùng hồn, cuồng ngôn cuồng ngữ ai cũng biết, nhưng kẻ có thể nói được làm được, biến lời nói của mình thành sự thật thì không được mấy người.

Ngay khi hăng vừa nhắm mắt liền lập tức nghe thấy những người xung quanh hét lớn: “Ồ, tên nhóc này cũng biết kiếm bộ?”

“Chính là kiếm bộ, không ngờ La Chỉnh lại biết kiếm bộ!”

Mọi người nhìn thấy La Chỉnh bước ra kiếm bộ giống hệt với Hoa Thiên Mệnh, qua trái sang phải, tránh được những luồng gió yêu ma mà Gia Cát Hi vung ra.

Có một số đệ tử tinh mắt vừa nhìn đã thấy ngay, không ngừng đánh giá biểu hiện của La Chỉnh: “Đó đúng là kiếm bộ, giống hệt với kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh. Có điều chỉ là có hình dạng mà thôi, kiếm bộ của

Hoa Thiên Mệnh còn ẩn chứa kiếm ý, kiếm bộ của tên nhóc này kiếm ý ở đâu? Bắt chước bừa, thật là buồn cười!”

“Ha ha, Hoa Thiên Mệnh dùng kiếm bộ, tên nhóc này cũng dùng kiếm bộ, nhưng chỉ học được hình dáng, không học được kiếm ý bên trong thì có tác dụng gì!”

Những bàn tán này không ngừng truyền vào tai của Hoa Thiên Mệnh. Hắn nhìn chăm chăm La Chính, nhìn xuyên thẳng vào La Chính trên võ đài, đôi mày kiếm dương cao lên, trong lòng lại chấn động mạnh!

“Không đúng, kiếm bộ của La Chính không đơn giản!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Lưỡng Nghi Phiến

Kiểm ý vốn là một khái niệm chỉ có thể tự lĩnh ngộ mà không thể truyền đạt bằng lời nói, là một loại ý cảnh mờ mịt hư vô. Bởi vậy, muốn lĩnh ngộ kiểm ý không chỉ cần mấy chục năm cần mẫn tu luyện mà còn cần thiên phú và cơ duyên lớn. Vậy nên người dùng kiếm rất nhiều, nhưng người lĩnh ngộ được kiểm ý vô cùng ít ỏi. Những người lĩnh ngộ được kiểm ý gần như có thể được xưng tụng là con cưng của trời.

Hoa Thiên Mệnh nhận thấy kiếm bộ của La Chỉnh quả thật không hề chứa đựng kiểm ý, càng khó hiểu hơn là, kiếm bộ của hắn có hơi ngây ngô, vận dụng không quá thuần thực giống như tu luyện chưa được bao lâu...

Nhưng Hoa Thiên Mệnh hiểu được một điều, nếu nói kiếm bộ của La Chỉnh là do bắt chước bừa bãi thì cũng không có cơ sở. Bởi vì kiếm bộ chính là kiếm bộ, nhất định phải lĩnh ngộ kiểm ý mới có thể phát huy, nếu không thể lĩnh ngộ kiểm ý thì không thể tìm được dấu vết và hướng đi của kiểm ý, sau đó phát huy thành kiếm bộ được. Vậy nên, kiếm bộ không thể chỉ cần cố gắng là “bắt chước” được.

Hơn nữa mặc dù động tác của La Chỉnh có hơi không thuần thực, nhưng từng chiêu, từng chiêu đều nhịp nhàng ăn khớp với kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh...

Sao có thể như vậy?

Trong đầu Hoa Thiên Mệnh rối như tơ vò.

Trừ phi... bản thân La Chỉnh đã lĩnh ngộ được kiếm ý, chẳng qua hãn che giấu thực lực của mình mà thôi.

Cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng có thể lĩnh ngộ được kiếm ý?

Hoa Thiên Mệnh lắc đầu, hãn thật sự không muốn thừa nhận đáp án này.

Hoa Thiên Mệnh là thiên tài. Ở Tiên Nhất Phong, thực lực của hãn chưa chắc đã mạnh nhất, nhưng hãn lại được coi trọng nhất. Thiên tài đều có lòng kiêu ngạo, Hoa Thiên Mệnh cũng không phải ngoại lệ.

Đối với Hoa Thiên Mệnh, kiêu ngạo không phải là việc xấu, chỉ khi giữ vững lòng kiêu ngạo này, hãn mới có động lực lớn lao để tiến lên đỉnh cao của võ đạo.

Nhưng việc La Chỉnh lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa còn luyện ra kiếm bộ quả thật rất có tính đả kích.

La Chỉnh không thành thạo kiếm bộ, đôi khi tư thế còn có hơi lệch. Người này... chẳng lẽ vừa học được kiếm bộ sao? Lúc trước không thấy hãn dùng, chẳng lẽ sau khi thấy kiếm bộ của ta liền lĩnh ngộ?

Hoa Thiên Mệnh gần như không dám đoán thêm nữa. Nếu suy đoán của hãn là thật, điều này quả thật quá đả kích người!

Trên thực tế, người nhìn thấu chuyện này không chỉ có Hoa Thiên Mệnh.

Thạch Kinh Thiên cũng nhìn chăm chăm vào La Chỉnh trên võ đài bằng ánh mắt quái dị như thế.

Một nhân vật ở đẳng cấp như Thạch Kinh Thiên, sự lý giải của hãn với các loại ý cảnh không phải là điều mà các vị trưởng lão, chân nhân của

Thanh Vân Tông có thể so sánh được.

Mặc dù Thạch Kinh Thiên không phải kiếm khách, cũng không lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng hắn vẫn nhìn thấu sự quý dị trên người La Chỉnh.

Kiểm bộ của thằng nhóc này gần như vừa học vừa dùng...

Hơn nữa qua mỗi bước, hắn đều phát huy kiếm bộ tốt hơn một phần. Thiên phú như thế không khỏi quá mức kinh người. Có thằng nhóc Tiên Thiên Nhị Trọng này, đại hội toàn phong năm nay ngày càng thú vị.

Thạch Kinh Thiên nghĩ vậy, quay đầu liền thấy Từ trường lão bên cạnh vừa không ngừng vân vê chòm râu dê vừa mỉm cười, dường như đã phát hiện ra gì đó. Hắn lên tiếng hỏi: “Từ trường lão, người phát hiện ra điều gì bất thường ư?”

“Ha ha, tông chủ chẳng lẽ muốn hỏi, có phải La Chỉnh kia vừa học xong kiếm bộ?” Từ trường lão cười nói.

Thạch Kinh Thiên gật đầu: “Cũng không phải chắc chắn, nhưng kiếm bộ của hắn vô cùng ngây ngô. Mặc dù hắn tiến bộ rất nhanh nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn có thể thấy được.”

“Vừa rồi tông chủ không nhìn thấy nhưng ta thì có. Lúc Hoa Thiên Mệnh giao đấu với Nhạc Kỳ, La Chỉnh quả thật đã bắt chước kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh. Không nghĩ tới ngộ tính của thằng nhóc này lại kinh người như vậy, trong thời gian ngắn đã hoàn toàn sao chép được kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh. Loại thiên phú này... Khà khà, ta thấy hắn mới luyện tập trong thời gian hai nén hương ở ngoài sân đấu mà thôi. Nhanh vậy đã học được, theo ta thấy có lẽ La Chỉnh đã lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa trình độ lĩnh ngộ còn không thấp!” Từ trường lão chậm rãi cười nói.

Mặc dù tu vi của Từ trường lão không bằng tông chủ Thạch Kinh Thiên, nhưng Từ trường lão là một kiếm khách, trên phương diện lĩnh ngộ

kiếm ý quả thật mạnh hơn hẳn Thạch Kinh Thiên. Vậy nên hẳn liếc mắt đã rõ sự quý dị của La Chỉnh, hơn nữa còn đưa ra được một lời giải thích hợp lý.

“Người đoán ở đại hội toàn phong lần này, tên thằng nhóc kia có thể đi được bao xa?” Sau khi nghe lời Từ trưởng lão nói, Thạch Kinh Thiên đột nhiên hỏi.

“Cái này... Có thể lĩnh ngộ được kiếm ý đúng là đã trợ giúp rất lớn cho La Chỉnh. Hiện tại hẳn lại lĩnh ngộ kiếm bộ, thiên phú của thằng nhóc này thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Có điều...” Từ trưởng lão lắc đầu: “Hẳn mới là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng, tu vi quá thấp, chiến thắng Gia Cát Hi đã là miễn cưỡng, khó có thể tiến xa ở đại hội toàn phong.”

“Sao? Từ trưởng lão thấy như vậy? Nhưng ta không nghĩ giống Từ trưởng lão. Ta cảm thấy thằng nhóc này ít nhất có thể tiến vào tốp 30...” Thạch Kinh Thiên cười nói.

Nghe được đánh giá của Thạch Kinh Thiên, trong lòng Từ trưởng lão lập tức cả kinh.

Tốp 30 ở đại hội toàn phong căn bản chẳng khác nào tốp 30 trên Thanh Vân Bảng.

Thứ hạng trên Thanh Vân Bảng càng gần đầu thì càng khó vượt lên!

Thanh Vân Bảng chia thành từng bậc: Tốp 100, tốp 50, tốp 30, độ khó khi chen chân vào tốp 30 cao gấp mấy lần tốp 100.

Nghe ý tứ của Thạch tông chủ, thực lực của tên La Chỉnh này thậm chí có thể sánh ngang với những đệ tử thân truyền kia?

Không thể nào...

La Chỉnh có thể đấu thắng Gia Cát Hi đã là không tệ. Tiên Thiên Nhị Trọng đánh bại Chiêu Thần Cảnh? Thanh Vân Tông từ xưa đến nay sợ rằng chưa từng có tiền lệ. Những đệ tử thân truyền kia có người nào không phải thiên tài trong thiên tài?

Từ trường lão hiểu rõ con người Thạch tông chủ, hẳn tuyệt đối không phải người ăn nói hàm hồ. Nhưng sự chênh lệch lớn như thế lại khiến Từ trường lão sinh ra một sự ngờ vực với phán đoán của mình. Chẳng lẽ tông chủ nhìn thấu được điều gì đó mà mình không thấy?

Nhưng nếu tông chủ đã nói như vậy, Từ trường lão tất nhiên sẽ không phản bác, chỉ cẩn thận quan sát mà thôi.

La Chỉnh cố gắng che giấu kiếm ý, chỉ đơn thuần tung ra kiếm bộ, không ngừng di chuyển quanh Gia Cát Hi.

Gia Cát Hi vung quạt lông tạo thành từng luồng yêu phong ào ạt tấn công La Chỉnh, nhưng chúng luôn cách La Chỉnh một khoảng nhất định!

Thấy cảnh tượng như vậy, rất nhiều đệ tử Thanh Vân Tông vốn đang cười nhạo La Chỉnh dần dần ngậm miệng.

Bắt chước bừa bãi thì sao?

Bắt chước kiếm bộ của Hoa Thiên Mệnh thì sao?

Nói cho cùng, kiếm bộ này cũng không phải do Hoa Thiên Mệnh sáng tạo ra. Huống chi, không có kiếm ý lại có thể lĩnh ngộ được quy tắc của kiếm bộ, điều này đã thể hiện được thực lực của La Chỉnh.

Mặc dù chỉ là một chiêu thức gà mờ không có kiếm ý phụ trợ, nhưng La Chỉnh dựa vào đó mà dễ dàng đối phó với từng luồng yêu phong của Gia Cát Hi, đệ tử của Thanh Vân Tông có mấy ai làm được?

“Ngoài chạy trốn ra người có thể làm gì? Càng tránh né thì càng thất bại thảm hại hơn thôi, biết không? Thân pháp tốt nhất không phải dùng để chạy trốn mà là để tấn công. Người không xứng làm một võ giả.” Gia Cát Hi vừa điên cuồng vung quạt lông vừa kêu âm lên. Bao quanh võ đài là hơn mười luồng yêu phong uốn lượn tán loạn như rồng cuộn, nhưng La Chỉnh vẫn có thể di chuyển nhẹ nhàng. Những luồng yêu phong kia hoàn toàn không thể cầm chân được hắn.

Đối mặt với lời khiêu khích của Gia Cát Hi, La Chỉnh chẳng mấy may tức giận, nụ cười ung dung thản nhiên vẫn chưa hề tắt.

Sở dĩ La Chỉnh né tránh là bởi tạm thời hắn không muốn tấn công Gia Cát Hi. Mặc dù nắm được kiếm bộ nhưng La Chỉnh lại chưa từng trải qua thực chiến, vậy nên việc vận dụng vẫn còn đôi chút ngây ngô. Hắn cần nâng cao kỹ năng thực chiến, mà Gia Cát Hi hiển nhiên là một đối tượng luyện tập tuyệt vời.

Vừa bước vào Chiêu Thần Cảnh, thực lực không mạnh cũng không yếu, lại hạn mình thấu xương, khi tấn công sẽ không nương tay, gần như đến ngưỡng cuộc chiến sinh tử. Loại đối thủ này có đốt đèn lồng cũng không tìm được!

Gia Cát Hi thấy La Chỉnh vẫn mỉm cười thong dong như vậy, lửa giận càng bùng lên dữ dội. Hết lần này tới lần khác thẳng nhóc này cứ tung ra những kiếm bộ linh hoạt như thỏ, yêu phong của hắn hoàn toàn vô dụng với La Chỉnh!

“Hừ, người thật sự nghĩ cứ chạy trốn thì ta không cách nào bắt được người?” Gia Cát Hi hừ lạnh một tiếng, siết chặt quạt lông, trong tay hắn đột ngột xuất hiện hai luồng chân nguyên.

Chân nguyên hai màu!

Trong thân thể Gia Cát Hi chứa đựng chân nguyên hai màu một đen, một trắng!

Trên thế giới này, người sở hữu chân nguyên hai màu cực kỳ ít ỏi. Chân nguyên có màu sắc khác nhau sẽ thể hiện thuộc tính khác nhau. Nếu trong đan điền xuất hiện hai loại chân nguyên thì chúng sẽ triệt tiêu lẫn nhau. Ví dụ khi La Chính tu luyện ra chân khí Thiên Ma, chúng cũng nhanh chóng cắn nuốt, hấp thu chân khí Tử Đàn. Trong đan điền không thể cùng tồn tại hai loại chân nguyên khác biệt.

Nay Gia Cát Hi có thể tu luyện ra chân nguyên hai màu một đen một trắng, hoặc là hẳn có thể chất đặc thù, đan điền có thể chứa đựng chân nguyên khác biệt, hoặc là hẳn có hai đan điền, mỗi cái chứa đựng một loại chân nguyên. Hoặc cũng có thể Gia Cát gia có bí pháp sử dụng thủ đoạn đặc thù nào đó để chế tạo được một kết giới phân đôi đan điền.

Hai luồng chân nguyên đen, trắng vừa trào ra liền lập tức chui vào hoa văn bát quái trên chiếc quạt lông của Gia Cát Hi. Sau đó hoa văn bát quái bắt đầu nhanh chóng xoay tròn.

Gia Cát Hi cười gằn với La Chính rồi hung hăng phẩy quạt về phía hắn.

“Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết!”

Quạt lông trong tay Gia Cát Hi là một linh khí thượng phẩm, tên Lưỡng Nghi Phiến.

Trên thực tế, Lưỡng Nghi Phiến là một chế phẩm mô phỏng lại món tiên khí Chân Nguyên Bát Quái Phiến thời thượng cổ. Chân Nguyên Bát Quái Phiến chỉ cần nhẹ nhàng vung lên đã có thể tạo ra gió lốc hình rồng cực kỳ khủng bố, đủ sức hủy thiên diệt địa. Tuy nói thứ chế phẩm mô phỏng như Lưỡng Nghi Phiến tuyệt đối không thể sánh bằng Chân Nguyên Bát Quái Phiến, nhưng nó vẫn kế thừa được một phần mười uy lực.

Dưới sức ảnh hưởng của chân nguyên hai màu, cả võ đài bất ngờ nổi gió!

Một cơn gió lốc khổng lồ xuất hiện và bao trùm toàn bộ võ đài. Từng lưỡi đao phong tua tủa xung quanh gió lốc, thô bạo cắt nát kết giới phía trên, phát ra âm thanh “răng rắc” vang dội.

“Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết tấn công không góc chết, chỉ cần người vẫn ở trên sàn đấu, ta xem người trốn thế nào!” Gia Cát Hi vừa nói vừa liên tiếp phẩy Lưỡng Nghi Phiến, tốc độ của cơn gió lốc này càng lúc càng nhanh!

La Chỉnh quả thật không có chỗ nào để né tránh, dù sao cơn gió lốc này gần như đã vây kín sàn đấu. Hắn muốn trốn thì chỉ có thể trốn được bên ngoài võ đài mà thôi.

“Xoẹt xoẹt...”

Không cần thận liên có mấy lưỡi đao gió sắc nhọn xẹt qua từ phía sau, lập tức cắt nát phần lưng trường bào của hắn.

“Chạy đi, giờ ta xem người chạy thế nào!” Gia Cát Hi vung quạt lông nhanh hơn, uy lực của cơn gió lốc kia dần trở nên dữ dội hơn.

La Chỉnh hí mắt, cảm nhận được gió xoáy cuồn cuộn xung quanh, bất chợt nở nụ cười gian xảo: “Chạy? Vì sao ta phải chạy?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Bay Lượn

Tinh thạch Phượng Tường nơi cánh tay phải La Chỉnh là một loại tinh thạch vô cùng đặc biệt. Nghe nói nó chính là lông vũ rơi xuống khi Phượng Hoàng bay qua chân trời từ thời viễn cổ.

Lông vũ rơi xuống được nhựa tùng bao bọc, trải qua hàng nghìn, hàng vạn năm vật đổi sao dời, một phần quy luật không gian ẩn chứa trong lông vũ lan tỏa vào nhựa cây, cuối cùng tạo thành tinh thạch.

Đây là một truyền thuyết, trên thực tế, không ai biết tinh thạch Phượng Tường được hình thành như thế nào. Nhưng luyện khí sư vùng Đông Vực đã phát hiện ra đặc điểm của tinh thạch Phượng Tường. Nếu khảm tinh thạch Phượng Tường vào trong binh khí thì có thể giảm trọng lượng của vũ khí.

Sau khi khảm tinh thạch Phượng Tường, Quỷ Đầu Đại Dao nặng năm trăm cân chỉ còn chưa tới một trăm cân.

Tinh thạch Phượng Tường mặc dù hiếm có, nhưng từ xưa đến nay, binh khí được khảm nó vẫn có không ít, nhưng nếu khảm trong cơ thể con người thì trước nay chưa từng có!

Dù sao thân thể con người hoàn toàn khác với binh khí, chẳng qua bởi La Chỉnh tu luyện phương pháp luyện khí kỳ dị, biến bản thân trở thành binh khí nên mới có thể khảm được tinh thạch Phượng Tường trong người mà thôi.

Đối mặt với Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết của Gia Cát Hi, La Chỉnh nhẹ nhàng khởi động tinh thạch Phượng Tường ẩn giấu nơi cánh tay phải, để nguồn năng lượng cuộn cuộn đó không ngừng rót vào thân thể của mình. Ngay sau đó, hắn cảm thấy trọng lượng cơ thể giảm bớt rất nhiều...

“Xoạt...”

La Chỉnh nghiêng người di chuyển theo trận cuồng phong.

Bản thân hắn không hề dùng sức, chẳng qua trọng lượng cơ thể giảm bớt khiến cả người hắn bị cuồng phong nhắc bổng một cách tự nhiên. Hiện tại La Chỉnh chính là lơ lửng trôi theo hướng gió mà không ngừng xoay tròn trên sàn đấu.

“A, La Chỉnh bay lên!”

“Chiếu Thần Cảnh mới có thể bay lượn! Sao lại như vậy, sao hắn lại bay được?”

“Không đúng, hình như hắn bị gió nâng lên. Hắn mới là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng, không thể nào bay được.”

“Buồn cười, bị gió nâng lên? Người cho rằng hắn là điều sao? Cho dù cuồng phong của Gia Cát Hi có thể cuốn tung người lên thì cũng không thể bay được như vậy!”

Nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong rồi rít kêu lên. Bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi, rốt cuộc La Chỉnh đã làm thế nào.

Giờ phút này, La Chỉnh quay cuồng di chuyển theo cơn cuồng phong trên võ đài. Bởi vì hắn bay lượn cùng phương hướng và vận tốc với đao phong sinh ra từ gió lốc, nên chúng hoàn toàn không ảnh hưởng tới hắn.

Gia Cát Hi há hốc miệng, sững sờ đứng giữa võ đài, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Đối với cường giả Chiêu Thần Cảnh như hắn, bay lượn không phải việc khó. Hơn nữa Gia Cát Hi tu luyện chân nguyên hệ phong, cực kỳ nhạy cảm với sự lưu chuyển của không khí và gió. Nhưng hắn không ngờ La Chỉnh lại có thể bay lượn theo gió như vậy.

Nghe được tiếng bàn tán của các đệ tử khác, Gia Cát Hi cũng ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ người này thật sự giống một con diều, có thể thoải mái mượn gió mà bay?

Nếu La Chỉnh vẫn xoay tròn trong cơn cuồng phong, Gia Cát Hi thật sự không có cách gì khả thi để đối phó với hắn.

“Bay lượn theo gió sao?” Gia Cát Hi khẽ cau mày, một lần nữa vung quạt lông lên. Lần này Gia Cát Hi chĩa quạt về hướng ngược lại, đột nhiên phẩy một cái.

Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết lợi dụng Lưỡng Nghi Phiến để giải phóng chân nguyên, lợi dụng chân nguyên để đảo loạn không khí thành dòng chảy, tạo thành một cơn gió lốc khổng lồ, mà bản thân Gia Cát Hi lại có thể khống chế đao phong sinh ra từ đó. Có thể nói, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng đao phong để cắt nát mọi thứ trong phạm vi hoạt động của gió lốc.

Nhưng La Chỉnh mượn gió mà bay, vừa hay có thể tránh được những lưỡi đao phong tua tủa kia.

Gia Cát Hi thấy Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết hoàn toàn vô dụng trước La Chỉnh nên chỉ có thể phẩy quạt về hướng ngược lại. Điều này đồng nghĩa với việc tung ra hai luồng Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết. Trước kia Gia Cát Hi chưa từng làm như vậy, cho nên hắn không thể dự đoán sẽ xuất hiện tình trạng thế nào.

“Ào...”

Hai luồng sức mạnh khổng lồ từ hai phía đối lập đâm sầm vào nhau, phát ra những âm thanh chói tai và sinh ra một dòng chảy loạn khủng bố va chạm từ các góc độ khác nhau. Cả võ đài trở nên hỗn loạn, trong lòng quần chúng cũng hồi hộp vô cùng.

Không ít đệ tử đều toát ra vẻ sợ hãi, hít một hơi thật sâu.

Thông thường cường giả Chiêu Thần Cảnh sẽ không dùng toàn bộ sức mạnh để đối phó với Tiên Thiên Đại Viên Mãn, ngay cả trong cuộc chiến giữa Hoa Thiên Mệnh và Nhạc Kỳ cũng không phải ngoại lệ. Họ sẽ dừng lại ở một ranh giới nhất định, mang tới một trận đấu đặc sắc, nhưng không quá kịch liệt.

Nhưng bây giờ, Gia Cát Hi bộc phát ra uy lực kinh khủng như thế khiến rất nhiều đệ tử đều nghĩ đến cảnh tượng chính mình bị cuốn vào trong đó, sợ rằng sẽ bị giày xéo tơi tả trước khi kịp thở.

Vẻ mặt của Gia Cát Hi đứng giữa võ đài cũng vô cùng sốt ruột.

Trong cái tên Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết có một chữ “Loạn”, đó là bởi vì sau khi tung ra, chính bản thân Gia Cát Hi cũng khó có thể khống chế nó. Lấy hắn làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong khoảng cách mười trượng quanh đó đều sẽ bị đao phong cắt nát. Ngược lại, uy lực ở tâm lõi xoáy lại không khủng bố như vậy.

Nhưng khi hai cơn gió lõi có tốc độ và uy lực tương đồng xuất phát từ hai hướng đối ngược va chạm nhau, chúng khiến khí lưu trên võ đài hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả vị trí tâm lõi xoáy vốn cực kỳ an toàn giờ phút này cũng có chút bất ổn.

Cho nên Gia Cát Hi phải liên tục cảm nhận sự biến đổi của khí lưu. Nếu khí lưu thay đổi, tâm lõi xoáy cũng sẽ biến hóa. Hắn phải di chuyển

theo tâm lốc xoáy để bảo đảm an toàn của mình, nếu không chính hắn cũng sẽ bị đao phong làm cho bị thương.

Thân thể La Chỉnh nhẹ như chim yến, bị cuốn tung lên trời, tùy ý nghiêng ngả theo gió cuốn, lơ lửng giữa không trung.

Đao phong của Gia Cát Hi quả thực bén nhọn, nhưng thật ra còn kém xa kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn.

Trong kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn ngưng luyện ra một loại kiếm ý vô cùng kinh khủng. Nếu bị kiếm khí kia chém trúng, La Chỉnh chắc chắn sẽ bị cắt thành hai đoạn. Trừ phi La Chỉnh có thể nâng cấp thân thể mình thành tiên khí, lúc đó hắn mới có cơ may ngăn cản được kiếm khí của Mạc Hưu Ngôn.

Trên thực tế, công pháp của Gia Cát Hi không thích hợp để chiến đấu đơn độc. Ngược lại nếu ra trận giết địch, Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết của Gia Cát Hi có thể phát huy tác dụng cực lớn. Phạm vi phong tỏa của Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết trải rộng, có thể xé nát những võ giả có tu vi hơi thấp bị cuốn vào trong đó.

Thật ra người của gia tộc Gia Cát vốn không thích hợp đấu đơn như vậy. Công pháp bọn họ truyền lại qua nhiều đời thậm chí còn bao gồm một phần binh pháp và hàng loạt trận pháp kỳ binh. Đây cũng là lý do vì sao Gia Cát gia sắp xếp tộc nhân của mình vào hàng ngũ mưu sĩ trong Đế Quân, bởi bọn họ vốn không thích hợp lãnh binh ra trận.

Cho nên dù những đao phong này có thể cắt nát trường bào đệ tử thì uy lực của nó cũng không cách nào xuyên thủng thân thể linh khí của La Chỉnh!

Từng cơn gió lốc vây bọc thân thể La Chỉnh, hắn phảng phất như một cánh bướm chấp chới trong không trung hay một con thuyền nhỏ dập dềnh

trong gió bão, thỉnh thoảng sẽ bị sóng cả nhấn chìm, nhưng rất nhanh sẽ thẳng băng trở lại.

Không ít người đổ mồ hôi lạnh thay La Chỉnh.

Dù sao đại hội toàn phong cũng là cuộc tỷ thí thực lực giữa các đệ tử, trừ phi muốn tranh đoạt vào tốp 50, còn lại rất ít người tiến hành tử đấu trong vòng đấu loại.

Trong vòng đấu loại có thua một trận cũng không sao, chỉ cần có thể lọt vào vòng sau thì coi như đã đạt được mục tiêu. Thậm chí có vài đệ tử vì che dấu thực lực mà khi gặp cường giả sẽ không tung đòn sát thủ quá nhanh, cho dù hẳn tự tin có thể chiến thắng đối thủ. Đôi khi có người còn cố ý nhận thua.

Tử đấu trong vòng loại quả thật không phải lựa chọn khôn ngoan.

Sở dĩ xảy ra tình huống như thế là bởi vì La Chỉnh tuyệt đối sẽ không nhận thua. Hiện tại, La Chỉnh đã hiểu rất rõ tư tưởng võ đạo của mình.

Muốn bước lên đỉnh cao võ đạo thì tuyệt đối không thể sử dụng mảnh khoe mưu mô được. Cho dù biết rõ phía trước là bụi gai tua tủa, La Chỉnh cũng sẽ cắn răng đi qua chứ không chọn cách đi vòng.

Lùi một bước rồi đi vòng qua tất nhiên là được, nhưng lâu dần sẽ khiến tâm cảnh từ từ phai nhạt, cuối cùng hẳn sẽ không tiến xa trên con đường võ học được. Vậy nên muốn tiến xa thì tuyệt đối không thể có tâm tư mưu mô thủ đoạn, dù là bụi gai hay địa ngục, hẳn cũng chỉ có thể cắn răng dũng cảm tiến lên!

Còn Gia Cát Hi sở dĩ tung hết toàn lực là bởi Gia Cát gia của hắn có thù oán với La Chỉnh, nếu có thể lấy mạng hắn ngay trên võ đài này là lựa chọn tốt nhất.

Hai người đều có cùng một động cơ, cứ thế tiến hành tử đấu.

Sức gió trên võ đài càng lúc càng mạnh, hơi thở càng ngày càng hỗn loạn, các loại đao phong hình thù kỳ quái không ngừng sinh ra, đâm chém loạn xạ không theo quy luật nào cả.

“Xoẹt...”

Một lưỡi đao phong đâm thẳng về phía La Chỉnh, xuyên qua trường bào của hắn, chém vào thân thể. La Chỉnh kêu lên một tiếng, nhưng trong lòng thì vui mừng khôn xiết. Đao phong này quả nhiên không thể khiến hắn bị tổn thương, ngay cả làn da cũng không hề chảy máu, chẳng qua chỉ để lại một dấu vết nhọt nhọt. Đao phong va chạm vào thân thể hóa thành từng luồng khí nóng bắt đầu gột rửa thân thể hắn.

Nếu những đao phong này không thể gây thương tích cho hắn, như vậy hắn không cần tránh né nữa. Ngược lại, La Chỉnh có thể dùng thân thể mình đối đầu trực diện với chúng!

Trước đây La Chỉnh vẫn cố gắng co cuộn thân thể, nhưng giờ phút này hắn bắt đầu duỗi dài tay chân, cả người hoàn toàn thả lỏng.

“La Chỉnh khá may mắn, đến giờ mới bị đao phong cắt trúng. Có điều lưỡi đao kia sợ rằng khiến hắn bị thương không nhẹ đâu! Có khi ruột cũng bị cắt đứt!”

“Ha ha, Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết uy thế dũng mãnh như vậy, hắn chưa bị cắt nát đã là may mắn cực độ rồi. Nhưng đây mới là khởi đầu, chịu thêm mấy lưỡi đao phong nữa, đoán chừng hắn sẽ bị cắt thành nhân côn...”

“Vì sao hắn không nhận thua? Nếu là ta thì đã nhận thua rồi từ lâu rồi, còn nước còn tát mà. Cho dù năm nay thua trận thì ba năm sau vẫn còn cơ hội. Chưa bàn đến thực lực, hắn đúng là kẻ điên!”

Khi đông đảo đệ tử đang rối rít bình luận, trên võ đài đột ngột xuất hiện một mảng đao phong lớn! Thấy thế, không ít nữ đệ tử đều hét âm lên, có thể tưởng tượng cảnh tượng máu chảy đầm đìa sẽ diễn ra ngay sau đó.

Giờ phút này, sắc mặt của vị trọng tài chủ trì trận đấu vô cùng nặng nề. Theo quy tắc thi đấu, chỉ cần La Chỉnh nhận thua hãn sẽ lập tức lao tới cứu La Chỉnh. Thấy cơn mưa đao phong gần như sắp vây bủa La Chỉnh, lòng hãn như lửa đốt, chờ La Chỉnh hô lên hai chữ “nhận thua”!

Nhưng La Chỉnh đã khiến trọng tài thất vọng. Hãn tình nguyện xông pha trong cơn mưa đao phong mà không hề lên tiếng nhận thua!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Thân Thể Vô Cùng Dũng Mạnh

“La Chỉnh... Nhận thua là được!”

Trên Tiểu Vũ Phong, Văn đạo sư và tất cả đệ tử đều âm thầm cầu nguyện. Giờ phút này bọn họ không lo lắng tới sự thắng thua của La Chỉnh mà là tính mạng của hắn!

Đáng tiếc, ngay trước mắt họ, La Chỉnh đã xông vào cơn mưa đao phong dày đặc kia.

Đao phong chỉ chít đâm ngang xiên dọc lao về phía hắn. Những lưỡi đao phong này không có hình dạng cụ thể, phương hướng tấn công không góc chết, cứ thế ào ạt cắt vào thân thể La Chỉnh.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Âm thanh trầm đục vang lên dồn dập.

Trường bào đệ tử của La Chỉnh còn rất mới, nhưng tức khắc đã bị những phong nhận kia cắt nát thành vô số mảnh.

Từ các góc độ quan sát khác nhau, La Chỉnh phảng phất như một cây pháo, trong nháy mắt liên bùng nổ dữ dội. Những mảnh vải vụn bay tán loạn ra bốn phương tám hướng...

“Xong rồi! La Chỉnh có lẽ bị chém thành thịt vụn rồi...”

Một vị đệ tử lẩm bẩm nói, nhưng hắn mới nói được một nửa thì không thốt nên lời nữa. Sau khi những mảnh vải kia rải rác rơi xuống, vị đệ tử này

thấy rõ cơ thể trần truồng của La Chỉnh!

Đó là một cơ thể gần như hoàn mỹ, da thịt bóng loáng màu đồng cổ, phẳng phất như dùng đồng thau tôi luyện mà thành. Từng bộ phận trên người hằn cân đối mà tràn đầy sức mạnh. Nhưng mấu chốt là, thân thể này không hề có một chút thương tích nào!

Cẩn thận nhìn lên có thể thấy trên cơ thể La Chỉnh vẫn có một số vết hằn màu trắng, chứng minh đao phong thực sự đã va chạm vào da thịt hằn, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ vết thương nào...

“Hắn, hắn thế mà chống đỡ được đao phong?” Vị đệ tử kia gần như gào lên với vẻ mặt không thể tin nổi.

Không cần hắn nói, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này.

Ngay cả Thạch Kinh Thiên quyền cao chức trọng, lúc nào cũng mang dáng vẻ thong dong điềm đạm, vậy mà giờ phút này lại đột ngột đứng dậy, trợn mắt đánh giá cơ thể không mảnh vải che thân của La Chỉnh từ trên xuống dưới!

Thậm chí một đám nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong cũng mở to mắt nhìn thân thể trần như nhộng của La Chỉnh trên võ đài, ngây ngốc không thốt nên lời. Chỉ chốc lát sau, ánh mắt các nàng rơi xuống phía dưới của La Chỉnh, lúc này gò má mới đỏ ửng lên, sau đó thét chói tai rồi quay đầu đi. Có vài người lấy tay che kín mắt, nhưng thật ra vẫn không nhịn được len lén đánh giá La Chỉnh.

Trong đám đệ tử thân truyền bên kia có một nữ đệ tử không kiêng dè, bối rối chút nào. Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chăm chăm thân thể gần như hoàn mỹ của La Chỉnh, mấp máy miệng, trong mắt đều là vẻ hưng phấn tột độ. Nàng cười nói: “Bùi sư ca, xem ra lúc trước huynh nói khoác rồi, Kim Chung Tráo của huynh thua xa cơ thể La Chỉnh đấy!”

Vị Bùi sư ca kia chủ yếu tu luyện công pháp Phật môn, chú ý nhất chính là phương diện tâm tính, không vui không buồn, bình ổn trầm lặng, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng có thể bình thản ung dung. Nhưng giờ phút này hắn cũng không che dấu được vẻ khiếp sợ nơi đáy mắt. Nghe được lời sư muội bên cạnh nói, lúc này hắn mới cười tự giễu: “Ha ha, Mạc sư muội nói rất đúng, ta đã đánh giá thấp hắn. Thân thể thằng nhóc này mạnh mẽ hơn hắn sự tưởng tượng của ta. Thật không biết rốt cuộc hắn đã tu luyện như thế nào...”

Sau khi tu luyện tới Tiên Thiên Cảnh, võ giả Đông Vực đều lấy việc tích tụ chân nguyên làm trọng tâm, việc rèn luyện thân thể gần như trì trệ, rất ít người sẽ chọn song tu thân thể và công pháp! Cho nên thân thể cường giả Chiếu Thần Cảnh sẽ không quá chênh lệch với đệ tử Luyện Tủy Cảnh. Sự khác biệt chân chính giữa họ thể hiện ở phương diện chân nguyên.

Cho nên thân thể La Chính biểu hiện dũng mãnh như thế quả thực khiến người khác giật mình!

“Càng lúc càng thú vị, ta muốn đục thủng hai lỗ trên người hắn, sau đó chiêm ngưỡng bộ dạng quỳ xuống cầu xin tha thứ của hắn trước mặt ta!” Trên gương mặt kiêu diễm của vị Mạc sư muội kia ngập tràn vẻ hưng phấn.

Bùi sư ca cười nhạt nói: “Thân thể hắn mạnh mẽ như thế, sợ rằng Mạc sư muội không đục được.”

Mạc sư muội bĩu môi: “Chưa giao đấu sao huynh nói ta không đục được? Ta cũng không phải là cái loại vô dụng như Gia Cát Hi. Đều là cường giả Chiếu Thần Cảnh nhưng chỉ cần nháy mắt ta có thể phế hắn!”

Bùi sư ca lắc đầu, không nói thêm gì nữa mà tập trung chú ý trên sàn đấu.

Đông đảo đệ tử tham gia đại hội toàn phong đều bị La Chính làm cho chấn động.

Nhưng có lẽ người chấn động nhất chính là người đứng giữa võ đài - Gia Cát Hi. Tận mắt nhìn thấy La Chinh xông vào đám đao phong, hẳn tin chắc La Chinh sẽ phải thịt nát xương tan!

Trong tộc Gia Cát từng hứa hẹn, nếu có thể giết chết La Chinh, phần thưởng của hẳn sẽ là một viên Hoa Ngọc Đan. Hoa Ngọc Đan cực kỳ quý giá, ngay cả trưởng bối trong nhà cũng khó có được một viên. Đối với cường giả Chiêu Thần Cảnh như hẳn, đó chính là đồ đại bổ, có thể làm tu vi của hẳn tăng lên không ít.

Nhưng lúc này, hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn La Chinh va chạm từng lớp, từng lớp đao phong, trơ mắt nhìn trường bào của hẳn bị lưỡi dao cắt thành vải vụn, trơ mắt nhìn hẳn nguyên vẹn không chút sứt mẻ bay ra ngoài, chỉ có y phục bị cắt nát bươm, thân thể lại bình yên vô sự.

“Này, này...”

Gia Cát Hi cảm giác mình không còn lời nào để nói. Đến nước này còn không giết được La Chinh, hẳn còn có thể nói gì?

Chẳng lẽ phải dùng tới chiêu kia? Gia Cát Hi khẽ cắn răng, sắc mặt do dự, hoang mang tột độ.

Với khả năng phòng ngự hiện giờ của La Chinh, Gia Cát Hi căn bản không thể tấn công được, trừ phi hẳn liều lĩnh hao tổn máu huyết, sử dụng cấm chiêu!

Cấm chiêu này uy lực quá mức kinh khủng, ngay cả bản thân Gia Cát Hi cũng không khống chế được, hơn nữa phải dùng đến máu tươi của mình, đó là cách thức giết địch một nghìn tự hại tám trăm.

Vào thời khắc này, xung quanh Gia Cát Hi đột nhiên xuất hiện mấy lưỡi đao phong đang lao về phía hẳn.

“Nguy rồi, hai cơn gió lốc xâu xé lẫn nhau, rốt cục khiến tâm lốc xoáy bị rối loạn...” Vị trí lúc này của Gia Cát Hi không an toàn, hắn chỉ có thể cố hết sức tránh né đao phong.

Hai luồng Lưỡng Nghi Loạn Phong Thiết va chạm, ngay cả Gia Cát Hi cũng không cách nào khống chế, cho nên một cuộc tỷ thí bình thường trở thành trận giằng co khi hai người đều tránh né đao phong trên sân đấu, thi xem ai có thể chống đỡ đến cuối cùng.

Mấu chốt của vấn đề là, thân thể La Chỉnh khủng bố vô cùng, hoàn toàn là không sợ những lưỡi đao phong kia, còn thân thể Gia Cát Hi lại không như thế, cho dù chỉ một lưỡi đao phong cũng có thể cắt ngang người hắn.

Trong lúc nhất thời, vì tránh né đao phong, Gia Cát Hi lộ ra vẻ chật vật vô cùng. Gia Cát Hi mặc dù là cường giả Chiếu Thần Cảnh, hơn nữa còn có thể bay lượn, nhưng những luồng đao phong kia ngoài vị trí tâm lốc xoáy ra thì nơi nào cũng có thể cắt tới.

Càng làm cho Gia Cát Hi sầu não hơn là hắn không những phải tránh né đao phong mà còn phải đối đầu với La Chỉnh!

La Chỉnh bị gió cuốn đi, lơ lửng xung quanh, hoàn toàn không buông tha bất cứ cơ hội nào để tấn công Gia Cát Hi. Nương theo một cơn gió dạt về phía Gia Cát Hi, trong nháy mắt, hắn đột nhiên rơi xuống đất rồi lao thẳng về phía Gia Cát Hi.

Hiện tại, La Chỉnh có rất nhiều phương pháp đánh bại Gia Cát Hi, nhưng hắn vẫn lựa chọn phương pháp đơn giản và thô bạo nhất: Năm dấm.

Gia Cát Hi lúc này không phải đối thủ của La Chỉnh, nhưng sau này hắn sẽ gặp nhiều cường giả hơn với áp lực lớn hơn. Bởi vậy, La Chỉnh phải cẩn thận che giấu con bài của mình. Nếu như có thể, hắn thậm chí không

muốn để người khác phát hiện ra bí mật thân thể của mình, dù sao thân thể mạnh mẽ cũng là một đòn sát thủ của hăn.

Đáng tiếc hăn không thể điều khiển bản thân, chỉ có thể xông vào màn mưa đao phong kia, trường bào đệ tử cứ thế bị cắt thành vải vụn...

Dùng thân thể trần như nhộng để chiến đấu quả thật khiến người khác cảm thấy quái dị. Đã vậy, hăn đành phải nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này.

Gia Cát Hi thấy La Chỉnh xông về phía mình bèn né tránh theo phản xạ. Thân thể La Chỉnh dũng mãnh, sức mạnh tuyệt đối không thể khinh thường. Nếu nhận một quyền này, chỉ sợ hăn không chịu nổi.

Khả năng phán đoán của Gia Cát Hi rất tốt, nhưng vận may thì không như vậy. Trong nháy mắt khi lùi về sau, sau lưng hăn chợt xuất hiện mấy lưỡi đao phong.

Tránh né những đao phong kia? Chắc chắn hăn sẽ phải lĩnh trọn cú đâm của La Chỉnh.

Né tránh cú đâm đó? Hăn sợ rằng sẽ bị đao phong đánh trúng.

Trong tích tắc, khát vọng được sống thôi thúc hăn lựa chọn đối mặt với cú đâm của La Chỉnh. Vậy nên thân thể hăn nhoáng một cái, tránh được một loạt đao phong phía sau. Ngay sau đó, cú đâm của La Chỉnh liền xông thẳng tới.

Sau khi bị La Chỉnh đâm trúng, Gia Cát Hi bắt đầu hối hận.

Nếu để hăn lựa chọn lần nữa, hăn tình nguyện bị những đao phong kia đánh trúng.

Sức mạnh khổng lồ tập trung trên năm tay La Chỉnh, quả đấm nặng nề dội xuống người Gia Cát Hi. Cả người hắt tựa như một cái bao cát bị La Chỉnh đánh văng ra, hơn nữa bởi vì La Chỉnh đấm từ một bên nên thân thể Gia Cát Hi vừa bay xa vừa không ngừng quay tròn.

Cuối cùng, thân thể hắt dội vào kết giới, sau đó từ từ trượt xuống. Ý niệm cuối cùng trong đầu Gia Cát Hi là, hắt còn chưa kịp sử dụng cấm chiêu...

Sau đó hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Tới giờ khắc này, vị trọng tài mặt lạnh như tiền kia mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã xông vào sân đấu. Hắt vung tay lên, khí lưu hỗn loạn trên sân đấu bị trấn áp, sau đó tuyên bố: “Đệ tử Tiểu Vũ Phong - La Chỉnh chiến thắng!”

La Chỉnh thân thể trần truồng nhảy xuống khỏi sân.

Văn đạo sư vội vàng chạy tới, ném cho La Chỉnh một bộ trường bào đệ tử. La Chỉnh nhanh nhẹn mặc vào.

“Đấu rất khá! La Chỉnh, người đánh bại được Gia Cát Hi! Rất giỏi!” Văn đạo sư không cách nào đè nén được sự kích động trong lòng.

Không giống những trận đấu trước đó, khi ấy La Chỉnh mặc dù gặp phải đối thủ có thực lực không tệ nhưng thứ hạng trên Thanh Vân Bảng cũng không cao. Lần này đối thủ của La Chỉnh là ai? Cường giả Chiêu Thần Cảnh - Gia Cát Hi! Gia Cát Hi xếp hạng 83 trên Thanh Vân Bảng!

Nói cách khác, việc La Chỉnh bước vào top 100 trong Thanh Vân Bảng gần như là ván đã đóng thuyền!

Có lẽ tựa như lời Tả Văn nói, nhờ La Chỉnh, Tiểu Vũ Phong thật sự có thể thay đổi.

Càng chết người hơn là La Chỉnh mới chỉ mười bảy tuổi, hơn nữa thực lực mới dừng ở Tiên Thiên Nhị Trọng.

Tiên Thiên Nhị Trọng bước vào tốp 100 trong Thanh Vân Bảng, điều này có nghĩa là gì? Nếu đến ngày La Chỉnh đột phá qua Tiên Thiên Cảnh, bước vào Chiếu Thần Cảnh, chẳng phải hẳn có thể xưng vương xưng bá ở Thanh Vân Bảng lấy được ngôi vị đệ nhất đại hội toàn phong?

Văn đạo sư đoán ngày đó không còn xa nữa. Có lẽ ở đại hội toàn phong tiếp theo, La Chỉnh có thể làm được điều này.

Chẳng qua Văn đạo sư hoàn toàn không ngờ được, La Chỉnh không định tranh đoạt ngôi vị đệ nhất ở lần đại hội toàn phong tiếp theo. Hắn muốn đoạt được danh hiệu đó trong lần này, lấy thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng để tranh đoạt ngôi vị đó!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Liều Lĩnh Đánh Cuộc

Từ lúc bắt đầu bước lên võ đài, La Chỉnh đã nhận được sự chú ý từ các đệ tử Thanh Vân Tông.

Có điều khi đó, thứ hấp dẫn mọi người không phải là thực lực của La Chỉnh mà là tu vi của hắn. Không phải tu vi của hắn quá cao, mà là quá thấp.

Mặc dù trước đó từng có Vương Doãn cũng là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng, nhưng Vương Doãn có thân phận gì? Hắn là đệ tử thân truyền. Có thể được chọn làm đệ tử thân truyền, tất nhiên có chỗ hơn người.

Về phần La Chỉnh, xuất thân từ Tiểu Vũ Phong xếp cuối trong bảng xếp hạng, mọi người đều không tin La Chỉnh có chỗ nào hơn người, ngược lại còn cảm thán Tiểu Vũ Phong không đào tạo nổi một đệ tử đàng hoàng để tham gia đại hội toàn phong. Lúc ấy không ít đệ tử ở các phong khác đều cảm thấy buồn bực trong lòng, nghĩ đến phong mình có rất nhiều Tiên Thiên Đại Viên Mãn còn không thể tham gia đại hội toàn phong, nhưng một tên nhóc Tiên Thiên Nhị Trọng từ Tiểu Vũ Phong lại có thể đạt được tư cách này, Tiểu Vũ Phong quả thật là “đặc biệt”.

Theo từng trận đấu, thần lực trời sinh mà La Chỉnh thể hiện quả thật đã thu hút sự chú ý của một bộ phận người xem. Nhưng phần lớn mọi người đều cho là La Chỉnh không đi được xa. Thần lực trời sinh thì sao? Sức mạnh của võ giả từ trước đến giờ không dựa vào sức mạnh của thân thể mà là dựa vào chân nguyên trong đan điền.

Cho dù La Chỉnh liên tiếp chiến thắng, đông đảo đệ tử vẫn cho rằng hãn chỉ là may mắn, hoặc không hiểu rõ La Chỉnh chiến thắng thế nào. Trừ Tiểu Vũ Phong, vẫn có rất nhiều người không thừa nhận thực lực của La Chỉnh.

Nhưng trận đấu này, La Chỉnh đánh bại Gia Cát Hi.

Giống hệt như Hoa Thiên Mệnh, dùng sức mạnh của Tiên Thiên Cảnh đánh bại Chiêu Thần Cảnh.

Hầu hết mọi người không muốn đặt La Chỉnh ngang hàng với Hoa Thiên Mệnh.

Trong Thanh Vân Tông có một tên khủng bố như Hoa Thiên Mệnh là đủ rồi. Biểu hiện của Hoa Thiên Mệnh đã đủ mang tính đả kích rồi, tội gì phải xuất hiện thêm một La Chỉnh nữa?

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, La Chỉnh vừa đấu một trận với Gia Cát Hi, trên thực tế, thành tích của hãn còn kinh khủng hơn Hoa Thiên Mệnh!

Hoa Thiên Mệnh dù sao cũng là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, thực lực so với Nhạc Kỳ là cường giả Chiêu Thần Cảnh chỉ cách một bước chân.

Thực lực La Chỉnh là cái gì? Tiên Thiên Nhị Trọng! Tiên Thiên Nhị Trọng so sánh với Chiêu Thần Cảnh, sự chênh lệch này quá khủng khiếp!

Ba năm trước đệ tử thân truyền Vương Doãn cũng không thể đạt được thành tích như thế. Nhưng La Chỉnh làm được, hãn đánh bại Gia Cát Hi đứng thứ 83...

Nhưng nói đi nói lại thì mặc dù biểu hiện của La Chỉnh quá mức kinh người, đánh bại được cả Gia Cát Hi, nhưng trong lòng đa số mọi người vẫn cho rằng La Chỉnh không bằng Hoa Thiên Mệnh.

Nguyên nhân dẫn tới sự mặc nhận này là bởi Hoa Thiên Mệnh danh tiếng vang xa ở Thanh Vân Tông. Trước khi đại hội toàn phong bắt đầu, Hoa Thiên Mệnh đã từng chiến thắng cường giả Chiếu Thần Cảnh, mọi người bất giác công nhận Hoa Thiên Mệnh là thiên tài, cảm thấy loại thiên tài như vậy vượt qua mình cũng không sai.

Con người thông thường đều vậy. Nếu một người không quá chênh lệch với người, có lẽ người sẽ tìm cách vượt qua đối phương, nhưng nếu người đó quá mạnh, quá khủng bố, người sẽ tự giác chịu thua và chủ động thừa nhận năng lực của đối phương.

Mới cách đây không lâu, mọi người đều cảm thấy La Chỉnh giống như tên tép riu, tới đại hội toàn phong để chịu cảnh mất mặt.

Nhưng ngay sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, La Chỉnh cũng không phải con sâu, con kiến bé nhỏ bất tài như vậy. Tất cả những người từng coi thường hắn mới là đồ vô dụng!

Thực lực La Chỉnh thể hiện ra như thế đã hung hăng vả vào mặt những người này.

Cho nên trong lòng bọn họ cần phải tìm một điểm tựa để tạo thế cân bằng, tìm được một người càng khủng bố hơn, lợi hại hơn La Chỉnh. Cuối cùng, tất cả mọi người lựa chọn Hoa Thiên Mệnh.

Rất nhanh, mấy đệ tử khó có thể chấp nhận hiện thực bắt đầu xì xào bàn tán về thiên phú và thực lực của La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh, nhưng quần chúng rõ ràng đều nghiêng về Hoa Thiên Mệnh.

“La Chỉnh đánh bại Gia Cát Hi thì sao? Gia Cát Hi vốn không thông thạo đấu đơn, công pháp của hắn thích hợp quần chiến!”

“Gặp phải Hoa Thiên Mệnh, La Chỉnh sẽ không phản công được, chỉ có thể chịu thua!”

“Đúng là như thế, La Chỉnh dựa vào thần lực trời sinh, còn có thân thể mạnh mẽ đến độ khiến người khác giận sôi, chắc hẳn hẳn đã ăn thiên tài địa bảo hay vớ được cơ duyên đặc thù gì đó mới biến thành như vậy. Hẳn mới mười bảy tuổi, Tiên Thiên Nhị Trọng, thiên phú như thế chỉ có thể nói là bình thường. Nhưng Hoa Thiên Mệnh không giống như vậy, hẳn nỗ lực đi đến cảnh giới này, không bao giờ dùng mưu mô mánh khéo...”

“Huống chi Hoa Thiên Mệnh vẫn giấu tài, ngay cả kiếm cũng chưa từng rút ra! Mà La Chỉnh chỉ có thể dựa vào thân thể mình, gặp phải nhân vật lợi hại thực sự, thân thể cường tráng thì sao? Có thể giãy vò chết hẳn!”

Trừ Tiểu Vũ Phong, mấy lời bình luận kiểu này ở phong nào cũng có.

Nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong nghe được lời bình luận như thế đều cảm giận bất bình, nhưng số lượng đệ tử Tiểu Vũ Phong quá ít, khó có thể phản bác lại quan điểm của số đông.

Phạm vi thảo luận đã sớm vượt xa giới hạn hiện trường đại hội toàn phong.

Ba mươi ba phong đều có Tín Khuê, có thể quan sát toàn bộ đấu trường đại hội toàn phong. Hiện tại đệ tử nội môn và ngoại môn mỗi phong đều đang thảo luận vấn đề này.

Giờ phút này, có một đám đệ tử nội môn Cửu Trọng Phong rối rít vây quanh một hòn Tín Khuê, âm ỉ không ngớt.

Lời nhận định Hoa Thiên Mệnh hơn một bậc chiếm tuyệt đại đa số, quan điểm như thế không chỉ xuất hiện ở đấu trường, những đệ tử không thể đích thân tới hiện trường cũng cho là vậy.

Chỉ có rất ít đệ tử cảm thấy La Chỉnh lợi hại hơn, cho rằng La Chỉnh là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng lại có thể đánh bại cường giả Chiêu Thần

Cảnh. Nếu để La Chỉnh tu luyện tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chắc chắn hắn sẽ lợi hại hơn hẳn Hoa Thiên Mệnh.

“Không phải bàn cãi gì hết, La Chỉnh nhất định lợi hại hơn!” Một thanh niên trong Cửu Trượng Phong rung đùi đắc ý nói.

“Được rồi, Triệu Chiêu, mắt ngươi mọc ở mông à? Biết Hoa Thiên Mệnh lĩnh ngộ được kiếm ý thế nào không? Hoa Thiên Mệnh chưa dùng toàn lực đâu. Nếu hắn rút kiếm, chỉ sử dụng kiếm ý là có thể chém La Chỉnh thành mấy khúc!” Có người lập tức phản bác.

“Vậy thì sao? Hoa Thiên Mệnh che giấu thực lực, chẳng lẽ La Chỉnh không che dấu thực lực?” Triệu Chiêu bĩu môi. Thực lực của hắn đứng ở tốp đầu trong Cửu Trượng Phong, nhưng đáng tiếc, bởi thua một trận đấu lôi đài trước đại hội toàn phong mà năm nay hắn không thể tham gia. Nói một cách khách quan, thực lực của hắn căn bản có thể đứng đầu trong đám đệ tử không tham gia đại hội toàn phong này.

“Người nhận định La Chỉnh sẽ thắng, vậy người dám đánh cược cho La Chỉnh không? Có bản lĩnh thì lấy trang bị bên người để cược cho La Chỉnh đi!” Những người khác nhao nhao châm chọc.

Đại hội toàn phong vừa bắt đầu, có không ít người tiến hành cá cược, dựa theo thực lực của mỗi đệ tử mà xem xét, đánh giá, tất cả đệ tử đều có thể đánh cược.

Thanh Vân Tông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao có không ít đệ tử sĩ tộc tham gia.

Hiện tại tỉ lệ đặt cược cho Hoa Thiên Mệnh cao hơn La Chỉnh rất nhiều. Tỷ lệ càng cao thì càng chứng tỏ mọi người tin tưởng vào thực lực của người đó. Từ đó có thể suy ra mọi người có khuynh hướng cho rằng Hoa Thiên Mệnh dũng mãnh hơn hẳn La Chỉnh.

Nghe được những lời đó, Triệu Chiêu cười ha hả: “Làm sao người biết ta không cược? Ta cho người biết, vừa mới đầu ta đã cược toàn bộ trang bị cho La Chỉnh rồi, hiện giờ tỷ lệ ăn thua đã tăng gấp ba lần. Có muốn xem ta lần được bao nhiêu Phương Tinh hay không? Dọa chết người! Trận tiếp theo ta cũng cược cho hãn! Người dám cược trang bị cho Hoa Thiên Mệnh sao?”

Triệu Chiêu nói như thế liền áp chế được đám người trên Cửu Trượng Phong.

Hoa Thiên Mệnh mặc dù dũng mãnh, nhưng cũng không phải vô địch. Dù sao Hoa Thiên Mệnh chỉ là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, những đệ tử thân truyền kia còn chưa ra tay, huống chi ba mươi ba phong không phải không ai có thể đánh bại Hoa Thiên Mệnh. Ví dụ như Tạ Vân, Ngô Tà cùng phong với Hoa Thiên Mệnh hay Bạch Vân, Chu Đan của Hắc Nham Phong đều là thiên tài, là cường giả Chiếu Thần Cảnh, bọn họ rất có khả năng đánh bại Hoa Thiên Mệnh!

Tất nhiên không ai điên khùng dùng toàn bộ trang bị của mình để đặt cược cho Hoa Thiên Mệnh. Hoa Thiên Mệnh thua một trận cũng không sao, hãn vẫn còn có thể tham gia vào vòng đấu loại, nhưng trang bị trên người chỉ cần thua một lần... Thật là phiền toái.

Nhưng tên Triệu Chiêu điên rồ này lại dám cược!

Hơn nữa hãn còn có một kế hoạch điên cuồng, đó chính là mỗi trận thi đấu, hãn đều đặt cược cho La Chỉnh!

Nếu thật sự giống như suy đoán của hãn, La Chỉnh chiến thắng tất cả các trận, như vậy giá trị trên người hãn sẽ không ngừng tăng lên, thậm chí có thể tăng gấp mấy trăm nghìn lần!

Vì sao Triệu Chiêu dám làm như thế?

Người khác đều nói hăn điên rồi, nhưng Triệu Chiêu biết rõ hăn không có điên. Ngược lại, hăn vô cùng tin tưởng trực giác của mình, hoặc là nói tin tưởng vào thực lực của La Chỉnh.

Hăn là người duy nhất chứng kiến sự khủng bố của La Chỉnh ở khoảng cách gần như thế, cũng là người duy nhất chứng kiến kiếm ý của La Chỉnh rút cuộc mạnh đến mức nào!

Lần đầu tiên luyện kiếm đã ngưng tụ được kiếm ý, hơn nữa “phá trăm” ở độ khó cấp tám trong đài Thất Tinh Kiếm Quang. Loại người giống như La Chỉnh không thể dùng hai chữ “thiên tài” để hình dung, mà phải dùng hai chữ “khủng bố”.

Thông qua Tín Khuê, hăn thấy khi La Chỉnh sử dụng kiếm bộ, tất cả mọi người đều cười nhạo La Chỉnh bắt chước bừa bãi, nhưng Triệu Chiêu không cười. Hăn cẩn thận quan sát mà trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Hăn nhìn thấu kiếm bộ của La Chỉnh ngây ngô và lóng ngóng, nhìn thấu La Chỉnh vừa tu luyện mà thành, hơn nữa còn nhìn ra được kiếm bộ của La Chỉnh là học từ Hoa Thiên Mệnh.

Chỉ nhìn một lần đã có thể phát huy được kiếm bộ, hơn nữa còn vận dụng nó trong thực chiến, loại chuyện này hết sức hoang đường khó tin. Nhưng Triệu Chiêu biết, La Chỉnh quả thật có thể làm được. Với thiên phú đến mức dị thường của hăn thì việc này không thấm vào đâu.

Bởi vì hăn từng tận mắt nhìn thấy một mặt còn khủng bố hơn nữa của La Chỉnh.

Cho nên Triệu Chiêu tràn đầy tự tin nhìn hòn Tín Khuê, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Cố gắng lên La Chỉnh, Triệu Chiêu ta rất thích đánh cược, nhưng những năm gần đây đều thua nhiều thắng ít. Lần này hãy để ta liên lĩnh một lần, thắng lợi một lần!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Châu Đan Hắc Nham Phong!

Trên võ đài vẫn tiếp tục từng vòng lại từng vòng so đấu.

Các đệ tử thực lực kém bị loại, còn đệ tử thực lực mạnh thì đương nhiên một đường thẳng tiến.

Trong mấy trận đấu tiếp theo, La Chỉnh không còn gặp phải đối thủ mạnh chân chính, hầu hết đều là Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Lúc đầu có hai vị đệ tử Tiên Thiên Đại Viên Mãn cũng không phục hấn lẫn, hai người này đến từ Hoàn Linh Phong và Hắc Nham Phong. Tuy rằng hai người họ là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, nhưng có thể thay mặt cho hai phong tham gia đại hội toàn phong thì chứng tỏ họ cũng có thực lực nhất định, ít nhất cũng là người đứng đầu trong các đệ tử Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Đối với chuyện La Chỉnh có thể thắng Gia Cát Hi, bọn họ cho rằng phần lớn là nhờ vận khí, cho nên bọn họ ôm ảo tưởng này lên so đấu cùng La Chỉnh. Kết quả, La Chỉnh dùng quả đấm thép của mình làm cho bọn họ sáng mắt. Thực lực chính là thực lực, không có gì gọi là giả vờ.

Sau khi liên tục dùng năm đấm dạy dỗ hai tên Tiên Thiên Đại Viên Mãn, rất nhanh những đối thủ phía sau của La Chỉnh đã tỉnh ra rằng không thể dùng cảnh giới để đánh giá hấn. Tuy họ cảm thấy La Chỉnh kém hơn so với Hoa Thiên Mệnh, nhưng thực lực chân chính có lẽ cũng không kém bao nhiêu.

Vì thế những trận chiến kế tiếp tương đối dễ dàng, hoặc là khoa tay múa chân mấy chiêu tượng trưng trước mặt La Chỉnh, hoặc là trực tiếp nhận thua. Người có thể tu luyện đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn thì cơ bản cũng đã xác định được chính mình có thể đấu tiếp vào vòng trong hay không. Nếu không thể đi tiếp thì thua thế nào cũng là thua, cần gì phải để La Chỉnh hành hung? Còn nếu đã có thể tham gia vào vòng sau thì bọn họ cũng chẳng ngại thua một trận, chẳng ai muốn phải so đấu với quái vật La Chỉnh.

Đến tận lúc này, thực lực của các đệ tử thiên tài thuộc ba mươi ba phong mới dần dần lộ rõ.

Cho đến nay, La Chỉnh cũng là một trong những người có thể thắng liền một mạch. La Chỉnh đã thắng mười một trận liên tiếp, chưa từng bại trận. Thành tích này tốt đến nghịch thiên. Trong chuỗi thắng lợi liên tiếp ấy, hẳn còn gặp phải những đối thủ tương đối khá như Hắc Minh, Gia Cát Hi.

Hoa Thiên Mệnh cũng một đường chiến thắng. So với La Chỉnh, thành tích của Hoa Thiên Mệnh càng nổi bật hơn, vì chất lượng trận đấu của hắn tốt hơn. Hắn đã tiếp chiến ba vị cường giả Chiếu Thần Cảnh. Dù là Nhạc Kỳ của Phi Thúy Phong, Từ Tử Lăng của Cửu Trượng Phong, hay Mã Húc - Chiếu Thần Cảnh duy nhất của Thốc Thửu Phong, thực lực của mỗi người bọn họ đều không thể khinh thường.

Hơn nữa trong quá trình thi đấu, Hoa Thiên Mệnh hầu như không rút kiếm.

Với một kiếm khách, thế mạnh lớn nhất chính là kiếm của mình, thế nhưng Hoa Thiên Mệnh lại không rút kiếm. Điều này chứng tỏ hắn mới chỉ bộc lộ hai đến ba phần thực lực, còn vẫn che giấu sức chiến đấu kinh người khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên lúc này không ít người bàn tán xôn xao, Hoa Thiên Mệnh rất có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất đại hội toàn phong với cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn của mình! Việc này chưa từng xuất hiện trong lịch sử của Thanh Vân Tông.

Về phần La Chỉnh, tuy thực lực hiện đang bộc lộ ra cũng muôn phần kinh ngạc, nhưng dù sao tu vi và cảnh giới lại quá thấp. Đại đa số mọi người đều nhất trí cho rằng La Chỉnh may mắn chưa gặp phải cường giả chân chính mà thôi. Nếu đối chiến với những cường giả Chiếu Thần Cảnh ở Thiên Nhất Phong hoặc là Hắc Nham Phong, thế thắng liên tiếp của La Chỉnh chỉ sợ cũng sẽ phải dừng lại, chứ đừng nói tới chuyện gặp phải đệ tử thân truyền.

Ngoại trừ La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh một mạch thắng liên tiếp ra thì còn có Tuyền Tiểu Yên của Ngọc Nữ Phong cũng có biểu hiện kinh người. Tuy rằng Tuyền Tiểu Yên chưa tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn nhưng cũng đã đánh bại mấy vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn và một vị Chiếu Thần Cảnh, giữ vững thành tích toàn thắng chỉ với cảnh giới Tiên Thiên Cửu Trọng.

Hiện tại tổng cộng có mười ba người giữ thành tích toàn thắng, trong đó La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Tuyền Tiểu Yên đều là cao thủ Tiên Thiên, chín người còn lại là Tạ Vân, Ngô Tà của Thiên Nhất Phong, Bạch Vân và Châu Đan của Hắc Nham Phong, Chu Phiếm Hải của Hoàn Linh Phong, Mạnh Thánh Điện của Vong Ưu Phong, Hoàng Hiên của Thiên Thủy Phong...

Hiện tại các đệ tử Thanh Vân Tông vô cùng chờ mong mười ba người này giao đấu với nhau.

Bởi vì mười ba người này muốn giữ vững thành tích toàn thắng thì nhất định phải kết thúc chuỗi thắng liên tiếp của đối phương, cho nên tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó, trận đấu cũng sẽ muôn phần phần khích, thực

khó xuất hiện những tình huống như trực tiếp nhận thua, hoặc là bị động ứng chiến.

Quy tắc bố trí của Thanh Vân Tông không để cho mọi người thất vọng.

Trong vòng này, đối thủ của La Chỉnh đã được sắp xếp.

“La Chỉnh - Tiểu Vũ Phong, đánh với Châu Đan - Hắc Nham Phong!”
Trọng tài tuyên bố.

Trọng tài vừa nói xong, nhất thời khiến cho mọi người vô cùng hào hứng.

“Chuỗi thắng liên tiếp của La Chỉnh, hẳn cũng nên dừng ở đây. Đối thủ của hắn là Châu Đan, cho tới nay Châu Đan cũng toàn thắng liên một mạch, hơn nữa hắn lại là đệ tử đứng đầu Hắc Nham Phong, nằm trong năm mươi người đứng đầu Thanh Vân Bảng!”

“Ta đi đặt cược ngay đây. Cá Châu Đan thắng. Chẳng qua lần này tỷ lệ ăn tiền cũng hơi thấp, đại đa số đều không coi trọng La Chỉnh. Ta có nên đi ngược lại số đông, đặt cược cho La Chỉnh không nhỉ?”

“La Chỉnh không có khả năng là đối thủ của Châu Đan. Hơn nữa, có vẻ La Chỉnh sẽ trực tiếp nhận thua. Dù sao thắng liên tiếp cũng chỉ là một cái danh mà thôi. Hắn thắng liên tiếp nhiều như vậy, cũng đã thỏa mãn từ lâu rồi, giờ có thắng hay thua cũng chẳng có ý nghĩa gì. Huống chi trước đây La Chỉnh đã đánh đệ tử Hắc Minh của Hắc Nham Phong một trận như vậy, các đạo sư Hắc Nham Phong đều đã lên tiếng dẫn dắt, giờ hắn lại gặp phải Châu Đan thì nhất định là thiệt thòi lớn. Châu Đan không chỉ đơn giản là đánh bại La Chỉnh mà sợ là muốn hung hăng dạy dỗ hắn!”

Cho dù La Chỉnh biểu hiện kinh khủng tới mức nào, đại đa số mọi người đều cảm thấy hắn không thể thắng được Châu Đan.

Nhìn tỉ lệ ăn tiền cá cược cũng có thể thấy, tỉ lệ La Chỉnh chiến thắng Châu Đan là một ăn chín! Mà Châu Đan chiến thắng La Chỉnh thì chỉ là một đền một. Chứng tỏ đại đa số mọi người đều cho rằng Châu Đan đánh thắng La Chỉnh là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Sau khi nghe trọng tài tuyên bố, La Chỉnh liền chuẩn bị đi lên võ đài.

Văn đạo sư bên cạnh vừa mới định nói gì đó, La Chỉnh lập tức cười nói: “Văn đạo sư, xin người đừng nói nữa...”

Hầu như mỗi lần không chắc chắn, Văn đạo sư liền giống một như một cô vợ nhỏ đứng bên cạnh dăn dò La Chỉnh. Hơn nữa tới nói lui cũng chỉ có mấy câu: “Nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, thua cũng không sao. Nếu không địch lại thì trực tiếp nhận thua là được. Dù sao cũng chắc chắn tiến vào vòng trong rồi...”

Những lời này La Chỉnh còn có thể đọc thuộc lòng luôn rồi.

Văn đạo sư xấu hổ cười cười, lại thay đổi cách nói: “Trước đây người đánh đệ tử Hắc Minh của Hắc Nham Phong bọn họ như vậy, chắc chắn Hắc Nham Phong đã ghi hận trong lòng, không dễ dàng bỏ qua. Ta sợ Châu Đan sẽ muốn lấy mạng người.”

Nhưng La Chỉnh quay đầu lại với ánh mắt sắc lẹm mà nói: “Văn đạo sư, cho dù là đánh với ai, ta cũng sẽ dùng toàn lực ứng phó! Sẽ không nhượng bộ nửa phần.”

Nhìn La Chỉnh nghiêm túc nói như thế, trong lòng Văn đạo sư hơi chấn động...

Tuy hãn vẫn luôn nói là coi trọng La Chỉnh, cũng vẫn luôn cho rằng La Chỉnh là hy vọng duy nhất của Tiểu Vũ Phong, nhưng trên thực tế đối với thực lực của La Chỉnh, hãn vẫn có chút nghi ngờ. Cho dù La Chỉnh hết lần này đến lần khác đập tan suy đoán của hãn và phần lớn mọi người, một

đường thẳng liên tiếp như hiện tại, thì cũng không khiến hãn thực sự tin tưởng, ngược lại còn lo được lo mất.

Chịu thôi! Văn đạo sư cũng không thể tin, La Chỉnh có thể đánh bại đệ tử thân truyền và cả cường giả đứng đầu ba mươi ba phong mà vọt tới vị trí đệ nhất...

Chẳng qua nhìn La Chỉnh nghiêm túc như thế nên trong lòng Văn đạo sư chấn động không thôi. Tâm tính của La Chỉnh chính là tâm tính điển hình của các cường giả, cho dù cơ hội xa vời, nhưng hãn vẫn ôm niềm tin tất thắng mà chiến đấu như trước. Cũng chỉ có người như thế thì trong lòng mới vĩnh viễn không có sợ hãi! Bất kể lúc nào cũng muốn phát huy hết thực lực của chính mình.

“Xin lỗi. La Chỉnh, người nói đúng. Mỗi một trận so đấu đều nhất định phải toàn lực ứng phó! Ta tin người có thể làm được!” Văn đạo sư hít một hơi thật sâu, sau đó mới chậm rãi nói.

La Chỉnh mỉm cười gật đầu, lập tức bước lên võ đài.

Trên Cửu Trọng Phong, Triệu Chiêu trừng đôi mắt như chuông đồng, gắt gao nhìn chăm chăm Tín Khuê, mí mắt cũng không thêm chớp lấy một cái.

Vừa mới đây hãn đã đặt cược 1.200 viên Phương Tinh! Cược La Chỉnh thắng!

Đối với Triệu Chiêu trước đây mà nói, 1.200 viên Phương Tinh là một khoản tiền khó có thể tưởng tượng được! Từ khi nào trong tay hãn lại có nhiều Phương Tinh như vậy? Bình thường một tháng hãn cũng chỉ dám đi đài Thất Tinh Kiếm Quang tu luyện một lần, căn bản là bởi không có điểm tích lũy để duy trì!

Nhưng nhờ La Chỉnh đã thắng một mạch liên tiếp nên Triệu Chiêu được bội thu! Từ hai viên Phương Tinh biến thành hơn 1.000 viên như hiện tại... Vốn dĩ Triệu Chiêu còn cho rằng không thể tham gia đại hội toàn phong là một điều đáng tiếc. Nhưng hiện tại hẳn tuyệt không tiếc chút nào! Tham gia đại hội toàn phong, hẳn không thể lấy được thành tích tốt, nhưng trên Cửu Trượng Phong hẳn lại có thể thắng được nhiều Phương Tinh như vậy!

Hiện tại đối thủ của La Chỉnh là Châu Đan, tỉ lệ là một ăn chín, tỉ lệ này cao đến biến thái! Chứng tỏ đại đa số mọi người cũng sẽ không cựa La Chỉnh thắng.

Nhưng Triệu Chiêu vẫn trung thành đặt 1.200 viên Phương Tinh như trước.

“Gấp chín lần đó. La Chỉnh huynh, không La Chỉnh ca! Nếu huynh có thể thắng, ta tình nguyện gọi huynh một tiếng cha!” Nếu La Chỉnh thắng, hẳn liền có một vạn viên Phương Tinh, có thể đổi thành 5.000 điểm tích lũy. Điểm tích lũy nhiều như vậy thì chẳng cần chờ tới một tháng mới dám đi đài Thất Tinh Kiếm Quang một lần mà ngày nào đến đó ngủ luôn cũng được!

Trong lúc Triệu Chiêu cầu nguyện, La Chỉnh cuối cùng cũng bước lên võ đài.

Hai người La Chỉnh và Châu Đan đều đã thắng liên tiếp mười một trận. Trận so đấu này đã định trước là sẽ có một người phải kết thúc chuỗi toàn thắng của mình.

Châu Đan đã đứng ở võ đài từ lâu. Hôm nay hẳn không mặc trường bào đen của đệ tử nội môn, đại hội toàn phong cũng không có quy định về trang phục tham gia thi đấu.

Hôm nay hăn mặc đồ màu xanh, bên hông có một cái đai ngọc màu nhạt, nhìn qua ôn văn nho nhã, giống như một thư sinh đọc sách thánh hiền, còn trong ánh mắt cũng không có chút sát ý nào.

“Người nhận thua đi.” Nhìn La Chỉnh đi lên võ đài, Châu Đan thản nhiên nói.

“Vì sao?” Long mày La Chỉnh hơi nhú, nhìn chăm chăm Châu Đan hỏi.

“Ta đến từ Hắc Nham Phong. Từ sau khi tiến vào Hắc Nham Phong, các đạo sư đã quan tâm giúp đỡ ta, có thể nói là ân trọng như núi. Người đã đánh Hắc Minh đến thảm, hăn nhờ ta lúc so đấu phải ăn miếng trả miếng, khiến người thảm hại hơn.” Châu Đan nhẹ giọng nói.

La Chỉnh nhìn về phía Hắc Nham Phong bên kia, đạo sư Hắc Nham Phong vẫn luôn dùng bộ mặt muốn giết người nhìn mình chăm chăm. La Chỉnh lại mỉm cười: “Vậy sao người còn muốn nói cho ta? Trực tiếp ra tay là xong rồi. Nếu ta nhận thua, chẳng phải người không có cơ hội ra tay với ta nữa sao?”

Châu Đan lại nói: “Bởi vì ta cũng hiểu được lỗi sai là ở Hắc Minh. Nếu lúc trước Hắc Minh đã kiêu ngạo, đánh Tả Vân của Tiểu Vũ Phong đến thế, vậy hăn cũng phải nghĩ trước đến việc sẽ bị ăn đòn. Người chẳng qua là giúp Tả Vân báo thù thôi. Nói cách khác, người không sai.”

La Chỉnh tò mò nói: “Theo lời người nói, người cũng có thể giúp Hắc Minh báo thù?”

“Quả thật, Dư đạo sư có ý này. Nhưng ta không bằng lòng, bởi vì ta không thích Hắc Minh!” Châu Đan thản nhiên nói.

Cái loại tính cách ngậy ngô mà tàn nhẫn này của Hắc Minh đích thực chẳng có mấy ai thích. Hơn nữa bản thân Châu Đan lại thường tự cho mình

là người đọc sách, lĩnh ngộ Nho đạo, giơ tay nhấc chân đều có phong phạm của Đại Nho, chú trọng khí tiết chính trực, ngay thẳng trường tồn trong thiên hạ. Làm đồng môn với loại người như Hắc Minh là một sự sỉ nhục đối với hắn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Sát Tự Quyết

Châu Đan cảm thấy đúng là Hắc Minh rất có tài trong trận pháp ảo trận, có thể xưng là nhân vật thiên tài.

Nhưng Hắc Minh rắc tâm bất chính, giết người tàn nhẫn. Thanh Vân Tông chỉ để ý tới môn quy và thực lực, lại không hề áp chế tính cách đệ tử. Đối với khuynh hướng này của Thanh Vân Tông thì thực lực có hạn của Châu Đan cũng chẳng thể thay đổi được, nhưng nếu như dính đến hắc, hắc có thể cự tuyệt.

Dư đạo sư của Hắc Nham Phong có ân trọng như núi đối với hắc nên hắc cũng không thể thẳng thắn từ chối yêu cầu, nhưng hắc vẫn có thể làm theo lựa chọn của mình, nhắc nhở La Chỉnh, cho La Chỉnh nhận thua, để La Chỉnh biết hắc và Hắc Minh không phải một cùng một loại người!

Trong mắt La Chỉnh lóe ra một tia kinh ngạc. Hắc không nghĩ tới Châu Đan lại cực kỳ thật thà ngay thẳng như vậy. La Chỉnh gật gật đầu cười nói: “Thanh Vân Tông tiếp nhận võ giả khắp thiên hạ, nhưng chỉ dựa vào thực lực chứ không hỏi tới đạo đức, không xét phẩm hạnh. Không ít đệ tử tuy rằng có thiên phú cường đại về thực lực, nhưng tâm tính tàn nhẫn, khát máu ham giết chóc. Châu Đan huynh có thể gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, La Chỉnh ta bội phục. Chẳng qua nhận thua là thứ ta làm không được!”

“Nếu người không nhận thua, lát nữa nếu thật sự bại, ta sợ là...” Dư đạo sư đã đề nghị, hắc không thể trực tiếp cự tuyệt, cho nên Châu Đan cũng

đã đồng ý với Dư đạo sư, nếu La Chỉnh không chịu nhận thua thì hẳn chắc hẳn phải ra tay trừng trị.

“Cái này không phiền Châu Đan huynh phải lo lắng cho ta. Trước hết, thắng thua còn chưa định, cứ cho là ta bại đi nữa thì Châu Đan huynh cũng có thể khiến ta chột vật một phen rồi mới nhận thua. Nếu như vậy đạo sư Hắc Nham Phong các huynh cũng không thể nói gì hơn.” La Chỉnh chậm rãi nói.

Châu Đan nghe được phương án này của La Chỉnh thì mỉm cười: “Vậy mà ta không nghĩ ra. Nếu đã vậy, bắt đầu đi!”

Nói xong, Châu Đan liền rút trong tay ra một cây bút.

Bình khí trong thiên hạ cũng nhiều chủng loại, nhưng người dùng bút làm vũ khí thì không nhiều lắm. Cho dù là dùng bút làm vũ khí thì cũng chỉ là bút Phán Quan thôi. Bút Phán Quan có hình dạng giống như bút, nhưng trên thực tế tác dụng lại tương tự Nga Mi Thích(1), toàn thân đều dùng kim loại tạo thành.

(1)Nga Mi Thích: dài khoảng 33 cm, phần chính giữa thô to, hai đầu bẹt, nhỏ, nhọn giống với hình lăng ba cạnh, có một vòng tròn nhỏ được nối với phần giữa thân, và chiếc vòng tròn nhỏ này có thể xoay được 360 độ.

Nhưng cây bút trong tay Châu Đan lại được làm từ gỗ, ngòi bút cũng là lông sói thuần túy. Đây là một cây bút lông!

Bút lông chỉ dùng để viết chữ, nhưng Châu Đan lại lấy ra đối địch.

Đối mặt với Châu Đan lấy ra một cây bút lông, La Chỉnh cũng không có nửa phần coi thường. Đối phương có thể thắng liên tiếp nhiều như vậy, có thể trở thành đệ tử đứng đầu Hắc Nham Phong thì thực lực tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Bất luận là ai coi thường Châu Đan thì đều phải trả giá thảm khốc.

Sau khi lấy lông bút ra, trong tay Châu Đan liền có từng luồng chân nguyên màu đen thuần lan ra ngoài, trôi nổi xung quanh hắn, càng ngày càng ngưng tụ lại. Lúc đầu chân nguyên tụ thành một màn sương đen, sau đó màn sương đen ngưng kết thành một khối chất lỏng đen thẫm.

Khi Châu Đan kéo nhẹ ống tay áo, chấp bút chấm vào chất lỏng màu đen kia, La Chỉnh mới hiểu đó chính là mực nước dùng để viết bút lông.

Hóa chân nguyên thành mực nước...

Thiên hạ rộng lớn đúng là cái gì cũng có. La Chỉnh cũng không biết Châu Đan muốn làm cái gì, nhưng bất kể như thế nào thì cứ đánh trước hãy nói!

La Chỉnh muốn phát huy hết tiềm lực thân thể mình, trừ phi thân thể hắn không thể ứng phó với đối thủ trước mắt, hắn mới sẽ suy xét sử dụng chân nguyên.

“Vù vù...”

Thân người La Chỉnh nhẹ như chim yến, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, ngay lập tức đi tới trước mặt Châu Đan, hai quả đấm thép đánh qua.

Sức bật của thân thể hắn khủng bố thế nào, trong lòng các đệ tử Thanh Vân Tông đều vô cùng hiểu rõ. Nhưng mắt thấy La Chỉnh đã múa may vùng vẫy, Châu Đan vẫn không chút hoang mang, còn mọi người thì nhìn không được mà lau mồ hôi thay hắn.

Dù sao thì phần lớn các đệ tử đều cựa Châu Đan thắng, chỉ có rất ít đệ tử đi ngược số đông cựa cho La Chỉnh.

Nếu vừa mới vào trận Châu Đan đã bị La Chỉnh dùng song quyền đánh thành trọng thương, bọn họ chỉ có thể thua thảm.

Đối mặt với song quyền của La Chỉnh, Châu Đan không hoang mang chút nào, giơ bút lông trong tay lên. Ngay khi hắc nâng bút, động tác chợt trở nên nhanh nhẹn.

Hắn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai viết một chữ bên tay La Chỉnh, là một chữ “Phong(2)“.

(2)Phong: đóng, phủ kín. "Phong" trong "phong ấn".

Chỉ cần một chữ, nhìn như dao khắc xuống, tản mát ra một cỗ khí thế quân tử!

Sau khi chữ này xuất hiện, La Chỉnh chợt cảm thấy sức mạnh trong tay mình suy kiệt, tay trái của hắn cứ như vậy bị trói lại!

Trói được một tay, nhưng La Chỉnh vẫn còn quyền bên phải, một quyền này đã gần trong gang tấc.

Chẳng qua sắc mặt Châu Đan vẫn không có biến hóa gì như trước, hươ bút lông một cái đầu vào đấy, tùy ý mà nhanh chóng viết ra một chữ “Phòg” trên không trung.

Một chữ này, dường như rất vững chãi, đường nét lại sắc sảo.

“Ầm!”

La Chỉnh không nói hai lời liền nện một quyền lên chữ “Phòg” kia.

Dưới cú đánh này, sắc mặt La Chỉnh hơi đổi.

Đối mặt với Chiêu Thần Cảnh, hơn nữa còn là nhân vật nhất nhĩ Hắc Nham Phong, La Chỉnh không dám giấu tài, mà là thúc giục sức mạnh thân

thể đến chín phần, toàn bộ vảy rồng cũng được kích hoạt. Thế nhưng luồng sức mạnh mãnh liệt này đánh lên chữ viết bằng chân nguyên kia lại không khiến nó sút mẻ chút nào.

“Tiếp tục!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Sau khi đánh liên tiếp bốn quyền, chữ “Phòng” lớn kia mới xuất hiện một vết nứt, đến tận quyền thứ năm thì nó mới ầm ầm vỡ ra.

Châu Đan lui về sau vài bước, vung tay lên lại hình thành một chữ “Phòng” chắn phía trước hắn. Hơn nữa hắn còn đang không ngừng chấm mực viết chữ, từng chữ “Phòng” tiếp tục xuất hiện trước người hắn.

Hắn vừa viết, vừa nói: “Chiêu này gọi là Ngũ Phương Phòng Tự Quyết, cho dù là lực lớn thế nào, nó cũng có thể nhận đủ năm lần công kích, sau đó mới vỡ vụn! Còn chữ “Phong” trên tay trái người là Phong Tự Quyết, có thể phong bế sức mạnh và chân nguyên, khiến tay trái người tạm thời không động đậy được.”

Nghe Châu Đan nói vậy, La Chính nhất thời cạn lời.

Võ giả ai đời lại dễ dàng nói ra cho đối thủ biết tác dụng và công pháp của mình, bởi vì một khi nói ra, thì chỉ cần với những thông tin có hạn đó là đối phương có thể tìm ra phương pháp đối phó. Nhưng Châu Đan này đúng là rất ngay thẳng, cũng có thể nói là tuyệt đối tự tin vào thực lực của chính mình. Hơn nữa hắn vốn đã là một người quang minh chính đại, theo đạo quân tử, cho nên hắn luôn làm việc ngay thẳng không hề giả bộ.

“Phong Tự Quyết?”

La Chỉnh lắc lắc cánh tay trái của mình, hiện tại toàn bộ cánh tay trái của hắn đúng là không thể cử động. Cứ như vậy thì chẳng khác nào một chữ của Châu Đan đã phế bỏ một cánh tay của hắn.

“Đúng vậy! Người không phá được Phong Tự Quyết này đâu, một lúc lâu sau nó sẽ tự giải.” Châu Đan nhẹ giọng nói, sắc mặt bình tĩnh giống như không phải hắn đang chiến đấu với La Chỉnh mà là cùng bàn luận một việc gì đó.

“Không giải được?” Lông mày khẽ nhướn, hắn thầm nghĩ trong đầu, năng lượng tinh thạch Huyết Phỉ bên trong tay trái chợt dừng mãnh tiến ra, rất nhanh đã thấy trên chữ Phong kia xuất hiện một vết nứt đỏ như máu, chỉ chốc lát sau cả con chữ liền vỡ vụn ra, hóa thành một chút nguyên khí màu đen tiêu tán giữa trời đất.

“Ồ?” Trên mặt Châu Đan lộ ra vẻ kinh ngạc: “Có bản lĩnh. Vậy là ta nói khoác rồi. Tuy người chỉ có thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng, nhưng thủ đoạn lại sắc bén như thế, chẳng trách có thể thắng liên tiếp đến giờ, ta quả thật đã xem thường người. Chẳng qua chỉ phá Phong Tự Quyết của ta thôi thì chưa đủ, tiếp chiêu đi!”

Châu Đan bày ra liền một mạch bảy tám chữ Phòng, sau đó lại bắt đầu viết tiếp. Lúc này chữ hắn viết ra là Sát. Hắn liên tiếp viết ra ba chữ Sát, rồi khẽ quát một câu: “Đi!” Ba chữ kia liền lập tức tạo thành một hình tam giác bay về phía cổ La Chỉnh. Nhưng dờ khóc dờ cười ở chỗ, đến lúc này rồi Châu Đan còn nhắc nhở La Chỉnh: “La Chỉnh huynh cẩn thận, Sát Tự Quyết này uy lực rất lớn, huynh phải cẩn thận ứng phó.”

Ba chữ Sát kia vừa xuất hiện, khí thể bất chợt thay đổi. La Chỉnh cảm nhận được một cỗ sát ý kịch liệt truyền đến từ trong chữ Sát kia, giống như

khí tức trên người tướng lĩnh đã tàn sát hàng vạn sinh linh trên chiến trường.

“Thì ra là thế, khó trách ta không cảm nhận được chút sát ý nào trên người Châu Đan, thì ra hẳn ngưng tụ toàn bộ sát ý vào bên trong Sát Tự Quyết này. Không biết ba chữ kia rốt cuộc có gì đặc biệt?”

Nghĩ đến đây, La Chỉnh vươn nắm tay đánh cực nhanh về phía ba chữ kia.

Đối mặt với đối thủ như Châu Đan, La Chỉnh thực sự cảm thấy khó giải quyết. Trên người hắn có nhiều Phòng Tự Quyết như vậy, mỗi cái Phòng Tự Quyết đều cần đánh tới năm lần mới phá vỡ được. Năm cái Phòng Tự Quyết có thể chống đỡ hai mươi lăm lần công kích của La Chỉnh, huống chi lúc hắn công kích thì Châu Đan còn có thể không ngừng bổ sung Phòng Tự Quyết.

Chỉ với điểm này, đối mặt với mình, Châu Đan có thể gọi là bất bại.

Lúc này La Chỉnh không chỉ phải đối mặt với ba chữ Sát mà còn cần nghĩ xem làm thế nào phá vỡ phòng ngự của Châu Đan.

“Ầm!”

Nện một quyền vào một chữ Sát, La Chỉnh chợt cảm nhận được một luồng phản lực mãnh liệt, cùng lúc đó chữ Sát đầu tiên cũng chợt nổ tung, tạo ra một luồng sức mạnh cường đại hơn đánh ngược vào người La Chỉnh.

La Chỉnh vốn xuất phát từ giữa võ đài, bây giờ bị luồng sức mạnh này đánh lên, cả người như viên đạn bay thật mạnh ra ngoài, nện lên trên kết giới của võ đài.

Kết giới này là dùng một ảo trận lớn của Thanh Vân Tông để bố trí ra, có thể tiếp nhận công kích tương đối lớn. Nhưng bị La Chỉnh va chạm vào,

không ngờ kết giới lại dao động một chút.

Dù là kết giới gì thì cũng có một giới hạn nhất định, hiển nhiên sức mạnh của La Chỉnh và chữ Sát kia cùng đánh vào một chỗ, lực va đập khủng bố tới cỡ nào? Va chạm này đã đạt đến giới hạn của kết giới, bên trong nó xuất hiện một đường vân. Đó là một vết nứt.

Sắc mặt trọng tài đột nhiên biến đổi. Màn sáng kết giới này được bố trí để bảo vệ đệ tử đang xem trận đấu ở xung quanh, đương nhiên cũng để bảo hộ võ giả trên võ đài một chút ở mức độ thích hợp.

Ai có thể nghĩ đến La Chỉnh giao thủ với Châu Đan, lại gần như chỉ cần một đòn đã đủ làm kết giới sinh ra vết nứt. Đây là công kích cường đại tới mức nào?

Vị trọng tài này nhìn về phía một vị trưởng lão bên cạnh, trưởng lão thấy vậy liền vung tay lên, một luồng chân nguyên tinh thuần từ trong tay hãn phóng ra, rót vào trong kết giới. Ngay lập tức kết giới lại khôi phục nguyên trạng.

Còn La Chỉnh bị đánh lên kết giới thì chậm rãi trượt xuống, suy sụp ngồi dưới đất.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Chuyện Lớn

Thấy cảnh này, mọi người lại bắt đầu bàn tán.

“Một đòn kia của Châu Đan thật đáng sợ, gần như chỉ một chữ Sát đã đánh bay La Chinh! Hẳn mạnh hơn La Chinh rất nhiều, có lẽ La Chinh sẽ phải thua!”

“Chỉ sợ không chỉ đơn giản là thua như vậy. Cái chữ Sát này vô cùng quý dị, bản thân nó chứa sức mạnh vô cùng khủng bố, hơn nữa mới vừa rồi ta cảm nhận được hình như nó có thể bắn ngược sức mạnh của La Chinh về. Cũng chính trong nháy mắt đó La Chinh bị sức mạnh của bản thân và sức mạnh vốn có trong chữ Sát tấn công hai tầng. Lần này La Chinh có thể đứng lên hay không cũng khó nói.”

“Thì ra là thế. Nếu vậy, thần lực trời sinh của La Chinh lại đánh lên trên người hắn. Chỉ mong hắn không đứng dậy được, nhất định đừng có đứng lên! Ta liên tục cược La Chinh bại, nhưng mỗi lần đều thua thảm! Đã sắp thua sạch cả quần rồi. Lần này xem như ta đã bất chấp tất cả, đặt toàn bộ gia tài trên người Châu Đan. Chỉ cần La Chinh thua, ta có thể thắng về cả vốn lẫn lãi!”

“Yên tâm. Không đứng dậy nổi đâu, cho dù là sắt thép mà trúng một chiêu như vậy thì cũng chịu không nổi.”

Như vậy có thể nói, ngoài Tiểu Vũ Phong từ trên xuống dưới và vài người đi ngược lại số đông cược La Chinh thắng, thì hầu như tất cả mọi

người đều hy vọng La Chỉnh thua! Đều hy vọng La Chỉnh không thể đứng lên!

Lúc này, đúng là La Chỉnh không hề đứng lên, nhưng không phải bởi hãn không muốn mà là đang tự hỏi làm thế nào đối phó với tình thế hiện tại, làm thế nào để phá Tự Quyết của Châu Đan.

Suy nghĩ trước sau, La Chỉnh ý thức được rằng chỉ nhờ vào thân xác của mình thì có lẽ không thể phá vỡ phòng ngự của Châu Đan.

Nhất định phải dùng biện pháp khác.

Năm chữ Phòng Tự Quyết không ngừng bay múa xung quanh Châu Đan, bên người Châu Đan còn có hai chữ Sát Tự Quyết. Tuy Dư đạo sư bảo Châu Đan chỉ cần có cơ hội thì phải đánh La Chỉnh đến chết, nhưng với tính cách của Châu Đan thì thực sự không làm được chuyện này.

Một người luôn tuân theo đạo quân tử thì làm sao có thể lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn được?

Một đòn vừa rồi hãn là La Chỉnh đã chịu phản lực nghiêm trọng, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, có lẽ là ngất đi rồi. Nếu vậy cũng không tồi, trọng tài trực tiếp phán La Chỉnh thua, trận đấu này cũng không cần tiếp tục nữa.

“Hãn là không đứng dậy nổi...” Châu Đan nhìn chăm chăm La Chỉnh. Thế này, hãn cũng có thể ăn nói với Dư đạo sư rồi. Dù sao ngất xỉu cũng tính là thua, hãn đích thực không thể tiếp tục công kích La Chỉnh nữa. Ngay lúc Châu Đan vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại nhìn thấy tay chân La Chỉnh động đậy, lập tức nhảy bật lên như một con cá chép, còn hoạt động thân thể một chút, bản mặt tỉnh bơ mà cười...

Một hơi mà Châu Đan vừa mới thở ra, lập tức lại bị hít ngược trở lại. Người này cứ như không có việc gì xảy ra.

Thân thể La Chỉnh mạnh mẽ, đây là chuyện Châu Đan đã biết từ lâu. Trước đây La Chỉnh đã từng biểu diễn rồi. Châu Đan cũng rất rõ ràng, bình tĩnh tìm cách rồi mới hành động, nhưng hẳn lại không nghĩ rằng thân thể La Chỉnh có thể mạnh mẽ đến mức này.

Đây cũng không phải mức độ mà thân thể máu thịt có thể đạt được, cho dù là sắt thép chân chính thì chỉ sợ cũng đã bị đánh vỡ rồi. Trừ phi thân thể La Chỉnh đạt tới cấp bậc huyền khí, thậm chí linh khí, có khi mới đủ khả năng chịu đựng đòn này.

Vốn Châu Đan chỉ nghĩ như vậy trong đầu, nhưng hẳn lại không biết suy đoán của mình đã vô tình gần tới sự thật. Thân thể La Chỉnh đích thực là linh khí hàng thật giá thật, hơn nữa còn là linh khí trung phẩm!

La Chỉnh hoạt động thân thể một chút rồi nhìn Châu Đan đứng cách đó không xa, lúc này đây hẳn lại hành động lần nữa!

La Chỉnh đánh nhưng cũng không mù quáng, tuy trước đây hẳn che giấu thực lực của mình, nhưng hẳn cũng hiểu mình không thể giấu kín được mãi. Huống chi nếu là người có lòng muốn điều tra ra thực lực thực sự của hẳn thì cũng không khó.

Nếu hiện tại thân thể đơn thuần đã không thể đánh bại được Châu Đan, như vậy liền đến phiên chân nguyên của hẳn lên sân khấu.

Trong nháy mắt lúc La Chỉnh tiến lên, từng luồng chân nguyên màu tím đen điên cuồng chui ra khỏi đan điền của hẳn. Chân nguyên Thiên Ma theo kinh mạch chui thẳng vào trong hai tay La Chỉnh, sau đó đột nhiên phóng ra từ trên trán giống như từng ngọn lửa màu tím đen hùng hực thiêu đốt, tản mát ra một cỗ khí thế kịch liệt, quỷ dị phi phàm.

Mà ở trong chân nguyên màu tím đen kia còn có một chút ánh sao sáng lấp lánh, chỉ cần tùy ý liếc nhìn một cái sẽ cảm thấy bên trong ánh sao

đó ẩn chứa lực lượng của Tinh, tạo cho người khác một áp lực chấn động trong lòng!

“Gì? La Chỉnh dùng chân nguyên... Sao ta lại quên mất La Chỉnh đã là cao thủ Tiên Thiên chứ! Từ lúc đánh đến giờ hắn vẫn chưa hề dùng tới chân nguyên!”

“Nói thừa. Ta nói rồi, người khác có thể che giấu tu vi, chẳng lẽ La Chỉnh lại không thể?”

“Chân nguyên của La Chỉnh làm cho người khác thấy áp lực rất lớn. Chân nguyên này cực kỳ đặc biệt, nhưng rốt cuộc lại không biết hắn tu luyện công pháp gì!”

Sắc mặt mọi người cũng kinh hãi. La Chỉnh một đường đánh thẳng tới đây đều chỉ dựa vào thần lực trời sinh và thân thể mạnh mẽ của hắn, nhưng giữa chừng chợt dùng tới chân nguyên, khiến mọi người nhất thời khó có thể tiếp thu. Huống chi đa số bọn họ đều cưỡi cho Châu Đan, nếu thế cục thật sự bị La Chỉnh đảo lộn thì bọn họ sẽ thua sạch sành sanh, đến cả quần cũng chẳng còn.

Chỉ có cực ít đệ tử đã đi ngược lại số đông cưỡi La Chỉnh thẳng thì lúc này mới dương dương tự đắc: “Ta đã nói rồi, chắc chắn La Chỉnh che giấu để chuẩn bị cho các trận sau. Tuy hắn là Tiên Thiên Nhị Trọng, nhưng mà chỉ với cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng lại có thể một đường thẳng liên tiếp đến bây giờ thì không thể nào là một tên bất tài!”

Thạch Kinh Thiên ngồi trên đài cao nhìn thấy chân nguyên Thiên Ma ngưng tụ trong tay La Chỉnh thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hai mắt như hai thanh đao nhỏ sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm chân nguyên Thiên Ma rồi chậm rãi nói: “Chuyện gì vậy? Nếu ta không lầm, chân nguyên trong tay La Chỉnh, hình như là chân nguyên Thiên Ma!”

Sắc mặt Từ trường lão đứng bên cạnh Thạch Kinh Thiên cũng ngưng trọng đến cực điểm: “Đúng là chân nguyên Thiên Ma! Thăng nhóc này thế mà luyện thành chân nguyên Thiên Ma. Sao có thể...? Hắn vào Thiên Thư Các lấy đi Thiên Ma Thần Quyền rồi?”

“Ha ha, Thiên Ma Thần Quyền đặt ở Thiên Thư Các trăm năm nay mới có ba người lấy được. Hai trong số đó không thể luyện thành, còn một người bị Lỗ thúc ngăn cản, không cho tu luyện. Thật không ngờ... không ngờ.... Thiên Ma Thần Quyền này cuối cùng vẫn có người luyện thành.” Thạch Kinh Thiên thì thào nói.

Lỗ thúc trong miệng Thạch Kinh Thiên, tất nhiên là chỉ ông lão mà ngày đó La Chính đã gặp trong Thiên Thư Các khi lấy Thiên Ma Thần Quyền đi. Địa vị của ông lão cực cao, đến tông chủ Thạch Kinh Thiên cũng phải gọi một tiếng “Lỗ thúc”.

“Thiên Ma Thần Quyền chính là công pháp thánh giai, cho tới nay thân thể con người căn bản không thể tu luyện được, thật sự không nghĩ ra rốt cuộc thăng nhóc này làm thế nào mà luyện thành!” Trong mắt Từ trường lão toát ra vẻ hâm mộ, cho dù đã có địa vị trường lão thì ông cũng khá động tâm với công pháp thánh giai.

Cũng không phải Từ trường lão không thể lấy bản Thiên Ma Thần Quyền về tay mình. Chỉ cần trả một cái giá lớn nhất định là ông có thể mượn được. Nhưng cũng đành chịu, tuổi tác ông đã cao, hướng chỉ công pháp thánh giai cũng không phải chỉ cần tu luyện là có thể thành. Đây là công pháp truyền thừa của Ma tộc, nhưng đến bản thân người Ma tộc cũng còn khó mà luyện thành, vậy nên Từ trường lão muốn tu luyện cũng quá khó khăn.

“Không thể tu luyện?” Thạch Kinh Thiên nghe Từ trường lão nói vậy thì lại lắc đầu: “Đối với ba trăm quận huyện, hàng tỉ người trong Đông Vực mà nói thì có thể là khó khăn. Nhưng phóng mắt ra toàn thế giới, hàng loạt

các tông môn, điện phủ, thánh địa bốn phương, các đệ tử thiên tài trong đó từ nhỏ đã có được tài nguyên vô hạn, thiên phú được di truyền từ cha mẹ có thực lực cường đại, trời sinh bọn họ đã cường đại hơn rất nhiều, nếu thật sự muốn tu luyện, chưa chắc đã không thành công...”

Nghe Thạch Kinh Thiên nói vậy, Từ trường lão nhất thời trầm mặc.

Thạch Kinh Thiên nói có lý, thế giới này quá lớn, quá lớn.

Chỉ riêng Đông Vực đã có hơn tỉ người, chưa kể còn có Tây Vực, Bắc Vực, Nam Vực, Trung Vực, chẳng nơi nào bé hơn Đông Vực này.

Nhưng khoảng cách giữa các Vực rất xa xôi, không dưới trăm vạn dặm đường, còn con người được phân tán trong mỗi Vực đều phải tự chiến đấu. Giống như khi bị Yêu tộc tiến công, người trong mấy Vực khác cũng khó lòng cứu giúp, huống chi trong bốn Vực khác chưa chắc con người đã là chúa tể. Dựa vào hiểu biết của Từ trường lão, con người sống ở Tây Vực vô cùng gian khổ, chúa tể Tây Vực chính là người Ma tộc, con người ở đó chỉ được coi là thứ cấp, tất cả đều lấy Ma tộc làm đầu.

Ma tộc và con người cũng được phân bố như nhau, rải rác khắp nơi. Chỗ giao giữa Trung Vực và Đông Vực có một đế quốc lớn của người Ma tộc. Hiện giờ vương triều Phần Thiên đang liên minh cùng đế quốc Ma tộc đó để đối phó với Yêu tộc.

Nếu nhìn xa hơn một chút thì trên thực tế, năm vực Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung này cũng chỉ là một cái đảo thật lớn trên thế giới mà thôi!

Nghe nói vượt qua dải ngân hà bạo loạn vô biên kia thì mới có thể nhìn thấy đại lục thực sự của thế giới này!

Nếu đã suy xét đến nơi đây, rồi nghĩ lại Thanh Vân Tông, tưởng tượng thế giới này có tới trăm triệu tỉ sinh linh, trong đó những đệ tử ưu tú có

thiên phú có thể tu luyện một quyển Thiên Ma Thần Quyền còn khó gặp nữa không?

“Tông chủ ta đây cũng hơi thất bại. Trong Thanh Vân Tông có người tu luyện Thiên Ma Thần Quyền mà không ai nói cho ta biết, đến khi chính mắt nhìn thấy mới biết được. Haha.” Thạch Kinh Thiên hơi tự giễu mà cười nói.

Thực tế trong Thanh Vân Tông vẫn không ít người biết chuyện La Chỉnh tu luyện Thiên Ma Thần Quyền, ít nhất là mười đại chân nhân kia đều biết. Chỉ là bọn họ vì mục đích nào đó, thậm chí vì đã kết thù kết oán với La Chỉnh, nên cũng không muốn báo cáo chuyện này. Không chỉ như thế, bọn họ còn ngăn chặn không ít tin tức về thiên phú mà La Chỉnh đã thể hiện khi tu luyện!

“Tông chủ, người biết về Thiên Ma Thần Quyền đã ít lại càng ít, chỉ sợ cho dù có thấy La Chỉnh sử dụng Thiên Ma Thần Quyền thì cũng không mấy ai nhận ra.” Từ trường lão phân tích.

“Cũng phải. Chẳng qua chuyện này ta vẫn muốn điều tra thêm! Nếu có người biết rõ chuyện lớn này nhưng không báo cáo, ta tất nhiên sẽ khiến họ phải trả cái giá lớn!” Thạch Kinh Thiên lạnh nhạt nói.

Chỉ một lời này lại làm trong lòng Từ trường lão âm thầm cả kinh. Tuy chuyện này không liên quan tới lão, nhưng tầng tầng sát khí ẩn giấu trong lời nói của Thạch Kinh Thiên làm cho Từ trường lão có chút sợ. Lão cho rằng, dù La Chỉnh tu luyện Thiên Ma Thần Quyền thì cùng lắm cũng chỉ biểu lộ ra thiên phú không tồi mà thôi, chứ không nghĩ tới Thạch Kinh Thiên lại coi trọng việc này như vậy. Chẳng lẽ bản công pháp thánh giai này thật sự khó tu luyện như vậy?

La Chỉnh tất nhiên không biết cuộc đối thoại của hai người. Kiến thức hiện tại của hắn chỉ vển vẹn trong Đông Vực này mà thôi. Phía sau Thiên

Ma Thần Quyền này rốt cuộc là cái gì thì hẳn cũng không rõ, nhưng hiện tại hẳn đã lựa chọn dùng Thiên Ma Thần Quyền để phá vỡ phòng ngự của Châu Đan!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Đoạt Tạo Hóa Của Trời Đất

La Chỉnh đột nhiên bộc phát ra chân nguyên có uy thế như thế, sắc mặt Châu Đan lúc này cũng cứng lại.

Châu Đan vốn kinh ngạc với thân thể mạnh mẽ của La Chỉnh, nhưng cũng chỉ là coi trọng về mặt thân thể mà thôi.

Tuy lực phòng ngự của La Chỉnh cường hãn nhưng Châu Đan không hề sợ hãi, dù sao chỉ cần La Chỉnh không công phá được Phòng Tự Quyết của hãn thì hãn vĩnh viễn bất bại.

Nhưng lúc La Chỉnh phóng ra chân nguyên, Châu Đan nhất thời cảm thấy tình huống không ổn.

Vì sao lúc trước khi hãn chiến đấu lại không sử dụng chân nguyên?

Chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, chân nguyên của La Chỉnh cũng không mạnh, hay nói cách khác, thứ duy nhất La Chỉnh cậy vào chính là thân thể mạnh mẽ và thần lực khủng bố trời sinh của hãn.

Thứ hai, thực lực La Chỉnh vượt xa tưởng tượng, hãn đánh thẳng đến lúc này nhưng vẫn áp chế thực lực bản thân, che giấu con bài chưa lật của mình!

Theo phán đoán của Châu Đan, khả năng thứ nhất cực kỳ thấp. Thân thể đã cường đại như vậy, sức mạnh cũng kinh khủng như thế, cho nên chân nguyên của hãn làm sao kém được? Huống chi hai luồng chân nguyên

màu tím đen trong tay La Chỉnh lại phát ra uy thế bậc này! Uy lực dù thế nào cũng sẽ không yếu!

Nghĩ đến đây, Châu Đan liền không ngừng lùi về phía sau, vừa lùi vừa điều khiển bút lông trong tay như rồng bay phượng múa vẽ ra một đám chữ Sát. Trận chiến đấu này đã định trước là một trận khổ chiến.

Châu Đan không kịp kinh ngạc để than rằng tu vi của La Chỉnh mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng, thậm chí hắn đã quên tu vi của La Chỉnh luôn rồi. Lúc này hắn cho rằng La Chỉnh là kình địch cực mạnh của cuộc đời mình!

“Sát sát sát sát sát...”

Một đám Sát Tự Quyết hình thành dưới ngòi bút của Châu Đan, chúng vừa xuất hiện liền sắp xếp thành một trận pháp theo góc độ cực kỳ lạ, đánh về phía La Chỉnh.

“Thập Tam Tuyệt Sát Trận!”

Thập Tam Tuyệt Sát Trận này chính là phương pháp tấn công mạnh nhất của Châu Đan, cũng là đòn sát thủ của hắn.

Hắc Nham Phong chính là phong xếp hạng thứ hai của Thanh Vân Tông, thân là đệ tử đứng đầu Hắc Nham Phong thì không thể không có dã tâm bước lên đỉnh cao, nhưng thực lực của các đệ tử thân truyền không thể coi thường, hắn nhất định phải giữ lại con bài chưa lật của mình.

Đáng tiếc giờ này Châu Đan đã hiểu, con bài chưa lật này hắn không giữ nổi!

Tuy hắn vốn cũng có thể trực tiếp nhận thua, bởi hắn đã toàn thắng từ đầu đến giờ nên lúc này có thua một hai trận cũng không sao.

Nhưng Châu Đan không làm được, phong phạm quân tử làm sao có thể để hãn làm loại chuyện đầu cơ trục lợi như vậy? Huống chi đối thủ của hãn còn là một vị Tiên Thiên Nhị Trọng, nếu thật sự thực lực không tốt, thua bởi La Chỉnh hãn có thể chấp nhận! Nhưng nhất định không thể không chiến mà đã thua, không xứng với đạo quân tử của hãn!

Thập Tam Tuyệt Sát Trận vừa xuất hiện, toàn bộ võ đài nhất thời đăng đăng sát khí. Sát ý thật lớn làm cho người ta cảm thấy bị áp bách mãnh liệt, giống như mình đang đứng trong địa ngục Tu La vậy. Trọng tài trên võ đài bị những luồng sát ý đó áp chế, sắc mặt cũng tái nhợt, vội vàng lui ra khỏi võ đài, đến khi ra ngoài kết giới ngăn cản lại luồng sát ý này thì trên mặt hãn mới dần hồng hào trở lại.

“Thập Tam Tuyệt Sát Trận sao?” La Chỉnh nhìn mười ba Sát Tự Quyết tạo thành trận pháp áp bách về phía mình, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Chỉ một chữ Sát đã có thể bộc phát ra sức mạnh như vậy, hơn nữa còn có thể phản chấn lại sức mạnh của mình, hãn cũng hiểu lúc này đây hãn không được qua loa dù chỉ một chút.

“Thiên Ma Mị Ảnh! Xuất!”

Phía sau La Chỉnh bỗng nhiên có tới sáu bóng dáng màu tím đen nhẹ nhàng đi ra.

Hình thái của sáu Thiên Ma Mị Ảnh kia khác nhau, nhưng nhìn qua giống như đều phác họa lại thân thể La Chỉnh vậy. Chúng vừa xuất hiện liền vọt tới phía Thập Tam Tuyệt Sát Trận kia.

Đại trận được tạo thành từ mười ba Sát Tự Quyết, uy lực khủng bố biết bao. Trong nháy mắt Thiên Ma Mị Ảnh đầu tiên xông lên, Thập Tam Tuyệt Sát Trận kia bắt đầu chậm rãi xoay tròn, tạo thành một luồng sát khí xoắn lại, cuốn Thiên Ma Mị Ảnh vào trong.

Thiên Ma Mị Ảnh cứng thế nào?

Trong luồng khí xoắn liên truyền đến từng đợt tiếng vang giống như đang rang đậu.

“Bụp bụp bụp bụp...”

Giống như tiếng một vật cứng bị nhét vào bên trong chiếc cối xay đang xoay tròn.

“Két két... “

Bề mặt Thiên Ma Mị Ảnh bắt đầu xuất hiện vết nứt, dường như sắp vỡ, nhưng cùng lúc đó, ba chữ Sát ở mặt ngoài Thập Tam Tuyệt Sát Trận cũng xuất hiện vết nứt!

Thấy cảnh này, sắc mặt Châu Đan lập tức vô cùng khó coi.

Uy lực của Thập Tam Tuyệt Sát Trận này bản thân hẳn rõ nhất, sau khi tu luyện thành công Thập Tam Tuyệt Sát Trận, hẳn cũng đã từng lấy rất nhiều đồ vật làm thử nghiệm.

Ngay từ đầu hẳn thử xoắn một khối gỗ vô cùng rắn chắc, thực nhẹ nhàng đã khiến nó vỡ thành những mảnh nhỏ.

Sau đó hẳn thử xoắn tảng đá, cũng nhẹ nhàng mà biến nó thành bột phấn.

Tiếp đó liên xoắn tới sắt thép, huyền khí, linh khí...

Trong thử nghiệm của Châu Đan, hầu như không có đồ vật gì có thể ngăn trở lực xoắn của Thập Tam Tuyệt Sát Trận.

Nhưng mà...

Vì sao Thiên Ma Mị Ảnh La Chính triệu hồi ra lại có thể ngăn cản được? Dựa vào cái gì!

Thông thường, thứ mà võ giả sử dụng chân nguyên để biến thành không có khả năng cứng rắn như thế!

Đó cũng là lý do tuyệt đại đa số võ giả đều có thể hóa chân nguyên thành đao, kiếm và vũ khí, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn lựa chọn một món vũ khí chân chính mà không dùng loại vũ khí do chân nguyên hóa thành.

Nhưng Mạc Hữu Ngôn là một ngoại lệ, công pháp mà lão ta tu luyện vô cùng đặc biệt nên mới cô đọng ra một thanh kiếm chân nguyên sánh ngang được với tiên khí. Chẳng qua trong mắt một vài võ giả, làm như vậy chỉ tổ phí sức, dùng chân nguyên hóa kiếm tuy rằng khả thi, nhưng phải hao tổn một lượng chân nguyên lớn để duy trì. Hơn nữa bảo kiếm tương đương với tiên khí của Mạc Hữu Ngôn cũng không phải hình thành chỉ trong nháy mắt, mà còn phải ngưng luyện ra hàng vạn hàng nghìn binh khí sau đó ngưng tụ lại mới được, quá trình quá phiền toái.

Cao thủ so chiêu có đôi khi chỉ trong nháy mắt, nếu có một thanh tiên khí, rút ra là có thể chém ngay, chứ kẻ địch không thể nào cho người thời gian đủ dài để người ngưng tụ ra kiếm chân nguyên.

Đó cũng là bởi vì Mạc gia suy bại, với tài lực của Mạc gia thì không thể mua nổi một thanh tiên khí, cho nên Mạc Hữu Ngôn mới phải lựa chọn biện pháp này, bù lại thế yếu về vũ khí của hẳn.

Nhưng tuyệt đại đa số vật biến hóa ra từ chân nguyên mà ra không thể phòng ngự được, ít nhất là không thể ngăn cản được lực nghiền xoắn từ Thập Tam Tuyệt Sát Trận của Châu Đan!

Cho dù là linh khí cũng có thể bị Thập Tam Tuyệt Sát Trận xoắn vụn. Như vậy chỉ có thể nói, độ cứng của Thiên Ma Mị Ảnh này có thể so với tiên khí!

Thế nhưng Châu Đan không biết, Thiên Ma Mị Ảnh này không phải là La Chỉnh quán tướng mà ra được, nói trắng ra là nó khác hóa thân chân nguyên thông thường một trời một vực. Thứ mà La Chỉnh quán tướng ra chỉ có một, đó là Tinh quang trong chân nguyên Thiên Ma. Về phần Thiên Ma Mị Ảnh, thì nó được ngưng kết tự nhiên sau khi tu luyện Thiên Ma Thần Quyền tới trình độ nhất định.

“Thật sự là quái vật...”

Sau khi giật mình, trên mặt Châu Đan lộ ra một tia cười khổ. Chẳng qua một tia cười khổ này gần như chỉ trong nháy mắt. Là người đứng đầu Hắc Nham Phong thì không thể chỉ vì một chút này mà đã nhận thua. Thiên Ma Mị Ảnh kia của La Chỉnh dĩ nhiên mạnh, nhưng Châu Đan hẳn cũng không phải chỉ có một chiêu.

Huống chi Châu Đan chính là cường giả Chiếu Thần Cảnh, chân nguyên nhiều hơn La Chỉnh nhiều, về lâu về dài, hẳn vẫn có thể đánh tiếp cùng La Chỉnh.

“Răng rắc...”

Ba Sát Tự Quyết rốt cuộc hoàn toàn bị phá vỡ.

Nhưng đồng thời, Thiên Ma Mị Ảnh đầu tiên của La Chỉnh cũng vỡ tan.

Nói cách khác, cái giá phải trả cho ba Sát Tự Quyết là một Thiên Ma Mị Ảnh...

Châu Đan tổng cộng có mười ba Sát Tự Quyết, sau khi mất đi ba chữ thì chỉ còn mười chữ, mà tuyệt sát trộn tạo thành từ mười Sát Tự Quyết, uy lực khẳng định không bằng Thập Tam Tuyệt Sát Trộn.

Sợ là càng về sau, khi nghiền xoắn Thiên Ma Mị Ảnh thì Sát Tự Quyết lại càng vỡ vụn nhiều hơn!

Châu Đan tất nhiên sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh, hắc múa may bút lông trong tay, tiếp tục viết chữ Sát. Cùng lắm thì hôm nay hắc liền cùng La Chính kéo dài thời gian, để xem rốt cuộc là Tiên Thiên Nhị Trọng kiên trì lâu hơn, hay là Chiếu Thần Cảnh kiên trì lâu hơn.

Nhưng Châu Đan còn chưa kịp viết ra một chữ Sát nào thì hắc lại thấy một màn không thể tưởng tượng nổi ngay trước mắt.

Thiên Ma Mị Ảnh vốn đã vỡ vụn hóa thành một luồng chân nguyên màu tím đen, nhưng rất nhanh những chân nguyên màu tím đen đó lại bắt đầu tự động ngưng kết, khôi phục thành Thiên Ma Mị Ảnh nguyên bản.

“Chuyện này...”

Cũng đến một cho Châu Đan, vì nho sĩ vốn chú trọng hình tượng nên sẽ không vì quá kinh ngạc mà thất thố, nếu không giờ phút này cảm của hắc đã rơi xuống đất luôn rồi.

“Thế này quá vô lại rồi...”

Suy nghĩ cả nửa ngày, Châu Đan mới phun ra được những lời này.

Đối với võ giả mà nói, biến hóa chân nguyên là một quá trình không thể đảo ngược. Ví như sau khi Châu Đan dùng chân nguyên của hắc viết thành chữ, thì luồng chân nguyên này liền cố định, nếu bị người khác phá hoặc là bị Châu Đan tự động phóng thích thì sẽ trở thành một luồng nguyên khí tiêu tán giữa trời đất.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao nguyên khí giữa trời đất vẫn luôn được duy trì.

Lúc người tu luyện thiên tịnh hấp thu nguyên khí của trời đất vào trong cơ thể rồi ngưng kết thành chân nguyên, sau đó sử dụng rồi trả lại cho trời đất, đây chính là chân lý từ xưa đến giờ không hề thay đổi.

Nói trắng ra là nguyên khí vốn là tạo hóa của trời đất, con người hấp thu nguyên khí về cho mình chính là đoạt đi tạo hóa của trời đất.

Trời đất hào phóng, dùng xong thì trả lại là được, nếu không nhiều người hấp thu nguyên khí trời đất như vậy, dùng xong lại không trả về, sợ là sớm muộn cũng hết!

Đương nhiên, con người cũng không có cách nào có thể giam cầm chân nguyên mãi mãi, dù cho là kẻ nào đi nữa, sau khi biến hóa chân nguyên, cuối cùng vẫn sẽ trả lại phần tạo hóa này cho trời đất.

Nhưng mà hắn vừa mới nhìn thấy cái gì?

Thiên Ma Mị Ảnh đầu tiên của La Chỉnh kia rõ ràng đã bị Thập Tam Tuyệt Sát Trận của hắn xoắn nát, theo lẽ thường thì phải hóa thành một luồng nguyên khí, bay về với trời đất!

Nhưng Thiên Ma Mị Ảnh kia lại không như thế, mà vừa tan ra đã lại tụ hợp thành một Thiên Ma Mị Ảnh nữa.

Chuyện này sao có thể không khiến người kinh sợ!

Châu Đan có thể thấy cảnh này thì người khác tất nhiên cũng sẽ thấy.

Thạch Kinh Thiên hiểu về Thiên Ma Thần Quyền nên không khiếp sợ tới vậy. Tuy hắn không thể tu luyện Thiên Ma Thần Quyền nhưng lại biết rõ các loại tác dụng diệu kỳ trong bản công pháp thánh giai này, cũng đã từng thấy người khác sử dụng. Từ trường lão kia thì không, lão chẳng qua chỉ nghe nói một ít về Thiên Ma Thần Quyền, nhưng thật không ngờ Thiên

Ma Thần Quyền lại có được năng lực thần kỳ như thế, cho nên giờ phút này mặt lão cũng ngơ ngác không nói nên lời.

Mà những đệ tử còn chưa hiểu rõ hết về chân nguyên kia, lúc này đều sục sôi cả lên...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tầm Mắt

Về những thứ huyền bí như tạo hóa, quy tắc của trời đất, kiếm ý, võ ý thì phần lớn các đệ tử đều hiểu kiểu nửa vời.

Ví dụ như kiếm ý rốt cuộc là cái gì? Cấu thành như thế nào? Làm sao để sử dụng? Những điều này thật khó lĩnh ngộ, thậm chí khó có thể tưởng tượng được, nếu không kiếm ý cũng không khó tu luyện đến thế.

Tuy bọn họ không hiểu cái gì là tạo hóa của trời đất, nhưng phần lớn các đệ tử ở đây đều là cao thủ Tiên Thiên, một số nhỏ thì đã bước chân vào Chiêu Thần Cảnh nên vẫn tương đối hiểu rõ về việc biến hóa chân nguyên.

Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, trong đan điền ngưng kết ra chân nguyên, sau đó thông qua “quán tưởng” để biến chân nguyên của bản thân thành các loại hình dạng khác nhau.

Chỉ cần đủ sức tưởng tượng thì chân nguyên có thể hóa thành bất kỳ vật gì.

Ví như chân nguyên của Châu Đan hóa thành một loại mực nước đen tuyền, có thể dùng lông bút để viết.

Cũng có vài người, chân nguyên có thể hóa thành từng thanh dao găm, hoặc là một cây đại đao, thậm chí có chân nguyên còn hóa thành một căn phòng ở để che gió che mưa...

Nếu so ra, chân nguyên của La Chính biến ra sáu Thiên Ma Mị Ảnh thật sự không có gì lạ, ngay từ đầu mọi người cũng chẳng coi trọng gì, phần

lớn đều cảm thấy sáu Thiên Ma Mị Ảnh mà La Chỉnh vội vàng triệu ra kia chắc chắn kém hơn Thập Tam Tuyệt Sát Trận của Châu Đan.

Mười ba chữ Sát kia, cho dù là nhìn từ xa cũng có thể cảm nhận được sát ý ngập trời trong đó, há lại có thể bị chân nguyên của La Chỉnh - một Tiên Thiên Nhị Trọng nho nhỏ ngăn cản?

Nhưng kết quả lại vượt xa dự đoán của mọi người. Sáu Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh kia cứng đến biến thái, chỉ một Thiên Ma Mị Ảnh đã chặn được lực xoắn của Thập Tam Tuyệt Sát Trận, không chỉ có thể ngăn cản, thậm chí chỉ dựa vào độ cứng đơn thuần đã làm vỡ ba Sát Tự Quyết của Châu Đan.

Thật sự làm cho người nghe kinh sợ!

Nếu như nói một Thiên Ma Mị Ảnh được tùy ý ngưng kết ra đã làm người ta kinh sợ, vậy chuyện Thiên Ma Mị Ảnh vừa vỡ tan lại tự ngưng kết lần nữa đã đến mức bọn họ khó có thể lý giải rồi. Theo bọn họ nghĩ thì đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Cái này... hóa thân chân nguyên này lại ngưng kết một lần nữa. Chuyện này... chuyện này... cũng quá vô sỉ đi à nha!”

“La Chỉnh thật biến thái. Thân thể đã mạnh tới mức biến thái thì chớ, mấy cái bóng kia sao cũng mạnh như vậy? Thằng này thật sự chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng?”

“Ta đã nói rồi, người khác có lá bài tẩy thì chẳng lẽ La Chỉnh lại không? Chỉ có điều tu vi của La Chỉnh quá thấp nên không ai điều tra hấn mà thôi. Cũng chính vì vậy nên mọi người không biết gì về lá bài tẩy của hấn!”

“Vấn đề không phải ở chỗ hấn có hay không, mà là lá bài tẩy này của hấn có vấn đề! Hóa thân chân nguyên đã bị nghiền nát rồi còn tự ngưng tụ

lại, người nghe nói đến bao giờ chưa? Rèn luyện thân thể từ nhỏ đến lớn, đến giờ đã trở thành cao thủ Tiên Thiên, ta vẫn chưa từng thấy hóa thân chân nguyên của ai đã nghiền nát rồi còn có thể ngưng lại!”

Nhất thời mọi người đều xôn xao, bàn tán.

Bên phía bên Thiên Nhất Phong, hai thanh niên có vóc dáng cao ngất đứng thẳng ngay phía đầu, bọn họ đều dùng ánh mắt hồ hững nhìn qua trận đấu trên võ đài.

Hai vị này một là Ngô Tà, một là Tà Vân, có thể nói họ là Định Hải Thần Châm, cũng là nhân tố mấu chốt giúp Thiên Nhất Phong đảm bảo vị trí đệ nhất trong ba mươi ba phong.

Ba năm trước đây, khi bọn họ tham gia đại hội toàn phong đã lấy được vị trí thứ bảy và thứ mười. Ba năm sau trở lại, mục tiêu của cả hai đương nhiên chính là lên đỉnh! Cho đến bây giờ, trong vòng đấu loại hai người đều giữ vững kỷ lục toàn thắng.

Không thể không nói Thiên Nhất Phong là nơi tụ tập toàn yêu nghiệt, có hai vị đệ tử thiên tài là Ngô Tà và Tà Vân đã đành, vậy mà giờ lại có thêm một Hoa Thiên Mệnh lại càng biến thái. Thực lực ba người này đều không thua những đệ tử thân truyền kia, cho nên đại đa số mọi người đều cho rằng năm nay Thiên Nhất Phong vẫn có thể ngồi trên cái ghế lão đại của ba mươi ba phong.

Tướng mạo Ngô Tà cũng bình thường, trên mặt lúc nào cũng giữ vững nụ cười thản nhiên, khi nói chuyện dường như chẳng bao giờ có thể đoán ra tâm tư thực sự của hắn. Lúc này Ngô Tà bỗng nhiên quay đầu lại cười nói: “Hoa sư đệ, người thấy thế nào?”

Lông mày Hoa Thiên Mệnh hơi hơi nhíu lại nhìn chằm chằm La Chính đang thi đấu trên võ đài, lắc đầu nói: “Ta cũng không hiểu, hình như

hắn tu luyện một loại công pháp rất cao, ta chưa từng tiếp xúc với thứ gì ở trình độ này.”

Ngô Tà quay đầu đang định nói chuyện với Tạ Vân.

“Hoa sư đệ có tư chất vô cùng nổi trội cũng không rõ thì ta cũng không nhìn ra nổi đâu. Ngô Tà, người đừng hỏi ta!” Tạ Vân đứng bên cạnh lắc đầu nói.

Tuy ba người cùng ở một phong nhưng vẫn có quan hệ cạnh tranh với nhau. Đặc biệt là trong đại hội toàn phong, đụng phải Hắc Nham Phong và những phong mạnh khác, ba người bọn họ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực ứng phó, nhưng là nếu như chẳng may ba người lại bị phân làm đối thủ của nhau thì bọn họ cũng sẽ không nường tay!

Bọn họ đã đạt tới tu vi mức này, thắng bại chưa chắc là mấu chốt, thế nhưng nếu nường tay sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của bọn họ.

Tạ Vân và Hoa Thiên Mệnh cũng biết Ngô Tà muốn dụ bọn họ nói, nhưng với sự khôn khéo của Tạ Vân, cho dù thật sự biết rõ thì cũng sẽ không nói ra, ngược lại Hoa Thiên Mệnh còn trẻ, có lẽ tuyệt đối tự tin vào thực lực của mình nên nghĩ một lát liền lên tiếng: “Nếu ta đoán không sai, hẳn hẳn là tu luyện công pháp có giai cao hơn bình thường.”

“Công pháp giai cao hơn bình thường?” Kết luận này của Hoa Thiên Mệnh hiển nhiên vượt ngoài dự liệu của Tạ Vân.

Hoa Thiên Mệnh gật gật đầu: “Mọi người đều biết, công pháp được lưu truyền trong Đông Vực đại khái chia thành các phẩm giai là Thiên - Địa - Huyền - Hoàng. Có một số công pháp được lưu truyền trong đại sĩ tộc, một số được lưu truyền trong Thanh Vân Tông, cũng có số được truyền lại từ thời viễn cổ. Chẳng lẽ công pháp chúng ta tu luyện lại chỉ có bốn phẩm giai như vậy? Đông Vực chỉ là một trong năm vực, hơn nữa so với Trung Vực rộng lớn, Đông Vực chỉ bằng hai ba phần mười. Thanh Vân Tông nằm

trong Đông Vực cũng được coi là đồ sộ, nhưng nếu đặt ở Trung Vực thì có lẽ cũng chẳng đáng gì. Như vậy liền có vấn đề, ta không tin những tông môn lớn ở Trung Vực lại không có loại công pháp nào vượt qua Thiên - Địa - Huyền – Hoàng. Ta nghĩ nhất định là có, chỉ là chúng ta không biết trên công pháp thiên giai, còn có công pháp gì nữa mà thôi! Nhưng tất cả những chuyện này cần phải ra khỏi Đông Vực, trải nghiệm trong đại thế giới kia thì mới có khả năng vạch trần.”

Hoa Thiên Mệnh nói vậy lại khiến Tạ Vân trầm mặc.

Đối với Hoa Thiên Mệnh thiên tài đột nhiên xuất hiện này, Tạ Vân vẫn luôn không phục.

Tạ Vân hăn và Ngô Tà từ trước tới nay vẫn làm đối thủ của nhau, từng lên lôi đài giao thủ vô số lần, cũng có thắng, có bại. Nay bỗng nhiên trong Thiên Nhất Phong lại xuất hiện một Hoa Thiên Mệnh, tuổi còn trẻ, tu vi lại chỉ mới ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn, vậy mà có thể chống lại cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Vì thế, Tạ Vân đã từng muốn chèn ép Hoa Thiên Mệnh mấy lần, hơn nữa còn mời hăn lên lôi đài thi đấu, nhưng Hoa Thiên Mệnh chỉ toàn phòng thủ mà không tấn công, chính vì vậy trong Thiên Nhất Phong đã xuất hiện một vài tin đồn. Nghe đồn thực lực của Hoa Thiên Mệnh chỉ có ba phần là bản lĩnh, còn bảy phần khác đều chỉ là khoác lác.

Nhưng những trận chiến trên đại hội toàn phong đã làm những lời đồn này tự sụp đổ. Không chỉ như thế, bây giờ nghe Hoa Thiên Mệnh nói chuyện, càng làm cho Tạ Vân có chút rung động.

Tâm mắt Tạ Vân chỉ vền vẹn ở trong Thanh Vân Tông, chỉ ở trong Đông Vực. Hăn đã từng suy nghĩ về con đường đời của mình. Có lẽ cả đời này, hăn sẽ tu luyện trong Thanh Vân Tông, cuối cùng có thể lẫn lộn đến vị trí chân nhân, tốt hơn một chút thì là vị trí trưởng lão. Một con đường khác

là tòng quân vào Đế Quân, đối kháng với Yêu tộc, rèn luyện thành một vị tướng quân trên lưng ngựa.

Nhưng hần chưa từng có nghĩ tới việc ra khỏi Đông Vực.

Đông Vực đã rất lớn rồi, đủ để chứa chấp hần.

Nhưng Hoa Thiên Mệnh thì khác. Tuy hần đã vào Thanh Vân Tông, trở thành một ngôi sao sáng ở nơi này, nhưng hần lại không hề thỏa mãn, tầm mắt của hần căn bản không phải Đông Vực mà là toàn bộ Đại Thế Giới!

Tầm mắt của một người giống như là một cái hộp, mà người trong hộp lại giống như là một con bọ không ngừng nhảy lên, cho nên tầm mắt của một người quyết định độ cao của người đó.

Tầm mắt Tạ Vân chỉ ở trong Đông Vực, còn tầm mắt Hoa Thiên Mệnh lại là toàn thế giới. Mặc dù Tạ Vân cảm thấy thực lực của Hoa Thiên Mệnh bây giờ có thể còn không bằng hần, nhưng thành tựu cuối cùng Hoa Thiên Mệnh đạt được sẽ cao hơn Tạ Vân rất nhiều!

Sau khi nghe Hoa Thiên Mệnh nói, hai người Tạ Vân và Ngô Tà đều hơi trầm mặc, còn trận đấu trên võ đài lúc này cũng càng kịch liệt.

Đối mặt với Thiên Ma Mị Ảnh gần như vô lại của La Chính kia, áp lực của Châu Đan lập tức gia tăng lên vài lần.

Hần không ngừng vung vẩy ngọn bút trong tay, lần lượt từng Sát Tự Quyết không ngừng xuất hiện dưới ngòi bút của hần, vừa xoay quanh vừa bổ sung vào Thập Tam Tuyệt Sát Trận.

Lúc mới đầu cách làm này coi như cũng hữu hiệu. Tuy rằng khi Sát Tự Quyết bắt đầu xoắn lấy Thiên Ma Mị Ảnh thì sẽ bị vỡ mất vài cái, nhưng đối với Châu Đan có chân nguyên thâm hậu mà nói thì không thành vấn đề.

Chẳng phải chỉ là chân nguyên thôi sao, chân nguyên trong cơ thể hãn chỉ tiêu hao có chút xíu, chẳng đáng là bao, nếu như vậy cứ chậm rãi bổ sung là được rồi.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Châu Đan lại đổi mặt vấn đề mới.

Thiên Ma Mị Ảnh của La Chính cũng không phải chỉ có một, nhưng chỉ cần có một cái đã có thể ứng phó với Thập Tam Tuyệt Sát Trận của Châu Đan. Năm Thiên Ma Mị Ảnh còn lại liền chia làm hai đường.

Một bên, hai Thiên Ma Mị Ảnh chặn không cho Châu Đan bổ sung Sát Tự Quyết. Cứ khi Châu Đan viết ra một Sát Tự Quyết, còn cách một khoảng để nó hợp vào Thập Tam Tuyệt Sát Trận thì đã có hai Thiên Ma Mị Ảnh chặn lại ở giữa, ngăn cản Sát Tự Quyết tiến vào Thập Tam Tuyệt Sát Trận.

Thiếu đi uy lực của Thập Tam Tuyệt Sát Trận, một mình Sát Tự Quyết căn bản không phải là đối thủ của Thiên Ma Mị Ảnh. Dưới sức va chạm như vậy, Sát Tự Quyết lạc đàn kia âm âm vỡ ra, còn bản thể của Thiên Ma Mị Ảnh lại không hư hao chút nào. Chuyện này càng chứng thực sự mạnh mẽ của Thiên Ma Mị Ảnh, chỉ khi bị Thập Tam Sát Tự Quyết xoắn lại thì Thiên Ma Mị Ảnh mới vỡ nát. Nhưng dù vậy nó vẫn có thể phản công làm vỡ mất mấy Sát Tự Quyết. Còn nếu là một chọi một thì cả hai căn bản không cùng đẳng cấp.

Trong lòng Châu Đan bắt đầu buồn bực, nếu như Thập Tam Sát Tự Quyết không được bổ sung thì chỉ sợ chốc lát sau trận pháp này sẽ bị phá.

Nhưng việc khiến hãn phiền muộn hơn chính là, hãn còn phải đổi mặt với ba Thiên Ma Mị Ảnh khác. Năm Thiên Ma Mị Ảnh chia làm hai đường, ba Thiên Ma Mị Ảnh trong đó tất nhiên là xông về phía hãn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Chính Khí Ca

“Âm, âm, phịch!”

Chỉ sau hai đợt va chạm với tốc độ cực nhanh của ba Thiên Ma Mị Ảnh, một chữ Phòng Tự Quyết bên người Châu Đan liền nứt ra, vỡ vụn. Bên cạnh hẳn chỉ còn vền vền năm chữ Phòng Tự Quyết, nhiều nhất có thể ứng phó tám đến chín lượt tấn công của Thiên Ma Mị Ảnh nữa mà thôi.

Với tốc độ công kích của Thiên Ma Mị Ảnh, chỉ sợ chỉ một lát là có thể phá bỏ toàn bộ Phòng Tự Quyết hẳn có. Nếu bị Thiên Ma Mị Ảnh này đâm vào người, Châu Đan nghi có lẽ mình không thể chống đỡ nổi một lần công kích!

Lúc này Châu Đan đã luống cuống tay chân. Hẳn vừa muốn viết Sát Tự Quyết đồng thời cũng muốn viết tiếp Phòng Tự Quyết. Tuy hẳn có bút pháp thần kỳ hoa mỹ, tài nghệ viết chữ Thảo(1) sớm đã đến trình độ bậc thầy, vậy mà lúc này vung bút rồng bay phượng múa cũng đã không chú ý được nhiều nữa, mỗi một chữ viết ra đều xiêu xiêu vẹo vẹo, không còn cho người ta cảm giác cứng cáp, có lực kia nữa rồi.

(1)Chữ Thảo: Là một trong 5 cách viết chữ Hán là Triện, Lệ, Khải, Hành, Thảo. Trong đó chữ Thảo có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết nhanh nhất, cũng là kiểu chữ có mức độ đơn giản nhất.

Ngày thường Châu Đan nhất định sẽ không viết loại chữ không có trình độ này, nhưng giờ hẳn đã thúc giục chân nguyên đến cực hạn, nào còn quản xem viết như vậy nhìn có đẹp hay không?

Cho dù Châu Đan có thúc giục tốc độ viết đến cực hạn, nhưng căn bản hoàn toàn không thể bù lại tốc độ tổn hao. Sát Tự Quyết trong Thập Tam Tuyệt Sát Trận bên kia giảm bớt từng chữ lại từng chữ, mà bên này Phòng Tự Quyết cũng từng bước từng bước bị hao hụt...

“Chỉ còn một chữ Phòng Tự Quyết cuối cùng!”

Phòng Tự Quyết này chỉ có thể ngăn cản thêm hai đợt tiến công của Thiên Ma Mị Ảnh, mà với tốc độ công kích của Thiên Ma Mị Ảnh, sợ là chỉ cần một hơi thở cũng phế bỏ được Phòng Tự Quyết.

Lúc này Châu Đan đã không còn bộ dáng nhàn tản thành thơi, hắc khê cắn môi, trong lòng có một tia do dự.

Vì đại hội toàn phong hôm nay, hắc đã chuẩn bị từ lâu, đồng thời cũng ngộ ra một chiêu có uy lực cực kỳ cường đại, chỉ là chiêu này hắc vốn định dùng để đối phó với những đệ tử thân truyền.

Càng tiết lộ sớm, phần thắng ở đại hội toàn phong này sẽ càng thấp.

Nếu để lộ chiêu này, tất nhiên sẽ khiến cho những đệ tử thân truyền chú ý, hơn nữa họ còn nghĩ ra phương pháp đối ứng, vậy nên Châu Đan mới do dự.

“Nhận thua?”

Nhận thua chẳng qua cũng chỉ là kết thúc chuỗi toàn thắng của mình mà thôi, sau vẫn còn cơ hội đánh tiếp.

Nhưng nháy mắt hắc liền gạt bỏ suy nghĩ này. Với đạo quân tử mà hắc tu luyện, tuyệt đối không cho phép xuất hiện loại tình huống này. Một thân chính khí không thể vì thấy con đường hiểm trở mà chọn đường vòng, không thể vì thói đời hiểm ác mà rút lui. Nếu giờ phút này hắc chỉ vì loại suy nghĩ này mà buông bỏ, mà nhận thua, chỉ sợ sẽ nảy sinh tâm ma cả đời

khiến bản thân hãn không thể tha thứ cho chính mình, đạo quân tử này về sau còn tu luyện thế nào được nữa?

Ài

“Tuyệt đối không ngờ, mới đầu vòng loại đã bị người ta ép tới mức phải ra một chiêu này.” Châu Đan bỗng nhiên thở dài một hơi.

Vào thời khắc này, khí tức trong cơ thể hãn chợt tăng lên, tiếng thở dài kia làm cho người ta cảm thấy được sức áp bách vô tận, sau đó một luồng ý chí cương trực bộc phát ra từ trong cơ thể hãn.

Châu Đan tùy tay bổ sung một chữ Phòng Tự Quyết, rồi lập tức cầm bút, bắt đầu viết trên không trung.

Giờ phút này Châu Đan không viết theo trình tự từng chữ, từng chữ mà là viết liên tiếp liền mạch, nếu có nhân sĩ uyên bác nào đó thì quả thật mới có đủ khả năng nhìn ra hãn viết cái gì.

“Trời đất có khí chính

Phân hình thể khác nhau

Dưới hóa ra sông núi

Trên biến thành trời sao

Nơi người, “Hạo Nhiên” khí

Dâng tỏa khắp trời xanh

Gặp lúc thanh bình chỉ

Êm đềm và trọn lành.”(2)

(2) Chính Khí Ca của tác giả Văn Thiên Tường, bản dịch thơ: Quốc Thái; Đây là một tác phẩm hết sức nổi tiếng được Văn Thiên Tường viết khi đang ở trong nhà tù của quân Nguyên.

“Là Chính Khí Ca! Châu Đan đang viết Chính Khí Ca!”

“Chính khí cương trực! Nghe nói Châu Đan bế quan khổ tu là muốn tìm hiểu chính khí cương trực của Chính Khí Ca. Vốn ta từng nghe được nhưng cảm thấy không thể tưởng tượng ra. Chính khí cương trực kia giống các loại ý cảnh như kiếm ý, đao ý, võ ý, hơn nữa còn hư vô mờ mịt hơn, muốn lĩnh ngộ thực sự rất khó khăn, không ngờ hãn thật sự đã lĩnh ngộ được!”

“Càng ngày càng phấn khích. Cố lên, Châu Đan! Đánh bại La Chỉnh. Cả gia tài của ta đều đặt trên người người!”

Bởi vì sau khi La Chỉnh triệu hồi ra Thiên Ma Mị Ảnh thì vẫn luôn đàn áp Châu Đan, vốn khiến mọi người đều buồn bực không thôi. Nếu cứ theo cái tình thế này thì chỉ sợ Châu Đan không tránh được kết cục thua trận.

Nhưng không ngờ ngay khi Phòng Tự Quyết cuối cùng tan biến, Châu Đan lại viết Chính Khí Ca!

La Chỉnh vốn đang khống chế Thiên Ma Mị Ảnh, hết sức chuyên chú phá bỏ phòng ngự của Châu Đan, nhưng vào lúc này, hãn chợt cảm nhận được một luồng uy thế thật lớn toát ra từ trên người Châu Đan!

Uy thế này cũng không sắc bén nhưng lại vô cùng nặng nề, giống như tập hợp hết đại thể trong thiên hạ, đột nhiên áp về phía La Chỉnh. Nhất thời, sáu Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh bị ảnh hưởng, việc điều khiển chúng cũng trở nên hơi chậm chạp.

“Chính Khí Ca?” đồng tử La Chỉnh hơi co rụt lại, sắc mặt cũng khá nghiêm trọng.

Quả nhiên! Đệ tử thuộc tốp 100 người đứng đầu Thanh Vân Bảng, không ai là có thể khinh thường! Chẳng qua cũng tốt, một khi đã vậy, ta với người thoải mái mà đấu! Đối mặt với áp chế từ chính khí cương trực kia, La Chỉnh không có chút sợ hãi nào, ngược lại hai mắt còn lóe sáng, đồng thời cũng có một luồng khí tức mãnh liệt phát ra từ trong thân thể hắn.

Hai mắt Châu Đan biến ảo khôn lường, cũng không bắn khoản về Thiên Ma Mị Ảnh bên cạnh, những chữ được viết ra càng ngày càng có lực hơn, từng chữ Thảo như phi điều kinh xà(3), rồng bay phượng múa, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

(3)Phi điều kinh xà: bắt nguồn từ câu “chim bay lên trời, rắn chui vào hang” miêu tả một hiện tượng tự nhiên. Ở đây ý nói lối chữ Thảo của Châu Đan vừa ra đã khiến người khác cảm thấy kinh sợ.

Sau khoảng ba nhịp thở, Thiên Ma Mị Ảnh vẫn không phá vỡ Phòng Tự Quyết của hắn, nhưng một bài Chính Khí Ca lại đã hoàn thành ngay gần chinh tề!

“Thành!”

Châu Đan thu bút, chiếc bút lông trong tay nhẹ nhàng phác họa ra nét bút cuối như điểm mắt cho rồng.

“Vù, vù, vù, vù, vù...”

Một bài Chính Khí Ca trôi nổi ở bên người Châu Đan, không ngừng chấn động, kêu to. Vốn là dùng mực đen tuyền viết ra, nhưng dần dần nó lại tỏa ra thành từng vầng sáng vàng kim rực rỡ.

Giờ phút này Châu Đan như một đại thánh nhân trăm năm thời viễn cổ, tản mát ra khí thế có thể làm cho người ta cúi đầu chịu thua, không chút kháng cự.

Ánh mắt hần đảo qua những Thiên Ma Mị Ảnh kia, tùy tay chỉ một ngón, từ giữa Chính Khí Ca kia liền bắn ra một luồng ánh vàng rực rỡ! Luồng ánh sáng này trực tiếp xuyên qua Thiên Ma Mị Ảnh!

“Lạch cạch!”

Nháy mắt, Thiên Ma Mị Ảnh nổ tung, nhưng ngay sau đó lại hóa thành từng luồng chân nguyên Thiên Ma rồi một lần nữa ngưng tụ lại hình dáng ban đầu.

“Ta không tin chỉ một ít chân nguyên lại có thể bất tử bất diệt. Sau vô số lần bị đánh nát, hẳn là cũng không thể phục hồi như trước...” Châu Đan thản nhiên nói, lập tức ngón tay hần búng liên hồi, tiếp tục chỉ loạn.

Từng luồng ánh sáng vàng do Châu Đan khống chế bắn ra khiến những Thiên Ma Mị Ảnh đó lần lượt bị đánh nát, nhưng chúng lại lần lượt ngoan cường khôi phục nguyên trạng.

Đối mặt với công kích của Châu Đan, những suy nghĩ trong đầu La Chính cũng nhanh chóng xoay chuyển.

Thiên Ma Mị Ảnh tất nhiên không thể bất tử bất diệt!

Trong trời đất này, bất cứ sự vật gì cũng chịu ảnh hưởng bởi quy luật thời gian, sinh mệnh rồi sẽ hết. Tuy cao thủ Tiên Thiên trường thọ nhưng nhiều nhất cũng không quá ba trăm tuổi. Chiếu Thần Cảnh cũng thọ lâu, nhưng chẳng qua chỉ là năm trăm năm. Còn huyền khí có thể bảo tồn trăm năm, linh khí có thể bảo tồn năm trăm năm, tiên khí có thể bảo tồn mấy ngàn năm.

Nhưng...

Đối với lịch sử ngàn vạn năm, trên triệu năm, thậm chí vài tỷ năm của thế giới này, thì đó chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt, là một đoạn thời gian ngắn, qua nhanh mà thôi.

Thiên Ma Mị Ảnh đang không ngừng bị đánh nát rồi lại phục hồi như cũ, lặp đi lặp lại...

Chân nguyên Thiên Ma chất chứa trong đó đang không ngừng tiêu hao. Nếu chân nguyên Thiên Ma tiêu hao đến một mức độ nhất định, cuối cùng Thiên Ma Mị Ảnh vẫn không thoát khỏi việc bị tiêu tán!

Làm sao để phá vỡ Chính Khí Ca của hắn?

La Chỉnh cẩn thận nhìn một loạt chữ rồng bay phượng múa kia, tâm niệm vừa động liền chỉ huy sáu Thiên Ma Mị Ảnh tiến về phía Chính Khí Ca.

Châu Đan vẫn đứng im, rút ý cương trực trong Chính Khí Ca ra một cách gọn gàng lưu loát, phát động công kích với Thiên Ma Mị Ảnh.

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh mỗi khi tiến lên được một khoảng liền bị đánh nát một lần, nhưng vẫn kéo gần khoảng cách với Chính Khí Ca hơn một chút. Cứ vô cùng gian nan như vậy, rốt cuộc tiến đến phía trước Chính Khí Ca.

Đối với hành vi này của La Chỉnh, Châu Đan dường như không giải thích được.

Chính Khí Ca một khi đã ngưng kết ra thì chất chứa chính khí cương trực vô tận, hơn nữa bề mặt của mỗi một chữ trong Chính Khí Ca còn có một tầng hào quang màu vàng kim bao phủ. Tầng ánh sáng này chính là sự chính trực ngay thẳng biến thành, dùng để bảo hộ Chính Khí Ca.

Nếu La Chỉnh muốn lợi dụng Thiên Ma Mị Ảnh đánh vỡ Chính Khí Ca thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Xuất phát từ sự tự tin đối với Chính Khí Ca của mình, Châu Đan thậm chí còn không làm gì, chỉ chuyên tâm chỉ vào từng Thiên Ma Mị Ảnh làm chúng vỡ nát.

Nhưng lúc này, sau khi những Thiên Ma Mị Ảnh đó bị phá thì lại không ngừng kết nữa mà là hóa thành từng luồng chân nguyên Thiên Ma.

“Rốt cuộc cũng tiêu tan?” Châu Đan thản nhiên thầm nghĩ, nhưng màn xảy ra tiếp đó lại làm hắn đột nhiên biến sắc.

Từng luồng chân nguyên Thiên Ma kia không tiêu tan, cũng không ngừng tụ lại lần nữa mà cứ từng bước, từng bước quẩn lấy từng chữ to tướng trong Chính Khí Ca.

Nếu đơn thuần chỉ là hóa thành chân nguyên rồi quẩn quanh thì cũng không làm Châu Đan biến sắc như vậy.

Bao ngoài Chính Khí Ca là một tầng ánh sáng vàng kim được ngưng kết từ chính khí cuộn cuộn, đao kiếm khó gây thương tổn được, cho dù là sử dụng tiên khí thì chỉ sợ cũng khó có thể phá vỡ.

Nhưng chân nguyên Thiên Ma vừa quẩn lên thì lại cắn nuốt lớp ánh sáng vàng đó!

“Cắn nuốt? Sao có thể!” Châu Đan nhất thời luống cuống. Đường nhiên hắn không thể ngờ được chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh còn có loại năng lực này, có thể cắn nuốt Chính Khí Ca của hắn. Mắt thấy ánh sáng vàng bên ngoài Chính Khí Ca dần ảm đạm, chỉ sợ chẳng được bao lâu Chính Khí Ca sẽ thật sự bị nuốt lấy...

Châu Đan chợt nhìn về phía La Chỉnh, xem ra trước đây hắn không nên dây dưa cùng mấy Thiên Ma Mị Ảnh mà phải nhanh chóng lợi dụng Chính Khí Ca đánh bại La Chỉnh mới phải. Chỉ cần đánh bại La Chỉnh thì mấy Thiên Ma Mị Ảnh này sẽ tự tan.

Rốt cuộc Châu Đan cũng suy nghĩ rõ ràng. Hắn duỗi tay bắn ra một luồng ánh sáng vàng kim từ giữa Chính Khí Ca, lớn gấp năm lần luồng sáng đã đánh bại Thiên Ma Mị Ảnh vừa nãy, bắn thẳng về phía La Chỉnh.

Đối mặt với cú đánh chính diện của Châu Đan, La Chỉnh cũng không dám xem thường chút nào, dưới chân dùng sức, cả người liền hóa thành một luồng gió, né sang bên cạnh!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Quân Tử

Uy lực của ánh sáng vàng bắn ra từ Chính Khí Ca khủng bố hơn nhiều so với tưởng tượng của La Chỉnh.

Luồng sáng đó gần như xẹt qua sau lưng hắn, tuy không bắn trúng nhưng lại khiến hắn cảm nhận được uy lực ẩn chứa bên trong.

Chính khí cương trực này, khủng bố đến vậy!

Nếu bị luồng ánh sáng vàng này bắn trúng, không nghi ngờ gì nữa, thân thể La Chỉnh sẽ bị nó xuyên qua.

Nhìn chung, La Chỉnh cũng rất tự tin vào thân thể của mình, trừ phi là đối mặt với lão quái vật đã tiến vào Chiếu Thần Cảnh nhiều năm như Mạc Hưu Ngôn thì mới không dám đón đỡ công kích.

Tất nhiên, Chính Khí Ca do Châu Đan viết ra sao có thể so được với thực lực của Mạc Hưu Ngôn.

Chẳng qua thực sự giữa các võ giả khó có thể so sánh kiểu này, bởi vì Châu Đan rất có thể đã phát huy ra thực lực cực đại của hắn, còn ngày ấy tại Mạc phủ, Mạc Hưu Ngôn vẫn chưa phát huy ra sức mạnh cực đại của mình. Nói chung, cảm giác áp bách Mạc Hưu Ngôn tạo ra cho La Chỉnh vẫn mạnh hơn Châu Đan một bậc.

Dù sao Châu Đan và Mạc Hưu Ngôn đều là cường giả Chiếu Thần Cảnh, nhưng Châu Đan mới tiến vào Chiếu Thần Cảnh, còn Mạc Hưu Ngôn thì đã tu luyện đến phần cuối.

Luồng ánh sáng vàng kia không bắn trúng La Chính thì trực tiếp bắn về phía màn sáng kết giới. Kết giới kia cản trở luồng ánh sáng vàng lợi hại này được một lúc, nhưng vẫn không thể ngăn cản được. Mặt ngoài của kết giới hiện lên một đợt dao động như gợn sóng, sau đó bị ánh sáng vàng kim xuyên qua.

“Ầm!”

Sau khi xuyên qua kết giới, ánh sáng vàng kia không hề dừng lại mà bắn về phía Thốc Thửu Phong ở bên cạnh, xệt qua bên tai một vị đệ tử rồi đánh thẳng xuống mặt đất, lưu lại một hố tròn đen tuyền, không biết sâu tới mấy thước...

Sắc mặt vị đệ tử Thốc Thửu Phong kia trắng bệch, đứng ngơ ngác nói không ra lời. Nếu ánh sáng vàng này đi lệch một chút, sợ là đã xuyên thẳng qua đầu hắn rồi.

Trong đại hội toàn phong không phải không có chuyện bị dư âm của uy lực từ võ đài lan đến, thậm chí còn có thể bị trọng thương, hay trả giá bằng tính mạng.

Đạo sư của Thốc Thửu Phong cũng trở nên kích động, vội vàng yêu cầu các đệ tử lui về phía sau. Nếu ánh sáng vàng kia lại phá vỡ kết giới lần nữa thì chỉ sợ đệ tử của hắn không còn may mắn được như vậy.

Sắc mặt các vị chân nhân bảo vệ võ đài cũng đại biến. Nếu chân nguyên trong võ đài lan ra, làm các đệ tử bên ngoài bị trọng thương thì cũng tính là xảy ra sự cố. Cho nên bọn họ liên thủ lại, rót chân nguyên vào đại trận của kết giới, nhất thời độ dày của toàn bộ kết giới tăng lên không ít.

“Viu, viiu, viiu, viiu...”

Lúc này Châu Đan làm sao còn bận tâm việc này được nữa?

Chân nguyên Thiên Ma kia cứ không ngừng cắn nuốt Chính Khí Ca của hắn, nên trước khi Chính Khí Ca bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt hoàn toàn, hắn phải đánh bại được La Chỉnh, nếu không kẻ bại chính là hắn!

Từng luồng ánh sáng vàng bắn ra từ Chính Khí Ca, còn La Chỉnh thì giống như một con báo đang tránh né sự đuổi giết của tay thợ săn trong rừng núi, không ngừng nhảy nhót, quay cuồng né tránh.

Hai người đều đang cố gắng giết lấy cơ hội cuối cùng.

Nếu Châu Đan đánh trúng La Chỉnh thì La Chỉnh chắc chắn sẽ bại. Còn La Chỉnh chỉ cần cố gắng chống đỡ hết lượt ánh sáng vàng đang tập kích này thì chân nguyên Thiên Ma của hắn có thể cắn nuốt hết Chính Khí Ca. Đó là thứ cuối cùng Châu Đan dựa vào, chỉ cần cắn nuốt hết bài Chính Khí Ca này thì có nghĩa La Chỉnh đã thắng!

“Ầm, ầm, ầm...”

Từng luồng ánh sáng vàng đánh ra đều xẹt qua người La Chỉnh rồi đánh vào kết giới võ đài, phát ra từng tiếng động nặng nề. Luồng ánh sáng vàng nào bắn vào đất thì trực tiếp để lại một lỗ nhỏ nông sâu khó lường.

Châu Đan càng ngày càng lo lắng nên bắn ra ánh sáng vàng càng lúc càng nhanh, áp lực của La Chỉnh cũng càng lúc càng lớn.

“Tinh thạch Phượng Tường, năng lượng khai mở hoàn toàn!”

La Chỉnh đã thúc giục năng lượng của tinh thạch Phượng Tường đến mức cực hạn, bộc phát ra sức mạnh toàn thân. Trong không gian hữu hạn của võ đài, hắn không ngừng chuyển động né tránh nhanh đến mức kéo theo từng cái bóng mờ. Lần nào những luồng sáng kia cũng chỉ có thể bắn trúng cái bóng của hắn!

Nhưng dưới sự thúc ép của những luồng ánh sáng vàng kia, La Chinh cuối cùng đã lao vào một góc.

“Không ổn! Đây là góc chết!”

Sắc mặt La Chinh chột đại biến, hai bên trái phải và phía trên đều có ánh sáng vàng bắn lại, cho dù tốc độ có nhanh thì Châu Đan cũng đoán được góc chết của hắn.

Có thể nói lúc này La Chinh tránh cũng không nổi, chỉ còn một con đường duy nhất là tiến thẳng về phía Châu Đan.

Nhưng nếu La Chinh trực tiếp đối mặt với Châu Đan... Chỉ cần Châu Đan tạo ra một luồng ánh sáng ngay chính diện thì La Chinh chắc chắn thất bại!

“Hết cách rồi, chỉ có thể mạo hiểm!”

Lúc này cũng không còn thời gian để La Chinh suy xét thêm nữa, chân hắn đạp một phát, cả người liền hóa thành một mũi tên nhọn lao thẳng về phía trước.

Trên mặt Châu Đan lộ ra một nụ cười nhạt, tốc độ của La Chinh quả thật rất nhanh, nhưng hắn lại có một khuyết điểm lớn: không nhiều chiêu thức.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách La Chinh, bởi vì đến giờ La Chinh vẫn không hề tu luyện thân pháp.

Cho nên dù tốc độ nhanh, nhưng trước đó Châu Đan đã nắm được phương hướng né tránh của La Chinh nên đã sắp xếp từ trước, đẩy La Chinh vào trong góc.

Tiếp theo đó, La Chỉnh không thể né tránh nữa nên tất nhiên sẽ đâm đầu đối diện với hắn, trong lòng Châu Đan cũng đã tính kế ổn thỏa, chỉ cần phong tỏa hết phía trước thì La Chỉnh liền không có đường để đi, lúc này đương nhiên hắn sẽ bại!

“Không ngờ dễ thắng được lại phải gian nan như vậy...” Châu Đan thở dài một hơi, lập tức bắn ra một luồng ánh sáng vàng cuối cùng. Luồng ánh sáng vàng này liền phá tan con đường cuối cùng của La Chỉnh.

Nhưng ngay khi Châu Đan cho rằng trận so đấu này đã chấm dứt thì La Chỉnh bỗng nhiên sử dụng một bộ pháp quỷ dị!

Kiểm bộ!

La Chỉnh đích thực không tu luyện thân pháp, nhưng xét kỹ ra thì kiểm bộ cũng coi như một nửa là thân pháp.

Khi Chu Đan thấy La Chỉnh thi triển kiểm bộ, đồng tử chợt co rút lại! Hắn không phải không biết La Chỉnh hiểu được kiểm bộ, lúc trước khi La Chỉnh chiến đấu với Gia Cát Hi hắn cũng có xem, trận chiến lúc ấy rõ ràng bày ra ngay trước mắt.

Chỉ có điều kiểm bộ của La Chỉnh cũng không khiến cho Châu Đan coi trọng. Bởi vì Châu Đan không phải là kiểm khách, không hiểu được sự huyền bí bên trong kiểm bộ. Vậy nên hắn cũng nhất trí với đại đa số mọi người, cho rằng kiểm bộ của La Chỉnh chính là kiểu học đòi một cách vụng về, chỉ là một trò nhằm che mắt người khác mà thôi!

Hơn nữa từ lúc chiến đấu với La Chỉnh đến giờ cũng không thấy hắn thi triển kiểm bộ, vậy nên trong lúc chiến đấu căng thẳng, Châu Đan đã quên mất cái kiểm bộ này tận đến chín tầng mây rồi.

Ngay lúc này, nhìn thấy La Chỉnh bỗng nhiên thi triển ra kiểm bộ, tâm trạng và vẻ mặt Châu Đan nhất thời đều trầm xuống.

Thực lực của La Chỉnh quả thật không thể nghi ngờ, nếu hãn thi triển ra kiếm bộ, chứng tỏ bản thân hãn đã dự tính từ lâu.

Quả nhiên, La Chỉnh tiến về phía trước với bước đi quỷ dị, thân thể cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhất thời tránh khỏi một luồng ánh sáng vàng cuối cùng. Sau đó hãn vẫn tiếp tục với bước đi cực kỳ quỷ dị đó, tiếp tục đánh về phía Châu Đan.

Cùng lúc đó, một tầng ánh sáng vàng bao phía ngoài Chính Khí Ca rốt cuộc cũng bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt hết, sau đó toàn bộ Chính Khí Ca cũng bị chiếm đoạt...

Nhưng Châu Đan đã không có thời gian để sợ hãi tốc độ cắn nuốt của chân nguyên Thiên Ma nữa rồi, hãn đã phải đối mặt với thần lực trời sinh của La Chỉnh!

Không thể không nói, cho dù là thảm bại, Châu Đan vẫn duy trì phong độ khiêm nhường của quân tử. Hãn đứng tại chỗ, gặp nguy không loạn, thân thể hơi ưỡn thẳng, bút lông trong tay tiếp tục múa may, không ngừng viết ra một đám Phòng Tự Quyết trên không trung.

Nhưng công kích của La Chỉnh dữ dội mà nhanh chóng tới độ nào chứ?

Phòng Tự Quyết của Châu Đan giống như con đập chỉ trong nháy mắt đã bị dòng nước lũ La Chỉnh đập nát.

Phá vỡ Phòng Tự Quyết của Chu Đan xong, La Chỉnh đánh thẳng một quyền đến trước mặt Châu Đan.

Châu Đan biết mình đã hết hy vọng, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại, không né không tránh.

Vậy nhưng một quyền này của La Chỉnh cuối cùng dừng lại cách mặt Chu Đan không đến một tấc

“Ta, cho người cơ hội nhận thua.” La Chỉnh nghiêm mặt nói.

Châu Đan mở to mắt mỉm cười: “La Chỉnh huynh đắc thế cũng có thể nhân từ như thế, có phong phạm quân tử! Châu Đan ta bái phục!” Sau khi nói xong, hắn xoay người về phía trọng tài cách đó không xa mà nói: “Trận này, ta thua!”

Thua thì thua, thua thẳng thắn vô tư, thua quang minh lỗi lạc, đạo quân tử của Châu Đan chính là như thế!

Nếu có thể thắng thì tốt, nhưng thật sự thua thì cũng không so đo. Không cầu phải như ý, nhưng cầu không thẹn với tâm!

Trọng tài nghe thấy Châu Đan nói vậy, lập tức tuyên bố: “Tiểu Vũ Phong - La Chỉnh thắng, Hắc Nham Phong - Châu Đan bại!”

“Cái gì, thua? Nhanh vậy sao?” Đợt giao thủ cuối cùng giữa La Chỉnh và Châu Đan gần như chỉ trong nháy mắt, La Chỉnh xoay ngược tình thế với tốc độ cực nhanh nên không ít đệ tử căn bản không kịp phản ứng.

“Người biết cái gì? Đạo quân tử của Châu Đan chú trọng nhất là tu dưỡng, cũng tựa như quân tử đánh cờ, đến lúc thì dừng(1). Huống chi với tâm tính của Châu Đan, nếu hắn nhận thua thì nhất định là đánh không lại được với La Chỉnh!”

(1) Quân tử đánh cờ: Xuất phát từ câu “Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ?” trong Luận ngữ. Có nghĩa là, người không biết, mà ta không trách, há chẳng phải quân tử sao?

Quân cờ nào biết thắng thua, nào e sinh tử, là người đánh cờ trao cho nó sinh mệnh, cũng quý trọng sinh mệnh của nó. Bàn cờ là sân đấu, quân

cờ chấp hành, người quân tử thì thi triển tài năng, dùng trí tuệ, dũng khí, lòng tin để không chế thế cục. Thắng thua biết dừng, không trốn tránh mà đổ trách nhiệm lên quân cờ, chính là đạo quân tử khi đánh cờ vậy.

“A a a... Điểm tích lũy của ta! Ta thua tám trăm điểm tích lũy rồi!” Một vị đệ tử lộ ra vẻ mặt vạn phần thống khổ. Tám trăm điểm tích lũy cũng chính là hơn một ngàn sáu trăm viên Phương Tinh, cho dù là đối với đệ tử sĩ tộc thì cũng là tài sản tương đối lớn. Hắc cước Chu Đan nên đến lúc này một xu cũng không còn!

Mà giờ khắc này người vui vẻ nhất cũng không phải là La Chính, không phải Văn đạo sư và mọi người trên Tiểu Vũ Phong mà là những người cước La Chính thắng!

Ví dụ như Triệu Chiêu, tiếng cười cuồng dã của hắn không ngừng quanh quẩn trên Cửu Trượng Phong. Đại đa số đệ tử nội môn đều cho rằng hắn sướng đến phát ngốc rồi, chẳng qua mọi người không dám nói thẳng mà thôi. Dù sao thực lực Triệu Chiêu vẫn rất mạnh, hắn không tham gia đại hội toàn phong nên hiện tại thực lực của hắn là mạnh nhất trong đám người còn lại trong phong.

Tuy Triệu Chiêu cũng hiểu được mình đứng ở đây cười điên cuồng như vậy là hành vi vô cùng ngu ngốc, nhưng giờ phút này trong lòng hắn vui như hoa nở, không thể không cười!

Một ngàn hai trăm viên Phương Tinh, một ăn chín! La Chính thắng một ván này giúp số tiền trong tay Triệu Chiêu tăng vọt tới chín lần, tương đương với việc hắn có được hơn vạn viên Phương Tinh. Hơn vạn viên Phương Tinh đấy! Nếu là trước kia, tưởng tượng thôi Triệu Chiêu cũng không dám, vậy mà hiện tại hắn đã có!

Một vạn viên Phương Tinh, chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng có thể làm Triệu Chiêu thở gấp.

Tiếp tục cược cho La Chinh? Hiện tại La Chinh đã đánh bại Châu Đan, tỉ lệ sau này chắc chắn sẽ giảm. Dù sao trận chiến này cũng đã giúp La Chinh chứng minh thực lực của mình một cách vững vàng, không có tên ngu ngốc nào lại để cho La Chinh tỉ lệ cao như vậy nữa, nếu không nhà cái sẽ thua đến quần cũng mất luôn.

Cho dù là một ăn hai thì một vạn viên Phương Tinh của hãn cũng có thể biến thành hai vạn viên Phương Tinh...

Hai vạn đấy! Trên mặt Triệu Chiêu lóe ra một nụ cười hiểm ác. Liều mạng! Tiếp tục đặt một vạn viên Phương Tinh cho La Chinh!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Vương Doãn

La Chỉnh có thể thắng trận này cũng không có gì quá đặc biệt, chẳng qua La Chỉnh cũng chưa liều mạng dốc toàn lực mà chỉ mới lộ ra Thiên Ma Thần Quyền mà thôi.

Hiệu quả chiến đấu của Thiên Ma Mị Ảnh tốt đến mức thần kỳ, thậm chí còn vượt qua kỳ vọng của hắn. Tuy trước đây hắn tính là vào vòng trong mới sử dụng Thiên Ma Thần Quyền, nhưng lại gặp phải Châu Đan, nếu chỉ dựa vào thân thể và sức mạnh tuyệt đối thì nhất định là không thể đối đầu được.

Về phần chúng đệ tử Tiểu Vũ Phong cũng kinh hỉ gấp bội lần khi La Chỉnh có thể thắng được Châu Đan. Có điều sau khi La Chỉnh không ngừng thắng liên tiếp, lần nào lần nấy lật nhào hết suy đoán của bọn họ, thì bọn họ đã chết lặng trước biểu hiện yêu nghiệt của La Chỉnh.

Cho nên khi La Chỉnh đi xuống, Văn đạo sư ấp úng không biết nên nói chúc mừng thế nào, cuối cùng chỉ cười ha ha, ôm lấy bả vai La Chỉnh: “La Chỉnh, người thật là phúc tinh của Tiểu Vũ Phong chúng ta!”

Có lẽ vì có La Chỉnh này, Tiểu Vũ Phong sẽ có thể thay đổi vận mệnh hoàn toàn, từ vị trí xếp chót mà nhảy vọt trở thành phong hạng đầu trong ba mươi ba phong, tựa như La Yên lúc trước dẫn dắt Ngọc Nữ Phong vượt qua từng phong khác, một đường đưa Ngọc Nữ Phong lên hàng thứ hai!

Giờ này mọi người không còn nhiều nghi ngờ với thực lực của La Chỉnh nữa.

Châu Đan không giống Gia Cát Hi lúc trước.

Gia Cát Hi tuy cũng là Chiêu Thần Cảnh, nhưng trong Chiêu Thần Cảnh hẳn thuộc vào loại yếu.

Nhưng Châu Đan là ai? Đệ tử đứng đầu Hắc Nham Phong! Hắc Nham Phong lại là phong xếp hạng hai! Chứng tỏ La Chỉnh có thực lực xếp hạng đứng đầu nội môn Thanh Vân Tông!

Nhưng dù là vào lúc nào thì chung quy vẫn có những nghi ngờ.

“Có lẽ là Châu Đan nường tay?” Có đệ tử không cam lòng hỏi ngược lại.

Những lời này vừa mới nói ra, cả đám người xung quanh liền dùng một loại ánh mắt khi nhìn tên ngốc mà liếc hẳn một cái.

Châu Đan làm sao có thể nường tay? Mà dù có nường tay thì ai lại đi nường tay với một tên Tiên Thiên Nhị Trọng? Dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì cũng không có khả năng. Hơn nữa Châu Đan tu luyện theo đạo quân tử, không thẹn với tâm của bản thân, càng không có khả năng nường tay, cố ý nhận thua.

Châu Đan ra sát chiêu Chính Khí Ca cực mạnh còn không đánh bại được La Chỉnh thì có thể tưởng tượng được một chút về thực lực của La Chỉnh.

Vòng đấu loại cuối cùng cũng kết thúc, La Chỉnh còn tiến hành hai trận chiến đấu với một vị Tiên Thiên Đại Viên Mãn và một vị Chiêu Thần Cảnh, đối thủ cả hai trận đều không ngoại lệ mà lựa chọn trực tiếp nhận thua.

Đùa chứ, đến người như Châu Đan còn không chắc thắng thì bọn họ làm sao có thể là đối thủ? Hai người này đụng phải Châu Đan chỉ sợ cũng

sẽ trực tiếp nhận thua, đụng phải La Chính thì chuyện nhận thua lại càng khỏi phải bàn.

Sau khi kết thúc vòng đấu loại, hơn sáu trăm đệ tử tham gia so đấu đã bị loại hơn phân nửa, hiện tại chỉ còn không đến hai trăm người.

Mà vòng sau cũng là đấu luân phiên!

Quy tắc đấu luân phiên ở vòng này cũng giống vòng đấu loại, nhưng khác ở chỗ là có đệ tử thân truyền.

Thực lực của đệ tử thân truyền vẫn luôn giống như truyền thuyết trong Thanh Vân Tông.

Cho tới nay, phần lớn đều là đệ tử thân truyền đạt được danh đệ nhất trong đại hội toàn phong. Có lần khoa trường thì bọn họ thậm chí còn trực tiếp ôm hết mười hạng đầu! Chỉ từ điểm này cũng có thể tưởng tượng được một chút sự khủng bố của đệ tử thân truyền!

Trải qua một hồi chiến đấu, La Chính nằm tại chỗ nghỉ ngơi.

Tuy thể chất hãn khôi phục rất nhanh, nhưng mỗi trận chiến trong đại hội toàn phong hãn đều phải xuất ra trạng thái điên cuồng nhất để nghênh đón, hưởng chi trận đấu kế tiếp, rất có thể hãn sẽ đối mặt với đệ tử thân truyền.

Trong trận đấu luân phiên đầu tiên đã có đệ tử thân truyền xuất chiến.

Người xuất chiến lúc này chính là một thanh niên thân khoác áo bào vàng. Anh chàng có mái tóc ngắn, cái trán bóng loáng, đôi mắt tam giác toát ra khí tức sắc bén.

“Là Vương Doãn!”

“Trận chiến đầu tiên là Vương Doãn. Đại hội toàn phong năm nay thật đáng xem!”

“Ba năm trước, Vương Doãn lấy thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng tham gia đại hội toàn phong, sau đó mai danh ẩn tích trong Thanh Vân Tông, không ngờ ba năm sau hắn lại xuất hiện! Không biết tu vi của hắn đã tăng đến đâu!”

“Hắc hắc, tăng đến đâu? Nếu trước khi La Chính xuất hiện thì thấy Vương Doãn đúng thực là kinh diễm, chỉ với thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thể lọt vào top 100, ở Thanh Vân Tông đã là hiếm thấy. Nhưng hiện tại La Chính cũng là Tiên Thiên Nhị Trọng, người ta còn đánh bại cả Châu Đan, bước vào top 50 người đứng đầu. Chênh lệch giữa 100 và 50 không phải là bình thường. Từ vị trí 100 tiến đến mấy chục thì vẫn tương đối dễ, nhưng sau khi vào top 50 mà muốn tiến về phía trước thì là muôn vàn khó khăn. Theo ta thấy, năm đó Vương Doãn không bằng La Chính!”

“Người nói đúng. Năm đó Vương Doãn không bằng La Chính. Nhưng hiện tại Vương Doãn đã tu luyện ba năm, cũng đã bước chân vào Chiêu Thần Cảnh. Năm đó hắn mới Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thể chiến đấu vượt cấp, hiện tại hắn đã bước vào Chiêu Thần Cảnh chẳng phải là càng khủng bố hơn sao? La Chính làm sao có thể là đối thủ?”

Có lẽ bởi vì đều là Tiên Thiên Nhị Trọng nên đại đa số mọi người đều đem La Chính ra so với Vương Doãn.

Những tranh luận sôi nổi hỗn loạn truyền vào tai Vương Doãn, hắn lại từ từ đi đến cạnh lôi đài, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú vào La Chính: “La Chính, ta muốn đánh với người một trận!”

Mọi người không ngờ Vương Doãn lại sắc bén như thế, mọi người mới chỉ vừa so sánh giữa hai người một chút, hắn đã muốn khiêu chiến với La Chính rồi.

La Chỉnh mới là Tiên Thiên Nhị Trọng, còn Vương Doãn đã đột phá Chiếu Thần Cảnh, chắc hẳn thực lực của hắn cũng thuộc loại đứng đầu trong đám đệ tử Chiếu Thần Cảnh, vậy mà lại đi khiêu chiến La Chỉnh thì da mặt có vẻ cũng hơi dày.

“La Chỉnh, không cần đồng ý!” Văn đạo sư nhẹ giọng nói, hắn cũng không dám đắc tội với Vương Doãn. Văn đạo sư mặc dù là đạo sư của Tiểu Vũ Phong, nhưng xét về địa vị thì sư tôn của Vương Doãn không phải là chân nhân mà chính là trưởng lão, không phải là địa vị mà Văn đạo sư có thể với tới được.

La Chỉnh không chút sợ hãi nhìn Vương Doãn rồi thản nhiên nói: “Chiến hay không ta đều theo sự sắp xếp của Thanh Vân Tông. Đại hội toàn phong có quy định cả, nếu được phân gặp người thì tất nhiên ta cũng sẽ không từ chối.”

“Người sợ? Yên tâm. Ta sẽ không để người khác nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, ta sẽ áp chế tu vi của mình xuống còn trình độ của cao thủ Tiên Thiên, công bằng đấu với người một trận!” Vương Doãn tiếp tục nói.

“Ha!” Nghe thấy Vương Doãn nói vậy, trái tim La Chỉnh kích động: “Ta sợ? Vương Doãn, người hiểu được cái gì gọi là công bằng ư? Ta vẫn giữ nguyên câu cũ, không cần người phải áp chế tu vi, nếu được xếp trùng, ta sẽ làm đối thủ của người. Đương nhiên ta sẽ đánh bại người!”

Nghe La Chỉnh nói vậy, dù là đệ tử trong Tiểu Vũ Phong hay đệ tử các phong khác thì cũng phải hít một hơi thật sâu.

Cùng lúc đó, mấy chục vạn đệ tử của ba mươi ba phong đang ngồi cạnh Tín Khuê cũng đồng thời hít sâu một hơi. Thông qua Tín Khuê, các đệ tử cũng có thể nhìn thấy Vương Doãn trên võ đài, từ khoảng cách đó không thể nhìn thấy La Chỉnh, nhưng tiếng nói kia được truyền vào trong Tín Khuê không sót chữ nào.

Bọn họ không ngờ Vương Doãn khiêu chiến La Chỉnh, vậy mà La Chỉnh lại không sợ chút nào, còn dám ngông cuồng? Hẳn mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng thôi, đây hẳn là tự tin có thừa nên mới dám nói ra lời như thế?

Dù thế nào thì lời này La Chỉnh cũng đã nói.

Nghe vậy trên mặt Vương Doãn cũng chợt lóe lên sắc thái kỳ dị, hẳn lập tức nói: “Tốt! Nếu đấu luân phiên người không bị loại, chúng ta sẽ có cơ hội giao đấu. Chẳng qua nếu người bị loại thì cũng chứng tỏ người cần bản không có tư cách giao đấu với ta!”

Lời này của Vương Doãn cũng vô cùng cuồng ngạo. Phải biết rằng Vương Doãn cũng phải đối mặt với đông đảo đệ tử thân truyền, nhưng lời này của hẳn nghĩa là: Ta không có khả năng bị loại!

Vương Doãn đích thực có tư cách cuồng ngạo, dù sao ba năm trước hẳn đã biểu hiện sức chiến đấu khủng bố, đồng thời hẳn cũng đã trải qua cảm giác một Tiên Thiên Nhị Trọng đối mặt với cường giả Chiếu Thần Cảnh. Đến giờ quay trở lại, đối mặt cường giả đồng cấp nên đương nhiên hẳn có tự tin.

“Vương Doãn, người hãy chú ý một chút, đối thủ hiện giờ của người là ta!”

Vương Doãn đang nói chuyện với La Chỉnh, nhưng giờ phút này sau lưng Vương Doãn cũng có một người mặt mũi âm trầm.

Người này tên là Bồ Tinh Vũ, là đệ tử đứng đầu Hoàn Linh Phong, cũng là cường giả Chiếu Thần Cảnh.

Hoàn Linh Phong xếp thứ năm trong ba mươi ba phong, thực lực tất nhiên không kém, mà là người đứng đầu Hoàn Linh Phong nên Bồ Tinh Vũ cũng là hạng người tâm cao khí ngạo.

Sau khi Vương Doãn lên đài, đối mặt với hắc mà chẳng buồn ra tay, lại còn khiêu chiến với một tên Tiên Thiên Nhị Trọng, hoàn toàn không coi hắc ra gì, điều này Bồ Tinh Vũ làm sao nhìn được? Như vậy chẳng phải là Vương Doãn căn bản không coi hắc là đối thủ mà coi tên La Chính Tiên Thiên Nhị Trọng kia mới là đối thủ sao?

Châu Đan bại bởi La Chính, nhưng Bồ Tinh Vũ lại không cho rằng mình có thể thua La Chính!

Nghe Bồ Tinh Vũ nói vậy, Vương Doãn quay đầu, lập tức nhếch môi cười: “Đối thủ của ta là ngươi?”

“Đúng!” Bồ Tinh Vũ gật đầu, duỗi tay móc ra một cây quạt vàng. Cây quạt này cũng là một linh khí thượng phẩm, toàn thân lóe ra màu vàng rực rỡ, mặt ngoài phủ một tầng hoàng kim, vô cùng tinh xảo đẹp đẽ. Mà sau khi mở ra, mép quạt giống như lưỡi đao sắc bén, nếu như bị cây quạt này chém một cái, sợ là còn khó chịu hơn việc bị bổ một đao.

“Tốt.” Vương Doãn nói xong bỗng bước chân đi qua phía Bồ Tinh Vũ.

Tuy Bồ Tinh Vũ cảm thấy Vương Doãn không coi mình ra gì, nhưng khi đối mặt với Vương Doãn thì cũng không chậm trễ chút nào. Dù sao Vương Doãn năm đó cũng là nhân vật vang danh, thời điểm còn là Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thể càn quét hơn phân nửa số người trên Thanh Vân Bảng, giờ đã trở thành Chiêu Thần Cảnh thì càng không thể lường được.

Vì thế Bồ Tinh Vũ lựa chọn đánh đòn phủ đầu. Hắc nhẹ nhàng vung quạt, mở ra hoàn toàn, sau đó lập tức vươn tay múa may một trận.

“Vèo...”

Chiếc quạt kia bay đến với tốc độ cực lớn, tay Bồ Tinh Vũ lại lật. Đúng lúc này, từng luồng chân nguyên xuất hiện xung quanh cây quạt.

Chân nguyên của Bồ Tinh Vũ rất đặc biệt. Dường như hãn đã quán tưởng một vật cực kỳ sắc bén, cho nên chân nguyên tỏa ra từ cây quạt không hóa thành đồ vật đặc biệt nào mà thành một luồng kim tuyến. Luồng kim tuyến này rất nhỏ, nếu không phản xạ một chút kim quang dưới ánh sáng mặt trời thì mắt thường hầu như không thể phân biệt được.

Giờ phút này La Chỉnh cũng mở to hai mắt nhìn lên võ đài, loại công kích này hãn đã từng trải qua trong thử luyện ở Huyết Sắc Sơn. Lúc đó Phương Ngọc Thư cũng lợi dụng linh khí để kéo ra những sợi năng lượng vô địch. Khi ấy La Chỉnh còn bị những sợi năng lượng nhỏ đó làm cho thương tích đầy mình.

Uy lực của sợi kim tuyến mà Bồ Tinh Vũ này xuất ra quả nhiên cường hãn hơn nhiều so với sợi tơ từ linh khí của Phương Ngọc Thư. Không biết Vương Doãn sẽ ứng phó ra sao?

Mọi người ở đây đều tự hỏi Vương Doãn sẽ phá giải kim tuyến này như thế nào. Ngay trước mắt bao người, hãn một mạch tiến thẳng tới luồng kim tuyến kia.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Chiến Giáp Bạch Cốt

Những sợi tơ của Bồ Tinh Vũ được đan cài vào nhau thành một tấm lưới giống như mạng nhện, mang tên “Thiên La Vồng”. Trong chiến đấu, Bồ Tinh Vũ thường tìm mọi cách để đẩy đối thủ rơi vào tấm lưới được bện từ tơ vàng này. Một khi đã lọt lưới thì chắc chắn sẽ bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Bởi vì cực kỳ đậm máu nên Bồ Tinh Vũ chưa từng sử dụng chiêu thức này trong những trận đấu trước. Nhưng lúc này đối đầu với đệ tử thân truyền nên hắn không dám qua loa. Hắn biết chỉ cần thả lỏng một chút thì người nằm dưới đất sẽ là mình!

Bồ Tinh Vũ cho rằng với thiên tư trác tuyệt của Vương Doãn, có lẽ sẽ tìm được cách phá giải Thiên La Vồng của hắn, nhưng Vương Doãn quá ngạo mạn, ung dung bước vào không chút kiêng dè, mà trong Thiên La Vồng thì gần như không có sơ hở!

Người đã tự chui đầu vào lưới thì cũng không thể trách ta được! Bồ Tinh Vũ cười lạnh. Hễ là người dám coi thường ta thì đều phải đổ máu. Cho dù Vương Doãn người thiên tư trác tuyệt thì đã sao? Ta sẽ khiến người phải trả giá đắt.

Nghĩ tới đây, cây quạt trong tay Bồ Tinh Vũ nhẹ nhàng vung lên, trong đó có một sợi tơ vàng khê dao động. Mỗi sợi tơ vàng đều được liên kết với nhau bằng một phương pháp đặc thù. Có câu rút một sợi dây động cả cánh rừng, dưới sự điều khiển của hắn, tất cả tơ vàng trên tấm lưới đều bắt đầu

dao động, đan cài vào nhau, cuối cùng hợp thành một cái lưới lớn bao vây Vương Doãn!

Thấy cảnh tượng đó mọi người đều toát ra vẻ căng thẳng.

Tơ vàng này mảnh như sợi tóc nhưng lại bền chắc vô cùng, có thể nói một sợi tơ vàng tương đương với một thanh kiếm sắc bén vô song, có thể dễ dàng cắt nát xương cốt cứng rắn nhất!

“Ngay cả linh khí thì Thiên La Vồng của ta cũng cắt được chứ đừng nói gì đến thân thể yếu ớt kia. Vương Doãn, mặc dù ngươi bí mật tu luyện ba năm, nhưng có thể cản được Thiên La Vồng sao?” Thiên La Vồng bắt đầu siết chặt, không gian hoạt động của Vương Doãn ngày càng thu hẹp.

Vương Doãn vốn bước đi với tốc độ cực kỳ chậm, giờ đây đã dừng bước, ánh mắt lạnh nhạt nhìn tấm lưới đang không ngừng co lại, sau đó hần nhìn tới Bồ Tinh Vũ, khóe môi thấp thoáng một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười này bao hàm rất nhiều ý tứ, khinh thường, dừng dừng và không sợ hãi!

Sau đó, trên người Vương Doãn đột nhiên tràn ra một làn sương máu, nhanh chóng biến thành từng lớp xương trắng bao quanh cánh tay, đầu gối và lồng ngực của Vương Doãn, tạo thành một bộ chiến giáp Bạch Cốt!

Bộ chiến giáp Bạch Cốt kia bề mặt sáng bóng, trơn nhẵn tựa như được chế tạo từ bạch ngọc, nhưng trong đó lại tỏa ra một loại tà khí cực kỳ mãnh liệt. Sau khi màn sương đỏ lan tràn ra ngoài, mọi người chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy da đầu tê dại, phảng phất như người đứng ở đó không phải Vương Doãn mà là một vị Tà tôn thời thượng cổ!

“Đây là tà công!” Bồ Tinh Vũ cảm nhận được từ tà khí tỏa ra từ trên người Vương Doãn, sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn không ngờ Vương Doãn lại tu luyện công pháp tà đạo!

“Thật sự là tà công! Ta có thể cảm nhận được hơi thở chết chóc phảng phất quanh hắc. Thật không ngờ Vương Doãn lại lựa chọn con đường tà đạo này!”

“Con đường tà đạo này thật ra không hề dễ đi, nhưng một khi tu luyện thì thực lực sẽ mạnh mẽ hơn hẳn những võ giả bình thường!”

Thật ra, cái tên công pháp tà đạo chẳng qua là một cách nói được lưu truyền từ thời thượng cổ, hiện tại thì nó ám chỉ một loại công pháp cần dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn mới có thể tu luyện. Loại công pháp này không chỉ tàn nhẫn với đối thủ mà còn cực kỳ tàn nhẫn với chính mình.

Ví dụ như Huyết Ma Công nổi tiếng hung ác cần phải giết hại hàng nghìn, hàng vạn sinh mạng để xây dựng ao máu, người luyện công phải ngâm mình trong đó để tiến hành thay máu.

Vì xây dựng ao máu mà phải giết hại nhiều mạng người như vậy, điều này chính là tàn nhẫn với người khác. Mà võ giả muốn đổi với máu trong ao sẽ gặp phải một trở ngại, đó là dòng máu giữa người với người vốn rất khó tương thông, trừ phi là máu của người thân thì mới có thể tiến hành một cách thuận lợi mà không gặp khó khăn. Huống chi trong ao không chỉ có máu người mà còn có máu động vật và các loại yêu thú, tưởng tượng cũng có thể thấy nổi thống khổ khi truyền dòng máu này vào cơ thể người. Đây chính là tàn nhẫn với chính mình.

Thanh Vân Tông không nghiêm cấm tu luyện công pháp tà đạo, nhưng không thể dùng nó để giết hại người khác. Dĩ nhiên vài đệ tử trong Thanh Vân Tông vẫn bí mật tu luyện. Nếu không bị phát giác thì Thanh Vân Tông cũng nhắm mắt cho qua.

Công pháp tà đạo mà Vương Doãn tu luyện là Thuật Ngưng Thần Bạch Cốt. Có được bộ công pháp này cũng là do trước kia hắn gặp được cơ duyên lớn, xâm nhập vào một bí cảnh, trong đó có một vị tiên bối bị tẩu

hỏa nhập ma khi tu luyện dẫn đến tọa hóa(1), cho nên Vương Doãn nhận được y bát và truyền thừa của vị tiền bối kia.

(1)Tọa hóa: Một quan niệm của Phật giáo ám chỉ tín đồ rời bỏ trần thế trong tư thế ngồi ngay ngắn, an nhiên.

Hiện tại Vương Doãn tung ra bộ công pháp này khiến mọi người đều giật mình. Bọn họ không thể tưởng tượng được một Vương Doãn thiên phú trác tuyệt như vậy sao phải tu luyện công pháp tà đạo?

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền hiểu được lý do.

Công pháp tà đạo mà Vương Doãn tu luyện, mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

Chiến giáp Bạch Cốt được ngưng tụ chỉ trong chớp mắt. Đến khi bộ áo giáp hoàn thành, Vương Doãn đột nhiên tăng tốc lao về phía Bồ Tinh Vũ.

“Xoẹt!”

Sợi tơ vàng đầu tiên cắt qua phần khuỷu tay của áo giáp. Những sợi tơ này vốn không gì là không phá nổi, lại không thể để lại chút vết tích gì trên chiến giáp Bạch Cốt, hơn nữa còn bị va đứt chỉ trong nháy mắt.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Mặc chiến giáp Bạch Cốt lên người, Vương Doãn thoáng mái ung dung như bước vào chỗ không người, tơ vàng trên Thiên La Võng bị Vương Doãn va chạm làm đứt gãy hơn nửa! Tơ vàng liên tục đứt lìa phát ra những âm thanh tựa như có người đang không ngừng xé vải.

Bồ Tinh Vũ hít sâu, cảm thấy cả người lạnh toát, việc này...

Bồ Tinh Vũ biết rõ uy lực của Thiên La Võng, hẳn từng dùng một sợi tơ vàng của Thiên La Võng cắt đứt linh khí trung phẩm và để lại vết cắt rất

sâu trên linh khí thượng phẩm! Nhưng khi tơ vàng xẹt qua chiến giáp Bạch Cốt của Vương Doãn, thậm chí ngay cả một vết xước cũng không thể lưu lại.

Chẳng qua chỉ là chiến giáp được ngưng tụ từ chân nguyên, mà độ cứng đã có thể so với tiên khí?

Giờ khắc này, Bồ Tinh Vũ cảm thấy mình sắp điên rồi. Hắn lùi về sau theo phản xạ có điều kiện. Mỗi đệ tử có thể bước vào vòng này thì chắc chắn không ai cam chịu nhận thua, mỗi trận tỷ thí trong vòng đấu luân phiên đều ảnh hưởng tới thứ hạng cuối cùng.

Nhưng lùi về phía sau cũng không phải biện pháp khả thi. Lúc Vương Doãn còn là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng đã là một nhân vật toàn năng, dù là sức mạnh hay tốc độ đều có thể sánh ngang với người nổi bật trong hàng ngũ cao thủ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, mà bây giờ Vương Doãn đã bước vào Chiếu Thần Cảnh! Cộng thêm tu luyện tà công thượng cổ, Bồ Tinh Vũ quả thật không phải đối thủ của hắn.

“Xoẹt!”

Vô số tơ vàng bay ra từ trong cây quạt của Bồ Tinh Vũ, đồng thời hắn nhảy dựng lên, bay thẳng lên trời!

Cường giả Chiếu Thần Cảnh có thể bay lượn, nhưng nếu không phải võ giả tu luyện chân nguyên hệ Phong thì khi mới bước vào cảnh giới Chiếu Thần, việc bay lượn sẽ không thuận thực. Nhưng giờ khắc này, Bồ Tinh Vũ đã không có lựa chọn nào khác.

“Vèo vèo vèo...”

Cùng lúc bay lên, từng sợi tơ vàng vốn tượng trưng cho cái chết không ngừng vươn ra sau lưng hắn.

Tơ vàng vốn là chỗ dựa lớn nhất của Bồ Tinh Vũ, mỗi lần sử dụng thì gần như mọi việc đều thuận lợi. Nhưng giờ phút này, trong lòng Bồ Tinh Vũ lại nảy sinh một cảm giác bất lực sâu sắc, giống như đòn sát thủ bản thân đã chuẩn bị thật lâu nhưng trong mắt đối phương lại nực cười giống như một món đồ chơi của trẻ con vậy...

Thấy Bồ Tinh Vũ bay lên, mặt Vương Doãn lộ rõ vẻ bình thản, đứng vững. Ngay sau đó, một màn sương máu nổ tung. Đến khi màn sương tan đi thì có một đôi cánh bằng xương xuất hiện sau lưng hắn.

Đôi cánh bằng xương nhẹ nhàng giương lên, Vương Doãn đang mặc chiến giáp Bạch Cốt tức thì hóa thành một tia sáng lao vút lên khoảng trời trên võ đài.

Vương Doãn cũng mới bước vào Chiêu Thần Cảnh. Đáng lẽ, người mới bước vào Chiêu Thần Cảnh phải thiêu đốt chân nguyên mới có thể bay lượn trên bầu trời, hơn nữa bởi căn cơ bất ổn cho nên tư thế bay lượn khó có thể nhanh nhẹn linh hoạt. Nhưng Vương Doãn lại dựa vào cánh xương, nên dù là độ linh hoạt hay tốc độ đều tăng lên nhanh chóng!

Từng sợi tơ vàng mà Bồ Tinh Vũ tung ra quả thực chỉ như trò cười trước mặt Vương Doãn. Từng sợi, từng sợi lập tức bị va đứt.

“Đừng ép ta!” Bồ Tinh Vũ quát Vương Doãn.

Vương Doãn vẫn lao về phía Bồ Tinh Vũ với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không có hứng thú trả lời hắn.

Đến tận lúc này, Vương Doãn vẫn sử dụng phương thức chiến đấu đơn giản, đó là dùng chiến giáp Bạch Cốt va chạm với đối thủ mà thôi. Nhưng mọi người dùng môg cũng nghĩ được, công pháp tà đạo này của hắn tất nhiên không chỉ có mỗi chiêu chiến giáp Bạch Cốt này. Chẳng qua Vương Doãn cảm thấy Bồ Tinh Vũ không đáng giá để hắn thật sự ra tay thôi!

Hai mắt Bồ Tinh Vũ đỏ ngầu, thân mình lơ lửng giữa không trung, tay trái nắm thật chặt chiếc quạt, cắn răng nói: “Người đã khinh người quá đáng, vậy đừng trách ta!”

Bồ Tinh Vũ ghét nhất là bị người khác coi thường. Nếu Vương Doãn vừa bắt đầu đã nghiêm túc đấu với hắn thì khi tài nghệ không bằng người, Bồ Tinh Vũ sẽ坦然 nhiên nhận thua. Nhưng từ đầu tới cuối Vương Doãn chưa từng coi hắn ra gì nên hắn không cách nào bỏ qua được! Hắn muốn Vương Doãn hiểu, tùy tiện xem thường người khác sẽ phải trả giá đắt!

“Kim Hoa Thần Phiến!”

“Xoẹt!”

Quạt vàng vốn đã thu về lại bị Bồ Tinh Vũ tung ra, sau đó lập tức phẩy về phía Vương Doãn. Trong nháy mắt, Bồ Tinh Vũ kích hoạt kỹ năng của linh khí thượng phẩm!

Số lượng linh khí trong Đông Vực không ít, nhưng linh khí có kỹ năng thì không nhiều. Thông thường, giá trị của một linh khí trung phẩm có kỹ năng sánh ngang với linh khí thượng phẩm, mà linh khí thượng phẩm có kỹ năng liền sánh ngang với tiên khí!

Vì sao tinh thạch Phượng Tường và tinh thạch Huyết Phỉ mà La Chính lấy được lúc trước lại quý giá? Bởi vì hai viên tinh thạch này đủ sức khiến linh khí thượng phẩm sánh ngang với tiên khí!

Cho nên giờ phút này, Bồ Tinh Vũ kích hoạt Kim Hoa Thần Phiến trong tay thì cũng không bình thường!

Kim Hoa Thần Phiến lơ lửng giữa không trung chợt tan rã thành vô số bóng quạt, mỗi cái bóng vừa xoay tròn vừa hung hăng tấn công Vương Doãn. Hơn nữa những phiến ảnh này dường như có linh tính, chỉ tập trung cắt những mối nối trên tấm chiến giáp Bạch Cốt của Vương Doãn. Chiến

giáp Bạch Cốt mặc dù dũng mãnh nhưng luôn có những vị trí không thể bảo vệ, ví dụ như các đốt ngón tay, đầu, eo, đầu gối.

Bồ Tinh Vũ cho rằng chỉ cần tấn công những bộ phận này thì có thể xoay chuyển tình thế, Kim Hoa Thần Phiến có thể biến Vương Doãn thành một tên tàn phế!

Nhưng sau khi nở một nụ cười nhạt, Vương Doãn vẫn chẳng buồn tránh né. Màng sương máu trên người hắn lại trào ra, sau khi tản đi lại để lộ thân thể hoàn toàn được chiến giáp Bạch Cốt bao bọc.

Thấy vậy, trong miệng Bồ Tinh Vũ nhất thời cảm thấy đắng chát. Vương Doãn này xem thường mình quả nhiên là có lý do, mình căn bản không thể phá vỡ bộ chiến giáp Bạch Cốt này, hắn ở trong chiến giáp Bạch Cốt thì hoàn toàn là ở thế bất bại.

Vừa nghĩ như vậy, Vương Doãn đã hung hăng đâm sâu vào Bồ Tinh vũ. Trước mắt Bồ Tinh Vũ thoáng chốc tối sầm, rơi vào hôn mê.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Cực Kỳ Cường Vọng

Trận đấu giữa Vương Doãn và Bồ Tinh Vũ không thể nói là chấn động lòng người, bởi từ đầu tới cuối Vương Doãn đều chiếm thế thượng phong, hoàn toàn đè bẹp đối thủ, Bồ Tinh Vũ không có cơ hội nào để đánh trả.

Có điều các đệ tử tinh anh ở ba mươi ba phong và nhóm đệ tử thân truyền đều quan sát vô cùng chăm chú. Đa số bọn họ đều không coi Bồ Tinh Vũ ra gì nhưng người bọn họ muốn để ý chính là Vương Doãn.

Ba năm trước Vương Doãn lấy thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng bước vào tốp 100, tạo ra kỳ tích trong Thanh Vân Tông. Mặc dù kỳ tích này đã bị La Chính phá vỡ, nhưng không ai dám coi thường thực lực của hắn. Huống chi Vương Doãn bí mật tu luyện ba năm, hiện tại đã bước vào Chiếu Thần Cảnh. Trong ba năm qua chưa ai từng thấy hắn ra tay, cũng không ai biết thực lực của hắn sâu cạn thế nào. Là đối thủ tiềm năng của mình, tất nhiên phải chú ý thật kỹ.

Chỉ tiếc Bồ Tinh Vũ thất bại quá nhanh, ngoài việc để Vương Doãn phô bày bộ chiến giáp cực kỳ kiên cố kia thì chẳng mang lại tác dụng nào khác.

Nhưng vèn vèn chỉ một bộ chiến giáp Bạch Cốt cũng đã đủ khiến tất cả đệ tử tinh anh các phong và đệ tử thân truyền coi trọng. Lực phòng ngự của chiến giáp Bạch Cốt có thể so sánh với tiên khí, gần như chống đỡ được tất cả thương tổn, nếu không cách nào phá vỡ bộ chiến giáp Bạch Cốt này thì chắc chắn không thể đánh gục Vương Doãn.

La Ching đứng trên khán đài cũng âm thầm chú ý. Chiến giáp Bạch Cốt quả thực khó chơi, nhưng chưa chắc bản thân hãn không có kế sách đối phó, ví dụ như sử dụng thủ đoạn công kích linh hồn hoặc dùng phi đao nát. Thanh phi đao sắc bén kia hãn có thể xuyên thấu chiến giáp Bạch Cốt. Chẳng qua La Ching không tin Vương Doãn chỉ có một đòn sát thủ như vậy. Tất cả còn cần phải kiểm chứng trên đấu trường.

Lần đại hội toàn phong này nhất định sẽ cực kỳ gian nan, chỉ một Vương Doãn đã có như thực lực thế này, mà Vương Doãn chưa chắc đã là đệ tử mạnh nhất trong hàng ngũ đệ tử thân truyền, hơn nữa còn phải đối đầu với đệ tử mạnh nhất trên các phong nữa!

Mặc dù phải đối mặt với mấy cường giả này nhưng La Ching lại không hề nhụt chí chút nào. Ngược lại, từ đầu tới cuối hãn đều đắm chìm trong một tâm thế rất mâu thuẫn, vừa kích động vừa bình tĩnh! Kích động có thể khiến chiến ý tăng lên, khiến hãn giữ vững khí thế phấn chấn, còn bình tĩnh thì có thể giúp hãn xác định rõ ràng đối thủ của mình. Chỉ khi tâm thế bình tĩnh mới có thể đối phó với các đối thủ cao cường.

Từng trận, từng trận của vòng đấu luân phiên bắt đầu qua đi.

Từ khi vào vòng này, đệ tử thân truyền cũng đã tham gia, mức độ kịch liệt của mỗi trận tỷ thí đều tăng lên gấp mấy lần, đặc biệt là trận đấu giữa đệ tử các phong và đệ tử thân truyền thì quả thật cực kỳ đã mắt!

Ở Thanh Vân Tông, địa vị của đệ tử thân truyền cao hơn hãn đệ tử các phong là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng chẳng qua chỉ có một số ít người may mắn được các trưởng lão và chân nhân trong Thanh Vân Tông lựa chọn trở thành đệ tử thân truyền mà thôi.

Tuy mọi người tuy không nói gì, nhưng trong lòng đều cảm thấy uất nghẹn. Đệ tử thân truyền thì sao? Đệ tử ba mươi ba phong chúng ta không cần sư phụ chỉ dạy vẫn có thể đánh người răng rơi đầy đất! Cho nên chỉ cần

là trận đấu giữa đệ tử các phong và đệ tử thân truyền, tâm thái của đa số mọi người đều hướng về nhóm đệ tử các phong.

Đáng tiếc thực lực của nhóm đệ tử thân truyền thường cao hơn đệ tử nội môn các phong một bậc, cho dù là đệ tử đứng đầu các phong có chiến đấu hết sức với đệ tử thân truyền thì trong bốn trận đã có ba người bại trận.

Đến vòng thứ năm, trọng tài tuyên bố: “La Chỉnh của Tiểu Vũ Phong đối đầu với đệ tử thân truyền Vương Yến Diêu!”

Wương Yến Diêu?

Nghe được cái tên này, lông mày La Chỉnh lập tức nhướng lên như lưỡi kiếm.

Ngày đó trên Luyện Ngục Sơn, Vương Yến Diêu đã lấy uy thế lớn lao muốn ép La Chỉnh quỳ xuống! La Chỉnh dựa vào sức mạnh của vảy rồng và thân thể mạnh mẽ để chống chọi lại áp lực của hắn, hơn nữa còn lĩnh ngộ Thiên Ma Thần Quyền!

Nhưng cho dù lúc đó La Chỉnh đã lĩnh ngộ Thiên Ma Thần Quyền thì tuyệt đối cũng không phải đối thủ của Vương Yến Diêu. Dù sao khi đó Vương Yến Diêu đã bước vào Chiếu Thần Cảnh, còn La Chỉnh lúc ấy ngay cả cao thủ Tiên Thiên cũng không phải!

May mà trong thời điểm nguy cấp, Tô Linh Vận đã kịp thời chạy tới, nếu không thì cũng không khó để tưởng tượng ra kết cục của La Chỉnh.

Song điều càng làm La Chỉnh canh cánh trong lòng chính là, mục đích của người này không phải bản thân La Chỉnh mà là muội muội La Yên!

Nghĩ tới đây, mày kiếm của La Chỉnh dần hạ xuống, vẻ mặt trở nên âm u, nặng nề. Từ khi tham gia đại hội toàn phong tới nay, La Chỉnh chưa từng bộc lộ vẻ mặt này.

Văn đạo sư và Tả Vân đứng cạnh La Chỉnh thoáng nhìn thấy sắc mặt khó coi của hắn. Sau một thời gian tiếp xúc, bọn họ cũng sớm hiểu được dù phải đối mặt với đối thủ khó giải quyết hơn nữa thì La Chỉnh cũng sẽ không như vậy. Ngay cả đối mặt đệ tử thân truyền thì La Chỉnh cũng không dễ dàng nhận thua, vậy nên việc sắc mặt hắn biến đổi tựa hồ có ẩn tình gì đó.

“La Chỉnh, người không sao chứ?” Tả Vân cẩn thận hỏi.

La Chỉnh chột nhếch môi cười, thậm chí nụ cười càng lúc càng rực rỡ: “Không sao. Chẳng qua tâm tình không tốt, muốn đánh nhau một trận!”

“Đánh nhau một trận?” Tả Vân hít một hơi khí lạnh, liếc nhìn võ đài trống không, đối thủ của La Chỉnh còn chưa tới.

“Ừ!” Đáy mắt La Chỉnh động vẻ lạnh lẽo, ngay sau đó hắn đi thẳng về phía võ đài.

Vương Yến Diêu không có mặt ở hiện trường đại hội toàn phong, nhưng nếu đến lượt hắn lên sàn đấu, hắn sẽ tới ngay.

Chỉ thấy có một thanh niên chấp tay lơ lửng giữa không trung, từng bước từng bước giẫm lên không khí tựa như dưới chân hắn có một chiếc cầu thang trong suốt. Theo mỗi bước chân của hắn là những đóa sen đua nhau nở rộ! Trên người Vương Yến Diêu luôn phảng phất một hơi thở ôn hòa nho nhã.

Thấy cảnh tượng đó, sắc mặt không ít đệ tử nội môn đều toát ra vẻ thán phục. Tuy nhiều đệ tử nội môn biết rõ, cường giả Chiêu Thần Cảnh không khó để làm được điều này, nhưng từng bước chân của Vương Yến Diêu đều có hoa sen bùng nở, khí chất như vậy quả thật rất dễ dàng thuyết phục người khác!

Giờ phút này, đông đảo đệ tử nữ trên Ngọc Nữ Phong đều hào hứng thét chói tai. Vương Yến Diêu vừa ra sân, không khí xung quanh võ đài thoáng chốc đã dậy sóng.

Trong nhóm đệ tử thân truyền, Mạc sư muội bĩu môi, cười lạnh nói: “Vương Yến Diêu thật đáng ghét, tự cho mình là chân mệnh thiên tử, mỗi lần ra sân đều phải gây ra náo động như vậy!”

Bùi sư ca ngồi cạnh Mạc sư muội cười nói: “Mạc sư muội không muốn đâm thủng hai lỗ trên người Vương Yến Diêu sao?”

“Hừ, dĩ nhiên! Nếu tỷ thí với hắn, nhất định ta phải hung hăng đâm mấy cái lỗ thủng trên người hắn, để hắn sau này lúc nào cũng phải cải trang! Xem hắn sau này còn giả bộ thế nào!” Mạc sư muội bĩu môi.

La Chỉnh đứng trên võ đài bất động như núi, nhìn Vương Yến Diêu từ từ đi xuống giữa không trung, sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Vương Yến Diêu chậm rãi bước xuống sàn đấu, trên mặt thấp thoáng nụ cười: “La Chỉnh, lâu rồi không gặp. Thật không ngờ người lại bước vào đại hội toàn phong nhanh như thế. Ta nhớ từng nói sẽ cho người thời gian ba năm, từ lần gặp trên Luyện Ngục Sơn đó tới bây giờ mới chưa đầy nửa năm, trận tỷ thí hôm nay ta sẽ nường tay, người không cần tỏ vẻ như lâm đại địch như vậy!”

“Nường tay? Như lâm đại địch?” La Chỉnh lặp lại lời Vương Yến Diêu, bỗng nhiên cười ha ha: “Ha ha ha. Vương Yến Diêu, hình như ta đang nghe một truyện cười thì phải!”

Trên mặt Vương Yến Diêu lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Truyện cười gì cơ?”

“Thứ nhất, ta không cần người nường tay! Người không đủ tư cách! Thứ hai, ta cũng không phải như lâm đại địch, chỉ là nghĩ tới muội muội La

Yên của ta còn đang ở Luyện Ngục Sơn, mà người thân cóc đòi ăn thịt thiên nga, muốn nhúng chàm muội muội ta, cho nên ta vô cùng khó chịu. Người biết không? Ta chỉ khó chịu thôi, không phải cái gì mà “lâm đại địch” như người nói!” La Chỉnh cười lạnh.

La Chỉnh gằn từng chữ, lời nói mạch lạc vô cùng, mọi người đều nghe rõ.

Mới đầu, bọn họ đều cảm thấy La Chỉnh cực kỳ cuồng ngạo nên hơi buồn bực. Trong các trận đấu trước, biểu hiện của La Chỉnh khá khiêm tốn, cũng không nói quá nhiều, nhưng giờ phút này La Chỉnh giống như biến thành một người khác, trở nên cuồng ngạo mà quái đản!

Nhưng nghe hắn nói xong, mọi người lập tức hiểu được, đồng thời đắm chìm thật sâu trong nỗi khiếp sợ!

“Cái gì? Vương Yến Diêu muốn nhúng chàm muội muội của La Chỉnh? Muội muội của hắn là ai?”

“La Chỉnh không phải đã nói rồi sao? Muội muội của hắn là La Yên!”

“La Yên không phải chính là người bị giam trên Luyện Ngục Sơn sao? Trời ạ, La Chỉnh và La Yên là huynh muội? Nếu thật sự như vậy, hai huynh muội nhà này thật kinh khủng! Một muội muội thực lực khủng bố như thế rồi, hiện giờ lại xuất hiện thêm một ca ca càng thêm khủng khiếp...”

Mọi người lập tức xôn xao bàn luận.

Người Đông Vực thượng võ, nhưng đa số võ giả đều là nam, ba mươi ba phong trong Thanh Vân Tông cũng chỉ có Ngọc Nữ Phong thu nhận đệ tử nữ.

Các võ giả nữ ở Đông Vực không thể trở thành dòng chính, dù sao số lượng cũng thua kém võ giả nam rất nhiều, từ đó mà sinh ra một thiên tài

thì khó khăn càng nhiều hơn.

Nên cho tới nay, đệ tử nữ vẫn không được coi trọng.

Nhưng sự xuất hiện của La Yên gần như đã phá vỡ lệ cũ này. Một mình nàng đã dẫn dắt Ngọc Nữ Phong vươn lên vị trí thứ hai trong ba mươi ba phong!

Tuy trong Thanh Vân Tông có không ít truyền kỳ, nhưng tất cả đều do nam đệ tử viết nên. Khi La Yên xuất hiện đã lấp đầy chỗ trống này. Nàng lấy thiên phú phi phàm, thực lực tuyệt đối và nhan sắc xinh đẹp động lòng người đê bệp vô số đệ tử khác, vững chân trong hàng ngũ những đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông!

Càng đáng sợ hơn là, năm đó La Yên chưa đầy mười lăm tuổi...

Thiên phú thật sự kinh khủng.

Phần lớn đệ tử đều biết sự tồn tại của nữ đệ tử thiên tài La Yên này, nhưng lại không rõ chi tiết vụ việc La Yên đắc tội Kỳ Lân - Vân gia rồi bị nhốt trên Luyện Ngục Sơn sau đại hội toàn phong! Chẳng qua chỉ biết La Yên bị phạt là do phạm lỗi mà thôi.

Ban đầu khi điều tra chuyện này, La Chinh cũng chỉ biết được từ trong miệng Chương Vô Huyền, mà trình độ săn tin của tên này trong đế quốc Phần Thiên sợ rằng chẳng mấy ai có thể vượt qua.

Đủ mọi lời bàn tán của quần chúng đều không thể lọt vào tai La Chinh. Hắn nhìn thẳng vào Vương Yến Diêu, tiếp tục nói: “Về phần cái gọi là ước hẹn ba năm chó má của người, đó là người tự mình đặt ra! Người cũng quá đề cao mình rồi. Nếu đủ ba năm để ta trưởng thành thì ngay cả tư cách nhìn theo bóng lưng ta, người cũng không có! Đừng nói đủ ba năm, trận tỷ thí hôm nay, người cho rằng người có thể nắm chắc phần thắng ư?”

Làm một đệ tử thân truyền, ở đại hội toàn phong hay ở trước mặt vài chục vạn đệ tử Thanh Vân Tông, bị La Chỉnh chỉ thẳng vào mặt mà chế nhạo, khinh bỉ như vậy, cho dù Vương Yến Diêu có bình tĩnh thông dong thế nào đi chăng nữa thì giờ phút này cũng không thể giữ được nét cười trên môi. Đôi mắt hằn sắc bén như hai lưỡi dao găm nhìn chăm chăm La Chỉnh, dường như muốn đục một lỗ xuyên qua người hắn: “Được, rất được. Nói rất hay, quả nhiên là hậu sinh khả úy!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tra Cho Ta

“Hậu sinh khả úy? Ha ha! Vương Yến Diêu, chẳng qua người chỉ già hơn ta mấy tuổi, cho dù bước vào Chiếu Thần Cảnh thì chắc gì đã mạnh hơn ta? Rốt cuộc là ai cho người dũng khí gọi ta là hậu sinh?” La Chỉnh cười lạnh.

Toàn bộ đệ tử có mặt ở đại hội toàn phong còn đang hăng say thảo luận chuyện La Chỉnh là ca ca của La Yên, cũng vì chân tướng này mà khiếp sợ.

Lúc này lại nghe được lời La Chỉnh nói, mọi người càng ghen hòng, trố mắt đứng nhìn.

Lúc trước, La Chỉnh thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, nhưng đó là so với nhóm đệ tử đứng đầu ba mươi ba phong.

Chiến thắng Gia Cát Hi đã là một kỳ tích đối với cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng mà rồi. Sau đó hăn lợi dụng chân nguyên màu tím đen quý dị mà áp chế Châu Đan, đó chính là kỳ tích trong kỳ tích.

Nhưng...

Cho dù là Gia Cát Hi hay Châu Đan cũng chỉ là đệ tử đứng đầu ba mươi ba phong thôi. Ở ba mươi ba phong, bọn họ đúng là sự tồn tại đứng đầu, thực lực có thể gần bằng đám người Hoa Thiên Mệnh, Tả Vân, Ngô Tà, nhưng vẫn có sự chênh lệch rõ rệt với nhóm đệ tử thân truyền.

Năm đó Vương Doãn cũng là Tiên Thiên Nhị Trọng, là đệ tử thân truyền nên đã phô bày thực lực vượt xa những đối thủ cùng giai.

Ba ngôi vị đứng đầu bảng xếp hạng mỗi kỳ đại hội toàn phong thường thuộc về đệ tử thân truyền, trong lịch sử chỉ có lúc đó mấy lần bị đệ tử ba mươi ba phong chiếm giữ. Khi đệ tử thân truyền cường thế, thậm chí ngay cả tốp 20, các đệ tử ba mươi ba phong cũng không thể chen chân.

Từ việc này có thể nhìn ra sự chênh lệch giữa đệ tử ba mươi ba phong và đệ tử thân truyền. Số lượng đệ tử thân truyền mặc dù ít, nhưng lại có vô số tài nguyên từ Thanh Vân Tông, hơn nữa còn có sư phụ tự mình chỉ dạy! Chẳng có đệ tử thân truyền nào có thể bị xem thường.

Mà cho dù ở trong hàng ngũ đệ tử thân truyền thì Vương Yến Diêu vẫn là người nổi bật!

Dựa theo xếp hạng trên Thanh Vân Bảng, năm ngoái Vương Yến Diêu đã tiến vào tốp mười lăm, chẳng qua thứ hạng của đệ tử thân truyền ở Thanh Vân Bảng không thể nói lên được nhiều điều, bởi họ rất ít khi ra tay, tốc độ tiến bộ cực kỳ nhanh, thứ hạng này căn bản không cụ thể hóa thực lực chân chính của họ.

Có lẽ thứ hạng của Vương Yến Diêu trên Thanh Vân Bảng thuộc tốp 15, nhưng thực lực của hã có thể đứng ngang ngôi vị đệ nhất! Khả năng này không phải là không có!

Nếu đám đệ tử nhát gan của ba mươi ba phong chạm trán Vương Yến Diêu sẽ giống như khi đối mặt với một vị tiên bối thực lực cao cường vậy, ngay cả nói chuyện cũng còn nói không rõ.

La Chỉnh nói ra những lời này thật sự quá ngông cuồng!

Lúc này sắc mặt vẫn luôn bình thản ung dung của Vương Yến Diêu đã càng khó coi hơn. Cho dù hã nói gì, La Chỉnh cũng có thể phản kích một

cách sắc bén, còn hằn lại vì sự khoe khoang của mình mà không cách nào phản bác được, nghẹn ở trong lòng khiến sắc mặt hằn tái xanh.

Nhưng Vương Yến Diêu dù sao cũng là Vương Yến Diêu. Có thể đi tới bước này, hắn cũng hiểu một võ giả lúc nào cũng phải giữ vững sự tỉnh táo. Vương Yến Diêu vận chuyển chân nguyên, trong tay hắn nở rộ một đóa hoa sen trắng cực kỳ đẹp đẽ, ngay sau đó liền bóp nát nó để từng luồng ý lạnh như băng tràn ra khỏi đóa hoa.

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt hắn đã trở lại như bình thường, thậm chí còn nở nụ cười thản nhiên: “Không tệ. La Chỉnh, người đã thành công chọc giận ta. Ta biết người đang tính toán chuyện gì. Trông cậy vào việc chọc giận khiến ta mắc sai lầm, người sẽ có một tia hi vọng thắng được ta sao? Người thật sự làm được! Nhưng người nhất định sẽ vì thế mà phải trả giá đắt!”

Vương Yến Diêu vừa mới dứt lời, một luồng ánh sáng đỏ rực đột ngột xuất hiện bên cạnh hắn, phảng phất như vô số ngọn lửa nhỏ tỏa ra tia sáng, ngay sau đó nở rộ thành những đóa hoa sen. Sau khi xuất hiện, những đóa hoa đó liền tràn về phía La Chỉnh.

“Trong thời gian này, thực lực của Vương Yến Diêu dường như lại có tiến bộ, trước kia ta chưa từng nhìn thấy những đóa hoa sen trắng kia. Nhưng dù hắn tiến bộ bao nhiêu, hôm nay ta cũng sẽ liều mạng đấu một trận, chẳng những vì chính mình, mà còn vì La Yên!”

Đối mặt với những đóa hoa sen của Vương Yến Diêu, sáu Thiên Ma Mị Ảnh phía sau La Chỉnh lập tức tràn ra, va chạm mãnh liệt với chúng bằng tốc độ và sức mạnh không hề thua kém...

Trên đài cao, Thạch Kinh Thiên ngồi trên chiếc ghế rộng rãi, một tay đặt trên thành ghế, nghiêng đầu nhú mày, chất vấn: “Từ trường lão, người

nói trong Thanh Vân Tông, ta làm tông chủ có phải ngày càng không có cảm giác tồn tại hay không?”

Từ trường lão nghe được lời Thạch Kinh Thiên nói, trong lòng run lên, cẩn thận hỏi: “Tông chủ nói vậy là ý gì?”

“Người nói xem, La Chỉnh là đệ tử có tiềm lực như thế, hơn nữa còn là ca ca của La Yên! Nhưng ta đây làm tông chủ thế mà hoàn toàn không hay biết, rốt cuộc là tại sao?” Thạch Kinh Thiên cảm thấy rất bất thường, cực kỳ bất thường! Với biểu hiện thiên phú của La Chỉnh, cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng mà có sức mạnh sánh ngang với cường giả Chiêu Thần Cảnh, loại đệ tử này ít nhất cũng có thiên phú cấp Thiên. Tuy Thạch Kinh Thiên không thường qua lại trong Thanh Vân Tông nhưng chẳng lẽ cả trường lão, chân nhân của Thanh Vân Tông cũng mù hết cả rồi? Hay những chấp sự kia cũng là người mù?

Suy cho cùng, Thanh Vân Tông cũng là tay sai của Vân Điện, giúp Vân Điện tìm kiếm đệ tử thiên tài trong Đông Vực! Để có thể tìm kiếm một cách tối ưu nhất, Thanh Vân Tông đã xây dựng một bộ quy tắc hợp lý, ví dụ như chấp sự phát hiện có đệ tử ưu tú tu luyện ở bí cảnh sẽ trực tiếp báo cáo lên trên, mà phần thưởng khi chiêu mộ được đệ tử thiên tài này cũng sẽ chia cho những chấp sự đó.

Như vậy, chỉ cần đệ tử có biểu hiện ưu tú, bình thường sẽ không bị mai một.

Mà hôm nay La Chỉnh mới là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thể vượt mọi trở ngại thăng tiến ở đại hội toàn phong, đánh đến mức độ này cũng đủ để nói rõ thiên phú của hắn.

Theo phán đoán của Thạch Kinh Thiên, thiên phú của La Chỉnh có thể xưng là thiên phú cấp Thiên!

Thế giới vốn không công bằng, có vài người sở hữu thiên phú võ đạo mạnh hơn những người khác rất nhiều. Cho nên có người đã phân chia thiên phú thành ba loại: Thiên, Địa, Nhân. Theo đánh giá chung về mặt bằng thực lực nơi Đông Vực, thiên phú cấp Nhân gần như đã là cấp bậc thiên tài, những đệ tử đó sớm muộn gì cũng sẽ bước vào Chiêu Thần Cảnh.

Còn thiên phú cấp Địa đủ để nhận được sự coi trọng tuyệt đối của Thanh Vân Tông, cho dù là đệ tử thân truyền hay đệ tử nội môn đứng đầu ba mươi ba phong thì gần như một nửa trong số đó có thể xưng là thiên phú cấp Địa.

Mà thiên phú cấp Thiên thì vô cùng hiếm thấy, đệ tử có thiên phú cấp Thiên không chỉ nhận được sự coi trọng của Thanh Vân Tông, mà thậm chí cả con quái vật lớn khổng lồ bao trùm phía trên Thanh Vân Tông là Vân Điện cũng cực kỳ coi trọng!

Có điều, những cấp bậc thiên phú vừa nói vốn dùng để đánh giá khả năng trưởng thành trong tương lai của một đệ tử! Cái tiêu chuẩn này cũng hơi mờ hồ, chỉ có thể dùng sự so sánh nhất định mới thể hiện ra.

Với con mắt của Thạch Kinh Thiên, hẳn nói La Chỉnh có thiên phú cấp Thiên, trên thực tế cũng có chút dè dặt. Hẳn cảm thấy thiên phú của La Chỉnh ít nhất phải là cấp Thiên, nhưng thực ra dựa trên biểu hiện khủng bố của La Chỉnh mà nói, rất có thể là thiên phú cấp Thánh!

Thiên phú La Chỉnh biểu hiện ra tất nhiên khiến Thạch Kinh Thiên kinh ngạc, nhưng còn chưa đủ để vì thế mà tức giận.

Điều khiến Thạch Kinh Thiên tức giận chính là, vì sao La Chỉnh là ca ca La Yên mà không ai nói cho hắn biết?

Cô nhóc La Yên này vô cùng quan trọng, nhưng ca ca nàng đã bước vào Thanh Vân Tông mà lại không có một ai nhắc nhở về sự tồn tại của La

Chinh. Vào thời khắc này, Thạch Kinh Thiên chỉ cảm thấy đám người phía dưới hoàn toàn không coi tông chủ hẵn ra gì.

“La Chinh được Tô Linh Vận thu về dưới trướng Tiểu Vũ Phong, có thể mọi người kiêng dè thân phận Tô Linh Vận...” Từ trưởng lão suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra được lý do này.

“Tô Linh Vận? Chính là con gái của Tô khiêm?” Thạch Kinh Thiên cau mày hỏi.

Từ trưởng lão gật đầu: “Tô Linh Vận là đạo sư của La Chinh, không thể không biết chuyện, có lẽ nàng không định báo.”

“Tạm thời không quản tiểu nha đầu đó. Từ trưởng lão, ta biết người đang giải vây cho những chân nhân, trưởng lão kia. Tô Linh Vận chẳng qua chỉ là một đạo sư trên Tiểu Vũ Phong mà thôi, cho dù muốn đè ép mọi chuyện thì cánh tay cũng không thể dài đến vậy. Chẳng lẽ La Chinh chưa từng tới bất kỳ bí cảnh tu luyện nào? Không một ai, không có bất kỳ chấp sự nào lạng lẽ báo cáo? Ta không tin! Tra cho ta! Lập tức phái người đi thăm dò bản ghi chép quá trình tu luyện mấy tháng vừa qua của La Chinh! Ta muốn hỏi những chấp sự kia một chút, ánh mắt bọn họ có phải đều đặt dưới mộng rồi phải không?” Thạch Kinh Thiên quyết không buông tha.

Đối mặt với lửa giận của Thạch tông chủ, Từ trưởng lão không dám chậm trễ, lập tức phân phó xuống dưới, sai người điều tra quá trình tu luyện mấy tháng này của La Chinh...

Bên này Từ trưởng lão đang xoa dịu lửa giận của tông chủ, bận rộn đến mức lửa xém lông mày, mà trận đấu trên võ đài thì ngày càng kịch liệt.

Những đóa hoa sen yêu dị không ngừng bung nở, tạo thành một làn sóng hoa sen cuồn cuộn tràn về phía La Chinh.

La Chỉnh từng nếm mùi đau khổ từ những đóa hoa sen này, một đóa hoa có trọng lượng mười đỉnh. Nếu bị chúng bám trên người thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ của hắn.

Không chỉ có vậy, Vương Yến Diêu phát ra từng luồng Liên Hoa Sát Ý bao phủ hắn, muốn dùng Liên Hoa Sát Ý có uy lực cao cường để áp chế.

“Ta há lại dễ dàng bị người áp chế vậy sao? Nằm mơ!”

Sức ảnh hưởng từ Liên Hoa Sát Ý của Vương Yến Diêu tới La Chỉnh không ngừng giảm xuống, giờ phút này La Chỉnh chân đạp kiếm bộ, không ngừng di chuyển trên sàn đấu, đồng thời thao túng sáu Thiên Ma Mị Ảnh hung hăng va chạm với những đóa hoa sen kia.

“Bụp bụp bụp...”

Sức mạnh của Thiên Ma Mị Ảnh cường đại thế nào?

Sau cú va chạm, những đóa hoa sen trở nên nát bầy, hóa thành hàng nghìn, hàng vạn cánh hoa rơi lả tả trên nền võ đài, cuối cùng trở thành một đồng hỗn độn. Chỉ chốc lát sau, chúng liền biến thành vô số luồng chân nguyên tiêu tán trong không gian. Mượn nguyên khí của đất trời thì sớm muộn gì cũng phải trả lại.

Uy lực của Thiên Ma Mị Ảnh tuy cường hãn, nhưng dù sao hiện tại La Chỉnh cũng chỉ có thể triệu hồi được sáu cái, còn Vương Yến Diêu chỉ cần phát tay một cái liền có mấy chục, mấy trăm đóa hoa sen xuất hiện. Tuy phần lớn hoa sen đều bị Thiên Ma Mị Ảnh đè nát, nhưng vẫn có một phần lọt qua khe hở giữa các Thiên Ma Mị Ảnh, bám sát La Chỉnh không ngừng.

Đối mặt với mấy đóa hoa sen, La Chỉnh không hề sợ hãi. Ban đầu hắn đã có thể chống cự áp lực của chúng thì hiện tại còn tốt hơn, có thể lợi dụng chân nguyên Thiên Ma hấp thu chúng.

Nhưng khi chân nguyên Thiên Ma mà La Chỉnh phóng ra vừa tiếp xúc với những đóa hoa sen kia, trong nháy mắt, chúng đột nhiên biến đổi màu sắc. Vốn dĩ hoa sen đã cực kỳ rực rỡ, giờ phút này còn lóe ra hào quang đỏ rực càng thêm yêu dị.

Biến hóa bất ngờ xuất hiện khiến La Chỉnh dấy lên cảnh giác, lập tức lùi về phía sau.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Niêm Hoa Nhất Chỉ

La Chỉnh vừa lùi một bước, hoa sen ngay phía trước đột nhiên nở ra, trong khoảnh khắc đó liền sinh ra từng đường Hồng Liên Dị Hỏa. Độ nóng của Hồng Liên Dị Hỏa cực kì cao, dường như có thể thôn tính vạn vật của thế gian!

Cho dù La Chỉnh rất nhanh đã kịp thời lùi lại nhưng cũng khó tránh khỏi phải chịu một chút ảnh hưởng, bị sóng chấn động khi hoa sen nở ra đẩy lùi khoảng hai trượng, cho đến khi La Chỉnh va chạm nặng nề lên kết giới mới dừng lại.

“Ta biết chân nguyên của ngươi rất quý dị, gần như có thể chiếm đoạt hoa sen của ta. Lần trước ở Luyện Ngục Sơn từng bị ngươi chiếm đoạt một lần, làm sao có thể phạm sai lầm lần hai chứ?” Vương Yến Diêu cười lạnh: “Ngươi cho rằng chỉ dựa vào loại chân nguyên quý dị đó thì có thể thắng được ta? Ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi đang nằm mơ! Ta nói ba năm là ba năm, ngươi của hiện tại vẫn chưa có tư cách làm đối thủ của ta. Xử lý ngươi còn chẳng cần đến một nén nhang!” Vương Yến Diêu vừa không ngừng triệu hồi hoa sen để va chạm với sáu Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh, vừa ung dung nói. Trong lúc đó, Liên Hoa Sát Ý phát ra từ trong cơ thể hần càng ngày càng mãnh liệt, đồng thời, giữa võ đài lại có một đóa hoa sen từ từ tách nở.

Hoa sen thông thường mà Vương Yến Diêu triệu hồi chỉ cỡ khoảng một bàn tay, màu sắc thì cực kỳ khác nhau. Ví như sen đỏ có thể sinh ra hiệu quả bùng nổ rất mạnh, còn sen băng thì sinh ra hiệu quả đóng băng,

những hoa sen đang không ngừng to ra giữa võ đài kia, cũng không giống bình thường. Đó chính là đóa hoa sen màu trắng.

Đóa sen trắng này vừa xuất hiện liền bắt đầu phát triển điên cuồng, càng ngày càng to. Từ cỡ chỉ khoảng một bàn tay đã biến thành cỡ khoảng thùng nước, sau đó biến thành một vật to lớn rộng khoảng một trượng, cao nửa trượng!

Vương Yến Diêu nhìn chăm chăm La Chính, nở một nụ cười nhàn nhạt, bước chân tùy ý đạp lên cánh của đóa sen trắng mà lên. Khi hần đứng giữa cánh hoa, khí thể hần phát ra đột nhiên mạnh hơn mười lần.

Khí thể trong cơ thể Vương Yến Diêu phát ra lập tức giống như ngưng kết thành thực chất!

“Ầm, ầm, ầm...”

Một số tấm đá trên võ đài lập tức bị ép vỡ, giống như bị mấy con voi lớn ép xuống nặng nề, nứt thành những vết chằng chịt.

Những áp lực này đến từ khí thể của Vương Yến Diêu!

Vương Yến Diêu cao cao tại thượng đứng giữa hoa sen giống như Vương giả giữa đám người, phát ra một luồng khí thể rầm rộ. Khoảnh khắc hần đứng lên hoa sen màu trắng giống như một vị Đế Vương đăng cơ vậy!

“Đối phó với người, vốn dĩ ta không định dùng chiêu này. Có điều ta thấy người không phục như vậy nên ta sẽ khiến người thua một cách tâm phục khẩu phục. Để người hiểu rõ, dù cho người thời gian ba năm cũng đã là xem trọng người. Lúc người lớn mạnh ta cũng lớn mạnh, đừng nói ba năm, cho dù là ba mươi năm người cũng không phải là đối thủ của ta.” Vương Yến Diêu từ trên nhìn xuống, hờ hững nói với La Chính.

Đài tỉ thí trên đấu trường đều đã được tăng cường trận pháp, mặc dù nhìn qua thì võ đài này được tạo thành bằng đá, nhưng độ cứng và độ mạnh thì còn hơn cả sắt thép!

Muốn ép vỡ võ đài này, đầu tiên phải ép vỡ kết giới trên đài. Xem ra lúc này, có một số kết giới mỏng yếu đã bị trọng lực khủng bố mà Vương Yến Diêu phát ra ép vỡ.

Dưới trọng lực mãnh liệt như vậy, La Chính lập tức cảm thấy cơ thể mình vô cùng nặng nề. Luồng trọng lực này còn khủng bố hơn nhiều so với trọng lực trên con đường trọng lực vô cực hắn đã đi khi tham gia Hải Thí.

“Chỉ là trọng lực gấp mấy chục lần mà thôi, ta thấy người muốn bốc phét lên đến tận trời rồi. Nếu đã như vậy, hãy để ta phá trận của người!” La Chính hừ lạnh một tiếng, hàng trăm vảy rồng trong cơ thể bỗng nhiên sáng lên, sức mạnh toàn thân mãnh liệt giống như thủy triều. Hắn lập tức bắt khỏi trọng lực khủng bố rồi xông về phía Vương Yến Diêu.

“Chỉ là một chút trọng lực sao?” Vương Yến Diêu mỉm cười, ngón giữa hơi cong lại, còn ngón út và ngón trỏ thì khê chỉ về phía La Chính.

“Niêm Hoa Nhất Chỉ!”

Chỉ với một cái chỉ tay này, trọng lực trong cả võ đài đột nhiên biến mất không còn dấu vết, nhưng giây tiếp theo lại tập trung toàn bộ trên cơ thể La Chính.

Trọng lực vốn dĩ phân tán khắp võ đài lúc này đã tập trung tại một điểm! Chỉ trong chớp mắt, trọng lực từ mấy chục lần tăng lên mấy trăm lần!

“Ầm...”

Cơ thể La Chình giống như một tòa núi đổ, đập thật mạnh xuống nền võ đài, tạo thành một cái hố sâu.

Vương Yến Diêu lắc đầu: “Chỉ là trọng lực người đã không cách nào ứng phó được, đến tư cách để ta rút vũ khí ra cũng không có!”

La Chình vừa bò ra khỏi cái hố kia, Vương Yến Diêu đứng giữa đóa hoa sen trắng liền ngấm chuẩn La Chình rồi ra một chỉ nữa. La Chình lại lần nữa bị ép trở lại trong hố, phát ra tiếng ầm nặng nề.

Uy thế bùng phát ra trong trận đấu của hai người đã thu hút ánh mắt của tất cả đệ tử Thanh Vân Tông.

“Vương Yến Diêu mạnh quá... La Chình có thần lực trời sinh đó! Sức mạnh lúc trước bùng phát ra đã khủng bố như vậy, nhưng Vương Yến Diêu chỉ dùng một ngón tay đã đè La Chình trên mặt đất, như vậy cần sức mạnh lớn cỡ nào chứ?”

“Không biết gì thì đừng nói linh tinh! Sức mạnh? Dùng một ngón tay liền có thể áp chế La Chình không bò dậy nổi? Người coi Vương Yến Diêu là thần tiên? Thứ áp chế La Chình không phải là sức mạnh của Vương Yến Diêu, mà là hấn dựa vào hoa sen dưới chân để thay đổi trọng lực trên võ đài! Cũng có nghĩa là, La Chình đang bị sức mạnh của bản thân ép trên mặt đất!”

“Cho dù như vậy thì cũng rất lợi hại rồi. Có điều cả hai đều thật biến thái, La Chình cũng biến thái. Nếu đổi lại là ta, với trọng lực mạnh như vậy e là đã bị ép thành bánh thịt từ lâu rồi, vậy mà La Chình còn bò dậy hết lần này đến lần khác, giống như không hề hấn gì...”

Lúc này La Chình vẫn không hoảng loạn chút nào. Mặc dù cứ lần nào hấn bò dậy là lại bị trọng lực ép trở lại lần đó, nhưng chỉ dựa vào áp chế của trọng lực thì không thể khiến hấn bị thương, ngược lại còn có thể tạo ra từng luồng khí nóng giúp tôi luyện thân thể! Cho nên La Chình cũng không

vội vã, cùng lắm là hơi chật vật mà thôi. Trận chiến của cường giả, chật vật một chút cũng không sao, quan trọng là chiến thắng thuộc về ai!

Trận chiến này, Vương Yển Diêu cũng rất kiên nhẫn.

Lúc trước bị La Chỉnh quát mắng như vậy khiến hắn mất hết mặt mũi, hiện giờ Vương Yển Diêu chính là muốn mọi người biết rõ, đến xách giày cho hắn La Chỉnh cũng không xứng!

“La Chỉnh, không phải người tự khoe rất mạnh, cho rằng ta không phải là đối thủ của người đấy sao? Tại sao đến một ngón tay của ta người cũng đấu không lại?” Vương Yển Diêu cười nhạt.

Một ngón tay cũng đấu không lại, cách nói của Vương Yển Diêu cũng hơi khoa trương. Dù gì duy trì trọng lực ở cường độ cao như vậy thì dù đối với Vương Yển Diêu cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng có thể áp chế La Chỉnh đến bước đường này, Vương Yển Diêu rất vui!

Trong khi vui vẻ thì hắn lại quên mất rằng đối với hắn, La Chỉnh trước kia đơn giản chỉ giống như một con kiến, đánh bại một con kiến thì có gì mà vui? Hắn vui vẻ, trên thực tế đã chứng minh La Chỉnh quả thực có thực lực để đấu với hắn. Hắn đã coi La Chỉnh như một đối thủ cùng cấp với bản thân.

Hắn lại quên rằng, La Chỉnh mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng.

“Ầm, ầm, ầm, ầm...”

Mỗi lần La Chỉnh bò dậy lại bị Vương Yển Diêu đè xuống.

“Không phải người vẫn còn một thanh phi đao quý dị sao? Sao lại không dùng?”

“Người không phải còn biết dùng công kích linh hồn sao? Tại sao vẫn muốn giấu?”

“Người cho rằng người mạnh bao nhiêu? Không ngờ cũng chỉ như vậy. Không biết mấy lời ngông cuồng của người lúc này hiện giờ còn nhớ được mấy câu?”

Vương Yến Diêu vừa áp chế La Chỉnh vừa chế giễu.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Vương Yến Diêu thì hình như La Chỉnh vẫn còn con bài khác?

“Thì ra La Chỉnh vẫn còn vũ khí! Phi đao? Hắc còn chưa dùng nữa!”

“Nghe ý của Vương Yến Diêu thì hình như La Chỉnh còn biết dùng công kích linh hồn? Công kích linh hồn, cho dù sau khi vào Chiến Thần Cảnh cũng khó nắm bắt được, một tên Tiên Thiên Nhị Trọng như hắc còn có những chiêu này? La Chỉnh này thực sự thâm sâu khó lường!”

Không ít đệ tử đều cảnh giác. Có thể biết trước một số đòn sát thủ của đối phương, khi gặp lại La Chỉnh bọn họ có thể kịp thời phòng bị.

Vương Yến Diêu cố ý nói ra những lời này, hắc muốn lột trần hết toàn bộ con bài của La Chỉnh. Như vậy mới có thể giải tỏa phần uất lúc trước bị La Chỉnh mĩa mai. Vương Yến Diêu thân là người nổi bật trong đám đệ tử thân truyền, từ lúc nào lại để cho một đệ tử nội môn quát mắng ngay trước mặt?

Đừng nói một La Chỉnh, cho dù là đám người Tạ Vân, Ngô Tà cũng không dám!

Chính lúc này, La Chỉnh lại bò ra khỏi hố lần nữa, trên mặt mang theo một nụ cười: “Đúng là ta không mạnh, có điều Vương Yến Diêu người lại

yếu hơn ta. Người hy vọng dùng một chút trọng lực này ép chết ta? Vậy thì khiến người phải thất vọng rồi!”

La Chỉnh nhảy một phát đứng thẳng dậy, đập ra kiếm bộ với góc độ quỷ dị không ngừng né tránh trên võ đài.

“Ầm!”

Vương Yến Diêu giơ ngón tay chỉ một cái, một chỉ này lại rơi vào không khí, chỉ chỉ vào một tàn ảnh của La Chỉnh. Trọng lực to lớn trực tiếp ép mặt đất thành một cái hố lớn!

Lại một chỉ nữa, Vương Yến Diêu vẫn không chỉ trúng La Chỉnh, trên mặt đất lại xuất hiện một cái hố khác.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Theo tay Vương Yến Diêu không ngừng chỉ về phía La Chỉnh, trên võ đài không ngừng hình thành từng cái rồi lại từng cái hố. Cả võ đài trở nên gồ ghề, nhìn qua giống như một công trường bị đào lên, làm gì còn dáng vẻ của một võ đài?

Trong tiếng hét kinh ngạc của mọi người, kiếm bộ của La Chỉnh đã di chuyển đến cực hạn. Có điều do La Chỉnh vẫn ẩn giấu kiếm ý nên kiếm bộ của hắn lại không thể dùng để tấn công giống như Hoa Thiên Mệnh.

Vương Yến Diêu dĩ nhiên là kẻ địch mạnh của La Chỉnh, nhưng La Chỉnh không chỉ có một kẻ địch mạnh. Trên con đường tiến tới danh hiệu đệ nhất của đại hội toàn phong vẫn còn không ít đối thủ khiến La Chỉnh khó có thể đối phó, cho nên hắn buộc phải có chiêu để dành.

“Chỉ biết chạy giống một con thỏ vậy thôi sao?” Vương Yến Diêu vừa đuổi theo La Chính vừa thi triển Niêm Hoa Nhất Chỉ.

Ngay khi hần vừa phóng ra một chỉ thì lại thấy tốc độ của La Chính đột nhiên tăng nhanh gấp đôi, một đạp từ trên cao nhảy xuống, đồng thời sáu Thiên Ma Mị Ảnh đang đợi lệnh ở bốn phương tám hướng ngay gần đó cũng cùng lúc bao vây lấy Vương Yến Diêu ở giữa đóa sen trắng.

“Ai nói ta chỉ biết chạy?” La Chính xông đến trước mặt Vương Yến Diêu, cười nhạt.

Sau đó một quyền ảnh cực lớn đột nhiên được tạo ra, đánh về phía Vương Yến Diêu!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Quân Tử Kiếm

Vương Yến Diêu nhìn thấy quyền này, lông mày khẽ nhếch lên, vung tay tạo ra hàng trăm đóa hoa sen bay múa trước người hắn.

Hắn đã từng lĩnh giáo quyền ảnh của La Chinh ở Luyện Ngục Sơn, khi đó La Chinh mới là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, vậy mà chỉ dựa vào một quyền ảnh lại liều mạng với mình một phen!

Tên nhóc Nửa Bước Tiên Thiên lại có thể liều đấu một quyền với mình! Lúc đó Vương Yến Diêu cũng vô cùng kinh ngạc thậm chí là hoang mang, cho nên vô cùng ấn tượng với quyền này.

Khi là Nửa Bước Tiên Thiên, La Chinh lợi dụng chân khí đã có thể đánh ra một quyền khủng bố như vậy, hiện tại đã bước vào Tiên Thiên Cảnh, chân khí chuyển hóa thành chân nguyên, một quyền này lại càng cứng hơn, nặng nề hơn, uy lực cũng càng mạnh hơn!

Vương Yến Diêu dù gì cũng có một nửa là thiên tài, hiện giờ hắn là niềm tự hào của cả Vương gia, có thể trở thành đệ tử thân truyền, hơn nữa còn trở thành người nổi bật trong đám đệ tử thân truyền đó, có chỗ nào thể hiện hắn là một cây đèn cạn dầu đây?

Đối với Thiên Ma Thần Quyền của La Chinh, hắn đã nghĩ ra đối sách từ lâu.

Hàng trăm đóa hoa sen bên cạnh hắn hợp thành một hình tam giác, giữa mỗi đóa sen cũng để lại không ít kẽ hở, cả một trận hình tam giác do hoa sen hình thành xông về phía quyền ảnh của La Chinh.

Khi quyền ảnh đâm vào hoa sen thì liền bắt đầu cắn nuốt hoa sen ở ngay hàng đầu. Từng đóa sen màu đỏ tuyệt đẹp chỉ trong nháy mắt đã bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt rồi chuyển hóa hết...

Thực ra trận đấu của La Chỉnh với Châu Đan đã từng thể hiện đặc tính cắn nuốt của chân nguyên Thiên Ma, có điều lúc đó ngoại trừ Châu Đan ra thì những người quan sát trận đấu đều không nhìn rõ.

Dù gì Thiên Ma Mị Ảnh hóa thành từng điểm chân nguyên nho nhỏ đi tiêu hao chân nguyên trên Chính Khí Ca của Châu Đan cũng đã khiến rất nhiều người cho rằng hai người so đấu chân nguyên.

Chỉ có bản thân Châu Đan biết rõ chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh khủng bố thế nào. Chân nguyên đó cắn bản là đang nuốt trọn Chính Khí Ca của hắn. Nếu không phải bên ngoài Chính Khí Ca có một lớp chính khí màu vàng thì chỉ e sẽ bị chân nguyên Thiên Ma chiếm đoạt trong nháy mắt!

Vừa rồi mọi người không nhìn ra cách thức chân nguyên Thiên Ma chiếm đoạt, nhưng hiện giờ đã nhìn thấy rõ ràng. Từng đóa hoa sen màu đỏ kia bắt đầu bị quyền ảnh màu đen không ngừng nuốt trọn, biến thành từng đóa sen màu đen.

“Ô? Sao lại là hoa sen màu đen?” Một vị đệ tử khó hiểu nói.

“Màu những hoa sen đó hình như giống với màu chân nguyên của La Chỉnh! Không đúng, hình như La Chỉnh đã khống chế hoa sen này rồi!”

“Đúng thế. Nói là khống chế thì chi bằng nói là chân nguyên của La Chỉnh trực tiếp nuốt trọn hết rồi. Công pháp mà La Chỉnh tu luyện rốt cuộc là gì? Tại sao lại quý dị như vậy? Chân nguyên không chỉ có thể tự tụ lại sau khi đã hóa hình, mà còn có thể chiếm đoạt chân nguyên của người khác. Có loại chân nguyên này thì khác nào bất bại? Nói nghe mà sờn tóc gáy!”

“Vốn nghĩ La Chỉnh gặp phải Vương Yến Diêu sẽ thảm bại, nhưng hiện giờ xem ra thắng bại vẫn chưa rõ! Có điều thủ pháp của Vương Yến Diêu cũng rất thông minh, hình như đã biết chân nguyên của La Chỉnh có thể chiếm đoạt hoa sen của hắn từ trước rồi. Người xem, khoảng cách giữa mỗi đóa hoa sen phía sau rất rộng, như vậy sẽ tăng thêm độ khó cho việc chiếm đoạt của La Chỉnh.”

Người không chuyên xem náo nhiệt, người chuyên thì lại xem cách thức. Có người chỉ nhìn thấy hoa sen thay đổi màu sắc, có người lại nhìn thấy hoa sen của Vương Yến Diêu bị La Chỉnh chiếm đoạt, cũng có người có thể nhìn ra Vương Yến Diêu hình như sớm đã có cách ứng phó.

“Nếu ta không biết chân nguyên của người có đặc tính chiếm đoạt, hôm nay e là rất khó ứng phó. Có điều, đã có vết xe đổ lúc trước, ta làm sao có thể giẫm lên đó lần nữa?” Vương Yến Diêu cười lạnh một tiếng, vung tay một cái, tất cả hoa sen cùng nở ra trong nháy mắt.

“Ầm ầm...”

Một đóa sen đỏ nổ tung đã sinh ra năng lượng thực kinh khủng, huống gì mấy chục đóa sen đồng thời phát nổ. Hồng Liên Dị Hỏa cuộn cuộn lập tức bao trọn quyền ảnh của La Chỉnh và những đóa hoa sen màu đen bị chiếm đoạt kia, chỉ chốc lát đã đốt cháy hầu như không còn gì.

Cùng lúc phát nổ cả hoa sen của mình và quyền ảnh của La Chỉnh là chuyện bất đắc dĩ, Vương Yến Diêu cũng hết cách. Quyền ảnh màu đen đỏ của La Chỉnh quả thực quá biến thái, hắn phải nghĩ rất lâu mới phát hiện ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác có thể phá giải.

Cho dù đã nghĩ ra cách ứng phó, nhưng Vương Yến Diêu cũng chỉ đánh ngang tay với La Chỉnh mà thôi.

Nếu không làm như vậy, chân nguyên chứa trong quyền ảnh của La Chỉnh đều sẽ chiếm sạch hoa sen của hắn. Đến lúc đó người thua sẽ chính

là hần!

“Quyền pháp của người đã bị ta phá rồi, ta muốn xem xem, tiếp sau đây người còn gì để trông cậy vào?” Vương Yến Diêu nhàn nhạt nói, tiếp đó càng có thêm nhiều hoa sen không ngừng nở ra ở bên cạnh hần. Công pháp La Chỉnh tu luyện đặc biệt hiếm thấy, nhưng Liên Hoa Bảo Giám hần tu luyện cũng không kém. Hơn nữa Vương Yến Diêu hần còn có ưu thế tuyệt đối về cảnh giới, cho nên hần không vội.

Thực tế từ sâu trong lòng Vương Yến Diêu, hần cũng cảm thấy hơi kinh sợ với sự phát triển của La Chỉnh.

Tốc độ phát triển của La Chỉnh quá nhanh. Chỉ trong thời gian nửa năm, La Chỉnh đã có thực lực để đối đầu chính diện với hần. Nếu thực sự cho La Chỉnh thời gian ba năm để phát triển, e là thực sự giống như những gì La Chỉnh nói, sau ba năm, có lẽ Vương Yến Diêu hần không thể nào so được!

Cho nên Vương Yến Diêu buộc phải hành động. Hần muốn ép La Chỉnh phải dùng hết tất cả năng lực, tất cả chiêu bài, tất cả những gì La Chỉnh trông cậy, sau đó từ từ đánh bại La Chỉnh. Như vậy liền có thể đả kích sự tự tin của La Chỉnh đến mức tột cùng, nghiền nát cái tâm võ đạo của La Chỉnh thành mảnh vụn!

Tâm võ đạo là động lực cổ vũ một võ giả tiến về phía trước, là một loại tâm cảnh không bao giờ bỏ cuộc. Nhưng khi gặp phải thất bại, tâm võ đạo sẽ chịu đả kích, nếu gặp phải đả kích quá lớn, vậy thì tâm võ đạo sẽ bị phá nát, biến thành tâm ma khiến hần không cách nào tiến xa hơn trên con đường võ đạo!

Theo Vương Yến Diêu, La Chỉnh có thể tiến thẳng vào vòng trong đại hội toàn phong, tiến thẳng tới bước này thì thực lực của hần là nhân tố rất lớn. Nhưng La Chỉnh có mạnh đi nữa thì cũng chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng,

chỗ nương cậy duy nhất chính là chân nguyên màu tím đen quý dị kia mà thôi!

Chỉ cần tìm ra cách ứng phó khi đối diện với chân nguyên của La Chỉnh thì đồng nghĩa với việc có thể hạn chế được chiêu mạnh nhất của hắn!

Một La Chỉnh có thần lực trời sinh, đối với Vương Yến Diêu mà nói chẳng qua cũng chỉ là một tên hề mà thôi. Hắn có đủ thời gian để chơi đùa với La Chỉnh trên đấu trường này.

“Thứ ta trông cậy?” La Chỉnh cười nhàn nhạt.

Cho đến lúc này, con bài La Chỉnh chưa đánh ra vẫn còn rất nhiều, có điều tuy Vương Yến Diêu mạnh thật đấy, nhưng La Chỉnh cũng không có ý định dùng tới. Vương Yến Diêu cũng coi như là người nổi bật trong đám đệ tử thân truyền, nhưng không phải là kẻ mạnh nhất! Muốn tranh giành vị trí đệ nhất ở đại hội toàn phong, La Chỉnh buộc phải tiếp tục kiểm chế.

Đương nhiên hắn sẽ không vì vài câu khích tướng của Vương Yến Diêu mà đánh ra toàn bộ con bài của mình, đó là hành vi lỗ mãng.

“Cho hỏi, cho dù ta không còn cái gì khác để nương cậy vào, người cũng có thể làm gì ta?” La Chỉnh lại nói.

Nói thẳng ra, thủ đoạn của Vương Yến Diêu quả thực không tồi, mới chỉ giao đấu một lần ở Luyện Ngục Sơn đã nhớ rõ đặc tính chân nguyên của La Chỉnh và nghĩ ra cách đối phó.

Thông thường kẻ mạnh sẽ không chủ động chú ý đến một kẻ yếu, mà lúc đó trong Luyện Ngục Sơn, La Chỉnh mới chỉ là Nửa Bước Tiên Thiên mà thôi, đối với Vương Yến Diêu đã là Chiếu Thần Cảnh thì chẳng đáng nhắc tới. Nếu không phải La Chỉnh là ca ca của La Yên, e là đến liếc hắn cũng lười.

Giống như loài người sẽ không đi chú ý một con kiến, cho dù con kiến đó rất đặc biệt, nhưng đó vẫn chỉ là một con kiến mà thôi!

Nhưng Vương Yến Diêu lại có thể phát giác ra, hơn nữa còn nghĩ ra cách ứng phó với thủ đoạn của La Chỉnh. Nhìn từ điểm này cho thấy, tâm tư của Vương Yến Diêu cực kỳ tinh tế kín kẽ.

Có điều Vương Yến Diêu dĩ nhiên có thể ứng phó với chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh, nhưng cũng làm gì được hãn?

Với cường độ cơ thể ngang linh khí trung phẩm của La Chỉnh thì thủ đoạn của Vương Yến Diêu căn bản không thể làm gì hãn. Mặc dù Hồng Liên Dị Hỏa do hoa sen đỏ phát nổ ra có lực sát thương lớn, trong tình huống thiêu đốt chân nguyên thì quả thực có thể khiến hãn bị thương, thậm chí là đánh bại được hãn, nhưng Thiên Ma Mị Ảnh của hãn cũng không phải là vật trang trí!

Còn về trọng lực siêu cấp do Vương Yến Diêu dùng Liên Hoa Sát Ý tạo ra, ngoài việc có thể ấn La Chỉnh chết cứng trên mặt đất thì cũng không thể tạo ra bất cứ tổn hại nào cho hãn. Đối với Vương Yến Diêu, La Chỉnh là một hạt đậu cắn không nát, đập không vỡ.

“Làm gì người? Ha ha ha... người thực sự cho rằng có cơ thể mình đồng da sắt thì đã thiên hạ vô địch? Vậy ta sẽ khiến người hiểu rõ, cách biệt giữa ta và người lớn cỡ nào!” Vương Yến Diêu vừa cười nhạt vừa thuận tiện rút ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó của Vương Yến Diêu rất đặc biệt, thân kiếm chỉ rộng bằng hai ngón tay, dài ba thước ba. Trên thân kiếm hẹp dài khắc rất nhiều đường vân theo phong cách cổ xưa, rõ ràng là một thanh kiếm cổ.

Loại kiếm này còn gọi là Quân Tử Kiếm, ở thời cổ đại là một loại bội kiếm vô cùng thịnh hành, đặc biệt là quan lại quyền quý, đế vương tướng tá, lúc nào cũng đem theo một thanh bên người. Chỉ là kiếm này luôn theo

đuổi mặt thẩm mỹ, thân kiếm vô cùng nhỏ nên dễ dàng bị chém gãy. Quân Tử Kiếm này dần dần tụt dốc, hiện giờ người Đông Vực chỉ coi Quân Tử Kiếm là một vật trang trí, treo ở trên tường mà thôi.

Nhưng không phải tất cả Quân Tử Kiếm đều dễ bị chém đứt. Những thanh Quân Tử Kiếm được chế tạo bằng vật liệu đẳng cấp thường dùng cho thần binh lợi khí thật sự, cũng có thể trở thành linh khí, tiên khí!

Mà thanh tiên khí trong tay Vương Yến Diêu được truyền lại từ thời cổ đại, bảo dưỡng rất tốt, thân kiếm mang đậm phong cách cổ xưa nhưng mũi kiếm vẫn duy trì được sự sắc bén!

Khi Vương Yến Diêu cầm thanh kiếm này trong tay, khí tức cả cơ thể cũng thay đổi.

Vương Yến Diêu vốn đang đứng ở trong đóa sen màu trắng, phát ra từng luồng bá khí quân chủ thiên hạ, nhưng sau khi hắn cầm thanh kiếm cổ này trong tay, luồng bá khí kia đột nhiên cũng nhiễm phong cách cổ thể lương. Loại ý cảnh này giống như một vị Đế Vương sống lại, tay cầm Quân Tử Kiếm dài ba thước, liếc nhìn khắp thiên hạ!

“Là tiên khí viễn cổ! Trong tay Vương Yến Diêu hình như là một thanh tiên khí viễn cổ!”

“Trời ơi, hắn không phải đi đào phần mộ của vị Đế Vương nào đó đấy chứ? Tại sao đến thứ như tiên khí viễn cổ cũng có vậy?”

“Khí thế mạnh quá! Chỉ là một thanh kiếm mà gần như khiến ta cảm nhận được khí thế to lớn của một vị Quân Vương thời xưa. Thanh tiên khí này tuyệt đối không phải là vật tầm thường, người từng sở hữu thanh kiếm này chắc chắn là một cường giả tuyệt thế!”

Lúc này mọi người đều bị thanh Quân Tử Kiếm trong tay Vương Yến Diêu làm cho kinh ngạc!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tay Không Đón Kiếm Sắc

Vương gia tuy cũng là một sĩ tộc lớn, thế nhưng thứ hạng trong Đế Đô cũng không cao, không thể so sánh với bảy đại sĩ tộc nên không thể đủ tài lực để cho Vương Yển Diêu một thanh tiên khí viễn cổ.

Trên thực tế, thanh tiên khí viễn cổ này là do Vương Yển Diêu lấy được khi vô tình xông vào một toà huyết mộ Đế Vương đã phủ đầy bụi từ lâu. Để có được thanh Quân Tử Kiếm này, Vương Yển Diêu đã phá hết các cơ quan trùng điệp trong huyết mộ, trên đường còn bị một đám thủ vệ thực lực sánh ngang Chiếu Thần Cảnh truy sát, suýt chút nữa bỏ mạng trong huyết mộ của Đế Vương này.

“Thanh Quân Tử Kiếm này đã từng là bội kiếm bên người Tần Long Đế - vương triều Ngự Long từ thời thượng cổ. La Chính, cơ thể của người mạnh mẽ như sắt thép, không biết liệu có ngăn được thanh kiếm này của ta không?” Vương Yển Diêu nhẹ nhàng vung Quân Tử Kiếm lên, từng đoá hoa sen liền rơi xuống.

Nhìn Quân Tử Kiếm trong tay Vương Yển Diêu, lông mày La Chính hơi nhíu lại. Hắn không ngờ trong tay Vương Yển Diêu lại có một thanh tiên khí thời xưa.

Nghe nói thời kỳ viễn cổ, luyện khí sư lĩnh ngộ Thiên Diễn Chi Đạo dễ hơn luyện khí sư thời nay nhiều, cho nên thời xưa lại càng dễ xuất hiện tông sư luyện khí, hơn nữa tông sư luyện khí cũng dễ luyện chế ra tiên khí hơn hiện tại nhiều.

Về sau trời đất đã xảy ra một hồi biến đổi to lớn, Thiên Diễn Chi Đạo trở nên càng khó hiểu hơn, luyện khí sư muốn luyện chế ra tiên khí cũng khó khăn hơn rất nhiều. Còn chuyện gì đã xảy ra và vì sao Thiên Diễn Chi Đạo lại ngày càng khó lĩnh ngộ thì cũng không ai hay biết.

Cho nên tiên khí thời xưa có uy lực hơn so với tiên khí hiện nay nhiều. Giống như trên thân Quân Tử Kiếm trong tay Vương Yến Diêu được khắc rõ một đường tiên văn, nói rõ rằng thanh Quân Tử Kiếm này chính là một tiên khí hạ phẩm, nhưng nó là tiên khí hạ phẩm mà lại có thể phát ra uy lực gần ngang với tiên khí trung phẩm!

La Chỉnh tin thanh tiên khí này có thể chém mở cơ thể hắc. Dù sao thân thể La Chỉnh cùng lắm cũng chỉ tương đương với linh khí trung phẩm mà thôi.

“Tiên khí viễn cổ? Người thật bạo tay, nhưng người có chắc sẽ chém trúng ta?” La Chỉnh vừa mới nói xong thì liền phóng ra một bước, năng lượng tinh thạch Phượng Tường được mở ra hết, cả người liền giống như là một trận gió, bắt đầu di chuyển vô cùng nhanh chóng!

Cùng lúc đó, sáu Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh cùng phát động theo sáu phương hướng tiến về phía Vương Yến Diêu.

Đối mặt với sáu Thiên Ma Mị Ảnh đang phóng về phía mình, Vương Yến Diêu xoay tay một cái, đóa sen trắng dưới chân hắc nở ra sáu cánh. Sáu cánh hoa này cuốn lại một cái, liền đập bay từng Thiên Ma Mị Ảnh ra ngoài. Đóa sen trắng cực lớn này cũng là vũ khí tấn công sắc bén của Vương Yến Diêu!

Hoa sen trắng có thể ngăn cản được Thiên Ma Mị Ảnh, bóng dáng Vương Yến Diêu lại nhẹ nhàng tung bay, cầm Quân Tử Kiếm trong tay đuổi giết về phía La Chỉnh: “Không biết sao người lại làm được đấy. Tiên Thiên Nhị Trọng mà đã có tốc độ nhanh như thế, không hiểu được kiếm ý

mà lại lĩnh ngộ được kiếm bộ, thật sự là hiếm thấy nhất từ trước đến nay. Chẳng qua ta đã nói rồi, vô dụng thôi. Tất cả những thứ người dựa vào đều vô dụng!”

So với kiếm bộ quý dị của La Chỉnh thì thân pháp của Vương Yến Diêu phóng khoáng hơn rất nhiều. Mỗi khi hấn bước ra một bước thì trên mặt đất liền nở rộ một đóa hoa sen, cả người giống như một con chim yến phóng khoáng xuyên thẳng qua đài thi đấu.

Bởi vì Niêm Hoa Nhất Chỉ mà Vương Yến Diêu phóng ra vừa rồi nên nền võ đài đã bị ép thành không ít hố lớn hố nhỏ, ảnh hưởng tới việc phát huy thân pháp lúc ẩn lúc hiện như chim yến của hấn. Còn kiếm bộ của La Chỉnh có sở trường là thay đổi phương hướng một cách quý dị, cho nên hoàn cảnh này có lợi cho La Chỉnh.

Mặc dù như thế, khoảng cách giữa hai người vẫn không ngừng gần hơn.

Giờ này khắc này, trái tim mọi người đều nhảy vọt lên. Vương Yến Diêu sẽ chém chết La Chỉnh chứ?

Mọi người chú ý trận đấu này không chỉ vì La Chỉnh là thiên tài đột nhiên xuất hiện trên đại hội toàn phong, cũng không chỉ vì Vương Yến Diêu là người nổi bật trong hàng đệ tử thân truyền. Bọn họ càng hứng thú tới ân oán giữa La Chỉnh và Vương Yến Diêu hơn.

Hai người này khi chiến đấu còn có tinh thần không ngừng chiêm chọc, rõ ràng trước đây bởi vì La Yên nên hai người đã kết thù hận. Tuy trên đại hội toàn phong, mỗi đệ tử đều dốc hết toàn lực, nhưng cũng rất ít khi tử đấu. Dù sao thì phần lớn đều hiểu rõ đạo lý, giữ được núi xanh, không lo thiếu củi đốt.

Có thể thể hiện xuất sắc, đạt được thành tích tốt trên đại hội toàn phong thì dĩ nhiên không tồi, nhưng vì thế mà phải trả giá bằng tính mạng

thì không đáng.

Thế nhưng ân oán trong trận đấu trước mắt này lại khác, dù là La Chỉnh hay là Vương Yến Diêu đều muốn hung hăng giẫm nát đối phương dưới chân, trọn đời không thể chuyển mình, như vậy tình hình chiến đấu sẽ kịch liệt hơn nhiều!

Đến lúc này có vẻ mỗi bước của La Chỉnh đều bị Vương Yến Diêu chặn lại hết, Vương Yến Diêu đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Trong tình huống này La Chỉnh chỉ có hai kết cục.

Hoặc là ngoan ngoãn nhận thua, hoặc là bị Vương Yến Diêu chém chết. Tiên khí viễn cổ trong tay Vương Yến Diêu cũng không phải lấy ra để chém dưa, thái rau!

Thấy cảnh này, Từ trường lão ghé vào bên Thạch Kinh Thiên hỏi: “Tông chủ, có cần cứu La Chỉnh không?”

Đại hội toàn phong chính là đấu trường quyền uy nhất trong Thanh Vân Tông, dùng để so sánh trình độ giữa các đệ tử, cho nên quy tắc cũng khá cứng nhắc, hà khắc. Ví như lúc trước Hắc Minh đã đánh thậm chí còn hành hạ Tả Vân, khi Tả Vân không nhận thua, trọng tài cũng sẽ không can thiệp.

Giống như Vương Yến Diêu lợi dụng Niêm Hoa Nhất Chỉ hủy gần hết võ đài, nhưng trọng tài cũng vẫn không xen vào, cũng không cho tạm dừng thi đấu để sửa lại võ đài.

Bình thường cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng sẽ không vì chuyện của mình mà can dự vào những trận chiến đang diễn ra tại đại hội toàn phong.

Nhưng Từ trường lão đã biết ý của Thạch Kinh Thiên. Theo Thạch Kinh Thiên, La Chỉnh tuyệt đối là một đối tượng đáng dốc sức bồi dưỡng,

nên cực kỳ chú ý và đánh giá La Chỉnh cực cao. Điều này rất hiếm thấy trên người luôn mặc kệ chuyện tông môn như Thạch Kinh Thiên.

Lúc này thấy Vương Yển Diêu cầm Quân Tử Kiếm đuổi theo giết La Chỉnh, nếu như La Chỉnh thực sự là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, cứ như vậy mà bị Vương Yển Diêu chém cho một kiếm thì thật là đáng tiếc.

Ánh mắt Thạch Kinh Thiên nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, cau mày nói: “Không cần! Tên nhóc này tuy bị Vương Yển Diêu đuổi giết khắp nơi, thế nhưng mà người có thấy sắc mặt hắc bối rồi chút nào không? Ta đoán hắc vẫn còn chiêu để dành!”

Từ trường lão nhìn thấy La Chỉnh vẫn cực kỳ điềm tĩnh như trước, chân đạp ra kiếm bộ quỹ dị trái xông phải quẹo, quả thực không hề bối rối.

Thế nhưng cái này chỉ có thể nói rõ tâm tính La Chỉnh vững vàng, gặp nguy không loạn, chứ không có nghĩa là La Chỉnh không sợ kiếm của Vương Yển Diêu! Theo Từ trường lão, La Chỉnh thế suy sức yếu từ lâu, nào còn có chỗ trống để phản kháng? Nếu thật sự không can thiệp, thì cũng sẽ chẳng kéo dài được bao lâu, La Chỉnh đã bị Vương Yển Diêu chém giết.

Nhưng khi thấy tông chủ không có ý muốn ra tay, một tên trường lão như lão còn có thể nói gì?

Đúng lúc đó, khoảng cách giữa Vương Yển Diêu và La Chỉnh đã càng ngày càng gần, đến khi rút ngắn tới một khoảng cách nhất định, đáng người phiêu dật kia của Vương Yển Diêu lại một lần nữa rơi xuống đất, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, hoa sen liền nở rộ, Quân Tử Kiếm trong tay hắc lập tức chém ra ngoài.

Lần vung kiếm này, mục tiêu của hắc cũng không phải là chỗ hiểm của La Chỉnh mà chỉ là một bên tay.

Uy lực của tiên khí viễn cổ cực kỳ bá đạo, bá khí phóng ra từ Quân Tử Kiếm trong tay hắn có vẻ cũng không tương xứng với hình dáng của nó, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng tới uy lực của kiếm chút nào. Tiên khí thượng phẩm không chỉ chém sắt như chém bùn, cho dù là dùng để cắt huyền khí, linh khí thì cũng sẽ giống như như chém dưa thái rau.

Có thể tưởng tượng, dù cho thân thể La Chỉnh tương đương linh khí thì cũng sẽ bị một kiếm này chém xuyên.

Trong nháy mắt kiếm của Vương Yến Diêu chém tới, La Chỉnh giống như mọc mắt sau lưng, đột ngột bước sang bên cạnh một bước. Cũng bởi vì một bước nhỏ này, bả vai La Chỉnh đã lệch đi một tấc, cứ thế mà tránh khỏi một kiếm của Vương Yến Diêu.

Cùng lúc đó, hắn nở một nụ cười giảo hoạt. Chỉ thấy hắn xoay người một cái, đối mặt chính diện với Vương Yến Diêu, khoảng cách giữa hai người đã tương đối gần.

“Muốn chết!” Vương Yến Diêu không ngờ La Chỉnh lại còn dám đối đầu chính diện với hắn. Hắn trở tay kéo một cái, Quân Tử Kiếm lui về, lại chém tới La Chỉnh. Nhưng không ngờ La Chỉnh không chần chừ chút nào, đưa thẳng tay đến kiếm của Vương Yến Diêu.

“La Chỉnh không cần tay của mình nữa hả? Hắn muốn dùng tay không đón kiếm sắc? Có phải điên rồi hay không?”

“Kiếm của Vương Yến Diêu há lại có thể dùng tay mà đón? Ta có thể khẳng định đôi tay này của La Chỉnh chắc chắn sẽ bị phế đi!”

Chứng kiến cảnh La Chỉnh muốn dùng tay đón kiếm của Vương Yến Diêu, không ít người cũng nhin không được mà lắc đầu. Tay không đón kiếm sắc cũng không phải công phu cao thâm gì, rất nhiều người đều biết, nhưng tay không đón kiếm sắc cần rất nhiều điều kiện, yêu cầu thực lực

bản thân mạnh hơn đối thủ nhiều lắm mới có thể dùng tay mà đỡ kiếm của đối phương.

Không chỉ thực lực của Vương Yến Diêu mạnh hơn La Chỉnh, hơn nữa kiếm trong tay còn là tiên khí viễn cổ, vậy không phải là tìm chết sao? Không ít người đều tưởng tượng ra cảnh hai tay La Chỉnh bị chém đứt, một cánh máu chảy đầm đìa.

Chẳng qua, cảnh mọi người tưởng tượng cũng không xảy ra.

Bởi vì La Chỉnh cũng không thật sự dùng tay không đón kiếm sắc!

Đối mặt với tiên khí viễn cổ, đương nhiên La Chỉnh sẽ không ngốc mà dùng tay không đón đỡ, trừ phi hắn thật sự không cần tới hai tay của mình.

Tay phải của hắn bỗng nhiên biến chưởng thành quyền, chuyển hướng đập tới Quân Tử Kiếm từ mặt bên.

Không thể dựa vào cơ thể để ứng đối chính diện với mũi nhọn của tiên khí viễn cổ, thế nhưng mà một quyền này của hắn trực tiếp nện lên mặt bên thân kiếm!

Thấy hành động này của La Chỉnh, trên mặt Vương Yến Diêu lộ ra một nụ cười khê. Đối với loại khôn vặt này của La Chỉnh, bỗng nhiên hắn hơi chán ghét. Kẻ yếu vĩnh viễn là kẻ yếu, có ép, có bức cũng không ra thủ đoạn gì, chỉ biết dùng lại vài cái thủ đoạn nhàm chán này!

Muốn phá giải một chiêu này của La Chỉnh cực kì đơn giản, hắn chỉ cần chuyển động một vòng nường theo sức mạnh từ quyền này của La Chỉnh, rồi thuận thế chém về phía La Chỉnh là được rồi. Chỉ có điều, ban nãy muốn lấy đi cánh tay trái của La Chỉnh thì hiện tại sẽ đổi hướng sang lấy cánh tay phải mà thôi. Loại thủ đoạn này căn bản không thay đổi được cục diện.

Thế nhưng mà ngay khi nắm đấm của La Chỉnh tiếp xúc đến thân kiếm của hãn, sắc mặt Vương Yến Diêu lập tức đại biến!

Trên nắm tay La Chỉnh truyền đến một luồng sức mạnh dao động cực kì mãnh liệt rót vào thân kiếm. Thời điểm nó truyền đến tay Vương Yến Diêu, hãn không thể khống chế một cách ổn định, Quân Tử Kiếm trong tay suýt nữa rời tay bay ra ngoài!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Với thực lực Chiêu Thần Cảnh của Vương Yến Diêu mà bị một cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa còn là Tiên Thiên Nhị Trọng suýt chút nữa đập bay thanh kiếm trong tay thì rõ ràng là chuyện cười lớn.

Cho dù La Chỉnh có thần lực trời sinh, nhưng muốn dựa vào sức mạnh đơn thuần để đạt được hiệu quả này thì không thể nào.

Bởi vì sau khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, tay cầm vũ khí đều được gia tăng thêm chân nguyên. Đối với một gã kiếm khách mà nói, đây là kiến thức cơ bản. Tuy phương pháp cầm kiếm của mỗi người đều hơi khác biệt, nhưng thông thường được chia làm hai loại là ba mạch và sáu mạch.

Phương pháp cầm kiếm ba mạch thường được các cao thủ Tiên Thiên sử dụng. Dù sao cao thủ Tiên Thiên cũng không có nhiều chân nguyên như cường giả Chiêu Thần Cảnh, cho nên sẽ phát chân nguyên ra từ ba mạch Thiếu Thương, Thiếu Trạch, Thiếu Xung để cố định chặt thanh kiếm lại.

Mà phương pháp cầm kiếm sáu mạch thông thường đều chỉ có võ giả Chiêu Thần Cảnh mới sử dụng. Lúc này bọn họ sẽ gia tăng thêm chân nguyên vào ba mạch Quan Xung, Trung Xung cùng Thương Dương, tạo thành sáu mạch để bao vây chuôi kiếm.

Cực hạn của kiếm khách chính là người kiếm hợp nhất, mẫu chốt chính là lợi dụng chân nguyên để người và kiếm liên kết chặt chẽ với nhau. Lý do khi cầm kiếm, vài người có thể có cảm giác người kiếm hợp nhất, cũng là nhờ phương pháp cầm kiếm này.

Cho nên dù sức mạnh của La Chỉnh rất lớn, nhưng muốn đập Vương Yến Diêu một quyền khiến hãn tuột tay thì cũng phải chặt đứt được sáu đường chân nguyên kết nối ở giữa. Chuyện này dường như không có khả năng. Huống hồ Quân Tử Kiếm rất nhẹ, bản thân nó cũng khó bị sức mạnh tác động.

Nhưng thực tế là suýt nữa La Chỉnh đã làm được...

Sức mạnh một quyền kia của La Chỉnh cũng không tính là lớn, hãn thậm chí chỉ mới mở năng lượng trong tinh thạch Phượng Tường chứ chưa mượn sức của vảy rồng.

Vậy mà một quyền này đã chất chứa lực dao động cực kì khủng bố, chỉ trong nháy mắt va chạm vào thân mà cũng khiến Quân Tử Kiếm nhất thời chấn động.

Mặc dù chấn động nhỏ, nhưng tần suất lại cực cao, dưới tình huống không kịp đề phòng, chân nguyên đang liên kết thân kiếm và sáu mạch với nhau lập tức bị chấn vỡ hơn nửa. Vậy nên mới khiến Quân Tử Kiếm suýt chút nữa rời khỏi tay Vương Yến Diêu.

Đồng thời lực dao động kịch liệt truyền vào người Vương Yến Diêu cũng khiến khí huyết trong cơ thể hãn quay cuồng một phen, vô cùng khó chịu!

Mọi người quan sát trận so đấu vô cùng ngạc nhiên.

Không phải tất cả võ giả đều là kiếm khách, nhưng ai cũng có binh khí, phương pháp cầm binh khí là kỹ xảo cơ bản nhất của võ giả, na ná như nhau. Ví như võ giả dùng thương phải dùng đến huyết vị trên hai ngón tay để truyền chân nguyên, chỉ là huyết vị phóng chân nguyên khác với huyết vị của kiếm khách mà thôi.

Hơn nữa kiếm trong tay Vương Yến Diêu cũng không phải là trọng kiếm, giả sử là trọng kiếm có lưỡi kiếm rộng, bị sức mạnh khổng lồ đánh vào còn có thể bay ra, thế nhưng Quân Tử Kiếm cực nhỏ, cực mỏng của Vương Yến Diêu chỉ nhẹ như một tấm da dê, dù có dùng sức mạnh lớn tới mức nào cũng không thể đánh bay tấm da dê trong tay đối phương được.

Bọn họ thực sự không ngờ, rốt cuộc một quyền này của La Chính sao lại có hiệu quả như vậy?

Mấy vị đạo sư Tiểu Vũ Phong và các đệ tử như Tả Vân nhìn thấy La Chính không chỉ tránh được một chém của Vương Yến Diêu, mà còn triển khai phản kích sắc bén, suýt chút nữa làm Vương Yến Diêu đánh rơi kiếm thì đều thở phào một hơi thật dài.

Còn như Từ trưởng lão vốn đã rướn cổ lên xem La Chính giao thủ với Vương Yến Diêu, mắt thấy La Chính một tay đỡ kiếm nhưng rồi lại đập kiếm đi, chuyển biến như vậy khiến trông mắt lão cứ trừng trừng ra mà nhìn, nhất thời nói không nên lời.

Nhưng Thạch Kinh Thiên cười nhạt nói: “Tên nhóc này cuối cùng cũng có biện pháp để nghịch chuyển tình huống!”

Thạch Kinh Thiên cách võ đài khá xa, tuy thực lực của hắn thâm sâu khó lường, nhưng cũng không nhìn thấy điểm rất nhỏ như vậy. Chẳng qua dù không thấy, nhưng đại khái cũng có thể đoán được tám chín phần.

La Chính đánh ra một quyền xong cũng không dừng nghỉ chút nào.

Vào lúc này, mỗi đối thủ gặp phải đều không thể xem nhẹ. Chỉ cần có một tia cơ hội, nhất định phải nắm chặt không buông. Hắn tiếp tục dẫn người lên, kề sát trước người Vương Yến Diêu rồi bắt đầu điên cuồng ra quyền.

Phản ứng của Vương Yến Diêu không thể nói là không nhanh. Sau khi Quân Tử Kiểm suýt chút nữa tuột tay, chân hắn điểm nhẹ một cái, cả người liền lui lại về phía sau. Chỉ là La Chính lúc này giống như là một cái kẹo kéo, muốn bỏ cũng không xong! Hắn có lòng muốn dùng kiếm để ép La Chính phải lui, thế nhưng La Chính dường như muốn cận chiến bên cạnh hắn, huống hồ mỗi quyền đều có cái loại rung động quỷ dị, vô cùng khó ứng phó. Dưới tình huống như vậy, Vương Yến Diêu muốn lợi dụng chân nguyên để ngưng kết ra hoa sen cũng không được!

“Bịch, bịch, phập!”

Trong lúc vội vàng ứng chiến, mỗi lần Vương Yến Diêu ngăn cản mấy quyền của La Chính thì cũng trúng phải một quyền. Nếu không phải chân nguyên của Vương Yến Diêu rất cứng rắn, miễn cưỡng hóa giải được sức mạnh kinh khủng của La Chính thì lúc này sợ là đã bị trọng thương nằm trên mặt đất từ lâu rồi.

Nhưng dù vậy, sau khi đã trúng hai ba quyền, Vương Yến Diêu cũng cảm thấy máu trong cơ thể giống như biến thành từng con ngựa hoang, điên cuồng chạy loạn trong thân thể hắn, cảm nhận được vị tanh nhất thời xông lên cổ họng. Không ngờ hắn lại bị La Chính đánh tới mức hộc máu!

“Ầm!”

Vương Yến Diêu cứng rắn đỡ trọn một quyền của La Chính. Sau khi cố ý đỡ một quyền này rồi cuộc hắn cũng vung kiếm ra ép La Chính lùi lại nửa mét, đổi lấy một chút thời gian để thở. Hắn lập tức gọi ra một đóa hoa sen nho nhỏ chắn trước người để bảo vệ mình.

Vốn tưởng rằng đến bước này hắn sẽ có cơ hội nghỉ ngơi một lát, nhưng không ngờ La Chính không muốn bỏ qua cơ hội! La Chính thuận tay đánh một quyền đánh về phía hắn.

Nhưng đối với quyền ảnh này, Vương Yến Diêu đã có cách đối phó. Chỉ cần phóng mạnh Hồng Liên Dị Hỏa của mình ra là có thể thiêu đốt cả chân nguyên của La Chỉnh, hơn nữa hắc cũng có thể nhân cơ hội này kéo dài khoảng cách.

Vương Yến Diêu quyết định không sai, nhưng không ngờ khi áp dụng lại có chút thay đổi, lập tức xảy ra chuyện bất ngờ!

Vào lúc quyền ảnh màu tím đen của La Chỉnh đã rất gần với hoa sen thì những ánh sao trong luồng chân nguyên của hắc chợt sáng lên.

Trước đây Vương Yến Diêu đã chú ý tới vài ngôi sao lấp lánh trong chân nguyên của La Chỉnh rồi. Tuy hắc có quan tâm nhưng những điều đó không khiến hắc coi trọng.

Vậy mà lúc này, chính những ngôi sao đó chợt bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, năng lượng tỏa ra khiến người khác sợ hãi. Hoa sen của Vương Yến Diêu còn chưa kịp nở rộ thì đã bị luồng năng lượng hủy diệt bộc phát ra từ những ánh sao này nuốt trọn.

Không chỉ như vậy, ánh sao vừa chôn vùi hoa sen, vừa sản sinh ra ánh sáng trắng lóa, dường như khiến con mắt của Vương Yến Diêu không thể mở ra.

Chính biến cố này đã giúp La Chỉnh tiến lại gần Vương Yến Diêu một lần nữa, vung nắm tay hung hăng đánh tới!

Liên tiếp bị La Chỉnh đánh cho hai ba quyền, Vương Yến Diêu lúc này cũng đã thật sự nổi giận. Nổi tức giận này cần phải được tiết ra ngoài. Hắc chợt quát lên: “Người cho rằng vật lộn cận chiến thì Vương Yến Diêu ta liền sợ người sao!”

“Ầm, ầm, ầm!”

Câu trả lời cho Vương Yến Miếu chính là năm đấm của La Chỉnh.

Tốc độ ra quyền của La Chỉnh càng lúc càng nhanh, tất cả vảy rồng trong cơ thể đã được thả sáng toàn bộ, sức mạnh cũng đã lên tới cực hạn rồi!

Chân nguyên hộ thể của Vương Yến Diêu tuy kiên cố, nhưng là La Chỉnh lợi dụng thủ pháp ra quyền dao động để làm vỡ chân nguyên hộ thể của hắn trước đã, sau đó dùng sức mạnh to lớn đập vào người hắn. Lực dao động trực tiếp thâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn, cho dù Vương Yến Diêu là một người sắt thì cũng chịu không nổi.

Trúng hơn mười quyền liên tiếp, Vương Yến Diêu rốt cuộc không chịu đựng được nữa, phun ra ngụm máu tươi lớn, cả người mềm oặt tựa vào kết giới.

Rất nhiều đệ tử thấy cảnh này đều ghen hòng. Ai có thể nghĩ ra La Chỉnh lại thắng theo cách này...

Từ khi đấu đại hội toàn phong đến giờ, rất ít đệ tử chọn vật lộn cận chiến, đặc biệt là sau khi vào vòng đấu luân phiên thì hiếm khi xuất hiện loại tình huống này. Bởi với võ giả Chiêu Thần Cảnh mà nói, sức mạnh của thân thể phát triển rất chậm, ngược lại chân nguyên của bọn họ lớn mạnh hết sức nhanh. Các võ giả cùng cấp dựa vào sức mạnh thân thể thì sợ rằng ngay cả chân nguyên hộ thể của đối phương cũng khó phá vỡ, chứ chưa nói tới việc làm tổn thương đối phương.

Chỉ là La Chỉnh quá mức biến thái, không chỉ có thân thể mạnh mẽ và sức mạnh khổng lồ, mà quan trọng là còn vận dụng phương pháp dao động lĩnh ngộ được trong Huyền Ngư Thâm Đàm để phá vỡ chân nguyên hộ thể của Vương Yến Diêu!

Bị đánh nhiều như vậy, Vương Yến Diêu vẫn muốn tiếp tục kiên trì cũng là muôn vàn khó khăn, cuối cùng đã trúng mấy lần đòn nghiêm trọng

của La Chỉnh, lúc này đang bị thương nặng tựa vào kết giới.

“Ta... Ta còn có Liên Hoa Chiến Thể chưa phát động... Thực tế người không phải là đối thủ của ta!” Vương Yến Diêu dựa vào kết giới thở hổn hển nói.

La Chỉnh đi từ từ đến trước mặt Vương Yến Diêu cười lạnh: “Người vẫn có thể kích hoạt cái Liên Hoa Chiến gì gì đó. Ta cho người thời gian, cho người cơ hội!”

“Phụt!” Vương Yến Diêu lại nhổ một ngụm máu, lực dao động trong quyền của La Chỉnh trút vào cơ thể hắn, tùy ý phá hoại làm hắn bị nội thương nghiêm trọng. Vòng đấu luân phiên hôm nay, Vương Yến Diêu sợ là không thể tham gia được nữa. “Ta... ta...” Với trạng thái của hắn bây giờ thì làm sao có thể sử dụng Liên Hoa Chiến Thể?

“Nhận thua đi. Ta nói rồi, không cần chờ ba năm, bây giờ người đã không phải là đối thủ của ta. Cho dù người còn có Liên Hoa Chiến gì đó chưa hề dùng tới, thử hỏi ta cũng đâu đã dùng toàn lực ứng phó?” La Chỉnh thản nhiên nói. Nửa năm trước, La Chỉnh còn cho rằng Vương Yến Diêu là một ngọn núi cao lớn không thể chạm tới, thế nhưng ở đại hội toàn phong này, hắn lại dùng quả đấm của mình cứng rắn đánh bại hắn ta!

Nghe được lời nói của La Chỉnh, ánh mắt Vương Yến Diêu cũng nguội lạnh...

Đúng vậy. Suy nghĩ kỹ một chút, nếu như trong nháy mắt khi La Chỉnh lợi dụng ánh sao hủy diệt chôn vùi kia, lại đồng thời bắn ra phi đao quỷ dị của hắn thì bây giờ sợ là ngay cả mạng mình cũng chẳng còn...

Trong trận chiến với mình, từ đầu tới cuối ngay cả công kích linh hồn La Chỉnh cũng không dùng tới. Tuy rằng mình cố ý chuẩn bị một ngọc bội có thể phòng ngự công kích linh hồn, nhưng chỉ trong thời gian nửa năm,

thực lực của La Chỉnh đã tiến bộ cực nhanh, có thể phòng ngự công kích linh hồn của hãn hay không vẫn còn khó nói...

Ta đường đường là Chiêu Thần Cảnh, thậm chí còn đánh không lại cả một La Chỉnh mới Tiên Tiên Nhị Trọng thì còn tự xưng là thiên tài cái gì...

Với tính cách cao ngạo của Vương Yển Diêu, không ngờ lúc này hãn lại không ngừng hối hận, tự trách trong lòng. Và trong đôi mắt hãn, giống như có thứ gì đó bắt đầu chậm rãi vỡ vụn.

La Chỉnh thản nhiên nhìn Vương Yển Diêu. Hãn hiểu cái tâm võ đạo của Vương Yển Diêu chắc đã bị tổn thương. Vài người có tâm võ đạo vô cùng cứng cỏi, cho dù thua rồi lại thua cũng vẫn sẽ ngóc đầu trở lại. Thế nhưng Vương Yển Diêu xuất thân cao quý, trời sinh tính khí cao ngạo, dưới sự thất bại và đả kích thế này, hãn không thể nào tiếp thu được. Cái tâm võ đạo của hãn liền vỡ nát trong nháy mắt, đồng thời còn có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma!

Tâm võ đạo một khi bị tổn thương, Vương Yển Diêu coi như đã bị phế.

Mà tẩu hỏa nhập ma thì càng nghiêm trọng hơn, rất có thể từ đây Vương Yển Diêu sẽ biến thành một tên thần kinh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Lại Đón Ngộ

Sau khi gặp phải cản trở to lớn dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, trong lòng sẽ nảy sinh một giới hạn khó có thể vượt qua. Lúc này, những cản trở đó sẽ hóa thành tâm ma, không ngừng quấy nhiễu thần trí, khiến linh hồn bị tổn thương ngày càng nghiêm trọng. Người khác rất khó nhúng tay, phá giải tình thế này.

Giờ phút này, sắc mặt Âu Dương đường tọa ngời bên ngoài đấu trường cũng cực kỳ khó coi. Vương Yến Diêu là đại đệ tử thực lực cao cường, cũng là niềm tự hào lớn nhất của ông, nhưng ông không ngờ Vương Yến Diêu không những bại trận dưới tay La Chính mà còn tẩu hỏa nhập ma!

Lúc này ông cũng không có phương pháp nào để giải quyết. Trong lòng ông biết rõ, một người đã tẩu hỏa nhập ma, nếu càng khuyên bảo thì càng dẫn tới tác hại khôn lường, cuối cùng sẽ hoàn toàn đẩy người đó xuống vực sâu muôn trượng.

Giống như lúc ẩm ước, rất nhiều cô gái có thể nhẫn nhịn, nhưng một khi có người an ủi, họ sẽ không nhịn được mà gào khóc tức tưởi!

La Chính chậm rãi bước lên đóa sen trắng. Lúc này, Vương Yến Diêu không rảnh để bận tâm đến nó nữa, không có chân nguyên bổ sung, đóa sen trắng này cũng đang dần dần tan biến.

La Chính từng bước đi lên, đứng trên đỉnh đóa hoa mà nhìn xuống Vương Yến Diêu.

“Ta có thể cho người một cơ hội, một cơ hội đuổi theo bước chân ta! Ba năm sau người có thể đấu với ta một trận! Có điều người nhất định không thể vượt qua ta. Nhưng nếu ngay cả dùng khí đuổi theo ta mà người cũng không có, thì không bằng chết đi cho rồi. Thiên phú của người xuất chúng, nhưng tâm cảnh không vững vàng, mới bị cản trở một chút đã khiến người khó kiềm chế. Cho dù không gặp ta, người cũng không đi được quá xa...”

“Thế giới này lớn như vậy, loài người trong Đông Vực cũng có hàng tỉ người. Nghe nói lãnh thổ Trung Vực còn lớn gấp mười lần Đông Vực, những đệ tử thiên tài từ nhỏ đã được dùng các loại linh dược để bồi dưỡng, đều tu luyện công pháp vượt xa thiên giai, thực lực sư phụ của bọn họ đều sâu không lường được. Chưa kể bọn họ lại kế thừa thiên phú của cha mẹ, có lẽ có những người mới mười tuổi, thậm chí vài tuổi đã có thể đánh thắng người. Ngay cả ta hiện giờ cũng kém cỏi hơn họ. Cái gọi là kiêu ngạo của người, chẳng qua chỉ là lời nói khoác lác huênh hoang mà thôi...”

“Nếu người hiểu được những điều này, thì nên biết sự ngạo mạn kia chỉ là vô căn cứ. Hãy đập nát nó, tu luyện cho đến nơi đến chốn thì còn có cơ hội đuổi kịp ta. Nếu không, người sống trên đời chẳng qua chỉ là một thứ bỏ đi! Không, không chỉ sau này người là đồ vô dụng, mà trước kia người cũng là đồ vô dụng!”

La Chỉnh tàn nhẫn nói một hồi, từng câu từng chữ hết như lưỡi dao cứa vào tim Vương Yến Diêu, đâm xuyên qua tâm trí hắn.

Nghe được lời La Chỉnh nói, Âu Dương đường tọa không nhịn được quát to: “La Chỉnh! Người đã thắng Vương Yến Diêu, đừng có khinh người quá đáng!”

Quả thật chèn ép người khác quá đáng, Vương Yến Diêu đã tẩu hỏa nhập ma, vậy mà La Chỉnh còn muốn bồi thêm một nhát dao chí mạng.

Mặc dù trước đây phần lớn mọi người đều đề cao Vương Yến Diêu, cho rằng hắn sẽ dễ dàng đánh bại La Chỉnh, nhưng trên thực tế không ít người vẫn đứng về phía La Chỉnh.

Dù sao trong mắt bọn họ, tình cảnh của La Chỉnh khá thảm, chỉ là một đệ tử bình dân, còn Vương Yến Diêu chính là đệ tử sĩ tộc, lại còn là đệ tử thân truyền của Âu Dương đường tọa. Hắn ta có thực lực cao cường, huống chi còn muốn nhúng chàm La Yên - muội muội của La Chỉnh, vậy nên trong tiềm thức của mọi người, họ đều thích đứng về phía kẻ yếu thế trong trận chiến với cường giả.

Nhưng khi La Chỉnh vừa dứt lời, tình huống lập tức có sự biến đổi.

Đúng lúc này lại bỏ đá xuống giếng, chẳng khác nào đẩy Vương Yến Diêu xuống hố lửa, quá mức tàn nhẫn.

Song La Chỉnh vẫn mặt điếc tai ngơ, phong thái như tắm gió xuân đứng vững vàng trên đóa hoa sen đang dần dần lụi tàn, nhìn thẳng vào Vương Yến Diêu. Giờ phút này La Chỉnh khẽ nở nụ cười bình thản, nhưng mọi người đều ngầm hiểu đó là sự trào phúng vô hạn.

Không ít người khẽ thở dài: Vương Yến Diêu xong đời rồi, sau này sợ rằng không thể thấy được vị đệ tử thiên tài được thiên vị vô hạn này nữa. Chỉ e Thanh Vân Tông sẽ có thêm một kẻ ngốc.

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Vương Yến Diêu bỗng xuất hiện một đóa sen mờ ảo khổng lồ. Vẻ mờ mịt bí ẩn trên gương mặt Vương Yến Diêu đã bị cuốn trôi sạch sẽ, thay vào đó là sắc thái kỳ ảo khôn lường, cứ như hắn đang nhìn mọi người, nhưng dường như lại không nhìn vào một ai. Tình trạng quỷ dị này duy trì trong mấy nhịp thở, sau đó hắn liền nhắm mắt.

Cùng lúc đó, một đóa sen trắng vô cùng thuần khiết hiện ra dưới chân, tỏa ra hương thơm ngát thanh nhã rồi nhanh chóng nở rộ, dần dần vây kín

thân thể Vương Yến Diêu.

“Đây là...” Âu Dương đường tọa hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc không thốt nên lời.

Thạch Kinh Thiên đứng phắt dậy. Mặc dù tin chắc La Chỉnh có thể có đánh bại Vương Yến Diêu, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện này. Hắn nhìn chăm chăm trong giây lát, sau đó lắc đầu cười nói: “Quả thật đã xem thường La Chỉnh rồi. La Chỉnh biết rõ Vương Yến Diêu tẩu hỏa nhập ma, nhưng vẫn liên tiếp đả kích để giúp hắn khôi phục cái tâm của võ đạo của mình một lần nữa. Không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, Vương Yến Diêu lại có thể đốn ngộ!”

Đốn ngộ...

Từ trường lão ngẩn người nhìn đóa sen trắng khổng lồ, trong mắt cũng toát ra vẻ hâm mộ.

Đối với mỗi võ giả, đốn ngộ là cơ duyên, không phải cứ mong muốn là đạt được. Từ trường lão sống nhiều năm như vậy mà chưa từng đốn ngộ. Hơn nữa thực lực càng mạnh mẽ, sự hiểu biết về võ đạo càng thâm sâu, muốn đốn ngộ lại càng khó khăn. Dù sao, chỉ khi võ giả rơi vào trạng thái mơ hồ, u mê mới có thể đột nhiên lĩnh ngộ, nhưng nếu bản thân đã tỏ tường đôi chút thì việc đốn ngộ không hề dễ dàng.

Vương Yến Diêu đã là cường giả Chiêu Thần Cảnh, lần đốn ngộ này, e rằng thực lực sẽ tăng lên không ít!

Ai có thể ngờ sự chiêm chọc của La Chỉnh lại mang tới hiệu quả như vậy?

Càng đáng sợ hơn là vẻ mặt La Chỉnh vẫn bình tĩnh thong dong, dường như đã sớm biết sẽ xuất hiện tình huống này!

“Vương Yến Diêu vốn đang dừng chân ở đỉnh Chiêu Thần Cảnh, thực lực đứng trong tốp đầu hàng ngũ đệ tử thân truyền, nếu lần này đốn ngộ, e rằng trong các đệ tử đó không ai là đối thủ của hắn!”

“Không thể phủ nhận, Vương Yến Diêu có thể đốn ngộ được đúng là cơ hội hiếm có, đặc biệt là đốn ngộ trong nỗi tuyệt vọng thế này, thông thường có thể đột phá bình cảnh trong nháy mắt. Có điều chuyện vô địch trong các đệ tử thân truyền thì không nói chắc được. Võ giả khi đối địch, cảnh giới tất nhiên quan trọng, nhưng người nhìn La Chính xem, cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng đã sớm phá vỡ lẽ thường!”

“Đúng, đúng. Ví dụ như Hoa Thiên Mệnh, ai biết sau khi rút kiếm hắn kinh khủng đến mức nào? Thực lực Tiên Thiên Đại Viên Mãn của Hoa Thiên Mệnh không chừng có thể quét sạch nhóm đệ tử thân truyền ấy chứ!”

Bởi vì Vương Yến Diêu tiến vào trạng thái đốn ngộ nên cuộc tỷ thí phải tạm dừng. Sau khoảng một nén nhang, đóa sen trắng bao quanh Vương Yến Diêu chợt xuất hiện một khe nứt, sau đó không ngừng lan rộng, cuối cùng phủ kín cả đóa sen. Thế rồi bất chợt, hoa sen âm ỉ sụp đổ, Vương Yến Diêu ngồi trong đó liền mở mắt.

Giờ phút này, Vương Yến Diêu dường như rực rỡ hẳn lên, ánh mắt lộ rõ vẻ phấn chấn sinh động. Sau khi đốn ngộ, dường như khí chất của hắn có chút thay đổi, khí phách dữ dội đầy tính công kích đã tan biến hoàn toàn, thay vào đó là một loại khí thế yên lặng mà cao quý!

“Từ trước tới giờ, ta luôn cho rằng chiến thắng ở đại hội toàn phong là chuyện đơn giản, dễ dàng, chỉ quơ tay là lấy được. Trận tỉ thí đầu tiên gặp người, vốn tưởng có thể vượt qua không chút trở ngại, không ngờ lại thua thê thảm như vậy. Vừa rồi ta nghĩ mãi không ra, vì sao ta có thể thất bại trong tay người? Nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi!”

Thế giới rộng lớn vô cùng, cho dù là thiên tài lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, tự ngộ nhận mà thôi!

Làm một con ếch ngồi đáy giếng không đáng sợ, đáng sợ chính là tầm mắt bản thân nhỏ hẹp, lại không chịu được sự công kích từ bên ngoài, khiến chính mình tẩu hỏa nhập ma.

Trong thoáng chốc, Vương Yến Diêu chợt hiểu ra khiến tâm cảnh của hắn lập tức trở nên khoáng đạt hơn nhiều, thậm chí mơ hồ chạm tới một phần thiện ý trong Liên Hoa Bảo Giám.

Âu Dương đường tọa từng nói với Vương Yến Diêu, mặc dù Liên Hoa Bảo Giám là một quyển công pháp thiên giai, nhưng trên thực tế nó có uy lực vượt xa công pháp thiên giai bình thường. Bởi vì Liên Hoa Bảo Giám là vật lưu truyền từ một thế lực khổng lồ ở Trung Vực. Nếu muốn phát huy toàn bộ uy lực, cần lĩnh ngộ phần “thiện ý” trong đó.

Mà bây giờ, Vương Yến Diêu đã chạm tới thiện ý đó, tin rằng chỉ cần cho hắn thời gian, nhất định có thể lĩnh ngộ hoàn toàn.

“Cảm ơn người!” Vương Yến Diêu bình thản cúi gập người trước La Chỉnh, sau đó chậm rãi bước xuống khỏi võ đài, đi về phía Âu Dương đường tọa. Vương Yến Diêu lại cúi thấp người: “Sư phụ, đệ tử đã lĩnh ngộ sâu sắc, muốn bế quan tu luyện, sợ rằng không thể tham gia những trận còn lại trong đại hội toàn phong.”

“Chuyện này...” Nét mặt Âu Dương đường tọa thoáng vẻ chần chừ. Dù sao ông cũng cực kỳ coi trọng lần đại hội toàn phong này, nếu Vương Yến Diêu có thể lọt vào tốp ba người đứng đầu, ông cũng cảm thấy vẻ vang, hãnh diện. Huống chi ba thứ hạng đầu của đại hội toàn phong còn có cơ hội bước lên Thanh Vân Lộ. Chuyện này rất có lợi với Vương Yến Diêu.

Nhưng thấy dáng vẻ của Vương Yến Diêu, Âu Dương đường tọa chợt nghĩ, có lẽ vừa rồi Vương Yến Diêu đã lĩnh ngộ được điều gì đó vô cùng quan trọng, muốn bế quan tu luyện để thấu hiểu hoàn toàn. Như vậy là tốt nhất. Dù sao ba năm sau vẫn còn cơ hội đặt chân lên Thanh Vân Lộ, nhưng đốn ngộ chính là cơ duyên lớn, nhiều người cả đời cũng không gặp được một lần...

Cho nên ông gật đầu: “Yến Diêu, ta đồng ý.”

Diễn biến của trận đấu giữa La Chính và Vương Yến Diêu có thể coi là cực kỳ rối rắm. Ai có thể ngờ trong tình huống Vương Yến Diêu đang chiếm ưu thế, lại còn lấy cả tiên khí thời viễn cổ ra, nhưng vẫn rơi vào kết cục bị La Chính đánh cho trở tay không kịp. Đến tận bây giờ vẫn không ai nhìn ra, La Chính đã lợi dụng lực dao động để hất văng kiếm của Vương Yến Diêu.

Sau khi trận đấu kết thúc, Vương Yến Diêu vốn đã tẩu hỏa nhập ma lại bị lời nói của La Chính đả kích, cuối cùng bất ngờ đốn ngộ...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Sát Khí

Tình tiết chuyện này xoay chuyển liên hồi, mọi người khó tránh khỏi cảm thán một phen, sự chú ý với các trận đấu khác đang diễn ra trên võ đài cũng giảm đi nhiều.

Bởi vì trận tỷ thí giữa La Chỉnh và Vương Yến Diêu khiến võ đài bị hư hại nặng nề, vậy nên sau khi trận đấu kết thúc, không ít thợ thủ công trong Thanh Vân Tông đã nhanh nhẹn chuyển những tảng đá lớn đến, lấp đầy những lỗ hổng do Vương Yến Diêu tạo ra. Ngay sau đó, nhóm trưởng lão lại triển khai pháp trận và kết giới lần nữa.

Lúc này, trên võ đài xuất hiện hai vị đệ tử thân truyền, đối thủ của họ đều là cao thủ Tiên Thiên Đại Viên Mãn. Tuy nói có thể bước vào vòng đấu luân phiên thì Tiên Thiên Đại Viên Mãn chắc chắn cũng có thực lực không tầm thường, nhưng bọn họ cũng không phải là nhân vật như Hoa Thiên Mệnh, tuyệt đối không thể tạo ra kỳ tích. Hai vị đệ tử thân truyền chiến thắng một cách dễ dàng.

Vòng đấu luân phiên được tiến hành từng vòng, từng vòng, trừ Vương Yến Diêu bại dưới tay La Chỉnh ra thì tất cả đệ tử thân truyền đều giành thắng lợi.

Lần này, những đệ tử vốn nổi bật ở các phong như Tuyên Tiểu Yên, Hoa Thiên Mệnh, Tạ Vân đều liên tiếp thắng trận. Nhưng bọn họ giữ vững được thành tích này chẳng qua là bởi chưa gặp phải đối thủ mạnh hơn, ví dụ như Ngô Tà ở Thiên Nhất Phong gặp đệ tử thân truyền Hoắc Cam Tâm, đành nhận kết cục bại trận.

Hiện tại, những trận đấu được ngóng chờ nhất chính là trận giữa nhóm đệ tử đứng đầu mỗi phong và đệ tử thân truyền. Đây chính là điểm hấp dẫn nhất của đại hội toàn phong. Ví dụ như trận chiến giữa La Chính và Vương Yến Diêu, quá trình căng thẳng, hung hiểm, khiến mọi người cực kỳ hào hứng.

Ở trong một góc của đại hội toàn phong, Thiên Khung chân nhân ngồi trên một cái đệm cỏ, trầm ngâm nhìn xuống đấu trường. Ngay sau đó ánh mắt lão rơi xuống người La Chính, sắc mặt ngập tràn vẻ âm u, hung ác.

“Tổ tiên ba đời của La gia vô cùng bình thường, kẻ có tu vi cao nhất cũng chỉ là một cao thủ Tiên Thiên, nhưng không ngờ đời này lại liên tiếp xuất hiện hai thiên tài ưu tú. La Yên với thể chất đặc thù hiếm thấy thì khỏi bàn, không ngờ lại xuất hiện thêm một La Chính, không chỉ có thần lực trời sinh, thân thể mạnh đến kinh người, hơn nữa còn tu luyện công pháp Thiên Ma Thần Quyền nghịch thiên như vậy! Thiên phú của hắn không sánh được với La Yên, nhưng thực lực lại vượt xa con nhóc đó. Ta đã đắc tội với hai đứa nó, La Chính tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Nhân lúc hắn chưa đủ lông đủ cánh, nhất định phải ra tay trước để trừ khử hậu họa!” Thiên Khung chân nhân từ tốn nói.

Tử Thanh chân nhân cũng đang ngồi trên đệm cỏ nhắm mắt dưỡng thần. Nghe được lời Thiên Khung chân nhân nói, Tử Thanh chân nhân lắc đầu: “Lúc trước người sắp xếp một tên đệ tử định ám sát La Chính trong đại hội toàn phong. Mặc dù ta không biết người đã tìm ai, nhưng muốn giết chết La Chính trên võ đài thì trước hết phải có thực lực đánh bại hắn. Muốn tìm ra một người như vậy, không dễ chút nào!”

Đúng là Thiên Khung chân nhân đã lập kế hoạch để một tên đệ tử Chiếu Thần Cảnh ra tay với La Chính trên sàn đấu. Nhưng tên đó vừa gặp Châu Đan đã khiếp đảm không thôi.

Mặc dù hẳn ta cũng thuộc nhóm người đứng đầu một phong, nhưng lại hoàn toàn không phải đối thủ của Châu Đan. Thử hỏi, ngay cả Châu Đan còn không đấu nổi, tên kia sao có thể đánh bại La Chính được? Ngay cả đấu còn không lại, nói gì đến ám sát? La Chính bộc lộ thực lực chân chính nên vô tình khiến âm mưu của Thiên Khung chân nhân chết từ trong trứng nước.

“Đúng vậy, muốn tìm một người có thể đánh bại La Chính ở Thanh Vân Tông đúng là rất khó, nhưng hiện tại thì có một người!” Thiên Khung chân nhân chậm rãi lên tiếng.

“Ai?” Tử Thanh chân nhân hỏi.

“Khương Thế Ly.” Thiên Khung chân nhân đáp.

“Người để Thế Ly ra sân, đánh chết La Chính?” Giọng Tử Thanh chân nhân bất chợt vút cao.

Thiên Khung chân nhân dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tử Thanh chân nhân: “Tử Thanh, giọng ngươi phải lớn hơn chút nữa!”

Tuy bọn họ ngồi cách đấu trường khá xa, nhưng xung quanh không thiếu trường lão, thậm chí cả tông chủ, nếu muốn nghe xem bên này nói gì thì không phải chuyện quá khó khăn.

Tử Thanh chân nhân thoáng biến sắc, thấp giọng nói: “Thiên Khung, ta nghĩ ngươi nên từ bỏ ý đồ này đi. Thế Ly là đồ đệ của ta, nếu hẳn ra tay đánh chết La Chính, ngươi cảm thấy Tô Linh Vận sẽ không tới tận cửa đòi lại công bằng sao?”

Thiên Khung chân nhân lắc đầu: “Nếu là một tháng trước, ta sẽ không dám để Khương Thế Ly ra tay. Dù sao Khương Thế Ly cũng là đệ tử thân truyền của ngươi, cho nên ta mới xem xét trong nhóm đệ tử ba mươi ba phong mà không chọn bất kỳ một đệ tử thân truyền nào. Nhưng bây giờ Tô

Linh Vận bị cuốn vào cuộc nội chiến hoàng quyền, còn có tin đồn nàng ta đã bị giam lỏng, hiện tại ốc không mang nổi mình ốc, còn có sức lực bận tâm tới La Chỉnh sao?”

Sắc mặt Tử Thanh chân nhân vẫn còn chút do dự: “Nhưng biểu hiện của La Chỉnh lúc này nhất định đã khiến tông chủ chú ý, nếu Khương Thế Ly đánh chết La Chỉnh, có thể bị tông chủ trách tội hay không?”

Thiên Khung chân nhân cười lạnh nói: “Người ta chỉ coi trọng một thiên tài còn sống, nếu chết rồi thì không còn là thiên tài nữa, chỉ là một người chết mà thôi!” Thiên Khung chân nhân nhìn về do dự trên gương mặt Tử Thanh chân nhân, gằn từng chữ: “Đừng quên, năm đó chuyện đẩy La Yên vào Luyện Ngục Sơn cũng có bàn tay của ngươi. Với thiên phú của mình, La Chỉnh nhất định sẽ bước vào Vân Điện, thậm chí có thể trở thành đệ tử nòng cốt trong Vân Điện. Dù có thế nào, nếu hãm lợi dụng Vân Điện chèn ép Thanh Vân Tông, chúng ta sẽ có kết cục tốt đẹp sao?”

Đối với Thanh Vân Tông, thậm chí cả Đông Vực mà nói, Vân Điện là một con quái vật khổng lồ khủng bố, đầy uy phong. Cho dù một đệ tử nòng cốt trong Vân Điện cũng sẽ được tông chủ Thanh Vân Tông tiếp đãi ân cần, vậy nên có thể thấy được mối quan hệ giữa Vân Điện và Thanh Vân Tông!

Tử Thanh chân nhân không thể phản bác lại Thiên Khung chân nhân, bởi vì lão nói đúng.

Nếu La Chỉnh thật sự có thể bước lên Thanh Vân Lộ, tiến vào Vân Điện, như vậy tương lai của bọn họ sẽ ngập tràn lo lắng, bất an. Nếu La Chỉnh trở thành đệ tử nòng cốt trong Vân Điện, hoặc có cống hiến cho Vân Điện nên được ban thưởng một chức vị nào đó, muốn trả thù mình và Thiên Khung chân nhân đều rất đơn giản.

Có lẽ giết chết La Chỉnh mới là phương pháp duy nhất để phá vỡ cục diện này.

“Ta chỉ không ngờ Tô Linh Vận lại bị cuốn vào cuộc chiến hoàng quyền nhanh như vậy. Nếu sớm biết chuyện này, ngày ấy từ công đường trở về, ta đã ra tay giết chết La Chỉnh!” Thiên Khung chân nhân cười gằn.

Lúc đó, Thiên Khung chân nhân quả thật kiêng dè Tô Linh Vận, kiêng dè Thiên Tử Lệnh trong tay nàng. Dù sao thực lực của Hoàng Đế Phần Thiên Cung cũng không quá chênh lệch với Thạch Kinh Thiên, hơn nữa nghe nói địa vị ở Vân Điện còn cao hơn Thạch Kinh Thiên một chút. Nếu Tô Linh Vận thật sự liều mạng muốn cá chết lưới rách, dùng Thiên Tử Lệnh thì Thiên Khung chân nhân sẽ gặp phiền toái lớn.

Không ngờ chỉ trong hai tháng, Phần Thiên Cung bỗng xảy ra nội loạn, sau đó truyền ra không ít tin tức, trong đó tin có giá trị nhất chính là Tô Khiêm đã chết! Tin đồn từ hoàng cung truyền đến có độ tin cậy cực cao.

Chỗ dựa lớn nhất của Tô Linh Vận chính là Tô Khiêm, nhưng hiện tại lại có tin đồn Tô Khiêm đã chết, mấy vị hoàng tử bận rộn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Dưới tình huống này, đương nhiên Thiên Khung chân nhân sẽ không sợ Tô Linh Vận nữa.

Thiên Khung chân nhân âm thầm phân tích tình hình, Tử Thanh chân nhân dĩ nhiên cũng có đáp án riêng. Bây giờ ngẫm lại, La Chỉnh đúng là không thể không diệt trừ, nếu không sẽ thành mối họa lớn đối với bọn họ.

Khương Thế Ly chính là niềm tự hào lớn nhất của Tử Thanh chân nhân. Trong mười đại chân nhân của Thanh Vân Tông, thực lực của Tử Thanh chân nhân đứng gần cuối, nhưng ông ta lại có một đồ đệ đáng kiêu ngạo là Khương Thế Ly. Tuy giữa các đệ tử thân truyền ít có cơ hội so đấu với nhau, nhưng có thể nhờ việc xếp hạng trong đại hội toàn phong để kiểm tra thực lực.

Trong mắt Tử Thanh chân nhân, Khương Thế Ly có thể đạt được ngôi vị quán quân hay không thì chưa dám chắc, nhưng để lọt vào tốp năm thì

tuyệt đối không thành vấn đề! Nói cách khác, ở Thanh Vân Tông, người có thể thực sự khiêu chiến Khương Thế Ly, tạo thành uy hiếp với gã chẳng qua chỉ có bốn, năm người mà thôi. Vậy nên, Khương Thế Ly muốn đánh chết La Chỉnh cũng chỉ là một cái nhấc tay!

Nghĩ tới đây, Tử Thanh chân nhân liền sử dụng chân nguyên truyền âm thanh nhắc nhở Khương Thế Ly chuẩn bị xuất chiến. Còn Thiên Khung chân nhân đang bận rộn nghĩ cách sắp xếp một trận đấu giữa La Chỉnh và Khương Thế Ly...

La Chỉnh hoàn toàn không hay biết những chuyện này, không ngờ một âm mưu ám sát mình đang lặng lẽ được lên kế hoạch.

Giờ khắc này, không khí trên võ đài không ngừng nóng lên.

“Ngọc Nữ Phong Tuyền Tiểu Yên đấu với đệ tử thân truyền Mạc Vũ Hình!”

Đệ tử nữ trong Thanh Vân Tông tương đối ít, hiện tại Ngọc Nữ Phong chỉ còn Tuyền Tiểu Yên trụ lại tới vòng này, mà Mạc Vũ Hình cũng là đệ tử nữ thân truyền duy nhất.

Hai người đều là con cưng của trời, dung mạo rung động lòng người, chẳng qua Tuyền Tiểu Yên thanh lịch khéo léo, gương mặt xinh xắn như đóa hoa xuân, phong thái tựa như chú hươu sao nhỏ nhắn nơi rừng rậm khiến người ta có cảm giác cực kỳ thân thiết. Còn Mạc Vũ Hình vóc dáng cao gầy, da trắng nõn nà, tuy không hồn nhiên tươi trẻ bằng Tuyền Tiểu Yên nhưng lại quyến rũ, trưởng thành hơn vài phần. Chưa bàn đến việc lực chiến đấu vượt xa nhiều đệ tử nam, cho dù hai người bọn họ không mạnh mẽ thì trận chiến này vẫn rất thu hút.

Tuyền Tiểu Yên giống như La Chỉnh, đến nay vẫn giữ vững phong độ thăng liên tiếp, còn Mạc Vũ Hình là đệ tử thân truyền, cho nên đây là lần đầu tiên xuất chiến.

Mạc Vũ Hình vốn ngồi bên cạnh Bùi sư ca, nghe tên Tuyền Tiểu Yên và tên mình được xưng lên, nàng không nhịn được bĩu môi nói: “Bùi sư ca, ta ghét phải đấu với con gái!”

Bùi sư ca cười khê: “Vì sao? Không phải muội cũng là con gái sao?”

“Quá yếu!” Mạc Vũ Hình thẳng thừng phun ra hai chữ.

Không ngờ Bùi sư ca lại nghiêm nghị nói: “Tuyền Tiểu Yên cũng không yếu, không biết bao nhiêu đệ tử thực lực cao cường đã bại trận dưới tay nàng! Nếu muội khinh thường nàng, sợ rằng sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

Mạc Vũ Hình bĩu môi, tỏ vẻ chẳng hề bận tâm, cười lạnh: “Đám đệ tử thực lực cao cường mà Bùi sư ca nói chẳng qua chỉ là mấy tên vô dụng trên ba mươi ba phong mà thôi! Bùi sư ca thật đáng ghét, giả dối muốn chết. Rõ ràng trong mắt huynh, thực lực của những tên đó còn không đáng nhắc tới, giống như đồ bỏ đi. Huynh giả dối khen ngợi bọn họ không phải là muốn tôn lên sự lợi hại của mình sao? Ta không thèm nghe huynh nói nữa! Nếu Tuyền Tiểu Yên thật sự lợi hại, ta nhất định phải chặn đứng chuỗi chiến thắng liên tiếp của nàng ta. Không biết đánh bại Tuyền Tiểu Yên rồi, thực lực của ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào...”

Dứt lời, Mạc Vũ Hình thoăn thoắt đi về phía võ đài.

Bùi sư ca bị Mạc Vũ Hình cản nhần một hồi, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, lúc này mới vừa nhắm mắt vừa bình thản ngồi xuống.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Mặc Người Xử Lý

Hai cô gái vừa bước lên sàn đấu, lập tức thu hút vô số ánh mắt của quần chúng.

Đám đàn ông nhìn thấy gái luôn không tránh khỏi chuyện liếc mắt ngắm nhìn. Không bàn đến chuyện Tuyền Tiểu Yên hay Mặc Vũ Hình đều là mỹ nhân tuyệt sắc tựa tiên nữ hạ phàm thì thực lực của hai người họ cũng rất cao cường, khiến bọn họ phải mở rộng tầm mắt.

“Các người nói hai người này ai lợi hại hơn?”

“Ta đoán là Mặc Vũ Hình. Dù sao cũng là đệ tử thân truyền, hơn nữa Mặc Vũ Hình cũng lớn tuổi hơn Tuyền Tiểu Yên một chút.”

“Theo ta thì thực lực ngang nhau! Hai cô gái này phải đánh nhau đến độ người chết ta sống, xé nát quần áo đối phương, lộ ra chút cảnh xuân mới được!”

Đám đàn ông một khi bình luận về đàn bà con gái thường chẳng bao giờ kiêng dè, ngay cả giọng nói cũng không thềm hạ thấp.

Lời này truyền vào tai Tuyền Tiểu Yên thì không sao, chẳng qua nàng chỉ nghiêng đầu dùng đôi mắt đẹp hung hăng trừng một cái. Nhưng Mặc Vũ Hình lại hoàn toàn khác biệt.

Trong phong, Mặc Vũ Hình không quá nổi bật, nhưng trong nhóm đệ tử thân truyền thì chính là tiểu ma nữ nổi danh, ra tay tàn nhẫn, tính tình

còn dữ dằn hơn đám đàn ông. Nếu ai đó nghĩ nàng giống những cô gái chưa hiểu sự đời kia thì nhất định phải ăn quả đắng.

Mạc Vũ Hình dừng mãnh nhảy xuống khỏi võ đài.

“Nhảy xuống! Nàng rời khỏi võ đài!”

“Không phải đã lên sàn đấu thì không thể xuống sao? Không phải như vậy sẽ bị phán thua sao?”

“Ôi trời ơi, Tần sư huynh thật xui xẻo. Mạc Vũ Hình hoàn toàn không để mắt tới quy tắc của trận đấu. Mấy lời Tần sư huynh vừa nói bị nàng nghe thấy rồi!”

Mạc Vũ Hình đi băng băng tới khu vực nhóm đệ tử của Tiểu Vũ Phong. Người vừa nói muốn nhìn thấy cảnh xuân của hai vị đệ tử nữ là một đệ tử nội môn đứng thứ sáu trên Tiểu Vũ Phong, tên Tần Cương.

Mạc Vũ Hình lạnh lùng đứng trước mặt Tần Cương, nhìn chăm chăm gã hồi lâu, bất chợt nở nụ cười. Nụ cười của nàng vô cùng ngọt ngào, duyên dáng, đường cong nơi khóe miệng càng làm tăng vẻ quyến rũ của nàng: “Vừa rồi người nói muốn nhìn thấy cảnh xuân?”

Mặc dù tên Tần Cương này thích nói lung tung, nhưng gã không phải người ngu ngốc. Tuy Mạc Vũ Hình đang cười, nhưng kẻ ngu cũng biết lúc này nàng đang cực kỳ tức giận.

Thực lực của Tần Cương có thể coi là đứng gần cuối đại hội toàn phong, thành tích hiện tại của gã là một thắng bảy thua, bị loại ngay từ lúc đấu vòng loại. Tính cách gã hay ba hoa lẫn lộn, vừa thấy Mạc Vũ Hình đã sợ đến mức choáng váng.

Thừa nhận chẳng khác nào tự tìm đường chết, vậy nên Tần Cương lắc đầu hệt như trống lắc: “Mạc cô nương nghe nhầm rồi, vừa rồi không phải

do ta nói.”

Nhưng Mạc Vũ Hình căn bản không bận tâm đến chuyện Tần Cương có thừa nhận hay không, nàng tiếp tục cười nói: “Nếu người muốn nhìn, không phải là không thể!”

“Cái gì?” Đông đảo đệ tử nghe được câu này, lập tức nghi ngờ không biết có phải mình nghe lầm hay không. Cô nhóc này thật sự không ngại để người khác nhìn?

“Có điều sau khi xem xong thì phải tự móc mắt ra.” Mạc Vũ Hình nói tiếp.

Nghe vậy, nhóm đệ tử lập tức run bắn người. Bọn họ chắc chắn Mạc Vũ Hình là người nói được làm được.

“Không nhìn, Mạc cô nương ta không muốn nhìn.” Tần Cương tiếp tục lắc đầu.

“Không nhìn sao?” Mạc Vũ Hình nhoẻn cười: “Không nhìn cũng được, thế nhưng người vừa dùng miệng nói, không cần móc mắt, vậy cắt lưỡi cũng được!”

Sắc mặt Tần Cương trắng bệch, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Văn đạo sư đang ngồi bên cạnh.

Văn đạo sư cảm thấy khó xử vô cùng. Tần Cương thành tích be bét, lại còn ăn nói lung tung, chọc tới sát tinh Mạc Vũ Hình này, thật sự không biết sống chết. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ là lảm mồm nói một câu thô bỉ đã bị cắt lưỡi, sự trừng phạt này quá tàn bạo. Cô nhóc này thật độc ác!

Dù sao Văn đạo sư cũng là đạo sư dẫn dắt nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong tham gia đại hội toàn phong, không thể để Tần Cương vì một câu nói đó mà bị cắt lưỡi. Vậy nên hắn đành bước lên nói: “Mạc cô nương, đệ tử Tiểu Vũ

Phong chúng ta nói năng lỗ mãng, đúng là có sai trước, ta sẽ dựa theo quy định để răn dạy gã. Tần Cương, nhanh nhận lỗi với Mạc cô nương!”

Tần Cương vừa nghe được lời của Văn đạo sư, lập tức nói: “Mạc cô nương, vừa rồi là ta không đúng, ta không nên nói lời thô tục! Mong Mạc cô nương tha lỗi!”

Nhưng Mạc Vũ Hình lại làm như mắt điếc tai ngơ, lặp lại lời cũ: “Móc mắt hay cắt lưỡi, người chọn một cái thôi!”

“Chuyện này...” Về mặt Tần Cương như đưa đám, đáy lòng hoang mang tội độ.

Văn đạo sư không còn cách nào khác, chỉ có thể dỗi mắt xung quanh tìm kiếm sự giúp đỡ. Đại hội toàn phong ít nhất còn có trọng tài và nhóm trưởng lão để duy trì trật tự.

Nhưng trọng tài trên võ đài lại quay đầu sang nơi khác, dường như không muốn nhúng tay vào chuyện này. Ngay cả hai vị trưởng lão ngồi phía trước, giờ phút này cũng không thấy bóng dáng đâu, có vẻ không muốn gây sự với ma nữ Mạc Vũ Hình.

Việc này thật phiền toái, Tần Cương quả thật là họa là từ miệng mà ra, nhưng Văn đạo sư thật sự không thể trơ mắt nhìn gã bị móc mắt cắt lưỡi được...

Cuối cùng Văn đạo sư nhìn về phía La Chính.

Từ đầu tới cuối, La Chính vẫn ngồi ở bên cạnh, tuyệt nhiên không lên tiếng.

Trong mắt hẩn, tên Tần Cương này đúng là miệng tiện, nói lời thô bỉ.

Thật ra miệng tiện cũng không sao, trong trận đấu giữa các võ giả, la mắng để kích thích đối thủ, khiến đối thủ kích động rồi loạn đến nỗi mắc sai lầm cũng là một thủ đoạn thường dùng.

Nhưng miệng tiện cũng phải có thực lực! Nếu tên lame lờ này không phải Tần Cương mà là Hoa Thiên Mệnh hoặc những đệ tử thân truyền khác, Mạc Vũ Hình chưa chắc dám xông tới ép người đó móc mắt cắt lưỡi đâu. Tần Cương thực lực đã thấp kém còn dám ăn nói lung tung, đây không phải là muốn chết sao?

Theo suy nghĩ của La Chỉnh, đệ tử cùng phong thì sao?

Hắn giúp Tả Vân dạy dỗ Hắc Minh là bởi vì Tả Vân từng giúp đỡ hắn, ít nhất đã cung cấp chút thông tin về đại hội toàn phong cho hắn.

Tính cách La Chỉnh xưa nay đã như vậy, người khác giúp mình một lần, hắn nhất định sẽ dốc sức báo đáp!

Còn Tần Cương, mặc dù là đệ tử cùng phong, nhưng miệng tiện, ăn nói lung tung khiến hắn vốn đã không vui, bị Mạc Vũ Hình dạy dỗ một trận đúng là đáng đời.

Chẳng qua ánh mắt Văn đạo sư ngập tràn vẻ van nài, cho nên La Chỉnh không nhịn được thở dài. Thôi, cuối cùng vẫn là đệ tử Tiểu Vũ Phong. Máy vạn đệ tử Tiểu Vũ Phong đang nhìn về phía này qua hòn Tín Khuê, nếu thật sự vì một câu nói mà bị móc mắt cắt lưỡi, Tiểu Vũ Phong sẽ mất hết thể diện.

Cho nên La Chỉnh đứng dậy, mỉm cười nói với Mạc Vũ Hình: “Mạc cô nương, Tần Cương đã nói xin lỗi rồi. Ta thấy chuyện này cũng không có gì, nếu cô nương không hài lòng, ta có thể bảo Tần Cương xin lỗi thêm vài lần nữa.”

Trong mắt Mạc Vũ Hình, đám người Tiểu Vũ Phong chỉ là thứ vô dụng không đáng nhắc tới, ngay cả Văn đạo sư đứng trước mặt nàng cũng không có bất kỳ phân lượng nào. Nhưng La Chỉnh lại có chút khác biệt.

Lần đại hội toàn phong này, La Chỉnh đột nhiên quật khởi. Từ lúc đại hội bắt đầu đến giờ, La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh có thể coi là hai ngôi sao nổi bật nhất.

Hoa Thiên Mệnh còn tin được, dù sao trước đây thanh danh của hắn đã lan truyền rộng khắp, là kiếm tu trẻ tuổi nhất và mạnh nhất trên Thiên Nhất Phong. Còn La Chỉnh? Trước đây hắn không có chút danh tiếng nào, cũng không biết xuất thân từ đâu, bất ngờ bộc lộ tài năng lại giữ vững thành tích thăng liên tiếp đến tận bây giờ, thậm chí cả Vương Yến Diêu cũng bại trận dưới tay hắn.

Nếu nói Hoa Thiên Mệnh có thể xưng tụng là một con “ngựa ô”, như vậy La Chỉnh chính là ngựa ô trong ngựa ô.

“Nói xin lỗi?” Mạc Vũ Hình cười lạnh: “Lời xin lỗi đáng giá bao nhiêu? Nếu nói xin lỗi là giải quyết được mọi chuyện trên thế giới này, mọi người đã chẳng cần tu luyện võ đạo hay xảy ra phân tranh rồi. Người cảm thấy ta nói đúng chứ?”

La Chỉnh gật đầu: “Mạc cô nương nói rất có lý. Nói xin lỗi đúng là vô dụng, chẳng qua là một phương thức thỏa hiệp của kẻ yếu đối với cường giả mà thôi. Nếu thực lực của Tần Cương vượt xa Mạc cô nương, gã căn bản không cần giải thích với cô, thích nói gì thì nói, tin rằng Mạc cô nương cũng không làm gì được. Nhưng bởi vì gã là kẻ yếu, nếu Mạc cô nương nhất quyết đòi móc mắt cắt lưỡi, thủ đoạn này quả thật có hơi quá đáng.”

“Quá đáng? Nếu thực lực hắn không bằng ta, như vậy bản cô nương làm gì cũng không quá đáng.” Mạc Vũ Hình phản bác.

“Như vậy, nếu thực lực của Mạc cô nương không bằng ta, có phải ta làm cái gì với người cũng đều không quá đáng, phải không?” La Chỉnh đột nhiên nói.

La Chỉnh vừa dứt lời, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ.

Ma nữ Mạc Vũ Hình này khó dây dưa, nhưng La Chỉnh hình như không hiểu. Lá gan của hắn quá lớn rồi, lại có thể thẳng thắn nói với Mạc Vũ Hình như thế!

Những lời này bao hàm rất nhiều ẩn ý, đặc biệt là khi một người đàn ông nói với một cô gái, phần lớn mọi người sẽ nghĩ tới phương diện bí ố, hạ lưu.

Mạc Vũ Hình nhìn thẳng vào mắt La Chỉnh, cười lạnh: “Nếu người thật sự mạnh hơn ta, vậy người làm gì cũng không quá đáng! Nhưng nếu người bại trận, người cũng phải mặc ta xử lý!”

“Được, nhưng chuyện của Tần Cương cũng phải bỏ qua.” La Chỉnh bình thản gật đầu.

La Chỉnh vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Tần Cương, nhưng nếu hắn đã ra mặt thì nhất định phải gánh vác chuyện này.

Thật ra La Chỉnh biết, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đụng độ Mạc Vũ Hình ở vòng đấu luân phiên, bây giờ chỉ là qua chuyện Tần Cương lắm mồm mà đặt thêm một cái hẹn thách đấu thôi. Thật ra lời hứa hẹn này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Không nghĩa lý thì không nghĩa lý, nhưng phiền toái thì vẫn còn đây.

La Chỉnh thắng thì không sao, hắn không có hứng thú xử lý tiểu ma nữ này. Nhưng nếu thua, có trời mới biết nàng sẽ nghĩ ra biện pháp gì hành hạ mình.

Nghe được lời La Chỉnh nói, Mạc Vũ Hình bỗng lắc đầu: “Bỏ qua? Mạo phạm ta nào có dễ dàng bỏ qua như vậy!” Trong tay nàng chợt xuất hiện một mũi nhọn màu xanh xám, bắn về phía Tần Cường.

La Chỉnh không ngờ Mạc Vũ Hình lại đột ngột ra tay, huống chi nàng cách Tần Cường gần như vậy, nhận thấy không còn kịp ngăn cản, La Chỉnh chỉ có thể gầm lên một câu: “Mạc cô nương, không thể!”

Nhưng đã muộn, mũi nhọn xanh xám kia đã mạnh mẽ xuyên thủng lồng ngực Tần Cường.

Tần Cường trợn trừng mắt, sắc mặt tái nhợt, cuống quýt lấy tay che kín lồng ngực mình. Nơi đó chính là vị trí của trái tim, một khi bị tổn thương thì chính là chí mạng.

Có điều La Chỉnh sử dụng thần thức quét một vòng, trên mặt lại chẳng hề tỏ vẻ bối rối. Mạc Vũ Hình tuy thích gây sự, nhưng lần này ra tay cũng có chừng mực, mũi nhọn của nàng tấn công cực kỳ chuẩn xác, xẹt qua một khe hở nhỏ ngay cạnh trái tim của Tần Cường, cũng không làm tổn hại đến mạch máu quan trọng của gã. Vậy nên thoạt nhìn thương tích có chút đáng sợ, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí sẽ không để lại mầm bệnh gì.

Chẳng qua là để Tần Cường ăn quả đắng mà thôi.

Người miệng thiện, nói chung vẫn phải nếm mùi khổ sở.

Mạc Vũ Hình một đòn thành công, tươi cười xoay người, một lần nữa bước lên võ đài.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Hai Nàng So Đấu

Vừa rồi khi đứng trên võ đài, Mạc vũ Hinh có thể không cần bận tâm đến tên Tần Cương miệng tiện kia. Đệ tử nam ở ba mươi ba phong xưa nay đều vậy, có điều sở dĩ nàng tìm tới Tần Cương là vì đoán chắc La Chính sẽ đứng ra ngăn cản.

Dựa theo biểu hiện của La Chính trên sàn đấu, để tăng thêm hứng thú cho Mạc Vũ Hinh, nàng cảm thấy nếu chỉ đâm thủng hai lỗ trên người La Chính thì không thể thỏa mãn, cho nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy.

“Chao ôi, thắng rồi thì nên xử lý La Chính thế nào đây?” Mạc Vũ Hinh vừa đi vừa nghĩ.

Theo lý mà nói, Mạc Vũ Hinh tùy ý rời khỏi võ đài như vậy, nhất định phải bị xử thua. Nhưng Thanh Vân Tông rốt cuộc vẫn phải nương tay với đệ tử thân truyền. Huống chi Mạc Vũ Hinh có lai lịch rất lớn, những trọng tài kia sẽ không tự làm mất mặt, chộc giận Mạc Vũ Hinh xui xẻo lại rước họa vào thân nên chỉ có thể làm như không thấy.

Tuyền Tiểu Yên đã chờ lâu lắm rồi, nhưng nàng là một cô gái ngoan ngoãn, rất ít khi nổi giận, đối với ai cũng hết sức hòa ái. Vừa rồi nàng thật sự giận dữ trước những lời thô lỗ của đám đệ tử kia, nhưng nàng không có thủ đoạn ác liệt như Mạc Vũ Hinh mà thôi.

Mạc Vũ Hinh lạnh nhạt nhìn Tuyền Tiểu Yên, sau đó lắc đầu nói: “Người có thiên phú rất cao, thực lực cũng rất mạnh, nhưng không phải là đối thủ của ta.”

“Vì sao?” Ánh mắt Tuyền Tiểu Yên toát ra vẻ không phục.

Mạc Vũ Hình nhếch môi: “Từ biểu hiện vừa rồi của ngươi là có thể nhìn ra, ngươi không đủ tàn nhẫn. Đặc biệt là đối với đàn ông, nhất định phải tàn nhẫn một chút. Ngươi không làm được điều đó thì nhất định không phải là đối thủ của ta.”

Tuyền Tiểu Yên nhướn mày: “Chưa chắc. Ta không tàn nhẫn với đám đàn ông, nói không chừng lại cực kỳ tàn nhẫn với phụ nữ thì sao?”

“Tàn nhẫn với phụ nữ?” Nụ cười của Mạc Vũ Hình càng nở rộ: “Ta không tin!”

“Không tin, ngươi có thể thử xem.” Tuyền Tiểu Yên vừa dứt lời, ngọc kiếm tinh xảo liền nháy vào trong tay nàng. Công pháp của Tuyền Tiểu Yên đi theo hướng linh động, sát khí không hề nồng nặc, hơn nữa trong mỗi cuộc chiến, Tuyền Tiểu Yên đều sử dụng tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã làm tan rã tuyến phòng ngự của đối thủ, kẻ thanh ngọc kiếm bên cổ đối phương liền giành được thắng lợi.

Gặp Mạc Vũ Hình, Tuyền Tiểu Yên biết bản thân không thể hạ thủ lưu tình được nữa. Nàng nhất định phải dốc hết toàn lực. Cho nên Tuyền Tiểu Yên vừa ra tay đã sử dụng chiêu thức cực kỳ ác liệt, tựa như lời nàng nói vậy, quả thật tàn nhẫn với phụ nữ.

“Ngọc Nữ Bách Hoa Kiếm!”

Từng luồng chân nguyên vây xung quanh Tuyền Tiểu Yên lập tức ngưng kết thành đủ loại hoa, tràn vào trong ngọc kiếm, đồng thời thân thể nàng cực kỳ linh hoạt, đạp từng bước nhỏ lao về phía Mạc Vũ Hình.

Ngọc Nữ Bách Hoa Kiếm có thể chém ra một trăm nhát kiếm trong thời gian ngắn.

Tuyền Tiểu Yên là một cô gái cực kỳ chăm chỉ. Nàng không chỉ có thiên phú không tồi, hơn nữa còn vô cùng cố gắng, vì luyện Ngọc Nữ Bách Hoa Kiếm mà chẳng phân biệt xuân hạ thu đông, mỗi ngày đều miệt mài luyện tập từ sáng sớm đến khi mặt trời lặn.

Vung kiếm, thu kiếm rồi lại vung kiếm, thu kiếm, từng động tác lặp đi lặp lại đến đơn điệu, buồn tẻ.

Cố gắng rút gọn thời gian chém một trăm nhát kiếm đến cực hạn.

Ban đầu, nàng đâm một trăm nhát kiếm mất tới một nén nhang, hơn nữa còn khiến nàng hao tổn sức lực đến mức mồ hôi đầm đìa.

Nhưng dần dần, khoảng thời gian này được rút ngắn, từ một nén nhang đã giảm xuống chỉ còn nửa nén.

Càng về sau, mỗi lần nàng vung ra một trăm nhát kiếm chỉ cần thời gian năm mươi rồi bốn mươi nhịp thở.

Cho tới bây giờ, nàng chỉ cần dùng thời gian ba nhịp thở là có thể hoàn thành!

Thời gian ba nhịp thở là khái niệm thế nào? Nói cách khác, trong một nhịp thở chém ra hơn ba mươi nhát kiếm, đây là tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Cho nên khi Tuyền Tiểu Yên xuất kiếm thì phần lớn mọi người chỉ thấy được kiếm ảnh vụt qua, mà những kiếm ảnh kia mang theo hình dáng vô số các loài hoa: mẫu đơn, cúc, sơn trà... Muốn tránh những nhát kiếm nhanh tới mức này thực sự là thử thách không nhỏ với đối thủ của nàng. Nếu thực lực không đủ, sợ rằng trong nháy mắt sẽ bị đâm thành cái sàng!

Nhưng đối thủ của Tuyền Tiểu Yên là Mạc Vũ Hình, dù là con gái nhưng cũng không phải đèn cạn dầu! Chỉ thấy Mạc Vũ Hình vung tay lên

liền có vũ khí trong tay, vô số mũi nhọn sắc bén màu xanh xám khó có thể đếm hết ào ạt trào ra từ trong tay nàng.

“Keng, keng, keng, keng!”

Trong nháy mắt, hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu lần. Kiếm quang xanh biếc của Tuyền Tiểu Yên và mũi nhọn xanh xám của Mạc Vũ Hình quay cuồng hòa quyện, phát ra những âm thanh lạnh lạnh.

Ngọc kiếm trong tay Tuyền Tiểu Yên hiển nhiên không phải vật phàm, nhìn qua mặc dù giống một thanh kiếm được chế tạo từ ngọc bích, nhưng khi va chạm với binh khí của Mạc Vũ Hình lại phát ra thanh âm giòn giã dễ nghe, hoàn toàn không bị bể gãy.

Sau khi tấn công một đợt, hai cô gái liền lùi về sau mấy bước. Ngực Tuyền Tiểu Yên hơi phập phồng, nhưng Mạc Vũ Hình vẫn nhàn nhã thông dong, khéo miệng động một nụ cười quyến rũ. Giờ khắc này, mọi người mới thấy rõ, thì ra vũ khí của Mạc Vũ Hình là một thanh Nga Mi Thích màu xanh xám.

“Ta rất thích con gái ra tay độc ác như vậy!” Mạc Vũ Hình cười khê.

Không biết tại sao, Tuyền Tiểu Yên vừa nghe được lời Mạc Vũ Hình nói thì thân thể chợt nổi da gà. Nàng không nhiều lời, bước chân thoăn thoắt, tiếp tục tấn công Mạc Vũ Hình.

Hai cô gái này, bước đi đều nhẹ nhàng uyển chuyển, dù là tốc độ hay là thân pháp đều có thể khiến phần lớn đệ tử nam phải cảm thấy xấu hổ!

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên trận đấu giữa hai người cực kỳ đặc sắc. Các nàng lần lượt hoán đổi vị trí, nhanh nhẹn linh hoạt tung ra mười mấy chiêu chỉ trong nháy mắt, sau đó lập tức lùi về, hoặc là thừa thế tấn công. Họ tựa như hai con bướm nhịp nhàng bay lượn, vô cùng đẹp mắt.

Thấy hai người chiến đấu, không ít đệ tử đều tán thưởng không ngớt.

Lần này không ai dám miệng tiện ba hoa nữa, huống chi thực lực hai người này thể hiện có thể khuất phục tất cả các đệ tử nam ngay tại chỗ, ít nhất thì phần lớn số đệ tử đứng xung quanh đấu trường sợ rằng khó có thể chống đỡ được một chiêu của các nàng!

Trận đấu này kéo dài trong thời gian ba nén nhang.

Chợt nghe thấy một tiếng va chạm giòn vang, sau đó là tiếng thét chói tai của Tuyền Tiểu Yên. Ngọc kiếm trong tay nàng rơi xuống đất, còn Nga Mi Thích của Mạc Vũ Hình đã chĩa thẳng vào mi tâm nàng.

Sắc mặt Tuyền Tiểu Yên thoáng lộ vẻ không phục, dường như nàng chỉ vừa sơ xuất, có lẽ cũng chưa phát huy được toàn bộ thực lực của mình.

Mạc Vũ Hình nói: “Tuyền cô nương, hình như cô không phục thì phải? Không sao, cô có thể không nhận thua, ta cho cô thêm một cơ hội. Có điều cô phải đồng ý với ta, nếu thua nữa thì phải mặc ta xử lý!” Nói xong, Mạc Vũ Hình thậm chí còn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tuyền Tiểu Yên.

Một luồng khí lạnh buốt rợn người từ đáy lòng Tuyền Tiểu Yên chợt lan tỏa ra toàn thân. Nàng cảm thấy sợ hãi tột độ, vội vàng kêu to với người trọng tài đứng cạnh đó: “Ta nhận thua!”

Thấy bộ dạng như gặp quỷ của Tuyền Tiểu Yên, Mạc Vũ Hình hơi cúi đầu: “Gì vậy chứ? Ta cũng không phải ma.”

Tuyền Tiểu Yên nhặt ngọc kiếm lên, vội vã bước xuống khỏi võ đài, trong lòng thâm nghĩ, người còn đáng sợ hơn cả ma quỷ nữa!

Cuộc chiến đấu đầy kịch tính của hai vị mỹ nữ thu hút rất nhiều sự quan tâm của quần chúng. Có điều dù sao đây cũng là trận đấu của phái nữ

nên vẫn không đủ trọn vẹn và máu lửa. Nhưng nói tóm lại cũng đã khiến không ít đệ tử phải mở rộng tầm mắt, để bọn họ hiểu được, thì ra tốc độ của võ giả có thể đạt tới cảnh giới này!

Hai trận chiến sau đó khiến bầu không khí càng thêm sôi sục.

Trận thứ nhất là giữa Hoa Thiên Mệnh và đệ tử thân truyền Văn Phần Cầm, trận thứ hai là đệ tử thân truyền Viên Khiếu và đệ tử thân truyền Thạch Lỗi.

Ở những trận đấu trước, Hoa Thiên Mệnh đều không rút kiếm, đấu với đệ tử thân truyền cũng không ngoại lệ. Hành động này một lần nữa khiến mọi người vô cùng kinh hãi, đồng thời thành công chọc giận Văn Phần Cầm. Từ bao giờ mà đệ tử thân truyền phải chịu sự vũ nhục thế này?

Nhưng kết quả trận đấu nói cho mọi người biết, Hoa Thiên Mệnh có tư cách không rút kiếm, Văn Phần Cầm bại trận.

Trận thứ hai, Viên Khiếu và Thạch Lỗi đều là đệ tử thân truyền, sức chiến đấu cũng trời long đất lở, gần như phá hủy hơn nửa võ đài. Cuối cùng thực lực Thạch Lỗi mạnh hơn một chút, giành được chiến thắng.

Hai trận đấu này có thể coi là trận đấu của nhóm đệ tử cấp cao trong Thanh Vân Tông, bởi vì dù là Văn Phần Cầm, Viên Khiếu hay Thạch Lỗi đều đã vững vàng tiến vào tốp mười trên Thanh Vân Bảng!

Tốp 100 và tốp 50 trên Thanh Vân Bảng không chênh lệch gì quá lớn, nhưng so với tốp 30 đã khác biệt rất nhiều. Chênh lệch giữa tốp 15 với tốp 30 thì như trời cao biển rộng. Còn đã đứng trong tốp mười, muốn vượt lên một hạng còn khó hơn lên trời! Bởi vì đối thủ phía trước, tất cả đều là thiên tài có thiên phú trác tuyệt!

Trận thứ ba bắt đầu, trọng tài đột nhiên tuyên bố: “Tiểu Vũ Phong La Chinh đấu với đệ tử thân truyền Khương Thế Ly!”

“Khương Thế Ly! Nghe nói người đó có tư cách bước vào tốp năm, là đệ tử giỏi nhất của Tử Thanh chân nhân. Không biết La Chính phải đối phó như thế nào? Nếu La Chính có thể vượt qua cửa ải này thì thật phấn khích, trò hay thật sự liên tiếp!” Có đệ tử hưng phấn kêu lên.

“Sao? Đệ tử thân truyền của Tử Thanh chân nhân?” La Chính hí mắt, thoáng vẻ cảnh giác.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Phương Pháp Chọc Giận

Trong Thanh Vân Tông, tông chủ là người có quyền lực lớn nhất. Nếu không phải bởi vì Tô Khiêm của vương triều Phần Thiên lấy thiên phú kinh người mà vùng lên rồi gia nhập Vân Điện, thì tông chủ Thanh Vân Tông chẳng khác nào thái thượng hoàng trong Đông Vực.

Sau đó là phó tông chủ, trưởng lão, tiếp đó mới là chân nhân.

Cái gọi là chân nhân trên thực tế chỉ là dựa vào tuổi tác và cảnh giới nhất định. Với thiên phú của bọn họ, nếu không gặp được cơ duyên lớn thì chỉ có thể bò lên tới cái chức chân nhân trong Thanh Vân Tông mà thôi. Vân Điện thần bí uy phong tuyệt đối không bao giờ thu nạp bọn họ.

Trước đây La Chính và nhóm chân nhân kia từng có mâu thuẫn. Hôm đó trong lúc thẩm vấn, người xét xử La Chính chính là Tử Thanh chân nhân.

Biết được đối thủ của mình lại là đệ tử của Tử Thanh chân nhân, La Chính tất nhiên sẽ sinh lòng cảnh giác.

Khương Thế Ly không mặc trường bào tím của đệ tử thân truyền mà mặc một chiếc áo đen đơn giản. Dung mạo gã đen gầy, đứng nơi đó tựa như một đứa trẻ cô độc, lìm lũi. Điều kỳ quái là trên người gã không tỏa ra chút khí thế nào! Nếu không nói gã là Khương Thế Ly, thì chẳng ai nghĩ kẻ có tướng mạo tầm thường trước mắt này lại là một trong những đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông!

Dù là ai thì cũng có khí thế của mình, như trẻ con thì có sự “ngây thơ”, tướng quân có “sát khí”, văn nhân có “Nho khí”... Chẳng qua khí thế của người bình thường yếu hơn khí thế của võ giả rất nhiều.

Dù sao khí thế vẫn căn cứ vào khí huyết để quyết định. Võ giả bình thường đã trải qua tu luyện nên khí huyết mạnh mẽ hơn người bình thường, có thể nói là “khí mạnh như trâu”, khí thế phát ra một cách tự nhiên và cường đại.

Nhưng Khương Thế Ly có thể hoàn toàn thu lại khí thế của mình, hiển nhiên có bí pháp che giấu khí thế.

Sau khi bước lên võ đài, chân nguyên trong cơ thể La Chỉnh đã chậm rãi vận chuyển. Hắn không sợ người như Vương Yến Diêu, nội tâm yếu ớt. La Chỉnh có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Vương Yến Diêu, nhưng Khương Thế Ly trước mắt lại cho La Chỉnh một loại cảm giác quỷ dị khó lường.

Khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, Khương Thế Ly đột ngột nở nụ cười kỳ quái, không nói lời nào, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào liên lập tức ra tay!

Chân nguyên màu đen trên người gã tập tức tràn ra, không ngừng uốn lượn phía sau, phảng phất như những thước vải rách nát, mà Khương Thế Ly tựa như một u linh vẫn lơ lửng bay ở độ cao cỡ nửa người.

Những bóng đen cuộn cuộn bao vây xung quanh Khương Thế Ly và La Chỉnh, trôi lơ lửng giữa không trung. Chúng rất khác Thiên Ma Mị Ảnh. Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh chẳng qua là một hình ảnh do La Chỉnh tạo ra, còn những bóng đen này lại cực kỳ giống bản thể của Khương Thế Ly, tựa như một phân thân của gã vậy.

“Chân nguyên hóa hình lại hóa thành bản thể ư? Công pháp của người này thiên về ảo thuật và ám sát.” La Chỉnh lơ mơ hiểu được mục đích của

Khương Thế Ly khi tạo ra không ít bóng đen trên võ đài. Chúng hòa thành một thể cùng thân thể mặc áo đen của gã, trở thành nơi che giấu tốt nhất cho gã. Khương Thế Ly đang biến võ đài trở thành hoàn cảnh có lợi với mình.

La Chỉnh nhanh chóng phóng thần thức của mình ra, tập trung trên người Khương Thế Ly, không dám thả lỏng chút nào. Khương Thế Ly biết rõ thần thức của La Chỉnh đang thăm dò gã, giờ phút này cũng không vội vã tấn công mà luôn tay sắp đặt từng đám bóng đen. Bóng đen trên võ đài càng lúc càng nhiều, tình huống càng hỗn loạn thì càng có lợi với gã.

Ước chừng sau mười nhịp thở, tốc độ của Khương Thế Ly chợt tăng nhanh, thân hình của gã lập tức thoát khỏi sự thăm dò của La Chỉnh, biến mất trên sàn đấu.

“Ăn mình ư?” La Chỉnh nhướng mày, nhìn chăm chăm đám bóng đen lơ lửng trước mắt. Lúc này La Chỉnh đã không thể xác định được vị trí chính xác của Khương Thế Ly.

Đối với loại phương pháp tấn công kiểu ám sát này, La Chỉnh quả thật không có kế sách phá giải hiệu quả. Quan trọng nhất là Khương Thế Ly gần như che giấu hoàn toàn thân thể và hơi thở của mình, hiện tại La Chỉnh chỉ có thể bất động chờ cơ hội, đến khi Khương Thế Ly bắt đầu ra đòn tấn công mới có thể tiến hành phản kích.

Nhưng là Khương Thế Ly sẽ cho La Chỉnh cơ hội đó sao?

Khương Thế Ly trôi lơ lửng trong một bóng đen, bình thản nhìn La Chỉnh. Gã đã coi La Chỉnh là mục tiêu nhất định phải diệt trừ, nhưng không để sát ý tràn ra chút nào. Che giấu sát ý chính là thiên phú của Khương Thế Ly.

Khác với phần lớn võ giả, mặc dù Khương Thế Ly cũng tu luyện võ đạo, nhưng gã chủ yếu tu luyện công pháp ám sát.

Trong Đông Vực từng có một chủng tộc tên Ảnh tộc. Nghe nói tổng bộ của chủng tộc này nằm ở phía bên kia của đại lục, còn Ảnh tộc ở Đông Vực chẳng qua chỉ là một nhánh nhỏ mà thôi. Nhưng cho dù chỉ là một nhánh nhỏ thì bọn họ cũng đã ghi lại nhiều dấu ấn nổi bật trong lịch sử Đông Vực!

Số lượng Hoàng Đế bỏ mạng trong tay thích khách Ảnh tộc ít nhất phải hơn mười người, cho dù là hoàng đế của vương triều Phần Thiên cũng đã có ba người chết trong tay họ.

Người Ảnh tộc tinh thông đạo ám sát, cho dù đối mặt với đối thủ có thực lực mạnh mẽ hơn nhiều, bọn họ cũng tự tin kết liễu được đối phương.

Chính bởi vậy, đối với vương triều Phần Thiên và bảy đại sĩ tộc, sự tồn tại của Ảnh tộc là một mối uy hiếp. Không có bất kỳ vị quân chủ hay cường giả nào thích có một sát thủ có thể đứng bên giường uy hiếp tính mạng của mình.

Cho nên ba trăm năm trước, vương triều Phần Thiên đã bắt tay với Thanh Vân Tông và bảy đại sĩ tộc tiến hành truy sát Ảnh tộc. Một nhánh nơi Đông Vực của chủng tộc ám sát này từ từ sụp đổ, mãi cho đến ba trăm năm sau vẫn chưa thể khôi phục.

Khương Thế Ly là thiên tài mạnh nhất ra đời trong ba trăm năm nay của Ảnh tộc ở Đông Vực!

Gã trời sinh có thiên phú che giấu khí tức một cách hoàn mỹ và lực linh hồn vượt xa những người cùng tuổi. Chỉ dựa vào hai điều này đã đủ để gã tiến rất xa trên con đường sát thủ.

Mục tiêu của gã là rời khỏi Đông Vực, trở về bên kia đại lục, trở lại tổng bộ Ảnh tộc, sau đó phân cao thấp với nhóm thiếu niên thiên tài cùng tộc. Dù Thanh Vân Tông hay Vân Điện thì cũng chỉ là hòn đá kê chân của gã mà thôi.

Làm một thích khách, thu thập tình báo là cửa ải quan trọng nhất. Vậy nên mặc dù đây là lần đầu tiên Khương Thế Ly xuất chiến, nhưng toàn bộ thông tin về từng trận đấu diễn ra trong đại hội toàn phong, đặc điểm riêng biệt và thực lực của từng đệ tử gần như đều đã nằm trong đầu gã!

Đệ tử tên La Chỉnh trước mắt là một cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng, nhưng đã bộc lộ thực lực ngay cả Khương Thế Ly cũng phải cảm thấy kinh ngạc. Thiếu niên này gần như có thiên phú không thua gì gã. Cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng đã có sức mạnh như thế, nếu hấn bước vào Chiếu Thần Cảnh, há chẳng phải có thể trấn áp toàn bộ cường giả Chiếu Thần Cảnh hay sao?

Khi Khương Thế Ly đang đứng trong góc khuất lảng lạng quan sát tiến trình của đại hội toàn phong, sư phụ của gã - Tử Thanh chân nhân bỗng bảo gã chuẩn bị ra sân, hơn nữa nói đối thủ là La Chỉnh, đồng thời yêu cầu gã phải giết chết đối phương.

“Giả bộ sơ suất ám sát La Chỉnh trên võ đài!”

Khương Thế Ly chưa bao giờ ghen tỵ với bất kỳ thiên tài nào, cũng sẽ không sợ hãi khi phải so đấu với bất kỳ thiên tài nào, bởi vì gã chính là thiên tài trong thiên tài. Hơn nữa chỉ khi tôi luyện, rèn giũa cùng thiên tài thì danh tiếng gã mới có thể vang xa. Đánh một trận với La Chỉnh, gã vốn đầy lòng mong đợi.

Quan trọng hơn là, sư phụ để cho mình giết hấn!

Mỗi kỳ đại hội toàn phong đều có đệ tử chết trên võ đài, đây là cái gọi là quyền cước không có mắt.

Nhưng bình thường không ai dám hiên ngang giết người trên sàn đấu.

Có thể tự tay loại bỏ một thiên tài, suy nghĩ đó khiến Khương Thế Ly cảm thấy hưng phấn tột cùng. Gã hết sức ủng hộ chấp thuận đề nghị này

của sự phụ.

Khương Thế Ly rất tự phụ, gã tự tin mình có thể kết liễu La Chỉnh trong nháy mắt.

Hơn nữa đối với Khương Thế Ly mà nói, La Chỉnh tựa như một con mồi, gã thích nhất là được chứng kiến con mồi giãy giụa trong tay, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, sau đó chết tức tưởi không cam lòng. Gã muốn thể nghiệm một cách trọn vẹn cảm giác đó.

Đám bóng đen kia chính là sát trận Âm Ảnh của Khương Thế Ly, là cái lưới gã tự tay dệt nên.

Nhưng giờ này khắc này, vẻ mặt của La Chỉnh lại khiến Khương Thế Ly có chút khó chịu. Đã rơi vào trong lưới của gã rồi, đáng lẽ hẳn phải lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ít nhất cũng phải có chút bối rối chứ?

Nhưng Khương Thế Ly không hề thấy chút bối rối nào trên gương mặt La Chỉnh. Ngược lại, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh thong dong, không có một chút giác ngộ nào của con mồi!

Như vậy thì hoàn toàn vô nghĩa!

Khương Thế Ly cảm thấy cần phải cho hắn một chút áp lực.

“Khà khà khà...”

Khương Thế Ly đột ngột phát ra một trận cười kinh người.

Tạo dựng một bầu không khí áp lực, đè nén có thể đả kích sự tự tin của con mồi, khiến bọn họ kinh hãi, thậm chí hỗn loạn đến nỗi lộ ra sơ hở, đây là phương pháp thích khách thường xuyên sử dụng.

Ví dụ như khi ám sát lúc đêm khuya, có vài thích khách thậm chí còn bắt chước âm thanh của ma quỷ, đợi đến khi con mồi hoảng loạn thì ra tay

giết chết.

Lúc này, tất cả bóng đen trên võ đài đồng thời phát ra tiếng cười giống hệt Khương Thế Ly, nếu chỉ dựa vào âm thanh thì căn bản không thể xác định được vị trí của gã.

“Người có thể cười à, ta còn nghĩ người là người câm đấy!” La Chính bỗng nhiên lên tiếng.

Tiếng cười của Khương Thế Ly đột nhiên im bật. Nghe được lời La Chính nói, Khương Thế Ly cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu ngốc, thậm chí còn cảm thấy như bị La Chính trêu chọc. Cơn giận lặng lẽ dâng lên trong lòng gã.

Trong nháy mắt, La Chính chợt cử động, sáu bóng Thiên Ma Mị Ảnh xuất hiện từ phía sau hắn rồi đột ngột lao tới.

Khương Thế Ly hít sâu một hơi, thân thể ẩn nấp trong bóng đen cuối cùng khẽ di chuyển, một Thiên Ma Mị Ảnh gần như đã bay sượt qua tai gã!

Mặc dù giao phong ngắn ngủi, nhưng lại cực kỳ hung hiểm.

La Chính nhướng mày, cười khê: “Đáng tiếc! Công pháp ẩn thân của người đúng là lợi hại, chẳng qua bị ta chọc giận mới làm lộ vị trí.”

Cảm giác của người này quá nhạy bén!

Chỉ dựa vào sự dao động cảm xúc rất nhỏ đã có thể xác định vị trí của mình...

“Không tệ. Giác quan của người đúng là lợi hại, nhưng người vẫn không phải đối thủ của ta.” Khương Thế Ly gọi ra tất cả bóng đen, cùng một lúc mở miệng nói.

“Người đã cảm thấy ta không phải đối thủ của người, vậy thì không nên lảng vảng xung quanh ta tìm cơ hội đánh lén, cứ trực tiếp ra tay đánh bại ta là được. Người như thế chỉ là con rùa đen rụt đầu, làm sao có thể khiến ta tin rằng mình không phải là đối thủ của người?” Nụ cười của La Chỉnh vẫn chưa hề vơi bớt.

Nghe vậy, đáy lòng Khương Thế Ly thiếu chút nữa bị dao động, nhưng gã đã cố gắng đè nén. Sao lại như vậy? Thường ngày mình có thể giữ vững tâm thái bình tĩnh, sao hôm nay mới bị thằng nhóc này nói khích mấy câu mà tâm tình đã dậy sóng thế này!

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Khương Thế Ly thầm nhắc nhở chính mình, thậm chí phải đọc thầm một lượt Thích Khách Thập Giới(1) để ổn định tinh thần.

(1)Thích Khách Thập Giới: mười điều răn của thích khách.

Là một thích khách chuyên nghiệp, nhất định phải dẹp bỏ sự kiêu căng, nóng nảy, giận dữ...

Giữa giết và bị giết, bản thân phải đối mặt với một ván cờ tâm lý cực kỳ khó khăn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Hải Hước

Ngay lúc Khương Thế Ly ngâm nga Thích Khách Thập Giới, La Chỉnh bỗng nhiên đặt mông ngồi xuống đất, sau đó chợt nghe hân lớn tiếng hỏi trọng tài cách đó không xa: “Trọng tài, đối thủ của ta Khương Thế Ly không đối kháng chính diện với ta, có phải ta được nghỉ ngơi một chút hay không?”

Về mặt trọng tài chủ trì trận so đấu trông cứ ù ù cạc cạc. Mỗi đối thủ đều có phương thức tấn công của mình, đối với vấn đề của La Chỉnh, trọng tài cũng không trả lời.

Nhưng La Chỉnh hỏi rất lớn tiếng, không chỉ trọng tài nghe được mà đông đảo đệ tử dưới võ đài cũng nghe thấy.

Đại hội toàn phong, từ lúc tiến hành đến giờ, trận đấu của La Chỉnh luôn làm cho người khác chú ý nhất, thậm chí còn chú ý nhiều hơn trận của Hoa Thiên Mệnh!

Bởi vì cảnh giới của La Chỉnh quá mức chênh lệch, dù là ai cũng muốn xem hân rốt cuộc có thể tiến được bao xa ở đại hội toàn phong này.

Huống chi có trận La Chỉnh đánh bại Vương Yến Diêu vô cùng hứng thú kia, đông đảo đệ tử lại càng phấn khích, chờ mong trận này!

Nhưng ngay từ đầu hai người đã không nói một lời mà cứ giằng co trên võ đài, từ đó tới giờ cũng chỉ giao phong một lần, thậm chí không phát sinh bất cứ va chạm gì, trận đấu này... rất nhàm chán.

Mà La Chỉnh nói vậy lại càng làm tăng ấn tượng nhàm chán của trận này lên, hoặc là nói mọi người đều hiểu, đầu sỏ làm cho trận này nhàm chán chính là Khương Thế Ly!

“Ta nói, Khương Thế Ly này rốt cuộc là có chuyện gì? La Chỉnh nhàm chán ngồi dưới đất, thế mà gã còn không ra tay!”

“Trời ạ, đây là so đấu sao? Nhìn mà ta muốn đi ngủ! Rõ ràng Khương Thế Ly là đệ tử thân truyền, luôn khoát lác rằng mình lợi hại, vậy mà lên võ đài liền biến thành rùa đen rụt đầu như vậy là sao? Còn cái gì mà nằm trong năm người đứng đầu Thanh Vân Tông, ta thấy thứ năm từ dưới đếm lên còn nghe được!”

“Đúng vậy, có lẽ gã ta là đệ tử thân truyền có lá gan nhỏ nhất, đến bây giờ cũng không dám lộ diện, không dám đối kháng chính diện thì rõ ràng là định nhận thua. Trận này ta xem còn thấy buồn ngủ!”

Lời La Chỉnh nói chỉ là một mồi dẫn mà thôi, rất nhanh sau đó liền khiến chúng đệ tử bất mãn, bắt đầu sôi nổi phun trào.

Thấy cảnh này, vài vị đệ tử thân truyền, bao gồm cả vị Bùi sư ca vị và bọn người Mạc Vũ Hình đều nở nụ cười.

Người quen biết tất nhiên hiểu rõ, Khương Thế Ly tu luyện chính là đạo ám sát, thích khách tất nhiên không thể đối kháng chính diện với võ giả, cái này tương đương với đội cung thủ đấu với kỵ binh...

Đạo ám sát chính là một kích tất sát, Khương Thế Ly có lẽ chỉ điểm tay một lần trên võ đài, nhưng chính lúc ấy lại có thể quyết định toàn bộ trận đấu.

Cho nên chiến đấu với thích khách tu luyện đạo ám sát đều vô cùng nhàm chán. Nhưng ở trong mắt cao thủ, loại chiến đấu tâm lý lặng yên

không một tiếng động này thậm chí còn hung hiểm hơn dùng kiếm thật, đao thật sống mái với nhau!

Từ đầu tới cuối, Khương Thế Ly thực hiện loại phương thức chiến đấu này không tồi, ít nhất Mạc Vũ Hình và Bùi sư ca, còn có một số đệ tử thân truyền khác đều vô cùng coi trọng. Bởi vì Khương Thế Ly giấu khí tức quá tốt, không chỉ La Chỉnh không cảm nhận được, mà nhóm đệ tử thân truyền Chiêu Thần Cảnh đó cũng không cảm nhận được.

Nhưng cũng bởi vì một câu của La Chỉnh mà nhất thời phá hỏng gần hết bầu không khí Khương Thế Ly xây dựng.

Tiếng chửi rủa của đông đảo đệ tử như làm cho cả võ đài trở thành truyện cười, mà thủ pháp ẩn nấp cao thâm của Khương Thế Ly cũng biến thành cái cho đám đệ tử cười nhạo.

Bùi sư ca luôn luôn ổn trọng như núi mà lúc này cũng mang theo ý cười nói: “La Chỉnh này rất nham hiểm, không biết tâm tình Khương Thế Ly đang ẩn mình trong chỗ tối giờ này thế nào!”

“Hắc hắc, chắc là cũng học máu!” Hai mắt Mạc Vũ Hình sáng lên: “Ta càng ngày càng chờ mong được giao thủ cùng La Chỉnh! Thằng rồi, hắc có thể mặc ta xử lý nhỉ? Ta nên xử lý hắc như thế nào?”

“Không sợ thua thì phải mặc hắc xử lý?” Bùi sư ca cười hỏi.

Mạc Vũ Hình ra vẻ không sao, bỗng nhiên giọng non nớt ra nói: “Mặc hắc xử lý! Không biết hắc sẽ xử lý thế nào nhỉ?”

“...” Bùi sư ca đảo cặp mắt trắng dã. Ngồi dưới đất đối mặt với sư muội điên điên khùng khùng này, cặn lời cũng là chuyện bình thường.

Khương Thế Ly ẩn nấp trong bóng đen đúng là suýt chút nữa học máu!

Gã đã hiểu vì sao sư phụ muốn xử lý thằng nhóc đáng giận này.

Tên này đúng là thất đức!

Nghe những đệ tử dưới võ đài đó chửi rủa, gã hận không thể lao ra khỏi võ đài mà cắt bỏ đầu của những tên kia.

Trong mắt Khương Thế Ly, thực lực của đám đệ tử trong các phong đồ chỉ tựa như con kiến, dùng đầu ngón út cũng có thể đánh bại bọn họ, vậy mà bọn họ dám soi mói gã, chửi rủa không tiếc lời. Bọn họ có tư cách gì?

Tất cả đều do La Chỉnh.

Nghĩ đến đây, một nỗi hận liền dâng lên trong lòng gã. Vào lúc này La Chỉnh bỗng quay ngoắt đầu sang, giống như nắm bắt được gì đó, nhìn về phía Khương Thế Ly.

Khương Thế Ly nhất thời thót tim, mạnh mẽ áp chế luồng hận ý này xuống, tiếp tục niệm Thích Khách Thập Giới.

Khắc chế, khắc chế...

Giới kiêu, giới nóng, giới giận, giới...

Muốn tức giận nhưng lại không dám giận, chỉ có thể cứng rắn nuốt ngược vào trong, đây là phương thức tra tấn người ghê gớm nhất. Trạng thái hiện tại của Khương Thế Ly chính là như vậy.

Khương Thế Ly vốn cảm thấy mình có thể thoải mái khống chế tiết tấu, làm La Chỉnh từng bước một lâm vào bối rối và sợ hãi, khó có thể tự kìm chế, làm tan rã phòng tuyến tâm lý của La Chỉnh, khiến hắn chậm rãi sụp đổ. Thế nhưng hiện tại, tất cả đều ngược lại...

La Chỉnh nhàn nhã ngồi dưới đất, thậm chí nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần, tiếng chửi bậy bên ngoài võ đài thì càng lúc càng lớn, lửa giận

trong lòng Khương Thế Ly cũng ngày càng khó áp xuống.

Không thể nhẫn được!

Nếu còn như vậy, Khương Thế Ly biết tâm tình mình sẽ càng ngày càng kém, cuối cùng chỉ sợ sẽ thực sự để lộ vị trí của mình, cho nên gã quyết định ra tay.

Cũng có thể nói, vị đệ tử xếp thứ năm trong Thanh Vân Tông này bị những đệ tử ngoài võ đài kia chửi rủa không ngừng nên buộc phải ra tay.

Những bóng đen vốn bay lơ lửng giữa không trung, lúc này bắt đầu không ngừng xoay tròn, còn Khương Thế Ly cũng chuyển động cùng những bóng đen đó.

Cho dù Khương Thế Ly lựa chọn ra tay, nhưng những đệ tử ngoài võ đài vẫn dây dưa không dứt, không chịu buông tha.

“Khương Thế Ly này rốt cuộc cũng ra tay. Nghe nói gã ta tu luyện đạo ám sát. Thích khách là phải tĩnh lặng, nhanh như vậy đã nhìn không được, ta thấy trận này gã nhất định sẽ thua!”

“Ta cũng nghĩ vậy. Làm một thích khách phải có giác ngộ của thích khách. Nghe nói trong Đông Vực có một vị thích khách đã từng vì ám sát mục tiêu mà ẩn núp một chỗ tới nửa năm! Đây mới là điển hình của thích khách! Chỉ một ví dụ này, Khương Thế Ly còn kém xa!”

Nghe đám đệ tử đó bàn tán, Khương Thế Ly thật sự muốn hộc máu.

Bọn ngu ngốc đó thật quá đáng. Gã không ra tay thì bọn họ mắng, gã ra tay thì bọn họ vẫn tìm được lý do để đả kích gã như trước. Thật quá đáng!

Nhưng lúc này, Khương Thế Ly không có thời gian so đo. Một khi thích khách đã quyết định ra tay thì phải là một kích tất sát con mồi của mình, tên đã rời cung thì không quay đầu lại, mạng của La Chính gã phải lấy!

Tốc độ chuyển động của những bóng đen càng lúc càng nhanh, tốc độ của Khương Thế Ly cũng tới nhanh hơn.

Nhưng điều làm Khương Thế Ly thấy kỳ quái chính là La Chính vẫn ngồi dưới đất, nhắm mắt lại, dường như chẳng quan tâm tới chuyện xảy ra trước mắt.

Kẻ này đến giờ còn có thể duy trì bộ dáng bình tĩnh như thế, khinh người quá đáng! Rốt cuộc vào lúc này, Khương Thế Ly ra tay.

“Dù thanh thế của người thế nào, hay dù người chắc chắn có thể đổi phò thì cũng đi chết đi!”

Trong nháy mắt khi thích khách lựa chọn ra tay thì sẽ không áp chế khí thế của mình.

Giống như một con báo ẩn núp trong bụi cỏ, nháy mắt khi đánh về phía linh dương sẽ gầm lên giận dữ, làm cho con mồi của mình khiếp sợ!

Khương Thế Ly chính là con báo rống giận kia, còn La Chính đương nhiên là một con linh dương.

Một luồng khí thế dường như ngưng kết trở thành vật chất, mạnh mẽ lao về phía La Chính. Luồng khí thế này chính là sát ý của Khương Thế Ly!

Hơn nữa luồng sát ý này của Khương Thế Ly vô cùng đặc biệt, trong sát ý của gã ta ẩn chứa một tia linh hồn. Nói cách khác một đòn kia của Khương Thế Ly ẩn chứa công kích linh hồn hung hãn.

Cho dù là võ giả thuộc Chiếu Thần Cảnh thì cũng không nhiều người có thể ngăn cản được công kích linh hồn, mà La Chỉnh mới chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng mà thôi, căn bản không có khả năng ngăn cản được sát ý chứa công kích linh hồn này của gã!

Lúc trước Khương Thế Ly đã góp nhặt không ít tư liệu về La Chỉnh. Gã ta xem trận đấu của La Chỉnh và Vương Yến Diêu từ đầu tới cuối. Khương Thế Ly cũng lưu ý đến một chi tiết, lúc ấy dường như Vương Yến Diêu đã nhắc tới đòn sát thủ của La Chỉnh, hình như La Chỉnh cũng biết công kích linh hồn.

Chẳng qua một võ giả Tiên Thiên Nhị Trọng thì linh hồn có thể mạnh đến mức nào?

Từ lúc nhỏ, mỗi ngày Khương Thế Ly đều ăn một cây Dưỡng Hồn Thảo. Giá của Dưỡng Hồn Thảo cực kỳ cao, một cây đã trên trăm viên Phương Tinh.

Bởi vì hiện tại gã là hy vọng duy nhất của Ảnh tộc, tuy Ảnh tộc bị vương triều Phần Thiên đánh tan nhưng vẫn để lại tài sản kếch xù, nên chỗ tài sản này cơ bản đều được đầu tư lên người Khương Thế Ly.

Nếu không phải vậy, thì chỉ sợ cho dù là con cả trong dòng chính của bảy đại sĩ tộc, muốn từ nhỏ đến lớn mỗi ngày đều ăn một cây Dưỡng Hồn Thảo cũng ăn không nổi! Cứ cho là bảy đại sĩ tộc mua được nhiều Dưỡng Hồn Thảo như vậy, nhưng cũng không thể vùi hết vào một người, như vậy quá mạo hiểm.

Nhưng Khương Thế Ly thì khác, gã là hy vọng duy nhất của Ảnh tộc sau ba trăm năm, là thiên tài duy nhất!

Ăn nhiều Dưỡng Hồn Thảo như vậy nên linh hồn gã mỗi ngày đều mạnh lên một phần, trải qua mấy năm tu luyện, linh hồn gã mạnh hơn võ giả cùng giai rất nhiều.

Đây là lý do khiến gã vẫn luôn khinh thường “công kích linh hồn” của La Chỉnh, bởi vì đái ngộ của La Chỉnh căn bản không cùng đẳng cấp với mình!

Vậy nên Khương Thế Ly cho rằng, chỉ cần lợi dụng sát ý cũng đủ để biến La Chỉnh thành một tên ngốc!

La Chỉnh, ta xem ngươi cản lại thế nào!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Phi Dao Đấu Với Đoàn Kiếm!

Nếu Khương Thế Ly ra tay, chắc chắn không chỉ có một chiêu công kích linh hồn này.

Thích khách một khi đã động thủ, thông thường chính là đưa người ta vào chỗ chết!

Đương nhiên nếu đổi lại là người khác, có khả năng Khương Thế Ly sẽ nương tay, hay nói cách khác là gã sẽ không làm đối thủ bị thương chí mạng.

Nhưng hiện tại Khương Thế Ly đã coi La Chính là đối thủ phải giết, nên tất nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình!

Khương Thế Ly lợi dụng công kích linh hồn, đồng thời trong tay gã cũng bắn ra một tia sáng.

Đó là một thanh đoản kiếm hình rắn!

Đoản kiếm này chính là gia bảo nhà Khương Thế Ly, là tiên khí truyền thừa mấy trăm năm! Ba trăm năm trước Khương gia bị vương triều Phần Thiên đánh tan, sau đó một lượng lớn bảo vật và tài sản đều được bảo vệ trong một bí cảnh của Ảnh tộc bọn họ, cuối cùng đoản kiếm hình rắn này được truyền đến tay Khương Thế Ly.

Đầu tiên dùng công kích linh hồn để làm loạn đầu óc đối phương, sau đó lại dùng đoản kiếm hình rắn để cắt ngang cổ họng. Loại phương thức ám sát này vô cùng đơn giản, nhưng khó lòng phòng bị!

Nói vậy, chỉ cần linh hồn đối phương không đủ mạnh, không chịu nổi công kích linh hồn của gã thì tất nhiên sau đó không thể tránh được đoán kiểm hình rắn!

Thân thể La Chỉnh vô cùng mạnh mẽ, nhưng không thể nào đỡ nổi đoán kiểm hình rắn của gã!

Cho nên Khương Thế Ly nghĩ, dưới thủ đoạn tiến công hai tầng này của mình, La Chỉnh hẳn sẽ chết!

“Chết đi!”

Ta đã định trước sẽ trở thành thích khách nổi danh ở thế giới này, còn người sẽ chỉ trở thành một đồng xương khô.

Đám châu chấu đã cười nhạo ta cũng chỉ có thể ngược lên, lắng nghe truyền thuyết của ta mà thôi!

Nhưng ngay lúc Khương Thế Ly công kích linh hồn, trong óc La Chỉnh lập tức xảy ra biến cố!

Công kích linh hồn, nói trắng ra là độ sức về mặt linh hồn.

Từ nhỏ Khương Thế Ly đã không ngừng ăn Dưỡng Hồn Thảo, làm linh hồn gã mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng dù Dưỡng Hồn Thảo trân quý thì cũng chỉ giúp linh hồn mạnh lên tới giới hạn nhất định mà thôi.

Cũng nào còn cách khác. Cho dù là trong Thanh Vân Tông, bí tịch sử dụng công kích linh hồn còn có mấy quyển, nhưng công pháp chuyên dùng để tu luyện linh hồn lại không có một quyển nào!

Muốn tu luyện linh hồn thật sự là quá khó khăn, cho nên lợi dụng Dưỡng Hồn Thảo để nuôi dưỡng linh hồn vốn không chỉ khó mà lại còn tốn

của.

Nhưng linh hồn của La Chỉnh lại được lò luyện thần bí trong đầu rèn giữa.

Cái loại tra tấn không dành cho con người này, có thể nói đã làm cho linh hồn của La Chỉnh thay da đổi thịt!

Trên thực tế loại phương pháp rèn luyện linh hồn này không phải không có, cũng có vài người khổ tu dùng vài phương pháp cực đoan để rèn luyện linh hồn. Nhưng vấn đề là linh hồn lại vô cùng yếu ớt, chỉ không chú ý một chút thôi thì rất có thể sẽ bị hao tổn. Nghiêm trọng hơn thì chỉ e là trực tiếp biến thành kẻ ngốc.

Nhưng linh hồn của La Chỉnh vừa bị Hắc Hỏa rèn giữa, lại còn được cầu vòng bảy sắc trong lò luyện to lớn kia tu bổ!

Như vậy nghĩ cũng biết linh hồn hắc mạnh tới cỡ nào.

So sánh ra, linh hồn của Khương Thế Ly quả thực yếu kém!

Cho nên đối mặt với sát ý của Khương Thế Ly, La Chỉnh chỉ thầm biến ảo suy nghĩ, đồng thời khi gặp phải công kích linh hồn, ánh mắt La Chỉnh chợt lóe, thế nhưng không phản ứng chút nào.

So đấu linh hồn thường chính là như thế, chỉ trong nháy mắt đã có thể phân cao thấp.

Theo truyền thuyết, con người ta có thể chiến đấu trong không gian linh hồn. Hai vị cường giả tuyệt thế chỉ cần so đấu linh hồn là có thể phân ra cao thấp, khi đó công kích linh hồn gần như tương đương với thực lực bản thân. Chẳng qua loại chiến đấu này, còn lâu La Chỉnh và Khương Thế Ly mới có thể tiếp xúc được.

“Công kích linh hồn sao?” La Chỉnh cười lạnh một tiếng, sau khi ngăn cản được sát ý từ công kích linh hồn của Khương Thế Ly, trong đầu hần ngừng tụ ra một mũi nhọn mờ ảo. Mũi nhọn đó đột nhiên bắn ra từ ẩn đường của La Chỉnh hướng thẳng về phía Khương Thế Ly.

Cùng lúc đó, trong tay La Chỉnh cũng có một thanh phi đao.

Phi đao nát!

Khương Thế Ly sử dụng thủ đoạn ám sát hai tầng, thủ đoạn của La Chỉnh cũng tương tự?

Đều là lợi dụng công kích linh hồn làm đối thủ thất thần, rồi cũng lợi dụng phi đao tiến hành ám sát.

La Chỉnh vốn chẳng cần dùng phương pháp này, một mặt là muốn để dành đòn sát thủ, mặt khác, đây chính là sát chiêu của La Chỉnh.

Với sự sắc bén của phi đao nát, La Chỉnh sợ là mình không chế không tốt sẽ làm người khác mất mạng!

Tuy mọi người lên võ đài đều liều mạng dốc hết toàn lực nên sẽ có người bị trọng thương, thậm chí tử vong. Nhưng dù sao võ đài cũng không phải đấu trường sinh tử, cho nên La Chỉnh vẫn sẽ tuân thủ một số điểm mấu chốt.

Nhưng hiện tại điểm mấu chốt của La Chỉnh đã bị phá.

Bởi vì hần cảm nhận được sát tâm của Khương Thế Ly đối với mình. Ngay từ đầu, mục đích của người này không phải đánh bại mà là muốn giết chết mình.

Đối với chính và tà, trong lòng La Chỉnh luôn có một bộ tiêu chuẩn đánh giá. Bộ tiêu chuẩn này rất đơn giản, người khác đối tốt với hần, hần sẽ

đổi tốt lại như vậy, người khác muốn giết hăn, hăn sẽ không nường tay!

Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình!

Tuy trước đây Vương Yến Diêu rất đáng giận, nhưng La Chỉnh cũng không cảm nhận được sát tâm trên người hăn! Bởi vì Vương Yến Diêu chỉ muốn giảm mình xuống, làm tổn hại đến tâm võ đạo của mình. Cho nên La Chỉnh mới có thể cho Vương Yến Diêu một con đường sống, thậm chí khi hăn tẩu hỏa nhập ma còn ra tay giúp một lần!

Nhưng Khương Thế Ly này có sát tâm nên La Chỉnh cũng sẽ không kiêng dè!

Thực tế ngay từ đầu La Chỉnh đã cực kỳ đề phòng sát tâm của Khương Thế Ly, hơn nữa hăn đại khái cũng có thể đoán ra, sát tâm của Khương Thế Ly là từ Tử Thanh chân nhân và Thiên Khung chân nhân mà ra. Chẳng qua phỏng đoán này La Chỉnh tự ngẫm trong lòng mà thôi, đương nhiên sẽ không vu khống trong trận đấu trước mặt đông đảo đệ tử Thanh Vân Tông như vậy.

La Chỉnh đề phòng, đồng thời cũng nắm chắc tâm lý của Khương Thế Ly. Thẳng thắn mà nói, Khương Thế Ly vẫn dây dưa với La Chỉnh thì hăn cũng chẳng có biện pháp nào tốt.

Chẳng qua, Khương Thế Ly chỉ vì một câu nói mà tức giận nên La Chỉnh hiểu, thực lực của gã ta tuy mạnh, nhưng không xứng đáng là một sát thủ. Cho nên La Chỉnh mới có thể ngồi dưới đất, mới có thể nói, mới có thể dẫn dắt chúng đệ tử trong Thanh Vân Tông chọc giận Khương Thế Ly thêm một bước.

Khi Khương Thế Ly cảm nhận được La Chỉnh đã cản trở công kích linh hồn của mình thì sắc mặt lập tức thay đổi!

Gã ý thức được mình sai, quá sai!

Vương Yến Diêu đã nói ra thủ đoạn công kích linh hồn của La Chính, thì đây chắc chắn là con át chủ bài lớn nhất mà hắn cấy vào!

Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể? Thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng đã có thân thể mạnh mẽ đáng sợ, làm sao mà linh hồn cũng chắc chắn như thế? Công kích linh hồn của mình không tạo nên bất cứ thương tổn gì cho hắn? Đây còn là người sao?

Ngay lúc nội tâm gã đang hò hét mấy vấn đề này, La Chính đã triển khai Kinh Thần Thứ phản kích.

Mũi nhọn kia đâm vào trong đầu Khương Thế Ly, chỉ trong nháy mắt, gã ta cảm thấy linh hồn của mình như bị một luồng sức mạnh lớn làm tổn thương nặng nề, khiến gã đau đến mức muốn ngất ra đất.

Chẳng qua so sánh với đối thủ trước đây của La Chính, biểu hiện của Khương Thế Ly vẫn là tốt hơn nhiều.

Bởi vì từ nhỏ Khương Thế Ly đã nuôi dưỡng linh hồn nên linh hồn gã mạnh hơn võ giả bình thường nhiều. Tuy Kinh Thần Thứ của La Chính lợi hại, nhưng linh hồn Khương Thế Ly vẫn miễn cưỡng chịu đựng được.

Cho nên dù Khương Thế Ly khó chịu chứ cũng không ngất xỉu thật, cho dù đấu linh hồn gã thua, nhưng còn có đoản kiếm hình rắn.

Đoản kiếm hình rắn này chỉ cần xuyên qua thân thể La Chính, hắn tuyệt đối không thể sống sót.

Nhưng đúng lúc này, gã nhìn thấy trong tay La Chính lại xuất hiện một thanh phi đao nát.

“Một món đồ rách nát?” Trong lòng Khương Thế Ly hừ lạnh một tiếng. Chỉ bằng thứ này mà muốn ngăn cản đoản kiếm hình rắn của ta?

Đoản kiếm hình rắn của gã chính là một thanh tiên khí.

Cứ cho là phi đao nát trong tay La Chỉnh cũng là một thanh tiên khí đi, nhưng sau khi bị tổn hại, Thiên Diễn Tinh Hoa trong đó sẽ không ngừng giảm đi theo năm tháng, nên ngày càng tổn hại hơn, tốc độ cũng giảm đi trông thấy.

Nhìn phi đao nát trong tay La Chỉnh, Khương Thế Ly đoán, uy lực nhiều nhất cũng chỉ tương đương với linh khí hạ phẩm.

Căn bản không thể ngăn cản đoản kiếm hình rắn của gã.

Nhưng trong nháy mắt đao kiếm va chạm lại làm cho Khương Thế Ly trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy phi đao nát trong tay La Chỉnh kia trực tiếp chém bay đoản kiếm hình rắn của gã, hơn nữa Khương Thế Ly rõ ràng nhìn thấy, trên mũi đoản kiếm hình rắn của gã bị đánh mẻ một miếng!

Đây là vì hai binh khí không va chạm trực tiếp với nhau, đoản kiếm hình rắn xẹt qua bên cạnh phi đao nát, cho nên mới chỉ bị tổn hại có một chút như vậy.

Nếu hai thanh va chạm chính diện thì chỉ sợ đoản kiếm hình rắn của Khương Thế Ly sẽ trực tiếp bị cắt thành hai đoạn!

Đây là phi đao gì? Đã nát vậy rồi sao còn có uy lực thế này?

Khương Thế Ly trợn mắt há mồm ra khiếp sợ. Nhưng khi phi đao nát kia bay về phía mặt gã, Khương Thế Ly nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán. Nếu bị phi đao nát xuyên qua, cái mạng này của gã liền mất ở đây.

Bản năng tìm đường sống dâng lên trong lòng gã, cả người gã chột ngựa về sau, khó khăn lắm mới tránh được tập kích của phi đao. Nhưng phi

đao vẫn xẹt qua trán của gã, vẽ ra một đường máu trên đó!

Khương Thế Ly lui về phía sau, lập tức giấu mình trong những bóng đen giữa không trung.

Giờ phút này La Chỉnh mới cười lạnh, đứng lên khỏi võ đài, tay trái nhẹ nhàng huơ một cái, bắt lấy phi đao nát vừa bay trở lại.

Tốc độ hai người giao đấu nhanh đến cực hạn, một vòng so đấu này gần như chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhưng độ hung hiểm lại vượt xa những trận trước.

Đông đảo đệ tử cũng đã nhìn ra, La Chỉnh và Khương Thế Ly chính là lấy mạng đổi mạng!

Những đệ tử đó gần như đã ngừng thở nhìn đầy đủ quá trình, sau đó sửng sốt một hồi lâu rồi mới bắt đầu bàn tán.

“Rất hiểm! Không ngờ La Chỉnh cũng có vũ khí! Vũ khí của hắn là một thanh phi đao nát”

“Phi đao kia nhất định không phải vật phàm. Đoàn kiếm hình rắn trong tay Khương Thế Ly chính là một thanh tiên khí, nhưng phi đao nát của La Chỉnh chỉ va chạm nhẹ đã khiến nó mẻ mất một miếng, phi đao lại không bị tổn hao chút nào. Chuyện này chứng tỏ phẩm cấp của phi đao nát vượt xa tiên khí!”

“La Chỉnh này giấu nghề thật đấy, không biết còn có con bài tẩy nào nữa đây?!”

“Hừ, mắt ngươi kém thật đấy. Ta cho ngươi biết, mới vừa rồi La Chỉnh và Khương Thế Ly dùng phi đao đấu với đoàn kiếm, nhưng trên thực tế còn có một tầng giao đấu khác, chính là giao đấu linh hồn. Khương Thế Ly thua La Chỉnh là thua ở giao đấu linh hồn.”

Đại hội toàn phong nhân tài đông đúc, tuy thời gian La Chính và Khương Thế Ly giao thủ chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn có người nhìn ra huyền bí trong đó.

“Cái gì?!”

Đông đảo đệ tử nghe nói vậy thì trên mặt đầy vẻ khó tin.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Tông Chủ Nổi Giận

La Ching có thần lực trời sinh, thân thể mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, bị linh khí tấn công mãnh liệt cũng sẽ không bị thương. Có thể làm được đến bước này cũng xem như La Ching đã có duyên lớn lắm rồi, nhiều người thèm muốn cũng không được.

Nhưng mà linh hồn người này cũng mạnh như thế ư?

Nếu thật vậy thì ông trời cũng quá bất công.

Mỗi võ giả đều có một thiên hướng, kiếm khách thì linh động, sắc bén, đao khách thì có khí phách và lực phá hoại mạnh mẽ, thích khách lại mạnh về ẩn nấp, có được năng lực một kích tất sát.

Rất ít người có thể tinh thông mọi thứ. Dù sao thời đại này thiên tài nhiều lắm, nếu ai cũng mạnh hết mọi mặt thì khác nào đều yếu như nhau, toàn bộ những gì gọi là tài giỏi so ra cũng sẽ bình thường. Bởi vì cho dù là võ giả thiên tài cũng không thể nắm chắc hết các phương diện, tuổi thọ con người có hạn, người đầu tư thời gian tu luyện một khía cạnh nào đó thì đã định sẵn những phương diện khác không thể sánh bằng.

Nhưng La Ching này lại là một người toàn tài hoàn mỹ.

Với nhiều người mà nói, chuyện này gần như không có khả năng, nhất là khi La Ching mới chỉ có mười bảy tuổi, mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng!

Cho nên mọi người không tin cũng hợp tình hợp lý. Nói cách khác, bọn họ không phải không tin vừa rồi La Chỉnh chiến thắng Khương Thế Ly ở giao đấu linh hồn, mà là không tin trên thế giới này có người toàn tài hoàn mỹ như vậy!

Nhìn bộ dáng không tin của mọi người, đệ tử vừa nói chuyện kia hừ lạnh một tiếng, lắc đầu không nói lời nào nữa.

Ngược lại có người lại nói: “Hắn nói không sai, đúng là Khương Thế Ly đã thua kém lúc giao đấu linh hồn. Linh hồn La Chỉnh có mạnh hay không thì ta không rõ lắm, nhưng ta có thể khẳng định, linh hồn Khương Thế Ly không mạnh bằng La Chỉnh.”

Giao đấu linh hồn luôn rõ ràng như thế, phân rõ cao thấp, không có biến số gì đáng nói.

Thấy người khác cũng nói như vậy, mọi người hít sâu một cái, ngơ ngác nói không nên lời.

Tục ngữ nói người với người so ra thì chẳng nào chẳng chết, hàng so hàng thì ném bỏ cho xong.(1)

(1)Người với người ai cũng có điểm mạnh điểm yếu, nhưng đến chết thì đều như nhau. Vật với vật cái nào cũng có ưu điểm khuyết điểm, nhưng đánh mất rồi thì so sánh với nhau cũng vô ích.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp chú ý, một La Chỉnh từ Tiểu Vũ Phong vốn thấp kém tầm thường, đã mạnh mẽ xông lên, đạt được thành tựu xuất sắc ở đại hội toàn phong khiến nhiều người không so nổi! Giờ đây La Chỉnh đã trở thành sự tồn tại mà bọn họ chỉ có thể ngược nhìn!

Người với người là như thế, nếu một người mạnh hơn người một chút, người có thể sẽ có hứng thú so sánh với hắn, nhưng nếu hắn mạnh hơn

người rất nhiều, thì người chỉ có thể ngược nhìn, trong lòng căn bản không muốn so đo.

Tình huống hiện tại là như thế, hình tượng La Chỉnh trong lòng bọn họ đã là một ngọn núi không thể vượt qua được, hoặc có lẽ là cả đời này bọn họ đều không thể vượt qua.

Thạch Kinh Thiên nhìn võ đài chiến đấu, chân mày thoáng cau có.

Với tầm mắt của hắn, tất nhiên nhìn ra hai người vừa rồi so đấu như thế nào, loại chiến đấu người chết ta sống này chỉ cần không nắm chắc một chút là sẽ có một bên tử vong, thậm chí có khả năng hai người cùng đồng quy vu tận.

Chẳng qua hắn lại không thể vì thế mà làm gián đoạn trận đấu. Võ giả cũng không phải là đóa hoa trong nhà kính, muốn trở thành một cường giả thì đã định trước phải đón nhận những thử thách máu lửa. Đây là lý do vì sao Thanh Vân Tông tuyên bố nhiều nhiệm vụ tràn ngập nguy hiểm như vậy, cũng là lý do không ít võ giả lựa chọn tông quân. Chỉ có kẻ cận cái chết mới có thể ép tiềm năng đến cực hạn.

Nhưng vừa rồi Thạch Kinh Thiên bắt đầu có một chút nghi ngờ.

Vì sao Khương Thế Ly lại liều mạng như vậy, dường như không phải vì thắng lợi mà là động sát tâm thuần túy. Hay là La Chỉnh và Khương Thế Ly có thù oán gì?

Tuy Thạch Kinh Thiên cố vũ đệ tử phát huy hết toàn lực của mình, nhưng hai người đều là đệ tử thiên tài của Thanh Vân Tông, mà La Chỉnh biểu hiện ra thiên phú càng làm Thạch Kinh Thiên coi trọng. Từ tấm lòng tiếc tài, Thạch Kinh Thiên thậm chí còn tự mình tính toán một phần tương lai của La Chỉnh. Nếu La Chỉnh thật sự bị Khương Thế Ly giết chết, hắn cũng sẽ đau lòng.

Đúng lúc này, một vị chấp sự đưa một tấm ngọc giản tới. Vị chấp sự đó đúng là do Từ trường lão phái xuống để điều tra về tư liệu tu luyện của La Chỉnh trong khoảng thời gian này.

Từ trường lão nhận lấy ngọc giản, xoay người đưa cho Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên cầm ngọc giản xem qua một lần, chân mày nhất thời càng nhíu chặt lại.

Từ trường lão nhìn sắc mặt khó coi của Thạch Kinh Thiên liền hỏi: “Tông chủ, ngọc giản ghi cái gì?”

Thạch Kinh Thiên đưa ngọc giản cho Từ trường lão: “Người tự xem đi!”

Từ trường lão mở ngọc giản ra, sắc mặt cũng sửng sốt.

“Tháng mười một, ngày hỏa, lần đầu tiên La Chỉnh đến Huyền Ngự Thâm Đàm tu luyện đã lặn xuống một trăm ba mươi mét! Tiên Thiên Nhất Trọng mà lặn được đến mức này, quả thật là thiên tài lần đầu xuất hiện ở tông ta. Nếu bồi dưỡng hợp lý, nhất định có thể đạt được thành tựu xuất sắc. Chấp sự Tào, kính gửi.”

“Tháng mười hai, ngày thủy, La Chỉnh lần đầu tiên đến đài Thất Tinh Kiếm Quang, phá trăm ở độ khó cấp tám, lĩnh ngộ kiếm ý. Từ lúc lập tông đến bây giờ, ta chưa thấy có đệ tử nào như thế, thiên phú này vạn năm khó thấy... Chấp sự Tống, kính gửi.”

Từ trường lão nhìn thấy vậy, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Thạch Kinh Thiên cười lạnh nói: “Lần đầu tiên đến đài Thất Tinh Kiếm Quang, có thể phá trăm ở độ khó cấp tám. Hừ! Thanh Vân Tông ta từ lúc lập tông tới nay, sợ là cũng không có đệ tử nào xuất sắc như thế, đã vậy

còn lĩnh ngộ kiếm ý. Xem ra trước đây La Chỉnh vẫn ẩn dấu thực lực, nếu không có đại hội toàn phong này đây, có khi ta còn không biết đến sự tồn tại của thằng nhóc này! Hai vị chấp sự này phát hiện La Chỉnh thiên phú trác tuyệt, nếu báo lên trên, bọn họ tất nhiên sẽ được thưởng không ít, dù sao đây cũng là chức trách của bọn họ!”

“Nhưng mà báo lên cấp trên lại bị một vài vị chân nhân chặn lại! Thiên Khung chân nhân và Tử Thanh chân nhân đứng không? Hai lão già kia chẳng qua là dùng tài nguyên của Thanh Vân Tông mới tu luyện được tu vi cực hạn, vậy mà tự cho mình là một trụ cột trong Thanh Vân Tông...”

Thạch Kinh Thiên vừa nói vừa nhìn chăm chăm võ đài, lông mày lại nhăn chặt, tiếp tục nói: “Ta không biết hai lão này kia rốt cuộc có mâu thuẫn gì với La Chỉnh mà một lòng muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hơn nữa gan bọn họ cũng lớn đấy, dám động tay động chân ở đại hội toàn phong! Khương Thế Ly kia là đệ tử thân truyền của Tử Thanh đứng không? Khó trách vừa ra tay đã là sát chiêu chí mạng!”

Nghe Thạch Kinh Thiên nói, sắc mặt Tử trưởng lão nhất thời đại biến.

Nhìn từ ngọc giản, Tử Thanh và Thiên Khung đúng thật là có mâu thuẫn với La Chỉnh, nhưng cho đệ tử thân truyền của mình giết chết La Chỉnh ở đại hội toàn phong thì đúng là coi trời bằng vung.

Hơn nữa Thạch Kinh Thiên vừa nói như thế, Tử trưởng lão cũng bắt đầu chú ý. Nhìn thủ đoạn của Khương Thế Ly ban nãy thì thấy, Tử Thanh và Thiên Khung đúng thật là làm như vậy!

“Thạch tông chủ, hay ta đi xuống dừng trận đấu này lại?” Tử trưởng lão hỏi. Tuy tùy tiện dừng trận đấu không phải chuyện hay ho gì, nhưng tình huống hôm nay tương đối đặc biệt.

“Không cần!” Ai ngờ Thạch Kinh Thiên vung tay lên nói: “Người xem thế cục hiện tại, Khương Thế Ly kia không phải là đối thủ của La

Chinh, chúng ta xem tình hình một chút!”

Trên võ đài, La Chinh và Khương Thế Ly liên tục chiến đấu.

Nếu phi đao nát của La Chinh đã được lấy ra, hẳn cũng không cần che giấu nữa.

Thủ đoạn ẩn nấp của Khương Thế Ly tất nhiên vô cùng cao minh, nhưng mà võ đài cũng chỉ lớn như vậy, trên võ đài tổng cộng cũng chỉ có hơn trăm bóng đen, mà Khương Thế Ly đã định trước chỉ có thể ẩn nấp trong những bóng đen đó.

“Thiên Ma Mị Ảnh!”

La Chinh không chế sáu Thiên Ma Mị Ảnh không ngừng xuyên qua bóng đen, nếu Khương Thế Ly ẩn trong đó, nhất định sẽ bị Thiên Ma Mị Ảnh đuổi ra.

Mà cùng lúc đó, phi đao nát trong tay La Chinh đang điên cuồng xoay tròn xung quanh hắn, mỗi lần bay ra đều có thể xuyên qua hơn mười bóng đen trong nháy mắt.

Cứ như vậy, từng bóng đen biến mất là sắp bắt Khương Thế Ly lộ diện rồi!

Ngay lúc La Chinh vừa mới dọn sạch một góc thì phi đao nát tiếp tục bắn xuyên qua mấy bóng đen ở phía trước.

Chỉ thấy trong đó có một bóng đen chột lóe, đúng là Khương Thế Ly ẩn nấp trong đó. Khương Thế Ly nhảy ra, lại một lần nữa bắn đoản kiếm hình rắn trong tay ra.

Nhìn đoản kiếm hình rắn kia, La Chinh cười lạnh một tiếng, phi đao nát thẳng tiến nghênh đón.

“Keng!”

Phi đao và đoản kiếm lần lượt đan xen, đoản kiếm hình rắn lại bị mẻ thêm một miếng.

Hai bên trái phải của đoản kiếm hình rắn đã bị vỡ, có lẽ chỉ cần phi đao nát của La Chỉnh đụng phải một lần nữa thì sẽ trực tiếp gãy ngang mà hỏng luôn.

Khương Thế Ly khổ không thể tả, lúc này bị La Chỉnh đuổi đánh, so ra còn thảm hại hơn đối thủ trước của La Chỉnh.

Trên thực tế, thực lực của gã còn mạnh hơn bọn Vương Yến Diêu, ít nhất cũng mạnh hơn phần lớn các đệ tử thân truyền!

Nếu là so thực lực của một mình Khương Thế Ly mà nói, gã thực sự có thể lọt tốp năm người mạnh nhất Thanh Vân Tông, thậm chí còn cao hơn.

Bởi vì với sát chiêu hai tầng kia của gã, cho dù là đệ tử thân truyền cũng khó lòng ngăn cản.

Ví như La Chỉnh nửa năm trước cũng lợi dụng công kích linh hồn, phối hợp cùng phi đao nát, suýt chút nữa liền lấy luôn mạng của Vương Yến Diêu. Mà Khương Thế Ly với thực lực Chiêu Thần Cảnh phát huy ra chiêu này thì tưởng tượng cũng thấy được uy lực tới mức nào.

Nhưng mà hai chiêu này của gã lại hoàn toàn bị La Chỉnh khắc chế.

Công kích linh hồn không chỉ không có hiệu quả với La Chỉnh, ngược lại còn bị La Chỉnh đánh trả!

Về phần đoản kiếm đánh bất ngờ... Phi đao nát trong tay La Chỉnh không biết nhặt được ở đâu mà lại mạnh gấp mười lần đoản kiếm của gã!

Thật sự là không thể tin...

Khương Thế Ly muốn từ bỏ, gã thậm chí có dự cảm, nếu như mình không nhận thua với trọng tài, thì rất có thể sẽ chết trên tay La Chinh.

Gã vừa mới bị ép ra, lập tức lại ẩn núp vào trong một bóng đen khác. Ngay lúc Khương Thế Ly muốn nhận thua, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng chân nguyên truyền âm.

Khương Thế Ly vừa nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Quát Lớn

Người lợi dụng chân nguyên để truyền âm chính là Tử Thanh chân nhân.

Tử Thanh chân nhân vốn tính là để Khương Thế Ly giả vờ “nhờ tay giết chết” La Chỉnh.

So đấu giữa các cường giả cũng có không ít chuyện như vậy. Khương Thế Ly đã là đệ tử ở cấp bậc này, khi đối địch nhất định sẽ toàn lực ứng phó, gần như không thể chấp nhận được chuyện nường tay. Một khi nường tay sẽ là cơ hội để đối thủ thừa dịp phản công.

Khi toàn lực ứng phó, tất nhiên khó có thể thu chiêu, chuyện “lỡ tay giết người” cũng sẽ hợp logic.

Hơn nữa Khương Thế Ly tu luyện đạo ám sát, chú ý vào một kích tất sát, khả năng lúc so đấu giết chết đối phương càng lớn.

Thiên Khung chân nhân tính toán rất kỹ, vốn cũng sẽ thực hiện rất tốt.

Nhưng dù là Thiên Khung chân nhân hay Tử Thanh chân nhân, thậm chí Khương Thế Ly cũng thật không ngờ La Chỉnh lại che giấu thực lực sâu như vậy!

Công kích linh hồn mà Khương Thế Ly kiêu ngạo cũng không làm La Chỉnh bị thương, ngược lại công kích linh hồn của La Chỉnh còn làm Khương Thế Ly chịu thiệt.

Sau đó đoản kiếm hình rắn của Khương Thế Ly thì bị phi đao nát trong tay La Chinh đánh bại!

Không có thiên lý gì hết!

Các trận chiến trước, La Chinh vốn không xuất toàn lực!

Nếu Khương Thế Ly không thể đánh bại La Chinh, như vậy kế hoạch của bọn họ sẽ đổ sông đổ biển.

Hơn nữa Khương Thế Ly cảm nhận được sát ý của La Chinh, gã cảm thấy nếu mình không nhận thua, La Chinh rất có thể giết chết gã.

Nhưng đúng lúc này, Tử Thanh chân nhân bỗng nhiên truyền âm cho Khương Thế Ly nói gã không được nhận thua.

“Thế Ly, không được nhận thua!”

Sắc mặt Khương Thế Ly trong bóng đen rất xấu. Đụng tới La Chinh biến thái này, làm sao gã có thể tiếp tục chiến đấu? Nói đâu xa, chỉ cần phi đao nát trong tay La Chinh thôi, Khương Thế Ly cũng không có đối sách gì rồi.

“Sư phụ, nếu ta không nhận thua, sau đó chỉ sợ sẽ bị La Chinh trực tiếp giết chết ta!” Khương Thế Ly buồn bực dùng chân nguyên truyền âm lại.

Lúc này La Chinh đang không ngừng phá những bóng đen mà gã bố trí, có lẽ cũng không bao lâu nữa, La Chinh có thể ép Khương Thế Ly ra khỏi bóng đen. Một khi Khương Thế Ly bị ép phải đấu chính diện thì tuyệt đối không phải đối thủ của La Chinh.

“Không sợ. Thế Ly, ta có cách! Ta có thể lợi dụng thủ đoạn khổng chế đại trận trên võ đài, xê dịch công kích của ta qua, người chỉ cần che chắn

giúp một chút, làm mọi người nghĩ rằng chiêu này do người đánh là được rồi! Ta chắc chắn một chiêu có thể giết chết La Chinh!” Tử Thanh chân nhân còn nói thêm.

“Làm vậy được chứ? Không sợ các trưởng lão khác truy cứu sao?” Khương Thế Ly nhìn bóng đen không ngừng bị La Chinh phá hỏng, ánh mắt có chút do dự.

Thằng thẩn mà nói, sư phụ gã làm như vậy cũng là bí quá hoá liều. Tuy đại hội toàn phong cũng không có công bằng tuyệt đối, ví như tiểu ma nữ Mạc Vũ Hình kia rõ ràng làm trái quy tắc thì trọng tài cũng không phán bị loại. Nhưng loại tình huống không ảnh hưởng toàn cục đó, các trưởng lão có thể không truy cứu.

Mà giờ Tử Thanh chân nhân lại muốn thông qua ảo trận, trực tiếp tự mình đánh lại đây, chuyện này tương đương với việc Tử Thanh chân nhân tự tay giết chết La Chinh. Đến khi bị lộ, chỉ sợ ảnh hưởng sẽ vô cùng tồi tệ.

Khương Thế Ly muốn cự tuyệt, nhưng lại không thể nói được điều gì.

Gã có thể trưởng thành đến nước này, tất nhiên là bởi vì có được truyền thừa của Ảnh tộc.

Nhưng mà sau đó toàn bộ Ảnh tộc bị đánh tan, người của Ảnh tộc ở Đông Vực vô cùng thê thảm. Lúc trước Thanh Vân Tông biết Khương Thế Ly là hậu duệ của Ảnh tộc, vốn còn không cho gã cơ hội vào Thanh Vân Tông. Nhưng bởi vì Tử Thanh chân nhân tận lực bảo vệ nên gã mới có thể bước chân vào đây, hơn nữa còn đặc biệt nhận gã làm đệ tử nội môn.

Vì một phần ân tình sư đồ này, Khương Thế Ly có lòng cự tuyệt nhưng lại không thể nói ra.

“Không sợ. Bọn họ không chú ý tới đây đâu. Hơn nữa nếu ta đánh chết một La Chinh thì sao? Người muốn La Chinh chết không ít, người

muốn hãn sống... Hắc hắc... Hãn là không có... Người chuẩn bị sẵn sàng đi!” Tử Thanh chân nhân lại truyền âm.

Trên thực tế nếu chỉ có một mình Tử Thanh chân nhân, có thể ông ta sẽ không mạo hiểm như thế, nhưng bên cạnh ông ta còn có Thiên Khung chân nhân liên tục xúi giục, nên mới nghĩ đến biện pháp này.

Không thể không nói đây là một bước hiểm.

Khương Thế Ly chuẩn bị nói vài câu, định thuyết phục sư phụ của mình, nhưng không ngờ Tử Thanh chân nhân đã trực tiếp ra tay.

Xung quanh đại hội toàn phong có một ảo trận thật lớn, ảo trận này cung cấp các loại năng lượng và kết giới, còn có vài kết giới là dùng để cách ly võ đài thành nhiều võ đài nhỏ. Nhiệm vụ quan trọng nhất của ảo trận lớn này chính là ngăn cản mọi ảnh hưởng từ đệ tử so đấu ở trong võ đài, tránh làm hại tới các đệ tử vô tội ở bên ngoài.

Đương nhiên nếu đã thiết lập ảo trận này, chắc chắn tác dụng trong đó không chỉ dừng lại ở đây.

Làm chân nhân trong Thanh Vân Tông nên hai lão già đó cũng biết rõ sự ảo diệu của ảo trận, bí mật lợi dụng ảo trận để truyền công kích qua.

“Hừ! La Chỉnh, chết cho ta!” Thiên Khung chân nhân mở ra một trận pháp thông vào trong ảo trận, sau đó Tử Thanh chân nhân phát động công kích.

Bên cạnh người Khương Thế Ly bỗng nhiên xuất hiện một lốc xoáy được giấu trong một bóng đen, cho nên dù là La Chỉnh hay đông đảo đệ tử Thanh Vân Tông đều không nhận ra.

Lúc này mọi người còn đang say sưa bàn tán về mấy chiêu La Chỉnh phản kích Khương Thế Ly vừa rồi!

Nhưng lúc này, La Chỉnh chợt cảm thấy trong một bóng đen bỗng nhiên nổi lên một luồng uy lực khổng lồ.

“Hả?”

Lông mày La Chỉnh khẽ nhướn, phi đao nát để ngang ngực, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa còn có một tia nghi hoặc.

Công kích đang chờ phát động trong bóng đen kia, không ngờ lại khiến La Chỉnh khiếp đảm kinh hồn! Đây mới là thực lực chân chính của Khương Thế Ly sao? Hay là gã trả một cái giá lớn gì đó để kích phát tiềm năng, bộc phát thực lực?

Không đúng!

Cảm giác nguy hiểm cực độ dâng lên trong lòng La Chỉnh.

Vừa rồi Khương Thế Ly bị mình ép đến mức vô cùng chật vật, nếu gã có loại bí pháp này thì không thể chờ tới bây giờ mới dùng.

Nhưng sao lúc này gã ta lại có thể triển khai loại công kích khủng bố như vậy?

Không có thời gian cho La Chỉnh nghĩ nhiều, trong bóng đen kia bắn ra một ánh sáng tím!

Ánh sáng tím kia quét về phía La Chỉnh theo hình xoắn ốc, uy thế ẩn chứa trong đó khiến La Chỉnh không thờ nổi.

Đó không thể là công kích của Khương Thế Ly!

Có người ra tay!

Là Tử Thanh chân nhân? Hay là Thiên Khung chân nhân? Bọn họ dám ra tay trên võ đài ở đại hội toàn phong, thật sự là quá to gan!

Chân nhân ở trong Thanh Vân Tông thật sự coi trời bằng vung như vậy sao?

“A! Mọi người mau nhìn kìa. Khương Thế Ly phản kích!”

“Ôi! Làm sao có thể có uy lực lớn như vậy! Khương Thế Ly mạnh mẽ như thế sao? Chẳng lẽ trước giờ gã vẫn giấu kín thực lực thật?”

“Khương Thế Ly thậm chí lại có thủ đoạn công kích mạnh như thế. Chuyện này... Chuyện này... Thật không giải thích được. Mới vào Chiêu Thần Cảnh thì không thể có uy lực lớn như vậy được!”

Cho dù là đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông thì thực lực cũng chỉ mới tiến vào Chiêu Thần Cảnh.

Thông thường, Chiêu Thần Cảnh cũng được chia ra từ Nhất Trọng tới Tam Trọng. Mà khi tu vi đã đạt tới Chiêu Thần Cảnh Tam Trọng, Thanh Vân Tông thường sẽ sắp xếp cho đệ tử đó công việc thích hợp, ví dụ như một số ít có thiên phú xuất chúng sẽ được tiến cử tới Vân Điện, một phần nhỏ khác sẽ lựa chọn tham gia vào Đế Quân của vương triều Phần Thiên, ở đó tham gia rèn luyện chiến đấu. Ví như tướng quân Tuân Phi Long cũng đã từng là một thành viên của Thanh Vân Tông, chỉ là thiên phú của ông ta không đủ, căn bản không có tư cách vào Vân Điện, cho nên mới lựa chọn tham gia Đế Quân.

Mà phần đông đệ tử sẽ lựa chọn chuyển thành chấp sự, trở thành một thành viên của Thanh Vân Tông. Từ chấp sự sẽ lên thẳng tới đường tọa, chân nhân, trưởng lão, phó tông chủ.

Cho dù Khương Thế Ly có mạnh hơn thì cũng chỉ là cảnh giới Chiêu Thần Nhị Trọng mà thôi, nhưng một chiêu mà hấn vừa dùng, uy lực lại vượt xa Chiêu Thần Cảnh Nhị Trọng, tương đương với một đòn toàn lực của Chiêu Thần Chung Cực!

Cho dù là trọng tài mặt chưa lúc nào đổi sắc thì lúc này toát ra vẻ ngạc nhiên.

Còn tất cả những thiên tài trên các phong khác cũng hết sức sợ hãi. Bọn họ không ngờ Khương Thế Ly lại ra một đòn kinh khủng như thế. Một chiêu này La Chỉnh đỡ thế nào?

Lúc này, áp lực của La Chỉnh khi đối mặt với một đòn kia lớn chưa từng có.

Nếu biết Khương Thế Ly có thể phóng ra công kích mạnh như thế, hẳn có thể sử dụng chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt những bóng đen kia trước, sau đó ngưng kết thành một đòn thật mạnh để phản kích. Không, ngay cả như vậy cũng không có tác dụng. Với một đòn kia, khả năng của mình không thể ngăn cản!

Ngày đó khi ở Huấn Giới Đường, La Chỉnh đã từng ngăn cản một đòn của Thiên Khung chân nhân, nhưng bởi khi đó ông ta đang kinh sợ nên tùy tiện ra tay, tuy không nường tay, nhưng cũng chưa thể nói là đặc biệt nghiêm túc. Dù sao La Chỉnh cũng chỉ là một tiểu bối Tiên Thiên Cảnh, làm sao xứng hứng trọn một đòn toàn lực của cường giả Chiếu Thần Chung Cực?

Nhưng mà hôm nay một đòn kia đã khác, Tử Thanh chân nhân tích trữ đã lâu, đã đến nước này thì cũng hy vọng một chiêu giết chết La Chỉnh, cho nên vừa ra tay đã là sát chiêu cực mạnh của mình!

Một đòn toàn lực của Chiếu Thần Chung Cực, La Chỉnh sẽ ngăn cản thế nào?

Ngăn không được cũng phải ngăn!

Tâm võ đạo của La Chỉnh sắc bén và mạnh hơn võ giả bình thường nhiều.

Nhưng có điều La Chỉnh nghĩ mãi không ra, vì sao Khương Thế Ly có thể mạnh như thế? Trong lòng hăn nghi đây không phải là công kích của Khương Thế Ly. Dù rằng đối mặt với một đòn kia, La Chỉnh chỉ giống như một con thỏ, còn tia sáng tím kia chính là một con sư tử, nhưng trong lòng hăn vẫn không hề sợ hãi.

Sợ hãi chính là lý do biện hộ của kẻ yếu mà thôi. Đó là một loại cảm xúc vô dụng.

Trong nháy mắt này, La Chỉnh chồng liên tiếp sáu Thiên Ma Mị Ảnh lên nhau tạo thành một hàng thẳng tắp chắn đường tia ánh sáng tím kia!

“Phập phập phập phập phập phập!”

Thiên Ma Mị Ảnh vốn chưa từng thất bại, nay chỉ trong nháy mắt đã bị tia sáng tím xuyên qua.

“Một chiêu này quá mạnh mẽ, uy lực trong đó đã đến trình độ ta không thể giải thích được...”

Khi Thiên Ma Mị Ảnh không hề hiệu quả, La Chỉnh lại bắn phi đao nát trong tay ra.

“Vèo!”

Phi đao nát sắc bén trước sau như một, cho dù là tia sáng tím này cũng không thể mài mòn, mà nó lợi dụng lưỡi dao sắc bén, cắt tia sáng tím thành hai nửa.

Nhưng vẫn vô dụng!

Tia sáng tím kia chính là công kích năng lượng bằng chân nguyên, sau khi bị phân thành hai thì tiếp tục bắn về phía La Chỉnh.

Ngăn không được nên La Chỉnh chỉ có thể lựa chọn lui.

Ngoài võ đài, không ít người đều chăm chú, siết chặt tay.

“Xong đời rồi! La Chỉnh có lẽ không ngăn cản được!”

“Khương Thế Ly rất khủng bố, sợ là phải trả giá bằng việc thiêu đốt sinh mệnh nên mới có thể phát ra một đòn này?”

“Nếu đây là công kích Khương Thế Ly phát ra, như vậy đệ nhất đại hội toàn phong lần này, chỉ sợ là Khương Thế Ly rồi! Ai có thể đỡ được một đòn kia của hắn? Hoa Thiên Mệnh? Thiên Diệu? Mạc Vũ Hình? Tạ Vân? Bọn họ đều không được! Không có ai chống đỡ được!”

Nhưng vào lúc mọi người ở đây đều cho rằng La Chỉnh sẽ thua, thậm chí còn có khả năng chết dưới một đòn kia, thì từ võ đài cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng quát thật lớn.

“Làm càn!”

Làm càn, làm càn, làm càn, làm...

Âm thanh thật lớn quanh quẩn xung quanh...

Tiếng quát lớn này giống như tiếng gầm do một mãnh thú viễn cổ phát ra, truyền xa vài trăm dặm!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Nghiêm Trị

Toàn bộ mọi người trong Thanh Vân Tông đều nghe được rõ ràng! Dù là những đệ tử đang bị khiển trách ở Luyện Ngục Sơn hay là đệ tử ngoại môn ba mươi ba phong, lúc này mấy chục vạn đệ tử đều cảm thấy bên tai ong ong!

“Là ai? Là ai phát ra tiếng quát khủng bố như vậy?”

“Hình như là dưới chân núi truyền đến, khoảng cách xa như vậy mà có thể phát ra âm thanh lớn như thế, đây là người sao?”

Sắc mặt không ít đệ tử ngoại môn cũng trắng bệch. Trong tưởng tượng của một số đệ tử ngoại môn, người có thể phát ra tiếng quát thật lớn này thì ít nhất cũng phải là nhân vật trong truyền thuyết.

Các đệ tử trên ba mươi ba phong đều có phản ứng như thế, thì nghĩ cũng biết đệ tử xung quanh đại hội toàn phong hiện giờ thế nào!

Chỉ có vài người có thể chống đỡ lại tiếng quát này như Hoa Thiên Mệnh, Tạ Vân và các đệ tử thân truyền, nhưng sắc mặt cả đám cũng tái nhợt, rõ ràng để chống lại luồng sóng âm khủng bố này cũng tiêu hao không ít chân nguyên.

Thật ra sóng âm này là một luồng năng lượng cô đọng cực độ, chín mươi chín phần trăm sóng âm trong đó ngưng tụ thành một đợt sóng màu vàng, trực tiếp lao vào võ đài, đập tia sáng tím kia thành mảnh nhỏ.

Cùng lúc đó, Khương Thế Ly đang trốn cũng lao đảo ngã ra khỏi bóng đen. Gã ta trốn ngay chỗ gợn sóng đánh vào nên bị thương nặng nhất. Lúc này mặt gã cắt không còn giọt máu, sau khi rơi xuống từ giữa không trung thì kêu lên một tiếng, máu tươi phun đầy đất.

Mà một luồng sóng âm này được khống chế cực kỳ tinh chuẩn, thậm chí tinh chuẩn tới mức đáng sợ! Sau khi cắn nát tia sáng tím trước người La Chỉnh kia thì lập tức biến mất!

Tuy La Chỉnh cũng bị năng lượng của tiếng quát lan tới nhưng cũng không nhiều...

“Một tiếng ‘làm càn’ vừa rồi, là ai hô lên? Sức mạnh kinh khủng như thế...” Trong mắt La Chỉnh cũng toát ra một tia hoảng sợ, may là luồng sóng âm này không hướng về phía mình, nếu thật sự nhắm vào mình thì chỉ sợ đã tan xương nát thịt!

Chỉ chốc lát sau, một người trung niên chậm rãi lơ lửng trên không trung, đó đúng là tông chủ Thanh Vân Tông - Thạch Kinh Thiên.

Mà Từ trưởng lão cũng đi theo phía sau Thạch tông chủ.

“Người vừa ra tay là tông chủ!”

“Mạnh quá, một tiếng quát to của tông chủ là để cứu La Chỉnh! Vì sao tông chủ muốn ra tay?”

“Đây là thực lực của tông chủ sao? Quả thực sâu không lường được, nếu vừa rồi ông ấy không ngưng sóng âm lại một chỗ mà khuếch tán ra thì chỉ sợ có thể găm chết mọi người ở đây rồi...”

Lúc này trưởng lão chủ trì trận đấu và trọng tài đều chấp tay hành lễ với Thạch Kinh Thiên: “Tham kiến tông chủ!”

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn Thạch Kinh Thiên, trong lòng mãi cũng không thể bình tĩnh lại được...

Võ đạo mạnh tới mức không thể tả được, khi nào ta mới có thể tu luyện đến trình độ của tông chủ?

Thạch Kinh Thiên thản nhiên nhìn lướt qua La Chỉnh, lập tức lên tiếng: “Thiên Khung, Tử Thanh, hai lão già kia lặn ra đây cho ta!”

Nghe Thạch Kinh Thiên nói vậy, phần lớn các đệ tử đều ù ù cạc cạc, chẳng hiểu mô tê gì.

Thiên Khung, Tử Thanh? Ý là Thiên Khung chân nhân và Tử Thanh chân nhân trong mười đại chân nhân?

Vừa rồi tông chủ gầm lên giận dữ có liên quan tới hai người này? Nhưng mà phần lớn các đệ tử đều nghĩ mãi không ra, vì sao so đấu trên võ đài lại liên quan đến hai vị chân nhân trong Thanh Vân Tông.

Đệ tử Thanh Vân Tông nghĩ không ra, nhưng vài đường tọa và trưởng lão cũng vừa mới nhìn ra manh mối.

Tia sáng tím vừa rồi Khương Thế Ly phóng ra không phải là từ tay Khương Thế Ly.

Khương Thế Ly tất nhiên là thiên tài mấy trăm năm khó có được, mà còn bởi vì gia tộc của gã nên cũng có được cơ duyên rất lớn. Nhưng gã mới vào Chiêu Thần Cảnh, làm sao có thể phóng ra uy lực của Chiêu Thần Chung Cực?

Trên thực tế lúc ánh sáng tím xuất hiện thì vài vị trưởng lão đã biết đó là Tử Thanh chân nhân ra tay.

Nhưng bọn họ lại chọn giữ mình, tuy nói ra tay trên võ đài là trái với quy tắc một cách nghiêm trọng, nhưng Khương Thế Ly dù sao cũng là đệ tử thân truyền, là đệ tử của Tử Thanh chân nhân, còn La Chính là ai? Một thiên tài xuất thân bình dân mà thôi. Ai có thể lộ diện vì một đệ tử bình dân?

Nhưng bọn họ lại sai rồi. Những chân nhân và trưởng lão ngồi ở địa vị cao lâu nên đã quên mất ước nguyện ban đầu khi thành lập Thanh Vân Tông mất rồi.

Là thánh địa võ học trong Đông Vực, Thanh Vân Tông không phải là nơi các chân nhân và trưởng lão dùng để dưỡng lão, kiếm lợi! Mục đích của Thanh Vân Tông là tìm kiếm đệ tử thiên tài trên khắp Đông Vực cho Vân Điện!

Đó cũng là lý do Thạch Kinh Thiên rất ít quản lý chuyện Thanh Vân Tông, nhưng đại hội toàn phong ba năm một lần thì hẳn lại nhất định tự mình tham gia. Hẳn yêu cầu phải dựa vào đại hội toàn phong để duyệt qua thiên tài trong Thanh Vân Tông, đưa viên minh châu rực rỡ nhất trong đó đến Vân Điện.

Theo Thạch Kinh Thiên thấy, La Chính có thể nói là một viên minh châu sáng nhất từ khi hắn nhậm chức tông chủ đến nay!

Thậm chí hắn có dự cảm, cho dù là Vân Điện nhân tài đông đúc, hội tụ đủ các đệ tử từ Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung trong Đại Vực thì cũng không thể xem nhẹ thiên phú của La Chính.

Vì thế Thạch Kinh Thiên đầy hứng thú chú ý từng trận đấu của La Chính. Hứng thú của hắn với La Chính đã vượt xa những đệ tử thân truyền có thiên phú kinh người khác.

Trong đó có một nguyên nhân, là bởi La Chính là đệ tử bình dân.

Bản thân Thạch Kinh Thiên cũng thế. Đứng ở độ cao hiện tại của hắn, hắn rất rõ những đệ tử thân truyền đó kể từ khi bắt đầu học tập, tu luyện đều được cung cấp rất nhiều tài nguyên, còn La Chỉnh xuất thân bình dân, không có nhiều tài nguyên cho hắn tu luyện như vậy. Có thể lấy được thành tựu như hiện tại thì chỉ có thể nói lên thiên phú càng thêm lợi hại của hắn!

Nhưng mà viên trân châu Thạch Kinh Thiên xem trọng lại bị chân nhân của Thanh Vân Tông ra tay đánh chết trước mắt bao người!

Chuyện này không chỉ động đến thể diện của tông chủ Thạch Kinh Thiên, mà còn vượt qua ranh giới của hắn.

Sắc mặt Thiên Khung chân nhân và Tử Thanh chân nhân lúc này đã xám ngoét. Hai người bọn họ cũng không thể giữ vững phong thái thần tiên kia nữa, mà lão đảo đi tới.

Vừa rồi một đòn toàn lực của Tử Thanh chân nhân suýt chút nữa đã thành công, trên mặt Thiên Khung chân nhân thậm chí còn đặc ý. Trong mắt ông ta, La Chỉnh chỉ là một con châu chấu, cho dù con châu chấu này có nhảy nhót thế nào thì cũng sẽ chết trên tay ông ta.

Dù La Chỉnh che dấu bao nhiêu thực lực đi nữa thì cũng không thể tránh được một đòn toàn lực của Tử Thanh chân nhân.

Nhưng mắt thấy một đòn kia sắp thành công thì một tiếng gầm giận dữ lại đánh nát bảy tia sáng tím của Tử Thanh chân nhân!

Hai người nghe được tiếng quát của tông chủ, trong lòng chấn động kịch liệt.

Bọn họ ý thức được mình sai rồi, hơn nữa còn sai thậm tệ.

Đúng là sẽ không có ai đứng về phía La Chỉnh kia. Dù là trưởng lão, hay là chân nhân, đường tọa đều không đáng vì La Chỉnh mà đắc tội với Tử

Thanh và Thiên Khung, ra mặt bảo vệ thằng nhóc ấy. Đối với La Chinh, bọn họ không thân cũng chẳng quen, hẳn không đáng để họ làm chuyện làm ơn mắc oán này.

Nhưng bọn họ đã quên Thạch Kinh Thiên.

Có lẽ là lâu lắm rồi Thạch Kinh Thiên không lộ diện, lâu lắm rồi không nhúng tay vào chuyện của Thanh Vân Tông, nên mới để cho Tử Thanh chân nhân và Thiên Khung chân nhân cho rằng bọn họ có thể thao túng cả Thanh Vân Tông này.

Đúng là vì loại ảo tưởng này, nên hai vị chân nhân mới dám giết người ở đại hội toàn phong!

“Tông... tông chủ...”

Hai người sợ hãi rụt rè bái một cái với Thạch Kinh Thiên.

“Ta không biết là ai cho các người lá gan này, không hiểu các người ngu như chó hay đã hoàn toàn quên tông chủ ta đây còn tồn tại rồi? Dám ra tay giết người trước mặt bao người ở đại hội toàn phong!” Thạch Kinh Thiên lớn tiếng nói.

“Trời ạ...”

Đệ tử Thanh Vân Tông nghe Thạch Kinh Thiên nói thì mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Một tia sáng tím kia vốn không phải là Khương Thế Ly ra tay mà là do hai vị chân nhân này.

Mười đại chân nhân cơ bản đều là có tu vi là Chiếu Thần Chung Cực, tia sáng tím kia không phải thứ La Chinh có thể ngăn cản được!

Nhưng vì sao La Chinh lại chọc phải hai vị chân nhân này?

Có lẽ vấn đề này đã không quan trọng nữa, quan trọng là lúc này Thạch Kinh Thiên đã tức giận rồi...

Hai vị chân nhân này cũng không biết xấu hổ, lại ra tay với tiểu bối trên võ đài, tất cả các đệ tử lúc này cũng tức giận. Chẳng qua lúc này bầu không khí bên võ đài đã trầm xuống, nên không ai dám lên tiếng bàn tán chuyện này.

Nhưng các đệ tử ba mươi ba phong lại khác.

Hiện tại đạo sư ba mươi ba phong đều dẫn đội hình tham gia đại hội toàn phong, mấy chục vạn đệ tử kia cũng biết toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối thông qua Tín Khuê, lúc này dù trong mắt đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn đều là phần nộ.

“Thanh Vân Tông này quá đen tối, cái loại chân nhân chó má gì kia cũng dám giết người ở đại hội toàn phong!”

“Đều nói quy định ở Thanh Vân Tông nghiêm khắc, nhưng cũng chỉ nhằm vào đệ tử chúng ta, đối với những chân nhân đó không có chút ràng buộc nào!”

“Nhất định phải nghiêm trị! Cho dù là chân nhân thì đã sao? Nhất định phải giết, giết, giết, giết!”

Đệ tử ba mươi ba phong sôi trào lên, chẳng qua địa điểm tổ chức đại hội toàn phong cách ba mươi ba phong rất xa, mà những đệ tử đó không có được thực lực khủng bố như Thạch Kinh Thiên nên tất nhiên tiếng nói cũng không truyền xa đến như vậy!

“Tông chủ, không phải như người nghĩ, vừa rồi đúng là ta ra tay, nhưng là do ta nhất thời hồ đồ. Chính là lão ta, là Thiên Khung chân nhân xúi giục ta, ta mới...” “ Tính cách Tử Thanh chân nhân cũng không tàn nhẫn

như Thiên Khung chân nhân, trước đó đúng là ông ta có do dự không biết nên ra tay hay không.

“Tử Thanh, người đừng hất nước bắn vào người ta! Khương Thế Ly là đệ tử của người, vừa này cũng là người ra tay, giờ người lại bảo là ta?” Thiên Khung chân nhân cũng chỉ có thể cố gắng hết sức phủi sạch quan hệ. Trong lúc đang nói chuyện, ông ta đã chú ý tới một tia sát ý trong mắt Thạch Kinh Thiên.

Ông ta chợt ý thức được, Thạch Kinh Thiên đã muốn hạ sát thủ!

Ra tay ám sát đệ tử tham dự so đấu ở đại hội toàn phong, chuyện này toàn bộ đệ tử Thanh Vân Tông từ trên xuống dưới đều nhìn vào, nếu không có người trả giá, chỉ sợ cũng làm tổn hại lớn đối với danh dự của Thanh Vân Tông.

Trả cái giá gì? Đáp án đã rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Thiên Khung chân nhân chợt bắn lên không trung, hóa thành một đường thẳng tắp, điên cuồng chạy trốn về một phía!

So với tính cách do dự của Tử Thanh chân nhân, Thiên Khung chân nhân làm việc tàn nhẫn quyết đoán hơn nhiều. Nháy mắt đã nhận rõ tình thế, nếu còn ở chỗ này thì kết quả chỉ có một, chính là chết! Còn không bằng liều mạng chạy trốn, không chừng còn có thể giữ được mạng!

Thấy Thiên Khung chân nhân chạy trốn, Thạch Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, lập tức giơ cánh tay tráng kiện bắn ra một đòn về phía không trung!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Ngưng Huyết Đan

Một độn này của Thạch Kinh Thiên khiến nguyên khí trong trời đất bắt đầu trở nên hỗn loạn!

Từ trong tay hắn xuất hiện một đường quyền màu vàng nhạt. Quyền này vừa xuất hiện liền kéo dài vô hạn một cách quỷ dị trước mặt mọi người, trực tiếp bay lên trời!

Tốc độ bỏ chạy của Thiên Khung chân nhân cũng cực nhanh. Như trong truyền thuyết, tu vi Chiếu Thần Chung Cực thúc đẩy chân nguyên toàn thân bỏ chạy có thể đạt tới “ngàn dặm một ngày”.

Tốc độ này vô cùng kinh người, Thiên Khung chân nhân gần như chỉ trong chớp mắt đã biến thành một chấm đen nhỏ trong không trung.

Thế nhưng đường quyền này của Thạch Kinh Thiên dường như vượt qua không gian thông thường, nháy mắt đã đánh vào chấm đen nhỏ trong không trung kia!

Người có thị lực tốt có thể nhìn thấy, khoảnh khắc Thiên Khung chân nhân bị đường quyền đó đánh trúng, cả người lập tức nổ tung, sau đó biến thành một cơn mưa máu rơi xuống mặt đất.

Một quyền giết chết chân nhân ở khoảng cách xa như vậy, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, thực lực của tông chủ khủng bố đến mức khiến mọi người khó có thể tưởng tượng được.

Tử Thanh chân nhân đứng trên mặt đất nhìn thấy thảm cảnh của Thiên Khung chân nhân thì sắc mặt xám như tro.

Ông ta cũng vừa định bỏ chạy, vốn nghĩ rằng dựa vào tốc độ của hai người mà chia nhau ra chạy thì cũng sẽ có một người có thể thoát được, nhưng giờ nghĩ lại, cách này mới ấu trĩ buồn cười làm sao?

Thạch Kinh Thiên nhìn chằm chằm Tử Thanh chân nhân nói: “Tử Thanh, ta niệm tình những cống hiến ngươi làm vì Thanh Vân Tông năm xưa, hôm nay cũng là bị Thiên Khung xúi giục, vậy thì ngươi tới Luyện Ngục Sơn sống nốt quãng đời còn lại đi!”

Tử Thanh chân nhân mặc dù có cảnh giới Chiêu Thần Chung Cực, nhưng tuổi tác ông ta đã cao, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm ba bốn chục năm nữa. Lần này đi, quãng đời còn lại của ông ta cũng chỉ có thể kết thúc ở trong Luyện Ngục Sơn thôi.

Có điều sống cũng còn tốt hơn là chết, huống hồ chuyện này có lẽ vẫn còn cơ hội quay đầu, Tử Thanh chân nhân đương nhiên không dám có phản bác gì, chỉ gật gật đầu, ngược lại cảm ơn Thạch Kinh Thiên đã không giết mình.

Tiếp sau đó Thạch Kinh Thiên lại quét mắt qua Khương Thế Ly ở trên võ đài. Vừa rồi Khương Thế Ly bị tiếng gầm của Thạch Kinh Thiên ảnh hưởng, lúc này nằm bò trên mặt đất không thể động đậy giống như một con chó chết. Thạch Kinh Thiên lập tức lắc đầu, Khương Thế Ly vẫn chưa có tư cách để hăn tự tay xử lý, trong Thanh Vân Tông sẽ có Giới Luật Đường xử lý hăn.

Sau đó ánh mắt Thạch Kinh Thiên lại rơi trên người La Chính.

Khi ánh mắt nhàn nhạt của Thạch Kinh Thiên nhìn tới La Chính, La Chính lập tức có một kiểu cảm giác bị người khác nhìn thấu. Lát sau, Thạch Kinh Thiên nói ra ba chữ “Người không tề!”, sau đó lật tay ném một

đồ vật màu đen sì sì ra: “Vừa rồi ta đã khống chế sóng âm, nhưng hình như vẫn ảnh hưởng đến người. Ăn viên thuốc này đi, ta muốn xem người phát huy thực lực của mình trên võ đài!”

La Chỉnh nhận lấy vật đen sì sì kia tập trung nhìn. Đúng là một viên thuốc, chỉ là nhìn từ bên ngoài La Chỉnh lại không nhìn ra viên thuốc này có gì quý hiếm.

Sau khi Thạch Kinh Thiên ném viên thuốc ra thì cũng không quay đầu lại mà bay lên trên đài cao kia. Ngược lại Từ trường lão đi đến bên cạnh La Chỉnh điềm đàm nói: “Ăn viên thuốc này đi. Đây là Ngưng Huyết Đan, không chỉ có thể loại bỏ tất cả nội thương, mà còn có thể tăng cường khí huyết trong cơ thể!”

Thực tế La Chỉnh không hề bị thương.

Cho dù tiếng gầm kia của Thạch Kinh Thiên có uy lực quả thực kinh người, chỉ là dư âm thôi mà cũng khiến La Chỉnh chịu chấn động không nhỏ, nhưng muốn cơ thể linh khí của La Chỉnh bị thương cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Có điều nghe giọng điệu của Từ trường lão, viên thuốc này có vẻ vô cùng quý, được tông chủ ban thưởng, hẳn dĩ nhiên không lý nào trả lại.

La Chỉnh không hề biết, Từ trường lão và mấy vị trưởng lão khác biết lai lịch của Ngưng Huyết Đan này, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ La Chỉnh...

Ngưng Huyết Đan này không chỉ có thể xóa bỏ nội thương, đây chẳng qua chỉ là công năng phụ của Ngưng Huyết Đan mà thôi, mấu chốt là đan dược có thể tăng cường khí huyết.

Khí huyết có sức ảnh hưởng vô cùng quan trọng với con người. Một người có khí huyết dồi dào thì cho dù bị thương cũng có thể hồi phục rất

nhanh. Nếu không đủ khí huyết, vậy thì chỉ một vết thương nhỏ cũng có thể rất lâu mới lành. Hơn nữa khí huyết không chỉ ảnh hưởng đến tốc độ lành vết thương mà còn có tác dụng với sức chịu đựng và khả năng phục hồi thể lực.

“La Chinh Tiểu Vũ Phong thắng! Đệ tử thân truyền Khương Thế Ly thua!”

Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu thì có hai vị chấp sự lên võ đài kéo Khương Thế Ly đi.

Qua trận đấu này, phần đông đệ tử Thanh Vân Tông lại hiểu biết rõ ràng hơn về thực lực của La Chinh.

Trước khi giao đấu với Khương Thế Ly, mọi người cảm thấy La Chinh rất có khả năng tiến vào top 10, nhưng hiện tại La Chinh lại có thể đánh bại Khương Thế Ly luôn ở hạng năm! Hơn nữa còn có thể hoàn toàn khắc chế Khương Thế Ly – kẻ theo đạo ám sát.

Hiện tại thực lực của La Chinh trong mắt phần đông đệ tử cũng trở nên thâm sâu khó lường.

Quan trọng hơn là câu đánh giá của Thạch Kinh Thiên!

“Người không tệ!”

Thạch Kinh Thiên là tông chủ Thanh Vân Tông, có thể nói là sự tồn tại ngang với thần thánh ở đất Đông Vực.

Lúc trước còn có một vị Hoàng đế Tô Khiêm của vương triều Phần Thiên có thực lực mạnh hơn Thạch Kinh Thiên, nhưng sau khi Tô Khiêm mất tích, Thạch Kinh Thiên cũng chính là người đứng đầu Đông Vực!

Được người đứng đầu Đông Vực đánh giá hai chữ “không tệ”, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đây đã là vinh hạnh đặc biệt không gì hơn rồi.

Trong trường hợp này, còn ai dám coi thường La Chỉnh?

Đương nhiên cũng không phải chỉ vì một câu đánh giá của Thạch Kinh Thiên mà mọi người cho rằng La Chỉnh có thể dành được vị trí đệ nhất đại hội toàn phong.

Chỉ là cuối cùng tất cả mọi người đã trực tiếp nhận thức được, La Chỉnh tuyệt đối không phải là kẻ yếu, hẳn đã có thể đứng trong hàng ngũ đệ tử hàng đầu của Thanh Vân Tông.

Trở về với đội ngũ Tiểu Vũ Phong.

Vừa rồi người lo lắng cho an nguy của La Chỉnh nhất dĩ nhiên là Văn đạo sư và đám người trên Tiểu Vũ Phong. Chỉ là bọn họ ngoài lo lắng và sốt ruột ra thì không có cách gì có thể giúp La Chỉnh. Dù gì vấn đề liên quan đến chân nhân và tông chủ, đến tư cách xen vào bọn họ cũng không có.

Nhìn thấy La Chỉnh không chỉ hóa nguy thành an mà còn được tông chủ ban thưởng cho một viên đan dược thì bọn họ mới yên tâm, đồng thời trong lòng còn vô cùng ngưỡng mộ! Mặc dù không biết rõ Ngưng Huyết Đan rốt cuộc là vật gì, nhưng đan dược tông chủ ban cho, có kém thì cũng có thể kém đến mức nào?

Sau khi La Chỉnh ngồi xuống liền bỏ viên Ngưng Huyết Đan vào miệng.

Mùi vị của Ngưng Huyết Đan này vô cùng đặc biệt, vào miệng liền tan, đồng thời giải phóng ra mùi máu tanh nồng. Dường như thứ La Chỉnh ăn không phải là một viên đan dược mà là một viên máu.

Một lúc sau dược hiệu của Ngưng Huyết Đan bắt đầu lan ra khắp cơ thể La Chỉnh, lúc này tốc độ lưu thông máu trong huyết quản La Chỉnh tăng nhanh hơn gấp đôi, khắp mặt là một màu đỏ au.

Ngưng Huyết Đan có thể tăng cường khí huyết, mà khí huyết lưu thông càng nhanh, tác dụng trực tiếp mang lại cho cơ thể càng lớn.

Cùng với dược hiệu dần dần tăng lên, La Chỉnh cảm thấy từng mạch máu trong cơ thể dường như đều đang bị thiêu đốt, khí huyết của hắn cũng cuộn cuộn không ngừng giống như đang xen lẫn vào từng luồng hỏa diễm.

Nhưng loại cảm giác này không hề khó chịu, ngược lại còn khiến La Chỉnh cảm thấy vô cùng dễ chịu, cảm giác toàn thân đều có sức lực dùng không thể cạn được vậy.

...

Khi La Chỉnh đang ngồi luyện hóa viên Ngưng Huyết Đan kia, trận đấu mới trên võ đài lại bắt đầu mở màn.

Đối với phần đông đệ tử, việc vừa rồi La Chỉnh bị chân nhân ám sát chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi, còn đại hội toàn phong trước mắt này mới là chuyện quan trọng nhất.

Từ khi mở màn vòng đấu luân phiên, càng về sau trận đấu trên võ đài càng kịch liệt.

Đám đệ tử của ba mươi ba phong lúc này đều đang nỗ lực liều mạng vì kết quả xếp hạng.

Nếu như đụng phải đệ tử thân truyền không đấu được, hoặc là đệ tử cấp cao của ba mươi ba phong, đa phần đều dứt khoát nhận thua, bảo tồn thực lực nghênh đón vòng đấu tiếp theo. Còn gặp phải đối thủ có sức lực tương đương thì sẽ dốc toàn sức lực đánh thẳng đối thủ.

Dưới sự cạnh tranh kịch liệt này, tiềm năng của mỗi đệ tử đều có thể được phô ra.

Sau khi tiến hành được bảy tám vòng, theo kết quả rút thăm, lại đến lượt La Chỉnh.

Nhưng trọng tài duy trì trận đấu thấy La Chỉnh đang ngồi trên mặt đất, có vẻ như đang luyện hóa Ngưng Huyết Đan nên hơi do dự. Dù gì Ngưng Huyết Đan là do tông chủ ban cho, đan dược quý hiếm này buộc phải hấp thụ hoàn toàn, lãng phí một chút cũng là tội lớn tày đình, thế là trọng tài hỏi: “La Chỉnh vẫn đang luyện hóa đan dược, vòng này hay là miễn đấu được không?”

Lúc này La Chỉnh đột nhiên mở mắt nói: “Không cần đâu. Không cần vì ta mà phá vỡ quy tắc.”

“Nhưng...” Trọng tài cảm thấy có chút khó xử, hần lo không biết mình cho La Chỉnh lên đấu có khi nào khiến tông chủ không vui không? Mặc dù Thạch Kinh Thiên không thể can thiệp trực tiếp vào công việc của trọng tài, nhưng tông chủ tùy tiện ám chỉ một cái, e là trọng tài cũng không gánh nổi trách nhiệm.

“Ngưng Huyết Đan ta đã luyện hóa hoàn toàn, hơn nữa cơ thể ta căn bản không có gì đáng ngại, tại sao không thể lên đấu?” La Chỉnh nghiêm mặt nói.

Nếu La Chỉnh đã nói vậy, trọng tài cũng an tâm, khuôn mặt từ đầu đến cuối vốn không một biểu cảm nay lộ ra một nụ cười: “Vậy người lên đấu đi!”

Nhưng La Chỉnh vừa bước chân lên võ đài, người đứng ở bên kia sân đấu liền nói: “Ta nhận thua.”

Người nhận thua chính là đệ tử thân truyền Trương Tôn Bác, là một đệ tử cấp cao của Vong Ưu Phong, thực lực cũng không tầm thường. Lúc trước hẳn cũng chỉ thua Tạ Vân một trận, ngoài ra thì luôn duy trì thắng lợi.

Mọi người lập tức cạn lời. Trước giờ chỉ có đệ tử thân truyền luôn áp chế đệ tử các phong, chứ chưa gặp qua đệ tử thân truyền nào chưa đấu đã nhận thua! Đại hội toàn phong năm nay quả thực đã phá vỡ nhận thức của không ít người về đệ tử thân truyền, hoặc là nói đệ tử các phong năm nay quá xuất sắc!

Không chỉ xuất hiện một La Chinh, còn có một Hoa Thiên Mệnh. La Chinh thì khỏi bàn, Hoa Thiên Mệnh thắng liên tiếp hai vị đệ tử thân truyền mà vẫn không rút kiếm, điều này trước nay vẫn không thể tưởng tượng được.

Ngoài ra, đám người Tạ Vân, Ngô Tà cũng đánh bại mấy vị đệ tử thân truyền!

Trương Tôn Bác nhận thua sáng khoái như vậy, quả thực khiến người khác mở rộng tầm mắt. Theo nhiều người thì năng lực của Trương Tôn Bác e là cũng có thể cạnh tranh trong top 10.

Nhưng cũng hết cách, thực lực La Chinh thể hiện ra lúc trước quá mạnh, hơn nữa lại hiểu rõ công kích linh hồn! Khương Thế Ly từng tu luyện linh hồn mà còn không chịu được, huống chi bản thân mình? Tu luyện linh hồn khó khăn thế nào? Phần lớn võ giả đều không có cái cơ duyên đó.

Những vòng đấu tiếp theo, La Chinh đều lục tục lên võ đài. Nhưng đối thủ gặp phải cơ bản đều nhận thua, cho nên hẳn cứ hết lên lại xuống...

Trong lòng Mạc Vũ Hình ở bên cạnh vô cùng buồn bực.

Rút thăm nhiều vòng như vậy vẫn không đến lượt nàng ta gặp phải La Chỉnh.

Thực ra lúc trước Mạc Vũ Hình định sử dụng quan hệ của mình, trong lúc rút thăm âm thầm gỡ chút mảnh khóe để mình bốc trúng vào đấu với La Chỉnh.

Nhưng vì xảy ra chuyện của Khương Thế Ly, kẻ ngu cũng có thể đoán ra Khương Thế Ly đấu với La Chỉnh là do hai vị chân nhân cố ý sắp xếp, lúc này cho dù nàng có địa vị đặc biệt đi nữa thì còn ai dám giúp nàng gỡ trò?

Cho nên mỗi khi bốc thăm đến lượt nàng, cái miệng nhỏ luôn mặc niệm, bốc được La Chỉnh, bốc được La Chỉnh. Kết quả nguyện vọng mỗi lần của nàng đều thành công cốc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Phạt Chi Luân Hồi

Đang lúc Mạc Vũ Hình vô cùng buồn bực, trọng tài đột nhiên tuyên bố: “Thiên Nhất Phong Tạ Vân đấu với đệ tử thân truyền Bùi Thiên Diệu!”

Mạc Vũ Hình lè lưỡi cười: “Bùi sư ca, đến huynh lên rồi!”

Bùi Thiên Diệu lộ ra ý cười nhàn nhạt, lập tức đi lên đấu trường.

Trong đám đệ tử thân truyền, Bùi Thiên Diệu là một dị loại. Hắn không có sự sắc sảo nhưng tính tình hòa nhã, căn bản không tranh đoạt với người khác.

Cho nên rất khó kiểm tra được thực lực của hắn.

Nhưng không ai phủ nhận thực lực của hắn bởi vì hắn đứng thứ hai trên Thanh Vân Bảng.

Người đứng đầu Thanh Vân Bảng - Lý Dật Phong mãi cho đến tận bây giờ vẫn đang bế quan, cho nên khi bốc thăm đấu luân phiên không hề có tên của Lý Dật Phong trong thùng bốc thăm.

Nếu trước khi kết thúc đấu luân phiên mà Lý Dật Phong vẫn không xuất hiện, vậy thì Bùi Thiên Diệu chính là kẻ mạnh nhất tham gia đại hội toàn phong lần này.

Có điều trong top 10 Thanh Vân Bảng, thực lực mỗi đệ tử đều vô cùng mạnh mẽ.

Thực lực của những thiên tài này căn bản đều tiến bộ ngàn dặm một ngày, không ai có thể nắm chắc sẽ thắng được đối phương.

Việc Bùi Thiên Diệu xuất chiến khiến không ít đệ tử thân truyền hít một hơi khí lạnh!

Biểu hiện của đệ tử thân truyền năm nay quả thực quá kém. Phải biết đệ tử thân truyền những năm qua là sự tồn tại cao cao tại thượng! Gặp thời khoa trương một chút thì thậm chí từ vị trí thứ nhất đến thứ hai mươi đều bị đệ tử thân truyền bao trọn...

Nhưng năm nay thần thoại này bị phá vỡ rồi, không ít đệ tử thân truyền bị đệ tử trên ba mươi ba phong liên tiếp đánh bại.

Cảm giác thất bại khiến cho đệ tử thân truyền vốn dĩ tràn đầy ưu việt cảm nhận được sự chênh lệch to lớn, nghĩ cũng biết đau khổ tới mức nào. Cho nên bọn họ cần gấp một vị đệ tử thân truyền dẫn đầu chấn chỉnh lại sĩ khí, người này không phải Bùi Thiên Diệu thì còn ai nữa.

“Bùi sư ca, lật đổ Tạ Vân kia đi!”

“Bùi sư ca, hãy lấy lại vẻ vang cho đệ tử thân truyền đi!”

Nếu là những năm trước, đệ tử thân truyền cần gì phải nói những lời này? Thời cục khác nhau nên tâm thái cũng thay đổi. Đám đệ tử thân truyền đột nhiên phát hiện, thì ra trên ba mươi ba phong không biết làm sao lại xuất hiện không ít nhân vật lợi hại!

Tạ Vân cầm đao đi lên, hắn vẫn đang duy trì thế thắng liên tiếp, khí thế cao vút. Sau khi nhìn Bùi Thiên Diệu, hắn liền nói: “Ta mong chờ trận đấu này lâu lắm rồi.”

“Vậy sao?” Bùi Thiên Diệu vẫn là ý cười nhàn nhạt, có chút dịu dàng mà hòa nhã.

“Nếu Lý Dật Phong đã không tới, vậy thì lấy người để khai đao là tốt nhất, để cho đệ tử ba mươi ba phong hiểu rõ, cái gọi là đệ tử thân truyền cũng không có gì ghê gớm!” Tạ Vân cười.

Ba năm trước, Tạ Vân từng liên tiếp bại trận dưới tay của đệ tử thân truyền. Trong thời gian ba năm này, Tạ Vân luôn bế quan khổ luyện, chính là vì muốn lấy lại thể diện ở đại hội toàn phong lần này!

Bùi Thiên Diệu nhún vai, vô cùng tán thành lời của Tạ Vân: “Ta cũng cảm thấy đệ tử thân truyền chẳng có cái quái gì ghê gớm.”

Tạ Vân lắc đầu, bảo đao trong tay cắt thành hình vòng cung trên không trung: “Sự ngạo mạn của đám đệ tử thân truyền các người đều đã khắc vào tận xương cốt, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng chưa hẳn đã phục! Nhưng không sao, sau trận đấu này ta sẽ khiến người tâm phục khẩu phục!”

Ngay khi Tạ Vân nói xong, Bùi Thiên Diệu cũng gật gật đầu, đồng thời giơ ra ba ngón tay: “Người nói đúng, có lẽ trong xương tủy ta thật sự vẫn có một chút ngạo mạn. Chút ngạo mạn này nói với ta, đối phó người chỉ cần ba chiêu.”

“Ba chiêu! Ta biết Bùi Thiên Diệu rất mạnh, vô cùng mạnh, nhưng ba chiêu mà hạ được Tạ Vân, chắc là chém gió!”

“Không thể nào, Tạ Vân đến bây giờ vẫn luôn thắng liên tiếp, chênh lệch thực lực giữa hắn và Bùi Thiên Diệu không lớn, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu. Ba chiêu? Ta không tin!”

“Hừ, cho dù là đứng thứ hai Thanh Vân Bảng thì đã làm sao? Ba chiêu hạ được Tạ Vân? Đệ tử thân truyền đúng thật là ngạo mạn, một lúc nữa ba chiêu không hạ được, ta xem mặt mũi Bùi Thiên Diệu để ở đâu!”

Đệ tử ba mươi ba phong thường cạnh tranh rất khắc khe, thường thường mấy phong đều nhìn nhau không thuận mắt, nhưng mỗi lần đối mặt với đệ tử thân truyền liền lập tức liên kết với nhau, vô cùng đoàn kết.

Tạ Vân nghe được lời của Bùi Thiên Diệu, lập tức cười ha ha. Sau khi cười xong mới lạnh giọng nói: “Được! Nếu đã như vậy, ta muốn xem xem ba chiêu của người kinh thiên địa, khiếp quỷ thần ra sao!”

Dứt lời, Tạ Vân tay cầm bảo đao tấn công trước.

Bảo đao trong tay Tạ Vân là một thanh linh khí thượng phẩm, nhưng trên thân đao có khảm hai viên tinh thạch!

Linh khí thượng phẩm thông thường được khảm một viên tinh thạch đã có thể sánh ngang tiên khí hạ phẩm rồi, mà việc khảm hai viên tinh thạch lên thì càng khó hơn, uy lực của bảo đao này đã vô hạn, gần kề với tiên khí trung phẩm!

“Thương Thiên Bá Đao, Tam Điệp Lãng!”

Từ trên người Tạ Vân diễn xạ ra một luồng khí tức bá đạo vô cùng bén nhọn, lập tức bảo đao trong tay hấn khua lên ác liệt.

Ba đường đao khí ác liệt giống như một đợt sóng của biển lớn, chém về phía Bùi Thiên Diệu. Tam Điệp Lãng chia thành ba giai đoạn tấn công, chỉ đợt sóng đầu tiên mà uy lực đã khủng bố đến cực hạn, còn đợt sóng thứ hai gấp đôi đợt thứ nhất, uy lực đợt sóng thứ ba gấp đôi đợt thứ hai, từng đợt sau lại mạnh hơn đợt trước!

Thực ra trong công pháp thiên giai Thương Thiên Bá Đao có thể tu luyện ra bốn đợt sóng, thậm chí là năm đợt, uy lực mỗi đợt tăng thêm không hề đơn giản chỉ là gấp đôi đơn thuần! Bởi vì ba đợt sóng là công kích lực trọng, còn bốn đợt kỳ thực chính là công kích thập trọng! Có điều

với thực lực hiện tại của Tạ Vân chỉ có thể chém ra ba đợt sóng mà thôi, nhưng thứ này cũng đủ để hấn quét ngang đại hội toàn phong!

Đối mặt với chiêu Tam Điệp Lăng này, trên mặt Bùi Thiên Diệu vẫn là ý cười nhàn nhạt như cũ, không hề có biểu cảm dư thừa.

Ngay vào lúc đao khí cuộn trào mãnh liệt trong chớp mắt bao phủ lấy Bùi Thiên Diệu, trên người hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh, đó chính là hư ảnh của một chiếc chuông lớn!

“Keng!”

“Keng keng!”

“Keng keng keng!”

Mọi người đột nhiên nghe thấy sau tiếng chuông kêu trong trẻo dễ nghe, đó chính là tiếng lá chắn bảo vệ của Bùi Thiên Diệu phát ra khi Tam Điệp Lăng đánh trúng.

Mọi người đều có chân nguyên hộ thể, nhưng chân nguyên hộ thể ngưng kết thành lá chắn bảo vệ, có thể chống đỡ được công kích của kẻ mạnh như Tạ Vân thì e là chỉ có một mình Bùi Thiên Diệu.

“Ta đã dùng Kim Chung Tráo, đây cũng coi là một chiêu, ta vẫn còn hai chiêu.” Bùi Thiên Diệu nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Tạ Vân trầm xuống. Bùi Thiên Diệu này rõ ràng là coi thường mình, ba chiêu hắn đã ước định thông thường là ba chiêu tấn công, nhưng hắn lại tính cả chiêu phòng ngự, ngầm nói hắn chỉ cần hai chiêu là đủ! Sự thách thức này khiến Tạ Vân của Thiên Nhất Phong không thể chấp nhận được.

“Nếu người đã khoác lác mà không biết ngượng, ta sẽ ép người phòng ngự, xem sau khi phòng ngự ba lần người còn mặt mũi nào mà nhắc nữa không!”

“Thương Thiên Bá Dao, Bách Toái Trảm!”

Bảo đao trong tay Tạ Vân lập tức hóa thành hơn trăm đường đao ảnh mờ ảo, những đao ảnh này gần như đã bao vây chặt lấy Bùi Thiên Diệu.

“Keng keng keng keng keng...”

Lại một hồi chuông liên tiếp vang lên, Tạ Vân vẫn không thể phá vỡ được lá chắn bảo vệ của Bùi Thiên Diệu. Lúc này Tạ Vân cố ý nói: “Người đã phòng ngự hai lần, có phải là chỉ còn một chiêu không?”

Bùi Thiên Diệu nghiêm túc gật đầu: “Đúng là vậy, hiện tại ta chỉ còn lại một chiêu.”

Lông mày Tạ Vân dựng lên, lại vung đao một lần nữa: “Vậy ta xem người làm sao dùng một chiêu còn lại đánh bại ta!”

Nếu thật sự giống như những gì Bùi Thiên Diệu khoác lác, lần tấn công thứ ba của Tạ Vân, Bùi Thiên Diệu căn bản không thể phòng ngự. Nếu phòng ngự đã tính là một chiêu, vậy nếu hẳn chọn phòng ngự thì không thể tấn công, chọn tấn công thì không thể phòng ngự.

Lực tàn phá từ đao của Tạ Vân cực mạnh. Cũng chỉ có lá chắn bảo vệ của Bùi Thiên Diệu mới không vỡ khi bị tấn công lâu như vậy, nếu đổi lại bất kì ai khác dám cản đao của hắn, e là đã biến thành một đồng thịt vụn từ lâu rồi.

“Lần này ta xem người đối phó thế nào! Thương Thiên Bá Dao! Đao pháp mạnh nhất, Tu La Trảm!”

Đòn này ẩn chứa sự lĩnh ngộ cực hạn của Tạ Vân với đao pháp, thậm chí trong Tu La Trảm còn ẩn chứa không ít đao ý!

So sánh ra thì đao ý kém sắc bén hơn kiếm ý một phần, nhưng lại nhiều hơn một phần bá khí!

Chiêu này chém ra, Tạ Vân cứ như là một bá vương đã chinh chiến nhiều năm, bộc lộ ra một luồng bá khí trên trời dưới đất mình ta độc tôn!

Đúng lúc Tạ Vân ra chiêu, Bùi Thiên Diệu cuối cũng cũng động dậy, chiêu cuối cùng trong ước định ra chiêu của hắn, thực ra cũng là chiêu duy nhất!

“Phật Chi Luân Hồi!”(1)

(1)Phật Chi Luân Hồi: là chiêu thức ứng dụng luật luân hồi trong đạo Phật.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Một Chiêu

Công pháp Phật gia tự lập thành một phái, uy lực vô cùng lớn mạnh, nhưng cực kỳ khiêm nhường cũng vô cùng thần bí.

Cho dù là trong Thiên Thư Các của Thanh Vân Tông cũng chưa từng thu giữ công pháp gì liên quan đến Phật gia.

Không ai biết rõ, Bùi Thiên Diệu rốt cuộc tu luyện công pháp Phật gia này từ đâu.

Bùi Thiên Diệu nói là ba chiêu, nhưng chỉ là dựa vào lá chắn bảo vệ do chân nguyên ngưng kết thành để chống đỡ hai chiêu của Tạ Vân, trên thực tế hẳn dự định chỉ dùng một chiêu tấn công mà thôi.

Phật Chi Luân Hồi...

Người trong Phật giáo có nói về luân hồi, sau khi con người chết đi không phải hồn tiêu phách tán mà sẽ luân hồi trong lục đạo. Lục đạo này chia thành Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, và ba đạo ác là Địa Ngục đạo, Quỷ Đới đạo và Súc Sinh đạo.

Lúc này, bên cạnh Bùi Thiên Diệu đột nhiên có sáu quả cầu nhỏ màu vàng bay lên, ngoài vỏ những quả cầu này là màu vàng rực rỡ, nhưng trên bề mặt lại khắc những đường vân khác nhau, sáu quả cầu này đại diện cho các thế giới trong lục đạo.

Đây cũng là vì tu vi của Bùi Thiên Diệu còn thấp, nên những quả cầu nhỏ này mới có trạng thái như vậy, nếu như tu vi của hắn thâm sâu hơn

nữa, tu luyện Phật Chi Luân Hồi thành công thì trong quả cầu nhỏ sẽ sinh ra sáu thế giới nhỏ không giống nhau, giống như không gian trong nhãn tu di.

Có điều trong nhãn tu di không tồn tại sự sống, nhưng trong sáu quả cầu nhỏ này lại là sáu đạo thế giới thật sự.

Đương nhiên, nếu trong sáu quả cầu này có thể sinh ra sáu thế giới nhỏ, thực lực của Bùi Thiên Diệu lúc này e là không thể tưởng tượng. Cho dù là nhân vật như tông chủ Thanh Vân Tông - Thạch Kinh Thiên thì chỉ sợ cũng bị giết chết.

Sau khi xuất hiện, những quả cầu nhỏ này nhanh chóng xoay chuyển, cùng với đó tạo thành một vòng xoáy phía trước Bùi Thiên Diệu.

Bộ công pháp này của Bùi Thiên Diệu nhìn thì có vẻ bình thường, không có gì đặc biệt, cho dù thi triển Phật Chi Luân Hồi cũng chỉ là sinh ra một vòng xoáy mà thôi, vả lại vòng xoáy này xem ra vô cùng ôn hòa, cũng không thu hút.

Nhưng công pháp Phật gia chính là như vậy. Nhìn thì có vẻ ôn hòa bình thản, nhưng không ai có thể phủ nhận sự mạnh mẽ của nó.

“Cố làm ra vẻ! Phá cho ta!”

Bảo đao của Tạ Vân chém ra một nhát.

Chiêu Tu La Trảm này là sát chiêu mạnh nhất của Tạ Vân. Trong những trận đấu trước hãn chưa từng dùng tới, bởi vì những người đó căn bản không có tư cách để hãn dùng chiêu này.

Tạ Vân không phải tên ngốc, mặc dù hãn kiêu ngạo nhưng cũng không thể coi thường sự lớn mạnh của Bùi Thiên Diệu. Danh xưng thứ hai Thanh

Vân Tông không phải tự có, còn về vị trí thứ nhất của Thanh Vân Tông - Lý Dật Phong, tên biến thái đó không nhắc tới cũng được.

Cho nên Tạ Vân lúc này đã thi triển toàn bộ sức lực! Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống hồ đối với Tạ Vân, Bùi Thiên Diệu rất có khả năng là một mảnh thú còn mạnh hơn sư tử!

Đao ý tiêu thành của Tạ Vân lúc này ngưng luyện thành một đường đao nhọn màu xám tro. Đường đao này được ngưng kết từ đao ý lần này cường hãn hơn rất nhiều so với đường đao do chân nguyên ngưng kết thành. Lúc đầu, khi Tạ Vân tu luyện xong chiêu này đã từng bổ một đao vào ngọn núi nhỏ cao hai mươi trượng, một đường Tu La Trảm liền bổ vỡ cả ngọn núi!

Đao chính là trùm trong các loại binh khí, tu luyện đến cực hạn có thể phá núi chém đất, tung ra bá khí không thể địch được.

Trong chớp mắt đao khí hung hãn này sinh ra khiến không khí xung quanh chấn động kịch liệt, dường như không có cách nào chống đỡ được luồng đao khí bá đạo này, từng tiếng gào rít sắc nhọn phát ra.

“Xiu”

Đao khí này chỉ trong chớp mắt đã thâm nhập vào trong vòng xoáy lực đạo của Bùi Thiên Diệu.

Khi vừa tiếp xúc, lớp ngoài cùng của vòng xoáy rất nhanh bị cắn nát, đao khí thế như chẻ tre, cắn nát từng lớp từng lớp vòng xoáy của Bùi Thiên Diệu.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Tạ Vân lộ ra nụ cười lạnh: “Ta xem người chặn thế nào!”

Tạ Vân cảm thấy mình đã thắng chắc rồi.

Nếu Bùi Thiên Diệu đã khoắc lác thì với địa vị của hắn đương nhiên cũng sẽ giữ lời. Nếu vì ước định ba chiêu mà Bùi Thiên Diệu bị thua, Tạ Vân coi như đã chiếm được không ít tiện nghi, bởi vì nếu tiếp tục đấu với Bùi Thiên Diệu, Tạ Vân cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của Tạ Vân bỗng khựng lại.

Tu La Trảm của hắn càng ngày càng khó thâm nhập, tốc độ tiến lên dần dần chậm lại. Từ đầu thế như chẻ tre nay đã biến thành di chuyển khó khăn, về sau càng khó để tiến thêm một bước, dừng lại luôn trong vòng xoáy.

“Đao khí của ta lại bị giam cầm? Đây là thủ đoạn gì?” Mặt Tạ Vân lộ ra vẻ kinh hãi, dù là chân nguyên hay đao ý đều chịu sự điều khiển của Tạ Vân hắn. Nhưng lúc này, hắn lại phát hiện đao khí bản thân chém ra bị Bùi Thiên Diệu nhẹ nhàng cướp đoạt rồi.

Trên mặt Bùi Thiên Diệu không có biểu cảm gì, hắn chỉ giơ ngón tay nắm chuẩn vòng xoáy trước mặt, vòng xoáy đó lập tức chuyển động về hướng ngược lại, hơn nữa tốc độ di chuyển cực nhanh.

Mà đường Tu La Trảm cực kỳ cô đọng bị giam cầm trong vòng xoáy kia, lúc này cũng không ngừng chuyển động theo vòng xoáy.

“Ầm!”

Chỉ nghe trong không khí truyền tới một tiếng động mạnh, đường Tu La Trảm kia bay về phía Tạ Vân.

“Đây là Tu La Trảm của ta! Vậy mà lại chém về phía ta? Không... uy lực còn lớn hơn Tu La Trảm của ta nữa, Bùi Thiên Diệu này...”

Không ai hiểu rõ uy lực của Tu La Trảm hơn Tạ Vân, nhưng lúc này Tạ Vân lại phát hiện Tu La Trảm trong vòng xoáy kia đi ra còn có uy lực

mạnh hơn, khủng bố hơn so với đường lúc đầu hấn chém.

“Lui!”

Trong tình huống biết rõ không thể địch lại, Tạ Vân lựa chọn rút lui, nhưng tốc độ lùi của hắn hiển nhiên không thể bằng tốc độ của Tu La Trảm, gần như chỉ trong chớp mắt, đường Tu La Trảm đó đã chém đến trước mặt hắn.

Tránh cũng không thể tránh được, Tạ Vân nhắc bảo đao của mình lên chắn ở phía trước!

“Ầm!”

Cho dù bảo đao của Tạ Vân chặn được phần lớn đao khí, nhưng sức mạnh mãnh liệt ẩn chứa trong một đòn Tu La Trảm này vẫn trực tiếp đánh bay hắn, mà trong đao khí phát tán ra bốn phía có ẩn chứa đao ý, chém áo bào của Tạ Vân thành mảnh vụn.

Cuối cùng Tạ Vân đập thẳng lên trên kết giới rồi từ từ rơi tuột xuống, mà quần áo của hắn lúc này đã bị đao ý của chính mình chém nát, Đông một mảnh Tây một miếng mắc trên cơ thể hắn. Còn cơ thể hắn cũng bị chém thành từng đường, miệng vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy cả xương cốt!

Cặp mắt Tạ Vân thất thần, dựa vào kết giới, trong lòng vô cùng buồn bực.

Không phải hắn chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ thua, nhưng hắn không ngờ lại thua một cách uất ức như vậy, bị đòn tấn công mạnh nhất của chính mình đánh bại. Hơn nữa sau khi qua vòng xoáy quỷ dị kia của Bùi Thiên Diệu, khi Tu La Trảm phản trở lại, uy lực còn tăng lên gấp đôi có thừa...

“Ba chiêu, thừa sức đánh bại người.” Bùi Thiên Diệu nhàn nhạt nhìn qua Tạ Vân rồi lập tức quay đầu đi.

Đệ tử ba mươi ba phong nhìn thấy cảnh này, tất cả đều trầm mặc.

Biểu hiện của đệ tử trên ba mươi ba phong năm nay không tồi, La Chính, Tạ Vân, Hoa Thiên Mệnh, Ngô Tà...

Thành tích của những con ngựa ô đột nhiên xuất hiện, hoặc những đệ tử cấp cao các phong thành danh đã lâu đều vượt qua những đệ tử thân truyền tự cho mình là siêu phàm, điều này khiến đệ tử nội ngoại môn ba mươi ba phong thi nhau hãnh diện. Không có kỹ nghệ thân truyền của sư phụ thì làm sao? Đệ tử bình dân thì làm sao? Đều có thể hành hạ đệ tử thân truyền các người.

Nhưng sự gặt hái của Bùi Thiên Diệu lại dạy cho đệ tử nội ngoại môn ba mươi ba phong một bài học sâu sắc.

Cho dù là nhân vật thiên tài như Tạ Vân - đệ tử ưu tú nhất Thiên Nhất Phong thì cũng chỉ cần ba chiêu mà thôi! Không, chỉ là một chiêu. Từ đầu đến cuối, Bùi Thiên Diệu chỉ tiến hành tấn công một lần, chính lần tấn công này khiến Tạ Vân mất đi sức chiến đấu.

Đệ tử thân truyền vẫn rất khủng bố...

“Bùi sư ca, quá xuất sắc!”

“Bùi sư ca, huynh không phải là dùng ba chiêu, huynh nhường Tạ Vân kia hai chiêu, cuối cùng chỉ dùng một chiêu mà thôi. Hơn nữa trong một chiêu này còn có nửa chiêu là xuất phát từ đòn tấn công của bản thân Tạ Vân!”

“Đúng, Bùi sư ca của chúng ta chỉ cần nửa chiêu đã có thể giải quyết hết đám châu chấu của ba mươi ba phong. Ha ha ha, ta xem đám châu chấu

này làm sao nhảy về phía trước được!”

“Bùi sư ca vẫn chưa phải là mạnh nhất trong đệ tử thân truyền chúng ta. Lý Dật Phong – người mạnh nhất trong đệ tử thân truyền hiện tại vẫn đang bế quan cơ. Nếu như hắn xuất hiện, trực tiếp quét ngang đệ tử ba mươi ba phong các người là cái chắc. Muốn vượt qua đệ tử thân truyền bọn ta? Nằm mơ! Kiếp sau hẵng nói!”

Bình tâm để xem xét thì biểu hiện của đệ tử thân truyền trong đại hội toàn phong lần này quả thực không tốt lắm, trong đó không ít đệ tử thân truyền bị đệ tử trong phong hành hạ. Ví dụ đệ tử thân truyền bại dưới tay Tạ Vân có ba người, đệ tử thân truyền thua Ngô Tà có hai người, còn thua La Chính thì...

Cho nên trong lòng đệ tử thân truyền cũng ghen lại. Dù gì về tài nguyên hay thiên phú thì bọn họ đều lớn mạnh hơn nhiều so với đệ tử trong phong. Bọn họ là tinh anh trong tinh anh của Thanh Vân Tông, cả Thanh Vân Tông cũng chỉ có mấy chục đệ tử thân truyền, còn đệ tử trong phong thì có tới mấy chục vạn.

Như vậy mà còn bị đệ tử trong phong hành hạ hết, thật sự quá mất mặt!

Cũng may, Bùi Thiên Diệu đã giúp bọn họ lấy lại thể diện, chứng minh thực lực của đệ tử thân truyền, cuối cùng khiến đám đệ tử thân truyền hãnh diện một phen.

“Ồn ào cái gì, các người không phải chỉ có một Bùi Thiên Diệu thôi sao? Bọn ta còn có Hoa Thiên Mệnh, còn có La Chính, còn có rất nhiều nhân tài. Vị trí thứ nhất của đại hội toàn phong lần này về tay ai còn chưa biết được!”

Nghe được đủ loại tiếng châm chọc của đệ tử thân truyền, có một số đệ tử trong phong cuối cùng không nhịn được mà phản kích lại.

“Ha ha ha, La Chinh? Cái tên Tiên Thiên Nhị Trọng kia? Hoa Thiên Mệnh? Cái tên Tiên Thiên Đại Viên Mãn kia? Các người chỉ có những đệ tử như thế để ra tay? Dựa vào bọn chúng mà muốn làm đối thủ của Bùi sư ca bọn ta? Nằm mơ!”

Đệ tử thân truyền cũng không vừa, trào phúng trả đũa.

Đệ tử trong phong và đệ tử thân truyền bắt đầu châm biếm lẫn nhau, mà loại châm biếm này rất nhanh liền thăng cấp lên chửi rủa.

Đối với hành vi này, đám trưởng lão trong Thanh Vân Tông và đám trọng tài giữ gìn trật tự lại không ngăn cản gì mấy.

Võ giả thì không thể thiếu tâm huyết, thực ra cả một Thanh Vân Tông giống như một công cụ để nuôi dưỡng đệ tử, để đám đệ tử ở bên trong đấu đá lẫn nhau, cuối cùng bồi dưỡng ra võ giả có thiên phú cao nhất, thực lực mạnh nhất.

Đương nhiên, con người dù sao cũng không phải là dễ mền, đấu tranh trong Thanh Vân Tông cũng không phải là tàn sát không có giới hạn, mà thiết lập ra một bộ quy tắc hợp lý, kích phát ra tâm huyết của đám đệ tử đến hạn độ cao nhất, khiến bọn họ phát huy thiên phú lớn nhất!

Trận tranh cãi và chửi rủa này càng diễn ra càng kịch liệt, đến lúc nhìn có vẻ sắp đánh nhau mới thấy hai vị trưởng lão từ trong không trung thong thả đi tới, phát ra hai luồng uy áp mãnh liệt, khiến tất cả đệ tử đều sợ hãi.

“Đủ rồi đó! Tiếp tục thi đấu, chứng minh thực lực của bản thân đi. Đừng dùng mồm mép, hãy dùng quyền của mình lên võ đài mà chứng minh!”

Chỉ là hai luồng uy áp liền kết thúc trận tranh cãi này. Lúc này dù là đệ tử thân truyền hay đệ tử trong phong đều muốn đòi lại danh dự trong trận đấu tiếp theo.

Rất nhanh, trọng tài liền tuyên bố trận đấu tiếp theo: “Tiểu Vũ Phong La Chinh, đấu với đệ tử thân truyền Mạc Vũ Hình.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Thần Thú Thanh Loan

Nghe thấy câu này, trên mặt Mạc Vũ Hình cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười. Lên võ đài, đôi mắt xinh đẹp của nàng cười hì hì nhìn La Chính: “Đợi rất lâu rồi. Cuối cùng cũng đợi được! La Chính, lần này xem người chạy đi đâu!”

La Chính liếc nhìn Mạc Vũ Hình, cười nhàn nhạt: “Ta ngược lại với người, không quá mong đợi trận đấu này.”

“Vì sao?” Mạc Vũ Hình hỏi.

“Bởi vì ta không biết nếu thắng rồi thì nên xử lý người thế nào.” La Chính nói.

Trước đây Mạc Vũ Hình từng khiêu khích La Chính, nếu hai bên ai thua thì sẽ mặc cho đối phương xử lý.

“Người chắc chắn người có thể thắng ta?” Cặp mày liễu thanh tú của Mạc Vũ Hình nhẹ nhàng lên.

“Có lẽ không vấn đề.” La Chính gật đầu vô cùng chắc chắn.

“Hừ! Vậy được. Vốn ta định thắng người rồi chỉ có một trường phạt nho nhỏ, nhưng hiện giờ ta đổi ý rồi. Nếu ta thắng người, ta sẽ biến người thành con ngựa ngốc ở bên cạnh ta, lúc nào tứ chi cũng phải chạm đất, để ta ngồi cười!” Mạc Vũ Hình nói vô cùng nghiêm túc, không hề có một chút ý đùa cợt nào.

Sau khi nói xong, Mạc Vũ Hình giơ tay ngọc của mình lên, vươn ra sau đầu rút hai cây Nga Mi Thích ở trên tóc xuống.

Cặp Nga Mi Thích dài một thước này khi không chiến đấu cũng chỉ là một phụ kiện cài tóc của nàng mà thôi.

“A! Cuộc cá cược này cũng lớn quá đi chứ? Để La Chỉnh làm ngựa cho tiểu ma nữ kia?”

“Thật quá đáng! Nếu La Chỉnh thực sự thua thì chỉ có thể mặc nàng ta sai khiến!”

Có điều, có vết xe đổ của Tần Cương, mọi người đều không dám châm biếm Mạc Vũ Hình. Có trời mới biết chọc giận tiểu ma nữ này sẽ có kết cục như thế nào? Nàng ta hoàn toàn không để ý đến quy tắc trên đấu trường.

“Ta đồng ý. Có điều, điều kiện trước tiên là người thật sự có thể đánh bại ta!” La Chỉnh trả lời.

“Rất tốt. Xem ra người vẫn coi thường ta.” Khóe miệng Mạc Vũ Hình khẽ nhếch lên: “Người sẽ phải hối hận!”

Sau khi nói xong, hai cây Nga Mi Thích trong tay Mạc Vũ Hình đột nhiên biến thành hai mũi nhọn màu xanh xám, đâm về phía La Chỉnh.

Lúc trước Mạc Vũ Hình đã thi triển ra tốc độ hơn người của nàng ta. Tốc độ đó thực sự khiến phần đông đệ tử Thanh Vân Tông nhìn mà ngưỡng mộ!

Mắt thấy hai mũi nhọn màu xanh xám đâm xuyên qua La Chỉnh, nhưng La Chỉnh chỉ động nhẹ dưới chân đã nhẹ nhàng tránh được hai đường mũi nhọn này. Kỳ lạ là La Chỉnh nhìn có vẻ chỉ lắc nhẹ cơ thể, nhưng hãn vẫn đứng nguyên ở mặt đất như trước!

Trận này, Mạc Vũ Hình cũng toàn lực ứng phó.

Bùi Thiên Diệu từng đánh giá Mạc Vũ Hình thế này: thiên phú của nàng đứng thứ hai Thanh Vân Tông thì e là không có ai dám đứng thứ nhất.

Đáng tiếc là thiên phú của Mạc Vũ Hình tuy biến thái, nhưng bẩm sinh đã có tính ham chơi, không thích tu luyện, thường xuyên theo kiểu đánh cá ba ngày thì phoir lưới mất hai, lãng phí thiên phú to lớn một cách vô ích.

Có điều cho dù như vậy thì với thiên phú khủng bố của nàng, cũng chỉ cần một nửa thời gian tu luyện của người khác, thực lực cũng đã nâng cao đến mức vô cùng kinh người rồi.

“Thiên Vũ Huyền Thích!”

Đột nhiên giữa chừng Mạc Vũ Hình hóa thành từng tàn ảnh.

Dù là người hay đồ vật, sau khi tốc độ đạt đến cực hạn sẽ tự nhiên sinh ra tàn ảnh trong khi di chuyển tốc độ cao.

La Chỉnh cũng có thể nhẹ nhàng kéo ra từng đường tàn ảnh từ bóng dáng của bản thân.

Nhưng tàn ảnh của Mạc Vũ Hình có vẻ đặc biệt, bởi vì những tàn ảnh này không chỉ là cái bóng mà còn có thể duy trì động tác giống hệt Mạc Vũ Hình.

“Ồ!” Mắt La Chỉnh khẽ nhú, trong nháy mắt xung quanh hắn đã xuất hiện mấy chục tàn ảnh, mỗi tàn ảnh đều là một Mạc Vũ Hình, mà mỗi Mạc Vũ Hình tay đều cầm Nga Mi Thích, đâm về phía La Chỉnh từng mũi nhọn màu xanh xám.

Thủ đoạn của Mạc Vũ Hình cũng khá giống Khương Thế Ly, chỉ có điều những bóng đen của Khương Thế Ly chỉ có thể ẩn chứa bóng

người, còn những tàn ảnh này của Mạc Vũ Hình lại có thể tấn công.

Có điều Mạc Vũ Hình dù gì cũng không có công pháp ẩn giấu cao minh như Khương Thế Ly, với năng lực cảm nhận linh hồn mạnh mẽ của La Chỉnh, gần như chỉ trong nháy mắt đã phân biệt được vị trí của Mạc Vũ Hình.

Cho dù là mấy chục tàn ảnh, cho dù mỗi một tàn ảnh đều dùng Nga Mi Thích đâm ra hàng trăm mũi nhọn màu xanh xám, nhưng La Chỉnh lại không để mắt đến những công kích trong đó, tay cầm phi đao nát không ngừng vung vẩy, chống đỡ ở bên cạnh mình.

“Keng, keng, keng...”

Tay La Chỉnh cầm phi đao nát, trong thời gian cực ngắn đã chặn được hàng trăm mũi nhọn màu xanh xám, còn về những tàn ảnh khác đâm ra hàng trăm vạn mũi nhọn kia thì hoàn toàn xuyên thẳng qua cơ thể La Chỉnh, không hề tạo ra bất kì tổn thương nào cho hắn, những mũi nhọn đó chẳng qua là ảo ảnh mà thôi!

Nhìn thấy đòn tấn công của mình bị La Chỉnh dùng một kĩ xảo thi đấu nho nhỏ chặn lại, trong mắt Mạc Vũ Hình lóe lên một tia kì lạ. Lần này nàng không di chuyển xung quanh La Chỉnh nữa mà lựa chọn đấu cận chiến với La Chỉnh!

La Chỉnh không dùng kiếm, cho nên hai người đều dùng binh khí ngắn!

Nga Mi Thích của Mạc Vũ Hình tuy sắc bén, nhưng phản ứng của La Chỉnh cũng không hề chậm, sau khi hai người giáp lá cà, trong nháy mắt đã ra tay vô số lần.

Trên võ đài, giống như có một nhạc cụ đang diễn tấu, không ngừng kêu leng keng.

“Công kích của người không có tác dụng với ta, nếu người chỉ có trình độ như vậy, chỉ trong phút chốc ta liền có thể khiến người bại trận.” Mỗi lần La Chỉnh dùng phi đao nát phòng ngự đều cực kì chính xác, hơn nữa về phương diện sức mạnh, La Chỉnh vẫn chiếm ưu thế tương đối lớn. Sức mạnh của Mạc Vũ Hình căn bản không cùng trình độ với hắn. Mặc dù La Chỉnh chỉ đón đỡ thôi cũng đã khiến cánh tay của Mạc Vũ Hình khẽ run.

Nghe thấy lời nói của La Chỉnh, công kích của Mạc Vũ Hình dần chậm lại, sau khi thu hồi chiêu thức thì nhìn chăm chăm vào hắn, nhãn mày, miệng cũng cong lên: “Ta cũng đoán được kết quả này... Vốn dĩ ta còn do dự, không biết có nên dùng chiêu đó hay không, hiện giờ ta hình như không có lựa chọn...”

Dưới võ đài, Bùi Thiên Diệu nghe thấy lời Mạc Vũ Hình nói thì đột nhiên đứng dậy, tính cách vốn trầm ổn như núi của hắn mà lúc này cũng không thể bình tĩnh được: “Mạc sư muội, chỉ là một trận đấu mà thôi, không cần dùng chiêu đó!”

Bùi Thiên Diệu biết rõ, nếu Mạc Vũ Hình kích phát chiêu đó, cho dù là bản thân hắn cũng hơi khó chống đỡ! Chỉ là một khi kích phát sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới bản thân Mạc Vũ Hình, không cần thiết sử dụng trong loại thi đấu như thế này!

“Nhưng... nếu muội không dùng chiêu đó thì muội sẽ thua hắn!” Trên mặt Mạc Vũ Hình mang theo một tia âm ức, rõ ràng rất không cam tâm.

“Thua thì thua, là kĩ năng của muội không bằng người ta, thua một trận thì sao? Nếu muội cảm thấy không địch được, vậy thì có thể trực tiếp nhận thua. Ta tin rằng La Chỉnh cũng sẽ không thực sự xử lý muội đâu. La Chỉnh huynh, ta nói đúng không?” Bùi Thiên Diệu nghiêm túc nói.

La Chỉnh cười cười nói: “Đúng là như vậy! Ta sẽ không làm khó người.”

Cái miệng nhỏ của Mạc Vũ Hình nghẹn lại, vẫn có hơi không tình nguyện, ngay khi La Chính và Bùi Thiên Diệu đều cho rằng Mạc Vũ Hình sắp nhận thua thì Mạc Vũ Hình đột nhiên nói: “Không được, người không muốn làm khó ta, nhưng ta rất muốn làm khó người!”

Nói xong, hai cây Nga Mi Thích trong tay Mạc Vũ Hình khẽ chuyển động, lần lượt giao nhau, từ hai bên đâm vào huyết thái dương của mình.

Nàng ta cầm rất có chừng mực, mũi nhọn của Nga Mi Thích chỉ để lại một chấm đỏ trên huyết thái dương. Sau khi đâm thủng huyết đạo, nàng ta lại nhẹ nhàng đâm lên 16 huyết vị của bản thân như cánh tay, cẳng chân, cổ.

Quá trình này tương đối nhanh, Bùi Thiên Diệu căn bản không kịp ngăn cản. Nhìn thấy cảnh này thì chỉ có thể thở dài một tiếng. Quả nhiên, muốn khuyên can tiểu sư muội này của hắn là chuyện không dễ dàng như vậy, xem ra La Chính thảm rồi...

Sau khi 16 huyết vị bị đâm thủng, khí thể của Mạc Vũ Hình đột nhiên xảy ra biến đổi!

Từ trong 16 huyết vị kia phát tán ra chân nguyên, bao bọc từng tia huyết khí, không ngừng ngưng kết phía sau Mạc Vũ Hình.

“Thân thể Thanh Loan, kích phát!” Vốn dĩ giọng điệu của Mạc Vũ Hình có chút dí dỏm đáng yêu, nhưng lúc này, tiếng nói của nàng lại mang theo một loại uy nghiêm vô thượng, đó là sự uy nghiêm xuất phát từ trong huyết mạch!

“Thanh Loan? Là thần thú Thanh Loan ư? Mạc Vũ Hình tại sao lại có thân thể Thanh Loan? Lẽ nào nàng ta không phải là người, mà là một con thần thú?”

“Thanh Loan là thần thú cao quý cỡ nào chứ, làm sao có thể huyền hóa thành một đệ tử Thanh Vân Tông? Có lẽ trong cơ thể nàng ta có dòng máu của Thanh Loan!”

“Có dòng máu của thần thú Thanh Loan, điều này... Lúc trước ta cảm thấy thực lực của Mạc Vũ Hình không cường hãn quá mức, đại khái cũng chỉ lợi hại hơn Tuyền Tiểu Yên một chút, nhưng vẫn kém hơn so với đám người Tạ Vân, Ngô Tà. Không ngờ nàng ta lại có dòng máu thần thú. Chỉ là một phần dòng máu, nhưng Thanh Vân Tông có đệ tử nào có thể sánh được!”

Các loại truyền thuyết về thần thú, là một đệ tử của Thanh Vân Tông thì không thể nào chưa nghe qua.

Có điều nghe qua rất nhiều truyền thuyết về thần thú, nhưng không một ai thực sự gặp qua!

Mà bây giờ được biết đệ tử thân truyền Mạc Vũ Hình có dòng máu thần thú Thanh Loan, điều này làm sao có thể không khiến người khác kinh ngạc.

Trong truyền thuyết, bốn chủng tộc thần thú mạnh nhất là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, đây đều là thần thú siêu cấp. Mà bên dưới thần thú siêu cấp thì có Côn Bằng, Thanh Loan, Lộc Cừ Sắc...

Cùng với huyết khí cuộn cuộn của Mạc Vũ Hình, chân nguyên tràn ra, chậm chậm ngưng kết thành ảo ảnh Thanh Loan nhàn nhạt ở phía sau nàng.

Luồng ảo ảnh Thanh Loan này vô cùng mờ nhạt, chỉ có một cái bóng mờ mà thôi. Nhưng một cái bóng mờ này cũng mang đến cho người khác cảm giác áp bức mãnh liệt.

Thậm chí là mấy vị trưởng lão duy trì trật tự, trên mặt cũng lộ vẻ thận trọng. Mặc dù với thực lực của Mạc Vũ Hình thì không thể uy hiếp gì được

họ, nhưng vẫn khiến trong lòng bọn họ sinh ra một cảm giác hồi hộp không hiểu làm sao. Sự uy nghiêm đến từ thần thú cường hãn như vậy, không nói lý lẽ như vậy.

“Không biết vì sao, ta rất ghét người, ghét diện mạo của tên nhóc nhà người, cho nên ta nhất định phải dạy dỗ người!” Khí thế của Mạc Vũ Hình lúc này đã hoàn toàn thay đổi, từ tính cách vốn dĩ quái đản nửa chính nửa tà đã trở thành nữ thần cao cao tại thượng!

La Chỉnh hơi cạn lời, nghe giọng điệu của Bùi Thiên Diệu, Mạc Vũ Hình hình như không thể tùy tiện dùng thân thể Thanh Loan. Hắn cũng không biết bản thân rốt cuộc đã đắc tội với tiểu ma nữ này ở chỗ nào mà nàng cứ nằng nặc liêu với mình như vậy.

Vốn dĩ hắn cho rằng trận này sẽ thắng một cách nhẹ nhàng, không ngờ cơ thể Mạc Vũ Hình lại đột nhiên xảy ra biến đổi như vậy.

Khí thế sau khi biến thân của nàng ta áp chế La Chỉnh, gần như khiến La Chỉnh không thở nổi.

“Xem ra phải nghiêm túc rồi.” nghĩ đến đây, La Chỉnh móc Lưu Quang Kiếm của mình từ trong nhẫn tu di ra.

Vốn dĩ, La Chỉnh muốn giữ kiếm này cho Hoa Thiên Mệnh hoặc Bùi Thiên Diệu, nhưng đối diện với Mạc Vũ Hình sau khi biến thân, La Chỉnh không thể không lôi thanh bảo kiếm này ra. Bởi vì hắn biết, nếu tiếp tục che giấu thực lực, rất có khả năng hắn sẽ thua!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Kiểm Pháp Cơ Bản Khiến Cả Đấu Trường Khiếp Sợ

Mạc Vũ Hình duyên dáng yêu kiều đứng ở trung tâm võ đài, ảo ảnh Thanh Loan phía sau lúc ẩn lúc hiện. Dưới uy áp to lớn phảng phất một vị nữ thần cao cao tại thượng, bóng dáng thanh lệ vô song kia khiến người ta không cách nào đến gần để nhìn được.

Không một ai ngờ tới, trên võ đài sẽ xuất hiện biến cố như vậy.

Không một vị đệ tử nào đoán trước được, trên cơ thể đệ tử Thanh Vân Tông lại có người có thứ ngoài tầm với như dòng máu thần thú.

Lúc này, không một ai nghĩ rằng La Chính có thể thắng được Mạc Vũ Hình đã khởi động thân thể Thanh Loan. Mọi người cảm thấy lựa chọn tốt nhất của La Chính lúc này chính là trực tiếp nhận thua.

Nhưng chính thời điểm này, La Chính lại móc ra một thanh kiếm.

“Kiếm? La Chính lấy ra một thanh kiếm? Hẳn là một tên kiếm khách? Có phải ta nhìn nhầm rồi không?”

“Nhảm nhí! Người chắc chắn không nhìn nhầm. La Chính chính là đã lấy ra một thanh kiếm... Hơn nữa, phẩm cấp của thanh kiếm đó không thấp, là một thanh tiên khí!”

“Trời ơi, vậy thì lúc trước La Chính căn bản không hề dùng hết sức? Tấn công linh hồn và phi đao của hắn đều không phải là con át chủ bài thực sự? Rốt cuộc hắn có bao nhiêu con bài đây!”

Chấn động mà thân thể Thanh Loan tạo thành vẫn chưa tiêu tán, lúc này mọi người lại thấy La Chỉnh lấy ra một thanh kiếm, phần đông đệ tử lập tức kinh hãi.

Ai có thể tưởng tượng được một võ giả Tiên Thiên Nhị Trọng chú trọng luyện thể, sau khi đánh bại từng lớp Tiên Thiên Đại Viên Mãn, đánh bại một đám cường giả Chiêu Thần Cảnh, đánh bại đệ tử thân truyền, vậy mà vẫn chưa dùng hết toàn bộ sức lực? Hình tượng La Chỉnh trong suy nghĩ của mọi người bất ngờ trở nên thâm sâu khó lường.

Cái gọi là thâm sâu khó lường chính là khó để dự đoán, bởi vì khi nhìn thấy La Chỉnh đánh ra từng con bài của mình tựa như chúng vô cùng vô tận, mọi người đều mất đi tiêu chuẩn phán đoán thực lực của La Chỉnh.

Vừa rồi thân thể Thanh Loan mang đến cho mọi người cảm giác áp bức to lớn, bọn họ cho rằng La Chỉnh chắc chắn sẽ thua. Nhưng lúc này, ấn tượng thâm sâu khó lường của La Chỉnh lại khiến cho suy đoán của mọi người trở nên lung lay không ổn định.

Quá biến thái rồi... một nam một nữ trên võ đài có vẻ đều đạt đến độ cao mà rất nhiều người bọn họ cả đời cũng khó có thể với tới!

Hoa Thiên Mệnh vẫn luôn trầm lặng quan sát trận đấu, cặp mắt giống như hai đường kiếm sắc nhìn La Chỉnh đang cầm kiếm. Trong mắt hần lúc này tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh rất giống nhau.

Đều là ngựa ô xuất hiện ngang trời, hai người đều có thể khiêu chiến vượt cấp. Chỉ là La Chỉnh càng là ngựa ô triệt để hơn, trực tiếp lấy thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng khiêu chiến với Chiêu Thân Cảnh, còn Hoa Thiên Mệnh thì lấy cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn để khiêu chiến. Nếu so sánh, Hoa Thiên Mệnh có vẻ yếu hơn một chút.

Có điều... Hoa Thiên Mệnh là kiếm khách, nhưng cho đến hiện tại vẫn chưa có ai có thể khiến hắn rút kiếm. Nhìn từ điểm này thì mức độ khủng bố của Hoa Thiên Mệnh cũng không yếu hơn La Chỉnh.

Từ sau khi Hoa Thiên Mệnh từng thấy qua kiếm bộ của La Chỉnh, hắn liền nảy sinh hứng thú và rất muốn được giao đấu với La Chỉnh. Đáng tiếc là ông trời thật xấu tính, bốc thăm suốt từ đầu đến giờ mà kiên quyết không để hai người chạm trán nhau.

Nhưng lúc này, Hoa Thiên Mệnh nhìn thấy La Chỉnh rút kiếm ra thì mới hiểu, La Chỉnh có thể dùng kiếm bộ không phải là ngẫu nhiên! Hắn căn bản là kiếm khách, hơn nữa cũng đã lĩnh hội được kiếm ý!

Cho dù là đã lĩnh hội được kiếm ý, muốn dùng được kiếm bộ cũng không phải một sớm một chiều là có thể học được. Điểm này Hoa Thiên Mệnh cũng có hiểu biết sâu sắc. Sau khi hắn lĩnh hội kiếm ý, tu luyện kiếm bộ cũng mất thời gian ba tháng, nhưng lúc trước La Chỉnh nhìn thấy hắn dùng kiếm bộ, sau đó lại có thể học được ngay trong thời gian ngắn như vậy...

Thiên tài thì đều kiêu ngạo, mặc dù Hoa Thiên Mệnh trước giờ chưa từng tự mãn, nhưng bên trong xương cốt vẫn vô cùng kiêu. Có điều cho dù như vậy, hắn cũng không thể không thừa nhận, thiên phú của La Chỉnh quả thực quá đáng sợ.

“Cũng tốt, xem ra trên đại hội toàn phong này, thế nào chúng ta cũng sẽ có một trận đấu. Ta rất mong chờ trận đấu này!” Hoa Thiên Mệnh hít sâu một hơi, âm thầm nói trong lòng.

Thạch Kinh Thiên trên đài cao khẽ cười khà khà hai tiếng: “Ôi, nha đầu Mạc Vũ Hình này thật là liều lĩnh. Tổn thất khi kích hoạt thân thể Thanh Loan đối với nó cũng rất lớn, vậy mà lại kích hoạt trên võ đài. Nha đầu này thật sự quá đáng quá. Nhưng cũng tốt, không ngờ Mạc Vũ Hình

khởi động thân thể Thanh Loan lại ép tên nhóc La Chỉnh ra con át chủ bài. Hẳn vậy mà còn biết dùng kiếm! Ta muốn xem xem, hẳn lĩnh hội kiếm ý đến mức nào rồi!”

Từ đạo trưởng sững sờ nhìn chăm chăm võ đài một lúc lâu mới nói: “Ta đúng là già thật rồi. Thấm thoát, Thanh Vân Tông đã xuất hiện nhiều hậu bối thiên tài như vậy. Đây đúng là cái phúc của Thanh Vân Tông chúng ta.”

“Ừm, Từ trưởng lão, thân thể Thanh Loan của nha đầu kia đấu với kiếm của La Chỉnh, ông nói ai sẽ thắng?” Thạch Kinh Thiên đột nhiên hỏi.

Từ trưởng lão nhăn mày nghĩ nghĩ rồi mới nói: “Nếu La Chỉnh đã chịu rút kiếm trong thời điểm này, vậy thì kiếm này nhất định là điểm tựa lớn của hắn, nếu không hắn sẽ không lựa chọn rút kiếm, thà lợi dụng phương pháp chiến đấu lúc trước còn hơn. Có điều... cứ cho La Chỉnh đã lĩnh ngộ kiếm đạo, nhưng muốn đánh bại Mạc Vũ Hình có thân thể Thanh Loan thì vẫn rất khó. Ta không trông đợi La Chỉnh lắm.”

“Vậy sao?” Thạch Kinh Thiên nhìn võ đài nói: “Nếu dựa theo suy đoán thông thường thì quả thực như vậy. Thân thể Thanh Loan của Mạc Vũ Hình vẫn rất yếu, nhưng đã tiến vào Chiêu Thần Cảnh, e là không thể tìm được đối thủ. Nhưng không biết vì sao, ta luôn cảm thấy La Chỉnh vẫn có thể tạo nên kỳ tích.”

“Kỳ tích nếu thường xuyên xảy ra thì đó không phải là kỳ tích nữa” Từ trưởng lão không đồng ý với lời nói của tông chủ: “Trên người La Chỉnh đã xảy ra quá nhiều kỳ tích rồi, không ai có thể tạo ra kỳ tích suốt cả một chặng đường.”

Lời của Từ trưởng lão rất có lý, Thạch Kinh Thiên cũng không phản bác, chỉ nói: “Nếu đã như vậy, thì ta xem tiếp thôi.”

Lưu Quang Kiếm màu bạc rực rỡ để ngang ngực La Chinh, mũi kiếm chỉ xuống đất, hăn đột nhiên nói với Mạc Vũ Hình: “Trước khi ra tay, ta có một câu muốn hỏi, tại sao cô lại ghét ta như vậy?”

Chưa gì đã bị người khác ghét, đặc biệt là bị một cô gái xinh đẹp có thực lực cường hãn ghét, La Chinh không thích cảm giác này. Đồng thời bản thân La Chinh cũng hơi oan uổng, có vẻ như hăn không hề làm chuyện gì hèn hạ quá đến mức làm người khác ghét thì phải? Vậy sao Mạc Vũ Hình này lại có thể như vậy?

“Ta không biết, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt bình thản của người, ta liền thấy ghét, rất muốn hung hăng chà đạp người một trận!” Tiếng nói của Mạc Vũ Hình trở nên vô cùng trong trẻo lạnh lùng.

La Chinh bữu môi bất đắc dĩ: “Vậy ta mỗi mắt mong chờ, xem người chà đạp ta thế nào vậy!”

Sau khi nói xong, mũi kiếm của La Chinh nhẹ nhàng cắt một đường trên mặt đất, trong chớp mắt kiếm ý mãnh liệt từ cơ thể hăn phát ra.

Hoa Thiên Mệnh chỉ dựa vào kiếm ý, kiểm soát kiếm bộ và một số thủ đoạn khác đã có thể đại sát tứ phương suốt cả chặng đường, vượt qua khó khăn tiến lên phía trước, điều này cũng cho thấy rõ sự đáng sợ của kiếm ý. Cho dù Tạ Vân lĩnh hội được đao ý tiểu thành cũng đã đủ để hăn cười kiêu ngạo trên ba mươi ba phong, trở thành đệ tử cấp cao.

Ý cảnh vốn dĩ là một thứ không thể nói rõ, huyền ảo mơ hồ nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ!

Lời nói của La Chinh vừa dứt, Mạc Vũ Hình đột nhiên chuyển động.

Thanh Loan là một loài chim thần, còn gọi là Thương Loan, là một phân nhánh của thần thú siêu cấp Phượng Hoàng. Thanh Loan được di

truyền tốc độ của Phượng Hoàng, nhưng lại không được di truyền thần hỏa bất diệt của Phượng Hoàng, cho nên sở trường của nó là khống chế gió!

Khi Mạc Vũ Hình bắt đầu chuyển động, gió ở khắp đầu trường cũng bắt đầu nổi lên.

Sức gió nổi lên này hoàn toàn khác với phương pháp khống chế lực gió của Gia Cát Hi. Gia Cát Hi là lợi dụng chân nguyên và Lưỡng Nghi Phiến để điều khiển lực gió. Hắn đẩy chân nguyên ra, lợi dụng sự chấn động của chân nguyên để khuấy động sức gió. Nhưng Mạc Vũ Hình lại không như vậy, nàng ta lợi dụng lực tương tác của bản thân với gió, trực tiếp khống chế gió!

Cũng chính là nói, Mạc Vũ Hình khi kích phát cơ thể Thanh Loan là chủ nhân của gió.

Cơ thể nhanh nhẹn kia giống như mặc cho gió thổi, đột nhiên biến mất trong tầm mắt của La Chỉnh, tốc độ di chuyển đạt đến cực hạn gần như khiến La Chỉnh không thể phân biệt.

“Vù vù...”

Một luồng gió nhẹ khó có thể nghe được cuộn về phía La Chỉnh.

Làn gió này rất mềm mại, giống như làn gió ấm áp trong ngày xuân tháng ba, nhưng chính làn gió nhẹ này lại khiến La Chỉnh cảm nhận được sát khí mãnh liệt.

Ngay lập tức, Mạc Vũ Hình đã xuất hiện bên cạnh La Chỉnh, hai cây Nga Mi Thích màu xanh sáng lấp lánh trong tay đã lần lượt hung hăng đâm về phía La Chỉnh từ hai bên trái phải.

“Kiểm ý hộ thể!”

Đối mặt với sự đánh lén quỷ thần khó lường của Mạc Vũ Hình, La Chinh theo phản xạ có điều kiện thi triển kiếm ý hộ thể, tầng tầng lớp lớp từng đường kiếm ý sắc nhọn cắt về phía Mạc Vũ Hình.

“Keng keng keng...”

Lại là tiếng va đập liên tiếp, lần này là tiếng kiếm ý hộ thể của La Chinh va chạm với Nga Mi Thích của Mạc Vũ Hình.

Kiểm ý của La Chinh tuy mạnh, nhưng lại không cách nào ép được Mạc Vũ Hình lùi lại. Chỉ nhìn thấy trong cặp mắt trống rỗng của Mạc Vũ Hình lóe lên một luồng sáng màu xanh, hai cây Nga Mi Thích kiên quyết đối phó với kiếm ý hộ thể của La Chinh, đâm về phía La Chinh.

“Phập phập!”

Sau khi ý thức được kiếm ý hộ thể không cách nào ngăn cản được Mạc Vũ Hình, La Chinh nhanh chóng khởi động năng lượng của tinh thạch Phượng Tường, nghiêng về sau, đồng thời lộn một vòng, nhưng vẫn không tránh được bị thương. Hai cây Nga Mi Thích lần lượt cắm trên bả vai La Chinh, để lại hai lỗ, máu tươi chảy ra xối xả.

“Mạnh quá!” La Chinh giơ tay lau máu trên vai, lạnh lùng nhìn Mạc Vũ Hình.

“Vốn dĩ chỉ muốn đâm trên vai người hai nhát là đủ, nhưng hiện giờ ta đổi ý, muốn đâm thêm nhiều một chút. Ta quyết định đâm mười cái sẽ tốt hơn!” Mạc Vũ Hình lạnh lùng nói, tính cách Mạc Vũ Hình khi khởi động thân thể Thanh Loan trở nên lạnh nhạt hơn, có điều bản tính của nàng ta vẫn tồn tại.

“Vậy sao?” Trên mặt La Chinh treo một nụ cười nhàn nhạt.

“Người cười một lần, ta sẽ đâm thêm một phát, nhận thua cũng không có tác dụng, bây giờ là mười một cái!” Mạc Vũ Hình lạnh lùng nói.

“Lại còn tăng?” Long mào La Chính giương lên, không hề để ý đến lời cảnh cáo của Mạc Vũ Hình, tiếp tục lộ ra nụ cười khiến Mạc Vũ Hình vô cùng chán ghét.

“Mười hai cái!” Mạc Vũ Hình nghiêng răng nói.

“Ha ha... Muốn đâm bao nhiêu cái thì cứ tới đi! Chỉ cần người có năng lực đó!” La Chính đột nhiên nhắc Lưu Quang Kiếm trong tay lên, bày ra tư thế. Vừa rồi hắn mới chỉ là muốn thử xem kiếm ý có đủ uy hiếp tới Mạc Vũ Hình hay không, hiện giờ phải nghiêm túc thật rồi.

Nhưng khi La Chính bày ra tư thế đó, tất cả đệ tử Thanh Vân Tông, bao gồm đệ tử thân truyền và các vị trưởng lão thậm chí là Thạch Kinh Thiên đều trợn mắt há mồm.

“Kiếm pháp cơ bản?”

Tư thế mà La Chính bày ra, bất ngờ chính là thức đầu tiên của kiếm pháp cơ bản...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Thiêu Đốt Tinh Huyết

Kiểm pháp căn bản...

Giờ phút này, tất cả mọi người trong Thanh Vân Tông đang chú ý tới trận tỷ thí đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ có một người dáng vẻ có chút hả hê, đó chính là Triệu Chiêu của Cửu Trọng Phong.

Ngày trước, hắn từng bị cái gọi là “kiểm pháp căn bản” của La Chính dọa sợ mất mật, cho nên có thể hiểu mức độ kinh hãi của mọi người.

“Chẳng lẽ mấy người này bị dọa đến chấn động tinh thần rồi sao?” Triệu Chiêu độc ác nghĩ thầm.

Hơn nửa ngày ấy La Chính sử dụng kiểm pháp căn bản trong đài Thất Tinh Kiếm Quang chứ không phải nghênh chiến với đối thủ mạnh như vậy. Hiện giờ La Chính lại thi triển kiểm pháp căn bản thì hắn cũng hiểu bọn họ khiếp sợ tới mức nào. À không, hắn là còn khiếp sợ hơn cả mình khi đó...

Kiểm pháp căn bản là bộ kiểm pháp đầu tiên mà hầu hết võ giả đều phải tu luyện, tương tự còn có thương pháp căn bản, quyền pháp căn bản...

Lúc còn nhỏ, các võ giả sẽ tập trung tu luyện bộ kiểm pháp này một cách nhuần nhuyễn, dựa vào nó để xây dựng một nền móng vững chắc, sau đó tiếp tục tu luyện những bộ kiểm pháp khác.

Các chiêu thức của kiếm pháp căn bản cực kỳ đơn giản, khi đối đầu với cao thủ thực lực cao cường hơn chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Dù là biến đổi của chiêu thức hay uy lực đều không đủ dùng, cho nên trong trường hợp này, không ai lại sử dụng nó. Điều này chẳng khác nào sử dụng phép tính một cộng một để giải quyết bài toán cửu cung(1) phức tạp, vậy nên khó tới mức nào thì tưởng tượng thôi cũng thấy.

(1) Bài toán cửu cung: gồm chín ô vuông tượng trưng cho chín ngôi sao trên trời và quẻ vị bát quái, thường được ứng dụng trong lĩnh vực phong thủy, tử vi...

“La Chỉnh không phải bị đánh đến ngu người rồi chứ? Cầm tiên khí để thi triển kiếm pháp căn bản, đây là đang trêu chọc Mạc Vũ Hình sao?”

“Dùng kiếm pháp căn bản chiến đấu ở đại hội toàn phong của Thanh Vân Tông, đây chắc là truyền kỳ từ lúc Thanh Vân Tông thành lập tới nay!”

“Ôi trời, ta không biết nói gì cho phải. Nhìn bộ dạng La Chỉnh sợ là muốn lành làm gáo vỡ làm muôi rồi, sử dụng kiếm pháp căn bản chẳng qua để chống đỡ tượng trưng một chút thôi!”

Lúc này, ngay cả Ngô Tà đang đứng quan sát trận tỷ thí ngoài võ đài và Tạ Vân đang ngồi dưới đất chữa thương, sắc mặt đều cực kỳ quái dị.

Ngô Tà liếm môi, kinh ngạc nói: “La Chỉnh đang làm gì vậy? Hẳn thật sự định dùng kiếm pháp căn bản để đối phó với thân thể Thanh Loan của Mạc Vũ Hình?”

Hoa Thiên Mệnh nhíu mày nhìn chiêu thức mở đầu trong kiếm pháp căn bản của La Chỉnh. Lấy ngộ tính kinh người của Hoa Thiên Mệnh với kiếm pháp và kiếm ý, hẳn cảm thấy có điều gì đó rất lạ. La Chỉnh đúng là sử dụng kiếm pháp căn bản, chuyện này không thể nghi ngờ, nhưng động tác của hắn dường như có sự khác biệt rất nhỏ. Dẫu vậy, Hoa Thiên Mệnh

cũng không nói ra, chẳng qua trực giác nói cho hắn biết chiêu kiếm của La Chỉnh không đơn giản. Cho nên hắn nói: “Có lẽ, ‘kiếm pháp căn bản’ của La Chỉnh chỉ là thoát nhìn giống kiếm pháp căn bản chẳng?”

“Hoa sư đệ nói đùa sao? Kiếm pháp căn bản chính là nền tảng căn bản trong kiếm pháp, trải qua sự thay đổi và tôi luyện của vô số thế hệ, giờ đây đã tinh giản đến cực hạn, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ biến hóa nào nữa. Chuyện này Hoa sư đệ hẳn phải biết rõ hơn chúng ta chứ?” Ngô Tà cười nói. Hắn cũng là võ giả, nhưng Chí Dương Thần Kiếm của hắn tập trung vào uy lực của chiêu kiếm, hắn cũng chưa lĩnh ngộ ra kiếm ý.

“Không biết...” Hoa Thiên Mệnh lắc đầu: “Ta chỉ là hơi nghi ngờ...”

Đúng lúc này, La Chỉnh rút cuộc xuất chiêu.

“Phách Kiếm!”

Một chiêu đơn giản, tốc độ cũng hết sức bình thường, không kinh diễm chút nào. Nhưng khi La Chỉnh tung ra một chiêu này, Hoa Thiên Mệnh lập tức biến sắc: “Chiêu Phách Kiếm này dường như...”

Hoa Thiên Mệnh như nhìn thấy một con quái vật lạ lùng, hắn sững sờ nhìn chăm chăm La Chỉnh. Trên phương diện kiếm pháp, người có thể khiến Hoa Thiên Mệnh lộ ra vẻ mặt này sợ rằng đã không còn nữa rồi.

Ánh mắt Ngô Tà trừng lớn như chuông đồng, run rẩy hồi lâu mới phun ra hai chữ: “Kinh khủng...”

Mặc dù La Chỉnh chỉ tung ra một chiêu Phách Kiếm đơn giản, nhưng đây là chiêu thức đã được tinh giản vô số lần trong đầu hắn!

Biến cái đơn giản thành phức tạp thì dễ, nhưng biến cái phức tạp hóa đơn giản thì khó vô cùng.

Kiểm pháp căn bản trải qua mấy vạn năm giản lược, vô số thế hệ cố gắng mới tối giản được mức này, nhưng kiểm pháp của La Chỉnh đã được tối giản thêm vô số lần nữa trong đầu hân.

Đại đạo chí giản, ngộ tại thiên thành!(2)

(2) Đây là một triết lý trong Đạo giáo của Trung Quốc, trong đó “đại đạo chí giản” đặt sự tối giản lên trên hết, đạo lý có giá trị nhất thật ra lại giản dị nhất, đạo lý quan trọng nhất thật ra lại rất đơn giản bình thường. Đại đạo chí giản, ngộ tại thiên thành, là đạt được đến “chí giản”, thì sẽ tự nhiên mà lĩnh ngộ, đại đạo sẽ tự nhiên mà thành.

Có thể nói, bộ kiểm pháp căn bản của La Chỉnh đã không còn là kiểm pháp căn bản bình thường, mà là một bộ kiểm pháp hoàn toàn mới, thuộc về riêng hân!

Mạc Vũ Hình đứng gần La Chỉnh nhất, giờ phút này cũng cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Mặc dù Mạc Vũ Hình phát hiện ra chiêu thức của La Chỉnh chính là Phách Kiếm đơn giản, nhưng uy thế của “Phách Kiếm” này lại không đơn giản chút nào. Trong chiêu kiếm tựa hồ ẩn chứa sự huyền ảo khó diễn tả thành lời.

“Có chiêu kiếm đặc biệt như thế, đúng là khiến người ta kinh ngạc. Nhưng chỉ dựa vào một chiêu kiếm thì người vẫn không phải đối thủ của ta!”

Áo ảnh Thanh Loan sau lưng Mạc Vũ Hình chợt bùng lên một luồng sáng xanh, ngay sau đó, chân nguyên trong tay nàng từ từ ngưng tụ.

“Thanh Loan Thần Trảo!”

Ngón tay nàng cong lên, từng luồng chân nguyên lấp lánh ánh sáng tạo ra những chiếc móng tay sắc nhọn màu xanh lá, hóa thành năm trảo ấn, mỗi trảo ấn đều ẩn chứa sức mạnh Thanh Loan hung hãn, lập tức vươn về phía La Chỉnh.

Thanh Loan chính là thần thú, cho dù trong cơ thể Mạc Vũ Hình chỉ là thừa kế một chút dòng máu của thần thú nhưng vẫn ẩn chứa uy lực khiến người ta sợ hãi.

Đông đảo các đệ tử có thực lực trong Thanh Vân Tông thấy một chiêu Phách Kiếm cực kỳ bất phàm của La Chỉnh đã cho rằng hẳn có thể giành chiến thắng, nhưng sau khi bọn họ cảm nhận được sức mạnh Thanh Loan tỏa ra từ người Mạc Vũ Hình, thì lại cảm thấy cơ hội của Mạc Vũ Hình còn lớn hơn nhiều!

Cho nên kết quả trận đấu khó mà đoán trước được, bởi vì thực lực mà hai người thể hiện đã vượt xa tầm với của các đệ tử tham gia đại hội toàn phong. Không thể dùng kinh nghiệm để phán đoán thắng bại, nên bọn họ chỉ đành nhìn xem cuối cùng ai có thể chiến thắng đối phương!

“Xoẹt...”

La Chỉnh vung kiếm, chém thẳng về phía năm trảo ấn.

Lưu Quang Kiếm và trảo ấn màu xanh lá lần lượt biến đổi trong nháy mắt, chợt phát ra tiếng vang chói tai. Đó là âm thanh phát ra khi móng vuốt sắc nhọn không ngừng ma sát trên bề mặt bóng loáng.

“A a a... Âm thanh này thật khó chịu!”

“Đầu óc ta choáng váng quá, ta sắp nôn mất rồi!”

Không ít đệ tử tu vi kém nghe thấy âm thanh này liền xuất hiện phản ứng vô cùng khó chịu. Cho dù là những đệ tử ở cảnh giới Tiên Thiên Đại

Viên Mãn sắc mặt cũng hơi trắng bệch đi, nhưng vẫn trong giới hạn chịu đựng.

Còn dám đệ tử Chiếu Thần Cảnh thì bất động ngồi đó, nhú mào đâm chiêu.

Kiểm phong ba thước, Phách Kiếm đơn giản, cuốn theo kiếm ý bén nhọn không ngừng làm tiêu tan trào ấn cực kỳ hung mãnh kia. Mà trào ấn Thanh Loan cũng cực kỳ bền bỉ, dẻo dai, nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện xung quanh nó còn có vô số lưỡi đao gió cực nhỏ, không ngừng mài mòn Lưu Quang Kiếm.

May mắn ở chỗ Lưu Quang Kiếm của La Chính là tiên khí nên mới có thể chống đỡ được sự ma sát của đao gió. Nếu đổi lại là một thanh huyền khí, thậm chí linh khí thì sợ rằng giờ phút này đã bị trào ấn cắt thành hai nửa.

Sau một nhịp thở, Phách Kiếm của La Chính vẫn chiếm thế thượng phong, cứng rắn chém vỡ trào ấn.

“Vỡ, vỡ rồi...”

“Kiếm của La Chính vẫn mạnh hơn!”

“La Chính dựa vào binh khí sắc bén! Trong tay hắn có một thanh tiên khí, còn Mạc Vũ Hình chẳng qua chỉ dùng móng vuốt mà thôi!”

“Người dám khẳng định La Chính chẳng qua chỉ dựa vào binh khí sắc bén ư? Đừng quên La Chính chỉ là cao thủ Tiên Thiên, còn Mạc Vũ Hình chính là cường giả Chiếu Thần Cảnh, tại sao người không nói cái này?”

Nhờ sự nhắc nhở của người đệ tử này, không ít đệ tử đều hít một hơi khí lạnh. Trạng thái choáng váng vừa rồi khiến bọn họ quên mất một vấn đề to đùng. Mạc Vũ Hình dựa vào cái gì? Nàng có huyết mạch cường hãn,

thân thể Thanh Loan, còn bước vào cảnh giới Chiếu Thần, còn La Chính mới là Tiên Thiên Nhị Trọng mà thôi.

Tiên Thiên Nhị Trọng...

So với các đệ tử tham gia đại hội toàn phong, cảnh giới này quá thấp. Ngay cả trong nội môn Thanh Vân Tông thì La Chính cũng thuộc nhóm những đệ tử đứng cuối. Nhưng La Chính vẫn đứng trên đấu trường đại hội toàn phong, tham gia liên tiếp các trận tỷ thí mà bọn họ không cách nào làm được. Sự chênh lệch này đã không thể dùng từ một trời một vực để hình dung được nữa, thật sự quá kinh khủng.

Lúc này, La Chính tất nhiên sẽ không để ý tới đánh giá, bàn luận của người khác. Sau khi dùng Phách Kiếm chém nát trao ấn của Mạc Vũ Hinh, hắn tiếp tục thừa thế xông lên, vung kiếm tung ra một chiêu Khiêu Kiếm. Vẫn là kiếm pháp căn bản đơn thuần, thoát nhìn rất dễ dàng phá giải, nhưng tựa như được sinh ra để La Chính sử dụng! Cho dù những cường giả như Thạch Kinh Thiên hay Từ trưởng lão, lúc này cũng không thể tìm được bất kỳ sơ hở nào trên người La Chính.

Dĩ nhiên, bọn họ không tìm ra sơ hở không có nghĩa sẽ thua dưới tay La Chính, bởi vì thực lực của La Chính chênh lệch quá lớn với họ, họ chỉ cần dùng thực lực tuyệt đối là có thể dễ dàng áp chế hắn.

Chỉ có điều, bọn họ không cách nào thắng được La Chính về mặt chiêu thức mà thôi.

Kể từ khi kích hoạt thân thể Thanh Loan, sắc mặt Mạc Vũ Hinh vẫn luôn lãnh đạm, hững hờ, tỏa ra uy áp vô tận như một nữ thần cao quý uy phong. Giờ khắc này, đối mặt với sự truy kích của La Chính, gương mặt lạnh như băng của nàng rốt cuộc cũng có thay đổi!

Mạc Vũ Hinh trời sinh tính ham chơi không thích tu luyện, đó là bởi vì nàng có thân thể Thanh Loan, thiên phú mạnh mẽ vượt xa người bình

thường, cho nên dù tu luyện không ra sao thì nàng vẫn có thể chiến thắng đa số đối thủ cùng cấp bậc. Ngay cả phải đối đầu với Bùi Thiên Diệu thực lực kinh người, Mạc Vũ Hình vẫn có tự tin đánh một trận.

Vốn sau khi kích hoạt thân thể Thanh Loan, Mạc Vũ Hình cho rằng có thể giải quyết La Chỉnh chỉ trong nháy mắt. Nhưng bây giờ sát chiêu Thanh Loan Thần Trảo mạnh nhất nàng vừa tung ra đã bị La Chỉnh dùng một kiếm phá vỡ, mà La Chỉnh còn thừa cơ phản kích!

Trong lòng Mạc Vũ Hình vẫn cho rằng La Chỉnh chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ! Nhưng món đồ chơi này lại không nghe lời, không hề coi nàng ra gì. Với tính cách kiêu ngạo dị thường của Mạc Vũ Hình mà nói, đây là sự thật khó mà chấp nhận, cũng là nguyên nhân khiến Mạc Vũ Hình nổi giận.

Có lẽ những người khác sẽ cảm thấy không thể hiểu được sự tức giận vô cớ này, bản thân La Chỉnh cũng cảm thấy vậy, nhưng đây chính là tính cách của Mạc Vũ Hình. Từ trước tới giờ nàng luôn như vậy, cho nên Mạc Vũ Hình muốn dạy dỗ hăn, muốn đâm thủng một lỗ trên người La Chỉnh...

Nàng quả thật đã thành công. Sau khi kích hoạt thân thể Thanh Loan, nàng đã cắm hai cây Nga Mi Thích vào vai La Chỉnh chỉ trong nháy mắt.

Nhưng sau khi La Chỉnh rút kiếm, tình huống biến chuyển đột ngột. Sao nàng lại có cảm giác mình không phải đối thủ của người này?

Một cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng mà thôi, có lẽ đặc biệt hơn đôi chút, nhưng có thể so sánh với mình sao? Bản thân mình có thân thể Thanh Loan, là đệ tử thân truyền, là con cưng của trời!

La Chỉnh này dựa vào cái gì? Hăn chẳng qua chỉ là một tên đệ tử mờ nhạt trong mấy chục vạn đệ tử của Thanh Vân Tông! Là một hạt cát trong mấy chục vạn hạt cát thôi! Không biết học được cái kiếm pháp căn bản rách nát ở đâu, tại sao có thể thắng mình?

“Ta tuyệt đối sẽ không bại dưới tay ngươi!”

Mạc Vũ Hình cắn răng, hai mắt đỏ bừng, chuẩn bị thiêu đốt tinh huyết Thanh Loan!

Bùi Thiên Diệu đứng cạnh võ đài chứng kiến cảnh tượng Mạc Vũ Hình bị kiếm pháp căn bản của La Chính dồn ép phải liên tiếp lui về phía sau, vừa thấy trên mặt Mạc Vũ Hình toát ra vẻ tàn nhẫn, hăn tức thì biến sắc: “Mạc sư muội, không nên làm chuyện điên rồ! La Chính huynh, nàng muốn thiêu đốt tinh huyết, việc này sẽ khiến nàng bị tổn hại rất lớn, thậm chí ảnh hưởng tới tuổi thọ! Ngăn nàng lại!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Tia Lửa

Lưu Quang Kiếm lấp lánh ánh bạc khúc xạ dưới ánh mặt trời, tỏa ra vầng hào quang rực rỡ. Những đốm sáng lấp lánh lưu chuyển trên thân kiếm trong từng cử động.

Khi vầng sáng lan tỏa từ chuôi kiếm tới mũi kiếm, La Chỉnh đã dùng một chiêu Khiêu Kiếm kề lên cổ Mạc Vũ Hình, cách cái cổ trắng muốt của nàng vền vẹn một tấc. Với khoảng cách này, chỉ cần Lưu Quang Kiếm nhẹ nhàng cửa qua liền có thể khiến Mạc Vũ Hình đầu rơi máu chảy!

“Ta không biết thiêu đốt tinh huyết là cái gì, về phần người có tổn hại tuổi thọ hay không cũng chẳng liên quan gì tới ta. Có điều sau khi thiêu đốt tinh huyết, thực lực của người có lẽ sẽ tăng lên rất nhiều, tất nhiên ta sẽ không để người được toại nguyện. Còn cử động nữa thì phải chết!” La Chỉnh mặt không đổi sắc, giọng nói hết sức lãnh đạm, dừng dừng, không một chút thương hoa tiếc ngọc. Lưu Quang Kiếm trong tay càng tiến gần cổ Mạc Vũ Hình. Dưới sự khống chế cực kỳ chuẩn xác của La Chỉnh, mũi kiếm đã đâm rách làn da nõn nà của nàng, khiến máu tươi rỉ ra từ miệng vết thương.

Mặc dù La Chỉnh không rõ thiêu đốt tinh huyết rốt cuộc là thủ đoạn gì, nhưng nếu cái giá phải trả là hao tổn tuổi thọ thì có thể khẳng định, thực lực của Mạc Vũ Hình sẽ nâng cao rất nhiều. La Chỉnh đang chiếm ưu thế, tất nhiên sẽ không cho Mạc Vũ Hình cơ hội này.

Mạc Vũ Hình cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo ở cổ, lúc này nàng hét như một bức tượng gỗ tầm thường, cứng ngắt.

Tính mạng nàng chưa từng gần với tử thần như vậy.

Bùi Thiên Diệu đứng bên võ đài thấy thế, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù lời nói của La Chỉnh không chút nể nang nhưng ít nhất vẫn có thể khiến Mạc Vũ Hình khiếp sợ, không dám thiêu đốt tinh huyết. Về phần La Chỉnh có giết Mạc Vũ Hình hay không, Bùi Thiên Diệu cũng không lo lắng nhiều như vậy.

Tuy Bùi Thiên Diệu chưa bao giờ tu luyện kiếm đạo, nhưng hẳn biết rõ, kiếm đạo yêu cầu phẩm chất của người tu luyện rất cao. Mặc dù không đến mức giống như công pháp Phật môn Bùi Thiên Diệu tu luyện, phải tuân theo ngũ giới và thập giới, nhưng yêu cầu tối thiểu của kiếm đạo là sự chính trực. Có thể tu luyện kiếm đạo đến trình độ này, La Chỉnh tuyệt đối không phải hạng người lòng dạ độc ác, lời hắn nói chẳng qua hơn nửa cũng là để hù dọa Mạc Vũ Hình.

Bùi Thiên Diệu có thể rõ những điều này là bởi vì hắn lớn tuổi, đọc rộng hiểu nhiều, kinh nghiệm nhìn người, nhìn chuyện phong phú hơn hẳn Mạc Vũ Hình! Nhưng Mạc Vũ Hình tuổi còn nhỏ, lại là một cô bé, sao có thể nghĩ nhiều như vậy?

La Chỉnh mặt không đổi sắc nói ra những lời tàn nhẫn vô tình, nhất thời khiến Mạc Vũ Hình kinh sợ. Hắn... thật sự dám giết mình!

Ngày thường, Mạc Vũ Hình thể hiện tính cách cực kỳ tàn nhẫn khác người, nhưng trên thực tế nàng chính là một cô gái chưa trưởng thành có thiên phú dị bẩm mà thôi. Những lúc phải nhận nhiệm vụ của Thanh Vân Tông đi ra ngoài mạo hiểm, đều có mấy vị sư ca bảo vệ nàng.

Nhưng bây giờ nàng phải đối mặt với một người đáng giận như vậy, kẻ này còn muốn chặt đầu mình xuống!

Hàng mi thật dài của nàng thoáng run rẩy, hốc mắt đỏ hoe, từng giọt lệ tuôn trào tựa như chuỗi ngọc đứt đoạn, rơi lộp bộp trên mặt đất. Rất nhanh,

sàn đấu trước mặt nàng đã bắt đầu ướt nước.

Cầm kiếm dồn ép một cô bé đến phát khóc, trong lòng La Chỉnh cũng hơi mất tự nhiên. Nếu như có thể lựa chọn, hẳn tuyệt đối không muốn giao đấu với Mạc Vũ Hình, thật sự khiến hấn đau đầu không ngớt. Nhưng La Chỉnh biết lúc này không thể mềm lòng, nếu để nàng thiêu đốt tinh huyết gì đó, thắng bại thật đúng là khó nói!

“Khóc cũng vô dụng thôi, nhận thua là lựa chọn duy nhất của ngươi!”
La Chỉnh lạnh lùng nói.

Mạc Vũ Hình đột ngột nghiêng đầu khiến La Chỉnh sợ hết hồn, vội vàng dịch Lưu Quang Kiếm ra, liền nghe Mạc Vũ Hình vừa khóc nước mắt vừa nói: “Ta nhận thua!”

Trọng tài đứng bên cạnh chực chờ đã lâu lúc này mới gật đầu tuyên bố: “Tiểu Vũ Phong La Chỉnh, thắng! Đệ tử thân truyền Mạc Vũ Hình, bại!”

La Chỉnh thu Lưu Quang Kiếm về, Mạc Vũ Hình cúi gằm, rảo bước đi xuống khỏi võ đài. Bùi Thiên Diệu đứng bên ngoài xoa đầu nàng, trên mặt toát ra vẻ thương yêu, nhưng Mạc Vũ Hình vung tay hất văng Bùi Thiên Diệu ra hết như một đứa trẻ quật cường, thở phì phò ngồi xuống một góc nhỏ trên khán đài.

Bùi Thiên Diệu ngày thường giống như ca ca của Mạc Vũ Hình, hiểu rất rõ tính tình nàng. Như vậy cũng tốt, để nàng gặp chút cản trở, tương lai tâm thái sẽ tốt hơn một chút.

Mẫu chốt là biểu hiện của La Chỉnh trên võ đài không tệ, ít nhất tránh được việc Mạc Vũ Hình thiêu đốt tinh huyết dẫn đến giảm bớt tuổi thọ rất nhiều...

Bình thường, thiêu đốt tinh huyết chỉ sử dụng trong thời khắc sinh tử. Bởi vì một cuộc tỷ thí mà chấp nhận giảm bớt tuổi thọ, loại chuyện này chắc chỉ có Mạc Vũ Hình mới có thể làm được. Vậy nên Bùi Thiên Diệu dời mắt về phía võ đài, gật đầu với La Chính, lộ ra nụ cười cảm tạ.

La Chính bình thản mỉm cười đáp lại, lúc này mới rời khỏi võ đài.

Hai người đều hiểu rõ, đến một thời điểm nào đó, bọn họ sẽ phải đánh một trận.

Nhìn La Chính đi xuống võ đài, trong lòng Văn đạo sư cực kỳ buồn ngủi.

Từ lúc dẫn dắt nhóm đệ tử Tiểu Vũ Phong tham gia đại hội toàn phong, hẳn đã hi vọng một trong số chúng có thể tiến vào top 100.

Nhưng Tả Vân chào sân không thành công nhất thời khiến tâm trạng Văn đạo sư và mấy vị đạo sư khác của Tiểu Vũ Phong như chìm xuống đáy vực.

Chỉ là Văn đạo sư không ngờ, từ đầu tới cuối La Chính lại đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, gặp mạnh thì càng mạnh, giữ vững thành tích bất bại mà tới tận vòng này. Trừ một tiếng than sợ hãi ra, Văn đạo sư thật sự không biết nên nói gì.

Chỉ tiếc, Tô Linh Vận không có mặt ở đây, nếu nàng nhìn thấy vị đệ tử mà chính mình coi trọng giành được thành tích ưu tú như thế, không biết nàng sẽ có vẻ mặt gì? Văn đạo sư tự hỏi.

Hiện tại cả Đế Đô Phần Thiên đều đồn rằng Phần Thiên Cung xảy ra nội loạn, mấy vị hoàng tử đều bận rộn tranh đoạt quyền vị. Tô Linh Vận cũng bị cuốn vào đó, thật là đáng tiếc...

Văn đạo sư và Tô Linh Vận dù sao cũng là đạo sư cùng phong, vô cùng thân quen, cho nên hẳn cũng âm thầm để ý tình hình của Phần Thiên Cung, thu thập tin tức về Tô Linh Vận. Chẳng qua địa vị của Văn đạo sư quá thấp, không bằng Thiên Khung chân nhân có tin tức nhanh nhẹn, nên không biết Tô Linh Vận đã bị giam lỏng.

Nhưng khi tin tức về Tô Linh Vận hoàn toàn biến mất, Văn đạo sư cũng đoán được, tình hình của nàng không quá khả quan.

Đáng tiếc hẳn không giúp đỡ được gì.

Đúng lúc này, ánh mắt Văn đạo sư ngời sáng!

La Chỉnh!

Có lẽ La Chỉnh có thể trợ giúp Tô Linh Vận!

La Chỉnh đánh bại Mạc Vũ Hình, chỉ cần những trận sau không phát huy thất thường, tiến vào tốp ba là chuyện vãn đã đóng thuyền! Hẳn có tư cách bước lên Thanh Vân Lộ! Nếu thật sự vượt qua khảo nghiệm của Thanh Vân Lộ, một khi bước vào Vân Điện, La Chỉnh sẽ có tư cách trợ giúp Tô Linh Vận.

Bước vào Vân Điện, trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của La Chỉnh có lẽ không thể đạt được tài nghệ như Từ trưởng lão hay tông chủ Thạch Kinh Thiên trong Thanh Vân Tông, nhưng địa vị tuyệt đối không thể đánh đồng. Dù sao vào Vân Điện rồi, La Chỉnh sẽ có tiền đồ rộng mở, lời của hẳn, cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng phải nghe bảy phần!

Kể từ khi hoàng đế Phần Thiên Cung - Tô Khiêm mất tích, người duy nhất có thể thao túng vương triều Phần Thiên chỉ có Thạch Kinh Thiên.

Thanh Vân Tông có sức ảnh hưởng không thể phủ nhận trong lịch sử vương triều Phần Thiên, thậm chí có vài vị hoàng đế do chính Thanh Vân

Tông tự tay đẩy lên ngôi vị. Vậy nên trước kia Thanh Vân Tông đủ sức nhúng tay vào sự vụ của Phần Thiên Cung.

Nhưng Tô Khiêm với thiên phú kinh người đặt chân vào Vân Điện, thực lực của hắn còn mạnh mẽ hơn Thạch Kinh Thiên, cho nên kể từ khi Tô Khiêm lên ngôi hoàng đế, vương triều Phần Thiên gần như thoát khỏi lòng bàn tay của Thanh Vân Tông, dù sao địa vị của Tô Khiêm cũng không thua kém gì Thạch Kinh Thiên.

Nhưng Tô Khiêm và Thạch Kinh Thiên đều làm việc cho Vân Điện, thế nên hai con quái vật lớn là Phần Thiên Cung và Thanh Vân Tông không nảy sinh bất cứ xung đột gì.

Bây giờ hoàng đế Tô Khiêm mất tích, không rõ sống chết, Thạch Kinh Thiên một lần nữa nắm trong tay thế cục hỗn loạn này. Kỳ lạ là, Thạch Kinh Thiên dường như không có ý định thôn tước vương quyền mà tùy ý để mấy vị hoàng tử trong cung đấu đá lẫn nhau.

Theo như tin tức mà Văn đạo sư tìm hiểu được, hắn chỉ có thể phân tích được như vậy, những tin tức khác hắn không cách nào chạm tới.

Thấy La Chính khoanh chân ngồi xuống, Văn đạo sư quyết định sau lần đại hội toàn phong này, hắn sẽ tận tình trao đổi với La Chính một chút. Nếu La Chính thật sự ghi nhớ ân tình của Tô Linh Vận, nhất định sẽ không chịu ngôi yên!

Vòng đấu luân phiên tiến hành đến lúc này thì đa số vị trí đã được xác định, chỉ có thứ hạng trong топ năm còn dấy lên nhiều tranh cãi!

Đầu tiên, hai con ngựa ô là La Chính và Hoa Thiên Mệnh đến bây giờ vẫn giữ vững thành tích bất bại. La Chính còn đánh bại Mạc Vũ Hình - người có thân thể Thanh Loan, tất cả mọi người đều cảm thấy hắn có thể nằm trong топ ba. Còn là vị trí thứ nhất, thứ hai hay thứ ba thì không thể nào tiên đoán.

Còn Hoa Thiên Mệnh vẫn chưa từng rút kiếm, thực lực không thể nhìn thấu, sâu không lường được. Nhưng sau khi bước vào vào vòng đấu luân phiên, Hoa Thiên Mệnh không bộc lộ thực lực quá cao cường, thắng rất dễ dàng, cho nên mọi người cho rằng Hoa Thiên Mệnh có tư cách tiến vào tốp năm.

Tiếp đến hai người Bùi Thiên Diệu và Vương Doãn, hai người này thực lực có thể nói là đứng đầu trong hàng ngũ đệ tử thân truyền, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ theo thứ tự sẽ đạt danh hiệu thứ nhất và thứ hai.

Về phần Mạc Vũ Hình, dường như nàng đã chịu đả kích rất lớn, tình trạng tinh thần không tốt lắm. Mọi người không rõ nàng có tiếp tục chiến đấu nữa không, nhưng nếu xuất chiến, nàng có lẽ sẽ tiến vào tốp năm.

Nhưng mọi người suy đi tính lại, thật ra còn có một nhân vật mấu chốt có thể khuấy đảo bảng xếp hạng đại hội toàn phong. Chỉ cần hãn tham dự, những người này sợ rằng phải lùi một hạng.

Đó là Lý Dật Phong.

Đệ tử thân truyền đứng đầu Thanh Vân Bảng, danh tiếng lẫy lừng vang dội, Lý Dật Phong mạnh đến độ không ai có thể phủ nhận. Có điều Lý Dật Phong còn đang bế quan, không biết có thể tham gia lượt cuối cùng của vòng đấu luân phiên hay không, cho nên hãn trở thành một nhân tố ngoại lệ, tạm thời không tính.

Như vậy, mấy người này sẽ quyết định vị trí trên Thanh Vân Bảng, quyết định thứ hạng trong đại hội toàn phong. Điều mọi người quan tâm nhất chính là cuộc chạm trán giữa bọn họ.

Dĩ nhiên, không phải đệ tử các phong không quan tâm tới trận tỷ thí của những người khác. Dù sao trận đấu giữa một trăm đệ tử sẽ quyết định

thứ tự xếp hạng của ba mươi ba phong, đối với đệ tử các phong mà nói là chuyện cực kỳ quan trọng.

Trong sự chờ mong của mọi người, trọng tài rút cuộc tuyên bố cuộc tỷ thí vô cùng hấp dẫn: “Đệ tử thân truyền Vương Doãn, đối đầu với La Chỉnh!”

Trước kia, Vương Doãn vừa bước lên võ đài đã muốn khiêu chiến La Chỉnh, hơn nữa còn tuyên bố sẽ giảm tu vi của mình từ Chiêu Thần Cảnh xuống Tiên Thiên Cảnh. Kết quả La Chỉnh còn thắng thắn hơn, trực tiếp đáp lại lời khiêu chiến của Vương Doãn, không cần Vương Doãn áp chế tu vi mà quyết đấu công bằng!

Hai người còn chưa đối đầu đã bắn ra tia lửa, rút cuộc đến giờ cũng chạm trán trong vòng đấu luân phiên.

Tất cả đệ tử đều ngăm hiểu, lại có chuyện hay để xem rồi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Chạm Trán Với Người!

Trong lần đại hội trước, Vương Doãn bất ngờ xuất hiện, dùng thân phận đệ tử thân truyền, lấy tu vi Tiên Thiên Nhị Trọng mà lọt vào tốp 100 khiến toàn thể đệ tử Thanh Vân Tông chấn động.

Bởi vì lúc đó Vương Doãn đã phá vỡ nhận thức của đông đảo đệ tử, có thể đẩy năng lực khiêu chiến đối thủ vượt cấp đến cực hạn...

Cho nên kỳ tích do Vương Doãn tạo ra vẫn luôn được nhóm đệ tử bàn tán say sưa. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sợ rằng không người nào có thể công phá kỳ tích của Vương Doãn.

Dù sao, muốn khiêu chiến đối thủ vượt cấp, thậm chí nhảy vọt khiêu chiến đối thủ cách biệt một cảnh giới lớn, chuyện này thật sự quá khó khăn!

Nhưng không ai ngờ, kỳ tích của Vương Doãn chỉ có thể duy trì được ba năm. Ba năm sau, có một thiếu niên tên La Chính với tư thế càng ác liệt hơn, thực lực càng khủng bố hơn dễ dàng vượt qua kỷ lục mà hắn đã từng tạo dựng!

Cùng là cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng, cùng tham gia đại hội toàn phong, Vương Doãn lọt vào tốp 100 đã là kỷ lục cực kỳ đáng sợ, nhưng La Chính còn không ngừng đột phá, tốp 100, tốp 50, tốp 30, tốp 10, tốp năm! Kỳ tích hắn tạo ra chỉ có thể dùng bốn chữ “vang dội lẫy lừng” để hình dung!

Người đứng sau chỉ có thể ngược mắt nhìn lên kỳ tích này, thậm chí chắc chắn năm sau, sẽ có người vì không tận mắt nhìn thấy mà hoài nghi kỷ

lực này, bọn họ rất khó để tin rằng có người làm được điều đó.

Vương Doãn là một người rất kiêu ngạo. Hắn cảm thấy Tiên Thiên Nhị Trọng mà lọt vào top 100 chẳng phải chuyện gì quá huy hoàng, kỳ đại hội toàn phong ba năm trước đối với hắn mà nói chỉ là một lần tôi luyện mà thôi. Nhưng mặc dù không thêm để ý đến cái kỷ lục này, thì hắn vẫn vô cùng bận tâm đến việc La Chính phá vỡ nó.

Bởi vì chuyện này nên mọi người rất thích đặt họ cạnh nhau để so sánh.

Cho nên Vương Doãn muốn dùng thực lực tuyệt đối để chèn ép La Chính, đây cũng là lý do khiến hắn vừa lên đài đã chủ động khiêu khích. Tiếc rằng trong vòng đấu luân phiên, hai người đều không bốc trúng đối phương.

“Chuyện gì phải tới thì sẽ tới, cuối cùng người cũng không tránh được!” Vương Doãn đứng đối diện La Chính, bình tĩnh cất lời.

“Sao? Ta trốn tránh lúc nào?” La Chính kinh ngạc hỏi ngược lại.

Vương Doãn cười lạnh: “Có thể người không tránh, nhưng chỉ sợ trong lòng không muốn giao đấu với ta!”

“Sợ?” La Chính dường như nghe được một chuyện hết sức buồn cười, dăm chiêu một chút liền nói: “Ta có gì phải sợ? Chẳng phải người từng nói sẽ áp chế tu vi xuống Tiên Thiên Cảnh khi đấu với ta sao? Cho dù tu vi của người áp xuống Tiên Thiên Đại Viên Mãn, sợ rằng cũng không phải đối thủ của ta! Người cảm thấy ta sẽ sợ sao?”

“Đúng rồi, ta nhớ Vương Doãn từng nói lời này. Lúc ấy còn cảm thấy đề nghị của Vương Doãn không tệ, bây giờ lại cảm thấy có chút buồn cười.”

“Ừ, La Chỉnh có thể sẽ thua trong tay một Vương Doãn đầy đủ thực lực, nhưng tuyệt đối không bại bởi một Vương Doãn Tiên Thiên Cảnh. Vương Doãn chẳng khác nào tự bê đá đập chân mình rồi.”

“Nhưng không phải La Chỉnh đã từ chối rồi sao? Sao bây giờ lại nhắc tới chuyện này?”

Vương Doãn quả thật từng nói những lời này, nhưng sau khi quan sát thế cục, Vương Doãn phát hiện, với thực lực của mình muốn áp đảo La Chỉnh thì không có vấn đề gì, nhưng nếu giảm xuống Tiên Thiên Cảnh, cho dù là cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn thì sợ rằng cũng không phải đối thủ của La Chỉnh.

La Chỉnh rõ ràng đã từ chối, nhưng giờ này nhắc lại chỉ có một mục đích, đó là muốn đối phó với mình. Vương Doãn dĩ nhiên sẽ không để La Chỉnh đạt được mục đích: “Ta quả thật từng đưa ra đề nghị này, nhưng người cũng đã từ chối. Như vậy, không phải ta không cho người cơ hội, mà là người không nắm bắt cơ hội mà thôi.”

“Ừ, tất nhiên ta không muốn nắm lấy cơ hội này, ta chỉ là muốn qua đó để nói cho người biết, dù người không áp chế tu vi, ta cũng hoàn toàn không sợ, cũng không trốn tránh người, giờ người hiểu chưa?” La Chỉnh cười nói.

Vương Doãn lập tức sầm mặt. Bàn về đấu võ mồm, hẳn quả thật không phải đối thủ của La Chỉnh.

Thật ra khi võ giả ra trận, đấu võ mồm cũng là một phần của chiến đấu. Ví dụ như hai đoàn quân đối địch trên chiến trường, bình thường tướng quân của hai bên sẽ đứng ra khiêu chiến, thậm chí mắng nhiếc đối phương! Làm như vậy là để đả kích sĩ khí của kẻ địch, gián tiếp làm suy giảm lực chiến đấu của đối phương!

Võ giả cũng vậy, nếu khí thể bên này yếu đi thì khí thể bên đối diện sẽ tăng lên. Thậm chí có võ giả còn mượn khí thể bộc phát dữ dội mà khiến lực chiến đấu tăng lên bội phần!

“Miệng lưỡi thật ghê gớm. Nhưng không sao, trước thực lực tuyệt đối, La Chỉnh người cũng chỉ còn cái miệng dùng được mà thôi!” Vương Doãn vừa dứt lời, chân nguyên bắt đầu cuộn cuộn tuôn trào, biến thành một tầng sương màu máu, cuối cùng hóa thành một chiến giáp dày.

Thế giới này rất công bằng, giao ra bao nhiêu sẽ thu về bấy nhiêu. Vương Doãn tu luyện tà công, mà tu luyện tà công thường phải trả một cái giá rất đắt, cho nên rất nhiều tà công có uy lực mạnh hơn hẳn công pháp cùng cấp bậc.

Tựa như bộ tà công Bạch Cốt Ngưng Thần Thuật này, mặc dù là công pháp thiên giai, nhưng trên thực tế uy lực còn vượt xa công pháp thiên giai bình thường! Cho dù là công pháp thiên giai mạnh nhất, sợ rằng cũng không cách nào so sánh được với cùng Bạch Cốt Ngưng Thần Thuật.

Tựa như bộ chiến giáp bạch cốt này, lực phòng ngự khủng bố đến mức khiến người khác giận sôi, ngay cả thân thể linh khí của La Chỉnh cũng còn thua kém.

Sau khi Vương Doãn kích hoạt chiến giáp bạch cốt, La Chỉnh cũng gọi ra Thiên Ma Mị Ảnh.

Thấy sáu Thiên Ma Mị Ảnh kia, đáy mắt Vương Doãn thoáng chút bất ngờ: “Người không dùng kiếm sao?”

Kiểm pháp căn bản của La Chỉnh vừa quý dị vừa có uy lực kinh người khiến Vương Doãn ấn tượng sâu sắc. Đây cũng là một trong những lý do vì sao hắn không dám ba hoa áp chế tu vi.

Lúc trước, Vương Doãn vốn định không để ý tới ý nghĩ của La Chinh, cho dù La Chinh không cần hấn áp chế tu vi, hấn cũng sẽ chủ động hạ thấp tu vi khi bước lên sàn đấu. Bởi vì bản thân Vương Doãn luôn khiêu chiến đối thủ vượt cấp, từ khi nào lại đến phiên người khác vượt cấp để khiêu chiến hấn? Đây là sự thật mà một Vương Doãn kiêu ngạo bất luận thế nào cũng không thể tiếp nhận.

Nhưng sau khi La Chinh sử dụng bộ kiếm pháp căn bản kia, Vương Doãn hiểu, nếu áp chế tu vi đến Tiên Thiên Cảnh thì căn bản không thể chiến thắng La Chinh, cho nên hấn mới bỏ qua ý định này. Điều này cũng đồng nghĩa với việc Vương Doãn thừa nhận, thiên phú và tiềm lực của La Chinh mạnh hơn hấn!

“Bây giờ chưa cần.” Thiên Ma Mị Ảnh vừa xuất hiện liền bắt đầu bay lượn quanh La Chinh.

“Không cần nhiều lời, chỉ sợ ngươi không có cơ hội dùng đến!” Vương Doãn tức thì tấn công về phía La Chinh.

Chiến giáp bạch cốt của Vương Doãn có lực phòng ngự cực kì khủng bố, ngay cả chiến giáp cấp bậc tiên khí sợ rằng cũng không sánh bằng nó. Bởi vì chiến giáp bạch cốt vốn biến hóa từ chân nguyên, đối với Vương Doãn mà nói gần như không có sức nặng. Hơn nữa chiến giáp và hấn tâm ý tương thông, điều khiển càng thuận tay, phảng phất như chính mặt ngoài thân thể hấn.

Vương Doãn tấn công ác liệt, La Chinh lại không chút hoang mang, điều khiển sáu Thiên Ma Mị Ảnh đồng thời lao về phía Vương Doãn.

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Được chiến giáp bạch cốt bao bọc, Vương Doãn giống như một chiếc xe chiến đấu hình người, va chạm mãnh liệt vào sáu Thiên Ma Mị Ảnh. Mặc dù chiến giáp Bạch Cốt của Vương Doãn có sức chống đỡ cao, nhưng

sức mạnh của Thiên Ma Mị Ảnh cũng không yếu. Sau lần va chạm đầu tiên, Thiên Ma Mị Ảnh cũng rần chặn đứng Vương Doãn lại.

Vương Doãn đột nhiên cười lạnh một tiếng, lập tức một tầng sương màu máu nổ tung, trên thân bộ chiến giáp bạch cốt hoàn mỹ lập tức xảy ra biến hóa, phía trên xuất hiện hai cái sừng.

“Không ngờ người lại gọi ra được thứ đồ chơi này, hơn nữa chúng vô cùng cứng rắn, lần này ta xem người làm sao ngăn chặn!” Vương Doãn một lần nữa lao tới. Vương Doãn này đúng là cực kỳ tự tin về thực lực của mình, không thèm dùng kỹ xảo mà trực tiếp muốn nghiền nát La Chỉnh bằng chiến giáp bạch cốt.

Sự thật chứng minh Vương Doãn quả thật có tư cách để tự tin. Sau khi được cường hóa, chiến giáp bạch cốt vừa va chạm với Thiên Ma Mị Ảnh liền khiến chúng xuất hiện vết nứt trong nháy mắt, sau đó trở nên vỡ vụn, hóa thành từng luồng chân nguyên Thiên Ma.

“Hừ, chút tài mọn cũng muốn ngăn ta lại? Ha ha...” Vương Doãn vừa nhếch môi vừa lao về phía La Chỉnh.

Nhưng hãn phi thân chưa được hai bước thì sáu Thiên Ma Mị Ảnh vốn đã vỡ nát một lần nữa ngưng tụ rồi lập tức lại vọt tới chỗ hãn.

“Chẳng lẽ người không quan sát trận đấu trước cho tử tế sao?” Trên mặt La Chỉnh thấp thoáng ý cười, “Thiên Ma Mị Ảnh của ta sao có thể dễ dàng bị đập vỡ như vậy!”

Khác với công pháp bình thường, Thiên Ma Mị Ảnh mặc dù do chân nguyên biến thành, giống như La Chỉnh mượn sức mạnh của đất trời, nhưng sau khi bị đập nát chúng cũng không tan biến vào hư không mà tiếp tục ngưng tụ thành hình, một lần nữa nghênh chiến với kẻ địch. Như vậy, không ngừng vỡ vụn, không ngừng hồi phục, trận tỷ thí vừa bắt đầu, Thiên Ma Mị Ảnh đã cho Vương Doãn một phiên toái không nhỏ.

Thời gian một nén nhang qua đi, Vương Doãn gần như lao lực cùng sáu Thiên Ma Mị Ảnh.

“Phương pháp tấn công của Vương Doãn có phần đơn điệu, hẳn thật sự cho rằng chỉ cần va chạm đơn thuần liền có thể đánh bại La Chỉnh?”

“Vương Doãn chắc chắn không chỉ có thủ đoạn này, chẳng qua hẳn thích phương thức chiến đấu đơn giản mà thô bạo này thôi. Nhưng La Chỉnh không phải đèn cạn dầu, hẳn khá kiên nhẫn đấy!”

“Đúng là kiên nhẫn thật. Vương Doãn liều mạng va chạm với Thiên Ma Mị Ảnh mà La Chỉnh cứ như không có chuyện gì xảy ra, còn nhàn hạ nghỉ ngơi nữa chứ!”

Nói La Chỉnh nghỉ ngơi trên sàn đấu thì có phần hơi quá, nhưng việc thao túng Thiên Ma Mị Ảnh để ngăn cản Vương Doãn, đối với La Chỉnh đúng là tương đối nhàn...

Nếu Vương Doãn cố chấp muốn dùng chiến giáp bạch cốt kiên cố không gì sánh nổi kia để chiến thắng trận tỷ thí này, thì La Chỉnh hẳn cũng không ngại giằng co. Dù sao tỷ thí cũng không hạn chế thời gian, nếu có bản lĩnh thì người này cứ va chạm một năm đi.

Loại va chạm khô khan nhàm chán này duy trì trong thời gian hai nén nhang, Vương Doãn rốt cuộc ý thức được hành vi của mình có phần ngu ngốc. Mặc dù được chiến giáp bạch cốt bao bọc kín mít nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt những đệ tử xung quanh nhìn hẳn như đang nhìn một thằng ngu.

Phân cao thấp với Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh đúng là vô nghĩa.

Nghĩ thông suốt rồi, Vương Doãn chợt tăng gấp đôi tốc độ, vượt qua Thiên Ma Mị Ảnh trực tiếp tấn công La Chỉnh.

“Không chơi nữa sao?” Nhìn Vương Doãn đang không ngừng đến gần, La Chính ung dung cười thật tươi. Thân hình hắn chợt tăng tốc, nhưng không hề chạy trốn mà lựa chọn phương pháp dùng bả vai nghênh đón thế tấn công của Vương Doãn!

“Trời ơi, mắt ta có vấn đề rồi phải không? La Chính định cứng đối cứng với Vương Doãn?”

“Vương Doãn mặc chiến giáp bạch cốt chẳng khác gì co đầu rụt cổ trong pháp bảo phòng ngự siêu cấp, trừ phi là tiên khí, còn không thì căn bản không thể phá vỡ chiến giáp này. La Chính không dùng kiếm mà định dùng thân thể va chạm với Vương Doãn?”

“Nực cười, Vương Doãn hiển nhiên là một chiếc xe chiến hình người, chiến giáp bạch cốt kia có thể đè bẹp đối thủ. La Chính quả thật có thần lực trời sinh, nhưng sao có thể nắm chắc phần thắng khi va chạm với Vương Doãn?”

Ngay cả bản thân Vương Doãn cũng lộ vẻ mặt kỳ quái, nhưng ngay sau đó lại chuyển thành sắc thái vui mừng. Vừa hay, hắn còn sợ La Chính chơi trò đánh du kích. Nếu La Chính chọn cách né tránh, thoát ần thoát hiện thì muốn đụng trúng hắn quả thật có chút khó khăn. Nhưng thắng nhóc này không những không chạy trốn, ngược lại còn muốn va chạm với mình? Chắc không phải sốt đến mức đầu óc hỏng luôn rồi chứ? Cũng tốt, một lần phẩy luôn người, đỡ cho người ta so sánh lung tung.

Trong khoảnh khắc hai người chuẩn bị va chạm, tất cả vấy rỗng trong đầu La Chính lập tức bùng sáng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Cốt Mâu Giao Long

Trong chớp mắt, hơn một trăm miếng vảy rồng liền sáng lên, sức mạnh mãnh liệt như nước lũ ở khe sâu tuôn trào mãnh liệt rót vào thân thể La Chỉnh. Bờ vai hấn căng phồng, từng sợi gân xanh nở căng như một con rồng có sừng!

Khi hai người va chạm, Vương Doãn quát to: “Cho người tan xương nát thịt!”

La Chỉnh né qua cái sừng trên người chiến giáp bạch cốt, trực tiếp đụng vào bả vai Vương Doãn!

“Ầm ầm!”

Hai luồng sức mạnh khổng lồ tập trung một chỗ, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Mọi người tận mắt chứng kiến cảnh tượng Vương Doãn mặc chiến giáp bạch cốt bị hất văng ngược lại, vút qua võ đài nặng nề đập vào kết giới!

Trong các trận tỷ thí trước, có không ít đệ tử bị đập trúng một quyền, sau đó va vào kết giới. Bởi vì kết giới này vốn được thiết kế hết sức mềm mại, dẻo dai, vậy nên cũng có tác dụng bảo vệ đệ tử tham gia tỷ thí. Nhưng cường độ va đập mà kết giới có thể chịu được là có hạn. Khi va chạm, La Chỉnh đã dẫn toàn bộ sức mạnh trong vảy rồng dội vào người Vương Doãn.

Nếu nói Vương Doãn mặc chiến giáp bạch cốt là một chiếc xe chiến thì trong khoảnh khắc đó La Chỉnh chính là một con thú hoang hung mãnh!

Sức mạnh cường thế mà thuần túy dội xuống khiến Vương Doãn bay thẳng ra ngoài. Luồng sức mạnh này vượt xa khỏi giới hạn mà kết giới có thể gánh chịu. Thế nên kết giới đó dao động kịch liệt, sau đó tựa như một tấm gương xuất hiện những vết rạn li ti rồi ầm ầm vỡ vụn.

Thân hình Vương Doãn không có bất kỳ dấu hiệu dừng lại nào, thuận đà rơi xuống đám người trên khán đài. May mắn đó là khu vực tập trung của nhóm đệ tử Thiên Nhất Phong. Đám người Hoa Thiên Mệnh, Ngô Tà, thậm chí cả Tạ Vân đang chữa thương vừa thấy cảnh tượng đó liền vội vàng ra tay, lúc này mới đỡ được Vương Doãn lại!

Đệ tử các phong khác thấy vậy, trong lòng đều run rẩy...

Đây là do trên Thiên Nhất Phong có vô số cường giả, nếu rơi xuống địa điểm tập kết của đệ tử Tiểu Vũ Phong, Thốc Thấu Phong, bọn họ không những không ngăn được Vương Doãn, mà sợ rằng còn có thể khiến mấy đệ tử bị thương.

Mặc dù La Chỉnh vừa bắt đầu đã bộc lộ thần lực trời sinh, nhưng hẳn hoàn toàn không sử dụng toàn bộ thực lực của mình. Cho nên vào giờ khắc này, đầu óc mọi người đều trở nên rối loạn.

Thần lực trời sinh ý chỉ những người có sức lực lớn. Đối với võ giả mà nói, thần lực trời sinh có thể được coi là ưu thế hạng nhất, nhưng cũng không quá mức đề cao.

Sức mạnh lớn hay không, tất nhiên vẫn là nhân tố căn bản trong năng lực chiến đấu của võ giả. Có thần lực trời sinh quả thật là ưu thế. Nhưng sức mạnh mà thân thể mang lại cũng có hạn. Theo quá trình trưởng thành của chân nguyên, loài người lợi dụng chân nguyên gặt hái được nguồn sức mạnh lớn hơn thân thể mấy chục, mấy trăm lần, thậm chí hơn cả ngàn lần!

Tựa như thần lực trời sinh dù mạnh đến đâu cũng không thể giống như Thạch Kinh Thiên, nên ra một quyền cách không trung, đánh tan Thiên Khung chân nhân đã chạy thật xa kia!

Cho nên võ giả nơi Đông Vực đều coi trọng tu luyện hệ thống chân nguyên, đối với việc luyện thể đơn thuần đều không quá chú tâm.

Dù sao, khả năng phát triển của luyện thể cũng quá kém.

Nhưng La Chỉnh rốt cuộc đã làm thế nào?

Dựa vào thân thể của mình mà có thể hất văng một người mặc chiến giáp bạch cốt? Hay mọi người đều đầu vầng mắt hoa, nảy sinh ảo giác?

Một người nhìn thấy thì có thể là ảo giác, nhiều người như vậy đều thấy thì không thể nào là ảo giác được.

Nhưng nghĩ tới việc La Chỉnh bộc lộ sức mạnh kinh khủng như vậy, trong lòng mọi người không nhịn được một phen kinh hãi... Lần đại hội toàn phong này, La Chỉnh đã mang tới cho Thanh Vân Tông quá nhiều kinh hãi.

Sắc mặt của Vương Doãn khi đứng ngoài võ đài vô cùng phong phú, một khắc trước khi va chạm với La Chỉnh là vẻ hưng phấn, hẳn muốn mở to mắt nhìn xem kẻ không biết tự lượng sức mình này bị đè bẹp thế nào. Nhưng trong khoảnh khắc va chạm diễn ra, vẻ hưng phấn kia từ từ chuyển thành nghi ngờ, khi bị hất văng ra ngoài thì biến thành khiếp sợ, cuối cùng đến bây giờ là vẻ bất đắc dĩ...

La Chỉnh này thật là một người tàn nhẫn. Vương Doãn vẫn cảm thấy mình đã là một người tàn nhẫn rồi, nhưng không ngờ La Chỉnh còn ác hơn. Hẳn dựa vào chiến giáp bạch cốt hung hăng tuyên bố muốn đè bẹp La Chỉnh, La Chỉnh lại hết lần này tới lần khác không hề trốn tránh, trực tiếp

ngheh chiến, muốn dùng sức mạnh tuyệt đối quay ngược lại đè bẹp chính mình!

Vương Doãn chưa bại trận, bởi quy tắc của võ đài là phải nhận thua hoặc không thể đấu tiếp. Hắn bị La Chỉnh hất ra khỏi võ đài hoàn toàn là bởi kết giới không thể chống đỡ được.

Nhưng cảm giác trong lòng Vương Doãn thật sự không cách nào nói rõ. Giống như một vị tuyển thủ am hiểu cờ vây giao đấu với một vị tuyển thủ am hiểu cờ tướng, nhưng vị tuyển thủ cờ tướng kia hết lần này tới lần khác lại dụng chiến thuật của cờ vây đánh thắng mình!

Bị đánh bại trong lĩnh vực mình chiếm ưu thế khiến người ta có cảm giác thất bại cực kỳ!

Vương Doãn vừa đi tới võ đài vừa nhìn chăm chăm La Chỉnh, trong mắt rớt cuộc xuất hiện vẻ nghiêm túc. Hắn biết mình phải dốc toàn lực ứng phó trận đấu này.

Lúc này, trong lòng Vương Doãn còn nảy sinh chút nghi ngờ. Chiến giáp bạch cốt của hắn có độ cứng kinh người, La Chỉnh dùng sức mạnh lớn như vậy đụng vào, nếu cường độ thân thể hắn chưa đạt, xương cốt tất nhiên sẽ vỡ nát. Cứ cho là thân thể hắn mạnh mẽ dẻo dai thì chỉ sợ cũng phải chịu thương tích nặng nề.

Nhưng bộ dạng La Chỉnh đứng trên sàn đấu làm gì có vẻ bị trọng thương. Chẳng qua hắn chỉ xoa xoa tay, nhếch miệng cười: “Còn muốn va đụng nữa sao? Ta có thể theo hầu!”

Nghe được lời La Chỉnh nói, Vương Doãn đột nhiên có cảm giác muốn học máu, đồng thời trong lòng dâng lên nỗi kinh ngạc sâu sắc.

Chiến giáp bạch cốt của hắn có thể dễ dàng ngăn cản sự công kích của linh khí thượng phẩm, trừ phi là vũ khí cấp bậc tiên khí, nếu không căn bản

không cách nào xuyên thấu chiến giáp này. La Chinh va chạm với chiến giáp bạch cốt như vậy mà lại không xảy ra chuyện gì, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa thân thể La Chinh đã mạnh đến trình độ của linh khí thượng phẩm! Vậy hắn còn là người sao?

Vương Doãn luôn tự xưng là thiên tài, lúc nào cũng thích khiêu chiến đối thủ vượt cấp, lúc này trong lòng liền trào dâng cảm giác hoang mang tột độ...

Thật ra Vương Doãn là người đầu tiên thử dò xét cường độ sức mạnh trong thân thể La Chinh. Trước đây không ai thử dò xét xem cực hạn sức mạnh của thân thể La Chinh tới mức nào. Lần duy nhất hắn bị thương là do bị Mạc Vũ Hình kích hoạt sức mạnh của Thanh Loan, dùng Nga Mi Thích gây ra thương tích, cho nên không cách nào đoán được.

Có điều Vương Doãn đã đánh giá cao cường độ thân thể La Chinh.

Hiện tại cường độ thân thể La Chinh thật ra tương đương với linh khí trung phẩm mà thôi. Thân thể hắn bước vào giai đoạn linh khí trung phẩm này đã một thời gian, sau khi tu luyện tối đa cũng chỉ đạt tới linh khí trung phẩm đỉnh phong, so với linh khí thượng phẩm vẫn có sự chênh lệch rõ rệt.

Khi La Chinh dùng bả vai va chạm với chiến giáp bạch cốt của Vương Doãn, da thịt bên chắc trên bả vai hắn có chút tác dụng làm giảm thiểu chấn động, còn sức mạnh sinh ra khi va chạm lập tức chui vào trong cơ thể, bị thân thể kỳ diệu của hắn tự động chuyển hóa thành luồng khí nóng để hấp thu.

Cho dù là linh khí trung phẩm thì cũng khiến người ta không thể hiểu nổi.

Trước đây mọi người đều quen nhìn cảnh tượng Vương Doãn dùng chiến giáp bạch cốt đè bẹp đối thủ, giờ phút này tình thế xoay chuyển, ai nấy đều hiểu được, Vương Doãn chắc hẳn phải ra tay thật rồi.

“Người rất thú vị. Trước đây có lẽ ta đã đánh giá thấp người. Muốn sử dụng sức mạnh đơn thuần để bóp nát người thì cũng hơi không thực tế.” Vương Doãn lạnh giọng nói.

La Chỉnh khẽ nhướn mày: “Có thể nói là cực kỳ ngây thơ.”

“Ta thừa nhận là ngây thơ.” Vương Doãn không so đo với lời châm chọc của La Chỉnh, cười lạnh: “Người thật sự có tư cách thử một chút về thực lực chân chính của ta. Nhắc nhở người một chút, người nhất định sẽ hối hận! Cực kỳ hối hận!”

Dứt lời, trong tay Vương Doãn bắt đầu tỏa ra từng luồng sương màu máu, chúng rõ ràng có hơi khác biệt, nồng đậm hơn so với trước, trong đó ẩn chứa khí thế cường đại hơn, dường như còn ẩn chứa dòng máu của dã thú thời viễn cổ.

Đến khi màn sương này dần tan biến, trong tay Vương Doãn xuất hiện thêm một chiếc xương nhọn. Xương nhọn nhuốm ánh sáng màu xanh trắng, trên xương cốt còn khắc sâu từng đường vân phức tạp.

Xương nhọn vừa nhô lên liền thuận tay đâm vào không trung, thậm chí còn có một tiếng rỗng ngâm truyền tới!

“Đây là cốt mâu được chế tạo từ xương sống Giao Long, người rất vinh hạnh trở thành người đầu tiên ở đại hội toàn phong được ném thử uy lực của nó!” Vương Doãn chậm rãi nói.

Giao Long...

Mặc dù cùng là rồng, nhưng lại kém xa Chân Long tới vạn dặm. Giao Long không phải thần thú siêu cấp, thậm chí ngay cả thần thú cũng không được tính, so ra còn kém hơn Thanh Loan của Mạc Vũ Hình!

Nhưng Mạc Vũ Hình chẳng qua chỉ có dòng máu của Thanh Loan, thực lực của nàng bây giờ căn bản không cách nào khống chế trọn vẹn sức mạnh Thanh Loan. Còn trong tay Vương Doãn lại thật sự cầm một cây cốt mâu được chế tạo từ xương sống Giao Long. Uy lực của nó mạnh đến mức nào?

La Chính nghe được tiếng rồng ngâm vọng ra từ cốt mâu liền cảm thấy có chút kỳ lạ. Hắn phát hiện Thanh Long khắc trên lò luyện không lồ khẽ chuyển mình, ngay sau đó liền truyền ra một tiếng rồng ngâm khe khẽ.

La Chính không hiểu long ngữ bí ẩn, phức tạp. Trên thực tế, con người không thể nghe rõ hoặc hoàn toàn không nghe thấy rất nhiều âm tiết trong long ngữ. Nhưng giờ khắc này, La Chính lại có thể hiểu một ít ẩn ý trong tiếng rồng ngâm.

“Cái gì? Người muốn ăn cốt mâu Giao Long kia?” Trên mặt La Chính lộ ra vẻ kỳ quái.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Quỷ Xuống

Lò luyện thần bí trong đầu La Chỉnh có chín con rồng lớn, mỗi con đều rất sống động.

Chín con rồng lớn này thoát nhìn như được điêu khắc trên lò luyện, nhưng La Chỉnh lại nghi chúng căn bản không phải điêu khắc mà là rồng thật, hơn nữa còn có ý thức riêng.

Chẳng qua đến bây giờ mới chỉ có vền vẹn một Thanh Long thức tỉnh, La Chỉnh dùng Thiên Diễn Tinh Hoa rót vào nên dường như Thanh Long này cũng đã lấy lại được ý thức, nhưng từ đầu tới giờ Thanh Long cũng chưa từng nói gì với hắn.

Nhiều nhất là khi La Chỉnh gặp nguy cấp thì liền ngâm một tiếng trợ giúp hắn ngăn cản nguy cơ hai lần, một lần là lúc chọn công pháp trong Thiên Thư Các, ứng phó với uy áp của Hình Thiên Thú, một lần khác là ứng phó với oán linh trong Tiên Phủ.

Ngoài chuyện đó ra, chín con rồng lớn này thật sự giống như điêu khắc, căn bản không có sự sống gì.

Nhưng hôm nay, Thanh Long kia lại chủ động nói chuyện với La Chỉnh? Lại muốn ăn cây cốt mâu kia...

Không hề nghi ngờ, La Chỉnh có thể đi đến bây giờ thì lò luyện thần bí to lớn này cũng có không ít công lao. Nếu như lúc đầu không có nó rèn thân thể, rèn linh hồn thì hắn thật khó mà rời khỏi La gia. Còn La Chỉnh mặc dù không rõ lai lịch của lò luyện này, nhưng cũng hiểu được chín con

rồng và Hắc Hỏa trong lò luyện thần bí này đều không phải thứ mình có thể tưởng tượng ra, tuyệt đối không thể là đồ của con người.

Cho dù dùng Hắc Hỏa bên trong lò luyện để luyện binh khí tạo thành Thiên Diễn Tinh Hoa, La Chỉnh cũng thật cẩn thận ủy thác cho Chương Vô Huyền đi bán đấu giá, sợ trung gian mắc sai lầm gì sẽ bị người khác để ý đến.

Cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích có tội, với thực lực của La Chỉnh bây giờ một khi bí mật loại này bị tiết lộ ra, ngoại trừ có người tìm tới giết thì cũng không có lấy nửa điểm tốt.

Nhưng mà hiện tại Thanh Long lại truyền tin muốn mình giúp nó cắn nuốt cây cốt mâu kia?

Giao Long là một loại rồng cấp bậc thấp, coi như là một loại rồng bậc hai, chẳng qua tuy rằng cấp bậc thấp nhưng nó vẫn thuộc họ nhà rồng.

Nói vậy xương sống Giao Long chứa khí tức của Long tộc khiến cho Thanh Long chú ý, không thể chờ đợi được mà muốn cắn nuốt cây cốt mâu này, cho nên mới nói chuyện với La Chỉnh.

Nhưng mà Thanh Long này đã cho La Chỉnh một vấn đề nan giải.

Thực lực bản thân Vương Doãn cũng rất mạnh, tuy La Chỉnh vừa mới mượn sức mạnh của vảy rồng làm Vương Doãn suy chuyển một lần, trực tiếp làm hấn vắng khỏi võ đài, nhưng cũng không phải La Chỉnh chiếm thế thượng phong, chẳng qua Vương Doãn đã đánh giá thấp thực lực của La Chỉnh, muốn dùng cái loại phương thức mạnh mẽ này để nghiền áp hấn, nhưng mà lại bị hấn nghiền áp lại.

Nói cách khác, thực lực Vương Doãn chưa thực sự bộc lộ.

Mà lúc này Vương Doãn đang cầm cốt mâu Giao Long trong tay. Đây mới là phương thức chiến đấu thực sự của hắn. Đoạn cốt mâu kia truyền đến từng luồng khí tức uy nghiêm, loại khí tức này tới từ huyết mạch, là lực uy hiếp được truyền thừa!

Vương Doãn thực sự có tư cách cuồng ngạo, La Chỉnh cũng không chắc sẽ chiến thắng được hắn.

Dưới tình huống như vậy còn muốn cướp cốt mâu của hắn rồi cắn nuốt, khó khăn không nhỏ.

Ngay lúc La Chỉnh đang suy nghĩ xem nên hành động thế nào thì Vương Doãn đã bắt đầu động. Hắn cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng gõ cốt mâu lên võ đài, chân nguyên của hắn không ngừng di chuyển trong cốt mâu.

“Long Uy Tối Thượng!”

Cốt mâu chính là vật chết, chẳng qua dù sao cũng là một đoạn xương sống của Giao Long, được chân nguyên của Vương Doãn kích phát huyết mạch trong đó, khiến luồng uy áp đến từ huyết mạch Long tộc kia gia tăng gấp trăm lần!

“Rồng sinh ra đã mạnh! Hàng vạn hàng nghìn sinh linh chỉ có số phận phủ phục dưới chân. Dưới long uy này, La Chỉnh ngươi cũng quỳ xuống cho ta!” Vương Doãn thản nhiên cười nói. Vừa rồi La Chỉnh làm hắn vắng ra khỏi võ đài, sử dụng sức mạnh càng mạnh hơn để áp chế hắn, đối với Vương Doãn mà nói đây là chuyện vô cùng nhục nhã. Trận so đấu này hắn không chỉ muốn thắng mà còn muốn La Chỉnh thua hắn một cách nhục nhã!

Được chân nguyên kích phát, uy áp từ huyết mạch của Long tộc phát ra như thể sóng thần, tựa như dời núi lấp biển mà trút về hướng La Chỉnh!

Thực tế, uy áp của Long tộc rất giống khí thể của nhân loại. Khí thể của cường giả chân chính, ví dụ như Thạch Kinh Thiên, đích thật có thể áp chế chân tay người khác đến mức không có sức lực, thậm chí quỳ xuống.

Mà uy áp của Long tộc lại càng khủng bố, hung hiểm hơn!

Luồng uy áp dũng mãnh đó không chỉ hướng về phía La Chỉnh, mà còn lan ra xung quanh võ đài.

Khi đệ tử trong các phong tiếp xúc luồng uy áp kinh khủng này, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, đệ tử nào có tu vi hơi thấp thì như đứng giữa băng tuyết, hai hàm răng không nhin được va đập vào nhau phát ra tiếng vang.

“Bịch!”

Một vị đệ tử không hề có triệu chứng gì mà ngất đi, ngã thẳng xuống đất.

Thạch Kinh Thiên nhìn Từ trưởng lão một cái: “Đại hội toàn phong lần này, hình như ta đã nói rất nhiều từ ‘không ngờ’. Không ngờ Vương Doãn lại có được một đoạn xương sống của Giao Long.”

Xương sống của Giao Long có thể dùng để rèn ra binh khí, cũng có thể luyện chế đan dược, nếu nuốt thì có thể tạo ra một tia huyết mạch Giao Long trong thân thể mình! Đối với báu vật loại này, cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng sẽ động tâm!

Đương nhiên, với thân phận của Thạch Kinh Thiên thì tất nhiên không cướp cốt mâu của Vương Doãn.

“Ba năm trước đây ta đã từng nói, Vương Doãn này là người có vận may lớn, có lẽ hãn cang trưởng thành sẽ càng có nhiều cơ duyên hơn. Sợ là La Chỉnh sẽ gặp nguy hiểm.” Từ trưởng lão bình luận như vậy.

Thạch Kinh Thiên lại cười nói: “Vương Doãn có vận may lớn, có được cơ duyên, chẳng lẽ La Chỉnh thì không mạnh? Người xem trong tay La Chỉnh có phi đao, tu luyện được Thiên Ma Thần Quyền, còn lĩnh ngộ được ‘kiếm pháp căn bản’, có cái nào là bình thường?”

“Tông chủ nói đúng, do ta thấy tu vi của La Chỉnh quá thấp, nên cũng hơi có thành kiến. Uy áp của Giao Long kia làm phần lớn các đệ tử đều xuất hiện phản ứng không tốt, ta đi xuống giúp một chút!” Từ trường lão nói xong liền từ trên đài cao nhảy xuống. Lúc vẫn còn trên không trung, cánh tay già nua nhẹ nhàng vung lên, một luồng chân nguyên màu xanh hóa thành một quang sáng, bao phủ xung quanh võ đài.

Bởi vì uy áp của Giao Long làm cho chúng đệ tử cảm giác như mình trần như nhộng đứng giữa núi băng, căn bản không thể chống đỡ. Nếu tiếp tục duy trì, loại uy áp này thậm chí sẽ làm tổn thương linh hồn họ.

Quang sáng trong tay Từ trường lão kia vừa nhẹ nhàng lướt qua một cái, mọi người đều cảm thấy mình như được phủ thêm một tầng áo bông thật dày, chột ấm áp hẳn lên, đủ để ngăn cản luồng uy áp kia.

Nhưng mà chỉ là dư âm của uy áp lan tới đã có thể làm nhiều đệ tử khó chịu như vậy, thì một mình La Chỉnh làm sao ứng phó với uy áp của Giao Long?

Mọi người được Từ trường lão trợ giúp nên chống đỡ được luồng uy áp của Giao Long, lúc này mới chú ý tới tình hình trên võ đài. Bọn họ muốn nhìn xem La Chỉnh thế nào.

Linh hồn của La Chỉnh mạnh hơn người bình thường nhiều, lúc trước khi La Chỉnh tiến vào đại sảnh công pháp thiên giai trong Thiên Thư Các, cũng không nhờ Thanh Long trợ giúp mà là dùng chính linh hồn của mình để ngăn cản uy áp của Hình Thiên Ý. Nhưng lúc tiến vào gian phòng bị che

giấu trong đại sảnh thiên giai, bị linh hồn Hình Thiên Thú đánh chính diện nên Thanh Long mới ra tay ngăn cản.

Mà uy áp phát ra từ cây cốt mâu của Giao Long khi được truyền chân nguyên vào kia còn mạnh hơn uy áp của Hình Thiên Thú ba phần!

Dưới mức độ uy áp này, nghĩ cũng biết trạng thái La Chỉnh lúc này thế nào!

Nhưng La Chỉnh vẫn cắn răng, lựa chọn cứng rắn chống đỡ.

Sau khi La Chỉnh lựa chọn bản công pháp Kinh Thần Thứ, thông qua phương pháp trong đó để rèn luyện linh hồn chính mình, tiến vào cảnh giới Vong Ngã làm linh hồn hấn càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên uy áp của cốt mâu Giao Long tuy mạnh, nhưng nhất thời cũng không cách nào làm gì được La Chỉnh!

Chẳng qua sắc mặt La Chỉnh cũng không dễ nhìn lắm, khuôn mặt vốn hồng nhuận giờ đã tái nhợt như tờ giấy.

“Thật sự là làm ta cảm thấy thật bất ngờ. Vậy mà người còn có thể chịu đựng, để xem người có thể kiên trì tới khi nào!”

Nói xong, cốt mâu trong tay Vương Doãn gõ lên võ đài, lúc này một tiếng Giao Long gầm rống truyền đến.

“Gàooo!”

“Quỳ xuống cho ta!”

“Gàoo!”

“Quỳ xuống!”

“Gàoo!”

“Quỳ xuống!”

Vương Doãn liên tục gõ cốt mâu xuống mặt đất ba lần! Uy áp kia giống như từng đợt sóng nối nhau, sóng sau lại mạnh hơn sóng trước! Mà chữ “quỳ xuống” trong miệng Vương Doãn cũng chất chứa một sự uy nghiêm thực sự, giống như là mệnh lệnh của vương giả trong đất Phần Thiên!

“Làm sao chống đỡ được... Nếu là ta, chỉ sợ lúc này linh hồn đã thành tro bụi!”

“Mọi! Vương Doãn quá biến thái, cho dù Từ trường lão đã giúp chúng ta chặn uy áp lại, thế mà đầu gối ta đây cũng như nhũn ra, muốn quỳ xuống...”

“Ài, lúc trước hãn dùng chiến giáp bạch cốt công kích, đơn giản mà thô bạo, không ngờ công kích linh hồn của hãn cũng thô bạo mãnh liệt như thế. Phương thức công kích thô bạo tới mức không ai có thể phản kháng!”

Cho dù có Từ trường lão trợ giúp mọi người ngăn cản cỗ uy áp kia thì khi xem tình hình chiến đấu trên võ đài, cả đám vẫn kinh hồn bạt vía.

Bùi Thiên Diệu ngồi dưới đất, nghe được một tiếng rỗng ngâm thì hơi mở mắt, mặt cứng lại một chút. Một lúc sau, hãn lại bình tĩnh nhắm hai mắt lại. Với công pháp Phật môn bác đại tinh thâm, có lẽ hãn đã có phương pháp ứng phó.

Hoa Thiên Mệnh lưng đeo trường kiếm, khi nghe thấy ba tiếng rỗng ngâm kia, ngón tay khẽ run lên, nhin không được mà đặt tay lên kiếm của mình. Ngay lúc hãn vừa chạm khẽ vào thanh kiếm sau lưng thì mới thở ra một hơi, trong hai mắt phóng ra tinh quang sáng quắc, nhìn chăm chú lên võ đài.

Trên võ đài, linh hồn La Chỉnh không ổn định, như một cái lá trên cành cây, lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Nhưng kỳ lạ là hắn vẫn cứng rắn chống đỡ như trước, chỉ là tình huống không tốt lắm thôi.

Trận so đấu này là trận đấu nguy hiểm nhất của La Chỉnh. Một đường thắng liên tiếp tới bây giờ, La Chỉnh chưa có lúc nào gần với thất bại như vậy!

Thực tế, chênh lệch giữa La Chỉnh và Vương Doãn cũng không lớn như vậy, bởi vì Vương Doãn không dựa vào thực lực của chính mình mà là cốt mâu Giao Long trong tay, nhưng La Chỉnh thì thật sự dựa vào linh hồn của chính mình cứng rắn chống đỡ.

Một vệt máu tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng La Chỉnh, công kích linh hồn có thể biến người ta thành kẻ ngốc, có thể ép nát đầu con người ta, nhưng sẽ không khiến cho người ta bị thương.

Máu đó là do La Chỉnh cắn lưỡi để giữ cho mình tỉnh táo mà thôi.

La Chỉnh thở hổn hển, lạnh lùng nói: “Người cho rằng người là ai? Kêu ta quỳ ta sẽ quỳ? Chỉ bằng người thì không đủ tư cách!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Quỷ Xuống

Lò luyện thần bí trong đầu La Chỉnh có chín con rồng lớn, mỗi con đều rất sống động.

Chín con rồng lớn này thoát nhìn như được điêu khắc trên lò luyện, nhưng La Chỉnh lại nghi chúng căn bản không phải điêu khắc mà là rồng thật, hơn nữa còn có ý thức riêng.

Chẳng qua đến bây giờ mới chỉ có vền vẹn một Thanh Long thức tỉnh, La Chỉnh dùng Thiên Diễn Tinh Hoa rót vào nên dường như Thanh Long này cũng đã lấy lại được ý thức, nhưng từ đầu tới giờ Thanh Long cũng chưa từng nói gì với hắn.

Nhiều nhất là khi La Chỉnh gặp nguy cấp thì liền ngâm một tiếng trợ giúp hắn ngăn cản nguy cơ hai lần, một lần là lúc chọn công pháp trong Thiên Thư Các, ứng phó với uy áp của Hình Thiên Thú, một lần khác là ứng phó với oán linh trong Tiên Phủ.

Ngoài chuyện đó ra, chín con rồng lớn này thật sự giống như điêu khắc, căn bản không có sự sống gì.

Nhưng hôm nay, Thanh Long kia lại chủ động nói chuyện với La Chỉnh? Lại muốn ăn cây cốt mâu kia...

Không hề nghi ngờ, La Chỉnh có thể đi đến bây giờ thì lò luyện thần bí to lớn này cũng có không ít công lao. Nếu như lúc đầu không có nó rèn thân thể, rèn linh hồn thì hắn thật khó mà rời khỏi La gia. Còn La Chỉnh mặc dù không rõ lai lịch của lò luyện này, nhưng cũng hiểu được chín con

rồng và Hắc Hỏa trong lò luyện thần bí này đều không phải thứ mình có thể tưởng tượng ra, tuyệt đối không thể là đồ của con người.

Cho dù dùng Hắc Hỏa bên trong lò luyện để luyện binh khí tạo thành Thiên Diễn Tinh Hoa, La Chỉnh cũng thật cẩn thận ủy thác cho Chương Vô Huyền đi bán đấu giá, sợ trung gian mắc sai lầm gì sẽ bị người khác để ý đến.

Cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích có tội, với thực lực của La Chỉnh bây giờ một khi bí mật loại này bị tiết lộ ra, ngoại trừ có người tìm tới giết thì cũng không có lấy nửa điểm tốt.

Nhưng mà hiện tại Thanh Long lại truyền tin muốn mình giúp nó cắn nuốt cây cốt mâu kia?

Giao Long là một loại rồng cấp bậc thấp, coi như là một loại rồng bậc hai, chẳng qua tuy rằng cấp bậc thấp nhưng nó vẫn thuộc họ nhà rồng.

Nói vậy xương sống Giao Long chứa khí tức của Long tộc khiến cho Thanh Long chú ý, không thể chờ đợi được mà muốn cắn nuốt cây cốt mâu này, cho nên mới nói chuyện với La Chỉnh.

Nhưng mà Thanh Long này đã cho La Chỉnh một vấn đề nan giải.

Thực lực bản thân Vương Doãn cũng rất mạnh, tuy La Chỉnh vừa mới mượn sức mạnh của vảy rồng làm Vương Doãn suy chuyển một lần, trực tiếp làm hấn vắng khỏi võ đài, nhưng cũng không phải La Chỉnh chiếm thế thượng phong, chẳng qua Vương Doãn đã đánh giá thấp thực lực của La Chỉnh, muốn dùng cái loại phương thức mạnh mẽ này để nghiền áp hấn, nhưng mà lại bị hấn nghiền áp lại.

Nói cách khác, thực lực Vương Doãn chưa thực sự bộc lộ.

Mà lúc này Vương Doãn đang cầm cốt mâu Giao Long trong tay. Đây mới là phương thức chiến đấu thực sự của hắn. Đoạn cốt mâu kia truyền đến từng luồng khí tức uy nghiêm, loại khí tức này tới từ huyết mạch, là lực uy hiếp được truyền thừa!

Vương Doãn thực sự có tư cách cuồng ngạo, La Chỉnh cũng không chắc sẽ chiến thắng được hắn.

Dưới tình huống như vậy còn muốn cướp cốt mâu của hắn rồi cắn nuốt, khó khăn không nhỏ.

Ngay lúc La Chỉnh đang suy nghĩ xem nên hành động thế nào thì Vương Doãn đã bắt đầu động. Hắn cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng gõ cốt mâu lên võ đài, chân nguyên của hắn không ngừng di chuyển trong cốt mâu.

“Long Uy Tối Thượng!”

Cốt mâu chính là vật chết, chẳng qua dù sao cũng là một đoạn xương sống của Giao Long, được chân nguyên của Vương Doãn kích phát huyết mạch trong đó, khiến luồng uy áp đến từ huyết mạch Long tộc kia gia tăng gấp trăm lần!

“Rồng sinh ra đã mạnh! Hàng vạn hàng nghìn sinh linh chỉ có số phận phủ phục dưới chân. Dưới long uy này, La Chỉnh ngươi cũng quỳ xuống cho ta!” Vương Doãn thản nhiên cười nói. Vừa rồi La Chỉnh làm hắn vắng ra khỏi võ đài, sử dụng sức mạnh càng mạnh hơn để áp chế hắn, đối với Vương Doãn mà nói đây là chuyện vô cùng nhục nhã. Trận so đấu này hắn không chỉ muốn thắng mà còn muốn La Chỉnh thua hắn một cách nhục nhã!

Được chân nguyên kích phát, uy áp từ huyết mạch của Long tộc phát ra như thể sóng thần, tựa như dời núi lấp biển mà trút về hướng La Chỉnh!

Thực tế, uy áp của Long tộc rất giống khí thể của nhân loại. Khí thể của cường giả chân chính, ví dụ như Thạch Kinh Thiên, đích thật có thể áp chế chân tay người khác đến mức không có sức lực, thậm chí quỳ xuống.

Mà uy áp của Long tộc lại càng khủng bố, hung hiểm hơn!

Luồng uy áp dũng mãnh đó không chỉ hướng về phía La Chỉnh, mà còn lan ra xung quanh võ đài.

Khi đệ tử trong các phong tiếp xúc luồng uy áp kinh khủng này, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, đệ tử nào có tu vi hơi thấp thì như đứng giữa băng tuyết, hai hàm răng không nhin được va đập vào nhau phát ra tiếng vang.

“Bịch!”

Một vị đệ tử không hề có triệu chứng gì mà ngất đi, ngã thẳng xuống đất.

Thạch Kinh Thiên nhìn Từ trưởng lão một cái: “Đại hội toàn phong lần này, hình như ta đã nói rất nhiều từ ‘không ngờ’. Không ngờ Vương Doãn lại có được một đoạn xương sống của Giao Long.”

Xương sống của Giao Long có thể dùng để rèn ra binh khí, cũng có thể luyện chế đan dược, nếu nuốt thì có thể tạo ra một tia huyết mạch Giao Long trong thân thể mình! Đối với bá vật loại này, cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng sẽ động tâm!

Đương nhiên, với thân phận của Thạch Kinh Thiên thì tất nhiên không cướp cốt mâu của Vương Doãn.

“Ba năm trước đây ta đã từng nói, Vương Doãn này là người có vận may lớn, có lẽ hãn cang trưởng thành sẽ càng có nhiều cơ duyên hơn. Sợ là La Chỉnh sẽ gặp nguy hiểm.” Từ trưởng lão bình luận như vậy.

Thạch Kinh Thiên lại cười nói: “Vương Doãn có vận may lớn, có được cơ duyên, chẳng lẽ La Chỉnh thì không mạnh? Người xem trong tay La Chỉnh có phi đao, tu luyện được Thiên Ma Thần Quyền, còn lĩnh ngộ được ‘kiếm pháp căn bản’, có cái nào là bình thường?”

“Tông chủ nói đúng, do ta thấy tu vi của La Chỉnh quá thấp, nên cũng hơi có thành kiến. Uy áp của Giao Long kia làm phần lớn các đệ tử đều xuất hiện phản ứng không tốt, ta đi xuống giúp một chút!” Từ trường lão nói xong liền từ trên đài cao nhảy xuống. Lúc vẫn còn trên không trung, cánh tay già nua nhẹ nhàng vung lên, một luồng chân nguyên màu xanh hóa thành một quang sáng, bao phủ xung quanh võ đài.

Bởi vì uy áp của Giao Long làm cho chúng đệ tử cảm giác như mình trần như nhộng đứng giữa núi băng, căn bản không thể chống đỡ. Nếu tiếp tục duy trì, loại uy áp này thậm chí sẽ làm tổn thương linh hồn họ.

Quang sáng trong tay Từ trường lão kia vừa nhẹ nhàng lướt qua một cái, mọi người đều cảm thấy mình như được phủ thêm một tầng áo bông thật dày, chột ấm áp hẳn lên, đủ để ngăn cản luồng uy áp kia.

Nhưng mà chỉ là dư âm của uy áp lan tới đã có thể làm nhiều đệ tử khó chịu như vậy, thì một mình La Chỉnh làm sao ứng phó với uy áp của Giao Long?

Mọi người được Từ trường lão trợ giúp nên chống đỡ được luồng uy áp của Giao Long, lúc này mới chú ý tới tình hình trên võ đài. Bọn họ muốn nhìn xem La Chỉnh thế nào.

Linh hồn của La Chỉnh mạnh hơn người bình thường nhiều, lúc trước khi La Chỉnh tiến vào đại sảnh công pháp thiên giai trong Thiên Thư Các, cũng không nhờ Thanh Long trợ giúp mà là dùng chính linh hồn của mình để ngăn cản uy áp của Hình Thiên Ý. Nhưng lúc tiến vào gian phòng bị che

giấu trong đại sảnh thiên giai, bị linh hồn Hình Thiên Thú đánh chính diện nên Thanh Long mới ra tay ngăn cản.

Mà uy áp phát ra từ cây cốt mâu của Giao Long khi được truyền chân nguyên vào kia còn mạnh hơn uy áp của Hình Thiên Thú ba phần!

Dưới mức độ uy áp này, nghĩ cũng biết trạng thái La Chỉnh lúc này thế nào!

Nhưng La Chỉnh vẫn cắn răng, lựa chọn cứng rắn chống đỡ.

Sau khi La Chỉnh lựa chọn bản công pháp Kinh Thần Thứ, thông qua phương pháp trong đó để rèn luyện linh hồn chính mình, tiến vào cảnh giới Vong Ngã làm linh hồn hẳn càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên uy áp của cốt mâu Giao Long tuy mạnh, nhưng nhất thời cũng không cách nào làm gì được La Chỉnh!

Chẳng qua sắc mặt La Chỉnh cũng không dễ nhìn lắm, khuôn mặt vốn hồng nhuận giờ đã tái nhợt như tờ giấy.

“Thật sự là làm ta cảm thấy thật bất ngờ. Vậy mà người còn có thể chịu đựng, để xem người có thể kiên trì tới khi nào!”

Nói xong, cốt mâu trong tay Vương Doãn gõ lên võ đài, lúc này một tiếng Giao Long gầm rống truyền đến.

“Gàooo!”

“Quỳ xuống cho ta!”

“Gàoo!”

“Quỳ xuống!”

“Gào!”

“Quỳ xuống!”

Vương Doãn liên tục gõ cốt mâu xuống mặt đất ba lần! Uy áp kia giống như từng đợt sóng nối nhau, sóng sau lại mạnh hơn sóng trước! Mà chữ “quỳ xuống” trong miệng Vương Doãn cũng chất chứa một sự uy nghiêm thực sự, giống như là mệnh lệnh của vương giả trong đất Phần Thiên!

“Làm sao chống đỡ được... Nếu là ta, chỉ sợ lúc này linh hồn đã thành tro bụi!”

“Mọi! Vương Doãn quá biến thái, cho dù Từ trường lão đã giúp chúng ta chặn uy áp lại, thế mà đầu gối ta đây cũng như nhũn ra, muốn quỳ xuống...”

“Ài, lúc trước hãn dùng chiến giáp bạch cốt công kích, đơn giản mà thô bạo, không ngờ công kích linh hồn của hãn cũng thô bạo mãnh liệt như thế. Phương thức công kích thô bạo tới mức không ai có thể phản kháng!”

Cho dù có Từ trường lão trợ giúp mọi người ngăn cản cỗ uy áp kia thì khi xem tình hình chiến đấu trên võ đài, cả đám vẫn kinh hồn bạt vía.

Bùi Thiên Diệu ngồi dưới đất, nghe được một tiếng rỗng ngâm thì hơi mở mắt, mặt cứng lại một chút. Một lúc sau, hãn lại bình tĩnh nhắm hai mắt lại. Với công pháp Phật môn bác đại tinh thâm, có lẽ hãn đã có phương pháp ứng phó.

Hoa Thiên Mệnh lưng đeo trường kiếm, khi nghe thấy ba tiếng rỗng ngâm kia, ngón tay khẽ run lên, nhin không được mà đặt tay lên kiếm của mình. Ngay lúc hãn vừa chạm khẽ vào thanh kiếm sau lưng thì mới thở ra một hơi, trong hai mắt phóng ra tinh quang sáng quắc, nhìn chăm chú lên võ đài.

Trên võ đài, linh hồn La Chỉnh không ổn định, như một cái lá trên cành cây, lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Nhưng kỳ lạ là hắn vẫn cứng rắn chống đỡ như trước, chỉ là tình huống không tốt lắm thôi.

Trận so đấu này là trận đấu nguy hiểm nhất của La Chỉnh. Một đường thắng liên tiếp tới bây giờ, La Chỉnh chưa có lúc nào gần với thất bại như vậy!

Thực tế, chênh lệch giữa La Chỉnh và Vương Doãn cũng không lớn như vậy, bởi vì Vương Doãn không dựa vào thực lực của chính mình mà là cốt mâu Giao Long trong tay, nhưng La Chỉnh thì thật sự dựa vào linh hồn của chính mình cứng rắn chống đỡ.

Một vệt máu tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng La Chỉnh, công kích linh hồn có thể biến người ta thành kẻ ngốc, có thể ép nát đầu con người ta, nhưng sẽ không khiến cho người ta bị thương.

Máu đó là do La Chỉnh cắn lưỡi để giữ cho mình tỉnh táo mà thôi.

La Chỉnh thở hổn hển, lạnh lùng nói: “Người cho rằng người là ai? Kêu ta quỳ ta sẽ quỳ? Chỉ bằng người thì không đủ tư cách!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Thông Hiểu Thần Thú

Hai chữ uy thế, tách ra mà nói thì chính là uy lực và khí thế, cũng có thể nói là một luồng khí thế ẩn chứa uy lực. Cường giả có thể diễn giải loại uy thế này đến mức tận cùng, thì chỉ cần dựa vào uy thế là có thể áp chế, thậm chí công kích đối thủ.

Chẳng qua mạnh hay yếu thì cũng chỉ có thể nói một cách tương đối. Tuy Giao Long chất chứa uy thế mạnh mẽ, nhưng khi Vương Doãn thúc giục ra thì dù thế nào cũng không làm cường giả như Từ trường lão có loại cảm giác thế này!

Lúc này đương nhiên không phải một mình Từ trường lão cảm nhận được uy hiếp. Thực lực Từ trường lão đứng đầu trong các trường lão của Thanh Vân Tông, chỉ sau tông chủ và phó tông chủ.

Có thể làm Từ trường lão cảm nhận được uy hiếp, thì đối với người khác lại càng khoa trương hơn.

Trọng tài chủ trì trận đấu đã tránh đi rất xa, chạy tới tít ngoài võ đài kể từ khi Vương Doãn lấy cốt mâu ra.

Tuy thực lực của trọng tài cũng không kém, nhưng khi hai vị đệ tử này so đấu thì không thể dùng lễ thường để cân nhắc được nữa. Hẳn cũng không phải đồ ngu, bị cuốn vào trận đấu của bọn họ thì người chịu thiệt chính là mình thôi.

Vấn đề là cho dù vị trọng tài này đã dự liệu từ trước, rời khỏi võ đài rồi, nhưng cũng không đủ may mắn mà thoát khỏi.

Lúc nghe một tiếng rỗng ngâm kia, hắc cũng cảm thấy như có một người dùng đại chùy trực tiếp nện trên đầu hắc, nhất thời rên lên một tiếng, sau đó bất tỉnh nhân sự, ngã thật mạnh xuống mặt đất.

Vị trọng tài này là người gần võ đài nhất cho nên cũng bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Nhưng các đệ tử xung quanh võ đài cũng không khá hơn chút nào!

Dù sao thực lực của trọng tài cũng mới vào Chiếu Thần Cảnh, còn các đệ tử có mặt ở đại hội toàn phong cũng không thiếu Tiên Thiên Đại Viên Mãn, thậm chí đệ tử dưới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Cũng may Từ trường lão phản ứng cực nhanh, cảm nhận được tiếng rỗng ngâm kia ẩn chứa uy áp mà ông khó có thể tưởng tượng thì như lâm đại địch, chân nguyên toàn thân bộc phát ra!

Chân nguyên sáu màu vô cùng kỳ lạ thấm vào cánh tay ông, hai cánh tay già nua như những cành cây già chỉ trong nháy mắt biến mất hết mọi nếp nhăn, thay vào đó là một đôi tay trắng mịn non mềm!

Từ trường lão tu luyện công pháp về sinh mệnh cho nên mới xuất hiện loại cải lão hoàn đồng này, biến ảo kỳ lạ như cây khô gặp mùa xuân.

Trên thực tế trong lòng Từ trường lão có chút buồn bực, thậm chí buồn cười. Hai văn bối chiến đấu trên võ đài nhưng ông lại như lâm đại địch.

Chẳng qua buồn cười thì buồn cười thế thôi, chứ lúc này ông không thể không nghiêm túc. Nếu không cẩn thận ứng phó, để uy thế của tiếng rỗng ngâm này khuếch tán ra thì chỉ sợ những đệ tử của các phong sẽ trọng thương!

“Lên!” Từ trường lão khẽ quát một tiếng, một quầng sáng sáu màu bao vũ đài lại!

Nhưng uy thế chất chứa trong một tiếng rống ngâm này không phải là công kích trực tiếp mà là uy áp chất chứa trong là linh hồn, quầng sáng sáu màu của Từ trường lão cũng không thể trực tiếp ngăn cản, chỉ có thể làm chậm chúng lại.

Mặc dù có Từ trường lão trợ giúp làm chậm lại sự phát tán uy thế của tiếng rống ngâm kia, nhưng vẫn có không ít đệ tử đầu đầu, choáng váng, thực lực hơi yếu một chút thì trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lúc này cho dù là đệ tử thân truyền, thậm chí Tạ Vân, Ngô Tà, Châu Đan đã vào Chiếu Thần Cảnh hay nhóm đệ tử nổi bật của các phong thì sắc mặt cũng tái nhợt, không thể không vận chuyển công pháp ngăn cản luồng uy áp này!

Mà Bùi Thiên Diệu trước nay vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, nay đã có chút thay đổi. Hai tay hắn tạo thành chữ thập, cuối cùng lăm nhăm, quanh thân hắn xuất hiện sáu quả cầu nhỏ màu vàng không ngừng xoay tròn, ngăn uy thế đó ở ngoài thân mình. Công pháp Phật môn bác đại tinh thâm, Bùi Thiên Diệu tất nhiên có chỗ độc đáo của mình. So với đám người Tạ Vân thì tình hình của hắn vẫn tự nhiên hơn khá nhiều, nhưng cũng không thể nói là thoải mái...

Về phần Hoa Thiên Mệnh, lúc này hai mắt đã chuyển sang màu đỏ, tay phải gắt gao nắm lấy thanh kiếm sau lưng. Từ đầu tới cuối thanh kiếm chưa được rút ra này chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn. Giờ này khắc này hắn vẫn chưa đứng trên vũ đài nhưng trong lòng đã xúc động mãnh liệt muốn rút kiếm ra luôn rồi. Cuối cùng, hắn vẫn nhịn được, dựa vào sức mạnh của chuôi kiếm cũng đủ để cho hắn ứng phó với long uy này.

Thạch Kinh Thiên lại một lần nữa từ trên đài cao đi xuống.

Vóc dáng vạm vỡ của hần bước tới một bước, giẫm trên không khí như một tướng quân bị thiên thần chiếm thân thể. Lúc này sắc mặt của hần nghiêm túc chưa từng có.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Một tiếng rỗng ngâm sao lại có hiệu quả thế này?” Trên mặt Thạch Kinh Thiên vốn luôn lạnh nhạt, lúc này rốt cuộc cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

Từ trường lão lắc đầu: “Vương Doãn này thật sự quá lợi hại, có thể thúc giục cốt mâu Giao Long đến tình trạng này, La Chính kia sợ là...”

“Không đúng!” Thạch Kinh Thiên lắc đầu. Hần nghĩ nhiều hơn, cho nên nghi hoặc cũng lớn hơn Từ trường lão: “Đó không thể là long uy mà Giao Long có thể phát ra.”

Từ trường lão nghĩ chuyện này quá mức đơn giản, chỉ đơn thuần cho rằng một tiếng rỗng ngâm này chính là long uy mà cốt mâu Giao Long bộc phát ra, nhưng Thạch Kinh Thiên không cho là như vậy.

Cũng không phải Giao Long không thể bộc phát ra long uy có trình độ này. Uy lực vừa mới bộc phát ra trên võ đài tất nhiên khổng lồ, trong thế hệ sau, đặc biệt là trong mắt đông đảo đệ tử Thanh Vân Tông tất nhiên là cực kỳ khủng bố, nhưng trong mắt Thạch Kinh Thiên và Từ trường lão thì uy lực bậc này thật không đáng nhắc tới.

Giao Long thực sự, nếu đột nhiên rỗng một tiếng cũng đủ để một ngọn núi nhỏ hóa thành bột phấn.

Uy lực không phải là điểm mấu chốt mà là ý cảnh phát ra bên trong tiếng rỗng ngâm kia!

Bên trong tiếng rỗng ngâm chất chứa khí tức làm người ta cảm thấy chấn động lòng người, giống như sinh mệnh được siêu thoát, đứng trên

đỉnh nhìn xuống chúng sinh. Loại ý cảnh này, Giao Long căn bản không làm được.

Bởi vì Giao Long không phải là thần thú, chỉ là có huyết thống Long tộc mà thôi. Vậy nên chủng tộc Giao Long cũng khá gần với thần thú.

Thạch Kinh Thiên suy đoán tiếng rống ngâm vừa rồi là từ Chân Long! Thần long chân chính! Gần với thần thú siêu cấp, tiếp cận với thần linh!

“Không phải Giao Long?” Từ trường lão sợ ngây người, trong mắt lộ vẻ không thể tin: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ là Chân Long?”

Thạch Kinh Thiên im lặng gật đầu: “Ta nghi là vậy.”

“Không thể nào...” Từ trường lão gần như là theo phản xạ mà phủ định, hoàn toàn quên mất lúc này đang nói chuyện với tông chủ: “Chân Long căn bản là thứ trong truyền thuyết, là sự tồn tại hư vô mơ hồ!”

Thế giới rộng lớn nên thiếu gì cái lạ. Trên thế giới này có người một lòng rảo bước tiến về phía võ đạo, cũng có người thích biên soạn các loại truyền thuyết lạ kỳ.

Không biết bao nhiêu năm trước có một quyển sách tên là “Thông hiểu thần thú” được lưu truyền rộng rãi trên thị trường. Quyển sách này có phạm vi lưu truyền rất lớn, từ Trung Vực lưu truyền thẳng tới Đông Vực, các ấn bản phát ra không biết bao nhiêu.

Mà kiến thức của mọi người về thần thú và thần thú siêu cấp cơ bản cũng là từ bản Thông hiểu thần thú này mà ra.

Căn cứ theo cuốn sách này, Chân Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, chính là tứ đại thần thú siêu cấp. Ngoài bốn loại thần thú siêu cấp đó ra thì còn có một vài chủng tộc độc đáo, có thực lực mạnh mẽ nhưng không

thể tạo thành bầy đàn như Thú Thôn Thiên, Phượng Hoàng Cửu Sắc, chúng cũng được xem như thần thú siêu cấp.

Mà dưới thần thú siêu cấp thì có Côn Bằng, Thanh Loan, Hươu Cửu Sắc, Chuột Thông Thiên...

Quyển sách này vô cùng kì diệu, thậm chí còn miêu tả một trận đại chiến giữa Chân Long và Chu Tước, đại chiến xuyên núi đồi sông, làm sao trên trời rơi xuống, cả đất trời đều điên đảo.

Nội dung không tồi nhưng rất nhiều cường giả lại cười nhạo sách này, bởi vì tính chân thực trong đó vốn không thể nghiệm chứng.

Cái thứ không thể nghiệm chứng thế này chỉ có thể xem như truyện ký và tiểu thuyết thôi. Người nói Chân Long là thần thú siêu cấp, người nói nó tồn tại, vậy chứng minh thế nào? Còn cái gì tứ đại thần thú siêu cấp, làm sao người ta tin?

Còn Giao Long thì lại có thể chứng minh được. Bởi vì trong năm vực Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung đúng là chúng có tồn tại.

Bị Từ trường lão phủ định, Thạch Kinh Thiên chỉ thở dài một hơi, lập tức nói: “Mười năm trước ta vì Vân Điện mà xuất chiến, trong nhiệm vụ đã từng thấy Giao long. Tuy rằng chỉ là thoáng lướt qua, nhưng uy thế Giao Long phát ra đủ để ta khắc ghi cả đời!”

“Tông chủ từng gặp Giao Long?” Từ trường lão cả kinh nói. Tuy Giao Long không phải thần thú, nhưng bởi vì nó có huyết mạch Long tộc nên sự tồn tại cũng có thể so ngang với thần thú!

Thạch Kinh Thiên gật gật đầu nói: “Cho nên ta nhớ rõ, khí tức Giao Long tản ra cơ bản là cùng loại với uy áp trong cốt mấu của Vương Doãn, ít nhất cũng tương tự. Đó là ấn tượng sâu sắc, ta sẽ không nhớ lầm.”

Thạch Kinh Thiên dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng mà một tiếng rỗng ngâm vừa rồi lại hoàn toàn không giống tiếng ngâm của Giao Long, ý cảnh kia không cùng một cấp bậc, căn bản là hai tiếng ngâm hoàn toàn khác nhau.”

Theo logic của Thạch Kinh Thiên, Từ trường lão cũng đắm chìm trong nghi ngờ: Nếu đã như vậy, Vương Doãn rốt cuộc là làm như thế nào? Hắn làm sao có thể thúc giục uy áp của Chân Long? Chỉ nhờ vào đoạn cốt mâu bằng xương sống Giao Long sao? Chuyện này, căn bản là không thể.

Đáng tiếc, chân nguyên Thiên Ma đã phủ hết võ đài lại, che giấu hoàn toàn nội tình trong đó!

Chân nguyên Thiên Ma này vô cùng đặc biệt, nhìn bằng mắt thì không thể nhìn thấu trong đó, cho dù là dựa vào cảm giác cũng không thể nhìn được gì.

Cho nên thời gian này, Thạch Kinh Thiên cũng chỉ có thể chờ, chờ chân nguyên Thiên Ma tiêu tán đi.

So sánh ra, giờ này nhóm chấp sự lại lu bu công việc. Trong tay bọn họ đều cầm một cái bình nhỏ có chứa đan dược chăm sóc linh hồn, cứ đệ tử nào cảm thấy khó chịu dưới long uy, bọn họ liền phân phát một viên đan dược. Còn những đệ tử trực tiếp ngất đi thì còn phải cứu ngay tại hiện trường. Hiện trường đại hội toàn phong lúc này thật sự là bận bịu kinh khủng.

Dưới sự áp bách của long uy, tình huống của Văn đạo sư cũng không khá hơn bao nhiêu, đầu hắn bây giờ vẫn còn ong ong.

Chẳng qua lúc này hắn không lo linh hồn bị tổn thương gì nữa mà là lo lắng cho La Chính trên võ đài!

Chỉ một chút long uy lan ra, hơn nữa còn được quầng sáng sáu màu của Từ trường lão giảm hơn nửa uy lực đã đủ làm linh hồn Văn đạo sư bị thương...

Như vậy, La Chính đứng trên võ đài sẽ như thế nào?

Tuy Văn đạo sư thật sự không muốn đối mặt với vấn đề này, nhưng nghĩ đến đáp án, sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Giải Thích

Không chỉ có Văn đạo sư quan tâm tới vấn đề này.

Ngoài những đệ tử bị ngắt xiu, mọi người đều nhìn chăm chăm tình hình trên võ đài.

Cuối cùng từng luồng chân nguyên Thiên Ma cũng chậm rãi tiêu tan, trên võ đài có một bóng dáng hơi gầy đang đứng sừng sững. Bóng dáng kia không cường tráng nhưng lại tràn đầy sức mạnh, cũng không cao lớn nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác như ngược nhìn núi cao.

“La Chỉnh!” Vào giờ khắc này, Văn đạo sư cảm thấy nước mắt mình sắp tuôn ra. Người đứng lại là La Chỉnh!

“Không thể tin được, thật không thể tin được! Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao La Chỉnh đứng còn Vương Doãn lại nằm dưới đất?”

“Người hỏi ta? Ta cũng không biết. Ta cũng không thể lý giải được trận so đấu này.”

“Rõ ràng là Vương Doãn lợi dụng tiếng rống ngâm dững mãnh như thế đánh vào La Chỉnh. Vậy mà La Chỉnh lại đứng? Chuyện này thật khó lý giải!”

Hiển nhiên kết quả trên võ đài hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của mọi người. Bọn họ không thể hiểu nổi tại sao lại xuất hiện biến cố này.

La Chỉnh cầm Lưu Quang Kiếm trong tay, lắc đầu, thở dài một hơi. Hai mắt hần càn thêm rực rỡ, sáng ngời. Đó là bởi linh hồn hần lại được thăng hoa.

Mới vừa rồi đối mặt với Long Cốt Loạn Quỷ Thứ, La Chỉnh dựa vào Lưu Quang Kiếm trong tay mình cũng có thể nghênh chiến là thật, nhưng đối mặt với long uy đi kèm theo Long Cốt Loạn Quỷ Thứ thì hần lại khó giải quyết bội lần. Cho dù La Chỉnh dùng hết toàn lực của mình thì có lẽ cũng chỉ có thể đánh bại Vương Doãn trên chiêu thức chứ không thể đánh bại hoàn toàn, bởi vì uy áp của Giao Long thật sự rất khủng bố.

Trong nháy mắt khi La Chỉnh xuất kiếm, Thanh Long trong đầu lại phối hợp hành động, nháy mắt bùng nổ tiếng rống ngâm, áp chế uy áp của Giao Long xuống, đồng thời làm Vương Doãn ngất xỉu.

Vì thế La Chỉnh liền có đủ thời gian triệu hồi Hắc Hỏa trong cơ thể ra, cắn nuốt cốt mâu Giao Long kia.

Nhưng La Chỉnh không ngờ Hắc Hỏa luyện hóa cốt mâu Giao Long nhưng lại không tạo ra Thiên Diễn Tinh Hoa mà là từng giọt máu nồng đậm. Chẳng qua giọt máu này thoát nhìn khác với máu tươi của con người. Máu tươi của người rơi trên mặt đất sẽ bắn tung tóe, nhưng máu từ cốt mâu Giao Long này lại giống như một hòn đá nhỏ. Một giọt máu trong đó rơi trên mặt đất nhưng lại bắn lên...

Cuối cùng Hắc Hỏa cuốn lấy những giọt máu kia, quay về trong đầu La Chỉnh, cung cấp cho Thanh Long cắn nuốt.

Cùng lúc đó, bên trong lò luyện thần bí bỗng nhiên phun ra hai luồng hào quang, trong đó một luồng cuốn vào trong đầu La Chỉnh, một luồng khác trực tiếp bắn vào trong đầu Vương Doãn.

Trong luồng hào quang này ẩn chứa sức mạnh vô cùng thần bí, có thể chữa trị tổn thương linh hồn chỉ trong nháy mắt. Cho dù là linh hồn bị tổn

thương nghiêm trọng thì chỉ cần một chút hào quang là có thể khôi phục như lúc ban đầu. Giống như khi La Chỉnh mở lò luyện thần bí này ra, linh hồn của hắn cũng bị tổn thương không ngừng, nhưng nhờ luồng hào quang này mà linh hồn hắn không ngừng được khôi phục lại.

Mới vừa rồi Thanh Long ngâm ra một tiếng kinh khủng như thế, chỉ sợ đã làm linh hồn Vương Doãn bị tổn thương không thể chữa lành. Nếu như không có luồng hào quang này, có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn biến thành một kẻ ngốc.

Mà luồng ánh sáng bảy màu này không chỉ có tác dụng chữa trị linh hồn mà còn có thể tăng cường độ mạnh của linh hồn, điểm này La Chỉnh cũng nhận thức được.

Dù sao La Chỉnh lấy đi cốt mâu Giao Long trong tay Vương Doãn, nên tăng mạnh linh hồn cho hắn cũng coi như là một chút bồi thường. Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, thứ có thể tăng mạnh linh hồn trân quý cỡ nào? Độ trân quý tuyệt đối không kém gì giá trị của cốt mâu Giao Long. Từ điểm này mà nói, Vương Doãn cũng không tính là lỗ, chỉ là hắn có thể nghĩ thoáng hay không thì còn phải xem xét.

La Chỉnh cầm Lưu Quang Kiếm trong tay quơ quơ về phía mọi người, ý bảo trận so đấu này đã kết thúc.

Vị trọng tài vẫn luôn giữ vững sắc mặt kia lại vô cùng chuyên nghiệp, sau khi tỉnh dậy liền nuốt một viên đan dược chăm sóc linh hồn, yếu ớt tuyên bố: “Tiểu Vũ Phong, La Chỉnh thắng. Đệ tử thân truyền Vương Doãn... Bại!”

Ngay lúc La Chỉnh chuẩn bị xuống võ đài, Thạch Kinh Thiên và Từ trưởng lão lại một lần nữa đi xuống.

“Thạch tông chủ, Từ trưởng lão.” La Chỉnh chấp tay với hai người. Cái gì nên tới cũng tới, La Chỉnh cũng hiểu mình gây ra động tĩnh lớn như

vậy, chỉ sợ không thể rời đi dễ dàng.

Cho tới bây giờ, sắc mặt Thạch Kinh Thiên cũng hơi mất tự nhiên, Từ trường lão cũng thế!

Hai người bọn họ và đệ tử vây xem ở đại hội toàn phong Thanh Vân Tông đều giống nhau, nghi hoặc đầy mình, đều thấy bí ẩn.

Trước đây Thạch Kinh Thiên còn cảm thấy mình có thể nhìn thấu La Chỉnh. Thiên Ma Thần Quyền mà La Chỉnh tu luyện, hẳn biết rõ đó là truyền thừa của Ma tộc gửi trong Thiên Thư Các, sau đó La Chỉnh mượn được.

Về phần phương pháp công kích linh hồn của La Chỉnh, Kinh Thần Thứ mặc dù là công pháp thiên giai, nhưng trong mắt Thạch Kinh Thiên cũng không có gì đặc biệt. Có điều La Chỉnh còn nhỏ tuổi đã có thể rèn luyện linh hồn tới tình trạng này, đích thật là người ta phải sợ hãi.

Mà phi đao nát của hắn cũng là bảo bối thượng cổ, nhờ vào cơ duyên mà lấy được. Bảo bối phẩm cấp này khó có thể đánh giá, nhưng cũng không làm Thạch Kinh Thiên chú ý. Hẳn đường đường là một tông chủ, sẽ không thèm khát bảo vật của đệ tử. Đừng nói phi đao nát của La Chỉnh, cho dù là cốt mâu Giao Long của Vương Doãn, hắn cũng sẽ không có cảm giác gì quá lớn.

Thêm nữa là bộ kiếm pháp căn bản quỷ thần khó lường kia, hẳn là lĩnh ngộ của chính La Chỉnh. Thiên phú như thế cũng đáng để tán thưởng một câu.

Những điều vừa nói bên trên đều là cái nhìn của Thạch Kinh Thiên với La Chỉnh. Một thiên tài như vậy đủ để cho Thạch Kinh Thiên hẳn động tâm, muốn tiến cử La Chỉnh tới Vân Điện!

Mà Thạch Kinh Thiên cho rằng đánh giá của mình đã vô cùng chuẩn xác. Dùng ba cấp độ thiên tài Thiên Địa Nhân mà cân nhắc, La Chỉnh ít nhất là thiên tài cấp Thiên. Hai chữ “ít nhất” thể hiện Thạch Kinh Thiên nghĩ phán đoán của mình còn có thể linh động. Bởi vì có khả năng La Chỉnh sẽ siêu việt hơn thiên tài cấp Thiên, có thể còn cao hơn phán đoán của hắn.

Nhưng thiên tài, yêu nghiệt gì cũng không thể bình an vô sự trong tiếng rống ngâm kia!

Thạch Kinh Thiên đã dùng cảm giác quét qua La Chỉnh nhưng cũng không cảm thấy khí tức La Chỉnh hao tổn chút nào, thậm chí linh hồn hắn dường như còn mạnh hơn hai phần. Nếu đường đường là người đứng đầu một tông mà có thể nói chuyện thô tục thì hắn thật sự muốn nói: Con mẹ nó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ai tới nói cho ông đây biết cái?

“La Chỉnh, chúc mừng người thắng được trận so đấu này.” Từ trường lão thấy Thạch Kinh Thiên không nói gì nên mới hỏi: “Người có thể nói vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao Vương Doãn lại nằm dưới đất?”

“Từ trường lão, lời này của ngài có hơi kỳ quái. Hai người giao thủ trên võ đài thì phải có một người nằm xuống, không phải Vương Doãn thì là ta. Ta đây cũng không biết nên trả lời thế nào mới phải.” Trong mắt La Chỉnh lóe lên một tia giảo hoạt, đáp một cách đường hoàng.

Từ trường lão cười cười tự giễu, lập tức nói: “Cũng là ta hỏi hơi gấp gáp. Ý ta là muốn biết lúc các người chiến đấu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện vừa rồi ta cũng không rõ lắm, chỉ là Vương Doãn cầm cốt mâu đâm về phía ta, ra một chiêu Long Cốt Loạn Quỷ Thứ. Lúc ấy ta cũng khó tránh, chỉ có thể sử dụng kiếm đánh trả. Ngay lúc đó bỗng nhiên trên người Vương Doãn bộc phát ra một tiếng rống ngâm khủng bố, ta cũng

cảm thấy mơ mơ màng màng. Nhưng ngay sau đó lại có từng luồng cầu vồng bảy sắc phóng ra, tiếp theo Vương Doãn liền nằm trên mặt đất. Nói ra cũng lạ, sau khi ta bị luồng hào quang ấy bao lấy lại thấy cảm giác mơ mơ màng màng trong đầu biến mất...”

Nếu La Chỉnh đã lựa chọn nuốt cốt mâu của Vương Doãn thì cũng đã chuẩn bị tốt lí do thoái thác. Trong câu chuyện này bảy phần nói thật, ba phần nói dối, thật giả lẫn lộn, căn bản không thể phân biệt.

“Cầu vồng bảy sắc?” Suy nghĩ trong đầu Từ trường lão nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ xem luồng hào quang thần kỳ thế nào mà lại có thể chữa trị linh hồn bị thương chỉ trong nháy mắt. Phải biết cho dù là đan dược chuyên dùng để chữa trị linh hồn của Thanh Vân Tông thì cũng không phải có thể thấy hiệu quả ngay lập tức. Nếu linh hồn đã bị tổn thương nghiêm trọng thì đan dược cũng không có tác dụng! Linh hồn chính là thứ vô cùng yếu ớt, chữa trị cũng vô cùng phiền toái.

“Cầu vồng bảy sắc? Chẳng lẽ chính là ánh sáng được phát ra từ Thất Tinh Thảo? Không thể nào, trong Đông Vực không thể có loại bảo bối này.” Thạch Kinh Thiên cũng không rõ được. Thất Tinh Thảo cũng thuộc loại thực vật trong truyền thuyết, nghe nói chỉ cần lại gần, chúng sẽ tán mát ra ánh sáng bảy màu, có thể an dưỡng thần hồn. Nhưng loại cỏ thần này xuất hiện, nhất định sẽ khiến cho thiên địa biến sắc, muốn giấu cũng không giấu được, chắc chắn không thể có trên người La Chỉnh hay Vương Doãn.

Nhìn thấy Thạch Kinh Thiên bị đánh lạc hướng thành công, trong lòng La Chỉnh cũng cười thầm, đồng thời nói: “Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, mọi việc chính là như vậy, cũng không rõ Vương Doãn sư huynh bây giờ thế nào.”

Nhưng vào lúc này, một vị chấp sự đã kiểm tra thân thể Vương Doãn, lập tức nói: “Hồi bẩm Thạch tông chủ, Từ trường lão, Vương Doãn cũng không có gì đáng lo, chẳng qua là tạm thời bị ngất thôi.”

Thạch tông chủ gật gật đầu, hăn liếc mắt nhìn La Chỉnh một cái, mày cũng nhú lại thật sâu. Hỏi La Chỉnh một hồi mà bí ẩn này đã chẳng bớt đi thì chớ, lại còn càng ngày càng nhiều!

“Ta giúp Vương Doãn tỉnh lại trước, hỏi hăn một chút!” Trong tay Từ trưởng lão lóe ra chân nguyên sáu màu, đi đến trước người Vương Doãn, không ngừng rót chân nguyên vào trong cơ thể hăn.

Chỉ chốc lát sau, Vương Doãn chớp mắt, lập tức tỉnh lại rồi mở miệng hỏi: “Ta đang ở đâu?”

Giờ phút này trong lòng La Chỉnh còn hơi lo lắng, dù sao Vương Doãn cũng đã giao thủ với hăn, hơn nữa cốt mâu Giao Long của hăn cũng bị mình ăn luôn, nếu bị hăn phát hiện ra manh mối thì sẽ thật phiền.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Bí Ẩn Không Thể Lý Giải

Vương Doãn vừa tỉnh dậy nên vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng hắn vừa giơ tay lên liền phát hiện cốt mâu Giao Long của mình không thấy đâu nữa!

“Cốt mâu Giao Long của ta đâu?” Vương Doãn sợ hãi.

Cốt mâu Giao Long này là một món vũ khí vô cùng quan trọng của Vương Doãn, trải qua một thời gian dài sử dụng đã bắt đầu nảy sinh cảm giác tâm ý tương thông, nhưng giờ hắn lại không cảm nhận được sự tồn tại của cốt mâu Giao Long đâu nữa.

“Vương Doãn, có phải người đã cất vũ khí vào nhẫn tu di rồi không?” Từ trường lão nhăn mày hỏi.

Từ trường lão và Thạch Kinh Thiên cũng không nhìn thấy cốt mâu Giao Long của Vương Doãn, còn tưởng là hắn đã cất đi rồi.

“Không có!” Vương Doãn cũng nghi ngờ mình nhớ nhầm nên đã tìm trong nhẫn tu di một lần nhưng vẫn không tìm thấy cốt mâu Giao Long đâu. “Không thể nào! Cốt mâu Giao Long của ta làm sao có thể biến mất?” Vương Doãn vừa nói, vừa nhìn La Chính, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

La Chính thì xòe tay, tỏ vẻ bản thân căn bản không biết gì.

“Vương Doãn, vừa rồi khi đấu với La Chính rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiếng rống ngâm cuối cùng rốt cuộc là làm sao?” Từ trường lão lại hỏi, mặc dù vừa rồi đã hỏi qua La Chính một lần, nhưng lời nói của La Chính không giải đáp được nghi ngờ trong lòng ông.

Vương Doãn đang cố gắng nhớ lại hướng đi của cốt mâu Giao Long, nhưng khi hắn đang giao đấu với La Chính thì bị tiếng rống ngâm làm cho chấn động rồi ngất đi nên cũng khá mơ hồ.

“Ta chỉ nhớ khi giao đấu với La Chính đột nhiên có tiếng rống ngâm kinh khủng truyền tới. Lúc đó đầu óc ta toàn một màu đen, ý thức trở nên mơ hồ, sự việc sau đó hoàn toàn không có ấn tượng.” Vương Doãn lắc đầu, rõ ràng là đang cố gắng nhớ lại.

Nghe Vương Doãn nói vậy, La Chính thở phào một hơi. Nếu Vương Doãn khẳng định một câu rằng tiếng rống ngâm kia là do mình tạo ra thì e rằng hôm nay hắn sẽ gặp phiền phức. Dù gì trước đó hắn cũng tung ra chân nguyên Thiên Ma che chắn tầm nhìn nên sẽ dẫn tới nghi ngờ. Đám người Thạch Kinh Thiên và Từ trường lão, có ai không phải là tinh anh? Muốn làm họ hồ đồ cũng không đơn giản như vậy.

“Tiếng rống ngâm đó phát ra từ trong cốt mâu Giao Long của người? Tại sao lại có uy lực như vậy? Lẽ nào cốt mâu Giao Long của người lúc đó tự phát nổ, cho nên mới phóng ra tiếng gầm lớn mạnh như vậy?” Thấy Vương Doãn không nhớ rõ ràng nên Từ trường lão liền hỏi ra những suy đoán trong lòng mình.

“Lẽ nào thật sự là như vậy?” Vương Doãn không chắc lắm, mặc dù hắn không nhớ rõ sự việc xảy ra lúc đó, nhưng cuối cùng tiếng rống ngâm ở xa kia hơn hẳn tiếng ngâm hắn lợi dụng cốt mâu Giao Long để kích phát ra. Tiếng rống ngâm đó làm hắn chấn động, giống như một cái bàn ủi đang nóng đỏ hung hăng ấn một cái vào tim hắn, e là cả đời này cũng khó phai mờ.

Vấn đề là tiếng rống ngâm đó từ đâu mà ra?

Vương Doãn vẫn còn nhớ, khi tông sư luyện khí Vương Đại chế tạo cốt mâu Giao Long cho hắn có nói, trong xương sống Giao Long còn ẩn

chứa một chút tàn hồn của Giao Long, có điều xương sống và tàn hồn Giao Long này có lẽ đã có lịch sử vài vạn năm rồi. Theo thời gian trôi qua, chút tàn hồn này đã đi đến bờ vực sụp đổ, vô cùng suy yếu.

Nhưng Vương Đại không hề đánh tan chút tàn hồn này mà dùng trận văn phong ấn tàn hồn. Vì theo quan điểm của đại tông sư luyện khí Vương Đại, ông cho rằng tàn hồn này đã mất đi khả năng phản kháng từ lâu, nếu phong ấn ở bên trong thì có thể gia tăng linh tính của cốt mâu Giao Long.

Lẽ nào tàn hồn lúc này đã phá vỡ phong ấn, lập tức lựa chọn tự nổ?

Nghĩ đến đây, Vương Doãn liền nói ra cách nghĩ của mình.

Từ trường lão gật đầu. Cho đến hiện giờ, cách giải thích này là gần với sự thực nhất, nhưng trong đó có một nghi vấn rất lớn, đó chính là vấn đề về luồng hào quang kia. Lúc này Từ trường lão mới hỏi: “Vương Doãn, người có nhìn thấy có ánh sáng bảy màu cuốn vào trong đầu người không?”

“Ánh sáng bảy màu?” Vương Doãn hơi hoang mang, sau khi hấn ngất đi dĩ nhiên không thể nhìn thấy ánh sáng bảy màu kia.

“Người không cảm nhận được linh hồn của mình mạnh mẽ hơn một phần sao?” Từ trường lão hỏi.

“Linh hồn của ta?” Từ trường lão vừa nhắc nhở, Vương Doãn lập tức cảm nhận được sự khác biệt. Linh hồn của bản thân hấn hình như ổn định hơn, cũng càng nhạy cảm hơn! Nói một cách khác, linh hồn của hấn đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Với phương pháp của Thanh Vân Tông thì cũng chỉ có thể tạo ra một ít bí dược tu dưỡng linh hồn, nhưng chúng chỉ có tác dụng khôi phục linh hồn nhất định. Nếu muốn tăng mạnh linh hồn, e là phải dùng liên tục suốt mấy chục năm, hơn nữa hiệu quả cũng rất thấp. Nhưng lúc này, cường độ

linh hồn của Vương Doãn đã mạnh hơn nhiều so với lúc trước, điều này sao có thể khiến hãn không vui cho được?

Bởi vì cốt mâu Giao Long biến mất, tâm trạng của hãn vô cùng suy sụp và ủ rũ.

Nếu là người khác, e là đã đau lòng đến ngất đi rồi, nhưng Vương Doãn không chỉ có thiên phú cực mạnh, hơn nữa vận may của hãn cũng rất dồi dào! Mặc dù việc cốt mâu Giao Long biến mất quả thực là một đả kích đối với hãn, nhưng hãn lại có tự tin dựa vào vận may của mình mà đạt được sự truyền thừa tốt hơn.

Ví dụ sau khi cốt mâu Giao Long phát nổ, linh hồn của hãn lại có được tiến bộ vượt bậc. Tính ra hãn còn nguyện ý cống hiến cốt mâu Giao Long để tăng cường linh hồn của mình hơn, dù gì phương pháp tăng cường linh hồn quá ít, mà cũng quá khó.

Mà vũ khí là vật ngoài thân, sau này chưa biết chừng còn xuất hiện vũ khí tốt hơn.

Hãn không biết rằng sở dĩ linh hồn của hãn được tăng cường, cái vận may này lại là La Chỉnh tặng cho hãn. La Chỉnh đương nhiên cũng không nhàm chán đến mức nói toạc chuyện này ra với hãn.

Sau khi Từ trưởng lão hỏi hai lần, đã không có lời giải thích nào tốt hơn, chuyện này cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Có điều trước khi Thạch Kinh Thiên rời đi lại nhìn La Chỉnh thật sâu. Mặc dù từ đầu tới cuối Thạch Kinh Thiên cũng không hề nhìn ra điểm nào không thỏa đáng, hay là manh mối gì, nhưng dựa vào trực giác Thạch Kinh Thiên lại nghi ngờ chuyện này chắc chắn có liên quan lớn tới La Chỉnh.

Nhưng dù sao cũng chỉ là Thạch Kinh Thiên suy đoán mà thôi, huống hồ La Chỉnh dù gì cũng là đệ tử hãn nhìn trúng, cho dù thằng nhóc này có

chỗ bí ẩn gì cũng là cơ duyên lớn của bản thân nó, Thạch Kinh Thiên quả thực cũng không có gì để can thiệp.

Ảnh hưởng của trận đấu này quả thực quá lớn.

Có thể nói ngoại trừ Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu và một số ít đệ tử ra thì gần như tất cả đệ tử hoặc ít hoặc nhiều đều chịu một ít ảnh hưởng.

Linh hồn của không ít đệ tử chịu tổn thương, không thể không nuốt bí dược tu dưỡng linh hồn. Cũng may lúc đó Từ trưởng lão kịp thời ra tay, nếu không hậu quả e là không thể tưởng tượng được.

Sau khi được sắp xếp lại, trọng tài trên võ đài đối một người khác, đại hội toàn phong vẫn tiếp tục!

Thất bại của Vương Doãn chấn động tới quá nhiều người, thực lực của La Chỉnh trong mắt mọi người cũng khủng bố thêm một phần.

Dưới tiếng rống ngâm như vậy vẫn có thể bình yên vô sự thì có mấy người làm được? Có không ít người cho rằng vị trí thứ nhất của đại hội toàn phong lần này e là ngoài La Chỉnh ra thì không thuộc về ai khác.

Nhưng cũng có người giữ luận điệu phản đối.

Thực lực của Bùi Thiên Diệu sâu không thấy đáy, Hoa Thiên Mệnh đến hiện tại vẫn chưa rút kiếm, còn Lý Dật Phong - người đứng đầu Thanh Vân Bảng đến giờ vẫn còn chưa xuất hiện nữa!

La Chỉnh có thể chống đỡ tiếng rống ngâm khủng bố như vậy, thực sự đã chứng minh linh hồn của hắn mạnh mẽ dị thường, nhưng như vậy thì đã sao?

Khi chiến đấu không phải chỉ đấu linh hồn, quan trọng hơn là vận dụng công pháp và chân nguyên. Đặc điểm của mỗi người không giống

nhau. Người không thể nói cường độ linh hồn của La Chỉnh đứng đầu thì hẳn chỉ cần dựa vào điểm này là lấy được vị trí thứ nhất đại hội toàn phong. Linh hồn của hẳn có cường hãn hơn nữa thì có thể chống đỡ được kiếm của Hoa Thiên Mệnh không? Linh hồn của hẳn có mạnh hơn nữa có thể phá vỡ phòng ngự của Bùi Thiên Diệu không?

Cho nên vẫn có không ít đệ tử cho rằng thắng bại thực sự ở đại hội toàn phong vẫn chưa phân được!

Ngoại trừ ba người này, vòng đấu luân phiên vẫn tiếp tục. Hiện giờ theo các trận so đấu, xếp hạng của các phong lớn cơ bản đã xác định.

Do hiện tại các đệ tử trong tổp ba còn có Hoa Thiên Mệnh của Thiên Nhất Phong và La Chỉnh của Tiểu Vũ Phong, cho nên vị trí thứ nhất và thứ hai của ba mươi ba phong, sẽ được xác định trong cuộc đấu của hai người.

Nói một cách khác, Tiểu Vũ Phong vốn dĩ đứng bét, giờ đây đã tiến lên vị trí nhất, nhì trong ba mươi ba phong, chắc chắn như ván đã đóng thuyền! Nếu La Chỉnh đánh bại Hoa Thiên Mệnh, vậy thì Tiểu Vũ Phong sẽ từ bét nhảy lên đứng đầu!

Thành tích xếp hạng của ba mươi ba phong sẽ mang đến sự thay đổi hoàn toàn cho Tiểu Vũ Phong. Sự thay đổi này không chỉ là tiền tiêu vật hàng tháng, thưởng đan dược tăng lên, mà địa vị của đệ tử Tiểu Vũ Phong sẽ biến đổi về chất! Hơn nữa tài nguyên của Thanh Vân Tông sẽ được đổ về đây cực lớn, đủ loại bí cảnh tu luyện sẽ được xây dựng dày đặc trên Tiểu Vũ Phong. Mọi thứ tốt đẹp không thể tả hết!

Cho nên cho dù tình hình chiến đấu và kết quả cuối cùng vẫn chưa có, nhưng cả Tiểu Vũ Phong đều đã sôi trào.

Dù là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn Tiểu Vũ Phong thì lúc này trong mắt đều lóe lên tia hưng phấn. Lúc đầu bị chọn vào Tiểu Vũ Phong xếp bét trong ba mươi ba phong, rất nhiều đệ tử đã vô cùng chán chường,

nhưng ai có thể ngờ được? Trên Tiểu Vũ Phong lại xuất hiện một đệ tử thần kì, chỉ dựa vào một mình La Chính có thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng, kiên quyết đưa Tiểu Vũ Phong vào tốp hai!

Đây là thành tích mà đệ tử Tiểu Vũ Phong căn bản không dám tưởng tượng, nhưng lại thực sự xảy ra ngay trước mặt họ như thế.

Trong mắt đám người Chương Vô Huyền, Chu Hiến và Mạc Xán cũng đầy hưng phấn. Là bạn tốt của La Chính, bọn họ giống với phần đông đệ tử Tiểu Vũ Phong, vì La Chính mà cảm thấy tự hào, cảm thấy vinh quang.

Mặc dù bọn họ từng thấy qua thực lực của La Chính, trong lòng cũng nhận định được sự bất phàm của hắn, cho nên bọn họ tin hắn có thể đạt được một thành tích tốt! Khi đại hội toàn phong vừa bắt đầu, bọn họ cho rằng La Chính ít nhất có thể vào tốp 100, nhưng mà La Chính nhẹ nhàng vượt qua vị trí 100, sau đó là 80, 50, 20, 10, năm, tốp ba...

Mỗi bước La Chính vượt qua đều là một màn kì tích đang được trình diễn. Nếu nói đại hội toàn phong là một vở kịch ngập tràn kì tích, vậy thì ở chương cuối của vở kịch này đã chứng minh, La Chính mới là kì tích thật sự!

Trong mắt Văn đạo sư là vẻ vui mừng, đối với ông ta vậy là đã đủ rồi, quá đủ rồi! Tiểu Vũ Phong đứng thứ hai trong ba mươi ba phong, xếp hạng này đã khiến họ hài lòng đến không thể hài lòng hơn nữa.

“Năm đó muội muội La Yên của La Chính cũng dựa vào thực lực của bản thân mà đưa Ngọc Nữ Phong lên vị trí thứ hai, không ngờ sau ba năm La Chính lại tái hiện kì tích này.” Một vị đạo sư Tiểu Vũ Phong cảm thán.

Văn đạo sư lắc đầu nói: “Không giống nhau, La Chính còn mạnh hơn La Yên!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Ta Tin

La Yên dĩ nhiên là thiên tài không cần nghi ngờ gì cả, dù là tốc độ tu luyện hay thiên phú đều lớn hơn La Chỉnh. Khi tham gia đại hội toàn phong, thực lực của La Yên đã bước vào Chiếu Thần Cảnh, lúc đó nàng chưa tới mười lăm tuổi.

Mà La Chỉnh mười bảy tuổi mới là Tiên Thiên Nhị Trọng, nhìn từ tốc độ tu luyện thì La Chỉnh còn kém xa La Yên.

Nhưng nếu luận về sức chiến đấu thực sự, La Chỉnh lại mạnh hơn La Yên không chỉ một bậc.

Bởi vì trong đại hội toàn phong lần trước, đệ tử trong các phong không hề đạt được thành tích tốt như vậy.

Đừng nói đến tốp ba, cho dù là tốp năm cũng bị đệ tử thân truyền chiếm trọn rồi!

Nhưng mức độ kịch liệt của lần này vượt xa so với bất kì lần đại hội toàn phong nào khác, trong tốp ba lại có hai người là đệ tử trong phong, La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh! Mà hai người này không phải là Chiếu Thần Cảnh! Đây quả thực là lần đầu tiên từ trước đến nay, nếu ở những lần trước thì căn bản là kỉ lục không thể tưởng tượng.

Hơn nữa lần này không chỉ hai con ngựa ô La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh tạo nên kì tích, đến những đệ tử nội môn đứng đầu trong các phong như Tạ Vân, Ngô Tà, Chu Phiếm Hải, Tuyền Tiểu Yên cũng đánh bại không ít đệ tử thân truyền.

Có thể nói đệ tử các phong năm nay đã áp lại đệ tử thân truyền!

Mà trong đệ tử thân truyền chỉ có một người có thể đứng ra gánh đại cục, đó chính là Bùi Thiên Diệu.

Định hải thâm châm trong đám đệ tử thân truyền, tu luyện công pháp Phật môn thần bí, thực lực của hắn cũng thâm sâu khó lường, để xem xem Bùi Thiên Diệu có thể bảo vệ tôn nghiêm của đệ tử thân truyền hay không. Nếu Bùi Thiên Diệu thua, vậy thì năm nay là một năm toàn bại của đệ tử thân truyền...

“La Chỉnh, La Chỉnh...” Từ đạo sư của Thiên Nhất Phong mặc niệm cái tên này.

Trí nhớ của Từ đạo sư không kém, ông ta dĩ nhiên nhớ lúc đầu khi La Chỉnh bước vào Huyết Sắc Thử Luyện, không chỉ giết chết cường giả Phương Ngọc Thư, cuối cùng còn đánh chết con huyền thú cấp năm duy nhất trên Huyết Sắc Sơn! Đoạt được một miếng tinh thạch màu đen! Từ khi Huyết Sắc Sơn thành lập đến nay, trước giờ chưa từng có vị đệ tử nào có thể đạt được miếng tinh thạch màu đen này!

Cho nên lúc đó, Từ đạo sư cũng nhất quyết muốn giành được La Chỉnh, nhất định phải mời La Chỉnh gia nhập Thiên Nhất Phong, vì thế không tiếc gây hấn với Tô Linh Vận!

Đáng tiếc Tô Linh Vận hình như dùng thủ đoạn gì đó để thu phục La Chỉnh, khiến La Chỉnh cam tâm tình nguyện gia nhập Tiểu Vũ Phong.

Thua một nước cờ nên Từ đạo sư chỉ có thể suy nghĩ ác ý ở trong lòng, La Chỉnh tuy là ngọc thô, nhưng Tiểu Vũ Phong có trình độ để mài giũa hắn không?

Kết quả La Chỉnh cứ xuất thế ngang trời như vậy, tỏa sáng trên đại hội toàn phong, thậm chí trở thành đối thủ quan trọng của Hoa Thiên Mệnh -

đệ tử mạnh mẽ nhất Thiên Nhất Phong!

Nếu như... Nếu như có thể cho Từ đạo sư một cơ hội, lúc ở Huyết Sắc Sơn hẳn nhất định sẽ đưa ra cái giá cao hơn, dù thế nào cũng phải nhận La Chỉnh vào Thiên Nhất Phong! Bởi vì La Chỉnh căn bản không phải là một viên ngọc thô, hẳn là vàng! Không cần mài giũa, đặt ở đâu cũng không bị mai một, đặt ở đâu cũng đều phát sáng!

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, ai kêu Tô Linh Vận nhanh chân đến trước, cướp trước một bước chứ? Từ đạo sư thở dài một hơi trong lòng, lắc lắc đầu. Cũng may Thiên Nhất Phong bọn họ vẫn còn một Hoa Thiên Mệnh, thực lực và tiềm năng của Hoa Thiên Mệnh đều không yếu hơn La Chỉnh, thắng lợi thuộc về ai vẫn chưa thể biết được.

Hiện giờ từng lượt trong vòng đấu luân phiên vẫn được tiến hành, đệ tử bị loại trong thùng bốc thăm càng lúc càng nhiều, giữa ba người Bùi Thiên Diệu, Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh có xác suất bốc phải nhau ngày càng lớn.

Ngay khi mọi người tập trung, chấp sự lại tiến hành bốc thăm cho lượt đấu tiếp theo. Sau khi lấy danh sách bốc thăm ra đưa cho trọng tài, trọng tài lập tức tuyên bố: “Thiên Nhất Phong, Hoa Thiên Mệnh đấu với Tiểu Vũ Phong, La Chỉnh!”

“Cuối cùng cũng đến rồi!”

“Quyết đấu giữa hai nhân tài siêu cấp của Thanh Vân Tông! Ta cảm thấy máu của ta sắp sôi trào rồi!”

“Hoa Thiên Mệnh sẽ rút kiếm chứ? Ta rất muốn xem kiếm của hắn, rốt cuộc hình dáng như thế nào, mau rút kiếm ra đi!”

Sắc mặt của Hoa Thiên Mệnh vô cùng bình tĩnh, chậm chậm đi lên võ đài, còn La Chỉnh cũng không thiếu phần thoải mái, rõ ràng vô cùng nhẹ

nhàng.

Sau khi hai người đứng lại mặt đối mặt, La Chỉnh khẽ cười: “Bọn họ đều muốn xem kiếm của huynh, huynh chắc không định suốt cả đại hội toàn phong đều không rút kiếm chứ?”

Hoa Thiên Mệnh lắc đầu nói: “Lúc trước ta từng nói, ta không rút kiếm là vì không cần thiết phải rút, không hề vì cố ra vẻ thần bí.”

“Vậy hiện tại thì sao?” La Chỉnh hỏi.

“Dĩ nhiên sẽ rút kiếm.” Hoa Thiên Mệnh nói xong, vươn ngón tay dài lấy kiếm ở sau lưng, từng tắc từng tắc, nhẹ nhàng rút kiếm ra.

“Đợi lâu như vậy, Hoa Thiên Mệnh cuối cùng cũng rút kiếm rồi. Hóa ra La Chỉnh mới là đối thủ khiến hãn coi trọng!”

“Rốt cuộc là kiếm như thế nào? Ta thật sự không đợi nổi nữa rồi!”

Tất cả đệ tử đều không chớp mắt, tập trung nhìn chăm chăm lên người Hoa Thiên Mệnh.

Khi Hoa Thiên Mệnh rút thanh kiếm kia ra, tất cả mọi người đều xôn xao một trận.

“Đây là kiếm gì? Loang lỗ vết gỉ? Giờ còn có kiếm bị gỉ?”

“Không phải là một thanh kiếm sắt bình thường đấy chứ? Trời ơi, thứ Hoa Thiên Mệnh luôn đeo chính là món hàng rách nát này?”

“Hừ, theo con mắt của các người dĩ nhiên cho rằng đây là đồ rách nát, với thực lực của Hoa Thiên Mệnh hãn sẽ đeo đồ rách nát sau lưng sao?”

“Người chỉ giỏi nói. Vậy người nói xem, bảo kiếm tuyệt thế gì lại còn bị gỉ?”

Thứ mà Hoa Thiên Mệnh rút ra đích thực là một thanh kiếm loang lỗ vết gỉ.

Với trình độ luyện khí của Đông Vực, cho dù là huyền khí cũng có thể để mấy chục năm không gỉ, mà linh khí nếu như bảo dưỡng tốt thì có thể vài trăm năm không gỉ, thời gian tồn tại của tiên khí lại càng lâu hơn nữa, phải dùng ngàn năm để đánh giá.

Một thanh kiếm không bị gỉ không có nghĩa đó là một thanh kiếm tốt, nhưng một thanh kiếm bị gỉ, chắc chắn không phải là kiếm tốt.

Nhưng kiếm khách trẻ tuổi mạnh nhất Thanh Vân Tông lại dùng một thanh kiếm gỉ, điều này khiến đám đệ tử Thanh Vân Tông mong chờ đã lâu nhất thời không chấp nhận nổi.

Đối với tiếng bàn tán ở dưới võ đài, Hoa Thiên Mệnh vờ như không nghe thấy, chậm chậm nâng chuôi kiếm gỉ này lên, mũi kiếm hướng thẳng xuống đất nói: “Thanh kiếm này của ta tên là Thực Huyết, dấu vết màu đỏ trên thân kiếm không phải han gỉ mà là vết máu, vết máu trải qua hàng ngàn năm cũng không biến mất.”

Lời của Hoa Thiên Mệnh khiến La Chính khẽ động, đám đệ tử vừa rồi vì thất vọng mà châm biếm Hoa Thiên Mệnh lấy ra một thanh kiếm gỉ, lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Máu của thứ gì mà trải qua ngàn năm cũng không biến mất?

Máu của người bình thường nếu bắn lên thân kiếm sẽ mau chóng khô lại, tạo thành vết máu loang lỗ, nhưng một khoảng thời gian sau sẽ nhạt đi, cuối cùng cũng tan biến vào trong không khí, thời gian vết máu lưu lại sẽ không quá ba năm!

Nhưng vết máu trên thân kiếm Thực Huyết của Hoa Thiên Mệnh lại tồn tại ngàn năm? Lẽ nào đây là máu của thần thú nào đó?

“Vết máu này tại sao lại giữ lại được?” La Chỉnh cũng rất tò mò, hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được một luồng khí tức bất phàm phát ra trong vết máu đó.

Hoa Thiên Mệnh lắc đầu: “Ta cũng không rõ. Có điều Thực Huyết Kiếm giúp đỡ rất lớn cho kiếm đạo của ta, trong đó có một tia linh tính, tâm tư tương thông với ta. Ta nói với huynh những điều này là vì huynh cũng là một kiếm khách.”

La Chỉnh khẽ cười, Hoa Thiên Mệnh thật sự thú vị. Thế là La Chỉnh cũng lấy trường kiếm của mình từ trong nhẫn tu di ra. Một tiếng “vút” kêu lên, Lưu Quang Kiếm ra khỏi vỏ.

“Kiếm này của ta, gọi là Lưu Quang, tiên khí hạ phẩm. Thân kiếm do Xa Đạo Tử chế tạo.” La Chỉnh chậm chậm nói.

“Thanh kiếm này xuất thân từ tay Xa Đạo Tử?” Hoa Thiên Mệnh kì lạ hỏi.

Thân là một kiếm khách, Hoa Thiên Mệnh cũng vô cùng quan tâm đến các loại bảo kiếm. Từ trận đấu trước thấy La Chỉnh lấy ra thanh Lưu Quang Kiếm này, Hoa Thiên Mệnh đã thấy hơi quen mắt, hình như giống hệt với một trong những thanh bảo kiếm mà Xa Đạo Tử chưa hoàn thành ở lầu hai Thiên Cơ Các.

Nhưng thanh bảo kiếm đó chưa hề ngừng luyện xong, cho nên Hoa Thiên Mệnh cũng nghi không biết có phải mình nhìn nhầm hay không.

Nghe được La Chỉnh nói thanh Lưu Quang Kiếm này xuất thân từ tay Xa Đạo Tử nên Hoa Thiên Mệnh lập tức có thể khẳng định, thanh Lưu Quang Kiếm này và thanh bảo kiếm ở lầu hai Thiên Cơ Các chắc chắn là một!

Nhưng thanh bảo kiếm đó vẫn chưa ngưng luyện xong, bây giờ làm sao có thể thăng lên thành tiên khí?

Hoa Thiên Mệnh lập tức hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Nếu ta nhớ không nhầm, thanh kiếm này có lẽ là một trong ba binh khí mà Xa Đạo Tử luyện chế lúc còn sống, nhưng thanh bảo kiếm này vẫn chưa được ông ngưng luyện, chỉ có thể coi như một tác phẩm chưa hoàn thành. Ta lại không biết huynh tìm ai hoàn thành quá trình ngưng luyện cuối cùng?”

Hiện giờ chỉ còn ba vị tông sư luyện khí, căn bản không có trình độ ngưng luyện thanh tiên khí này, Hoa Thiên Mệnh cũng tò mò. Hắn lập tức lại bổ sung: “Chỉ là ta hiểu kì, muốn biết ở Đông Vực còn có vị kỳ nhân nào có thể luyện chế ra tiên khí, thậm chí còn giúp Xa Đạo Tử hoàn thành di phẩm của ông ấy? Nếu huynh cảm thấy khó nói thì không trả lời cũng được.”

Thông thường, luyện khí sư sẽ càng thân thuộc hơn với binh khí do chính mình luyện ra, khi ngưng luyện cũng dễ dàng lý giải Thiên Diễn Chi Đạo, đánh vào trong binh khí.

Mà những người khác muốn ngưng luyện thanh bảo kiếm chưa hoàn thành của Xa Đạo Tử thành một thanh tiên khí thì độ khó lại càng cao!

Ít nhất trong Đông Vực không ai có bản lĩnh này.

Nghe được câu hỏi của Hoa Thiên Mệnh, mọi người cũng tò mò, xem ra bên trong có một câu chuyện gì đó. Là một đệ tử Thanh Vân Tông, đối với truyền thuyết về Xa Đạo Tử, ít nhiều gì đều từng nghe qua, dĩ nhiên cũng có không ít người biết lúc Xa Đạo Tử còn sống vẫn để lại một tác phẩm chưa hoàn thành.

Cho nên bọn họ cũng muốn biết đáp án này.

“Ha ha. Thanh kiếm này do ta tiến hành ngưng luyện trên Trám Hỏa Phong.” Sau khi nghĩ ngợi, La Chỉnh liền thành thật trả lời. Hoa Thiên Mệnh rất thẳng thắn, hẳn dĩ nhiên cũng không giấu diếm, huống hồ hiện giờ La Chỉnh không hề sợ chuyện này truyền ra ngoài. Nếu đã lựa chọn tham gia đại hội toàn phong, vậy thì La Chỉnh là đang tự thề. Chỉ cần bản thân tự tập đủ thể lực, có lẽ rất nhiều vấn đề đều dễ giải quyết, vấn đề của Tô Linh Vận, vấn đề của La Yên, vấn đề của bản thân.

“Là huynh tự ngưng luyện? Hơn nữa còn ở Trám Hỏa Phong?” Đồng tử Hoa Thiên Mệnh co rút kịch liệt.

La Chỉnh gật đầu: “Nói chính xác là mượn lò luyện khí của Trám Hỏa Phong, tiến hành ngưng luyện.”

Nghe thấy lời của La Chỉnh, đấu trường lập tức xì xào một trận.

“Không phải chứ? La Chỉnh tự mình ngưng luyện ra một thanh tiên khí? Vậy há chẳng phải hẳn có trình độ của một tông sư luyện khí sao?”

“Đừng dả kích thần kinh yếu đuối của ta nữa, tông sư luyện khí, đừng khoa trương thế được không!”

“Chắc không phải hẳn khoác lác chứ? Tinh lực của một người cũng có giới hạn, hẳn tu luyện võ đạo đã biến thái như vậy, lại còn có thể tự mình ngưng luyện ra một thanh tiên khí...”

“Cái này thì sao phải khoác lác? Điều tra cũng dễ thôi, Trám Hỏa Phong nhiều đệ tử như vậy, nghe ngóng chút là biết. La Chỉnh tội gì phải nói dối kiểu thấp hèn như vậy.”

Thạch Kinh Thiên nghe thấy câu nói này, cũng thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Từ trường lão ở bên cạnh.

Từ trường lão lập tức gật đầu nói: “Ta sẽ sắp xếp người tới Trám Hỏa Phong nghe ngóng...”

Tông sư luyện khí cho dù đối với Thanh Vân Tông cũng là sự tồn tại vô cùng quan trọng, điều này cũng khó trách Thạch Kinh Thiên sẽ xem trọng.

“Mau phái người đi nghe ngóng, sau đó nhanh trở lại báo tin. Nhưng ta cảm thấy kết quả đã không còn quan trọng nữa.” Thạch Kinh Thiên cảm thán lắc đầu.

Từ trường lão hỏi: “Tông chủ tin những lời La Chỉnh nói, đó thực sự là do hãn tự ngưng luyện?”

“Người thì sao?” Thanh Kinh Thiên hỏi ngược lại.

“Ta tin.” Từ trường lão cười.

Thạch Kinh Thiên gật gật đầu với Từ trường lão. Đối với thiên phú yêu nghiệt mà La Chỉnh thể hiện ra suốt từ đầu đến giờ, hãn cũng không biết nên nói gì cho phải. Cuối cùng hãn nói: “Ta cũng tin. Tên nhóc này đã mang đến cho ta quá nhiều bất ngờ, đừng nói hãn tự tay ngưng luyện tiên khí, người nói hãn là tiên nhân chuyển thế ta cũng tin!”

Có thể khiến Thạch Kinh Thiên đưa ra đánh giá như vậy, trong Thanh Vân Tông e là không có người thứ hai.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Một Kiếm Phá Trời

Kiểm pháp Hoa Thiên Mệnh tu luyện gọi là “Thiên Kiếm”, không phải là công pháp thiên giai, cũng không phải công pháp địa giai, thậm chí còn không phải là bất kì một giai nào trong huyền giai và nhân giai. Bởi vì Thiên Kiếm căn bản không có giai!

Công pháp này vô cùng đặc biệt, chỉ có một bức vẽ, bức vẽ này gọi là “Thiên Kiếm Đồ”.

Cách đây 875 năm, Thiên Kiếm Đồ xuất thế ngang trời, gây ra trận mưa máu tanh nồng ở Đông Vực.

Mấy đại sĩ tộc, Phần Thiên Cung, Thanh Vân Tông và các cường giả rải rác trong các quận huyện Đông Vực đều thi nhau ra tay để đoạt được bức Thiên Kiếm Đồ này. Có tin truyền rằng, trong bức Thiên Kiếm Đồ này ẩn giấu thần thông vô thượng, nếu luyện thành thì có thể thăng tiến nhanh chóng!

Vì tranh đoạt bức Thiên Kiếm Đồ này mà không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã chết.

Cuối cùng Thiên Kiếm Đồ vẫn bị Thanh Vân Tông ra tay cướp được, sau đó lại bị đưa vào trong Phần Thiên Cung.

Đối với việc này, không ít võ sĩ giang hồ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tiếc rằng dù là Thanh Vân Tông hay Phần Thiên Cung đều không phải là nơi họ có thể gây sự được. Bọn họ tuyệt đối không dám vào Phần Thiên Cung để tranh đoạt.

Nhưng một năm sau đó, trên thị trường đã xuất hiện bản sao của Thiên Kiếm Đồ! Hơn nữa bản sao này còn lưu truyền ra từ trong nội bộ của Phần Thiên Cung.

Còn về tại sao lại lưu truyền từ Phần Thiên Cung ra thì mọi người đều không biết được. Nhưng cho dù chỉ là bản sao thì cũng bị những võ giả đó tranh cướp điên cuồng! Tranh không được thì trả giá cao để mua. Giá một tấm giấy da dê sao chép Thiên Kiếm Đồ đã bị hét lên tới hàng vạn lượng vàng!

Cái giá này đối với một võ giả không tính là gì, nhưng trong mắt dân thường cũng là vô cùng dọa người rồi.

Cho nên không ít gia tộc, thương nhân cũng bỏ ra cái giá cao để mua bản sao, bản thân lại tiến hành sao chép lại sau đó đem đi bán.

Có thể nói lúc đó Thiên Kiếm Đồ của Đông Vực gần như ai cũng có một tờ, cho nên Thiên Kiếm Đồ rất nhanh đã bắt đầu sụt giá. Từ vạn lượng vàng lúc đầu đã sụt xuống một đồng cũng không đáng.

Một trong những nguyên nhân là người sao chép Thiên Kiếm Đồ quá nhiều, mà nó vốn dĩ cũng chỉ là một trang giấy mà thôi.

Một nguyên nhân quan trọng hơn chính là, những võ giả kia phát hiện bản thân mình căn bản không thể lĩnh ngộ ra Thiên Kiếm gì gì đó trong Thiên Kiếm Đồ...

Bọn họ căn bản xem không hiểu, cũng không biết đây là thứ gì.

Sau khi phát hiện bị lừa, đương nhiên họ sẽ vứt Thiên Kiếm Đồ đi như một tờ giấy rác không có giá trị gì.

Nhìn từ điểm này, Thiên Kiếm e là công pháp lưu truyền rộng rãi nhất trong Đông Vực.

Song công pháp này không phải là không thể tu luyện, chỉ là yêu cầu về ngộ tính và thiên phú quá cao, quá cao.

Chỉ có điều Đông Vực rộng lớn, có hàng tỷ người, nhưng cũng chỉ có vài dị số tu luyện thành công.

Lần lượt là Chu Khôn từ 633 năm trước, Hiên Viên Đạo Nhất từ 400 năm trước, còn có Ngao Chí Viễn từ 100 năm trước.

Có điều ba người này tuy có thiên phú cao, nhưng vẫn chỉ luyện ra ba kiếm, lần lượt là Thiên Quyền Kiếm, Thiên Khu Kiếm và Thiên Toàn Kiếm.

Từ cổ đến nay, nhiều thế hệ như vậy cũng chỉ có ba người luyện thành, vả lại cũng chỉ luyện ra ba kiếm trong Thiên Kiếm, có thể tưởng tượng Thiên Kiếm khó luyện chừng nào. Đây cũng là lý do Thiên Kiếm Đồ rải đầy trên đường lớn mà không có võ giả nào lựa chọn công pháp lợi hại này. Bởi vì người bình thường căn bản là không luyện được!

Nhưng hôm nay, sau 875 năm! Hoa Thiên Mệnh lại luyện thành công!

“Bốn kiếm, không ngờ lại là kiếm thứ tư! Hoa Thiên Mệnh đã luyện thành Thiên Cơ Kiếm - kiếm thứ tư của “Thiên Kiếm”! Mẹ nó, người đầu tiên sau tám trăm năm đó!”

“Đúng thật! Hơn nữa Hoa Thiên Mệnh hình như không đơn giản chỉ là tu luyện ra kiếm thứ tư, hình như hẳn muốn dùng bốn kiếm cùng một lúc. Chính là bốn kiếm hợp thành kiếm chủng, sau đó lại kích phát ra, bốn kiếm hợp nhất!”

“La Chỉnh gặp nguy hiểm rồi, kiếm pháp trong Thiên Kiếm mượn thể trời cao, mỗi người có thể tu luyện ra Thiên Kiếm đều là người được trời cưng nựng, có thể nói là con cưng của trời. Bốn kiếm cùng ra một lúc, La Chỉnh thua chắc!”

“Vốn nghĩ La Chỉnh sẽ mạnh hơn một chút, nhưng không ngờ trước mặt Hoa Thiên Mệnh, La Chỉnh vẫn không có cơ hội!”

Một hư ảnh mầm cây nho nhỏ đột nhiên nở ra trước mặt Hoa Thiên Mệnh, lập tức trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một tia sáng mỏng manh. Tia sáng này bỗng nhiên vươn dài thẳng lên trời, ngay tức khắc, trên bầu trời xuất hiện một vòng khí xoáy cực lớn, vừa xuất hiện liền trút xuống mặt đất.

Luồng khí xoáy này trút xuống giống như thủy ngân, lan tràn ra xung quanh. Đây là nguyên khí trời đất!

Nguyên khí trời đất khi chưa được võ giả luyện hóa chuyển hóa thành chân nguyên trong cơ thể thì vô cùng cuồng bạo, nhưng chính vì chưa luyện hóa nên trong đó lại ẩn chứa một tia khí thể của thiên đạo.

Thực ra sau khi võ giả tu luyện đến tầng cao hơn, cảnh giới mạnh hơn là có thể tùy ý sử dụng nguyên khí của trời.

Có điều Hoa Thiên Mệnh đang ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn, vẫn không thể nào trực tiếp lợi dụng nguyên khí của trời đất, mà Thiên Kiếm cũng không “lợi dụng” nguyên khí trời đất mà chỉ là “mượn thể” mà thôi.

Nhưng cho dù là mượn thể thì cũng đủ để phát huy ra mười phần uy lực.

“Bốn kiếm hợp nhất!”

Xung quanh Thực Huyết Kiếm của Hoa Thiên Mệnh xuất hiện một đường hư ảnh kiếm ý nhàn nhạt. Hắn đang lợi dụng kiếm ý để ép thể của trời vào trong, lập tức đâm về phía La Chỉnh.

Chiêu kiếm tuy rất quan trọng nhưng dưới thực lực tuyệt đối thì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Một kiếm đâm ra đường như trời đã lật...

Mặc dù bốn kiếm hợp nhất của Hoa Thiên Mệnh có uy thế to lớn nhưng lại khác với công kích linh hồn của Vương Doãn, không hề gây ra tổn thương cho thần hồn của người khác.

Thế nên lúc này những người xem xung quanh chỉ bị luồng uy thế này áp bức đến không thở được, linh hồn không phải chịu tổn thương như lúc La Chỉnh chiến đấu với Vương Doãn.

Nhìn thấy kiếm đó của Hoa Thiên Mệnh, một số người có lá gan bé một chút, ý chí kém một chút thì gần như đều quay người bỏ chạy, không có dũng khí đối mặt chính diện!

Đệ tử Thanh Vân Tông ở ngoài võ đài cũng thế, vậy nên có thể tưởng tượng được La Chỉnh ở trên võ đài.

Lúc này, La Chỉnh giống như tự mình bước vào trong một ảo cảnh!

Trôi nổi giống như một hạt cát trong trời đất, một mình hảnh đứng trên một bãi biển không giới hạn, cô độc, trơ trọi, một thân một mình, nhìn thấy cả bầu trời đang nặng nề ép xuống.

Đây không phải là tấn công về mặt tinh thần, chỉ là uy thế to lớn khiến La Chỉnh nảy sinh ảo giác mà thôi.

“Chỉ là mượn thế mà lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy. Mạnh quá! Quá là mạnh!”

La Chỉnh cầm Lưu Quang Kiếm trong tay, đối diện với cả bầu trời thế này thì đấu thế nào?

Đối thành bất kì đệ tử nào ở Thanh Vân Tông, trong trạng thái như vậy thì đã gần như suy sụp rồi, chỉ cần trái tim xuất hiện bất kì sơ hở nào

thì sẽ lập tức thất bại, không có chỗ để trở mình!

Nhưng trái tim của La Chỉnh đã cứng như đá từ lâu, đừng nói đây chỉ là thể Hoa Thiên Mệnh mượn thể, cho dù bầu trời có thật sự sụp xuống thì hắn cũng sẽ chống đỡ đến cùng!

Đối mặt với ảo cảnh đang phủ tới, chân nguyên trong cơ thể La Chỉnh bắt đầu từ từ vận chuyển.

Chân nguyên Thiên Ma theo cánh tay cầm kiếm của hắn, chầm chậm lan lên trên. Trên chân nguyên màu tím đen có lấp lánh ánh sao, quanh quần xung quanh Lưu Quang Kiếm.

“Băng Kiếm!”

Một chiêu có uy lực mạnh nhất trong “kiếm pháp cơ bản” mà La Chỉnh tự ngộ ra.

Đồng thời với kiếm này, từng ánh sao khảm nạm trên chân nguyên Thiên Ma đột nhiên trở nên sinh động!

Năng lượng hủy diệt mà mỗi ánh sao phát ra có uy lực vô cùng lớn.

Nhưng trước đại hội toàn phong, La Chỉnh bất ngờ tiến vào trong bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, khi quán tưởng lại lĩnh ngộ được cách tăng thêm uy lực của ánh sao trong đó.

Ánh sao va chạm có thể tăng uy lực hủy diệt lên gấp mười lần!

“Ầm!”

Hai ánh sao va chạm với nhau, giống như hai ngôi sao va đập, phát ra ánh sáng chói mắt khiến người khác không dám nhìn gần.

Chính lúc này, Băng Kiếm của La Chỉnh đồng thời đâm tới.

Năng lượng hủy diệt mãnh liệt như vậy xen lẫn với Băng Kiếm của La Chỉnh. Ầm! Một kiếm đâm ra!

“Chỉ là mượn một chút khí thể trong nguyên khí trời đất, đừng nói là khí thể, cho dù thực sự là trời xanh ập xuống, ta cũng sẽ khiến người nứt vỡ!” La Chỉnh gào thét trong lòng.

Bốn kiếm hợp nhất của Hoa Thiên Mệnh giao với Băng Kiếm của La Chỉnh, trong chớp mắt, hai người đều nhìn thấy quyết tâm ngút trời trong mắt đối phương!

Hai người đều có niềm tin tất thắng!

“Ầm!”

Trong chớp mắt, trên võ đài lóe lên ánh sáng trắng rừng rực.

Ánh sáng đó lập lòe, dường như tất cả mọi người đều không mở được mắt.

Sau một lúc lâu, thị lực của mọi người mới từ từ khôi phục, trên võ đài, La Chỉnh vẫn đứng nguyên trên mặt đất không hề động đậy.

Còn Hoa Thiên Mệnh lại lùi về sau năm bước, khóe miệng chảy một ít máu.

“Mẹ kiếp! Một kiếm của La Chỉnh phá vỡ trời xanh do Hoa Thiên Mệnh tạo ra rồi!” Không biết vị đệ tử nào hét lên một câu thô lỗ như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Một Kiếm Phá Trời

Kiểm pháp Hoa Thiên Mệnh tu luyện gọi là “Thiên Kiếm”, không phải là công pháp thiên giai, cũng không phải công pháp địa giai, thậm chí còn không phải là bất kì một giai nào trong huyền giai và nhân giai. Bởi vì Thiên Kiếm căn bản không có giai!

Công pháp này vô cùng đặc biệt, chỉ có một bức vẽ, bức vẽ này gọi là “Thiên Kiếm Đồ”.

Cách đây 875 năm, Thiên Kiếm Đồ xuất thế ngang trời, gây ra trận mưa máu tanh nồng ở Đông Vực.

Mấy đại sĩ tộc, Phần Thiên Cung, Thanh Vân Tông và các cường giả rải rác trong các quận huyện Đông Vực đều thi nhau ra tay để đoạt được bức Thiên Kiếm Đồ này. Có tin truyền rằng, trong bức Thiên Kiếm Đồ này ẩn giấu thần thông vô thượng, nếu luyện thành thì có thể thăng tiến nhanh chóng!

Vì tranh đoạt bức Thiên Kiếm Đồ này mà không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã chết.

Cuối cùng Thiên Kiếm Đồ vẫn bị Thanh Vân Tông ra tay cướp được, sau đó lại bị đưa vào trong Phần Thiên Cung.

Đối với việc này, không ít võ sĩ giang hồ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tiếc rằng dù là Thanh Vân Tông hay Phần Thiên Cung đều không phải là nơi họ có thể gây sự được. Bọn họ tuyệt đối không dám vào Phần Thiên Cung để tranh đoạt.

Nhưng một năm sau đó, trên thị trường đã xuất hiện bản sao của Thiên Kiếm Đồ! Hơn nữa bản sao này còn lưu truyền ra từ trong nội bộ của Phần Thiên Cung.

Còn về tại sao lại lưu truyền từ Phần Thiên Cung ra thì mọi người đều không biết được. Nhưng cho dù chỉ là bản sao thì cũng bị những võ giả đó tranh cướp điên cuồng! Tranh không được thì trả giá cao để mua. Giá một tấm giấy da dê sao chép Thiên Kiếm Đồ đã bị hét lên tới hàng vạn lượng vàng!

Cái giá này đối với một võ giả không tính là gì, nhưng trong mắt dân thường cũng là vô cùng dọa người rồi.

Cho nên không ít gia tộc, thương nhân cũng bỏ ra cái giá cao để mua bản sao, bản thân lại tiến hành sao chép lại sau đó đem đi bán.

Có thể nói lúc đó Thiên Kiếm Đồ của Đông Vực gần như ai cũng có một tờ, cho nên Thiên Kiếm Đồ rất nhanh đã bắt đầu sụt giá. Từ vạn lượng vàng lúc đầu đã sụt xuống một đồng cũng không đáng.

Một trong những nguyên nhân là người sao chép Thiên Kiếm Đồ quá nhiều, mà nó vốn dĩ cũng chỉ là một trang giấy mà thôi.

Một nguyên nhân quan trọng hơn chính là, những võ giả kia phát hiện bản thân mình căn bản không thể lĩnh ngộ ra Thiên Kiếm gì gì đó trong Thiên Kiếm Đồ...

Bọn họ căn bản xem không hiểu, cũng không biết đây là thứ gì.

Sau khi phát hiện bị lừa, đương nhiên họ sẽ vứt Thiên Kiếm Đồ đi như một tờ giấy rác không có giá trị gì.

Nhìn từ điểm này, Thiên Kiếm e là công pháp lưu truyền rộng rãi nhất trong Đông Vực.

Song công pháp này không phải là không thể tu luyện, chỉ là yêu cầu về ngộ tính và thiên phú quá cao, quá cao.

Chỉ có điều Đông Vực rộng lớn, có hàng tỷ người, nhưng cũng chỉ có vài dị số tu luyện thành công.

Lần lượt là Chu Khôn từ 633 năm trước, Hiên Viên Đạo Nhất từ 400 năm trước, còn có Ngao Chí Viễn từ 100 năm trước.

Có điều ba người này tuy có thiên phú cao, nhưng vẫn chỉ luyện ra ba kiếm, lần lượt là Thiên Quyền Kiếm, Thiên Khu Kiếm và Thiên Toàn Kiếm.

Từ cổ đến nay, nhiều thế hệ như vậy cũng chỉ có ba người luyện thành, vả lại cũng chỉ luyện ra ba kiếm trong Thiên Kiếm, có thể tưởng tượng Thiên Kiếm khó luyện chừng nào. Đây cũng là lý do Thiên Kiếm Đồ rải đầy trên đường lớn mà không có võ giả nào lựa chọn công pháp lợi hại này. Bởi vì người bình thường căn bản là không luyện được!

Nhưng hôm nay, sau 875 năm! Hoa Thiên Mệnh lại luyện thành công!

“Bốn kiếm, không ngờ lại là kiếm thứ tư! Hoa Thiên Mệnh đã luyện thành Thiên Cơ Kiếm - kiếm thứ tư của “Thiên Kiếm”! Mẹ nó, người đầu tiên sau tám trăm năm đó!”

“Đúng thật! Hơn nữa Hoa Thiên Mệnh hình như không đơn giản chỉ là tu luyện ra kiếm thứ tư, hình như hẳn muốn dùng bốn kiếm cùng một lúc. Chính là bốn kiếm hợp thành kiếm chủng, sau đó lại kích phát ra, bốn kiếm hợp nhất!”

“La Chỉnh gặp nguy hiểm rồi, kiếm pháp trong Thiên Kiếm mượn thể trời cao, mỗi người có thể tu luyện ra Thiên Kiếm đều là người được trời cưng nựng, có thể nói là con cưng của trời. Bốn kiếm cùng ra một lúc, La Chỉnh thua chắc!”

“Vốn nghĩ La Chỉnh sẽ mạnh hơn một chút, nhưng không ngờ trước mặt Hoa Thiên Mệnh, La Chỉnh vẫn không có cơ hội!”

Một hư ảnh mầm cây nho nhỏ đột nhiên nở ra trước mặt Hoa Thiên Mệnh, lập tức trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một tia sáng mỏng manh. Tia sáng này bỗng nhiên vươn dài thẳng lên trời, ngay tức khắc, trên bầu trời xuất hiện một vòng khí xoáy cực lớn, vừa xuất hiện liền trút xuống mặt đất.

Luồng khí xoáy này trút xuống giống như thủy ngân, lan tràn ra xung quanh. Đây là nguyên khí trời đất!

Nguyên khí trời đất khi chưa được võ giả luyện hóa chuyển hóa thành chân nguyên trong cơ thể thì vô cùng cuồng bạo, nhưng chính vì chưa luyện hóa nên trong đó lại ẩn chứa một tia khí thể của thiên đạo.

Thực ra sau khi võ giả tu luyện đến tầng cao hơn, cảnh giới mạnh hơn là có thể tùy ý sử dụng nguyên khí của trời.

Có điều Hoa Thiên Mệnh đang ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn, vẫn không thể nào trực tiếp lợi dụng nguyên khí của trời đất, mà Thiên Kiếm cũng không “lợi dụng” nguyên khí trời đất mà chỉ là “mượn thể” mà thôi.

Nhưng cho dù là mượn thể thì cũng đủ để phát huy ra mười phần uy lực.

“Bốn kiếm hợp nhất!”

Xung quanh Thực Huyết Kiếm của Hoa Thiên Mệnh xuất hiện một đường hư ảnh kiếm ý nhàn nhạt. Hắn đang lợi dụng kiếm ý để ép thể của trời vào trong, lập tức đâm về phía La Chỉnh.

Chiêu kiếm tuy rất quan trọng nhưng dưới thực lực tuyệt đối thì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Một kiếm đâm ra đường như trời đã lật...

Mặc dù bốn kiếm hợp nhất của Hoa Thiên Mệnh có uy thế to lớn nhưng lại khác với công kích linh hồn của Vương Doãn, không hề gây ra tổn thương cho thần hồn của người khác.

Thế nên lúc này những người xem xung quanh chỉ bị luồng uy thế này áp bức đến không thở được, linh hồn không phải chịu tổn thương như lúc La Chỉnh chiến đấu với Vương Doãn.

Nhìn thấy kiếm đó của Hoa Thiên Mệnh, một số người có lá gan bé một chút, ý chí kém một chút thì gần như đều quay người bỏ chạy, không có dũng khí đối mặt chính diện!

Đệ tử Thanh Vân Tông ở ngoài võ đài cũng thế, vậy nên có thể tưởng tượng được La Chỉnh ở trên võ đài.

Lúc này, La Chỉnh giống như tự mình bước vào trong một ảo cảnh!

Trôi nổi giống như một hạt cát trong trời đất, một mình hảnh đứng trên một bãi biển không giới hạn, cô độc, trơ trọi, một thân một mình, nhìn thấy cả bầu trời đang nặng nề ép xuống.

Đây không phải là tấn công về mặt tinh thần, chỉ là uy thế to lớn khiến La Chỉnh nảy sinh ảo giác mà thôi.

“Chỉ là mượn thế mà lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy. Mạnh quá! Quá là mạnh!”

La Chỉnh cầm Lưu Quang Kiếm trong tay, đối diện với cả bầu trời thế này thì đấu thế nào?

Đối thành bất kì đệ tử nào ở Thanh Vân Tông, trong trạng thái như vậy thì đã gần như suy sụp rồi, chỉ cần trái tim xuất hiện bất kì sơ hở nào

thì sẽ lập tức thất bại, không có chỗ để trở mình!

Nhưng trái tim của La Chỉnh đã cứng như đá từ lâu, đừng nói đây chỉ là thể Hoa Thiên Mệnh mượn thể, cho dù bầu trời có thật sự sụp xuống thì hắn cũng sẽ chống đỡ đến cùng!

Đối mặt với ảo cảnh đang phủ tới, chân nguyên trong cơ thể La Chỉnh bắt đầu từ từ vận chuyển.

Chân nguyên Thiên Ma theo cánh tay cầm kiếm của hắn, chầm chậm lan lên trên. Trên chân nguyên màu tím đen có lấp lánh ánh sao, quanh quần xung quanh Lưu Quang Kiếm.

“Băng Kiếm!”

Một chiêu có uy lực mạnh nhất trong “kiếm pháp cơ bản” mà La Chỉnh tự ngộ ra.

Đồng thời với kiếm này, từng ánh sao khảm nạm trên chân nguyên Thiên Ma đột nhiên trở nên sinh động!

Năng lượng hủy diệt mà mỗi ánh sao phát ra có uy lực vô cùng lớn.

Nhưng trước đại hội toàn phong, La Chỉnh bất ngờ tiến vào trong bức Nhật Nguyệt Tinh Thần, khi quán tưởng lại lĩnh ngộ được cách tăng thêm uy lực của ánh sao trong đó.

Ánh sao va chạm có thể tăng uy lực hủy diệt lên gấp mười lần!

“Ầm!”

Hai ánh sao va chạm với nhau, giống như hai ngôi sao va đập, phát ra ánh sáng chói mắt khiến người khác không dám nhìn gần.

Chính lúc này, Băng Kiếm của La Chỉnh đồng thời đâm tới.

Năng lượng hủy diệt mãnh liệt như vậy xen lẫn với Băng Kiếm của La Chỉnh. Ầm! Một kiếm đâm ra!

“Chỉ là mượn một chút khí thể trong nguyên khí trời đất, đừng nói là khí thể, cho dù thực sự là trời xanh ập xuống, ta cũng sẽ khiến người nứt vỡ!” La Chỉnh gào thét trong lòng.

Bốn kiếm hợp nhất của Hoa Thiên Mệnh giao với Băng Kiếm của La Chỉnh, trong chớp mắt, hai người đều nhìn thấy quyết tâm ngút trời trong mắt đối phương!

Hai người đều có niềm tin tất thắng!

“Ầm!”

Trong chớp mắt, trên võ đài lóe lên ánh sáng trắng rừng rực.

Ánh sáng đó lập lòe, dường như tất cả mọi người đều không mở được mắt.

Sau một lúc lâu, thị lực của mọi người mới từ từ khôi phục, trên võ đài, La Chỉnh vẫn đứng nguyên trên mặt đất không hề động đậy.

Còn Hoa Thiên Mệnh lại lùi về sau năm bước, khóe miệng chảy một ít máu.

“Mẹ kiếp! Một kiếm của La Chỉnh phá vỡ trời xanh do Hoa Thiên Mệnh tạo ra rồi!” Không biết vị đệ tử nào hét lên một câu thô lỗ như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Đốt Máu

Trận chiến đấu của La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh không uy lực bằng trận La Chỉnh đấu với Vương Doãn.

Dù sao uy lực từ tiếng ngâm của Thanh Long trong đầu La Chỉnh thật sự quá kinh khủng, mang tới cho mọi người chấn động cùng tổn thương chắc cả đời này cũng không thể phai mờ.

Nhưng dù La Chỉnh đã đánh một trận với Vương Doãn, bộc phát ra uy thế kinh người, thì cũng không vẻ vang bằng trận đấu hiện tại!

Bởi vì lúc đó La Chỉnh lợi dụng chân nguyên Thiên Ma bao hết võ đài lại. Chân nguyên đen đặc bao phủ nên mọi người chỉ nghe ra được vài tiếng rỗng ngâm, còn trong đó đã xảy ra chuyện gì thì đều không rõ.

Nhưng trận chiến này lại khác.

Hai người cùng là kiếm khách, cùng lĩnh ngộ kiếm ý. Dựa vào thành tựu kiếm pháp mà nói, thì cả hai đều đạt tới đỉnh cao trong Thanh Vân Tông.

Một người với thiên tư nghìn năm không gặp, lĩnh ngộ Thiên Kiếm, một kiếm đâm ra lại có được uy thế của trời cao, mạnh mẽ áp chế đối thủ! Một người khác tự nghĩ ra võ kỹ, dùng “kiếm pháp căn bản” quý dị đối mặt với uy thế của trời cũng không tỏ ra yếu kém chút nào, dùng kiếm trong tay đánh vỡ trời cao!

Dưới võ đài, toàn bộ đệ tử Thanh Vân Tông đều đã sôi trào.

Trong Thanh Vân Tông cũng không thiếu đệ tử tuổi tác tương đối lớn, bọn họ từng tận mắt chứng kiến vô số lần đại hội toàn phong, nhưng không có lần đại hội toàn phong nào có thể đạt đến trình độ như lúc này.

“Hoa Thiên Mệnh đã quá yêu nghiệt, sợ là từ khi Thiên Kiếm Đồ xuất hiện tới nay, hẳn là người duy nhất tu luyện ra kiếm thứ tư của Thiên kiếm. Không ngờ La Chỉnh còn kinh khủng hơn, lấy kiếm pháp căn bản để phá trời...”

“Thực sự không công bằng! Khi ta còn bé chọn vật đoán tương lai, lần nào cũng tóm được một thanh kiếm. Người xung quanh đều nói ta là kiếm khách trời sinh, tương lai kiếm pháp sẽ trên đại thành, không ngờ vừa so sánh với hai người bọn họ, nhất định chính là một truyện cười!”

“Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt. Có thể hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, một bộ kiếm pháp căn bản thật đơn giản tầm thường mà lại có thể phát huy ra sức mạnh như vậy. Thực sự chỉ cần được xem là đời này đã mãn nguyện!”

Cho dù là mấy vị trưởng lão hay nhóm chân nhân ở xung quanh xem cuộc chiến, thấy cảnh này cũng phải thở dài một hơi. Đúng là bọn họ già rồi, thời đại này đã thuộc về lớp trẻ. Lần đại hội toàn phong này, đã có quá nhiều thiên tài xuất hiện ồ ạt. Bất cứ một đệ tử nào trong đây, chỉ cần trưởng thành, trong tương lai liền có thể khai sáng ra một thời đại mới.

Hoa Thiên Mệnh vươn tay lau khô chút máu tươi nơi khóe miệng, trong ánh mắt lạnh lùng tràn ngập vẻ bất ngờ.

Ban đầu, Hoa Thiên Mệnh cảm thấy “bốn kiếm hợp nhất” đã đủ để ứng phó La Chỉnh rồi, hẳn cũng không cho là La Chỉnh có thể ngăn cản uy thế trời đất của mình. Nhưng bây giờ xem ra Hoa Thiên Mệnh vẫn coi thường La Chỉnh rồi.

Một chiêu Băng Kiếm thật đơn giản của La Chỉnh, không chỉ chứa một loại uy lực đơn giản nhưng lớn nhất, trong đó còn có lực lượng của Tinh!

Càng làm cho Hoa Thiên Mệnh không thể tưởng tượng nổi là, một tia lực lượng của Tinh này không phải là La Chỉnh mượn dùng, mà dường như là chính bản thân hắn cô đọng chân nguyên mà thành!

Điều này sao có thể?

Tu luyện Thiên Kiếm là quán tưởng Thiên Kiếm Đồ, trong trời đất u tối tìm ra một chút cơ hội nối liền với trời đất! Cơ hội này cực kì nhỏ, thế nhưng Hoa Thiên Mệnh làm đã được, vậy nên hắn mới thuận lợi tu luyện được Thiên Kiếm.

Huống hồ trên thực tế, hắn tu luyện Thiên Kiếm chỉ là dựa thế của trời! Uy thế của trời không phải thuộc về hắn mà chỉ là mượn thôi!

Mượn cuối cùng vẫn là mượn, chung quy cũng không phải đồ của mình.

Mà lực lượng Tinh của La Chỉnh lại là tự mình quán tưởng ra được, là lực lượng Tinh của chính bản thân hắn. Hắn rốt cuộc đã làm thế nào? Tiếp quán tưởng Tinh sao?

Trong Đông Vực không phải là không có võ giả quán tưởng Tinh.

Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, tất cả võ giả đều mau chóng tìm cho bằng được thứ thích hợp để mình quán tưởng, mà mấy thứ này vô cùng kì quặc.

Quán tưởng đao, kiếm, thương, cung gì cũng có, thậm chí tảng đá, cây cối, phòng ở, một bức họa, kì dị vô cùng, muôn hình muôn dạng, không có giới hạn.

Vậy nên võ giả quán tướng Tinh, quán tướng Nhật, quán tướng Nguyệt gì cũng có.

Nhưng Tinh, Nhật, Nguyệt mờ ảo xa xôi như vậy, làm sao có thể quán tướng? Làm sao chuyển hóa chân nguyên của mình thành lực lượng từ các ngôi sao?

Mặc dù có võ giả thành công quán tướng ra Tinh, nhưng không thể quán tướng được thần vận của Tinh, sau khi lấy chân nguyên chuyển hóa thành Tinh, thường thường là một khối đá lớn cứng rắn... chứ không có chút uy lực nào của Tinh cả.

Cho nên rất nhiều võ giả đều bỏ qua việc quán tướng những vật lớn mà vô dụng như mặt trời, trăng, sao, biển lớn, núi cao... Khí thể của những thứ này có thể kinh người, nhưng uy lực rất bình thường, không thực dụng.

Đương nhiên cũng có không ít thiên tài yêu nghiệt có thể quán tướng ra một tia thần vận. Chỉ là loại thiên tài này có lẽ là có, nhưng không thể sinh ra trong Đông Vực!

Nhưng Hoa Thiên Mệnh lại không biết, La Chỉnh cũng không phải trực tiếp quán tướng sao trên trời mà là dùng bức Nhật Nguyệt Tinh Thần để quán tướng. Mà bức Nhật Nguyệt Tinh Thần hẳn có được, căn bản cũng không thuộc về thế giới này!

Để vẽ ra bức Nhật Nguyệt Tinh Thần thì cần có thực lực vô cùng cao, căn bản là vượt ra khỏi tưởng tượng của thế giới này!

“Ta cho rằng trong lớp người trẻ tuổi ở Đông Vực sẽ không tìm được đối thủ cùng cấp! Cho dù là cường giả Chiêu Thần Cảnh cũng sẽ thua dưới kiếm của ta. Đối thủ thực sự của ta chỉ có Bùi Thiên Diệu! Với ta bây giờ, nếu gặp phải Bùi Thiên Diệu, ta chỉ nắm chắc năm phần mười chiến thắng hẳn. Nhưng sau này nếu như ta đột phá Tiên Thiên Đại Viên Mãn, bước

vào Chiếu Thần Cảnh, ta chắc chắn có chín mươi phần trăm thắng hẳn!”
Hoa Thiên Mệnh chậm rãi nói.

Bùi Thiên Diệu ngồi xếp bằng dưới võ đài, hai mắt khép hờ, trên mặt cũng không có bất kì biểu cảm gì.

Hoa Thiên Mệnh lập tức nói thêm: “Cho nên ta cho rằng, với thực lực của ta có thể tiến vào sân khấu rộng lớn hơn, Đông Vực đối với ta quá mức nhỏ bé, không đủ cho ta tùy ý rong ruổi. Mục tiêu của ta là toàn bộ Đại Thế Giới rộng lớn! Ta muốn khiêu chiến với trăm tỉ sinh linh thiên tài ra đời trên Đại Thế Giới rộng lớn! Cho nên đánh một trận ở đại hội toàn phong xong, dù ta có đi lên Thanh Vân Lộ hay không thì cũng sẽ đặt chân tới Trung Vực, đi tới không gian rộng lớn hơn trước!”

Nghe Hoa Thiên Mệnh nói vậy, rất nhiều đệ tử đều lập tức hít mạnh một hơi.

Bọn họ không ngờ Hoa Thiên Mệnh lại có chí hướng như thế!

Mỗi người đều có mục tiêu của mình. Đệ tử bình dân thì hy vọng tu luyện tới cảnh giới cao hơn, vì gia tộc mà cống hiến, mưu cầu một phần địa vị.

Những đệ tử sĩ tộc kia, mục tiêu của bọn họ có lẽ là muốn trở hết tài năng trong đám huynh đệ tỉ muội, thậm chí tranh đoạt chức gia chủ, sau đó dẫn dắt gia tộc mình đi lên đỉnh cao. Thế nhưng cái “đỉnh cao” này chỉ là tương đối trong Đông Vực mà thôi.

Không bàn đến Đại Thế Giới rộng lớn, chỉ một cái Trung Vực cũng đã lớn hơn Đông Vực không biết bao nhiêu lần. Một người trong bảy đại sĩ tộc ở Đông Vực có thể làm mưa làm gió, nhưng thả trong Trung Vực thì chẳng là cái thá gì.

Mà mục tiêu của Hoa Thiên Mệnh lại là Đại Thế Giới!

Đại Thế Giới là một khái niệm yên bác biết bao nhiêu? Trong đó địa vực vô tận, nhân loại căn bản cũng chưa thăm dò được rõ ràng.

Như vậy cũng giống như một tên ăn xin ở thành phố nhỏ, hắn cũng không phải không biết quốc gia mình lớn tới đâu, nhưng chợt có một ngày lại tuyên bố mình muốn làm Hoàng Đế.

Điều này nghe qua có thể buồn cười, nhưng mọi người đừng quên, ở vương triều Phần Thiên có một Hoàng Đế lập quốc, khi sinh ra chính là một tên ăn mày!

Có thể có được một phần chí khí như vậy cũng khiến Hoa Thiên Mệnh vượt lên trên rất nhiều đệ tử ở Thanh Vân Tông.

“Thế nhưng điều khiến ta vui mừng chính là trước khi rời khỏi Đông Vực lại được gặp huynh, La Chính! Cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng lại dùng một bộ ‘kiếm pháp căn bản’ để phá bốn kiếm hợp nhất của ta! Ta tu luyện Thiên Kiếm, có thể có một tia cơ hội chạm tới trời xanh. Ta cảm thấy người là một phần quà mà trời xanh đem đến cho ta, hoặc có lẽ là một phần thử nghiệm, cho nên cửa ải này của người, ta phải vượt qua!”

Vết máu loang lỗ trên kiếm của Hoa Thiên Mệnh như sống lại, chậm chậm di chuyển trên thân kiếm của hắn. Giữa chân mày xuất hiện một hạt mầm, hắn lập tức nhẹ nhàng giơ Thực Huyết Kiếm lên, thản nhiên nói: “Một kiếm này, ta vốn để dành lại cho Bùi Thiên Diệu, nhưng để chiến thắng người lại không thể không sử dụng.”

“Ầm!”

Hạt giống ở mi tâm Hoa Thiên Mệnh bỗng nhiên vỡ vụn. Trong khoảnh khắc kiếm chúng bị phá vỡ, hai mắt Hoa Thiên Mệnh là một màu xanh thẳm, khí chất vốn có cũng đã biến đổi.

“Kiếm chúng huy hoàng, phá mệnh tế trời, lấy đạo của ta, để chúng sinh luân hồi!”

“Vèo...”

Vào thời khắc này, dưới sự thúc giục của Hoa Thiên Mệnh, nguyên khí trời đất lại dâng lên cuộn cuộn một lần nữa, mà thanh thể lần này càng thêm lớn!

“Gió nổi...”

Bùi Thiên Diệu bên ngoài võ đài nhắm mắt nói. Hắn cảm nhận được khí lưu xung quanh bắt đầu cuộn trào. Đó là dị tượng do nguyên khí trời đất lưu chuyển tạo thành.

Theo tốc độ tụ tập nguyên khí trời đất ngày càng nhanh, gió thổi cũng càng lúc càng lớn.

Trên một kiếm của Hoa Thiên Mệnh là bốn kiếm hợp nhất, đồng thời đẩy uy thế của trời cao về phía La Chính, tạo thành một loại đại thế khi trời đất đổ xuống!

Nhưng một kiếm này lại hoàn toàn ngưng luyện uy thế của trời vào trong kiếm của Hoa Thiên Mệnh.

Sau mấy nhịp thở, gió cuối cùng cũng đã ngừng. Trường kiếm của Hoa Thiên Mệnh đã thu hết tất cả khí tức vào trong, cặp mắt hắn lúc này tỏa ra tia sáng xanh thẳm, từ trên người không thể nhìn ra điểm đặc biệt nào.

Giống như chỉ là một kiếm khách bình thường đang đứng ở nơi đó.

Loại cảm giác này tuy tầm thường nhưng lại mang tới cho La Chính uy hiếp lớn hơn nữa, điều này La Chính rất rõ. Uy lực phát ra từ một kiếm

này của Hoa Thiên Mệnh, sợ là vượt xa bốn kiếm hợp nhất lúc trước.

Thế nhưng La Chinh không sợ hãi, lúc này hắn cảm thấy máu của mình nhanh chóng sôi trào, trái tim hưng phấn nên tốc độ đập cũng tăng lên gấp đôi!

Ta xuất thân thấp hèn, trước đó ước mơ lớn nhất là bước vào Thanh Vân Tông, gặp lại mọi người của ta. Cho tới bây giờ tâm nguyện này còn chưa hoàn thành, nhưng đối với võ đạo, ta cố chấp không thua Hoa Thiên Mệnh người. Ta cũng tương tự như người, rất muốn nhìn xem đỉnh cao của võ đạo rốt cuộc là cái gì!

Nghĩ như vậy, trong hai con người của La Chinh giống như bốc lên hai ngọn lửa. Hắn rung Lưu Quang Kiếm, kiếm ý liền giống như những đóa hoa sen nở rộ, hòa lẫn với chân nguyên Thiên Ma chứa những ánh sao lấp lánh, chậm rãi quanh quẩn trên thân kiếm.

Giữ thế đã lâu, kiếm chiêu hai người lại một lần nữa bắt đầu va chạm.

Lần xuất kiếm này của hai người vẫn kém xa uy thế khiến mọi người hoảng sợ cực độ ở lần trước.

Thậm chí có thể nói là hết sức bình thường! Có khi còn kém uy thế mà đệ tử các phong tán mát ra lúc so đấu trước đây.

Chỉ là hai luồng kiếm ảnh giao nhau, sau đó hai người liền lập tức tách ra, ngay cả tiếng va chạm cũng không có.

“Chuyện gì xảy ra? Sấm to mưa nhỏ à. Ta còn tưởng rằng lại một lần long trời lở đất nữa chứ!”

“Đánh xong rồi? Rốt cuộc ai thắng? Trọng tài cũng không giải thích gì?”

“Chắc không phải cố ý nhường đâu nhỉ? Nếu vậy, ta thật quá thất vọng! Chờ mong lâu như vậy mà một kiếm đã xong rồi?”

Rất nhiều đệ tử các phong bàn tán ầm ĩ, hoàn toàn không biết tình huống gì đang xảy ra.

Ngược lại rất nhiều trưởng lão, chân nhân, thậm chí cả Bùi Thiên Diệu đều mở to hai mắt, nhìn lên võ đài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc không che giấu được.

Mà Mạc Vũ Hình vốn rúc mặt trong góc dường như cũng hiểu, trong ánh mắt nàng đầy khiếp sợ, dường như sợ rằng chính mình sẽ phát ra âm thanh nên dùng tay bịt chặt miệng lại.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Kiếm Sơn

MMạc Vũ Hình thực sự rất mạnh, mạnh ở thiên phú của nàng, mạnh ở huyết mạch của nàng.

Nhưng nếu bàn về ánh mắt nàng còn kém rất rất xa Bùi Thiên Diệu, Hoa Thiên Mệnh và nhiều chân nhân cùng trường lão khác.

Bùi Thiên Diệu kinh ngạc là bởi vì hãn hiệu trên võ đài đã xảy ra chuyện gì.

Còn Mạc Vũ Hình kinh ngạc cũng không phải là bởi con mắt của nàng, mà huyết mạch Thanh Loan bẩm sinh trong cơ thể nàng bỗng nhiên rung động! Tuy nàng không biết chuyện gì xảy ra trên võ đài, nhưng có thể làm cho huyết mạch Thanh Loan của nàng rung động, sản sinh một loại cảm giác sợ hãi theo bản năng thì cũng đủ để chứng minh vấn đề! Phải biết rằng Thanh Loan chính là thần thú!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mạc Vũ Hình giật mình.

Mà nguyên nhân Bùi Thiên Diệu kinh ngạc đương nhiên khác với Mạc Vũ Hình, bởi vì trong nháy mắt La Chính giao thủ với Hoa Thiên Mệnh, dường như sinh ra một thứ căn bản không nên xuất hiện, vốn là thứ mà cảnh giới bây giờ của bọn họ không thể xuất hiện.

“Nếu như ta không nhìn lầm, một kiếm này của hai người đều đạt tới mức hoàn mỹ, hoặc có lẽ là trong nháy mắt bọn họ kích thích ra kiếm ý thì đều đã bước vào cảnh giới kiếm ý viên mãn!” Bùi Thiên Diệu lẩm bẩm nói, trên mặt toát ra chút vẻ mong đợi.

Trong mấy trăm ngàn đệ tử trong Thanh Vân Tông, chỉ có mỗi Lý Dật Phong xếp hạng trước Bùi Thiên Diệu. Mà thân phận Lý Dật Phong có hơi đặc thù, thực sự đã có thể gạt bỏ khỏi hàng ngũ đệ tử, vì vậy Bùi Thiên Diệu cũng được coi là người đứng đầu trong hàng đệ tử Thanh Vân Tông.

Đại hội toàn phong lần này ngay từ đầu cũng không khiến Bùi Thiên Diệu quan tâm quá nhiều.

Với thực lực của hắn, đứng ở đỉnh cao nhìn xuống, kết quả sau cùng của đại hội toàn phong này cũng không có gì bất ngờ quá lớn. Dù là đệ tử trình độ cao nhất ba mươi ba phong, hay là đệ tử thân truyền, không ai là đối thủ của Bùi Thiên Diệu, thậm chí không ai có thể kích thích ra thực lực chân chính của hắn.

Thế nhưng...

Sau khi tiến vào vòng đấu luân phiên, La Chính đánh thắng Mạc Vũ Hinh, lại chặn tiếng rống ngâm của Vương Doãn, Hoa Thiên Mệnh cũng cho thấy Thiên Kiếm độc nhất vô nhị của mình, Bùi Thiên Diệu chứng kiến thực lực của hai người nở rộ từng chút một, lúc này mới cảm thấy đại hội toàn phong trở nên thú vị.

Ít nhất... hắn cũng tìm được đối thủ cho chính mình.

Dù là La Chính hay Hoa Thiên Mệnh thì đều đủ sức đánh với hắn một trận.

Thế nhưng vừa rồi Hoa Thiên Mệnh nói năm chắc năm phần có thể thắng mình, Bùi Thiên Diệu cũng không cho là đúng.

Ngược lại không phải nói Bùi Thiên Diệu khinh thường Hoa Thiên Mệnh. Trên thực tế, với cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn của Hoa Thiên Mệnh mà đi được đến nước này, lĩnh ngộ ra kiếm thứ tư trong Thiên Kiếm cũng đủ cho Bùi Thiên Diệu bội phục! Bởi vì khi Bùi Thiên Diệu ở Tiên

Thiên Đại Viên Mãn, thực lực còn kém xa, không phải như Hoa Thiên Mệnh bây giờ.

Chỉ là thực lực của Bùi Thiên Diệu đã tới mức này rồi, tâm tính đều sẽ vô cùng thả lỏng, nhìn vấn đề cũng sẽ rất công bằng.

Hắn thấy, với tu vi Tiên Thiên Đại Viên Mãn của Hoa Thiên Mệnh, khả năng chiến thắng mình là có, nhưng không có phải có năm phần, cùng lắm cũng chỉ có ba phần mà thôi.

Đây đã là đánh giá vô cùng cao rồi. Dù sao thiên phú của Bùi Thiên Diệu cũng không kém ai, huống hồ hắn đã bước vào Chiến Thần Cảnh!

Thế nhưng lúc này, Bùi Thiên Diệu biết mình đã đánh giá thấp Hoa Thiên Mệnh một chút, bởi vì hắn không dự liệu được La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đánh một trận, vậy mà đột phá, lại có thể lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn!

Mà theo Bùi Thiên Diệu thấy, tiềm lực của La Chỉnh còn lớn hơn Hoa Thiên Mệnh. Người này có vẻ không có tài như Hoa Thiên Mệnh, nhưng con bài chưa lật trong tay hắn dường như khó mà đếm hết, Bùi Thiên Diệu hắn luôn luôn trầm ổn cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Người nào có thể đảm bảo trong tay La Chỉnh không còn con bài nào mạnh hơn chưa lật? Loại cảm giác sâu không lường được cũng khiến cho Bùi Thiên Diệu hiểu rõ, La Chỉnh sở hữu sức mạnh đủ để đánh với mình một trận.

Chẳng qua hắn muốn chiến thắng mình thì cũng không có khả năng lắm. Tu vi đã hạn chế khả năng phát huy của La Chỉnh, hắn chỉ là Tiên Thiên Nhị Trọng, cảnh giới quá thấp.

Nhưng La Chỉnh lại giống Hoa Thiên Mệnh, cùng một thời gian, hai người đều lĩnh ngộ ra được kiếm ý viên mãn!

Loại kiếm ý này vốn là một loại ý cảnh vô cùng khó lĩnh ngộ.

Vì sao vừa rồi khi hai người giao chiến lại không có âm thanh? Thậm chí Lưu Quang Kiếm và Thực Huyết Kiếm đụng vào nhau cũng không phát ra tiếng động?

Chính là bởi vì kiếm ý của hai người lúc đó gần như đều hoàn mỹ. Trong nháy mắt lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, nên kiếm ý xung quanh họ xuất hiện với tư thái hoàn mỹ. Dưới loại ý cảnh hoàn mỹ này, cho dù có âm thanh cũng bị tan rã dưới kiếm ý của bọn họ.

Cho nên thoát nhìn hai người chỉ dùng một chiêu thông thường, không phải vì uy thế một chiêu này của bọn họ không đủ lớn, mà trong nháy mắt lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, tất cả chân nguyên, tất cả khí thế, toàn bộ đều bị xóa sạch, thứ giờ khắc này lộ ra chỉ có thể là kiếm ý, những thứ khác đều phải nhường đường!

Bùi Thiên Diệu nhìn La Chính một chút, sau đó lại nhìn Hoa Thiên Mệnh một chút, cuối cùng mới chậm rãi nhắm mắt lại. Tâm tính của hắn xuất hiện một tia chấn động, đây là điều tối kỵ trong tu luyện công pháp Phật môn. Với tâm tính của Bùi Thiên Diệu, đã lâu lắm rồi hắn không nảy sinh loại chấn động tâm lý này.

Không dao động mà bình lặng, không biến hóa mà chỉ như thông thường, hai người bọn họ sớm muộn cũng sẽ giao thủ với mình, không vội, không vội, Bùi Thiên Diệu lẩm nhẩm trong lòng.

“Kiếm ý viên mãn? Hai người? Đồng thời ngộ ra?” Trên mặt Thạch Kinh Thiên toát ra vẻ mừng như điên, thậm chí hắn không nhận được chà xát hai bàn tay xù xì kia.

Người có thể lĩnh ngộ được kiếm ý trên đời này vốn đã ít, mà tu luyện ra kiếm ý tiểu thành đã coi như là rồng phượng trong loài người, chắc chắn là hào quang rực rỡ trong Đông Vực. Nếu đột phá đến kiếm ý đại thành thì

có thể xếp vào hàng ngũ đứng đầu ở Thanh Vân Tông! Dù là chân nhân hay trưởng lão đều hết sức vui mừng mà thu nhận bọn họ làm đệ tử thân truyền!

Hoa Thiên Mệnh là đệ tử bình dân, khi tiến vào Thanh Vân Tông có không ít người muốn nhận hã làm đệ tử thân truyền, chỉ là Hoa Thiên Mệnh có lòng trung thành với Thiên Nhất Phong rất mạnh, cũng không bằng lòng trở thành đệ tử thân truyền, cho nên hã vẫn ở lại Thiên Nhất Phong.

Còn La Chỉnh cũng lĩnh ngộ kiếm ý đại thành tương tự, thế nhưng thời gian hã lĩnh ngộ được dường như tương đối ngắn, thậm chí ngay cả kiếm bộ cũng không biết, còn phải học trộm từ Hoa Thiên Mệnh. Thời gian ngắn như vậy đương nhiên sẽ không trở thành đệ tử thân truyền của ai hết.

Kiểm ý đại thành cũng đã đủ cho Thanh Vân Tông vô cùng coi trọng, thậm chí Thạch Kinh Thiên cũng hết sức coi trọng. Bởi vì... tiềm lực tương lai của đám đệ tử này gần như là vô hạn, đủ để cho Thạch Kinh Thiên ra tay đưa bọn họ vào Vân Điện.

Một lần đại hội toàn phong có thể tìm được hai bảo bối có thể lĩnh ngộ kiếm ý đại thành, Thạch Kinh Thiên cũng tương đối vui vẻ.

Nhưng vấn đề cũng tới...

Thạch Kinh Thiên làm sao có thể ngờ tới đó vẫn chưa phải kết quả cuối cùng.

Kết quả cuối cùng là hai tên này vốn đã là yêu nghiệt khiến người ta ghen ghét, lại có thể lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn trong chiến đấu, hơn nữa còn đồng thời lĩnh ngộ được, đồng thời xuất ra.

Trong nháy mắt lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn đó, người và kiếm sẽ sinh ra một trạng thái đặc biệt, dưới loại trạng thái kia thậm chí còn có thể lay động không gian.

Tâm mắt của Thạch Kinh Thiên đương nhiên cao hơn không ít so với Bùi Thiên Diệu. Bùi Thiên Diệu chỉ là hiểu, thời điểm lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn sẽ xóa tan âm thanh và khí thể, nhưng hẳn lại không biết rõ nguyên lý.

Nhưng Thạch Kinh Thiên lại biết, đó không phải là xóa sạch đi, mà là bởi vì hai thăng nhóc này quá nghịch thiên, đồng thời lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, trong nháy mắt lĩnh ngộ bọn họ còn trốn vào trong cái loại trạng thái đặc biệt này, làm vùng không gian vốn ổn định xung quanh thoáng bị nghiêng lệch đi. Là vì không gian đảo lộn nên mới thu nạp hết âm thanh và khí thể vào trong đó, khiến trên võ đài của hai người chỉ phát sinh một màn li kì.

Từ trường lão thận trọng liếc qua Thạch Kinh Thiên, nhìn thấy dáng vẻ hớn hở như cây tắm gió xuân của Thạch Kinh Thiên, ông còn chưa kịp nói gì thì đã nghe được Thạch Kinh Thiên cười ha ha: “Nhặt được bảo bối rồi!”

Trước hết không nói tới chuyện La Chính và Hoa Thiên Mệnh có thể đi lên Thanh Vân Lộ, lấy được thành tích tốt trên đó hay không, nhưng hai người lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn cũng đủ để cho Vân Điện coi trọng. Hơn nữa Thạch Kinh Thiên tin tưởng, dù là La Chính hay Hoa Thiên Mệnh thì cũng sẽ có biểu hiện tốt trên Thanh Vân Lộ!

Đương nhiên, đánh giá của Thạch Kinh Thiên cũng chỉ dừng lại ở mức độ “tốt” này thôi. Dù sao Thanh Vân Lộ cũng quá khó đi, hẳn cũng không dám nói “cực kì tốt”, cho nên đánh giá này vẫn tương đối thận trọng.

Sau khi La Chính và Hoa Thiên Mệnh giao thủ với nhau, lập tức liền ngồi trên mặt đất. Hai người lĩnh ngộ quá sâu, dưới sự tích lũy đầy đủ liền lâm vào trạng thái ngộ đạo.

Bọn họ đều dòm ngó con đường kiếm ý viên mãn, đồng thời đã bước chân vào trong đó, giờ khắc này quan trọng nhất chính là dừng lại, đứng

vững chân trên con đường này!

Cho nên củng cố lĩnh ngộ mới vừa rồi của mình chính là điều cực kỳ quan trọng.

Chẳng qua cứ như vậy thì rất nhiều đệ tử xem cuộc chiến sẽ không hiểu.

“Bọn họ đang giở trò quỷ gì vậy? Đây là đấu trường, bọn họ định tu luyện sao?”

“Đúng là chẳng hiểu ra sao. Sau khi khoa tay múa chân đánh một kiếm qua quýt, hai người lại ngồi ở trên đó bắt đầu tu luyện.”

“Rốt cuộc người nào thắng? Đến cùng có đánh hay không?”

Khi mọi người bàn tán, Từ trường lão bay đến bầu trời, nhẹ giọng quát: “Câm miệng! La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đang đốn ngộ. Nếu người nào còn tranh cãi ầm ĩ nữa, lập tức trục xuất khỏi Thanh Vân Tông!”

Từ trường lão vừa nói ra lời này, rất nhiều đệ tử lập tức có nề nếp, hầu như ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tuy Thanh Vân Tông coi trọng việc đào tạo nhân tài, nhưng bọn họ càng coi trọng những thiên tài vừa bộc lộ tài năng này hơn!

Có thể nói thế này, giá trị của mấy người La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh, Bối Thiên Diệu và Mạc Vũ Hình, cơ bản bằng giá trị của cả mấy trăm ngàn đệ tử Thanh Vân Tông!

Thiên tài sẽ nổi bật trong mấy trăm ngàn đệ tử, còn kẻ tài trí bình thường vĩnh viễn là tài trí bình thường, chỉ có thể dần dần mai một. Thanh Vân Tông rất khoan dung, mỗi một đệ tử tiến vào tông môn đều có một cấp độ phúc lợi khác nhau, nhưng cùng lúc cũng rất tàn nhẫn.

La Ching quả thực chìm vào một trạng thái kỳ lạ. Hắn nhắm hai mắt, vốn trước mặt phải là một mảng đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lúc này hắn lại có thể thấy một ngọn núi.

Đó là một ngọn núi cắm đầy kiếm!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Sát Lục Kiếm Sơn(1)

(1)Núi kiếm Giết Chóc

N

gọn núi này giống như một con thú lớn đến từ thời viễn cổ, hung bạo và hoang dã, nằm ngang trước mặt La Chính.

Từng thanh trường kiếm thẳng tắp, dựa theo quy luật nhất định, cắm từ thấp đến cao cực kỳ tinh tế trên bề mặt ngọn núi.

“Những cây kiếm này...”

Nhìn thấy trường kiếm trên núi, La Chính nhin không được mà hít một hơi.

Kiếm ở dưới chân núi phẩm cấp không cao, đều là huyền khí, từ huyền khí hạ phẩm đến huyền khí trung phẩm, sau đó đến huyền khí thượng phẩm, các loại phong cách đều có.

Kiếm bản rộng, kiếm chuôi ngắn, kiếm hình răn, kiếm ngọc...

Kiếm cấp huyền khí tràn lan thẳng từ chân núi đi lên, nhưng sau khi lên đến thân núi, kiếm cắm trên mặt đất không phải là huyền khí nữa mà là linh khí!

Kiếm cấp linh khí chỉ bao trùm tầng dưới cùng của thân núi. Nhìn lên phía trên thì thấy ở chỗ sườn núi lại chằng chịt tiên khí!

Tiên khí hạ phẩm, tiên khí trung phẩm, thậm chí còn có tiên khí thượng phẩm...

Cho dù là một thanh tiên khí hạ phẩm cũng đủ để khiến võ giả trong Đông Vực điên cuồng. Ví dụ loại sĩ tộc sa sút giống như nhà Mạc Xán, cho dù là nhân vật cấp gia chủ như Mạc Hưu Ngôn cũng không có tiên khí của mình!

Tiên khí hạ phẩm trong bảy đại sĩ tộc có lẽ nhiều hơn chút, nhưng bình quân mỗi sĩ tộc lớn cũng chỉ có nhiều lắm là vài món mà thôi!

Mà tiên khí trung phẩm thì lại càng khó có được, trong bảy đại sĩ tộc chỉ có năm nhà, trong đó mỗi nhà có một thanh tiên khí trung phẩm. Còn Tử Cấm - Dư gia và Kỳ Lâm - Vân gia thì ngay cả một thanh tiên khí trung phẩm cũng không có.

Từng nhà trong bảy đại sĩ tộc đều giàu có sung túc, nền tảng thâm hậu, truyền thừa của Dư gia và Vân gia cũng không kém năm nhà khác chút nào, nhưng vẫn không thể lấy được một thanh tiên khí trung phẩm. Như vậy có thể tưởng tượng tiên khí trung phẩm ở trong Đông Vực trân quý nhường nào?

Còn như tiên khí thượng phẩm được khắc ba đường tiên văn... đã là vật trong truyền thuyết rồi. Ở Đông Vực có lẽ là có, nhưng chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà ở trên sườn núi, chẳng chịt toàn tiên khí. Phóng mắt nhìn sang, số lượng tiên khí trung phẩm và tiên khí thượng phẩm không biết có tới mấy vạn thanh!

Nhiều tiên khí như vậy tập trung ở cạnh nhau, cứ như rau cải trắng bình thường vẫn được trồng trên núi vậy, có thể tưởng tượng được mức chấn động với La Chính.

“Nếu như căn nuốt đủ loại huyền khí, linh khí, tiên khí này, sợ rằng có thể thắp sáng toàn bộ vầy rồng trên Thanh Long nhỉ?” La Chỉnh thầm nghĩ trong lòng.

La Chỉnh nhìn theo đám tiên khí lên phía trên, từ sườn núi đến chóp núi trên cao. Đó là kiếm gì?

“Thánh khí...”

Cho dù là tiên khí thượng phẩm cũng là thần binh mà người trong Đông Vực không thể tưởng tượng nổi rồi, vậy thánh khí thì sao?

Rốt cuộc kiếm sơn này là cái gì đây?

Vì sao trong nháy mắt lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, mình lại thấy ngọn núi này?

Phần đỉnh núi phía trên thánh khí có từng mảng mây mù lượn lờ, với thị lực của La Chỉnh cũng không thể nhìn thấy tầng cao hơn. Nếu dựa theo thứ bậc như vậy mà xếp, lẽ nào trên đỉnh núi chính là thần khí?

Nếu như uy lực của thánh khí, với kiến thức La Chỉnh bây giờ thì vẫn có thể tưởng tượng được một chút, nhưng khái niệm thần khí đã vượt qua tưởng tượng cực hạn của hắn. Hắn căn bản không có cách đoán được dáng vẻ và uy lực của thần khí.

Nếu như nhất định phải tưởng tượng, thì chỉ e là sai một ly đi một dặm.

Giống như người nông dân trong núi rừng hoang dã, cho rằng Hoàng Đế có rất nhiều vàng bạc châu báu, như vậy cái đòn mà Hoàng Đế dùng để gánh nước cũng phải bằng vàng, cực kỳ buồn cười.

Hắn nuốt nước miếng một cái, khắc chế suy nghĩ lung tung trong đầu mình, đi về phía kiếm sơn. Khi hắn tiếp cận thanh huyền khí đầu tiên liền muốn tự tay rút nó ra, nhưng thanh kiếm huyền khí hạ phẩm này giống như được đâm sâu vào trong mặt đất, căn bản không cách nào rút ra được.

Ngay từ đầu La Chỉnh cho rằng mình chưa dùng đủ sức, thế nhưng sau khi dốc toàn lực, bảo kiếm đã cắm trên mặt đất này vẫn không hề lay chuyển...

Đúng lúc này, trong đầu La Chỉnh bỗng nhiên vang lên một tiếng nói.

“Đây là kiếm trên Sát Lục Kiếm Sơn, dù là một thanh huyền khí người cũng không rút ra được đâu.” Một tiếng nói già nua bỗng nhiên vang lên trong đầu La Chỉnh.

La Chỉnh lập tức cả kinh: “Người là ai?”

“Ta là ai? Hắc hắc. Ở trong đầu người ngây người lâu như vậy, người còn không biết sao?” Tiếng nói kia toát ra một chút thâm lương và khí thế hào hùng.

“Thanh Long? Người là Thanh Long?” La Chỉnh hỏi.

La Chỉnh bắt đầu nghi rằng Thanh Long đã có ý thức của mình từ rất sớm, thế nhưng đến giờ này nó vẫn không chủ động trao đổi gì với hắn. Chẳng qua là vì muốn thu được một đoạn cốt mâu Giao Long trong trận chiến cùng Vương Doãn, cho nên mới tạo ra tiếng rỗng ngâm để hợp tác cùng La Chỉnh.

Cuối cùng dưới sự trợ giúp của Thanh Long, La Chỉnh đã đánh bại Vương Doãn, đồng thời cắn nuốt hết cốt mâu của Vương Doãn!

Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, trong trận đánh ấy, La Chỉnh không phải là dựa vào thực lực của mình mà đánh bại Vương Doãn. Trên thực tế

là công lao của Thanh Long. Chẳng qua so sánh như vậy cũng hơi không công bằng, bởi vì Vương Doãn cũng dựa vào cốt mâu Giao Long trong tay hắn.

Một thiên tài sinh ra, từ trước đến nay đều dựa vào nhiều phương diện như thực lực, thiên phú, cơ duyên, số mệnh, thiếu mất một cái thì cũng không thể.

“Đúng. Ta chính là Thanh Long trong đầu người...”

Thực tế, từ lúc La Chỉnh bắt đầu thấp sáng vảy rồng thứ nhất, Thanh Long này cũng đã tỉnh lại.

Chỉ là sau đó đang thức tỉnh nên nó cũng không có quá nhiều dư lực mà trao đổi gì đó với La Chỉnh. Bị trói buộc trên lò luyện thần bí quá nhiều năm, linh hồn của nó bây giờ cũng đã suy nhược kinh khủng.

Tuy Thiên Diễn Tinh Hoa có thể giúp nó phục hồi một số ít sức mạnh, nhưng số lượng này vẫn quá ít. Vảy rồng trên người nó nhiều lắm, hơn một trăm tấm vảy kia mới chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Sau khi Thanh Long phát hiện đoạn cốt mâu Giao Long kia, nó mới nói chuyện với La Chỉnh. Thực tế, xương sống Giao Long căn bản không thể lọt vào mắt thần của Thanh Long. Hắn thuộc Chân Long tộc, nên thấy Giao Long cũng chỉ tầm thường như bao nhiêu yêu thú cách xa muôn đời mà thôi. Hàm lượng huyết mạch của rồng ở trong đó quá ít.

Chẳng qua chân con muỗi nhỏ thì cũng là thịt, huống chi lúc này Thanh Long thật sự quá yếu ớt, nếu có thể bổ sung một chút huyết mạch của rồng thì có thể khôi phục thực lực của nó thêm một chút.

Sau khi cắn nuốt một đoạn xương sống Giao Long, cuối cùng Thanh Long cũng khôi phục một chút sức mạnh, cho nên bây giờ mới có thể nói chuyện cùng La Chỉnh.

“Người vừa mới nói ngọn núi này là Sát Lục Kiếm Sơn? Ngọn núi này là ở trong đầu ta sao? Vì sao kiếm trên Sát Lục Kiếm Sơn này, ta lại không rút được?” La Chỉnh hỏi sự nghi ngờ của mình. Nếu Thanh Long có thể nói ra tên của kiếm sơn này, chắc chắn là biết bí mật trong đó.

“Hắc hắc. Sát Lục Kiếm Sơn ở trong đầu của người? Cái Sát Lục Kiếm Sơn này chính là thánh địa của kiếm đạo, làm gì thuộc về ai. Người mơ tưởng quá!” Thanh Long cười nhàn nhạt nói: “Đây là khi người lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, ý thức linh hồn có một phần cộng hưởng với Sát Lục Kiếm Sơn, được chọn vào Sát Lục Kiếm Sơn để rèn luyện mà thôi. Nhưng đối với người mà nói, đây là cơ duyên lớn! Tựa như đối thủ hôm nay của người, tên nhóc Hoa Thiên Mệnh kia, chắc cũng được chọn vào trong một cơ duyên khác, nhưng chắc cũng kém xa người. Người được chọn vào trong Sát Lục Kiếm Sơn... Ha ha.”

Nói đến đây, Thanh Long dừng lại không nói nữa.

Thanh Long không muốn nói, đương nhiên La Chỉnh sẽ không hỏi nữa. Điều hấn quan tâm nhất là làm sao để rèn luyện trong Sát Lục Kiếm Sơn này?

Mới vừa nghĩ tới vấn đề này, Thanh Long liền nói tiếp: “Sát Lục Kiếm Sơn này chính là một trong ba thánh địa kiếm đạo lớn, cũng chính là thánh địa của kiếm đạo Sát Lục! Khi kiếm khách lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn thì đều có chút xác suất phản chiếu ý thức của mình vào đây, cũng sinh ra một khế ước với Sát Lục Kiếm Sơn. Còn việc người cần phải làm là trèo lên! Những thanh kiếm dưới chân người thực ra chính là hình ảnh của binh khí mà những người trèo lên từ trước lưu lại mà thôi. Là hình ảnh về binh khí của người khác, đương nhiên người không nhớ ra được!”

“Những cây kiếm này đều được người khác lưu lại?” La Chỉnh giờ mới hiểu, trường kiếm cắm chi chít ở Sát Lục Kiếm Sơn này lại là của kiếm khách bên ngoài lưu lại.

“Chuyện này chẳng có gì lạ. Thế giới to lớn này vượt ngoài tưởng tượng của người, những người tu luyện kiếm đạo chỉ sợ cũng có hàng triệu triệu. Người có thể nhận được cơ duyên lớn là đặt chân vào Sát Lục Kiếm Sơn này, những người khác đương nhiên cũng có thể. Bất chấp việc ngã xuống đất, có thể leo lên được bao xa, thì người còn phải xem bản lĩnh của mình.” Thanh Long chậm rãi nói.

“Leo lên? Chuyện này có đáng gì?” Trong Sát Lục Kiếm Sơn tuy tàn mát ra khí tức cường đại, nhưng rốt cuộc nó cũng chỉ là một ngọn núi mà thôi.

“Ha ha. Có khó không, chính người thử xem chẳng phải sẽ biết? Nhưng ta cũng nhắc nhở người một chuyện, Sát Lục Kiếm Sơn này trèo lên càng cao càng tốt. Đây là một cơ duyên khó có được lấy một lần, chính người hãy nắm cho chặt!” Thanh Long nói xong liền yên lặng, dường như muốn xem biểu hiện của La Chinh.

Trèo càng cao, càng tốt?

Nhìn trường kiếm chằng chịt trên sườn núi, lông mày La Chinh nhướn lên, Lưu Quang Kiếm trong tay bồng bồng, bước chân về phía Sát Lục Kiếm Sơn.

La Chinh vừa đi chưa được hai bước, mấy thanh huyền khí hạ phẩm trước mặt bỗng nhiên bắt đầu động. Ngay lập tức có mấy luồng kiếm ý bắn mạnh về phía La Chinh từ mấy thanh huyền khí hạ phẩm đó.

“Những kiếm ý này đến từ chủ nhân của huyền khí hạ phẩm! Thực lực của bọn họ... Luyện Tùy Cảnh?” La Chinh kinh ngạc trong lòng.

Theo lời Thanh Long nói, Sát Lục Kiếm Sơn này chỉ có một tia cơ hội xuất hiện khi lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn, hơn nữa không phải kiếm khách nào lúc lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn đều có cơ hội tiến vào!

Với thực lực Tiên Thiên Nhị Trọng, La Chỉnh đã lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, nhưng lại còn có người kinh khủng hơn.

Luyện Tủy Cảnh, kiếm ý viên mãn?

La Chỉnh khiếp sợ tột cùng. Loại thiên tài này, đừng nói trong Đông Vực không có, Trung Vực cũng không thể tồn tại. Chỉ sợ ngay cả ở Đại Thế Giới cũng khó tìm ra!

Quá yêu nghiệt!

Khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng trong lòng La Chỉnh không uể oải chút nào.

Cho tới bây giờ, thế giới này đều không công bằng!

Giống như lúc trước, khi La Chỉnh mười lăm tuổi ở trong nhà giam, nhưng đám đệ tử sĩ tộc thì lại được ăn đan dược tối cao, tu luyện công pháp thiên giai, sử dụng linh khí mà ngay cả các gia chủ gia tộc bình thường đều dùng không nổi!

Thế nhưng chẳng phải những người này đã bị La Chỉnh vượt qua, thậm chí còn bỏ lại tít phía sau đó sao?

Con đường võ đạo dài dằng dặc xiết bao. Chuyện Luyện Tủy Cảnh đã có thể lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, có thể trong mắt La Chỉnh đã là xa không với tới. Thế nhưng tưởng tượng đến con cháu của những vị đại năng siêu cấp, mang trong mình huyết mạch tối cao, vừa sinh ra đã có thiên phú khiến người khác chỉ có thể nhìn theo bóng lưng, có khi một bữa cơm bọn họ ăn chẳng khác nào giá trị cả con người La Chỉnh hiện tại, vậy thì nghĩ lại sẽ thấy, chuyện này cũng chẳng là gì!

Không được sinh ra trong điều kiện tốt, vậy ta liền tranh thủ từng bước một!

“Đập vụn cho ta!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Yêu Dạ Tộc

Đối mặt với kiếm ý đến từ huyền khí hạ phẩm, Lưu Quang Kiếm trong tay La Chỉnh lóe ra ánh sáng màu bạc rực rỡ, lập tức cản nát toàn bộ kiếm ý kia.

Sau khi cản nát kiếm ý, La Chỉnh tiếp tục tiến lên phía trên.

Lúc này, La Chỉnh đối mặt với kiếm ý đến từ huyền khí trung phẩm, kiếm ý chất chứa trong huyền khí trung phẩm lại mạnh hơn một phần so với trong huyền khí hạ phẩm.

Nhưng chúng vẫn bị đánh nát bấy như trước.

Con đường dưới chân núi này, La Chỉnh đi rất nhẹ nhàng, kiếm ý bên trong huyền khí căn bản không ngăn được La Chỉnh.

Mỗi khi La Chỉnh chém vỡ kiếm ý bên trong một thanh kiếm, những kiếm đó liền đi vào nề nếp, không cử động nữa. Cùng lúc đó bên trong kiếm lan ra một vài đốm sáng như đom đóm, bay vào cơ thể La Chỉnh.

Ngay từ đầu khi đối mặt những đốm sáng kia, La Chỉnh còn muốn tránh né, nhưng khi xem thử thì thấy có tránh cũng không thoát, hơn nữa những đốm sáng này cũng không gây tổn thương gì cho mình nên hấn liền không tránh nữa.

“Những đốm sáng này rốt cuộc là cái gì?” La Chỉnh hỏi.

“Haha. Những đốm sáng này chính là kiếm linh, là linh tính chứa trong kiếm. Chúng là hình thức ban đầu của kiếm, chẳng qua kiếm linh trong huyền khí hạ phẩm và huyền khí trung phẩm quá ít, đành góp gió thành bão, chờ tới khi người tích lũy kiếm linh đến độ nhất định, kiếm của người sẽ xuất được kiếm anh!” Thanh Long nói.

Thì ra là thế...

Như vậy thì mình chém càng nhiều kiếm ý sẽ thu được càng nhiều kiếm linh.

Sát Lục Kiếm Sơn cũng không lớn, không đến một nén nhang, La Chỉnh đã chém nát vô số kiếm ý của huyền khí hạ phẩm, huyền khí trung phẩm. Lúc đến chân núi, La Chỉnh đã gặp huyền khí thượng phẩm.

Những huyền khí thượng phẩm, hay nói là kiếm ý của huyền khí thượng phẩm, lúc bắt đầu chém cũng không khó khăn lắm, chỉ là kiếm ý mạnh hơn một chút, hoặc hung hiểm hơn một chút mà thôi.

Hắn từng bước một vượt qua, Lưu Quang Kiếm trong tay như là một tấm lụa màu trắng vây quanh hắn, xoắn giết không ngừng.

“Vù...”

“Vù...”

Từng luồng kiếm ý bị chém vỡ, từng thanh trường kiếm khuất phục dưới chân hắn, kiếm linh đủ mọi màu sắc tràn vào cơ thể hắn.

Từ chân núi tiến lên, La Chỉnh lại đi từ chỗ linh khí hạ phẩm, dần dần đến linh khí thượng phẩm, dần dần đã sắp tới sườn núi.

“Sát Lục Kiếm Sơn không khó trèo như trong tưởng tượng.” Thấy càng ngày càng gần sườn núi nên La Chỉnh thản nhiên nói.

Có lẽ bởi vì lúc trước nói quá đầy đủ, nên khi nghe La Chinh nói vậy, Thanh Long cười ha ha nói: “Điều này cho thấy, cảnh giới thấp nhất của chủ nhân mỗi thanh kiếm ở đây đều là kiếm ý viên mãn, chỉ có điều kiếm ý của người quá no đủ, leo lên một mạch vẫn tương đối dễ dàng. Chẳng qua, tuy kiếm ý của người no đủ, sắc bén, nhưng cực hạn người có thể leo lên chắc chỉ là sườn núi. Ngay lần đầu lên Sát Lục Kiếm Sơn, thành tích này coi như cũng khá lắm rồi.”

Coi như khá lắm rồi...

Trong lòng La Chinh yên lặng tiêu hóa đánh giá của Thanh Long, xem ra cái thành tích này của mình miễn cưỡng cũng đủ nhìn.

Nhưng La Chinh không định cầm kiếm ở chỗ này, hẳn nhất định phải thử xem cực hạn của mình đến đâu! Đến khi bản thân ngã xuống mới có thể để kiếm lại!

“Coong....”

Ngay lúc hẳn vừa mới leo lên sườn núi, một thanh bảo kiếm phía trước bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to bén nhọn.

“Tiên khí sao?” La Chinh nhìn chăm chú một thanh bảo kiếm màu tím cách đó không xa, trên chuôi kiếm có khắc một đường tiên văn, đây là một thanh tiên khí hạ phẩm.

La Chinh vốn cho rằng trong bảo kiếm màu tím sẽ xuất ra kiếm ý như trước, thế nhưng mà rất nhanh hẳn liền phát hiện mình sai rồi.

Bên trong tiên khí kia lại bay ra ảo ảnh một cô gái tóc tím, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại không có thực thể mà chỉ nhàn nhạt như là linh hồn. Nàng khẽ vươn tay, bảo kiếm màu tím đột ngột bị rút lên khỏi mặt đất. Sau đó không ngờ nàng lại cầm trường kiếm trong tay chém về La Chinh.

“Cái này... Cái quái gì vậy? Trên Sát Lục Kiếm Sơn còn có linh hồn?”
La Chỉnh mặt mũi đầy vẻ quái dị mà hỏi.

“Đây cũng không phải là linh hồn! Chỉ là kiếm linh trưởng thành mà thôi. Giết nàng, ngươi sẽ có được càng nhiều kiếm linh!” Thanh Long nói thêm.

La Chỉnh cẩn thận dò xét, thiếu nữ tóc tím này không có chút sinh khí nào, trên mặt cơ bản cũng không có biểu cảm gì. Nếu là linh hồn thì cũng giống người, sẽ có tình cảm, đây hiển nhiên không phải linh hồn rồi, xem ra nàng chính là kiếm linh như Thanh long nói.

“Vỡ!”

“Keng keng keng!”

La Chỉnh tiện tay chém ra ba kiếm, nhưng không ngờ, kiếm pháp của cô nàng tóc tím này lại tinh diệu như thế. Nàng sử dụng một loại kiếm pháp vô cùng hoa lệ, thoải mái đỡ ba kiếm của La Chỉnh.

Không chỉ thế, sau khi đỡ ba kiếm của La Chỉnh, nàng còn cầm kiếm phản công lại!

Kiếm pháp của cô nàng cực kỳ huyền ảo tinh diệu, tuy rằng kiếm ý xuất ra lại kém hơn La Chỉnh, nhưng La Chỉnh lại không thể không nghiêm túc ứng phó.

“Quải Kiếm, Liêu Kiếm, Trảm Kiếm!”

Ba chiêu kiếm pháp căn bản tấn công ra, tuy là kiếm pháp đơn giản nhưng lại ẩn chứa sức mạnh to lớn.

“Xì, xì!”

Hai phát kiếm trước chém vào cô nàng tóc tím, sau đó một chiêu cuối cùng trực tiếp chém nàng thành mảnh nhỏ.

Thiếu nữ tóc tím biến thành mảnh nhỏ, thanh kiếm trong tay nàng lại cầm trở về vị trí cũ, mảnh vỡ hóa làm từng đốm sáng màu tím đánh vào thân thể La Chỉnh.

Kiểm linh chất chứa bên trong tiên khí nhiều gấp mấy chục lần linh khí!

Đều là tiên khí hạ phẩm nhưng Lưu Quang Kiếm không thể ngưng kết ra kiếm linh, về phần kiếm linh hóa hình người thì càng không có khả năng. Chắc hẳn lai lịch chủ nhân của bảo kiếm này cũng không phải thuộc diện bình thường.

Đứng tại chỗ nhìn bảo kiếm màu tím kia, La Chỉnh liền vượt qua, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đến cấp bậc tiên khí này, áp lực La Chỉnh phải đối mặt bắt đầu tăng.

Người có được tiên khí làm vũ khí, chắc chắn tu vi và cảnh giới đều không kém La Chỉnh, thủ đoạn của bọn họ đã không phải là kiếm ý đơn thuần.

Ví dụ như cô nàng tóc tím trong bảo kiếm màu tím kia, đây chẳng qua mới chỉ là bắt đầu, càng về sau, đủ loại kiếm linh kỳ lạ xuất ra từ trong tiên khí.

Mãnh hổ, mãnh xà, cá sấu, thậm chí còn có rồng, đủ loại kiếm linh kỳ quái cần có đều có hết.

Ứng phó với kiếm linh có độ khó tăng dần này, mức độ tiêu hao của La Chỉnh càng lúc càng lớn. Lúc đối mặt với tiên khí hạ phẩm, La Chỉnh có

thể khổng chế chúng trong vòng trên dưới ba kiếm, còn sau khi tới tiên khí trung phẩm, thường thường cần tới mười kiếm, thậm chí hơn mười kiếm, cho nên tốc độ leo cũng dần dần chậm lại.

“Nhóc con, cảm nhận được khó khăn rồi chứ?” Thanh Long nhàn nhạt cười nói: “Đi tiếp lên trên, độ khó càng lúc càng lớn, nhưng người có thể đi đến sườn núi đã không tồi rồi. Chỉ cần cắm kiếm vào sườn núi là có thể hòa làm một thể với Sát Lục Kiếm Sơn, khi đó người sẽ có được lợi ích vô hạn!”

“Cắm vào sườn núi sao?” La Chỉnh ngẩng đầu quan sát phía trước, qua sườn núi sẽ là chóp núi, kiếm cắm trên chóp núi chính là thánh khí! Cường giả nắm giữ thánh khí, thực lực vượt xa La Chỉnh. Với thực lực của La Chỉnh bây giờ, trước mặt cường giả cũng chỉ giống như con kiến, tiện tay là có thể đập chết.

“Ta muốn cắm kiếm trên chóp núi!” Trên mặt La Chỉnh toát ra vẻ cương nghị, dường như đã hạ quyết tâm!

Cắm kiếm càng cao thì kết nối càng chặt với Sát Lục Kiếm Sơn hơn, lợi ích đạt được cũng càng lớn, ai cũng hi vọng có thể cắm kiếm của mình ở chỗ cao!

“Chóp núi? Ha ha...” Thanh Long cười cười, lập tức nói: “Không có khả năng. Với thực lực của người bây giờ, sợ là sườn núi cũng không thể vượt qua. Kiếm ý chất chứa bên trong tiên khí thượng phẩm đã mạnh mẽ hơn người, còn phía trên lưng núi kia là thế giới của thánh khí. Người có thánh khí không phải là đối thủ mà người có thể địch lại.”

“Vậy thì thử xem.” Trong lòng La Chỉnh quyết không chịu thua mà quật cường tiến lên.

“Ài, vậy thì cứ thử xem.” Thật ra Thanh Long cũng đã đoán được La Chỉnh sẽ nói như vậy. Nó thức tỉnh trong đầu La Chỉnh bao lâu nay, tuy

phần lớn thời gian đều ở trạng thái hôn mê, thế nhưng với quan sát của nó thì cũng hiểu tâm tính của La Chỉnh. Cái tâm võ đạo của thằng nhóc này cứng rắn như đá, vượt xa người bình thường.

Nhưng thế giới này, chung quy lại thì quan trọng vẫn là thực lực. Có đôi khi người một lòng muốn mạnh, nhưng hiện thực sẽ cho người biết sự tàn khốc của nó.

Hơn nữa quy tắc của Sát Lục Kiếm Sơn này vô cùng mạnh, cho dù là Thanh Long cũng không thể ra tay trợ giúp La Chỉnh, hẳn chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

Trong tình huống này, La Chỉnh làm sao vượt qua phẩm cấp tiên khí để đặt chân lên chóp núi?

“Ồ! Ở đây thậm chí còn có một thanh huyền khí hạ phẩm!” Hai mắt La Chỉnh sáng lên. Trên sườn núi mà lại có một thanh huyền khí hạ phẩm. Thanh kiếm kia bề ngoài hết sức phổ thông, là trường kiếm bình thường trong Đế Quân, không có điểm nào kỳ lạ.

Nhưng trên chuôi kiếm lại khắc hai chữ “Yêu Dạ”.

“Người xem, vì sao ta không thể cắm tiên khí vào chóp núi? Người ta còn cắm được một thanh huyền khí hạ phẩm trên sườn núi cơ mà!” La Chỉnh chỉ vào thanh bảo kiếm huyền khí hạ phẩm kia rồi nói.

Xung quanh huyền khí đều là bảo kiếm tiên khí được cắm sừng sững cho nên càng dễ làm người khác chú ý.

Thanh Long cũng sừng sờ, sau đó mới nhàn nhạt cười: “Thì ra là thế, Yêu Dạ tộc. Ha ha... Có thể cắm huyền khí hạ phẩm trên sườn núi cũng chẳng có gì lạ.”

“Yêu Dạ tộc?” La Chỉnh chỉ nhìn thấy hai chữ được khắc trên kiếm, chứ không rõ ý tứ trong đó.

“Người Yêu Dạ tộc khác với nhân loại các người, hay nên nói là chủng tộc này đã vượt qua đại đa số chủng tộc khác, là tộc có thực lực kinh khủng nhất! Con cái của tộc này lúc còn là thai nhi đã không ngừng tu luyện trong bụng mẹ, đứa trẻ vừa mới sinh đã có khí huyết nồng đậm, cường độ thân thể chẳng khác nào Tiên Thiên Cảnh của con người các người. Nói đúng hơn... chúng trời sinh đã là cao thủ Tiên Thiên.” Thanh Long nhàn nhạt cười nói.

“Trời sinh đã là cao thủ Tiên Thiên...” La Chỉnh cũng hít một hơi khí lạnh.

Bao nhiêu võ giả khổ luyện suốt vài chục năm, chỉ là để đột phá lên Tiên Thiên Cảnh. Nhưng thật không ngờ, trên thế giới này còn có chủng tộc vừa ra đời đã là cao thủ Tiên Thiên...

Chuyện này cũng quá biến thái?

Khó trách kiếm khách của Yêu Dạ tộc này lại có thể cảm huyền khí hạ phẩm vào sườn núi. Quả nhiên là một chủng tộc yêu nghiệt đến cực hạn.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Kiếm Linh

“Thế giới này rộng lớn, điều kỳ lạ vượt xa những gì người có thể tưởng tượng. Nếu người thật sự bước tới cực hạn, đi đến đỉnh cao của võ đạo, đương nhiên có thể hiểu biết thêm một hai phần. Chẳng qua... chuyện này cũng quá khó. Dù là chủng tộc biến thái như Yêu Dạ thì cũng chẳng là gì khi nhìn khắp Đại Thế Giới.” Thanh Long lắc đầu thở dài một hơi.

Chủng tộc cường đại như thế mà cũng không là gì khi nhìn khắp Đại Thế Giới ư??

Thanh Long ý thức được dường như mình nói hơi qua loa nên lập tức nói thêm: “Chẳng qua dù nhân loại trời sinh hơi yếu thế, nhưng thành tựu đạt được cũng hết sức kinh người. Người cũng đừng nhụt chí, dùng thiên phú và số mệnh của người, thêm cả...” Thanh Long do dự một chút, hẳn vốn muốn đề cập đến cái lò luyện thần bí này, nhưng vẫn nhịn được, đổi giọng nói: “Không phải người không có một cơ hội nào để bước lên đỉnh núi cao nhất.”

Lúc này Thanh Long mới phát hiện hai mắt La Chỉnh sáng quắc lên, phảng phất có sao trời chất chứa trong đó, hiển nhiên tràn đầy chờ mong chuyện khiêu chiến trong tương lai!

Thằng nhóc này, căn bản cũng không nghe lời ta nói...

Trong lòng Thanh Long sinh ra chút cảm giác phiền muộn.

Là Chân Long tộc trường tồn mãi mãi, không biết đã bao nhiêu năm tháng, Thanh Long đã không cảm thấy buồn bực.

Cuối cùng Thanh Long chỉ có thể lắc cái đầu cực lớn của nó, có lẽ mình thật sự đánh giá thấp anh chàng này.

Đúng lúc này, La Chỉnh nhìn qua cái thanh huyền khí mà Yêu Dạ tộc để lại kia rồi nói: “Thanh Long, xuất thân của ta rất thấp, tuy đạt được thành tựu trong Thanh Vân Tông nhưng ta sẽ không tự mãn, cũng sẽ không kiêu ngạo, cũng sẽ không dừng bước lại hưởng thụ yên vui! Loài người chúng ta có một câu nói là ‘tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ(1)’! Cho dù là đối mặt ngàn vạn người, ta cũng vẫn tiến thẳng về phía trước!”

(1) Đây là một vế trong câu nói của Mạnh Tử. Nguyên gốc cả câu là ‘Tự phản nhi bất súc, tuy hạt khoan bác, ngô bất chủy yên. Tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ’: Tự xét bản thân mình thấy mình không ngay thẳng, tuy đối mặt với dân nghèo mặc áo vải thô, ta há không sợ sao? Tự xét bản thân thấy mình ngay thẳng, tuy đối phương có vạn người cũng thản nhiên bước tới.

Ngàn vạn người thôi sao? Thanh Long vừa mới muốn phản bác, La Chỉnh đã lập tức nói tiếp: “Đương nhiên không chỉ ngàn vạn, ta muốn khiêu chiến vô số cường giả trên thế gian này. Có lẽ là ngàn vạn, cũng có thể là hàng tỉ, thậm chí là thiên tài trong tỉ tỉ sinh linh!”

Từ xưa tới nay, người làm nên việc lớn không những có tài hoa hơn người mà còn cần có ý chí cứng cỏi!

Trong quá trình trưởng thành của mình, La Chỉnh đã gặp rất nhiều thiên tài giúp tầm mắt hắn cũng càng lúc càng rộng hơn, như Châu Đan, Vương Doãn, Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu...

Càng gặp đối thủ mạnh, hắn càng kiên định, một lòng muốn đi lên đỉnh cao của võ đạo!

Đối với Thanh Long mà nói, thực lực của La Chỉnh bây giờ chỉ như một con kiến nhỏ bé, thậm chí con kiến còn không bằng, nhưng quyết tâm

và khí thể bộc phát ra trên người hấn lại làm cho Thanh Long có một tia chấn động trong lòng.

Thanh Long thầm nghĩ: “Thằng nhóc này thật thú vị. Nếu thật sự là như vậy, ta cũng muốn đánh thức tam ca dậy thương lượng với hấn một chút. Nhưng phải chờ xem thế nào đã.” Chín con Chân Long bọn chúng xuất thân từ một nguồn cội, hóa thành hình điêu khắc bảo vệ xung quanh lò luyện thần bí này cũng là có nguyên nhân cả. Trong lúc vô tình, lò luyện thần bí kia chui vào trong đầu La Chỉnh nên chín Chân Long đương nhiên cũng cùng nhau tiến vào.

Lúc mới đầu, Thanh long cũng không đánh giá cao La Chỉnh gì lắm. Với con mắt của Thanh Long, dù theo phương diện nào thì La Chỉnh cũng đều quá bình thường. Thế nhưng sau đó nó lại ngạc nhiên phát hiện, tốc độ tiến bộ của thiếu niên này hoàn toàn vượt ngoài mong đợi.

Với thiên phú hiện tại của La Chỉnh cũng đủ để Thanh Long đánh giá một câu không tồi.

Là sinh mệnh mãi mãi trường tồn, Thanh Long từng gặp qua rất nhiều thiên tài kinh diễm, nên việc có được một câu đánh giá “không tồi” của nó cũng đã đủ chứng minh thiên phú của La Chỉnh. Quan trọng hơn là Thanh Long phát hiện ra tiềm lực của thằng nhóc này đang không ngừng tăng trưởng. Có lẽ, Thanh Long cũng không biết lúc nào thì không thể dùng từ “không tồi” để đánh giá La Chỉnh nữa.

La Chỉnh không nói gì thêm mà tiếp tục tiến lên trên sườn núi!

Lúc La Chỉnh tới gần thanh huyền khí của Yêu Dạ tộc kia thì nó chợt bộc phát ra một luồng kiếm ý lạnh lẽo! Luồng kiếm ý đằng đẵng sát khí như là một sát thần, chém về phía La Chỉnh.

“Chưa luyện ra kiếm linh sao? Cũng đúng. Theo lời Thanh Long nói thì thực lực của Yêu Dạ tộc này rất mạnh, nhưng sử dụng một thanh huyền

khí hạ phẩm mà muốn luyện ra kiếm linh thì dường như là chuyện không thể. Chẳng qua một luồng kiếm ý này cũng bỏ xa những loại kiếm ý khác rồi!”

Đối mặt với luồng kiếm ý đả đả sát khí ấy, La Chỉnh không hề chậm trễ, tinh thạch Phượng Tường trong tay phải bỗng nhiên khởi động, Lưu Quang Kiếm trong tay hóa thành từng đường kiếm hoa màu bạc, trong mỗi đường kiếm hoa đều chứa kiếm ý lợi hại.

“Đinh đinh đinh keng...”

Nháy mắt chém ra mười kiếm, sau đó La Chỉnh mới chém nát được luồng kiếm ý tràn đầy sát ý kia.

Kể cả như vậy, thanh kiếm của Yêu Dạ tộc này vẫn điên cuồng kêu lên một hồi, dường như không cam lòng. Nhưng cuối cùng vẫn chìm xuống, sau đó lập tức tràn ra một kiếm linh đỏ như máu.

Đốm kiếm linh này rất nhỏ, chỉ bằng hạt gạo, so ra kém những kiếm linh trước đây. Những kiếm linh trường thành lúc trước, sau khi bị chém nát thường biến thành hàng trăm hàng ngàn đốm kiếm linh, hơn nữa mỗi đốm còn lớn hơn đốm kiếm linh đỏ như máu này rất nhiều.

Nhưng sau khi đốm kiếm linh đỏ như máu này bay vào trong cơ thể La Chỉnh, hắn lập tức cảm nhận được một luồng biến hóa đặc biệt.

Khí tức từ kiếm linh như hạt gạo kia nhanh chóng nhiễm lên các kiếm linh hắn đã thu hoạch được.

Kiếm linh La Chỉnh thu được từ trước vốn có đủ mọi màu sắc, mỗi đốm lại có màu khác nhau, rất khó dung hợp, cho nên cơ thể hắn chỉ có thể chứa đựng chứ không thể vận dụng.

Thế nhưng mà sau khi kiếm linh màu đỏ máu tiến vào cơ thể, kiếm linh có chứa khí tức sát lục mãnh liệt này lại nhiễm hết lên các kiếm linh khác.

Màu sắc của kiếm linh lại xảy ra biến đổi.

Dù là kiếm linh màu đen, màu vàng hay màu xanh đều dần dần lột xác thành màu đỏ, đồng thời hợp lại cùng một chỗ với nhau. Chúng cứ thế hợp lại rồi bắt đầu chậm rãi tạo hình, cuối cùng biến thành một hình người...

“Đây là... Kiếm linh hóa hình!” Thanh Long trong đầu La Chỉnh hơi xúc động. Trên thế giới này chẳng mấy thứ có thể làm Chân Long xúc động, đương nhiên, Thanh long xúc động không phải là bởi vì La Chỉnh mạnh mà là vì chỉ trong thời gian ngắn như vậy hắn đã có thể làm kiếm linh hóa hình.

Mặc dù Thanh Long đã từng thấy qua vô số thiên tài, nhưng lúc này cũng thấy khó tiếp nhận, quá nhanh đi? Tại sao lại như vậy? Đây là chuyện không thể nào...

Từ lúc trèo lên Sát Lục Kiếm Sơn đến giờ, đúng là La Chỉnh đã hấp thu không ít kiếm linh, nhưng muốn hợp những kiếm linh này lại một chỗ là một quá trình lâu dài. Chuyện này không liên quan gì tới thiên phú, bởi vì kiếm linh là kiếm linh, đào tạo kiếm linh là con đường kiếm khách nào cũng phải đi qua, hơn nữa con đường này đã được định trước là rất dài và buồn tẻ.

Không ngừng hấp thu, dung hợp rồi lại hấp thu, lại dung hợp, thời gian mỗi lần dung hợp đều dùng năm để tính, đến khi bồi dưỡng kiếm linh thành thể hoàn thiện mới thôi.

Thế nhưng lúc này La Chỉnh mới được bao lâu?

Vừa mới đi đến sườn núi Sát Lục Kiếm Sơn đã dung hợp được kiếm linh?

Thanh Long to lớn vô cùng dựa vào vách lò luyện thần bí, yên lặng quan sát kiếm linh đang dung hợp trong cơ thể La Chỉnh.

Trước đây nó không ngừng đả kích La Chỉnh bởi vì dù biểu hiện của La Chỉnh có xuất sắc lạ thường thì cũng khó lọt vào mắt xanh của nó. Dù sao số thiên tài nó đã tiếp xúc vốn không thể dùng khái niệm của con người để hình dung được nữa. Chỉ là lúc này kiếm linh nhanh chóng dung hợp như vậy lại khiến nó kinh ngạc.

Có thể làm cho một con Chân Long kinh ngạc cũng đủ khiến La Chỉnh kiêu ngạo rồi. Chẳng qua hiện giờ hắn cũng không có tâm tư chú ý tới Thanh Long, hắn còn phải hết sức chuyên chú, chú ý vào những biến hóa đang phát sinh trong cơ thể mình.

Kiểm linh dần dần dung hợp thành một hình người, chậm rãi xuất hiện đầu, thân, cánh tay, chân...

Lúc đầu hình dạng còn vô cùng mơ hồ, giống như được một người mới học nghề nặn ra, nhưng rất nhanh sau đó, hình dáng cụ thể càng ngày càng rõ ràng.

Đầu tiên là ngực, chậm chậm phồng lên thành bộ ngực cao ngất. La Chỉnh lập tức ngây ngẩn cả người.

“A! Sao kiếm linh lại biến thành hình dạng như thế này?”

Hắn đã bị cái hình dạng kỳ quái này dọa sợ luôn rồi. Sau đó cánh tay càng ngày càng nhỏ, biến thành một cánh tay mảnh khảnh như ngón sen. Cuối cùng kiếm linh này biến hình thành một cô gái trông thông minh lanh lợi. Sau khi đã biến ra toàn bộ cơ thể, quần áo, trang sức, cả dung mạo, ánh mắt đều hình thành xong.

Cô gái này vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại sắc bén như đao, thoát nhìn giống như là một ngọn núi lửa sắp phun trào. Cho dù nàng là kiếm linh biến thành nhưng vẫn mang dung nhan mỹ lệ, hơn nữa trên người nàng còn tỏa ra sát khí đằng đằng, rõ ràng giống như đốm kiếm linh bé bằng hạt gạo kia!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta vốn chưa từng gặp cô gái này, vì sao kiếm linh của ta lại hóa thành hình dạng này?” La Chính cũng thấy lạ.

Hắn ngơ ngác nhìn cái cô kiếm linh xinh đẹp mà kia nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Nếu cho hắn lựa chọn hình dạng kiếm linh, đương nhiên hắn không thể chọn hóa kiếm linh thành một cô gái. Chuyện này thật kỳ quặc. Vấn đề là kiếm linh hóa hình lại không giống chân nguyên, việc chân nguyên hóa hình sẽ dựa vào hình dạng mà bản thân muốn biến thành. Có người tu luyện được một nửa, cảm thấy hình dạng chân nguyên của mình biến thành không tốt lắm thì thậm chí có thể bỏ ngang rồi quán tưởng lại lần nữa. Đó cũng không phải chuyện gì lớn, rất nhiều người đều làm như vậy.

Nhưng kiếm linh hóa hình thực sự không phải chuyện bản thân có thể lựa chọn. Hóa hình chính là việc dung hợp rất nhiều kiếm linh trong cơ thể và được thời cơ đặc biệt thúc đẩy! Hình dạng không phải là thứ mình có thể nắm chắc.

Chứng kiến bộ dáng ngơ ngác của La Chính, Thanh Long cười ha ha hai tiếng.

“Thanh Long, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” La Chính hỏi.

“Nếu như ta đoán không lầm thì cô gái mà kiếm linh của ngươi biến thành, có lẽ chính là chủ nhân của trường kiếm Yêu Dạ tộc kia.” Thanh Long thản nhiên nói.

“Hả? Không phải chứ...?” La Chỉnh quá sợ hãi: “Chẳng phải Yêu Dạ tộc không được tính là con người sao? Sao lại thành ra cái dạng này? Còn xinh đẹp hơn con người nữa?”

Dù nhìn từ góc độ nào thì theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của nhân loại mà nói, cô gái mà kiếm linh biến thành này đều hoàn mỹ!

La Chỉnh từng chiến đấu trực tiếp với Yêu tộc, đồng thời cũng đã gặp người Ma tộc, so với Yêu tộc mà nói, La Chỉnh miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận khuôn mặt người Ma tộc. Về phần Yêu tộc gặp ở thành Bạch Đế, dạng như vậy quá kinh khủng, nếu là người nhát gan, chắc chỉ cần liếc mắt một phát cũng sẽ gặp ác mộng!

Vừa nghe thấy Thanh Long nói đến Yêu Dạ tộc, trong đó có một chữ “Yêu” nên La Chỉnh còn tưởng rằng mặt mũi chủng tộc này cũng giống với Yêu tộc, nhiều con mắt, mấy cái miệng cũng là bình thường.

Không ngờ cô gái Yêu Dạ tộc này lại xinh đẹp như vậy, thậm chí còn có vài phương diện hoàn mỹ hơn con người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Kiểm Đạo Sát Lục

Dù là xét về phương diện nào thì cô gái này cũng có thể nói là hoàn mỹ.

Chẳng qua La Chỉnh chú ý thấy cô nàng và con người cũng có một điểm khác nhau, là lỗ tai của nàng.

Tai của nàng thon dài, hơn nữa đỉnh tai là hình góc nhọn, trông hơi giống tai mèo. Như thế này lại làm cho nàng có một loại ý vị đặc biệt. Hơn nữa hai chân nàng thon dài hơn so với các cô gái bình thường, về mặt tỉ lệ thì càng thêm hoàn mỹ.

“Có ai quy định chỉ có nhân loại mới có hình dạng này? Từ trước tới nay, Yêu Dạ tộc đều có bộ dạng của là nhân loại. Đứng từ góc độ của bọn họ mà nói, nhân loại mới là kẻ mang bộ dáng giống bọn họ.” Thanh Long chậm rãi nói.

“Cô gái này có lẽ còn sống nhỉ?” La Chỉnh lại hỏi.

“Chủ nhân mỗi thanh kiếm trên Sát Lục Kiếm Sơn đều còn sống. Nếu ai đã chết thì kiếm của họ sẽ chìm sâu trong Sát Lục Kiếm Sơn.” Thanh Long gật đầu: “Kiếm của cô gái này vẫn cắm ở đây, chứng tỏ nàng vẫn còn tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới này.”

Nghe được lời Thanh Long nói, lúc La Chỉnh nhìn về phía kiếm linh thì lại cảm thấy có chút kì lạ.

Nói cách khác, không hiểu tại sao hắn lại biến kiếm linh thành một cô gái Yêu Dạ tộc, không biết sau này nếu có gặp thì cô gái này sẽ như thế nào...

Đương nhiên, xác suất này quá nhỏ.

Theo lời Thanh Long nói, Yêu Dạ tộc vốn không cùng một thế giới với La Chỉnh.

“Nếu kiếm linh này đã của người Yêu Dạ tộc, vậy ta liền cho nàng một cái tên, gọi là Yêu Dạ đi!” La Chỉnh khẽ cười nói.

Nhanh như vậy đã bồi dưỡng được kiếm linh nên thực lực của La Chỉnh lại tăng lên, ít nhất nàng có thể trợ giúp hắn trên đường trèo lên Sát Lục Kiếm Sơn!

Kiếm linh này có tâm ý tương thông với La Chỉnh, chỉ có điều nàng cũng không có tư duy của mình, hoàn toàn bị La Chỉnh điều khiển.

Chỉ cần La Chỉnh vừa nghĩ tới, nàng sẽ xuất hiện ngay trước mắt! Nhìn từ mức độ nào thì đều có thể nói nàng là một phân thân của La Chỉnh. Nếu như hắn cho Yêu Dạ cầm một thanh kiếm nữa thì tương đương với việc có hai La Chỉnh chiến đấu.

Chẳng qua tác dụng lớn nhất của kiếm linh không phải là cầm kiếm ra trận.

Có một vài kiếm pháp hệ song kiếm cần kiếm linh cùng ra trận, nhưng trong giai đoạn này, nhìn chung La Chỉnh sẽ không cân nhắc tới chuyện đó mà chỉ cần nàng hợp lại với Lưu Quang Kiếm của mình mà thôi.

Sau khi hợp Yêu Dạ và Lưu Quang Kiếm lại, bề ngoài Lưu Quang Kiếm có thêm luồng ánh sáng màu đỏ, tỏa ra khí tức sát lục mãnh liệt.

“Núi này tên là Sát Lục Kiếm Sơn, hẳn là hướng tới kiếm đạo Sát Lục! Ta còn chưa thể lựa chọn nhánh kiếm đạo nào, vậy mà bất tri bất giác lại đi lên kiếm đạo Sát Lục.” Nhìn Lưu Quang Kiếm đằng đằng sát khí, La Chỉnh thầm nghĩ trong lòng.

Giết chóc thực sự không phải là chuyện xấu, phương pháp quan trọng nhất của chính nghĩa là lấy giết ngăn giết, chân ý trong kiếm đạo Sát Lục đại khái là ý này.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, La Chỉnh lướt qua thanh kiếm của Yêu Dạ tộc tiếp tục tiến lên.

Dưới sự bao bọc của Yêu Dạ, uy lực của Lưu Quang Kiếm tăng lên ít nhất bốn phần! Trên sườn núi cắm đầy tiên khí, đối mặt những kiếm linh thể trưởng thành kia, khí thế của La Chỉnh lập tức mạnh lên như vũ bão, tốc độ leo không giảm bớt mà còn tăng lên!

Thấm thoát, hẳn đã chạy tới cuối sườn núi, phía trước hẳn xuất hiện một con đường đi lên chóp núi.

Mà lúc này, trước mặt La Chỉnh là một bảo kiếm màu xanh.

Thanh kiếm này rất đẹp, chuôi kiếm được bao bởi những sợi vải tơ màu đen, tại cuối chuôi là tua kiếm được làm bằng những sợi tua năm màu, hình dáng chuôi kiếm phức tạp mà xinh đẹp.

Trên thân kiếm lóe ra ánh sáng màu lam nhạt, bên ngoài được bao trong một vài bông tuyết phấp phới.

Đây là lần đầu tiên La Chỉnh nhìn thấy thánh khí.

Tuy hẳn cũng hiểu rằng đây không phải thánh khí thực sự mà chỉ là một hình ảnh ảo của thánh khí hạ phẩm mà thôi, còn bảo kiếm thực sự vẫn nằm trong tay chủ nhân của nó.

La Chỉnh vừa mới tới gần, cái thanh thánh khí hạ phẩm này bỗng nhiên rung một phát, cả thanh kiếm lập tức bay ra khỏi mặt đất, sau đó có một bóng người màu xanh lam cầm kiếm nhắm ngay vào hắn.

“Giống tiên khí, đây cũng chỉ là kiếm linh thể trưởng thành. Chỉ là cái này mạnh hơn tiên khí rất nhiều mà thôi.” La Chỉnh nâng Lưu Quang Kiếm tỏa ra ánh sáng đỏ nhắm ngay bóng người màu lam, chuẩn bị ra chiêu giết hắn ngay khi có thể.

Nhưng lúc La Chỉnh chuẩn bị ra chiêu, hắn lại phát hiện một điểm lạ thường.

Dường như kiếm linh trước mắt này khác với kiếm linh lúc trước.

Kiếm linh trước mắt không chỉ đơn thuần là vật chết, dường như còn có một tia linh tính trong đó, hơn nữa đối phương còn mở miệng nói chuyện.

“Ồ, một tiểu bối Tiên Thiên Nhị Trọng? Vậy mà lên được chóp của Sát Lục Kiếm Sơn?” Bóng người màu xanh bỗng nhiên lên tiếng.

Lông mày La Chỉnh khẽ nhướn lên, cầm kiếm đứng đó: “Người là kiếm linh mà sao lại nói được? Cứ như trong kiếm linh người còn có một tia linh hồn?”

Lúc này La Chỉnh cũng thấy lạ, trước đây hắn chém giết nhiều kiếm linh thể trưởng thành như vậy nhưng tất cả bọn chúng đều đều ngơ ngác, tuy có thể phát huy kiếm chiêu huyền ảo nhưng vẫn còn không đánh lại được hắn, bởi vì chúng không có trí tuệ.

Thế nhưng bóng người màu xanh trước mặt không chỉ biết nói chuyện mà còn biết kinh ngạc, hiển nhiên bên trong có một tia linh tính.

“Không ngờ nhân loại mới đạt tới Tiên Thiên Nhị Trọng mà có thể vượt qua sườn núi để tới đây.” Bóng người màu xanh thậm chí còn nhú mày: “Nhưng mà cũng chỉ tới được đây thôi, kiếm của người cắm ở đây là tốt rồi, trên đó không có chỗ cho người.”

Ai cũng muốn cắm kiếm của mình vào vị trí cao hơn.

Bởi vì cắm kiếm càng cao, tài nguyên đạt được trên Sát Lục Kiếm Sơn càng lớn!

Nhưng tài nguyên của Sát Lục Kiếm Sơn là có hạn, điểm này giống hệt như lúc La Chỉnh ở Thanh Vân Tông.

Cho nên những huyền khí, linh khí, tiên khí từ chân núi lên trên đều phóng ra kiếm ý để ngăn cản người trèo núi, chỉ có dựa vào thực lực của mình leo lên từng bước một mới có thể leo lên vị trí cao hơn, bản thân cũng tranh thủ được nhiều tài nguyên hơn.

Nghe bóng người màu xanh nói vậy, lông mày La Chỉnh khẽ nhướn, sắc mặt cũng hơi trầm xuống.

Đã có cơ hội tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn, mục tiêu của La Chỉnh là xem cực hạn của mình tới đâu, tận lực leo lên chỗ cao nhất.

Hắn vất vả dựa vào kiếm linh mình tự lĩnh ngộ vượt thẳng qua sườn núi, chuẩn bị leo tiếp lên trên, sao có thể dừng lại ở đây được?

Người có được thánh khí, cho dù là thánh khí hạ phẩm thì thực lực thực tế cũng không phải người La Chỉnh có thể thắng được, thậm chí có thể nói, tông chủ Thanh Vân Tông - Thạch Kinh Thiên chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người này.

Nhưng trong Sát Lục Kiếm Sơn thì cũng chỉ là một thanh kiếm, chỉ dựa vào một tia linh hồn trong kiếm linh của mình...

Làm sao La Chỉnh có thể nhượng bộ?

“Ta không định cầm kiếm ở đây, mục tiêu của ta là ở nơi cao hơn.” La Chỉnh nói.

Trên mặt bóng người màu xanh lộ ra nụ cười: “Mục tiêu cao hơn? Bằng người ư? Mục tiêu của ta là đỉnh núi đây này! Vậy mà vì thực lực không đủ nên vẫn phải cầm kiếm ở đây, người cho rằng người có thể qua cửa của ta?”

“Chẳng phải thử rồi sẽ biết sao?” Nếu là một linh hồn, La Chỉnh cũng không nói nhảm với hắn, vừa dứt lời liền ra tay.

Bóng người màu xanh lại khẽ cười nói: “Tiên Thiên Nhị Trọng có thể đi đến đây đã khiến người khác kinh ngạc rồi. Hơn nữa, người rõ ràng đã có được kiếm linh của mình. Đây là lần đầu người đến Sát Lục Kiếm Sơn sao? Thiên phú bậc này, cho dù chủ nhân của Băng Kiếm ta đây cũng rất bội phục. Chẳng qua vô dụng thôi. Tu vi và cảnh giới của ta cao hơn người rất nhiều, lĩnh ngộ đối với kiếm cũng không phải thứ người có thể so được!”

Nói xong, bóng người màu xanh lấy lại kiếm trong tay bổ về phía La Chỉnh.

“Keng!”

La Chỉnh giao thủ với bóng người màu xanh một kiếm.

Theo lý thuyết thì tiên khí hạ phẩm của La Chỉnh căn bản không có tư cách va chạm với thánh khí, bởi vì tính bền dẻo, độ mạnh của thân kiếm đều không cùng một bậc.

Chẳng qua bên ngoài Lưu Quang Kiếm có một tầng kiếm linh, có thể tăng độ mạnh của Lưu Quang Kiếm lên cực đại, vậy nên lúc này mới đủ

đối kháng chính diện với thánh khí.

Bóng người màu xanh lại là “Ồ” lên một tiếng: “Kỳ quái, kiếm pháp này của người dường như là kiếm pháp căn bản. Không phải, kiếm pháp này như đã được cải tiến! Làm sao có thể? Đơn giản hoá đến trình độ này rồi sao?”

Sắc mặt bóng người đó trở nên vô cùng khiếp sợ, có vẻ như không thể lý giải được kiếm pháp La Chỉnh thi triển ra.

Mỗi người cầm kiếm lên Sát Lục Kiếm Sơn đều có thể xưng là thiên tài kiếm đạo.

Đương nhiên, trong đó cũng phân ra cao thấp, ví như vài người là lần đầu tiên ngộ ra kiếm ý viên mãn, còn vài người lại hơn kiếm ý viên mãn một bước, sau khi lĩnh ngộ kiếm ý đến tầng cao hơn thì tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn lần hai.

Trong đó có không ít người yêu kiếm, mê kiếm nên cũng sẽ có hứng thú đối với các loại kiếm pháp.

Khi La Chỉnh vừa thi triển ra một chiêu “kiếm pháp căn bản” lập tức hấp dẫn bóng người màu xanh.

“Thú vị, thú vị! Kiếm pháp căn bản mà còn có loại uy lực này. Đúng là thiên hạ rộng lớn không thiếu của lạ, hơn nữa còn là một tên tiểu bối Tiên Thiên Nhị Trọng tập được. Có được một bộ kiếm pháp căn bản thần diệu như thế, khó trách lại qua được sườn núi!” Bóng người màu xanh quơ kiếm trong tay: “Nhưng ta sẽ không cho người đi qua. Vị trí trên kia, đã chật rồi!”

“Người cứ mở miệng ra là Tiên Thiên Nhị Trọng, thực lực của người trong hiện thực thì cao tới mức nào? Bây giờ chẳng qua người chỉ là một linh hồn bên trong kiếm linh mà thôi, ta cũng có kiếm linh, vấn đề là bản

thân ta còn ở nơi này, người xác định sẽ cản được ta?” La Chỉnh cười lạnh một tiếng, nhưng lại sử dụng “Xuyên Kiếm”. Hắn không muốn nghe cái bóng người màu xanh này lải nhải nữa, hắn sẽ đánh vỡ kiếm linh và linh hồn này.

“Tiểu bối cuồng vọng. Ta đã sống mấy trăm năm, luyện kiếm cũng được từng đấy năm rồi, lý giải kiếm đạo đã vượt qua tưởng tượng của người từ lâu. Ngăn người, chỉ cần vậy là đủ rồi!” Kiếm trong tay bóng người màu xanh bỗng nhiên lóe ra ánh sáng xanh thẳm, từng dòng nước lạnh tuôn ra từ trong kiếm của hắn, dòng nước lạnh lập tức quấn quanh bảo kiếm, trên mũi kiếm còn bắt đầu tụ tập khí tức cực kỳ lạnh.

“Mấy trăm năm mà lại dừng ở giáp chớp núi, thực lực của người cũng chỉ đến thế thôi!” La Chỉnh bỗng nhiên thúc dục kiếm linh Yêu Dạ. Lúc này, trên Lưu Quang Kiếm lập tức dày đặc khí tức sát lục.

Phảng phất như khí tức đến từ địa ngục.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Ăn Gian

Khí tức sát lục còn được người đời gọi là sát khí.

Một mũi đao nhuốm máu binh sĩ và đao tặc, vung lên hạ xuống đều có một luồng sát khí nồng đậm. Đó là vì nó đã sát sinh quá nhiều nên mới nhiễm phải loại khí tức sát lục này.

Khí tức sát lục nồng nặc rất cường đại, nếu ở trên chiến trường thậm chí còn có thể mê loạn tâm trạng người khác.

Nhưng sát khí quá nặng sẽ ảnh hưởng tới người tu luyện, thậm chí còn có thể sinh ra tâm ma vào những lúc quan trọng, vây khốn chính người luyện, khiến cho họ trầm luân trong khí tức sát lục vô tận, không cách nào tự kèm chế.

Dư gia trong bảy đại sĩ tộc ở Đông Vực từng xuất hiện một người trẻ tuổi tu luyện đạo sát lục tên là Dư Thanh Thành. Theo việc tu luyện đạo sát lục, tính cách của hắn càng ngày càng tàn nhẫn, thủ đoạn cũng ngày càng ngoan độc, tùy ý tàn sát không biết bao nhiêu người.

Ngay từ đầu Dư gia còn che chở cho Dư Thanh Thành, vì dù sao đây cũng là một người có thực lực cao nhất trong thời kỳ đó. Khi tu luyện đạo sát lục, thực lực tăng lên cực kỳ rõ ràng, uy lực cũng rất lớn. Theo tốc độ phát triển này của Dư Thanh Thành, rất nhanh thôi hắn đã có thể trở thành trụ cột Dư gia, cho nên Dư gia cứ kệ cho hắn giết chóc như vậy.

Nhưng sát tâm của Dư Thanh Thành càng ngày càng tăng, một lần nữa lại giết chết hai người Dư gia trong khi làm nhiệm vụ. Đến lúc này, Dư gia

mới phát hiện hãn bắt đầu điên rồi. Hãn đã bị khí tức sát lục chi phối hoàn toàn, trở thành một cái máy giết chóc, chỉ cho mình là nhất.

Nhưng lúc này mới nhận ra thì đã muộn, với lực lượng của Dư gia vốn không thể diệt trừ Dư Thanh Thành, chỉ còn cách liên hợp với bảy đại sĩ tộc để vây quét Dư Thanh Thành. Thế nhưng người vây quét cơ bản đã thành vong hồn dưới đao của hãn, càng làm tăng thêm khí tức sát lục của hãn mà thôi.

Về sau, Dư Thanh thành càng ngày càng mạnh, cuối cùng cũng kinh động đến Thanh Vân Tông. Thanh Vân Tông lập tức hạ lệnh truy sát, điều động mười đại chân nhân và ba vị trưởng lão đuổi giết Dư Thanh Thành.

Dưới sự đuổi giết của nhiều cường giả, Dư Thanh Thành vẫn may mắn trốn thoát.

Lúc đó, quả thực Dư Thanh Thành đã là ác ma giết người trong Đông Vực. Hãn vừa chạy thực mạng vừa lạm sát kẻ vô tội, trốn đến quận huyện nào là đao của hãn huyết tẩy quận huyện đó để bồi dưỡng khí tức sát lục của mình.

Người này đã trở thành ác mộng trong Đông Vực.

Đến khi Thanh Vân Tông đã hết cách thì mọi người lại phát hiện Dư Thanh Thành mất tích, không ai biết hãn đi đâu và vì sao bỗng nhiên lại biến mất không dấu vết.

Rất nhiều người đoán là Dư Thanh Thành trốn đi, hoặc ẩn nấp ở xó nào đó để tu luyện.

Suốt ba năm, Dư Thanh Thành bật vô âm tín. Nhưng vào một ngày của ba năm sau đó, một người đồn củi ở quận Vị Thủy lên núi chặt gỗ vô tình phát hiện thi thể của Dư Thanh Thành và thanh đao dính vô số máu tươi.

Thì ra không phải Dư Thanh Thành ẩn núp mà là trong quá trình tu luyện đã bị khí tức sát lục phản lại, dẫn tới tâm ma, bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Mọi vật trên thế giới này đều mang tính tương đối, tu luyện đạo sát lục sẽ tiến bộ thần tốc, càng giết người thì uy lực càng mạnh. Nhưng khi giết chóc tích lũy lại quá nhiều sẽ bị nhân quả luân hồi báo ứng!

Khí tức sát lục kia là chỗ dựa lớn nhất của Dư Thanh Thành, đồng thời cũng là tai hoạ ngầm lớn nhất của hắn.

La Chỉnh không tu luyện kiếm đạo Sát Lục, nhưng là khi ngộ ra kiếm ý viên mãn lại vô tình tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn. Đây là do số phận đưa đẩy.

Hoặc là nói, vị thần vận mệnh không ai có thể thấy rõ đang ngầm ám chỉ La Chỉnh rằng, tương lai hắn sớm muộn gì cũng sẽ đi trên đạo sát lục, cho nên mới an bài hắn tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn.

Sát Lục Kiếm Sơn này chính là một thánh địa của kiếm khách, là một trong ba thánh địa kiếm đạo lớn.

Dù thế nào thì Sát Lục Kiếm Sơn này có thể trở thành thánh địa kiếm đạo của trăm triệu sinh linh, chỉ có số ít những người may mắn mới được chọn tiến vào, vậy nó nhất định có tác dụng thần kỳ rất lớn.

Kiếm khách chỉ cần cắm kiếm vào trong Sát Lục Kiếm Sơn là có thể cùng kết nối với nó, có thể phóng ra khí tức sát lục của mình, tích trữ trong Sát Lục Kiếm Sơn. Như vậy lúc tu luyện cũng không bị khí tức sát lục phản lại!

Hơn nữa, khi kiếm khách cần khí tức sát lục thì có thể lấy khí tức sát lục từ Sát Lục Kiếm Sơn ra.

Từ điểm ấy có thể thấy, Sát Lục Kiếm Sơn hơi giống với hiệu đối tiền trong Đông Vực. Chỉ có điều, thứ tồn tại trong hiệu đối tiền chính là Phương Tinh, còn trong Sát Lục Kiếm Sơn lại là khí tức sát lục.

Nhưng dựa theo quy củ của Sát Lục Kiếm Sơn, kiếm cảm càng cao, càng lấy được số lượng dự trữ lớn!

Phải biết rằng khí tức sát lục là một thứ cực kì thực dụng, nó còn được gọi là sát khí. Khi thúc giục vào không ít công pháp thực tế sẽ giúp cho uy lực bản thân tăng lên gấp đôi, còn một số công pháp đặc thù, khi vận dụng sát khí còn có thể nảy sinh ra điều kỳ diệu.

Ví như một phần sát khí có thể phát huy ra uy lực gấp đôi của một môn công pháp, như vậy hai phần sát khí có thể phát huy ra uy lực lớn gấp bốn lần, mà mười phần sát khí là có thể phát huy ra uy lực lớn gấp 20 lần.

Chẳng qua bình thường người tu luyện đạo sát lục cũng chỉ có thể chứa một lượng sát khí nhất định trên người mà thôi. Hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng sát khí phản lại, phòng ngừa không để mình bị tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên đạo sát lục là một con dao hai lưỡi! Tuy uy lực vô cùng nhưng lúc nào cũng có thể tổn thương bản thân.

Chỉ là kiếm khách tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn lại có thể cất giữ sát khí của bản thân trong Kiếm Sơn! Như có thể tránh được sự tổn hại mà sát khí mang lại cho mình, đây cũng là là tác dụng lớn nhất Sát Lục Kiếm Sơn! Cũng là thứ giúp Sát Lục Kiếm Sơn trở thành thánh địa kiếm đạo!

Cảm kiếm của mình càng cao thì có thể dự trữ càng nhiều sát khí!

Đây là lần đầu tiên La Chính tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn, có thể tiến vào đây đã là cơ duyên lớn, cũng không biết đợi đến năm nào tháng nào mới có thể tiến vào lần nữa, thậm chí cả đời này hẳn cũng chỉ có một cơ hội

để vào, cho dù hắn đột phá tầng kiếm ý tiếp theo cũng chưa chắc đã có duyên tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn.

Giống như chủ nhân của thanh Băng Kiếm kia, có lẽ bây giờ thực lực đã vô cùng mạnh. Theo lý thuyết hắn còn có thể cảm thánh khí của mình ở tít chóp núi trên kia, thế nhưng hắn lại vô duyên, không thể tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn, cho nên thánh khí của hắn cũng chỉ có thể cảm ở cái rìa gần chóp núi này, không thể lên trên nửa bước.

Cho nên lúc này La Chỉnh buộc phải cảm kiếm lên chỗ cao nhất có thể.

Đối mặt với công kích từ kiếm linh của thanh thánh khí này, La Chỉnh không hề nường tay.

Người có được thánh khí cũng có thể là những nhân vật hùng bá một phương, La Chỉnh đoán, thực lực của vị chủ nhân Băng Kiếm này có thể sánh vai cùng những nhân vật như điện chủ Vân Điện cao cao tại thượng kia cũng nên.

Dù trong thánh khí này chỉ có kiếm linh và một tia linh hồn của hắn, còn La Chỉnh thì có được toàn bộ sức chiến đấu của mình, nhưng muốn đánh bại hắn chỉ sợ cũng không đơn giản.

“Băng Phong Thiên Hạ! Xem ta đông người thành băng đây!”

Luồng linh hồn của chủ nhân Băng Kiếm kia khống chế kiếm linh đâm về phía La Chỉnh. Một kiếm này đâm ra, La Chỉnh lập tức cảm nhận được một dòng cảm giác lạnh buốt, ngay cả ý thức hoạt động của mình dường như cũng bắt đầu chậm lại. Không gian chung quanh lạnh thấu xương, hơn nữa trong cái lạnh giá này còn có từng khối băng mà mắt thường cũng có thể thấy được.

La Chinh không sợ lửa, thân thể hần có thể ngăn cản không cho hỏa diễm nung khô, nhưng lại không có phương pháp nào tốt để đối phó với cái lạnh. Ở trong không gian này, tốc độ của La Chinh đã giảm đi rất nhiều, chỉ có thể liều mạng được thôi.

“Liêu Kiếm!”

La Chinh vừa chém ra một kiếm, sát khí bỗng phát ra từ kiếm linh Yêu Dạ.

Chúng hóa thành từng đường như sợi tơ, trong nháy mắt đã đánh tan từng khối băng kia!

Được sát khí của kiếm linh Yêu Dạ trợ giúp, thế kiếm của La Chinh như chẻ tre cứ vậy mà phá vỡ ý cảnh cực lạnh của kẻ kia.

“Không thể nào! Sát khí của người không thể mạnh như vậy!” Về mặt linh hồn của chủ nhân Băng Kiếm đầy ngạc nhiên. Chủ nhân Băng Kiếm có thể bước vào Sát Lục Kiếm Sơn, bản thân hần cũng tu luyện kiếm đạo Sát Lục nên rất hiểu về sát khí.

Nhất là sát khí trên người La Chinh vốn không nồng đậm, nhưng không ngờ sát khí trong kiếm lại kinh người như thế!

Chủ nhân Băng Kiếm không hiểu, kiếm linh của La Chinh vừa mới ngưng kết thành, hơn nữa sát khí cũng không được phát ra từ bản thân hần mà lại từ kiếm linh Yêu Dạ.

“Bộp!”

“Keng, keng, keng...”

Cùng lúc một chiêu Liêu Kiếm đang phá ý cảnh cực lạnh, La Chinh lại đâm ra ngay một kiếm nữa. Một kiếm này đâm thẳng, trực tiếp xuyên thủng

một tia linh hồn của chủ nhân Băng Kiếm khiến nó nát vụn, phát ra âm thanh như thủy tinh bị nghiền nát, chậm rãi tiêu tán trước mắt hắn.

Sau đó thanh thánh khí kia lại cắm về vị trí cũ, luồng ánh sáng màu lam lớn tuôn ra, đánh vào trong thân thể La Chỉnh.

“Khí tức sát lục chính là sát khí, không ngờ lại dũng mãnh như vậy! Khó trách cô gái Yêu Dạ tộc kia có thể cầm một thanh huyền khí hạ phẩm trong tay mà tiến thẳng đến sườn núi.” La Chỉnh coi như đã hiểu vì sao một thanh huyền khí hạ phẩm có thể cắm ở sườn núi rồi. Sát khí nồng đậm chính là chỗ hơn người của nàng!

“Như vậy, Sát Lục Kiếm Sơn này có tác dụng thật sự là quá lớn với mình. Giờ có nên cầm kiếm xuống không?” La Chỉnh bước qua sườn núi, hiện tại đã lên đến lưng núi rồi, tăng thêm một cấp so với lúc trước.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, thánh khí không dày đặc như tiên khí, nhưng số lượng thánh khí cắm phía trước hắn cũng không ít. Kiếm linh trong thanh thánh khí đầu tiên đã có linh hồn bên trong, vậy uy lực những kiếm linh phía sau chỉ sợ sẽ càng lớn hơn nữa.

“Vậy đủ rồi, người có thể đi đến bước này đã xuất sắc lắm rồi. Trên cái Sát Lục Kiếm Sơn này tụ tập vô số thiên tài kiếm đạo. Người thấy đấy, chủ nhân mỗi thanh bảo kiếm đều là một kiếm khách thiên tài, ít nhất đều lĩnh ngộ đến kiếm ý viên mãn. Người mới có thực lực Tiên thiên Nhị Trọng, có thể đột phá từng tầng chướng ngại, đặt tiên khí của mình song song với thánh khí đã cực kì xuất sắc rồi.” Thanh Long chậm rãi nói: “Người xem, chỉ sợ dù người có làm gì cũng không đánh lại được những thanh kiếm tiếp theo.”

Cách La Chỉnh không xa có một thanh thánh khí hiện ra sắc vàng sáng bóng, đó là một thanh kiếm lưỡi rộng. Chỉ là độ rộng của nó có khi còn rộng hơn cả thân thể La Chỉnh, còn chiều dài thì phải hơn bảy thước, có thể

tưởng tượng chủ nhân của thanh kiếm này là một quái vật khổng lồ. Làm cho La Chỉnh cảm thấy áp lực hơn chính là ngoài lưỡi kiếm rộng ra thì trong đó còn có một tia năng lượng màu đỏ mờ hồ lưu chuyển. Luồng năng lượng đó có lẽ chính là sát khí được nén đến cực hạn, La Chỉnh chỉ nhìn liếc qua cũng cảm thấy run sợ trong lòng.

Thực tế, La Chỉnh cũng hiểu, chỉ nhờ vào sát khí của kiếm linh Yêu Dạ đánh bại kiếm linh của chủ nhân Băng Kiếm để đi đến chóp núi đã là thành tích không tồi. Với thực lực của hắn, đó thực sự là cực hạn rồi.

Nhưng mà, dường như La Chỉnh không tính buông xuôi như vậy.

Chỉ thấy hắn lui về phía sau hai bước, cầm chặt Lưu Quang Kiếm trong tay, sau đó bắt đầu chạy nước rút về phía trước.

“Nhóc con, ngươi...” Thanh Long trong đầu thấy cảnh này, lập tức cảm thấy cạn lời.

Khi đột phá không có kết quả, La Chỉnh lại hung hăng ném mạnh kiếm của mình về phía trước.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Tẩy Kiếm Trì(1)

(1)Hồ Tẩy Kiếm.

Ai có thể cầm kiếm ở chỗ cao hơn thì sẽ được Sát Lục Kiếm Sơn trợ giúp nhiều hơn.

Bất kỳ thiên tài kiếm đạo nào tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn đều nghĩ đủ mọi cách để cầm kiếm ở nơi cao nhất, cho nên vượt qua khó khăn để tiến lên, tiêu diệt những kiếm ý, kiếm linh chất chứa bên trong bảo kiếm kia là con đường chắc chắn phải qua.

Thế nhưng khi La Chính không có cách nào đánh bại thanh kiếm tiếp theo, thì không ngờ lựa chọn duy nhất lại là ném mạnh kiếm của mình ra.

Không biết từ khi Sát Lục Kiếm Sơn tồn tại đến nay, có phải La Chính là người đầu tiên làm vậy hay không. Nếu thành công, hẳn sẽ cầm được kiếm ở chỗ cao hơn.

Vốn dĩ La Chính đã có thần lực trời sinh, khi ném hẳn lại còn thêm sức mạnh vẫy rồng bên trong ra nữa.

Lưu Quang Kiếm vẽ ra một đường ánh sáng màu bạc rực rỡ trên không trung, giống như một vì sao rơi, lướt qua vô số thánh khí, không ngừng vọt lên phía trên!

Thời gian rơi vào khoảng ba nhịp thở, Lưu Quang Kiếm mới mất đi sức mạnh, đâm xuống phía dưới, hung hăng cắm giữa chóp núi. Phải biết

chỗ đó là vị trí của thánh khí thượng phẩm, một thanh tiên khí hạ phẩm của La Chỉnh cắm vào đó có vẻ vô cùng chói mắt...

Thấy cảnh này, Thanh Long ghen không nói nên lời mất một lúc lâu. Sát Lục Kiếm Sơn chính là một thánh địa đặc thù, tự tạo ra một bộ quy tắc bên trong, cho nên từ đầu tới cuối Thanh Long đều không ra tay giúp đỡ La Chỉnh. Nó đang lo chuyện La Chỉnh làm như vậy có bị coi là vi phạm quy tắc của Sát Lục Kiếm Sơn hay không.

Rất có thể cắm kiếm vào cũng không được Sát Lục Kiếm Sơn chấp nhận, sau đó bị bắn trở về, nghiêm trọng hơn là La Chỉnh trực tiếp bị đuổi ra khỏi Sát Lục Kiếm Sơn.

Thế nhưng kiếm của La Chỉnh lại vững vàng đâm vào trong lưng núi, lập tức tản mát ra luồng ánh sáng nhàn nhạt. Đó là Lưu Quang Kiếm đang bắt đầu kết nối với La Chỉnh, thanh kiếm của La Chỉnh hiển nhiên đã được Sát Lục Kiếm Sơn thừa nhận.

“Như vậy cũng được à? Sao lại thế được...”

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Long đã cảm thấy đầu mình nghĩ mãi không thông. Những năm tháng Thanh Long tồn tại còn nhiều hơn La Chỉnh mười vạn lần, đột nhiên lại phát hiện mình có một vài quan niệm bị La Chỉnh đánh bại.

Thực tế La Chỉnh cũng chỉ muốn thử xem làm như vậy có được không, không ngờ lại thành công.

Đáng tiếc, năng lực của hắn còn chưa đủ, chứ nếu mà đủ, có khi đã quăng kiếm của mình lên đến đỉnh núi, cắm song song cùng một chỗ với những thần khí kia rồi.

Làm người cũng không thể quá tham lam. Lúc này vị trí La Chỉnh chiếm cứ cũng coi như không tồi, đã vượt xa mong muốn của hắn rồi.

Sau khi Lưu Quang Kiếm cắm vào Sát Lục Kiếm Sơn, La Chỉnh lập tức cảm thấy thân thể của mình xảy ra biến đổi, trong lòng sinh ra một loại cảm giác hết sức đặc biệt, giống như máu thịt cả người hần bắt đầu nổi lên cùng tòa kiếm sơn này! Trong cơ thể của hần đã thành lập một đường thông với Sát Lục Kiếm Sơn.

La Chỉnh còn chưa kịp hiểu rõ loại phản ứng thần kỳ này thì Sát Lục Kiếm Sơn ngay trước mắt đã âm ầm sụp đổ, toàn bộ thế giới Sát Lục Kiếm Sơn tan thành mây khói, ý thức liền lui ra khỏi đó.

Khi ý thức quay về, Thanh Long nhàn nhạt cười nói: “Đúng là bị người đánh bại thật. Nhưng mà người có thể đâm kiếm trên vị trí cao như vậy lại khiến ta cảm thấy rất bất ngờ. Đạo sát lục coi như là một con đường của cường giả chân chính, người lợi dụng cũng tốt ra phết. Bị giày vò lâu như vậy rồi, ta cũng nên ngủ một lát thôi.”

Cho dù cắn nuốt cốt mâu Giao Long thì cũng không thể cung cấp cho Thanh Long quá nhiều năng lượng, dù sao thì một mẫu xương Giao Long cũng còn quá ít đối với Chân Long khổng lồ.

Khi Thanh Long dần dần chìm vào giấc ngủ say, La Chỉnh bỗng mở mắt trừng trừng.

“La Chỉnh tỉnh rồi! Cuối cùng cũng tỉnh!”

“Không ngờ hần lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn lại tốn nhiều thời gian như vậy!”

“Hoa Thiên Mệnh còn chưa tỉnh, thời gian của hần còn lâu hơn!”

La Chỉnh nhìn thoáng qua Hoa Thiên Mệnh cách đó không xa. Hoa Thiên Mệnh vẫn nhắm mắt lại như trước, hình như vẫn còn chìm trong giấc ngộ.

Theo cách nói của Thanh Long, khi Hoa Thiên Mệnh lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn thì cũng sẽ rơi vào một nơi khác, tiếp nhận thử luyện.

Thánh địa trên thế giới này không chỉ có một tòa Sát Lục Kiếm Sơn, nhưng không biết Hoa Thiên Mệnh tiến vào nơi nào mà tới bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng khi La Chỉnh vừa mới tỉnh lại được một chút, lập tức Hoa Thiên Mệnh bỗng nhiên mở mắt ra.

Khi Hoa Thiên Mệnh mở to mắt, trong cơ thể hắn bỗng nhiên bộc phát ra kiếm ý có độ sắc bén cực cao. Những kiếm ý này tạo thành một luồng khí xoáy khổng lồ phóng lên trời, hơn nữa bên trong xoáy còn lóe ra một tia sáng sấm sét!

“Trong kiếm ý của Hoa Thiên Mệnh có thêm một loại sức mạnh của sấm sét?” Con người La Chỉnh hơi co lại. Nhìn qua thì ánh lôi điện màu xanh da trời có phẩm cấp không thấp, hơn nữa chúng còn dung hợp với kiếm ý của hắn như thâm tạo thành một tia thần vận của trời đất!

“Khí thể mạnh mẽ lắm. Không khác tia chớp trên bầu trời là mấy. Haizz, không biết Hoa Thiên Mệnh lại được cái cơ duyên lớn gì. Người ta ngồi tại chỗ suốt một canh giờ đã có đột phá lớn như vậy, cả đời này ta cũng không đuổi kịp rồi.”

“Phí lời. Cho dù Hoa Thiên Mệnh không lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, chẳng lẽ người theo kịp được chắc?”

“Nhưng mà so ra, La Chỉnh cũng lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn như thế mà hình như những gì thu hoạch được vẫn ít hơn một chút. Lúc hắn mới tỉnh lại cũng không bộc phát ra quá nhiều khí thể.”

La Chỉnh nghe mấy chuyện bàn tán thế này liền lập tức mỉm cười.

Hắn đã kết nối với Sát Lục Kiếm Sơn, đây là thu hoạch lớn nhất. Chỉ có điều loại thu hoạch này không thể nhìn ra chỉ trong thời gian ngắn. Sau này hắn còn phải tu luyện kiếm đạo Sát Lục mới thể hiện ra được. Mà hắn còn thu hoạch được một cái khác là kiếm linh Yêu Dạ, bản thân Yêu Dạ đã có sát khí rất mạnh, vừa mới hình thành đã có lực chiến đấu cực lớn để La Chỉnh có thể dựa vào.

Chẳng qua La Chỉnh thu Yêu Dạ lại rồi, không để lộ ra nên sát khí đó đương nhiên cũng sẽ không tràn ra ngoài, người bên ngoài sẽ cảm thấy hắn không có thay đổi gì.

Luồng kiếm ý của Hoa Thiên Mệnh tràn ra ngoài một hồi lâu, sau đó mới từ từ thu trở về. Hoa Thiên Mệnh lập tức thở hắt ra một hơi, vẻ mặt cũng vô cùng vui vẻ. Với tính cách của Hoa Thiên Mệnh, trên mặt lộ ra loại biểu cảm mừng rỡ này, chứng tỏ thu hoạch của hắn chắc chắn không ít.

Đúng là Hoa Thiên Mệnh thu hoạch được rất nhiều!

Khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, cả người hắn bị kéo vào một nơi tên là “Tây Kiếm Trì”!

Hoa Thiên Mệnh si mê kiếm đạo, đối với kiếm khách thì luôn chú ý tới một vài truyền thuyết và lĩnh ngộ. Hắn đã từng đọc một cuốn sách cổ có đề cập đến cái chỗ Tây Kiếm Trì này, đây là bán thánh địa rồi!

Phát hiện mình tự nhiên có cơ duyên tiến vào Tây Kiếm Trì khiến Hoa Thiên Mệnh không vui sao được? Trong ngàn vạn kiếm khách bao nhiêu người có được cơ duyên này, tiến vào bán thánh địa để tẩy luyện kiếm ý của mình?

Tẩy kiếm trong Tây Kiếm Trì không chỉ giúp tôi luyện kiếm ý mà còn có thể dát lên kiếm ý một tầng thuộc tính đặc thù.

Vì vậy Hoa Thiên Mệnh đặt kiếm của mình vào trong Tây Kiếm Trì để bắt đầu tẩy luyện.

Sau một hồi lâu, rốt cuộc trong Tây Kiếm Trì cũng xảy ra biến hóa, toàn bộ nước trong đó tỏa ra ánh sáng lôi điện màu xanh da trời. Chúng điên cuồng, dũng mãnh tiến vào Thực Huyết Kiếm và bản thể của Hoa Thiên Mệnh, cuối cùng dung hợp với kiếm ý của hắn.

Hắn cho kiếm ý của mình một cái tên gọi là kiếm ý Cực Lôi!

Lôi điện chính là sự trừng phạt của trời cao, là một loại hiện tượng thiên văn. Mà Hoa Thiên Mệnh tu luyện Thiên Kiếm, hai luồng khí thể thiên và lôi này ngẫu hợp với nhau, càng tăng thêm uy lực! Cho nên cái kiếm ý Cực Lôi này khiến Hoa Thiên Mệnh mạnh lên hết sức rõ ràng.

“Chúc mừng Hoa Thiên Mệnh huynh. Xem ra huynh đã nhận được cơ duyên lớn.” La Chỉnh cười nói.

Hoa Thiên Mệnh gật đầu, hắn cũng không cần khiêm tốn, có thể tiến vào bán thánh địa trong truyền thuyết để tu luyện thì đủ nói rõ số mệnh hắn cường đại thế nào.

Loại người được gia tăng vận số đều là con cưng của trời, là đứa con được ông trời chiếu cố, là người mà cả Đông Vực này chờ nghìn năm cũng chỉ sợ không thể xuất hiện người thứ hai. Nếu Hoa Thiên Mệnh khiêm tốn vậy thì là ngụy quân tử rồi.

“Một kiếm trước ta đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn chưa đánh bại huynh, thực tế coi như ta đã thua.” Hoa Thiên Mệnh nói: “Nhưng hai người chúng ta đồng thời lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn nên trận thi đấu kết thúc cũng coi như là chuyện ngoài ý muốn, cho nên ta muốn so lại một kiếm với La Chỉnh huynh!”

Nghe được lời Hoa Thiên Mệnh nói, La Chỉnh nhẹ gật đầu: “Hoa Thiên Mệnh huynh khiêu chiến, đương nhiên ta sẽ không tránh. Trận chiến này nhất định phải phân ra thắng bại thực sự.”

Phần lớn các đệ tử Thanh Vân Tông vẫn ngồi nguyên tại chỗ, ngờ ngác chờ hai người đốn ngộ đã hơn một canh giờ, cả đám đều bắt đầu chán muốn chết rồi.

Các đệ tử ba mươi ba phong xem trên hòn Tín Khuê cũng còn may chán. Khi không có gì náo nhiệt để xem thì còn có thể tạm thời ra ngoài, làm gì thì làm. Thế nhưng những đệ tử ở hiện trường đại hội toàn phong lại không được như thế.

Mới vừa nghe thấy Hoa Thiên Mệnh nói coi như hăn thua, nguyên một đám các đệ tử trong phong liền chuẩn bị chửi cho một trận.

Đợi lâu như vậy mà người lại chỉ có một câu nhận thua, Hoa Thiên Mệnh người trâu ta đấy hả?

May mà ngay sau đó Hoa Thiên Mệnh còn nói muốn so lại một kiếm, nên cả hiện trường lập tức sôi trào.

Chỉ với Thiên Kiếm thôi mà Hoa Thiên Mệnh cũng đã kinh khủng như vậy rồi, giờ còn lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, trong kiếm ý của hăn có thêm một tia lôi điện, vậy uy lực của hăn lúc này có thể tới trình độ nào?

“Chắc không phải chỉ dùng một kiếm chém La Chỉnh thành than chứ?” Có đệ tử nói.

“Không biết có chém La Chỉnh thành than hay không, nhưng La Chỉnh sẽ rất khó ứng phó.” Một đệ tử khác trả lời.

“Ừ. Lúc trước đúng là ta coi trọng La Chỉnh, nhưng giờ lại khó nói rồi. Hai người đều lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, nhưng thu hoạch của Hoa

Thiên Mệnh dường như vượt xa La Chỉnh. Trái lại khi La Chỉnh tỉnh dậy khỏi đốn ngộ cũng không có khí thế gì, xem ra khi đốn ngộ cũng không đạt được lợi ích nào rồi.” Lại có đệ tử phân tích.

Đốn ngộ đối với võ giả mà nói là cơ duyên lớn lao, nhưng cũng không có quy định rằng chỉ cần là đốn ngộ thì nhất định sẽ có lợi. Có vài người đúng là tiến vào trạng thái đốn ngộ, nhưng cuối cùng lại như đã tràng xe cát biển Đông, không đạt được cái gì, tình huống này ở đâu cũng có.

Thực Huyết Kiếm của Hoa Thiên Mệnh khẽ nâng lên. Sau khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, khí phách của mỗi luồng kiếm ý đều rất sung túc, viên mãn, hơn nữa trong đó còn ẩn giấu một tia lôi điện. Bản thân Hoa Thiên Mệnh rất rõ, lấy được lôi điện trong Tẩy Kiếm Trì tuyệt đối không phải là lôi điện bình thường. Uy lực của lôi điện này tuyệt đối có thể vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Một kiếm này, La Chỉnh có lẽ tất bại dưới tay hắn!

Ngay khi Hoa Thiên Mệnh tràn đầy tin tưởng bắt đầu tích thế, tâm niệm La Chỉnh vừa động, Yêu Dạ được ngưng kết thành từ kiếm linh chậm rãi xuất hiện bên cạnh hắn.

“A? Trên đài lại có thêm một người! Còn là một mỹ nữ? Sao lại như vậy?” Một đệ tử không khống chế được cảm xúc mà lớn tiếng hét lên.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Dù Địch Không Lại Cũng Phải Đấu!

Tướng mạo Yêu Dạ cũng không hoàn toàn giống con người.

Tóc của nàng mềm mại, tóc mái chéo được cắt gọn gàng lại càng khiến cho nàng nhìn trông có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Dưới sợi tóc mềm mại tinh tế đó là khuôn mặt trắng nõn đến cực hạn, các tỉ lệ trên khuôn mặt đều là tỉ lệ vàng, khuôn mặt tuyệt mỹ dù không cười cũng thấy hoàn hảo, nếu cười, đương nhiên sẽ làm mê đảo chúng sinh.

Trang phục của nàng hoàn toàn khác với quần áo và trang sức của loài người ở Đông Vực. Trang phục phóng khoáng mà mạnh bạo hơn, ví như bộ áo giáp chỉ vừa vặn bao trọn bộ ngực, mà chỗ không có áo giáp lại làm nổi bật lên vòng eo thon nhỏ. Đôi chân ngọc thon dài khiến cho nàng thoát nhìn trông càng cao hơn, nhưng trên thực tế nàng cũng chỉ cao gần bằng La Chính mà thôi.

Bởi vì kiếm linh Yêu Dạ này của La Chính dường như phác họa nên vẻ đẹp hoàn mỹ của cô gái Yêu Dạ tộc kia, cho nên nhìn qua trông rất sống động. Ngoại trừ vẻ mặt hơi cứng nhắc thì đã dọa rất nhiều người ở đây một phen. Mọi người đều đang buồn bực, không biết vì sao trên sàn đấu lại bỗng nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp như vậy?

Tại Ngọc Nữ Phong, một hòn Tín Khuê to đùng đặt ngay chính giữa Thanh Tâm Điện.

Nữ đệ tử Thanh Vân Tông thì lịch sự hơn các nam đệ tử một chút. Đệ tử một vài phong như Tiểu Vũ Phong thì phúi phúi bụi trên sàn một chút rồi

đặt mông xuống ngồi quan sát Tín Khuê.

Còn nữ đệ tử Ngọc Nữ Phong thì quét dọn sạch sẽ Thanh Tâm Điện, trong điện bày ra lần lượt từng cái đệm cói, phần đông nữ đệ tử ngồi trên đệm cói quan sát đại hội toàn phong. Thậm chí bên cạnh đệm cói còn có không ít đồ ăn vặt như nhân hạt thông ngũ vị hương, nước trà xanh, hạt dưa các loại...

Chu Thiên Ngưng dựa trên đệm cói, toàn bộ quá trình đều quan sát biểu hiện của La Chỉnh ở đại hội toàn phong.

Mấy vị tỷ muội cũng đều biết tâm ý của nàng, ngay từ đầu đã cười đùa âm ỉ, nếu La Chỉnh thắng, các nàng sẽ trêu Chu Thiên Ngưng bằng tiếng nói du dương uyển chuyển: “A! La Chỉnh ca ca của chúng ta lại thắng!”

Trên mặt Chu Thiên Ngưng tuy giận dữ, nhưng thực ra trong lòng lại ấm áp dễ chịu. Thiếu nữ khi yêu đều đơn giản như vậy.

Nhưng từ khi La Chỉnh nhanh chóng quật khởi ở đại hội toàn phong đã khiến toàn bộ Thanh Vân Tông đều chấn kinh. Ánh mắt phần lớn các nữ đệ tử nhìn về phía La Chỉnh đã có điểm gì đó đặc biệt. Là con gái ai chẳng mộng mơ? Trong suy nghĩ của phần lớn nữ đệ tử ở Ngọc Nữ Phong, địa vị của La Chỉnh không ngừng tăng cao.

Loại nhân vật như La Chỉnh, tương lai chắc chắn sẽ tạo ra thành tựu xuất sắc!

Vậy nên mấy vị tỷ muội của Chu Thiên Ngưng cũng không đùa giỡn cười cợt với nàng nữa...

Thế giới của võ giả có đôi khi có lẽ rất ấm áp, nhưng thực tế phần lớn thời điểm đều là nịnh hót. Với dung mạo và xuất thân của Chu Thiên Ngưng, khắp Đông Vực này có lẽ là sự tồn tại đứng đầu, đối với rất nhiều

người, nàng có lẽ là nữ thần đời này nhìn thấy được nhưng không với tới được, suy nghĩ muốn trèo cao cũng không có bởi chênh lệch quá lớn.

Vốn dĩ, có lẽ là các nàng cho rằng Chu Thiên Ngưng và La Chỉnh là một đôi trai tài gái sắc. Thậm chí La Chỉnh có xuất thân thấp hèn, nên tạo cho người ta một loại cảm giác là nam phượng hoàng. Nếu như hẳn cùng với Chu Thiên Ngưng tạo thành một đôi vẫn khiến người ta cảm thấy là hẳn trèo cao.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi.

Với thiên phú La Chỉnh đang bày ra, Đông Vực này căn bản không chứa nổi hẳn. La Chỉnh nhất định sẽ nhảy ra khỏi Đông Vực, tỏa ra ánh hào quang ở Đại Thế Giới rộng lớn. Lúc đó chỉ sợ dù là công chúa của vương triều Phần Thiên mà bảo xứng với La Chỉnh cũng là hơi miễn cưỡng.

Cho nên Chu Thiên Ngưng thấy biểu hiện của La Chỉnh thì vừa cảm thấy vui mừng, cũng cảm thấy mất mát...

Lần đầu nhìn thấy La Chỉnh, nàng còn có thể dè dặt không dám thể hiện sự ưu việt của mình, duy trì niềm tự hào nhỏ của mình, thế nhưng chàng trai này lại nhanh chóng trưởng thành, tốc độ phát triển nhanh đến nỗi chóng mặt, đồng thời cũng làm cho Chu Thiên Ngưng cảm thấy khoảng cách với hẳn ngày càng xa.

Trong tâm tình phức tạp như vậy lại chợt thấy một cô gái tuyệt sắc xuất hiện bên người La Chỉnh, trong lòng nàng càng phiền muộn hơn.

“Cô gái kia là ai? Vì sao đột nhiên lại có thể xuất hiện bên cạnh hẳn?” Chu Thiên Ngưng rất muốn hỏi, nhưng đương nhiên xung quanh nàng không ai có thể trả lời được...

Muốn hỏi nàng kia là ai chắc chắn không chỉ có mình Chu Thiên Ngưng.

Trên thực tế, trong hầu phần lớn mọi người đều không hiểu. Bọn họ đều muốn hỏi: “Cô gái này rốt cuộc là ai? Giống như ma quỷ xuất hiện thành linh như vậy!”

Thậm chí mấy vị chân nhân ánh mắt hơi kém còn ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng không nhìn ra.

“Kiếm linh, hơn nữa còn là kiếm linh hóa hình? Từ trường lão, người đừng nói là kiếm linh này La Chỉnh vừa mới lĩnh ngộ đấy nhé! Cũng đừng nói, kiếm linh này là vừa mới hóa hình ra đấy.” Thạch Kinh Thiên nhìn qua cô gái tuyệt sắc trên sàn đấu kia rồi thì thào nói.

Nghe thấy lời của Thạch Kinh Thiên, trong lòng Từ trường lão có một thứ gọi là phiền muộn. Lão có thể nói cái gì chứ? Chẳng phải tự ngài thấy rõ rồi đấy sao? Ngài cũng không phải không biết, kiếm khách cần lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn rồi sau đó mới có thể ngưng kết ra kiếm linh mà. Về phần thời gian kiếm linh hóa hình thì ít nhất cũng phải mất nhiều năm. Đấy còn là trường hợp thiên phú không tồi, nếu là kiếm khách có thiên phú kém một ít, cho dù lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn cũng không cách nào ngưng kết ra kiếm linh! Tất cả đều là định mệnh!

Mệnh này của La Chỉnh quá con mẹ nó tốt rồi. Trong lòng Từ trường lão cũng thật sự ghen tỵ. Với thực lực và tính cách của Từ trường lão thì dù cho là núi lở đất rung cũng sẽ không nháy mắt lấy một cái, thế nhưng thiên phú của tên yêu nghiệt La Chỉnh này làm sao có thể khiến người ta không ghen ghét?

Bùi Thiên Diệu vẫn luôn nhạt nhẽo như nước, vững như núi mà trong mắt cũng lóe ra những ánh sáng kỳ dị. Khi chứng kiến kiếm linh của La Chỉnh, hẳn cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ngồi xuống nữa. Tu luyện công pháp Phật môn chú ý nhất chính là hai chữ tâm tính, tâm tính của Bùi Thiên Diệu rất tốt, hơn nữa còn tốt đến mức làm cho người ta tức lộn ruột, nhưng giờ phút này ngay cả hẳn cũng thật sự khó có thể bình tĩnh được.

Cũng giống như một vị hòa thượng cả ngày tụng kinh niệm Phật, ngày nào cũng như một cái chuông chỉ đánh một cái vào lúc bình minh, dường như đã nhìn thấu hết tất cả vinh hoa phú quý, nhi nữ tình trường trên thế gian này, một lòng hướng Phật, đợi ngày nào đó được Phật tổ chân truyền. Nhưng bỗng có một ngày, tiểu hòa thượng trong miếu này còn chưa tu luyện được bao nhiêu ngày đã bất ngờ gặp được Phật tổ hiện thế, nhận được chân truyền của Phật tổ.

Gặp phải loại chuyện này, Bùi Thiên Diệu cũng chỉ có thể vừa cười khổ vừa mắng thầm trong lòng: Con mẹ nó, thật không công bằng.

Mạc Vũ Hình ở bên cạnh cũng hùng hổ hỏi: “Bùi sư ca, kia rốt cuộc là cái gì vậy? Ta cảm thấy không giống người! Sao lại xuất hiện một người con gái như vậy?”

Mạc Vũ Hình cảm nhận nhờ vào vào trực giác của huyết mạch thần thú, nàng cảm nhận được cảm giác kỳ lạ trên người Yêu Dạ. Nàng có thể phân biệt được cô gái đó thực sự không phải là người thật, nhưng lại không biết rốt cuộc cô ta là cái gì!

“Đó là kiếm linh!” Bùi Thiên Diệu bị hỏi nên cũng hơi bực bội, không kiên nhẫn mà đáp.

“A!” Mạc Vũ Hình bĩu môi. Nàng không nghĩ ra vì sao Bùi sư ca lại không vui. Sao lại không vui vậy nhỉ? Kiếm linh thì kiếm linh thôi, có gì đặc biệt hơn người! Hừ!

Hoa Thiên Mệnh vừa mới ngưng kết ra kiếm ý Cực Lôi của bản thân, nhưng nháy mắt nhìn thấy La Chính tung ra kiếm linh, thân thể hần đột nhiên thoáng run rẩy một cái, ai không rõ tình hình còn tưởng hần bị lôi điện của chính mình làm cho bị giật.

Khuôn mặt Hoa Thiên Mệnh lập tức lộ ra một nụ cười khổ, cười mà như mếu, hần lập tức lắc đầu rồi nói: “Ta cứ nghĩ được vào Tẩy Kiếm Trì,

lĩnh ngộ ra một tia lôi điện, sau đó dung hợp nó với kiếm ý của mình đã là cơ duyên lớn rồi, dù sao đó cũng là Tẩy Kiếm Trì mà, mấy ngàn năm nay chỉ sợ không ai ở Đông Vực đi vào được. Phần cơ duyên này khiến ta rất vui vẻ, rất kiêu ngạo, nhưng không ngờ...” Hoa Thiên Mệnh hít thật sâu một hơi: “Không ngờ người còn trực tiếp ngưng kết ra được kiếm linh, sau đó còn làm được kiếm linh hóa hình rồi!”

Mãi đến khi Hoa Thiên Mệnh nói ra những lời này, phần lớn các đệ tử mới nghe rõ.

“Kiếm linh! Cô gái bên cạnh La Chỉnh kia là kiếm linh?”

“Hoa Thiên Mệnh đã nói như vậy thì chắc chắn là kiếm linh rồi. Ta nhớ trong mấy cuốn sách cổ về kiếm đạo có ghi lại một điều là phải sau khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn mới có thể luyện ra được kiếm linh! Mà trên đó cũng nói, ngắn thì ba đến năm năm, lâu thì phải tới mấy chục năm, thậm chí có những kiếm khách dù lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn nhưng thực tế lại không thể ngưng kết được kiếm linh!”

“Cuốn sách cổ kia của người chắc là đồ giả rồi? Chẳng phải La Chỉnh vừa mới lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn chưa được tới hai canh giờ mà đã có kiếm linh rồi kìa?”

“Ta cũng không biết, nhưng đúng là trong sách ghi lại như vậy đấy. Ta đoán có lẽ... Không phải sách ghi sai, mà là La Chỉnh đã trực tiếp ghi nên một trang sử mới rồi...”

La Chỉnh trực tiếp đem kiếm linh hóa hình khiến Thanh Long không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, duyệt qua không biết bao nhiêu người ở trong đầu kia khiếp sợ. Cho nên đối với người Đông Vực, cái chuyện hai canh giờ đã ngưng kết ra được kiếm linh hơn nữa còn hóa hình này, căn bản không thể lý giải. Vậy nên, ghi lại một trang sử mới cũng là chuyện đương nhiên.

“Tây Kiếm Trì mà ta tiến vào chính là nơi chỉ kém thánh địa có nửa bước, không biết khi La Chỉnh huynh lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn đã đến được nơi nào? Nhìn thấy gì?” Hoa Thiên Mệnh hỏi liên mấy câu, đồng thời nói thêm: “Nếu cảm thấy không tiện nói thì không nói cũng được.”

La Chỉnh lắc đầu, có gì không tốt đâu mà phải giấu: “Một ngọn núi được gọi là Sát Lục Kiếm Sơn.”

“Sát Lục Kiếm Sơn!” Đồng tử Hoa Thiên Mệnh nhanh chóng co rút.

Tây Kiếm Trì chỉ có thể coi bán thánh địa! Phía trên Tây Kiếm Trì còn có rất nhiều thánh địa khác! Với trí nhớ của Hoa Thiên Mệnh, đương nhiên hẳn nhớ rõ trong sách cổ có ghi lại Sát Lục Kiếm Sơn, Triều Tịch Kiếm Chung và Thiên Kiếm Bi chính là những thánh địa kiếm đạo đứng đầu, được xưng là ba thánh địa kiếm đạo lớn!

Nếu như có thể lựa chọn, Hoa Thiên Mệnh muốn lựa chọn Thiên Kiếm Bi nhất, bởi vì nó ăn khớp nhất với công pháp Thiên Kiếm mà hắn tu luyện, cũng là thứ hắn hiểu rõ nhất. Nhưng thứ này hoàn toàn phải dựa vào cơ duyên, từ trước tới nay chỉ có thánh địa chọn người chứ không ai có thể chọn lựa thánh địa, Hoa Thiên Mệnh hẳn căn bản không đủ tư cách!

“Người quá mạnh mẽ, La Chỉnh. Trước đây tuy ta cảm thấy mình không bằng Bùi Thiên Diệu, nhưng cuối cùng có thể đuổi kịp hắn, thế nhưng người... là người đầu tiên khiến ta cảm thấy mình không thể đuổi kịp.” Mặt Hoa Thiên Mệnh toát ra vẻ thê lương: “Thiên tài trên thế giới này nhiều lắm, nhiều đến mức ta không thể tưởng tượng được. Có lẽ trong Đông Vực ta được coi là thiên tài, nhưng ở Trung Vực thì chưa chắc đã là gì! Nhưng ta muốn đuổi theo người, cho dù đuổi không kịp cũng đủ giúp ta lấy được thành tựu lớn hơn rồi!”

Nếu không đuổi kịp một thiên tài, vậy thì cứ chăm chú đi theo bước chân của hắn!

Không thể không nói tính tình Hoa Thiên Mệnh cực kỳ tốt, ít nhất sẽ không giống những người hay nổi điên lên mà ghen tị, thậm chí còn sinh ra tâm ma.

“Cho nên dù ta biết rõ không địch lại thì vẫn muốn so đấu một kiếm này!” Sau khi nói xong, Thực Huyết Kiếm đầy tia sấm sét trong tay Hoa Thiên Mệnh bắt đầu khởi động, kiếm ý viên mãn rít lên. Một kiếm này tích thế đã lâu, giờ đây đâm về phía La Chính.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Đệ Nhất Toàn Phong

Thành thật mà nói, La Chỉnh cũng rất phục Hoa Thiên Mệnh.

Từ đệ tử bình dân mà từng bước, từng bước đi tới hiện tại, còn có thể duy trì tâm thái này là rất khó.

Có một số đệ tử bình dân khi đạt được một chút thành tựu sẽ quên hết tất cả, tự cho mình là con cưng của trời, là rồng là phượng, không ai bì nổi! Dần dần lười tu luyện nên cho dù thiên phú cũng không tệ nhưng vì tâm tính đã loạn, cái tâm võ đạo cũng bị mài phẳng, bị hao tổn nên dần dần chìm xuống dưới, trở nên vô cùng bình thường.

Nhưng Hoa Thiên Mệnh lại không kiêu ngạo, không nóng nảy, cho dù biểu hiện của La Chỉnh khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy không thể với tới được nhưng hắn vẫn duy trì một tâm thái rất tốt, cũng không hề cảm thấy nhục trí, đồng thời còn nói ra những lời không cầu siêu việt, nhưng cầu được đi theo bước chân của La Chỉnh!

Có lẽ trên thế giới này vẫn tồn tại người có thiên phú mạnh hơn Hoa Thiên Mệnh, nhưng trong những thiên tài đó, người có sức chịu đựng như Hoa Thiên Mệnh thì lại chẳng được mấy người.

Lời hắn nói mặc dù khiêm tốn nhưng chiêu thức thì không. Một kiếm của hắn, La Chỉnh vẫn không thể xem nhẹ.

Thiên Kiếm của Hoa Thiên Mệnh vốn đã có thể mượn thế của trời xanh, uy thế cực kì khủng bố. Sau khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, kiếm ý

của hắn trở nên đầy ắp và càng ác liệt hơn! Quan trọng hơn là hắn đã lĩnh ngộ được một tia sức mạnh sấm sét trong Tẩy Kiếm Trì!

Sức mạnh sấm sét cộng thêm thể của trời xanh! Hai thứ hợp lại với nhau chẳng khác gì trời phạt!

Nhìn thấy một kiếm trời phạt này, sắc mặt La Chỉnh cũng trở nên nghiêm trọng.

Dưới sự khống chế của La Chỉnh, trong nháy mắt kiếm linh Yêu Dạ liền phân tách thành những kiếm ý nhỏ vụn, nhập vào trong Lưu Quang Kiếm.

Thực ra lúc này La Chỉnh vẫn chưa khống chế kiếm linh được thuần thục, nếu sau khi thuần thục rồi mới sử dụng thì không cần phải gọi kiếm linh Yêu Dạ ra trước rồi mới cho nàng bám trên Lưu Quang Kiếm mà trực tiếp từ trong cơ thể của bản thân có thể nhập vào thân kiếm luôn.

Nhưng đây chỉ là một kỹ xảo mà thôi, khi La Chỉnh vận dụng kiếm linh ngày càng thuần thục thì sẽ nhanh chóng biết cách khống chế.

Yêu Dạ vốn ẩn chứa sát khí vô cùng mãnh liệt, có trời mới biết cô gái này từng tàn sát bao nhiêu sinh linh mới có thể tập hợp được nhiều sát khí như vậy. Khi nàng đứng bên cạnh La Chỉnh vẫn có thể khống chế toàn bộ sát khí trong hình thể của nàng, nhưng sau khi bám Lưu Quang Kiếm, sát khí cuộn trào mãnh liệt lập tức bộc phát ra!

Một tên đồ tể ngày ngày giết bò mổ lợn thì lâu dần trên người cũng sẽ tích tụ sát khí, có điều loại sát khí này khá thấp, một số người mẫn cảm có thể cảm nhận được sẽ nói người này sát khí rất nặng, nhưng phần lớn những người không nhạy cảm thì khó có thể phát giác ra. Về phương diện này, mẫn cảm nhất chính là chó, cho nên khi những tên đồ tể kia đi trên đường, rất nhiều chó gặp phải thì sẽ sủa không ngừng, bởi vì sát khí tỏa ra từ trên người bọn họ khiến chúng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Từ đó có thể thấy, sát khí có thể đem đến sự uy hiếp rõ ràng nhất cho các sinh linh. So sánh với các loại khí thể, tính tấn công của sát khí rõ ràng càng trực tiếp hơn!

Giống như những lão binh trên chiến trường, nhiều khi chỉ một ánh mắt nhìn chăm chăm cũng khiến người ta sờn cả tóc gáy, khiến người ta không động đậy được, đó chính là bản lĩnh.

Sát khí trên cơ thể La Chỉnh không hề mạnh, mặc dù hãn bị vận mệnh đưa vào Sát Lục Kiếm Sơn, bị động lựa chọn kiếm đạo Sát Lục, nhưng tích lũy sát khí không phải một sớm một chiều là hoàn thành, hãn còn chưa thật sự bước chân vào kiếm đạo Sát Lục.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc La Chỉnh dùng sát khí của bản thân Yêu Dạ.

Nháy mắt khi Yêu Dạ bám trên thân Lưu Quang Kiếm, sát khí mãnh liệt lập tức tràn ra.

Dưới ảnh hưởng của sát khí, mọi người dường như không phải đối diện với một người, mà là một Tu La đến từ địa ngục! Mà Tu La này vô cùng tàn nhẫn, lúc nào cũng có thể chém rơi đầu của họ.

Một số đệ tử gan bé nhìn thấy cảnh này, cặp đùi run lên, hai chân mềm nhũn ngồi bệt mông xuống đất.

“A! La Chỉnh biến thành ác ma rồi!” Một số đệ tử bị sát khí ảnh hưởng nên lời nói cũng bắt đầu hơi cuồng loạn.

“Khí tức sát lục khủng bố quá, rốt cuộc hãn đã trải qua những gì? Lúc trước cũng không nhận ra, tại sao đột nhiên trở nên khủng bố như vậy?” Trong mắt rất nhiều đệ tử đều ẩn chứa vẻ kính sợ!

Chớp mắt, hai luồng khí thể khủng bố va chạm với nhau.

Kiểm của Hoa Thiên Mệnh tượng trưng cho sức mạnh của trời, trong lúc này hần như hóa thân thành sứ thần của trời, muốn giáng đòn trời phạt xuống những người phạm tặc có nghiệp chương nặng nề!

Mà La Chỉnh thì là Tu La nghịch thiên vùng dậy, kiếm đạo Sát Lục của hần mang khí thế ắt phải giết sạch tất cả thiên hạ, lấy việc giết chóc để chứng đạo! Lấy giết chóc để phá trời!

“Ầm!”

Trong nháy mắt hai người lao vào nhau, hai đường kiếm mang uy thế to lớn nhưng lại hoàn toàn khác nhau bắt đầu va chạm, bộc phát ra âm thanh kịch liệt.

Từng đường sấm sét như thần sấm giáng xuống theo kiếm ý xông về phía La Chỉnh, nhưng sát khí trên kiếm của La Chỉnh lại biến thành từng sợi râu dài, nghênh đón những luồng sấm sét kia. Khi râu dài sát khí tiếp xúc với sấm sét liền bị sấm sét đánh vỡ không ít.

Nhưng sát khí lại cuộn cuộn không ngừng, bị sấm sét đánh vỡ một cái thì lại tuôn ra thêm một cái nữa, không ngừng vòng ngược trở lại.

Cuối cùng, cùng với việc làm tiêu hao sát khí, khí thế một kiếm này của Hoa Thiên Mệnh cũng suy yếu, những tia sấm sét cuộn cuộn, mãnh liệt kia cuối cùng vẫn bị sát khí làm tan rã.

Kiểm đạo Sát Lục chính là loại trường phái không nói đạo lý, thế mạnh, uy lực to lớn. Đây còn là vì La Chỉnh vẫn chưa tu luyện công pháp sử dụng sát khí, nếu hần tu luyện công pháp kết hợp với sát khí thì uy lực còn mạnh hơn gấp mười lần sự khủng bố hiện tại.

Kiểm đạo Sát Lục mạnh thì có mạnh, nhưng điểm yếu cũng rất rõ ràng. Khí tức sát lục quá nặng sẽ có tâm ma, sẽ bị sát khí cản ngược, nhưng

sau khi La Chỉnh và Sát Lục Kiếm Sơn tâm ý tương thông, vấn đề này cũng dễ dàng giải quyết!

Sau khi kiếm của bản thân bị phá giải, Hoa Thiên Mệnh liền thu chiêu, thu Thực Huyết Kiếm trở về.

Nói một cách nghiêm túc thì hai người vẫn chưa phân thắng bại.

Nhưng không phải Hoa Thiên Mệnh không muốn đấu mà là vì hắn biết, nếu hắn dốc hết toàn bộ thực lực, La Chỉnh cũng sẽ lấy ra toàn bộ thực lực, cuối cùng thứ hắn nhận được vẫn sẽ là thất bại.

Dốc hết toàn lực chỉ là khi lẫn xả với đối thủ có thực lực ngang bằng mình, có lẽ sẽ vì một chút ưu thế mà giành chiến thắng cuối cùng. Nhưng khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, trên thực tế Hoa Thiên Mệnh đã thua La Chỉnh, mà sau khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, thực lực của Hoa Thiên Mệnh càng kém xa hơn so với La Chỉnh.

Trong tình huống này, đấu với La Chỉnh cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Ta thua rồi!” Hoa Thiên Mệnh lớn giọng nói.

Sau khi trọng tài ở bên cạnh nghe được liền tuyên bố: “Đệ tử Tiểu Vũ Phong, La Chỉnh thắng, đệ tử Thiên Nhất Phong, Hoa Thiên Mệnh thua!”

“Đứng nhất rồi, đứng nhất rồi!” Một vị đạo sư trên Tiểu Vũ Phong vỗ tay đôm đốp.

Hốc mắt của Văn đạo sư trực tiếp ướt luôn. Qua trận đấu này, La Chỉnh đã đánh bại Hoa Thiên Mệnh, hiện giờ vị trí đệ nhất ba mươi ba phong đã được xác định rồi.

La Chỉnh đánh bại Hoa Thiên Mệnh, trở thành đệ nhất trong hàng đệ tử của ba mươi ba phong, còn Tiểu Vũ Phong cũng nhờ thực lực của La

Chinh mà tăng lên vị trí thứ nhất ba mươi ba phong!

Từ đứng bết trong ba mươi ba phong mà một bước lên đầu, Tiểu Vũ Phong cũng coi như tạo nên kì tích, mà người lập nên kì tích này chính là La Chinh!

Các đạo sư kia và phần đông đệ tử ở Tiểu Vũ Phong lúc này đều cảm thấy hơi không chân thực, dường như bản thân đang mơ một giấc mơ đẹp vô cùng ngọt ngào, và hi vọng vĩnh viễn không tỉnh lại khỏi giấc mơ này.

Tiếp theo, đối thủ duy nhất chặn ngang trước mặt La Chinh cũng chỉ còn lại một người, đó chính là Bùi Thiên Diệu.

Cho đến hôm nay vẫn chưa có ai ép ra được thực lực thật sự của Bùi Thiên Diệu, ngoại trừ kẻ khác người Lý Dật Phong ra thì Bùi Thiên Diệu chính là người đứng nhất trong đệ tử Thanh Vân Tông, thực lực hãn che giấu căn bản khó có thể ước lượng.

La Chinh cũng hiểu rõ, giữa bản thân và Bùi Thiên Diệu có lẽ sẽ có một trận ác chiến!

Trước khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, có lẽ La Chinh không chắc chắn lắm, nhưng sau khi lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, đồng thời lại có được kiếm linh Yêu Dạ thì sự tự tin của bản thân hẳn cũng vững bước tăng lên.

Có điều, đấu với Bùi Thiên Diệu rốt cuộc có được mấy phần thắng, La Chinh vẫn khó có thể đoán trước.

Dù gì cũng không có cái gì để tham khảo mà cân nhắc!

Tốt nhất là một nhân vật lợi hại nào đó đánh một trận với Bùi Thiên Diệu...

Đáng tiếc, người có tư cách đánh với Bùi Thiên Diệu không nhiều, Tạ Vân lợi hại như vậy cũng bị Bùi Thiên Diệu dùng một chiêu đánh bại, mà cốt mâu Giao Long của Vương Doãn thì lại bị La Chỉnh nuốt mất, căn bản không phát huy được thực lực mạnh nhất, còn về Mạc Vũ Hình thì càng không cần nhắc tới, nha đầu đó đối phó với mình sợ sẽ dùng toàn lực, kích phát thân thể Thanh Loan, nhưng nếu đấu với Bùi Thiên Diệu thì có lẽ cũng sẽ không đánh nghiêm túc, rất có khả năng sẽ trực tiếp nhận thua.

Điều khiến La Chỉnh không ngờ chính là khi trong đầu hăn đang phân tích vấn đề này thì trên võ đài thực sự bốc được Mạc Vũ Hình đấu với Bùi Thiên Diệu.

Đúng như những gì La Chỉnh suy đoán, Mạc Vũ Hình vừa lên đài liền cười hi hi nhận thua...

Nha đầu này, chỉ khi gặp phải mình mới hăng máu. La Chỉnh không nhìn được lắc đầu.

Ông trời hiển nhiên vẫn hơi thiên vị La Chỉnh, nhưng điều khiến hăn không ngờ là Mạc Vũ Hình vừa nhận thua thì trọng tài lại tuyên bố kết quả bốc được là Bùi Thiên Diệu lại đấu tiếp! Hơn nữa trận này lại là Bùi Thiên Diệu đấu với Hoa Thiên Mệnh!

Trên mặt La Chỉnh lộ ra ý cười, người có thể ép thực lực của Bùi Thiên Diệu ra không nhiều, mà Hoa Thiên Mệnh chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là không biết Hoa Thiên Mệnh có thể ép Bùi Thiên Diệu đến bước nào, thậm chí Hoa Thiên Mệnh có khả năng trực tiếp thắng Bùi Thiên Diệu thì sao?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Bất Động Minh Vương

Dù là tình huống nào thì đều vô cùng có lợi cho La Chỉnh.

Hiện giờ trên Thanh Vân Bảng, La Chỉnh chỉ còn lại một đối thủ là Bùi Thiên Diệu mà thôi.

Mặc dù trong Thanh Vân Tông vẫn còn một “đại sư huynh” là Lý Dật Phong tồn tại, nhưng Lý Dật Phong giờ vẫn đang bế quan, thời gian bế quan một lần của võ giả có dài có ngắn, nhưng đến cảnh giới của Lý Dật Phong, ngắn thì ba tháng, dài thì một năm, tỷ lệ hẳn dám đến tham gia đại hội toàn phong không lớn.

Cho nên Bùi Thiên Diệu là đối thủ cuối cùng của La Chỉnh, thắng hẳn chính là đứng trên đỉnh cao trong đám đệ tử Thanh Vân Tông.

Trận đấu của Hoa Thiên Mệnh với Bùi Thiên Diệu cũng có rất nhiều người xem.

Mặc dù trong trận đấu trước Hoa Thiên Mệnh thua La Chỉnh, nhưng điều này không thể nói rõ Hoa Thiên Mệnh yếu tới mức nào mà quan trọng là vẫn rất biến thái.

La Chỉnh cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng đã hoàn toàn trở thành một tên yêu nghiệt từ đầu đến chân trong mắt mọi người. Mà người... thì không thể so sánh được với yêu nghiệt.

Trong trường hợp Hoa Thiên Mệnh thi triển thực lực khiến người theo không kịp, và Bùi Thiên Diệu thâm tàng bất lộ, trận chiến này có rất nhiều

thứ cần xem.

Sau khi trọng tài gọi tên hai người, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cùng lúc đi lên võ đài.

Khí tức của Bùi Thiên Diệu vẫn thu hết vào trong như cũ, thản nhiên nói với Hoa Thiên Mệnh: “Ta đợi trận đấu này quá lâu rồi.”

“Ta cũng vậy.” Hoa Thiên Mệnh gật gật đầu.

Hai người đã quan sát đối phương quá lâu, không cần thiết phải nhiều lời nữa.

Sau khi Hoa Thiên Mệnh đột phá kiếm ý viên mãn, lại bước vào tu luyện trong Tây Kiếm Trì, thực lực đột nhiên tăng vọt. Nhưng sau khi gặp phải La Chính, thái độ kiêu ngạo của Hoa Thiên Mệnh cũng bị áp chế vài phần, khiến hãn hiệp ra núi cao còn có núi cao hơn.

Bùi Thiên Diệu vô cùng hướng nội, từ đầu đến cuối đều không lộ ra thực lực của bản thân, giống như ngọn núi lửa sâu lắng trong hoàng hôn.

Không ai biết được ngọn núi lửa này mà phun trào ra sẽ tạo ra uy lực như thế nào!

Hoa Thiên Mệnh xuất kiếm trước, hãn bước ra kiếm bộ, gần như ngay lập tức đã đến gần Bùi Thiên Diệu

Đôi bên mới bắt đầu nên không hề liều mạng, có vẻ muốn chiếm ưu thế trên chiêu thức, mà Hoa Thiên Mệnh hiển nhiên là có ưu thế hơn, bởi vì hãn có kiếm, lại còn có kiếm bộ!

Nhưng khi Hoa Thiên Mệnh đến gần Bùi Thiên Diệu liền phát hiện ra bản thân hãn đã sai, có vẻ còn sai một cách thái quá.

Bùi Thiên Diệu quả thực không có vũ khí, thậm chí lúc này hắn còn không thi triển ra Phật Chi Luân Hồi, nhưng võ thuật của hắn vẫn rất mạnh.

Hai tay hắn lập lòe từng đường ánh sáng màu vàng. Dưới sự bảo vệ của ánh sáng vàng này, không ngờ hai tay của hắn lại có thể nghênh đón lưỡi kiếm của Hoa Thiên Mệnh!

“Ầm ầm ầm...”

Hoa Thiên Mệnh liên tiếp đâm ra mười hai kiếm, nhưng tốc độ của Bùi Thiên Diệu cũng không hề chậm, đôi tay to lớn vững vàng mà tràn đầy lực lượng không ngừng chuyển động, giống như từng mảnh lá cây bay lộn xộn trong gió, đập trên thân kiếm của Hoa Thiên Mệnh.

Theo mọi người thấy, cảnh này quả thực cũng khiến họ hơi run sợ. Bùi Thiên Diệu lại chỉ dựa vào thân thể đã có thể chặn được lưỡi kiếm của Hoa Thiên Mệnh, hình như thân thể này của hắn cũng quá mạnh rồi, cho dù thân thể mạnh mẽ nổi tiếng của La Chính cũng không làm được nhỉ?

Nhưng một số đệ tử có ánh mắt nhạy bén lại nhìn ra, tình huống thực tế không phải như vậy.

Chương pháp Bùi Thiên Diệu dùng là “Đại Thiên Diệp Thủ” trong Phật môn. Chương pháp này suy diễn đến cực hạn việc phát huy tốc độ và khống chế sức mạnh. Mặc dù nhìn thì có vẻ mỗi chương của hắn đều trực tiếp đập lên kiếm của Hoa Thiên Mệnh, nhưng trên thực tế, mỗi chương đều khéo léo, mạnh mẽ, sức mạnh đều phát ra từ mặt bên, đẩy thanh kiếm của Hoa Thiên Mệnh ra.

Dưới những đòn tấn công nhanh chóng từ Đại Thiên Diệp Thủ của Bùi Thiên Diệu, Hoa Thiên Mệnh không ngừng biến hóa kiếm bộ, cứ tiếp cận Bùi Thiên Diệu rồi lại kéo giãn khoảng cách, sau đó lại tiếp cận, rồi lại kéo giãn. Nhiều lần như vậy nhưng vẫn không cách nào phá vỡ phòng tuyến của Bùi Thiên Diệu.

Mà với tiết tấu tấn công ngày càng nhanh, Bùi Thiên Diệu đã thể hiện ra thực lực của mình.

“Đại Thiên Diệp Thủ”, “Vô Tương Kiếp Chỉ”, “Bát Nhã Thần Chương”, “Đa La Diệp Chỉ”, “Đại Trí Vô Định Chương”...

Các loại công pháp Phật môn thần kỳ lớp lớp vô tận khiến Hoa Thiên Mệnh khó lòng phòng bị...

Rất nhiều đệ tử cũng nhìn đến ngây người.

“Tại sao Bùi Thiên Diệu lại có nhiều công pháp Phật môn như vậy?”

“Chắc không phải hãn đi cướp Tàng Kim Các của Phật môn nào đó chứ...”

“Năm mơ đi, trong Đông Vực không có Phật môn, còn Thiên Thiên Tự, Thiên Long Tự ở Trung Vực đều là tông môn được truyền thừa đã lâu dù là tông môn nào cũng đều có thể so với Vân Điện của chúng ta, làm sao có thể bị hãn cướp.”

Nhưng công pháp Phật môn vô cùng thần bí, cho nên rất ít bộ được lưu truyền ra bên ngoài. Những công pháp mà Bùi Thiên Diệu dùng, dù là loại nào cũng vô cùng quý báu, chỉ là không biết rốt cuộc hãn đã học được những công pháp này ở đâu.

Dưới các đường chưởng pháp rối mắt, dựa vào Thực Huyết Kiếm của mình, Hoa Thiên Mệnh không chỉ không chiếm được lợi thế mà còn gặp phải cản trở khắp nơi, thậm chí mấy lần còn bị chiêu thức kỳ lạ của Bùi Thiên Diệu ép tới mức không thể không lùi.

Hoa Thiên Mệnh ý thức được rằng mình không thể mau chóng chiếm được lợi thế về mặt chiêu thức, nên cuối cùng lùi lại hai bước, nâng Thực Huyết Kiếm lên, bắt đầu bày thế.

Một luồng khí thể hào hùng bắt đầu tập trung về phía Hoa Thiên Mệnh, hần chuẩn bị phát động “Thiên Kiếm”.

Cảm nhận được khí thể dồi dào Hoa Thiên Mệnh phát ra, thần sắc của Bùi Thiên Diệu cũng trở nên nghiêm trọng. Mặc dù La Chỉnh phá được Thiên Kiếm của Hoa Thiên Mệnh, nhưng điều này cũng không nói là Hoa Thiên Mệnh yếu, mà là La Chỉnh quá mạnh.

“Phật Chi Luân Hồi!”

Sáu quả cầu nhỏ màu vàng từ bên cạnh người hần bay ra.

Sáu quả cầu này gọi là Lục Đạo Giới Châu, trong đó ẩn chứa một tia lực lượng của mỗi thế giới trong lục đạo.

Sau khi Bùi Thiên Diệu triệu hồi ra Lục Đạo Giới Châu, sáu quả cầu màu vàng này bắt đầu từ từ chuyển động. Lần trước Bùi Thiên Diệu chỉ dựa vào một chiêu này mà đánh bại Tạ Vân, hơn nữa còn dùng Lục Đạo Giới Châu nhốt đòn tấn công của Tạ Vân vào trong rồi mới đánh trả!

Cho nên khi Bùi Thiên Diệu đánh ra đòn này, trên mặt Hoa Thiên Mệnh cũng là vẻ thận trọng.

“Thiên Phật Kiếm!”

Biết rõ sự khủng bố của Lục Đạo Giới Châu, Hoa Thiên Mệnh đương nhiên không thể chọn nường tay. Sau khi bị Bùi Thiên Diệu hấp thụ công kích của bản thân thì chính mình sẽ bị rơi vào thế bị động. Cho nên khi thấy Hoa Thiên Mệnh quyết đoán kịp thời, sử dụng kiếm mạnh nhất của mình, không ít người đều gật gù, đối lại là mình thì cũng sẽ làm như vậy, bởi vì như vậy là sáng suốt nhất.

Tuy Lục Đạo Giới Châu khủng bố, nhưng nó không thể có sức mạnh giam cầm vô hạn, chung quy cũng sẽ có một giới hạn, chỉ cần phá vỡ giới

hạn đó thì có thể phá vỡ Phật Chi Luân Hồi của hần!

Thiên Phật Kiếm của Hoa Thiên Mệnh có uy thế rất lớn, giống như là một sự trừng phạt mà ông trời giáng xuống, một đường kiếm ý viên mãn giống như một thùng nước lớn bay về phía Bùi Thiên Diệu.

“Vù vù vù!”

Lúc này Lục Đạo Giới Châu của Bùi Thiên Diệu bắt đầu chuyển động điên cuồng, do tốc độ chuyển động quá nhanh nên nhìn chúng trông có vẻ giống như một vòng tròn màu vàng lấp lánh. Chính vòng tròn này đã cuốn một kiếm ẩn chứa kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh vào trong.

“Giam cầm!” Ánh mắt Bùi Thiên Diệu lóe lên, lực trường trong vòng tròn kia bắt đầu có sự thay đổi, vốn dĩ kiếm này của Hoa Thiên Mệnh nhanh như tia chớp, nhưng giờ đây lại trở nên vô cùng chậm chạp, rõ ràng là bị giam cầm trong vòng tròn vàng kia.

Nếu kiếm này của Hoa Thiên Mệnh bị giam cầm thì Bùi Thiên Diệu có thể đảo hướng nghịch chuyển Lục Đạo Giới Châu, sau khi cường hóa đòn tấn công của Hoa Thiên Mệnh thì sẽ bắn ngược trở lại, như vậy Hoa Thiên Mệnh thua chắc.

Hoa Thiên Mệnh dĩ nhiên sẽ không cho Bùi Thiên Diệu cơ hội này. Nếu hần đã toàn lực ra tay thì cũng sẽ sử dụng triệt để chân nguyên của mình, giải phóng đến cực hạn!

“Giam cầm ta? Ông trời không dễ bị giam cầm như vậy!” Khí thế của Hoa Thiên Mệnh lớn mạnh, kiếm ý Cực Lôi trong một kiếm kia nhanh chóng trở nên cuồng bạo, mỗi một đường sấm sét vốn to như ngón tay bồng biển lớn bằng khuỷu tay, những tia chớp giống như một con thú bị giam cầm, nổi giận muốn thoát khỏi lồng giam.

“Két két két...”

Trên vòng tròn vàng kia của Bùi Thiên Diệu xuất hiện những vết nứt, rõ ràng là không ngăn nổi, bị kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh xé rách.

“Quả nhiên vẫn là kiếm của Hoa Thiên Mệnh mạnh hơn một chút.”

“Từ xưa đến nay, tấn công thì dễ dàng còn phòng ngự mới khó. Thực lực của Bùi Thiên Diệu tuy mạnh, nhưng phòng ngự đơn thuần nói chung vẫn là hạ sách, tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất.”

“Nếu vòng tròn vàng bị phá, Bùi Thiên Diệu thua chắc!”

Thời gian chậm rãi trôi đi, vết nứt trên vòng tròn của Bùi Thiên Diệu ngày càng nhiều, thậm chí còn không ngừng lắc lư, có vẻ sắp vỡ đến nơi.

Hoa Thiên Mệnh thừa thế xông lên, hét lớn một tiếng: “Phá!”

“Xoẹt xẹt...”

Vòng tròn cuối cùng cũng bị kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh chém vỡ.

Nhưng đúng lúc Phật Chi Luân Hồi bị chém vỡ, Bùi Thiên Diệu khẽ nhăn mày, ánh sáng trên người lập lòe, hai tay mở ra, phía sau hẳn xuất hiện một đường hư ảnh.

Đó vậy mà lại là một bức tượng Phật!

Có điều chắc chắn nó hoàn toàn không giống với những pho tượng Phật phúc hậu thông thường, tượng Phật sau lưng hẳn là một tượng Phật tức giận!

Tượng có hai tướng, loại bình thường là Phật mang theo ý cười thiên cơ⁽¹⁾ gọi là tướng yên tĩnh, hay còn gọi là Chính Pháp Luân Thân. Khi bọn họ lấy trí tuệ để răn dạy kẻ ngu muội, cảnh tỉnh chúng sinh, phá vỡ nghiệp

chương u tối thì mới xuất hiện tướng phần nộ với biểu cảm hung ác như vậy, gọi là Giáo Lệnh Luân Thân!

(1)Thiên cơ: là một diệu pháp của các hòa thượng theo phái thiền.

“Là Bất Động Minh Vương! Tại sao Bùi Thiên Diệu lại có thể triệu hồi Bất Động Minh Vương! Lẽ nào Bùi Thiên Diệu có huyết mạch của Bất Động Minh Vương?”

Vị đề tử này vừa nói ra, không ít người cũng nhìn với ánh mắt ngơ ngác như hăn.

Phật tổ không phải là thần thú...

Hòa thượng trong chùa lại có sắc giới nên căn bản không thể có con nối dõi...

Phật môn làm sao có thể truyền thừa được huyết mạch của Minh Vương...

Vị đề tử đó cũng ý thức được mình nói sai nên đỏ mặt rồi lại nói tiếp: “Chẳng lẽ Bùi Thiên Diệu là chuyển thể của Bất Động Minh Vương?”

“Quả thực có khả năng. Nếu không thì chẳng thể nào giải thích được, tại sao trên người hăn lại xuất hiện nhiều công pháp Phật môn đến thế.”

“Chả trách lại mạnh như vậy! Hóa ra là Minh Vương chuyển thể! Lần này e là Hoa Thiên Mệnh không đối phó được rồi!”

Sắc mặt Bùi Thiên Diệu vẫn dửng dưng nhưng hư ảnh Minh Vương sau lưng hăn lại tràn đầy phần nộ.

“Bất Động Minh Vương Chương!”

Hai tay hần chắp trước ngực, lập tức nhẹ nhàng chỉ vào đường kiếm ý Cực Lôi kia của Hoa Thiên Mệnh, giữa không trung xuất hiện một bàn tay, đột nhiên đập xuống kiếm ý Cực Lôi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Ta Có Hai Trăm Vạn Viên Phương Tinh

Một chương của Bùi Thiên Diệu do hư ảnh của Bất Động Minh Vương thúc giục mà ra, trên thực tế có phương thức khác với một trào mà Mạc Vũ Hình đối phó với La Chính, nhưng kết quả lại giống nhau.

Nhưng mà thực lực của Bùi Thiên Diệu rõ ràng mạnh hơn.

Sức mạnh của hắn không phải là được kế thừa từ huyết mạch mà là Bất Động Minh Vương chuyển thể!

Trên bàn tay màu vàng còn có từng mảng phạn văn không ngừng chuyển động, phát ra từng tia sáng màu vàng.

Hoa Thiên Mệnh cảm nhận được uy lực của bàn tay màu vàng đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Không dễ dàng gì mới giã giũa ra khỏi Phật Chi Luân Hồi của Bùi Thiên Diệu, sau đó lại phải đối diện với một chương khủng bố như vậy, điều này cũng quá....

“Đây là thực lực thật sự của Bùi Thiên Diệu?” Hoa Thiên Mệnh nhìn chăm chăm bàn tay to lớn kia, nghiêng rằng mượn thêm nhiều nguyên khí trời đất hơn. Thế của trời xanh càng khổng lồ, kiếm ý Cực Lôi sắc bén càng thêm lớn mạnh, nghênh đón bàn tay kia.

Thắng bại ở đòn này! Thắng, ta vui, bại, cũng là mệnh của ta!

“Ầm ầm!”

Bàn tay màu vàng và ánh chớp màu xanh lam giao thoa với nhau. Trong chớp mắt đó, dường như có một ngôi sao nổ trên võ đài, ánh sáng chói mắt khiến phần lớn mọi người không mở mắt ra được.

Có điều La Chỉnh ở ngoài võ đài lại không nằm trong số đó!

Đồng tử màu nâu của hắn phản chiếu ra từng đường ánh sáng, từng cử động trong cuộc đấu giữa hai người đều lọt vào đáy mắt hắn.

“Hoa Thiên Mệnh, thua rồi.” La Chỉnh lắc đầu. Lúc trước Hoa Thiên Mệnh nói hiện giờ hắn đấu với Bùi Thiên Diệu thì có 50% tỉ lệ thắng, nếu đột phá Chiêu Thần Cảnh thì có tỉ lệ 90%, rõ ràng Hoa Thiên Mệnh đánh giá thấp Bùi Thiên Diệu.

Với thực lực hiện tại của Hoa Thiên Mệnh, đấu với Bùi Thiên Diệu căn bản còn không có đến 10% tỉ lệ thắng.

Hơn nữa Hoa Thiên Mệnh đã lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, tẩy kiếm trong bán thánh địa Tây Kiếm Trì nên có được đột phá to lớn, thực lực này đã đủ để bù đắp cho sự thiếu hụt về cảnh giới của hắn. Nói một cách khác, Hoa Thiên Mệnh lúc đó cho rằng sau khi hắn bước vào Chiêu Thần Cảnh sẽ có sức đấu một trận với Bùi Thiên Diệu, tỉ lệ thắng có thể đạt khoảng 90%, nhưng cách nghĩ này cũng quá ngây thơ rồi.

Bùi Thiên Diệu, Bất Động Minh Vương chuyển thế... quá mạnh. Trừ phi Hoa Thiên Mệnh có một cơ cơ duyên mới, và hắn đột phá Chiêu Thần Cảnh thì mới có sức đấu một trận với Bùi Thiên Diệu.

Ánh sáng trên võ đài tan hết, Hoa Thiên Mệnh dùng Thực Huyết Kiếm chống đỡ cơ thể đang lung lay sắp đổ, trên gương mặt lạnh gầy của hắn hơi lộ vẻ thương cảm.

Một vị thiếu niên trong lòng luôn chấp niệm bản thân sẽ đi trên con đường mạnh nhất, liên tiếp hai ba lần gặp phải thất bại, rõ ràng là vô cùng

suy sụp.

Có điều trở ngại này là tốt hay xấu thì còn tùy người.

Một số người tâm khí kiêu ngạo, nhưng cái tâm võ đạo lại vô cùng yếu ớt, một khi bị đánh bại, cái tâm võ đạo liền nhận phải đả kích, sự phát triển tu vi lập tức rơi vào đình trệ, thậm chí nảy sinh tâm ma, cả đời này cũng khó trở lại như xưa.

Mà một số người tâm khí cũng kiêu ngạo như vậy, nhưng cái tâm võ đạo lại vô cùng vững chắc, cho dù gặp phải trở ngại, cũng sẽ là càng cản càng mạnh, ngược lại vững vàng tu luyện, mưu cầu cơ duyên càng lớn hơn, thế ắt phải cười đến cuối cùng.

“Ta thua rồi!” Hoa Thiên Mệnh đeo Thực Huyết Kiếm ra sau lưng, đột nhiên vẻ thương cảm trên mặt bỗng dưng biến mất. Rõ ràng, Hoa Thiên Mệnh là loại người thứ hai.

“Tiên Thiên Đại Viên Mãn mà ép ta khởi động bản tôn Bất Động Minh Vương, huynh là người đầu tiên. Huynh không cần phải giữ gánh nặng tâm lý, với thiên phú phát triển của huynh, khi tu vi cảnh giới của ta bằng huynh bây giờ, rất có thể ta không phải là đối thủ của huynh.” Bùi Thiên Diệu nhàn nhạt nói, hư ảnh Bất Động Minh Vương phía sau hẳn cũng dần tan đi.

“Thắng chính là thắng, thua chính là thua, đương nhiên ta sẽ không tìm cái cớ ở cảnh giới, chỉ hy vọng sau này chúng ta vẫn có cơ hội cọ sát.” Hoa Thiên Mệnh chấp tay nói.

Bùi Thiên Diệu gật đầu, đối thủ như vậy, bất luận là ai cũng sẽ tôn trọng.

Sau khi xuống võ đài, ánh mắt Bùi Thiên Diệu rơi trên người La Chỉnh, vẻ mặt ung dung nói: “La Chỉnh, đại hội toàn phong chỉ còn lại trận

cuối cùng, có lẽ là trận đấu giữa ta và huynh.”

La Chỉnh gật đầu, cũng kỳ quái không biết tại sao Bùi Thiên Diệu lại nói ra lời này.

“Bản tôn Bất Động Minh Vương của ta đã dùng một lần thì phải tới vài ngày sau mới có thể sử dụng lần thứ hai, huynh muốn chọn đấu hôm nay, hay ba ngày sau mới đấu?” Bùi Thiên Diệu hỏi.

Bản tôn Bất Động Minh Vương tuy mạnh, nhưng với thực lực của Bùi Thiên Diệu vẫn không thể sử dụng vô hạn, sau mỗi lần sử dụng phải cách vài ngày mới lại dùng tiếp được.

Bùi Thiên Diệu để La Chỉnh lựa chọn, hôm nay, hoặc ba ngày sau.

Nếu hôm nay đấu tiếp, vậy thì Bùi Thiên Diệu không thể phát huy hết toàn bộ thực lực của bản thân!

Đại hội toàn phong tiến hành đến lúc này rồi nên dù là La Chỉnh hay Bùi Thiên Diệu cũng đã mất đi hứng thú với khái niệm thứ bậc.

Vị trí thứ nhất đại hội toàn phong có thể có được một viên Thanh Hư Đan và một thanh tiên kiếm.

Ngoại trừ điều đó ra, vị trí thứ nhất hay thứ ba đều có quyền đi trên Thanh Vân Lộ.

Cho dù La Chỉnh thất bại thì với thực lực và thiên phú La Chỉnh đã thể hiện ra, Thạch Kinh Thiên rất có khả năng sẽ thưởng cho Thanh Hư Đan và tiên khí.

“Nếu ta không thể độ sức với thực lực đỉnh cao của huynh, e là tâm võ đạo của ta sẽ không thông suốt.” La Chỉnh cười nói.

La Chỉnh không hề sợ đấu, nếu thực lực của Bùi Thiên Diệu không ở đỉnh cao, cho dù có thắng thì trận đấu hẳn mong chờ đã lâu cũng sẽ không hoàn mỹ, ý niệm cũng không thông suốt, cho nên hẳn không có lý do chọn đấu ngay bây giờ.

“Được! Ba ngày sau, ta đợi huynh!” Bùi Thiên Diệu gật đầu.

Trải qua mấy ngày tỉ thí, đại hội toàn phong tạm thời dừng một thời gian.

Trên thực tế, kết quả của đại hội cơ bản đã có, chỉ là La Chỉnh với Bùi Thiên Diệu ở vị trí thứ nhất và thứ hai vẫn chưa phân thắng bại, trở thành điều hồi hộp lớn nhất.

Còn Hoa Thiên Mệnh xếp thứ ba, Mạc Vũ Hình xếp thứ tư, Vương Doãn thứ năm...

Danh sách này đã được phân ra trên Thanh Vân Bảng.

Trong ba mươi ba phong, Tiểu Vũ Phong một bước trở thành phong đứng đầu, còn Thiên Nhất Phong bị hạ một bậc, về ba mươi một phong khác thì đã tự điều chỉnh vị trí.

Đệ tử ngoài võ đài bắt đầu tản đi, La Chỉnh thì đi thẳng lên đài cao, đó là vị trí của tông chủ.

Nếu là trước đây, e là hẳn còn chưa kịp đến gần tòa đài cao đó đã có người quát mắng, không cho hẳn đến gần.

Nhưng hiện giờ, những chân nhân và trưởng lão kia đều không nói gì. Bọn họ rất rõ La Chỉnh đã trở thành nhân vật Thạch Kinh Thiên quan tâm trọng điểm, huống hồ thành tựu sau này của hẳn căn bản khó có thể ước lượng, vượt qua những chân nhân kia e cũng chỉ là chuyện rất đơn giản.

“Tông chủ.” Sau khi đứng trên đài cao, La Chỉnh chấp tay chào Thạch Kinh Thiên.

“Người có việc gì sao?” Thạch Kinh Thiên hỏi. Thực ra với kiến thức của Thạch Kinh Thiên, làm sao hắn lại không đoán ra suy nghĩ của La Chỉnh? Lúc này tới tìm hắn, chắc chắn là chuyện liên quan đến La Yên.

“Ta muốn gặp muội muội của ta.” La Chỉnh nói.

“Ý người là La Yên?” Thạch Kinh Thiên lại hỏi.

La Chỉnh gật đầu: “Ta hy vọng ngài có thể thả muội ấy, 1.000 năm, 100 vạn điểm tích lũy, 200 vạn viên Phương Tinh, ta trả.”

Trên mặt Thạch Kinh Thiên lộ ra vẻ quái lạ.

La Yên bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn, bên ngoài tuyên bố là thời gian 1.000 năm, mà trong Thanh Vân Tông lại có quy tắc, 1.000 điểm tích lũy có thể miễn được một năm, cho nên muốn cứu La Yên ra cần phải có 100 vạn điểm tích lũy. Dựa theo quy tắc đổi điểm tích lũy, quả thực cần 200 vạn viên Phương Tinh.

Đó là 200 vạn viên Phương Tinh! Thạch Kinh Thiên tò mò, không biết La Chỉnh lấy đâu ra một lượng lớn Phương Tinh như vậy?

Cho dù là bảy đại sĩ tộc muốn lấy ra 200 vạn viên Phương Tinh cũng không dễ dàng gì, dù gì trong sĩ tộc đều là tài sản cố định, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Mà La Chỉnh chỉ là một võ giả bình dân mà thôi, với tài lực của La gia, vài viên Phương Tinh cũng còn khó khăn, huống hồ vài trăm vạn viên?

“Người... lấy đâu ra nhiều Phương Tinh như thế?” Thạch Kinh Thiên tò mò hỏi.

“Điều này... Tông chủ, ta lấy ở đâu ra nhiều Phương Tinh như vậy không quan trọng chứ? Quan trọng là số Phương Tinh này thực sự có thể đổi được sự tự do của muôn muội ta không? Nếu có thể, đương nhiên ta sẽ có nhiều Phương Tinh như vậy để đưa ngài.” La Chỉnh nói.

Với thủ đoạn hiện giờ của La Chỉnh, kiếm Phương Tinh cũng không quá khó!

Năm mươi giọt Thiên Diễn Tinh Hoa đã đấu được cái giá trên trời là 25 vạn viên Phương Tinh, mà hẳn chỉ dung luyện 100 thanh huyền khí đã có thể có được hàng trăm hàng ngàn giọt Thiên Diễn Tinh Hoa!

Mặc dù cho ra số lượng Thiên Diễn Tinh Hoa lớn thì có thể giá cả sẽ ngày càng thấp, nhưng muốn tích đủ 200 vạn viên Phương Tinh thì cũng không quá khó.

Huống hồ, La Chỉnh còn được Chương Vô Huyền trợ giúp, tin rằng với biểu hiện hiện tại của La Chỉnh thì sẽ có được đầy đủ thiện ý của Chương gia, cho dù mượn của Chương gia 200 vạn viên Phương Tinh cũng không vấn đề gì. Phải biết Chương gia là gia tộc giàu có nhất ở Đông Vực, bảy đại sĩ tộc có so với Chương gia cũng đều là người nghèo!

Thực ra dù Thạch Kinh Thiên là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng hẳn cũng quá rõ về lãnh thổ của Đông Vực này. La Chỉnh chắc chắn có thể lấy ra 200 vạn viên Phương Tinh nên nhắm mắt hẳn cũng có thể đoán được, trong đó nhất định có bóng dáng của Chương gia. Nếu không thì không thể nào tích đủ 200 vạn viên Phương Tinh được.

Với thiên phú và thực lực hiện tại của La Chỉnh, tiền đồ sau này không thể đo đếm được, đáng để Chương gia đầu tư, Thạch Kinh Thiên âm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Thạch Kinh Thiên cuối cùng vẫn thở dài một hơi: “Haiz...”

“Không được sao?” Trong lòng La Chỉnh khẽ nhảy bộp một cái. Dù bên ngoài hẩn trầm tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng vẫn rất hồi hộp.

Từ khoảnh khắc bước vào Thanh Vân Tông, mục tiêu của hẩn chính là cứu muội muội của mình ra, sớm đưa nàng ra khỏi Luyện Ngục Sơn! Nếu có khả năng, dù chỉ một giây hẩn cũng không muốn La Yên ở đó!

Cho nên hẩn luôn cố gắng vì 100 vạn điểm tích lũy này, cho dù là tu luyện công pháp không thể không tiêu hao điểm tích lũy, nhưng đó cũng là vì hẩn chắc chắn mình có thể kiếm lại nhiều điểm tích lũy hơn nên mới đầu tư cho bản thân mình.

Nhưng...

“Đúng vậy. Cho dù người bỏ ra 200 vạn viên Phương Tinh, tương đương với 100 vạn điểm tích lũy thì cũng không thể đưa nàng rời đi.” Thạch Kinh Thiên lắc đầu.

“Tại sao?” La Chỉnh nghiêng răng, nhịp tim đột nhiên đập nhanh hơn, hai mắt lập tức đỏ bừng lên.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ẩn Tình

Làm sao La Chỉnh có thể không tức?

Võ đạo là con đường quan trọng nhất của hã, nhưng La Yên lại là người thân quan trọng nhất của hã.

Hã vì một bước này mà trả giá gian khổ như thế, nhưng ước mơ này lại giống như bong bóng xà phòng lúc ẩn lúc hiện, bản thân hã còn chưa kịp đến gần mà đã vỡ tan, làm sao hã có thể chấp nhận điều này được?

Nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của La Chỉnh, Thạch Kinh Thiên cười nhàn nhạt: “Người không cần tức giận, La Yên bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn còn có ẩn tình bên trong, nếu người làm ca ca như người đã có thể làm đến mức này, ta cũng chỉ có thể nói ẩn tình đó cho người biết thôi.”

“Mời nói!” Long mày La Chỉnh dựng đứng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thạch Kinh Thiên. Cho dù Thạch Kinh Thiên là một cao thủ siêu cấp, một quyền có thể đánh mình tan thành mây khói, nhưng La Chỉnh lại không hề nhát gan chút nào!

“La Yên là đệ tử ưu tú nhất của Thanh Vân Tông chúng ta. Nữ đệ tử trong Thanh Vân Tông không nhiều, mấy trăm năm nay Ngọc Nữ Phong vẫn luôn ở mức tầm tầm, giống như người đã thấy, Tuyền Tiểu Yên ưu tú nhất năm nay cũng sớm dừng chân ở vòng đấu luân phiên, cũng không lấy được thành tích gì quá tốt.” Thạch Kinh Thiên chậm chậm nói: “Có điều La Yên thì khác.”

“Thực tế trong mắt ta, thiên phú của La Yên còn cao hơn La Chinh người, thành tích trong tương lai thậm chí còn kinh người hơn! Vân Điện ta thành lập một Thanh Vân Tông to lớn ở Đông Vực là vì điều gì? Là vì giúp Vân Điện thu nạp thiên tài trên khắp Đông Vực! Thu nạp vào Vân Điện để bồi dưỡng! Thế giới võ giả dù cạnh tranh kịch liệt nhưng thực sự vẫn vô cùng khao khát thiên tài siêu cấp.”

“Theo phán đoán của ta, dựa theo ba cấp Thiên Địa Nhân để phân chia thiên phú, thiên phú của La Chinh người có lẽ là thiên phú cấp Thiên trở lên, nằm ở giữa thiên phú cấp Thiên và thiên phú cấp Thánh, chỉ là ta không cách nào chắc chắn mà thôi. Còn La Yên thì hoàn toàn rõ ràng là thiên phú cấp Thánh! Thử hỏi, một đệ tử giỏi như vậy sao ta lại nhốt nàng ở Luyện Ngục Sơn?”

“Đừng nói nàng ấy phế bỏ một đứa con cả nho nhỏ của Vân gia, cho dù La Yên tàn sát hết cả Kỳ Lâm - Vân gia thì Thạch Kinh Thiên ta đây cũng sẽ bảo vệ nàng!”

Thạch Kinh Thiên nói một mạch, không ngờ lại đứng lên, chấp hai tay sau lưng, sắc mặt cũng có chút kích động.

Chỉ là người đến cảnh giới này như hăn, khí thể tùy ý lộ ra cũng vô cùng kinh người! Nếu đệ tử có thực lực không đủ mạnh, e là đều đứng không vững trước mặt hăn.

Từ trường lão vốn còn sợ La Chinh không chống đỡ được khí thể của Thạch Kinh Thiên nên muốn giúp hăn đỡ một chút, nhưng nhìn thấy sắc mặt bình thường của hăn thì có vẻ vốn không bị khí thể của Thạch Kinh Thiên áp bức gì, lúc này lão mới yên tâm.

Nghe được lời của Thạch Kinh Thiên, trong lòng La Chinh lập tức kinh ngạc!

Hắn vốn nghĩ rằng La Yên vì đắc tội với Vân gia, phế bỏ Vân Phóng, hơn nữa do Vân gia tác động nên mới bị nhốt 1.000 năm trong Luyện Ngục Sơn. Nhưng bây giờ xem ra vốn không phải như vậy!

Nếu Thạch Kinh Thiên đã nói dù La Yên có diệt cả Vân gia, hắn cũng sẽ bảo vệ La Yên, tuy lời này có hơi khoa trương nhưng lại chỉ rõ sức nặng của Vân gia không cao bằng địa vị của La Yên trong lòng Thạch Kinh Thiên!

La Yên bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn thực sự còn có ẩn tình khác?

Nhìn thấy La Chính ngây ngốc không nói gì, nỗi lòng Thạch Kinh Thiên cũng dần bình tĩnh lại. Hắn chỉ thở dài một hơi, nhìn lên không trung rồi nói: “Tổ tiên La gia các người bao đời nay đều rất bình thường, nhưng ở đời này lại đột nhiên bộc phát ra hai thiên tài cấp Thiên trở lên, ta chỉ có thể nói đó là số mệnh. Ta không có cách nào đưa La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn, đây cũng là số mệnh! Nhưng số mệnh có thể thay đổi, nằm ở sự nỗ lực của người. Nếu sau này người đột phá qua Chiếu Thần Cảnh, đạt tới cực hạn, ngưng kết ra thần đan, đương nhiên có thể thay đổi số mệnh này để cứu muội muội của người. Chỉ đáng tiếc... người của hiện tại vẫn quá yếu, quá yếu, quá yếu... cho dù thiên phú của người kinh người, nhưng thế giới lớn như vậy, người có thiên phú cũng không ít, người cuối cùng nhận tội luyện hết để phát triển thành cường giả lại không nhiều.”

Thạch Kinh Thiên dùng liên tiếp ba lần quá yếu khiến La Chính kinh ngạc trong lòng.

Trong lòng hắn đã mơ hồ dự cảm một chút.

Cứu La Yên, e là cũng không phải chuyện Thạch Kinh Thiên có thể làm chủ!

Đột phá Chiếu Thần Cảnh? Bước lên Chiếu Thần Chung Cực! Ngưng kết thần đan, bước vào Thần Đan Cảnh?

Chỉ là từ câu nói này, La Chỉnh đã hiểu rõ đối thủ mà bản thân phải đối mặt là ở cảnh giới hãn khó tưởng tượng được. Thực lực của bản thân hãn đối với những người đó chỉ giống như con kiến. Không! Đến con kiến cũng không thể dùng để hình dung ra cách biệt lớn lao trong đó. Giống như một hạt bụi trần, bị người ta thổi nhẹ một cái, e là bản thân cũng sẽ biến mất khỏi thế gian này.

“Tông chủ, có thể nói thẳng cho ta nguyên do bên trong không?” La Chỉnh tiếp tục hỏi.

Thạch Kinh Thiên gật đầu, lúc này mới nói vào vấn đề chính: “La yên không chỉ có thiên phú cấp Thánh, mà còn có một loại thể chất đặc biệt, gọi là Âm Thể Tử Cực!”

“Âm Thể Tử Cực?” Long mày La Chỉnh giương lên, căn bản thứ này hãn chưa từng nghe qua.

“Đúng vậy. Âm Thể Tử Cực là một loại huyết mạch đặc biệt, sau này khi bước vào Thần Đan Cảnh, ngưng kết thần đan thì có thể ngưng kết ra Tử Cực Thần Đan vô cùng khác biệt so với võ giả thông thường. Hơn nữa thực lực nàng phát huy trong Thần Đan Cảnh cũng sẽ vượt xa đối thủ cùng cấp.” Thạch Kinh Thiên nói.

“Nếu đã như vậy thì đây là cơ duyên muội muội ta đã mang từ trong bụng mẹ, lẽ nào có người ngấp nghé Âm Thể Tử Cực của muội ấy? Lẽ nào Âm Thể Tử Cực có thể bị cướp mất sao?” La Chỉnh hỏi. Hãn loáng thoáng cảm thấy mình càng ngày càng gần với chân tướng.

“Người có Âm Thể Tử Cực đều là con gái, thể chất đặc biệt như vậy vô cùng hiếm gặp, trong ngàn tỷ người khó gặp được một người.” Sắc mặt Thạch Kinh Thiên nghiêm trọng nói: “Âm Thể Tử Cực này dĩ nhiên không thể cướp được, nhưng nguyên âm của Âm Thể Tử Cực lại có thể bị người khác cướp đi! Trong Trung Vực có bá chủ một phương muốn đặt đại trận

Thiên Ma Hợp Hoan, mà đại trận Thiên Ma Hợp Hoan này cần tới ba cô gái có Âm Thể Tử Cực, hơn nữa thực lực bản thân đều phải đạt đến Thần Đan Cảnh!”

Nguyên âm, hợp hoan...

Nghe thấy hai từ này, sắc mặt La Chính đen như bầu trời trước cơn giông tố.

Trên thế giới này có một số tà công phải quan hệ với con gái, dùng nguyên âm của cô gái đó để nâng cao tu vi của bản thân.

La Yên có loại thể chất Âm Thể Tử Cực đặc biệt này, hơn nữa còn cần đợi tu vi của La Yên đạt đến Thần Đan Cảnh thì có thể tưởng tượng thực lực của đối phương cường hãn cỡ nào!

“Không phải là cần ba cô gái có Âm Thể Tử Cực sao?” La Chính lại hỏi, nếu Âm Thể Tử Cực đã ít như vậy, trong hàng tỷ người mới có một người, muốn tìm đủ ba cô gái Âm Thể Tử Cực, hơn nữa thực lực đều phải đột phá Thần Đan Cảnh thì khó tới mức nào?

Thạch Kinh Thiên nói: “Những chuyện này ở cấp độ rất cao, đã không phải là thứ ta có thể tiếp xúc được. Ba người Âm Thể Tử Cực và thực lực đạt đến Thần Đan Cảnh, muốn thu nạp trong nhiều người như vậy thực rất khó, nhưng những cao thủ trong Trung Vực kia có bản lĩnh hết sức cao cường, chưa chắc không làm được. Hơn nữa chính vì độ khó quá cao nên bọn ta mới có thể giữ La Yên trong Thanh Vân Tông, lấy cái cớ tu luyện để giữ nàng ở Luyện Ngục Sơn. Cho nên mới nói ta không cho La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn thực tế là vì bảo vệ La Yên, không phải là giam giữ nàng!”

Hóa ra lại là như vậy.

Lông mày La Chỉnh run run, một cơn giận dữ dần dần ứ đọng trong lòng.

Vẫn là bởi thực lực quá yếu, không ngờ La Yên ở Thanh Vân Tông lại gặp phải chuyện như vậy.

Chuyện này Vân Điện có sai không? Nghe giọng điệu của Thạch Kinh Thiên, bọn họ vẫn muốn cố sức bảo vệ La Yên. Chỉ là người mưu đồ thu thập nguyên âm kia hình như có thực lực quá mạnh, cũng không biết đó là người trong Vân Điện hay là người của thế lực khác ngoài Vân Điện trong Trung Vực.

Vấn đề này, La Chỉnh từ từ suy nghĩ trong lòng.

Mặc dù hăn vô cùng tức giận nhưng cũng không phải tên ngốc, có vẻ Thạch Kinh Thiên cũng vô cùng chân thành, La Chỉnh cũng tin lời của ông ta, nhưng cũng không thể tin tưởng hết. Nói cho cùng, Thạch Kinh Thiên vẫn là người bán mạng cho Vân Điện, cho dù ông ta không có lý do gì để lừa mình, nhưng nếu người muốn bố trí đại trận Thiên Ma Hợp Hoan kia là người quyền cao chức trọng trong Vân Điện thì căn bản ông ấy cũng không có khả năng phản kháng.

Đến lúc đó, không chỉ không cứu được La Yên mà bản thân mình e là cũng khó bảo toàn tính mạng.

Thời gian... Ta cần thời gian để trở nên mạnh hơn. La Chỉnh gào thét trong lòng, không cần biết là vì bản thân hay là vì La Yên, thực lực của mình vẫn phải nhanh chóng nâng cao.

“Ta muốn gặp muội muội của ta, yêu cầu này có được không?” La Chỉnh hỏi.

Thạch Kinh Thiên gật đầu cười: “Yêu cầu này ta có thể đáp ứng cho người, thậm chí có thể để người dẫn La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn. Có

điều, thời gian không được quá lâu, bởi vì người kia đã năm lần bảy lượt phái người đến Thanh Vân Tông đòi người rồi. Bọn ta luôn nhốt La Yên ở Luyện Ngục Sơn vì để ngăn đối phương trở lại, nếu chuyện La Yên tùy tiện ra vào Luyện Ngục Sơn bị truyền ra ngoài, e là không dễ giải thích.”

“Ta hiểu rồi, giờ ta muốn đi gặp La Yên ngay!” La Chỉnh bình tĩnh nói, trải qua đấu tranh tâm lý kịch liệt vừa rồi, hắn đã nhanh chóng kiềm chế lại tâm tình kích động của bản thân. Cứ quan tâm quá thì sẽ loạn, nếu La Yên đã gặp phải chuyện rắc rối như vậy, trong lòng La Chỉnh càng không được loạn, hắn cần tìm ra cách giải quyết vấn đề này.

“Từ trưởng lão, lão đưa La Chỉnh đến Luyện Ngục Sơn đi.” Thạch Kinh Thiên dặn dò.

Sau khi Từ trưởng lão nghe lệnh, tay liền vung lên. Dưới chân lão xuất hiện một chiếc lá cây màu xanh năm thước vuông: “La Chỉnh, người đứng lên đây, cùng ta đi Luyện Ngục Sơn.”

Đợi sau khi La Chỉnh lên tấm lá kia, chiếc lá tự nhiên bay lên giữa không trung.

Nghĩ tới chuyện sắp được gặp muội muội của mình, trong lòng La Chỉnh rất ấm áp, tâm tình vốn hết sức kiềm nén đột nhiên lại kích động trở lại.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Sát Ý

Có lẽ cảm nhận được cảm xúc của La Chỉnh, Từ trường lão đứng phía trước nói: “Tình huynh muội thấm sâu vào máu, ta biết hiện giờ ngươi rất kích động. Lão phu tuy không có bản lĩnh như tông chủ, nhưng sống ở đời mấy trăm năm cũng muốn khuyên ngươi một câu.”

“Từ trường lão, xin lão cứ nói.” La Chỉnh cung kính nói.

Từ trường lão chính là vị trường lão có quyền lực lớn nhất trong Thanh Vân Tông, địa vị gần với Thạch Kinh Thiên và phó tông chủ nhất, nhưng Từ trường lão không phải người của Vân Điện. Vân Điện với thế lực khổng lồ thực ra không quá coi trọng Thanh Vân Tông nơi Đông Vực, trước nay chỉ cắt cử hai người đi cai quản Thanh Vân Tông. Tông chủ và phó tông chủ đều là người của Vân Điện.

“Người có thiên phú nổi trội, tông chủ đoán nếu thuận lợi vượt qua khảo nghiệm trên Thanh Vân Lộ, người có thể nhận được sự tán thưởng của Vân Điện. Sau này trưởng thành, chắc chắn người sẽ đạt được thành tựu ngay cả lão phu sợ cũng không theo kịp. Nhưng có vài chuyện người nên biết rõ, thời điểm chưa thực sự hùng mạnh thì chỉ có thể ẩn nhẫn, cần răng nín nhịn, không nhịn được cũng bắt buộc phải nhịn. Thiên tài đã chết thì không còn là thiên tài, chỉ có sống sót mới có hy vọng mạnh mẽ hơn, mới thực sự có cơ hội giúp La Yên.”

Lúc nói chuyện, Từ trường lão quay lưng về phía La Chỉnh, lời này khiến La Chỉnh thầm rùng mình. Tâm tình của hắn bị Từ trường lão hoàn toàn nhìn thấu.

Ai bảo La Yên là uy hiếp lớn nhất của hắn? Vừa rồi nghe Thạch Kinh Thiên nói, bản thân kích động khó nhịn, thậm chí không cách nào giữ được chừng mực trước mặt ông ấy.

Coi như tông chủ Thạch Kinh Thiên tính tình cũng không tệ, có thể dễ dàng tha thứ cho sự càn rỡ của mình, nhưng nếu là người khác thì sao? Nếu là kẻ muốn mở ra đại trận Thiên Ma Hợp Hoan, chọn nguyên âm của La Yên thì sao? Với thực lực của đối phương, tùy tiện nói mấy câu thôi là có thể giết chết mình, bản thân liều mạng với hắn chỉ uống công!

“Ta nhớ kỹ rồi. Từ trường lão, đa tạ đã nhắc nhở.” La Chỉnh bình tĩnh gật đầu.

Từ trường lão khẽ “Ừ” một tiếng. Chuyện này vốn không liên quan gì mấy tới lão, nhưng khi Từ trường lão nhìn thấy vẻ mặt khó có thể kiềm chế của La Chỉnh, liền nhớ tới bản thân hồi trẻ từng rơi vào hoàn cảnh cũng gần tương tự như vậy. Khi ấy Từ trường lão không đủ thực lực, chỉ có thể cắn răng nhịn nhục, cuối cùng sau khi tu luyện thành công mới có thể báo thù!

Coi như đây là lời khuyên của một người từng trải dành cho hậu bối.

Biểu hiện của La Chỉnh ở đại hội toàn phong thật sự quá ưu tú khiến trong lòng lão dâng lên nỗi luyện tiếc nhân tài. Mai sau thăng nhóc này có tiền đồ rộng mở, nếu thật sự bởi vì chuyện này mà phải tìm đường chết thì thật sự đáng tiếc.

Mảnh lá cây của Từ trường lão có tốc độ phi hành rất nhanh, chỉ chớp lát sau Luyện Ngục Sơn đen thẫm đã hiện ra trước mắt La Chỉnh.

Trên đỉnh cao nhất của Luyện Ngục Sơn, dung nham ở miệng núi lửa không ngừng sôi trào sùng sục, có cảm giác bất kỳ lúc nào cũng có thể phun trào. Thỉnh thoảng nơi đó còn có sương khói đen ngòm mang theo mùi lưu huỳnh đậm đặc cuộn cuộn lốc lên.

Một cô nàng áo xanh đang nhắm mắt, ngồi ngay ngắn trên đài.

Luồng chân nguyên bên người nàng không ngừng thay đổi hình dáng, có lúc biến thành một con cá nhỏ thon dài tinh xảo, quẫy đuôi bơi lội như có sinh mệnh thật sự, có lúc lại là hình ảnh đàn bướm bay lượn dập dờn quanh cô nàng.

Có thể điều khiển chân nguyên hóa hình đến trình độ này, sợ rằng ngay cả gia chủ Mạc gia - Mạc Hữu Ngôn cũng không có bản lĩnh này. Mạc Hữu Ngôn có thể ngưng tụ chân nguyên thành vô số binh khí, nhưng binh khí dù sao cũng là vật chết, dễ dàng quán tưởng. Còn cô nàng này lại có thể thoải mái biến ra đủ loại động vật, thoát nhìn trông rất sống động, tự nhiên. Trình độ hiểu biết về chân nguyên của nàng đã vượt xa sự tưởng tượng của những người cùng tuổi.

Chỉ chốc lát sau, nàng bỗng vươn tay, luồng chân nguyên ào ào chảy từ ngón tay thon dài trắng nõn của nàng, trút xuống rồi từ từ ngưng tụ thành hình dạng một khuôn mặt khô ngô tuần tú, ánh mắt sáng ngời, giống La Chỉnh như đúc!

“Không biết ca ca hiện giờ thế nào? Tính đi tính lại, lúc này chắc hẳn đang diễn ra đại hội toàn phong, thực lực của ca ca sợ rằng không có tư cách tham gia đại hội toàn phong...” La Yên lắc đầu, khuôn miệng nhỏ nhắn thoáng buông một tiếng thở dài.

Lần trước La Chỉnh đặt chân lên Luyện Ngục Sơn, huynh muội hai người gần như chỉ kịp liếc mắt từ xa, ngay cả khuôn mặt đôi bên cũng chưa nhìn rõ. Nhưng La Yên biết lúc đó La Chỉnh mới chỉ là đệ tử ngoại môn.

Đừng nói đệ tử ngoại môn, coi như là đệ tử nội môn đi chẳng nữa thì cũng rất khó có tư cách tham gia đại hội toàn phong. Chỉ có đệ tử nội môn đứng đầu các phong mới có tư cách đó. Thiên phú của ca ca mặc dù không tệ, nhưng có lẽ vẫn còn cách vị trí đứng đầu một khoảng xa.

Có điều nếu ca ca tham gia khảo nghiệm ở Tiểu Vũ Phong thì cũng có khả năng, nhưng nào có khéo như vậy? Nghĩ tới đây, La Yên lại cup mắt nhìn gương mặt La Chỉnh trong tay, khẽ nở nụ cười vui vẻ.

Đúng lúc đó, nàng chợt cảm nhận được có chân nguyên dao động ở phía xa. Cô nàng nhạy cảm vừa ngẩng đầu liền thấy Từ trưởng lão giẫm lên một chiếc lá cây đang bay tới gần mình.

“Ồ, kia là ai?” La Yên mở to mắt nhìn về phương xa, ban đầu còn đôi chút nghi ngờ, sau đó chuyển thành kinh ngạc, cuối cùng là vui mừng! La Yên khó có thể tin vào mắt mình!

La Chỉnh đi sau Từ trưởng lão bước xuống chiếc lá, vững vàng đặt chân lên đài, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn muội muội của mình.

Huynh muội hai người đều sửng sờ.

Con người vốn là như thế, có đôi khi nếu một chuyện mong đợi đã lâu đột ngột trở thành hiện thực, mọi người thường cảm thấy khó tin, hoặc nói cách khác là không thể tin nổi.

Từ trưởng lão đứng bên cạnh chưa vội lên tiếng. Cho dù đã sống mấy trăm năm, từng chứng kiến quá nhiều chuyện sinh ly tử biệt, nhưng thấy cảnh tượng như vậy vẫn cảm thấy vui mừng khôn xiết. Thế giới võ giả tuy tàn khốc nhưng vẫn ẩn chứa thân tình khiến lòng người ấm áp.

“Ca!” La Yên đột ngột vùng dậy lao về phía La Chỉnh, gần chưa kịp suy nghĩ đã nhào vào lòng hắn.

Nàng hồn nhiên quên mất mình đã là cô nương mười sáu tuổi.

Cách biệt đã mấy năm, không ngờ khi gặp lại là ở nơi này, trong tình huống này.

La Chinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của La Yên, trong lòng vô cùng xúc động. Hai người đều rất hưởng thụ niềm vui sướng ngập tràn này.

Thấm thoát, vóc dáng La Yên đã cao gần bằng La Chinh. Cô gái nhỏ yếu ớt năm xưa đã biến thành cô nương cao ráo, khỏe mạnh.

“Ca, vì sao ca có thể lên đây? Hơn nữa còn được... Từ trường lão tự mình đưa lên?” La Yên hơi ngỡ ngàng. Tuy nàng chú ý thấy La Chinh mặc trường bào đen, rõ ràng đã trở thành đệ tử nội môn, nhưng số lượng đệ tử nội môn trong Thanh Vân Tông không ít, sao ca ca có được đãi ngộ này?

“Ta tham gia đại hội toàn phong rồi.” La Chinh cười khẽ.

“Thật sao?” Mắt La Yên mở to, trên mặt thậm chí còn thấp thoáng vẻ không tin. Năm trước La Chinh mới là cao thủ Nửa Bước Tiên Thiên, cho dù thực lực đột nhiên tăng mạnh thế nào chẳng nữa thì muốn tham gia đại hội toàn phong cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

La Chinh gật đầu.

“Xếp hạng bao nhiêu?” La Yên cười nói. Nàng từng tham gia đại hội toàn phong, hơn nữa giành được thứ hạng cực kỳ nổi bật! Ban đầu dưới sự dẫn dắt của nàng, Ngọc Nữ Phong đã giành được vị trí thứ hai trong ba mươi ba phong! Nhưng La Yên bại trận trong tay một vị đệ tử thân truyền, cuối cùng xếp thứ tám trên Thanh Vân Bảng. Có điều vì bị giam ở Luyện Ngục Sơn nên nàng đã bị xóa tên trên đó.

“Chưa xếp hạng, còn một trận đấu nữa.” La Chinh nói.

“Còn một trận đấu nữa?” La Yên rõ ràng không hiểu.

Lúc này, Từ trường lão đứng bên cạnh nở nụ cười: “Đúng là còn một trận tỷ thí nữa sẽ diễn ra vào ba ngày sau, là trận đấu tranh giành ngôi vị

hạng nhất và hạng hai của đại hội toàn phong!”

“A?” La Yên bụm miệng, trong đôi mắt nâu to tròn toát ra sắc thái không thể tin nổi, “Tranh đoạt ngôi vị hạng nhất và hạng hai của đại hội toàn phong? Ca... Tu vi của ca... mới là cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng phải không?”

“Ừ!” La Chinh mỉm cười nói.

“Nhưng, nhưng...” La Yên vốn không tin, nhưng nàng biết rõ địa vị của Từ trưởng lão, lão chắc chắn sẽ không ăn nói lung tung để gạt mình. Hôm nay Từ trưởng lão đích thân đưa ca ca tới Luyện Ngục Sơn gặp mình, nếu không phải ca ca có biểu hiện nổi trội ở đại hội toàn phong thì sao có thể giành được đai ngọc này?

La Yên nói liên tiếp mấy chữ “nhưng”, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh ngạc đáng yêu biết bao. Sau khi nổi khiếp sợ qua đi, La Yên mới lè lưỡi cười nói: “Ta biết mà, ca ca ưu tú nhất!”

Suy cho cùng người thân cũng khác với người ngoài. Nếu là những người khác, họ sẽ kinh ngạc hồi lâu. Cho dù La Yên cảm thấy khó mà tin nổi, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, nàng vẫn có thể đón nhận kỳ tích mà La Chinh đã tạo ra.

Không phải nàng không kinh hãi, nhưng nàng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Trong mắt thiếu nữ này, ca ca của nàng ngay từ thuở nhỏ đã bách chiến bách thắng.

“Ca, cha có khỏe không?” La Yên hỏi.

Nghe thấy nàng hỏi vậy, sắc mặt La Chinh lập tức trở nên lạnh lẽo. La Yên còn chưa biết tin phụ thân đã qua đời.

Nói với nàng thế nào đây? Nhưng chuyện này căn bản không thể lừa được, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết. Do dự một chút, La Chính mới lên tiếng: “Phụ thân bị nhị thúc và tam thúc hại chết...”

“Cái gì?” La Yên cả kinh, khó tin kêu lớn.

“La Bính Quyền, La Tuấn Dật, hai tên súc sinh đó vì thèm muốn cái ghế gia chủ mà bắt tay hãm hại cha.” La Chính lạnh giọng.

“Àm, âm, âm...”

Luồng chân nguyên trôi lơ lửng bên cạnh La Yên đột ngột hóa thành vô số gai nhọn. Nàng có Âm Thể Tử Cực nên chân nguyên trong cơ thể đậm đặc hơn những người cùng giai, hơn nữa tốc độ hấp thụ chân nguyên cũng cực kỳ kinh người, vậy nên nàng sẽ không giữ chúng trong cơ thể như những người khác. Đôi khi số lượng chân nguyên trong đan điền quá nhiều nên nàng phải cố ý lãng phí đôi phần.

Giờ phút này, những chân nguyên kia liền biến thành mũi kiếm nhằm phát tiết cảm xúc của La Yên, khiến nàng tựa như một con nhím giận dữ tỏa ra sát ý nồng nặc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Về Nhà, Giết Người

Xa cách mấy năm, lại bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn nên gần như biệt lập với thế giới bên ngoài, La Yên không ngờ khi gặp lại ca ca lại nghe được tin dữ về cha mình như vậy.

Bên cạnh nỗi bi thương ngập tràn, sát ý của nàng cũng không thể kiểm soát.

Sát ý của nàng rất mềm mỏng, cho dù hai mắt đỏ ngầu cũng không che lấp được khí chất yếu diệu thanh tú độc đáo của nàng. La Yên phảng phất như một con báo nhỏ bị thương, chỉ chờ chờ bùng nổ.

Ngay cả La Chinh cũng không thể xem nhẹ luồng chân nguyên đang trôi lơ lửng bên người nàng. Công pháp La Yên tu luyện rất đặc biệt, có thể tùy ý quán tưởng, trong đầu nàng nghĩ gì đều có thể thoải mái chuyển hóa chân nguyên thành hình dạng đó.

Nàng chợt quay đầu, toàn bộ gai nhọn nhắm thẳng vào Từ trường lão.

Hành động này khiến Từ trường lão sợ thót tim. Dĩ nhiên, với thực lực của trường lão, lão sẽ không sợ La Yên gây ra thương tổn gì, nhưng lão sợ La Yên không chịu nổi cú sốc này. Nói cho cùng, nàng mới là một cô gái nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn cả La Chinh.

“Từ trường lão, ta muốn rời khỏi Luyện Ngục Sơn.” La Yên bình tĩnh lên tiếng.

Từ trưởng lão trầm mặc hồi lâu. Theo nguyên tắc thì chuyện La Yên rời khỏi Luyện Ngục Sơn là lựa chọn cực kỳ không sáng suốt. Thanh Vân Tông nhất La Yên ở Luyện Ngục Sơn đương nhiên là có lý do. Nếu tùy ý đi lại bên ngoài, việc này truyền ra sẽ dẫn tới hậu họa khôn lường.

“Không phải Thạch tông chủ từng nói rồi sao? Rời khỏi Luyện Ngục Sơn trong thời gian ngắn cũng được.” La Chính nhắc lại lời Thạch tông chủ.

“Thật ra cũng không phải không được.” Từ trưởng lão suy nghĩ giây lát, dù sao khoảng cách từ Đông Vực tới Trung Vực cũng không gần, vậy nên tin tức La Yên rời đi sẽ rất khó truyền tới đó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

“Đã như vậy, ta sẽ ra ngoài một chuyến. Tuy rằng dùng danh nghĩa tu luyện để nhất ta ở Luyện Ngục Sơn này, nhưng không ai quy định ta phải tu luyện liên tục, không thể ra ngoài hóng mát đâu nhỉ?” La Yên bình tĩnh nói.

Đối với chuyện mình bị ai đó lựa chọn làm lô đỉnh song tu, nàng đã biết rõ từ lâu, trong lòng cũng âm thầm đưa ra quyết định.

Nếu sau này người đó gom góp đủ ba vị Thần Đan Cảnh, hơn nữa còn là những cô gái có Âm Thể Tử Cực, cùng lắm thì nàng sẽ tự sát. Khác với La Chính, thái độ của nàng đối với chuyện này cực kỳ bình thản, bởi vì nàng có thể lựa chọn tự giải thoát bất cứ lúc nào, chẳng ai ngăn cản được.

“Chuyện này ta có thể xin với Thạch tông chủ, nhưng ta muốn biết người định làm gì?” Từ trưởng lão hỏi.

La Yên lạnh lùng ngược mắt nhìn về dãy núi sừng sững phía chân trời. Mặc dù là một cô gái, nhưng La Yên cũng là một võ giả, nếu không có tâm thái kiên định thì sẽ không tiến xa trên con đường tu luyện được. Tin dữ của cha quả thật khiến nàng bi thương, nhưng nàng sẽ không giống những

cô gái khác đắm chìm trong sầu muộn không thể thoát ra, vừa hối tiếc vừa đau đớn.

Thế giới của võ giả là nhiệt huyết, là sát phạt, là tàn khốc, là ý chí kiên định. Trong trái tim nàng, ca ca và cha là hai phần mềm mại nhất, nhưng cái chết của cha đã gạt bỏ một phần mềm mại đó rồi.

Khuôn miệng nhỏ xinh khéo léo nhả ra bốn chữ: “Về nhà, giết người.”

Đơn giản mà quyết đoán, sát ý nặng nề!

Nghe được lời La Yên nói, Từ trường lão khẽ gật đầu. Lão hiểu phản ứng của nàng, thù giết cha sao có thể không báo?

Từ trường lão liếc mắt sang La Chinh. Lão không quan tâm đến chuyện của La gia, nhưng ít nhiều cũng biết đôi phần. La Chinh là ca ca La Yên, loại chuyện này chắc chắn do hấn quyết định.

La Chinh thở dài một hơi, việc này cuối cùng vẫn phải có một kết thúc: “Đi lâu như vậy, cũng đến lúc về nhà một chuyến rồi. Có điều phải chờ cuộc tỷ thí cuối cùng giữa ta và Bùi Thiên Diệu chấm dứt đã!”

“Được! Ta cũng muốn đi xem trận đấu này, xem có phải ca ca không nói khoác không! Thật sự lợi hại như vậy sao?” La Yên nháy mắt.

Từ trường lão bật cười nói: “Cô nhóc này, ta đường đường là một trường lão, chẳng lẽ phải dùng chuyện này lừa gạt người sao?”

“Thì ai biết đâu được!” La Yên ổn định lại tâm tình, cười một tiếng, trên gương mặt tựa như tỏa ra ánh sáng nhu hòa rạng rỡ, xinh đẹp khiến người ta lóa mắt.

Tuy La Yên tin lời La Chinh nói không chút nghi ngờ, nhưng với thực lực của cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng để tranh đoạt ngôi vị đệ nhất đại hội

toàn phong?

Nàng thật muốn trông thấy tận mắt.

Thời gian ba ngày này La Chỉnh đều tu luyện trong mật thất, hiểu thấu toàn bộ những điều đã lĩnh ngộ trong đại hội toàn phong.

Thứ quan trọng nhất của võ giả không chỉ có thiên phú, mà còn là căn cơ.

Ví dụ như những đệ tử xuất thân từ bảy đại sĩ tộc kia, sợ rằng dù tu vi cao cường nhưng lực chiến đấu lại không mạnh, tất nhiên là bởi bọn họ không cố gắng tu luyện. Nhưng quan trọng hơn là bọn họ lợi dụng đan dược để nâng cao cảnh giới của mình, khiến cảnh giới tuy cao mà trống rỗng, do vậy căn cơ sẽ không ổn định.

Dùng đan dược để tu luyện không phải là không được, nhưng nhất định phải bồi đắp căn cơ vững vàng, tiếp tục hướng về phía trước.

Căn cơ bất ổn thậm chí còn ảnh hưởng đến giới hạn trưởng thành của bản thân, có thể rơi vào cảnh ngộ cả đời không thể đột phá.

Một vài võ giả có thiên phú sẽ không vội vàng nâng cao cảnh giới mà ngược lại, họ sẽ áp chế cảnh giới của mình cho đến khi không thể nào áp chế nữa, lúc đó mới để cảnh giới đột phá một cách tự nhiên.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân chính mà cảnh giới của La Chỉnh tăng rất chậm. Hắn chưa từng sử dụng đan dược để nâng cao cảnh giới, cho nên đến nay mới là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng. Bởi vì lẽ đó, tu vi của hắn vững chắc, ổn định hơn hẳn so với những võ giả khác.

Nhưng trải qua các trận đấu trong đại hội toàn phong, La Chỉnh mơ hồ cảm thấy mình sắp đột phá, một cảm giác không cách nào áp chế.

Bế quan ba ngày, La Chỉnh bước ra từ mật thất, thực lực đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng.

Ba ngày La Chỉnh tu luyện và giấc ngộ trôi qua rất nhanh. Hắn không chỉ đột phá ở phương diện cảnh giới mà đồng thời ở phương diện khí tức sát lục, hay còn gọi là sát khí cũng đã lĩnh ngộ ở mức độ nhất định.

Sau khi thành lập liên kết với Sát Lục Kiếm Sơn, La Chỉnh đã nghiên cứu nền tảng của sát khí và phát hiện ra sát khí quả thật là một loại năng lượng kỳ lạ.

Lúc trước, La Chỉnh cảm thấy sát khí là một dạng sức mạnh có tính hủy diệt, dù sao chuyện bị tàn sát đối với những sinh linh kia mà nói chính là một kiếp nạn hủy diệt. Nhưng La Chỉnh lợi dụng sát khí mà kiếm linh Yêu Dạ tỏa ra để không ngừng phân tích, ngay sau đó đã gạt bỏ ý nghĩ này.

Hoàn toàn khác với sức mạnh hủy diệt, sát khí thật ra là một loại sức mạnh của sự sống.

Bất kỳ sinh linh nào bị tàn sát cũng sẽ sinh ra cảm giác không cam lòng, cũng biết phẫn nộ, bi ai, thậm chí nguyện rửa giết kẻ đã giết chết mình sẽ không được chết tử tế, sau đó mang theo oán hận sâu sắc mà bỏ mạng. Sát khí được hình thành dưới tình huống đó. Thật ra, nó là một loại sức mạnh của sự nguyện rửa khi sự sống đang dần xói mòn!

Cho dù những sinh vật nhỏ bé như con kiến thì trước khi chết cũng sẽ phát ra một loại sức mạnh nguyện rửa. Mà con kiến kia sợ rằng còn không có suy nghĩ của mình, cả đời không có ý thức tự chủ, vì sao lại có thể phát ra sức mạnh nguyện rửa?

Điều này La Chỉnh không hiểu nổi, nên chỉ có thể kết luận rằng đó là kỳ tích của tạo hóa!

Như dù sao con kiến cũng quá nhỏ, sức mạnh nguyên rửa tỏa ra gần như nhưng không thể tính toán, nhưng sinh vật càng hùng mạnh thì sức mạnh của sự sống càng cuộn cuộn, khi chuyển hóa thành sức mạnh nguyên rửa lại càng dồi dào!

Sức mạnh nguyên rửa tích tụ trong thân thể lâu ngày tạo thành sát khí!

Bởi vì sát khí vốn là sự không cam lòng của sinh linh phát ra khi bị giết hại, là thứ chỉ có hại chứ không lợi.

Nhưng thế gian này có vô số thiên tài, sau lại có người đã phát minh ra công pháp vận dụng sát khí, biến loại năng lượng vốn có hại với thân thể thành phương thức để tấn công. Sát khí ẩn chứa sức mạnh sự sống tất nhiên sẽ vô cùng lợi hại, thế nhưng có lợi cũng có hại. Vì muốn đạt được càng nhiều sát khí thì phải sát hại càng nhiều sinh linh, trong quá trình này không cẩn thận có thể bị sát khí trong thân thể mình cắn nuốt, từ đó tẩu hỏa nhập ma...

Nhưng đối với La Chỉnh mà nói, chuyện này không thành vấn đề. Hắn có thể kết nối với Sát Lục Kiếm Sơn thì cũng có thể lưu giữ sát khí ở đó.

Vấn đề là La Chỉnh không phải người lạm sát, nên nguồn phát ra sát khí là một vấn đề, hơn nữa sát khí trên người kiếm linh Yêu Dạ cũng có hạn, dùng bao nhiêu hết bấy nhiêu.

Vấn đề này chỉ có thể đợi sau này giải quyết.

Hôm nay, số lượng đệ tử tập trung quanh đấu trường đại hội toàn phong ngày càng nhiều.

Bởi vì các trận tỷ thí trước đã kết thúc, chỉ còn lại một trận cuối cùng giữa La Chỉnh và Bùi Thiên Diệu, cho nên trận đấu này không hạn chế số lượng đệ tử Thanh Vân Tông tới xem. Dù là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn đều có thể đích thân tới hiện trường quan sát cuộc chiến!

Vấn đề là không biết người quyền uy chức trọng nào của Thanh Vân Tông nghĩ ra điều khoản tới hiện trường quan sát phải nộp một điểm tích lũy!

Đối với đệ tử nội môn mà nói, một điểm tích lũy không đáng là bao. Cho dù là đệ tử bình dân thăng cấp lên đệ tử nội môn thì ít nhiều gì vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, kiếm được một chút điểm tích lũy. Chỉ cần một điểm tích lũy đã có thể tới hiện trường quan sát trận tỷ thí, những đệ tử không thể tham gia đại hội toàn phong chắc chắn sẽ sẵn sàng bỏ ra. Dù sao quan sát người khác chiến đấu cũng có tác dụng rất lớn để nâng cao thực lực của mình, nói không chừng lại có thể giác ngộ mà đột phá.

Nhưng đối với đệ tử ngoại môn thì không đơn giản chút nào. Đệ tử sĩ tộc còn đỡ, cho dù là những đệ tử xuất thân từ gia tộc không mấy giàu có cũng cần rặn bỏ ra hai viên Phương Tinh để đổi lấy một điểm tích lũy, nhưng những đệ tử bình dân không có đủ Phương Tinh, cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ để đổi điểm thì cuối cùng chỉ đành bỏ qua cơ hội hiếm có này, mỗi mắt trông đợi, canh giữ bên cạnh hòn Tín Khuê...

Hình ảnh phản chiếu trên hòn Tín Khuê của Thanh Vân Tông khá rõ nét, nhưng chung quy vẫn không đã nghiên bằng việc xem trực tiếp.

Ngày hôm nay, số lượng người nộp điểm tích lũy tới hiện trường đại hội toàn phong sợ rằng đã vượt qua con số mười vạn, gần như bao vây chặt cứng võ đài.

La Yên đeo khăn che mặt màu tím đứng ở một góc khuất, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn vẻ kinh ngạc nhìn về phía rừng người đông nghìn nghịt. Không phải nàng chưa từng tham gia đại hội toàn phong, nhưng sao có thể náo động lớn như vậy? Chẳng lẽ mấy năm nay Thanh Vân Tông đã phát triển vượt xa sức tưởng tượng của mình? Nghe thấy vô số người đang bàn luận về “La Chinh”, danh tiếng của ca ca cao như vậy sao?

Cho dù là La Yên năm đó cũng không làm được điều này.

Nàng hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng lát sau thì không cần nghĩ nữa. Lòng mi nàng thoáng run rẩy, cuối cùng đôi mắt híp lại thành vầng trăng cong cong, bởi vì La Chính đang sải bước lên võ đài, hơn nữa còn vẫy tay với nàng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Sức Mạnh Của Cú Đấm

Trước mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông, La Chỉnh vẫy tay trên võ đài. Hành động này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Ai ở đó vậy? La Chỉnh đang chào hỏi ai?”

Rất nhiều đệ tử đều không hện mà cùng nhìn theo hướng La Chỉnh vẫy tay, sau đó thấy một cô gái đeo khăn che mặt đứng đó, duyên dáng yêu kiều tựa một đóa sen xanh không nhiễm bụi trần. Mặc dù gương mặt sau lớp lụa che quá đỗi mơ hồ, nhưng chỉ vờn vện cặp mắt sáng sủa như nước hồ thu kia đã đủ mê đảo chúng sinh.

“Nàng là ai? Sao lại xinh đẹp như vậy?”

“Hình như chưa gặp bao giờ! Đôi mắt mê người như vậy, nếu tháo khăn che mặt, chẳng phải có thể khiến người ta ngây ngất sao?”

“Tháo khăn che mặt? Có gan người làm thử xem? Mặc dù nàng che giấu tu vi, nhưng thực lực chắc chắn không tệ, ít nhất người không phải đối thủ của nàng!”

“Ôi, La Chỉnh thật may mắn. Nếu bên cạnh ta có một người đẹp như vậy làm bạn thì tốt biết bao...”

Nhất thời, những âm thanh xuýt xoa hâm mộ, ghen tị vang lên không ngớt.

Bị nhiều ánh mắt dõi theo quan sát đến thế, cả người La Yên cũng cảm thấy hơi căng thẳng, dù sao lâu lắm rồi nàng chưa trải qua tình huống như vậy.

Nhưng trong mấy vạn ánh mắt đó lại có một ánh mắt buồn bực, khó chịu. Chủ nhân của ánh mắt đó là Chu Thiên Ngưng.

Một điểm tích lũy đối với Chu đại tiểu thư quả thật không thấm vào đâu. Nếu có thể đích thân tới hiện trường thì tất nhiên nàng sẽ tới, chẳng ngờ lại chứng kiến cảnh tượng La Chỉnh vẫy tay với một cô gái. Lúc trước Chu Thiên Ngưng không hề phát hiện bên cạnh La Chỉnh có cô gái nào, vì sao sau một kỳ đại hội toàn phong lại xuất hiện cả đám như vậy? Chu Thiên Ngưng bĩu môi, không biết nói gì cho phải.

Nàng không phải nhà tiên tri, tất nhiên không biết cô gái che mặt kia là La Yên - muội muội của La Chỉnh, thế nên mới ghen tuông nhằm đối tượng.

Trong lúc mọi người còn ồn ào bàn luận, Bùi Thiên Diệu đã bước lên võ đài.

Trong cuộc tỷ thí trước với Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu sử dụng Bất Động Minh Vương, lấy dáng vẻ dễ như trở bàn tay để đập nát Thiên Phạt Kiếm ẩn chứa kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh.

Một chương đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng quần chúng.

Lúc này, mọi người mới giật mình nhận ra, không ngờ Bùi Thiên Diệu lại che giấu thực lực kỹ như thế! Thanh Vân Tông quả nhiên là chốn đầm rồng hang hổ, đào tạo được một đệ tử mới bằng tuổi đã có thực lực cao cường đến vậy. Hơn nữa Bùi Thiên Diệu còn là Bất Động Minh Vương chuyển thế, thành tựu sau này hẳn đạt được chắc chắn không thua kém gì tông chủ Thạch Kinh Thiên.

Về phần La Chỉnh, mọi người đều thầm đoán trong trận tỷ thí này, sợ rằng hãn lành ít dữ nhiều.

Mặc dù La Chỉnh từng đánh bại kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh, hơn nữa còn có kiếm linh, nhưng dù mạnh thế nào cũng đâu thể vượt qua Bất Động Minh Vương chuyển thế - Bùi Thiên Diệu? Phạt môn ảo diệu, uyên bác, ẩn chứa bao điều thâm sâu khó lường. Có lẽ La Chỉnh có thiên phú vô cùng xuất chúng, nhưng dù là cảnh giới hay thực lực biểu hiện ra đều không thể sánh được với Bùi Thiên Diệu.

“Sao ta lại cảm thấy La Chỉnh có thể giành chiến thắng nhỉ?” Một vị đệ tử lên tiếng.

“Đúng. Trong trận đấu với Hoa Thiên Mệnh, thực lực mà La Chỉnh biểu hiện đúng là không quá cường đại, nhưng mọi người chẳng lẽ đã quên La Chỉnh này chính là kiểu người gặp đối thủ mạnh thì càng mạnh hơn sao? Ban đầu biểu hiện của hãn rất bình thường, nhưng qua từng vòng đại hội toàn phong, thực lực của hãn cũng từng bước đi lên.”

“Ừ, La Chỉnh là một tên lạ đời. Đối đầu với cao thủ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, hãn thắng rất khó khăn. Đối mặt với cường giả Chiêu Thần Cảnh, hãn càng vất vả nhưng vẫn thắng. Đối mặt với Hoa Thiên Mệnh cũng thế! Chưa biết chừng khi đối đầu với Bùi Thiên Diệu, hãn vẫn có thể vượt qua nguy nan mà giành thắng lợi, ha ha!”

Tóm lại, số lượng người cho rằng Bùi Thiên Diệu thắng chiếm bảy phần, ba phần còn lại bỏ phiếu cho La Chỉnh.

Mấu chốt là cảnh giới của hai người chênh lệch quá lớn. Nếu La Chỉnh là cao thủ Tiên Thiên Nhị Trọng vẫn có thể đánh bại Bùi Thiên Diệu, như vậy đợi đến khi hãn bước vào cảnh giới như Bùi Thiên Diệu hiện tại, chẳng phải sẽ trở thành người vô địch trong nhóm cường giả Chiêu Thần Cảnh sao?

Bùi Thiên Diệu đứng trên sàn đấu, trầm tĩnh nhìn La Chỉnh nói: “Ta rất tán thưởng người, có thể cho ta nghỉ ngơi ba ngày. Theo phán đoán của ta, nếu không sử dụng Bất Động Minh Vương, sợ rằng ta khó có thể đánh bại người.”

La Chỉnh vừa rút bảo kiếm trong tay vừa khẽ lắc đầu: “Người lựa chọn chiến đấu vào thời điểm người mạnh nhất không phải ta, mà là cái tâm võ đạo của ta. Nếu không đánh với người một trận khi người ở trạng thái tốt nhất, suy nghĩ của ta rất khó thông suốt.”

Thông suốt, chính là tỏ tường một cách sáng khoái.

Trong quá trình tu luyện, võ giả sẽ gặp vô số bình cảnh. Nếu ý niệm trong đầu không thể thông suốt sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái, như vậy con đường tu luyện võ đạo sẽ bị cản trở. Vậy nên dù thắng hay bại, La Chỉnh cũng sẽ lựa chọn đấu với một Bùi Thiên Diệu ở trạng thái đỉnh cao.

“Thì ra là vậy.” Trong mắt Bùi Thiên Diệu lộ ra một tia sáng rực rỡ: “Lâu rồi ta chưa gặp được chàng trai nào có tâm trí mạnh mẽ như người.”

Bùi Thiên Diệu tu luyện công pháp Phật môn, tuân theo mười điều răn của cửa Phật mới có thể giữ lòng phẳng lặng. Nhưng La Chỉnh tu luyện kiếm đạo, không có giới luật mạnh mẽ trói buộc trên người mà vẫn có thể giữ vững cái tâm võ đạo của mình đến vậy, chỉ có thể nói, La Chỉnh đã khống chế tâm tính của mình đến cực hạn.

Linh hồn mạnh mẽ, thân thể dẻo dai, ngay cả tâm tính cũng vững vàng đến vậy, không thể không nói, La Chỉnh là một kẻ đáng sợ.

“Không nói nhiều nữa, ta muốn thắng trận tỷ thí này!” Bảo kiếm của La Chỉnh đột ngột bay ra khỏi nhẫn tu di, thân kiếm phản chiếu ánh mặt trời chói lọi. Giống như Hoa Thiên Mệnh, La Chỉnh cũng lựa chọn tấn công trước!

Thực lực của Bùi Thiên Diệu quá mạnh, muốn đối phó với hắn nhất định phải chiếm trước thời cơ. Suy nghĩ của cao thủ có phần giống nhau, chỉ tiếc Hoa Thiên Mệnh dù chủ động tấn công nhưng không chiếm được thế thượng phong, cuối cùng bị công pháp Phật môn cuộn cuộn áp chế.

Bùi Thiên Diệu không chút hoang mang, chắp hai tay lại, ngón trỏ và ngón út đồng thời chĩa ra, tạo thành một thế Vô Tương Kiếp Chỉ hướng về phía La Chỉnh. Đối với hành vi chiếm tiên cơ của La Chỉnh, Bùi Thiên Diệu cảm thấy mình có thể thoải mái ứng phó. Nhưng hắn quên mất một điều, La Chỉnh không phải Hoa Thiên Mệnh.

Hoa Thiên Mệnh là kiếm khách trời sinh, tung hoành dựa vào Thực Huyết Kiếm. Nhưng La Chỉnh chính là kẻ toàn tài. Kiếm là vũ khí sắc bén nhất của hắn, cũng là phương thức tấn công hắn sử dụng nhiều nhất. Nhưng điều này không có nghĩa là những phương diện khác hắn thua kém Bùi Thiên Diệu.

“Choang!”

Vô Tương Kiếp Chỉ cuốn theo một luồng gió lốc dữ dội lập tức hất tung kiếm của La Chỉnh. Nếu là Hoa Thiên Mệnh, hắn nhất định sẽ tìm cách ổn định bảo kiếm, sau đó phản kích Bùi Thiên Diệu, nhưng nhiều nhất cũng chỉ dùng kiếm bộ để ứng phó.

Nhưng La Chỉnh lại trực tiếp dùng nắm đấm của mình.

“Mở hết vảy rồng!”

Nhờ sức mạnh của hơn trăm miếng vảy rồng, cánh tay La Chỉnh phảng phất như một quả bóng hơi căng tràn, mỗi bắp thịt đều phồng lên, gân xanh trên đó như ẩn chứa một con rồng lớn.

Bùi Thiên Diệu hoàn toàn không ngờ ngay cả chân nguyên La Chỉnh cũng không dùng mà trực tiếp lấy cơ thể làm vũ khí?

Vậy nên lúc hăn tung ra một quyền đó, Bùi Thiên Diệu không quá bận tâm, chỉ muốn dùng Đại Thiên Diệp Thủ khéo léo hóa giải đòn tấn công của hăn. Nhưng khi cú đấm của hăn tới gần, Bùi Thiên Diệu bất ngờ biến sắc.

“Ầm!”

Uy lực một quyền này vượt xa dự đoán của Bùi Thiên Diệu. Hăn chỉ có thể vội vàng sử dụng Kim Chung Tráo để đỡ, tâm tính luôn bình thản như nước giờ phút này cũng không nhịn được mà cảm thấy buồn bực. Tên này có phải là người nữa không vậy? Thần lực trời sinh cũng nên có mức độ thôi chứ!

“Rầm!”

Năm đấm của La Chinh dội thẳng xuống Kim Chung Tráo!

Kim Chung Tráo quả thật vô cùng cứng cáp, dưới cú va chạm mãnh liệt như thế mà hoàn toàn không bị vỡ nát, chẳng qua trên thân đã xuất hiện dấu vết rạn nứt.

Nhưng sức mạnh của La Chinh vẫn khiến Bùi Thiên Diệu bị hất văng ra, đến khi nặng nề đập vào kết giới mới ngừng lại được.

Các trưởng lão trong Thanh Vân Tông đã sớm dự đoán cuộc chiến đấu giữa La Chinh và Bùi Thiên Diệu sẽ vô cùng kịch liệt, dữ dội, lại thêm hôm nay có vô số đệ tử tới đây quan sát nên mấy đại trưởng lão đã bắt tay thi triển kết giới bền chắc vô cùng. Vậy nên khi Bùi Thiên Diệu đập vào thì kết giới chỉ khê dao động chứ không rạn vỡ.

“Một quyền đánh bay Bùi Thiên Diệu? Có cần khủng bố như vậy không?”

“Không phải các người nói coi trọng Bùi Thiên Diệu sao? Thế thì sao? Ta nói La Chỉnh là tên quái dị gặp đối thủ mạnh thì càng mạnh hơn đấy! Quy luật này xảy ra trên người hắn rất nhiều lần rồi, lát nữa Bùi Thiên Diệu nhất định sẽ dùng đòn sát thủ, nhưng cuối cùng vẫn bị La Chỉnh áp chế, sau đó quay lại phản kích đấy!”

“Chẳng qua chỉ là dùng thần lực trời sinh đánh Bùi Thiên Diệu một quyền, thế thì sao? Bùi Thiên Diệu còn chưa tung hết thực lực đâu!”

“Nói cứ như La Chỉnh đã dùng toàn bộ sức mạnh rồi ấy, ngay cả chân nguyên hắn còn chưa dùng nữa!”

Quần chúng vây quanh võ đài nhao nhao bàn luận, không ít người còn xảy ra tranh cãi.

Trong nhóm đệ tử chỉ có mình Triệu Chiêu chấp tay sau lưng, khoe môi thấp thoáng nét cười: “Ầm ỉ đi, ầm ỉ đi. Dù sao ông đây cũng kiếm bộn tiền rồi, có đủ vốn rồi!”

Trong trận chung kết, Triệu Chiêu không cược cho La Chỉnh hay Bùi Thiên Diệu. Cũng không phải hắn không muốn cược, mà bởi hắn liên tiếp cược La Chỉnh thắng nên bây giờ số tiền kiếm được chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung. Nhà cái mà Triệu Chiêu cá cược chẳng khác gì phá sản!

Những nhà cái khác cực kỳ sáng suốt, vừa nghe tin Triệu Chiêu cược cho La Chỉnh liền không thèm để ý tới hắn. Vết xe đổ thảm khốc còn ở kia, không ai biết La Chỉnh có thể thắng hay không. Nếu thua thì còn được, nhưng nếu La Chỉnh thắng, Triệu Chiêu cược lớn như vậy thì mình sẽ phá sản mất thôi.

Cho nên Triệu Chiêu không thể cược thêm nữa, dù sao hắn cũng thắng đủ rồi. Sau một kỳ đại hội toàn phong liền biến thành đại phú ông, đoán chừng cả Thanh Vân Tông chỉ có một mình hắn. Mà hết thủy điều này là do

La Ching ban tặng, vậy nên từ tận đáy lòng, hẳn càng hy vọng La Ching chiến thắng!

Bùi Thiên Diệu bò dậy khỏi mặt đất, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Từ khi bước vào Thanh Vân Tông tới nay, chưa từng có ai khiến hắn chật vật như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Thân Thể Kim Cương

“Buông bỏ giận dữ, buông bỏ phần nộ, buông bỏ kiêu ngạo, buông bỏ nóng nảy, buông bỏ tham lam, buông bỏ sắc dục, buông bỏ...” Bùi Thiên Diệu không ngừng mặc niệm.

Tâm tình Bùi Thiên Diệu vẫn luôn phẳng lặng không có nghĩa hấn là người không có tình cảm, nếu tâm tình không có chút dao động nào, đó không phải là người nữa mà là thần. Nhưng hấn có khả năng kiềm chế phi thường. Mặc dù bị một quyền của La Chỉnh đánh đến mức chặt vật nhếch nhác, nhưng những xao động nơi đáy lòng đã theo từng lời mặc niệm mà dần lắng xuống.

Cõi lòng hấn lại như một mặt hồ êm đềm ngày xuân, không chút gợn sóng. Khi xao động vừa xuất hiện, dường như muốn hóa thành sóng nước dâng trào, nhiều loạn tâm tư, Bùi Thiên Diệu lập tức ra tay khống chế, để nó từ từ bình ổn.

“Sao người có thể mạnh đến vậy? Thần lực trời sinh cũng có giới hạn, sức mạnh của người đã vượt xa cực hạn của Tiên Thiên Cảnh.” Sắc mặt của Bùi Thiên Diệu vô cùng nghiêm túc.

Trước đây, La Chỉnh từng bộc lộ thực lực của mình, nhưng đa số mọi người không có ánh mắt sắc bén như Bùi Thiên Diệu nên không nhìn ra được chỗ lạ kỳ của La Chỉnh.

Nhưng bằng sức mạnh thân thể, La Chỉnh quả thật đã vượt xa giới hạn của Tiên Thiên Cảnh.

Sức mạnh không phải thứ có thể dùng mãi, nhất định phải tương xứng với cường độ thân thể. Nếu sức mạnh quá lớn nhưng cường độ thân thể không theo kịp, như vậy khi La Chỉnh vùng quyền sẽ bị chính sức mạnh của mình ép vỡ.

Nhưng thân thể La Chỉnh đã sớm trải qua muôn ngàn thử thách, trở thành linh khí trung phẩm, thân thể có thể sánh với với linh khí đương nhiên có thể chống đỡ được sức mạnh như vậy. Đây là bí mật lớn nhất của La Chỉnh, tất nhiên hắn sẽ không nói cho Bùi Thiên Diệu. La Chỉnh cười nói: “Ta có thể không nói được không?”

“Ừ, có thể. Nhưng ta vẫn rất tự tin vào sức mạnh thân thể của mình.” Bùi Thiên Diệu gật đầu, Kim Chung Tráo bao phủ quanh người hắn chợt tan biến, nhưng ngay sau đó, những luồng chân nguyên màu vàng không ngừng tràn ra, nhanh chóng bao phủ toàn thân Bùi Thiên Diệu, khiến hắn thoát nhìn ánh vàng chói lọi hết như một pho tượng được đúc từ vàng ròng.

Thứ xuất hiện trên thân thể Bùi Thiên Diệu lúc này, rất giống với hình thái phù văn màu vàng thần bí từng hiện lên trên người La Chỉnh, nhưng thực ra lại khác nhau về bản chất.

Khi cơ thể La Chỉnh bắt đầu hấp thu ngọn lửa, những phù văn màu vàng kia sẽ biến thành một dòng nước xoáy. Còn từng tắc da tắc thịt trên người Bùi Thiên Diệu đều biến thành màu vàng, cả người thoát nhìn giống hết một pho tượng vàng!

“Thân Thể Kim Cương! Đó là Thân Thể Kim Cương!” Một vị đệ tử chợt kêu to.

Hoa Thiên Mệnh thấy Bùi Thiên Diệu sử dụng chiêu Thân Thể Kim Cương này thì thầm thở dài trong lòng. Ngày đó hắn ép Bùi Thiên Diệu sử dụng hư ảnh Bất Động Minh Vương, nhưng hắn cũng biết Bùi Thiên Diệu

không chỉ có một thủ đoạn như vậy. Thân Thể Kim Cương này đương nhiên cũng là một đòn sát thủ của hã.

“Thân Thể Kim Cương à?” Nhìn Bùi Thiên Diệu lấp lánh ánh vàng, La Chỉnh siết tay, nóng lòng muốn thử.

Hã có thân thể linh khí, xét về phương diện cường độ thân thể thì chỉ sợ ngay cả Thạch tông chủ cũng không sánh bằng. Dù sao thể hệ võ giả đương thời của Thanh Vân Tông chủ yếu tu luyện chân nguyên, chẳng mấy ai tiến hành pháp thể song tu, bởi vì chuyện đó quá khó khăn. Tuổi thọ của con người có hạn, cái gì cũng biết chi bằng tinh thông một thứ thôi, pháp thể song tu nhất định không thể gặt hái được thành tựu.

Nghiêm túc mà nói, công pháp La Chỉnh tu luyện cũng không phải pháp thể song tu, bởi vì phương pháp tu luyện Luyện Thể Thuật hoàn toàn khác với phương pháp tu luyện kiểu “ăn đòn” của La Chỉnh. Thay vì nói là luyện thể, chi bằng nói La Chỉnh biến bản thân thành binh khí mà tu luyện.

Nhưng phương pháp này của hã mặc dù không phải là Luyện Thể Thuật, nhưng còn lợi hại hơn, bá đạo hơn Luyện Thể Thuật!

Sau khi Bùi Thiên Diệu thi triển Thân Thể Kim Cương, La Chỉnh liền thu hồi Lưu Quang Kiếm về nhẫn tu di.

“La Chỉnh muốn làm gì? Hã thu kiếm về?”

“Không hiểu, thật không thể hiểu nổi. Bùi Thiên Diệu bắt đầu sử dụng Thân Thể Kim Cương rồi, hã lại thu kiếm về? Đây là định nhận thua sao?”

“Không phải hã định dùng thân thể của mình nghênh chiến với Bùi Thiên Diệu đấy chứ? Thân thể La Chỉnh mặc dù dẻo dai, nhưng đối mặt với Thân Thể Kim Cương... Chuyện này...”

Mọi người ngây ngẩn cả người.

Thần lực trời sinh, thân thể dẻo dai. Ở nửa đầu đại hội toàn phong, La Chỉnh vẫn dựa vào hai món “pháp bảo” này để duy trì thành tích thắng liên tiếp, đông đảo đệ tử đều biết rõ.

Nhưng thân thể con người dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn, cho nên ở nửa sau đại hội toàn phong, La Chỉnh đã rút kiếm ra chứ không dựa vào thần lực trời sinh và thân thể dẻo dai nữa. Không ít đệ tử quan sát trận đấu cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Luyện Thể Thuật dù cao cường đến đâu cũng không phải đối thủ của chân nguyên. Lúc trước chạm trán những đệ tử có thực lực yếu thì còn có thể ứng phó, nhưng gặp phải cường giả như Vương Doãn, Hoa Thiên Mệnh, người cứ thử xem?

Khiến mọi người kinh ngạc chính là, khi đối đầu với Bùi Thiên Diệu, La Chỉnh cũng định làm như vậy.

Bùi Thiên Diệu dám làm như thế là bởi hãn luyện Thân Thể Kim Cương. Thật ra tầng tầng lớp lớp ánh vàng trên người hãn là do chân nguyên ngưng tụ mà thành, không phải sức mạnh cơ thể đơn thuần của bản thân hãn. La Chỉnh muốn dùng thân thể đối kháng với Bùi Thiên Diệu, cái này không phải tự tìm đường chết sao?

Giờ phút này, người kinh ngạc nhất chính là La Yên.

Lúc này nàng đã tìm một nơi ngồi xuống, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi người ca ca.

Có thể vượt mọi nguy nan đi tới bước này ở đại hội toàn phong, cho dù không quan sát những trận đấu trước thì La Yên vẫn hiểu rõ ca ca rất mạnh. Nhưng nàng không ngờ La Chỉnh lại mạnh đến mức độ này!

“Ca ca thật sự định lấy cứng đối cứng “

“Thật tự tin!”

“Ca ca, cố gắng lên!”

La Yên không rõ dự tính của La Chinh khi đối đầu với Bùi Thiên Diệu, nhưng nàng vẫn tin tưởng hẳn, mặc dù bàn tay nhỏ bé của nàng đã siết chặt, lòng bàn tay ướm đầm mồ hôi.

Giờ phút này, La Chinh và Bùi Thiên Diệu giống như hai con dã thú, bốn mắt nhìn nhau rồi đột ngột xông về phía đối phương.

Tốc độ vung quyền của hai người cực kỳ nhanh, hai bên đều lựa chọn cách thức tấn công quyết liệt mà không hề chú ý đến phòng ngự.

Cả hai bên đều dùng thân thể bền bỉ để va chạm với nhau. Đây là cuộc so đấu giữa sức mạnh và sức mạnh. Vào giờ khắc này, hai người đều phát huy cái đẹp của bạo lực đến cực hạn!

Nhìn từng quyền tấn công dồn dập kia, khán giả đều chấn động kinh hãi đến quên cả thở!

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Chiêu thức của La Chinh đơn giản hơn, còn công pháp tu luyện của Bùi Thiên Diệu lại quá nhiều, quá phức tạp, các loại quyền pháp ào ạt tung ra. Nhưng thân thể La Chinh lại mạnh mẽ hơn, chiếm ưu thế hơn so với Bùi Thiên Diệu một chút.

Có lẽ Thân Thể Kim Cương của Bùi Thiên Diệu có khả năng chịu đòn tốt hơn thân thể linh khí của La Chinh, sức phòng ngự cũng kiên cố hơn, nhưng thân thể La Chinh có thể giảm thiểu cực nhiều uy lực từ đòn tấn

công của đối phương, chuyển hóa sức mạnh của đối phương thành luồng khí nóng gột rửa thân thể hắc.

Trong tình huống này, La Chỉnh chiếm ưu thế.

Hơn nữa La Chỉnh có thể triệu tập sức mạnh của vảy rồng, trong một cuộc so đấu sức mạnh thuần túy thì tuyệt đối không bao giờ rơi vào thế yếu! Thậm chí còn mạnh hơn!

Cho nên mỗi lần tấn công, La Chỉnh phải chịu ba, bốn quyền của Bùi Thiên Diệu, mà chỉ có thể phản kích lại hai lần, thậm chí một lần. Nhưng uy lực của một đòn tấn công của La Chỉnh lại vượt qua ba, bốn đòn tấn công của Bùi Thiên Diệu!

“A, La Chỉnh lại bị đánh một quyền!”

“Ôi trời ơi, một quyền này nếu đánh vào người ta thì chỉ sợ xương sườn toàn thân cũng nát thành bột phấn mất rồi!”

“Chẳng lẽ chỉ biến thành bột phấn thôi sao? Nực cười! Người cho rằng sức mạnh của Bùi Thiên Diệu chỉ có như vậy ư? Một quyền này đoán chừng có thể trực tiếp đâm thủng ngực người đấy.”

“Cứ tiếp tục như vậy thì La Chỉnh sẽ không cầm cự được bao lâu nữa, hắc vẫn luôn bị đánh.”

Người ngoài nhìn vào đều cho là như thế, nhưng trên thực tế tình huống lại hoàn toàn ngược lại!

Bùi Thiên Diệu vô cùng tự tin vào Thân Thể Kim Cương của mình. Thật ra khi sử dụng chiêu đó, mục đích của hắc là để phòng ngự Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh, cảm thấy thanh kiếm đó mới có thể tạo thành uy hiếp thực sự với mình.

Kết quả La Chỉnh lại trực tiếp thu hồi thanh kiếm lại...

Đã như vậy, Bùi Thiên Diệu cũng sẽ không nói gì, dù sao đây là lựa chọn của La Chỉnh.

Nhưng diễn biến của trận đấu lại khiến hãn giật mình thảng thốt, hơn nữa càng đánh càng giật mình! Vào giờ khắc này, tâm cảnh của hãn khó mà ổn định, mặt nước vốn phẳng lặng đã dấy lên sóng cả ngập trời.

Thằng nhóc này chẳng lẽ không sợ bị đánh sao!

Bùi Thiên Diệu biết rõ thực lực của mình. Mặc dù hãn không có thần lực trời sinh, nhưng khi lợi dụng chân nguyên để phát huy sức mạnh, cho dù thân thể dẻo dai thế nào đi chăng nữa cũng không dám đối đầu trực diện.

Thân thể La Chỉnh rốt cuộc là cái gì? Cái này đã không thể dùng bốn chữ “thân thể dẻo dai” để hình dung được nữa! Căn bản là một con mãnh thú.

Khốn kiếp! Hãn không nên sử dụng Thân Thể Kim Cương, Bùi Thiên Diệu buồn bực thầm nghĩ. Vào giờ khắc này hãn quên mất tôn nghiêm Phật pháp, phạm vào giới luật Vọng Ngữ trong thập giới. Nói cách khác, hãn không nên mắng chửi người ta...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Phá Thân Vàng

Có thể dồn ép một người như Bùi Thiên Diệu đến mức độ phải buông lời chửi rủa người khác, coi như La Chỉnh đã tạo nên một kỳ tích.

Một trận tỷ thí thoát nhìn vô cùng quái dị.

Dù nhìn ở góc độ nào cũng thấy La Chỉnh là người chịu đòn. La Chỉnh ăn đòn ba, bốn lần mới phản kích được một lần. Nhưng càng bị đánh thì sắc mặt hần lại càng hưng phấn, hai mắt càng rực rỡ sáng ngời, thần thái phần chấn sục sôi. Ngược lại Bùi Thiên Diệu dù đánh người khác nhưng khuôn mặt thì ủ ê buồn bực, giống như trèo lên lưng hổ khó mà xuống được vậy.

Từng luồng khí nóng không ngừng lưu chuyển toàn thân La Chỉnh, hần không chỉ không cảm thấy khổ sở mà ngược lại, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Sao có thể không hưng phấn được?

Loại tình trạng mà người bên ngoài chỉ thấy chấn động kinh hãi, đối thủ Bùi Thiên Diệu lại cảm thấy buồn bực phiền muộn này kéo dài hồi lâu. Rốt cuộc ánh sáng vàng rực trên người Bùi Thiên Diệu ngày càng âm đạm, đặc biệt là vị trí ngực và hai cánh tay thường xuyên bị La Chỉnh công kích đã mất hần ánh sáng, lộ ra màu sắc da thịt bình thường.

Mặc dù Thân Thể Kim Cương này có thể xưng là “thân thể vô địch”, nhưng trên thực tế vốn dựa vào ánh sáng màu vàng được biến hóa từ chân nguyên kia. Sau quá nhiều đòn công kích, chân nguyên sẽ từ từ tan rã, vậy nên trên thực tế Thân Thể Kim Cương cũng sẽ bị phá vỡ.

“Trời ơi, bị vỡ rồi! La Chỉnh chỉ dùng sức mạnh thân thể thuần túy đã đâm vỡ được nó! Ta sai rồi, La Chỉnh không phải khủng bố, hẳn là quái vật!”

“Không, cũng không phải quái vật, hẳn căn bản là pháp bảo, một cái pháp bảo hình người! Hẳn không sợ bị đánh sao?”

Vị đệ tử này không thể tin nổi vào mắt mình mới so sánh La Chỉnh như pháp bảo, nhưng hoàn toàn không ngờ đã nói trúng sự thật. La Chỉnh chính xác là một pháp bảo hình người, hơn nữa còn là một pháp bảo hình người không ngừng luyện hóa.

Sau một lần va chạm cuối cùng, ánh sáng vàng rực trên người Bùi Thiên Diệu rốt cuộc bị tan biến hoàn toàn. Hẳn rên lên một tiếng, cả người giật lùi bảy, tám thước sau đó mới ổn định lại, rõ ràng đã bị nội thương.

Với Bùi Thiên Diệu thì chút nội thương này không thấm vào đâu, nhưng quan trọng là hẳn đã thua trong trận so đấu thân thể, hơn nữa còn thua triệt để. Bởi vì hẳn nhìn thấy vẻ mặt tươi cười sinh động của La Chỉnh giống như còn chưa bị đánh đủ.

Lúc này, Bùi Thiên Diệu chợt nảy sinh ảo giác, hẳn cảm thấy La Chỉnh cố ý dụ mình ra tay đánh hẳn! Có điều suy nghĩ quá khó tin này hẳn không thể không biết xấu hổ mà nói ra, dù sao trên thế giới này không thể có ai thần kinh đến mức nguyện ý bị đánh. Cuồng ngược sao?

Nhưng Bùi Thiên Diệu không ngờ mình thật sự đã đoán đúng!

La Chỉnh đúng là chưa đủ thỏa mãn, nếu không phải sợ thể chất đặc thù không thể tưởng tượng nổi của mình bị phát hiện, hẳn thật lòng nguyện ý để Bùi Thiên Diệu đánh mình thêm mấy trăm quyền!

“Có lẽ ta đã đánh giá cao chính mình.” Bùi Thiên Diệu lắc đầu tự giễu: “Vốn ta cho rằng có thể dùng thân thể áp chế người, nhưng có lẽ ta đã

quá ảo tưởng rồi.”

Chân nguyên trong cơ thể Bùi Thiên Diệu tràn ra, sau lưng hẳn xuất hiện một hư ảnh ánh vàng từ từ ngưng tụ thành một pho tượng Phật.

Bất Động Minh Vương có hai loại hình thái.

Một loại gọi là Sắc Lệnh Luân Thân vì vẻ mặt hung ác phần nộ, lúc trước Bùi Thiên Diệu đã sử dụng nó để đối phó với Thiên Phật Kiếm của Hoa Thiên Mệnh. Nhưng ngoài ra còn có Chính Pháp Luân Thân với vẻ mặt mỉm cười yên tĩnh.

Sắc Lệnh Luân Thân tuy phần nộ nhưng lại không phải pháp tướng có uy lực mạnh mẽ nhất. Hình thái thực sự lợi hại của Bất Động Minh Vương chính là Chính Pháp Luân Thân!

Hư ảnh sau lưng Bùi Thiên Diệu không ngừng ngưng tụ, càng lúc càng trở nên rõ nét. Khác với lúc đối phó với Hoa Thiên Mệnh, tướng mạo của Bất Động Minh Vương mang một tia thiền cơ, trên mặt thấp thoáng nụ cười như tắm gió xuân, chính là Chính Pháp Luân Thân của Bất Động Minh Vương.

Bùi Thiên Diệu thật sự ra tay.

“Lần này tượng Phật khác lần trước, cười rất chân thành, không có khí thế bằng trận tỷ thí với Hoa Thiên Mệnh.”

“Ta cũng cảm thấy lúc đối phó với Hoa Thiên Mệnh, Bất Động Minh Vương cực kỳ hung ác, liếc mắt nhìn đã khiến người ta sợ hãi, nhưng dáng vẻ chân thành hiền hòa của tượng Phật này không có lực uy hiếp gì hết!”

“Các người biết cái gì, cái này gọi là Chính Pháp Luân Thân!”

Âm thanh lao xao bàn luận của mọi người truyền vào tai La Chinh. Nhìn hư ảnh Bất Động Minh Vương cao lớn trước mắt, sắc mặt hắn càng thêm thận trọng.

Tư duy của những đệ tử kia rất ngu ngốc, hư ảnh tượng Phật cười hay không cười thì liên quan gì đến uy lực? Hơn nữa La Chinh cảm nhận được sát cơ ẩn chứa trong vẻ tươi cười này, tựa hồ còn đáng sợ hơn Bất Động Minh Vương phần nộ kia nhiều!

Lưu Quang Kiếm một lần nữa vụt ra khỏi nhẫn tu di của La Chinh. Hẳn ý thức được, lúc này mình cũng phải dốc toàn lực để ứng phó.

Trong ánh mắt Bùi Thiên Diệu dần hiện ra vẻ sáng rõ, hai tay nhẹ nhàng khép lại, sau ba hơi thở liền tách ra, một lần nữa đập về phía La Chinh.

Chính Pháp Luân Thân của Bất Động Minh Vương sau lưng hắn cũng làm ra động tác tương tự, vươn đôi tay khổng lồ về phía hắn!

Trước hai chưởng khổng lồ này, La Chinh giống như là một con muỗi nhỏ xíu. Hắn không hề nghi ngờ nếu mình bị đôi tay kia đập trúng thì sẽ bị bẹp gí thế nào.

“A!”

Hai bàn tay khổng lồ màu vàng vỗ vào nhau với tốc độ cực nhanh, phát ra âm thanh vang dội.

Nhưng phản ứng của La Chinh còn nhanh hơn, trước khi bị hai bàn tay đập trúng, hắn liền hóa thành một tia sáng bay vọt lên mấy trượng.

Nhưng La Chinh không biết bay, có nhảy cao hơn nữa cũng phải xuống đất, hơn nữa khi đang ở trên không thì không thể dùng lực, càng khó có thể tránh né.

Hai mắt Bùi Thiên Diệu sáng trong, liên tiếp vung tay ra, một tay Bất Động Minh Vương cũng liên tiếp vỗ lên vỗ xuống, hung hăng đập về phía La Chỉnh.

“Ầm ầm!”

Lần này La Chỉnh bị dính đòn, một sức mạnh khổng lồ hất văng hẳn ra ngoài, theo quán tính đập thẳng vào kết giới rồi bắn ngược lại, cuối cùng ngã nhào xuống đất. Có mấy vị trưởng lão chung tay củng cố kết giới, sà đầu vững chắc vô cùng nhưng vẫn bị La Chỉnh đập thành một cái hố không nhỏ.

“Bùi Thiên Diệu nên sớm dùng chiêu này, nhanh chóng kết thúc trận đấu. Hẳn có thể điều khiển hư ảnh Bất Động Minh Vương, người ta căn bản là không đấu lại được!” Một vị đệ tử lên tiếng.

Nhưng lúc này, nhiều người vẫn giữ im lặng. Điều bọn họ quan tâm là La Chỉnh có thể bò dậy hay không. Dù là ai bị hư ảnh kia vỗ trúng một nhát sau đó đập xuống đất thì tuyệt đối không thể bò dậy nổi. Không cần nhìn cũng biết rất có thể gặp phải nguy hiểm chí mạng, ví dụ như xương cốt toàn thân vỡ vụn, thậm chí bạo thể mà chết!

Nhưng lúc này mọi người không dám ra kết luận, bởi vì bản thân La Chỉnh chính là một tên quái dị, là tên quái dị khủng bố tới mức không thể dùng lẽ thường để hình dung, một chiêu đơn giản như vậy đã bị Bùi Thiên Diệu đánh bại thì khó mà tin nổi.

Quả nhiên...

Đòn tấn công này với người khác có thể nói là công kích trí mạng, nhưng La Chỉnh vẫn có thể lồm cồm bò dậy, hai mắt lấp lánh sáng rỡ, nhìn qua có vẻ không bị thương nghiêm trọng.

Nhưng cho dù bị thương không nặng, La Chỉnh phát hiện ra mình gặp phiền toái lớn.

Đầu tiên là hư ảnh Bất Động Minh Vương này có tốc độ quá nhanh, tốc độ di chuyển tay của hư ảnh và bàn tay Bùi Thiên Diệu gần như diễn ra đồng thời. Nói cách khác, Bùi Thiên Diệu phẩy tay thì hư ảnh cũng phất tay cùng lúc.

Vấn đề là phạm vi một cái phất tay của Bùi Thiên Diệu chỉ có mấy thước, nhưng của Bất Động Minh Vương lại vượt quá bảy, tám trượng. Do tốc độ Bùi Thiên Diệu phất tay gần như chỉ trong nháy mắt, cho nên tốc độ di chuyển của hai chưởng tay khổng lồ kia cũng chỉ trong nháy mắt...

Quá nhanh, La Chỉnh rất khó né tránh. Càng đừng nhắc nói tới chuyện làm sao để tới gần Bùi Thiên Diệu.

Bản thân không cách nào công kích được hãn thì trận đấu này chắc chắn sẽ thua. Mặc dù La Chỉnh có sức chịu đựng kinh người, nhưng cũng tiêu hao không ít sức lực, còn Bùi Thiên Diệu chỉ cần thông thả phất tay, cho dù hãn có phất tay một ngày một đêm thì có lẽ ánh mắt cũng không chớp lấy một cái.

Trong lúc La Chỉnh còn đắm chiêu suy nghĩ đối sách thì phát hiện bàn tay khổng lồ kia lại một lần nữa đập tới, Bùi Thiên Diệu căn bản không cho La Chỉnh có cơ hội thở dốc.

Lần này, La Chỉnh vẫn tìm cách né tránh, nhưng đúng thời khắc hãn vươn người tránh bàn tay khổng lồ đó, hãn lại đưa ra một quyết định kinh người khác, đó là ném kiếm ra ngoài.

Lưu Quang Kiếm bay một vòng trong không trung, sau đó bắt đầu rơi tự do.

Mọi người ở đây đều không hiểu rõ ý đồ của La Chỉnh, nhưng đúng lúc đó, từ trong thân thể hắc bồng nhiên tràn ra một bóng dáng đỏ rực như máu, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một dáng người, đó là Yêu Dạ - kiếm linh của La Chỉnh.

Yêu Dạ vừa xuất hiện liền lao về phía Lưu Quang Kiếm, sau khi cầm được kiếm thì một lần nữa tăng tốc chĩa kiếm nhắm thẳng vào Bùi Thiên Diệu!

Bản thân Yêu Dạ chính là kiếm khách, đương nhiên có thể cầm kiếm tác chiến. Chỉ có điều hiện tại La Chỉnh không có hai thanh bảo kiếm nên dưới tình huống khó có thể thoát thân chỉ đành vừa tránh né hai bàn tay khổng lồ vừa thao túng Yêu Dạ tập kích Bùi Thiên Diệu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Nghiệp Hỏa

Yêu Dạ là kiếm linh của La Chỉnh. Đó là một cô gái có đôi chân dài, trên người luôn tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Lúc La Chỉnh tránh né hai chưởng đánh tới thì cũng ra lệnh cho Yêu Dạ cầm kiếm ra trận! La Chỉnh căn bản không có thời gian suy nghĩ đến những thứ khác, chỉ cần hơi phân tâm chút thôi thì hẳn có thể bị hai bàn tay to lớn kia đánh trúng!

Nhưng lúc đang tránh né hai bàn tay của Bất Động Minh Vương, La Chỉnh vừa liếc nhìn Yêu Dạ liền cảm thấy vô cùng kinh hãi!

Yêu Dạ cầm Lưu Quang Kiếm bắt đầu xoay tròn, sát khí trên người nàng tạo thành hình xoắn ốc, tựa như một trận gió dữ dội thổi ào ạt bao quanh. Sau đó, nó bắt đầu cuốn xiết về phía Bùi Thiên Diệu với tốc độ cực nhanh.

Yêu Dạ dường như đang nhảy múa, còn thanh kiếm chẳng qua chỉ là một loại đạo cụ trong vũ điệu của nàng - vũ điệu chết chóc...

“Đây, đây là chiêu thức gì?” La Chỉnh ngẩn người.

Mặc dù Yêu Dạ là kiếm linh của La Chỉnh, nhưng bản thân hẳn thật sự không quá hiểu nàng. Từ trước đến nay hẳn chỉ mới triệu Yêu Dạ ra rồi sau đó để nàng bám vào kiếm của mình. Huống chi kiếm linh này ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp thì gần như không quá khác biệt so với những kiếm linh La Chỉnh từng nhìn thấy trên Sát Lục Kiếm Sơn.

Ở Sát Lục Kiếm Sơn, La Chỉnh đã gặp vô số kiếm linh muôn màu muôn vẻ. Kiếm linh có đẳng cấp thấp nhất chỉ là một đốm sáng chứ chưa có hình thể nhất định. Khi La Chỉnh không ngừng lên cao thì xuất hiện càng nhiều kiếm linh cấp cao hơn. Rất nhiều kiếm linh đã có hình thái cụ thể, trong đó phổ biến nhất là hình thái con người.

Nhưng ngay cả như vậy, những kiếm linh này đều không có suy nghĩ chủ quan. Kiếm linh không nói chuyện hay thể hiện sắc mặt ra ngoài, trừ cái người trong Băng Kiếm mà La Chỉnh gặp gỡ cuối cùng. Đó là bởi vì người đó đã rót một luồng linh hồn mình vào kiếm linh để điều khiển nó.

Trong kiếm linh Yêu Dạ không tồn tại bất kỳ linh hồn nào, nhưng điều khiến La Chỉnh kinh ngạc là sau khi hãm ra lệnh, nàng lại sử dụng cách thức tấn công kỳ lạ như thế! Khi tốc độ xoay tròn của Yêu Dạ càng lúc càng nhanh, từng luồng sát khí hình xoắn ốc cũng xuất hiện càng nhiều.

Lúc La Chỉnh vừa phóng kiếm linh ra, Bùi Thiên Diệu không quá bận tâm. Điều hãm cần làm là tập trung khống chế Chính Pháp Luân Thân của Bất Động Minh Vương. Còn kiếm linh kia, cho dù nàng cầm Lưu Quang Kiếm thì cũng chẳng thể tạo thành uy hiếp quá lớn, hãm chỉ cần né tránh một chút là được. Nhưng Bùi Thiên Diệu không ngờ kiếm linh của La Chỉnh lại có thể sử dụng chiêu kiếm, hơn nữa còn là chiêu kiếm quái dị như vậy!

Chiêu kiếm này là gì? Rõ ràng chính là một điệu múa! Nhưng trong đó lại ẩn chứa chiêu kiếm, chứng tỏ đây là một loại Kiếm Vũ!

Trong tình thế không hiểu được Kiếm Vũ lạ thường của Yêu Dạ, Bùi Thiên Diệu phải gọi một bàn tay Phật về để tập trung tấn công nàng.

Bớt đi một bàn tay, áp lực của La Chỉnh lập tức giảm đi không ít. Bùi Thiên Diệu không thể phân tâm để đồng thời đối phó với La Chỉnh và kiếm

linh của hắn, vậy nên Bùi Thiên Diệu quyết định phải bóp nát Yêu Dạ trước đã.

Bàn tay của Bất Động Minh Vương cực kỳ nhanh, ngón tay khổng lồ gần như trói chặt Yêu Dạ trong chớp mắt, sau đó mạnh mẽ siết lại. Nhưng sức mạnh của Yêu Dạ không những vượt qua sự tưởng tượng của Bùi Thiên Diệu mà thậm chí còn cả La Chỉnh.

Bàn tay khủng bố của Bất Động Minh Vương từng vẫy một cái đã khiến Thiên Phật Kiếm của Hoa Thiên Mệnh gãy nát, lúc này lại chẳng khác nào tờ giấy tầm thường trước Kiếm Vũ của Yêu Dạ!

Lưu Quang Kiếm khuấy đảo từng vòng, mũi kiếm tỏa ra từng luồng sát khí dày đặc hình xoắn ốc biến Yêu Dạ thành một con nhím toàn thân tua tủa gai nhọn đang không ngừng xoay tròn. Bàn tay của Bất Động Minh Vương bao quanh một thứ như vậy, kết quả thế nào thì nghĩ cũng biết!

Trong tích tắc, một bàn tay lớn như thế đã bị Yêu Dạ đâm nát bét, đầu ngón tay tức thì bị nàng chặt đứt. Hơn nữa thế tấn công của Yêu Dạ vẫn chưa ngừng lại. La Chỉnh ra lệnh cho nàng tấn công, mà trước mắt nàng chỉ còn lại một người: Bùi Thiên Diệu.

Giờ phút này, Bùi Thiên Diệu cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Hắn không hề xem thường La Chỉnh, trên thực tế, trong khoảng thời gian này hắn đã phán đoán rõ ràng thực lực của La Chỉnh. Nhưng kết quả là ở phương diện nào, La Chỉnh cũng đều vượt ngoài dự liệu của hắn.

Đầu tiên là về sức mạnh, hắn không biết rốt cuộc vì sao La Chỉnh lại có sức mạnh khủng khiếp như vậy, sức mạnh của thân thể La Chỉnh đã vượt qua cực hạn của con người. Sức mạnh này rốt cuộc từ đâu tới? Trên người hắn ta rốt cuộc có bí mật gì?

Xét về cường độ của thân thể, cơ thể mạnh đến khó tin kia của La Chỉnh thậm chí còn kinh khủng hơn thân thể kim cương không hỏng của

hắn.

Được rồi, nếu La Chỉnh chỉ mạnh về hai phương diện này thôi thì Bùi Thiên Diệu còn có thể chấp nhận. Nhưng kiếm linh thì sao? Kiếm linh này mới được luyện thành trước đó không lâu sao? Vừa luyện thành kiếm linh đã có thể hóa hình, Bùi Thiên Diệu vẫn nhìn, coi như La Chỉnh có thiên phú dị bẩm, có cơ duyên người thường khó gặp.

Nhưng ngay cả như vậy mà kiếm linh hóa hình cũng có thể mạnh tới mức này sao? Kiếm linh biết sử dụng chiêu kiếm? Còn là chiêu kiếm sắc bén như vậy?

Bùi Thiên Diệu không còn lời nào để nói...

Không phải chỉ có mình Bùi Thiên Diệu nghĩ như vậy, mười vạn khán giả ở đại hội toàn phong cũng không thể nói gì hơn.

Đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp của Yêu Dạ thấp thoáng trong vòng xoáy sát khí hình xoắn ốc, trên gương mặt lạnh lùng là vẻ khí khái anh dũng tựa như vũ thần mà trời cao phái xuống. Kiếm Vũ của nàng vừa đẹp mắt vừa ẩn chứa chiêu kiếm, khi thì uyển chuyển động lòng người, lúc lại mạnh mẽ như rồng thần uốn lượn. Mái tóc dài che khuất nửa gương mặt yêu kiều như hoa sen lay động trong gió, xinh đẹp thướt tha đến choáng ngợp.

Chỉ bằng một điệu Kiếm Vũ này mà đã có thể đẩy lùi Bùi Thiên Diệu.

“Thật hâm mộ, ta chưa bao giờ gặp được chuyện tốt thế này đâu. Nếu ta có một kiếm linh như vậy, không cần nàng quá lợi hại, chỉ cần được ở bên cạnh nhìn ngắm nàng mỗi ngày là được!”

“Hâm mộ? Đâu chỉ hâm mộ, ta còn muốn quỳ con mẹ nó luôn. Đây mà là kiếm linh sao? Ai nói cho ta biết, đây mà là kiếm linh ư? Đây chính là nữ thần!”

“Ta nói cho các người biết một cách nhé. Nằm mơ đi, trong mơ các người sẽ có thể có được kiếm linh xinh đẹp như vậy! Muốn có trong thực tế ư? Hừ, kiếp sau cũng không tới lượt các người!”

La Yên khẽ cắn môi, hơi thở có chút dồn dập. Nàng không rõ rốt cuộc La Chỉnh đã gặp phải biến cố gì mà lại có nhiều cách thức chiến đấu như vậy! Hơn nữa nếu chúng nằm trong tay người khác, dù cái nào cũng đủ để làm đòn sát thủ!

“Ca ca quá mạnh...”

Hoa Thiên Mệnh vừa xem cuộc tỷ thí vừa khẽ lắc đầu. Bất Động Minh Vương Chương của Bùi Thiên Diệu có thể bóp nát Thiên Phật Kiếm, nhưng lại không làm gì được kiếm linh của La Chỉnh, điều này quả thật quá kỳ quái, khiến người khác khó mà chấp nhận.

Thật ra Hoa Thiên Mệnh cảm thấy kỳ quái cũng không sai, bởi vì lúc giao đấu với hắn, La Chỉnh cũng sử dụng kiếm linh, chẳng qua khi đó La Chỉnh đã đặt Yêu Dạ vào trong kiếm của mình, có thể tùy ý sử dụng sát khí của Yêu Dạ để đối phó với kẻ địch.

Vấn đề là, La Chỉnh không hề tu luyện công pháp sử dụng sát khí, cho nên thật ra trình độ sử dụng sát khí của hắn mới dừng lại mức sơ đẳng, hoàn toàn dựa vào uy lực của sát khí để chém vỡ Thiên Phật Kiếm.

Bản thân Yêu Dạ thông thạo chiêu kiếm, hơn nữa còn sử dụng Kiếm Vũ kỳ dị như thế để phát huy uy lực của sát khí đến mức cực hạn, việc này ngay cả La Chỉnh cũng không ngờ tới.

Nói cách khác, Yêu Dạ còn mạnh hơn La Chỉnh đôi chút...

Bùi Thiên Diệu bị dồn ép phải liên tục lùi về sau, cuối cùng bị dồn tới mép võ đài.

Phía sau hần chính là màn sáng tạo thành kết giới, lùi tiếp đồng nghĩa với thua cuộc, còn nếu không sẽ phải đối mặt với thể tấn công của Yêu Dạ.

Nói cách khác, hần không thể lùi nữa.

Nhìn Yêu Dạ đang dần áp sát, Bùi Thiên Diệu một lần nữa khép tay, trong đôi mắt thấp thoáng một Phật ấn màu vàng.

“Đau khổ về thể xác, đặt tâm vào điều thiện, vững vàng không dao động, trong lòng không bận tâm...”

Bùi Thiên Diệu yên lặng lẩm nhẩm, Kiếm Vũ của Yêu Dạ càng lúc càng tới gần, tựa như hần chấp nhận buông tay chịu trôi.

Nhưng ngay sau đó, Phật ấn trong mắt hần chợt vỡ tan, phủ kín con người nơi mắt phải, thoát nhìn mắt phải của hần đang tỏa ra một vầng ánh sáng vàng rực.

Không cần phải nhiều lời, tất cả mọi người đều phát hiện ra Bùi Thiên Diệu muốn bộc phát.

Nhưng Bùi Thiên Diệu đã sử dụng Bất Động Minh Vương, hần còn lá bài tẩy gì có thể mạnh hơn thế?

Sau đó, mắt phải của hư ảnh Bất Động Minh Vương phía sau lưng hần cũng tỏa ra ánh sáng vàng như vậy. Mà dưới ánh sáng vàng rực đang chiếu rọi này, bàn tay vốn vỡ vụn của Bất Động Minh Vương lại một lần nữa ngưng kết lại.

Bùi Thiên Diệu chấp tay trước ngực, đến khi tách ra thì giữa hai tay hần đã xuất hiện một ngọn lửa xanh biếc. Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay của hư ảnh Bất Động Minh Vương cũng xuất hiện một ngọn lửa lớn màu xanh!

“Thanh Liên Nghiệp Hỏa!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Muốn Phát Diên

Nghiệp Hỏa - ngọn lửa của tội ác, ác nghiệp hại người ví như ngọn lửa thiêu đốt tội nhân nơi địa ngục.

Trong Phật giáo, hai ngọn lửa mạnh nhất là Tính Không chân hỏa của chư Phật Bồ Tát và Nghiệp Hỏa, giữa chúng không phân trên dưới.

Công đức của chư Phật Bồ Tát không thể nghi ngờ, còn nghiệp lực của chúng sinh cũng vậy!

“Thanh Liên của ta, giữa nơi trần thế, mọc chốn tàn ác mà không nhuốm bẩn, chỉ vì thiêu đốt vạn giới mà hóa thành hỏa ngục vô tận...”

Thanh Liên Nghiệp Hỏa cuộn cuộn tuôn trào trong tay Bùi Thiên Diệu, từ đó chia thành hai ngọn lửa một lớn một nhỏ. Ngọn lửa nhỏ nở rộ muôn nghìn đóa hoa sen tràn về phía Yêu Dạ, còn Thanh Liên Nghiệp Hỏa khổng lồ dữ dội trong tay hư ảnh Bất Động Minh Vương thì dội thẳng xuống sàn đấu.

Uy lực của Thanh Liên Nghiệp Hỏa vượt xa sự tưởng tượng của mọi người!

Dưới thế tấn công của ngọn lửa nhỏ, từng luồng sát khí của Yêu Dạ tức thì tan rã! Mặc dù sát khí của nàng dày đặc, nhưng chỉ sợ chẳng chống đỡ được bao lâu. La Chỉnh thấy thế thì chợt nảy ra một ý, vội vàng gọi Yêu Dạ và Lưu Quang Kiếm trở về.

Yêu Dạ hóa thành một đốm sáng nhỏ chui vào trong người La Chính, còn Lưu Quang Kiếm thì bay vào nhãn tu di của hắn.

La Chính từng bước áp sát, cuối cùng ép được Bùi Thiên Diệu sử dụng chân hỏa!

Người thường nổi giận, máu tươi lênh láng. Đế vương nổi giận, trăm vạn thân người. Phật Tổ nổi giận, thiêu đốt vạn giới!

Thanh Liên Nghiệp Hỏa với hỏa thể cuộn cuộn khiến mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông ngồi quanh võ đài hô hấp khó khăn. Không ít đệ tử bắt đầu rối loạn, chạy trốn, thậm chí còn giẫm đạp lên nhau. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu gào chửi rủa vang lên không ngớt.

Hiện giờ, những đệ tử này đã thông minh hơn nhiều.

Xem tỷ thí thì được, nhưng nếu bị Thanh Liên Nghiệp Hỏa này quấn lấy, thì có thứ gì không bị đốt thành tro bụi? Như vậy thì quá thiệt thòi! Trước đây không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Có nhiều lần cuộc tỷ thí trên đấu trường đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới nhóm đệ tử tụ tập xung quanh. Ví dụ như tiếng rống ngâm trong trận đấu giữa La Chính và Vương Doãn từng khiến linh hồn của không ít đệ tử tham gia đại hội toàn phong bị thương.

Có thể tham gia đại hội toàn phong thì thực lực của các đệ tử đều đứng đầu các phong. Nhưng mười vạn đệ tử tới xem thi đấu hôm nay không thể sánh bằng ngày trước. Nếu không chạy nhanh sợ rằng sẽ bị đốt thành tro bụi.

Phật là khắc chế, sẽ không giáng Nghiệp Hỏa xuống đầu những sinh linh vô tội.

Trong khoảnh khắc Thanh Liên Nghiệp Hỏa trong tay hư ảnh Bất Động Minh Vương dội xuống võ đài, trên mặt đất liền xuất hiện một chuỗi

phù văn thần bí khó hiểu, dần dần lan rộng, sau đó vây kín Nghiệp Hỏa hừng hực trong phạm vi võ đài.

Mấy vị trưởng lão chứng kiến chiêu thức kinh người đó của Bùi Thiên Diệu liền vội vàng chuẩn bị ra tay củng cố lại kết giới. Nhưng ngay sau đó bọn họ phát hiện ra, Thanh Liên Nghiệp Hỏa chỉ bốc cháy trên sàn đấu mà không hề tràn ra ngoài!

Một vị trưởng lão khẽ lắc đầu thở dài: “Ngọn lửa của Phật Tổ thật kỳ lạ, chưa từng thấy công pháp nào có thể hạn chế phạm vi lan tỏa trong khi sử dụng.” Dựa vào thực lực và sự hiểu biết của vị trưởng lão này, trình độ của Bùi Thiên Diệu có thể phát huy được uy lực của Nghiệp Hỏa, nhưng sẽ không thể khống chế sức mạnh đó một cách chính xác trên sàn đấu.

“Nhưng cũng vì thế mà ngọn lửa không thể khuếch tán ra ngoài, tập trung toàn bộ trên võ đài. Như thế uy lực sẽ càng tăng cường, càng dữ dội. Trận tỷ thí này La Chỉnh có lẽ sẽ thua thảm...” Một vị trưởng lão khác gật đầu nói.

Sau khi ý thức được Thanh Liên Nghiệp Hỏa kinh khủng kia sẽ không tràn ra khỏi sàn đấu, đông đảo các đệ tử đều bình tĩnh lại. Nhưng lúc này La Chỉnh đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong đó, cả đấu trường chính là một địa ngục rực lửa!

Nghiệp Hỏa này cực kỳ đặc biệt, chỉ cần liếc nhìn một chút cũng khiến lòng người chấn động, tựa hồ ngọn lửa này có thể thiêu trụi linh hồn!

“Trời ạ, chỉ nhìn ngọn lửa này thôi đã khiến mắt ta đau đớn. Nếu bị ngọn lửa này đốt thật thì sẽ có cảm giác gì?”

“Người có thể thử xem, đây là Nghiệp Hỏa ở mười tám tầng địa ngục, bảo đảm có thể giúp người ‘thoải mái tận hưởng’!”

“Không biết La Chỉnh ở trong Nghiệp Hỏa sẽ cảm thấy thế nào? Hẳn có thể chống đỡ được không?”

Vào giờ khắc này, đa phần mọi người đều không lo lắng đến chuyện thắng bại mà là an nguy của La Chỉnh! Dù sao Nghiệp Hỏa đến từ địa ngục của Bùi Thiên Diệu thật đáng sợ, hoàn toàn là sát chiêu trí mạng.

Nghĩ đến việc lúc trước La Chỉnh chèn ép Bùi Thiên Diệu, đây tuyệt đối là một quyết định sai lầm! Bùi Thiên Diệu chính là Bất Động Minh Vương chuyển thế, chọc giận Phật thì sao có kết quả tốt được?

Thiên tài đứng đầu Thanh Vân Tông từ trước tới giờ chẳng lẽ cứ vậy mà ngã xuống sao?

Sắc mặt Chu Thiên Ngưng đầy lo lắng. Mặc dù bởi vì biểu hiện của La Chỉnh quá xuất sắc, khiến Chu Thiên Ngưng cực kỳ suy sụp, nhưng làm sao nàng có thể không quan tâm tới La Chỉnh?

Lúc này, có một người quyết tâm bước lên võ đài, đó là La Yên.

Nàng không rõ ca ca có thể chống đỡ được Nghiệp Hỏa địa ngục này không, nhưng nàng biết mình nhất định không thể để ca ca rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy!

Thân thể La Yên hóa thành một vệt sáng nhanh chóng tới gần võ đài, từng sợi chân nguyên kết thành một dải lan tỏa quanh nàng, trong nháy mắt hóa thành một chiếc gai đen sắc nhọn, muốn phá vỡ màn sáng kết giới bao vây quanh võ đài.

Nhưng đúng lúc đó, một vị trưởng lão đột ngột xuất hiện trước mặt La Yên.

“Người không thể đi vào, trận đấu chưa phân thắng bại.” Vị trưởng lão kia chấp hai tay sau lưng, lơ lửng giữa không trung.

La Yên từng tham gia đại hội toàn phong, sao nàng có thể không nắm rõ quy tắc của trận tỷ thí? Trừ phi một bên nhận thua hoặc hôn mê bất tỉnh mới có thể phân định thắng bại. Nhưng lúc này bóng dáng La Chinh đã bị nhấn chìm trong biển Nghiệp Hỏa địa ngục cuộn cuộn mịt mờ, biết phải phán đoán thế nào?

“Tránh ra!” Đôi mắt long lanh tuyệt đẹp tựa suối trong của La Yên toát ra vẻ lạnh lùng như băng giá. Trong mắt nàng, quy tắc của đại hội toàn phong tuyệt đối không thể so sánh với tính mạng của ca ca!

“Đây là quy định của đấu trường, lão phu sợ là không thể tránh.” Vị trưởng lão kia lắc đầu.

La Yên nhìn Nghiệp Hỏa địa ngục cháy hừng hực, ánh mắt vốn lạnh như băng càng toát ra sát ý điên cuồng. Chân nguyên trong cơ thể nàng phảng phất như sóng cuộn biển gầm, mãnh liệt tuôn ra ào ạt, hóa thành vô số gai nhọn. Mỗi mũi gai sắc bén đều lóe ra ánh sáng âm u tràn về phía vị trưởng lão này.

“Người muốn so đấu với lão phu sao?” Vị trưởng lão trầm giọng nói, phía sau hiện ra một tinh bàn khổng lồ. Một nguồn sức mạnh cực kỳ thâm hậu của trời sao trên người vị trưởng lão kia tức thì lan tỏa.

La Yên lại giằng co với vị trưởng lão này!

Bởi vì Nghiệp Hỏa địa ngục cuộn cuộn vây kín võ đài nên trên thực tế mọi người đều không thấy được cảnh tượng diễn ra trong đó. Vậy nên ánh mắt họ rất dễ bị hấp dẫn bởi cuộc so đấu bên cạnh võ đài.

“Mọi người xem, hình như muốn đấu võ! Cô gái che khăn lụa kia không phải lúc trước từng chào hỏi với La Chinh sao?”

“Tuổi tác có vẻ xấp xỉ với chúng ta, vậy mà không ngờ nàng lại dám tranh cãi với trưởng lão, hơn nữa khí thế không hề thua kém...”

“Nhìn dáng vẻ của nàng hình như muốn vào đó cứu người. Nàng là người của La Chỉnh sao? Sao người của hãn đều mạnh như vậy chứ? Không công bằng!”

Mỗi vị trưởng lão trong Thanh Vân Tông đều là quái vật sống mấy trăm năm, sở hữu sức mạnh lớn lao và trí tuệ uyên bác là chuyện không phải bàn cãi. Thực lực của mỗi vị đều không yếu, nhưng La Yên không nghĩ nhiều như vậy.

Vào thời khắc La Yên sắp ra tay với vị trưởng lão này, đột nhiên có người kêu lên: “Ồi? Mọi người nhìn xem, hình như là La Chỉnh!”

“Không phải chứ? Bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt như thế mà La Chỉnh còn chưa bị cháy thành tro? Trời ơi! Thật sự là hãn! Tại sao trên người hãn lại có ánh vàng lấp lánh thế kia, không phải cũng tu luyện thân thể kim cương đấy chứ?” Người thứ hai đã nhìn thấy bóng dáng La Chỉnh.

La Yên nghe thấy thế, ánh mắt liền hướng về phía võ đài, quả nhiên nhìn thấy La Chỉnh toàn thân vàng rực. Dưới hỏa thể hùng hực của Thanh Liên Nghiệp Hỏa, toàn thân La Chỉnh lại không hề bị làm sao. Hơn nữa, những vòng xoáy vàng rực trên người La Chỉnh dường như đang hấp thụ ngọn lửa?

Uy lực kinh khủng của Thanh Liên Nghiệp Hỏa không cần phải nói nhiều, vậy mà ca ca lại có thể hấp thụ được chúng? Lục phủ ngũ tạng của ca ca sao có thể chống đỡ được Nghiệp Hỏa thiêu đốt đến mức này?

La Yên không sao hiểu nổi, nhưng dù sao giờ phút này La Chỉnh vẫn bình an vô sự, Thanh Liên Nghiệp Hỏa căn bản không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho hãn nên La Yên cũng yên lòng. Thế là đôi mắt to long lanh của nàng lập tức nhìn về phía vị trưởng lão kia, thậm chí còn toát ra vẻ xin lỗi chân thành.

Đối mặt với một cô nhóc như vậy, vị trưởng lão kia chẳng thể làm căng được, chỉ đành lắc đầu, nghĩ thầm cô nhóc này thật sự quá để ý tới La Chỉnh.

Dù đứng trong Nghiệp Hỏa địa ngục nhưng Bùi Thiên Diệu không hề cảm nhận được nhiệt độ cháy bỏng của nó. Cả người hắn phảng phất như rơi vào hầm băng buốt lạnh, chỉ có thể ngơ ngác nhìn La Chỉnh...

Thằng nhóc này, ngay cả Nghiệp Hỏa cũng không sợ? Hắn còn hấp thụ được chúng? Bùi Thiên Diệu cảm thấy mình thật sự muốn phát điên.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Cách Lý Dật Phong Lên Sàn

Cho tới nay, thứ Bùi Thiên Diệu tự hào nhất không phải thực lực mà là tâm thái của bản thân.

Là Bất Động Minh Vương chuyển thế, hắn có một phần Phật tính thông dong không bị bó buộc giữa cuộc đời, xảy ra chuyện gì cũng có thể giữ vững sự bình thản, ung dung, bởi tận tâm là Phật, bình thường là đạo. Cho nên cõi lòng hắn tựa như mặt hồ, lúc nào cũng phẳng lặng, êm đềm.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên đáy lòng hắn xao động, gợn lên sóng cả cuộn trào, tâm cảnh lúc này đã sớm trời long đất lở.

Bùi Thiên Diệu thật sự cảm thấy mình sắp học máu. Rốt cuộc vì sao La Chỉnh làm được điều này?

Uy lực của Thanh Liên Nghiệp Hỏa kinh khủng ra sao? Bản thân hắn hiểu rõ mười mươi. Nếu La Chỉnh sử dụng bí pháp gì đó có thể tạm thời chống đỡ Thanh Liên Nghiệp Hỏa thì tâm tình của Bùi Thiên Diệu có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút. Vấn đề là dường như La Chỉnh thật sự không sợ Nghiệp Hỏa quần thân, trên người hắn thậm chí còn xuất hiện từng luồng xoáy cắn nuốt Thanh Liên Nghiệp Hỏa.

Loại chuyện này xảy ra với bất cứ ai cũng đều khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Lúc đối đầu với Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu đã cất giấu vài lá bài tẩy. Hắn từng nghĩ có thể dễ dàng đối phó với La Chỉnh, kết quả đánh ra mấy lá bài tẩy rồi mà đều bị La Chỉnh chặn đứng. Thật ra hắn vốn không

muốn sử dụng Thanh Liên Nghiệp Hỏa, hoặc nói đúng hơn, hãn căn bản không ngờ La Chỉnh có thể ép hãn phải sử dụng nó.

Vào khoảnh khắc bị La Chỉnh dồn đến rìa sàn đấu, Bùi Thiên Diệu từng suy nghĩ có lẽ La Chỉnh còn có thủ đoạn đặc biệt nào đó có thể ngăn cản Thanh Liên Nghiệp Hỏa của mình.

Vấn đề là, cứ cho rằng ngăn cản được thì đó cũng chỉ là sự chống đỡ nhất thời. Nghiệp Hỏa địa ngục có thể kéo dài trong thời gian rất lâu, hơn nữa Bùi Thiên Diệu hãn cũng không phải con sâu con kiến. Cho dù La Chỉnh thật sự có biện pháp tạm thời ngăn cản Nghiệp Hỏa thì chỉ sợ cũng không có năng lực đối đầu với mình.

Kết quả là La Chỉnh làm được một điều vượt xa sự tưởng tượng của Bùi Thiên Diệu. Hãn không ngăn cản Thanh Liên Nghiệp Hỏa mà trực tiếp hấp thụ nó.

Bùi Thiên Diệu hoàn toàn không có cơ hội ra tay. Lúc này hãn rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc La Chỉnh đã hấp thụ Thanh Liên Nghiệp Hỏa đi đâu vậy?

Thanh Liên Nghiệp Hỏa tất nhiên được hấp thụ vào trong cơ thể La Chỉnh. Đối với người khác, đây là ngọn lửa có sức hủy diệt trí mạng, nhưng đối với thân thể La Chỉnh thì nó lại là thứ tốt để luyện thể. Lúc trước bị Bùi Thiên Diệu đánh lâu như vậy, luồng khí nóng trong cơ thể hãn đã chảy tán loạn, khiến La Chỉnh cảm thấy cực kỳ ấm áp, thoải mái. Hiện tại bị Thanh Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, La Chỉnh cảm nhận được nhiệt độ thân thể không ngừng tăng cao. Cảm giác nóng rực này không hề khiến hãn thấy khó chịu mà ngược lại còn mang đến cảm giác vô cùng ấm áp.

Điều này giống như thợ rèn chế tạo binh khí vậy, đầu tiên không ngừng nện xuống, sau đó tôi luyện, cuối cùng lại đánh tiếp.

Quá trình này theo La Chỉnh từ lúc thân thể hắc còn là huyền khí đến tận bây giờ.

Những vòng xoáy màu vàng ngoài thân thể hắc không ngừng hấp thụ Thanh Liên Nghiệp Hỏa với tốc độ càng lúc càng nhanh. Hỏa thể hùng hực trên võ đài bị phù văn giam hãm nên không thể khuếch tán, ngược lại tập trung toàn bộ trên sàn đấu.

Ban đầu, Nghiệp Hỏa cuộn cuộn, tựa như bùng nổ. Nhưng khi bị La Chỉnh hấp thụ không ngừng, ngọn lửa kia dần dần suy yếu. Lúc này, La Yên và một vài đệ tử có ánh mắt lợi hại đều có thể chứng kiến rãnh mạch cảnh tượng trên võ đài.

Về sau, Thanh Liên Nghiệp Hỏa dần lụi tàn, rải rác cháy trên sân, hơn nữa còn nhanh chóng bị vòng xoáy màu vàng trên thân La Chỉnh hấp thụ triệt để. Cuối cùng, cả sàn đấu cũng trở nên thanh tĩnh.

Trên gương mặt La Chỉnh lại toát ra vẻ vui mừng, phấn chấn. Nhờ có Thanh Liên Nghiệp Hỏa của Bùi Thiên Diệu, trên ngực hắc đã xuất hiện một đường linh văn nữa, tổng cộng là ba đường linh văn! Nói cách khác, hiện tại thân thể La Chỉnh đã là linh khí thượng phẩm!

Chỉ cần tôi luyện một lần nữa, có lẽ thân thể hắc sẽ trở thành tiên khí. Không biết khi đó thân thể hắc sẽ biến đổi thế nào?

Thấy cảnh tượng như vậy, Bùi Thiên Diệu khẽ lắc đầu: “Không đánh nữa, không đánh nữa.” Bùi Thiên Diệu dứt khoát nhận thua. Tuy hắc vẫn còn mấy chiêu thức chưa dùng, nhưng nghĩ tới ngay cả Thanh Liên Nghiệp Hỏa cũng không cầm chân La Chỉnh được thì sợ rằng có đánh tiếp cũng phí công.

Thật ra gặp phải La Chỉnh, Bùi Thiên Diệu coi như cũng xui xẻo. Bởi vì trước đây, Hoa Thiên Mệnh cũng không thất bại thê thảm trước La Chỉnh như vậy! So ra, Bùi Thiên Diệu rõ ràng còn mạnh hơn Hoa Thiên Mệnh.

Nếu đi tìm nguyên nhân, có thể nói, mấy đòn sát thủ của Bùi Thiên Diệu vừa khéo lại bị La Chỉnh khắc chế. Ví dụ khi trận đấu bắt đầu, Bùi Thiên Diệu vừa sử dụng Kim Chung Tráo liền bị thân thể bá đạo của La Chỉnh đâm hỏng, còn thân thể kim cương thì hoàn toàn không thể khiến La Chỉnh bị thương tổn mảy may.

Tiếp đó, hắn sử dụng hư ảnh Bất Động Minh Vương. La Chỉnh quả thật không có cách nào khả thi để phá giải chiêu này, buộc hắn phải bước vào một trận khổ chiến cam go.

Kết quả thần xui quỷ khiến thế nào mà kiếm linh Yêu Dạ của La Chỉnh lại tung ra một điệu múa kiếm có thể đẩy uy lực của sát khí đến cực hạn! Cho dù là Thiên Phật Kiếm cũng không phải là đối thủ của hư ảnh Bất Động Minh Vương, vậy mà thủ đoạn mạnh mẽ như thế lại bị Kiếm Vũ của Yêu Dạ chém nát.

Chuyện này ngay cả La Chỉnh cũng thấy bất ngờ. Chính hắn cũng không biết vì sao Yêu Dạ lại mạnh như vậy.

Đến đòn sát thủ tiếp theo mà Bùi Thiên Diệu tung ra, nếu đối thủ của hắn là một người khác, thấy Thanh Liên Nghiệp Hỏa có lẽ đã trực tiếp nhận thua. Nghiệp Hỏa kinh khủng như thế thân thể làm sao chống đỡ?

Đây là chuyện xui xẻo nhất của Bùi Thiên Diệu...

La Chỉnh không sợ bất kỳ ngọn lửa nào, ngược lại, thân thể của hắn vô cùng mong chờ được tôi luyện trong lửa. Nghiệp Hỏa này đối với người khác là địa ngục kinh hoàng, nhưng đối với thân thể La Chỉnh lại giống như ao rượu núi thịt, có thể khiến hắn cực kỳ sảng khoái.

Cho nên mới nói, Bùi Thiên Diệu thua oan uổng.

“Thiên Diệu huynh, không cần cảm thấy suy sụp như vậy. Thực lực của huynh không hề kém cạnh ta, chẳng qua mấy chiêu này vừa khéo lại bị

ta khắc chế...” La Chỉnh đương nhiên biết rõ Bùi Thiên Diệu đang u sầu, trong tình cảnh này ai cũng sẽ cảm thấy u sầu mà thôi!

Nhưng La Chỉnh không ngờ Bùi Thiên Diệu lại đột nhiên nhắm mắt, chắp tay trước ngực rồi hít thật sâu. Lúc mở mắt ra, nét mặt hắn đã khôi phục như thường: “Đời người là thuyền, đạo lý là bè, thiện pháp là hoa tiêu, tới đó thôi. Nếu ngay cả việc này ta cũng nhìn không thấu thì sao tới được cõi Niết Bàn? Cảm ơn huynh! La Chỉnh!”

Nhân quả đều có số, bởi vì... sự trùng hợp này vô tình khiến Bùi Thiên Diệu thức tỉnh. Bùi Thiên Diệu vốn là Bất Động Minh Vương chuyển thế, cực kỳ thông tuệ, nắm được một tia thiên cơ liền có thể giác ngộ nhiều điều. Giờ này khắc này, mặt hồ nơi đáy lòng hắn đã trở nên phẳng lặng.

Sau đó, hắn xoay người nói với trọng tài: “Ta nhận thua.”

Trọng tài gật đầu, kết quả chung cuộc của đại hội toàn phong đã có. Trọng tài tuyên bố: “Tiểu Vũ Phong La Chỉnh, thắng, đệ tử thân truyền Bùi Thiên Diệu, thua!”

Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu giữa La Chỉnh và Bùi Thiên Diệu, một vị trưởng lão lên đài, tuyên bố thứ hạng trên Thanh Vân Bảng.

Mọi người lập tức rối rít bàn luận. Thứ hạng trên Thanh Vân Bảng đã xuất hiện, kết quả cuối cùng chính là La Chỉnh đứng nhất. Trong lúc mọi người đang cảm thán thì đột nhiên từ phía Nam xuất hiện một luồng sáng trắng. Nhìn từ xa, nó phảng phất như một vì sao xẹt ngang trời đêm rơi xuống, lao vun vút tới đây.

Mọi người đều nhận thấy tia sáng kia ngày càng rõ nét.

Ánh mắt La Chỉnh và Bùi Thiên Diệu đều chăm chú nhìn về phía đó. Từ khoảng cách mấy dặm, hai người đã phát hiện đó là một người sử dụng chân nguyên phi hành. Vấn đề là tên kia đã cách đấu trường hơn trăm trượng mà không hề có ý định giảm tốc độ, hơn nữa còn bay đến trong tư thế đầu cắm xuống đất.

50 trượng, 30 trượng, 10 trượng...

“Này!” La Chỉnh muốn nhắc nhở một chút, nhưng căn bản không còn kịp nữa.

“Ầm ầm!”

Người bị luồng sáng chói lọi bao quanh kia trực tiếp đâm sầm vào võ đài. Bởi vì quán tính quá mạnh nên sau cú va chạm kinh hoàng đó, hắn vẫn không dừng lại mà cả người giống hệt một quả bóng cao su lăn lông lốc mười mấy vòng trên sàn đấu, cuối cùng lồm cồm bò dậy. Do tiếp đất bằng đầu nên có lẽ đã bị trật cổ, người đó liền vươn tay ôm đầu từ từ vặn lại, phát ra tiếng “răng rắc” giòn tan. Sau đó đối phương mới thở phào nhẹ nhõm, dường như cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Đó là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, nhưng ngũ quan lại khiến người khác cảm thấy không được hài hòa, thậm chí mang tới cảm giác khá tức cười.

Mặc dù phương thức xuất hiện vô cùng chặt vật, thậm chí mất mặt, nhưng không ai dám hoài nghi thực lực của hắn. Người bình thường mà dùng đầu tiếp đất như vậy chắc là đã gãy cổ từ lâu rồi, vậy mà người này lại nguyên vẹn không chút xây xước, đây chính là bản lĩnh...

Bùi Thiên Diệu lặng lẽ thở dài, tên này lúc nào lên sân khấu cũng gây xôn xao như thế. Nhưng than thở thì than thở, hắn vẫn phải cung kính chào một tiếng: “Đại sư ca.”

Hắn là người chân chính đứng đầu Thanh Vân Bảng, cũng chính là đại
sư ca của mấy chục vạn đệ tử Thanh Vân Tông - Lý Dật Phong.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Bà Trẻ

Phương thức xuất hiện của Lý Dật Phong thật sự quá chói lòa, hơn mười vạn người thấy cảnh tượng đó đều trợn mắt há miệng.

Nếu có thể bay trên trời, người này ít nhất phải là cường giả Chiếu Thần Cảnh trở lên. Có thể bước vào Chiếu Thần Cảnh chứng tỏ thiên phú của hắn không kém, nhưng biểu hiện lại y như một tên ngốc vậy.

“Này, tên ngốc này là ai?” Có đệ tử lên tiếng hỏi.

“Suyt, nói nhỏ thôi, không nghe thấy Bùi Thiên Diệu gọi là đại sư ca sao? Hắn là Lý Dật Phong!”

“Lý Dật Phong không phải đang bế quan sao? Sao giờ lại đi ra? Nói cách khác, đại hội toàn phong còn chưa kết thúc?”

Đông đảo đệ tử thấy Bùi Thiên Diệu nhận thua liền nóng lòng đợi trưởng lão tuyên bố sự biến động trong thứ hạng trên Thanh Vân Bảng. Không ngờ Lý Dật Phong lại đột ngột xuất hiện ở phút cuối cùng.

Lại có chuyện để xem!

Dù sao mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông tới đây đều phải tốn một điểm tích lũy, tương đương với hai viên Phương Tinh. Ở một quận bình thường, hai viên Phương Tinh là cả một gia tài.

Nhưng thấy bộ dáng ngốc nghếch ngờ nghệch của Lý Dật Phong, không biết có thể đánh đắm gì không.

“Ha ha, Thiên Diệu! Nhìn cái bộ dạng cá chết này của ngươi, thua rồi hả?” Lý Dật Phong bật cười.

Bùi Thiên Diệu gật đầu: “Thực lực không đủ, thua cũng là chuyện thường tình.” Mặc dù phải gọi Lý Dật Phong một tiếng đại sư ca, nhưng thật ra Bùi Thiên Diệu không hề muốn nói với người này thêm nửa chữ! Lý Dật Phong này chính là một mối phiền toái khổng lồ.

Rõ ràng Lý Dật Phong không dễ dàng bị lừa gạt qua loa như vậy. Hắn bước lên khoác vai Bùi Thiên Diệu, cười nói: “Cái gì gọi là chuyện thường tình? Ngươi chắc hẳn không phục đúng không? Ta thấy thằng nhóc đối diện kia mới là Tiên Thiên Nhị Trọng! Ngươi thật đáng xấu hổ, có muốn đại sư ca lấy lại danh dự cho không? Bảo đảm đánh đến mức mẹ hắn cũng không nhận ra.”

“Không cần, đại sư ca, đại hội toàn phong là nơi mọi người rèn luyện, không phải để kết thù kết oán...” Bùi Thiên Diệu đen mặt ngăn cản, Lý Dật Phong này thật khó đối phó.

“Ta cảm thấy vẫn nên cho hắn một trận! Ngươi cứ tùy tiện tái bản mấy quyển công pháp Phật môn của mình xem như trả công báo thù là được, thấy thế nào?” Lý Dật Phong nhếch miệng.

Bùi Thiên Diệu mắng thầm: Được cái quần! Nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Không cần, đại sư ca, ta còn có việc...”

Trong lúc Lý Dật Phong và Bùi Thiên Diệu nói chuyện, vị trưởng lão tuyên bố kết quả trên bảng xếp hạng xen vào: “Lý Dật Phong, người vừa đột phá trong lúc bế quan?”

“Đúng vậy, hơn nữa đột phá liền ba cấp, từ Chiêu Thần Tam Trọng nhảy lên Chiêu Thần Lục Trọng.” Lý Dật Phong vừa nói vừa vươn vai duỗi lưng, phảng phất tựa như việc thăng cấp chỉ đơn giản như chuyện ăn uống ngủ nghỉ thường ngày.

Nếu có một vài món bảo vật thượng cổ hoặc đan dược siêu cấp thì quả thật có thể giúp võ giả ở Chiếu Thần Cảnh nhanh chóng đột phá. Nhưng loại đan dược này cực kỳ hiếm thấy ở Đông Vực, đan dược mà luyện đan sư có thể luyện chế, đại đa số đều là dùng cho Tiên Thiên Cảnh. Hơn nữa Lý Dật Phong căn cơ vững chắc, đương nhiên cũng không dựa vào đan dược mà hoàn toàn dựa vào thực lực để đột phá. Liên tiếp đột phá ba cấp, thiên phú này đúng là hết sức dọa người.

“Ừ, không tệ. Người đã tới cảnh giới Chiếu Thần Lục Trọng, như vậy theo quy định thì cũng nên xóa tên trên Thanh Vân Bảng rồi. Hiện tại ta tuyên bố, xếp hạng cuối cùng ở đại hội toàn phong lần này...” Vị trưởng lão kia chậm rãi nói.

Dựa theo quy định của Thanh Vân Tông, thứ tự trong đại hội toàn phong và trên Thanh Vân Bảng yêu cầu cực kỳ khắt khe về vấn đề thực lực. Người mạnh nhất không thể vượt qua cảnh giới Chiếu Thần Tam Trọng, nếu đã vượt qua thì sẽ tự động xóa tên.

Lúc đăng kí tham gia đại hội toàn phong, thực lực khi đó của Lý Dật Phong hoàn toàn đạt chuẩn. Nhưng hăn bế quan xong, trực tiếp từ cảnh giới Chiếu Thần Tam Trọng nhảy lên Chiếu Thần Lục Trọng, cách Chiếu Thần Chung Cực không đáng là bao. Nói cách khác, không bao lâu nữa, tu vi của hăn có lẽ có thể sánh ngang với những chân nhân kia, thậm chí thực lực chỉ thấp hơn các trưởng lão một chút.

Huống chi Lý Dật Phong có căn cơ vững chắc, khác hăn không ít các vị chân nhân, trưởng lão trong Thanh Vân Tông, sau khi không thể đột phá chỉ có thể mượn đan dược mới đạt được tu vi hiện tại. Nếu bàn về thực lực chân chính... sợ rằng hăn không hề kém cạnh những chân nhân đó.

Dưới tình huống này lại để Lý Dật Phong tham gia đại hội toàn phong thì thật sự không công bằng.

“Không được! Cát trưởng lão! Ta sinh ra là đệ tử của Thanh Vân Tông, chết cũng là đệ tử của Thanh Vân Tông, sao lão có thể xóa tên ta? Đại hội toàn phong lần này ta nhất định phải đánh một trận! Mặc dù ta đột phá, nhưng vẫn có tên trong danh sách những người tham gia đại hội toàn phong!” Lý Dật Phong lý luận.

Cát trưởng lão cũng có phần do dự. Tình huống của Lý Dật Phong tương đối đặc thù, hẳn quả thật có tên trong danh sách, hoàn toàn đủ tư cách tham gia đại hội toàn phong. Nhưng hẳn vẫn luôn bế quan, đến tận khi đại hội toàn phong kết thúc mới xuất quan.

“Đánh thôi! Có gì mà không dám! Không phải chỉ là một cuộc tỷ thí thôi sao?”

“Chúng ta muốn xem! Nếu Lý Dật Phong là đệ tử Thanh Vân Tông thì vì sao không thể tham gia đại hội toàn phong?”

“Ta cảm thấy cũng đúng, đánh thêm một trận cũng có sao đâu!”

Trong thời điểm mấu chốt này, đông đảo đệ tử bắt đầu ồn ào nghị luận.

Đứng ở góc độ của bọn họ thì thêm một cuộc tỷ thí, nhất là cuộc chiến giữa Lý Dật Phong và La Chính thì thật sự quá hời! Dù sao bọn họ đã dùng điểm tích lũy rồi, mặc dù tên Lý Dật Phong này thoát nhìn có vẻ hơi ngờ nghệch, nhưng ai nói người ta có thực lực làm chi?

Mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông đều hòa nhau kêu gào ầm ĩ. Nhìn cảnh tượng nhốn nháo phía dưới, Cát trưởng lão dần dần dao động, chẳng qua lão vẫn còn hơi băn khoăn. La Chính quả thật đã tạo nên kỳ tích, nhưng hẳn và Lý Dật Phong hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Trận đấu này La Chính không hề có chút hy vọng nào có thể giành chiến thắng, như vậy hơi bắt nạt người ta.

Lý Dật Phong thấy nhiều người ủng hộ mình như vậy, lập tức dùng vẻ mặt muốn ăn đòn liếc nhìn La Chỉnh, phảng phất như đang nhìn một con cừu bé nhỏ rồi nói: “Cát trưởng lão, lão thấy đấy, tất cả mọi người đều mong đợi trận tỷ thí này như vậy, ta thấy lão nên quyết định nhanh lên!”

Đúng lúc ấy, La Yên vốn đang đứng ngoài đấu trường lại đột ngột bước lên hô to: “Lý Dật Phong?”

Lý Dật Phong cảm thấy tiếng gọi này hơi quen quen, sau đó hần chột nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt lập tức biến đổi, từ dáng vẻ cười hì hì biến thành mặt mày méo xệch: “Cô, cô là...”

“Người dám gọi thẳng tên ta?” La Yên bước lên hai bước, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm đối phương.

“Này...” Sắc mặt Lý Dật Phong toát ra vẻ xấu hổ, suy nghĩ một chút rồi lập tức lắc đầu: “Không dám!”

La Yên dù che mặt nhưng hai mắt cong cong, khẽ cười nói: “Vậy người nên gọi ta là gì?”

“Cái này, cái này...” Lý Dật Phong càng trở nên lúng túng: “Trước mặt nhiều người như vậy, có nên...” Dường như nhược điểm chí mạng của hắn đang nằm trong tay La Yên vậy.

“Hừ, quên mất lời thề của người rồi sao?” La Yên lạnh giọng hỏi.

Trong lòng Lý Dật Phong ngập tràn hối hận. Hắn vừa xuất quan liền nghe tin trong Thanh Vân Tông xuất hiện một thiên tài siêu cấp, vậy nên hắn mới nhanh nhẩu chạy tới góp vui. Lúc tới nơi thì thấy Bùi Thiên Diệu thua trận, một thằng nhóc Tiên Thiên Nhị Trọng mà đánh bại đệ tử thiên tài Bùi Thiên Diệu, Lý Dật Phong vô cùng hứng thú xoa tay, nhưng không ngờ vào lúc này lại gặp La Yên. Không phải nàng đang bị nhốt ở Luyện Ngục Sơn sao? Nếu sớm biết nàng đang ở đây thì Lý Dật Phong tuyệt đối sẽ

không bén mảng tới. Thật ra hẳn chẳng hứng thú gì với phần thưởng của đại hội toàn phong, huống chi với cảnh giới bây giờ của hẳn, cho dù thắng La Chinh, sợ rằng tông chủ cũng sẽ không trao phần thưởng này cho hẳn!

Nhắc tới lời thề, Lý Dật Phong nhất thời suy sụp như quả cà héo rũ, cuối cùng đành phải cúi đầu, yếu ớt gọi một tiếng: “Bà trẻ!”

“Ừ, vậy mới ngoan!” La Yên hài lòng cười.

La Chinh không thốt nên lời. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? La Yên còn nhỏ hơn hẳn, Lý Dật Phong ít nhất phải hơn nàng hai mươi tuổi, sao lại phải gọi La Yên một tiếng bà trẻ? Hơn nữa bảo gọi là gọi, Lý Dật Phong quả thực ngoan ngoãn như thế trước mặt La Yên.

Các đệ tử ngồi quanh võ đài giờ phút này cũng sợ ngây người.

Lý Dật Phong gọi cô gái che mặt này là bà trẻ?

Mặc dù Lý Dật Phong hơi ngốc, nhưng hiện tại hẳn có lẽ là kẻ đứng đầu trong hàng ngũ đệ tử Thanh Vân Tông, làm sao phải gọi nàng là bà trẻ? Cô gái che mặt này rốt cuộc là ai? Lúc trước không phải nói là người của La Chinh sao?

Cho nên ngay lập tức, các loại suy đoán đồn đập được đưa ra. Có người nói nàng là con gái của Thạch Kinh Thiên, cũng có người nói nàng là La Yên, tóm lại suy đoán gì cũng có.

“Người muốn ra tay với La Chinh?” La Yên lại hỏi.

Lý Dật Phong trong lòng đã rối rắm lắm rồi, mặc dù hẳn rất muốn giao đấu với La Chinh, sau đó hung hăng đánh hẳn một trận ra trò, nhưng đúng lúc này La Yên lại ở đây, hẳn không còn tâm trạng đánh đấm gì nữa.

“Nếu người nhất định phải phân thắng bại... cũng không phải không được. Nhưng bây giờ người đã ở cảnh giới Chiếu Thần Lục Trọng, tỷ thí với La Chỉnh sẽ không công bằng, cho dù người thắng cũng là ý mạnh hiếp yếu, chẳng có nghĩa lý gì. Như vậy hay là các người cùng so kiếm đi, không sử dụng chân nguyên, chỉ so kiếm thôi.” La Yên đề nghị.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Cát trưởng lão liền sáng ngời, “Đề nghị này không tệ, Lý Dật Phong người chỉ dùng kiếm, hai người chỉ so đấu chiêu kiếm, như vậy là công bằng!”

Thật ra Cát trưởng lão từng chứng kiến kiếm pháp căn bản của La Chỉnh. Mặc dù thực lực của Cát trưởng lão trong nhóm trưởng lão không tính là đứng đầu, nhưng thứ hạng cũng không quá tệ, sao lão lại không nhìn ra sự khủng bố trong kiếm pháp căn bản của La Chỉnh? Cho nên Cát trưởng lão ủng hộ quyết định này, thật ra chính là muốn chọc gậy bánh xe Lý Dật Phong mà thôi.

Bùi Thiên Diệu đứng bên cạnh cũng cười thầm, lần này có lẽ Lý Dật Phong phải nếm mùi đau khổ rồi. Nếu so sánh về thực lực, Lý Dật Phong quả thật sẽ chiến thắng không chút nghi ngờ, nhưng nếu so đấu chiêu kiếm với La Chỉnh? Ha ha!

“So chiêu kiếm?” Lý Dật Phong ngoáy mũi, vênh mặt nói: “Trên phương diện chiêu kiếm, Lý Dật Phong ta không sợ ai hết! Được! Trận tỷ thí cuối cùng này sẽ lấy chiêu kiếm để phân định thắng thua!”

Trước đó La Yên từng chứng kiến La Chỉnh ngưng tụ ra kiếm linh nên đoán thành tựu kiếm thuật của hắn nhất định không tệ. Có điều nàng chưa từng nhìn thấy kiếm pháp căn bản của La Chỉnh lợi hại thế nào. Sở dĩ nàng đề nghị như vậy chẳng qua chỉ vì không muốn thấy cảnh tượng Lý Dật Phong dùng thực lực tuyệt đối chèn ép La Chỉnh trên đấu trường mà thôi.

Nhưng nàng thực sự không ngờ, trong lúc vô tình, bản thân đã đào sẵn một cái hố để Lý Dật Phong ngã xuống, giống như năm đó nàng dùng phương pháp y hệt để trêu chọc Lý Dật Phong...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Ông Trẻ

Lý Dật Phong hiện giờ nhìn thấy La Yên giống như mèo thấy chuột cũng là có nguyên nhân cả.

Năm đó La Yên là đệ tử cấp cao nhất trên Ngọc Nữ Phong, thiên phú cực cao, thực lực lại cực mạnh, cho dù so sánh với những đệ tử thân truyền thì cũng không chút thua kém.

Mấu chốt là sự nổi lên của La Yên không giống với La Chỉnh.

La Chỉnh là âm thầm lặng lẽ rồi đột nhiên nổi lên, mặc dù trong Thanh Vân Tông cũng có một số ít người từng biết tới thực lực và thiên phú hơn người của La Chỉnh, nhưng tới tới lui lui cũng chỉ có vài người như vậy, ví dụ như đám người Mạnh Thường Quân, Triệu Chiêu, tiếp đến là người của Tiểu Vũ Phong.

Còn La Yên lại khác, năm đó nàng trực tiếp gia nhập vào Thanh Vân Tông với thân phận đệ tử thiên tài được đặc cách tuyển chọn. Sau khi gia nhập liền nhận được rất nhiều sự quan tâm, có thể nói là trưởng thành trong sự chú ý của mọi người. Mức độ chú ý nhận được chắc chắn phải gấp nhiều lần so với La Chỉnh, chính vì vậy, La Yên ở trong Thanh Vân Tông thật ra cũng vô cùng thuận lợi.

Phiền phức duy nhất của La Yên chính là đối phó với tầng tầng lớp lớp những kẻ theo đuổi...

La Yên đẹp giống như tiên nữ, nhân duyên vừa tốt, thiên phú lại cực cao, còn là nữ đệ tử được Thanh Vân Tông tập trung bồi dưỡng. Một cô gái

ưu tú như vậy không ai theo đuổi mới là lạ.

Thông thường võ giả có thực lực hơi kém, hoặc những võ giả có thiên phú không xuất chúng nhưng gia sản không tồi, dưới khí thế lớn mạnh của La Yên thì căn bản không có dũng khí để theo đuổi nàng.

Vì vậy kẻ dám theo đuổi La Yên và có những hành động thực tế dĩ nhiên là những đệ tử tinh anh của bảy đại sĩ tộc.

Trong đó người theo đuổi kịch liệt nhất là con trai trưởng của Vân gia - Vân Phóng. Cuối cùng cái giá thể thảm hãn phải trả là bị một kiếm của La Yên cắt đứt “dòng giống”, mà Thanh Vân Tông cũng vì lý do này đã nhốt La Yên vào Luyện Ngục Sơn...

Lý Dật Phong là một người nổi bật trong đám đệ tử thân truyền, năm đó miễn cưỡng cũng tính là một người theo đuổi La Yên. Có điều Lý Dật Phong hơi điên khùng, lúc đầu vì bị những đệ tử khác khiêu khích nên mới tới trêu đùa La Yên.

Thực lực của Lý Dật Phong lúc đó đang đứng đầu trên Thanh Vân Bảng, lợi hại hơn nhiều so với La Yên. La Yên muốn đối phó với Lý Dật Phong vẫn vô cùng khó khăn.

Có điều bằng sự nhạy bén của mình, La Yên lại lựa chọn đánh cược với Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong, con người này quả thực rất mạnh, có thể nói thiên phú của hắn đã không cùng một cấp bậc với phần đông đệ tử Thanh Vân Tông nữa, cho dù đặt ở trong bất kì đại tông môn nào đều có thể trực tiếp thăng chức thành đệ tử trung tâm.

Theo lý mà nói ở đại hội toàn phong lần trước, hắn nhẹ nhàng đạt được vị trí số một, khả năng lớn sẽ thông qua thử luyện Thanh Vân Lộ, thăng chức lên Vân Điện.

Nghe nói hẳn thực sự đã đi lên Thanh Vân Lộ, nhưng được nửa đường đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, lại ngủ luôn trên Thanh Vân Lộ...

Có thể đi lên Thanh Vân Lộ một chuyến thì dù có qua hay không có lẽ cũng là mơ ước cả đời của rất nhiều đệ tử Thanh Vân Tông.

Nhưng Lý Dật Phong lại dám ngủ trên đó...

Việc này khiến tông chủ Thạch Kinh Thiên vô cùng tức giận. Ông vốn hy vọng Lý Dật Phong vượt qua thử luyện của Thanh Vân Lộ, đặt chân vào Vân Điện làm đệ tử trung tâm của Vân Điện, kết quả hẳn lại ngủ mất. Thế là sau khi ra khỏi Thanh Vân Lộ, Thạch Kinh Thiên trực tiếp ném Lý Dật Phong vào Luyện Ngục Sơn nhốt một năm!

Từ đó có thể nhìn ra sự mạnh mẽ của Lý Dật Phong, đồng thời cũng nhìn ra chỗ ngu ngốc của hắn.

Lợi dụng điểm này, La Yên đánh cược với Lý Dật Phong một trận. Kết quả rõ ràng rành rành, Lý Dật Phong thua. Thực lực của La Yên có thể không bằng Lý Dật Phong, nhưng nói về trí tuệ thì Lý Dật Phong còn kém xa La Yên, nàng gần như trêu cho Lý Dật Phong quay vòng vòng.

Một lần không được, Lý Dật Phong lại muốn cược lần hai...

Lần thứ nhất, Lý Dật Phong cược một lượng lớn điểm tích lũy trong tay hắn, lần thứ hai là cược một thanh kiếm, lần thứ ba Lý Dật Phong có vẻ đã táng gia bại sản, thế là cược rằng nếu lần sau gặp nàng liền phải gọi một tiếng bà trẻ.

Mặc dù Lý Dật Phong hơi ngốc, nhưng vẫn tự hiểu rõ, là một đại sư ca của Thanh Vân Tông, gọi một tiểu sư muội kém mình nhiều tuổi là bà trẻ thì thật quá mất mặt.

Thế nên từ đó về sau, Lý Dật Phong nhìn thấy La Yên liền đi đường vòng, nếu không tránh được vẫn phải ngoan ngoãn gọi một tiếng bà trẻ.

Ba năm trước hãn nhẹ nhàng lấy được vị trí thứ nhất ở đại hội toàn phong, ba năm trở lại đây thực lực của hãn ngày càng tăng lên nhanh chóng, với tu vi và thực lực hiện tại của hãn mà đi đấu với La Chinh, quả thực là ý lớn hiếp nhỏ.

Có điều, nếu Cát trưởng lão đã chấp nhận, tên nhóc La Chinh kia cũng không hề phản đối, nên đương nhiên hãn cũng vui vẻ.

Mặc dù không thể sử dụng chân nguyên, nhưng đối với kiếm pháp của mình, Lý Dật Phong cũng tương đối tự tin!

“Nếu đã là đấu chiêu kiếm đơn thuần, vậy thì người thua cũng không thể nói ta ý lớn hiếp nhỏ, người cũng phải tâm phục khẩu phục! Đúng chứ?” Lý Dật Phong nháy mắt, nhìn chăm chăm La Chinh.

La Chinh gật đầu: “Chiêu kiếm và thực lực không liên quan đến nhau, trận đấu này là sự lĩnh ngộ với kiếm thuật, đương nhiên ta sẽ không nghĩ người ý lớn hiếp nhỏ.”

“Vậy thì tốt!” Lý Dật Phong cười hì hì, đột nhiên rút một thanh kiếm từ trong nhẫn tu di của mình ra. Bề ngoài thanh kiếm đó trông rất bình thường, phẩm cấp cũng không cao, chỉ là một thanh huyền khí thượng phẩm.

Thân là đại sư ca của mấy chục vạn đệ tử Thanh Vân Tông, mọi người cho rằng ít nhất hãn cũng móc ra một thanh tiên khí, thậm chí có khả năng là bảo kiếm tiên khí trung phẩm, không ngờ rằng lại chỉ là một thanh huyền khí.....

Phải biết là đến đệ tử ngoại môn cũng có vài người có thể dùng huyền khí thượng phẩm.

Lý Dật Phong đại khái cũng cảm thấy cầm thanh huyền khí này trên tay cũng hơi không tương xứng với thân phận của mình, trên mặt chỉ còn biết cười xấu hổ.

Hết cách! Lúc trước quả thực hẳn có một thanh tiên khí, chỉ có điều thanh tiên khí đó đã thua trên tay La Yên. Đến lúc này thì có vẻ La Yên cũng không định trả kiếm cho hẳn, nên hẳn chỉ có thể chấp nhận dùng một thanh huyền khí thôi.

“Vút!” Lúc này, La Chỉnh cũng rút Lưu Quang kiếm của mình ra. Thân kiếm sáng bóng phản chiếu ra ánh mắt ngưng trọng của hẳn. Lý Dật Phong này quá mạnh, cường hãn hơn rất nhiều so với Bùi Thiên Diệu, mặc dù nhìn có vẻ khùng khùng điên điên, nhưng Lý Dật phong tùy ý đứng ở đó mà La Chỉnh không nhìn ra chút sơ hở nào!

La Chỉnh đoán cho dù là ba tên Bùi Thiên Diệu cùng lúc ra tay thì cũng chỉ có thể ngang tầm với Lý Dật Phong.

Bản thân mình hiện tại không phải là đối thủ của hẳn!

Nếu đấu chiêu kiếm đơn thuần thì có lẽ La Chỉnh vẫn có sức đánh một trận. Dù gì so đấu chiêu kiếm cũng không liên quan gì tới chân nguyên và tu vi, có điều La Chỉnh vẫn vô cùng thận trọng!

“Ừm, nhóc con, khí thế không tồi. Có điều...” Mặt Lý Dật Phong lộ ra biểu cảm kì lạ, “Người đang tính dùng kiếm pháp cơ bản đấu kiếm với ta?”

La Chỉnh gật đầu: “Đúng là như vậy!”

“Người như vậy cũng quá coi thường người khác rồi! Ta không đấu!” Lý Dật Phong lắc đầu: “Không muốn đấu kiếm tử tế thì nói thẳng, lấy kiếm pháp cơ bản để đấu chiêu kiếm với ta? Người đây là sĩ nhục ta!”

“Nếu không muốn đấu thì nhận thua là xong.” La Chỉnh nhàn nhạt nói.

“Nhận thua? Buồn cười! Người tính lấy kiếm pháp cơ bản đấu với ta, người bảo ta nhận thua? Như vậy đi, nếu người có thể ép ta xuất kiếm, ta sẽ gọi người một tiếng ông trẻ!” Lý Dật Phong cười lạnh, lại còn có vẻ giận dữ, rõ ràng là cảm thấy bản thân đã chịu sự sỉ nhục to lớn.

Lý Dật Phong vừa nói xong câu này, cả đám mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông, còn có La Yên, Cát trưởng lão đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn hằm.

Trong lòng tất cả mọi người không hèn mà cùng vang lên một câu: Tên nhóc này đúng là đồ ngu!

Lý Dật Phong vẫn luôn bế quan, đương nhiên không có cơ hội đi xem đại hội toàn phong, nhưng những đệ tử ở đây không xem trực tiếp tại hiện trường thì cũng sẽ quan sát đại hội toàn phong qua Tín Khuê.

Đối với sự quý dị của La Chỉnh, lại thêm kiếm pháp cơ bản vô cùng uy lực rành rành trước mắt, kí ức này vẫn còn mới mẻ.

Mặc dù thực lực của Lý Dật Phong rành rành ra đó, nhưng đấu chiêu kiếm đơn thuần thì không ai cho rằng La Chỉnh sẽ thua Lý Dật Phong, cùng lắm thì sẽ bất phân thắng bại.

Tên ngốc này lại để La Chỉnh ép hằm rút kiếm, còn hét ra một câu ông trẻ?

Lúc trước hằm từng gọi La Yên là bà trẻ, nếu La Chỉnh thực sự ép được hằm rút kiếm, hằm tiếp tục gọi một tiếng ông trẻ, đây chẳng phải chuyện tốt nhân đôi sao?

Đương nhiên, do Lý Dật Phong ngu đã quen mà lại không ai nhắc nhở nên hắn đã tự tạo cho mình một cái bẫy, sau đó chui vào.

“Nếu đã như vậy thì cứ quyết thế đi!” La Chính cũng lười phí lời với tên ngốc này, giọng nói vừa dứt liền rút kiếm ra.

Chiêu thứ nhất của La Chính vừa xuất ra chính là chiêu kiếm đâm thường thấy nhất, trực tiếp đâm thẳng, lực ở mũi kiếm, cũng chính là “Bình Thích Kiếm” đơn giản nhất.

Lý Dật Phong vốn dĩ hơi thờ ơ, kiếm pháp cơ bản này hắn nhắm mắt cũng có thể tránh được, nhưng đúng lúc hắn di chuyển bộ pháp chuẩn bị tránh đi, thì sắc mặt bất thành linh thay đổi.

“Mẹ nó, đây là...” Lúc này biểu cảm trên mặt Lý Dật Phong vô cùng đặc sắc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Truyen Cười

Biểu cảm trên mặt mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông cũng rất đặc sắc.

Ai cũng biết chỗ lợi hại từ kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh, nhưng mà tên ngốc Lý Dật Phong này lại khoác lác không rút kiếm, thì đúng là đồ nào bị nhúng nước.

Ai cũng có loại tâm thái như vậy.

Ví như kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh lúc trước đã làm họ vô cùng khiếp sợ, trong tiềm thức của bọn họ cảm thấy kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh mạnh vô cùng, sau khi nhận thức này ăn sâu bám rễ, Lý Dật Phong lên liền khoác lác xem thường La Chỉnh, mọi người sẽ có một loại cảm giác tự phát như vậy.

Dường như Lý Dật Phong xem thường La Chỉnh cũng chính là xem thường nhận thức của nhiều người vậy, thế là những đệ tử này rất vui vẻ khi thấy Lý Dật Phong kinh ngạc!

Trong lòng hơn mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông đều có một suy nghĩ: Thằng nhóc người cứ giả ngu đi. Người cho rằng là đại sư ca của Thanh Vân Tông thì là thiên hạ vô địch? Để xem người phá thế nào! Xem người có gọi ông trẻ hay không!

Lý Dật Phong khoác lác lúc này thật sự là hơi khổ sở.

Kiểm pháp cơ bản của La Chỉnh rốt cuộc là thứ gì?

Đây thực sự là một kiếm pháp cơ bản bình thường đến mức không thể bình thường hơn, thậm chí là Bình Thích Kiếm đơn giản nhất trong kiếm pháp cơ bản. Nói trắng ra chính là một kiếm đâm thẳng về phía trước mà thôi, rất nhiều kiếm khách khi lần đầu luyện kiếm, chiêu được học đầu tiên chính là Bình Thích Kiếm. Hơn nữa để có căn cơ tốt, khi luyện Bình Thích Kiếm thường sẽ luyện tới hơn một ngàn lần, thậm chí là trên vạn lần!

Nhưng một chiêu kiếm đơn giản như vậy mà dù nhìn từ phương hướng nào đều khiến Lý Dật Phong có một loại cảm giác không thể né tránh được...

Đây rõ ràng là kiếm pháp cơ bản! Làm sao lại có loại hiệu quả này? Lý Dật Phong cảm thấy bản thân sắp phát điên rồi.

Đương nhiên hẳn không biết lúc trước La Chỉnh dựa vào kiếm pháp cơ bản đã dành được thành tựu quá xuất sắc ở đại hội toàn phong. Mười vạn đệ tử ở hiện trường này đều thấy một kiếm của La Chỉnh ép Lý Dật Phong đến mức khó có thể tránh được là chuyện đương nhiên.

Duy chỉ có một mình Lý Dật Phong không hiểu mà thôi...

Nhưng Lý Dật Phong cũng là đệ tử thiên tài của Thanh Vân Tông, ba năm trước hẳn đã có thực lực đè ép được tất cả đệ tử Thanh Vân Tông, huống gì hẳn của hiện tại?

Mắt nhìn lưỡi kiếm của La Chỉnh đang đâm về phía mình, nhớ tới lời hứa không rút kiếm của bản thân, hẳn cứng ngắc uốn éo cơ thể của mình đến góc độ cực hạn, dùng một động tác vô cùng khó khăn để tránh khỏi lưỡi kiếm của La Chỉnh!

Chỉ tránh kiếm thứ nhất của La Chỉnh đã chật vật như vậy, huống hồ La Chỉnh vẫn còn kiếm thứ hai? Kiếm thứ ba? Kiếm thứ tư...

Giờ này Lý Dật Phong cũng đã hiểu, cho dù hãn phát huy thân pháp của mình đến cực hạn cũng không thể nào tránh được, nhưng lúc trước hãn đã nói rồi! Kiếm này làm sao có thể không rút ra? Mà nếu rút kiếm thì tiếng “ông trẻ” này phải gọi là cái chắc rồi còn gì?

Thế là lúc này hãn chỉ có thể cố gắng chống chết thôi!

La Chỉnh không do dự đâm ra kiếm thứ hai: “Quét Kiếm”! Quét Kiếm, thân kiếm phải bằng phẳng, động tác phải nhanh, lực từ ngón tay út phải truyền đến đầu lưỡi kiếm, kiếm không cao quá đầu gối!

Lý Dật Phong lại nghiêng rặng, xoay người một cái. Mũi Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh gần như xẹt qua phần lưng của hãn. Nếu mũi kiếm tiến lên phía trước một chút nữa thì lúc này e là hãn đã bị thương.

Kiếm thứ ba, Điểm Kiếm!

Cổ tay thả lỏng rồi bất thành linh nâng lên, mũi kiếm mãnh liệt đâm xuống phía dưới, lực dồn xuống dưới mũi kiếm.

Ba chiêu kiếm pháp cơ bản, kiếm nọ lỏng kiếm kia.

Nếu kiếm thứ nhất, kiếm thứ hai khiến Lý Dật Phong đã đâm lao nên phải theo lao, thì đến kiếm thứ ba Lý Dật Phong đã rơi vào thế suy sức yếu. Nếu không rút kiếm, chắc chắn hãn sẽ bị đâm trúng! Mà trúng kiếm khi tỉ thí chiêu kiếm thì dù có bị thương hay không cũng coi như thua.

Nghiến răng. Cuối cùng Lý Dật Phong vẫn rút kiếm ra, may mắn đã được Điểm Kiếm của La Chỉnh.

Phải biết dưới võ đài có mười vạn cặp mắt đang đồng loạt nhìn chăm chăm. Theo bọn họ thấy thì sớm muộn gì Lý Dật Phong cũng sẽ rút kiếm, để xem hãn có thể tránh được mấy kiếm của La Chỉnh.

Về chuyện này, có đệ tử cho là năm kiếm, có đệ tử lại nghĩ là sáu kiếm, cũng có một số đệ tử cảm thấy Lý Dật Phong dựa vào thân pháp của mình có lẽ có thể vượt qua từ mười kiếm trở lên.

Kết quả họ đều đoán sai cả. La Chính chỉ dùng ba kiếm đã có thể ép Lý Dật Phong không thể không rút kiếm!

“Rút kiếm rồi. Lý Dật Phong rút kiếm rồi?”

“Vậy thì phải gọi một tiếng ông trẻ rồi? Không biết hã có chịu gọi hay không?”

“Bắt buộc phải gọi chứ! Hứa trước mặt nhiều người như vậy mà. Trừ phi hã chẳng coi lời mình nói ra gì!”

Trong lòng Lý Dật Phong thật sự không cam tâm, cũng rất hối hận! Đều trách cái miệng tiện của mình, vô duyên vô cớ hứa loạn cái gì không biết? Nhưng bây giờ có hối cũng chẳng kịp? Lời đã nói ra giống như bát nước hắt đi, hơn nữa hã còn nói trước mười vạn đệ tử Thanh Vân Tông!

Gọi một tiếng ông trẻ thì mất hết mặt mũi, nhưng nếu không gọi thì chữ tín của hã cũng tiêu tan.

La Chính cầm kiếm trong tay, không nói gì, chỉ là mặt mang ý cười nhẹ nhìn Lý Dật Phong.

Do dự, vẫn còn do dự...

Lý Dật Phong cảm thấy mình sắp phát điên.

“Gọi ông đi!”

“Gọi ông đi!”

“Gọi ông đi!”

Không biết tên đệ tử táng tận lương tâm nào cầm đầu hét lên một câu, lập tức những người nhiều chuyện cũng hòa theo, sau đó cả vài trăm người cùng hét, rồi vài ngàn người, cuối cùng là cả vài vạn người...

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Cát trưởng lão cũng há hốc mồm. Nhân duyên của Lý Dật Phong không tệ đến mức này chứ? Làm sao dám đệ tử của Thanh Vân Tông lại chống đối hãn như vậy?

Thực ra cũng không thể nói mọi người ghét Lý Dật Phong, mọi người cũng không thích La Chính mà.

Chẳng qua, nếu không phải Lý Dật Phong vừa ra đã âm ỉ, mọi người cũng không đến mức đối xử với hãn như vậy. Vừa mới xuất hiện đã cho rằng mình cao hơn người khác như vậy nên mọi người rất vui vẻ nhìn hãn từ trên cao ngã xuống, hơn nữa ngã càng thảm càng tốt!

Hơn mười vạn người cùng hét đủ để kinh thiên động địa. Tiếng hét từng đợt rồi từng đợt, cảnh này e là cả đời Lý Dật Phong cũng khó quên được!

Cuối cùng, hãn nghiêng răng nói: “Được rồi, ta gọi!”

Lý Dật Phong vốn nghĩ lợi dụng tiếng hét của mọi người mà nhỏ giọng gọi một tiếng là được, nhưng ngay lúc này hơn mười vạn người kia đột nhiên lại giống như đã thương lượng với nhau vậy, tiếng hét nhanh chóng trầm xuống, tập thể đệ tử xung quanh cả võ đài đều im lặng, im lặng đến mức một cái kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được rõ ràng! Hơn nữa ai cũng khẽ nghiêng mặt, mở rộng lỗ tai, nhìn chăm chăm Lý Dật Phong...

“Các người chơi ta phải không?” Lý Dật Phong cảm thấy sắp khóc đến nơi. Tính cách hãn tùy tiện, hơi điên điên khùng khùng, nhưng cũng không phải ngốc thật, nếu không làm sao có thể tu luyện đến mức này?

Nhận thấy mình không thể lừa cho qua chuyện được, Lý Dật Phong mới mở miệng gọi: “Ông trẻ!”

“Phì!” La Yên đứng đó không xa nghe được một tiếng gọi ông trẻ, cuối cùng không nhịn được bật cười, bộ ngực cao ngất không ngừng chấn động, vòng eo giống như hoa giấy không ngừng run loạn.

Không ngờ Lý Dật Phong gọi nàng một tiếng bà trẻ, bây giờ lại gọi La Chỉnh một tiếng ông trẻ, suy cho cùng vẫn là tên nhóc này tự chuốc lấy! Nên không đáng để thương hại!

Đám đông đệ tử cũng cười ồ lên, nhiều người cười như vậy nên cứ vang lên từng đợt lại từng đợt, chuyện cười này thật sự là quá huyền ảo rồi.

Lý Dật Phong xấu hổ đến mức mặt đỏ như sắp vỡ ra máu đến nơi, càng làm hân hận hơn chính là La Chỉnh lại mỉm cười rồi gật đầu.

Ta đường đường là đại sư huynh của Thanh Vân Tông. Cứ cho là phải gọi người một tiếng ông trẻ, vậy mà người lại không biết xấu hổ, còn gật đầu? Được rồi, ta sẽ khiến người hối hận!

Đợi sau khi tiếng cười của mọi người dần dần biến mất, Lý Dật Phong lại nói: “Lúc trước đúng là ta đã xem thường người. Nếu đã như vậy, chúng ta tiếp tục thêm lần nữa, đường đường chính chính đấu một kiếm một lần. Ai thua phải gọi đối phương là ông trẻ, hơn nữa gặp một lần phải gọi một lần, La Chỉnh người dám đồng ý không?” Lời này vừa nói ra, La Chỉnh lại dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn Lý Dật Phong.

Mười vạn người cũng nhìn Lý Dật Phong như vậy...

Bản thân Lý Dật Phong đã ngốc, vậy mà còn cho rằng người khác cũng giống hắn? La Chỉnh đồng ý với hắn việc dùng chiêu kiếm để phân thắng bại đã không tệ rồi, dựa vào cái gì còn thêm điều kiện như vậy?

Lý Dật Phong cũng nhận thấy điều kiện mình đề xuất hơi ngu nên chỉ đành nghiêng rằng nói: “Được rồi, người không đồng ý thì thôi. Vậy chúng ta đường đường chính chính đấu kiếm đi!”

Sau khi nói xong, Lý Dật Phong rung trường kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng La Chỉnh! Một luồng khí thế lăm liết phát ra từ người hăn.

Cho dù hăn chỉ cầm một thanh huyền khí cũng đã cho thấy sự khác biệt với người thường, dường như thứ hăn đang cầm trong tay là một thanh tiên khí, một thanh thánh khí!

Lý Dật Phong này đem đến cho La Chỉnh cảm giác như đối diện với vị “chủ nhân của Băng Kiếm” trên Sát Lục Kiếm Sơn. Người có thể trở thành đại sư ca của Thanh Vân Tông thì dù sao cũng không hề đơn giản!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Gãy Kiếm

Ngoài việc hơi điên điên khùng khùng, thi thoảng đầu óc có vấn đề ra thì hẳn tuyệt đối là đối thủ mạnh nhất từ trước đến giờ La Chỉnh gặp phải!

Nếu được dùng công pháp và chân nguyên, La Chỉnh không thể là đối thủ của hắn.

Dù gì cách biệt trên phương diện cảnh giới cũng quá lớn, cho dù căn cơ của La Chỉnh ổn định, nhưng căn cơ của Lý Dật Phong cũng vô cùng vững vàng, hoàn toàn là chuẩn bị đầy đủ rồi mới đột phá chứ không phải lợi dụng đan dược mới lên được Chiếu Thần Lục Trọng.

Có điều La Chỉnh cũng không vội để bù đắp chênh lệch này, hắn chỉ cần theo tiết tấu của bản thân, nỗ lực từng chút một thì cuối cùng cũng sẽ vượt qua Lý Dật Phong.

Hiện tại La Chỉnh chỉ cần xem xét, đánh giá lại kiếm pháp để đánh bại hắn trong cuộc độ sức là được.

“Kiếm pháp cơ bản của người quả thực quỷ dị, không biết làm kiểu gì. Rõ ràng kiếm pháp cơ bản đã được đơn giản hóa hết mức có thể, nhưng kiếm pháp cơ bản của người có vẻ còn đơn giản hơn vô số lần. Ta không biết tại sao người có thể làm được, nhưng sự lợi hại của kiếm pháp được đơn giản hóa đến cực hạn này, chưa hẳn là không có cách phá giải!”

Khi một người, đặc biệt là một người có bản lĩnh thật sự nghiêm túc, khí thế của hắn thường vô cùng lớn mạnh, cũng thường rất mê hoặc lòng

người! Lúc này Lý Dật Phong có vẻ như đã biến thành một người khác, tất cả đều khác.

Không ít người xem lập tức không phản ứng kịp.

“Xem ta dùng kiếm pháp phức tạp nhất để phá giải đường kiếm đơn giản nhất của ngươi!” Nói xong, kiếm trong tay Lý Dật Phong bắt đầu rung rung.

Dưới sự rung động này, những kiếm hoa vô cùng vô tận lập tức xuất hiện.

Chúng tầng tầng lớp lớp giống như hàng trăm ngàn đóa mẫu đơn đang nở rộ, trăm hoa đua nở khiến người khác không nhìn kịp.

“Lạc Anh Tân Phân Kiếm!”

Sau khi kiếm hoa xuất hiện vô cùng vô tận thì tức khắc ùn ùn kéo tới, cuốn về phía La Chinh.

“Kiếm pháp rất hay! Kiếm hoa rất phức tạp!” Nhìn thấy tầng tầng lớp lớp kiếm hoa phức tạp phủ xuống đầu, tạo nên một loại cảm giác khiến La Chinh không thở nổi.

Dùng kiếm pháp phức tạp để hóa giải đường kiếm đơn giản của ta ư?

Giờ này hẳn thấy cách của Lý Dật Phong quả thực rất có hiệu quả.

Ít nhất La Chinh cũng không thể tìm ra cách phá giải ngay lập tức. Kiếm pháp này không chỉ hoa lệ, đồng thời cũng quá phức tạp. Cũng không phải kiếm pháp phức tạp thì sẽ không có sơ hở, chỉ là sau khi kiếm pháp phức tạp đến cực hạn, La Chinh không cách nào tìm ra sơ hở chỉ trong thời gian ngắn!

Mà khi kiếm khách độ kiếm, thắng bại thường chỉ trong nháy mắt, làm gì có nhiều thời gian như vậy để hăn tìm ra sơ hở?

Đang không biết làm thế nào, La Chỉnh đành hướng mũi kiếm xuống dưới, treo sát bên phải thân mình, lực truyền từ lòng bàn tay tới mũi kiếm, tay trái làm kiếm quyết(1) kê trên cổ tay phải.

“Quải Kiếm(2)! ”

Quải kiếm là một chiêu trong kiếm pháp cơ bản dùng để phòng ngự. Hết cách rồi, kiếm pháp của đối phương quá mạnh mẽ, ác liệt, trong lúc không thể tìm ra lối phá giải thì La Chỉnh chỉ có thể vừa phòng ngự, vừa rút lui.

“Keng, keng, keng...”

Trong chớp mắt La Chỉnh nhắc ngang trường kiếm, kiếm hoa trong tay Lý Dật Phong giống như một trận mưa xối xả trút xuống thân kiếm của La Chỉnh, va chạm tạo ra tiếng vang lạnh lạnh, giống như vô số ngọc bích rơi xuống mặt đất.

La Chỉnh lùi về sau ước chừng bảy tám bước thì cơ thể mới đứng vững, nhưng còn chưa kịp thở một hơi Lý Dật Phong đã lại vung vẩy huyền khí trong tay lao tới!

“Kiếm đạo đơn giản cực độ? Hừ! Chẳng qua chỉ có thế. Ngược lại người phá kiếm pháp của ta đi? Ta xem người phá thế nào? Tiên Thiên Nhất Trọng, nhãn lực của người căn bản là làm không được. Lạc Anh Tân Phân Kiếm của ta một đường đâm ra thành 12 đóa kiếm hoa, kiếm thứ hai đâm ra có thể chia thành 144 đóa kiếm hoa, kiếm thứ ba liền thành 1728 đóa kiếm hoa! Để xem người làm thế nào tìm ra sơ hở trong nhiều kiếm hoa như vậy!”

Lý Dật Phong cười lạnh, tiếp tục vung vẩy trường kiếm trong tay lần nữa, lớp lớp kiếm hoa xuất hiện vô tận, vô cùng khoa trương!

Nhìn thấy nhiều hoa kiếm như vậy, lông mày La Yên cũng nhăn lại. Tu vi của ca quá thấp! Thực ra kiếm pháp cơ bản của ca vẫn chiêu ưu thế khi đối mặt với Lạc Anh Tân Phân Kiếm, nhưng thực lực của võ giả là một thể thống nhất.

Lúc trước La Chỉnh có thể đối phó với Bùi Thiên Diệu, chẳng qua là do căn cơ vững chắc trong cơ thể hắc, hơn nữa hắc còn có vài chiêu giết người vô cùng lợi hại.

Nhưng tu vi luôn là khuyết điểm của La Chỉnh, nếu đạt đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn, đan điền gần như sung mãn bồi dưỡng linh hồn của võ giả, có thể giúp con người bước đầu kết nối với trời đất.

Mà sau khi bước vào Chiêu Thần Cảnh thì sẽ thay đổi hoàn toàn. Đây là một cảnh giới vô cùng quan trọng trong hệ thống chân nguyên.

Với nhãn lực của ca ca, chỉ cần vừa bước vào Chiêu Thần Cảnh, e là lúc này đã có thể nhìn ra sơ hở của Lạc Anh Tân Phân Kiếm. Nhưng bây giờ để ca đối mặt với Lạc Anh Tân Phân Kiếm mà muốn tìm ra sơ hở chỉ trong nháy mắt thì vẫn rất khó...

“Keng keng...”

La Chỉnh lại tiếp tục lùi về sau!

Lúc này La Chỉnh cách mép võ đài đã không còn xa nữa, nếu vẫn bị Lý Dật Phong dồn vào góc chết, hắc sẽ không thể lùi nữa, như vậy bắt buộc phải thua.

Rất có thể là vì kiếm pháp của bản thân đã áp chế La Chỉnh nên trên mặt Lý Dật Phong lại lộ ra điệu cười bất cần đời: “Hừ hừ! Ta xem người lùi

thế nào nữa! Chịu thua đi!”

Bảo kiếm huyền khí trong tay Lý Dật Phong một lần nữa lại được vung lên, chỉ cần La Chỉnh không có cách phá giải Lạc Anh Tân Phân Kiếm của hắn, vậy thì lần này La Chỉnh buộc phải thua, không có khả năng thứ hai.

Nhìn thấy cảnh này, Cát trưởng lão cũng lắc đầu. La Chỉnh đấu với Lý Dật Phong vẫn quá miễn cưỡng, cho dù là quyết đấu chiêu kiếm thì cũng coi như là một trận đấu không công bằng.

Mặc dù La Chỉnh dựa vào một chiêu Quải Kiếm nên chặn được hai đợt tấn công của Lý Dật Phong, nhưng đây đã là cực hạn, dù gì La Chỉnh vẫn luôn dựa vào Quải Kiếm để phòng ngự, căn bản không có cách phản công.

Mà trong quyết đấu chiêu kiếm, phòng ngự thường là hạ sách, bởi vì tấn công chính là cách phòng ngự tốt nhất. Đây cũng là lí do vì sao trong rất nhiều chiêu kiếm, nhiều người hoàn toàn bỏ qua chiêu phòng ngự, chỉ một mực tấn công, bởi vì chỉ cần đánh áp đảo đối phương, khiến đối phương căn bản không cách nào thở được thì có thể nhẹ nhàng giành được thắng lợi.

Lý Dật Phong đang lợi dụng điểm này, hắn căn bản không cho La Chỉnh thời gian suy nghĩ để phá giải chiêu thức, chỉ dùng ba đợt tiến công khiến La Chỉnh thất bại!

Đúng lúc mọi người đang cho rằng La Chỉnh thua chắc, Lý Dật Phong cho rằng La Chỉnh thua chắc, mà bản thân La Chỉnh cũng cảm thấy mình thua chắc thì...

“Keng keng.... Xoảng!”

Kiếm của Lý Dật Phong không ngừng chém lên Lưu Quang Kiếm của La Chinh, đột nhiên gãy luôn rồi...

“Hửm?” Lý Dật Phong cầm một nửa thanh kiếm trong tay, cả người lập tức sửng sờ.

La Chinh cũng ngây người, mười vạn đệ tử cũng ngây người luôn...

Không ai ngờ cuộc đấu kiếm vốn dĩ nên kết thúc lại xảy ra tình huống như vậy!

Mà La Yên cũng lại cười ha ha lần nữa.

Thanh tiên kiếm duy nhất của Lý Dật Phong đã thua trên tay La Yên trong cuộc đánh cược, do lâu nay bận bế quan tu luyện nên hẳn không có quá nhiều thời gian đi kiếm điểm tích lũy, đương nhiên cũng không đổi được tiên kiếm của mình.

Cho nên từ đó tới nay, hẳn miễn cưỡng dùng tạm một thanh huyền khí bình thường.

Lần này mặt dày mày dạn tham gia đại hội toàn phong, Lý Dật Phong có lẽ không muốn đi Thanh Vân Lộ, nhưng lại có thể dùng xếp hạng này để đi tìm Thạch Kinh Thiên xin một thanh tiên khí.

Dù gì vị trí thứ nhất của đại hội toàn phong đúng là có giải thưởng này.

Nhưng huyền khí làm sao so sánh được với tiên khí?

Giữa hai bên vẫn còn cách nhau một bậc linh khí!

Nếu Lý Dật Phong không sử dụng Lạc Anh Tân Phân Kiếm, tình trạng có lẽ sẽ tốt hơn một chút, không đến mức gãy nhanh như vậy, dù gì chiêu kiếm thông thường thì chỉ va chạm vài lần là xong chuyện rồi.

Vấn đề là tốc độ ra chiêu của Lạc Anh Tân Phân Kiếm rất nhanh, chiêu kiếm này giống như những hạt mưa, chém dày đặc trên Lưu Quang Kiếm của La Chinh.

Trong thời gian chỉ một nhịp thở đã va chạm không biết mấy chục lần, thậm chí còn trên trăm lần!

Một thanh huyền khí làm sao chịu được sự va chạm mãnh liệt như vậy?

Thế là thanh bảo kiếm huyền khí trong tay Lý Dật Phong liền bị chém gãy.

Thấy thế, La Chinh thở phào một hơi, kiếm gãy rồi thì không có nghĩa trận đấu chiêu kiếm đã kết thúc, dù gì cũng chỉ là luận bàn, Lý Dật Phong có thể mượn một thanh kiếm khác.

Có điều, việc này lại cho La Chinh thời gian để thở, hẳn phải nắm chặt thời gian này, nghĩ cách phá giải Lạc Anh Tân Phân Kiếm của Lý Dật Phong.

Trên mặt Lý Dật Phong hiện tại không rõ là biểu cảm gì...

Rõ ràng là sắp thắng rồi vậy mà thanh kiếm nát trong tay lại không chịu tranh giành, đến lúc mấu chốt lại gãy mất.

Hắn tiện tay ném bỏ một nửa đoạn kiếm trong tay, vẻ mặt cầu xin nói với Cát trưởng lão: “Cát trưởng lão, cho ta mượn một thanh kiếm được không?”

Cát trưởng lão không biết làm thế nào lắc đầu: “Ta không dùng kiếm, kiếm ở đâu ra cho người mượn?”

Ánh mắt Lý Dật Phong quét một vòng qua hơn mười vạn đệ tử ở đấu trường: “Ai cho ta mượn một thanh kiếm, được không?”

Không một ai lên tiếng...

“Mẹ kiếp!” Lý Dật Phong chửi thầm trong bụng. Gặp ma thật rồi, đám này là loại người gì vậy? Tốt xấu gì ông đây cũng là đại sư huynh của các người, coi thường nhau như vậy, nếu sau này ông đây không đi Vân Điện mà làm một trưởng lão ở Thanh Vân Tông, thì cả đám các người chết chắc.

Cuối cùng ánh mắt Lý Dật Phong vẫn nhìn về phía La Yên, vừa chuẩn bị mở miệng nói thì La Yên đã cướp lời trước: “Người định gọi gì ta?”

Mặc dù đã ra khỏi Luyện Ngục Sơn, nhưng thân phận La Yên vẫn phải giữ bí mật, cho nên nàng không mong Lý Dật Phong lại nói ra thân phận của mình trước mặt mọi người.

Lý Dật Phong cũng quen rồi, liền thở dài rồi nói: “Được rồi, bà trẻ, đưa Quy Vân Kiếm của ta cho ta mượn dùng được không?”

“Là Quy Vân Kiếm của người?” Long mày La Yên dựng lên.

“Được, được! Ta nói sai rồi, nếu Quy Vân Kiếm đã thua trên tay người thì chính là của người, có thể cho ta mượn Quy Vân Kiếm của người dùng được không? Chỉ một lúc thôi!” Tìm người mượn đồ chung quy lại cũng không nên hùng hổ, Lý Dật Phong chỉ có thể nịnh thôi.

La Yên nhàn nhã cười một lúc, sau đó đột nhiên thu lại nụ cười, lắc đầu: “Không cho mượn!”

“Này này... Người thật là...” Lý Dật Phong cảm thấy muốn mắng người, nhưng trước mắt hẳn chỉ có thể mượn kiếm La Yên, huống hồ Quy Vân Kiếm vốn là thuộc về hẳn, chỉ lấy được Quy Vân Kiếm mới có thể thuận buồm xuôi gió. Vậy nên hẳn nào dám đắc tội với La Yên?

Thực ra La Yên không phải là không muốn cho mượn kiếm, chỉ có điều nàng đã nhìn thấy La Chính đang nhắm mắt suy nghĩ, có vẻ đang tìm cách phá giải, cho nên nàng muốn giúp ca ca kéo dài một chút thời gian mà thôi.

Trận đấu này vốn đã không công bằng, vậy thì người muội muội như nàng giờ một chút mảnh khóc cũng không thể trách gì được!

Giữa lúc giằng co qua lại này, cặp mắt đã nhắm rất lâu của La Chính đột nhiên mở ra, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin nói với La Yên: “Cho hẳn mượn kiếm đi!”

(1)Kiếm quyết (hình mô tả).

kiemquyet

(2)Quả kiếm: treo kiếm (hình mô tả).

quaikiem

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Chặn Kiếm

Nhìn thấy nụ cười của La Chinh, La Yên gật đầu nghe lời. Nếu ca đã mở lời nói như vậy, chắc là đã có cách đối phó của mình, thế nên nàng lấy Quy Vân Kiếm ra chuyển cho Lý Dật Phong.

Sau khi nhận lại Quy Vân Kiếm từ tay La Yên, hắn không ngừng dùng tay vuốt ve. Toàn thân Quy Vân Kiếm trắng như tuyết, chất liệu vô cùng đặc biệt, nhìn qua không phải vàng, cũng chẳng phải sắt, có vẻ là dùng chất liệu gỗ để chế tạo, nhưng dùng ngón tay búng nhẹ lên thân kiếm lại phát ra âm thanh giống như kim loại.

“Ôi, hết cách! Vừa không thể dùng chân nguyên mà lại dùng một thanh huyền khí, chiêu kiếm này không thể đấu được. Giờ đã lấy được Quy Vân Kiếm của ta thì tốt hơn nhiều rồi! Quy Vân Kiếm này chắc là sẽ không bị gãy. La Chinh, lần này ta xem người chặn thế nào!” Tay Lý Dật Phong nhẹ nhàng chuyển động, từng đường kiếm ảnh màu trắng tuyết dường như tạo thành từng vòng quay quanh cánh tay của Lý Dật Phong.

Lưu Quang Kiếm của La Chinh khẽ rung, không trả lời câu nói của Lý Dật Phong mà chỉ nhàn nhạt nói: “Xuất chiêu đi.”

Lý Dật Phong tay cầm Quy Vân Kiếm, một lần nữa rung ra rất nhiều kiếm hoa. Quy Vân Kiếm màu trắng, hoa kiếm rung ra cũng sẽ là màu trắng như vậy.

“Thua cho ta!”

Vốn dĩ là tầng tầng lớp lớp kiếm hoa, lúc này lại vì Quy Vân Kiếm nên còn nhuộm thêm một tầng tuyết trắng, giống như từng tầng mây cuốn về phía La Chinh. Nhưng chính trong kiếm hoa giống như tầng mây này lại ẩn chứa tầng tầng sát khí!

Bởi vì cuộc độ sức của hai bên ngay từ đầu đã định là đấu chiêu kiếm, không thể dùng chân nguyên hay công pháp khác, cho nên Lý Dật Phong không thể nào dùng chân nguyên để cường hóa bảo kiếm cấp huyền của mình. Hẳn biết rõ bảo kiếm cấp huyền của mình quá yếu, va chạm với tiên khí của La Chinh sẽ rất thiệt thòi, cho nên vẫn luôn áp chế sức mạnh của bản thân, không dám thi triển hết sức.

Hiện tại đã có Quy Vân Kiếm trong tay, Lý Dật Phong không còn kiêng dè nữa, tốc độ tấn công của hắn nhanh hơn, sức mạnh cũng lớn hơn!

Hai người vừa giao đấu, La Chinh vẫn lựa chọn phòng ngự, vẫn dùng “Quải Kiếm” chống đỡ!

“Bộp bộp bộp bộp...”

Quy Vân Kiếm điểm từng kiếm trên Lưu Quang Kiếm của La Chinh, không hề phát ra tiếng lanh lảnh dễ nghe mà là tiếng động vô cùng nặng nề, giống như tiếng chim gõ kiến đang gõ trên thân gỗ.

“Ta thấy người tự tin như vậy còn tưởng là đã nghĩ ra cách phá giải rồi, không ngờ người vẫn chỉ biết bị động phòng ngự. Haiz, thật khiến ta thất vọng!” Lý Dật Phong vừa nghiêng kiếm hoa trong tay sang một bên vừa nói, trên mặt không nhịn được mà lộ ra nét thất vọng.

“Người tiếp tục như vậy cũng chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi, đợi đến khi bị ta ép đến mép võ đài lần nữa thì chẳng phải chỉ có một chữ thua sao? Đừng lãng phí thời gian nữa, chi bằng trực tiếp nhận thua đi. Nhận thua rồi còn dễ coi hơn một chút.” Lý Dật Phong cười nhẹ, theo đó từng đóa kiếm hoa giống như mây từ trong tay hắn lan ra, mà hắn xuất kiếm

cũng lưu loát sinh động, thật sự đem đến cho người khác cảm giác gió nhẹ mây bay.

Đứng cách đó không xa, mắt La Yên lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vừa rồi ca ca mới toát ra vẻ tự tin, chắc chắn là đã nghĩ ra cách phá giải Lạc Anh Tân Phân Kiếm này, nhưng tại sao đến tận bây giờ vẫn không thay đổi chiêu thức mà vẫn dùng “Quải Kiếm” để ngăn chặn sự công kích của Lý Dật Phong?

Sau khi nhìn thấy Lý Dật Phong đổi kiếm mà La Chinh vẫn giữ thế bại như núi đổ, rất nhiều người không nhìn được mà lắc đầu.

Dù gì vẫn có không ít người mong đợi biểu hiện của La Chinh, hy vọng hắn sẽ gặp mạnh càng mạnh, có thể đánh bại Lý Dật Phong trong trận đấu chiêu kiếm.

Nhưng ngoài việc lúc đầu La Chinh dùng kiếm pháp cơ bản ép Lý Dật Phong vô cùng chật vật ra, thì sau khi Lý Dật Phong rút kiếm vẫn luôn áp chế La Chinh. Nói trắng ra, La Chinh không có sức để phản đòn.

Không thể không nói, vẫn là do chênh lệch thực lực quá lớn.

Đến thời điểm này, mọi người đều chờ đợi, chờ đợi cảnh La Chinh thất bại.

Từ bên trái võ đài, La Chinh liên tục lùi về sau, năm bước, 10 bước, 20 bước, 50 bước, 100 bước, 150 bước...

Cùng lúc lùi về sau như vậy, trong lòng La Chinh không ngừng đếm số bước lùi của mình.

Cả võ đài rộng hai trăm bước, bây giờ phía sau hắn chỉ còn cách khoảng hai ba chục bước, nhưng trên mặt La Chinh không hề có quá nhiều

biểu cảm, vẫn bình tĩnh dùng “Quải Kiếm” chống đỡ như trước.

190 bước...

195 bước...

197 bước...

Ý cười trên mặt Lý Dật Phong càng lúc càng rõ, trong khoảnh khắc áp chế La Chỉnh đến bước cuối cùng, hần cười nói: “Xuống dưới đi. La Chỉnh, người thua rồi!”

Chính trong nháy mắt Lý Dật Phong chuẩn bị xuất kiếm, một luồng sức mạnh chạy từ eo qua vai đến cánh tay, đến cổ tay, Lưu Quang Kiếm lúc này mãnh liệt giống như rồng ra khỏi hang, đột nhiên bắn ra.

“Cách!”

Lưỡi của Lưu Quang Kiếm chặn lại Quy Vân Kiếm ở vị trí cách mũi kiếm ba tấc.

Chính vì một chặn này của Lưu Quang Kiếm làm cho kiếm hoa mà Lý Dật Phong vận sức định phát ra đều tan rã hết!

Lý Dật Phong cau mày, lật tay lại muốn rung ra vô số kiếm hoa, nhưng La Chỉnh dường như đã dự liệu được kiếm thức của Lý Dật Phong, một lần nữa vung Lưu Quang Kiếm lên, dùng cùng một thủ pháp liên tiếp đánh vào vị trí ba tấc của Quy Vân Kiếm, một lần nữa phá giải thế tấn công của Lý Dật Phong!

“Chặn kiếm!”

Một chiêu trong kiếm pháp cơ bản chuyên dùng để ngăn chặn chiêu kiếm của người khác!

Với thực lực hiện tại của La Chỉnh, muốn phá giải Lạc Anh Tân Phân Kiếm từ chính diện quả thực là không thể nào. Chiêu đó quá phức tạp, La Chỉnh hoàn toàn không nhìn ra chiêu thực và chiêu ảo trong đó.

Sau khi khổ sở suy nghĩ, cuối cùng La Chỉnh vẫn nghĩ ra cách phá giải.

Nếu hãn căn bản đã không thể ngăn chặn Lạc Anh Tân Phân Kiếm này, vậy thì diệt luôn kiếm hoa của Lý Dật Phong từ khi vẫn còn trong bọc, chưa nở ra là được!

La Chỉnh căn bản không cho Lý Dật Phong chỗ để sử dụng chiêu này. Mỗi lần Lý Dật Phong vừa giơ tay thì “Chặn Kiếm” của La Chỉnh cuối cùng vẫn có thể chặn ở vị trí ba tấc trên Quy Vân Kiếm trước một bước. Chiêu kiếm vừa bình vừa ổn vô cùng chính xác.

“Người!”

Lúc này đến lượt Lý Dật Phong buồn bực.

Mỗi lần hãn muốn xuất chiêu thì chiêu kiếm của hãn vừa sẵn sàng đã bị La Chỉnh chặn lại ngay lập tức, loại cảm giác này vô cùng khó chịu.

Giống như một người muốn hét lớn lên một tiếng, nhưng cứ trước khi hét lên đều có người chặn miệng lại trước một bước! Cái tiếng định hét lên đó cứ thế bị nén cứng ngắt trở lại, không khó chịu mới lạ!

Vấn đề là Lý Dật Phong gặp phải không phải chỉ một hai lần. Chỉ trong vài nhịp thở, Lý Dật Phong đã xuất kiếm hơn 10 lần, nhưng La Chỉnh cũng chặn kiếm hơn 10 lần như cũ. Vốn dĩ chiêu kiếm đã chuẩn bị tốt nhưng lại bị La Chỉnh cứng rắn phá hỏng hết, Lý Dật Phong khó chịu đến mức sắp hộc máu đến nơi.

Hơn nữa Lý Dật Phong muốn lùi về sau, muốn kéo giãn khoảng cách với La Chỉnh.

Nhưng hắn lùi 10 bước, La Chỉnh liền theo sát 10 bước như hình với bóng, từ đầu đến cuối cứ luôn duy trì khoảng cách ba thước. Theo ước tính của Lý Dật Phong nếu hắn không dùng chân nguyên, căn bản không thể thoát khỏi La Chỉnh.

Mà tu vi của Lý Dật Phong cao hơn La Chỉnh, theo lý thường mà nói thì sức mạnh có lẽ cũng lớn hơn La Chỉnh, nên hắn muốn mượn sức mạnh ngang tàng để đẩy bỏ kiếm của La Chỉnh, cường chế dùng Lạc Anh Tân Phân Kiếm.

Kết quả Lý Dật Phong vừa dùng lực liền phát hiện kiếm của La Chỉnh nặng như một quả núi, căn bản không đẩy được... Làm sao có thể? Sức mạnh của tên nhóc này sao lại lớn đến vậy?

Lý Dật Phong không hề biết, đã có rất nhiều người kinh ngạc với sức mạnh khủng bố của La Chỉnh, hắn không phải là người đầu tiên.

Điên mẹ rồi!

Lúc này Lý Dật Phong thật sự thấy âm ứ!

Vậy mà lại bị một tên hậu bối Tiên Thiên Nhị Trọng dùng kiếm pháp cơ bản đánh bại!

Mặc dù hắn không biết xấu hổ, hơn nữa lại thường điên điên khùng khùng, nhưng trên con đường võ đạo lúc nào cũng nghiêm túc, nếu không làm sao hắn có thể trở thành đại sư huynh của Thanh Vân Tông?

Có thể nói võ đạo là niềm kiêu ngạo lớn nhất của hắn! Tất cả mọi người đều có thể châm biếm hắn ngu ngốc, nhưng lại không một ai có thể xem thường tu vi võ đạo của hắn.

Nhưng lúc này hãn có ảm ức, có buồn bực hơn nữa thì thế nào? La Chỉnh căn bản là không cho hãn dùng chiêu kiếm, hãn căn bản không thể tổ chức tấn công được! Nếu dùng chân nguyên, hãn còn có thể cưỡng chế để đẩy kiếm của La Chỉnh ra, sau đó vận chân nguyên cắt La Chỉnh thành mảnh vụn. Nhưng vấn đề là quy tắc đã đặt ra, nếu hãn dùng chân nguyên sẽ coi là thua.

Lẽ nào độ sức bằng chiêu kiếm, hãn thực sự không bằng La Chỉnh? Bất giác, trong lòng Lý Dật Phong nảy sinh một ý niệm như vậy.

“Xoay ngược rồi! La Chỉnh thực sự đánh bại Lý Dật Phong trên chiêu kiếm!”

“Kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh vốn đã biến thái, nếu ta học loại kiếm pháp cơ bản đó mà không dùng chân nguyên, chỉ đấu chiêu kiếm ta cũng có thể đánh bại Lý Dật Phong!”

“Chém gió! Người lên trên thử cho ta xem? Mặc dù mọi người đều coi Lý Dật Phong là đồ ngốc, nhưng người thật sự nghĩ hãn ngốc sao? Vậy thì người ngu rồi! Không phải ngẫu nhiên mà hãn có thể trở thành đại sư huynh!”

La Chỉnh lật ngược tình thế quả thực khiến mười vạn người xem không kịp chuẩn bị. Dù gì từ bên phải võ đài bị Lý Dật Phong dùng kiếm ép thẳng đến bên trái, sau đó lại từ bên trái ép qua bên phải, gần như đến bước cuối cùng mới tiến hành phản kích, La Chỉnh cũng có phần quá bình thản.

La Yên nhìn thấy biểu hiện của ca ca cũng không kìm được gật đầu, đúng là nàng không nhìn nhầm, ca đã tìm được cách phá giải. Nhưng La Yên cũng không ngờ tới, cách phá giải này của La Chỉnh cũng triệt để quá rồi. Lúc này Lý Dật Phong căn bản không có cơ hội trả đòn!

Lần này rốt cuộc cũng đến lượt La Chính ép Lý Dật Phong vào góc vô
đài.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Tông Chủ Triệu Kiến

“Kịch!”

Lý Dật Phong vừa giơ kiếm, La Chỉnh lại chặn kiếm. Kiếm pháp cơ bản thông thường lại hoàn mỹ không một chút sơ hở.

Xuất kiếm...

“Kịch!”

Xuất kiếm...

“Kịch!”

Lý Dật Phong không cách nào xuất được kiếm, vẻ mặt cầu xin nói: “Cho ta xuất một kiếm được không? Ta xin người đó...”

Nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của Lý Dật Phong, mọi người lập tức cạ lời.

La Chỉnh nhẹ nhàng nâng Lưu Quang Kiếm lên, duy trì tư thế xuất kiếm bất cứ lúc nào, trầm mặc lắc đầu.

“Được rồi. Nếu đã như vậy thì chỉ có thể dùng chiêu này thôi! Ta liều với người!” Biểu cảm trên mặt Lý Dật Phong thay đổi rất nhanh, vừa rồi vẫn còn cầu khẩn La Chỉnh, bây giờ lại tràn đầy ác ý!

Lần này cách xuất chiêu của Lý Dật Phong cuối cùng cũng thay đổi.

Lạc Anh Tân Phân Kiếm là một loại kiếm pháp cực kì nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng động tác của Lý Dật Phong vừa thay đổi, trên cơ thể hắn liền phát ra một luồng khí thể cuồn liệt, hai chân cố định vững chắc trên võ đài giống như một ngọn núi thần.

La Chỉnh lùi một bước về phía sau, thế kiếm trong tay cũng thay đổi. Hắn biết kiếm tiếp theo đây của Lý Dật Phong không thể dùng “Chặn Kiếm” để ngăn được nữa.

Lý Dật Phong mạnh, nên bản thân chỉ có thể mạnh hơn hắn mới có thể chắc chắn áp chế chiêu kiếm của hắn!

“Khai Sơn Liệt Địa Kiếm!”

Một chiêu kiếm cực kì trầm ổn, sức tàn phá kinh người phóng ra từ trong tay Lý Dật Phong. Kiếm không thể so với đao, đao thường đi con đường ngang ngược uy mãnh, nhưng kiếm thường đi con đường linh động, nhẹ nhàng mà linh hoạt, rất ít chiêu kiếm có loại uy lực này.

Chiêu này của Lý Dật Phong vừa xuất ra dường như có thể chém đứt núi cao, làm nứt đất rộng!

Ánh mắt La Chỉnh lóe lên, không chút do dự mà ghì chặt cổ tay, mũi kiếm hướng lên trên.

“Băng Kiếm!”

Băng Kiếm - một kiếm có uy lực mạnh nhất trong kiếm pháp cơ bản!

Sau khi được đơn giản hóa, uy lực của Băng Kiếm càng thuần túy hơn. Cho dù người uy mãnh như vậy cũng không thoát khỏi vận mệnh bị xé nát!

“Ầm!”

Trong khoảnh khắc kiếm hai người va chạm với nhau, mọi người nghe thấy tiếng lanh lảnh, sau đó nhìn thấy thanh kiếm màu trắng giống như bàn xoay không ngừng xoay chuyển trong không trung, cuối cùng rơi trên mặt đất. Lúc này mọi người mới nhìn rõ đó chính là Quy Vân Kiếm của Lý Dật Phong!

Còn tay La Chỉnh vẫn cầm Lưu Quang Kiếm, mũi kiếm đặt trên lồng ngực Lý Dật Phong.

Trên mặt Lý Dật Phong tràn ngập vẻ khó tin, lồng ngực không ngừng phập phồng, thở hỗn hển.

Rất nhiều đệ tử dưới võ đài có vẻ như đều dự liệu được cảnh này! Từ trận đầu tiên khi bước vào đại hội toàn phong đến giờ La Chỉnh đều thắng liên tục, chưa từng thua trận nào.

Mặc dù hai người chỉ là tỉ thí chiêu kiếm, nhưng từ lúc La Chỉnh bị áp chế đến khi lật ngược tình thế, bọn họ đều hiểu rõ căn bản hẳn đã thắng rồi. Bởi vì gặp mạnh tất mạnh là đặc điểm của La Chỉnh!

Cho dù là đại sư huynh của Thanh Vân Tông cũng không ngăn cản được thắng lợi của La Chỉnh...

Thật quá biến thái...

Càng biến thái hơn là mọi người đã hoàn toàn chết lặng trước biểu hiện này của La Chỉnh. Nếu La Chỉnh thực sự thua, đó mới gọi là kì lạ!

“Người thua rồi.” La Chỉnh cười nhàn nhạt.

“Ta không phục! Người không phải là đối thủ của ta!” Lý Dật Phong lớn giọng hét.

“Dật Phong! Thua rồi thì là thua.” Thấy thắng bại đã rõ, Cát trưởng lão cũng bước vào võ đài.

“Nếu có thể dùng chân nguyên, ta chỉ cần ba chiêu, ba chiêu chắc chắn đánh bại ngươi!” Lý Dật Phong tiếp tục nói.

La Chỉnh căn bản lừa để ý đến tên ngu ngốc này, cẩn thận từng li từng tí lau Lưu Quang Kiếm một lượt rồi cất vào trong nhẫn tu di của mình, sau đó mới nói: “Ngươi nói đúng. Nếu dùng chân nguyên thì hiện giờ quả thực ta không phải là đối thủ của ngươi. Có điều ta tin rằng, không bao lâu nữa ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta!”

“Ngươi...” Lời của La Chỉnh khiến Lý Dật Phong lập tức cứng họng. La Chỉnh nói quả thực không sai. Lý Dật Phong tự cho rằng thiên phú của bản thân đã đủ yêu nghiệt rồi, nhưng mức độ yêu nghiệt của La Chỉnh còn hơn cả mình. Nếu cho hẳn thời gian phát triển, Lý Dật Phong e là thực sự không đánh lại hẳn.

Có điều, Lý Dật Phong dù sao cũng vẫn là Lý Dật Phong. Hẳn tùy cơ ứng biến nói: “Ta không quan tâm sau này, ít nhất hiện tại ngươi không phải là đối thủ của ta! Chúng ta dùng chân nguyên đánh một trận nữa. Nào, nào, nào! Nếu ba chiêu ta không đánh bại ngươi, ta sẽ gọi ngươi là ông trẻ!”

Vừa nói xong, trong lòng mười vạn đệ tử lại lần nữa mặc niệm: Đại sư huynh của Thanh Vân Tông quả nhiên không hổ danh là đồ ngốc.

La Chỉnh đang chuẩn bị bước xuống võ đài, đột nhiên quay đầu cười: “Ta không có hứng thú làm ông trẻ ngươi.” Nói xong hẳn mới nhảy xuống, đi về phía vị trí của La Yên.

Chỉ để lại Lý Dật Phong đầy vẻ không cam tâm ngậy ngốc trên võ đài. Còn Cát trưởng lão nhìn thấy Lý Dật Phong vẫn chưa đi thì chỉ biết lắc đầu.

Tên nhóc này vẫn không biết mất mặt là gì, sau đó hăn đuổi Lý Dật Phong xuống dưới.

Tiếp theo Cát trưởng lão bắt đầu tuyên bố xếp hạng của Thanh Vân Bảng.

Vốn dĩ Lý Dật Phong đứng đầu trên Thanh Vân Bảng, hơn nữa vinh dự này vốn có thể tiếp tục kéo dài, nhưng bởi vì thực lực hiện tại của Lý Dật Phong đã tăng lên quá mức quy định nên phải xóa tên trên bảng.

Đáng tiếc là Lý Dật Phong cứ muốn thử thách chiêu kiếm với La Chính...

Sau khi bị La Chính đánh bại, Lý Dật Phong từ vị trí thứ nhất rớt xuống vị trí thứ hai, sau đó bị xóa tên.

Hiện giờ vị trí thứ nhất Thanh Vân Bảng không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là La Chính, xếp thứ hai là Bùi Thiên Diệu, xếp thứ ba là Hoa Thiên Mệnh, xếp thứ tư...

Cát trưởng lão dùng giọng nói hùng hậu tuyên bố thẳng một mạch từ vị trí thứ nhất đến thứ một trăm, còn về danh sách chín trăm người xếp hạng phía sau thì không cần đọc nữa, danh sách này sẽ treo trên ba mươi ba phong của Thanh Vân Tông, đệ tử nào cũng có thể tìm xem.

Thanh Vân Bảng chính là vinh dự cao nhất của đệ tử trong Thanh Vân Tông. Chỉ cần có thể chiếm một vị trí trên Thanh Vân Bảng thì ngang với chuyện chiếm vị trí trên một ngàn trong mấy chục vạn đệ tử Thanh Vân Tông.

Rất nhiều, rất nhiều đệ tử nhìn Thanh Vân Bảng mà cố gắng tu luyện, khích lệ bản thân từng chút một, hy vọng có một ngày tên của mình có thể xuất hiện trên bảng.

Còn về xếp hạng trong tốp 100, tốp 10, tốp ba trên bảng...

Rất nhiều đệ tử có lẽ năm mơ cũng khó đạt được.

Nhưng hiện tại một tên đệ tử Tiên Thiên Nhị Trọng đã làm được. Theo rất nhiều người thì đây là một chuyện khó có thể tưởng tượng, nhưng nó đã xảy ra trước mắt bọn họ nên lại không thể không tin.

Dù tin hay không thì chuyện này cũng đã trở thành sự thực, hơn nữa vị trí thứ nhất này của La Chỉnh thực sự xứng đáng, thậm chí cuối cùng còn thắng Lý Dật Phong về mặt chiêu kiếm. Sẽ không có ai nghi ngờ thực lực của La Chỉnh, chỉ có người thán phục thiên phú của hắn mà thôi. Dù gì La Chỉnh cũng đã tạo nên kì tích của Thanh Vân Tông từ lúc lập tông tới nay!

Hơn nữa, kì tích này chắc chắn không còn ai có thể đạt được.

Sau khi Cát trưởng lão tuyên bố xong liền nói với La Chỉnh: “La Chỉnh, tông chủ muốn triệu kiến ngươi, còn có Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu nữa. Các người cùng qua đó một chuyến.”

Sau khi Cát trưởng lão nói xong thì có một vị chấp sự đỡ một tòa phi thiên liền xuống, ba người lập tức bay lên, rồi phi thiên liền bay thẳng về phía Tây.

Các đệ tử bên dưới chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn bọn họ. Giải thưởng của những người đứng trong tốp ba Thanh vân Tông là một lần đi trên Thanh Vân Lộ! Muốn mở Thanh Vân Lộ ra cần 100 vạn điểm tích lũy, cũng chính là 200 vạn viên Phương Tinh.

Hay cũng có thể nói bọn họ xếp trong tốp ba thì đã thắng về cho mình 200 vạn viên Phương Tinh. Nếu thật sự tính thành tiền thì có lẽ rất nhiều đại sĩ tộc cũng không đào ra nổi. Cho dù bảy đại sĩ tộc muốn móc ngay ra số Phương Tinh này thì cũng vô cùng khó khăn.

La Yên liếc nhìn Lý Dật Phong đang ủ rũ một cái, cười nói: “Sao không có phần của ngươi nhỉ?”

Lý Dật Phong lâu bầu nói: “Ai biết được chứ? Thanh Vân Lộ ta cũng không có hứng thú, mà chắc tông chủ cũng không muốn cho ta đi...” Lý Dật Phong từng đi trên Thanh Vân Lộ một lần, nhưng chuyện ngủ trên đường lại khiến Thạch Kinh Thiên vô cùng tức giận. Hẳn không thể thông qua thử luyện trên Thanh Vân Lộ là chuyện nhỏ, nhưng mất mặt tới tận Vân Điện mới là nguyên nhân khiến Thạch Kinh Thiên tức giận.

Còn về tiền đồ của Lý Dật Phong, có lẽ Thạch Kinh Thiên đã có kế hoạch riêng.

Đứng trên phi thiên liễn, gió mạnh thổi vù vù qua mặt. Với tốc độ của phi thiên liễn thì chưa tới một tuần nhang đã đưa bọn họ đến một ngọn núi cao trong tông, trên ngọn núi này có xây một cung điện cổ xưa, đây chính là Thanh Vân Cung - nơi ở của tông chủ.

Thanh Vân Cung được xây dựng rất đặc sắc, từ mái hiên đến chân tường đều làm thành hình dáng những đám mây quấn vào nhau, tọa lạc trên núi giống như Tiên Cung.

Phi thiên liễn vờng vàng dừng trên khoảng sân bằng phẳng trước cửa cung điện.

Trong cung điện to như vậy, vóc dáng vạm vỡ của Thạch Kinh Thiên giống như một ngọn núi nhỏ. Hắn đứng ở trung tâm, không cần động dậy gì thì từ trong cơ thể cũng đã phát ra một luồng khí tức hùng hậu.

Sau khi ba người La Chính, Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh đi vào thì chấp tay hành lễ với Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên hài lòng đánh giá qua ba người, biểu hiện của họ ở đại hội toàn phong năm nay khiến Thạch Kinh Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc! Dù là thực lực mà Bùi Thiên Diệu hay Hoa Thiên Mệnh thể hiện ra, đều vượt xa lúc trước...

Đương nhiên lần trước còn một người nữa! Bởi vì vị trí đầu bảng lần trước là tên Lý Dật Phong đáng chết kia, thực lực tuy mạnh nhưng lại không chịu cạnh tranh phần đấu!

Trên thực tế, vì Lý Dật Phong ngủ trên Thanh Vân Lộ nên trong thời gian ba năm qua, Thạch Kinh Thiên vẫn luôn bị đám đồng sự trong Vân Điện châm biếm. Vì thế hắn vẫn luôn để tâm buồn bực nên muốn tìm lại danh dự trong lần đi Thanh Vân Lộ này, để những lão già đã châm biếm mình kia câm miệng lại!

Rất may, Thạch Kinh Thiên không hề bị thất vọng. Đại hội toàn phong lần này không chỉ xuất hiện thiên tài tuyệt thế như Hoa Thiên Mệnh, mà thực lực của Bùi Thiên Diệu càng tăng lên ổn định hơn! Quan trọng hơn là La Chính!

Cuối cùng, ánh mắt của Thạch Kinh Thiên rơi trên người La Chính: “La Chính, vị trí đầu bảng đại hội toàn phong lần này không chỉ có giải thưởng là một viên Thanh Hư Đan, hơn nữa còn được thưởng một thanh tiên khí. Bây giờ người chọn tiên khí người cần trước đi!”

“Ta có thể tự chọn tiên khí sao?” La Chính gật đầu hỏi. Bởi vì biểu hiện hoàn mỹ của Yêu Dạ, Kiếm Vũ và sát khí của nàng đồng thời phát huy ra lợi hại hơn nhiều so với bản thân La Chính, cho nên hắn thật sự cần thêm một thanh tiên khí.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Bắt Đầu

Nếu La Chỉnh đồng thời có hai thanh tiên khí, vậy thì Yêu Dạ một thanh và bản thân hẳn một thanh, sức chiến đấu sẽ tăng lên mạnh mẽ.

Chỉ là không biết tông chủ sẽ ban cho thanh tiên khí như thế nào?

Tiên khí hạ phẩm cũng là tiên khí, tiên khí trung phẩm cũng là tiên khí, tiên khí thượng phẩm cũng là tiên khí.

Nhưng giữa tiên khí thượng phẩm và hạ phẩm có khác biệt vô cùng lớn.

Có điều La Chỉnh không hy vọng tông chủ có thể ban cho hẳn một thanh tiên khí thượng phẩm. Thứ cả Đông Vực cũng chẳng có lấy một thanh mà lại hy vọng tông chủ ban cho mình thì cũng không thực tế cho lắm.

Nhưng nếu là tiên khí trung phẩm thì đương nhiên La Chỉnh sẽ rất vui.

Thấy vẻ mong đợi của La Chỉnh, Thạch Kinh Thiên lắc đầu cười, sau đó hất tay.

Nền tảng bên trong Thanh Vân Tông rất thâm hậu, tiên khí trong tông không hề ít, có điều Thạch Kinh Thiên cũng nhìn người gắp rau, không phải lần nào cũng mang đồ tốt nhất ra.

Ví dụ thanh Quy Vân Kiếm mà tên gốc Lý Dật Phong kia chọn lần trước cũng là một thanh tiên khí tốt, nhưng tên nhóc đó căn bản không trăn

trọng, lại dám đem ra cá cược với La Yên, hơn nữa còn thua, không hề biết trân trọng chút nào...

Nhưng lần này thì khác, Thạch Kinh Thiên cảm thấy bản thân mình sẽ không nhìn lầm. Hắn gửi gắm kỳ vọng vào La Chính, hy vọng thằng nhóc này không chỉ có thể vượt qua thử luyện trên Thanh Vân Lộ mà còn hung hăng vượt qua những người khác, để những lão già ở Vân Điện ngậm miệng.

Một lát sau, từ phía sau đại điện có hơn mười vị chấp sự đi tới, trong tay mỗi vị đều cầm một chiếc hộp ngọc hẹp dài.

Những chấp sự này đứng trước mặt La Chính mở ra, từng thứ từng thứ bên trong hộp ngọc đều hiện ra.

Trong hộp ngọc đều là kiếm, các loại bảo kiếm, hơn nữa ít nhất cũng là tiên khí hạ phẩm, trong đó có ba thanh tiên khí trung phẩm!

Phải biết, cho dù là trong bảy đại sĩ tộc cũng chỉ có vài thanh tiên khí hạ phẩm, còn tiên khí trung phẩm thì cơ bản mỗi sĩ tộc cùng lắm cũng chỉ có một thanh, trong đó có hai sĩ tộc đến một thanh tiên khí trung phẩm cũng không có.

Huống hồ chủng loại tiên khí trong bảy đại sĩ tộc không đồng nhất, có thương, có đao, có kiếm...

Thạch Kinh Thiên biết La Chính dùng kiếm nên trực tiếp lấy ra mười mấy thanh bảo kiếm cấp tiên cho La Chính lựa chọn, trong đó có ba thanh bảo kiếm là tiên khí trung phẩm...

Chỉ là bảo kiếm cấp tiên khí đã nhiều như vậy, vậy những vũ khí loại khác thì sao? Đao thì sao? Thương thì sao? Nền tảng của Thanh Vân Tông quá mạnh, có lẽ nền tảng của Phần Thiên Cung cũng không bằng một nửa Thanh Vân Tông.

Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh hít một ngụm khí lạnh trước, sau đó mới lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Hoa Thiên Mệnh. Tuy Thực Huyết Kiếm của hắc lợi hại, nhưng kiếm khách đều là những người yêu kiếm, nhìn thấy bảo kiếm tiên khí bức người như thế, làm sao hắc lại không thích được?

Tiếc là chỉ có người đứng đầu bảng mới có giải thưởng này, còn hắc thì không có tư cách đạt được tiên khí.

Ánh mắt La Chính xẹt qua những thanh bảo kiếm cấp tiên này, mỗi thanh tiên khí đều có sức hấp dẫn to lớn với La Chính, đặc biệt là ba thanh bảo kiếm tiên khí trung phẩm kia.

Toàn thân thanh tiên khí trung phẩm đầu tiên xanh mơn mơn như dùng ngọc bích để tạo thành, trong thân kiếm có vẻ còn được khảm nạm một số phù văn kì lạ, đem tới cho người khác cảm giác vô cùng quái dị. Khi người nhìn qua, cảm giác thanh kiếm này như cũng đang nhìn người vậy, thậm chí còn có một loại cảm giác bị người khác nhìn thấu linh hồn.

Trong thanh kiếm này chắc chắn chứa đựng một sức mạnh linh hồn lớn mạnh, La Chính nghĩ thầm.

Còn thanh tiên khí trung phẩm thứ hai thì có vẻ ngoài vô cùng bình thường, thậm chí lưỡi kiếm còn hơi cùn, không hề sắc bén. Thanh trọng kiếm này chính là thanh trọng kiếm không lưỡi, nhưng lại có sức tàn phá kinh người. Có lẽ tiện tay ném nó trên mặt đất cũng có thể phá vỡ một căn phòng.

Nhưng thanh kiếm này La Chính lại không cần.

Cuối cùng, mắt La Chính dán chặt vào thanh kiếm thứ ba.

Khi ánh mắt La Chỉnh vừa tiếp xúc với thanh kiếm thứ ba thì liền có một luồng khí tức sát lục mãnh liệt trỗi dậy.

Thanh tiên khí trung phẩm màu đỏ máu này, dù là thân kiếm hay chuôi kiếm đều là màu máu tươi ướt át, có vẻ như được dùng máu tươi luyện thành. Còn sát khí chân thực truyền tới từ thân kiếm khiến La Chỉnh cảm thấy, số vong hồn chết dưới thanh kiếm này e rằng khó có thể đếm được.

“Thanh kiếm này tên là gì?” La Chỉnh hỏi.

Thạch Kinh Thiên cười nhàn nhạt: “Ta biết ngay người sẽ có hứng thú với thanh kiếm này, nó tên là Huyết Âm!”

“Huyết Âm Kiếm? Tên hay.” La Chỉnh gật đầu. Kiếm Vũ của Yêu Dạ là dựa vào sát khí để phát ra uy lực lớn mạnh, mà nếu để cho Yêu Dạ dùng thanh kiếm này thì vô cùng phù hợp, giúp cả hai bên có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn, cho nên nhìn thấy thanh kiếm này, La Chỉnh liền hơi động lòng.

Lúc này Thạch Kinh Thiên lại nói: “Ta biết người sẽ chọn thanh kiếm này. Đạo sát lục mặc dù lợi hại, nhưng nếu muốn đi xa hơn chắc chắn phải trả cái giá rất lớn, hơn nữa nguy cơ trùng trùng, người thực sự muốn đi?”

Thạch Kinh Thiên từng thấy La Chỉnh vận dụng sát khí, có điều Thanh Vân Tông không can thiệp tới việc tu luyện của đệ tử, chỉ cần La Chỉnh không làm ra những chuyện không có tính người, ví dụ như tàn sát người dân, hay tùy ý lạm sát, thông thường tông môn đều sẽ không ngăn cấm.

Nhưng không ít người cho rằng đạo sát lục chung quy lại vẫn không phải chính đạo. Dù gì sau khi tu luyện đến một mức độ nhất định, nếu không khống chế được sát khí trên cơ thể thì sẽ bị sát khí cản trở. Nhẹ thì tâm trí mất phương hướng mà trở nên điên cuồng, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết!

Có điều dù Thạch Kinh Thiên biết rõ La Chỉnh có sát khí nhưng lại không rõ nguồn gốc sát khí của La Chỉnh. Hơn nữa khi La Chỉnh thu lại sát khí thì người khác không cảm nhận được một chút tồn tại nào. Cho nên Thạch Kinh Thiên đoán có lẽ La Chỉnh có cách đặc biệt nào đó để khống chế sát khí.

Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, Thạch Kinh Thiên dĩ nhiên sẽ không hỏi nhiều.

Ngược lại chỉ có Hoa Thiên Mệnh biết rõ, La Chỉnh từng đi một chuyến qua Sát Lục Kiếm Sơn! Hẳn cũng hiểu rõ La Chỉnh chắc chắn có cách khống chế sát khí.

“Đúng vậy. Tông chủ, ta chọn thanh Huyết Âm Kiếm này!” Ánh mắt La Chỉnh kiên định nói.

Thạch Kinh Thiên cũng hiểu, La Chỉnh có thể đạt được thành tựu bây giờ, lại sở hữu thiên phú như vậy thì chắc chắn là người có ý chí kiên định, tuyệt đối không vì hai câu của hắn mà thay đổi con đường của mình! Nếu La Chỉnh thực sự vì sự chất vấn của hắn mà từ bỏ đi kiếm đạo Sát Lục, ngược lại hắn sẽ nghi ngờ nghị lực của La Chỉnh.

Bất kì con đường nào cũng có khó khăn riêng, việc một cường giả thực sự cần làm chính là chọn ra con đường mình nên đi, sau đó kiên định đi tới cùng!

“Nếu đã như vậy ta sẽ tôn trọng lựa chọn của ngươi, thanh Huyết Âm Kiếm này đã là của ngươi.” Sau khi Thạch Kinh Thiên nói xong thì phất phất tay, vị chấp sự cầm Huyết Âm Kiếm trong tay dâng tới trước mặt La Chỉnh, còn những chấp sự khác liền đóng nắp hộp ngọc lại, rời khỏi đại điện.

Chỉ có điều Hoa Thiên Mệnh trơ mắt nhìn những chấp sự kia rời đi thì chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng. Hết cách! Ai bảo hắn không lấy được

vị trí đứng đầu Thanh Vân Bảng?

La Chỉnh cầm Huyết Âm Kiếm trong tay múa một vòng rồi mới cất nó vào trong nhẫn tu di, đứng cùng với Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu.

Hôm nay Thạch Kinh Thiên gọi ba người bọn họ tới, chắc chắn không chỉ đơn giản là để cho La Chỉnh chọn tiên khí.

Đợi đến khi vị chấp sự cuối cùng rời đi, Thạch Kinh Thiên lại lấy ra từ phần eo một chiếc hộp ngọc hình vuông nhỏ, ném cho La Chỉnh.

“Đây là phần thưởng thứ hai, Thanh Hư Đan.”

Thanh Hư Đan là đan dược sẽ dùng đến sau khi lên Chiếu Thần Cảnh. Giai đoạn hiện tại La Chỉnh tạm thời không thể sử dụng, nhưng khi ở Chiếu Thần Cảnh, mỗi người đều sẽ có một cửa ải vô cùng khó vượt qua, đến lúc đó cần Thanh Hư Đan tấn công vào cửa ải này.

Điểm quý giá của Thanh Hư Đan thì không cần nói cụ thể nữa, cả Thanh Vân Tông mỗi năm cũng chỉ có vài viên mà thôi, những chân nhân thậm chí là các trưởng lão đều ngấp nghé viên đan dược này.

Đợi sau khi La Chỉnh cất xong Thanh Hư Đan, Thạch Kinh Thiên mới mở miệng nói: “Lần này gọi các người tới đây là muốn bàn chuyện về Thanh Vân Lộ!”

Về mặt La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu đều nghiêm túc.

Thanh Vân Lộ mới là chuyện quan trọng liên quan tới tiền đồ sau này của bọn họ!

Rất nhiều võ giả trong Đông Vực tu luyện cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở Tiên Thiên Cảnh.

Võ giả sau khi tiến vào Tiên Thiên Cảnh thì tuổi thọ và thực lực đều vượt xa người bình thường, có thể có được cuộc sống có nhiều đãi ngộ tốt ở rất nhiều nơi trong Đông Vực.

Nhưng là một đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông, mục tiêu của bọn họ đã định trước là phải nhảy ra khỏi Thanh Vân Tông, phát triển hơn nữa ở Đại Thế Giới.

Mà vượt qua thử luyện trên Thanh Vân Lộ, bước vào Vân Điện là bước đầu để hướng ra Đại Thế Giới!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 311: La Ngọc Thư

Thấy sắc mặt ba người đều hết sức nghiêm túc, ngược lại Thạch Kinh Thiên lại cười cười.

“Không cần căng thẳng như thế, thật ra Thanh Vân Lộ vẫn được lưu truyền trong Đông Vực không khó như các người tưởng tượng đâu. Thực lực của các người đều vượt qua những người cùng giai, ta tin các người có thể lấy được một thành tích không tồi trong thử luyện trên Thanh Vân Lộ!” Thạch Kinh Thiên nói.

“Tông chủ, cái gọi là Thanh Vân Lộ chính là một con đường?” Hoa Thiên Mệnh hỏi trước.

“Thực tế cách gọi Thanh Vân Lộ cũng không quá chính xác, chẳng qua chỉ là một cách nói của Đông Vực chúng ta mà thôi, còn con đường này vốn tên là Thử Luyện Giả Chi Lộ!” Thạch Kinh Thiên chậm rãi nói.

Trong mắt phần lớn các võ giả trong Đông Vực, Thạch Kinh Thiên là người đến từ Vân Điện, hơn nữa chỉ là một thành viên trong đó, đến ngay cả hoàng đế của Phần Thiên Cung cũng là một thành viên Vân Điện!

Mà một khi thông qua kiểm tra trên Thử Luyện Giả Chi Lộ, có thể trở thành một thành viên của Vân Điện thì tương đương với việc có địa vị ngang tông chủ Thanh Vân Tông và hoàng đế vương triều Phần Thiên.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao võ giả trong Đông Vực gọi Thử Luyện Giả Chi Lộ là Thanh Vân Lộ, thậm chí còn có truyền thuyết ai đi lên Thanh Vân Lộ liền hóa thành thần tiên.

Đương nhiên, loại truyền thuyết này rõ ràng là nói quá thôi, chẳng qua từ những ý kiến này thì có thể thấy, các võ giả trong Đông Vực đều hướng tới Thanh Vân Lộ.

Đáng tiếc, dù là thời điểm nào thì cũng chỉ có vài người đủ tài năng đặt chân lên được mà thôi, còn đối với phần lớn mọi người thì đó là con đường được định trước là chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

“Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ không phải chỉ có ba người các người. Từ giờ tới lúc Thử Luyện Giả Chi Lộ mở ra còn khoảng một tháng nữa. Trong khoảng thời gian này, các người hãy chuẩn bị cho tốt. Ta hy vọng các người có thể lấy được một thành tích tốt!” Thạch Kinh Thiên nói.

Bọn họ có thể lấy được thành tích tốt ở Thử Luyện Giả Chi Lộ, Thạch Kinh Thiên đề cử đệ tử ưu tú cho Vân Điện thì bản thân hắn cũng được thưởng lớn.

Đó cũng là lý do Thạch Kinh Thiên coi trọng thực lực ba đệ tử đứng đầu đại hội toàn phong như thế.

Ba người nghe Thạch Kinh Thiên nói xong, trong lòng mỗi người mỗi khác, nhưng Thử Luyện Giả Chi Lộ này, ba người đều nhất định phải thông qua.

Về phần sẽ gặp phải cái gì trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, còn có người nào khác tham gia, mấy thứ này Thạch Kinh Thiên cũng không giới thiệu chi tiết nên đến lúc đó bọn họ sẽ biết.

Sau khi từ Thanh Vân Cung đi ra, La Chính cũng không trở lại Tiểu Vũ Phong, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, chính là về nhà!

Trước khi tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, La Chính muốn giải quyết chuyện trong nhà trước!

Quận Sùng Dương, La gia.

Một tên gia đình cầm chổi dọn dẹp lá rụng ở khoảng đất trống trước cửa La gia.

Năm nay trời đông giá rét lạnh lẽo khác thường, cả năm La gia đều không vui vẻ.

Những việc thờ cúng, lễ bái tổ tiên, lên núi... năm nay cũng chỉ tùy tiện chuẩn bị, làm cho qua loa, xong chuyện.

La gia từ trên xuống dưới, từ gia chủ đến gia đình đều lo lắng vô cùng.

Từ khi La Tiêu không còn ở đây, La gia càng ngày càng xuống cấp.

Mấy hôm trước, mấy đại gia tộc ở quận Sùng Dương thảo luận chuyện phân phối mỏ ở phương Bắc, thế nhưng căn bản còn không gọi La gia! Chuyện này cho thấy mấy đại gia tộc đó đã hoàn toàn loại La gia ra rìa, xâm chiếm lợi ích của La gia.

Vài tiểu bối có tâm huyết của La gia còn kêu gào, nhất định muốn khiến mấy gia tộc kia phải trả giá lớn, nhưng bọn họ có nói thì cũng chỉ có thể tự nghe mà thôi, chứ chẳng phải La gia chủ - La Bính Quyền đến rầm còn không đánh lấy một cái?

Gia đình kia vừa quét dọn, vừa lắc đầu, La gia chỉ sợ sẽ lụi trong tay La Bính Quyền mất. Chẳng qua hắn chỉ là một gia đình nho nhỏ nên cũng không bị thiệt hại gì. Nếu La gia ngã, cùng lắm thì hắn cuốn gói chạy lấy người thôi.

Tên gia đình kia đang quét dọn thì chợt nghe trong cửa lớn La gia bỗng nhiên truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ, hắn vừa quay đầu lại thì thấy có một người bay ra khỏi cửa, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Người nọ cả người toàn máu, trên người cũng không thiếu vết thương, trên mặt là vẻ phần nộ đến cực điểm: “Hoàng Cách, người chỉ là một hạ nhân! Đệ tử La gia ta há lại để người tùy tiện đuổi đi!”

Hoàng Cách đứng trước cửa lớn La gia, trên mặt đầy vẻ đắc ý: “Thế nào? Người nói ta không đuổi nổi người? Được! Có gan người bước vào cửa lớn này thử xem?”

Bên người Hoàng Cách còn có vài tên to con, trên mặt mang vẻ mỉa mai, từ trên nhìn xuống đệ tử La gia kia.

Vị đệ tử La gia kia cũng vô cùng quật cường, rõ ràng đã bị thương rất nặng nhưng vẫn nhảy dựng lên, tiến về phía cửa lớn La gia.

Nhưng hắn chưa vượt qua cửa lớn La gia thì hai tên to con kia đã vọt lên, mỗi người bắt lấy một tay của hắn.

Hai tên to con này đều là Luyện Cốt Cảnh, mà vị đệ tử La gia kia chẳng qua mới chỉ là Luyện Bì Cảnh mà thôi, căn bản không phải đối thủ của họ. Sau khi bị bắt lại, căn bản hắn không thể động đậy!

Chỉ có thể liều mạng kêu to: “Hoàng Cách! Tên chó má nhà người sẽ không được chết tử tế!”

Hoàng Cách cười âm hiểm, giơ một cây gậy to trong tay lên, dùng sức hung hăng đánh vào hai chân đệ tử nọ.

“Rắc! Rắc!”

Bị gậy quật như vật, tiếng gãy xương đùi lập tức vang lên.

“A! A...”

Đệ tử La gia kia hét thảm một tiếng, hai chân cứ như vậy mà bị đánh gãy.

Sau đó hai tên to con dùng sức một chút, đẩy đệ tử La gia lăn từ trên bậc thang trước cửa xuống, nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ.

Đệ tử La gia này vô cùng quật cường, cho dù bị đánh gãy hai chân nhưng vẫn muốn xoay người trở lại cửa lớn La gia, thân thể khó khăn lết trên bậc thang, để lại vết máu loang lổ.

Gia đình quét dọn chờ dẫn nhìn một màn này, thở dài một tiếng. Vết máu kia làm dơ bậc thang, hẳn lại phải lau sạch.

Không phải tên gia đình này không có tình người, làm việc ở La gia cũng vài chục năm, hẳn cũng có tình cảm với La gia.

Chỉ là La gia hiện tại đã không còn là La gia trước kia từ lâu.

Mà loại chuyện trước mắt này hầu như mỗi tháng đều xảy ra mấy lần, tên gia đình này đã chết lặng. Đây không phải chuyện hẳn có thể quản được, mỗi người trong La gia hiện tại, ai nấy đều có lòng riêng, một gia đình nhỏ nhỏ như hẳn có thể làm gì?

“Lết đi! Cố mà lết!” Hoàng Cách tiến lên trước một bước, đá vào ngực vị đệ tử La gia kia một phát. Đệ tử đó thật vất vả lắm mới bò lên được lại bị một cước này đập xuống.

“Chậm như rùa bò vậy!” Một tên to con cười to nói, mấy tên còn lại cũng cười rộ cả lên.

Gia đình lắc lắc đầu, tiếp tục chuyên chú hết sức vào việc quét tước của mình. Đúng lúc này, hẳn thấy hai người cách đó không xa đang đi tới.

Hai người một nam, một nữ.

Nam thật anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời có thần, dường như trong mắt hẳn được khảm ngôi sao, ánh sáng đặc biệt nở rộ.

Nữ rất xinh đẹp, xinh đẹp giống như tiên nữ giáng trần, dù chỉ liếc mắt hơn một cái cũng sẽ cảm thấy mình như đang khinh nhờn nàng.

Hai người này là ai? Tại sao lại xuất hiện ở La gia chúng ta? Bọn họ chỉ đi ngang qua sao?

Gia đình thầm suy tư trong lòng. Chẳng qua hắn nhanh chóng phủ định ý nghĩ trong lòng, bởi vì một nam một nữ này đang đi về phía cửa lớn La gia.

La Chinh và La Yên, một trước một sau đi tới.

Lúc vừa mới bước vào quận Sùng Dương, trông thấy phong cảnh khi xưa còn có một tia vui sướng, nhưng khi bọn họ chậm rãi tới gần La gia, tâm tình càng ngày càng trầm trọng.

Đặc biệt khi thấy cảnh này xảy ra trước cửa, La Chinh đã không thể kiềm chế.

Đệ tử La gia kia còn đang liều mạng lết lên, nổi đau đớn kịch liệt làm sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, cắn chặt hàm răng lết từng bước một lên bậc thang.

Hắn biết có cố gắng cũng uổng công, chẳng qua thân là đệ tử La gia, có vài thứ đáng để hắn dùng tính mạng kiên trì!

Lúc hắn lại một lần nữa bò lên bậc thang thì chợt phát hiện có hai người đứng bên cạnh hắn. Hai người một nam một nữ, họ là ai? Vì sao nhìn qua lại thấy chàng trai này hơi quen quen?

La Chinh ngồi xổm xuống bên người đệ tử La gia kia, bỗng nhiên gọi: “La Ngọc Thư, người đang làm gì đó?”

Vì sao người này lại biết tên của ta? La Ngọc Thư vô cùng tò mò, thậm chí lúc này còn quên cả cơn đau từ cái chân gãy của mình. La Ngọc Thư cắn răng nói: “Ta phải về nhà, tên súc sinh chết tiệt kia không có tư cách đuổi ta ra khỏi La gia!”

“Tốt!” La Chỉnh lấy một viên đan dược ra khỏi nhẫn tu di, đưa cho La Ngọc Thư: “Ăn hết, sau đó trở về. La gia chúng ta không có loại hèn nhát!”

“Đan dược?” Tuy La Ngọc Thư bị đánh, nhưng hãn vẫn biết đan dược này của La Chỉnh chắc chắn rất đắt. Hãn không nghĩ nhiều liền nuốt thẳng một hơi.

Hãn nhanh chóng cảm nhận được một luồng nước ấm sinh ra từ trong đan điền, hai chân lập tức được một luồng khí lạnh bao bọc, thương thế trên trên người khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chỉ chốc lát sau, cơn đau đớn ở hai chân hoàn toàn biến mất!

Đây là đan dược gì? Nháy mắt đã có thể khép miệng vết thương của mình? Cho dù là đan dược tốt nhất của La gia thì chỉ sợ cũng không bằng một phần trăm viên đan dược kia?

La Ngọc Thư sợ ngây người. Chốc lát sau, hãn xoay người từ từ đứng lên!

“Các người là ai? Dám quản việc của La gia chúng ta?” Sắc mặt Hoàng Cách sầm lại rồi nói. Tuy rằng hãn nhìn ra La Chỉnh và La Yên lai lịch khác thường nhưng cũng không nhận ra hai người.

La Yên thì khỏi nói, lúc rời khỏi La gia nàng mới chỉ là một cô bé, hiện giờ đã trưởng thành, trở thành một cô gái duyên dáng yêu kiều.

Còn La Chỉnh hiện tại, khí thế đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa hãn đang ở tuổi thiếu niên, tu luyện theo thời gian làm dáng người hãn càng thêm

khôi ngô và rắn rỏi, khí thế càng hung hiểm hơn, dung mạo cũng càng thêm tuấn tú.

Cho nên Hoàng Cách và La Ngọc Thư đều không nhận ra.

Đối mặt với vẻ nghi ngờ của Hoàng Cách, La Chinh và La Yên căn bản coi như không nghe thấy. La Chinh chỉ nói với La Ngọc Thư: “La Ngọc Thư, chúng ta về nhà.”

Về nhà?

Nghe đến từ này, La Ngọc Thư ngây ngẩn cả người. Về nhà? Chỉ có đệ tử La gia trở về La gia mới có thể xưng là về nhà được chứ?

La Ngọc Thư chợt nhớ tới sự kiện nào đó, ánh mắt trợn trừng nhìn về phía La Chinh, đồng thời trong ánh mắt còn ẩn chứa vẻ mừng rỡ như điên.

La Ngọc Thư chưa kịp nói ra thân phận La Chinh thì hắn đã hơi gật đầu, đặt tay lên vai La Ngọc Thư, trong mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh: “Đi! Chúng ta... về nhà!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Xin Lỗi Có Tác Dụng?

Trong nháy mắt đó, La Ngọc Thư đã nhận ra La Chinh, hai con mắt đều chất đầy vẻ không thể tin được.

Năm trước La gia đã xảy ra hai chuyện lớn.

Một là La Chinh bị luyện khí sư Tà Lang bắt đi, chuyện thứ hai là La Phái Nhiên trong Thanh Vân Tông đã bị người ta phế.

La Chinh bị bắt đi, sống hay chết? Rốt cuộc đi tới đâu?

La Phái Nhiên bị người ta phế, là người phương nào phế?

Những chuyện này, La gia đều kín miệng như bưng...

Ngay từ đầu, mọi người trong La gia đều cho rằng La Chinh chết chắc rồi. Luyện khí sư Tà Lang kia làm việc quỷ dị, thủ đoạn tàn nhẫn, rơi vào tay lão ta thì tuyệt đối không có chuyện may mắn mà thoát khỏi.

Nhưng theo thời gian trôi qua đã có vài lời đồn lưu truyền trong La gia.

Lời đồn rằng La Chinh không chết. Không chỉ không chết mà còn có bất ngờ được tiến vào thánh địa võ học Thanh Vân Tông!

Lời đồn có bài có bản hẳn hoi, nhưng chẳng qua phần lớn các đệ tử La gia vẫn không tin. Dù sao ngày đó mọi người cũng tận mắt nhìn thấy La Chinh bị Tà Lang bắt đi. Hơn nữa, tiến vào Thanh Vân Tông? Lại dễ dàng như vậy?

La gia toàn lực mới bồi dưỡng ra một La Phái Nhiên, La Chinh dựa vào cái gì? Cho nên phần lớn mọi người cũng chỉ mỉm cười khi nghe chuyện này.

Sau đó La gia lại xảy ra một chuyện lớn khác. La Phái Nhiên vậy mà lại bị người ta phế đi, bị người của Thanh Vân Tông đuổi về La gia.

Đối với La gia mà nói, đó cũng là một đả kích thật lớn.

Mỗi một gia tộc trong quận Sùng Dương đều rất coi trọng bồi dưỡng lớp trẻ. Rất nhiều gia tộc dù dốc hết toàn lực cũng phải đưa đệ tử nhà mình vào Thanh Vân Tông!

Những gia tộc đó yêu cầu đệ tử nhà mình cũng không cao, chỉ hy vọng đệ tử nhà mình có thể trở thành đệ tử nội môn Thanh Vân Tông, bước vào Tiên Thiên Cảnh là thỏa mãn rồi.

Dù có là La Tiêu, năm đó cũng chỉ là cao thủ Tiên Thiên mà thôi.

Chỉ cần sinh ra một cao thủ Tiên Thiên là đã đủ để gánh vác cả một gia tộc.

Cho nên dù là gia tộc nào có đệ tử trong Thanh Vân Tông, cho dù là một đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông thì cũng là một sự uy hiếp với các gia tộc khác!

Ai có thể nói chắc vị đệ tử gia tộc này, ngày sau không thể nhanh chóng tiến lên như điều gặp gió?

Hơn nữa khi La Phái Nhiên ở Thanh Vân Tông đã bước vào Tiên Thiên Cảnh, thậm chí nịnh bợ được một sĩ tộc là Vương gia.

Như vậy đã định tiền đồ của La Phái Nhiên sau này không thể giới hạn, trong quận Sùng Dương đã là nhân vật đứng đầu. Cho nên khi đó tuy

La gia đã xuống dốc nhưng các gia tộc khác trong quận Sùng Dương cũng không dám trêu chọc.

Nhưng từ khi La Phái Nhiên bị người ta phế đi, bị Thanh Vân Tông đuổi về La gia, cây trụ cuối cùng của La gia âm ảm sụp xuống.

Hiện tại trong quận Sùng Dương cơ bản không có vị trí của La gia, sản nghiệp và mỏ quặng năm đó lục tục bị các gia tộc khác chia cắt!

La gia cũng càng ngày càng khó sống.

Sau lại có lời đồn nói người phế bỏ La Phái Nhiên chính là La Chinh.

Lời đồn này lại càng không thể tin. Sau khi ăn Thiên Địa Tạo Hóa Đan – thuốc tiên của gia tộc, thực lực La Phái Nhiên đột nhiên tăng mạnh, còn La Chinh cho dù không chết, cho dù có cơ duyên lớn thế nào thì làm sao có thể là đối thủ của La Phái Nhiên?

Cơ bản không ai tin cái lời đồn này.

Nhưng mà hôm nay, La Ngọc Thư đã gặp La Chinh. Hẳn tin!

La Chinh đi khỏi La gia, nếu dám trở về, chắc chắn là đã thay da đổi thịt. Nói vậy chắc là đã bước chân vào Tiên Thiên Cảnh!

Dưới sự nâng đỡ của La Chinh, La Ngọc Thư bước từng bước đi lên bậc thang. Hai chân hẳn đã khỏi hẳn, nhưng vừa mới lành nên còn chưa có sức, đi có hơi chậm. Nhưng hiệu quả trị liệu của thần dược bậc này đã đủ khiến cho La Ngọc Thư vô cùng khiếp sợ.

“Đứng lại! Nếu còn tiến lên phía trước chúng ta sẽ không khách khí!”
Hoàng Cách lạnh mặt nói. Hẳn kiêu ngạo nhưng không phải tên ngốc. Một nam một nữ này khí chất phi phàm, vừa thấy đã biết không phải nhân vật bình thường, đương nhiên hẳn không dám tùy tiện đắc tội. Hơn nữa một

viên đan dược chàng trai kia vừa lấy ra, chỉ trong khoảng khắc đã trị hết cái chân gãy của La Ngọc Thư, đan dược bậc này chỉ sợ cả quận Sùng Dương cũng khó có thể tìm ra viên thứ hai.

Đáng tiếc La Chinh cùng La Yên cứ như không có lỗi tại, La Chinh nâng La Ngọc Thư leo lên bậc thang, còn La Yên thì lẳng lặng bước theo sau.

“Các người, ngăn bọn họ lại! Giương oai trước cửa La gia, không biết trời cao đất rộng!” Thấy mình uy hiếp không hiệu quả, trong mắt Hoàng Cách lóe ra một tia ác độc. Hắn không nhìn ra tu vi của hai người này, nhưng dù sao tuổi đời bọn họ cũng không lớn, không đến mức có thể chống lại toàn bộ La gia chứ?

Vài tên to con bên người Hoàng Cách nghe lệnh, liền hung hăng, dữ tợn bước xuống dưới.

Thấy mấy tên này, trong mắt La Ngọc Thư toát ra một tia lo lắng. Những tên này đều là Luyện Cốt Cảnh, thực lực bất phàm.

Tuy hắn biết La Chinh nếu đã dám về thì chắc chắn có chỗ dựa nào đó, nhưng hắn vẫn hơi lo lắng.

Nhưng mấy tên to con kia vừa mới lao ra được vài bước, còn chưa đến gần thì ở chỗ không xa trước mặt La Ngọc Thư liền xuất hiện một đám điểm đen.

Những điểm đen nho nhỏ đó vừa xuất hiện liền nhanh chóng ngưng kết thành từng mũi nhọn màu đen rồi đâm về phía mấy tên to con kia.

“Phập phập phập phập...”

Chỉ trong nháy mắt, trên ngực mỗi tên to con liền xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu ồ ồ chảy ra. Trên mặt bọn họ toát ra vẻ nghi hoặc.

Rốt cuộc là như thế nào?

Mũi nhọn màu đen đó sinh ra như thế nào?

Hai người trẻ tuổi căn bản còn chưa động, làm sao mình lại... chết?

Bịch, bịch, bịch.

Mấy tên to con mang theo phần nghi hoặc này ngã quy trên đất, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sát khí từ bên trong những thân thể đó dũng mãnh tiến ra. Luồng sát khí đó vốn bay về phía La Yên bởi vì vừa rồi là nàng ra tay giết người, nhưng La Chinh đoạt trước một bước thu hút chúng về phía mình.

Kiểm đạo Sát Lục của ta từ nay sẽ bắt đầu tu luyện! La Chinh thản nhiên liếc mắt một cái xuống mấy thi thể trên mặt đất, sau đó tiếp tục đỡ La Ngọc Thư đi lên.

Lúc này Hoàng Cách đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ thật lớn.

Hắn không nghĩ ra rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào mà vài vị Luyện Cốt Cảnh bên cạnh hắn lại chết trong phút chốc? Đôi nam nữ trẻ tuổi kia căn bản còn chưa ra tay! Đây là thủ đoạn gì? Đây là thủ đoạn của ác ma sao?

“Các người rốt cuộc là ai? La gia chúng ta và các người không oán không thù! Vì sao...” Bởi vì sợ hãi nên lúc Hoàng Cách nói chuyện thậm chí còn khóc nước mắt.

La Chinh rốt cuộc đỡ La Ngọc Thư lên bậc thang, nhẹ giọng hỏi: “Có thể tự đi được rồi chứ?”

“Được!” La Ngọc Thư khẳng định.

“Đi theo sau ta!”

La Chinh đi qua Hoàng Cách, thản nhiên nói: “Hoàng quân gia, chẳng lẽ người quên ta rồi sao?”

Trên mặt Hoàng Cách đầy vẻ nghi ngờ. Vì sao hắn biết ta? Còn nói ta quên hắn? Hắn là...

Lúc này Hoàng Cách mới cẩn thận đánh giá La Chinh. Khí chất của La Chinh mặc dù có thay đổi thật lớn, nhưng mà dung mạo cơ bản lại không thay đổi. Lần này đánh giá xong, sắc mặt Hoàng Cách mới đại biến!

“Người, người, người, người... là La Chinh!” Trong mắt Hoàng Cách tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi. La Chinh trở về, lại còn mạnh mẽ như thế?

La Chinh?

Tên gia đình vẫn luôn quét dọn kia lúc này mới dừng quét, trên mặt cũng là vẻ khiếp sợ.

Tên gia đình này ở La gia đã vài chục năm, đương nhiên đã từng rất quen thuộc với thiếu gia của gia tộc. Từ khoảng cách này hắn có thể nhìn thấy dung mạo La Chinh. Kia đúng là La Chinh, không thể nghi ngờ gì nữa!

Hơn nữa cô gái đi theo phía sau hắn kia nhìn cũng thật quen mắt, bộ dạng có sáu phần tương tự với La Tiêu đã chết, kia hẳn là La Yên!

Không ngờ lại là hai huynh muội này! Bọn họ đã trở lại? Vẻ mặt tên gia đình này hơi kích động, phải dùng hết sức mới cầm được cây chổi.

“Nếu đã biết, vậy tên ác nô như người chết cũng được nhắm mắt rồi?” La Chinh chậm rãi rút một thanh kiếm ra khỏi nhẫn tu di.

“Ta... Đừng có giết ta! Xin người, La Chỉnh. Chuyện trước kia ta xin lỗi, ta xin lỗi người! Tha cho ta, ta có thể...”

“Phập!”

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe trước mắt Hoàng Cách.

Hoàng Cách còn cố để van xin, nhưng hăn phát hiện mình nói không nên lời. Ngay sau đó cổ của hăn xuất hiện một vết máu, một giọt máu từ giữa vết máu nhỏ kia chảy ra.

“Ta...Ta...” Hoàng Cách ôm cổ nằm vật xuống. Sau đó khí quản bị mở ra, hăn chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn La Chỉnh. Nếu La Chỉnh có thể cho hăn một viên đan dược như La Ngọc Thư đã ăn, có lẽ còn có thể cứu chữa.

La Chỉnh bước lên nửa bước, cúi đầu thản nhiên nhìn khuôn mặt béo phì của Hoàng Cách mà nói: “Nếu xin lỗi có tác dụng, thì thế giới này còn cần binh khí làm gì?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Trở Về Võ Đường

La Yên lạnh nhạt liếc mắt nhìn Hoàng Cách một cái, lập tức đi theo sau lưng La Chỉnh. Nàng không quen Hoàng Cách, lúc rời khỏi La gia cũng không biết người này. Chẳng qua nếu ca ca muốn giết người thì chắc chắn là người xấu.

Lúc La Ngọc Thư đi ngang qua còn nhớ một bãi nước bọt trên mặt Hoàng Cách, sau đó cũng đi theo.

Chỉ chốc lát sau, chờ sau khi Hoàng Cách hoàn toàn chết đi, một luồng sát khí tụ về phía La Chỉnh. Sát khí vốn là lực nguyên rửa được sinh ra sau khi sinh linh bị giết thảm nhưng không cam lòng.

Càng là sinh linh cường đại thì sau khi chết, sát khí được hình thành càng nặng hơn.

Loại nhân vật bé xiu như Hoàng Cách này thì chỉ có một chút sát khí thôi.

Chẳng qua sát khí vốn tích tiểu thành đại, hôm nay La Chỉnh chính là muốn dùng kiếm đạo Sát Lục để bao phủ La gia, dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhất, cứng rắn nhất để tẩy trừ toàn bộ những kẻ chống đối trong La gia!

Năm đó, bởi vì La Tiêu quá mức mềm lòng, đối xử với huynh đệ của mình quá tốt nên cuối cùng mới bị La Bính Quyền và La Tuấn Dật mưu hại.

Lấy ơn báo oán, cuối cùng đưa tới họa sát thân.

La Chỉnh sẽ không giẫm lên vết xe đổ của cha.

Sau khi bước vào cửa lớn La gia chính là một võ đài.

Lúc rời khỏi La gia, La Chỉnh bị bắt đầu cùng La Thừa Vận tại đây, tìm kiếm cơ hội giữ lại một mạng sống.

Nhưng cuối cùng, cho dù hấn đánh bại La Thừa Vận thì tam thúc cũng không giữ lời thả hấn!

Vừa rời họ giết người ở cửa La gia nên đã khiến cho không ít người chú ý.

Bởi vì khoảng cách khá xa, bọn họ cũng không nghe được cuộc nói chuyện của La Chỉnh và Hoàng Cách nên không rõ, một nam một nữ trước mắt này lại là La Chỉnh và La Yên rời nhà đã lâu!

Cho dù như thế nào, giết người ở cửa La gia cũng coi như mạo phạm La gia.

“Các người là ai? Dám giết đại quân gia của La gia chúng ta!” Có vài người rút đao kiếm ra ngăn trước mặt La Chỉnh.

“Bọn họ là ai?” La Chỉnh thản nhiên hỏi La Ngọc Thư phía sau.

“Những người này đều là tay chân do Hoàng Cách mời đến. Trong khoảng thời gian này, đệ tử La gia bất mãn về vấn đề phân phối trong gia tộc nên thường xuyên gây rối, cho nên Hoàng Cách liền mời một nhóm người từ bên ngoài về.” La Ngọc Thư giải thích.

“À!” La Chỉnh gật gật đầu.

Lưu Quang Kiếm tản ra đầy ánh sáng lạnh lẽo màu bạc rực rỡ. Ánh sáng lạnh lẽo này lướt đến đâu liền để lại từng vết máu tươi tung tóe tới đó.

Những người này chẳng qua chỉ là Luyện Nhục Cảnh, Luyện Cốt Cảnh, đứng trước mặt La Chỉnh căn bản không có chỗ phản kháng.

Bịch, bịch...

Từng người, từng người nằm trong vũng máu.

Cách đó không xa còn có một vài đệ tử La gia hoảng sợ nhìn La Chỉnh, suy nghĩ trong lòng bọn họ chính là: Xong! La gia xong rồi! Không biết là ai phái ra sát tinh này.

Bọn họ muốn chạy trốn, nhưng cũng không dám trốn. Hai chân giống như bị trói lại, căn bản bước không nổi.

Trong lòng phần lớn các đệ tử La gia đều có một suy nghĩ đáng sợ, chỉ sợ La gia sẽ bị diệt môn.

Nhưng vì sao La Ngọc Thư lại đi theo phía sau đôi nam nữ đó? Chẳng lẽ hai sát tinh này là La Ngọc Thư dẫn tới?

Đang lúc đệ tử La gia không giải thích được thì La Ngọc Thư lên tiếng: “Đệ tử La gia không cần hoảng, hẳn là La Chỉnh - là thiếu gia chủ của chúng ta! Không! Là gia chủ hiện tại của La gia chúng ta!”

“La Chỉnh?”

“La Chỉnh?”

“La Chỉnh!”

Cho dù khí chất hiện tại của La Chỉnh đã thay đổi rất nhiều, nhưng vừa nói tên, bọn họ lập tức liền nhận ra.

Giống như bạn bè đã lâu không gặp, trước khi nhắc tên, có lẽ người chỉ còn nhớ mang máng chứ không thể nhớ nổi chính xác hẳn là ai, nhưng

vừa báo tên thì ký ỨC về hấn lập tức liền trở về toàn bộ!

“Là La Chỉnh!”

“Là thiếu gia chủ!”

“Không! Chính là gia chủ La gia chúng ta! Hấn là con của gia chủ La Tiêu, là con trưởng dòng chính La gia chúng ta! Con kế nghiệp cha, hấn chính là gia chủ!”

Nhóm đệ tử La gia vừa nãy còn vô cùng căng thẳng, lúc này tâm tình lập tức thay đổi, từ cực kỳ sợ hãi đã đến mức vui sướng tột độ.

La Chỉnh đã trở lại, hơn nữa còn có thực lực khủng bố như vậy! La gia không phải bị diệt tộc mà là được La Chỉnh cứu vớt!

Cho dù La gia hiện tại cực kỳ đổ nát, La Bính Quyền mặc kệ những tên ngoại tộc ngang ngược hoành hành trong La gia, nhưng bọn họ đều là đệ tử La gia, không ai mong gia tộc của mình thật sự sụp đổ! Đó cũng là lý do bọn họ không chịu rời khỏi La gia. Bởi vì bọn họ sống ở La gia, chết với La gia, nơi này là gốc rễ của bọn họ!

Cho dù rễ có nát thì bọn họ cũng không rời đi. Bọn họ chỉ có thể nén giận nhìn La gia không ngừng mục nát, không ngừng sụp đổ, cuối cùng còn có thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Nhưng trong nháy mắt này bọn họ đã hiểu.

La Chỉnh mang theo một tia ánh sáng hy vọng trở lại, La gia có lẽ sẽ được cứu!

Cả đám đệ tử La gia đó chạy về phía này, nhào về phía La Chỉnh, vây xung quanh La Chỉnh.

Không ít đệ tử La gia đều rưng rưng nước mắt, nỗi cảm động lúc này thật khó dùng từ để diễn tả.

“Các người... hoan nghênh ca ca như vậy, không hoan nghênh ta chút nào sao?” La Yên ở phía sau chớp chớp mắt nói.

“Ca ca?” Mấy vị đệ tử La gia thấy cách gọi của La Yên thì bật thốt ra: “A! Người là La Yên!”

“La Yên cũng trở lại!”

“La Phái Nhiên không phải nói La Yên bị nhốt trong Luyện Ngục Sơn sao?”

Về phần Luyện Ngục Sơn là chỗ nào, đệ tử La gia căn bản cũng không rõ lắm. Bọn họ chỉ biết đó là một nơi vô cùng bi thảm, cứ đệ tử trái với quy định của Thanh Vân Tông thì đều bị ném vào Luyện Ngục Sơn, bị tra tấn kinh khủng, vô cùng vô tận, hơn nữa còn bị đối xử không bằng người!

La Yên chính là đệ tử thiên tài xuất sắc nhất của La gia, thậm chí bởi vì có thiên phú rất cao nên được Thanh Vân Tông đặc biệt tuyển chọn! Điều này đã từng là niềm kiêu ngạo của La gia từ trên xuống dưới.

Nhưng sau khi nghe nói La Yên bị đày vào Luyện Ngục Sơn, luôn không có tin tức gì nên không có ai biết La Yên thế nào!

Giờ này La Yên cũng trở lại!

Hơn nữa thực lực của La Yên hình như... sâu không lường được! Rốt cuộc thực lực hiện tại của nàng là gì? Khí thế trên người phát ra hình như còn mạnh hơn La Bính Quyền vô số lần!

La Chinh là Tiên Thiên Nhị Trọng, hơn nữa còn thu liễm khí tức nên đệ tử La gia cảm thấy thực lực La Chinh cũng chỉ tương đương La Bính

Quyền, hoặc có lẽ mạnh hơn La Bính Quyền một chút, nhưng cũng chẳng bao nhiêu. Đương nhiên, đệ tử La gia cũng hiểu, mới từng này tuổi đã siêu việt hơn gia chủ La gia, chẳng lẽ còn không đủ?

Nhưng mà La Yên thì khác!

Nàng đã bước vào Chiêu Thần Cảnh! Chân nguyên trong cơ thể càng tinh tế hơn, khí thể phát ra căn bản khiến người khác không cách nào đoán được. So sánh nàng với La Bính Quyền thì chính là nhân vật ở hai thế giới, căn bản là không cùng cấp bậc.

Cho nên tuy thực lực thực sự của La Yên có lẽ ngang với La Chỉnh, thậm chí còn có khả năng kém La Chỉnh một chút, nhưng đệ tử La gia lại cho rằng thực lực của La Yên mạnh hơn!

Cô bé cả ngày chạy tới chạy lui trong viện La gia kia giờ đã là một cô gái có thực lực khủng bố, trong lòng phần lớn đệ tử La gia cũng xúc động, bù ngùi một trận!

“Đi tiếp thôi!”

La Chỉnh tay cầm Lưu Quang Kiếm đi xuyên qua con đường trong La gia.

Cứ ai có gan phản kháng, hoặc tỏ ra địch ý, hoặc đệ tử La gia cho là kẻ chống đối, La Chỉnh sẽ không nói hai lời, một kiếm mà giết!

Cứ là đệ tử La gia thì sẽ đồng ý đi theo La Chỉnh, tất cả theo sau hần. Cho dù là đệ tử chi thứ hai hay chi thứ ba của La gia thì cũng đều như vậy.

Dù sao cũng là máu mủ ruột già! Cho dù La Chỉnh muốn dùng thủ đoạn máu me diệt trừ ung nhọt La gia, nhưng nếu đối phương có tâm hồi cải, La Chỉnh cũng có thể tạm thời tha thứ. Về phần chinh đồn toàn bộ La gia phía sau, nếu bọn họ hơi có ý đồ khác, xử lý theo gia quy.

Thằng tới lúc này, đệ tử La gia đi theo phía sau La Chỉnh càng ngày càng đông, thanh thế cũng càng ngày càng lớn.

Bất tri bất giác La Chỉnh dẫn theo đệ tử La gia đi tới cửa võ đường.

Nhìn thấy võ đường, trong lòng La Chỉnh cũng bồi ngùi xúc động. Lúc trước hắn từng ở đây, từng bị người ta đánh từng quyền, từng quyền trong suốt hai năm.

Giờ này khắc này, trong võ đường cũng không thiếu đệ tử La gia đang rèn luyện.

Đối tượng bọn họ rèn luyện là bìa thịt, phần lớn số bìa thịt là tử tù La gia bỏ số tiền lớn mua về, những tử tù đó giờ cũng đã bị đánh đến mức hấp hối.

Chẳng qua không phải bìa thịt nào cũng là tử tù, ví dụ như đệ tử La gia - La Đại Long. Lúc này hắn cũng đeo giáp da, trên người đeo còng tay, xiềng chân, bị người ta đánh hết quyền này đến quyền khác.

La Đại Long có thần lực trời sinh, mặc dù là đệ tử chi thứ của La gia nhưng có thiên phú không tồi. Lúc trước hắn vì tu luyện nên đã đánh La Chỉnh, sau này La Chỉnh đánh Hoàng Cách hắn còn vô cùng ủng hộ.

Hắn cũng là một đệ tử La gia có tâm huyết.

Nhưng ở La gia lúc này, có tâm huyết cũng có nghĩa là sẽ đắc tội càng nhiều người, kết quả là bị tiểu nhân trị tội, ném vào địa lao, trở thành một bìa thịt.

Lúc này, người đánh La Đại Long cũng là một vị đệ tử La gia, chính là La Phái Hạo – đệ tử chi thứ hai của La gia, cũng chính là đệ đệ của La Phái Nhiên. Từ khi La Phái Nhiên bị phế đi, danh hiệu thiếu gia chủ La gia cũng thuộc về hắn.

Mà bên cạnh La Phái Hạo còn có một gã trai trẻ tuổi mặc bộ đồ màu vàng đang đứng đó. Chợt nghe gã đó nói: “Tiểu Hạo tử, ta thấy người đánh cũng đã nghiền rồi, để ta tới thử xem được không?”

La Phái Hạo tươi cười nói: “Tinh ca muốn thử, đương nhiên là được!”

“Nhưng mà ta vừa ra tay, chỉ sợ sẽ đánh chết bia thịt này. Làm thế nào đây?” Người được gọi là Tinh ca kia hỏi.

“Sợ cái gì? Bia thịt này mạng dài, Tinh ca ra tay thoải mái đi, cứ cho là có đánh chết thì đã sao? Ha ha!” La Phái Hạo lấy lòng nói.

La Đại Long luôn luôn chịu đánh, không ngờ lúc này sắc mặt trầm xuống nói: “La Phái Hạo! La Đại Long ta cho dù là bia thịt cũng là để đệ tử La gia dùng để luyện công. Hắn là người ngoài, dựa vào cái gì?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Không Có Hứng Thú Biết Người Là Ai

La Đại Long gần như có cùng một lối suy nghĩ với La Chính năm xưa.

Ta trái với gia quy nên trở thành gia nô, biến thành một cái bia thịt, đây là vận mệnh của ta.

Nhưng ta làm bia thịt là để cho đệ tử La gia luyện công, những người khác dựa vào cái gì mà đòi ra tay?

Không ngờ La Đại Long vừa nói xong, La Phái Hạo liền hung hăng đâm cho La Đại Long một quyền rồi trầm giọng nói: “La Đại Long, Tinh ca ra tay là nể mặt người lắm rồi! Còn lắm miệng ta sẽ đánh chết người!”

La Đại Long cũng là một kẻ hung bạo, cắn răng cả giận nói: “La Phái Hạo, người làm nhục La gia. So ra người còn chẳng bằng ca ca La Phái Nhiên của người. La Phái Nhiên còn biết lấy lòng người đại sĩ tộc ở Đế Đô. Tinh ca chó má cái gì? Chẳng qua là người Hoàng gia ở quận Sùng Dương này! Với địa vị Hoàng gia trước kia, theo sau xách giày cho La gia chúng ta còn không xứng. Vậy mà người lại lấy lòng hăn! Ta nhổ vào!”

“Địa vị Hoàng gia của chúng ta trước kia theo sau xách giày cho La gia các người còn không xứng?” Vẻ mặt Hoàng Tinh cũng lạnh đi.

Nhìn thấy sắc mặt Hoàng Tinh sầm lại, La Phái Hạo vội vàng cười nịnh: “Tinh ca, đừng so đo với thằng nhóc này. Hăn là miệng tiện, ta sẽ dạy dỗ hăn!”

“Không cần người, ta tự mình tới dạy dỗ. Ta muốn cho hần biết, cái gì gọi là xách dép còn không xứng!” Nói xong Hoàng Tinh vận chân khí, bắt đầu tụ tập khí thể của bản thân.

Hoàng Tinh là thiếu gia chủ Hoàng gia. Hai năm nay, thế lực Hoàng gia ở quận Sùng Dương thực mạnh, gia chủ của bọn họ không biết tìm được một cơ duyên lớn từ đâu, liên tiếp đột phá ba tầng, hiện tại đã là Tiên Thiên Ngũ Trọng.

Trong quận Sùng Dương, chỉ sợ cha của Hoàng Tinh chính là người có tu vi cao nhất!

Với lợi thế này, Hoàng gia đương nhiên phát triển không ngừng, những gia tộc khác chỉ có thể nhất nhất quy phục, tặng nhiều ích lợi trong quận Sùng Dương cho Hoàng gia.

Mà một phần ích lợi trong đó vốn là của La gia. Nói cách khác, trong khoảng thời gian này Hoàng gia đã ngầm chiếm tài sản của La gia nhiều nhất.

Nhưng cho dù như vậy La gia cũng không dám nói gì, mà La Phái Hạo lại còn nhất nhất nịnh bợ Hoàng Tinh. Nếu một khi hầu hạ không tốt, chọc giận Hoàng gia, La gia chỉ còn nước thảm hơn.

Cũng bởi vì La Phái Hạo nịnh bợ như thế nên mới có quan hệ tốt với Hoàng Tinh, bọn họ mới cho La gia một chút mặt mũi, lưu lại một ít sản nghiệp cho La gia.

Nhưng như vậy cũng chỉ là kéo dài hơi tàn của La gia mà thôi. Gia nghiệp La gia vẫn dần dần bị xâm chiếm như trước.

Với Hoàng Tinh mà nói, toàn bộ La gia chẳng qua cũng là vài tên phế vật mà thôi. Ngay cả La Phái Hạo hay nịnh bợ hần cũng là một phế vật, chỉ

là cái tên phế vật này nói chuyện rất dễ nghe nên hắn cũng không để tâm chuyện La Phái Hạo lẻo đẹo theo mình.

Nhưng mà lúc này một cái bia thịt lại dám khinh bỉ Hoàng gia bọn họ sao?

Thật sự là không thể tin được.

Đừng nói đến một La gia toàn phế vật, vài đại gia tộc ở quận Sùng Dương này còn không dám làm thế trước mặt hắn.

Hoàng Tinh bắt đầu tích thế, chân khí trong tay hắn dần ngưng lại, uy lực một quyền này rõ ràng vô cùng kinh người.

La Đại Long cảm nhận được uy thế lớn lao trong đó, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Một quyền này nếu đánh vào người hắn, có lẽ sẽ trực tiếp giết chết hắn luôn!

Nhưng kể cả vậy, trên mặt La Đại Long vẫn toát ra vẻ quật cường như trước. Hắn căn rằng không hề mở miệng cầu xin tha thứ. Với loại người này thì cầu xin tha thứ cũng vô dụng, còn uống công làm yếu đi khí thế của chính mình.

La Đại Long có thần lực trời sinh, dựa vào thân thể cường tráng của chính mình cũng có thể cứng đầu đỡ một quyền. Thân thể của hắn hơi hơi cong, ngực trước hơi nghiêng, tư thế này có thể làm giảm bớt uy lực của đối phương ở một mức nào đó!

“Hừ! Vô dụng! Người vẫn luôn là châu chấu mà thôi. Một quyền này ta không đánh chết người, thì không phải họ Hoàng!” Trong lòng Hoàng Tinh đã động sát tâm.

“Ngũ Mã Toái Tâm Quyền!”

Một quyền của Hoàng Tinh đánh ra, trong năm tay ẩn chứa sức mạnh bằng với năm con ngựa! Nếu đánh vào người La Đại Long giống như dùng năm con ngựa đồng thời đâm vào người hăn.

“Chết đi!” Hoàng Tinh dữ tợn cười nói.

Trên mặt La Đại Long cũng dần hiện ra một tia đau lòng. Với một quyền này, chỉ sợ mình không qua khỏi...

Ngay khi năm tay Hoàng Tinh sắp đánh lên người La Đại Long, một đường ánh sáng màu bạc chói lòa đánh về phía hăn ta!

Nếu Hoàng Tinh không thu quyền thì cánh tay hăn sẽ bị luồng sáng bạc này chặt đứt.

Đối mặt với công kích bất thành linh, Hoàng Tinh chỉ căn rằng một cái, rút tay về. Hăn xoay người một cái, vẻ mặt hết sức khó coi: “Ai dám đánh lén ta?”

La Chinh và La Yên thân nhiên liếc Hoàng Tinh một cái nhưng không trả lời, giống như Hoàng Tinh căn bản không đủ tư cách khiến bọn họ để tâm.

Lúc này, La Ngọc Thư và vài vị đệ tử La gia lớn tiếng nói: “Đệ tử La gia đều tạm dừng tu luyện, thu xếp rồi theo sau chúng ta!”

La Phái Hạo cười lạnh một tiếng: “La Ngọc Thư, ngươi là ai? Nơi này làm gì đến lượt ngươi lên tiếng?”

La Ngọc Thư này cũng là một vị đệ tử chi thứ râu ria nên La Phái Hạo vốn không coi ra gì. La Phái Hạo vốn cho rằng tiếng quát lớn của mình sẽ có hiệu quả.

Ai ngờ vừa mới quát lớn một tiếng, La Ngọc Thư lập tức phản kích: “La Phái Hạo đúng không? Người cho là người là cái thá gì?”

“Người!” La Phái Hạo ngây ngẩn cả người, đồng thời có chút kỳ quái. La Ngọc Thư này uống lộn thuốc hả? Sao đột nhiên lại mạnh miệng như vậy? Dám tranh luận với hắn, muốn chết rồi à? La Ngọc Thư dựa vào cái gì?

Khóe mắt hắn bỗng dưng giật giật, lúc này mới chú ý tới không ít đệ tử La gia đều tụ tập đi tới, hơn nữa cầm đầu đám đệ tử này còn có một nam một nữ: “Các người đây là muốn tạo phản hả? Không sợ làm trái gia quy, các người sẽ bị ném vào địa lao làm bia thịt sao?”

Bọn người La Ngọc Thư nghe nói như thế nhất thời cười to: “Tạo phản? Ha ha! Gia chủ đương nhiệm của La gia ở đây, La Phái Hạo, người mới là tạo phản!”

“Gia chủ đương nhiệm?” La Phái Hạo nhìn La Chính rồi cười lạnh nói: “Các người tìm người ngoài hỗ trợ, người này chính là gia chủ? Ha ha ha, cười chết ta! Ấu trĩ! Chờ cha ta đến, các người đều phải chết!”

“Hắn? Hắn không phải người ngoài.” La ngọc thư lắc đầu: “Hắn chính là gia chủ của chúng ta - La Chính!”

“La Chính!”

Những đệ tử La gia đang luyện tập ở võ đường căn bản cũng không rõ chuyện đang xảy ra, nên nghe La Ngọc Thư nói như vậy cũng hơi hoang mang. Dù La gia có bại như thế nào cũng không tới phiên người ngoài lên làm gia chủ...

Chỉ là người này không phải người ngoài mà là La Chính!

Nghe được tên này, mọi người lập tức nhận ra hãn. Lúc này bọn họ mới hiểu được, tại sao lại có nhiều đệ tử La gia đi theo sau La Chính như vậy.

La Phái Hạo ngây dại. La Chính? Hãn đã trở lại?

Trong mắt La Đại Long lộ ra vẻ khiếp sợ, kia thật sự là La Chính?

Thật ra La Đại Long cũng từng nghĩ, không biết La Chính có chết hay không? Dù sao lúc ấy mọi người chỉ thấy La Chính bị bắt đi, cũng không tận mắt nhìn thấy La Chính chết.

Tuy đã từng chọn La Chính làm bia thịt, nhưng hãn vẫn vô cùng kính nể La Chính, kính nể cốt khí của hãn.

Chỉ tiếc, hoàn cảnh La gia như thế này nên đệ tử La gia có cốt khí thường đều chết rất thảm. La Đại Long coi mình là ví dụ sống!

“La Chính... Người đã trở lại...” Thân thể cao tám thước cường tráng, giờ này khắc này cái mũi cũng đau xót, hốc mắt đỏ lên.

La Chính trợn mắt há hốc mồm, đi từ từ đến trước mặt La Đại Long: “La Đại Long, đã lâu không gặp. Vì sao người lại thành bia thịt?”

“Cái này, kể ra rất dài dòng.” La Đại Long thở dài một tiếng.

“Về sau hãy kể, chẳng qua ta vừa mới đến, ai muốn đánh chết người?” La Chính vừa nói, nhìn Hoàng Tinh cách đó không xa, thản nhiên nói: “Là kẻ kia?”

Hoàng Tinh căn bản giận không kiềm được bởi vì La Chính đánh lén, suýt chút nữa đã cắt bỏ cánh tay của hãn, mà người này hình như còn muốn tìm hãn gây phiền toái? Không biết mình là ai chẳng? Muốn chết?

“Là ta thì sao?” Hoàng Tinh cười lạnh nói: “Người biết ta là ai không?”

La Chỉnh lắc đầu: “Không biết...” Chuôi kiếm trong tay hơi nghiêng đi, chậm rãi rung rung.

“Ta chính là...”

“Vào!”

Hoàng Tinh mới nói một nửa, Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh đã tung ra một đóa ngân hoa xán lạn, chém ngang cổ Hoàng Tinh.

“Chính là... Chính là...” Hoàng Tinh mở to hai mắt ra nhìn. Hắn phát hiện mình không thể nói ra những lời định nói, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng.

Vì sao không để cho ta nói hết?

Nếu biết thân phận của ta, người chắc chắn không dám giết ta!

Ta chết quá oan uổng, cha ta sẽ báo thù cho ta.

Nhìn Hoàng Tinh ngơ ngác trừng mắt, La Chỉnh hờ hững lắc đầu: “Ta không có hứng thú biết người là ai.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Huyết Tù

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy La Chỉnh, La Phái Hạo còn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ nên không kịp phản ứng.

La Chỉnh... La Chỉnh... vì sao hắn lại trở lại?

Hơn nữa cảnh tiếp theo càng khiến người khác chấn kinh, hắn lại dám dùng một kiếm giết chết Hoàng Tinh?!

Hoàng Tinh cứ như vậy mà chết?

La Chỉnh này chỉ sợ điên rồi?

Hoàng Tinh chính là thiếu gia chủ Hoàng gia! Cứ như vậy bị giết, Hoàng gia sẽ bỏ qua sao? Hoàng Tinh chết ở đây, chỉ sợ sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho La gia!

“La... La Chỉnh, người có biết hắn là ai không?” La Phái Hạo nói, không ngừng run rẩy.

La Chỉnh lắc đầu: “Không phải ta đã nói rồi sao? Ta không có hứng thú biết.”

“Ta không cần biết người có hứng thú hay không, Hoàng Tinh này chính là thiếu gia chủ của Hoàng gia. Người có biết Hoàng gia không? Hiện tại người lợi hại nhất quận Sùng Dương - gia chủ Hoàng gia đã là cường giả Tiên Thiên Ngũ Trọng. Hoàng Tinh chết ở đây, La gia chúng ta sẽ bị diệt môn!” La Phái Hạo gào thét.

Nghe La Phái Hạo nói, có không ít đệ tử tỏ vẻ lo lắng.

Cảnh giới Tiên Thiên Ngũ Trọng đã là cường giả tuyệt đối tại quận Sùng Dương.

La Chinh có thể đối kháng Hoàng gia sao?

“Người có thể cầm miệng. Nếu không, người cũng chết.” La Chinh thản nhiên liếc La Phái Hạo một cái.

Ngay khi bị La Chinh liếc mắt một cái, La Phái Hạo liền cảm thấy chính mình bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, cả người đều rùng mình. Nhưng La Phái Hạo vẫn cắn răng nói: “Người... Người dám giết ta, cha ta... Cha ta sẽ không bỏ qua cho người?”

“Ta không giết người, La Bính Quyền sẽ bỏ qua ta?” La Chinh cười lạnh nói.

“Nói cũng đúng. Lần này người trở về, chính là muốn chết!” La Phái Hạo lạnh lạnh nói. Nghĩ đến cha mình, trong lòng hẩn nhất thời bình tĩnh lại. Bởi vì thực lực La Bính Quyền đã có tiến bộ rất lớn, đột phá Luyện Tủy Cảnh, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng!

“Muốn chết?” La Chinh thản nhiên cười nói, nhìn một ngôi đình bên cạnh võ đường, sau đó hẩn giẫm một bước lên trên vách tường, cả người giống như một con mèo, nhảy phắt lên, sau hai ba lượt đã dừng lại tại nơi cao nhất trên ngôi đình ấy.

Từ nơi này có thể nhìn xuống toàn bộ tầng tầng lớp lớp lầu các của La gia.

La gia trải qua nhiều năm như vậy, đình viện lầu các trong nhà xây dựng tinh mỹ vô cùng, nhà vườn theo phong cách Tô Châu được thiết kế cực kỳ khéo léo.

“Những tòa nhà này trong mắt sĩ tộc ở Đế Đô chẳng đáng là gì, nhưng là La gia gây dựng bao đời mà có, ta tuyệt đối sẽ không cho phép chúng tan biến trong tay La Bính Quyền.” La Chỉnh thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hắt hất một hơi thật sâu, hắng giọng, đồng thời vận chuyển chân nguyên lớn tiếng nói: “Đệ tử La gia, nghe lệnh! La Chỉnh ta đã trở lại! Đệ tử và trưởng bối La gia, dù là chi thứ hay chi trưởng, chỉ cần là họ La thì đến vô đường tập hợp! Thêm nữa, hai tên cầu tặc La Bính quyền, La Tuấn Dật ngoan ngoãn đi ra nhận lấy cái chết!”

Giọng nói của La Chỉnh thật to, thật rõ, hơn nữa còn vận dụng chân nguyên nên có thể truyền đi rất xa, lực thẩm thấu rất mạnh, cho dù là trong hầm sâu cũng có thể nghe rõ từng tiếng một, giống như tiếng này vang lên ngay bên tai.

“La Chỉnh!”

“La Chỉnh?”

“La Chỉnh trở lại?”

Nhóm đệ tử La gia rải rác khắp nơi nghe thấy tiếng nói này, ai nấy đều lập tức cảm thấy phấn chấn.

Tuy bọn họ không rõ chuyện gì đã xảy ra, vì sao La Chỉnh có thể trở về, nhưng nếu La Chỉnh đã trở về, đã dám xuất hiện ở La gia thì đã chứng tỏ rất nhiều vấn đề.

Ít nhất, La Chỉnh không e ngại La Bính Quyền.

Trong một đình đài, La Phái Nhiên ngồi ở xe lăn, mặt không đổi sắc nhìn từng đợt sóng nổi lên trong ao nhỏ.

Cái ao nhỏ này phong cảnh tuyệt đẹp vô cùng, nhưng La Phái Nhiên chẳng còn tâm trạng gì nữa...

Một võ giả nếu đã bị phế đi thì cũng giống như thường dân bị cụt tay cụt chân. Tín niệm cường giả theo đuổi suốt đời đã tan thành mây khói.

Từ sau trận chiến ở Luyện Ngục Sơn, La Phái Nhiên bị La Chính phế bỏ, triệt để mất hết giá trị trước mặt Vương gia.

Trên thực tế loại sĩ tộc như Vương gia này, căn bản không phải loại mà những đệ tử bình dân như La Phái Nhiên có thể trèo cao được. Ở quận Sùng Dương, La Phái Nhiên có lẽ cũng được coi là một nhân vật có tiếng, nhưng ở Đế Đô Phần Thiên thì chẳng là cái thá gì, cũng chỉ là thường dân mà thôi.

Vương Hoành Chi và La Phái Nhiên qua lại với nhau là bởi vì La Yên, vì lúc ấy trong Thanh Vân Tông chỉ có hắn có quan hệ huyết thống với La Yên.

Nhưng khi La Chính xuất hiện trên Luyện Ngục Sơn đã khiến Vương Hoành Chi và Vương Yến Diêu đều hiểu ra, La Chính mới là ca ca ruột của La Yên.

Có thể nói, cho dù ngày đó tại Luyện Ngục Sơn, La Chính không phế bỏ La Phái Nhiên thì Vương gia cũng sẽ vứt bỏ hắn, bởi vì hắn đã mất đi giá trị lợi dụng.

Cho nên ngày đó sau khi bị người ta phế bỏ, Vương gia đã tìm vài người đuổi hắn về quận Sùng Dương, thậm chí ném hắn – kẻ đã tàn phế ở ngay cổng quận Sùng Dương....

Trong khoảng thời gian trở về nhà này, hắn không có một giây phút nào vui vẻ, trong lòng chất chứa đầy u sầu buồn thảm.

Rồi đến một ngày, La Chỉnh trở lại giết mình thì phải làm sao?

Theo phán đoán của La Phái Nhiên, có thể là ba năm, cũng có thể là năm năm, chỉ cần La Chỉnh không bất ngờ bỏ mình thì sớm hay muộn hẳn cũng sẽ trở về.

Mà ngày La Chỉnh trở về không chỉ là ngày xui xẻo của hắn, đến lúc đó cha hắn là La Bính Quyền và tam thúc La Tuấn Dật cũng sẽ xui xẻo.

Nhưng mà...

La Phái Nhiên không nghĩ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Giọng La Chỉnh trầm ổn như sấm giữa trời quang, nổ tung lỗ tai hắn, nhất thời làm sắc mặt tái nhợt của hắn càng trở nên xám xịt.

“Tại sao lại nhanh như vậy?” La Phái Nhiên thì thào.

Đáng tiếc không ai trả lời hắn, chỉ có hai chú chim bói cá nhanh nhẹn lướt qua ao nhỏ, lưu lại một gợn sóng lăn tăn, chậm rãi khuếch tán trên mặt nước.

Trong căn phòng sâu nhất ở La gia, La Bính Quyền đang nhắm mắt tu luyện.

Không giống đệ tử La gia, thông qua miệng La Phái Nhiên nên ông ta đã biết các hướng đi của La Chỉnh. Ông ta cũng lo một nỗi lo giống La Phái Nhiên.

Chẳng qua tuy có biết La Chỉnh tiến vào Thanh Vân Tông nhưng La Bính Quyền lại không rõ về sau hắn tiến bộ thế nào, cũng không biết chuyện đại hội toàn phong vừa qua.

“Vừa đi một năm đã trở lại rồi sao?” La Bính Quyền thì thào.

Từ khi biết La Chỉnh tiến vào Thanh Vân Tông, La Bính quyền cũng có một cảm giác nguy cơ, trong lòng có một tầng áp bách. Ông ta tu luyện ngày đêm, vô tình đột phá bình cảnh, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng!

Đối với La Bính Quyền đã qua 50 tuổi mà nói, thì đây là một kỳ tích.

“Thời gian một năm, cho dù thiên phú của người xuất chúng thì thế nào? Người tiến bộ, ta cũng tiến bộ. Hiện giờ ta đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng... Nếu người có thể vững vàng tại Thanh Vân Tông tu luyện mười năm, ta có lẽ sẽ sợ người. Nhưng mới chỉ gần một năm, người xác định là đối thủ của ta? Cứ cho người là đối thủ của ta đi, vậy người xác định người là đối thủ của người kia?” La Bính Quyền nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ phòng, lạnh lùng nói.

“Kẹt”

Phòng cửa gỗ bị người đẩy ra.

“Nhị ca! La Chỉnh trở lại rồi!” Trên mặt La Tuấn Dật đầy vẻ kích động.

La Bính Quyền lạnh lùng trừng mắt liếc La Tuấn Dật một cái: “Ta không có tai à? Lớn tiếng như vậy làm sao ta không nghe được?”

“Làm sao đây?” La Tuấn Dật trực tiếp hỏi.

“Làm sao đây? Còn làm thế nào được? Chuyện tới nước này, ngoài giết hẳn thì chúng ta còn có thể làm gì? Thả người kia ra! Lúc trước chúng ta đã cho lão một ân huệ lớn, giờ là lúc lão ta nên trả lại rồi!” La Bính Quyền lập tức đứng dậy. Ông ta nhìn về phương hướng giọng của La Chỉnh truyền tới, đuổi tay, xuất ra chân nguyên.

Mười ba thanh bảo kiếm trên vách tường đột nhiên trượt ra khỏi vỏ rồi lơ lửng theo phía sau ông ta.

Sau đó, ông ta liền tiến về phía võ đường.

Nhìn bóng dáng La Bính Quyền đi xa, La Tuấn Dật khẽ cắn môi. Gã lại chạy về hướng ngược lại.

Nơi đó cũng là hầm của La gia, chẳng qua cái hầm này thật đặc biệt, ngoại trừ La Tuấn Dật và La Bính Quyền thì không có ai biết.

La Tuấn Dật chui vào sâu bên trong hầm, dùng chìa khóa mở ra hai lớp cửa. Trong nháy mắt vừa đẩy cửa ra, bên trong hầm liền truyền đến một mùi máu tươi nồng đậm.

“Ai?” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ trong hầm.

“Ta là La Tuấn Dật.” La Tuấn Dật nói.

“Là vì tên nhóc kia nên tới tìm ta?” Cái giọng nói khàn khàn kia cười cười. Giọng nói của La Chinh có chất chứa chân nguyên, lực thẩm thấu rất mạnh, cho dù hầm sâu như thế nào thì người kia cũng nghe rõ ràng.

Đương nhiên người đó cũng nghe thấy La Chinh gọi La Tuấn Dật và La Bính Quyền là “cẩu tặc”, nói vậy là có thù oán sâu nặng với bọn họ.

“Đúng. Huyết Tù tiền bối, xin người ra tay cứu giúp chúng ta!” La Tuấn Dật khép nép nói.

“Ha ha ha. Giọng nói của tên nhóc kia vô cùng hùng hậu, các người tới tìm ta, khẳng định là bởi không ứng phó được với hãn. Chắc chắn hãn là kẻ địch mạnh, các người tưởng ta ngốc?” Huyết Tù cười nói.

“Huyết Tù tiền bối, chúng ta đã cung cấp cho ngài không ít máu thịt, ít nhất đã cho ngài ăn hơn mười người sống... Nếu chúng ta không địch lại

tên kia, về sau sợ không ai giúp ngài thu thập máu thịt người sống nữa. Hơn nữa, nếu La Chính phát hiện sự tồn tại của ngài, nếu ngài bị bại lộ...” La Tuấn Dật nói.

“Uy hiếp ta? Hừ! Ta có thể giúp người ra tay một lần, chẳng qua trong một tháng phải tìm cho ta một trăm người sống, cho ta hút máu thịt!” Huyết Tù nói thêm.

“Một trăm người sống...” La Tuấn Dật chần chừ. Tuy số người ở quận Sùng Dương không ít, nhưng nếu một trăm người sống biến mất thì chắc chắn sẽ gây chú ý, đối với La gia có hơi phiền phức.

“Không làm được thì thôi. Cùng lắm ta đổi nơi ở!” Huyết Tù lạnh giọng nói.

“Được, được. Huyết Tù tiền bối, mọi chuyện đều theo ý ngài!” La Tuấn Dật cúi đầu khom lưng nói.

“Ha ha ha, tốt! Máu thịt của thằng nhóc này, ta cũng muốn ăn!” Huyết Tù nói xong liền từ trong hầm đi ra. Chỉ trong nháy mắt, một mùi máu tươi mãnh liệt ập đến.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Tình Cảm Quần Chúng Trào Dâng

Tiền bối Huyết Tù trong miệng La Tuấn Dật vốn hoạt động ở quận Sùng Dương, quận Thượng Võ, Vân Sơn và một vài quận khác quanh đó.

Bởi vì tu luyện ma công nên mỗi ngày Huyết Tù đều phải nuốt sống máu thịt của người sống. Trong thời gian mấy năm, lượng người mất tích của quận Sùng Dương tăng lên rất nhiều.

Ngay từ đầu, những người đó mất tích cũng không khiến cho mọi người cảnh giác, cho đến lúc có người vô tình đi vào hang động của lão ta mới phát hiện ra từng lớp xương người trắng xóa. Lúc này chân tướng mới rõ ràng.

Chuyện này rất nhanh đã được báo cáo lên, vương triều Phần Thiên mau chóng phái cao thủ đi truy nã Huyết Tù. Đồng thời, Thanh Vân Tông cũng ra nhiệm vụ treo thưởng, đệ tử tinh anh của Thanh Vân Tông sau khi lĩnh nhiệm vụ cũng sôi nổi kéo tới quận Sùng Dương.

Tuy Huyết Tù tu luyện ma công rất lợi hại, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn cản nổi nhiều cao thủ khi bị đánh hội đồng như thế. Cuối cùng lão ta bị thương nặng mà lên đường chạy trốn.

Đúng lúc đó La Phái Nhiên bị phế, bị đuổi về La gia, đồng thời La Bính Quyền cũng biết tin La Chính còn sống, hơn nữa thực lực còn tăng mạnh, gia nhập vào Thanh Vân Tông.

Vừa mới biết được La Chính không chỉ không chết mà còn vào được Thanh Vân Tông, La Bính Quyền đã đổ bệnh một thời gian. Thanh Vân

Tông chính là thánh địa võ học, thiên phú của La Chỉnh không kém La Phái Nhiên chút nào. Mà ông ta đã định trước có thù sống chết với La Chỉnh rồi, nếu năm năm, mười năm sau La Chỉnh tu luyện thành công, trở về La gia giết mình thì phải làm thế nào?

Nghĩ cũng biết La Bính Quyền phải chịu áp lực như thế nào. Mỗi khi nhớ tới tai họa ngầm La Chỉnh này thì dường như đêm nào ông ta cũng không ngủ được.

Nhưng mà chính nhờ áp lực này, sau khi La Bính Quyền lành bệnh đã liên tiếp đột phá hai ba lần! Không chỉ một lần đột phá Tiên Thiên Cảnh, sau đó ông ta còn lên tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng.

Thông thường, sau khi võ giả già đi, xương cốt sẽ bị lão hóa, rất khó có được đột phá lớn, La Bính Quyền có thể đạt tới cảnh giới này cũng có thể nói là nhờ áp lực của La Chỉnh.

Cho dù đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng nhưng La Bính Quyền vẫn không dám lơ là. Bởi Thanh Vân Tông quá mạnh mẽ! La Phái Nhiên bước vào trong Thanh Vân Tông, chỉ nhờ Vương gia sĩ tộc trợ giúp mà thực lực đã tăng mạnh vượt bậc, nhanh chóng trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Nếu cho La Chỉnh đầy đủ thời gian trưởng thành, chắc chắn ông ta không phải là đối thủ.

Vừa lúc đó, La Bính Quyền gặp được Huyết Tù đang chạy trốn.

Thực lực của Huyết Tù không thể nghi ngờ, nhưng mà một thân bị thương nặng nên không thể trốn Đông trốn Tây, cuối cùng trốn ở hẻm ngầm La gia.

Bởi vì thực lực Huyết Tù cao cường nên lúc đầu La Bính Quyền cũng không phát hiện ra Huyết Tù trốn ở La gia, nhưng có một thời gian La gia liên tục mất tích tới sáu bảy người, La Bính Quyền liền phát hiện ra vấn đề.

Lúc này ở bên ngoài đều đang lưu truyền chuyện Huyết Tù bị vây diệt, với trí tuệ của La Bính Quyền, ông ta nhanh chóng đoán ra Huyết Tù đang trốn trong La gia.

Ông ta không chỉ không rút dây động rừng, ngược lại còn giấu giếm chuyện người mất tích. Trong La gia, người biết chuyện này cũng chỉ có hai người là ông ta và La Tuấn Dật!

La Tuấn Dật không chỉ không báo lên trên chuyện Huyết Tù mà ngược lại còn tìm được Huyết Tù ở La gia, chủ động tỏ vẻ có thể giúp lão giấu kín, thậm chí có thể cung cấp người sống cho Huyết Tù!

Về phần những gia đình và đệ tử nghi ngờ chuyện người mất tích trong La gia thì đã bị La Tuấn Dật tự tay đưa cho Huyết Tù ăn sống.

Từ đó về sau, cứ cách một khoảng thời gian La Bính Quyền lại bắt một hai người sống ném vào trong hầm của Huyết Tù cho lão ta ăn, giúp lão hồi phục công lực.

Lúc đầu La Bính Quyền ném những “bia thịt” tử tù vào, sau đó bia thịt không đủ dùng, ông ta và La Tuấn Dật chỉ có thể tự mình ra ngoài bắt người.

Đó cũng là lý do La Đại Long cũng bị bắt lại, trở thành bia thịt, vì bia thịt của La gia không đủ dùng...

La Bính Quyền làm như vậy đương nhiên lý do lớn nhất là vì La Chỉnh, ông ta thấy La Chỉnh sớm hay muộn cũng có ngày trở về, mà với thực lực của Huyết Tù thì cũng đủ để ứng phó với La Chỉnh.

Nhưng ngàn tính vạn tính, La Bính Quyền cũng không tính nổi, nhanh như vậy La Chỉnh đã trở về. Từ lúc rời khỏi La gia tới giờ mới chỉ khoảng một năm mà thôi, cứ cho là La Chỉnh tiến bộ thần tốc thì thế nào được?

Với thực lực bây giờ của La Bính Quyền, chỉ sợ cũng có thể đánh bại La Chinh!

Chẳng qua để phòng ngừa vạn nhất, La Bính Quyền để La Tuấn Dật báo tin cho Huyết Tù. Tuy vết thương của Huyết Tù vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, thực lực cũng mới khôi phục khoảng bảy phần, kém xa so với Huyết Tù thời kì sung mãn, dù sao La Tuấn Dật cũng chỉ có thể bắt được một vài người bên ngoài chứ cũng không lấy được thần đan thần dược gì.

Chẳng qua đối phó với La Chinh thì chắc chắn chỉ vậy là đủ.

Sau khi La Bính Quyền đi ra khỏi phòng thì không ngừng nhảy nhót trên mái hiên La gia giống như chuồn chuồn lướt nước, lấy tốc độ cực nhanh phi về phía võ đường.

Vừa mới tới võ đường đã thấy đệ tử La gia không ngừng tụ về, tập hợp xung quanh La Chinh, trong đó nhiều nhất chính là đệ tử chi thứ ba, thứ tư, thứ năm, trong đó cũng có không ít người chi thứ hai.

Mà người mặc một thân màu xanh đứng ở chính giữa, tay cầm một thanh bảo kiếm tràn đầy ánh sáng lạnh lẽo chính là La Chinh.

“La Chinh! Tên nghịch tử phản bội La gia này còn dám trở về!” La Bính Quyền lớn tiếng dọa người, từ trên cao nhìn xuống lớn tiếng nói. Mười ba thanh bảo kiếm chợt triển khai, chân nguyên màu tím quấn quanh mười ba thanh kiếm, phát ra từng luồng ánh sáng tím.

“La gia là nhà của ta, vì sao ta không dám trở về?” La Chinh ngửa đầu, trên mặt không có chút vẻ sợ hãi nào.

Đông đảo đệ tử La gia đã bị áp bách thời gian dài nên lúc này đều đứng bên người La Chinh, nhận định La Chinh là gia chủ mới. Chẳng qua đối mặt với uy thế La Bính Quyền phát ra thì sắc mặt cả đám cũng vô cùng căng thẳng!

La Bính Quyền dù sao cũng là gia chủ La gia, xây dựng thế lực đã lâu. Tuy không ít đệ tử rất có lòng tin vào thực lực của La Chính, nhưng nếu La Chính thật sự không địch lại La Bính Quyền, như vậy nghĩ cũng biết kết quả của bọn họ sẽ thế nào.

Cho nên dưới uy áp của La Bính Quyền, không ít đệ tử liền dịch qua bên cạnh một chút... Ít nhất, nếu La Chính thất bại thì bọn họ cũng có thể lựa chọn trung lập!

Nhưng vừa lúc đó La Ngọc Thư bỗng nhiên hô: “La Chính là gia chủ mới của chúng ta, dựa vào cái gì mà không thể trở về!”

La Đại Long thấy thế đồng thời cũng hô: “Đúng thế! La Chính chính là con trai cố gia chủ La Tiêu. Con kế nghiệp cha là đạo lý hiển nhiên, có gì không thể trở về? Ngược lại là người, La Bính Quyền mới là kẻ bại hoại gia tộc! Người mới là nghịch tặc phản bội La gia!”

Dưới sự cổ động của La Ngọc Thư và La Đại Long, mọi người không ngừng ồn ào, những đệ tử La gia vốn thoáng có chút do dự, còn ở thế trung lập cũng bị không khí này lây nhiễm nên cùng lúc ồn ào cả lên.

Những năm gần đây, La Bính Quyền mặc kệ đám người ngoài Hoàng Cách làm loạn trong gia tộc, tài nguyên phân phối không công bằng nên cũng đã mất lòng người trong tộc từ lâu.

Nhìn những đệ tử La gia kia lớn mật như thế, La Bính Quyền lạnh giọng nói: “Các người đều muốn phản bội La gia?”

“Không phải phản bội La gia! Là phản bội người, La Bính Quyền! La gia không phải là một mình người, mà là tất cả các nhà trong La gia! Mà người - La Bính Quyền lại tưởng chỉ có một mình mình!” La Ngọc Thư lại hô.

“Muốn chết!” Trong mắt La Bính Quyền chợt lóe ra sát khí, một trong mười ba thanh kiếm lập tức bắn về phía La Ngọc Thư.

Thấy La Bính Quyền ra tay, trong lòng mọi người cũng rùng mình. Trong số bọn họ không ai có thể đối kháng được với ông ta.

Thanh kiếm kia đi cực nhanh, trong nháy mắt liền tới trước mắt La Ngọc Thư, cùng lúc đó, một luồng ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe trước mắt hắn.

“Bình bình...”

Dưới hai tiếng giòn vang, thanh kiếm kia đã bị cắt thành hai đoạn.

La Chinh nhẹ nhàng vung vung Lưu Quang Kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn La Bính Quyền nói: “Đây là thái độ La Bính Quyền người đối đãi với người trong tộc? Trong mắt người, người La gia chỉ có thể mặc người xâu xé, muốn giết cứ giết, vậy đệ tử La gia khác gì heo chó?”

“Đúng! Một lời không hợp đã muốn giết ta, người thật không coi ta là đệ tử La gia? La Bính Quyền, người và ta cùng họ, có quan hệ huyết thống đây à?” La Ngọc Thư cũng lạnh giọng nói. Lúc này hắn đã không còn gì để mất, hắn chỉ có thể tin tưởng La Chinh, tin tưởng vào thực lực của La Chinh!

Kết quả đã chứng minh hắn không tin nhầm người, La Chinh thực sự có thể bảo vệ hắn không tổn thương một cọng lông, một sợi tóc!

Nếu đã vậy, đương nhiên La Ngọc Thư không còn cố kỵ gì nữa. Hắn - một tiểu bối lại dám giáp mặt khiển trách La Bính Quyền!

La Bính Quyền không lên tiếng mà là nhìn chăm chăm thanh kiếm trong tay La Chinh.

Mười ba thanh bảo kiếm của ông ta, tất cả đều là huyền khí trung phẩm! Để có thể mang mười ba thanh bảo kiếm huyền khí trung phẩm này về nhà, La Bính Quyền cũng đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư.

Nhưng trường kiếm trong tay La Chinh vừa mới lóe ra ánh sáng bạc đã chém một thanh huyền khí trung phẩm của ông ta thành hai đoạn.

Giống như thái rau...

Đó là bảo kiếm gì? Huyền khí thượng phẩm? Hay là linh khí hạ phẩm? Hoặc là linh khí trung phẩm?

La Bính Quyền nằm mơ cũng không nghĩ ra, La Chinh lại cầm một thanh tiên khí!

Cho dù là linh khí thượng phẩm thì đời này La Bính Quyền cũng chưa từng thấy qua, tất nhiên càng không biết tới tiên khí...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Hy Vọng Do Con Người Tạo Nên

trong quận Sùng Dương, ngay cả một thanh linh khí hạ phẩm cũng rất ít thấy.

Năm đó, La Tiêu chỉ có một thanh huyền khí thượng phẩm đã có thể cười ngạo nghễ khắp quận Sùng Dương, không biết được bao nhiêu người hâm mộ.

Chẳng qua thời đại khác nhau, quận Sùng Dương liên tục phát hiện vài mỏ khoáng sản lớn, các võ giả cũng chậm rãi giàu có lên nên hiện tại quận Sùng Dương có tới mấy thanh linh khí xuất hiện.

Trong đó phát triển mạnh nhất là gia chủ Hoàng gia, thậm chí còn có được một thanh linh khí trung phẩm!

Cho nên tầm mắt của La Bính Quyền cũng chỉ hạn chế ở phẩm cấp linh khí. Về phần tiên khí, đối với hắn mà nói hoàn toàn chỉ là tồn tại trong truyền thuyết!

Khi La Bính Quyền sững sờ nhìn thanh bảo kiếm của La Chính, La Chính lại lạnh giọng nói: “La Bính Quyền, người nghe thấy chưa? Đây là người trong cảm nhận của các tiểu bối trong gia tộc. Người làm gia chủ, thật thất bại!”

La Bính Quyền mỉm cười, mười hai thanh trường kiếm phía sau lập tức chấn động: “Người nói ta thất bại là thất bại sao? Chẳng qua là một vài tiểu bối trong gia tộc ầm ĩ thôi, chỉ là một trò trẻ con nho nhỏ mà muốn đẩy ta ra khỏi vị trí gia chủ? Trường bối nào sẽ ủng hộ người sao?”

Ai biết La Bính Quyền vừa dứt lời thì có ba người trung niên cũng đi vào võ đường, phía sau bọn họ còn có hơn mười đệ tử La gia.

“Chúng ta ủng hộ La Chinh.” Một người trung niên cầm đầu nói.

“Nhị ca, mấy năm nay huynh đi quá xa rồi...” Một vị trung niên khác cũng nói.

Ba vị trung niên này chính là Tứ thúc, Ngũ thúc và Lục thúc của La Chinh.

Sau khi nghe La Chinh kêu gọi, bọn họ liền vội vàng mang theo đệ tử La gia bên người đuổi đến đây.

“La Trác Vân, La Hán Khâm, La Chí Diệu! Ba người các người cũng muốn phản lại La gia?” Sắc mặt La Bính Quyền càng đen lại, giống như mây đen trước giông bão.

Nếu ba người này đứng ra thì cũng không còn là tiểu bối náo loạn nữa. Ba người bọn họ đều là thủ lĩnh chi thứ ba, thứ tư, thứ năm. Chỉ cần bọn họ ra lệnh một tiếng, các đệ tử thuộc chi đó đều sẽ nghe theo!

“Nhị ca, chúng ta không phản La gia, là huynh.” La Trác Vân nói.

Trên thực tế ba người bọn họ đã hết sức bất mãn với La Bính Quyền và La Tuấn Dật từ lâu, nhưng La gia hiện tại không có ai đứng ra làm chủ! Không có người dẫn đầu!

Suy cho cùng thì cũng là bởi thực lực không đủ, nếu ai dẫn đầu đứng ra, chỉ sợ nháy mắt đã bị La Bính Quyền giết chết!

Cho nên bọn họ cần một cơ hội!

Hiện tại cơ hội của bọn họ đã đến, người này chính là La Chinh, cho nên ba người đều chọn đứng sau lưng La Chinh!

Nghe La Trác Vân nói vậy, La Bính Quyền thở dài một hơi, lập tức cười lạnh nói: “Được lắm, được lắm! Tường đồ, mọi người đẩy(1). Chẳng qua ta cho các người biết, các người... Nhất định sẽ hối hận.”

(1)Tường đồ, mọi người đẩy: khi một người gặp nạn thì những người xung quanh sẽ thừa dịp công kích.

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng chống gậy vọng tới từ cửa võ đường.

“Cộc cộc cộc...”

Một ông lão đầu bạc được hai tên gia đình dìu ra, chống gậy chậm rãi tiến vào. Ông lão này đã hơn 70 tuổi, bộ dáng tuổi già sức yếu.

Vất vả lắm mới đi đến cửa võ đường, sau khi nghỉ tạm một hơi mới khàn khàn nói: “La Bính Quyền, chúng ta... sẽ không hối hận!”

Ông lão này là người già nhất La gia, bối phận cực cao, cũng coi như là ông nội La Tiêu, là ông cố của La Chính, La Kính!

“Tam lão gia đến!”

“Ông cố cũng tới, không phải lão không tiện đi lại sao?”

“Ông cố cũng ủng hộ La Chính! Hôm nay chúng ta từ trên xuống dưới đồng lòng kéo La Bính Quyền xuống ngựa!”

Đông đảo đệ tử La gia bàn tán sôi nổi một trận.

Bởi vì tuổi tác quá lớn nên La Kính rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng lão là người thọ nhất La gia, bối phận cao nhất, sống lâu nhất!

Dù đi lại không tiện, nhưng cũng không ai dám xem nhẹ lời lão nói!

Dù sao trong gia tộc đôi khi không phải chỉ nhìn thực lực mà còn bồi phận.

“Tam lão gia, người cũng...” La Bính Quyền hết lời để nói.

Ngay cả Tam lão gia cũng đi ra góp vui, từ trên xuống dưới La gia này chẳng lẽ không một ai ủng hộ ta?

Các người đơn giản là thấy La Chính trở lại mới mượn cơ hội đấu tranh, lát nữa ta chém La Chính thành tám phần xem cả đám các người còn dám nói gì.

Nghĩ đến đây, hận ý của La Bính Quyền với La Chính lại sâu thêm vài phần!

La Chính xuyên qua đám người đi tới bên người La Kính, bái La Kính một cái rồi gọi: “Ông cố.”

La Kính vươn tay run rẩy, thở dốc, dùng giọng khàn khàn nói: “Chính nhi, La gia đã rơi vào đường cùng. Đều do... đều do tên súc sinh kia. La gia xin lỗi con, xin lỗi cha con... Hiện tại người duy nhất có thể cứu vớt La gia chỉ có con!”

La Chính gật gù đầu: “Ông cố, Chính nhi hiểu, cho nên mới trở về!”

La Chính trở lại La gia không phải muốn kiếm lợi lộc gì!

Không nói cái khác, chỉ riêng Lưu Quang Kiếm trong tay La Chính đây, cứ cho là bán toàn bộ gia nghiệp của La gia thì chỉ sợ cũng không bằng một phần mười.

Nhưng La gia là nhà của hắn, là nơi hắn lớn lên, người ở nơi đây có cùng huyết mạch với hắn!

Sau khi nói xong, La Chỉnh nhảy lên nóc nhà, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào La Bính Quyền: “La Bính Quyền, người nghe chưa? Cái gì gọi là mọi người đồng lòng? Cái gì gọi là kế thừa chính thống? Cái gì gọi là thấu tình đạt lý?”

“La Chỉnh ta chính là cháu đích tôn, là cái gọi là kế thừa chính thống! Đây mới là mọi người đồng lòng! Đây mới là thấu tình đạt lý!”

“La Bính Quyền người mưu hại huynh trưởng, cướp vị trí gia chủ, đi ngược lại đạo lý, mặc kệ đám tiểu nhân làm loạn trong tộc! Đây không gọi là tường đổ mọi người đẩy, bởi vì người không xứng làm tường của La gia chúng ta! Người phải gọi là ác giả ác báo!”

La Chỉnh nói, thanh sắc đầy đủ, mỗi một câu như búa giã thật mạnh vào lòng La Bính Quyền.

Với thực lực của La Chỉnh, hoàn toàn không cần nói lời vô nghĩa với La Bính Quyền như thế, trực tiếp giết chết là được, nhưng La Chỉnh cũng không tính làm vậy.

Người này, La Chỉnh hận, hận ông ta mưu hại cha mình, hận ông ta hủy vô số gia sản La gia chỉ vì muốn thỏa mãn dục vọng cá nhân, hận ông ta nhốt mình trong hầm, bị đối đãi như không phải người!

Loại thù hận này tuyệt đối không phải chỉ cần một kiếm giết chết là có thể tiêu tan!

Mấy câu đó của La Chỉnh đánh vào lòng khiến sắc mặt La Bính Quyền tái nhợt đi, sau đó cả người ông ta bỗng nhiên rung mạnh, lập tức hộc ra một ngụm máu!

“La Bính Quyền hộc máu!”

“La Chỉnh nói mấy câu mà ông ta lại hộc máu! Đây là chuyện gì?”

“Ông ta sợ La Chỉnh? Hay là bởi vì mỗi một câu của La Chỉnh đều nói đến điểm yếu của ông ta?”

Đông đảo đệ tử La gia đều lộ vẻ khó giải thích nổi.

Đám người sau lưng La Yên lại lạnh lùng nhìn La Bính Quyền, đệ tử La gia ngạc nhiên, nhưng đối với La Yên thì đó là chuyện bình thường.

Mỗi người có cái tâm võ đạo của chính mình. Cái tâm võ đạo này bao hàm cả tín niệm của bản thân, tốt, xấu, còn có thể giới quan...

Cái tâm võ đạo thực ra chính là một loại tín niệm. Chẳng qua trong đó bao hàm một chữ “tâm” nên đã nói lên rằng cái tâm võ đạo thực tế rất yếu ớt, phải không ngừng ổn định tâm trạng của mình mới có thể làm cho nó trở nên chắc chắn.

Có vài võ giả lúc bắt đầu khiêu chiến liền khiêu khích lẫn nhau, thậm chí không tiếc dùng vài thủ đoạn để đả kích đối phương, mở miệng chỉ ra nhược điểm, hoặc là cố ý xem thường thực lực của đối phương. Đây chính là muốn đả kích cái tâm võ đạo của kẻ địch! Nếu tâm võ đạo dao động hoặc xuất hiện sơ hở, mình có thể thừa cơ tiến lên, đánh bại đối thủ.

La Bính Quyền chợt thấy La Chỉnh tiến đến, lại được nhiều người ủng hộ nên ngay lúc ông ta than thở cho chính mình là “tường đổ mọi người đẩy”, thì cái tâm võ đạo đã xuất hiện một tia sơ hở.

Mà giờ đây La Chỉnh lại nói ra những câu có lý, đi vào lòng người! Những câu nói này dường như công phá cái tâm võ đạo của ông ta chỉ trong nháy mắt, làm cho nó chấn động kịch liệt.

La Bính Quyền khó thở, tất nhiên thân thể liền bị thương, do đó hộc máu!

“Người học máu là bởi vì người còn một tia nhân tính! Tồn tại một tia ấy này! Chẳng qua...” La Chỉnh lắc đầu: “Đã muộn rồi. Người đã kéo La gia vào vực sâu. Tuy ta sẽ thu dọn hết cục diện rồi rằm người gây ra, nhưng cái giá phải trả chính là tính mạng của người!”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Lúc này La Bính Quyền bỗng nhiên cười ha hả, trong ý cười của ông ta đã có sự điên cuồng, tiếng cười kia duy trì một hồi lâu mới dừng lại.

“Lời người nói đúng là không sai. Nhưng cho dù ta có là người chịu tội thật thì thế nào? Lấy tính mạng của ta? Người có bản lĩnh này? Nếu người chết, La gia còn có ai dám ngỗ nghịch với ta? Nói cho cùng thì thiên hạ này vẫn lấy thực lực làm trọng!” La Bính Quyền điên cuồng, bộ mặt dữ tợn nói: “Nếu ta giết La Chỉnh, người, người, và cả người! Lão bất tử La Kính! La Trác Vân? La Hán Khâm... Các người còn dám ngỗ nghịch với ta? Còn dám nói nửa câu vô nghĩa?”

Nói xong, trong miệng La Bính Quyền phun ra từng ngụm máu, khí huyết nồng đậm lan tràn, bảo kiếm vốn được bao quanh bởi chân nguyên màu tím cũng biến thành màu đỏ như máu!

Mỗi một thanh kiếm đều tản mát ra mùi máu tươi nồng nặc, tựa như chúng đều từng tàn sát trăm nghìn sinh linh!

“La Chỉnh, chiến đấu đi! Nếu người đã tiến vào Thanh Vân Tông, chắc hẳn thực lực cũng tiến bộ rất lớn. Chẳng qua thực lực mà người có được, không biết có lợi hại như miệng lưỡi của người hay không!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Dao Thương Bất Nhập

Phần lớn đệ tử La gia cảm nhận được mùi máu tươi lan ra từ trên người La Bính Quyền nên vẻ mặt đều biến đổi.

“Mùi máu tươi thật đậm đặc! Đây không phải công pháp của La gia chúng ta!”

“La Bính Quyền không phải tu luyện Tử Đan Quyền sao? Vì sao đột nhiên đổi sang cái khác?”

“Đây hình như là... Huyết Sát Kinh! Đây không phải là công pháp của ma nhân Huyết Tù kia sao, vì sao La Bính Quyền lại tu luyện loại tà công này?”

Sắc mặt bọn người La Hán Khâm đều thay đổi!

Trước đây vì đuổi bắt Huyết Tù nên quan phủ quận Sùng Dương đã ra thông cáo tỉ mỉ kỹ càng, trong đó miêu tả tường tận diện mạo, bề ngoài, khí chất, thậm chí còn có công pháp Huyết Tù sử dụng.

Khí tức của máu tươi lan ra từ trên người La Bính Quyền và Huyết Sát Kinh được miêu tả trong thông cáo, gần như giống nhau như đúc! Chẳng qua La Hán Khâm cũng chưa thể xác định, chỉ là phỏng đoán mà thôi! Dù sao chữ viết miêu tả có giới hạn, mà mấy người La Hán Khâm cũng chưa từng nhìn thấy Huyết Tù.

Nhưng họ vẫn có thể xác định được cơ bản, công pháp của La Bính Quyền tuyệt đối không phải công pháp đứng đắn gì!

“Vèo vèo vèo vèo vèo...”

La Bính Quyền thúc giục, vận chuyển mười hai bảo kiếm phía sau, trên không trung xuất hiện mười hai quỹ đạo!

Những bảo kiếm bay tán loạn đó, trong mắt đệ tử La gia giống như lưỡi hái tử thần, nhất nào nhất nấy đều có thể đoạt lấy tính mạng của bọn họ.

Mà theo những bảo kiếm đang bay múa đó, một mùi máu tươi càng nồng đậm giống như từng con yêu ma đang bay múa.

Không ít đệ tử La gia âm thầm lo lắng, La Chính có thể đỡ nổi những bảo kiếm này sao? Tuy khí thế của hắn như hồng thủy nhưng hắn có thể là đối thủ của La Bính Quyền không?

La Chính muốn cứu lại La gia từ bên vực sâu trở về, củng cố căn cơ đang lung lay sắp đổ của La gia lần nữa, cửa ải quan trọng nhất chính là đánh bại La Bính Quyền!

Nếu La Chính thất bại, như vậy những gì hắn nói cũng chỉ là nói suông mà thôi. Hơn nữa, chỉ sợ kết quả của nhóm đệ tử hiện tại đang ủng hộ La Chính sẽ vô cùng thảm hại! Với tính cách của La Bính Quyền, chỉ sợ các đệ tử ở võ đường hôm nay đều sẽ bị tính sổ!

La Chính có thể làm được không?

Lúc trước La Chính muốn chạy trốn khỏi La gia nhưng lại bị phi kiếm này của La Bính Quyền ép trở về, mỗi thanh phi kiếm đều khiến cho La Chính lui về phía sau một bước, lúc ấy La Chính căn bản không dám vượt qua kiếm này.

Nhưng trong mắt La Chính lúc này, đám chân nguyên đỏ như máu đang bám trên những thanh bảo kiếm kia tuy có mùi máu tươi nồng đậm,

nhưng lại là chân nguyên cực kỳ pha tạp, đây là biểu hiện của một vị võ giả căn cơ bất ổn!

Đến đệ tử chi thứ trong một sĩ tộc nhỏ ở Đế Đô Phần Thiên thì chân nguyên cũng tinh thuần hơn La Bính Quyền rất nhiều.

Trong mắt đệ tử La gia, một thanh bảo kiếm kia giống như con rắn độc muốn cắn người, nhưng trong mắt La Chỉnh lại chỉ là con sâu nhỏ không đáng nhắc tới!

Mắt thấy mười hai thanh bảo kiếm phân tán ra mười hai phương hướng khác nhau rồi vây lại đây, trên mặt La Chỉnh cũng chỉ cười lạnh lùng, nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi nóc nhà, giẫm lên tường mà chạy như điên về phía La Bính Quyền.

Từng thanh bảo kiếm không ngừng bắn về phía La Chỉnh, ngăn cản hẳn.

Nhưng La Chỉnh giống như một con khỉ nhanh nhẹn, mỗi khi những bảo kiếm đó hướng về phía hẳn, chỉ nháy mắt khi còn cách hẳn một khoảng ngắn thì hẳn liền có thể tránh đi nhẹ nhàng.

Cảnh này khiến đại đa số đệ tử La gia run sợ trong lòng! Dù sao theo bọn họ đang thấy thì chỉ cần La Chỉnh bước sai một bước, thân thể hẳn sẽ có thêm mười hai cái lỗ thủng chỉ trong chớp mắt.

Chẳng qua với thực lực của các trưởng bối trong La gia thì cũng đủ nhìn ra thân pháp lợi hại của La Chỉnh. La Chỉnh căn bản không coi mười hai thanh kiếm này ra gì mà chờ chúng tới gần phạm vi nửa thước mới mới bắt đầu tránh.

Chỉ có tuyệt đối tự tin vào tốc độ và thân pháp của mình thì mới dám liều như vậy, La Chỉnh... đột nhiên mạnh mẽ quá vậy?

Sau khi hữu kinh vô hiểm vượt qua bức tường, La Chỉnh nhảy lên đài. Lúc hai chân còn chưa chạm đất đã chợt nghe thấy La Bính Quyền cười lạnh một tiếng.

“La Chỉnh, người thật sự nghĩ có thể tránh kiếm của ta? Ta đã biết người sẽ bước lên cái đài cao đó từ lâu, lúc này ta xem người trốn thế nào?”

Tiếng La Bính Quyền vừa dứt, mười hai thanh phi kiếm chợt bắn về phía đài cao kia. Còn lúc này La Chỉnh đang đứng trên không trung nên căn bản không thể tránh.

“Chết đi!” Trên mặt La Bính Quyền toát ra vẻ mỉa mai. Thằng nhóc này còn non lắm. Nếu tu luyện ở Thanh Vân Tông 10 năm, tám năm thì có lẽ ông ta cũng không phải đối thủ.

Nhưng hiện tại dù hẳn có đột phá thì mình cũng có đột phá, hơn nữa Huyết Tù còn truyền Huyết Sát Kinh cho mình, làm thực lực càng tiến bộ nhảy vọt!

La Chỉnh, người không phải là đối thủ của ta!

“A! Nguy rồi, không được nhảy tới nơi đó!” Một vị đệ tử La gia hét to.

“La Bính Quyền âm hiểm thật, ngay từ đầu ông ta đã tính toán bày ra thiên la địa võng ở cái đài cao kia, có lẽ công kích ban đầu chỉ để dụ thôi!”

Một vài đệ tử La gia lúc này nhắm chặt hai mắt lại, căn bản không dám nhìn. Cảnh tiếp theo đã hình thành trong đầu óc bọn họ, trên người La Chỉnh tất nhiên sẽ xuất hiện mười hai lỗ thủng máu chảy đầm đìa!

Cho dù là vài trưởng bối La gia có nhãn lực tốt hơn một chút, lúc này sắc mặt cũng hơi khó coi. Họ không ngờ La Chỉnh dễ dàng rơi vào trong bẫy rập mà La Bính Quyền bố trí.

La Đại Long và La Ngọc Thư cũng nắm chặt tay, chờ mong kỳ tích xảy ra. Chỉ là xác suất có kỳ tích này thật sự quá nhỏ!

La Yên đứng sau đám người nhin không được mà lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Với thân thể mạnh mẽ đến biến thái của ca ca, chỉ sợ những thanh kiếm đó dù trực tiếp đâm vào người cũng chẳng tạo nổi vết thương gì.

Không biết sau khi La Bính Quyền thấy cảnh kia vẻ mặt sẽ thế nào? Chắc chắn ca ca muốn đả kích ông ta đến chết luôn.

Trên mặt La Bính Quyền toát ra vẻ hưng phấn. Để làm La Chỉnh chết thảm hại hơn một chút, thậm chí ông ta còn tận lực thúc giục chân nguyên trên người làm uy lực của phi kiếm tăng lên năm lần! Như vậy phi kiếm không chỉ có thể đâm vào thân thể La Chỉnh mà còn có thể xuyên qua thân thể hắn, hình thành mười hai lỗ máu.

Nhưng mà khi những phi kiếm đó lao về phía La Chỉnh, vẻ hưng phấn trên mặt La Bính Quyền chợt cứng lại, thay vào đó là vẻ mặt nghi hoặc. Nhất thời ông ta cảm thấy hai mắt của mình hình như có vấn đề?

Vì sao... Vì sao La Chỉnh không bị phi kiếm xuyên thủng?

Cứ như lúc tiếp xúc với thân thể La Chỉnh thì tức khắc bị thân thể hắn đẩy văng ra vậy?

Điều này sao có thể?

Nếu bị chân nguyên hộ thể của La Chỉnh đẩy văng ra thì còn có khả năng, nhưng phi kiếm rõ ràng phóng về phía thân thể La Chỉnh.

Thân thể con người có thể mạnh đến tình trạng này?

Không thể nào!

Đây chính là phi kiếm được Huyết Sát Kinh thúc giục đấy!

Tuy Huyết Sát Kinh là công pháp địa giai, nhưng nó theo đạo sát lục, tu luyện ít nhưng thu lợi nhiều, vả lại uy lực vượt xa công pháp cùng giai, mà ngang với công pháp thiên giai!

Phần lớn đệ tử La gia thấy cảnh này cũng trợn mắt há mồm.

Về mặt lý thuyết, La Chính biểu hiện càng mạnh thì chắc chắn là càng tốt, vấn đề là hiện tại biểu hiện của La Chính đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Trong mắt đệ tử La gia, La Bính Quyền là tồn tại cao nhất? Ông ta có quyền sinh quyền sát trong La gia không phải vì cái gì khác mà là vì thực lực của ông ta đủ mạnh để giết bất cứ người La gia nào.

Ai dám không phục?

Một chữ: chết.

Nhưng mà...

Khi đối mặt với một đòn toàn lực của La Bính Quyền, La Chính lại dùng thân thể để chặn.

Mười hai thanh phi kiếm không đủ phá vỡ làn da của La Chính mà trực tiếp bị đẩy lùi.

“Đây nhất định là đao thương bất nhập trong truyền thuyết...” Một đệ tử La gia thì thào nói.

La Kính mắt mờ, khi thấy cảnh này, khóe mắt đã có hai hàng lệ chảy ra, giọng khàn khàn cảm thán: “Ông trời có mắt, coi như La Tiêu chết cũng được nhắm mắt, nó có người kế tục rồi!”

La Chỉnh nhìn La Bính Quyền đang trố mắt đứng nhìn, lạnh lùng nói: “Người nói ta trốn như thế nào? Căn bản ta không muốn tránh mà thôi. Tuy đều là Tiên Thiên Tam Trọng, nhưng chỉ sợ người không tưởng tượng nổi cách biệt giữa chúng ta!”

Nói xong, La Chỉnh lại nhảy lên phía đài cao, một lần nữa nhảy về phía La Bính Quyền.

La Bính Quyền không ngốc!

Bản thân ông ta đã chuẩn bị một đòn cực mạnh từ lâu, nhưng đánh trúng La Chỉnh ngay chính diện mà cũng không hiệu quả, điều này chứng tỏ thực lực của La Chỉnh đã đến mức ông ta không thể tưởng tượng nổi từ lâu.

Vô cùng sợ hãi nên trong lòng La Bính Quyền lúc này chỉ có một suy nghĩ: Trốn!

Nhưng tốc độ cả ông ta làm sao so nổi với La Chỉnh? Nhắc tới tốc độ, dường như chỉ trong một nhịp thở, La Chỉnh đã đuổi kịp ông ta.

Trong tình thế nguy cấp như vậy, La Bính Quyền chỉ có thể lớn tiếng hét lên: “Tiền bối, cứu ta!”

Mà giờ này khắc này, La Chỉnh đã tới phía sau La Bính Quyền, lạnh giọng nói: “Dù có lão Thiên Vương ở đây cũng không cứu được người!”

Nói xong, La Chỉnh nện ngay một quyền vào sau lưng La Bính Quyền khiến ông ta văng vào một căn phòng.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo truyền tới từ cách đó không xa: “Ai dám đánh đồ nhi của ta? Ta phải nuốt sống người!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Tự Tin

Một bóng người màu đỏ cách đó không xa rất nhanh liền bay tới. La Tuấn Dật cũng không ngừng bám theo phía sau.

Tất nhiên La Tuấn Dật nghe được tiếng kêu cứu của La Bính Quyền.

“Cái gì? La Chinh đánh bại nhị ca?” Nhất thời La Tuấn Dật cảm thấy có chút không tiếp nhận được sự thật này.

Ngay sau đó, gã nghe Huyết Tù gọi La Bính Quyền là đồ nhi, trong lòng lại chấn động.

La Bính Quyền bái Huyết Tù làm thầy từ lúc nào?

Tuy gã biết La Bính Quyền giấu Huyết Tù trong La gia là muốn lợi dụng lão ta để đối phó với La Chinh, nhưng từ sâu trong lòng La Tuấn Dật gã vẫn không quá thân cận với Huyết Tù.

Dù sao Huyết Tù cũng không theo chính đạo, nuốt người sống, hút máu tươi khiến người ta giận sôi, cho dù hợp tác với người như Huyết Tù cũng là cưỡi trên lưng hổ, một ngày nào đó sẽ bị Huyết Tù cắn ngược trở lại. Nhưng bởi vì có sự tồn tại của La Chinh nên La Tuấn Dật cũng hiểu, La Bính Quyền không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng gã không hiểu sao La Bính Quyền lại bái Huyết Tù làm thầy!

Tuy trong lòng không hiểu, nhưng lúc này cũng không có nhiều thời gian cho gã suy nghĩ nữa. Dù sao giờ cũng là lúc nguy cấp.

Một quyền của La Chỉnh đánh văng La Bính Quyền vào trong phòng, sau đó hăn cũng nhảy vào. Một quyền này mới chỉ vền vẹn có bốn năm phần thực lực của La Chỉnh mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ để cho La Bính Quyền ăn hành.

Chỉ chốc lát sau, mọi người liền nhìn thấy La Chỉnh xách một người máu me đầy mặt, khí sắc suy sút ra khỏi phòng. Đây đúng là La Bính Quyền.

Tùy tiện đánh ra một quyền, vậy mà La Bính Quyền đã thua ở trong tay La Chỉnh.

Trong lòng đệ tử La gia cũng là một trận cảm thán. Xem ra bọn họ cũng đánh giá quá thấp thực lực của La Chỉnh rồi.

Đúng lúc này, mọi người nhìn thấy một bóng người màu đỏ xuất hiện cách đó không xa. Khi nhìn thấy người nọ, sắc mặt bọn họ lập tức đại biến!

Toàn thân người nọ đều là màu đỏ tươi, giống như da và tóc đã bị lột sạch, chỉ còn lại máu thịt!

Mùi máu tươi vô tận lan ra từ thân thể người nọ khiến người khác cũng phải nghi ngờ, không biết có phải mình đang ở chiến trường Tu La hay không.

Không cần nhìn đến dung mạo, dường như rất nhiều người đều có thể nhận ra lão ta.

Tên này tiếng ác truyền xa, trong thông cáo của quan phủ cũng miêu tả kỹ càng tỉ mỉ.

“Huyết Tù! Là Huyết Tù! Vậy mà lão ta lại ở trong nhà chúng ta!”

“Lão ta còn gọi La Bính Quyền là đồ nhi! Chẳng lẽ La Bính Quyền bái lão ta làm thầy?”

“Khó trách... Khó trách mùi máu tươi trên người La Bính Quyền lại nặng như vậy, thì ra là học Huyết Sát Kinh của Huyết Tù. Khó trách trong gia tộc lại có người mất tích! Thì ra...”

Thực lực của đệ tử La gia không mạnh, nhưng họ không phải kẻ ngốc. Tuy chuyện có người mất tích trong La gia đã bị La Bính Quyền phong tỏa chặt chẽ, nhưng chuyện ngay trước mắt như vậy, có ai lại không thấy? Chẳng qua La Bính Quyền chỉ phong tỏa tin tức không cho mọi người bàn tán chuyện này mà thôi.

Mặc dù nhiều người cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng căn bản cũng chẳng có ai liên tưởng đến Huyết Tù.

Giờ này mọi người nhìn thấy Huyết Tù mới vỡ lẽ ra!

Cái tên được xưng danh ác ma thể kia lại trốn trong nhà bọn họ, còn trở thành thầy của gia chủ...

Huyết Tù bay bổng trên không trung, mái tóc không ngừng phất phới sau đầu, một đôi con ngươi màu đỏ sít sao nhìn chăm chăm La Chính. Lão ta liếm liếm môi: “Thả đồ nhi ta xuống, ta có thể giết ngươi trước rồi sau đó mới ăn thi thể ngươi. Nếu không, ta liền nuốt sống ngươi!”

Ăn người sống là một sở thích của Huyết Tù, lão ta thích nhìn bộ dáng những người sống đó kêu la thảm thiết, cho nên lúc ăn lão ta đều bắt đầu từ tay chân.

Vì kẻ trở thành đồ ăn của lão ta có thể nhìn thấy thân thể của chính bản thân bị hằn cấn nuốt nên kêu la thảm thiết, loại biểu tình vụn vặt này kích thích cơn thèm ăn của Huyết Tù!

“Nuốt ta?” Trên mặt La Chỉnh toát ra vẻ mỉa mai, “Người cũng không sợ ta đánh người gãy răng?”

“Nhóc con. Người mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng mà thôi, có biết ta ở cảnh giới gì hay không?” Huyết Tù bay lơ lửng giữa không trung cười lạnh nói.

“Mới vào Chiếu Thần Cảnh, Chiếu Thần Nhất Trọng, người có gì để mà đắc ý? Vẫn cảm thấy mình rất lợi hại sao?” Vẻ mỉa mai trên mặt La Chỉnh càng mãnh liệt hơn.

Huyết Tù nghe thấy La Chỉnh nói vậy, nhất thời đơ lại.

Vốn lão ta cho rằng La Chỉnh mới chỉ ở Tiên Thiên Cảnh, không rõ lão ta đã là Chiếu Thần Cảnh nên mới hỏi lại.

Không ngờ đối phương còn nói thẳng ra tu vi của lão ta, trên mặt lại còn không có chút bối rối nào, điều này làm cho lão cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng lão lại không nghĩ ra rốt cuộc là lạ ở chỗ nào. Giữa Tiên Thiên Cảnh và Chiếu Thần Cảnh có cách biệt rất lớn, đến nói rằng khác nhau như trời đất thì vẫn không đủ. Tuy hiện giờ Huyết Tù cũng chưa khôi phục toàn bộ thực lực, nhưng lão tu luyện đạo sát lục, thực lực vốn vượt qua võ giả cùng giai, nên Tiên Thiên Cảnh căn bản không đủ để lão coi trọng.

Từ bao giờ mà Tiên Thiên Cảnh có thể xem thường Chiếu Thần Cảnh?

Thực tế kiến thức của Huyết Tù cũng chỉ có hạn.

Trong Thanh Vân Tông, nhân tài xuất hiện hết lớp này đến lớp khác, thực lực và thiên phú của các loại đệ tử thường thường vượt qua sức tưởng tượng của mọi người, cho nên chuyện chiến đấu vượt cấp ở Thanh Vân Tông cũng không hiếm thấy.

Đương nhiên, Tiên Thiên Cảnh giống như La Chỉnh chiến đấu vượt cấp với cường giả Chiếu Thần Cảnh mà giành được phần thắng thì tương đối hiếm.

Mà bên trong quận huyện cấp dưới này ở Đông Vực, thực lực của các võ giả vốn không mạnh, cho nên Tiên Thiên Cảnh muốn khiêu chiến Chiếu Thần Cảnh thì dường như là không thể.

Đây là nguyên nhân Huyết Tù không nghĩ ra vì sao La Chỉnh không kích động? Chẳng lẽ phía sau hẳn còn có nhân vật nào cường đại hơn?

Đương nhiên lão ta không rõ ở các quận huyện trong Đông Vực thì thực lực của lão ta miễn cưỡng cũng được cho là không tồi, nhưng so với Thanh Vân Tông thì cũng chỉ như con tép.

Lúc thực lực của Huyết Tù ở đỉnh cao, chỉ sợ cũng kém hơn nhiều so với Châu Đan của Hắc Nham Phong, huống chi bây giờ lão ta còn bị thương trong người.

Nếu so với La Chỉnh, đương nhiên không đáng nhắc tới.

“Tên nhóc này thật cuồng ngạo, chờ lát nữa người bị ta cắn xé từng miếng rồi nuốt ăn xem, hy vọng lúc đó người vẫn còn có thể cuồng như vậy!”

Lời Huyết Tù vừa dứt, từng luồng tơ máu trực tiếp lan ra từ trong máu thịt của lão ta.

Cảnh này nhìn qua có hơi kinh khủng, giống như lão ta dùng sức lực để ép máu trong người ra, những tơ máu đó vừa xuất hiện liền bay về hướng La Chỉnh.

La Chỉnh xách La Bính Quyền trong tay, cười lạnh nói: “Rất thú vị. Ta nghĩ người đã súc sinh lắm rồi, không ngờ người còn súc sinh hơn ta tưởng,

bái kẻ như thế làm thầy! Chẳng qua La Bính Quyền, ta cho người biết, kẻ như thế cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, người đúng là chó mù mắt!”

La Bính Quyền bị La Chinh xách trong tay nên không thể chống lại, lúc này thứ duy nhất ông ta có thể trông cậy chính là mượn tay Huyết Tù giết chết La Chinh! Nếu không, nhất định ông ta sẽ chết không có chỗ chôn!

Cho nên dù đang bị xách như một con chó, khí tức suy bại nhưng trong mắt ông ta vẫn còn chút hy vọng.

Chỉ cần tiền bối Huyết Tù ra tay thì tốt rồi!

Loại trừ La Chinh, ông ta mới có thể bàn tới hy vọng.

“Người sẽ bị tiền bối Huyết Tù ăn sống! Kết quả cuối cùng vẫn như trước thôi, không có gì thay đổi... Ha ha!” La Bính Quyền lớn tiếng cười nói, vừa cười được vài tiếng liền thở hắt ra.

“Vậy sao?” La Chinh không thèm để tâm tới những tư máu đang bay về phía mình mà tiếp tục nói với La Bính Quyền: “Vậy ta tạm thời giữ lại mạng chó của người, cho người sống lâu thêm chút nữa, để người xem, chỗ dựa người tự cho là đúng - “tiền bối Huyết Tù” kia yếu ớt cỡ nào...”

Nói xong, La Chinh tiện tay ném La Bính Quyền ra, nghênh đón những tư máu kia.

Huyết Tù vốn muốn lấy phương thức có tính áp đảo để xử lý La Chinh, nhưng nghe La Chinh nói vậy, trong mắt lão ta lại thêm vài phần tàn khốc. Lão ta lạnh giọng nói: “Tiên Thiên Cảnh đứng trước mặt ta mà dám cuồng vọng như thế, thật sự không nhiều lắm! Hy vọng người đừng hối hận!”

“Hối hận?”

La Chỉnh lắc đầu, lúc này hần giơ tay ra, không tránh không né, trực tiếp quấn những tơ máu đó lên tay mình.

Thấy cảnh này, trái tim ai nấy trong La gia lập tức như bị treo lên.

Theo bọn họ thấy, La Chỉnh là đệ tử Thanh Vân Tông, sau khi tu luyện trong Thanh Vân Tông có thể đánh bại La Bính Quyền, tạm thời cũng không coi là việc gì khó.

Nhưng ma nhân Huyết Tù kia chính là Chiếu Thần Cảnh!

Cho dù mới vào Chiếu Thần Cảnh thì đối với võ giả quận Sùng Dương mà nói, sự tồn tại đó chẳng khác nào một vị thần.

Một cao thủ Tiên Thiên cũng có thể xưng vương xưng bá trong quận huyện, vậy thì cường giả Chiếu Thần Cảnh chẳng coi là thần thì gì?

La Chỉnh cứ thế đưa tay ra, còn quấn lấy tơ máu mà Huyết Tù thả ra quanh mình? Vậy chẳng phải chết chắc sao?

Dù La Chỉnh tự tin cố ý để bị quấn quanh thì bọn họ cũng không thể tin được, nhưng hần tràn đầy tự tin như vậy, không tránh không né, cứ để những tơ máu đó quấn vào...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Sát Khí Hóa Tinh

La Chỉnh dùng thân thể cứng rắn chống lại phi kiếm của La Bính Quyền, sau đó chỉ dùng một quyền đã đánh La Bính Quyền bị thương nặng, điều này đã khiến các đệ tử La gia kinh ngạc, chấn động không thôi, đồng thời cũng đánh giá thực lực của La Chỉnh ở mức cực cao.

Đánh giá tất nhiên là cao, nhưng cũng giống như ở đại hội toàn phong trong Thanh Vân Tông lúc trước, không ai thật sự tin La Chỉnh lấy cảnh giới Tiên Thiên Nhị Trọng lại có thể đánh bại Châu Đan - Chiêu Thần Cảnh.

Hiện tại La Chỉnh đã là Tiên Thiên Tam Trọng, nhưng làm sao có thể liều mạng với Huyết Tù - Chiêu Thần Cảnh?

Loại chuyện này nếu không tận mắt nhìn thấy thì thật khó mà tin được.

Tơ máu do Huyết Tù thả ra quần lên cánh tay La Chỉnh. Đám tơ máu giống như hàng vạn hàng nghìn con trùng nhỏ, chui vào trong da làn da của hắn.

Đây chính xác là tơ máu từ trong người Huyết Tù, cùng với sát khí mãnh liệt nên cho dù là sắt dày cũng có thể chui qua. Ngày thường Huyết Tù hút máu thịt người khác cũng là dùng những tơ máu này, cho chúng chui vào trong người nạn nhân, rồi tiến hành cắn nuốt.

Người bị cắn cắn nuốt máu thịt sẽ chỉ còn lại da và xương, kết quả vô cùng thê thảm.

“Nhóc con, kêu thảm thiết đi, thét chói tai đi!” Dù tên Huyết Tù kia không có da trên mặt nhưng vẫn hiện ra nụ cười tàn nhẫn.

Tuy nhiên, lão ta bỗng cảm thấy có gì đó không phải.

Tơ máu không có gì cản nổi của lão vậy mà lại không chui vào trong da của La Chỉnh được!

Tại sao có thể như vậy?

So với La Bính Quyền, Huyết Tù càng trực tiếp cảm nhận được độ mạnh mẽ trong thân thể của La Chỉnh hơn.

Bởi vì La Bính Quyền lợi dụng phi kiếm để tấn công La Chỉnh, nhưng những phi kiếm đó chỉ có chút ít chân nguyên khổng lồ nên bị La Chỉnh bắn bay. Sau đó La Bính Quyền chỉ cảm thấy lạ, ông ta còn nghĩ không biết có phải La Chỉnh có pháp bảo hộ thể gì không.

Đúng lúc Huyết Tù đang hết sức kinh ngạc thì La Chỉnh cười lạnh một tiếng: “Bay trên không trung chắc là mệt lắm nhỉ? Xuống dưới cho ta!”

Nói xong, cánh tay bị tơ máu quấn quanh của La Chỉnh bỗng nhiên nắm chặt lại, dùng sức kéo xuống đất, hung hăng đập một quyền lên trên mặt đất!

“Ầm, ầm!”

Sức mạnh thật lớn đánh vào tạo ra một cái hố to trên mặt đất, âm thanh của một quyền này còn chưa tan đi, lập tức lại có một tiếng vang thật lớn truyền đến: “Ầm!” Đây chính là tiếng Huyết Tù bị La Chỉnh kéo xuống dưới với tốc độ cực nhanh.

Mặt đất nứt ra tạo thành vô số khe hở, mà cách La Chỉnh không xa có một cái hố hình người được tạo ra, bên trong truyền ra một mùi máu tươi

nồng đậm làm người khác phải buồn nôn.

Chỉ sau một nhịp thở, một dòng máu bắn ra từ trong cái hố đó, tung tóe khắp mặt đất xung quanh. Phiến đá trên mặt đất lập tức đen xì, đồng thời phát ra tiếng “xì xì”, chỉ trong nháy mắt phiến đá đã tan rã, dòng máu kia vậy mà có tính ăn mòn cực cao.

Chỉ chốc lát sau, một cái tay đầy máu từ cái hố kia giơ lên, lúc này cả người Huyết Tù đều được nhuộm máu giống như lúc mới sinh.

“Ta thật không ngờ, đệ tử Thanh Vân Tông đều mạnh đến vậy sao? Người chẳng qua mới chỉ là Tiên Thiên Tam Trọng, thế mà lại có thể ép ta thiêu đốt Vạn Ma Chi Huyết, kích phát thân thể Huyết Ma!” Trên mặt Huyết Tù cũng phủ đầy máu, chỉ thấy đôi mắt lão ta đỏ bừng. Lúc này không thể gọi lão ta là người được nữa, mà là một Huyết Ma hàng thật giá thật.

Thấy Huyết Tù biến thành bộ dáng này, khí thế trên người càng tăng mạnh, mặt La Chính cũng toát ra vẻ bất ngờ.

Xem ra đạo sát lục đúng là một con đường tắt, nếu không phải vì tu luyện đạo sát lục sẽ dễ bị sát khí cản ngược thì không biết có bao nhiêu võ giả trong thiên hạ sẽ đi theo con đường này. Huyết Tù có cảnh giới Chiếu Thần Nhất Trọng, hơn nữa căn cơ của lão ta cũng không bằng đệ tử Thanh Vân Tông, nhưng dựa vào bí pháp kích phát sát khí trong cơ thể nên có thể tăng mạnh thực lực bản thân.

Không biết lão ta đã giết hại bao nhiêu sinh linh, giết đến mức chính lão không biết mình có được bao nhiêu sát khí? Lúc này La Chính đã lười nói lời vô nghĩa với lão ta, thân hình vừa động liền bước ra một bước quỷ dị, Lưu Quang Kiếm trong tay nhẹ nhàng xoay một cái, chém ra một kiếm vô cùng khí phách.

“Chết!” Lưu Quang Kiếm vô cùng sắc bén chém ra một đường kiếm sáng màu bạc, bay thẳng đến Huyết Tù.

“Vô dụng!” Huyết Tù vung tay lên, trong cánh tay lão ta ngưng kết ra từng luồng tinh thể màu đỏ máu, tầng tầng lớp lớp tinh thể này trông giống như vô số viên phi thúy đỏ máu. Trên cánh tay Huyết Tù hình thành một khối giáp thật dày, mỗi một tinh thể màu đỏ ẩn chứa sát khí nồng đậm.

“Lộp bộp, lộp bộp, ầm, ầm...”

Một kiếm này của La Chính không biết chém hết bao nhiêu tinh thể, nhưng cuối cùng vẫn bị chặn lại.

Huyết Tù cười lạnh một tiếng: “Thực lực của người đúng là khiến ta cảm thấy bất ngờ, nhưng mà người vẫn sẽ trở thành đồ ăn của ta thôi!”

“Bụp bụp bụp bụp bụp bụp!”

Trên người Huyết Tù lập tức bắn ra sáu cái xương nhọn đỏ như máu, mỗi cái đều dài đến mấy trượng giống như một con nhện chân dài, nháy mắt vây quanh La Chính.

“Trở thành một phần máu thịt của ta đi!” Huyết Tù điên cuồng cười một tiếng, sáu cái xương nhọn đỏ như máu đâm về phía La Chính!

Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp lặng lẽ bay lượn cách đó không xa, nàng thản nhiên nói: “Ca ca, cần giúp không?”

Nghe cô gái kia nói, Huyết Tù mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Cô ta đến đây lúc nào? Nàng vẫn luôn ở đây sao? Vì sao ta không phát hiện ra sự tồn tại của nàng?

Tu vi của thiếu nữ này là Chiếu Thần Cảnh?

Nàng gọi La Chỉnh là ca ca? Đệ tử La gia thậm chí còn có một cô gái có tu vi là Chiêu Thần Cảnh?

Thực lực của La Chỉnh đương nhiên khiến lão ta kinh ngạc, nhưng dù sao cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh nên lão không có khả năng thua, cho dù không địch lại, lão còn có thể chạy! La Chỉnh là Tiên Thiên Cảnh, chắc chắn không thể đuổi theo lão ta, cho nên Huyết Tù mới chiến đấu với ưu thế tâm lý cường đại.

Nhưng nếu bên người La Chỉnh có thêm một cường giả Chiêu Thần Cảnh thì lại khác! Tu vi của cô gái này chỉ cao hơn chứ không hề thấp hơn lão! Huyết Tù gặp phải nàng, căn bản không nắm chắc phần thắng.

“Không cần muội hỗ trợ đâu, ta sẽ chấm dứt trận chiến này ngay thôi.” La Chỉnh cười nói.

Đây là có ý gì? Huyết Tù hoàn toàn không kịp phản ứng. Không cần cô gái kia hỗ trợ mà muốn chấm dứt trận chiến này? Nghe giọng điệu của La Chỉnh thì có vẻ lúc nào cũng có thể giải quyết mình? Người này có phải quá ngây thơ rồi không...

Huyết Tù chưa kịp suy nghĩ đã thấy một đường sáng bạc lóe ra trong tay La Chỉnh, bắn thẳng về phía mình.

Đường sáng bạc kia đúng là phi đao nát!

Phi đao nát bay tới rất nhanh, gần như là ngay lập tức. Tình thế cấp bách nên Huyết Tù muốn tránh đi, nhưng ngay sau đó lão liền cảm nhận được một cơn đau đớn thống khổ trong đầu mình, khiến lão không thể suy xét được gì nữa.

“Ầm!”

Phi đao nát dễ dàng hiện lên từ cổ của Huyết Tù, chặt đứt cổ của lão ta, một lượng máu tươi lớn phun ra.

Đầu lão lăn sang một bên, sắc đỏ trong hai mắt dần tối lại. Thì ra là ta quá ngây thơ...

Nhìn thi thể chậm rãi chao đảo của Huyết Tù, La Chỉnh lắc lắc đầu. Bàn về sức chiến đấu đơn thuần thì Huyết Ma Huyết Tù mạnh thật, ít nhất có thể đánh bại Châu Đan, thậm chí còn có thực lực để chiến một trận với Vương Doãn. Nhưng chẳng qua đó là chỉ tình huống cứng đối cứng.

Đáng tiếc, loại võ giả sinh ra trong giang hồ này không có nhiều tài nguyên gì bên người, linh hồn căn bản cũng không được rèn luyện, gặp phải Kinh Thần Thứ của La Chỉnh thì vốn không có cách nào chống cự.

Nếu La Chỉnh muốn nhanh chóng giải quyết trận chiến này, hoàn toàn có thể dựa vào công kích của Kinh Thần Thứ, đánh cho Huyết Tù thành một tên ngốc.

So sánh ra, võ giả sinh ra trong Thanh Vân Tông đều có linh hồn đặc biệt mạnh, hoặc là có được phương pháp bảo vệ linh hồn của chính mình.

Sau khi Huyết Tù chết đi, từng luồng sát khí trong cơ thể lão ta mãnh liệt trào ra. Nhìn chung, sát khí cũng không có vẻ ngoài gì, chỉ có nồng đậm lắm mới có thể hiện ra màu đỏ nhạt nhợt, trừ phi lượng sát khí lớn ngừng kết lại mới có thể hiện ra màu đỏ.

Nhưng sát khí của Huyết Tù lại là một màu đỏ thẫm!

“Nhiều sát khí như vậy, rốt cuộc người này đã giết bao nhiêu sinh linh rồi?” La Chỉnh thản nhiên nghĩ.

Từng luồng sát khí kia không ngừng đánh vào thân thể La Chỉnh, tụ tập trong thân thể hắn. So sánh ra mới thấy, sát khí La Chỉnh đoạt được khi

giết mấy người vừa rồi quả thực không đáng nhắc tới.

Qua khoảng 10 nhịp thở, sát khí trong cơ thể Huyết Tù cuối cùng cũng tụ tập hết trong cơ thể La Chỉnh, biến thành ba khối tinh thể màu đỏ.

“Ba khối tinh thể màu đỏ, đây là ba phần sát khí sao?” La Chỉnh có thể cảm nhận được ba khối tinh thể màu đỏ này cũng là một loại năng lượng đặc biệt do ngàn vạn sinh linh trước khi chết nguyện rửa mà thành. Lời nguyện rửa khi chết đi thì chắc chắn chẳng phải thứ gì tốt.

Chẳng qua việc gì cũng có mặt lợi, mặt hại. Tuy sát khí này sẽ cản ngược trở lại, nhưng nếu vận dụng sát khí thì uy lực lại vô cùng mạnh mẽ. Ví dụ như căn cơ của Huyết Tù không bằng Châu Đan, nhưng thực lực bộc phát ra lại mạnh hơn hẳn, đây là dựa vào sát khí mới phát huy ra được thực lực như thế.

“Ba phần sát khí này ẩn náu trong cơ thể, đối với ta mà nói là hại, nhưng may là ta đã liên kết với Sát Lục Kiếm Sơn nên có thể gửi sát khí ở đó.” Tâm niệm La Chỉnh vừa động, ba phần sát khí kia nháy mắt liền tiêu tan, còn hẳn lại cảm thấy từ nơi nào đó trong thân thể mình đang bắt đầu truyền đến một tia năng lượng...

Sát khí nhập vào Sát Lục Kiếm Sơn thì ra lại đơn giản như vậy, không biết ta có thể gửi bao nhiêu sát khí ở Sát Lục Kiếm Sơn nhỉ?

Lúc La Chỉnh tự hỏi thì cách đó không xa có một bóng dáng nhanh chóng chạy trốn, đó chính là La Tuấn Dật ban nãy còn theo sau Huyết Tù!

La Tuấn Dật nào có thể nghĩ đến La Chỉnh tùy tiện ra tay đã có thể làm thịt Huyết Tù!

Đây chính là Huyết Tù bị quan phủ và Thanh Vân Tông liên thủ đuổi giết đấy! Thực lực của Huyết Tù gần như là vô địch trong vài quận huyện

quanh đây, cho dù không ít quan phủ và cao thủ do Thanh Vân Tông phái đến vây quét nhưng lão ta vẫn chạy trốn được.

Vậy mà giờ lại bị La Chính chặt đứt cổ...

La Tuấn Dật chỉ cảm thấy lạnh run sau lưng, giờ này trong đầu gã ngoài việc chạy trốn ra thì đã không thể suy nghĩ được gì nữa.

Chẳng qua chưa đi được hai bước đã có một cô gái lặng lẽ đứng trước mặt gã. Cô gái ấy cười tươi như hoa, chính xác là La Yên, nàng nhẹ giọng nói: “Tam thúc, người muốn đi đâu?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Ta Là Gia Chủ

Sắc mặt La Tuấn Dật như đồng tro tàn, cô gái vô song trông như đóa hoa sen trước mắt này vô cùng xinh đẹp, vậy mà trong mắt gã lại như là ác ma khủng bố.

“La Yên, hãy cho Tam thúc một con đường lui đi!” La Tuấn Dật tự biết không thể trốn khỏi tay La Yên thì lập tức xoay mặt năn nỉ nói.

“Người cảm thấy có thể sao?” Ánh mắt La Yên tĩnh lặng, lạnh lùng. Tuy nàng vẫn chỉ là một cô bé, nhưng cái chết của cha đã đả kích nàng rất nhiều, La Tuấn Dật năn nỉ căn bản cũng không có tác dụng.

“Năm đó chủ mưu mưu hại cha người là La Bính Quyền! Ta... Ta không ngăn lại được...” La Tuấn Dật bắt đầu giải thích.

La Yên nhẹ gật đầu: “Với thực lực của người mà muốn mưu hại cha ta thì đúng là không có khả năng, nhưng dù sao ta cũng muốn biết rõ ràng về chân tướng sự việc, cho nên người không thể đi.”

La Tuấn Dật lập tức đờ người, ánh mắt lóe ra, tiếp tục nói: “Người đã không cho ta đi, vậy thì... chết đi!”

La Tuấn Dật chính là gã đàn ông có tướng mạo tuấn tú nhất La gia, bình thường cực kì chú ý chăm sóc, cho dù đã bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua vẫn trông như một vị công tử bột nào đó. Nhưng là giờ phút này, trên mặt gã lại toát ra vẻ dữ tợn, đồng thời trong tay lại xuất hiện chiếc hộp sắt nhỏ sáng bóng với ba miếng kim loại!

“Vạn Thần Lôì Sát Kịch!”

Lúc trước La Chỉnh và con trai trưởng La Thừa Vận của La Tuấn Dật tử đấu, La Thừa Vận đã lợi dụng Thiên Cơ Kiếp Lôì Kịch trong tay thăm định giết La Chỉnh, giờ đây Vạn Thần Lôì Sát Kịch cha hắn sử dụng này còn có uy lực hơn gấp mấy chục lần so với Thiên Cơ Kiếp Lôì Kịch!

Vạn Thần Lôì Sát Kịch này chính là vũ khí bí mật của La gia, duyên phận đưa đẩy thế nào nên tổ tiên La gia đã đạt được một loại cơ quan ám khí, tổng cộng cũng chỉ có ba miếng. Nhưng chỉ khi gặp phải tình huống bất đắc dĩ, La gia mới lấy ra để đối phó với địch, cái này đã mấy trăm năm chưa từng động qua một lần.

Thiên Cơ Kiếp Lôì Kịch được mô phỏng lại từ Vạn Thần Lôì Sát Kịch, uy lực của hàng nhái cũng đã rất lớn nên nghĩ cũng biết uy lực của Vạn Thần Lôì Sát Kịch này lớn tới mức nào.

“Ầm, ầm, ầm!”

Ba luồng tia chớp giống như Giao Long nhanh chóng ngưng kết thành ba cái lôì kịch, bỗng nhiên đánh về phía cơ thể La Yên. Luồng ánh sáng sấm sét kia nhập vào người nàng, La Tuấn Dật hung tợn nhìn chăm chăm vào La Yên, nhưng trong lòng gã đang gào thét: Ba luồng lôì kịch nhập vào cơ thể, ta muốn người nổ tung mà chết! Nổ cho ta!

Trong không khí tỏa ra một mùi khét, La Tuấn Dật nhìn chăm chăm La Yên. Giờ phút này ba luồng sấm sét kia có lẽ đã không ngừng tàn sát bừa bãi trong cơ thể nàng, chắc hẳn phải nổ tung ngay mà chết rồi!

Thế nhưng mà đợi một lúc lâu, mãi đến khi tia chớp mang đến mùi khét kia cũng tan hết, La Yên vẫn giống như người không có chuyện gì...

Chuyện này...

La Tuấn Dật từng tưởng tượng ra vài kết quả “tốt đẹp” cuối cùng của La Yên, nàng có khả năng bị Vạn Thần Lô Sát Kích chém thành hai khúc, hoặc chết vì nổ tung, cũng có thể bị La Yên ngăn cản, nhưng lại thật không ngờ sẽ gặp phải loại tình huống này.

Nàng cứng rắn nuốt hết ba luồng lôi kích này, vậy mà lại có thể không phản ứng gì. Đầu lưỡi La Tuấn Dật như bị dính chặt lại, muốn nói chuyện nhưng lại cảm thấy mình không có lời nào để nói.

“Tam thúc, mời đến võ đường.” La Yên làm một động tác mời.

Tất cả các đệ tử La gia lúc này cũng đã tụ tập ở võ đường.

Tuy La gia đã là mặt trời sắp lặn, sản nghiệp bị gia tộc khác xâm chiếm, chia cắt nên thu nhập của gia tộc cũng càng ngày càng ít đi, nhưng con nối dõi của La gia vẫn rất hưng thịnh.

Trong một võ trường lớn như vậy mà lại tụ tập bảy tám trăm đệ tử La gia.

Tất cả đệ tử La gia đều liếc mắt thẳng đến đài cao ở cuối võ đường, La Bính Quyền ngày xưa liếc mắt nhìn một cái thôi cũng khiến cho người ta phát run, giờ phút này lại hấp hối ghé vào trên đài, còn La Tuấn Dật thì co rúc ở một bên, không ngừng lạnh run.

Ai cũng hiểu, hôm nay chính là thời gian quan trọng nhất của La gia!

Thực tế không ít đệ tử La gia lúc này giống như đang nằm mơ. Tuy trước đó bọn họ một mực tưởng tượng sẽ có một ngày có thể đẩy La Bính Quyền từ vị trí gia chủ xuống, nhưng không ai từng nghĩ ngày này lại đến nhanh như vậy, vừa nhanh, vừa mạnh, không thể ngăn cản!

La Chinh bước một bước vào cửa lớn La gia, dễ dàng như vươn tay bẻ gãy cành khô, biến chuyện bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ thành sự thật.

Kể từ hôm nay, La gia muốn thay hình đổi dạng rồi. Điều làm cho phần lớn đệ tử La gia mừng rỡ chính là, thực lực của La Chính và La Yên!

Với thực lực của hai người thì căn bản ở quận Sùng Dương này không có đối thủ. Hơn nữa, với địa vị của bọn họ ngày hôm nay, tất nhiên sẽ giúp La gia ngày một hưng thịnh, nhất định sẽ có lợi cho đệ tử La gia rất nhiều.

Lúc này, hai tên gia đình đỡ La Kính đang run lẩy bẩy, từ từ đi lên đài cao.

Tuy La Chính đã phế La Bính Quyền, hẳn cũng là gia chủ mà mọi người đều hy vọng lựa chọn, nhưng hẳn chưa thích hợp để khống chế đại cục. Hẳn cần một người đức cao vọng trọng xuất hiện, tuyên bố tất cả những chuyện này.

Thực lực, dĩ nhiên La Chính có, nhưng dù sao hẳn cũng thuộc hàng tiểu bối trong gia tộc.

Tuy La gia chỉ là một gia tộc nhỏ nhoi không đáng kể trong vương triều Phần Thiên, thế nhưng dù là con chim sẻ nhỏ thì cũng có đầy đủ ngũ tạng, rất nhiều chuyện trong gia tộc, không phải là chỉ nhìn thực lực là được, còn phải xem uy danh, bối phận cá nhân người đó nữa.

Nếu như La Chính đơn thuần dựa vào thực lực của mình, mà đứng lên làm chủ gia tộc, vậy thì hẳn có khác gì La Bính Quyền?

Sau khi lên đài cao, La Kính thở dốc hai cái. Lão đã lớn tuổi rồi, nên dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa thì cũng khó khiến cho lão đặc biệt kích động, nhưng lúc này trong đôi mắt già mờ lòa của lão lại toát ra vẻ kích động. Sau khi ngừng một lát, La Kính mới dùng giọng nói khàn khàn nói: “La Chính, là con trai La Tiêu, là cháu đích tôn, kế thừa vị trí gia chủ chính là đạo lý hiển nhiên. Chỉ có thể hận hai người La Bính Quyền và La Tuấn Dật không bằng cầm thú, mưu hại gia chủ La Tiêu của La gia chúng ta, chiếm đoạt vị trí gia chủ. La Chính chỉ là lấy lại những gì vốn là của nó.

Bây giờ nó chính là gia chủ của chúng ta... đám đệ tử La gia, các người cảm thấy như thế nào?”

“La Chỉnh vốn chính là gia chủ của chúng ta! Chuyện này căn bản không cần nghi ngờ!”

“Tên khốn La Bính Quyền đi ngược lại lẽ trời, làm hại không ít đệ tử chúng ta vô cùng thâm! La Chỉnh vốn là hy vọng của mọi người!”

“Ta ủng hộ La Chỉnh làm gia chủ của chúng ta!”

Đệ tử La gia lúc này nào còn có dị nghị gì?

Trong mắt không ít người tinh tường thì thực lực của La Chỉnh đã sớm vượt ra khỏi quận Sùng Dương rồi. Nhân vật bậc này căn bản sẽ không quan tâm tới gia nghiệp La gia, những thứ giá trị mà tổ tiên La gia truyền lại đối với hắn chỉ sợ cũng không đáng nhắc tới, căn bản không lọt nổi vào mắt hắn.

Cho nên tình huống thực tế là La gia cần phải nịnh để La Chỉnh lên làm gia chủ!

Không ít người có thể nghĩ được như vậy thì sao La Kính lại không nghĩ ra cho được? Lão sống trên đời nhiều năm như vậy, tuy là người sắp xuống lỗ tới nơi rồi nhưng gừng càng già càng cay, lão hiểu rất rõ, chỉ cần La Chỉnh chịu kế nhiệm vị trí gia chủ, La gia hẳn là sẽ lên như điều gặp gió!

“Khụ khụ.” La Kính ho khan hai tiếng: “Đã như vậy, ta tuyên bố La Chỉnh chính thức trở thành gia chủ La gia!”

Đợi La Kính nói xong, La Chỉnh cũng đi lên đài cao, hắn cũng không hứa hẹn sẽ dẫn dắt La gia đến mức huy hoàng, cũng không miêu tả kế hoạch phát triển La gia lớn lao gì cả, hắn chỉ nói đúng một câu.

“Các gia tộc khác ở quận Sùng Dương đã ăn tươi sản nghiệp của La gia chúng ta, ta muốn bọn họ phải trả giá gấp bội!”

Xôn xao...

Chỉ duy nhất một câu nhưng đã khiến toàn bộ võ đường sôi trào nhiệt huyết.

Đệ tử La gia bị áp bức và lăng nhục không chỉ là trong chính gia tộc mình mà bên ngoài cũng như thế, nhưng bọn họ chỉ có thể lựa chọn nhẫn nhịn, rồi lại nhẫn nhịn, bởi vì La gia không có thực lực, chỉ có thể cụp đuôi để người khác bắt nạt.

Nhưng bây giờ đệ tử La gia đã hiểu, bọn họ không cần nhẫn, bọn họ muốn cho các gia tộc khác ở quận Sùng Dương phải trả giá thật nhiều!

Đợi đến lúc những tiếng sôi trào chậm rãi lắng xuống, La Chính nhìn La Bính Quyền dưới chân rồi thản nhiên nói: “Nhị thúc, rốt cuộc cha ta chết như thế nào?”

“Ha ha...” Nằm rạp trên mặt đất, La Bính Quyền vẫn không nhúc nhích, trên mặt toát ra vẻ mỉa mai: “Người nói là ta làm hại, dĩ nhiên là ta làm hại, còn hỏi nhiều làm gì?”

La Chính lắc đầu: “Người không thể. Thực lực của người lúc đó không đủ để hại chết cha ta, lúc đó thực lực cha ta đã là Tiên Thiên Cảnh, tất nhiên phải có người khác nữa.”

“Người cho rằng ta sẽ nói sao?” La Bính Quyền cười lạnh một tiếng: “Trừ phi người hứa sẽ không giết ta trước mặt tất cả mọi người trong La gia thì ta còn có thể cân nhắc nói cho người biết!”

Nghe thấy La Bính Quyền nói vậy, La Chính lắc đầu.

“Hừ! Đã chắc chắn phải chết thì nói hay không cũng chết, người nghĩ ta ngu như vậy?” La Bính Quyền hừ lạnh nói.

La Chinh vẫn bình thản nhìn về phía La Tuấn Dật, ai ngờ La Bính Quyền mở miệng cảnh cáo nói: “Tam đệ, nếu người nói hăn lập tức liền sẽ giết người, dù có chết cũng không được nói cho hăn!”

Dưới sự nhắc nhở của La Bính Quyền, miệng La Tuấn Dật cũng kín như bưng, có vẻ cũng không định nói.

Thấy hai người đều bày ra bộ dáng như vậy, trên mặt La Chinh lộ ra vẻ tươi cười: “A! Người nghĩ đám các người không nói thì ta không có cách ép các người mở miệng?”

Vừa dứt lời, một cái hồn châm nửa trong suốt chui ra từ giữa chân mày La Chinh, bỗng nhiên đâm về phía La Bính Quyền!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Vận Mệnh Chỉ Dẫn

Đối với La Chỉnh mà nói, giờ này Kinh Thần Thứ có hai cái tác dụng.

Đầu tiên là dùng để đánh lén, đối phó với võ giả có linh hồn không đủ mạnh mẽ hoặc lực bảo vệ chưa đủ hiệu quả, chỉ cần một nháy mắt thất thần trong chiến đấu cũng đồng nghĩa với việc thua, coi như chết.

Tác dụng thứ hai thì là có thể dùng như hình phạt! Một người cảm thấy linh hồn mình bị đâm xuyên qua, cái loại thống khổ này căn bản không thể diễn tả bằng lời. Tóm lại tuyệt đối đau khổ gấp 10 lần nỗi đau thể xác! Nếu là thân thể người nào bị đau quá nặng thì đại não sẽ bị sốc, rồi chìm vào hôn mê, thế nhưng linh hồn lại không biết hôn mê!

“Vèo!”

Hồn châm lặng lẽ đâm vào trong óc La Bính Quyền, lập tức khiến cho ông ta kêu rên lên một tiếng, trên mặt toát ra vẻ đau đớn khó có thể chịu đựng được. Nhưng La Bính Quyền dù sao cũng ý thức được, nếu ông ta nói ra bí mật này thì sẽ lập tức phải chết, bởi ông ta và La Chỉnh có thù giết cha!

Loại đại thù này căn bản không thể hóa giải.

Cho nên La Bính Quyền cố nhịn nỗi đau mà ngậm chặt miệng lại, bởi vì đau đớn khó nhịn nên mồ hôi trên trán rơi xuống từng giọt, từng giọt.

“Ném loại đau này thấy thế nào?” La Chỉnh lạnh giọng nói.

La Bính Quyền vẫn cắn chặt răng không nói lời nào.

“Người không nói cũng chẳng sao.” Ánh mắt La Chinh lại nhìn tới La Tuấn Dật.

La Tuấn Dật chứng kiến bộ dạng đau đớn của La Bính Quyền nên cũng đã bị dọa đến lạnh run cả người. Năng lực nhẫn nại của gã lại kém xa La Bính Quyền nên La Chinh còn chưa mở miệng, gã đã lập tức nói: “Ta nói, ta nói, là Tề gia! Là gia chủ Tề gia - Tề Sơn, là hãn tự ra tay giết La Tiêu! La Chinh, người đừng giết ta, ta chỉ là...”

Nghe thấy La Tuấn Dật nói vậy, trong lòng La Bính Quyền thầm thở dài một tiếng: Tên ngu ngốc này chưa bao giờ đáng tin.

Lúc này La Chinh mới gật đầu: “Tốt lắm!”

Trong tay hãn chợt lóe lên ánh sáng màu bạc bay thẳng đến La Tuấn Dật. Mặt gã lúc này như tro tàn, toàn thân run rẩy, nhưng khi mũi kiếm kia còn cách trán hãn cỡ một tấc thì lập tức lệch đi, bay thẳng về phía La Bính Quyền!

“Phập!”

Đầu La Bính Quyền rơi xuống đất.

La Chinh đã từng nói, hãn không sẽ ra tay giết người của La gia, dù sao những người này là máu mủ ruột già với hãn! Cho nên khi ở trên Luyện Ngục Sơn La Chinh cũng chỉ phế bỏ La Phái Nhiên chứ không giết hãn ta.

Nhưng hôm nay La Chinh không thể không giết La Bính Quyền. Đầu tiên, ông ta là kẻ thù giết cha, hơn nữa còn là chủ mưu. Tiếp theo, đệ tử La gia từ trên xuống dưới đều chất chứa oán hận với La Bính Quyền đã lâu, hôm nay nếu hãn không giết La Bính Quyền, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng, hơn nữa trong lòng phần đông đệ tử La gia nhất định sẽ có một tia kiêng kỵ.

Nếu nhờ có một ngày La Bính Quyền đợi thời trở lại thì phải làm sao bây giờ? Bọn họ đều sẽ bị tính sổ.

Cho nên La Bính Quyền không thể không chết.

Đúng như La Chỉnh suy đoán, thấy La Bính Quyền đã chết nên không ít người thở hắt ra một hơi thật dài.

Từng luồng sát khí từ trong thi thể La Bính Quyền bay ra, mặc dù biết La Bính Quyền báii Huyết Tù làm thầy, cũng luyện Huyết Sát Kinh, nhưng La Chỉnh không ngờ trong cơ thể La Bính Quyền lại có không ít sát khí, xem ra trong khoảng thời gian này, vì tu luyện nên ông ta đã giết không ít người.

Cuối cùng những luồng sát khí từ trong cơ thể La Bính Quyền bay ra ngoài đều ngưng tụ lại thành một viên tinh thể màu đỏ máu!

Bốn viên tinh thể màu máu rồi...

Trong lòng La Chỉnh thầm tính toán, theo lượng sát khí đã tích lũy được, nhất định mình phải tu luyện một công pháp nào nó phát huy ra sát khí. Nhưng mà trước mắt, La Chỉnh còn phải xử lý sạch sẽ chuyện của La gia.

“La Bính Quyền đã đền tội, La Tuấn Dật là kẻ thứ hai, tội không đáng chết, ta liền giao cho các người xử trí! Ngày mai, ta muốn tế bái phần mộ tổ tiên!” Sau khi nói xong, La Chỉnh liền giao chuyện ở võ đường cho Tứ thúc và Ngũ thúc cùng mấy vị trưởng bối xử lý. Hẳn tin bọn họ sẽ xử lý tốt hơn mình nhiều.

Nghe La Chỉnh phán như vậy, khuôn mặt trắng bệch của La Tuấn Dật mới coi như khôi phục lại một nét hồng hào. Gã vốn cho là mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ La Chỉnh lại giữ lại tính mạng cho mình. Nhìn về phía bóng lưng La Chỉnh đang rời đi, trong đôi mắt gã tràn đầy vẻ kính sợ.

“Ngọc Long Uyển” chính là nơi ở của chi trưởng La gia.

Từ khi La Tiêu chết, toàn mạch chi trưởng đã suy bại, Ngọc Long Uyển đã được niêm phong, trở thành cấm địa của La gia.

Nếu tình cờ có người La gia đi ngang qua Ngọc Long Uyển thì chẳng qua cũng sẽ nhìn liếc qua một chút chứ không mấy ai đặt chân vào trong đó.

Bởi vì không có ai dọn dẹp nên không ít chỗ trong Ngọc Long Uyển cỏ dại đã mọc cao hơn người, trên tường cũng phủ kín tro bụi.

Hôm nay, hơn mười tên gia đình La gia cùng nhau chen vào quét dọn mặt đất, nhổ cỏ dại, tu sửa bồn cây cảnh, khí thế vội vàng ngất trời, vồn vện chỉ nửa ngày, toàn bộ Ngọc Long Uyển đã rực rỡ hẳn lên!

Đợi đến lúc La Chinh và La Yên dùng cơm xong rồi trở lại Ngọc Long Uyển, trước mắt đều sáng ngời.

Quét dọn Ngọc Long Uyển thực sự không phải là mệnh lệnh của La Chinh, chẳng qua trong La gia không thiếu loại người có tâm này.

La Yên vừa bước vào Ngọc Long Uyển, bước chân liền vui sướng đi về phía một cái xích đu ở bên trong. Đó là chiếc xích đu La Yên thường ngồi khi còn bé, nhưng đã mấy năm trôi qua nên chiếc dây thừng trên xích đu cũng đã mục nát giờ đây đã được đổi hai sợi dây thừng mới.

Sau khi ngồi lên, La Yên liền lắc lư lên xuống, hai cái chân thon dài từ từ đong đưa trên không trung. Thấy La Yên nở nụ cười từ tận đáy lòng như vậy đại khái cũng là khoảnh khắc vui vẻ nhất sau khi La Chinh gặp nàng...

Nói cho cùng thì La Yên cũng chỉ là một cô bé, bởi thể chất đặc biệt, thiên phú xuất chúng nên đôi vai của nàng phải gánh chịu quá nhiều thứ

nàng không nên gánh.

Hơn nữa, cho dù là bây giờ nàng vẫn chưa thoát khỏi những thứ kia.

Tuy Thạch Kinh Thiên đồng ý cho La Yên về nhà một chuyến, nhưng đồng thời hấn cũng cảnh cáo La Chỉnh, không được vọng tưởng đưa La Yên chạy trốn.

Bởi vì người kia đã lưu lại một ấn ký trên người La Yên từ lâu nên cho dù La Yên chạy tới chân trời góc biển thì người kia chắc chắn vẫn có thể tìm được. Nếu đưa La Yên chạy trốn, sẽ chỉ làm mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.

Thực tế La Chỉnh cũng nghĩ đến chuyện đưa La Yên chạy vào trong Tiên Phủ.

Tiên Phủ chính là sự tồn tại La Chỉnh khó có thể lý giải, thế nhưng hiện tại hấn cũng chỉ là chủ nhân tạm thời mà thôi, rất nhiều đồ đạc trong đó hấn vốn không thể sử dụng nên cũng khó có thể cam đoan La Yên sẽ thực sự an toàn.

La Yên ngồi trên xích đu lướt qua lướt lại liên tục, cuối cùng ánh trời chiều màu vàng chiếu trên người nàng, đẹp như một bức tranh không có quy cách nhất định nào cả.

Nhìn nụ cười vui sướng của muội muội, La Chỉnh siết chặt nắm tay, trong lòng thâm thề, cho dù phải liều mạng hấn cũng thề phải bảo vệ nàng!

Nhưng La Chỉnh không hiểu, lẽ trời sâu xa đều đã có số cả rồi, tất cả mọi thứ đều đã định trước là một bước trên hành trình trắc trở, còn La Yên chính là ngọn đèn chỉ dẫn hấn trên con đường tiến về phía trước.

Sáng sớm hôm sau, các trưởng bối trong tộc liên hộ tổng La Chỉnh lên núi, hậu viện La gia có một ngọn núi nhỏ, đây cũng là một nơi đất lành.

Từng ngôi mộ lẳng lẳng nằm đó. Đây là phần mộ La gia, tổ tiên La gia đều say ngủ ở đây.

Lên núi, tế tổ...

Với tư cách gia chủ mới của La gia, trình tự này nhất định phải làm.

La Chinh nhẹ nhàng giữ ba nén nhang đã được đốt cháy trong tay, vái ba vái trước phần mộ của cha. Dâng hương, tế tổ xong, khi rời khỏi phần mộ La gia trong mắt La Chinh dần dần toát ra từng lớp sát khí, trong quận Sùng Dương có vài người, chắc chắn phải chết!

Cùng lúc đó, trong căn phòng ở tầng trên cùng của Tân Nguyệt Lâu quận Sùng Dương, năm sáu người đang vây quanh một cái bàn giống như đang thương lượng chuyện gì đó cực kì quan trọng!

Năm người này chính là tộc trưởng của năm gia tộc đứng đầu quận Sùng Dương hiện tại!

Hoàng, Tề, Hà, Trương, Trần, toàn bộ khoáng sản, cửa hàng, chiếu bạc của quận Sùng Dương đều do bọn họ khống chế!

La gia đã từng là hạng nhất nhưng vì từ từ xuống dốc nên đã trượt xuống thứ sáu, gia nghiệp La gia đã bị năm đại gia tộc này ngầm chiếm hết, trở thành một nhân vật nhỏ bé, có cũng được mà không có cũng không sao.

“La Chinh, buộc phải chết! Hoàng Tinh con trai ta đã bị hãm giết rồi, hãm thực sự cho mình dựa vào Thanh Vân Tông thì không cần kiêng dè gì?” Người cao tuổi nhất trên bàn đang nổi giận đùng đùng, ông ta chính là gia chủ Hoàng gia - Hoàng Trần, cũng chính là cha của Hoàng Tinh.

Con nối dõi của Hoàng Trần thì rất nhiều, nhưng Hoàng Tinh chính là con trai trưởng, cũng là một đứa cực kỳ có thiên phú. Vốn ông ta muốn dốc sức bồi dưỡng đứa con trai này, không ngờ cái tên trời đánh La Chinh trở

lại La gia, sau đó chẳng hiểu sao Hoàng Tinh lại bị cuốn vào phân tranh trong La gia nên bị La Chỉnh một kiếm giết chết. Điều này khiến Hoàng Trần làm sao có thể nhin nổi?

“Ta cũng hiểu La Chỉnh phải chết, nhưng đối phó hãn thế nào bây giờ? Nghe nói Huyết Tù bị quan phủ truy nã khắp nơi cũng đã chết trên tay hãn. Thực lực của Huyết Tù thế nào, Hoàng Trần người chắc cũng hiểu rõ?” Tề Sơn mặt mũi u buồn nói.

Giờ phút này người sợ nhất thực tế chính là Tề Sơn!

Mấy vị gia chủ khác tuy cũng sợ La Chỉnh nhưng là cùng lắm cũng chỉ là trả lại sản nghiệp cho La gia mà thôi, còn Hoàng Trần cũng có thể lựa chọn chịu đựng nỗi đau mất con, nuốt xuống cơn tức này! Nhưng năm đó Tề Sơn tự tay giết chết La Tiêu! Hiện tại La Bính Quyền đã đền tội, La Tuấn Dật lại nhát gan, sợ phiền phức nên có lẽ đã khai ra mình mất rồi.

Hoàng gia, Hà gia, Trần gia, Trương gia có thể trả tiền để tránh tai ương, nhưng Tề Sơn hãn thì có lẽ phải liều mình!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Đàm Phán

“Muốn chúng ta trả lại sản nghiệp La gia? Hẳn con mẹ nó nằm mơ giữa ban ngày!” Gia chủ Trần gia lạnh giọng mắng.

Tài nguyên quận Sùng Dương có hạn, ta nhiều thêm một phần thì người sẽ ít đi một phần, cho nên mọi người đều tính toán rất chi li, không chịu nhường nhịn gì!

Bởi vậy, lúc đầu là Tề Sơn muốn liên kết lại để giết chết La Tiêu nên sản nghiệp La gia chia cho hẳn đương nhiên không ít! Nhờ đó mà gia tộc hẳn nhảy lên trở thành đại gia tộc đứng thứ hai quận Sùng Dương, ngay sau Hoàng gia!

Nhưng Trần gia, Hà gia và Trương gia cũng nhận được không ít lợi ích, giờ này đương nhiên bọn họ không muốn trả lại những lợi ích này. Mỗi một gia tộc nhà lớn nghiệp lớn, đều có rất nhiều người đi theo gia chủ để ăn thịt ăn canh, nếu như trả lại sản nghiệp của La gia thì chẳng khác gì là cắt thịt của bọn họ.

Ngược lại Tề Sơn cũng muốn trả lại, nhưng hẳn biết rõ dù mình có trả lại thì La Chính cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Vậy nên đương nhiên hẳn phải xúi giục mấy đại gia tộc hợp lại để đối kháng với La Chính: “Đúng! La gia thực lực không đủ nên sản nghiệp đương nhiên bị chúng ta ngầm chiếm! Hiện tại chỉ một mình La Chính mà muốn lấy hết về thì không thực tế chút nào! Chỉ là chúng ta ứng phó với hẳn thế nào đây?”

“Hắn có thể đánh bại Huyết Tù chắc cũng chỉ là may mắn thôi? Huyết Tù thân bị trọng thương nên có lẽ thực lực chỉ bằng một, hai phần so với trước kia, thua La Chỉnh cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ hiếm thấy. Dù sao cũng chỉ là một cao thủ Tiên Thiên, một mình hắn có thể là đối thủ của tất cả chúng ta sao?” Gia chủ Hà gia phân tích.

Bọn họ quả thực rất kiêng kỵ thực lực của La Chỉnh.

Gia chủ Hà gia vừa nói như vậy thì mấy vị gia chủ cũng bắt đầu phân tích thực lực chân chính của La Chỉnh, hơn nữa còn phân tích rõ ràng đầu ra đấy!

Cuối cùng ra được kết luận là Tiên Thiên Tam Trọng thì không thể chiến thắng Huyết Tù được, Huyết Tù bị trọng thương mà chạy trốn nên có lẽ thực lực chỉ còn lại một phần của lúc đầu, đây cũng là nguyên nhân La Chỉnh có thể đánh bại Huyết Tù.

“Hừ! Đã như vậy thì ta nhất định phải lấy mạng tên súc sinh kia!” Trong mắt Hoàng Trần phát ra một tia sát ý. Trong mấy người đang ngồi kia thì thực lực của hắn mạnh nhất, cũng là một vị gia chủ cực kỳ có sức mạnh.

“Có Hoàng gia chủ dẫn đầu, chúng ta liên hợp lại thì tên nhóc kia nhất định không phải là đối thủ!” Tề Sơn lập tức nói theo.

“Đúng vậy. Chắc chắn phải chèn ép La gia, tên nhóc kia trẻ tuổi như vậy đã có thành tựu thế này rồi, nếu như cứ mặc kệ, ngày sau hắn lớn lên thì mấy đại gia tộc chúng ta...” Gia chủ Hà gia đang nói chuyện thì ngoài phòng bỗng truyền đến một tràng tiếng cười.

Tân Nguyệt Lô chính là sản nghiệp của Hoàng gia, trước khi gặp mặt Hoàng Trần đã dặn dò hạ nhân của Tân Nguyệt Lô rằng dù là người ở đâu đến cũng không cho đi lên, vậy mà lúc này lại có người ở bên ngoài, thậm chí còn cười nên Hoàng Trần nhướn mày quát: “Ai?”

“Thú vị, thú vị... Thật sự là tới sớm không bằng đúng lúc, ta còn định tới từng nhà từng nhà tìm các người, không ngờ các người đều ở đây cả, ta đỡ phải chạy tới từng nhà!”

“Cộp cộp!”

Giọng nói kia vừa vang lên, trên cửa sổ liền xuất hiện một cái lỗ lớn rất ngay ngắn, một bóng dáng chui vào. Người này mày kiếm mắt sáng, rất tuấn tú, chính là La Chỉnh!

Nhìn thấy La Chỉnh dám trực tiếp tìm tới, con mắt Tề Sơn nhảy dựng lên. Hắn dự cảm có lẽ hôm nay có phiền toái lớn sắp xảy ra.

Nghe thấy La Chỉnh nói như vậy, mấy vị gia chủ làm sao không rõ thân phận hắn?

“La Chỉnh, ta còn chưa đi tìm mà người đã tự mình đến trước cửa!” Hoàng Trần nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, hắn hận không thể ăn sống nuốt tươi La Chỉnh luôn ấy chứ!

La Chỉnh thản nhiên liếc nhìn Hoàng Trần, ánh mắt xẹt qua người mấy vị gia chủ một cái rồi lập tức nói: “Hôm nay ta tìm mọi người đàm phán chút chuyện, nhưng còn giết người thì..., ta cũng sẽ giết. Nhưng ta chỉ giết một người.” Nói xong, ánh mắt La Chỉnh nhìn chăm chăm vào Tề Sơn cách đó không xa.

Trong lòng Tề Sơn khiếp sợ tới mức nhảy dựng lên, lui về sau hai bước. Không phải hắn nhát gan mà là trong ánh mắt La Chỉnh tản ra sát ý quá mạnh mẽ.

“Đàm phán? Người nhảy vào từ cửa sổ mà là thành ý đàm phán sao?” Gia chủ Trần gia hỏi.

“Vây được! La Chỉnh ta trước hết xin lỗi các vị gia chủ! Cái ghế này ta có thể ngồi chứ nhỉ?” La Chỉnh nói xong thì tự mình ngồi ở trước bàn, thậm chí còn làm động tác “mời” phần lớn các gia chủ một cái.

Mấy vị gia chủ nhất thời cạn lời, thẳng này cũng quá bình tĩnh rồi nhỉ?

Chẳng qua tiên lễ hậu binh(1), mấy vị gia chủ cũng dính chiêu này nên ngồi xuống thật.

(1)Tiên lễ hậu binh: trước tiên phải dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực, vũ lực.

La Chỉnh tự tay rót cho mình một tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi nói: “Hôm nay ta đến chính là muốn làm hai chuyện. Để ta nói chuyện đầu trước, các người là năm gia tộc đứng đầu trong quận Sùng Dương, ít nhiều đều phân chia không ít sản nghiệp của La gia ta...”

“Đúng thế thì sao? Người mong ông đây trả lại cho La gia các người?” Gia chủ Hà gia cười lạnh nói.

La Chỉnh mỉm cười vô cùng tùy ý, hất giơ hai ngón tay lên: “Gấp đôi. Lúc trước nuốt bao nhiêu sản nghiệp La gia thì giờ trả lại gấp đôi. Chuyện này như vậy là được rồi!”

“Ha ha ha!” Gia chủ Hà gia cười ha hả: “Người đang nằm mơ hả? Muốn ta trả lại nguyên vẹn cho cho La gia các người đã là chuyện không thể, vậy mà người còn muốn gấp đôi? Nhóc con, người còn mơ ngủ hả?”

Mấy vị gia chủ còn lại cũng cười. Mọi người cảm thấy La Chỉnh chẳng có gì đáng sợ, theo bọn họ nghĩ, chuyện giết chết Huyết Tù cũng không có gì ghê gớm. Không chừng Huyết Tù vốn đã sắp chết nên hăn chỉ bồi thêm một đao mà thôi?

“Ta chỉ cho các người một cơ hội, nếu không đồng ý thì lập tức tăng giá, tăng lên gấp ba.” Đối mặt với mấy vị gia chủ đang cười vang kia, La Chỉnh nói vô cùng chính đáng, bộ dạng không giống nói giỡn chút nào.

“La Chỉnh, người cho rằng người là ai? Đừng nói người không tìm ta để lấy sản nghiệp La gia, con ông đây đã chết dưới tay người, hôm nay người đã đến thì đừng hòng đi được!” Hoàng Trần vỗ bàn một cái, trong tay liền xuất hiện một cây đại đao. Hắc vụ vẩy đại đao, từ trong đại đao đó toát ra một tia hơi thở nóng bỏng, chém về phía La Chỉnh.

Hoàng Trần vừa động nên Tề Sơn cũng động theo. Vũ khí của Tề Sơn là một thanh ám khí nửa cây sáo nửa đoản kiếm. Tâm tư Tề Sơn cực kì nhanh nhẹn, hắc vụ cảm La Chỉnh cũng không bình thường, nếu không thì lúc này làm gì dám xông tới? Cho nên Hoàng Trần vừa ra tay, Tề Sơn đã muốn liên hợp với hắc vụ, lập tức đánh chết La Chỉnh!

Chỉ cần La Chỉnh chết thì cái gì cũng dễ nói!

Nhưng đáng tiếc, thực lực của bọn họ chênh lệch với La Chỉnh quá lớn.

Lúc trước La Chỉnh đi ra khỏi Tiên Phủ, khi vừa bước vào Tiên Thiên Cảnh đã có thể đập một phát chết tươi đệ tử sĩ tộc Tiên Thiên Bát Trọng, Cửu Trọng.

Mấy vị gia chủ trước mắt này, dù là căn cơ hay tài nguyên, thậm chí vũ khí trong tay thì so ra cũng kém xa những đệ tử sĩ tộc kia! Đối mặt với La Chỉnh chỉ có một kết cục chính là lập tức bị đập chết!

Trong tay La Chỉnh bỗng nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm, đó chính là Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh.

Lưu Quang Kiếm phát ra hai luồng kiếm quang màu bạc rực rỡ, trực tiếp chém xuyên qua chiếc bàn lớn này, lấy tốc độ mắt thường không thể

thấy rõ chém về phía Hoàng Trần và Tề Sơn.

“Xoẹt! Xoẹt!”

Hai tiếng trầm đục truyền đến, mấy vị gia chủ khác còn chưa kịp phản ứng đã thấy hai cánh tay rơi trên mặt đất.

Mà chỗ cánh tay Hoàng Trần và Tề Sơn bị chém không ngừng phun máu tung toé!

Máu kia phun ra một lúc lâu mới chậm rãi dừng lại, hai người Hoàng Trần và Tề Sơn đều khiếp sợ. Thời gian cánh tay bị chặt đứt quá ngắn, bọn họ tạm thời vẫn không cảm nhận được đau đớn.

Trên mặt gia chủ Hà gia, Trần gia và Trương gia tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hai người Hoàng Trần và Tề Sơn là hai vị gia chủ lợi hại nhất trong quận Sùng Dương! Nhưng mới chỉ một chiêu đã bị La Chỉnh phế bỏ tay phải? Hơn nữa nhìn bộ dạng thì La Chỉnh đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không thì thứ bị đứt cũng không phải là tay mà là thân thể bọn họ!

Gia chủ ba nhà lập tức cảm thấy mình rất may mắn vì vừa rồi không ra tay, nếu ra tay cùng Hoàng Trần và Tề Sơn, chắc cánh tay của bọn họ cũng sẽ rơi trên mặt đất như vậy! Tốc độ xuất kiếm của chàng trai này quá nhanh, căn bản không thấy rõ được. Không thấy rõ được chiêu kiếm thì biết phá thế nào?

Thực tế bọn họ lại không biết, cho dù La Chỉnh có xuất kiếm với tốc độ chậm thì bọn họ cũng vẫn không thể phá giải kiếm pháp cơ bản được “tối giản hết sức” của La Chỉnh. Đến đại đệ tử Lý Dật Phong của Thanh Vân Tông còn không thể phá được thì làm sao có thể trông cậy vào những gia chủ ở quận Sùng Dương này?

“Hoàng Trần, ta giết con của ngươi là vì hãn muốn giết đệ tử La gia ta ở vô đường La gia! Trong mắt ngươi Hoàng Tinh rất quan trọng, nhưng các đệ tử La gia trong mắt ta cũng quan trọng như vậy. Ta giết Hoàng Tinh là vì con của ngươi đáng chết!” La Chỉnh nhìn chăm chăm vào Hoàng Trần nói.

Lúc này Hoàng Trần cảm thấy mình trở thành một kẻ nực cười, hãn thật sự không dám phản bác!

Thực lực là lời giải thích tốt nhất cho việc có quyền nói chuyện hay không. Lúc này Hoàng Trần đã hiểu rõ, thực lực Tiên Thiên Ngũ Trọng của hãn có thể xưng vương xưng bá ở quận Sùng Dương, nhưng trong mắt La Chỉnh lại chẳng là gì!

La Chỉnh giơ ba ngón tay ra lần nữa: “Hiện tại đã tăng giá rồi, gấp ba! Nhắc nhở các vị thêm một lần, nếu không thống nhất đồng ý thì lập tức sẽ tăng gấp bốn!”

Gấp ba! Vậy thì không chỉ ngang với sản nghiệp La gia lúc trước họ nuốt vào mà còn phải lỗ vốn mất hai phần để trả La gia.

Yêu cầu này hơi quá đáng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Lo Lắng

Yêu cầu quá đáng thì làm sao?

Một kiếm chém đứt rời tay Hoàng Trần và Tề Sơn nên năm vị gia chủ đang ngồi đây cũng không có cơ hội phản kháng.

Đừng nói là bây giờ La Chỉnh muốn bọn họ trả gấp ba, dù là gấp 30 lần thì bọn họ cũng không được lựa chọn.

Mấy vị gia chủ bỗng nhiên cảm thấy mình thật nực cười. Vừa rồi bọn họ còn phân tích thực lực của La Chỉnh, còn muốn năm người liên thủ để đối phó với hắn.

Kết quả người ta cứ như vậy xông tới, lấy khoảng cách thực lực tuyệt đối để khống chế cục diện!

Lúc này, cho dù là Hoàng Trần có mối thù giết con với La Chỉnh thì cũng trầm mặc. Hoàng Trần có thể dẫn dắt Hoàng gia trở thành nhà đứng đầu ở quận Sùng Dương thì cũng là người rất có mưu lược. Nhân vật như La Chỉnh hẳn thực sự không đối phó được.

Dù cho Hoàng Trần tìm ra nhiều cách hơn nữa, mưu lược nhiều hơn nữa, nhưng ở trước thực lực tuyệt đối như vậy thì chỉ là một chuyện cười mà thôi. La Chỉnh chỉ cần thẳng thắn nghiền áp là được rồi, trong quận Sùng Dương ai có thể ngăn?

Lúc này mọi người đều trầm mặc là vì bọn họ cảm thấy không cam lòng!

Vất vả lắm mới nuốt vào được, giờ lại bắt bọn họ nhổ ra, hơn nữa không phải chỉ trả lại nguyên vẹn mà còn là gấp ba, loại chuyện này đối với bất kỳ gia chủ nào đều là chuyện khó tiếp nhận.

La Chỉnh nuốt nuốt chén trà tinh xảo trong tay, nước trà trong chén từ từ lay động, đó là bởi vì đã bị một luồng khí thể vô hình ảnh hưởng.

Nước trà có thể cảm nhận được luồng khí thể kia thì đương nhiên các gia chủ cũng có thể cảm nhận được.

Uy áp La Chỉnh phát ra không ngừng tăng lên từng chút một, bên trong khí thể kia không chỉ ẩn chứa lực linh hồn cường hãn của hắn mà còn có thêm cả sát khí của Yêu Dạ.

Cánh cửa phòng dùng giấy bản dán vào không gánh chịu được những áp lực này nên bị nổ từng chút một, phát ra những tiếng nổ nho nhỏ.

Mấy vị gia chủ cảm nhận được sát khí nồng đậm trong khí thể kia thì yết hầu khô lại, đứng ngòai không yên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Cho các người thêm thời gian mười nhịp thở, nếu không sẽ tăng lên gấp bốn.” La Chỉnh thản nhiên nói. Giờ phút này nước trong chén trên tay hắn giống như bị nấu sôi, những giọt nước không ngừng nhảy ra.

“Ta đồng ý! Trương gia đồng ý trả lại sản nghiệp La gia! Hơn nữa còn bồi thường gấp ba!” Gia chủ Trương gia cuối cùng không chịu được nữa.

“Ta cũng đồng ý, Hà gia đồng ý bồi thường! Chúng ta sẽ nhường lại hết quặng mỏ, chiếu bạc!” Gia chủ Hà gia cắn răng nói.

Những gia chủ này thực sự không chống đỡ được từ lâu rồi, chỉ có điều bọn họ đều có gánh nặng trên vai, chỉ cần người đầu tiên chịu thua thì những người còn lại sẽ không thể kiên trì.

Cuối cùng, Hoàng Trần cũng gật đầu: “Hoàng gia đồng ý bồi thường sản nghiệp cho La gia!”

“Ừ, như vậy là được rồi.” Mặt La Chỉnh nở một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt hắt lại liếc qua người Tề Sơn. Tuy Tề Sơn tuy đã đồng ý bồi thường, nhưng chuyện giữa La Chỉnh và hãn cũng chưa kết thúc. Ánh mắt La Chỉnh như hai thanh đao, nhìn chăm chăm vào Tề Sơn: “Tề Sơn, Thanh Mang Trục Phong Kiếm của cha ta đâu?”

Tề Sơn lập tức cảm thấy tim mình nhảy dựng lên, hãn đã bị cụt một cánh tay, trong lòng cảm thấy một chút may mắn, có lẽ hãn bồi thường cho La gia thì La Chỉnh sẽ buông tha cho mình, nhưng cuối cùng có lẽ là hãn vọng tưởng mà thôi.

Mấy vị gia chủ cũng dùng ánh mắt thương hại nhìn Tề Sơn. Năm đó chuyện Tề Sơn và La Bính Quyền mưu hại La Tiêu, mấy vị gia chủ bọn họ cũng nghe qua ít nhiều.

“La... La Chỉnh, kiếm của cha người ta có thể trả lại, thế nhưng chuyện cũ năm xưa cứ vậy bỏ qua được không? Tề gia chúng ta có thể bồi thường gấp năm lần, không, sáu lần cho người!” Tề Sơn nói chuyện có hơi lấp bắp, hãn ý thức được bóng tối của cái chết đang tới rất gần rồi.

“Bỏ qua?” Khóe miệng La Chỉnh lộ ra một nụ cười lạnh: “Thì ra chuyện cha ta chết lại có thể tùy tiện bỏ qua! Đường đường là gia chủ mà nói loại lời này cũng không biết đỏ mặt! Kiếm, ta có thể không cần, sản nghiệp Tề gia cũng không cần người bồi thường, nhưng chẳng qua, người phải chết!”

Cho dù dưới uy áp của La Chỉnh, hai chân Tề Sơn như bị đeo chì nặng trĩu, nhưng giờ phút này hãn vẫn lựa chọn bỏ chạy.

Thấy Tề Sơn chạy trốn, La Chỉnh cũng không đuổi theo, nhưng khi Tề Sơn vừa mở cánh cửa phòng ra thì thấy bên ngoài có thêm một cô gái hai

chân thon dài, khuôn mặt hoàn mỹ, xinh đẹp động lòng người, nhưng trong đôi mắt lại chất chứa sát ý vô tận, đáng sợ hơn nữa chính là thanh kiếm trong tay cô.

Thanh kiếm màu đỏ máu giống như căn nuốt hàng vạn máu tươi của sinh linh, tản ra một luồng lực hấp dẫn kỳ lạ giống như có thể hấp thu sạch sẽ máu tươi trên người mình.

“Người, người là ai...”

Cô gái đó cũng không trả lời, nàng thướt tha uốn éo phần eo, cả người liền hóa thành một luồng sát khí bão táp, xoăn lại tiến về phía Tề Sơn.

Sát khí bão táp này còn có thể cắn nát hư ảnh Bất Động Minh Vương của Bùi Thiên Diệu thì Tề Sơn sao có thể nào ngăn cản, trong nháy mắt đã bị xoăn thành từng mảnh nhỏ, máu tươi văng khắp nơi! Chẳng qua cô nàng cứ như không có hình dáng, da thịt trắng như tuyết và trang phục kỳ lạ bên trên cũng không nhiễm một tia máu tươi nào.

Trông thấy cô gái này ở cửa ra vào, mấy vị gia chủ ghen lời không biết nên nói gì. Trong mắt họ toát ra vẻ sợ hãi, thời khắc này Hoàng Trần hoàn toàn quên mất chuyện phải cầm máu ở miệng vết thương chỗ cụt tay.

Thiếu nữ này dường như còn khủng bố hơn so với La Chỉnh! Thế nhưng sao trước đây chưa từng nghe nói qua? Nàng là muội muội La Yên của La Chỉnh? Không giống, tuy hình dáng nàng cực kỳ xinh đẹp, nhưng lỗ tai nhọn vốn không phải là con người mà là dị tộc, tại sao cô gái dị tộc mạnh mẽ như thế lại đi theo La Chỉnh...

Thấy phản ứng của mấy vị gia chủ, La Chỉnh coi như đã thoả mãn. Hôm nay hẳn không chỉ đến đòi đồ La gia đã mất, mà quan trọng hơn chính là lập uy!

Bản thân hẳn phải lưu lạc tới Đại Thế Giới, cũng chưa biết năm nào tháng nào mới trở lại, còn La Yên thì càng không có cơ hội trở lại quận Sùng Dương.

Tuy những gia chủ này thực lực không mạnh, nhưng bản về dã tâm thì tuyệt đối không kém chút nào. Để đảm bảo sau khi hẳn rời khỏi, trong La gia thiếu mất trụ cột ứng phó với bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không ai động tâm với La gia, nên hẳn mới chọn nặng tay lập uy!

Để bọn họ hiểu rõ, chỉ trong khoảng khắc hẳn cũng có thể hủy diệt một gia tộc.

Giờ này mới thấy, hiệu quả có lẽ không tệ. Chỉ cần bọn họ không ngu xuẩn thì hẳn là sẽ không dám trêu chọc La gia nữa.

Mấy ngày này, người tới La gia chơi nổi liền không dứt.

Đầu tiên là quan phủ phái 50 người mang các loại vàng bạc châu báu tới. Thành chủ quận Sùng Dương tự mình dẫn đầu đoàn người này đến nhà nói lời cảm tạ. Những vàng bạc châu báu này là ban thưởng vì đã diệt Huyết Tù. Quan phủ đã truyền lệnh xuống cấp dưới rằng mọi việc tố cáo hành tung của Huyết Tù đều có giải thưởng lớn từ lâu, huống gì chuyện La Chính trực tiếp ra tay tiêu diệt Huyết Tù?

Về phần La Bính Quyền che giấu Huyết Tù, vốn cũng nên bị hỏi tội, nhưng lại bị thành chủ quận Sùng Dương lựa chọn quên bẵng đi luôn. Thành chủ nịnh bợ La Chính còn chả kịp, sao dám hỏi tội La gia?

Ngoài ra, các khế ước mua bán nhà, khế ước quặng mỏ, chiếu bạc, khế ước phường thị được ngũ đại gia tộc quận Sùng Dương đưa vào cửa La gia giống như tuyết đổ. Tùy tiện một tấm khế ước này cũng đủ khiến cho một người dân bình thường trở thành một gã nhà giàu, vậy mà giờ lại chồng chất cùng một chỗ như là một ngọn núi nhỏ...

Về mặt đệ tử La gia từ trên xuống dưới đều rực rỡ hẳn lên, ai nấy đều vui mừng ra mặt. Ai có thể nghĩ đến La Chính trở về mới vồn vện có mấy ngày mà toàn bộ La gia đã thay đổi tới long trời lở đất? Điểm này đừng nói La Bính Quyền không làm được, La Tiêu cũng không làm được, ngay cả La gia đời này qua đời khác cũng chưa ai có thể làm được!

Một buổi sáng sớm ba ngày sau, tên gia đình kia dậy sớm, quơ quơ cây chổi trong tay, bắt đầu quét sạch cửa lớn La gia.

Thời gian mấy ngày này, người tới thăm La gia nhiều lắm, ngày nào gia đình cũng phải quét dọn từ trong ra ngoài một lần, duy trì sự ngăn nắp sạch sẽ, không để người khác xem thường La gia.

Quét đi quét lại một mảnh đất trước cửa, tên gia đình này cũng không cảm thấy mệt nhọc mà ngược lại còn cảm thấy khí lực toàn thân xài mãi không hết.

Cần cù, vất vả làm việc ở La gia đã mấy chục năm, thấy La gia một đêm đã xoay người nên trong lòng hẳn cũng cao hứng, hơn nữa vị đại quản gia mới đã tăng tiền lương cho tất cả gia đình trong nhà, tiền lương mỗi người tăng lên gấp ba! Như vậy làm sao có thể khiến hẳn mất hứng?

Tất cả đều vì tên nhóc kia...

Gia đình cẩn thận quơ chổi, cho dù là những mẫu rác nhỏ nhất cũng sẽ được hẳn quét sạch.

Đúng lúc này, một chàng trai bước ra khỏi cửa lớn La gia, sau lưng hẳn còn có một cô gái.

Chàng trai kia mắt sáng như sao gạt nhẹ đầu với gia đình rồi nói một tiếng “chào”, còn cô gái phía sau hẳn thì mỉm cười với gia đình, nụ cười này lập tức khiến cho tên gia đình kia nhìn đến mức ngây dại.

Mãi đến khi hai người biến mất ở góc đường, tên gia đình này mới ý thức được là mình còn quên chào hỏi bọn họ...

Gia chủ La gia chúng ta, bây giờ đi rồi hả?

Chuyện quận Sùng Dương cơ bản đã giải quyết xong, cho dù La Chỉnh không ở đây thì La gia cũng có thể dễ dàng phát triển. Nghiêm túc mà nói, lúc này ngoài việc thực lực đệ tử La gia thấp hơn bên ngoài một chút thì toàn gia tộc nghiêm nhiên đã là gia tộc đứng đầu quận Sùng Dương.

Bởi vì ngũ đại gia tộc đã bồi thường nên La gia lúc này gần như nắm giữ 60% sản nghiệp quận Sùng Dương!

La Chỉnh có ở lại thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa hẳn còn một chuyện khẩn cấp hơn cần làm.

Hẳn không quên, đến tận khi đại hội toàn phong kết thúc, Tô Linh Vận cũng chưa từng xuất hiện.

Chuyện vương triều Phần Thiên tranh quyền đoạt vị đã huyên náo xôn xao lắm rồi. Ngoại trừ Thanh Vân Tông vẫn luôn duy trì bộ dáng không liên quan đến mình thì trong Đế Đô đã đặng đặng sát khí. Bảy đại sĩ tộc và nhiều sĩ tộc nhỏ đều lựa chọn kiên cường ủng hộ vị hoàng tử mình lựa chọn, hy vọng hoàng tử tương lai sau khi lên ngôi thì gia tộc của mình có thể được lợi lớn.

Năm đó Tô Linh Vận là trưởng nữ Tô Khiêm yêu thương nhất, với tư cách là công chúa Trường Không, nàng nhất định sẽ bị cuốn vào trong vòng xoáy này.

Mà đấu tranh chính trị thường đều là chuyện người chết ta sống, cho nên La Chỉnh lại rất lo lắng cho cô Công chúa đoan trang cao quý, lại cực kì kiêu ngạo này: Nàng, có khỏe không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Vũ Tinh Điện

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, cánh cửa Phần Thiên Cung cũng không hề đóng.

Với tư cách hoàng cung của vương triều Phần Thiên, thông thường đến giờ Thân sẽ đóng cửa chính, không thể ra vào hoàng cung.

Nhưng những ngày qua, thời gian đóng cửa thường kéo dài đến mãi giờ Dậu, thậm chí còn tới giờ Tuất mới đóng!

Nghe nói thái tử cực kỳ nổi giận, đặc biệt ra chiếu văn, yêu cầu cửa chính hoàng cung phải đóng vào giờ Thân.

Thế nhưng thái tử mất quyền thế giống như hổ không có nanh vuốt, cho dù yêu cầu này không lớn nhưng lại khó được thỏa mãn, cửa cung vẫn theo thường lệ đến rất khuya mới đóng. Không ít người thân phận hơi miễn cảm như gia chủ các sĩ tộc hay tướng quân tay cầm binh quyền cứ ra ra vào vào, biến cửa cung thành cửa thành...

Từ đó không ít người cũng đã nhìn ra, địa vị của thái tử bây giờ có lẽ đã là tràn ngập nguy cơ, bị phế chỉ còn là chuyện sớm hay muộn.

Hiện tại Tam hoàng tử và Thất hoàng tử đã sớm rục rịch, hay có thể nói bọn họ đã động, chỉ là vẫn kiêng kỵ thực lực của đối phương, cho nên mới để thái tử tạm thời ngồi trên vị trí kia, nhưng một khi Tam hoàng tử và Thất hoàng tử phân ra thắng bại thì tương tượng cũng biết kết cục của thái tử như thế nào.

Những ngày qua, Vũ Tinh Điện của Tam hoàng tử và Hỏa Nguyệt Trai của Thất hoàng tử thường có tiệc rượu ăn uống, chiêu đãi khách khứa trong thiên hạ, nhưng thực tế chính là ai nấy đều đi lôi kéo thế lực. Đây cũng là nguyên nhân vì sao cửa chính Phần Thiên Cung càng ngày càng đóng muện hơn.

La Chỉnh chỉ hỏi thăm sơ qua một chút thế cục Phần Thiên Cung, bởi vì không ít thứ trong đó cũng như mây mù dày đặc. Mấu chốt hiện tại là La Chỉnh muốn gặp được Tô Linh Vận, còn ai làm hoàng đế vương triều Phần Thiên, thái tử bị phế hay không phế thì hắn cũng không quan tâm.

La Chỉnh đến cửa cung, vừa mới định giẫm chân đi vào thì mấy vị cấm quân liền đi lên ngăn cản.

“Đứng lại, nơi này là cấm viện của hoàng cung, nếu muốn đi vào người phải được thông truyền. Người là người phương nào, xin lấy ra danh thiếp ra. Còn nữa, người muốn tìm ai?” Một vị giáo đầu cấm quân không mặn không nhạt mà hỏi.

Người dám vào hoàng cung hắn là đại diện cho thế lực một phương, dân chúng thông thường căn bản không có dũng khí đứng ở chỗ này, cho nên tuy La Chỉnh chỉ có thực lực Tiên thiên Tam Trọng nhưng giáo đầu cấm quân vẫn biểu hiện khá khách khí.

La Chỉnh chấp tay một cái nói: “Ta muốn tiếp kiến Trường Không công chúa điện hạ! Ta không có danh thiếp, chỉ có thẻ đệ tử của Thanh Vân Tông!”

“La Chỉnh?” Vị giáo đầu cấm quân liếc qua thẻ đệ tử rồi đánh giá một cái. Tuy Thanh Vân Tông là thánh địa võ học, nhưng bình thường đệ tử ngoại môn hay thậm chí là đệ tử nội môn cũng không có tư cách tiến vào Phần Thiên Cung, nhưng La Chỉnh thì lại khác.

Với tư cách đứng đầu đại hội toàn phong của Thanh Vân Tông, danh tiếng của La Chỉnh không chỉ lan truyền trong Thanh Vân Tông mà giờ đây tất cả các sĩ tộc lớn nhỏ, thậm chí dân thường cũng không ít người biết rõ tên hã.

Mà vị giáo đầu cấm quân này là người Tam hoàng tử xếp vào trong cấm quân, gã rất rõ lúc này Tam hoàng tử cần dùng người.

Thanh Vân Tông là thế lực lớn nhất trong đế quốc Phần Thiên, thậm chí có thể nói, chỉ cần Thanh Vân Tông nhúng tay vào, Thạch Kinh Thiên nói một câu muốn ai làm hoàng đế thì người đó coi như là hoàng đế.

Chỉ có điều, lần này Thanh Vân Tông không tham gia vào đấu tranh chính trị, dù là tông chủ, trưởng lão hay là nhóm các chân nhân đều im hơi lặng tiếng, không nhúng tay vào.

Cho nên Tam hoàng tử hao hết tâm tư cũng khó với tới thế lực của Thanh Vân Tông, nhưng tin tốt là Thất hoàng tử cũng như vậy.

Nếu đã không thể lôi kéo được lão nào thì các đệ tử trong Thanh Vân Tông cũng không tha. Sau khi đại hội toàn phong chấm dứt, Tam hoàng tử đã dựa theo danh sách phái người đưa thiệp mời tới từng người. Những ai thuộc top 100 trên Thanh Vân Bảng thì cơ bản đều gửi thiệp cả rồi.

Mà La Chỉnh với tư cách đứng đầu Thanh Vân Bảng, đương nhiên là đối tượng được mời, hơn nữa còn là đối tượng quan trọng nhất. Dù sao tốp 100 trên Thanh Vân Bảng có không ít đệ tử sĩ tộc, ví như Bùi Thiên Diệu là người của Vị Thủy - Bùi gia, mà Bùi gia lại lựa chọn ủng hộ Thất hoàng tử rồi nên đương nhiên không có khả năng lôi kéo được Bùi Thiên Diệu.

Nhưng La Chỉnh chính là đệ tử bình dân, phía sau hã cũng không có sĩ tộc, huống chi lại là người đứng đầu đại hội toàn phong. Thực lực như thế, tiền đồ tương lai không thể định lượng được, đương nhiên là đối tượng Tam hoàng tử trọng điểm lôi kéo.

Đáng tiếc, sau đại hội toàn phong, La Chỉnh cứ như đã rời khỏi Thanh Vân Tông vậy, Tam hoàng tử tự cử người đến cửa mời mà cũng không tìm được hần.

Vậy nên giờ phút này giáo đầu cấm quân đọc được hai chữ “La Chỉnh”, trong lòng liền nhảy dựng lên. Nếu đưa La Chỉnh tới trước mặt Tam hoàng tử, vậy chẳng phải là một công lớn? Vì vậy sắc mặt giáo đầu cấm quân càng thêm ân cần, khách khí hơn. Trong mắt gã, La Chỉnh nghiễm nhiên biến thành một cái “công trạng” thật lớn.

“A! Thì ra là công tử La Chỉnh! Mời qua bên này, mời qua bên này!” Giáo đầu cấm quân mỉm cười nói.

Thấy gã bỗng nhiên khách khí như thế, trên mặt La Chỉnh lại toát ra vẻ quái lạ.

Hắn không hề biết trong cấm quân không chỉ có người của Tam hoàng tử mà còn có người của Thất hoàng tử, nếu bị người của Thất hoàng tử phát hiện ra, chỉ sợ sẽ tranh giành một trận. Trong khoảng thời gian này, hai vị hoàng tử đều tranh đoạt thế lực cho mình, loại chuyện này cũng không phải mới xảy ra lần một lần hai.

Tuy La Chỉnh không rõ chuyện gã giáo đầu này định làm cái gì, nhưng hắn không quen với cuộc sống trong Phần Thiên Cung nên có một người dẫn đường thì cũng tốt hơn. Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của vị giáo đầu cấm quân, hắn liền đi tới những con đường quanh co trong hoàng cung.

Sau khi đi mãi một hồi, La Chỉnh mới nhìn đến những ngọn đèn sáng trưng phía trước, hơn nữa cũng không thiếu tiếng người truyền đến, ngoài ra còn nghe được tiếng chiêng, tiếng trống giống như là có người hát hí khúc.

Đến gần La Chỉnh mới nhìn thấy một cái bảng hiệu viết ba chữ “Vũ Tinh Điện”.

“Đây là chỗ ở của công chúa Trường Không?” La Chỉnh cau mày hỏi.

Giáo đầu cấm quân cười nói: “Công tử La Chỉnh đi vào là biết ngay thôi. Nếu ngài muốn gặp công chúa điện hạ, khả năng phải được người bên trong kia đồng ý.”

Được người bên trong kia đồng ý? Người kia là ai?

La Chỉnh vẫn không nói gì, hẩn chợt nghe gã giáo đầu nói với người trong Vũ Tinh Điện: “Nhanh đi thông báo, nói là La Chỉnh của Thanh Vân Tông đến thăm!”

Chỉ chốc lát sau, từ Vũ Tinh Điện có một đám người đi ra, người dẫn đầu đội ngọc quan màu vàng tím, áo bào màu vàng có thêu hình con trăn vôi vàng đi tới. Người này giơ tay nhắc chân đều tản mát ra uy nghiêm cực lớn, giống như trời sinh đã đứng trên mọi người, cho dù là tư thái tùy tiện cũng khiến cho người khác cảm thấy như hẩn đứng từ trên cao nhìn mình.

“Thì ra là La Chỉnh huynh đến thăm! Không tiếp đón từ xa! Vinh hạnh, vinh hạnh!” Người nọ lớn tiếng cười nói.

“Người là?” La Chỉnh nhíu mày, trên mặt toát ra vẻ không vui. Hẩn tới tìm Tô Linh Vận, đây mơ rě má gì tới tên này?

“Ta chính là Tam hoàng tử - Tô Duệ! Đúng lúc hôm nay ta bày tiệc rượu, mời La Chỉnh huynh vào bên trong!” Lúc này trong lòng Tô Duệ rất vui vẻ, hẩn đã mời La Chỉnh nhiều lần nhưng vẫn không thể khiến pho Đại Phật này động đây, không ngờ hẩn lại tự tìm tới cửa.

Tam hoàng tử...

Nếu người bình thường nhìn thấy nhân vật trong hoàng gia nhất định sẽ ba đập chín lạy, hô to thiên tuế vạn tuế.

Nhưng là võ giả lại thì sẽ không câu nệ tiểu tiết này. Phải biết rằng võ giả chỉ tôn trọng cường giả, dù người có là hoàng đế, có thiên quân vạn mã trong tay thì thế nào? Nếu thực lực không đủ thì chuyện lấy đầu người cũng giống như lấy đồ trong túi mà thôi.

Giống như Lục hoàng tử - Tô Long cũng tham gia đại hội toàn phong, nhưng đã bị loại trên đấu trường, cũng không vì thân phận hoàng tử mà cho hấn bất cứ ưu đãi gì.

Tô Duệ ân cần như vậy chắc muốn lôi kéo mình đây, thế nhưng La Chỉnh cũng không định tham gia vào vòng xoáy chính trị của Phần Thiên Cung, cho nên lập tức nói: “Tam hoàng tử, ta đến Phần Thiên Cung thực sự không phải là thăm người, ta là tới tìm Trường Không công chúa điện hạ.”

Nghe thấy La Chỉnh nói vậy, mặt Tô Duệ hơi ngẩn ra.

Mà mấy người bên cạnh Tô Duệ liền kêu lên.

“Tam hoàng tử điện hạ chúng ta mời người vào là nể mặt người! Mặc kệ tới thăm ai!”

“Chưa thấy ai ngông cuồng như vậy. Điện hạ chúng ta đã hạ mình ra đón người, vậy mà người lại không nể mặt. Người thực sự cho rằng người là một nhân vật...”

Tô Duệ làm một động tác tay ngăn lời mấy người sau lưng lại, nụ cười trên mặt lại càng tăng lên: “Công chúa điện hạ đang ở trong Tiểu Minh Cung của nàng nghỉ ngơi, nếu người muốn gặp nàng, ta có thể mời nàng đến giúp người!”

La Chỉnh lạnh lùng đánh giá mấy người sau lưng Tô Duệ, phần lớn đều là Tiên Thiên Cảnh, còn có hai ba vị võ giả mới vào Chiếu Thần Cảnh, lập tức thờ ơ nói: “Vậy được, ta ở đây đợi công chúa điện hạ!”

La Ching lập tức theo Tam hoàng tử tiến vào Vũ Tinh Điện.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Khiêu Khích

Hôm nay Tam hoàng tử mở tiệc đãi khách, những người đến đây đều là nhân vật có máu mặt.

La Chỉnh vừa bước vào trong liền cảm nhận được một luồng khí tức rất mạnh, chủ nhân của những khí tức này đương nhiên đều là cường giả Chiêu Thần Cảnh.

“Mau mang ghế ngồi cho La Chỉnh huynh!” Vào trong đại sảnh, Tam hoàng tử lập tức dẫn dò.

Sáu bảy cô tỳ nữ chầm chậm bước tới, lúc sau trước mặt La Chỉnh đã có thêm một cái bàn vuông, một cái ghế, bên trên bày thịt rượu trái cây đầy đủ.

Nếu Tô Duệ đồng ý đưa Tô Linh Vận tới thì La Chỉnh đương nhiên sẽ ngồi xuống đợi, còn Tô Duệ thực sự có ý muốn lôi kéo, bản thân mình cần thận ứng phó là được.

Ai biết được Tô Duệ này còn vội vàng hơn suy nghĩ của La Chỉnh, vừa ngồi xuống, Tô Duệ đã trở về vị trí của mình, vừa cười vừa nâng chén rượu lên nói: “La Chỉnh huynh, huynh giành được vị trí đứng đầu đại hội toàn phong của Thanh Vân Tông, sau khi biết được tiểu vương vẫn luôn muốn được gặp mặt, có điều mấy ngày này huynh lại không ở Thanh Vân Tông nên vẫn chưa có cơ hội gặp được. Hôm nay huynh hạ cố tới chơi nhà tiểu vương ta, ta thấy rất vinh hạnh, chén này xin cạn trước để kính huynh!”

Trên yến tiệc này, không ít khách khứa nghe thấy lời của Tô Duệ thì trên mặt đều lộ ra vẻ không phục. Bọn họ đều không xuất thân từ Thanh Vân Tông, nhưng trong đó cũng có không ít con cháu sĩ tộc, hơn nữa thực lực không yếu, cường giả Chiếu Thần Cảnh cũng có tới vài người, vậy mà còn chưa từng được Tô Duệ đối xử như vậy!

Mặc dù tên tuổi của người đứng đầu trong đại hội toàn phong Thanh Vân Tông rất lớn, nhưng những người này không lớn lên ở đó nên không hiểu rõ thực lực của đệ tử Thanh Vân Tông. Vậy nên trong mắt bọn họ, La Chỉnh chẳng qua chỉ là một tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng mà thôi.

Tam hoàng tử khách khí như vậy, chẳng qua là hạ mình cầu hiền(1) mà thôi, không ngờ tên nhóc này còn cố làm ra vẻ! Cái quái gì vậy!

(1)Hạ mình cầu hiền: là để chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài.

Trong lòng không ít người đều nghĩ như vậy.

La Chỉnh thản nhiên nhìn chằm chằm Tô Duệ cạnh trước, do dự một lúc, hẳn cũng không thể làm mất mặt Tô Duệ trước mắt nhiều người như vậy nên cũng liền nâng chén, một hơi cạn sạch. Có điều, sau khi uống cạn chén này, La Chỉnh cảm thấy có một số chuyện bắt buộc phải nói rõ, lập tức nói: “Tam hoàng tử điện hạ, ta đến đây để tìm công chúa Trường Không, không phải đến để tiếp kiến ngài!”

Nghe được lời của La Chỉnh, sắc mặt của không ít quan khách trên yến tiệc đều âm trầm.

“Người là cái thá gì! Có được một chỗ ngồi ở Vũ Tinh Điện là Tam hoàng tử đã xem trọng người rồi!”

“Chưa gặp người nào tự cao tự đại như vậy. Biết đây là đâu không? Hoàng cung! Đồ nhà quê, người không rõ tình hình sao?”

“Đệ tử Thanh Vân Tông xem ra cũng chẳng ra làm sao, đến một chút quy tắc cũng không hiểu, kiêu căng cái gì? Vị trí hạng nhất mà đức hạnh như này, ta thấy Thanh Vân Tông là hữu danh vô thực!”

Lời của La Chính coi như đã chọc phải tổ ong vò vẽ, vốn dĩ mọi người nhìn hắn đã không thuận mắt, Tam hoàng tử đã kính hắn cạn trước, vậy mà hắn lại nói mình không phải đến tiếp kiến Tam hoàng tử. Không nể mặt như vậy, chẳng phải là muốn ăn chửi sao?

Nghe thấy quan khách của mình ai nấy đều phẫn nộ, Tô Duệ khẽ cười. Hắn là một người rất khôn ngoan, theo hắn thấy, kẻ mạnh đương nhiên đều có ngạo khí của mình, biểu hiện của La Chính không hề nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Không sao, nếu đã đến Vũ Tinh Điện của ta thì chính là khách của Tô Duệ ta.” Tô Duệ lập tức nói.

“Cho dù là khách của Tam hoàng tử điện hạ thì cũng không được vô lễ như vậy!”

“Đúng! Nếu hắn thực sự có thực lực thì cũng thôi đi, nhưng chỉ sợ là miệng cọp gan thỏ, cố làm ra vẻ!”

Đang lúc bàn luận, một vị công tử áo trắng ở bàn bên cạnh đứng lên, vỗ tay nói với Tô Duệ: “Tam hoàng tử điện hạ, nếu mọi người đã hào hứng như vậy, ta lại muốn cộ xát với vị La Chính huynh kia một chút!”

“Đúng vậy, kịch hát cũng nghe rồi, người đẹp múa cũng xem rồi, ở đây chỉ uống rượu cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng cộ xát một chút để tăng thêm nhã hứng uống rượu!” Những vị khách khác thấy có người ra mặt, lập tức thừa cơ ồn ào nói.

Tô Duệ lại gật đầu: “Nếu mọi người đã cao hứng như vậy, ta cũng không muốn cắt đứt nhã hứng của mọi người, không biết ý của La Chính

huynh thế nào?”

La Chỉnh cau mày, không trả lời ngay mà trong lòng cũng không biết làm sao.

Sao hăn lại không rõ trò này của Tô Duệ? Đây chính là đang thăm dò thực lực của hăn, nhưng hôm nay hăn không tới tham gia tiệc tùng gì của Tam hoàng tử mà là tới tìm Tô Linh Vận, vô duyên vô cớ cọ xát với người ta, hăn thực sự không nhàm chán như vậy.

Thấy La Chỉnh không trả lời, vị công tử mặc áo trắng kia cười lạnh: “Mới vậy đã không dám rồi sao? Sợ thua mất mặt? Có thể trở thành khách ngồi trong điện của Tam hoàng tử điện hạ, có ai không phải là người có bản lĩnh, nếu người thua, vậy thì ngoan ngoãn mà rút ra khỏi đây!”

“Đúng, vị trí ngồi dưới Tam hoàng tử không dễ vậy đâu!”

“Tam hoàng tử không nuôi loại phế vật lãng phí lương thực!”

Thấy dáng vẻ hùng hổ của đám người đó, La Chỉnh khẽ thở dài, có vẻ bọn họ coi La Chỉnh là đối thủ cạnh tranh rồi.

Hiện tại Tam hoàng tử có lẽ đã lôi kéo được không ít thế lực, trong đó quan trọng nhất chắc là mấy nhánh trong bảy đại sĩ tộc, sau đó chính là những người này.

Mà tài nguyên của Tam hoàng tử chắc chắn là có hạn, nếu bản thân mình tham gia vào nữa, e là phải chia một phần tài nguyên trong tay Tam hoàng tử cho mình, đương nhiên sẽ khiến những người ngày đổ kị.

Còn Tam hoàng tử lại mặc kệ những người này khiêu khích mình, chính là vì muốn thăm dò thực lực của mình, xem xem La Chỉnh hăn rốt cuộc có đáng để lôi kéo hay không.

“Nếu La Chỉnh huynh thực sự không muốn cộ xát thì thôi. Mọi người nếu đã tới Vũ Tinh Điện ta thì chính là bằng hữu của Tam hoàng tử ta, không cần vì chuyện này mà tổn thương hòa khí!” Tô Duệ mỉm cười nói.

Lời này của Tô Duệ nghe ra có vẻ như giúp La Chỉnh giải vây, nhưng thực tế lại ẩn chứa ý khích tướng.

Vị công tử áo trắng lắc đầu, vừa nói vừa đi ra khỏi vị trí của mình: “Nếu Tam hoàng tử đã nói vậy, vậy thì bỏ đi. Chả ra gì!”

“Đệ tử Thanh Vân Tông quá nhất gan...” Lại có người nói.

Lời càng nói càng khó nghe, lông mày của La Chỉnh cũng càng nhăn lại. Có vẻ hắn đã nghĩ ra gì đó nên cười khà khà nói: “Nếu mọi người đều có nhã hứng như vậy, ta đợi ở đây cũng không có việc gì làm, giúp các vị tăng nhã hứng cũng không phải không thể!”

Lời La Chỉnh vừa dứt, vị công tử áo trắng kia đột nhiên quay đầu, giữa mi tâm lóe lên một tia sáng. Quả nhiên không nhận được, hắn thực sự sợ La Chỉnh có thể nhẫn nhịn! Là một vị khách ngồi dưới trướng của Tam hoàng tử, vị công tử áo trắng này sao lại không hiểu suy nghĩ của Tam hoàng tử, buộc phải thăm dò được thực lực của La Chỉnh.

“Được! La Chỉnh huynh đã nhận lời như vậy, tiểu vương hôm nay cũng mở mang tầm mắt. Ban thưởng, hôm nay nếu ai thắng được La Chỉnh huynh, tiểu vương sẽ tặng 1.000 viên Phương Tinh!” Tô Duệ cười nói.

Nghe thấy lời của Tô Duệ, võ sĩ trên yến tiệc lập tức trở nên kích động.

1.000 viên Phương Tinh đối với võ sĩ không được sinh ra trong đại sĩ tộc thì tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Có điều hành động này của Tô Duệ lại không hiền hậu chút nào, rõ ràng là muốn đẩy La Chỉnh vào trận đấu vòng tròn.

“Đấu vòng tròn sao?” Trong lòng La Chỉnh cười lạnh, hẳn không sợ đấu vòng tròn, sức chịu đựng của người có thân thể linh khí như hắn vượt xa so với võ giả thông thường, huống hồ nếu La Chỉnh đã quyết định ra tay, chắc chắn sẽ nặng tay để khiến họ khiếp sợ, người thực sự dám lên khiêu chiến hẳn e là cũng không có mấy.

Đại diện của Vũ Tinh Điện đã dọn dẹp xong một khu đất trống, ở giữa phủ một tấm thảm dày, đó chính là nơi tỉ thí cạo tóc.

Vị công tử áo trắng đó lơ lửng trên không trung, mặc dù sau khi vào Chiếu Thần Cảnh đều có thể bay được, nhưng kỹ năng bay này có không ít sự khác biệt, động tác của vị công tử áo trắng này rất tự nhiên, cơ thể linh hoạt giống như một con chim én, sau khi đảo một vòng trên không trung thì nhẹ nhàng đáp xuống thảm, lập tức dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chăm chăm La Chỉnh.

La Chỉnh không hoảng không chậm, từng bước đi tới.

Vị công tử áo trắng chấp tay nói với La Chỉnh: “Nhớ kỹ tên của ta, ta là Trác Phi Dực! Trước giờ ta ghét nhất kẻ giả ngu, gặp phải người như vậy ta nhất định đánh hắn sống cũng không thể tự lo!”

“Phụt...” Nghe thấy lời của Trác Phi Dực, La Chỉnh không nhịn được cười ra tiếng.

Trác Phi Dực này mặc y phục trắng, ăn mặc lịch sự nho nhã, trông cũng coi như một nhân tài, nhưng vừa mở miệng ra nói chuyện đã thô鄙 như vậy, tương phản quá lớn khiến La Chỉnh không nhịn được mà cười thành tiếng.

“Hừ, hy vọng lát nữa ngươi vẫn cười được!” Sau khi Trác Phi Dực nói xong, hai tay lan ra từng chút chân nguyên màu đỏ đậm, chúng lan dọc theo ngón tay hắc không ngừng dài ra, cuối cùng ngưng kết thành mười cái móng vuốt dài. Cùng lúc đó, từ phía sau Trác Phi Dực còn xuất hiện thêm hai đôi cánh do chân nguyên ngưng kết thành.

Nhìn thấy sự biến hóa của Trác Phi Dực, lông mày La Chính khẽ dựng lên. Có thể trở thành khách ngồi dưới trướng của Tam hoàng tử điện hạ, chắc chắn cũng là người có bản lĩnh, Trác Phi Dực này có lẽ là quán tướng về loài chim nào đó, tưởng tượng chân nguyên biến thành móng vuốt và đôi cánh, vậy thì sở trường của hắn có lẽ là tốc độ!

Quả nhiên, La Chính vừa nghĩ như vậy thì đôi cánh sau lưng Trác Phi Dực liền vung vẩy, cả người mang theo một chuỗi tàn ảnh lao về phía La Chính.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Nền Tảng Và Sự Khác Biệt

Hôm nay cộ xát trên yến tiệc của Tam hoàng tử, nói ra là giúp thêm hứng thú, nhưng trong lòng mọi người đều kìm nén lửa giận. Bọn họ cảm thấy La Chỉnh quá kiêu ngạo nên những lửa giận này đều nhắm vào hắn. Thấy cử động của Trác Phi Dực, mọi người liên hoan hô một tràng.

“Thân pháp Phi Dực của Trác Phi Dực là do hắn tự chế, xuất quỷ nhập thần, không có dấu vết! Cho tên nhóc kia mở rộng tầm mắt!”

“Tốt nhất là khiến La Chỉnh phun ra ít máu! Để hắn biết rõ trời cao đất dày, để hắn hiểu rõ ngồi dưới Tam hoàng tử không có kẻ yếu!”

“Chắc chắn rồi. Có lẽ La Chỉnh căn bản còn không kịp phản ứng, cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng, tu vi đã hạn chế tầm nhìn của hắn.”

Không thể không nói, tốc độ của Trác Phi Dực quả thực rất nhanh, nhanh thôi thì không nói, quan trọng là hắn giống như một con chim én, linh hoạt dị thường, lay động không ngừng khi bay trong không trung, lúc trái lúc phải, rất khó phán đoán quỹ đạo và hướng đi của hắn.

La Chỉnh bất động như núi, trầm ổn đứng nguyên trên mặt đất, mắt khẽ nhắm lại, bắt lấy quỹ đạo của Trác Phi Dực.

Nếu đối phương đã đấu tay không thì La Chỉnh cũng không chọn dùng kiếm, đợi sau khi Trác Phi Dực để lại vô số tàn ảnh, đến tận khi tới gần, La Chỉnh mới đột nhiên tung ra một quyền.

Ngay lúc này, đôi cánh của Trác Phi Dực đột nhiên run lên một hồi, hần chuyển động ra một quỹ đạo khiến người khác không ngờ tới trong không trung, tránh được một quyền của La Chỉnh, lập tức dưới tầng trập tàn ảnh, vóng vuốt sắc bén trong tay trực tiếp vỗ thẳng vào bên phải La Chỉnh.

“Xoẹt...”

Một trảo này để lại trên y phục của La Chỉnh ba vết móng vuốt.

“Được! Chiêu Như Ảnh Tự Huyền này của Trác Phi Dực chơi hay lắm!”

“Tên nhóc đó căn bản không có sức đánh trả, ta còn tưởng lợi hại thế nào, đệ nhất Thanh Vân Tông cũng chỉ như vậy?”

“Thanh Vân Tông? Thánh địa võ học? Ha ha, đúng là khiến người ta cười rụng răng! Trác Phi Dực còn chưa dùng hết sức cơ!”

Nhưng lúc này lại có người nghĩ khác, người này tên là Hoắc Cường. Hần cũng là đệ tử trong Thanh Vân Tông, là đệ tử cấp cao của Thiên Nộ Phong, nhưng vì là đệ tử bình dân nên được Tam hoàng tử lôi kéo qua đây. Mặc dù thực lực của hần không kém, nhưng võ giả là loại người vô cùng thiếu tài nguyên tu luyện, mà những thứ này Tam hoàng tử có thể cho hần, cho nên hần chọn đứng về phe Tam hoàng tử cũng không có gì đáng trách.

Hần từng tham gia đại hội toàn phong nên lắc đầu nói: “Trác Phi Dực dĩ nhiên chưa dùng hết sức, nhưng La Chỉnh cũng chưa ra toàn lực. Thanh Vân Tông bọn ta không kém như các người tưởng tượng, Trác Phi Dực có thể đánh bại La Chỉnh thì chữ ‘Hoắc’ của ta sẽ viết ngược!”

“Hoắc Cường, sao người có thể tăng thêm chí khí người khác như vậy? La Chỉnh thực sự lợi hại vậy sao?” Có người không vui nói.

“Không phải ta tăng chí khí người khác, những gì ta nói đều là sự thật.” Hoắc Cương nhìn chăm chăm La Chỉnh nói, biểu hiện của La Chỉnh ở đại hội toàn phong quá mức kinh diễm, ấn tượng để lại cho Hoắc Cương quá sâu sắc, cả đời này hẳn cũng khó quên được.

Trên thực tế, người lúc này càng kinh ngạc hơn chính là Trác Phi Dực.

Móng vuốt sắc màu đỏ trong tay hắn là chân nguyên của hắn hóa thành, vốn dĩ hắn cho rằng với một trảo là có thể xé nát bả vai La Chỉnh, nếu không cũng có thể để lại ba đường rãnh sâu trên da thịt, kết quả hắn phát hiện cơ thể La Chỉnh cứng như một tấm thép!

Không đúng, cho dù là thép thì cũng sẽ bị trảo của hắn xé rách, cường độ thân thể La Chỉnh quả thực không dễ hình dung, nếu buộc phải hình dung, vậy thì có thể cứng ngang pháp bảo phòng ngự cấp linh khí!

Sao lại có được thân thể cường hãn như vậy?

Tên nhóc này chắc không phải là quái vật chứ!

Trác Phi Dực không phải là đệ tử Thanh Vân Tông, nghiêm khắc mà nói, hắn thuộc loại nhân sĩ giang hồ.

Võ giả trong Đông Vực thường có ba con đường phát triển, trong đó thể lực mạnh mẽ nhất, ưu tú nhất dĩ nhiên sẽ đi Thanh Vân Tông, giống như La Chỉnh, đám Hoa Thiên Mệnh đều vậy.

Còn loại thứ hai thì gia nhập Đế Quân, trưởng thành trong sự tôi luyện máu lửa, ví dụ như đám người Cầu Hàn Thiên, Tuân Phi Long và Hình Thiên Tổ.

Loại kém nhất chính là võ giả xuất thân giang hồ, truyền thừa của bọn họ kém xa đệ tử Thanh Vân Tông, đồng thời lại không giống như Đế Quân

lúc nào cũng đứng giữa ranh giới sống chết, cho dù là đột phá Chiêu Thần Cảnh thì thực lực cũng chỉ có thể coi ở mức trung bình.

Mà khác biệt giữa bọn họ và đệ tử Thanh Vân Tông lại càng lớn, đó là tầm nhìn và nền tảng.

Giống như lúc này, mặc dù Trác Phi Dực dựa vào tốc độ của bản thân nên cho La Chỉnh một đòn, nhưng lại phát hiện một đòn nhạy bén của mình lại hoàn toàn không phá được phòng ngự của cơ thể La Chỉnh, lúc này hắn đã hoàn toàn lơ mơ, không biết tiếp theo nên làm gì!

Đây cũng là giới hạn trong nền tảng của Trác Phi Dực không đủ, thiếu đi sự truyền thừa trong công pháp và chiêu thức, phương pháp tấn công quá đơn thuần.

Ví dụ sau khi Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu phát hiện được cơ thể cường hãn của La Chỉnh thì đều sử dụng chiêu thức khác để đối phó, cho dù là Châu Đan thì sau khi đấu không lại được với Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh, cũng sẽ ra đòn sát thủ Chính Khí Ca.

Mà đòn sát thủ của Trác Phi Dực thì ngoài đôi cánh và móng vuốt ra, hắn cũng không nghĩ ra được cách gì tốt hơn để phá giải thân thể linh khí kia của La Chỉnh.

Trong lòng Trác Phi Dực buồn rầu, giờ hắn đã đâm lao thì phải theo lao, chủ động khiêu khích La Chỉnh mà đến ngay cả phòng ngự thân thể của đối phương cũng không phá giải được, việc này thật quá mất mặt...

“Trác Phi Dực, lên đi! Người đang sợ cái gì!”

“Lên tới trực tiếp xé nát bụng của hắn đi!”

Nghe thấy những lời thúc giục, trong lòng Trác Phi Dực nổi giận. Mẹ nó! Ai nấy chỉ biết ở đó hò hét, người có giỏi thì lên đi. Lúc này hắn thực

sự muốn nhận thua cho xong.

Nhưng hãn cảm nhận được ánh mắt của Tam hoàng tử đang tập trung ở bên này, nếu quá qua loa thì chắc chắn sẽ bị Tam hoàng tử coi thường. Hãn chỉ có thể nghiêng răng xông về phía La Chỉnh một lần nữa. Lần này Trác Phi Dực dùng hết sức mình, cả cơ thể biến thành một hình xoắn ốc, chém giết về phía La Chỉnh.

“Phi Dực La Hoàn!”

Cách tấn công hình xoắn ốc như Trác Phi Dực cũng là cách hãn tự tạo ra.

Nhìn phương hướng di chuyển của Trác Phi Dực, La Chỉnh khẽ gật đầu. Võ kỹ này hình như hơi giống với Kiếm Vũ của Yêu Dạ, thậm chí có thể coi là hình thức thô sơ ban đầu của Kiếm Vũ, nhưng uy lực của hai thứ e là khác biệt một trời một vực. Yêu Dạ dựa vào sát khí để khởi động hình xoắn ốc, còn Trác Phi Dực thì dựa vào chân nguyên bản mạng của hãn để khởi động.

Đối diện với Phi Dực La Hoàn của Trác Phi Dực, La Chỉnh không tránh không né. Sau khi đấu một trận với Bùi Thiên Diệu cơ thể La Chỉnh đã có thêm đường linh văn thứ ba, cường độ cơ thể có thể so với linh khí thượng phẩm, Trác Phi Dực này căn bản không thể tổn thương đến cơ thể của La Chỉnh!

Ngay khi mười đường móng vuốt của Trác Phi Dực chém giết về phía mình, La Chỉnh lại đột nhiên duỗi cánh tay ra, bày ra thế phòng ngự.

Thấy La Chỉnh làm động tác này, mọi người lập tức cười lên.

“La Chỉnh vừa bị cào một lần mà lại quên luôn rồi à? Móng vuốt của Trác Phi Dực vô cùng sắc bén, kết hợp với Phi Dực La Hoàn thì cho dù là thép dày vài thước cũng có thể phá trong chớp mắt được ấy chứ?”

“Cánh tay kia của hắn chắc là sẽ bị phế rồi! Trực tiếp cắn đứt!”

“Chưa từng gặp võ giả nào ngu xuẩn như vậy, ai nói cho ta biết làm sao hắn lấy được vị trí đứng đầu Thanh Vân Tông vậy?”

Ngay khi mọi người đang bàn tán sôi nổi, hơn nữa còn cười nhạo không kiêng nể gì cả thì Phi Dực La Hoàn của Trác Phi Dực đã cắn thẳng về phía cánh tay của La Chinh.

“Két két két két két...”

Cảnh mọi người dự đoán về cánh tay La Chinh bị cắn nát lại không hề xuất hiện.

Móng vuốt của Trác Phi Dực cắn bản không thể cắm vào da thịt của La Chinh.

Lúc này nụ cười trên mặt mọi người lập tức ngưng lại...

Suy nghĩ trong đầu đám quan khách trên yến tiệc gần như giống hệt với Trác Phi Dực, La Chinh này là quái con mẹ nó vật à?

Thông thường để hình dung thân thể cường hãn của con người thì sẽ nói thân thể hãn rất mạnh, nhưng thân thể của con người cho dù có cường hãn đến đâu chẳng nữa thì cũng có giới hạn, dù gì bề mặt cơ thể người chỉ có một lớp da mỏng, dưới lớp da chính là máu thịt, không giống như bề mặt một số yêu thú có một lớp vỏ cứng của chất sừng hóa, thân thể có mạnh đi nữa thì có thể mạnh được đến đâu?

La Chinh đã khiến bọn họ hiểu rõ, thân thể cường hãn đến mức độ này nên có đứng đây cho người đánh thì người cũng không thể làm tổn thương ta một chút nào!

Đây đã không gọi là cọ xát nữa mà gọi là đùa giỡn...

Chỉ khi cách biệt thực lực đủ lớn thì mới có khả năng đùa giỡn đối phương.

Nhìn thấy ý cười nhàn nhạt trên mặt La Chỉnh, không ít quan khách mới hiểu ra, La Chỉnh căn bản không để tâm đến cách nhìn của bọn họ, bởi vì thực lực của bọn họ không đáng nhắc tới trước mặt hắn!

Mà trong con mắt của Tô Duệ lại phát ra ánh sáng, La Chỉnh này đúng là một nhân tài, hắn nhất định phải nghĩ mọi cách để lôi kéo hắn về dưới trướng của mình!

Ban đầu Tô Duệ không hứng thú với thực lực của La Chỉnh nhiều như vậy, điều hắn quan tâm chính là danh tiếng của La Chỉnh. Có thể khiến người đứng đầu Thanh Vân Tông đầu quân dưới trướng của mình, vậy thì sẽ xảy ra hiệu ứng mắt xích trong Thanh vân Tông, La Chỉnh chính là chìa khóa mở ra cánh cửa Thanh Vân Tông.

Nhưng bây giờ mới thấy, La Chỉnh không chỉ là một chiếc chìa khóa, hắn còn là một thanh kiếm sắc! Huống hồ La Chỉnh mới mười bảy tuổi, tiền đồ không thể giới hạn!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Một Mắt Hai Đồng Tử

Vòng xoắn ốc của Trác Phi Dực chém giết chỉ duy trì trong thời gian một nhịp thở liền bị một quyền của La Chỉnh đánh tan, Trác Phi Dực lập tức thua trận.

Loại cạ sát này vốn chỉ một chút là dừng, thậm chí thắng nửa chiêu đã coi là thắng, huống hồ hiện giờ ưu thế đã hoàn toàn nghiêng về một phía.

Trác Phi Dực cũng thua tâm phục khẩu phục. Khi nhìn lại La Chỉnh, thậm chí còn mang theo vẻ kính sợ, lập tức cảm thấy La Chỉnh thâm sâu khó lường.

Từ đầu đến cuối La Chỉnh không dùng binh khí, không vận chân nguyên mà chỉ đứng yên một chỗ, một bước cũng không xê dịch. Điều này không gọi là thâm sâu khó lường thì gọi là gì?

Chán nản, Trác Phi Dực thậm chí nảy sinh một mong muốn tiến vào Thanh Vân Tông. Hắn mới bước vào Chiếu Thần Cảnh, vẫn có cơ hội vào Thanh Vân Tông...

Nhưng Trác Phi Dực lại không hiểu, kỳ tài có trình độ như La Chỉnh ở Thanh Vân Tông cũng không nhiều.

Thanh Vân Tông năm nay cũng coi như thiên tài hội tụ, ba năm trước đã xuất hiện một Lý Dật Phong, mà lần này thì trực tiếp nhảy ra ba người là Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu và La Chỉnh...

Người sau lại yêu nghiệt hơn người trước.

“Tam hoàng tử điện hạ, thuộc hạ bất tài đã thua La Chỉnh.” Trác Phi Dực chấp tay nói với Tô Duệ.

Tô Duệ gật đầu: “La Chỉnh huynh là kỳ tài nghìn năm khó gặp của Thanh Vân Tông, người thua huynh ấy cũng không cần ủ rũ!”

Nghìn năm khó gặp, điều này quá khoa trương rồi chứ? Đối với đánh giá này của Tô Duệ, trong lòng một số võ giả không phục lắm. Dù gì trong một nghìn năm Đông Vực có thể sinh ra không biết bao nhiêu người.

Mặc dù biểu hiện vừa rồi của La Chỉnh quả thực kinh hãi, nhưng người tài dưới trướng của Tô Duệ cũng không ít, mà trong đó Trác Phi Dực không phải người nổi bật.

“Tam hoàng tử điện hạ, Tống Triển Bằng xin đấu!” Trác Phi Dực vừa ngồi xuống, lập tức lại có người đứng ra. Người tên Tống Triển Bằng này là một người đàn ông khôi ngô, nhìn có vẻ giống cường đạo giết người cướp của, mắt trái bịt một cái bịt mắt đen xì, không biết là giả vờ hay là bị mù.

“Phê chuẩn.” Tô Duệ gật đầu, ánh mắt hằn ta lại rơi trên người La Chỉnh.

Theo như Tô Duệ thấy, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều có thể trao đổi.

La Chỉnh vô cùng chống đối với mình, không muốn gia nhập phe cánh của mình, Tô Duệ hẳn sao lại không rõ chứ?

Nhưng hẳn lại hiểu rõ, chỉ cần mình đưa ra lợi ích đủ lớn cũng sẽ khiến La Chỉnh động lòng! La Chỉnh đương nhiên là thiên tài, nhưng hẳn vẫn cần tài nguyên!

Thanh Vân Tông có lẽ sẽ dốc sức bồi dưỡng La Chỉnh, nhưng tài nguyên đối với võ giả thì càng nhiều càng tốt, đây chính là sức mạnh Tô Duệ có.

Tô Duệ có thể tham gia tranh giành hoàng vị, thứ dựa vào chính là tất cả tài nguyên mà hắn kiểm soát! So sánh ra thì thái tử còn là kẻ nghèo hơn hắn, cho dù là tài nguyên của Thất hoàng tử - Tô Tinh cũng kém xa hắn.

La Chỉnh... cố gắng phát huy hết thực lực của người đi, thực lực người phát huy càng mạnh ta sẽ cho người càng nhiều! Trong lòng Tô Duệ suy nghĩ.

Tống Triển Bằng đối mặt với La Chỉnh, mặt mũi đầy dử tợn khẽ run, lập tức rút ra một thanh đao từ eo, đó là một thanh đao thân màu đen tuyền, vô cùng hiếm thấy.

“Nhóc con, vừa rồi để người nở mày nở mặt một chút, có điều người chỉ trông cậy vào cơ thể cường hãn mà thôi, người dám cứng rắn chặn hắc đao của ta không?” Tống Triển Bằng cười lạnh.

“Không dám.” La Chỉnh thản nhiên lắc đầu. Hắn không phải thắng ngu, cho dù thể linh khí thượng phẩm vô cùng cường hãn thì cũng không vô duyên vô cớ chịu một đao của đối phương.

Câu trả lời của La Chỉnh lập tức khiến Tống Triển Bằng cứng người.

“Nếu đã như vậy thì thi triển thực lực thật sự của người ra!” Tống Triển Bằng nói xong liền nhảy lên một bước, hai tay cầm chắc hắc đao, dùng thế phá núi bổ vào đầu La Chỉnh.

“Khai Thiên Tịch Địa!”

Đối diện với một đao này, La Chỉnh vẫn không né tránh, hai chân hắn một mực đứng yên tại chỗ, đồng thời rút Lưu Quang Kiếm trong tay ra,

đồng thời xoay vai phải vào trong, nâng kiếm lên phía trên đầu, thân kiếm ngang, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

“Kiếm pháp cơ bản, Giá Kiếm!”

Kiếm này của La Chỉnh là kiếm pháp dùng để phòng ngự rồi chuyển sang phản công trong kiếm pháp cơ bản.

Hôm đó khi La Chỉnh đối mặt với Lý Dật Phong không hề dùng đỡ kiếm, bởi vì đỡ kiếm là chiêu kiếm nửa phòng ngự nửa tấn công, sau khi đỡ đòn tấn công của đối phương, sẽ tiến hành tấn công trả đòn. Mà tốc độ của Lạc Anh Tân Phân Kiếm của Lý Dật Phong quả thực quá nhanh, cho dù đỡ được kiếm thì cũng lập tức nghênh đón vài chục đến hơn trăm đòn phản công của Lý Dật Phong.

Còn đối mặt với Tống Triển Bằng thì không giống vậy nữa, Tống Triển Bằng rõ ràng đi theo con đường đao pháp cương mãnh. Đao pháp này mạnh, uy lực lớn, nhưng thường chỉ có thể xuất một đao, cũng không linh hoạt lắm, hoàn toàn dựa vào uy lực có tính áp đảo để giành chiến thắng.

“Chỉ thanh trường kiếm mảnh mai của người mà muốn đỡ hắc đao của ta? Nằm mơ!” Thấy La Chỉnh dùng Giá Kiếm trong kiếm pháp cơ bản, trong lòng Tống Triển Bằng nghĩ không biết có nên nặng tay hay không. Nếu đường đao quá nặng e là sẽ trực tiếp chém gãy kiếm của hắn, chém cả người lẫn kiếm thành hai phần mất.

Nhưng nghĩ tới bộ dạng thối tha của La Chỉnh, Tống Triển Bằng không chỉ không giảm lực đao đao trong tay mà ngược lại còn tăng thêm ba phần! Trên người hắn truyền tới một luồng khí tức mãnh liệt, dường như đao này của hắn thực sự có uy lực khai thiên tịch địa!

“Keng!”

Hắc đao của Tống Triễn Bằng nặng nề chém lên thân kiếm của La Chỉnh, nhưng kết quả trong dự đoán lại không hề xuất hiện. Đao này chém xuống không chỉ La Chỉnh không hề hấn gì mà ngay cả kiếm trong tay hắn cũng không gãy. Ngược lại, La Chỉnh vừa đỡ được hắc đao của hắn thì xoay người một cái lại quay người đâm về phía mình.

Lần đâm này đã dọa Tống Triễn Bằng một phen, hắn căn bản không dự liệu được La Chỉnh có thần lực như vậy, không chỉ cứng rắn đỡ được hắc đao của hắn mà thậm chí còn dư sức trở tay đâm ngược lại. Một đao của hắn cương mãnh như vậy lại bị kiếm pháp cơ bản đơn giản nhất nhẹ nhàng phá vỡ?

Trong tình thế cấp bách, Tống Triễn Bằng lặn lông lốc để tránh kiếm trả đòn của La Chỉnh. Khi bò dậy, sắc mặt vốn đen phát đỏ đã biến thành một màu trắng bệch.

Kiểm pháp cơ bản, sao lại có thể dữ dội như vậy?

Trong nháy mắt, Tống Triễn Bằng nảy sinh ra ảo giác mãnh liệt, đao pháp bao nhiêu năm nay của hắn có phải là phí công tu luyện rồi không? Lại có thể bị kiếm pháp cơ bản của người ta phá mất?

“Bộp bộp bộp bộp!”

Tô Duệ đột nhiên vỗ tay ca ngợi nói: “Lúc trước đã nghe nói La Chỉnh huynh dùng kiếm pháp cơ bản đánh bại Lý Dật Phong trong chiêu kiếm, ta vẫn luôn không tin, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, coi như đã tin rồi! Tiểu vương ta phục!”

Không ít người bên dưới đều là cao thủ dùng kiếm cũng lặng lẽ gật đầu. Trong kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh ẩn chứa huyền cơ khiến những kiếm khách này đều tự thẹn không bằng, kiếm pháp cơ bản ai cũng biết, nhưng có ai thực sự dám lấy ra ứng đấu? Toàn thiên hạ chắc cũng chỉ có một mình La Chỉnh.

Đối với lời khen của Tô Duệ, trên mặt La Chỉnh không có biểu cảm dư thừa, hần trầm ổn đứng trên mặt đất, không hề xê dịch bước chân.

Một đạo Khai Thiên Tịch Địa của mình lại bị Giá Kiếm đơn giản của La Chỉnh chặn được, đây là chuyện khiến Tống Triễn Bằng rất khó chấp nhận. Tống Triễn Bằng là người trượng nghĩa, nhưng mắc một căn bệnh là rất yếu thể diện, hôm nay đúng là ngày rất mất thể diện với hần.

Sau khi nghĩ ngợi, Tống Triễn Bằng nghiêng răng đưa tay lên đầu kéo cái miếng vải che mắt xuống.

Cùng là khách ngồi dưới trướng của Tam hoàng tử, nhưng rất nhiều người đều chưa nhìn thấy Tống Triễn Bằng tháo bịt mắt xuống. Phần đông mọi người đều cho rằng mắt hần vì bị mù, là cơ thể bị thiếu hụt nên tự nhiên sẽ không mở miệng hỏi, không ngờ mắt trái dưới lớp bịt mắt của hần lại hoàn toàn không tổn hại gì, nhưng quan sát tỉ mỉ thì có thể nhìn ra dị dạng.

“Một mắt hai đồng tử!”

Trong con mắt của hần lại có hai đồng tử, nhìn có vẻ vô cùng quái dị.

La Chỉnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy “một mắt hai đồng tử”. Một mắt có hai đồng tử này còn gọi là “trùng đồng”, chính là trong một đồng tử to lại có một đồng tử nhỏ.

Nghe nói người có “trùng đồng” có thể dùng con mắt nhỏ để nhìn thấu điểm yếu của kẻ địch!

Nhưng trên thế gian người có “trùng đồng” quá ít nên những lời đồn đại này rất khó chứng minh thật giả. Mà nếu Tống Triễn Bằng đã để lộ ra “trùng đồng” của hần, chắc chắn con mắt đó có năng lực đặc biệt.

La Ching tay cầm bảo kiếm, tâm tình trầm ổn, nếu Tống Triễn Bằng có thể nhìn thấu được điểm yếu của hãn thì càng tốt, dù gì cũng có thể giúp La Ching hiểu rõ điểm yếu của mình.

Mắt trái của Tống Triễn Bằng khẽ nhắm lại, trong mắt hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng này lập tức vây chặt lấy La Ching.

Trùng đồng có thể giúp hãn nhìn thấu sơ hở và nhược điểm của đối phương, nhưng mỗi lần dùng đều sẽ khiến hãn đau đầu nhiều ngày, bởi vì sử dụng trùng đồng yêu cầu sức mạnh linh hồn rất cao, mà Tống Triễn Bằng lại không có cách nào để rèn luyện linh hồn của bản thân.

Cho nên thông thường Tống Triễn Bằng sẽ không sử dụng năng lực này.

Hôm nay hoàn toàn bất đắc dĩ, hãn không muốn thua quá thảm, thể diện đã mất ở chỗ La Ching thì phải nhặt lại từ chỗ La Ching!

Nhưng sau khi mắt trái của hãn quét qua cơ thể La Ching, cả người liền ngây dại, La Ching này rốt cuộc là như thế nào?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Lễ

Trong mắt trái Tổng Triển Bằng hiện ra hai màu đen trắng.

Phần màu đen đại diện cho điểm yếu.

Con người đều có điểm yếu, cho dù là công pháp phòng ngự biến thái đi nữa cũng sẽ tồn tại điểm yếu, nếu tấn công mãnh liệt vào điểm yếu đó thì sẽ là chí mạng.

Nhưng trong mắt Tổng Triển Bằng, cơ thể La Chỉnh hoàn toàn là một màu trắng sáng, căn bản không tồn tại một chút màu đen nào!

Điều này...

Tình huống này không phải chưa từng xảy ra, trùng đồng của Tổng Triển Bằng mặc dù có thể nhìn thấu điểm yếu của đối phương nhưng không phải là vạn năng, nếu thực lực của đối phương quá mạnh, ví dụ như cường giả cảnh giới Chiếu Thần Chung Cực hoặc là pháp bảo hay binh khí có phẩm cấp phòng ngự cao thì hẳn không thể nhìn thấu.

Nhưng tu vi của La Chỉnh mới là Tiên Thiên Tam Trọng, vì sao hẳn lại không có sơ hở? Hay là nói tu vi của bản thân hẳn không nhìn thấu được sơ hở của La Chỉnh.

Chuyện này, Tổng Triển Bằng không cách nào lý giải được!

Thực tế, thiên phú trùng đồng này của Tổng Triển Bằng là một loại thiên phú vô cùng mạnh, đáng tiếc là thiên phú tu luyện của Tổng Triển

Bằng không cao, linh hồn cũng không đủ mạnh. Nếu thiên phú của hắn có thể đạt đến trình độ như Châu Đan hoặc Tuyền Tiểu Yên của Thanh Vân Tông, kết hợp với thiên phú trùng đồng thì e là có thể ngang sức với đám Hoa Thiên Mệnh.

Chính vì thiên phú tu luyện không đủ mạnh nên sau khi hắn gia nhập dưới trướng của Tam hoàng tử, dùng các loại đan dược để tu dưỡng mới miễn cưỡng đột phá Chiến Thần Cảnh, căn cơ vô cùng không ổn định. Cách làm cưỡng ép nâng cao thiên phú này khiến cảnh giới của hắn trong tương lai khó có thể tiến xa hơn, đời này e là chỉ dừng lại ở Chiến Thần Cảnh.

Có điều chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là thiên phú trùng đồng, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn được Tam hoàng tử nhìn trúng.

Nhưng hắn nào ngờ, đối thủ ngày hôm nay lại là một tên quái thai!

Tống Triễn Bằng đương nhiên không biết, sau khi La Chính luyện thành thân thể linh khí thượng phẩm, sơ hở của bản thân cũng chỉ còn ở mức quá quá ít để hình dung. Tống Triễn Bằng có thể nhìn thấu sơ hở của võ giả Chiến Thần Cảnh trở xuống thì cũng chỉ có thể nhìn thấu binh khí pháp bảo cấp linh khí hạ phẩm trở xuống mà thôi.

“Tống Triễn Bằng, ngây ra đấy làm gì! Không nhìn rõ điểm yếu của tên nhóc này? Nhìn rõ thì xông lên đi!” Có người mất kiên nhẫn hét.

Trong quan khách đang ngồi không ít người đều hiểu rõ năng lực của Tống Triễn Bằng, trùng đồng kia của hắn vô cùng lợi hại, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu điểm yếu của đối phương. Bị người khác nhìn rõ hết điểm yếu rồi thì đánh thế nào? Lúc đầu dựa vào chiêu này, Tống Triễn Bằng đã làm không ít người khuất phục.

Vốn dĩ mọi người thấy Tống Triễn Bằng tháo bịt mắt xuống nên cho rằng hắn muốn nổi điên, kết quả lại trừng mắt trái ngư ngấn, đây là kiểu gì?

Sau một lúc, Tống Triễn Bằng chấp tay với La Chỉnh: “Các hạ là kỳ nhân, Tống Triễn Bằng ta phục!” Nói xong, Tống Triễn Bằng cũng không quay đầu mà trở về vị trí của mình.

“Chuyện gì vậy? Tống Triễn Bằng trực tiếp nhận thua? Mới giao đấu một chiêu mà!”

“Tống Triễn Bằng không phải là kẻ hay sợ hãi, chỉ cần có một chút khả năng lật ngược thế cờ, hẳn đều sẽ kiên trì tới cùng. Nếu nói hẳn nhận thua, vậy thì e là thật sự không phải đối thủ!”

“La Chỉnh này rốt cuộc có gì đáng để Tống Triễn Bằng kiêng kị?”

Trên mặt Tô Duệ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Thực lực của Tống Triễn Bằng có lẽ không phải là mạnh nhất trong đám quan khách ngồi đây, nhưng thiên phú trùng đồng của hẳn khó tìm được người thứ hai trong thiên hạ. Nếu không phải thiên phú người này quá kém thì tuyệt đối có thể trở thành một trợ lực lớn của hẳn.

“Triễn Bằng huynh, có thể nói lý do huynh nhận thua không?” Tô Duệ mỉm cười hỏi.

Tống Triễn Bằng nhắc chén rượu trên bàn giữa đầu uống cạn rồi lập tức nói: “Điểm yếu của La Chỉnh, ta nhìn không ra. Nếu ta đoán không nhầm, cơ thể của La Chỉnh là một thể hoàn mỹ!”

“Thể hoàn mỹ?” Tô Duệ ngây người.

Mọi người nghe thấy lời của Tống Triễn Bằng cũng ngây người, đánh giá này hơi quá rồi thì phải?

Trên thế giới này làm gì có thứ gì hoàn mỹ? Đa số trường hợp gọi là hoàn mỹ thì cũng chỉ là từ để hình dung mà thôi! La Chỉnh có thân thể hoàn mỹ? Chuyện này đùa hơi quá rồi thì phải.

“Ta không tìm thấy bất kì điểm yếu nào trên cơ thể hần, hơn nữa tu vi của hần chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng! Điện hạ, người cảm thấy có coi là thể hoàn mỹ hay không?” Sắc mặt Tống Triễn Bằng thận trọng nói.

Tô Duệ nghe hiểu lời của Tống Triễn Bằng nên gật đầu. Khi nhìn lại La Chỉnh, trong đôi mắt đã là một màn lửa nóng bỏng. Mặc dù lời của Tống Triễn Bằng chưa chắc là thật, nhưng nhân vật như vậy, hần nhất định phải mời vào dưới trướng của mình!

“Điện hạ, Thương Lang xin dấu!” Một người trẻ tuổi đầu đầy tóc bạc lại đứng lên.

Nhưng lúc này, La Chỉnh lại nói: “Tam hoàng tử điện hạ, ta đến đây là muốn gặp công chúa Trường Không!”

Đấu vòng tròn hần không sợ, trên thực tế cho đến lúc này La Chỉnh chưa từng xô dịch một bước, thực lực cũng không hề biểu lộ ra. Nhưng hần đến đây không phải để cọ xát với thủ hạ của Tam hoàng tử!

“Không gấp, La Chỉnh huynh, ta đã phái người đi đón công chúa Trường Không đến đây, có điều cần phải đợi một lát. Vị Thương Lang huynh này chỉ là muốn cọ xát với huynh một chút, mong huynh nể mặt.” Tô Duệ khẽ cười, hần đã nhìn chuẩn điểm này, dù sao cũng chỉ có hần mới có thể đưa Tô Linh Vận đến đây. Nếu hần không vui, La Chỉnh căn bản cũng không gặp được nàng.

Sắc mặt của La Chỉnh khẽ trầm xuống, hần không nói gì nhưng trong ánh mắt đã có ba phần tức giận, nếu hần không nặng tay, e là những tên nhóc này vẫn còn chưa xong! Nghĩ đến đây, La Chỉnh khẽ cười: “Nếu đã như vậy thì mời Thương lang huynh lên đài!”

Sau khi Thương Lang lên đài, vừa bắt đầu cọ xát, La Chỉnh đột nhiên ra tay mạnh bạo!

Vẫn dựa vào cơ thể cường hãn, nhưng lần này vảy rồng trong cơ thể đã sáng hơn 50 cái, đồng thời La Chỉnh khởi động năng lượng trong tinh thạch Phượng Tường ở cánh tay phải.

Sau khi tốc độ đột nhiên tăng lên, La Chỉnh giống như một con mèo rừng linh động nhanh nhẹn, Thương Lang bên đó vốn cho rằng La Chỉnh vẫn sẽ như hai lần đấu trước, vẫn bị động đứng đó gặp chiêu, tiếp chiêu. Kết quả hãn còn chưa chuẩn bị ra chiêu xong thì La Chỉnh đã gần trong gang tấc.

Hãn muốn miễn cưỡng chống lại đòn tấn công của La Chỉnh, kết quả vừa mới chặn lại quyền của La Chỉnh thì sắc mặt đã lập tức thay đổi, sức mạnh này giống như thủy triều từ biển lớn, căn bản không phải là thứ hãn có thể chặn được.

“Ầm!”

Một chiêu, Thương Lang bị La Chỉnh đánh bay đi, đập vỡ không ít đồ đạc trong Vũ Tinh Điện...

“To gan!” Nhìn thấy cảnh này, có người nghiêm nghị quát La Chỉnh. Cọ xát và tỉ thí không hề giống nhau, mới coi trọng La Chỉnh một chút mà hãn đã có vẻ không định nể tình.

“Làm sao? Làm đối thủ của ta, cho dù là cọ xát cũng phải chuẩn sẵn rằng sẽ bị đánh, không chơi nổi à? Ta thấy các người hay là đừng chơi nữa!” La Chỉnh lạnh giọng nói. Nếu vẫn cứ nường tay, trận đấu vòng tròn hôm nay e là sẽ không bao giờ hết!

Tô Duệ vẫn mỉm cười nói: “Không sao, không sao. Hôm nay mọi người vui là được, cọ xát cũng khó tránh được chuyện lỡ tay.” Theo như Tô Duệ thấy, càng đánh kịch liệt mới càng tốt! Chỉ có như vậy mới ép ra được thực lực thật sự của La Chỉnh.

Nếu Tô Duệ đã nói như vậy thì càng có nhiều người nhảy lên xin đấu.

“Đường Khuê xin đấu!”

“Ầm!”

Bị La Chỉnh một quyền đánh bay.

“Ngọc Hư Tử xin đấu!”

“Ầm!”

Lại lần nữa bị La Chỉnh đánh bay...

“Lý Ngọc Thần xin đấu!”

“Ầm ầm!”

...

Thời gian nửa canh giờ trôi qua đã có bảy tám người bị La Chỉnh trực tiếp đánh bay, hơn nữa La Chỉnh ra tay lần sau lại tàn ác hơn lần trước.

Thương Lang bị La Chỉnh đánh bay sớm nhất nên chỉ có vẻ chật vật hơn một chút chứ không hề bị thương, còn những đối thủ phía sau nếu không bị La Chỉnh đánh hộc máu thì cũng là gân cốt đứt lìa. Mặc dù Tam hoàng tử ban cho đan dược quý giá có thể giúp bọn họ hồi phục, nhưng cũng cần tu dưỡng mất mười ngày nửa tháng.

Sau đó, cuối cùng cũng không có ai dám khiêu chiến La Chỉnh. Cũng có thể nói, dưới trướng Tam hoàng tử, cao thủ trẻ tuổi không ai đủ để đánh với La Chỉnh.

Thực sự đủ sức áp La Chỉnh thì là những lão già Chiếu Thần Cảnh Chung Cực kia, nhưng bọn họ đương nhiên sẽ không kéo thể diện xuống

dưới để cọ xát với hân.

Dựa vào phương pháp của mình, sau khi làm những quan khách của Tam hoàng tử khiếp sợ, La Chỉnh lại chấp tay lần nữa, giọng nói đã lạnh như băng: “Tam hoàng tử, nếu không gặp được công chúa Trường Không, ta xin cáo từ, tự đi tìm!”

Đáng tiếc Tô Duệ vẫn với dáng vẻ không nhanh không chậm, có vẻ đã ăn chắc La Chỉnh, hân gật đầu: “Ta có vài thứ muốn cho La Chỉnh huynh xem qua, sau khi xem xong chắc chắn có thể gặp được nàng ta!”

Nói xong, Tô Duệ vỗ vỗ tay.

Lúc sau, từ phía sau cung điện có một đám cung nữ mặc đồ cung đình đi ra, tay họ cầm hộp gấm to nhỏ khác nhau.

Mà phía sau đám cung nữ này, còn có ba vị cung nữ ăn mặc mát mẻ khác biệt, trên người chỉ có phần ngực và dưới khố được dùng hai mảnh lấp lánh ánh vàng che chắn, những chỗ khác hoàn toàn không có gì cả.

Mà bọn họ không giống với con gái Đông Vực, hốc mắt sâu, da trắng nõn, hai chân trơn bóng thon dài, nhìn tới còn có phong vị khác. Hơn nữa, do y phục trên cơ thể quá ít, gần như trần trụi nên trên người họ phát ra một lực hấp dẫn trí mạng, nguyên sơ đối với đàn ông.

Khi bọn họ vừa đi ra, ánh mắt đám đàn ông trong buổi tiệc đều nhìn chăm chăm ba người bọn họ, mấy kẻ định lực không tốt mắt đã đỏ ngầu, miệng đắng lưỡi khô.

“Tam hoàng tử điện hạ, đây là ý gì?” La Chỉnh nhăn mày chất vấn

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Mê Hoặc

Tô Duệ cười cười chỉ về phía ba cô gái dị tộc yêu kiều kia nói: “Ba cô gái này là người Viên tộc ở Tây Vực, thân thể bọn họ vẫn còn trinh nguyên, vẫn giữ được nguyên âm của bản thân, mà trong nguyên âm của con gái Viên tộc ẩn chứa lực khí huyết hùng hậu. Nếu cùng bọn họ song tu, lấy đi nguyên âm của họ thì có thể có được lực khí huyết cực lớn!”

Lực khí huyết có lợi rất lớn đối với võ giả.

Nếu khí huyết tràn đầy thì cho dù sau khi bị thương, máu thịt cũng hồi phục rất nhanh. Một số võ giả có khí huyết lớn mạnh, tràn đầy, khi bị thương, tốc độ khép miệng vết thương thậm chí có thể nhìn thấy được.

Nhưng muốn gia tăng khí huyết của bản thân thì chỉ có thể thông qua rèn luyện vô tận, từ từ tăng lên, hơn nữa tốc độ rất chậm, độ khó tương đương với việc rèn luyện linh hồn bản thân.

Những đan dược có thể gia tăng lực khí huyết của bản thân giống như đan dược gia tăng linh hồn, được bán với giá trên trời.

Mà trong nguyên âm của ba cô gái Viên tộc trước mặt này lại có lực khí huyết!

Được lên giường với những cô gái xinh đẹp mỹ lệ này, hơn nữa còn có thể lấy nguyên âm của họ để gia tăng lực khí huyết của bản thân, nhất cử lưỡng tiện, bất kì võ giả nam nào nghe xong cũng khó có thể khống chế sự kích động của mình.

Ba cô gái Viên tộc này mang đến cho người ta sự mê hoặc quá mãnh liệt.

La Chỉnh vừa chuẩn bị nói thì Tô Duệ lại lấy một hộp gấm ra, bên trong có đặt ba viên tinh thạch màu đỏ nhạt. Trong khoảnh khắc chiếc hộp gấm này mở ra, ba viên tinh thạch màu đỏ này phát ra chân nguyên mãnh liệt!

Có điều, chân nguyên này đều là chân nguyên chưa qua luyện hóa, dường như lúc nào cũng có thể hút vào trong cơ thể để bổ sung chân nguyên của bản thân.

“Đá chân nguyên cực phẩm có thể bổ sung chân nguyên của võ giả trong chớp mắt, đây là tiền tệ lưu thông trong Trung Vực, tính theo giá thị trường hiện tại thì một viên tương đương với giá 100 vạn viên Phương Tinh.” Tô Duệ nhàn nhạt nói, dường như đá chân nguyên này chưa phải là đồ tốt nhất mà thứ trong những hộp gấm phía sau kia sẽ vượt xa ba viên đá chân nguyên cực phẩm này.

Tiền lưu thông trong Đông Vực là Phương Tinh, nhưng năng lượng ẩn chứa trong Phương Tinh, võ giả không thể trực tiếp hấp thụ được, chỉ có thể dùng cho những thứ như phi thiên liên, Tín Khuê.

Mà võ giả muốn có được chân nguyên thì chỉ có thể luyện hóa từng chút từng chút, nếu khi gặp phải kẻ địch mà chân nguyên bản thân không đủ thì căn bản khó có thể bổ sung ngay trong thời gian ngắn.

Nhưng đá chân nguyên thì khác, bên trong nó vốn đã có chứa chân nguyên vô chủ tinh thuần nhất, chỉ cần nhẹ nhàng là có thể nạp vào trong cơ thể, căn bản không cần luyện hóa!

Lúc trước có từng nhắc tới chân nguyên của võ giả vốn đến từ nguyên khí trời đất, là một phần tạo hóa mượn của ông trời để dùng. Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh có thể “mượn mà không trả” đã vô cùng kinh người rồi,

mà đá chân nguyên này thì lại càng triệt để hơn, trực tiếp hút nguyên khí trời đất vào trong, trở thành tiên lưu thông ở Trung Vực!

Chuyện như vậy ở Đông Vực căn bản là không thể tưởng tượng.

Nếu trong lúc nguy cấp, bóp nát đá chân nguyên sẽ có thể bổ sung chân nguyên của bản thân liên tục không ngừng, có thể tăng tới mấy phần uy lực của công pháp. Đối với một số võ giả, có được một viên đá chân nguyên cực phẩm là cũng như có thêm một mạng!

Quan khách ngồi dưới trưởng của Tam hoàng tử nhìn thấy ba viên đá chân nguyên cực phẩm này thì ai nấy đều thở gấp.

“Tam hoàng tử...” La Chính muốn cắt ngang lời của Tô Duệ, nhưng Tô Duệ căn bản không nghe mà tiếp tục vươn tay mở chiếc hộp găm tiếp theo.

Trong chiếc hộp găm tiếp theo là một bộ Nhuyễn Vị Giáp, bên ngoài bộ Nhuyễn Vị Giáp này lấp lánh ánh sáng màu đồng cổ, vừa nhìn là biết không phải vật thường.

“Phẩm cấp của bộ Nhuyễn Vị Giáp này là tiên khí hạ phẩm! Pháp bảo có tính phòng ngự, mỗi sợi tơ bên trên đều dùng Kim Tầm Ti hóa mắt mà chế thành, có thể ngăn cách tất cả lực chân nguyên ở bên ngoài!” Tô Duệ vẫn thản nhiên nói, dường như hẳn đang giới thiệu một đồ vật không có ý nghĩa!

Pháp bảo có tính phòng ngự ở cấp tiên khí hạ phẩm! Hơn nữa còn có thể ngăn cách lực chân nguyên!

Pháp bảo có tính phòng ngự vô cùng hiếm thấy, giá trị của pháp bảo phòng ngự hạ phẩm thường có thể ngang với vũ khí thượng phẩm! Giá trị của bộ Nhuyễn Vị Giáp này có vẻ tương đương với vũ khí là tiên khí thượng phẩm.

Nhưng trong Đông Vực hình như chưa từng nhìn thấy sự tồn tại của vũ khí thuộc cấp tiên khí thượng phẩm, có thể tưởng tượng bộ Nhuyễn Vị Giáp này căn bản chính là vật vô giá...

Ánh mắt đám quan khách kia nhìn La Chỉnh tràn đầy sự đổ kị sâu sắc.

Nhưng có cách gì được? Ai bảo thực lực của mình không bằng người ta? Vừa này khi đấu vòng tròn, La Chỉnh gần như giải quyết từng người bọn họ chỉ với một quyền, hơn nữa hãn mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng, tiềm lực phát triển sau này rất lớn! Đáng để Tam hoàng tử trả giá lớn như vậy để lôi kéo.

Vấn đề là giá tiền này hình như cũng hơi lớn quá mức, hơn nữa Tam hoàng tử vẫn không hề dừng lại mà đi tiếp về chiếc hộp thứ tư.

“Tam hoàng tử, người nói với ta những thứ này rốt cuộc là có ý gì? Hộp găm còn lại không cần mở nữa, ta không muốn biết.” La Chỉnh khuyên mấy lần đều không được nên chỉ có thể cứng rắn nói ra những lời này.

Tay Tô Duệ vốn đang chỉ vào chiếc hộp thứ tư đột nhiên dừng lại, lập tức cười nhàn nhạt: “La Chỉnh huynh là người hiểu biết, ý của ta lẽ nào không nhìn ra?”

“Tam hoàng tử muốn lôi kéo ta, gia nhập phe cánh của người?” La Chỉnh trầm tĩnh nói.

Tô Duệ cười rồi chậm chậm nói: “Cũng đúng, mà cũng không đúng. Nếu nói là gia nhập phe cánh của ta, chỉ bằng nói cùng Tô Duệ ta mưu nghiệp lớn của đế quốc!”

Vừa nói, hai mắt hãn vừa phát ra ánh sáng sáng quắc: “Nếu ta đăng cơ, chắc chắn sẽ chấn chỉnh lại toàn bộ Đông Vực, hướng về đất cực Nam, mở rộng về phía Tây Bắc, mở rộng bản đồ đế quốc Phần Thiên ta lên gấp

mười lần! Trăm lần! Trở thành khu vực rộng lớn ngang hàng với Trung Vực. La Chỉnh huynh, không gian phát triển của huynh rất lớn, rất lớn, sau này chắc chắn trở thành trợ lực lớn của ta, ta huynh cùng nhau lớn mạnh, hoàn toàn có thể đưa Đông Vực đến một nơi huy hoàng mới.”

Tô Duệ là một người rất có dã tâm, đồng thời cũng vô cùng thông minh, hẳn nhìn ra La Chỉnh hình như không hề động lòng với bảo vật của mình, cho nên vừa thuyết phục La Chỉnh gia nhập cũng vẽ ra một nguyện cảnh cực lớn.

Võ giả cũng là người, cũng hy vọng lưu danh tại sử sách, loại nguyện cảnh này có lực thu hút mãnh liệt đối với không ít võ giả.

Giúp Hoàng Đế đương triều mở rộng lãnh thổ, được lưu lại trong sử sách để người đời sau chiêm ngưỡng, đây là một chuyện vinh quang biết bao?

“Xin lỗi, Tam hoàng tử điện hạ, La Chỉnh ta không có ý định gia nhập bất kì thế lực bên nào.” La Chỉnh lạnh nhạt nói.

Đối với La Chỉnh, dù là những bảo bối trước mắt hay lưu danh sử sách thì cũng không hề hấp dẫn như Tô Duệ tưởng tượng.

Mục tiêu ban đầu của cuộc đời La Chỉnh, một là theo đuổi võ đạo cực hạn, hẳn muốn đứng trên đỉnh cao võ đạo để nhìn bản chất của thế giới này! Một mục tiêu khác chính là bảo vệ muội muội của mình, La Yên.

Mặc dù hiện giờ La Yên vẫn an toàn ở trong Thanh Vân Tông, nhưng theo những gì Thạch Kinh Thiên nói, không đảm bảo được ngày nào đó sẽ bị người ở Trung Vực kia bắt đi.

Thời gian dành cho La Chỉnh không nhiều, hẳn vẫn muốn nhanh chóng lớn mạnh, cho đến khi hẳn có thể chống lại người kia! Thay đổi số mệnh của La Yên!

Có lẽ, bây giờ còn có thêm một mục tiêu cuộc đời, đó chính là bảo vệ Tô Linh Vận chu đáo. Còn về hoàng vị của vương triều Phần Thiên là Thái Tử, Tam hoàng tử hay là Thất hoàng tử thì căn bản hẳn không hề quan tâm.

Nghe thấy La Chỉnh nói vậy, nụ cười nhàn nhạt của Tô Duệ ngưng đọng trên mặt, hẳn vốn dĩ đang mỉm cười, giờ lại trở nên hơi trầm mặc.

Mà những quan khách khác thì trợn mắt há mồm ra nhìn, có người còn không khống chế được bắt đầu chửi.

Theo họ thấy, Tô Duệ đã nâng đỡ La Chỉnh hết mức, không tính những hộp gấm còn chưa mở kia, chỉ tính đồ trong ba chiếc hộp gấm này, có chỗ nào không giống thiên tài địa bảo? Cho dù là bảy đại sĩ tộc cũng khó lấy ra được những đồ vật này đem tặng người khác!

“La Chỉnh, người không biết điều lắm rồi đấy! Điện hạ của bọn ta đã nâng đỡ như vậy, người lại từ chối thẳng thừng. Người cho rằng người là cái thá gì? Cho dù người có thiên phú đi nữa thì cũng chỉ có thể chống lại được người mới tiến vào Chiếu Thần Cảnh mà thôi! Đối với điện hạ, người căn bản chẳng là cái quái gì!”

“Một Chiếu Thần Chung Cực tùy tiện cũng có thể thu phục người, người thực sự cho rằng người có thể giúp điện hạ?”

“Nhóc con, ta biết người đang thách thức giới hạn của điện hạ, muốn cò kè để được nhiều hơn, có điều ta nói cho người biết, mọi thứ không nên quá tham lam, tham thì thâm, kết cục sẽ rất thảm.”

Mấy vị quan khách lớn tiếng trách móc.

Cuối cùng vẫn là Tô Duệ ngăn bọn họ lại, lúc này sắc mặt Tô Duệ hơi phức tạp.

Hắn nhìn ra thái độ của La Chỉnh rất kiên quyết, hoặc là bản thân hắn đã nghĩ tính cách con người quá đơn giản. Hắn vốn cho rằng trên thế gian này không có giao dịch nào không thể thành công, chỉ cần đưa ra cái giá đủ lớn thì đối phương nhất định sẽ động lòng. Có điều, lúc này có vẻ hắn còn non lắm.

Nhưng Tô Duệ đã thực sự nổi lên lòng yêu mến người tài, hắn vẫn không từ bỏ.

Hắn đang nghĩ xem La Chỉnh rốt cuộc quan tâm điều gì.

Rất nhanh, mắt Tô Duệ đột nhiên sáng lên, hắn hiểu mình đã nắm được điểm yếu của La Chỉnh.

Vì vẫn luôn muốn dùng bảo vật để lôi kéo La Chỉnh nên Tô Duệ lại không để ý đến một người rất quan trọng, đó là Tô Linh Vận!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Hiếu Lầm

Từ lúc đặt chân vào Vũ Tinh Điện, La Chỉnh chưa từng chú ý tới bất cứ vật gì, nguyên nhân duy nhất khiến hắn đứng đây chính là vì chờ đợi Tô Linh Vận.

Tô Duệ đã sớm điều tra rõ ràng quan hệ giữa Tô Linh Vận và La Chỉnh, trước đây Tô Linh Vận là đạo sư của La Chỉnh ở Tiểu Vũ Phong. Nhưng điều khiến Tô Duệ nghĩ mãi không ra là, chẳng qua chỉ là quan hệ đạo sư, La Chỉnh có cần phải quan tâm tới Tô Linh Vận như vậy không?

Có điều Tô Duệ cũng không cần phải hiểu thấu chuyện này, hắn chỉ cần biết La Chỉnh rất quan tâm tới Tô Linh Vận là đủ rồi.

La Chỉnh tỏ vẻ mắt diếc tai ngơ đối với những lời bàn luận ồn ào của đám khách khứa, chỉ nhìn về phía Tô Duệ nói: “Tam hoàng tử, lâu như vậy rồi sao vẫn chưa thấy công chúa Trường Không tới? Chẳng lẽ Tam hoàng tử trêu đùa ta ư?”

“Yên tâm, công chúa điện hạ sẽ đến ngay!” Nét mặt Tô Duệ đọng đầy ý cười, dường như tin chắc mình có thể giữ chân La Chỉnh.

Trong Tiểu Minh Cung, một ngọn đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Tiểu Minh Cung rộn ràng, náo nhiệt xưa kia giờ đây đã trở nên vắng lặng. Ngoài những cung nữ cần thiết ra thì nhóm tôi tớ khác tuyệt đối không được tới gần Tiểu Minh Cung nửa bước.

Cảm giác bị giam lỏng cực kỳ khó chịu. Mấy ngày nay Tô Linh Vận đã nhàm chán tới mức bắt đầu học tập kỹ thuật khâu thêu dưới sự chỉ dạy của một cung nữ lớn tuổi. Ngón tay linh hoạt, khéo léo điều khiển kim thêu, kéo theo sợi chỉ dài rực rỡ sắc màu xuyên qua tấm lụa trắng tinh. Với thiên tư của Tô Linh Vận, học khâu thêu là chuyện vô cùng đơn giản.

Trên tấm lụa là hoa văn trăm hoa khoe sắc lung linh, đường chỉ tinh tế, đều đặn, màu sắc hài hòa, quả thực tài nghệ đã vượt xa vị cung nữ am hiểu khâu thêu kia vạn dặm.

Tô Linh Vận ngẩn người nhìn họa tiết trên tấm lụa, trong lòng cảm thấy hơi ỉu dột, bản thân buồn chán thật là đáng sợ...

Đại hội toàn phong chắc hẳn đã kết thúc rồi nhỉ? Không biết lần đại hội toàn phong này La Chính đạt được thành tích thế nào?

Tốp 100?

Thành tích thế này đã đủ để Tô Linh Vận hài lòng rồi. Mỗi lần nghĩ đến đều khiến đôi mắt long lanh của nàng cong cong như vầng trăng non. Nếu La Chính lọt vào tốp 100, Tiểu Vũ Phong có thể thăng cấp mấy hạng liền.

Có thể chọn ra La Chính trong nhiều đệ tử như vậy, nàng quả thực có con mắt tinh tường. Thật ra làm một đạo sư trên Tiểu Vũ Phong còn sung sướng, thoải mái hơn hẳn bản thân hiện tại.

Lúc đó nếu nàng không rời khỏi Tiểu Vũ Phong, có lẽ nội chiến hoàng quyền sẽ chẳng rơi xuống đầu nàng. Nhưng Tô Linh Vận không thể thờ ơ đứng nhìn được. Thái tử chính là ca ca ruột thịt của nàng.

Tiết thay Tô Linh Vận có trở về Phần Thiên Cung cũng không thể thay đổi thế cục. Thái tử Đông Cung đã bị giam lỏng. Tuy Tam hoàng tử trên danh nghĩa có nói là vì bảo vệ sự an nguy của Thái tử, nhưng thực ra

chính là giam lỏng. Tô Linh Vận là muội muội ruột của Thái tử và là công chúa Trường Không được Tô Khiêm hết mực yêu thương, chắc chắn không tránh khỏi kết cục tương tự.

Vô vị quá...

Có thể dạo chơi loanh quanh trên Thanh Vân Tông một chút thì tốt biết bao!

Nàng hờ hững vung tay, tấm lụa chuẩn xác vắt lên giá áo. Thì ra đó là một trường bào trắng đã gần hoàn thiện, không biết nàng may nó vì ai...

Bước chân trần trên mặt sàn trơn nhẵn, lửa giận chất chứa trong lòng không có nơi giải tỏa, Tô Linh Vận sắp không chịu nổi nữa rồi. Có lẽ một thời gian ngắn nữa, nàng sẽ cầm đoản kiếm Tam Xích Hồng Anh tới đấu với mấy lão thái giám tới mức người chết ta sống cũng nên!

Đúng lúc này, bỗng có một giọng nói từ ngoài cửa điện vọng tới.

“Trường Không công chúa, Tam hoàng tử điện hạ cho mời!”

Tô Linh Vận chớp mắt, cái tên Tô Duệ kia giờ lại muốn tìm ta? Rốt cuộc là có chuyện gì? Chắc không phải định diệt trừ ta đấy chứ? Tô Linh Vận cười lạnh.

Theo lý mà nói thì chắc hẳn còn chưa tới lúc. Cuộc chiến giữa Tô Duệ và Tô Tinh vẫn chưa phân thắng bại. Mặc dù Tô Duệ có hậu thuẫn hùng mạnh, thế lực ủng hộ đông đảo, nhưng sau lưng Tô Tinh lại chính là đám lão thái giám kia. Mấy người này bình thường hiếm khi xuất đầu lộ diện, nhưng cũng là một thế lực không thể bỏ qua.

Trước khi cuộc nội chiến hoàng quyền này ngã ngũ, mình và ca ca hẳn vẫn an toàn.

Nhưng đúng lúc này lại mời mình tới, rốt cuộc hẳn muốn làm gì? Chắc không phải muốn hàn huyên tâm sự với người tử tử cùng cha khác mẹ này đâu nhỉ?

Tình thân trong hoàng thất rất lạnh nhạt, một khi xảy ra tranh chấp thì chính là một mất một còn, sợi dây máu mủ ruột già gì đó căn bản chẳng thay đổi được gì...

Mang theo cỏi lòng chất chứa vô số nghi ngờ, Tô Linh Vận khoác phượng bào tối màu bước ra khỏi Tiểu Minh Cung. Tính đi tính lại thì đã lâu lắm rồi nàng chưa bước chân ra khỏi nơi đây.

Giờ phút này, Tô Linh Vận thậm chí có cảm giác được thả ra khỏi lao tù. Suy nghĩ miên man một hồi, nàng lại không nhịn được lắc đầu. Thật đáng buồn, đường đường là công chúa Trường Không lại rơi vào tình cảnh này, đúng là “phượng hoàng gặp nạn chẳng bằng gà”.

Men theo con đường quanh co uốn lượn trong hoàng cung, nàng cố ý thông thả tận hưởng bầu không khí tự do này. Bị giam lỏng quả thật khiến người ta khó mà vui nổi.

Chỉ chốc lát sau, Tô Linh Vận tới Vũ Tinh Điện. Thấy Vũ Tinh Điện sáng rực ánh đèn, Tô Linh Vận cũng không mấy ngạc nhiên. Tô Duệ hàng đêm tiệc rượu ca hát, mục đích là không ngừng lôi kéo các thế lực bên ngoài để củng cố quyền lực của mình.

Mà Thất hoàng tử Tô Tinh thì bình thản hơn nhiều, trừ việc qua lại với mấy vị gia chủ của bảy đại sĩ tộc thì hiếm khi tỏ thái độ với những nhân sĩ giang hồ này. Hai người có phương pháp khác nhau, không thể nói ai mạnh ai yếu, tất cả còn phải đợi trận chiến ngã ngũ mới có thể phân định rạch ròi.

Sau khi bước vào Vũ Tinh Điện, Tô Linh Vận liếc mắt tìm kiếm Tô Duệ. Bị giam lỏng lâu như vậy, đương nhiên nàng muốn giễu cợt mấy câu.

Tuy biết rõ không phải đối thủ của hã, nhưng là một cô gái, đấu võ miệng thì vô cùng trơn chu trôi chảy.

Nhưng trong lúc tìm kiếm, nàng chợt thấy một bóng người quen thuộc.

Bóng người kia đúng là rất thân quen, khi ánh mắt nàng lướt qua khuôn mặt người nọ, đôi mắt đẹp bỗng trợn to!

La Chinh?

Sao hã lại ở đây? Đầu quân dưới trướng Tam hoàng tử rồi sao?

Một suy nghĩ chẳng lành không ngừng dâng lên trong lòng Tô Linh Vận.

Thật ra trong mắt Tô Linh Vận, La Chinh có quy phục Tam hoàng tử hay không cũng chẳng thay đổi được gì. Nhân tài bên cạnh Tam hoàng tử nhiều vô số, ngay cả trong đám khách khứa bình thường cũng có không ít cường giả Chiếu Thần Cảnh. Với thực lực hiện tại, sợ rằng La Chinh sẽ không được Tam hoàng tử trọng dụng.

Thế nhưng Tô Linh Vận vẫn cực kỳ khó chịu, nàng cảm thấy như mình bị phản bội.

Tô Linh Vận nhớ mình từng trò chuyện với La Chinh, nàng tin tưởng hã như thế, thậm chí còn mong đợi La Chinh sẽ tạo nên kỳ tích, tương lai hùng mạnh rồi có thể trợ giúp nàng xoay chuyển thế cục. Bây giờ ngẫm lại mới thấy dường như bản thân quá ngây thơ, ấu trĩ. Đã hai mươi tuổi rồi, không còn nhỏ dại nữa, thật không ngờ vẫn dễ dàng tin tưởng một tên nhóc con như thế.

Có lẽ do bị giam lỏng quá lâu, Tô Linh Vận trở nên đa sầu đa cảm hơn, lúc mừng lúc giận, thấy La Chinh đứng cạnh Tô Duệ thì cảm thấy vô

cùng uất ức!

Giống như bản thân dốc lòng bồi dưỡng ra một nhân tài, cuối cùng lại chấp tay dâng cho người khác, bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Mặc dù Tô Linh Vận hiểu rõ mình đã không còn gì để mất, nàng cũng không mong La Chỉnh có thể xoay chuyển càn khôn.

“Tô đạo sư!” La Chỉnh đương nhiên không biết được mấy ý nghĩ miên man rối loạn trong lòng Tô Linh Vận, khi thấy Tô Linh Vận vẫn bình an vô sự, nét mặt hẳn liền rạng rỡ, vui mừng.

Đối với La Chỉnh, Tô Linh Vận không phải đạo sư mà ngược lại giống như một người tử tử thân thiết, nhiều lần bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy nan đều nhờ có nàng mới có thể chạy trốn. Đây cũng chính là lý do vì sao La Chỉnh trở về Đế Đô, quất ngựa không ngừng chạy tới Phần Thiên Cung.

Hắn phải báo đáp ân tình của Tô Linh Vận!

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Linh Vận dường như ngưng tụ một tầng sương giá, nàng lãnh đạm hỏi: “Cái gì?”

Đầu quân dưới trướng Tam hoàng tử, chắc hẳn đối với người, ta chẳng quan trọng gì lắm phải không? Tìm ta làm gì? Muốn khoe khoang quan hệ của mình với Tô Duệ sao?

“Người, người có khỏe không?” La Chỉnh thấy thái độ lãnh đạm của Tô Linh Vận liền sững sờ giây lát, không biết nói gì cho phải.

Tô Linh Vận cười lạnh: ”Khỏe, khỏe lắm! Ta vốn là người của Phần Thiên Cung, sống ở nhà mình thì có gì không khỏe?”

Ánh mắt La Chỉnh toát ra vẻ nghi hoặc, hắn nhìn Tô Linh Vận, dường như muốn tìm kiếm đáp án ẩn sâu trong sắc mặt lạnh như băng của nàng. Nhưng nghĩ mãi mà không rõ, Tô Linh Vận rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao

lại tỏ thái độ gạt người ta ra xa ngàn dặm? Bị giam lỏng còn cảm thấy rất tốt?

“Nhưng...” La Chỉnh càng không biết nói gì cho phải.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Đứng Đầu

Nhìn dáng vẻ có chút chần chừ của La Chính, Tô Linh Vận cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng trước đó nàng đã nhận định La Chính đầu quân cho Tô Duệ nên mới hiểu lầm hă.

“Ta nghe nói người bị giam lỏng nên hôm nay tới là muốn dẫn người đi!” Ánh mắt La Chính chợt trở nên kiên định. Hă không rõ tại sao Tô Linh Vận lại có thái độ kỳ quặc như vậy, nhưng vừa nghĩ đến mục đích tới đây, La Chính liền hùng hực quyết tâm phải thực hiện cho bằng được! Cho dù Tô Linh Vận không muốn, hă cũng sẽ không dễ dàng đổi ý, đây chính là tính cách của La Chính.

“Dẫn ta rời đi?” Tô Linh Vận sững sốt: “Người làm được sao?”

Trong mắt Tô Linh Vận, cho dù La Chính có quy phục Tô Duệ thì cũng không được hă trọng dụng. Dù sao thì bên cạnh Tô Duệ cũng có quá nhiều nhân tài, một tay sai như La Chính không phải gì hiếm lạ. Hơn nữa bây giờ La Chính cũng không có thực lực để cứu mình!

“Không thử sao biết được?”

Lúc này, Tô Duệ bỗng bật cười, thông dong bước tới: “La Chính huynh, muốn dẫn Tô Linh Vận đi cũng không phải là không được!”

Không phải là không được? Tô Linh Vận giật mình, cảm thấy như mình nghe nhầm vậy. Trong hoàng tộc, một khi xảy ra tranh chấp chính trị thì chính là tình cảnh không chết không ngừng! Nàng thật sự không tin Tô Duệ dễ dàng bỏ qua cho mình như thế.

Nhưng vì sao Tô Duệ lại nói thế? La Chỉnh có năng lực lớn đến mức có thể khiến Tô Duệ phải nhượng bộ sao?

Tô Duệ gật đầu nói với Tô Linh Vận: “Nhưng ta có một điều kiện!”

Nghe vậy, sắc mặt La Chỉnh thoáng sa sầm, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết người này sẽ đưa ra loại điều kiện gì.

La Chỉnh có thể cân nhắc cẩn thận, nhưng Tô Linh Vận thì nghĩ mãi không ra, bèn lên tiếng hỏi: “Điều kiện gì?”

“Tỷ tỷ, nếu La Chỉnh huynh chịu đầu quân cho ta, ta có thể để người rời khỏi Tiểu Minh Cung!” Tô Duệ nghiêm nghị đáp.

Cái gì? Gương mặt Tô Linh Vận toát ra vẻ ngạc nhiên, La Chỉnh chưa đầu quân cho Tô Duệ? Mà Tô Duệ lại dùng sự tự do của mình để thuyết phục hãn gia nhập? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tô Linh Vận cảm thấy quá đổi mờ mịt... Nàng bị chính suy nghĩ phức tạp của mình làm cho choáng váng.

Tô Duệ đương nhiên không quan tâm đến chuyện Tô Linh Vận mơ hồ thế nào, hãn vẫn có phán đoán của riêng mình.

Thật ra Tô Linh Vận không phải nhân vật quá quan trọng, tuy nàng có vài người thuộc bảy đại sĩ tộc có thể sẽ trở thành trợ lực cho Thái tử, nhưng với tình thế hiện tại, bảy đại sĩ tộc đã chọn phe phái cho mình, Thái tử đã thành vật trang trí, căn bản không thể xoay chuyển thế cục. Vậy nên dù thả Tô Linh Vận ra cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, chỉ cần Thái tử vẫn nằm trong tay hãn thì chưa thể xảy ra vấn đề nghiêm trọng.

Mà đối với Tô Duệ, thả Tô Linh Vận để đổi lấy sự gia nhập của La Chỉnh tuyệt đối là một vụ làm ăn có lời. Mượn sức La Chỉnh, hãn có thể xâm nhập vào Thanh Vân Tông. Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Thanh Vân Tông thì chắc chắn cục diện sẽ ổn định, hãn thắng chắc rồi.

Nhưng điều kiện này của Tô Duệ hoàn toàn không khiến Tô Linh Vận dao động, chẳng qua chỉ thấy hơi mơ hồ. Nàng đột nhiên quay sang hỏi La Chỉnh: “La Chỉnh, ta còn chưa biết thứ hạng của ngươi trong lần đại hội toàn phong này nữa.”

Không biết vì sao, có lẽ là suy đoán, cũng có lẽ là trực giác của phụ nữ nên Tô Linh Vận cảm thấy vấn đề mấu chốt chắc chắn nằm ở đại hội toàn phong. Tại sao việc La Chỉnh gia nhập lại có thể đổi lấy tự do của mình? Trừ phi... La Chỉnh đạt được thành tích kinh người ở đại hội toàn phong, đủ để lọt vào mắt Tô Duệ.

Nhưng nếu chỉ lọt vào tốp 100 thì không thể làm được điều đó. Tốp 50? Cũng không phải. Tốp 20? Miễn cưỡng còn được, nhưng cũng không đủ để buộc Tô Duệ phải đưa ra điều kiện này. Tốp 10? Tốp năm? Tốp ba?

Tô Linh Vận cảm thấy suy đoán của mình rất buồn cười cho nên chỉ có thể hỏi La Chỉnh.

Ai ngờ La Chỉnh sờ sờ đầu, khẽ nói: “Ta đứng đầu đại hội toàn phong.”

“Đứng đầu...”

Có lẽ Tô Linh Vận là người cuối cùng biết kết quả này, đồng thời cũng là người thấy kinh hãi nhất.

Dù sao tới tận bây giờ, nàng vẫn là người quan tâm tới La Chỉnh nhất, hy vọng La Chỉnh có thể đạt được thành tích tốt nhất, hướng chi nàng còn là đạo sư của La Chỉnh. Tiếc rằng nàng bị giam trong Tiểu Minh Cung, không thể đi ra ngoài nên không nghe ngóng được bất cứ tin tức gì. Mỗi lần nghĩ tới, nàng chỉ có thể lẳng lặng suy đoán một phen.

Nhưng La Chỉnh đột ngột đưa ra câu trả lời “đứng đầu”, giọng nói mặc dù không lớn nhưng hết như tia sét nổ tung trong đầu Tô Linh Vận,

tưởng tượng cũng biết nàng chấn động tới mức nào!

Tô Linh Vận biết La Chỉnh sẽ không nói dối, nhưng loại chuyện này, nếu như không phải do Thanh Vân Tông công bố, trực tiếp xem Thanh Vân Bảng hoặc tận mắt nhìn thấy tại hiện trường thì thật sự khó mà tin nổi.

Thực lực của La Chỉnh tăng lên, hiện tại đã là cao thủ Tiên Thiên Tam Trọng rồi, Tô Linh Vận liếc mắt liền biết. Nhưng Tiên Thiên Tam Trọng thì sao? Sao có thể đấu lại nhóm đệ tử đứng đầu ba mươi ba phong? Sao có thể vượt qua những đệ tử thân truyền kia?

Nhưng Tô Linh Vận lại không thể không tin. Chỉ có như thế mới có thể giải thích được nguyên nhân tại sao Tô Duệ phải đưa ra điều kiện trao đổi như vậy.

Nếu La Chỉnh thật sự đứng đầu Thanh Vân Tông, nếu Tô Linh Vận là Tô Duệ thì nàng cũng lựa chọn như thế. Vậy nên lời Tô Duệ nói đã chứng thực lời của La Chỉnh.

Trong thời gian ở Tiểu Minh Cung, Tô Linh Vận đã từng âm thầm tính toán, La Chỉnh chắc hẳn sẽ vào top 100 trong đại hội toàn phong, vậy hẳn sẽ đứng thứ bao nhiêu? Chín mươi mấy hoặc tám mươi mấy? Loại suy đoán nhảm chán này diễn ra không biết bao nhiêu lần, bây giờ ngẫm lại mới thấy mình chưa từng đoán trúng một lần, hơn nữa còn sai be bét.

Thành tích này của La Chỉnh chắc cũng đủ lọt vào mắt tông chủ nhỉ? Nếu vậy hôm nay La Chỉnh có cứu được mình không?

Đáy lòng Tô Linh Vận tức thì dậy sóng, bên tai văng vẳng tiếng tim đập thình thịch.

La Chỉnh quay đầu nói với Tô Duệ: “Tam hoàng tử điện hạ, ta nói rất rõ rồi, ta sẽ không đầu quân cho các người.”

Có lẽ đã sớm dự đoán được câu trả lời của La Chỉnh nên Tô Duệ bình thản đáp: “Vậy người cảm thấy mình có thể mang công chúa điện hạ rời đi sao?”

Nghe ra ý uy hiếp ẩn chứa trong lời nói của Tô Duệ, La Chỉnh “soạt” một tiếng rút Lưu Quang Kiếm ra, sắc mặt thận trọng đáp: “Ta lặp lại lần nữa, ta không muốn. Hơn nữa ta cũng chưa từng nghĩ tới việc có thể cứu Tô Linh Vận mà không cần chém giết. Nếu Tam hoàng tử điện hạ cho rằng ta không có bản lĩnh này, vậy ta không thể không chứng tỏ một chút!”

Nghe thấy La Chỉnh gọi thẳng tên mình, Tô Linh Vận có đôi chút ngỡ ngàng, đáy lòng dâng lên cảm giác khác thường. Người này không phải vẫn gọi mình Tô đạo sư sao? Sao bỗng nhiên lại gọi thẳng tên mình?

La Chỉnh vừa cầm kiếm vừa dứt khoát bước tới nắm tay Tô Linh Vận nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trực tiếp cầm tay công chúa điện hạ là hành vi cực kỳ vô lễ, nhưng Tô Linh Vận lại không hề cảm thấy chán ghét, ngoan ngoãn đi theo sau La Chỉnh.

Nhưng vừa bước được hai bước thì có một lão già đột ngột xuất hiện trước cửa Vũ Tinh Điện. Lão già kia vóc dáng không cao, mũi như điều hâu, thoạt nhìn cực kỳ hung ác, mà từ trong cơ thể lão tỏa ra một luồng uy áp lớn lao.

“La Chỉnh, ta thật sự rất tán thưởng ngươi, nhưng đây không phải là cái cơ để ngươi có thể coi thường ta. Người dùng thực lực Tiên Thiên Cảnh vượt qua rất nhiều cường giả Chiêu Thần Cảnh, khách khứa trong tiệc rượu hôm nay không ai có thể là đối thủ của ngươi. Nhưng người cảm thấy mình có thể bình yên vô sự dẫn nàng đi ư?” Tô Duệ vung tay.

“Chiêu Thần Chung Cực?” La Chỉnh cau mày nhìn về phía lão già kia.

Lão già mặt không đổi sắc, chẳng qua chỉ chặn đường bọn họ, nhưng một vị cường giả Chiếu Thần Chung Cực dù đứng im một chỗ vẫn có thể khiến người khác cảm thấy ác lực nặng nề, tựa như bọn họ chỉ dùng một ánh mắt đã có thể giết chết một người thường. Bị ánh mắt này nhìn thẳng, La Chỉnh cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng.

Đã lâu lắm rồi không ai có thể khiến hắn cảm thấy bị đè nén mãnh liệt như vậy.

“Ô Duệ, người dám giết ta?” La Chỉnh lạnh lùng hỏi.

Tô Duệ thản nhiên lắc đầu: “Tất nhiên ta không dám giết người. Hiện tại người là người đứng đầu Thanh Vân Bảng, nếu giết người, ta sao có thể ăn nói với Thạch Kinh Thiên?”

“Người đã không dám giết ta, vậy để xem người hôm nay làm sao... cản được ta!” La Chỉnh vừa nói vừa quay người tung ra một chiêu Băng Kiếm. Lúc này, toàn bộ năng lượng của tinh thạch Phượng Tường trên cánh tay phải và vẩy rồng trong cơ thể hắn đều đồng loạt được kích hoạt, gần như là tung hết toàn lực trong một chiêu.

Khi Lý Dật Phong còn chưa đặt chân vào cảnh giới Chiếu Thần Chung Cực, La Chỉnh chỉ có thể so đấu chiêu kiếm với hắn. Còn lão già là cường giả Chiếu Thần Chung Cực này, tuy thiên phú và căn cơ của lão không nghịch thiên như Lý Dật Phong, nhưng có thể bước vào cảnh giới Chiếu Thần Chung Cực thì tuyệt đối không phải người thường! So với đối phương, cảnh giới của La Chỉnh chênh lệch quá lớn!

Đối mặt với cường giả như vậy, La Chỉnh chỉ có thể tung ra chiêu thức mạnh mẽ nhất ngay khi xuất trận.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Đâm Vào Tường

Thấy thể kiếm hung mãnh của La Chỉnh, trong mắt lão già kia lóe ra vẻ kinh ngạc. Trên thực tế, dù là cao thủ mạnh hơn nữa nhìn thấy “kiếm pháp căn bản” dị thường mà tinh diệu này đều sẽ cảm thấy kỳ quái. Nhưng kỳ quái không có nghĩa là không thể đối phó. Thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù chiêu thức có tinh diệu đến đâu cũng không thể san bằng khoảng cách.

Đối mặt với chiêu Băng Kiếm của La Chỉnh, thân thể nhỏ thó của lão liền xoay lại, trong lúc đưa lưng về phía La Chỉnh thì ném ra một cây đoản thương đâm thẳng vào Lưu Quang Kiếm.

“Keng!”

Mũi thương va chạm với Lưu Quang Kiếm phát ra tiếng kêu chói tai, đoản thương của lão nhẹ nhàng rơi xuống, hiển nhiên không ngờ trường kiếm trong tay La Chỉnh lại ẩn chứa sức mạnh lớn đến vậy. Sắc mặt lão thoáng sa sầm, lập tức rút chân nguyên vào đoản thương, muốn cứng rắn đánh bật chiêu kiếm này của La Chỉnh!

La Chỉnh lập tức lùi về phía sau, kiếm trong tay một lần nữa quán lấy lão già kia.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu, bốn chiêu... Mỗi chiêu kiếm đều cực kỳ tuyệt diệu, phô bày triệt để uy lực của kiếm pháp căn bản, nhưng vẫn bị chân nguyên của lão già trực tiếp hóa giải.

Sắc mặt La Chỉnh càng lúc càng nặng nề, cảnh giới của hắn vẫn còn quá thấp...

Cho dù kiếm pháp của hắn lợi hại hơn đối phương, nhưng người ta căn bản chẳng thèm bận tâm đến điều đó. Điều này giống như một quyền thủ có kỹ xảo cao siêu đấu với một người đàn ông lực lưỡng cao hai mét, dù kỹ xảo có tốt đến mấy cũng không thể phát huy được uy lực vốn có.

Nhưng La Chỉnh quyết không từ bỏ. Từng chiêu kiếm tung ra càng thêm quyết liệt, tàn bạo, mồ hôi dần thấm ướt vầng trán.

Phụ nữ đều thích ảo tưởng, ngay cả Tô Linh Vận cũng không ngoại lệ.

Nàng từng ảo tưởng vô số cảnh tượng, nhưng không ngờ chuyện này sẽ xảy ra. Tay nàng được La Chỉnh nắm chặt, lòng bàn tay truyền đến cảm giác dính dóp do mồ hôi thấm đẫm. Nhìn La Chỉnh tung ra từng chiêu, từng chiêu kiếm, tạo ra muôn ngàn tia sáng lấp lánh ánh bạc vô cùng đẹp mắt, Tô Linh Vận cảm thấy cực kỳ vui mừng. Tuy nàng biết rõ La Chỉnh không phải đối thủ của lão già kia, nhưng hiện tại hắn đã có thể so đấu với lão, thiếu niên này lại trưởng thành nhanh như vậy...

Nửa năm trước, hắn còn bị một đệ tử mới đặt chân vào Chiếu Thần Cảnh là Vương Yến Diêu chèn ép đến không thở nổi, vậy mà giờ đã có khí phách đối đầu với cường giả Chiếu Thần Chung Cực. Nàng không thể thoát thân cũng chẳng sao, có thể nhìn thấy một La Chỉnh như thế, có lẽ cũng đủ rồi.

Không thể cầm cự quá lâu nữa, La Chỉnh ngày càng gấp gáp, còn lão già kia ngày càng thông dong. Đoạn thương của lão gần như chế trụ hoàn toàn từng chiêu thức của La Chỉnh, tạo thành một cái cũi bao vây lấy hắn.

Trên gương mặt lão già toát ra vẻ mỉa mai, khinh miệt của người đã khống chế thế cục trong tay. Thằng nhóc này chưa đủ kinh nghiệm, không thể chạy trốn cái lồng giam mà lão dựng nên. Trong lúc lão đang đặc ý, ánh

mắt La Chỉnh chợt lóe lên. Trong tích tắc, một bóng người lao vút ra từ trong thân thể hắc, Huyết Âm Kiếm cùng lúc bay ra khỏi nhẫn tu di. Yêu Dạ bắt được Huyết Âm Kiếm liền đâm thẳng về phía lão già.

Cảnh tượng này xảy ra vô cùng đột ngột, từ lúc Yêu Dạ cầm kiếm đến lúc tấn công gần như chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lão già này là cường giả Chiếu Thần Chung Cực, cảm giác nhạy bén đến mức nào? Cho dù đang dùng đoản thương khóa chặt từng chiêu thức của La Chỉnh, nhưng dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay hay xung quanh có kẻ tới gần thì lão vẫn có thể thoát mái đối phó. Nhưng lão hoàn toàn không ngờ sẽ phải đối đầu với một người lao ra từ thân thể La Chỉnh. Việc này quả thật hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Càng khiến lão kinh hãi hơn là trên thân thể người này tỏa ra sát khí cực kỳ dày đặc.

Vậy nên trước mắt lão không ra tay phản kích mà gọi đoản thương về chống đỡ mũi kiếm của người này.

Vấn đề là đoản thương của lão giả chỉ là một tiên khí hạ phẩm.

Mặc dù lão là cường giả Chiếu Thần Chung Cực, nhưng thương là loại vũ khí khá ít ỏi, đoản thương là tiên khí trung phẩm lại càng hiếm hoi, để lấy được một đoản thương là tiên khí trung phẩm thì vô cùng khó khăn.

Mà vũ khí trong tay Yêu Dạ chính là tiên cấp trung phẩm. Huống chi Yêu Dạ tu luyện chủ yếu là công pháp sát khí, vậy nên uy lực phát ra càng lớn hơn nữa!

Huyết Âm Kiếm sắc bén vừa va chạm với cán thương bằng gỗ liền tỏa ra ánh sáng đỏ rực. Sau đó, đoản thương tiên khí hạ phẩm trực tiếp bị chặt đứt!

Tốc độ phản ứng của lão già kia cực kỳ nhanh, trong khoảnh khắc đoản thương gãy đôi liền lập tức lùi về sau, dẫu vậy Huyết Âm Kiếm vẫn kịp thời đâm vào ngực lão khiến máu tuôn xối xả. Lão liên tiếp giật lùi, còn Yêu Dạ thì tuyệt đối không buông tha, không ngừng đuổi giết lão. Mỗi cử động của nàng đều uyển chuyển, linh hoạt như đang nhảy múa.

Kiểm Vũ của kiếm linh Yêu Dạ mặc dù tinh diệu, lực sát thương cũng rất kinh người, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của lão già kia. Chẳng qua nàng tấn công bất ngờ khiến lão không kịp trở tay, nếu không nhất định sẽ khó ngăn cản được thế tiến công của lão.

La Chỉnh kéo tay Tô Linh Vận chạy một mạch ra ngoài. Tô Linh Vận cảm thấy có một sức mạnh khổng lồ đang lôi kéo mình, thậm chí nàng không cần phải cất bước, cả người tựa như đang cưỡi mây đạp gió...

Phía trước là tường viện đỏ thẫm vây kín bốn phía. Tường viện trong hoàng cung đều được quét sơn đỏ, dày khoảng một thước, nhưng La Chỉnh không cần suy nghĩ liền đâm thẳng tới, trực tiếp đâm thành một cái lỗ to.

La Chỉnh lo lắng bất an như con thú bị vây khốn, phát huy sức mạnh và tốc độ tới cực hạn, còn ánh mắt Tô Linh Vận đứng phía sau hẩn lại thấp thoáng nét cười.

Nàng bị giam lỏng ở Tiểu Minh Cung đã nhiều ngày, hôm nay thấy La Chỉnh mạnh tới mức này, trong lòng liền cảm thấy vô cùng vui mừng, ngây ngất giống như một người say rượu. Chỉ cần chạy theo La Chỉnh, lạng lẹ ngấm nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, thì có thể rời khỏi Phần Thiên Cung hay không có lẽ đã không còn quan trọng nữa.

Hơn nữa, Tô Linh Vận biết La Chỉnh không thể dẫn nàng thoát thân được...

“Tam hoàng tử, để chúng ta ngăn hắn lại!” Khách khứa trong Vũ Tinh Điện chủ động xin được ra tay.

Tô Duệ lại mắt điếc tai ngơ, ánh mắt nhìn chăm chăm Yêu Dạ đang giao đấu với Nha thúc.

Lão già tên Nha thúc là một người thân tín bên cạnh Tô Duệ, coi như là một trưởng bối của hắn.

Kiểm Vũ của Yêu Dạ biến hóa khôn lường, quả thật đã khiến Nha thúc phải luống cuống tay chân. Hơn nữa đoạn thương của lão đã bị chặt đứt, rất khó để ngăn cản “Kiếm Vũ”.

Nhưng sau mười mấy chiêu thức, dựa vào lượng chân nguyên hùng hậu, Nha thúc đã khống chế cục diện trong tay, càng đánh càng hăng, từng luồng chưởng phong, từng luồng chân nguyên phản kích Kiếm Vũ của Yêu Dạ, thành công dồn nàng phải lùi bước.

Đúng lúc đó, cặp mắt nhuộm đầy sát khí của Yêu Dạ chợt lóe ra ánh sáng màu đỏ, cả người hóa thành một tia sáng đỏ bao quanh Huyết Âm Kiếm rồi lao vút ra khỏi Vũ Tinh Điện như bão tố. Yêu Dạ là kiếm linh của La Chỉnh nên tâm ý tương thông với hắn, một khi biết rõ không địch lại đối thủ, La Chỉnh sẽ lập tức gọi Yêu Dạ về.

Nha thúc chấp tay với Tô Duệ: “Điện hạ, ta đuổi theo La Chỉnh ngay.”

Tô Duệ lắc đầu: “Không cần! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ đã sớm kinh động không ít người, ta đã truyền âm cho Hận Thủy lão tiên bối.”

“Hận Thủy tiên bối? Điện hạ, chuyện này không cần phải kinh động tới tiên bối chứ?” Lão già hơi sững sờ.

“Lúc trước đúng là không cần, nhưng đám thái giám chết bầm kia cũng muốn tham gia náo nhiệt, ta còn cách nào đâu?” Tô Duệ cười lạnh.

Lão già nhướng mày, hiển nhiên hiểu rõ ý của Tô Duệ. Nếu đám thái giám kia nhúng tay vào, chuyện này quả thật có chút phiền phức.

“Đi với ta! Tối nay sợ là hơi phiền!” Tô Duệ trôi lơ lửng trên không trung, bay ra ngoài Vũ Tinh Điện. Mặc dù hãn không vào Thanh Vân Tông, nhưng là hoàng tử có năng lực cạnh tranh ngôi vị hoàng đế nhất thì thiên phú tuyệt đối không tệ, từ nhỏ đã có tư chất không thua kém bất kỳ đệ tử nào của Thanh Vân Tông, hãn đã sớm bước chân vào Chiêu Thần Cảnh rồi.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Từng vách tường bao trùng trùng điệp điệp bị La Chỉnh đụng nát.

Chạy thực mạng trong hoàng cung, không biết đã khiến bao nhiêu cung nữ thái giám hô to gọi nhỏ.

Khi va chạm với tường bao, La Chỉnh đã lợi dụng lực dao động, thân thể bắt đầu kịch liệt chấn động với biên độ cực nhỏ, cho nên sau khi va chạm đã tạo thành sức công phá rất lớn, dễ dàng tạo thành một lỗ thủng lớn cao hơn hai người thường. Vậy nên trong khi La Chỉnh mặt xám mày tro, đầu đầy mảnh vỡ và cát bụi thì Tô Linh Vận đứng sau lại hoàn toàn trái ngược, ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không có, càng không cần bàn đến cát bụi gì đó.

“Phần Thiên Cung sao lại lớn như vậy!” La Chỉnh hơi buồn bực. Hãn chạy mãi, chạy mãi, cả đoạn đường không biết đã húc đổ mấy chục bức tường, nhưng đến giờ vẫn chưa ra khỏi Phần Thiên Cung.

“Vũ Tinh Điện nằm ở bên trái Phần Thiên Cung, phương hướng của người bây giờ đang là chạy sâu vào bên trong. Theo tình hình này sợ rằng sắp xuyên qua Phần Thiên Cung rồi, tất nhiên sẽ cảm thấy Phần Thiên Cung rất lớn.” Khóe mắt Tô Linh Vận lấp lánh ý cười, chậm rãi nói.

La Chỉnh vừa nghe liền suýt hôn mê: ”Bà cô ơi, sao người không nói sớm!” La Chỉnh buồn bực nghĩ, thì ra chạy một hồi nhưng căn bản lại chạy ngược đường, càng lúc càng sâu vào trong Phần Thiên Cung...

“Không sao đâu...” Tô Linh Vận thấp giọng nói.

“Sao lại không sao? Nếu đổi hướng thì chúng ta đã sớm chạy thoát khỏi Phần Thiên Cung rồi!” La Chỉnh vừa nói chuyện vừa húc đổ vách tường, tiến vào một khu vườn tinh xảo. Nơi này chim bay hoa nở, cổ thụ rợp trời, đẹp dễ như tiên cảnh chốn nhân gian.

Mà dưới một gốc liễu lại có một thanh niên đội mũ tím đang ngồi. Trước mặt người trẻ tuổi kia là một cây đàn, những ngón tay hảnh nhẹ nhàng gảy đàn, một khúc nhạc đau thương lan tỏa trong không gian.

Nhìn người tuổi trẻ kia, bước chân La Chỉnh chợt ngừng lại. Không phải hảnh sợ người tuổi trẻ kia, thực lực người nọ chẳng qua mới là Chiêu Thần Cảnh, La Chỉnh hoàn toàn không coi ra gì. Nhưng bên cạnh hảnh còn có ba người, ba vị mặc quần áo bằng vải sợi, thắt đai đen bạch ngọc.

La Chỉnh không nhìn thấu được thực lực của ba người này, hơi thở, khí thế mà hai người bên trái, bên phải phát ra yếu hơn Từ trường lão đôi chút, mà khí thế người ở giữa thậm chí còn mạnh hơn Từ trường lão, La Chỉnh thấy gần bằng Thạch Kinh Thiên!

“Đã nói không sao mà, bởi vì ta đã sớm biết, người không dẫn ta rời khỏi Phần Thiên Cung được...” Tô Linh Vận mỉm cười.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Muốn Diệt Quốc Sao?

Giam lỏng Thái tử và công chúa Trường Không không phải ý của Tam hoàng tử mà là Thất hoàng tử.

Trên thực tế, hiện giờ Thái tử đã là một quân cờ vô dụng nhưng không thể tùy ý sắp đặt. Dù sao cuộc chiến đoạt ngôi vị chưa phân thắng bại nên Tam hoàng tử Tô Duệ và Thất hoàng tử Tô Tinh vẫn chưa muốn ra tay với Thái tử.

Trước khi phân định thắng bại, người nào xuống tay với Thái tử trước sẽ khó tránh khỏi việc bị đối thủ công kích. Ai phải gánh cái danh phế bỏ Thái tử cũng đều rất khó coi. Nếu sau này thật sự chiếm ưu thế tuyệt đối, lúc ấy có phế bỏ Thái tử cũng chẳng có ai dám nhiều lời.

Người thanh niên đội mũi tím thong dong gảy đàn, tiếng đàn lúc trong trẻo ngân vang, lúc lại triền miên sâu thẳm, quả thật hàm súc, thú vị vô cùng.

“Hắn là ai vậy?” La Chính hỏi.

“Thất hoàng tử Tô Tinh.” Tô Linh Vận đáp.

Nghe vậy, Tô Tinh thoáng ngừng tay, ngẩng đầu mỉm cười, giọng nói trong trẻo, êm tai: “Linh Vận tỷ tỷ, chào buổi tối!”

Tô Linh Vận bĩu môi, giận dữ đáp: “Chào hoàng đệ!”

“Tối nay tiếng cãi vã trong Phần Thiên Cung khiến ta khó lòng chợp mắt, vậy nên mới ra ngoài gảy một khúc đàn. Không biết Linh Vận tỷ tỷ và vị bằng hữu kia có hứng thú nghe không?” Tô Tinh cười khẽ.

“Không hứng!” La Chỉnh thẳng thắn đáp, lười phải tung hứng với người thanh niên này. Mồm miệng lươn lẹo vừa nhìn đã biết không phải dạng người tốt đẹp gì. Dứt lời, La Chỉnh kéo tay Tô Linh Vận định băng qua lỗ thủng trên tường, muốn tìm đường khác để đi.

Nhưng La Chỉnh vừa cử động liền nghe thấy một tiếng gió xào xạc thổi tới, sau đó có thêm mấy người xuất hiện trước cái lỗ đã bị La Chỉnh đâm thủng kia.

Hai người này thân pháp quỷ dị bất thường, La Chỉnh gần như không thể thấy rõ bọn họ di chuyển thế nào, giống như bọn họ vốn đã đứng ở chỗ này từ lâu!

Nhưng họ chính là người vừa đứng bên cạnh Tô Tinh!

“Thất hoàng tử điện hạ khó có được một lần nhã hứng, hai vị vẫn nên dừng lại thì hơn.” Một người trong đó lên tiếng, giọng nói cứ như con gái.

Bị chặn đường, sắc mặt La Chỉnh thoáng sa sầm: “Thì ra là hai tên thái giám chết tiệt!”

Ở Phần Thiên Cung, cái mác thái giám thật ra không phải một lời mắng chửi, đó là một chức quan, hơn nữa không phải ai cũng có thể làm được chức thái giám này! Có thể trở thành thái giám, đó chính là loại người có quyền lực tuyệt đối.

Nếu La Chỉnh nói: “Thì ra là hai vị thái giám” thì hai người này sẽ không phần nộ như thế. Nhưng La Chỉnh lại nói “Hai tên thái giám chết tiệt”, sắc mặt họ lập tức trở nên khó coi. Dù sao thực lực hai người đó cũng không phải tầm thường, tuy kém Từ trường lão nhưng vẫn có thể so đấu

một trận với nhóm trưởng lão bình thường ở Thanh Vân Tông. Thực lực như vậy tuyệt đối có thể xưng là cao thủ trên đỉnh kim tự tháp ở Đông Vực.

“Thằng nhóc kia, hôm nay tâm tình Thất hoàng tử điện hạ của chúng ta tốt, nếu không ngươi đã không có cơ hội mở miệng rồi. Tiên Thiên Tam Trọng lại nghĩ mình là nhân vật lớn sao?” Một trong hai tên thái giám cười lạnh.

“Không đến nỗi nào, La Chỉnh ta tuy không phải nhân vật lớn gì nhưng chuyện nổi dõng tông đường thì không thành vấn đề!” La Chỉnh mỉm cười nói.

“Phụt!” Tô Linh Vận bật cười, sắc mặt còn thoáng chút ửng đỏ. La Chỉnh lấy điểm yếu của đám thái giám ra để giễu cợt, quả thực quá âm hiểm!

Làm thái giám thì nhất định phải chặt đứt “thứ quan trọng” của đàn ông. Có điều đó cũng không phải là chuyện hoàn toàn xấu, bởi vì không có “cái đó” nên họ có thể khóa chặt dương nguyên, tu luyện công pháp đặc thù. Hơn nữa thái giám sẽ không sa vào chuyện yêu đương nam nữ, trừ thời gian hầu hạ chủ nhân trong cung thì sẽ một lòng tu luyện. Từ trước đến giờ thái giám trong Phần Thiên Cung là một đám không thể xem nhẹ, trong bọn họ có vô số cao thủ!

Nhưng chuyện không có “cái đó” suy cho cùng vẫn là một nỗi đau khó nói, đây gần như là chiếc vảy ngược không thể chạm vào của tất cả thái giám.

Bị La Chỉnh xát muối vào vết thương, hai tên này thái giám làm sao không giận?

“Ngươi! Đi chết đi!”

Quả nhiên, một tên thái giám trong đó nhất thời giận không thể nhịn, vung tay một cái, ba cây châm đen dài bảy tấc tức thì bắn về phía La Chỉnh.

Hiển nhiên, đây không phải là châm thường, dường như bên trong có ngừng tụ một loại chân nguyên vô cùng quý dị như nọc rắn độc, không ngừng lượn lờ bao quanh cây châm.

La Chỉnh sao có thể không cảm nhận được uy lực ẩn chứa trong cây châm đen đặc đó? Chẳng qua thực lực của tên thái giám này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức La Chỉnh căn bản không cách nào chống lại. Mặc dù hẩn làm ra động tác né tránh, nhưng lúc bắt đầu tránh thì cũng là lúc ba cây châm đã gần ngay trước mắt.

“Keng keng keng!”

Vào khoảnh khắc ba cây châm bắn tới gần La Chỉnh liền phát ra âm thanh giòn giã.

Trước mặt La Chỉnh dường như xuất hiện một kết giới vô hình, chặn đứng ba cây châm, khiến chúng vừa chạm vào kết giới liền không thể xuyên qua, rơi lả tả trên mặt đất.

“Vương Hi, không thể giết hẩn.” Tên thái giám có khí thế mạnh nhất đứng sau Tô Tinh lạnh lùng lên tiếng, hiển nhiên kết giới vừa rồi là do hẩn tạo ra.

Tô Linh Vận thoáng cười lạnh. Cho dù tên thái giám này bắn ra ba cây châm có uy lực chí mạng thì nàng cũng không quá lo lắng, bởi nàng biết Tô Tinh không dám làm gì La Chỉnh.

Nếu La Chỉnh đã giành được vị trí thứ nhất trong đại hội toàn phong thì nhất định sẽ bước vào thử luyện của Thanh Vân Lộ. Nếu người Thạch Kinh Thiên nhắm trúng mà chết ở Phần Thiên Cung thì Tô Tinh hay Tô Duệ đều gặp phiền toái lớn. Đừng thấy hai vị hoàng tử này đấu đá tranh

giành gay gắt như vậy mà làm, một khi Thạch Kinh Thiên đã nổi giận thì Tam hoàng tử và Thất hoàng tử cũng chẳng có cái vốn liếng gì để mang ra mặc cả!

Từ trước đến nay võ giả chỉ nói chuyện bằng thực lực, cho dù là hoàng đế thì trước mặt cường giả chân chính cũng chỉ có thể nén giận, quỳ rạp trên mặt đất, không dám hó hé bất cứ điều gì.

Tô Linh Vận đoán chắc mấy thứ linh tinh này sẽ bị dẹp bỏ ngay tức khắc, cũng tin La Chỉnh sẽ không gặp nguy hiểm nào ở Phần Thiên Cung. Nàng cũng biết rõ bản thân không thể rời khỏi đây, như vậy hôm nay hãy cùng La Chỉnh gây náo loạn một phen, đoạn đường chạy thực mạng này cũng mang tới cho nàng nhiều vui vẻ.

“La Chỉnh công tử, thực lực của người tuyệt đối không đủ để điều võ giương oai ở Phần Thiên Cung, cho nên ta khuyên người hãy từ bỏ đi!” Tô Tinh thần nhiên nói.

“Từ bỏ?” La Chỉnh nhìn thoáng qua Tô Linh Vận, chuyện hắn đã nhận định thì vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc. La Chỉnh lập tức hỏi: “Thất hoàng tử điện hạ, làm sao người mới bằng lòng thả ta và Tô Linh Vận?”

“Thả các người ra?” Ngón tay Tô Tinh dè chặt dây đàn, sau đó lắc đầu, nói: “Người có thể đi, nhưng Linh Vận tỷ tỷ thì không thể, trừ phi...”

La Chỉnh nhú mày.”Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi La Chỉnh công tử lựa chọn đầu quân cho một bên, ví dụ như đứng về phía ta hoặc Tô Duệ.” Tô Tinh mỉm cười.

Thật ra Tô Tinh khác Tô Duệ, phía sau Tô Tinh có vài vị thái giám, hắn chỉ cần mượn sức mấy vị gia chủ của bảy đại sĩ trong tộc là được, cho nên hắn không lớn tiếng chiêu mộ anh hùng trong thiên hạ như Tô Duệ. Có điều, một người như La Chỉnh thì ở phương diện nào cũng là tài nguyên

quý giá, Tô Tinh không ngại có thêm một vị thiên tài tiềm lực vô hạn như vậy.

“Nếu như ta cương quyết không nghe thì sao?” La Chỉnh lạnh giọng hỏi.

Tô Tinh cười nhạt: “Ta không thích uy hiếp người khác. Bởi vì phía sau người là Thanh Vân Tông, thật sự ta không muốn đối phó với người. Nhưng điều này không có nghĩa ta không dám! Ta khuyên người nên tự giải quyết cho tốt!”

Đúng lúc đó, cửa đình viện mở ra, Tam hoàng tử Tô Duệ ung dung bước tới. Bên cạnh Tô Duệ có không ít người, đều là những vị khách tham gia yến tiệc hôm nay, lão già Chiếu Thần Chung Cực kia cũng có mặt, ngoài ra còn có thêm một người mập mạp mặc trường bào màu đen.

La Chỉnh thấy người mập mạp kia, khóe mắt liền giật giật. Hoàng cung quả nhiên là chốn đầm rồng hang hổ, thực lực của người mập mạp này hiển nhiên không hề thua kém tên thái giám đứng sau Tô Tinh kia!

Tô Duệ liếc nhìn Tô Tinh giây lát, sau đó mỉm cười nói: “Thất hoàng đệ, nhân hạ thoải mái như vậy sao, đêm khuya thanh vắng thế này còn có nhã hứng gảy đàn! Có điều ta vừa nghe thấy người nói muốn lôi kéo La Chỉnh huynh, việc này đúng là không hay lắm!”

Hai người lúc này xung khắc như nước với lửa, thậm chí có thể dễ dàng bùng nổ một cuộc chiến sinh tử!

Tô Tinh thấy Tô Duệ, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc, âm trầm nói: “Chuyện này liên quan gì tới người?”

“Đương nhiên là có liên quan, La Chỉnh huynh hôm nay được đón tiếp rất chu đáo ở Vũ Tinh Điện...”

“...”

Hai vị hoàng tử lời qua tiếng lại càng lúc càng gay gắt, còn những người ủng hộ phía sau bọn họ đều im lặng không lên tiếng. Loại đấu đá này đã diễn ra rất nhiều lần, nhưng hai bên đều dừng lại ở giai đoạn đấu võ mồm. Nếu thật sự ra tay, chỉ sợ Phần Thiên Cung sẽ máu chảy thành sông.

Khi hai vị hoàng tử đang tranh chấp không ngừng, La Chỉnh bỗng hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Hai vị hoàng tử nghe vậy liền kinh ngạc nhìn sang, sau đó khóe môi đều thấp thoáng nụ cười. Bọn họ kiêng dè nhau, nhưng thật ra không quá coi trọng La Chỉnh. Dù sao thực lực hiện giờ của hắn cũng không gây nên được sóng gió gì, có thể chiêu mộ về dưới trướng của mình thì tốt, còn nếu không được cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Ánh mắt La Chỉnh nhuốm vẻ u ám nặng nề, cười gằn: “Tam hoàng tử, Thất hoàng tử, hôm nay La Chỉnh ta thực lực không đủ, có lẽ không thể dẫn Tô Linh Vận rời đi! Nhưng các người có nghĩ tới một vấn đề này không?”

“Vấn đề gì?” Tô Duệ hỏi.

Tô Tinh nhìn chăm chăm La Chỉnh, ngón tay vẫn dè chặt dây đàn.

“Hôm nay các người dựa vào những nhân vật đứng sau kia mà chèn ép được ta, nhưng nếu ngày sau ta tu luyện thành công, các người muốn bị diệt quốc sao?” La Chỉnh lạnh giọng nói.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Áp Lực Của Thần Đan Cảnh

Bọn họ không ngờ La Chỉnh lại đột ngột nói ra những lời ngông cuồng như vậy. Hai vị hoàng tử Tô Duệ và Tô Tinh đều sửng sốt hồi lâu, sau đó đồng loạt bật cười.

Hai vị điện hạ đã nở nụ cười, nhóm người phía sau tất nhiên cũng không ngoại lệ. Đặc biệt là nhóm khách khứa đứng sau Tô Duệ, cười vô cùng khoa trương, có vài người thậm chí còn cười đến co thắt dạ dày, khó mà chịu nổi.

Có lẽ đây là chuyện cười lớn nhất mà họ nghe từng trong đời.

“Diệt quốc? Thằng nhóc này không phải phát điên rồi đấy chứ?”

“Đế quốc Phần Thiên từng sống bao nhiêu năm như vậy, thì ra bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt!”

“Ta vốn nghĩ mình đã ngông cuồng lắm rồi, không ngờ trên đời này còn có kẻ ngông cuồng hơn ta!”

Người nói là vị thái giám nghiêm túc trầm lặng kia, ngay cả vị Hận Thủy tiên bối đứng sau Tô Duệ cũng nhếch môi khinh miệt.

La Chỉnh quả thực là thiên tài, là thiên tài ngàn năm có một của Thanh Vân Tông. Nhưng cái danh thiên tài thường chỉ nói tới tiềm lực của một người, không có nghĩa sau này người đó sẽ có thực lực như thế.

Tương lai còn có rất nhiều khả năng khác. Trên thế giới này có vô số người, hằng năm xuất hiện biết bao thiên tài, nhưng thiên tài có thể trưởng thành được thì có mấy người? Chỉ có rất ít thiên tài có thể một bước lên mây, danh tiếng vang xa, còn tuyệt đại đa số đều mất đi ánh hào quang ngày trước, trở thành một đồng xương khô trên đất hay hòn đá lót đường cho người khác mà thôi.

Tiêu diệt đế quốc Phần Thiên? Cũng không phải không thể.

Đế quốc Phần Thiên là con quái vật lớn ở Đông Vực, cũng là đế quốc lớn duy nhất ở đây. Nhưng trên Đại Thế Giới rộng lớn thì cũng chẳng là gì. Có điều muốn tiêu diệt đế quốc Phần Thiên thì ít nhất vẫn cần phải có thực lực sánh ngang với Thạch Kinh Thiên, mà trong mắt đám người Tô Duệ, Tô Tinh, xác suất để sau này La Chính đạt tới trình độ như thế là vô cùng ít ỏi. So ra, khả năng hăn đột ngột bị sét đánh giữa đường còn lớn hơn.

Tô Duệ thở dài: “La Chính, ta vốn muốn mượn sức người, nhưng hiện tại ta bỏ cuộc. Tiềm lực của người đúng là rất lớn, nhưng ta phát hiện đầu óc người có vấn đề, thật sự quá ngu xuẩn...”

Tô Tinh cũng lắc đầu: “Người là đệ tử của Thanh Vân Tông, lại sắp tham gia thử luyện Thanh Vân Lộ, ta thật sự không định giết người. Nhưng không giết người không có nghĩa ta không dám động tới người!”

Tô Tinh vừa dứt lời, vị thái giám thực lực mạnh nhất phía sau hăn liền bước lên, từ trong cơ thể chột tỏa ra ra uy thế mãnh liệt. Chân nguyên cuộn cuộn như đại dương trong thân thể hăn bắt đầu trào ra.

Uy áp!

Sức mạnh của uy áp này đã vượt qua cường độ của cảnh giới Chiếu Thần Chung Cực, vị thái giám này là cường giả Thần Đan Cảnh!

Thần Đan Cảnh, đó là cảnh giới mà La Chính hoàn toàn không biết!

Đến tận bây giờ, đây mới là lần đầu tiên La Chỉnh chứng kiến một vị cường giả Thần Đan Cảnh ra tay, đó chính là Thạch Kinh Thiên.

Một quyền của Thạch Kinh Thiên đã đánh cho Thiên Khung chân nhân tan xác, sức mạnh bộc phát ra kinh khủng tới mức khiến cả Thanh Vân Tông khiếp sợ.

Tuy nói vị thái giám Thần Đan Cảnh kia cũng không định ra tay thật, có lẽ chỉ muốn dùng uy áp để phá hủy linh hồn La Chỉnh thôi! Nhưng uy áp mãnh liệt như vậy khiến La Chỉnh cảm thấy bị đè nén, ngột ngạt như bị nhấn chìm trong hồ nước lớn!

Hơn nữa, trong lúc vị thái giám kia thả uy áp ra thì vị Hận Thủy tiên bối phía sau Tô Duệ cũng đồng thời phóng ra khí thể cuồn cuộn quét về phía La Chỉnh.

Đó cũng là một vị cường giả Thần Đan Cảnh!

Uy áp của người này khác với vị kia thái giám kia. Nếu như uy áp của vị thái giám kia giống như một hồ nước thì uy áp của Hận Thủy tiên bối giống như là một ngọn núi cao ngàn trượng đổ sụp xuống người La Chỉnh, uy lực càng thâm sâu hơn.

Hai vị cường giả Thần Đan Cảnh phóng ra uy áp có thể ép võ giả bình thường thành cái bánh thịt. Hơn nữa, loại uy áp này không chỉ có tác dụng trên phương diện tinh thần mà còn cả trên thân thể.

Nhưng thân thể La Chỉnh vốn dẻo dai hơn người, đối với áp lực trên cơ thể hẳn còn có thể chống đỡ, nhưng áp lực trên tinh thần mới là phiền toái thực sự.

“La Chỉnh!” Tô Linh Vận rốt cuộc cũng cảm thấy căng thẳng. Đối phương đúng là không ra tay, nhưng sử dụng uy áp vẫn có thể tàn phá, thậm chí đè bẹp La Chỉnh!

Nhưng... Nàng có thể làm gì được?

Ngày xưa khi La Chỉnh đối đầu với Vương Yến Diêu, nàng còn có thể dùng thân phận của mình để cứu hãn. Khi những chân nhân kia làm khó La Chỉnh, nàng có thể giúp hãn thoát khỏi cảnh khó khăn. Nhưng hiện giờ thì không như vậy...

Địa vị của nàng bây giờ, ngay cả bản thân còn khó bảo toàn, hai vị hoàng đế căn bản không coi nàng ra gì!

Ánh mắt Tô Linh Vận đong đầy lo lắng, nhưng cũng không thể làm được gì.

Lúc Tô Linh Vận đang cuống đến mức giậm chân, La Chỉnh bỗng vươn tay nắm lấy cánh tay nàng, khẽ gạt đầu, bình tĩnh nhìn Tô Linh Vận. Hãn đang an ủi nàng, nhấn mạnh bản thân có thể chống đỡ được.

Linh hồn La Chỉnh vô cùng kiên cường, đến nay rất ít võ giả cùng giai, thậm chí là cường giả mới bước chân vào Chiêu Thần Cảnh có thể khiến hãn bị thương. Nhưng linh hồn dù cường đại đến đâu cũng có giới hạn. Cường giả Thần Đan Cảnh là sự tồn tại đứng đầu Đông Vực, uy áp của họ tuyệt đối là một thử thách nan giải với La Chỉnh.

Dưới áp lực cực lớn, linh hồn La Chỉnh bắt đầu dao động kịch liệt, cổ họng không tự chủ được mà phát ra những tiếng rên rỉ, thế nhưng ánh mắt hãn vẫn bình tĩnh nhìn Tô Linh Vận.

Tô Linh Vận làm sao không biết La Chỉnh đang gắng gượng chống đỡ? Cho dù La Chỉnh có khùng bố hơn nữa, cho dù hãn lấy được ngôi vị đệ nhất đại hội toàn phong, nhưng chẳng qua vẫn chỉ là một kẻ ở Tiên Thiên Cảnh. Trên Tiên Thiên Cảnh còn có Chiêu Thần Cảnh, Chiêu Thần Chung Cực, sau đó mới là Thần Đan Cảnh!

Sự chênh lệch này khác nào con voi và con kiến.

Tô Linh Vận nắm chặt tay La Chỉnh, bởi vì siết quá chặt mà tay nàng cũng bắt đầu trắng bệch. Giờ phút này, nàng rất muốn van xin hai vị đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình bỏ qua cho La Chỉnh! Nhưng nàng hiểu, dù có cầu xin bọn họ cũng vô dụng. Tình thân trong hoàng tộc vốn đã mỏng manh, huống chi cuộc đấu đá giữa họ đã gắn chặt với tính mạng của nàng, trừ phi trong tay Tô Linh Vận có lợi ích lớn khiến bọn họ động lòng!

Làm sao bây giờ... Lúc này, Tô Linh Vận mới cảm thấy mình quá yếu ớt, hốc mắt bắt giắc đỏ hoe.

Linh hồn La Chỉnh dao động với biên độ càng lúc càng lớn, dường như sắp không chống đỡ nổi. Nếu linh hồn hắt vờ vụn thì sợ rằng sẽ biến thành một người ngu ngốc.

Nhưng Hận Thủy tiên bối và vị thái giám kia đều biết chừng mực. Nếu thật sự biến La Chỉnh thành một tên ngốc, sợ rằng vị hoàng tử mình ủng hộ sẽ gặp phiền toái lớn, ít nhất bên phía Thạch Kinh Thiên sẽ gây khó dễ, cho nên hai người dù hợp lực tấn công nhưng thật ra vẫn hơi nường tay.

Đúng lúc đó, trong không trung bỗng truyền tới một tiếng cười vang dội.

“Khà khà, thú vị. Hai cường giả Thần Đan Cảnh bắt tay bắt nạt một tiểu bối của Thanh Vân Tông, các người không cần thể diện nữa sao!”

Tiếng nói vừa vang lên, một sức mạnh vô hình đã bao phủ La Chỉnh, đồng thời chặn đứng uy áp của Hận Thủy tiên bối và vị thái giám kia, hơn nữa còn khiến uy áp của hai người họ dội ngược lại.

Hận Thủy tiên bối và vị thái giám kia bị uy áp của chính mình đánh trả, sắc mặt hai người đều tái nhợt. Vị thái giám kia liên tục lùi về sau mấy bước, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Rầm!”

Một bóng dáng lực lưỡng từ từ đặt chân xuống đất, tảng đá dưới chân tức thì biến thành bột phấn. Người kia đứng sừng sững tựa như một ngọn núi, một ngọn núi không thể nào rung chuyển.

“Tông, tông chủ!” Trong mắt Tô Linh Vận toát ra ánh sáng rực rỡ.

Thạch Kinh Thiên gật đầu, liếc mắt nhìn La Chính: ”Không sao chứ?”

Gương mặt La Chính vốn trắng bệch như tờ giấy liền dần dần khôi phục lại vẻ hồng hào. Trong khoảnh khắc đó, hẳn thật sự đã nghĩ linh hồn của mình sẽ vỡ nát, nhưng La Chính không biết, Thanh Long trong đầu hẳn khẽ lắc đầu, nghĩ thầm có ta ở đây tất nhiên sẽ không để linh hồn người gặp chuyện gì.

Kể từ khi La Chính rời khỏi Sát Lục Kiếm Sơn, Thanh Long liền một mực ngủ say, linh hồn của nó vẫn còn quá suy yếu, không cách nào giữ được sự tỉnh táo quá lâu.

Nhưng dưới tác động của hai luồng uy áp khổng lồ, Thanh Long đã giật mình tỉnh giấc. Dầu vậy, nó vẫn chưa vội lên tiếng. Trong mắt Thanh Long, La Chính phải tự mình từng bước vượt qua. Thiên phú của hắn trác tuyệt, đầu óc thông minh, số mệnh không tồi, nhưng muốn trở thành cường giả chân chính thì nhất định phải dựa vào chính mình.

Nhờ vào ngoại lực thì cuối cùng vẫn là sức mạnh của người khác.

Cho nên Thanh Long định đợi đến khoảng khắc linh hồn La Chính vỡ vụn mới ra tay, dù sao ánh sáng trong lò luyện cũng có khả năng chữa trị linh hồn bị tổn thương chỉ trong nháy mắt, nhờ đó có thể phục hồi linh hồn vỡ nát của La Chính.

Đáng tiếc chính là linh hồn La Chính chưa vỡ vụn, hoặc là nói chưa bị dồn đến cực hạn thì Thạch Kinh Thiên đã xuất hiện giúp hóa giải nguy cơ.

Thật ra Thạch Kinh Thiên đã tới lâu rồi, chỉ có điều hắn vẫn không lộ diện mà đứng một bên lẳng lặng quan sát. Có điều Thạch Kinh Thiên không hiểu rõ La Chỉnh bằng Thanh Long, bởi vậy không kiên trì đến thời khắc cuối cùng. Hắn thật sự sợ La Chỉnh bị uy áp của hai người kia chèn ép thành tên ngốc mất. Phải biết rằng La Chỉnh là nhân vật quan trọng nhất trong thử luyện Thanh Vân Lộ lần này.

Cho nên Thạch Kinh Thiên lựa chọn ra mặt ngay lúc này.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Khuôn Mặt

Sau khi Thạch Kinh Thiên hạ xuống, những người khác đang lơ lửng trên trời cũng chậm rãi xuất hiện. Mấy vị trưởng lão trong Thanh Vân Tông đều tề tựu đông đủ, ngay cả Từ trưởng lão bình thường hiếm khi xuất đầu lộ diện cũng có mặt.

Từ trưởng lão am hiểu nhất là công pháp về sinh mệnh, vừa hạ xuống liền bước tới trước mặt La Chính: “Đừng chống cự.”

Ngay sau đó, trong tay lão xuất hiện một luồng chân nguyên xanh biếc, truyền vào trong đầu La Chính.

“A?” Từ trưởng lão vốn cảm thấy dưới uy áp của hai đại cao thủ như vậy, có lẽ linh hồn La Chính đã phải chịu tổn thương nghiêm trọng, nhưng lão phát hiện linh hồn hắc không hề có dấu hiệu bị thương, cùng lắm thì cũng chỉ hơi yếu đi một chút, chỉ cần một, hai ngày là có thể phục hồi.

Mặc dù Từ trưởng lão từng chứng kiến biểu hiện của La Chính, biết linh hồn của hắn mạnh hơn hẳn võ giả bình thường, nhưng uy áp của hai người kia không phải dễ chơi, ngay cả Từ trưởng lão cũng cảm nhận được áp lực, vậy mà La Chính lại chống đỡ được, đúng là ngoài dự đoán.

“Vân bối bá kiến Thạch tông chủ!” Tô Tinh bước lên chấp tay với Thạch Kinh Thiên.

Tô Duệ cũng làm như vậy.

Tông chủ Thanh Vân Tông, ngay cả hoàng đế cũng phải hành lễ, hai vị hoàng tử bọn hắn tất nhiên không dám chậm trễ.

Những người khác thấy Thạch Kinh Thiên đều kinh hãi không ngừng, đây là người mạnh nhất Đông Vực!

Ai ngờ Thạch Kinh Thiên căn bản không để ý tới Tô Duệ và Tô Tinh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dừng trên người bọn họ. Hắn bước tới võ vai La Chính, cười to: “Thằng nhóc này được lắm, có chí khí! Diệt quốc à? Ta ủng hộ ngươi!”

Thạch Kinh Thiên vừa dứt lời, trong lòng Tô Duệ nhất thời cả kinh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Còn Tô Tinh lại khẽ mỉm cười, có điều nụ cười kia vô cùng miễn cưỡng, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Nếu như Thạch Kinh Thiên muốn tiêu diệt vương triều Phần Thiên, hẳn quả thật có thể làm được!

Lúc Tô Khiêm còn tại vị, thực lực mạnh hơn Thạch Kinh Thiên, cho nên những năm đó vương triều Phần Thiên từng bước củng cố địa vị của mình, vị hoàng đế thực lực cao cường xuất thân từ Tô gia cũng giành được sự quan tâm, chú ý lớn. Nhưng hiện tại Tô Khiêm đã không còn, vương triều Phần Thiên có ai đủ sức chống lại Thạch Kinh Thiên?

Tô Tinh quả thật có một đám thái giám đứng sau làm hậu thuẫn, nhưng cánh tay phải đặc lực nhất của hắn mới chỉ là cường giả Thần Đan Cảnh. Tuy Thần Đan Cảnh đã là rất mạnh rồi, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Thạch Kinh Thiên.

Về phần Hận Thủy tiên bối giúp đỡ Tô Duệ cũng có tu vi tương tự, cho dù hai người họ hợp lực cũng không đấu lại Thạch Kinh Thiên...

Hơn nữa trong Thanh Vân Tông không chỉ có Thạch Kinh Thiên thực lực hơn người mà còn có một đồng cao thủ như phó tông chủ, trưởng lão,

đường tọa, chân nhân.

Bọn họ căn bản không có cơ hội phản kháng.

Nếu Thạch Kinh Thiên đồng ý, hẳn hoàn toàn có thể phế bỏ Tô gia, lập một tân hoàng khác! Thậm chí để bản thân lên làm hoàng đế vương triều Phần Thiên thì trong thiên hạ ai dám nói một chữ “không” chứ?

“Thạch tông chủ, lời này cũng hơi quá...” Trong lòng Tô Duệ mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn gắng gượng nói một lời khách khí.

“Quá đáng?” Thạch Kinh Thiên cười vang

”Quá đáng thì đã sao? Các người bắt nạt người khác mà lại không cho phép người ta bắt nạt các người? Các người không phải thật sự cho rằng mình là chân mệnh thiên tử, là con của trời đấy chứ?”

Hoàng đế là thiên tử, cũng chính là con của trời, đây chẳng qua chỉ là một loại tư tưởng truyền bá trong nhân gian, là một cách nói lừa gạt đám dân chúng ngu muội mà thôi.

Con của trời? Nực cười! Trong thế giới võ giả chưa bao giờ tin tưởng cái này.

Huống chi võ giả tu luyện vốn đã là hành động nghịch thiên, đừng nói người là con của trời cao, ngay cả ông trời cũng chẳng thể khiến mấy võ giả tâm thái kiên cường tuân phục được.

“Thạch tông chủ, năm đó người từng ước định với hoàng thượng sẽ không nhúng tay vào chuyện của vương triều Phần Thiên.” Một vị thái giám lên tiếng.

Thạch Kinh Thiên cười lạnh một tiếng: ”Biết ngay đám thái giám chết bầm các người sẽ lòi chuyện này ra mà! Yên tâm, ông đây thật sự không có

hứng thú quan tâm chuyện các người tranh giành đấu đá lẫn nhau đâu. Về chuyện diệt quốc của mấy người, ta càng không có hứng thú. Ta chỉ là nói cho La Chỉnh biết, chuẩn bị tham gia thử luyện Thanh Vân Lộ, thành công bước vào Vân Điện rồi trở về diệt quốc các người thôi! Đệ tử Thanh Vân Tông của ông đây há lại để người ngoài bắt nạt!”

Bị Thạch Kinh Thiên mắng là thái giám chết bầm, những thái giám này tuyệt đối không dám thể hiện chút bất mãn nào. Hơn nữa nghe được lời Thạch Kinh Thiên nói, bọn họ còn kín đáo thở phào nhẹ nhõm.

Điều bọn họ sợ nhất chính là Thạch Kinh Thiên thật sự nhúng tay vào cuộc chiến của bọn họ. Nếu như chọc giận Thạch Kinh Thiên, hẳn làm chỗ dựa cho Thái tử thì thật phiền phức. Đến lúc đó tất cả mọi người đều coi như xong, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái tử đăng cơ, còn ai dám chống đối Thanh Vân Tông nữa?

Ánh mắt La Chỉnh lạnh lùng đảo qua, cười lạnh nói: “Ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của tông chủ!”

Tô Tinh và Tô Duệ nhìn La Chỉnh, trong lòng giật thót. Mặc dù trong tay hai người đều có tình báo của La Chỉnh, nhưng hình như lúc này bọn họ đã đánh giá thấp hẳn, đánh giá thấp thiên phú và thực lực của hắn, đánh giá thấp địa vị của hắn trong lòng Thạch Kinh Thiên.

Bọn họ vốn cảm thấy nên cho La Chỉnh một bài học, chỉ cần La Chỉnh không chết thì Thạch Kinh Thiên nhất định sẽ không ra mặt. Nhưng giờ này La Chỉnh vẫn vững vàng đứng đây mà Thạch Kinh Thiên đã nổi trận lôi đình rồi, người này rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể khiến người đường đường là tông chủ Thanh Vân Tông coi trọng như thế? Có lẽ nhân vật như vậy thật sự có thể trưởng thành đến trình độ như Thạch Kinh Thiên chăng?

“Chúng ta đi thôi!” Thạch Kinh Thiên không muốn nói nhảm cùng bọn họ nữa.

La Ching lên tiếng: “Tông chủ, Tô đạo sư nàng...”

“Hừ, nhóc con Tô Linh Vận đương nhiên sẽ đi cùng với chúng ta, bọn họ dám ngăn cản thử xem?” Vừa nói Thạch Kinh Thiên vừa bay thẳng lên trời như là một ngọn núi lớn. Trên bầu trời Phần Thiên Cung cấm bay, nhưng đối với hắn mà nói thì điều luật này hoàn toàn vô dụng.

Lúc bay lơ lửng giữa không trung, Thạch Kinh Thiên chợt nhớ tới chuyện gì đó, lại nói: “Đúng rồi, tên Tô Khiêm kia từng nói, nếu hắn không còn, các người đấu tới đâu lui gì cũng được, người nào có bản lĩnh người đó làm hoàng đế, nhưng ta phải cảnh cáo trước, nếu người nào dám giết Thái tử, người đó chắc chắn phải chết!”

Sắc mặt Tam hoàng tử và Thất hoàng tử lập tức càng trở nên khó coi...

Lời Thạch Kinh Thiên nói chẳng khác nào khuôn vàng thước ngọc. Mặc dù trước đây không nhúng tay vào việc của vương triều Phần Thiên, nhưng hiện tại hắn đã nói vậy thì chuyện này nhất định phải làm theo, ai bảo hắn là người đứng đầu Đông Vực?

Không để cho bọn họ ra tay với Thái tử, những lời này chẳng khác nào một tấm kim bài miễn tử. Trong tình huống Thái tử bị kéo xuống mà vẫn có thể đảm bảo an toàn, đối với Tô Duệ và Tô Tinh mà nói, việc ngồi lên ngai vàng đã khó lại càng thêm khó...

Nhưng bọn họ không dám đôi co nữa lời...

Dưới chân Từ trường lão bỗng xuất hiện một chiếc lá xanh tươi, La Ching và Tô Linh Vận trực tiếp bước lên đó. Tô Linh Vận mỉm cười nhìn hai đệ đệ của mình, tâm tình vui sướng lạ thường, sau đó lại nhìn thiếu niên bên cạnh, trong lòng nàng cảm khái vạn phần, không ngờ tất cả đều vì hắn mà thay đổi.

Trước khi đại hội toàn phong diễn ra, Tô Linh Vận quả thực từng có ảo tưởng này. Nhưng lúc ấy nàng chỉ cảm thấy mình đang mơ một giấc mộng đẹp mà thôi. Thật không ngờ, mới vèn vèn có một tháng, giấc mơ này đã trở thành sự thật, khiến nàng không thể tin được.

Mặc dù Tô Linh Vận hiểu, thế cục trong hoàng cung thật ra không hề nghịch chuyển, ca ca của nàng, cũng chính là Thái tử đương triều vẫn không thay đổi được vận mệnh của mình, nhưng có tấm kim bài miễn tử này thì vẫn còn một tia hy vọng!

La Chỉnh có thể khiến Thạch Kinh Thiên coi trọng như thế, tương lai nói không chừng hẳn thật sự có thực lực “diệt quốc” cũng nên?

Diệt quốc tất nhiên chỉ là một câu nói hung hăng mà thôi, cho dù có thực lực này thì sợ rằng La Chỉnh cũng sẽ không đi tiêu diệt vương triều Phần Thiên thật đâu. Đến cảnh giới đó, đa phần võ giả sẽ chẳng mấy mặn mà với cái ngôi hoàng đế.

Làm hoàng đế chẳng qua chỉ là mục tiêu tối cao của người thường mà thôi, còn là võ giả thì có thứ cao hơn để theo đuổi.

Năm đó sau khi Tô Khiêm hùng mạnh liền không quan tâm đến quốc sự nữa, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do Thái tử xử lý, mà Tô Khiêm thân là hoàng đế lại thường xuyên nhận nhiệm vụ của Vân Điện xông xáo ra bên ngoài, hoàn toàn là một võ giả chứ không giống như một vị hoàng đế.

Tô Linh Vận và La Chỉnh cùng trở lại Tiểu Vũ Phong nên đương nhiên nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của đông đảo đệ tử trong phong.

Lúc này, diện mạo Tiểu Vũ Phong đã rực rỡ hẳn lên. Trên đó đang xây dựng mấy cái bí cảnh tu luyện, ảo trận sư đang xây dựng ảo trận mới, có thể giúp đệ tử Tiểu Vũ Phong tu luyện tốt hơn.

Bởi vì Tiểu Vũ Phong đứng đầu ba mươi ba phong, từ vị trí đứng nhất từ dưới đếm lên bay thẳng tới vị trí đứng nhất thật sự, khoảng cách này không ai có thể nói là nhỏ, tất cả đệ tử Tiểu Vũ Phong đều cảm nhận được lợi ích thật sự mà nó mang lại! Tất cả những điều này đều do La Chính ban tặng, còn Tô Linh Vận là người tinh mắt đã thu nhận La Chính vào Tiểu Vũ Phong.

Nhưng niềm vui này không duy trì được bao lâu, bởi vì có một việc xảy ra đã khiến nó tan thành mây khói.

Một ngày kia, trên bầu trời Thanh Vân Tông bỗng xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Yên Nhi Yếu Ốt

Sau khi trở lại Thanh Vân Tông, La Chỉnh vẫn tĩnh tâm tu luyện.

Còn nửa tháng nữa Thanh Vân Lộ sẽ mở ra, nếu không phải vì về nhà một chuyến, La Chỉnh chắc chắn sẽ dành hết thời gian để tu luyện.

Trên thực tế, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng như vậy. Khoảng thời gian này, Hoa Thiên Mệnh vẫn miệt mài tu luyện trong đài Thất Tinh Kiếm Quang, một bước cũng không rời. Nơi đó không chỉ giúp hắn tôi luyện kiếm ý càng thêm thuần túy, mượt mà, hơn nữa tu vi cũng ngày càng vững chắc.

Bùi Thiên Diệu không vào bí cảnh tu luyện, công pháp Phật môn của hắn không cần phải tu luyện trong bí cảnh mà chỉ thông qua việc tự mình giác ngộ.

Còn lần này La Yên nhất định không chịu quay lại Luyện Ngục Sơn.

Dù sao La Chỉnh cũng chỉ còn nửa tháng nữa là phải tham gia thử luyện Thanh Vân Lộ, thời gian có thể làm bạn bên ca ca không còn nhiều, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng đáng giá.

Trong lúc La Chỉnh tu luyện, đa phần thời gian La Yên sẽ ngồi bên cạnh ngơ ngẩn ngăm nhìn ca ca chăm chỉ cố gắng. Nguyên vọng của nàng rất đơn giản, chỉ cần có thể lẳng lặng làm bạn bên ca ca là được, không có quá nhiều yêu cầu xa vời. Đáng tiếc vận mệnh trêu ngươi, chỉ một nguyên vọng nhỏ nhoi như vậy cũng khó mà đạt được. Có đôi lúc La Yên sẽ suy nghĩ, nếu nàng và ca ca không sinh ra từ gia đình võ giả thì tốt biết mấy, hai

người đều là dân thường, bình yên an ổn sống cả đời, không có nhiều thứ phải theo đuổi như vậy, cũng không nhiều kiếp nạn như vậy.

Một khi đặt chân lên con đường võ giả, nhất định phải chấp nhận tai kiếp cả đời, nhìn qua thì đạt được rất nhiều, nhưng thật ra mất đi cũng không ít...

Một ngày kia, La Chỉnh đang không ngừng thúc giục chân nguyên trong cơ thể đột phá bình cảnh Tiên Thiên Tứ Trọng trên Tiểu Vũ Phong. Thật ra với hiểu biết và những thứ mà La Chỉnh tích lũy được thì muốn vượt qua bình cảnh này không phải chuyện gì khó, chỉ cần thêm chút đan dược thì nhất định có thể đột phá. Nhưng làm vậy sẽ khiến căn cơ của hắn không đủ vững chắc, ngày sau đột phá sẽ càng khó khăn hơn.

Mỗi lần La Chỉnh đột phá đều là đạt tới mức độ “đầy đủ dồi dào”. Khi chân nguyên của hắn tích lũy đến giới hạn nhất định sẽ tự đột phá bình cảnh. Phương thức đột phá này khiến căn cơ của hắn cực kỳ vững chắc.

Ngày đó, trên trời bỗng nổi gió to.

Tầng mây cuộn cuộn nặng nề giống như từng lớp chăn bông nặng trĩu, phảng phất như bị một người khổng lồ vò nặn trong tay.

Mái tóc La Yên bị gió thổi rối tung, La Chỉnh khẽ nhíu mày, cảm nhận được rõ ràng uy thế lớn lao trên bầu trời.

Tầng mây trên trời dần dần tạo thành một mặt người to lớn!

“Đây là cái gì? Dị tượng trong trời đất?” La Chỉnh nhìn bầu trời, cảm nhận được cái mặt người kia đang tỏa ra uy thế mà ngay cả Thạch Kinh Thiên cũng không bì kịp!

Dị tượng của trời đất khủng khiếp như thế không chỉ kinh động La Chỉnh và La Yên trên đỉnh Tiểu Vũ Phong mà toàn bộ đệ tử Thanh Vân

Tông, thậm chí dân chúng Đế Đô Phần Thiên cũng bị kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm.

Trên bầu trời xuất hiện một mặt người khổng lồ, đây là chuyện khó hiểu cỡ nào? Đó là thần sao?

Không ít người thờ phụng thần linh đều vội vàng dâng hương, dập đầu quỳ lạy về phía đó để van xin thần linh phù hộ. Nhưng rất nhiều võ giả đều biết đây không phải thần linh gì đó, hẳn là một vị cường giả có thực lực vô cùng cao cường đã phóng chân nguyên lên bầu trời! Có thể phóng chân nguyên tới khoảng cách xa như thế, tạo thành mặt người khổng lồ đến vậy, thực lực của người này đã đạt tới cảnh giới gì?

Cho dù những võ giả kia biết đây không phải là thần linh gì đó, nhưng năng lực kinh khủng như thế đã vượt qua phạm vi hiểu biết của bọn họ. Người đã phóng ra luồng chân nguyên này có thực lực mạnh đến mức bọn họ khó có thể tưởng tượng! Có lẽ người này đã sánh ngang với thần linh trong cảm nhận của võ giả ở Đông Vực.

Không ít võ giả đều nhìn gương mặt khổng lồ trên trời với tâm tình kính sợ.

Nghe được câu hỏi của La Chính, La Yên khẽ mỉm cười lắc đầu. Trong suy nghĩ của La Yên, mấy thứ này hoàn toàn không liên quan tới mình. Nhưng ngay sau đó, La Yên phát hiện mình đã lầm, khuôn mặt khổng lồ này xuất hiện đã trực tiếp quyết định vận mệnh của nàng.

Lát sau, gương mặt khổng lồ bỗng nhiên mở miệng nói: “Thạch Kinh Thiên, Thạch Kinh Thiên, ra đây cho ta!” Tiếng nói này từ trời truyền đến, mỗi chữ vang lên đều như sấm vang chớp giật, khiến tai mọi người đều ù hết cả lên.

“Gương mặt trên bầu trời này muốn tìm Thạch tông chủ?” La Chính thoáng giật mình, mặc dù hẳn biết cái mặt này không phải tìm mình, nhưng

trong lòng vẫn mơ hồ có dự cảm bất thường.

“Thạch Kinh Thiên, ra đây cho ta!” Giọng nói kia không ngừng gào lên.

Chỉ chốc lát sau, một điểm sáng nho nhỏ chợt bắn về phía không trung, chính là tông chủ Thanh Vân Tông Thạch Kinh Thiên.

“La Yên đâu? Không phải nàng đang tu luyện ở Luyện Ngục Sơn sao? Vì sao ta dò xét mấy ngày nay lại phát hiện hình như nàng đã rời khỏi Thanh Vân Tông!”

Từng chữ gương mặt khổng lồ nói ra như sấm đánh bên tai, nhưng rơi vào tai La Chỉnh, âm thanh này còn kinh khủng hơn sấm sét. Sắc mặt hắc tức thì tái nhợt, sát ý lập tức lan tràn!

Thì ra là như vậy, gương mặt khổng lồ này chính là chân nguyên chiêu hình của người kia!

Hai mắt La Chỉnh dán chặt vào gương mặt khổng lồ, muốn nhớ thật kỹ dung mạo này, giống như dùng đao khắc vào trí não!

Đây chính là người muốn mở đại trận Thiên Ma Hợp Hoan! Chính là người muốn cướp nguyên âm của La Yên.

Nhìn gương mặt khổng lồ ấy, cảm nhận được uy thế lớn lao mà nó phát ra, La Chỉnh càng cảm thấy mình quá nhỏ bé. Trước mặt gã, có lẽ mình còn không bằng một con kiến, ngay cả tư cách để gã phát hiện và dùng mắt cũng không có.

Không biết Thạch Kinh Thiên đã nói với gương mặt khổng lồ những gì, nhưng ngay sau đó gương mặt khổng lồ liền nhìn về phía La Yên: “Hừ, thực lực của nàng tiến bộ quá chậm, cho người thời gian một tháng để đưa

nàng tới chỗ ta! Đương nhiên ta có biện pháp để nàng đột phá Thần Đan Cảnh!”

Không ít võ giả nghe được câu này, lập tức trợn mắt há mồm...

Thần Đan Cảnh, là muốn đột phá Thần Đan Cảnh đấy sao?

Một vị võ giả không biết phải vượt qua bao nhiêu trắc trở, tổn mất bao nhiêu năm tháng mới có thể bước vào Chiếu Thần Cảnh, về phần Chiếu Thần Chung Cực lại càng khó khăn hơn, trong vạn người mới có một, ở Đông Vực đã có thể xưng bá một phương.

Thần Đan Cảnh?

Võ giả Thần Đan Cảnh là sự tồn tại lớn nhất ở Đông Vực.

Số lượng võ giả Thần Đan Cảnh còn sống ở Đông Vực không vượt quá hai bàn tay, thậm chí là một bàn tay.

Mà gương mặt khổng lồ kia lại nói sẽ giúp La Yên đột phá Thần Đan Cảnh, còn nói chắc chắn như đinh đóng cột? Cho dù La Yên có thiên phú ưu tú, nhưng muốn đột phá Thần Đan Cảnh thì sợ là phải có thủ đoạn thông thiên mới được.

Có điều không ai cho rằng gương mặt khổng lồ này đang mạnh miệng. Người có được thủ đoạn như thế, nói ra những lời khó mà tin nổi lại khiến người ta cảm thấy hợp tình hợp lý...

Trong mắt không ít đệ tử Thanh Vân Tông đều toát ra vẻ hâm mộ. Có thể thăng cấp Thần Đan Cảnh khác nào làm vương giả trong Đông Vực, đây là giấc mơ hảo huyền của biết bao nhiêu người chứ?

Đáng tiếc những đệ tử Thanh Vân Tông kia nghĩ như vậy, nhưng La Yên lại không nghĩ thế.

Nghe được những lời đó, La Yên sợ run người, đột nhiên nhào vào lòng La Chinh, thân thể nhỏ xinh thậm chí còn run bần bật.

Lúc bị giam ở Luyện Ngục Sơn, La Yên đã biết vận mệnh của mình, nhưng nàng cũng không sợ, bởi vì khi đó nàng không sợ chết. Nếu La Yên không muốn, cùng lắm nàng sẽ tự kết liễu tính mạng của mình! Ít nhất còn có thể giữ được tấm thân trong sạch!

Khi đó La Yên không còn gì cả, cuộc đời chỉ có hai màu xám trắng, không nhìn thấy hy vọng nên đương nhiên không sợ.

Nhưng bây giờ nàng thấy được hy vọng, hy vọng này là do ca ca mang tới.

Một người khi đã có hy vọng thì sẽ mong muốn hy vọng này kéo dài mãi mãi, cuối cùng ước mơ trở thành sự thật, đồng thời trong lòng sẽ sinh ra sợ hãi, nàng bỗng sợ những thứ vừa xuất hiện sẽ đột ngột mất đi.

Cho nên La Yên mới sợ run người!

La Chinh cảm thấy mình đang ôm một con nai con run rẩy, cảm nhận được sự sợ hãi sâu sắc trong trái tim nàng.

“Yên nhi, không sợ! Có ta ở đây.” La Chinh lãnh đạm nhìn gương mặt khổng lồ trên trời, hẳn biết rõ đây chính là chương ngại lớn trên con đường võ giả của mình.

Chương ngại này, hẳn phải quét sạch! Người này, hẳn phải giết!

Không biết Thạch Kinh Thiên đã nói gì với người kia, ngay sau đó gã nói: “Ừ, rất tốt, một tháng sau nếu không thấy được La Yên, khả khả, lúc đó Thanh Vân Tông nhỏ này sẽ không còn dấu vết trên đời!” Nói xong, gương mặt khổng lồ nhìn chăm chú về phía Tiểu Vũ Phong.

La Chỉnh cảm giác được lưng La Yên cứng ngắc, hiển nhiên đã cảm nhận được ánh mắt của người kia, mà La Chỉnh lại không hề né tránh, hai mắt lóe sáng can đảm đối diện với tầm mắt của gương mặt khổng lồ.

“Ồ?” Gương mặt khổng lồ dường như phát hiện ra La Chỉnh, nhưng không nói lời nào, chẳng qua trên mặt thấp thoáng một nụ cười lạnh. Sau một tràng cười vang dội, nó dần dần tiêu tán trong không gian, cứ như chưa từng xuất hiện.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Huỳnh Sẻ Bảo Vệ Muội

Nụ cười lạnh lẽo trên gương mặt khổng lồ kia tan biến, theo La Chính thấy thì nụ cười đó là nhắm vào bản thân mình!

Khi một võ giả tu luyện đến mức độ như tên kia, địa vị đã cao tới không thể tưởng tượng. Có lẽ đối với loại người này, nữ sắc không phải là thứ quan trọng nhất. Chỉ cần hấn muốn, vậy thì có thể triệu tập 3.000 thậm chí là ba vạn hậu cung, hơn nữa ai nấy đều là mỹ nữ tuyệt sắc!

Người này không phải coi trọng sắc đẹp của La Yên mà là muốn lấy nguyên âm của La Yên, chỉ vì đại trận Thiên Ma Hợp Hoan, vì tu luyện.

Có lẽ người này nhìn thấy mình ôm La Yên nên đã nảy sinh một chút hiếu tâm. Chỉ có điều, nhân vật lớn như vậy căn bản không đáng đi so đo với loài kiến như La Chính.

Trong tiếng cười khà khà lạnh lẽo còn bao gồm cả sự khinh bỉ, coi thường, lạnh nhạt!

Đợi sau khi gương mặt to lớn kia biến mất rất lâu, La Yên mới ngẩng đầu lên. Bản thân nàng cũng kinh ngạc với phản ứng của mình, có vẻ rất lâu rồi nàng chưa từng kinh hãi với việc gì, có lẽ, chỉ khi ở bên cạnh ca ca, nàng mới yếu đuối như vậy.

“Ca, làm sao đây! Muội không muốn bị hấn bắt đi!” La Yên nhăn mày nói.

Việc này, không phải là việc La Chính có thể ngăn cản.

Thực tế, hẳn muốn đưa La Yên rời khỏi Thanh Vân Tông cũng không làm được. Đầu tiên là cửa của Thạch Kinh Thiên, với thực lực hiện tại thì La Chỉnh căn bản không qua được. Hơn nữa cái người có hình chiếu gương mặt lớn này đã để lại dấu ấn trên người La Yên, cho dù La Chỉnh đưa La Yên trốn tới chân trời góc bể, e rằng cũng không trốn khỏi sự truy bắt của gã!

“Yên nhi, trước khi muội tu luyện đến Thần Đan Cảnh người kia chắc chắn sẽ không làm gì muội, việc hiện giờ muội cần làm là chờ đợi.” La Chỉnh nhìn thẳng vào khuôn mặt thoáng vẻ non nớt của La Yên, trong mắt tràn đầy vẻ tin tưởng, hẳn hy vọng La Yên có thể trấn định lại.

“Đợi... Đợi ta giết hắn!” La Chỉnh lạnh lùng nói.

“Giết hắn...”

Kẻ mạnh như vậy, căn bản khiến người khác không có nổi suy nghĩ chống lại, La Chỉnh lại tin rằng bản thân nhất định có thể làm được.

Chuyện này có thể sao?

Lời này của ca ca có lẽ chỉ là để an ủi bản thân mình thôi, La Yên suy nghĩ trong lòng.

Người vừa rồi có lẽ đã là kẻ mạnh nhất ở Trung Vực, thủ đoạn của bọn chúng khiến người khác căn bản không dự đoán được, e là chỉ cần nhấc tay đã có thể phá hủy núi sông, là hoàng đế thực sự trong giới võ giả!

Điều này giống như La Chỉnh hiện giờ chỉ là một con kiến, nhưng lại thề muốn khiêu chiến với một con sư tử, không chỉ muốn khiêu chiến mà còn muốn giết chết con sư tử đó, chuyện này có thể không?

Cho dù trong lòng La Yên không tin nhưng nàng vẫn gật đầu, trên mặt mang theo ý cười nhẹ, chỉ có điều nàng cười có vẻ miễn cưỡng.

Làm sao La Chỉnh lại không nhìn ra tâm tư của nàng, con bé này căn bản không biết che giấu tâm tình. Thế nên La Chỉnh giơ tay xoa xoa đầu La Yên cười: “Sao nào? Không tin à? Lúc đầu muội ở Luyện Ngục Sơn có tin ta đi được đến bước này không? Có tin ta có thể đưa muội ra khỏi Luyện Ngục Sơn không?”

La Yên bĩu môi nghĩ ngợi, cặp mắt to chớp chớp hai cái nói thật: “Không tin!”

“Chỉ khi mọi việc xảy ra rồi mới lựa chọn tin tưởng ta, Yên nhi, thì ra muội không tin tưởng ca ca của mình đến vậy sao?” La Chỉnh khẽ cười nói.

Lời nói của La Chỉnh cũng có lý nhưng cũng không đúng hoàn toàn. La Chỉnh quả thực đã tạo nên một kỳ tích khiến người khác khó tưởng tượng được, điểm này La Yên làm sao lại không biết?

Nhưng La Chỉnh muốn làm lại kỳ tích này ở Trung Vực thì khó khăn hơn gấp trăm lần!

Kẻ mạnh ở trình độ đó, e là cho dù một trăm người như Thạch Kinh Thiên hợp lại cũng đều không phải là đối thủ.

“Yên nhi, nhìn vào mắt ta.” La Chỉnh nhìn chăm chăm vào đôi mắt của La Yên, lập tức dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói: “Ta lấy tâm võ đạo ra thề, lời này nói ra không có nửa chữ là giả. Hẳn là người La Chỉnh ta nhất định phải giết!”

“A...” La Yên bịt miệng: “Ca, không cần phải lấy tâm võ đạo ra thề...”

Lời thề kiểu này không phải có thể tùy tiện nói bừa, nếu sau này La Chỉnh không làm được thì nó sẽ trở thành bóng ma trên con đường tu luyện võ đạo của hắn. Trừ phi hắn có thể hoàn thành lời thề này, nếu không sau này thực lực của hắn không thể tăng lên!

Cho nên rất ít võ giả đồng ý lấy tâm võ đạo ra thề.

Nhưng La Chỉnh lại rất rõ, chủ nhân của gương mặt lớn kia đã trở thành chướng ngại của hắn từ trước rồi. Hắn muốn bước lên đỉnh cao võ đạo thì buộc phải dọn dẹp chướng ngại, thêm một lời thề hay bớt một lời thề căn bản không ảnh hưởng gì, chính hắn vẫn phải giết người kia thì mới có thể đi xa hơn trong võ đạo.

Lời thề này chỉ để muội muội yên tâm mà thôi.

“Bộp bộp bộp!” Thạch Kinh Thiên vừa bay từ trên trời xuống vừa vỗ tay, cùng tiến đến còn có Tô Linh Vận. Tô Linh Vận vốn ở sườn núi, nhìn thấy dị tượng rồi nghe thấy lời của cái mặt to đó thì dĩ nhiên hiểu rõ là nhắm vào La Yên mà tới, lúc này mới điều khiển phi thiên liền bay tới đây.

“Tốt, rất tốt, không tệ! Đệ tử Thanh Vân Tông ta quả nhiên khí phách vượt trội! Nhóc con Linh Vận, người đứng là có mắt nhìn, có thể chọn một hạt giống tốt như vậy vào Tiểu Vũ Phong!” Thạch Kinh Thiên cười phóng khoáng nói.

“Thạch tông chủ.” La Chỉnh đứng dậy hành lễ.

Thạch Kinh Thiên gật đầu nói: “Ta nghĩ các người đã nghe được lời người kia nói rồi.”

“Đúng vậy.” La Chỉnh gật đầu.

“Thực lực của người này quá mạnh, Thạch Kinh Thiên ta cũng không thể chống lại, cho nên chỉ có thể tự tay đưa La Yên đi. Hy vọng La Chỉnh người đừng trách ta không bảo vệ cho La Yên được chu toàn.” Thạch Kinh Thiên lắc đầu nói.

“Thạch tông chủ quá lời rồi. Chuyện như thế này làm sao ta có thể trách ngài...” La Chỉnh lắc lắc đầu nói.

“Mặc dù người thề với tâm võ đạo nhất định phải giết hãn, Thạch Kinh Thiên ta cũng sẽ giơ hai tay ủng hộ người. Có điều ta vẫn phải nhắc nhở người một câu, chuyện này khó khăn rất lớn... Trong Trung Vực, người có thực lực tương đương với hãn vẫn còn mấy người, nhưng muốn tìm ra người giết hãn, e là không tìm được.” Thạch Kinh Thiên lắc đầu.

Trong Trung Vực không ai có thể giết hãn?

Lời của Thạch Kinh Thiên khiến La Chỉnh khẽ kinh ngạc trong lòng, ý là nói, người này là kẻ mạnh đứng đầu Trung Vực.

Cọ xát giữa hai kẻ mạnh đỉnh cao có thể phân thắng bại, nhưng muốn giết chết đối phương thì sẽ khó hơn nhiều. Dù gì võ giả cũng không phải cộc gỗ hay yêu thú. Võ giả đỉnh cao không chỉ thực lực lớn mạnh mà năng lực chạy trốn cũng không kém. Trong trường hợp hai bên đều là kẻ mạnh đứng đầu, nếu một người trong đó chỉ muốn bỏ chạy thì quả thực rất khó đuổi giết.

Nhưng hai mắt của La Chỉnh lại không hề có chút âm đạm nào, sau khi lộ ra một chút kinh ngạc thì trong hai mắt hãn lại lóe sáng, đó là kiểu tự tin chảy ra từ trong xương cốt!

Nhìn thấy La Chỉnh vẫn tràn đầy tự tin và ý chí chiến đấu, trong lòng Thạch Kinh Thiên vô cùng khâm phục.

Thạch Kinh Thiên mạnh hơn La Chỉnh không biết bao nhiêu lần, thế nhưng vừa rồi lúc nói chuyện với nhân vật lớn kia, đến thở mạnh hãn cũng không dám. Hết cách! Võ giả chính là như vậy, thực lực yếu thì chỉ có thể lựa chọn cúi đầu bảo vệ bản thân, nếu thực lực yếu mà vẫn không biết xem xét thời thế thì những võ giả như vậy đều đã chết rồi...

La Chỉnh biết thực lực bản thân có chênh lệch với người kia nhưng vẫn có thể duy trì lòng tự tin như cũ, điều này cho thấy tâm võ đạo của La

Chinh còn vững vàng hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, tâm võ đạo càng vững chắc thì càng có thể đi xa trên con đường này!

“Thạch tông chủ, ta còn một câu hỏi nữa.” La Chinh đột nhiên nói.

“Hỏi đi!” Thạch Kinh Thiên gật đầu.

“Người đó, rốt cuộc tên là gì?” La Chinh hỏi.

“Tên của hắn?” Sau khi nghĩ một lát, Thạch Kinh Thiên lập tức nói: “Ở Trung Vực hắn có một biệt danh gọi là Đông Tà Vương! Nhưng tên thật là Thôi Tà!”

“Đông Tà Vương - Thôi Tà.” La Chinh đọc thầm cái tên này một lần, gật đầu: “Cảm ơn Thạch tông chủ đã cho ta biết.”

Vì mệnh lệnh của Thôi Tà nên cái cố tu luyện ở Luyện Ngục Sơn đã không dùng được nữa, Thạch Kinh Thiên không thể không đưa La Yên rời khỏi Thanh Vân Tông. Điểm này khiến tông chủ hắn cũng hơi buồn bực. Thân là tông chủ của Thanh Vân Tông, vậy mà lại không có bản lĩnh để bảo vệ đệ tử của mình, đây cũng là một chuyện bất đắc dĩ.

Tình thế hơn người, thực lực của Thạch Kinh Thiên lợi hại hơn so với La Chinh nhiều, đứng càng cao nên cũng nhìn càng xa, hắn càng hiểu rõ sự đáng sợ của Thôi Tà.

Nhưng trên người La Chinh lại có một ưu điểm mà Thạch Kinh Thiên không cách nào bằng được, đó là La Chinh rất trẻ, còn có tiềm lực vô hạn có thể khai thác. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây(1), những thứ như vận mệnh chẳng ai có thể chắc chắn, tất cả chỉ có thể xem tạo hóa và vận số của La Chinh.

(1)Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi Hà Tây là một câu ngạn ngữ Trung Quốc để chỉ chu kỳ 60 năm của sông Hoàng Hà, cứ 30 năm lại đổi

hướng một lần. Nếu bên này là hướng Đông thì 30 năm sau sẽ đổi sang hướng Tây và 30 năm sau lại quay về hướng Đông. Câu này để nói sự đời thường thay đổi.

Mà bước đầu tiên La Chỉnh đi chính là thử luyện tiếp theo trên Thanh Vân Lộ, để xem hẳn có thể đạt được thành tựu như thế nào trong Thanh Vân Lộ, có giành được sự ủng hộ của Vân Điện hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời cao trong xanh, La Yên đi được một bước lại quay đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lưu luyến La Chỉnh.

Rõ ràng nàng đã bước một chân lên phi thiên liên to lớn, nhưng đột nhiên lại quay đầu chạy tới ôm chặt ca ca của mình.

Sau khi được 10 tuổi, hai huynh đệ bọn họ đã xa cách nhiều đoàn tụ ít, chia tay lần này e là không biết năm nào tháng nào mới lại được đoàn tụ!

Đoàn tụ rồi cũng sẽ đến lúc chia tay, trong sự lưu luyến không nổi, La Yên vẫn bước lên phi thiên liên lớn, từ từ bay lên không trung.

Từ cửa lưu ly của phi thiên liên nhìn xuống, La Yên hơi dờ dẫm, nhưng La Chỉnh khẽ giơ tay làm nên một động tác...

Động tác tay này, lúc ở Luyện Ngục Sơn La Yên đã từng thấy, đương nhiên nàng biết ý nghĩa của nó.

“Ta sẽ bảo vệ muội!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Bảo Không Gian

Theo quá trình rèn luyện, tâm trí La Chỉnh dần dần trở nên mạnh mẽ và bình tĩnh hơn, không kích động và dễ giận giống như trước đây.

Xa cách La Yên khiến trong lòng La Chỉnh tăng thêm ba phần nỗi nhớ, nhưng rất nhanh hấn cũng nén cảm xúc vào nơi sâu nhất trong lòng.

Vài ngày sau, ba người La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu tập hợp ở Thanh Vân Cung, thời gian của thử luyện Thanh Vân Lộ cuối cùng đã đến.

Đối với ngày này, tâm thái của ba người không giống nhau. Hoa Thiên Mệnh thì mong đợi, hấn đã cực kỳ mong đợi Trung Vực từ lâu, vô cùng mong muốn được bước ra thế giới rộng lớn để tôi luyện kiếm của hấn. Còn Bùi Thiên Diệu thì hy vọng, thân là Bất Động Minh Vương chuyển thế, hấn cần có được sự truyền thừa lớn hơn.

Đối với La Chỉnh thì là điều đương nhiên! Giống như một đứa trẻ tập tễnh bắt buộc phải bước những bước đầu tiên!

“Ba người các ngươi đi theo ta!” Sau khi ra khỏi Thanh Vân Tông, Thạch Kinh Thiên phát tay, dẫn theo ba người bay về một phương hướng.

Bọn họ vốn cho rằng đi đến Thanh Vân Lộ sẽ giống như La Yên, ngồi trên phi thiên liền đi về Trung Vực.

Dù gì khoảng cách giữa Đông Vực và Trung Vực cũng quá xa, quá xa... cho dù phi thiên liền bay hết tốc độ thì cũng cần khoảng nửa tháng

mới có thể đi qua hết mấy dãy núi lớn.

Không ngờ Thạch Kinh Thiên lại đưa ba người bọn họ bay theo hướng ngược lại.

Một lúc sau, trước mắt ba người đã xuất hiện một ngọn núi, đây là một ngọn núi trong Thanh Vân Tông, nhưng ngọn núi này chưa đặt tên, có vẻ Thanh Vân Tông không hề dùng ngọn núi này, trên đây cũng không xây dựng bất kì tòa nhà nào mà chỉ là một ngọn núi bình thường.

Nhưng vừa tới trước ngọn núi, Thạch Kinh Thiên đột nhiên dẫn ba người xuống dưới, nháy mắt liền đáp xuống chân núi.

Trên mặt ba người lộ ra vẻ nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu Thạch Kinh Thiên muốn làm gì ở nơi này? Lẽ nào Thanh Vân Lộ trong truyền thuyết giấu ở trong ngọn núi này? Hay là ngọn núi này có huyền cơ gì đó?

“Đi theo ta.” Thạch Kinh Thiên cũng không giải thích, trực tiếp dẫn đường ở phía trước.

Cả đoạn đường đi theo Thạch Kinh Thiên, sau khi đi đến vách núi trước mặt, hấn vung tay, một hư ảnh mờ ảo trên vách núi dần dần tan đi, trong vách núi lại xuất hiện một hang động khổng lồ.

Bốn người bước vào hang động, dọc theo lối đi dài đến tận cuối đường thì đột nhiên có ánh sáng, thì ra điểm cuối của lối đi này là một không gian hình tròn rất lớn.

Trên nền đất ở phần giữa của không gian hình tròn này có một cái đài rộng một trượng cao khoảng hai thước, trên đài khắc các loại phù văn khác nhau. Những phù văn này La Chính, Hoa Thiên Mệnh hay Bùi Thiên Diệu đều không biết, nhưng bọn họ phát hiện ra có sáu viên tinh thạch xung quanh cái đài này!

“Đây là đá gì? Sao trong đó lại ẩn chứa chân nguyên tinh khiết đến vậy! Lẽ nào là...” Giọng Hoa Thiên Mệnh đầy kinh ngạc.

Bùi Thiên Diệu cũng bị chân nguyên nồng đậm ẩn chứa bên trong tinh thạch kia làm cho kinh ngạc, trong ánh mắt bình tĩnh lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Còn La Chỉnh thì cười khở nói: “Đây là đá chân nguyên, hơn nữa còn là đá chân nguyên cực phẩm!”

“Cực phẩm sao?” Hoa Thiên Mệnh hít sâu một hơi. Từ lâu hắn đã có suy nghĩ muốn lang bạt trong Trung Vực cho nên cũng hiểu biết rất sâu với những thứ ở đó. Hắn biết Trung Vực thừa thãi đá chân nguyên nhưng hắn không ngờ rằng đây lại là đá chân nguyên cực phẩm.

La Chỉnh nói một cách chắc chắn: “Đúng! Đây chính là đá chân nguyên, nghe nói giá của một viên đá chân nguyên cực phẩm tương đương với giá 100 vạn viên Phương Tinh. Khả khả, giá trị của sáu viên đá chân nguyên cực phẩm này bằng với 600 vạn viên Phương Tinh! Những viên đá chân nguyên cực phẩm này là để khởi động ảo trận sao?”

“Người nói rất đúng, đây chính là nguyên nhân vì sao khởi động Thanh Vân Lộ cần 100 vạn điểm tích lũy, bởi vì 200 vạn viên Phương Tinh chính là chi phí mở Thanh Vân Lộ một lần.” Thạch Kinh Thiên cười nói.

“Có điều La Chỉnh nói sai một điểm, thứ đá chân nguyên cực phẩm này khởi động không phải là ảo trận, ảo trận chỉ cần tốn chút Phương Tinh là được, đây là truyền tống trận có thể đưa chúng ta tới Thanh Vân Lộ ở cách đây 10 vạn dặm.”

“Truyền tống trận?” Hoa Thiên Mệnh nhất thời ngạc nhiên.

Nghe nói các cường giả tuyệt thế trên thế gian này có thể xê dịch càn khôn trong không gian lớn lao, tay không lấy đi đồ vật cách xa trăm vạn dặm, cũng có thể đưa một người đi xa trăm vạn dặm chỉ trong nháy mắt.

Nhưng dù gì đó cũng là thứ chỉ các cường giả tuyệt thế mới có thể làm được, còn lúc này, trước mặt bọn họ lại có một tòa truyền tống trận, có thể đưa họ đi xa mười vạn dặm!

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của ba người, Thạch Kinh Thiên giải thích: “Loại truyền tống trận này có lẽ rất hiếm thấy ở Đông Vực, các người mới thấy nên kinh ngạc vậy thôi chứ thực ra ở Trung Vực cũng là thứ rất bình thường. Truyền tống trận này dựa vào trận văn kiên cố, chỉ có thể đưa tới địa điểm tương ứng, có khác biệt về bản chất với việc xê dịch càn khôn của những cường giả tuyệt thế kia.”

Thì ra là vậy...

Hoa Thiên Mệnh gật gật đầu, đây cũng là lý do vì sao hắn muốn đến Trung Vực. Bởi vì Trung Vực quả thực quá phồn hoa, nói một cách tương đối thì võ giả Đông Vực giống như một gã nhà quê vậy.

Như vậy cũng giống như những võ giả bình dân ở các quận huyện bên dưới vương triều Phần Thiên đi vào Đế Đô Phần Thiên vậy. Phi thiên liền gần như không hề có dấu hiệu xuất hiện ở các quận huyện bên dưới, còn ở Đế Đô Phần Thiên thì đâu đâu cũng có.

“Được rồi, cũng sắp đến giờ rồi, các người đứng vào trong cả đi!” Thạch Kinh Thiên nói xong liền đi trước, bước một bước lên thạch đài, dẫm lên trên những phù văn kia.

Ba người La Chính, Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu cũng theo sát.

“Lần đầu tiên qua truyền tống trận sẽ hơi không thích ứng được, các người cố gắng đứng sát gần ta!” Thạch Kinh Thiên dặn dò.

Thực ra Thạch Kinh Thiên muốn nói tòa truyền tống trận này đã hơi lâu đời, hơi cũ nát rồi, cho nên lối đi mà truyền tống trận tạo nên cũng không quá chắc chắn, đi qua lối đi của truyền tống trận sẽ hơi nguy hiểm.

Nhưng đây thực là chuyện bất đắc dĩ, Đông Vực an phận ở một góc nên khó được Vân Điện coi trọng. Lúc đầu đều là vì nể mặt Thanh Vân Tông nên mới miễn cưỡng lập nên tòa truyền tống trận này. Sau khi lập nên thì liên tục sử dụng suốt nhiều năm qua như vậy mà vẫn luôn thiếu bảo dưỡng nên mới dẫn tới hiện tượng như hiện tại.

Ba người không nghi ngờ gì đứng sát vào Thạch Kinh Thiên, sau đó hấn vung tay, sáu viên đá chân nguyên cực phẩm xung quanh đài đột nhiên phóng ra ánh sáng thuần khiết, chính là ánh sáng đang phát ra do thiêu đốt chân nguyên.

Loại năng lượng tinh thuần này vô cùng chói mắt nhưng lại không khiến mắt người ta khó chịu mà mang tới một cảm giác vô cùng ôn hòa.

Dù gì chân nguyên của đá chân nguyên cũng là thứ mà võ giả có thể trực tiếp hấp thụ được.

Hoa Thiên Mệnh không nhìn được mà thực sự hấp thụ chân nguyên của đá chân nguyên cực phẩm, Thạch Kinh Thiên nhìn thấy liền ngăn lại: “Này này, chân nguyên này dùng để khởi động truyền tống trận đấy.”

Hoa Thiên Mệnh kinh ngạc, vội vàng dừng hấp thụ chân nguyên rồi ngại ngùng gãi đầu cười xấu hổ.

La Chính và Bùi Thiên Diệu nhìn nhau cười, thực ra vừa rồi bọn họ cũng hơi kích động như vậy.

Đúng lúc ánh sáng rực rỡ, bốn người đã vào trong lối đi...

“Đây chính là lối đi không gian sao?” La Chính lơ lửng ở không trung, bao quát hết tất cả xung quanh.

Trên dưới phải trái lối đi không gian này đều là một màu xanh mênh mông, còn bốn người bọn họ đang lấy tốc độ nhanh nhất không ngừng

xuyên thẳng về phía trước, nhưng La Chinh lại không đoán được tốc độ xuyên qua. Trong hoàn cảnh này, khái niệm không gian đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn biết bản thân đang di chuyển rất nhanh, rất nhanh.

Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng vô cùng tò mò, phần lớn những người lần đầu tiên bước vào truyền tống trận đều sẽ tò mò.

Nhưng sau khi xuyên thẳng khoảng một tuần hương thì phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu xanh sáng.

“Đó là gì?” Hoa Thiên Mệnh tò mò hỏi.

Thạch Kinh Thiên nhìn xuống, sắc mặt thay đổi rồi lập tức nói: “Các người đứng hết ra phía sau ta! Đó là bảo không gian!”

Mặc dù không rõ bảo không gian là gì nhưng đám người La Chinh cũng hiểu rõ chắc chắn nó có uy lực không nhỏ, ít nhất cũng không phải thứ bọn họ có thể chống lại.

Cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng không muốn đụng phải bảo không gian. Trên thực tế, không phải lần nào đi qua truyền tống trận đều gặp phải bảo không gian, chỉ có điều vận khí lần này không được tốt lắm.

Đối mặt với bảo không gian, cơ thể vạm vỡ của Thạch Kinh Thiên đột nhiên phồng to lên, từng chút chân nguyên màu vàng đất hội tụ bên ngoài cơ thể hần lập tức lan ra nhanh chóng.

“Ha!” Thạch Kinh Thiên hét lên một tiếng, chân nguyên màu vàng đất lập tức lan rộng ra gấp mười lần, hình thành lá chắn chân nguyên khổng lồ. Cùng lúc đó, khối bảo không gian kia đã đánh tới trước mặt!

“Xì xì xì...”

Bão không gian không ngừng xé rách chân nguyên của Thạch Kinh Thiên, âm thanh phát ra vô cùng kỳ lạ, giống như tiếng dòng điện xẹt qua vậy.

Chân nguyên của Thạch Kinh Thiên không ngừng phát ra, hắn muốn dựa vào lá chắn chân nguyên do mình ngưng kết ra để chống lại bão không gian.

Thạch Kinh Thiên khó khăn chống đỡ như vậy nên Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh lúc này còn không dám thử mạnh! Thứ này quá kinh khủng, có lẽ chỉ cần không chú ý một chút thôi là bị cuốn vào trong ngay, thân thể có lẽ sẽ tan thành mây khói!

Nhưng ánh mắt La Chỉnh lại không hề động đậy nhìn chăm chăm vào bão không gian.

“La Chỉnh, huynh đang nhìn gì vậy?” Hoa Thiên Mệnh nhỏ tiếng hỏi.

Bùi Thiên Diệu cũng tò mò nhìn La Chỉnh. Mặc dù bão không gian này khá rực rỡ, nhưng nếu nhìn quá lâu thì mắt cũng sẽ rất khó chịu.

Ai ngờ ngay khi La Chỉnh vừa đối diện với bão không gian kia, thì đột nhiên có một luồng bão táp màu xanh sáng nhanh như tia chớp xuyên qua lá chắn chân nguyên mà Thạch Kinh Thiên ngưng kết ra, rồi phóng thẳng vào đôi mắt hắn!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Quy Tắc Không Gian

Trong luồng bão táp màu xanh sáng đó đột nhiên kéo ra một tia chớp giống như một con rắn, uốn lượn ngoằn ngoèo rồi kéo tới, cho dù là lá chắn chân nguyên thật dày của Thạch Kinh Thiên cũng không cách nào ngăn chặn!

Thực lực của Thạch Kinh Thiên thì đã không thể nghi ngờ được, vậy mà ngay cả hắn cũng vô cùng kiêng kỵ bão không gian này.

Nếu với thực lực của Bùi Thiên Diệu, Hoa Thiên Mệnh dù chỉ khẽ dính phải một chút thôi thì chắc cả người cũng sẽ bị cuốn thành tro bụi!

Cho nên trong nháy mắt này, ngay đến Thạch Kinh Thiên cũng dơ cả người. Hắn không hiểu vì sao đường bão không gian này có thể xuyên thẳng vào lá chắn chân nguyên của mình như vậy?

Thạch Kinh Thiên đứng đơ ra đó, còn Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu thì bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch.

Thân là thiên tài tuyệt đỉnh của Thanh Vân Tông, hai người bọn họ đều từng trải và có kinh nghiệm hơn nhiều người, cũng từng lang bạt trong đủ các mối nguy cơ, thậm chí bò về từ ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Nhưng bọn họ không muốn chết oan uổng như vậy, đi qua truyền tống trận rồi bị bão không gian giết chết, điều này quá đen đủi rồi.

Bọn họ ngơ ngác nhìn luồng bão không gian đó phóng thẳng vào mắt La Chỉnh, lần này liệu có trực tiếp làm nổ tung đầu của La Chỉnh không?

Nhưng một cảnh quỷ dị đã xuất hiện, sau khi tia bão không gian kia phóng vào mắt La Chỉnh thì hẳn lại không có một chút phản ứng nào, mà ánh mắt vốn sáng long lanh của hắn lại chỉ tản ra từng tia sáng màu xanh thẫm.

“Chuyện gì vậy?”

“La Chỉnh, huynh không sao chứ?”

Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu nhỏ giọng hỏi, cứ như sợ nói lớn sẽ kinh động đến chỗ bão không gian chẳng chịt phía trước vậy.

Trong mắt La Chỉnh toàn là vẻ mông lung, mãi một lúc lâu sau hắn mới phản ứng lại câu hỏi của Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu, ập a ập úng nói: “Ta cũng không biết là chuyện gì... Vừa rồi ta chỉ nhìn chăm chăm vào bão không gian sau đó đã thành như vậy rồi.”

Chỉ tùy ý nhìn một cái đã xảy ra chuyện không thể nào hiểu nổi? Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh không tin.

Quả thực La Chỉnh đúng là không làm gì cả, hắn chỉ vô cùng tò mò nên muốn tìm hiểu xem rốt cuộc trong bão không gian ẩn chứa thứ gì huyền bí.

Nhưng đột nhiên hắn lại rơi vào một trạng thái kì lạ, cảm giác như hiểu ra gì đó, giống như một số người khi học số học đột nhiên lĩnh ngộ ra cách giải, quy tắc số học cừu cung vốn phức tạp khó hiểu mà bản thân lại thuận lợi giải được.

“Hình như ta... Hình như ta đã hiểu được một chút về bão không gian này. Ta đã nhìn thấy quy tắc chúng xếp thành hàng, nhưng vẫn chưa nhìn rõ lắm...” Trong mắt La Chỉnh vẫn còn hơi mơ hồ, không chắc chắn lắm. Có điều, hắn lại phát hiện hình như mình có gì đó thay đổi.

Bão không gian vốn giống như một khối rối loạn, là vô số sợi tơ không gian màu xanh thẫm giống như tia chớp hợp lại với nhau, nhưng hiện giờ La Chỉnh lại có thể nhìn ra những sợi tơ không gian này tuy có loạn nhưng thực ra lại xếp hàng theo một quy tắc nhất định.

Chẳng qua La Chỉnh chỉ có thể nhìn ra quy tắc sắp xếp từng sợi tơ mà thôi, có lẽ chỉ là một phần triệu trong quy tắc, thậm chí còn là một phần mười triệu!

Nghe thấy La Chỉnh nói vậy, cơ thể Thạch Kinh Thiên vốn đang chuyên tâm giữ vững lá chắn chân nguyên đột nhiên run mạnh! Hắn vội vàng quay đầu lại nhìn La Chỉnh một cái, trong đôi mắt trước giờ vẫn luôn trầm ổn như núi, bình tĩnh ung dung giờ cũng đầy vẻ khó tin.

“Cái gì? La Chỉnh, người nói người nhìn thấy quy tắc sắp xếp của bão không gian này ư?” Thạch Kinh Thiên không kìm nén được sự kinh ngạc trong lòng, giọng nói hơi run run.

La Chỉnh gật đầu, nhưng lại lắc đầu: “Chỉ là một chút, một xíu mà thôi, còn phần lớn thì không hiểu, chỉ có thể nhìn thấy rất ít!”

Một chút xíu...

Bão tố nổi lên trong lòng Thạch Kinh Thiên có lẽ cũng không kém bão không gian bên ngoài là bao.

Đây là quy tắc của không gian đó, tên nhóc này vừa mới nhìn một cái đã nhìn thấu luôn rồi? Mặc dù chỉ mới một chút ít nhưng điều này cũng quá biến thái rồi thì phải?

Quy tắc không gian liên quan đến quy tắc ban đầu của thế giới này.

Trên thực tế, quy tắc không gian và thời gian đâu đâu cũng có. Mỗi ngày mọi người tỉnh dậy, thời gian đều đang trôi đi, rời khỏi giường của

mình xuống đất đi lại thì không gian liền thay đổi.

Hai thứ thời gian và không gian này lúc nào cũng bầu bạn bên cuộc đời của con người.

Nhưng không gian vào lúc này vô cùng ổn định, mọi người có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian, còn về quy tắc của không gian... thì không thể nào lĩnh ngộ. Người có thể nhìn thấu ý cảnh của một ngọn núi nhưng người không thể lĩnh ngộ được ý cảnh của không gian trong bầu trời.

Có điều, trong truyền tống trận lại khác. Bởi vì truyền tống trận vốn là phá vỡ không gian để thiết lập một lối đi không gian với một truyền tống trận ở nơi khác, mà không gian này được mở ra nhờ năng lượng của đá chân nguyên cực phẩm mạnh mẽ, cho nên không gian bên trong không ổn định như vậy.

Không gian không ổn định thì dễ xuất hiện sơ hở. Trên thực tế, khối bảo không gian này chính là do không gian bị phá vỡ rồi sinh ra sơ hở, làm tràn năng lượng ra ngoài nên mới tạo thành.

Loại bảo không gian của truyền tống trận cự li ngắn này thậm chí còn không thể gọi là bảo không gian thực sự. Nghe nói loại bảo không gian sinh ra trong truyền tống trận ở cự li siêu dài thì vô cùng kinh khủng, cho dù là nhân vật như Thạch Kinh Thiên mà gặp phải loại đó thì cũng sẽ biến thành tro bụi chỉ trong chớp mắt.

Nếu bảo không gian đã là sơ hở của không gian vậy thì nó có thể bị người khác nhìn thấu, thậm chí là lĩnh ngộ một chút quy tắc không gian.

Có thể...

Nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi. Muốn tìm ra “một chút” quy tắc mà La Chỉnh nói trong cái bảo không gian hỗn loạn như này, e là còn khó hơn

lên trời. Với tầm hiểu biết của Thạch Kinh Thiên, hẳn chưa từng nghe đến việc có người làm được điều này!

Giờ thì có vẻ La Chỉnh đã làm được? Mặc dù hẳn cũng hơi nghi ngờ lời của La Chỉnh, nhưng vừa rồi rõ ràng có một đường bão táp không gian chui vào lá chắn chân nguyên của hắn rồi bay thẳng vào trong mắt La Chỉnh.

Lá chắn chân nguyên của hắn được ngưng kết dày đặc, căn bản không thể có lỗ hổng, nếu không chỉ e đường bão không gian kia đã giết chết Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh rồi.

Vậy nên Thạch Kinh Thiên phân tích thứ màu xanh sáng đó không phải là bão không gian mà là... một đường quy tắc không gian.

Xuyên qua một truyền tống trận cũ nát cũng có thể lĩnh ngộ ra một đường quy tắc không gian, Thạch Kinh Thiên cũng không biết nên nói gì hơn.

Ngược lại, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu không hiểu rõ ý nghĩa ẩn chứa bên trong nên không kinh ngạc như Thạch tông chủ, bọn họ vẫn tò mò tại sao sắc mặt của Thạch Kinh Thiên lại quái dị như vậy?

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên không quái dị mới lạ.

Thạch Kinh Thiên nhớ lại một chuyện, trong Vân Điện từng đưa ra một nhiệm vụ, độ khó của nhiệm vụ này vô cùng lớn, với thực lực của Thạch Kinh Thiên thì không thể hoàn thành được, nếu thực lực hiện tại của hắn tăng lên khoảng hơn hai lần thì mới có khoảng 20% khả năng hoàn thành nhiệm vụ đó, còn 80% khả năng sẽ mất đi tính mạng của mình.

Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, khó khăn như vậy, giải thưởng đạt được sau khi hoàn thành chính là bước vào trong “không gian tu di” tìm hiểu 10 ngày.

“Không gian tu di” là một không gian độc lập do Vân Điện mở ra, khác với không gian độc lập trong nhần tu di, người sống có thể vào trong không gian tu di đặc biệt đó.

Mà trong không gian tu di có một tảng đá khắc đã bị tàn phá, trên tảng đá đó ẩn chứa quy tắc không gian.

Một nhiệm vụ khó khăn như vậy mà chỉ đổi lại được tìm hiểu viên đá khắc đó 10 ngày, cái giá này cũng quá lớn!

Nhưng còn tệ hơn là quy tắc không gian ẩn chứa trên đá khắc rất ít, muốn tự mình tìm hiểu ra quy tắc không gian từ đó thì đã khó lại càng khó hơn! Một nghìn người vào không gian tu di thì cũng chỉ có được tới hai ba người có thể lĩnh ngộ quy tắc không gian.

Một nghìn người này đều là những người có thực lực hoàn thành nhiệm vụ đẳng cấp kia nên mới có tư cách bước vào.

Thực lực của bọn họ mạnh hơn Thạch Kinh Thiên nhiều, ai nấy đều có thiên phú vô song...

Từ đó có thể thấy quy tắc không gian đáng quý bao nhiêu, nếu lĩnh ngộ được quy tắc không gian sẽ có lợi ích lớn cỡ nào! Vậy nên mới khiến cho bao nhiêu võ giả còn mạnh hơn Thạch Kinh Thiên đổ xô vào!

Nhưng hôm nay, hãn mới đưa La Chỉnh qua truyền tống trận một lần mà thằng nhóc này đã lĩnh ngộ được.

Lúc này, Thạch Kinh Thiên thật sự đổ kị với La Chỉnh. Hãn thậm chí còn không biết bản thân mình đang đổ kị với vận may hay với thiên phú của của La Chỉnh.

Tiên Thiên Tam Trọng đã có kiếm linh hóa hình, lĩnh ngộ được quy tắc không gian. Nghĩ tới lúc mình còn là Tiên Thiên Tam Trọng, lúc đó còn

chẳng biết làm gì nữa! Chỉ có thể nói tên nhóc này quá yêu nghiệt, còn muốn để người khác sống nữa hay không.

“Tông chủ, La Chính nói hẳn nhìn thấu được một chút quy tắc, chuyện này rốt cuộc là gì?” Hoa Thiên Mệnh thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Thạch Kinh Thiên nên cũng hơi tò mò.

“Khụ khụ!” Thạch Kinh Thiên ho khan hai tiếng, quyết định không giải thích với bọn họ. Sắp phải bắt đầu thử luyện Thanh Vân Lộ rồi, nói chuyện này ra thì có lẽ sẽ đả kích đến Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu, ảnh hưởng tới sự phát huy của chúng, vậy nên không nói thì hơn...

Ngay lúc này, ánh sáng phía trước ngày càng sáng hơn, nhân đó Thạch Kinh Thiên liền thay đổi chủ đề: “Sắp xong rồi, chúng ta sắp tới rồi!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Lạc Vân Tông

Sức mạnh của quy tắc được lĩnh ngộ càng sớm càng tốt.

Cho dù là bản thân La Chỉnh cũng không hiểu việc lĩnh ngộ quy tắc không gian có ý nghĩa như thế nào.

Sau khi bốn người xuyên qua lối đi trong truyền tống trận, ánh sáng xung quanh đột nhiên tan hết, bọn họ đã tới điểm cần đến.

Một đài khác của truyền tống trận đặt trên một ngọn núi nhỏ, xung quanh ngọn núi này là những di tích triền miên không dứt.

Những di tích này trải qua hàng ngàn, hàng vạn năm tháng bị ăn mòn nên cơ bản đều đã đổ sụp, nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt được nó từng là một cung điện to lớn.

Thạch Kinh Thiên cuốn ba người rời khỏi đài truyền tống trận, bay lên giữa không trung, sau đó xuyên qua những di tích liên miên này.

Một lát sau, trên bầu trời xuất hiện mười mấy điểm đen, chúng nhanh chóng biến to hơn, thì ra là một đám người.

Người cầm đầu có thực lực thâm sâu khó lường, La Chỉnh cảm thấy người này có vẻ ngang hàng với Thạch Kinh Thiên, mà phía sau người đó còn có tám chín người, thực lực đều là mới vào Chiếu Thần Cảnh. Có điều, khí tức mỗi người đó lộ ra đều cho thấy sự bất phàm, nhìn qua thì đều là sự tồn tại đỉnh cao trong những người cùng giai.

“Lão Thạch. Ha ha, năm nay đến sớm vậy?” Người cầm đầu chào hỏi từ xa.

Nhìn thấy người đó, Thạch Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, rõ ràng không có cảm giác tốt đẹp gì.

Người cầm đầu này tên là Vệ Ngọc Long, có cùng chức vị với Thạch Kinh Thiên, cũng là chấp sự của ngoại phái thuộc Vân Điện.

Vân Điện là một tông môn tứ phẩm trong Trung Vực, bên dưới có không ít tông môn nhất phẩm và nhị phẩm chuyên đi chiêu mộ nhân tài cho Vân Điện. Ví dụ như Thanh Vân Tông là một tông môn nhị phẩm thuộc Vân Điện, thân phận của Thạch Kinh Thiên là tông chủ của Thanh Vân Tông, cũng là chấp sự của Vân Điện.

Mà vị Vệ Ngọc Long này cũng là tông chủ của một tông môn nhị phẩm khác gọi là Lạc Vân Tông.

Mặc dù Lạc Vân Tông và Thanh Vân Tông đều là tông môn nhị phẩm nhưng địa vị của chúng trong Vân Điện lại hoàn toàn khác nhau, điều này chỉ cần nhìn vào số lượng người tham gia thử luyện nhiều hay ít là có thể thấy rõ.

Đoàn người của Lạc Vân Tông ngoại trừ Vệ Ngọc Long dẫn đầu thì phía sau tổng cộng còn có chín người. Chín vị đệ tử này đều là hậu bối mới bước vào Chiếu Thần Cảnh, rõ ràng đều là người tham gia thử luyện Thanh Vân Lộ.

Mà đoàn người của Thanh Vân Tông thì ngoài Thạch Kinh Thiên ra chỉ có ba người...

Cho dù Thạch Kinh Thiên không giải thích thì đám Hoa Thiên Mệnh bọn họ cũng ý thức được sự chênh lệch giữa hai bên.

Trên thực tế, dù Lạc Vân Tông cũng giống như Thanh Vân Tông, cùng là tông môn nhị phẩm, nhưng Lạc Vân Tông lại là tông môn ở “Trung Vực”. Trung Vực giàu có, đông dân, diện tích rộng lớn hơn Đông Vực gấp nhiều lần, nên đương nhiên nhân tài cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Vì vậy, thực lực của đệ tử Lạc Vân Tông cũng sẽ mạnh hơn chút, số người đưa lên Vân Điện cũng nhiều hơn, tính ra cũng nhiều hơn Thanh Vân Tông khoảng ba lần.

Điều này cũng không thể trách Vân Điện thiên vị, tài nguyên sẽ luôn được phân về bên thế mạnh nhiều hơn, ví dụ lúc đầu khi tham gia đại hội toàn phong, số người của Thiên Nhất Phong có tới mấy chục người mà cả Tiểu Vũ Phong chỉ có bảy người, đây chính là do chênh lệch về thực lực mà ra.

Vệ Ngọc Long và Thạch Kinh Thiên vốn đã tồn tại một mối quan hệ cạnh tranh nhất định, bọn họ cùng là chấp sự của Vân Điện, ai có thể tiến cử nhiều đệ tử thiên tài cho Vân Điện hơn thì sẽ có công lao lớn hơn.

Những lần trước đây, Vệ Ngọc Long vẫn luôn hung hăng áp chế Thạch Kinh Thiên, dù là về nhân số hay chất lượng thì Lạc Vân Tông của ông ta đều vượt xa Thanh Vân Tông.

Nhưng ở lần đi lên Thử Luyện Giả Chi Lộ trước đã xuất hiện cơ hội chuyển biến, lần đó Thanh Vân Tông xuất hiện một Lý Dật Phong.

Lúc đó với tư thái gần như vô địch, Lý Dật Phong đã càn quét đệ tử Thanh Vân Tông nên chắc chắn sẽ đạt được thành tựu không tồi trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, Thạch Kinh Thiên cũng ôm kì vọng rất lớn, hi vọng có thể chèn ép Lạc Vân Tông một lần. Thế nhưng kết quả là Lý Dật Phong lại ngã trên Thử Luyện Giả Chi Lộ...

Vì chuyện đó mà đám người Vệ Ngọc Long đã cười nhạo Thạch Kinh Thiên trong một khoảng thời gian dài, vậy nên hẳn vẫn luôn không muốn

gặp Lý Dật Phong.

Thành tích trên Thử Luyện Giả Chi Lộ đối với những tông chủ của tông môn nhị phẩm rất quan trọng. Bởi vì số lượng đệ tử bọn họ chọn cho Vân Điện, trình độ thiên tài thế nào, đạt được thành tích tốt hay xấu trên Thử Luyện Giả Chi Lộ đều ảnh hưởng trực tiếp đến sát hạch, đánh giá và các loại giải thưởng của đám tông chủ.

Thạch Kinh Thiên không nói gì không có nghĩa là Vệ Ngọc Long cũng không nói, ông ta đánh giá qua ba người mà Thạch Kinh Thiên đưa tới, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười nhạt: “Thạch lão đệ, có phải ta nhìn nhầm rồi không? Hình như tình hình Thanh Vân Tông ba năm nay càng ngày càng tệ, nhân tài đã suy thoái đến mức độ này rồi à?”

Trong đội ngũ của Thạch Kinh Thiên chỉ có một vị Chiếu Thần Cảnh, chính là Bùi Thiên Diệu, còn Hoa Thiên Mệnh là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, La Chính thì lại càng khoa trương hơn, mới chỉ là Tiên Thiên Tam Trọng. Tên nhóc này là đến làm trò cười phải không?

“Vừa nãy ta đã chú ý rồi. Trời đất ơi, Thanh Vân Tông còn tính là tông môn nhị phẩm không đấy? Không phải có mấy chục vạn đệ tử sao? Vậy mà đến ba tên Chiếu Thần Cảnh cũng không tìm được à?”

“Chắc là thế. Đông Vực là vùng đất hoang dã, vùng đất nhỏ như thế thì chắc Chiếu Thần Cảnh đã là đỉnh rồi.”

“Buồn cười nhất là Tiên Thiên Tam Trọng. Ha ha! Tiên Thiên Tam Trọng, thực lực này thì đến làm đệ tử nội môn của Lạc Vân Tông chúng ta cũng không được, vậy mà lại có thể tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ, ta thực sự ngưỡng mộ đó. Sớm biết như vậy, ta để đệ đệ của mình đến Thanh Vân Tông báo danh thì chắc chắn có thể càn quét Thanh Vân Tông, rồi qua đó mà tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ rồi. Đáng tiếc, thực lực của đệ đệ ta chỉ kém hơn ta một chút, không thể lọt vào top 10 nên không có duyên với

Thử Luyện Giả Chi Lộ lần này... Mẹ nó! Vận số của đám ngu ngốc Thanh Vân Tông này thật tốt.”

Sau khi Vệ Ngọc Long nói xong thì chín vị đệ tử phía sau ông ta cũng bắt đầu bàn tán.

Tính tình Thạch Kinh Thiên cũng không phải hạng tốt đẹp gì, sở dĩ hắn không lên tiếng là vì nhớ lại lần thử luyện trước lỡ chém gió quá đà, nói chắc nịch rằng Lý Dật Phong có thể lấy được vị trí đứng đầu, nhưng kết quả lại trở thành trò cười. Vậy nên lần này hắn dứt khoát không nói gì nữa! La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng không phải đèn cạn dầu, đợi có được thành tích rồi nói cũng không muộn.

Kết quả đám ngu ngốc của Lạc Vân Tông kia thực sự cho rằng bản thân là Bồ Tát? Vừa mới vào Chiêu Thần Cảnh đã dám xúc phạm đệ tử Thanh Vân Tông trước mặt ông đây? Thạch Kinh Thiên vô cùng bao che bên mình, giống như La yên bị người khác đưa đi, thực tế nếu đổi lại là một tông chủ khác thì sẽ cho rằng đây là chuyện đương nhiên, bởi vì chuyện này căn bản không thể ngăn cản, còn Thạch Kinh Thiên thì âm thầm tự trách trong lòng.

“Hừ, đám tiểu bối các người có biết nói năng linh tinh sẽ phải trả giá không?” Thạch Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, một luồng khí thể hào hùng phủ lấy chín tên đệ tử của Lạc Vân Tông.

Sắc mặt chín đệ tử kia lập tức thay đổi. Thạch Kinh Thiên này là cường giả Thần Đan Cảnh, khí thể đó ép tới có thể ép chết người.

Có điều Vệ Ngọc Long lại vung tay, một màn sáng màu vàng chặn lại hơn một nửa khí thể của Thạch Kinh Thiên rồi lập tức mỉm cười nói: “Thạch lão đệ, đám văn bối tùy tiện nói vài câu thôi, đừng coi là thật, việc gì phải so đo với chúng?”

Một câu văn bối của Vệ Ngọc Long đã nhẹ nhàng cho qua vấn đề này.

Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu dĩ nhiên sẽ không chịu để Thạch Kinh Thiên phải thiệt thòi. Có điều vị trí đứng đầu của đại hội toàn phong là La Chỉnh, ba người bọn họ đã coi La Chỉnh là người đáng tin cậy, cho nên hai người đều hướng ánh mắt qua chỗ La Chỉnh.

Nhưng từ sau khi ra khỏi truyền tống trận, La Chỉnh lại cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đầu vẫn luôn nhìn Đông nhìn Tây, không biết là nhìn thứ gì.

Quả thực lúc này La Chỉnh cũng hơi lơ ngơ, sau khi nhìn thấu quy tắc không gian trong lối đi của truyền tống trận thì hắn vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, nhưng vừa ra khỏi truyền tống trận thì chuyện lạ lại tới.

Hắn cảm thấy trong tầm mắt của hắn, không gian xung quanh hình như đã có thay đổi rất lớn.

Đường viền của mỗi vật thể hình như đều đậm hơn, cảm giác lập thể của chúng rõ ràng hơn nhiều, La Chỉnh có thể xác định độ dài, độ rộng, độ cao của chúng chính xác hơn...

Điều này có lẽ là ảnh hưởng sau khi lĩnh ngộ được quy tắc của trời đất. Có vẻ sự ảnh hưởng này không có tác dụng lớn với bản thân nhưng đầu óc La Chỉnh thì hơi hỗn loạn, vậy nên không thể nào tập trung lực chú ý.

“La Chỉnh, La Chỉnh!” Hoa Thiên Mệnh vỗ vỗ vai La Chỉnh.

“Hả?” Lúc này La Chỉnh mới phản ứng.

Thấy phản ứng ngu ngơ của La Chỉnh nên đám đệ tử của Lạc Vân Tông lập tức nổ ra một tràng cười lớn.

“Ha ha ha! Tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng này cứ ngơ ngơ, hình như đầu óc có chút vấn đề!”

“Đoán thế. Không biết làm thế nào hẳn lại tham gia được Thử Luyện Giả Chi Lộ?”

Đám đệ tử Lạc Vân Tông đều cười vui không ngớt, rõ ràng là bị dáng vẻ ngu ngốc của La Chính chọc cười.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Kiểm Ý Đại Thành

Thấy đám các đệ tử mới vào Chiêu Thần Cảnh kia cười nhạo La Chỉnh, trên mặt Thạch Kinh Thiên cũng hiện ra một nét khinh bỉ. Hắn biết rõ tại sao La Chỉnh lại ngẩn người, vậy nên liền lớn tiếng nói: “Trước khi cười nhạo người khác thì nên xem lại thực lực của mình một chút. La Chỉnh, người vừa mới vượt qua bão không gian, cảm nhận được một chút quy tắc không gian đúng không? Bây giờ nhìn đồ đạc có hơi chóng mặt thì cũng bình thường, chỉ cần thích ứng được thì sau này sẽ không có vấn đề gì. Quy tắc không gian này chính là thứ mà ngay cả những lão già bọn ta đây cũng phải hâm mộ, có thể gặp chứ chẳng thể cầu, người phải củng cố quy tắc không gian của mình một chút rồi sau đó mới vận dụng thêm được!”

La Chỉnh gật đầu đáp: “Đệ tử đã biết.”

“Cái gì?” Nghe Thạch Kinh Thiên nói vậy, sắc mặt Vệ Ngọc Long đầy kinh hãi, ánh mắt chăm chú nhìn La Chỉnh. Nghe giọng điệu của Thạch Kinh Thiên thì không giống nói dối. Hơn nữa ông ta còn nghe nói, trên thế giới này thật có đệ tử cực kỳ có thiên phú, có thể lĩnh ngộ quy tắc không gian trong lối di chuyển qua các không gian, thậm chí còn có vài kẻ thiên tài yêu nghiệt có thể tu luyện quy tắc không gian thông qua bão không gian.

Nhưng Vệ Ngọc Long lập tức lắc đầu cười nói: “Thạch lão đệ, lời của người, ta không tin!” Ông ta biết rõ việc lĩnh ngộ một tia quy tắc của trời đất có nghĩa như thế nào, cho dù là nhân vật có cấp bậc như ông và Thạch Kinh Thiên cũng khó có thể tiếp xúc đến cấp độ này chứ đừng nói đến chuyện tu luyện.

Thạch Kinh Thiên nhún nhún vai: “Vệ Ngọc Long, ta nói lời này không phải cho người nghe, cũng không ai ép người phải tin.”

“Nói khoác, chắc chắn không thể có chuyện đó!”

“Ta không tin một kẻ Tiên Thiên Tam Trọng mà lĩnh ngộ được quy tắc không gian!”

Đám đệ tử Lạc Vân Tông dù sao cũng là người Trung Vực nên cũng hiểu sâu biết rộng, không ít người đã từng nghe nói về quy tắc không gian này. Đây không phải là thứ bọn họ có thể tiếp xúc được, còn La Chính thì càng không có khả năng. Bọn họ cho rằng Thạch Kinh Thiên mất mặt nên cố ý nói vậy để vớt vát lại chút mặt mũi.

Thực tế Vệ Ngọc Long cũng cho là như vậy.

“Khoác lác?” Long mày La Chính nhướn lên, đầu óc hẩn vừa mới choáng váng nhưng không có nghĩa là hẩn không có nghe được lời Vệ Ngọc Long và đệ tử Lạc Vân Tông châm chọc Thanh Vân Tông. Thạch Kinh Thiên bức bối, hẩn thân làm đệ tử nên đương nhiên phải ra mặt.

Bỗng nhiên La Chính nói: “Nếu văn bối thích là có thể tùy tiện há miệng ra nói vài câu thì ta đây với tư cách văn bối cũng có thể nói vài lời. Trong mắt ta, Lạc Vân Tông các người còn chẳng bằng đám phế vật. Chính tên mới bước vào Chiếu Thần Cảnh, có số lượng nhưng lại chẳng có chất, không tên nào là đối thủ của ta, toàn bộ đều bị ta đánh cho quỳ trên đất mà tìm răng!”

Lời nói của La Chính vừa dứt khoát thẳng thắn lại thêm phần cay độc, dù là Thạch Kinh Thiên cũng bị kinh động. Tên nhóc này cũng quá thẳng thắn đi? Không tệ, ta thích!

Thạch Kinh Thiên trời sinh tính tình phóng khoáng, không quen nhìn người khác sợ hãi rụt rè, La Chính vừa ra mặt nói câu đầu tiên đã lấy lại

được thế cục nên đương nhiên hẳn cũng thoả mãn.

La Ching ngay lập tức chọc vào tổ ong vò vẽ.

Nếu như Bùi Thiên Diệu nói ra loại lời này thì khả năng những đệ tử Lạc Vân Tông kia cũng không phần nộ như vậy, từ lúc nào mà một gã Tiên Thiên Tam Trọng lại có thể khua môi múa mép như thế?

“Tên nhóc Thanh Vân Tông kia, ngươi là ai? Dám nói chúng ta là phế vật, có bản lĩnh thì tới điểm đến chúng ta luận bàn một chút, không có gan nhận lời khiêu chiến thì rõ ràng ngươi chính là nói khoác! Đồ khoác lác!”

“Hắc! Cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng mà dám nói Chiếu Thần Cảnh là phế vật, chuyện này cũng buồn cười thật đấy! Xem ra chỉ có cọ xát với nhau mới có thể chứng minh tất cả!”

Những đệ tử Lạc Vân Tông kia lập tức kêu la, rõ ràng không tìm La Ching đánh một trận thì bọn hắn thề sẽ không bỏ qua.

Thạch Kinh Thiên và Vệ Ngọc Long đều không nói gì. Bọn họ đều tính để cho tiểu bối nhà mình ra mặt, áp chế tiểu bối nhà bên!

Đúng lúc này, Hoa Thiên Mệnh vẫn đứng ở phía trước liền nói: “La Ching đứng đầu đại hội toàn phong của chúng ta, cũng là đệ tử đứng đầu Thanh Vân Tông chúng ta, lời khiêu chiến của các người để ta nhận trước. Nếu đến cửa ải của ta các người cũng qua không được thì đừng mơ có thể khiêu chiến La Ching!”

“Cái gì? Tiểu tử kia là đệ nhất của Thanh Vân Tông các người?”

Cả đám Lạc Vân Tông lại bắt đầu ngẩn người.

Rốt cuộc Thanh Vân Tông đã xảy ra chuyện gì? Thực lực tính từ dưới lên à?

Theo bọn họ thấy, ba người có thực lực mạnh nhất Thanh Vân Tông hẳn là Bùi Thiên Diệu đứng đầu rồi phía dưới là Hoa Thiên Mệnh, cuối cùng mới là tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng kia.

Kết quả, Hoa Thiên Mệnh lại nhảy ra nói La Chính là đệ nhất...

Chuyện này cũng quá vượt qua lẽ thường nên cũng khiến bọn họ khó lòng tiếp thu ngay tức khắc.

“Hừ, cũng tốt. Giải quyết tên nhóc đeo kiếm này trước rồi lại đi chà đạp tên Tiên Thiên Tam Trọng kia!” Một tên đầu trọc mới vào Chiếu Thần Cảnh của Lạc Vân Tông cười lạnh nói.

Nghe thấy vậy, đệ tử Lạc Vân Tông khác vội vàng tiếp lời: “Diệp Thu sư ca, không cần huynh ra mặt, ta cũng có thể giải quyết tiểu tử kia rồi!”

“Đúng! Diệp Thu sư ca là đệ tử đệ nhất của Lạc Vân Tông chúng ta, đối phó với lũ nhóc Thanh Vân Tông này nào cần huynh ra tay?”

Diệp Thu lại lắc đầu nói: “Các người còn phải giữ vững thể lực để tranh thủ lấy một cái thành tích tốt trong Thử Luyện Giả Chi Lộ. Chuyện đối phó bọn họ sẽ không tốn quá nhiều thể lực của ta đâu.”

Đang trong lúc nói chuyện thì mọi người cũng đã đến điểm đích, một cái sân hình nửa vòng tròn hiện ra trước mặt.

Ở phần cuối sân chính là cửa vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, thế nhưng lúc này mọi người đều chú ý vào việc đệ tử đứng đầu hai tông môn cọ sát với nhau.

Sau khi đáp xuống, Vệ Ngọc Long cười hắc hắc rồi nói: “Diệp Thu, đây chỉ là cọ sát, hai tông môn chúng ta đều có chung nguồn gốc, nếu không cẩn thận làm đối phương bị thương thì khó tránh làm tổn thương hòa khí!”

Lời này nghe giả vãi. Nếu người không cố ý buông thả đệ tử của mình đi khiêu khích thì làm gì có trận cộ sát này? Nhưng bây giờ vẫn còn một khoảng thời gian ngắn nữa Thử Luyện Giả Chi Lộ mới mở ra, hơn nữa trong các tông môn quan trọng dưới trướng Vân Điện thì mới chỉ có Thanh Vân Tông và Lạc Vân Tông đã tới, còn Thái Vân Tông, Tường Vân Tông, Lam Vân Tông và đệ tử Vân Điện đều chưa đến.

Hơn thế nữa là cứ ở chỗ này chậm rãi chờ đợi thì cộ sát một chút cũng không tệ, mà Thạch Kinh Thiên rất có lòng tin vào ba vị đệ tử của mình.

La Chính thì khỏi phải bàn, đôi khi mấy chuyện thăng nhót ấy làm còn có thể dọa tông chủ hắc đây này. Còn Bùi Thiên Diệu thì là một vị đệ tử có thực lực cực ổn, Hoa Thiên Mệnh thì thiên phú cực cao, thành tựu về kiếm đạo lại khiến người người thán phục.

Ba vị đệ tử này dù có thả trong đại hội toàn phong nào thì cũng đều được xếp vào trình độ cao nhất, lần này Thanh Vân Tông thực sự là người tài xuất hiện lớp lớp.

Nghĩ tới đây, Thạch Kinh Thiên cười gian xảo, vỗ vỗ bả vai Hoa Thiên Mệnh: “Đánh ngã hắc, ta thưởng người một thanh bảo kiếm là tiên khí trung phẩm!”

Hoa Thiên Mệnh nghe thấy Thạch Kinh Thiên nói vậy thì lập tức hưng phấn. Tuy trong tay hắc đã có một thanh bảo kiếm là tiên khí hạ phẩm, nhưng là một người yêu kiếm, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, mình không dùng được thì xem như sưu tầm cũng không tệ.

“Thạch tông chủ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không khiến người thất vọng!”

Hoa Thiên Mệnh cũng là một người rất tự phụ, thực lực của hắc cũng chẳng kém Lý Dật Phong ba năm trước là bao. Chỉ tiếc lần này Thanh Vân

Tông xuất hiện một tên Bùi Thiên Diệu, lại ra còn có thêm một La Chính nên mới cứng rắn đẩy phong thái của Hoa Thiên Mệnh xuống dưới.

Vị trí trên sân rất rộng, sau khi mọi người tránh ra, Hoa Thiên Mệnh đứng đối mặt với Diệp Thu. Đối mặt với Hoa Thiên Mệnh, Diệp Thu bỗng nhiên lắc đầu cười nói: “Người tên là Hoa Thiên Mệnh đúng không? Ta cảm thấy người không có tư cách làm đối thủ của ta.”

“Vì sao?” Hoa Thiên Mệnh kỳ quái hỏi.

“Bởi vì ta là đệ nhất Lạc Vân Tông, còn người chỉ là người đứng thứ ba trong Thanh Vân Tông mà thôi.” Diệp Thu cười lạnh nói: “Giao thủ với ta thì quá đề cao người rồi.”

Trên mặt Hoa Thiên Mệnh nở nụ cười lạnh lùng: “Thì ra là thế. Thật ra ta thấy La Chính nói rất đúng, Lạc Vân Tông các người... đúng là một lũ phế vật. Thực lực người đứng đầu cũng chỉ có vậy.” Nói xong, Hoa Thiên Mệnh rút Thực Huyết Kiếm ra.

“Ha ha ha ha!” Diệp Thu cười điên cuồng một trận, rút bảo kiếm trong tay ra. Thanh kiếm kia của hắn toàn thân phát ra màu xanh, hiển nhiên cũng là một thanh tiên khí, hơn nữa còn là một thanh tiên khí trung phẩm: “Thanh kiếm này của ta tên là Long Uyên! Tiên khí trung phẩm! Phẩm cấp bình khí của ta cao hơn người, hơn nữa ta sẽ cho người hiểu rõ, cái gì gọi là kiếm ý đại thành!”

Nghe thấy lời Diệp Thu nói, trên mặt tám vị đệ tử còn lại của Lạc Vân Tông đều toát ra vẻ đắc ý. Lạc Vân Tông bọn họ không có đại hội toàn phong mà gọi là đại hội tông môn. Lần đó trong đại hội tông môn, Diệp Thu dựa vào kiếm ý đại thành của mình tạo ra thành tựu xuất sắc! Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

“Đại sư ca uy vũ! Cho đám nhà quê này xem cái gì gọi là kiếm ý đại thành đi!”

“Hắc! E là kiếm ý đại thành này có thể dọa bọn họ đá ra quần!”

“Đại sư ca mới mười chín tuổi đã lĩnh ngộ kiếm ý đại thành, ngày sau chắc chắn là tông sư kiếm pháp, thành tích trong Trung Vực cũng sẽ rất tốt!”

Nghe thấy lời bọn họ nói, trên mặt La Chính, Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh đều lộ ra vẻ kỳ quái...

Từ lúc nào mà một tên có kiếm ý đại thành đã được thăng bốc đến mức này rồi? Tên này mà là đệ nhất trong đại hội tông môn của Lạc Vân Tông?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Thảm Bại

Cũng khó trách tại sao mấy người La Chính lại thấy kỳ lạ.

Kiểm ý mông lung không có cách chính xác nào để tu luyện, cứ là người có thể lĩnh ngộ kiểm ý thì chính là đã có được cơ duyên lớn lao.

Hoa Thiên Mệnh dùng kiểm ý đại thành đã có thể đại sát tứ phương, trong đại hội toàn phong đã không có đối thủ, chỉ là gặp phải La Chính cũng có kiểm ý đại thành, hơn nữa hai người còn cùng lĩnh ngộ kiểm ý viên mãn nên mới bại trận.

Trong đại hội toàn phong đã lập tức lôi ra được hai vị đệ tử có kiểm ý viên mãn, như vậy thì nhìn qua sẽ thấy kiểm ý đại thành chẳng là cái gì.

Trên thực tế, kiểm ý đại thành cũng không phải bấp cái muốn nhất là nhất.

Đệ tử đã lĩnh ngộ kiểm ý thì dù thả trong bất kỳ tông môn nhị phẩm nào đều là bảo bối trong bảo bối, cho dù là Vân Điện thì cũng rất xem trọng, dù là kiểm ý tiểu thành thì cũng sẽ được bồi dưỡng. Tuy không thể khẳng định rằng lĩnh ngộ kiểm ý tiểu thành thì chắc chắn sẽ lĩnh ngộ kiểm ý đại thành, nhưng chỉ cần có khả năng thì tất cả các tông môn đều không bỏ qua.

Từng đường xoáy khí kiểm ý tụ trên Long Uyên Kiếm của Diệp Thu. Trên mặt Diệp Thu đầy vẻ đắc ý, mũi kiếm nhắm thẳng vào Hoa Thiên Mệnh: “Xuất kiếm đi, cho ta xem kiếm pháp của ngươi một chút nào!”

Hoa Thiên Mệnh mỉm cười, Thực Huyết Kiếm nhẹ nhàng run lên, từng đường khí xoáy kiếm ý cũng xuất hiện. Từng đường khí xoáy kiếm ý ngày càng lớn và dồi dào hơn, trong đó chất chứa kiếm ý đã có hình dạng hoàn mỹ, không chỉ vậy mà còn ẩn chứa từng tia sáng sấm sét.

“Kiếm ý Cực Lôi!”

Diệp Thu chứng kiến từng đường kiếm ý hoàn mỹ kia quanh quẩn trên Thực Huyết Kiếm của Hoa Thiên Mệnh thì đồng tử lập tức trợn to, khoe miệng lắp bắp, run rẩy một hồi: “Cái này... Đây là... kiếm ý viên mãn...”

“Ta không nhìn lầm chứ? Xếp hạng ba trong Thanh Vân Tông đã lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn? Hơn nữa trong kiếm ý còn chứa một tia thuộc tính sấm sét đặc thù?”

“Không phải đâu. Thanh Vân Tông lấy đâu ra đệ tử yêu nghiệt như vậy...”

“Nhìn lầm, nhìn lầm rồi. Chỉ sợ Thanh Vân Tông lúc này không đơn giản. Nhưng ta vẫn không tin, người này không thể nào xếp thứ ba được! Chắc chắn hẳn là đệ nhất!”

Vệ Ngọc Long cũng cứng họng nhìn từng đường kiếm ý viên mãn trên Thực Huyết Kiếm của Hoa Thiên Mệnh, trên mặt hoàn toàn là vẻ không thể tưởng tượng nổi. Nếu như Hoa Thiên Mệnh xếp thứ ba, vậy thực lực của hai tên kia chỉ có thể biến thái hơn. Làm sao có thể yêu nghiệt như vậy được? Sao Thanh Vân Tông lại xuất hiện nhiều đệ tử yêu nghiệt như vậy?

Nhìn vẻ mặt của đối phương, Thạch Kinh Thiên cười vô cùng sung sướng, đây đúng là hiệu quả hãn muốn!

Ba năm trước vì chuyện của Lý Dật Phong nên Thạch Kinh Thiên bị biến thành trò cười, người lúc trước giễu cợt hãn nhiều nhất cũng chính là Vệ Ngọc Long, hôm nay xem như đã lấy lại được chút mặt mũi, haha!

Diệp Thu chăm chú nhìn từng đường kiếm ý viên mãn kia, sắc mặt hơi phức tạp: “Đây không chỉ là kiếm ý viên mãn bình thường, trong đó còn chứa một tia thuộc tính sấm sét. Thứ này thực sự không phải là chân nguyên của người biến thành, làm sao người có thể dung hợp nó vào trong kiếm ý?”

Hoa Thiên Mệnh không giả bộ, cũng không cần nói láo, hắn chỉ thần nhiên đáp: “Ta lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, tiến vào thánh địa kiếm đạo là Tây Kiếm Trì, kết hợp kiếm ý và lôi điện lại với nhau tạo thành kiếm ý Cực Lôi!”

“Tây Kiếm Trì...” Khóe miệng Diệp Thu lại co quắp một cái.

Thánh địa kiếm đạo là nơi kiếm khách nào cũng tha thiết mơ ước! Mà Tây Kiếm Trì lại là bán thánh địa - nơi chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cứ cho là phải đánh đổi cả nửa cuộc đời để tiến vào trong Tây Kiếm Trì thì Diệp Thu cũng bằng lòng.

Vận khí của Hoa Thiên Mệnh này cũng quá tốt, Diệp Thu thở dài trong lòng, cảm thấy ông trời cực kỳ bất công.

Thấy vẻ mặt của Diệp Thu, Hoa Thiên Mệnh cười thầm trong lòng. Nếu tên Diệp Thu này biết La Chính đã bước vào thánh địa chính thức của kiếm đạo là Sát Lục Kiếm Sơn thì không biết hắn có ngất luôn hay không.

“Người rất lợi hại. Mới từng này tuổi đã lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, còn có được vận khí lớn để tiến vào Tây Kiếm Trì tôi luyện kiếm ý. Thế nhưng giữa ta và người còn cách nhau một cái cảnh giới, cho dù kiếm ý của ta không bằng người thì ta vẫn có thể đánh bại người!”

Rốt cuộc trong lòng Diệp Thu đã suy sụp đủ nên hắn liền ra chiêu.

“Lưu Thủy Kiếm Pháp!”

Long Uyên Kiếm của hắn nhẹ nhàng vung lên, từng gợn sóng không ngừng khuếch tán trên không trung, kiếm và người như được hòa vào trong nước, rất nhẹ nhàng, phẳng lặng, giống như mây bay nước chảy. Một kiếm này đâm tới rất rõ ràng, đem đến cho người ta có một loại ảo giác kỳ lạ.

Giống như một kiếm này vốn phải đâm trúng Hoa Thiên Mệnh, chỉ cần một kiếm này đã có thể đánh bại hắn!

Không chỉ những người xung quanh có loại ảo giác này mà thậm chí Hoa Thiên Mệnh cũng vậy.

Chẳng qua tinh thần hắn cũng chỉ bị ảnh hưởng trong thời gian rất ngắn mà thôi. Một tia sáng sấm sét thật nhỏ hiện lên trong đồng tử của hắn, sau đó ánh mắt lập tức trấn tĩnh trở lại.

“Lưu Thủy Kiếm Pháp này, hấp thu thể nước chảy nên tự nhiên khiến người ta sinh ra một loại ảo giác. Đúng là lợi hại thật, nhưng chẳng qua... vẫn không Thiên Kiếm của ta!”

Đối mặt với thế tiến công của Diệp Thu, chân Hoa Thiên Mệnh đạp kiếm bộ, hết tránh trái lại tránh phải.

“Kiếm bộ... Thăng này cũng lĩnh ngộ được rồi.” Thấy Hoa Thiên Mệnh lợi dụng kiếm bộ, nhẹ nhàng tránh đi chiêu kiếm Lưu Thủy của mình, trong lòng Diệp Thu càng buồn khổ hơn. Hình như ông trời quá thiên vị cái thăng kia rồi!

Nhưng Diệp Thu lại không biết, đây cũng chẳng phải sự thiên vị của ông trời gì hết, mà là cố gắng của hắn!

Từ trước đến nay, Hoa Thiên Mệnh đều tự mình luyện kiếm, không ngừng nghỉ dù chỉ một ngày, mười mấy năm qua, ngày nào cũng như ngày nấy, dù ăn hay ngủ, lúc nào cũng mang theo kiếm của mình.

Vị võ giả nào có thể đi đến bước này thì chắc chắn không chỉ dựa vào vận khí mà còn cần phải có tâm huyết và mồ hôi, kiên trì và nỗ lực!

Vừa kéo giãn khoảng cách với Diệp Thu xong, Hoa Thiên Mệnh bỗng nhiên giơ Thực Huyết Kiếm trong tay lên, mũi kiếm chỉ lên trời, sau đó nguyên khí trời đất bên trên bỗng nhiên cuộn trào, lúc này những đám mây trên không trung dường như lóe ra những tia sáng sấm sét!

“Đây là... Thiên Kiếm!” Cảm nhận được luồng khí thể kinh khủng kia, sắc mặt Diệp Thu lập tức đại biến.

Còn khoe mắt Vệ Ngọc Long cũng không ngừng giật giật. Thăng này còn học được Thiên Kiếm? Có đánh chết ông ta cũng không tin Hoa Thiên Mệnh mới chỉ là người đứng thứ ba trong Thanh Vân Tông!

Tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng kia mà là đối thủ Hoa Thiên Mệnh ư? Làm sao có thể!

Dù Vệ Ngọc Long có tin hay không thì Hoa Thiên Mệnh cũng đã xác nhận thực lực của mình.

Thế mãnh liệt của trời cao có xen lẫn từng đường sấm sét bị Hoa Thiên Mệnh khơi ra.

Ngày đó, khi đánh nhau với La Chính, Hoa Thiên Mệnh đã được qua Tây Kiếm Trì để dung hòa lại sấm sét và kiếm ý, nhưng hắn cũng chưa vận dụng sấm sét vào Thiên Kiếm. Dù sao cũng vừa mới lĩnh ngộ kiếm ý Cực Lôi nên còn cần một quá trình để thích ứng.

Trải qua một tháng tu luyện, Hoa Thiên Mệnh cũng dần dần thuần thực, lúc dẫn động thể thương thiên thì cũng đồng thời dẫn động thiên lôi tạo thành cảnh tượng khủng bố trước mắt.

“Kiếm chủng sáng loáng, mang thể ngự thiên, ngự thiên thần lô, phá tan thiên hạ...”

Chứng kiến một chiêu này của Hoa Thiên Mệnh, cho dù là La Chính và Bùi Thiên Diệu thì trong lòng cũng khẽ động. Tuy Hoa Thiên Mệnh bại dưới tay hai người bọn họ, nhưng hẳn lại là loại người vĩnh viễn không thể xem thường. Thời gian mới vồn vện chỉ có một tháng mà uy lực của một chiêu này lại tăng mạnh!

“Chết mẹ!”

Mặt Diệp Thu xám đen như tro, dần dần hẳn cũng đã tin, nhưng giờ phút này hẳn chỉ có thể âm thầm tự trách mình miệng tiện, tại sao phải trêu chọc mấy tên biến thái của Thanh Vân Tông này làm gì không biết?

Nhưng giờ hối hận thì còn làm được gì? Ngoài việc cố gắng đối kháng, dường như hẳn không còn lựa chọn nào khác!

“Lưu Thủy Kiếm Pháp, Đại Hải Vô Lượng!”

Từng đường kiếm như là một làn sóng mãnh liệt cắt ngang mặt biển, dũng mãnh trào ra từ bên người Diệp Thu.

Giờ này hẳn chỉ hy vọng Lưu Thủy Kiếm Pháp có thể ngăn cản một kiếm này của Hoa Thiên Mệnh. Cũng may chiêu Đại Hải Vô Lượng này cũng là một chiêu kiếm pháp dùng để phòng ngự, giống như biển lớn có thể nuốt vào tất cả các chiêu thức.

Hẳn đã từng dùng một chiêu này để hóa giải công kích của cao thủ mạnh hơn hẳn nhiều lần.

Nhưng khi hai chiêu vừa mới giao nhau, những gợn nước kia chỉ không ngừng tan tác...

Uy lực tản ra từ thế thương thiên hòa quyet cùng thiên lôi của Hoa Thiên Mệnh đã cắt nát biển rộng vô biên mà Diệp Thu tạo ra, thế cục lúc này hoàn toàn nghiêng về một phía.

“Keng!”

Một kiếm của Hoa Thiên Mệnh đâm thẳng tới, phá vỡ Đại Hải Vô Lượng, đồng thời đánh thật mạnh vào Long Uyên Kiếm của Diệp Thu.

Thanh Long Uyên Kiếm bay ra khỏi tay Diệp Thu, xoay tròn trên không trung một lúc, sau đó mới vững vàng cắm vào trong bệ đá. Long Uyên Kiếm sắc bén cắm vào bệ đá dễ dàng như cắm vào bìa đậu hũ.

“Ta, ta thua...” Diệp Thu sững sờ nói, thua quá nhanh...

Hoa Thiên Mệnh cười nhạt một tiếng, thu kiếm lại rồi lui về sau lưng Thạch Kinh Thiên.

Cả đám đệ tử Lạc Vân Tông bên kia bắt đầu trầm mặc. Diệp Thu là người lợi hại nhất trong đám bọn họ vậy mà lại dễ dàng bại dưới tay Hoa Thiên Mệnh, vậy bọn họ sao có thể lên được?

Vệ Ngọc Long cười xấu hổ, cuối cùng vẫn là chấp tay với Thạch Kinh Thiên: “Chuyện này phải chúc mừng Thạch lão đệ đã nhận được một đệ tử giỏi rồi! Đệ tử bậc này tiến vào Vân Điện, chắc chắn sẽ được Vân Điện coi trọng!”

Thế nhưng Thạch Kinh Thiên lại không muốn cho qua chuyện như vậy, hừ hừ cười nói: “Coi như cũng không tồi. Thiên phú của Hoa Thiên Mệnh không tồi, nhưng trong lần đại hội toàn phong này lại chỉ xếp thứ ba. Số người của Thanh Vân Tông chúng ta quá ít, nếu không có lẽ vẫn còn đệ tử khác có thể tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ.”

Nếu như lấy thực lực của Diệp Thu làm thước đo thì có lẽ Mạc Vũ Hinh và Vương Doãn đều có thực lực tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ. Chỉ tiếc, Thanh Vân Tông chỉ có ba người được tham gia.

“Ồ? Thạch lão đệ, đệ tử có thiên phú như Hoa Thiên Mệnh mà cũng chỉ xếp thứ ba, nhưng ta thấy người đứng đầu lại chỉ là một tên cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng. Không biết đệ tử cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng này làm sao đánh bại được Hoa Thiên Mệnh vậy?” Vệ Ngọc Long tò mò hỏi.

Tất cả mọi người trong Lạc Vân Tông đều cảm thấy khó hiểu. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ không thể tin nổi La Chính lại có thực lực đánh bại Hoa Thiên Mệnh.

Thạch Kinh Thiên cười cười: “Nếu người muốn biết thì cho đại đệ tử Lạc Vân Tông người luận bàn với La Chính một trận, chẳng phải là biết sao? Haha!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Cửa Lớn Mở Ra

Nghe Thạch Kinh Thiên nói vậy, ánh mắt mấy vị đệ tử Lạc Vân Tông đều kích động, đồng loạt nhìn chăm chăm vào La Chỉnh.

Dù Hoa Thiên Mệnh nói La Chỉnh lợi hại tới mức nào đi nữa, nhưng dù gì La Chỉnh cũng chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng mà thôi, điểm này không thể thay đổi. Chênh lệch tu vi có lẽ dùng thực lực chân chính có thể bù vào một chút, nhưng chênh lệch quá lớn thì dù có muốn bù cũng rất khó khăn.

Chiếu Thần Cảnh và Tiên Thiên Cảnh... cách xa nhau trọn một cái cảnh giới cực lớn, nói không chừng còn có thể lấy lại danh dự từ tên nhãi này.

Đương nhiên Vệ Ngọc Long cũng cân nhắc vấn đề này, đại đệ tử nhà mình bị đối phương làm mất mặt mũi, nếu không lấy lại thì đúng là không nói nổi. Hơn nữa, thực lực của Hoắc Hao Đình xếp hạng hai trong Lạc Vân Tông cũng ngang tầm Diệp Thu, lúc trước Diệp Thu đánh bại Hoắc Hao Đình với ưu thế rất yếu ớt.

Nếu để cho Hoắc Hao Đình xuất chiến thì...

Đúng lúc này, Vệ Ngọc Long nhìn nét giao hoạt trên mặt Thạch Kinh Thiên. Dựa vào trực giác, ông ta thấy có gì đó không đúng.

Thạch Kinh Thiên biết rõ tu vi của La Chỉnh chỉ là Tiên Thiên Tam Trọng nhưng vẫn chủ động để cho đệ tử Lạc Vân Tông đi khiêu chiến hẳn, điều này nói rõ cái gì?

Chính là nói Thạch Kinh Thiên đặc biệt tự tin với La Chỉnh, thực lực của La Chỉnh chỉ sợ đã vượt xa Hoa Thiên Mệnh!

Giờ này Vệ Ngọc Long cũng tin lời Thạch Kinh Thiên nói lúc trước thêm vài phần. Nếu như La Chỉnh thật sự yêu nghiệt như thế thì cũng có khả năng hấn lĩnh ngộ một chút quy tắc không gian...

Mặc dù chính Vệ Ngọc Long cũng không tin vào suy luận này lắm, nhưng dù sao ông ta cũng đã suy luận ra như vậy, thế nên lúc này ông ta lựa chọn tin vào trực giác của mình.

“Tông chủ, ta muốn khiêu chiến đối phương!” Hoắc Hao Đình đứng dậy, chủ động xin ra trận.

Nhưng Vệ Ngọc Long lại lắc đầu nói: “Không cần. Các người còn phải giữ thể lực để thể hiện trong thử luyện Thanh Vân Lộ!”

“Nhưng mà...” Hoắc Hao Đình làm sao không hiểu nỗi lo của Vệ Ngọc Long, tông chủ sợ hấn thua dưới tay La Chỉnh thì sẽ mất mặt.

“Ta nói không cần là không cần.” Sắc mặt Vệ Ngọc Long trầm xuống.

Trong lòng Hoắc Hao Đình bỗng bật một phát. Dù sao Vệ Ngọc Long cũng là tông chủ, là nhân vật đứng đầu trong Lạc Vân Tông, lời của ông chính là khuôn vàng thước ngọc, còn có ảnh hưởng hơn cả hoàng đế.

Không phục cũng đành chịu, tông chủ đã nói thì sao lại không nghe cho được? Hoắc Hao Đình gật đầu lui về nhưng vẫn vô cùng không phục, trừng mắt nhìn La Chỉnh.

Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu thì tỏ vẻ hơi tiếc. Bọn họ đều đã thua thiệt trong tay La Chỉnh nên càng cam tâm tình nguyện chứng kiến những người khác bị La Chỉnh cho ăn hành một trận.

Đúng lúc đó một tốp người nữa từ xa đi tới.

“Người của Tường Vân Tông đến rồi.” Thạch Kinh Thiên hé mắt ra nhìn rồi thản nhiên nói.

Những người kia thế tới cực nhanh, tông chủ dẫn đầu là một lão già mặc áo trắng, sắc mặt hồng hào, xem ra điều dưỡng vô cùng tốt. Tường Vân Tông lần này tổng cộng có bảy đệ tử tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ, xem ra thực lực của Tường Vân Tông vẫn kém hơn Lạc Vân Tông nên ít hơn hai người.

Sau khi chào hỏi qua loa, lão già áo trắng kia dẫn đệ tử tìm một nơi vắng lặng đứng đợi, cả đám đệ tử Tường Vân Tông cũng dùng ánh mắt dò xét đệ tử Lạc Vân Tông và Thanh Vân Tông, trong mắt tràn đầy vẻ khiêu khích.

Các đệ tử có thể tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ thì đều là những đệ tử đứng đầu trong tông môn, đương nhiên cũng là hạng người tâm cao khí ngạo. Không phải tất cả, nhưng ít nhiều gì cũng hơi xem thường thiên tài của tông môn khác.

Sau khi người Tường Vân Tông đến, rất nhanh người Thái Vân Tông cũng liền tới.

Khi Thái Vân Tông đến đây, con mắt đệ tử tất cả các tông môn đều lập tức sáng lên, mọi ánh mắt đều tập trung trên người đệ tử Thái Vân Tông.

Bởi vì Thái Vân Tông này chính là một nữ tông môn nhị phẩm, tất cả các đệ tử trong tông môn đều là con gái!

Những đệ tử đứng đầu Thái Vân Tông đều xinh đẹp như hoa, quan trọng hơn là thiên phú cực cao, thực lực cũng cường đại, nếu như có thể chọn làm bạn đời thì quá hợp chứ còn gì.

Cho nên khi Thái Vân Tông vừa đến, không ít đệ tử đều muốn tới gần đó, thậm chí có đệ tử còn trực tiếp huyết sát.

Đáng tiếc, tông chủ Thái Vân Tông là một lão thái bà mặt đen, tính tình cực kì nóng nảy. Bà quát một tiếng chói tai khiến những đệ tử đứng đầu tông môn này im bật lại, còn Thạch Kinh Thiên, Vệ Ngọc Long và lão già áo trắng của Tường Vân Tông cũng biết bà lão kia không dễ chọc nên dứt khoát không nói gì.

Sau khoảng một nén hương, người của Lam Vân Tông cũng tới, rồi tiếp đến nhân tài Vân Điện mới lững thững tới.

Ngoài các đệ tử của năm tông môn nhị phẩm trực thuộc Vân Điện thì trong Vân Điện cũng có đệ tử tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Thực tế, Thử Luyện Giả Chi Lộ là một bí cảnh, trong bí cảnh không chỉ hoàn thành được thử luyện mà còn có rất nhiều cơ duyên lớn để các đệ tử khám phá.

Nhưng bí cảnh này lại giới hạn thực lực, Vân Điện cùng lắm chỉ cho phép đệ tử thuộc Chiêu Thần Tam Trọng đi qua, nếu thực lực đã vượt quá thì sẽ không được tiến vào.

Đây cũng là lý do tu vi của đệ tử Thanh Vân Tông trên Thanh Vân Bảng bị khống chế ở cảnh giới Chiêu Thần Tam Trọng. Một khi vượt qua Chiêu Thần Tam Trọng thì sẽ bị Thanh Vân Tông xoá tên, không còn là đệ tử của Thanh Vân Tông nữa, mà sẽ chuyển thành chấp sự trong Thanh Vân Tông.

Bởi vì sau khi vượt qua Chiêu Thần Tam Trọng thì không thể tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ nữa. Giống như Lý Dật Phong đột phá liên tiếp hai ba lần nên hiện tại đã đạt tới Chiêu Thần Lục Trọng, đương nhiên vô duyên với Thử Luyện Giả Chi Lộ rồi.

Đệ tử Vân Điện đều mặc sam y màu trắng, cả đám đều không chớp mắt, sắc mặt nghiêm túc giống như không trông thấy các đệ tử tông môn khác.

“Hắc! Đệ tử Vân Điện này, kiêu ngạo quá thể.” Hoa Thiên Mệnh nhỏ giọng nói.

La Chính gật gật đầu: “Cũng khó trách chuyện bọn họ sẽ kiêu ngạo. Theo lời tông chủ nói, tông môn cũng chia ra phẩm cấp, Thanh Vân Tông chúng ta chỉ được coi là tông môn nhị phẩm, hơn nữa Thanh Vân Tông chỉ là một tông môn nhỏ từ một bàn tay dựng lên mà thôi, còn Vân Điện là tông môn tứ phẩm, đệ tử được sinh ra trong tông môn lớn thế này thì làm sao lại không kiêu ngạo?”

Đệ tử Vân Điện không chỉ kiêu ngạo mà nhiều người trong đó còn toát ra khí thế cường đại.

Chiếu Thần Cảnh mà có được khí thế như vậy thì chắc là có được huyết mạch thần thú nào đó giống Mạc Vũ Hình hoặc có bí pháp đặc thù gì đó.

Đệ tử Vân Điện quả nhiên không thể khinh thường được.

Người dẫn đội đầu đoàn người Vân Điện là một người trung niên, về tuổi tác thì chắc bằng khoảng Thạch Kinh Thiên, nhưng dù thực lực hay địa vị đều vượt xa các tông chủ của tông môn ở đây.

Bởi vì ông ta vừa đến, mấy người Thạch Kinh Thiên, Vệ Ngọc Long đã nhao nhao tiến lên hành lễ.

Người này tên là Phí Hàm, là một trưởng lão của Vân Điện, địa vị chắc chắn cao hơn mấy người Thạch Kinh Thiên nhiều. Trong chuyến này, mấy người như Thạch Kinh Thiên chỉ có thể coi là một chấp sự nho nhỏ bình thường trong Vân Điện mà thôi.

“Tốt! Thử Luyện Giả Chi Lộ ba năm diễn ra một lần, đệ tử các tông môn đều đến cả rồi, giờ đã đến lúc mở ra Thử Luyện Giả Chi Lộ. Những nguy hiểm trong Thử Luyện Giả Chi Lộ này chắc tông chủ của các người cũng đã nói rõ cả rồi, ta sẽ không nói nhảm làm gì nữa!”

Nói xong, Phí Hàm liền đi nhanh đến phần cuối khoảng sân.

Ở phần cuối sân là một cổng vòm hình tròn, bên trên bao phủ đầy những lỗ nhỏ gồ ghề. Đứng phía dưới cổng vòm đó, Phí Hàm vung tay lên, đá chân nguyên không ngừng bay ra khỏi nhãn tu di của ông.

Một đồng đá chân nguyên đầy ụ, từng viên rồi lại từng viên bay chính xác vào những lỗ nhỏ trên cổng vòm.

“Tất cả đều là đá chân nguyên cực phẩm, nhìn đám lỗ thủng chẳng chịt trên cửa vòm kia thì phải có tới hơn hai trăm lỗ, tương đương... 200 viên đá chân nguyên cực phẩm.” La Chính sờ sờ mũi. Quả nhiên là Vân Điện có khác, thân là tông môn tứ phẩm, ra tay thật xa xỉ.

Vốn dĩ La Chính cảm thấy mình rất giàu, chỉ cần dung luyện huyền khí, linh khí là hẳn có thể ung dung kiếm được Phương Tinh. Thế nhưng, 100 vạn viên Phương Tinh cũng chỉ bằng một viên đá chân nguyên cực phẩm, 200 viên đá chân nguyên cực phẩm chẳng khác nào 400 triệu viên Phương Tinh...

Khoản tài nguyên này có thể mua lại hết cả bảy đại sĩ tộc ấy nhỉ?

Kẻ phải giết mình tự nhiên không chỉ có mình La Chính. Ngoài đệ tử Vân Điện vẫn giữ sắc mặt như thường ra, thì không ít đệ tử khác đều nhìn qua những viên đá chân nguyên cực phẩm, trong mắt đều tỏa ra ánh sáng nóng bỏng.

Khi tất cả đá chân nguyên cực phẩm đều đều đã gắn hết lên mái vòm, chiếc cổng bỗng nhiên rung động, lắc lư một hồi, sau đó một vòng xoay

màu xám bỗng nhiên xuất hiện bên trong đó. Vòng xoáy kia không ngừng chuyển động, giống như có thể thông qua đó để đi xuống địa ngục.

Không ít đệ tử cũng kích động muốn đi vào trong vòng xoáy. Có thể vào trước một bước, đương nhiên sẽ có ưu thế lớn hơn. Thế nhưng lúc này, mọi người chợt nghe Phí Hàm nói: “Thử Luyện Giả Chi Lộ đã mở, đệ tử Vân Điện vào trước!”

Mấy đệ tử áo trắng của Vân Điện không chút hoang mang, nghênh ngang nối đuôi nhau mà vào. Thế nhưng khi đi ngang qua Thanh Vân Tông và đệ tử các tông môn khác, khóe miệng hơi nhếch lên một chút.

Dù là ai mà chứng kiến vẻ mặt này đều cảm thấy bọn họ rất vô sỉ, nhưng đệ tử Vân Điện rất có tiếng tăm, thật sự không thể chọc vào, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Bọn họ đều tiến vào rồi. La Chính, chúng ta cũng vào đi thôi.” Bùi Thiên Diệu nói.

La Chính cũng gật đầu, bước về vòng xoáy phía trước.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Hâm Mộ

Đối với những đệ tử mới thì Thử Luyện Giả Chi Lộ chính là một con đường khảo hạch, đồng thời cũng là một con đường của những cơ duyên.

Con đường này không chỉ có thể khảo hạch thực lực của các đệ tử mà còn có thể đánh giá số mệnh của họ! Có người có thực lực đấy, nhưng số mệnh không đủ may mắn thì vẫn không thể lấy được vài vật báu trong Thử Luyện Giả Chi Lộ. Vài người số mệnh may mắn đó, nhưng lại không có thực lực để tóm lấy cơ duyên cho mình....

Cảm giác đi trên Thử Luyện Giả Chi Lộ không giống lúc đi qua truyền tống trận. Mà Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng không phải truyền tống trận, lại cũng không giống Huyết Sắc Sơn trong Thanh Vân Tông, bởi vì nó cũng không bố trí ra ảo trận gì.

Sau khi tiến vào vòng xoáy, cảm giác cũng chỉ như bước chân vào một cánh cửa, La Chỉnh thi thoảng chứng kiến cảnh sắc xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

“Dị giới...” Hoa Thiên Mệnh nhìn ra xa, lẩm bẩm nói.

Một thế giới hoàn toàn xa lạ đập vào mắt, cũng có thể nói đây là một thế giới đồ nát.

Trước khi lên đường, Thạch Kinh Thiên đã tỉ mỉ nói qua một lần về Thử Luyện Giả Chi Lộ cho ba người.

Thì ra trên thế giới này tồn tại không ít bí cảnh đặc thù, thậm chí chúng còn không thuộc về thế giới này, giống như khi La Chỉnh lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn, tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn. Sát Lục Kiếm Sơn cũng không tồn tại ở thế giới này mà là một thế giới khác.

Thực tế, Thử Luyện Giả Chi Lộ trước mắt là một thế giới đồ nát, từng là bảo địa của một tông môn thời viễn cổ lưu lại.

Tông môn thời viễn cổ này có lẽ đã bị hủy diệt từ vạn năm hay trăm ngàn năm trước, biến thành một di tích. Cuối cùng, Vân Điện đóng kín những cửa vào của di tích, thành lập nên cổng truyền tống rồi biến di tích này thành của mình.

Thế nhưng, bảo bối và truyền thừa bên trong di tích đã sớm bị vơ vét hết, còn Thử Luyện Giả Chi Lộ này cũng là của tông môn thời viễn cổ kia từng dùng để khảo hạch đệ tử trong môn, vì vậy Vân Điện liền lợi dụng để khảo hạch các đệ tử xuất sắc của tông môn nhị phẩm và đệ tử Vân Điện.

Cứ thông qua được khảo hạch thì có thể được coi là tinh anh trong Vân Điện, đạt được tài nguyên bồi dưỡng tốt nhất của Vân Điện.

“Xuất phát đi! Ta đợi các người ở cuối Thử Luyện Giả Chi Lộ.” Bùi Thiên Diệu mỉm cười, tùy tiện bước lên phía trước.

Trước mặt bọn họ có một con đường lớn, trong đó lại có rất nhiều con đường nhỏ, xem ra Thử Luyện Giả Chi Lộ thực sự không phải chỉ là một con đường. Lựa chọn những con đường khác nhau thì có lẽ độ khó cũng khác nhau.

Hoa Thiên Mệnh gật gật đầu rồi cũng xuất phát.

Còn La Chỉnh lại cứ đứng nguyên tại chỗ, bắt đầu ngăn người.

Nếu đưa mắt nhìn lên trời trong một thế giới nguyên vẹn thì cùng lắm cũng chỉ có thể nhìn thấy chân trời. Nếu đứng ở chỗ cao nhất thì có thể nhìn thấy đường chân trời, còn xa hơn thì cũng chỉ có thể là một mảng mỏng lung, xa xôi mờ mịt.

Thế nhưng cái thế giới này lại là thế giới đổ nát, nên trên bầu trời là từng mảng không gian lớn bị cắt đứt, giữa các mảng không gian hình thành không ít khe hở, có chỗ hình răng cửa giống như là răng chó, còn có chỗ thì lại như một sợi dây nhỏ kéo dài thẳng thắp, thoát nhìn cực kỳ quý dị.

Từ khi La Chỉnh hiểu được một chút quy tắc không gian, cảm giác của hắn với không gian liền trở nên cực kỳ nhạy bén. Những mảnh không gian kia có lẽ chỉ là một nét cực kỳ lộn xộn trong mắt người khác mà thôi, thế nhưng trong mắt hắn, mỗi khe hở giữa các mảnh không gian bị cắt đứt kia dường như cực kỳ hấp dẫn.

Có thể nghiền nát không gian của thế giới này cần bao nhiêu sức mạnh đây? La Chỉnh khó có thể tưởng tượng, cho dù hắn biết rõ Thử Luyện Giả Chi Lộ hạn chế thời gian, nếu những viên đá chân nguyên cực phẩm bị tiêu hao sạch sẽ thì lối ra sẽ bị đóng lại. Nhưng hắn vẫn không kiềm chế được mà bắt đầu đứng nguyên tại chỗ để tìm hiểu!

Đúng lúc này, Thạch Kinh Thiên ở bên ngoài cổng vòm cũng cau mày lại.

Thông qua Tín Khuê quan sát từng đường đi nước bước của chúng đệ tử cũng không phải chuyện gì khó khăn. Hiện tại hầu như tất cả các đệ tử đều đã xuất phát, chỉ có một mình La Chỉnh cứ đứng như trời trồng ở cửa ra vào, nhìn lên bầu trời mà ngẩn ngơ. Vậy nên đương nhiên các tông chủ sẽ thấy hơi kỳ quái.

“Tên nhóc này làm sao thế?” Trên mặt Thạch Kinh Thiên cũng lộ rõ vẻ kỳ lạ. Hắn hiểu rõ tính cách La Chỉnh, cũng biết trên người La Chỉnh

phải gánh vác vận mệnh gì. Tính hăn không giống như Lý Dật Phong nên chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện khó hiểu. Thế nhưng vì sao hăn cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Lúc này Vệ Ngọc Long bỗng nhiên cười nói: “Thạch lão đệ, chắc sẽ không giống lần trước đâu nhỉ? Ta vẫn nhớ rõ ba năm trước, Thanh Vân Tông các người có một đệ tử tên là Lý Dật Phong, hình như còn ngủ gật trên Thử Luyện Giả Chi Lộ, đúng không?”

Nghe thấy lời Vệ Ngọc Long nói, các vị tông chủ khác cũng lập tức nghĩ tới, trên mặt đều không giấu nổi ý cười.

Thằng thăn mà nói, ba năm trước đây thiên phú của Lý Dật Phong quả thực hơn người, nếu không phải hăn ngủ thì trăm phần trăm có thể tiến vào Vân Điện, hơn nữa rất có thể còn đứng đầu trong Thử Luyện Giả Chi Lộ. Đáng tiếc, tên nhóc kia không có chí tiến thủ, đi được nửa đường đã lăn ra ngủ. Bọn họ đều nhớ rõ sắc mặt Thạch Kinh Thiên lúc đó như muốn giết người...

Lúc này chắc không giảm lên vết xe đổ nữa đâu nhỉ?

“Không sao, Thạch lão đệ, lần này ba đệ tử người mang tới, người nào người nấy đều lợi hại, đến người xếp thứ ba kia còn lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn rồi thì chắc hăn tên nhóc này cũng lĩnh ngộ được gì đó đi?” Vệ Ngọc Long cười hắc hắc nói. Ông ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện Hoa Thiên Mệnh, cũng không phải ông ghi hận gì mà chỉ là cảm thấy vận khí của Thanh Vân Tông tốt quá, không ngờ lại xuất hiện một vị đệ tử lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn.

Sau khi nghe thấy vậy, Phí Hàm liền hỏi: “Vệ Ngọc Long, người nói Thanh Vân Tông có đệ tử lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn?”

Vệ Ngọc Long gật đầu cười nói: “Đúng vậy, Phí lão. Hơn nữa người lĩnh ngộ kiếm ý viên mãn chỉ là người xếp thứ ba ở Thanh Vân Tông bọn

họ. Ta liền thấy kỳ lạ quá. Người lợi hại như vậy mà chỉ xếp thứ ba, vậy thì hai người đứng đầu mạnh đến mức nào?”

Phí Hàm gật đầu, cũng hứng thú nên tiếp tục hỏi: “Đúng vậy. Kiểm ý viên mãn thì dù là Vân Điện cũng sẽ vô cùng coi trọng. Thế nhưng hắn lại chỉ xếp thứ ba. Thạch Kinh Thiên, hai gã đứng đầu thật sự có thể đánh bại vị đệ tử có kiểm ý viên mãn kia?”

Vệ Ngọc Long chỉ chờ đợi đúng những lời này. Địa vị của ông ta và Thạch Kinh Thiên ngang nhau. Thạch Kinh Thiên hoàn toàn có thể không đếm xỉa gì đến ông ta nhưng lại không thể không đáp lời trưởng lão Vân Điện!

Thạch Kinh Thiên gật gù đầu cười nói: “Hồi bẩm Phí trưởng lão, đại hội toàn phong của Thanh Vân Tông ta cử hành trước mắt mấy chục vạn đệ tử, đương nhiên không thể làm giả. Hoa Thiên Mệnh quả thực xếp hàng thứ ba, hiện tại vị đệ tử đang đứng ngăn người ở cửa đá này chính là người đứng đầu Thanh Vân Tông chúng ta.”

“Tiên Thiên Tam Trọng, đệ nhất Thanh Vân Tông?” Đến Phí Hàm cũng thấy hơi khó tin. Đối mặt với Hoa Thiên Mệnh có kiểm ý viên mãn, chỉ sợ tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng này còn không có sức đánh trả.

Thực lực của Phí Hàm vượt xa đám tông chủ Thần Đan Cảnh bọn họ ở đây, thế nhưng cho dù là với ánh mắt của lão cũng không nghĩ ra La Chính làm sao có thể thắng nổi Hoa Thiên Mệnh.

Ai ngờ Thạch Kinh Thiên mỉm cười, thẳng thắn thành khẩn mà nói: “Kiểm ý viên mãn tuy lợi hại nhưng cũng không phải cái gì khó lý giải. Hoa Thiên Mệnh lĩnh ngộ kiểm ý viên mãn, La Chính cũng lĩnh ngộ. Hơn nữa, sau khi lĩnh ngộ kiểm ý viên mãn, hắn cũng nhận được một phần cơ duyên. Phần cơ duyên này hắn là còn lớn hơn cơ duyên đạt được trong Tây Kiếm Trì!”

Nghe được lời Thạch Kinh Thiên nói, Vệ Ngọc Long khục khục ho khan vài tiếng. Dù gì cũng là võ giả Thần Đan Cảnh, vốn đã có thể khống chế thân thể của mình đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi, vậy mà lúc này ông ta lại không nhịn được mà ho khan. Như vậy có thể tưởng tượng được ông ta thật sự bị Thạch Kinh Thiên đả kích.

Lời Thạch Kinh Thiên cũng quá ngạo mạn. Cái gì gọi là “tuy lợi hại”, cái gì gọi là “không khó lý giải”? Bồi dưỡng được đệ tử có kiếm ý đại thành đã khiến Vệ Ngọc Long cực kì kiêu ngạo rồi, vậy mà tên Thạch Kinh Thiên này dẫn ra đệ tử có được kiếm ý viên mãn, hơn nữa còn tận hai người?

Trên mặt mấy vị tông chủ khác không toát ra vẻ kinh hãi thì là biểu lộ vẻ hâm mộ. Chính Phí Hàm cũng nhướng lông mày lên nói: “Tiên Thiên Tam Trọng mà lại có thể đạt được cơ duyên lớn như thế? Theo sách cổ ghi lại, Tẩy Kiếm Trì chính là bán thánh địa, người nói cơ duyên của tên nhóc này còn lớn hơn bán thánh địa, chẳng lẽ hắn tới được thánh địa kiếm đạo?”

Thạch Kinh Thiên gật đầu: “Mặc dù hắn không nói cho ta biết là thánh địa nào, nhưng ta thấy trên người hắn đột nhiên ngưng tụ ra sát khí mà đoán thì hắn là Sát Lục Kiếm Sơn – một trong tam đại thánh địa kiếm đạo.”

Sắc mặt Phí Hàm cuối cùng cũng thay đổi, bởi thánh địa thì cũng có phân chia tốt xấu, Sát Lục Kiếm Sơn chính là một trong ba thánh địa kiếm đạo lớn, thuộc về cấp bậc cao cấp nhất. Cơ duyên của tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng này thậm chí còn khiến cho Phí Hàm cũng hâm mộ luôn rồi!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Dịch Chuyển Không Gian

“Khà khà. Tên nhóc kia may mắn thật. Dựa vào thiên phú của hã, nếu có thể tiến vào tốp năm trong Thử Luyện Giả Chi Lộ này, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện dành một viên ‘Thái Huyền Vân Miếu Đan’ cho hã.” Phí Hàm thản nhiên nói.

Phí Hàm vừa nói ra những lời này xong, sắc mặt đám người Thạch Kinh Thiên lập tức thay đổi.

Thái Huyền Vân Miếu Đan!

Đây là bí dược độc môn của Vân Điện, đến những chấp sự như Thạch Kinh Thiên, Vệ Ngọc Long muốn được nhận một viên cũng vô cùng khó khăn, trừ khi vất vả lập được công lớn mới có một chút cơ hội.

Sau khi nuốt Thái Huyền Vân Miếu Đan sẽ không gây ra tác dụng phụ, bởi vì loại bí dược này ảnh hưởng trực tiếp đến nền móng căn bản của võ giả. Sau khi uống có thể chủ động củng cố, nền móng ngày càng vững chắc sẽ giúp võ giả có thể đột phá tu vi.

Lần này, đến cả Thạch Kinh Thiên cũng cảm thấy bất bình trong lòng.

Mục đích đám tông chủ bọn họ phí tâm phí sức bồi dưỡng đệ tử tông môn nhị phẩm, rồi giao cho Vân Điện là để làm gì? Còn không phải là để giành phần thưởng của Vân Điện hay sao?

Cuối cùng, lợi ích của mình còn chưa thấy đâu, vậy mà trưởng lão Phí Hàm đã hứa cho La Chính một phần thưởng lớn như thế. Mặc dù La Chính

là do Thạch Kinh Thiên bồi dưỡng, vì thế hẳn cũng cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng Thạch Kinh Thiên là một võ giả Thần Đan Cảnh, nhu cầu về đan dược cũng rất cao.

Phí Hàm cảm nhận được tâm tình Thạch Kinh Thiên đang dao động, lão cười hắc hắc: “Lão Thạch, nếu như La Chỉnh có thể tiến vào tốp năm, đương nhiên ta sẽ báo công tiến cử của ngươi, đương nhiên phần thưởng của Vân Điện cũng sẽ không ít.”

Nghe thấy những lời này của Phí Hàm, lúc này Thạch Kinh Thiên mới cười ha ha: “Đa tạ Phí trưởng lão.”

Trên mặt mấy vị tông chủ khác không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, tiến vào tốp năm? Thôi cứ mơ tiếp giấc mơ đẹp của ngươi đi. Ngũ đại tông môn nhị phẩm này có năm nào có đệ tử vào được tốp năm?

Ngũ đại tông môn nhị phẩm gồm Thanh Vân Tông, Tường Vân Tông, Thái Vân Tông, Lam Vân Tông và Lạc Vân Tông, số đệ tử phái ra mỗi lần cũng không ít, cộng lại cũng có khoảng bốn năm mươi người, mà đệ tử của Vân Điện cũng có chừng bốn năm mươi người như thế.

Nhưng trình độ giữa đệ tử của ngũ đại tông môn nhị phẩm với đệ tử của Vân Điện hoàn toàn khác biệt!

Đừng nói là tiến vào tốp năm, cho dù là tiến vào tốp 10 cũng đã hiếm hoi chẳng có mấy rồi. Cũng đã hơn trăm năm kể từ năm Thái Vân Tông và Tường Vân Tông có hai vị đệ tử thiên tài, chia nhau giành vị trí thứ tám và thứ chín, còn bình thường thì tốp 10 đầu bảng đều do đệ tử của Vân Điện nhận hết.

Lần mở Thử Luyện Giả Chi Lộ trước, Thạch Kinh Thiên nói Lý Dật Phong có thể giành được vị trí thứ nhất đã bị mọi người cười nhạo, nhưng thực tế thì mọi người vẫn khá nóng mắt. Bởi vì nửa đoạn đường đầu Lý Dật

Phong thật sự giữ vững vị trí đứng đầu! Có điều đến cuối tên kia lại không nên thân, gây ra chuyện cười lớn, náo loạn cả lên.

Nếu thật sự giống như những lời Thạch Kinh Thiên đã nói, tất nhiên Vân Điện sẽ không bỏ qua loại đệ tử giống như La Chính. Nhưng dù sao tên nhóc này cũng chỉ mới là Tiên Thiên Tam Trọng, tu vi vẫn còn kém rất xa, sao có thể cạnh tranh nổi với đệ tử của Vân Điện chứ?

Vả lại, cũng khó có chuyện trong đám đệ tử của Vân Điện không tồn tại kẻ nào yêu nghiệt hơn. Phải biết đệ tử của Vân Điện vốn được chọn lựa từ trong mấy trăm vạn, mấy nghìn vạn võ giả, mà những đệ tử tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ lại là ưu tú trong ưu tú, là tinh anh siêu cấp được chọn ra từ hàng ngũ đệ tử của Vân Điện!

Một Thanh Vân Tông nhỏ bé, tài nguyên và công pháp cũng chỉ là một chút truyền thừa đến từ Vân Điện thôi, làm sao có thể so được với tông môn tứ phẩm như Vân Điện được chứ?

Cho nên mỗi lần Thử Luyện Giả Chi Lộ mở ra cũng có một hai đệ tử thiên tài của ngũ đại tông môn nhị phẩm thông qua, đưa bọn họ vào Vân Điện đã được coi là có công, cũng đã chứng minh được giá trị tồn tại của tông môn mình, đâu còn dám nghĩ đến chuyện cạnh tranh tốp năm đầu bảng cơ chứ?

“Có điều tên nhóc này cứ đứng mãi ở cửa, vậy thì sợ là không có cơ hội rồi.” Phí Hàm lắc đầu, trong lúc bọn họ đang nói chuyện La Chính lại không di chuyển một bước nào, vẫn đứng ngẩn người trước cửa như cũ.

“Thằng nhóc này!” Thạch Kinh Thiên cũng hơi sốt ruột, hận không có một cây roi để đánh cho La Chính một phát, có cái gì đẹp mà cứ đứng yên nhìn trời không nhúc nhích vậy hả?

Có cái gì đẹp? Thạch Kinh Thiên bất ngờ hoảng sợ, hăn phát hiện mình tìm được đáp án rồi, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: “Ta nghĩ mình biết

tên này đang làm gì rồi.”

“Hắn đang làm gì?” Phí Hàm hơi tò mò.

“Thử Luyện Giả Chi Lộ là một bí cảnh độc lập, đồng thời cũng là một vết nứt không gian, thứ đang trôi nổi trên bầu trời đều là những mảnh không gian nhỏ... Khả năng là hắn đang cẩn thận lĩnh hội quy tắc không gian.” Thạch Kinh Thiên lắc đầu cười khổ.

Không thể không nói trong lòng Thạch Kinh Thiên thật sự rất mâu thuẫn, một mặt hắn tự hào vì thiên phú yêu nghiệt của La Chỉnh, chuyện này giúp thể diện của hắn tăng lên rất nhiều. Nhưng mặt khác, xin hỏi người định cứ đứng yên tại chỗ lĩnh hội như vậy à? Bây giờ đang là thời gian khảo hạch đó!

“Quy tắc không gian! Lão Thạch, không phải người đang nói đùa chứ?” Cho dù là Phí trưởng lão cũng phải hít sâu một hơi.

“Đủ rồi! Thạch Kinh Thiên, ngay từ đầu người đã lái nhai khoe khoang về tên Tiên Thiên Tam Trọng này rồi, không ngờ người càng khoắc lác càng quá mức, không nói đến kiếm ý viên mãn, bây giờ đến cả quy tắc không gian cũng dám nói ra, có biết đủ hay chưa? Ta khuyên người đừng nên gây ra chuyện cười giống cái tên Lý Dật Phong lần trước!” Lão thái bà mặt đen của Thái Vân Tông kia không kiên nhẫn mà nói.

Ngoại trừ những lời Thạch Kinh Thiên đang nói thì mọi người chưa từng nhìn thấy cảnh La Chỉnh ra tay. Chỉ bằng chuyện Thạch Kinh Thiên há miệng lôi kéo Phí Hàm, cướp sạch sự nổi bật của mấy vị tông chủ khác, trong lòng bọn họ thoải mái được mới là lạ đấy.

Tông chủ Tường Vân Tông, Lam Vân Tông thì còn có thể nhịn, nhưng tính tình của lão thái bà mặt đen này lại không tốt như vậy, tất nhiên sẽ bùng nổ trước.

“Long bà bà, Thạch Kinh Thiên ta chưa từng nói dối bao giờ, nếu như bà không muốn tin, cũng không ai ép bà phải tin. Lúc ta dẫn La Chỉnh vào truyền tống trận, gặp phải bão không gian, hắc đã...” Thạch Kinh Thiên tiếp tục nói.

“Bịa, lại bịa tiếp đi!” Long bà bà đen mặt cười nói.

Đúng lúc này, Phí Hàm bất ngờ nói: “Cuối cùng hắc cũng nhúc nhích rồi!”

Ánh mắt của mấy vị tông chủ đều chuyển sang Tín Khuê, nhìn chăm chăm vào La Chỉnh.

Thằng thăn mà nói, mấy vị tông chủ này càng muốn quan sát biểu hiện của đệ tử tông môn mình hơn. Đáng tiếc hiện tại chỉ có một hòn Tín Khuê, mà Phí Hàm lại vì lời nói của Thạch Kinh Thiên mà sinh ra hứng thú với La Chỉnh, do đó cứ cố định nhìn chăm chăm trên người La Chỉnh nên bọn họ không có cơ hội quan sát được đệ tử tông môn của mình, đó cũng là lý do tại sao mấy vị tông chủ khác giận chó đánh mèo lên Thạch Kinh Thiên. Vậy thì sao? Thiên tài thì nhà nào chẳng có, đâu chỉ riêng La Chỉnh nhà người mới là bảo bối thôi đâu? Chẳng lẽ Thái Vân Tông, Tường Vân Tông, Lam Vân Tông chúng ta không có à?

Những đường nét trên bầu trời, càng ngày càng nhiều...

La Chỉnh nhìn những mảnh không gian nhỏ đang di chuyển chậm chạp này. Chúng như những đám mây, bị bão không gian quét qua nên di chuyển chậm chạp, va chạm, tách ra, rồi lại hợp lại...

Có điều chỉ sợ việc này chỉ xảy ra ở nơi rất xa trên không trung. Lần trước La Chỉnh không có cơ hội nhìn đến cuối, cho dù được đến đó thì với thực lực bây giờ của hắc, chỉ sợ sẽ bị mấy mảnh không gian nhỏ này bóp nát trong nháy mắt.

Lúc La Chỉnh dời ánh mắt xuống dưới, trên mặt lại lộ ra một nụ cười khổ. Thông qua quán tường, La Chỉnh phát hiện những đường nét trong mắt mình không chỉ không giảm bớt, ngược lại còn không ngừng tăng lên nhiều hơn.

Lúc trước La Chỉnh nhìn những tòa nhà, dãy núi to lớn ở phía xa xa, chỉ có thể nhìn thấy từng đường nét tinh tế phác họa ra hình dáng của chúng.

Bây giờ La Chỉnh lại phát hiện một vài đường nét, chúng dài khoảng một tấc hoặc một thước, hơn nữa lại chằng chịt khắp nơi trên thế giới này!

“Rốt cuộc những đường nét này là cái gì? Nhất định chúng nó không phải là khe không gian, nếu tồn tại nhiều khe không gian như vậy, chỉ sợ nhiều người đi vào như thế thì không có ai còn có thể sống sót được!” La Chỉnh đi về phía một đường nét, vươn ngón tay chạm vào nó.

Không có chút cảm giác nào, giống như những đường nét này đơn giản chỉ là do mắt hấn nhìn lầm, trên thực tế chúng không hề tồn tại.

Nhưng sau khi ngón tay của La Chỉnh dừng ở đó khoảng hai ba nhịp thở, bỗng nhiên cảm nhận được một chút khác thường!

Sau đó bóng dáng La Chỉnh đột nhiên trở nên mơ hồ, hấn cảm thấy dường như mình đang di chuyển theo đường nét mỏng manh này.

Đường nét mảnh dẻ này dài khoảng một thước, bằng chừng một bước chân của người trưởng thành, La Chỉnh cảm thấy mình có thể di chuyển tùy ý bên trong một thước chiều dài này, hơn nữa còn di chuyển với tốc độ kinh khủng!

Tốc độ như thế làm cho bóng dáng La Chỉnh trở nên hư ảo, giống như xuất hiện vô số hư ảnh của La Chỉnh trong không gian một thước kia!

Đó không phải là tàn ảnh xuất hiện do di chuyển cực nhanh, bởi vì tàn ảnh đó chỉ là do ảo giác của mắt người sinh ra mà thôi, còn hư ảnh này của La Chỉnh lại cùng lúc xuất hiện, cùng lúc biến mất...

Hai chân La Chỉnh chưa di chuyển chút nào, nhưng cả người đã di chuyển theo sợi dây nhỏ dài một thước kia, đến ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy quỷ dị, giống như một u hồn, dịch chuyển khoảng hơn một thước.

“Cách di chuyển như thế này thật là kỳ quái, nhưng thật ra cũng rất thú vị...” La Chỉnh rời khỏi đường nét dài một thước này rồi tìm thấy một đường nét dài nửa thước khác ở phía trước. Trong nháy mắt khi hắn chạm vào đường nét kia thì lại giống như u hồn dạo chơi, dịch chuyển về phía trước nửa thước.

Sau khi xuất phát, hắn không ngừng tìm những đường nét ngắn này, rồi thông qua chúng để thay đổi vị trí bản thân...

Phương pháp di chuyển như thế này cũng không nhanh, bởi vì mỗi đường nét chỉ có thể truyền đi ngắn ngủn đúng một thước, thậm chí có cái còn nửa thước, hơn nữa hắn còn phải tự mình đi đến gần những đường nét này. Sở dĩ La Chỉnh làm như vậy là vì cảm thấy nó thú vị, đồng thời cũng suy nghĩ xem cuối cùng năng lực này có lợi ích gì.

Đương nhiên La Chỉnh không biết rằng những hành động nhàm chán này của hắn đã khiến một đám tông chủ tông môn nhị phẩm và trưởng lão của Vân Điện ở bên ngoài phải sợ ngây người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Biển Dung Nham

“Long bà bà, bà thấy ta có cần phải bịa chuyện không?” Thạch Kinh Thiên cười nói.

Long bà bà trừng đôi mắt nhỏ nhìn Thạch Kinh Thiên, chỉ hừ một tiếng mà không nói thêm gì. Dù sao thì bà ta vừa mới mĩa mai hẳn, kết quả vừa mới nói xong đã bị mất mặt.

“Phương thức di chuyển kỳ lạ này chắc là mò mẫm được cái bề ngoài của quy tắc không gian thôi, cũng mới chỉ có chút ít thôi mà.” Phí Hàm nhìn La Chỉnh di chuyển nhẹ nhàng, hai mắt hiện đầy vẻ khiếp sợ.

“Bề ngoài?” Tông chủ Tường Vân Tông lắc đầu: “Phí trưởng lão, thứ cho lão già này hoa mắt. Nếu ta không nhìn nhầm thì thân pháp di chuyển của La Chỉnh chính là Huyền Thần Bộ của Đại Mộng chân nhân trong Vân Điện chúng ta. Ít nhất thì sau khi lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của quy tắc không gian mới có thể sử dụng.”

Vị tông chủ Tường Vân Tông mặc đồ trắng này lớn tuổi hơn Thạch Kinh Thiên, ngày trước hẳn được phong thưởng, may mắn tiến vào Vân Điện tìm hiểu hết những chữ khắc đá về “không gian tu di”. Tuy tông chủ Tường Vân Tông không lĩnh ngộ được gì về quy tắc không gian, nhưng về phương diện công pháp cũng nghiên cứu khá nhiều.

Phương thức di chuyển của La Chỉnh gần như giống hệt phương thức di chuyển mà Đại Mộng chân nhân sử dụng Huyền Thần Bộ, thân hình bất động, gần như không nhìn ra quỹ đạo di chuyển. Chỉ là Huyền Thần Bộ của

Đại Mộng chân nhân có thể di chuyển tương đối xa còn La Chỉnh chỉ có thể di chuyển trong tầm một thước mà thôi.

Phí Hàm lắc đầu: “Đây chính là bước đầu của Huyền Thần Bộ nhưng chắc chắn tên nhóc này chỉ lĩnh ngộ được chút ít bề ngoài. Hơn nữa sự lĩnh ngộ đối với quy tắc không gian hiện tại, cũng chỉ đủ để hẩn di chuyển trong không gian đồ nát này. Các người không chú ý sao? Đường như trong những bước chân xiêu vẹo, tên nhóc kia đang tìm kiếm thứ gì đó.”

Mấy vị tông chủ đều nhìn về phía Tín Khuê, La Chỉnh không hề bước một đường thẳng trên Thử Luyện Giả Chi Lộ, mà cứ hết trái vài bước rồi lại phải vài bước.

“Nếu như ta đoán không nhầm, chắc hẳn dựa vào dao động trong thế giới đồ nát để đạt được hiệu quả của Huyền Thần Bộ.” Phí Hàm chậm rãi giải thích: “Vốn dĩ Thử Luyện Giả Chi Lộ là một thế giới đồ nát, cả thế giới không hề vững chãi. Ngoài không gian đồ nát trên bầu trời này, cũng có rất nhiều không gian khác đã bắt đầu đổ vỡ. Thử Luyện Giả Chi Lộ tuy không đổ vỡ nhưng sẽ xuất hiện rất nhiều khe hở, đi qua những khe hở không gian này, La Chỉnh có thể tạo được di chuyển cân bằng. Chắc là như vậy rồi!”

Phí Hàm rất tự tin với suy đoán của bản thân, không phải tùy tiện mà đưa ra đáp án này: “Nhưng La Chỉnh thật sự lĩnh ngộ được chút ít bề ngoài của quy tắc không gian. Nếu ở thế giới bên ngoài, hẳn rất khó có thể phát hiện ra khe hở không gian, cũng không thể tạo ra khe hở không gian như Đại Mộng chân nhân. Tiên Thiên Tam Trọng... thế mà có thể lĩnh ngộ ra, thật khiến mấy lão già chúng ta phải hổ thẹn.”

Tuy Phí Hàm cường đại nhưng cũng không lĩnh ngộ được quy tắc không gian. Năm đó không lĩnh ngộ được quy tắc không gian nên đành chuyển qua tu luyện lực quy tắc hệ Hỏa.

Các tông chủ cũng đành lắc đầu, những gì La Chỉnh làm đúng là khiến bọn họ thờ dài.

Sau khi La Chỉnh thử hơn mười lần trên con đường đó thì cũng dừng lại. Đường nét rối loạn nhiều như thế, hẳn không thể men theo đường nét mãi được. Nếu tiếp tục như vậy, e rằng Thử Luyện Giả Chi Lộ đóng lại mà hẳn vẫn chưa đi được một nửa.

Chọn một con đường trước mặt, La Chỉnh chạy như điên.

Thử Luyện Giả Chi Lộ là một bí cảnh trong cung điện thời viễn cổ. Vì nơi này cấm bay, cho nên tuy những đệ tử Chiếu Thần Cảnh đã đi xa từ trước thì chắc La Chỉnh cũng không bị bỏ lại phía sau quá xa.

Cảnh sắc ở thế giới này quá quái dị, khắp nơi đều là cây cối có hình dáng thấp bé tới mức kỳ quái, trong không khí cũng tràn ngập một luồng sương mù kỳ lạ khiến người ta dễ rơi vào cảm giác u ám.

Nhưng La Chỉnh chạy thẳng về phía trước, qua bảy tám dặm đường, cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Thử Luyện Giả Chi Lộ hay còn gọi là Thanh Vân Lộ, đi qua con đường này là có thể tiến vào Vân Điện, tất nhiên con đường này cũng không dễ dàng vượt qua. Vì thế La Chỉnh thấy càng thuận lợi thì càng phải cảnh giác, bên trong chắc chắn có nguy hiểm tiềm tàng.

“Lối rẽ!”

“Lại là lối rẽ!”

Tiến lên phía trước, La Chỉnh phát hiện có quá nhiều lối rẽ. Nếu như vậy, mỗi đệ tử lựa chọn lối rẽ khác nhau thì nội dung thí luyện cũng khác nhau.

Ngay sau khi La Chỉnh chọn một lối rẽ thì chợt nhận thấy... những cây cối nhỏ bé kia tựa như thay đổi.

Những cây cối dần vươn mình, càng lúc càng cao lớn hơn. Vốn chỉ thấp ngang chân người mà đột nhiên biến thành lùm cây cao quá đầu người.

Trong lúc La Chỉnh đang duy trì cảnh giác, chậm rãi đi về phía trước thì một cái cây ven đường bỗng nhiên bắt đầu chuyển động.

Cái cây cao bằng người kia giống cây liễu, cành dài rủ xuống, La Chỉnh vừa bước đến gần, nó đột nhiên vung cành lên quất mạnh về phía hắn.

Cành liễu vừa quất xuống, từ không trung vang lên tiếng nổ đùng, phía đầu cành liễu là vô số gai nhỏ hình răng cưa.

Nếu là kẻ luyện võ tầm thường, bị những cành liễu này quất trúng, sợ rằng toàn thân đã bị trầy da tróc thịt, cả người đầm máu.

Muốn tránh cũng khó, những cành liễu đó như có khả năng co duỗi tự do, chỉ cần bước đến gần, chẳng khác nào bị nó khóa lại.

“Chít chít chít...”

Trong nháy mắt, từ thân cây liễu phát ra âm thanh như tiếng chuột kêu, nó chắc hẳn đang rất hưng phấn.

Ấy vậy mà những cành liễu sắc nhọn đó vẫn không thể chạm vào La Chỉnh, từng luồng kiếm ý bỗng nhiên dâng lên bao quanh thân hắn.

“Kiếm ý viên mãn!”

“Xoẹt xoẹt...”

Kiểm ý hình thành như hàng ngàn hàng vạn mũi kéo, những cành liễu liễu mạng tiến đến bị chém thành những mảnh nhỏ. Những cành gãy bay tứ phía, không một cành nào có thể phá được kiểm ý hộ thể của La Chỉnh.

“Chít, chít.”

Cây liễu bị La Chỉnh đánh trọng thương, tiếng thét lên càng lớn. Nó không ngừng đung đưa rồi thu mình lại, tựa như những chiếc rễ đang cắm sâu dưới lòng đất lên, rồi lui lại phía sau.

“Cái cây này, thế mà cũng biết thoát thân.” La Chỉnh cũng bó tay.

Rễ cây liễu kia trôi lên mặt đất, hết như những chân nhện khổng lồ, không ngừng kích động mà lùi về sau, tốc độ chạy trốn rất nhanh, chỉ sau giây lát đã biến mất vào rừng sâu.

La Chỉnh cũng không cố đuổi giết cây liễu kỳ lạ này, yêu cầu thực sự của Thử Luyện Giả Chi Lộ không phải đánh chết những cây cối quái dị đó. Có lẽ cây liễu này không đủ mạnh, nhưng ai biết được bên trong khu rừng nhiệt đới um tùm này có những thứ khủng khiếp gì đang ẩn núp ven đường?

Không còn nhiều thời gian trì hoãn nữa, La Chỉnh tiếp tục bước đi.

Sau khi bị cây liễu kia tập kích, La Chỉnh cũng không còn căng thẳng nữa.

Nếu đã là Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhất định là để thử thách và tôi luyện võ giả, cũng sẽ không giết chết võ giả được. Nhưng con đường này không thuộc Vân Điện, chỉ sợ trong đó sẽ có hiểm địa và tuyệt địa mà có thể chính người của Vân Điện cũng không hiểu rõ, vậy mình chỉ cần theo con đường này mà tiến lên là ổn rồi, chắc những quái vật xuất hiện cũng sẽ không mạnh hơn cây liễu kia là mấy.

Thực tế suy đoán của La Chỉnh cũng đúng. Độ khó ở giai đoạn đầu của Thử Luyện Giả Chi Lộ hoàn toàn không cao, đa số đệ tử khi đi qua sẽ bị tấn công, nhưng tấn công ở mỗi lối rẽ không giống nhau. Người tham dự Thử Luyện Giả Chi Lộ ít nhất đều thuộc tông môn nhị phẩm, tỉ lệ vượt qua giai đoạn này là trăm phần trăm.

Sau đó La Chỉnh cũng bị các cây khác tấn công. Ví như cây có hình dạng giống như cây quạt, quanh viền có những chiếc răng nhọn, muốn nuốt gọn La Chỉnh. Kết quả bị La Chỉnh dùng một quyền đánh tan tành thành hai nửa. Lại có cây như cây xấu hổ, phiến lá cực to, giãn dài trên mặt đất, La Chỉnh vừa đập phải, phiến lá to lớn đó lập tức bao trùm lấy hắn. Phiến lá xanh mơn thoạt nhìn rất yếu ớt, nhưng sự thật là nó rất cứng, sau khi khởi động sức mạnh vảy rồng, phiến lá đó đã bị hắn đánh cho văng tung tóe.

Dừng rồi lại đi như thế, cuối cùng La Chỉnh cũng đi đến cuối lối rẽ. Vừa mới bước ra khỏi lối đi này, La Chỉnh đã cảm thấy một luồng khí nóng rất phả thẳng vào mặt, phía sau sườn núi nhỏ trước mặt phát ra ánh sáng đỏ như máu.

Sau khi La Chỉnh bò lên trên sườn núi nhỏ, một vùng nham thạch nóng chảy đỏ rực hiện lên trước mắt, dung nham này ùn ùn như biển, kéo dài đến vô hạn vô biên.

“Làm sao mà qua?” Nhìn vào biển dung nham vô hạn vô biên, La Chỉnh cũng hơi ngại. Tuy hắn có được thân thể linh khí thượng phẩm, không sợ lửa nung nhưng cũng không chắc có thể giúp hắn bơi qua.

Ngay cả hắn cũng không thể qua được, vậy những người khác qua bằng cách nào? Thử Luyện Giả Chi Lộ không thể thiết kế như vậy.

Đúng lúc này, La Chỉnh chú ý tới mấy vị đệ tử đang đứng bên bờ biển dung nham, tựa như đang chờ lấy vật gì đó.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Xích Hỏa Xà

Trong mấy đệ tử đó có hai người là nữ, là đệ tử Thái Vân Tông, còn có hai nam đệ tử khác.

Sau khi hai nam đệ tử nhìn thấy La Chỉnh thì trong mắt hiện lên đầy vẻ khinh thường. Hai người là đệ tử tinh anh của Lam Vân Tông, khi tông chủ dẫn bọn họ tới đây cũng đã phát hiện ra La Chỉnh.

Cho dù là đệ tử cùng ở Chiếu Thần Cảnh, thì những đệ tử tinh anh trong tông môn này cũng chẳng thêm ngó ngang, chứ nói gì tới chuyện La Chỉnh mới chỉ ở Tiên Thiên Cảnh?

Trên thực tế, trong các đệ tử tới đây, dù là đệ tử của ngũ đại tông môn hay Vân Điện thì kém nhất cũng đã là đệ tử mới vào Chiếu Thần Cảnh, chỉ có hai người kỳ tài là La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh mới chỉ ở Tiên Thiên Cảnh mà thôi. Trong đó La Chỉnh khoa trương nhất, Tiên Thiên Tam Trọng.

Một tên Tiên Thiên Tam Trọng đứng trong cả đám toàn là Chiếu Thần Cảnh, dù có thể nào thì cũng như đom đóm giữa trời đêm mùa hè, thu hút ánh mắt của người khác.

La Chỉnh cũng không định qua đó, hẳn cũng như những người khác, lặng lẽ chờ đợi, thậm chí hẳn còn chú ý thấy trên bầu trời phía ngoài biển dung nham có một vệt đen dài mấy chục trượng. Với sự hiểu biết về không gian của hắn, nếu hắn có thể chạm vào vệt đen kia thì có thể di chuyển về phía trước được vài chục trượng...

Nhưng cũng vô ích thôi, muốn vượt qua biển dung nham vô biên vô hạn này, chỉ sợ phải vượt qua mấy vạn dặm, vậy nên khoảng cách có vài chục trượng kia thì cũng vô dụng.

Đúng lúc này, một nam đệ tử bỗng nhiên vậy La Chỉnh rồi thản nhiên nói: “Người! Qua đây!”

La Chỉnh không nhấc chân, mặt trầm xuống: “Chuyện gì?”

“Bảo người qua thì người qua đi, nói nhảm nhiều thế làm gì?”

Một gã đệ tử khác của Lam Vân Tông lạnh giọng nói. Hai tên này rõ ràng không thèm coi La Chỉnh ra gì, hơn nữa theo bọn họ nghĩ, cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng thì bọn họ sai bảo chẳng phải là lẽ đương nhiên?

La Chỉnh định nói vài lời khích bác, nhưng nghĩ lại rồi vẫn cho qua. Thử Luyện Giả Chi Lộ và Huyết Sắc Thử Luyện không giống nhau. Trong Huyết Sắc Thử Luyện còn có thể chém giết lẫn nhau, hơn nữa ảo trận cũng bảo vệ những đệ tử trong ảo trận rất tốt.

Còn Thử Luyện Giả Chi Lộ lại không phải ảo trận, chết phát là chết luôn, không có cái mạng thứ hai. Vả lại, mục đích của mọi người là thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ chứ không phải đến để đánh nhau.

Quan trọng là La Chỉnh có thể nghe ngóng được chút tin tức về biển dung nham từ bọn chúng. Nghĩ tới đây, La Chỉnh tươi cười, vui vẻ bước qua: “Hai vị đại ca, chuyện gì vậy?”

“Ta nói cho người nghe, chút nữa, sau khi thủy triều trên biển lửa Phần Thiên rút xuống, người xông lên mở đường đầu tiên, nghe rõ chưa?” Tên kia hung dữ nói. Hắn đoán kiểu người như La Chỉnh thì chỉ cần hăn dọa một chút là có thể trấn áp được.

Nữ đệ tử Thái Vân Tông liếc La Chỉnh đánh giá rồi nũng nịu nói: “Bàng sư ca, đừng hung dữ như vậy mà.”

Tên được gọi là Bàng sư ca kia cười hi ha rồi nói tiếp: “Thế này đã là gì? Không dữ chút thì sao tên này có thể nghe lời được? Tiên Thiên Tam Trọng mà có thể vào được Thử Luyện Giả Chi Lộ, quy củ của Vân Điện đúng là quá bất công. Nếu sau này ta làm trưởng lão của Vân Điện, chắc chắn sẽ thay đổi cái quy củ rách nát này.”

“Trưởng lão Vân Điện? Bàng sư ca thật sự rất có chí khí.” Một nữ đệ tử khác của Thái Vân Tông vừa cười vừa nói.

Lời tên đệ tử họ Bàng kia ba hoa khoác lác với hai nữ đệ tử Thái Vân Tông, La Chỉnh không để vào tai, ngược lại hẩn cần thận chú ý đến những chi tiết trong câu nói. Thì ra biến dung nham này được gọi là biến lửa Phần Thiên, lại còn có thủy triều lên xuống. Cũng có nghĩa là, sẽ có một con đường thật sự xuất hiện sau khi thủy triều xuống.

Có lẽ mấy đệ tử lúc trước đã nhân lúc thủy triều xuống mà đi rồi, bây giờ đành ngồi chờ thủy triều xuống vậy. Đợi chút, thủy triều xuống? Lúc này La Chỉnh mới chợt hiểu ra.

Tên kia lại để hẩn mở đường? Chắc hẳn là sau khi thủy triều của biến lửa Phần Thiên rút xuống sẽ xuất hiện chút nguy hiểm gì đó, nên mới bảo mình tiên phong mở đường.

Đã thế, mình sẽ tiên phong luôn vậy... Trong lòng La Chỉnh thầm nghĩ.

Chờ khoảng một nén hương, bỗng nhiên dung nham phía trước bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt.

“Ục ục, ục ục...” Một khối bọt khí dung nham cực lớn nổ tung ra, tỏa ra nhiệt lượng kinh khủng.

“Thủy triều bắt đầu rút xuống rồi!” Tên đệ tử họ Bàng kia kêu lên một tiếng, sau đó hung dữ nói với La Chỉnh: “Chút nữa trong biển lửa sẽ xuất hiện đường đi, người nhanh nhẹn xông lên cho ta!”

Theo thủy triều trên biển lửa Phần Thiên không ngừng rút xuống, La Chỉnh nhìn thấy trên mặt biển lửa xuất hiện từng mòm đá hình tròn, to khoảng bằng cái bàn, cách nhau tầm bảy tám mét, chỉ cần nhảy lên các mòm đá này là có thể qua.

Đã hiểu làm thế nào để qua được biển lửa Phần Thiên nên La Chỉnh mặc kệ tên đệ tử họ Bàng kia, bước ra một bước xa như hóa thành một ngọn gió xông tới, nhảy lên mòm đá.

“Ầy dà! Tên nhóc này nhanh quá.” Trên mặt tên đệ tử họ Bàng lộ vẻ bất ngờ, lập tức nói: “Triệu sư đệ, Hân sư muội, Ngọc sư muội, chúng ta cũng lên!” Nói xong, bốn đệ tử kia cũng theo sát La Chỉnh, nhảy lên.

Những mòm đá đó không ngừng nhô lên, tốc độ của La Chỉnh cũng không chậm lại. Cho dù trong biển lửa Phần Thiên có hơn trăm gò đá thì thời gian đi qua cũng không mất bao lâu.

Nhưng La Chỉnh chưa đi được hai dặm thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đốm hỏa diễm. Ngọn lửa kia thực sự không phải được sinh ra từ dung nham mà dường như có sinh mệnh của chính nó.

“Hỏa tinh?”

La Chỉnh nhíu mày.

Hỏa tinh là một sinh mệnh được sinh ra từ ngọn lửa, giống như Địa Tâm Hỏa La Chỉnh đã từng hấp thu cũng có thể nuôi dưỡng ra hỏa tinh. Nhưng Địa Tâm Hỏa kia chưa được bao lâu nên tất nhiên không có hỏa tinh. Hơn nữa, với thực lực của La Chỉnh khi đó, nếu gặp phải hỏa tinh thì có lẽ cũng không may mắn thoát được.

Con hỏa tinh đầu tiên vừa xuất hiện thì càng nhiều con hỏa tinh khác nhảy lên gò đá. Những con hỏa tinh này rõ ràng là muốn cản đường La Chỉnh.

Đối mặt với những con hỏa tinh này, La Chỉnh cũng không định lãng phí thời gian, hấn vung tay lên, chân nguyên màu tím đen hình thành sáu đường lốc xoáy, xoay quanh người hấn.

“Thiên Ma Mị Ảnh!”

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh vừa xuất hiện liền được ném mạnh về phía hỏa tinh.

Những con hỏa tinh kia có linh trí, dường như còn vô cùng dũng mãnh. Nhìn thấy Thiên Ma Mị Ảnh bay qua, ngọn lửa trên người bảy hỏa tinh đó đồng loạt bùng cháy, tiến đến va chạm với Thiên Ma Mị Ảnh.

“Rầm rầm rầm...”

Rõ ràng mấy con hỏa tinh này không ngờ Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh lại cường hãn như thế. Dù chúng vừa lao đến bên Thiên Ma Mị Ảnh, thì những ngọn lửa hùng hực đã bọc Thiên Ma Mị Ảnh lại ngay. Nhưng mới vừa chạm nhau thôi mà đám hỏa tinh đột nhiên phát ra một tiếng cháy bùng, hỏa tinh cứ thế bị Thiên Ma Mị Ảnh đánh tan thành hư vô.

Hỏa tinh vốn không có thực thể, chúng chỉ là một ngọn lửa được nén cao độ mà thôi. Chúng chỉ cực mạnh ở những nơi có độ nóng cực cao, sao có thể đấu lại Thiên Ma Mị Ảnh?

Còn Thiên Ma Mị Ảnh chính là chân nguyên của La Chỉnh biến thành, tuy bị hỏa tinh đốt cháy sẽ hao tổn chân nguyên, nhưng không phải vấn đề gì quá lớn với hấn.

“Rầm rầm rầm...”

Từng đợt hỏa tinh bị Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh đập nát. Có Thiên Ma Mị Ảnh không ngừng mở đường, La Chỉnh theo sau Thiên Ma Mị Ảnh tiếp tục tiến lên.

Đám hỏa tinh kia cũng bắt đầu hiểu, nhìn thấy Thiên Ma Mị Ảnh của La Chỉnh hung mãnh như thế, đương nhiên không tiến lên chịu chết. Cả bầy hỏa tinh phía sau lại nhảy vào biển lửa Phần Thiên.

“Ha ha, ta nói để tên nhóc kia mở đường là sáng suốt mà!” Tên đệ tử họ Bàng nói.

“Thực lực tên nhóc này không tệ, vượt xa Tiên Thiên Cảnh bình thường, nhưng so với chúng ta thì vẫn có chút khoảng cách.” Một đệ tử khác cũng cười nói.

Có La Chỉnh mở đường ở phía trước, bốn người bọn họ đương nhiên vui vẻ nhàn hạ, chỉ cần đi theo sau La Chỉnh là được rồi.

Đúng lúc này, trong biển lửa Phần Thiên phía trước bỗng nhiên tách ra một bong bóng dung nham cực lớn, sau đó liền có một cái đầu rắn cực to chui ra khỏi dung nham. Sắc mặt tên đệ tử họ Bàng đại biến: “Mẹ nó! là Xích Hỏa Xà, làm sao bây giờ? Xui xẻo thật, không ngờ lại gặp phải thứ này!”

“Bốn người chúng ta cùng tiến lên. Xích Hỏa Xà tuy lợi hại, nhưng bốn người có thể đối phó được đấy.” Ngọc sư muội của Thái Vân Tông nói.

“Cứ chờ đã, chúng ta nhìn xem tên nhóc kia ứng phó thế nào.” Tên đệ tử họ Bàng dừng bước, hẳn cũng nhắc ba người kia dừng lại, về mặt lộ về đùa bỡn.

Là con người ai cũng sẽ có lòng đố kỵ. Có lẽ bọn chúng nghĩ, La Chỉnh mãi mãi không phải là đối thủ của mình. Thế nhưng lúc họ là Tiên Thiên Tam Trọng đã không bằng La Chỉnh, nên rõ ràng thiên phú của La

Chinh mãi mãi ở trên chúng. Nếu sau này La Chinh tiến vào Vân Điện, vượt qua bốn người bọn chúng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nếu La Chinh không ứng phó được với Xích Hỏa Xà, hoặc vô ý rơi vào trong biển lửa Phần Thiên mà chết cháy thì sẽ khiến bọn chúng rất vui sướng.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Xem Trò Vui

Nếu La Chỉnh có thể tiêu diệt con Xích Hỏa Xà này thì đương nhiên bọn chúng cũng rất vui, dù sao cũng không cần tốn sức ứng phó với quái vật khổng lồ này. Nhưng theo chúng nghĩ, khả năng này khá nhỏ, còn khả năng lớn nhất chính là La Chỉnh bị Xích Hỏa Xà nuốt trọn.

La Chỉnh đang chạy như bay nên tất nhiên cũng đã để ý đến Xích Hỏa Xà. Con Xích Hỏa Xà này thân thể cao lớn như thế, rõ ràng là khó chơi hơn mấy con hỏa tinh kia nhiều.

Cũng bởi thân hình khổng lồ nên cử động tự nhiên chậm chạp. Nó từ từ lộ đầu ra khỏi dung nham, rướn cổ lên, sau đó mới chầm chậm nâng đầu.

Nhìn động tác chậm chạp của Xích Hỏa Xà, La Chỉnh cắn răng, năng lượng của tinh thạch Phượng Tường trong cánh tay phải được triển khai toàn bộ. Tốc độ lập tức nhanh hơn gấp đôi, người hằn như mũi tên rời cung tạo thành từng đường tàn ảnh trên mỏm đá.

“Hả? Tên nhóc kia muốn băng qua?” Tên đệ tử họ Bàng cười lạnh.

“Có khi nào hăn vượt trước không? Ta thấy tốc độ của hăn cũng không chậm đâu.” Một đệ tử Lam Vân Tông khác nhú mày nói.

“Mơ đi! Thoạt nhìn thì động tác của Xích Hỏa Xà rất chậm, nhưng thực tế tuyệt đối không chậm đâu.” Khi tên đệ tử họ Bàng kia tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ chắc hăn đã học đủ bài.

Đúng như hần nói, sau khi Xích Hỏa Xà nhô đầu và thân lên khỏi dung nham, nó bỗng mở rộng miệng, lao về phía La Chỉnh với tốc độ cực nhanh.

Mắt thấy đầu rắn của Xích Hỏa Xà đang xông về phía mình, sức mạnh La Chỉnh cũng đột nhiên tăng lên, mỗi bước lại tăng lên ba phần sức mạnh.

“Tiến lên!”

“Tốc độ của hần vậy mà còn tăng lên được?” Nam đệ tử Lam Vân Tông lên tiếng.

Tên đệ tử họ Bàng không chút hoang mang cười nói: “Ha ha! Chắc là đã kích hoạt bí pháp nào đó. Nhưng vậy chưa đủ đâu, tốc độ này vẫn chưa đủ. Hơn nữa tên này không còn đường về rồi. Nếu không qua được, chắc hẳn phải chết!”

Khoảng cách giữa Xích Hỏa Xà và La Chỉnh càng lúc càng gần, La Chỉnh cảm thấy có một luồng nhiệt lượng rất khủng khiếp tỏa ra. Trong mắt hần, cái đầu rắn kia cũng hiện lên càng lúc càng to hơn, thậm chí hần còn có thể thấy hai chiếc răng rắn đang bùng cháy.

“Hay là tốc độ chưa đủ? Cứ thế xông lên, có khi cuối cùng lại xông thẳng vào mồm Xích Hỏa Xà.”

Nghĩ vậy, La Chỉnh bỗng kích hoạt tất cả vảy rồng trong cơ thể. Vảy rồng chói sáng lấp lánh, sức mạnh cuộn trào mãnh liệt được La Chỉnh đưa xuống hai chân.

“Nhảy!”

Sức mạnh mãnh liệt trên hai chân đập trên mỏm đá, dù những mỏm đá này từng từng bao năm nay trong biển lửa Phần Thiên, vô cùng chắc chắn, thế nhưng cũng hơi lắc lư, bề mặt còn lưu lại hai vết chân rất rõ ràng.

Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cấm bay, hơn nữa La Chỉnh cũng không bay, vậy nhảy là thích hợp nhất.

Lúc này La Chỉnh như vệt sao băng, bay trên không trung tạo thành một vệt sáng hình cung thật cao, vừa vặn tránh được tấn công chính diện của Xích Hỏa Xà.

“Hả? Có thể nhảy cao như vậy, hẳn là châu châu à?” Nam đệ tử Lam Vân Tông nói.

Hai đệ tử Thái Vân Tông cũng không giấu được vẻ khiếp sợ khi thấy La Chỉnh nhảy giữa không trung.

Các đệ tử sau khi tiến vào Chiếu Thần Cảnh đều có khả năng bay, độ cao này với bọn họ mà nói cũng không đáng gì. Nhưng vấn đề là La Chỉnh không bay mà gần như dựa vào sức mạnh từ hai chân mà nhảy cao như thế, làm được như vậy cần bao nhiêu sức mạnh? Hai chân hẳn chịu nổi sao?

Sắc mặt tên đệ tử họ Bàng kia tái nhợt. Hẳn vốn định để La Chỉnh làm mồi cho Xích Hỏa Xà no bụng, hoặc ít nhất có thể phân tán sự chú ý của Xích Hỏa Xà, sau đó bốn người bọn họ thừa cơ thông qua, hoặc liên thủ đánh chết nó. Không ngờ La Chỉnh lại bật cao như thế để qua.

Xích Hỏa Xà đương nhiên cũng không đoán được sẽ xảy ra chuyện này. Nó vồ hụt thì gần như đã bị chọc giận, đầu rắn cực lớn hất lên, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, sau đó há miệng, một ngọn lửa bốc cháy mãnh liệt lao về phía La Chỉnh.

Sau khi La Chỉnh bật cao nhảy lên, lại đập vào một gò đá, cảm nhận một nguồn nhiệt nóng ran phía sau lưng nhưng cũng không quay đầu mà tiếp tục nhảy lên. Lại là một đường cong hình vòng cung, cứ thế tránh khỏi đòn tấn công của Xích Hỏa Xà.

Thấy La Chỉnh đã chạy xa, Xích Hỏa Xà lại phát ra tiếng gào thét đầy phần nộ, sau đó nó uốn éo cái đầu rắn, hai con mắt như hạt đậu tròng lên nhìn bốn đệ tử kia.

Tên đệ tử họ Bàng thấy Xích Hỏa Xà thì nuốt nuốt nước miếng, hăn thật sự muốn chửi ầm lên.

La Chỉnh không chỉ thoát khỏi đuôi bắt của Xích Hỏa Xà mà còn thành công chọc giận nó, còn bốn người bọn chúng lại phải dừng bước đối mặt với lửa giận của nó.

Nhảy, nhảy, nhảy.

Sau khi thoát khỏi Xích Hỏa Xà, La Chỉnh không ngừng nhảy lên các mỏm đá rồi tiếp tục tiến lên.

“Giai đoạn thứ hai của Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng hơi khó khăn rồi, không biết phía sau còn gặp phải thứ gì nữa?” Vừa nhảy, trong đầu La Chỉnh vừa tự hỏi độ khó của Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Nhưng khi hăn đang không ngừng nhảy thì lại phát hiện một điểm khác thường, hăn cảm giác bề mặt biển lửa Phần Thiên như đang dâng lên.

“Thủy triều đã lên nhanh thế ư?”

Trong lòng La Chỉnh không khỏi sợ hãi. Hăn mới chỉ đi được một đoạn mà thủy triều đã lên rồi, vậy thì phải nhanh tới mức nào mới có thể qua được biển lửa Phần Thiên?

La Chỉnh nghĩ cảm giác của mình sai rồi nên cứ nhìn chăm chăm vào mấy mỏm đá phía trước. Chỉ chốc lát sau, hăn phát hiện ra dung nham trong biển lửa Phần Thiên đã dâng lên tầm hai tấc. Thủy triều lên thật rồi.

Nếu thủy triều lên, những gò đá này sẽ chìm trong dung nham, có lẽ mình sẽ phải bơi trong biển dung nham này mất.

Nhưng ngẫm lại vẫn thấy không đúng. Đệ tử tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ vốn không thể dùng tốc độ nhanh đến thế để qua biển lửa Phần Thiên. Thân thể La Chỉnh đặc biệt, có thể chống cự uy lực của dung nham, thế nhưng những người khác không có khả năng đó. Kể cả Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu hay những đệ tử tinh anh của Vân Điện đều khó có thể sống sót trong biển dung nham này.

Nếu thế, bọn họ làm sao có thể qua được biển dung nham này? Không lẽ bị nung chảy trong biển dung nham luôn rồi sao?

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ, dung nham trong biển lửa Phần Thiên càng lúc càng lên cao. La Chỉnh đoán, chỉ khoảng hai ba nén hương nữa, dung nham sẽ nhấn chìm những gò đá này.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh chợt phát hiện ở phía trước đó không xa có một cái đài cao.

Nhìn thấy đài cao kia, mắt La Chỉnh lập tức sáng ngời. Thì ra là thế...

Trên con đường này, thủy triều lên xuống ngắt quãng, thoát khỏi mỗi quãng ngắt sẽ có một đài cao để võ giả tránh thủy triều lên, rồi có thể ở đó chờ đến lúc thủy triều xuống rồi tiếp tục đi.

Không nghĩ nhiều nữa, đã đến cạnh đài cao rồi, La Chỉnh bật nhảy lên trên.

Điều khiến La Chỉnh không ngờ đến là trên đài còn có nhiều đệ tử của các tông môn khác, nhìn qua thì thấy có vẻ họ đã bị thương, mấy người bị lửa bén cháy thành chỗ đen chỗ trắng, đang ngồi dưỡng thương.

Thấy La Chỉnh mới Tiên Thiên Tam Trọng đã có thể thông qua đoạn đường này, trên mặt mấy người kia đều lộ vẻ bất ngờ, một trong số đó kinh ngạc hỏi: “Sao người có thể qua được con quái vật ba đầu Xích Hỏa Xà?”

“Ba đầu? Ta mới chỉ thấy có một đầu.” La Chỉnh kinh hãi. Thì ra con quái vật kia không phải chỉ có một đầu.

“À!” Võ giả kia gật gù: “Xem ra hai cái đầu khác của nó bị chặt rồi, nhưng người mới chỉ là Tiên thiên Tam Trọng đã xông ra được tới đây thật khiến người khác bất ngờ đấy.” Đệ tử kia nhìn từ trên xuống dưới đánh giá La Chỉnh rồi lại nhắm mắt dưỡng thương. Vết thương do hỏa thiêu tạo ra cho võ giả vẫn rất phiền phức, huống chi thời gian trong Thử Luyện Giả Chi Lộ có hạn, bọn họ phải dưỡng thương nhanh chóng rồi còn tiếp tục lên đường.

La Chỉnh không bị thương nên đứng ở mép đài quay đầu nhìn về phía sau. Thủy triều của biển lửa Phần Thiên đã dâng lên gần đến đây, không biết hai tên đệ tử Lam Vân Tông và hai nữ đệ tử Thái Vân Tông giờ sao rồi?

Đang nhìn thì đột nhiên thấy có một tiếng nổ cực mạnh từ xa vọng lại, sau đó là một loạt những ngọn lửa bùng lên, nổ như pháo hoa, tan thành những vệt sáng đẹp mắt.

Sau đó liền thấy bốn điểm nhỏ đang điên cuồng nhảy lên các mỏm đá.

La Chỉnh mỉm cười. Xem ra bốn người này đấu với Xích Hỏa Xà cũng tốn không ít thời gian.

Nếu bốn người này chịu liên thủ với mình, thì muốn nhanh chóng tiêu diệt Xích Hỏa Xà có lẽ cũng không khó. Thật ra một mình La Chỉnh cũng có thể giết chết Xích Hỏa Xà, nhưng muốn hăn đi mở đường còn bốn kẻ kia lại ở phía sau hưởng lợi, thì sao hăn có thể cho bọn chúng toại nguyện được? Nghĩ mình dễ bắt nạt sao?

Kết quả lại thành mình qua được Xích Hỏa Xà trước, còn bốn kẻ đó lại phải đối mặt với một con Xích Hỏa Xà đang phần nộ, như vậy cũng đủ khiến họ mệt rồi.

Quan trọng là bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian. Nếu dung nham này thật sự dâng lên thì chắc chắn không còn đường mà chạy.

Nhưng nhìn thì biết, bọn họ đang dùng bí pháp của mình, tốc độ không ngừng tăng lên, nên nhanh chóng chạy tới bên đài cao.

Mà lúc này thủy triều dung nham đang dần nhấn chìm mỏm đá. Mấy mỏm đá này cao có khoảng ba tấc, nếu thủy triều lên thêm ba tấc nữa thì chắc chắn sẽ nhấn chìm mỏm đá, bọn họ sẽ không còn chỗ đặt chân nữa.

La Chỉnh cũng không phải là người lương thiện, bọn họ gieo gió ắt gặp bão, nên tự nhiên hắn cũng vui vẻ đứng bên mép đài mà xem trò vui.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Mạng Treo Sợi Tóc

Xông lên mau!”

“Nhanh, nhanh, nhanh!”

Hai đệ tử Lam Vân Tông mặt đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, bọn họ đã tăng tốc độ tới cực hạn rồi, không thể nhanh hơn được nữa.

Một nữ đệ tử Thái Vân Tông phía sau vung tay lên, từng sợi chân nguyên màu xanh khuếch tán ra.

“Thanh Phong Vô Ngân!”

Nữ đệ tử Thái Vân Tông tu luyện một loại công pháp hỗ trợ.

Thanh Phong Vô Ngân này có thể giúp tất cả các đệ tử khác tăng tốc độ di chuyển.

Từng đợt gió mát tản ra, chui vào chân bốn người, tốc độ chạy nước rút lại nhanh thêm vài phần.

“Đài cao ngay phía trước, mọi người cố gắng kiên trì thêm chút nữa.”
Tên họ Bàng hô lớn.

Tuy đài cao cách bọn chúng không còn xa nữa, nhưng ngay lúc này dung nham đã nhấn chìm mỏm đá, tràn ra cả mặt đá nữa.

Mắt thấy dung nham đã lan tràn khắp gò đá, trong mắt tên họ Bàng hiện lên đầy vẻ tuyệt vọng.

“Ui da! Bồng chết ta rồi!” Một đệ tử khác của Lam Vân Tông vừa nhảy lên mỏm đá, dung nham nóng hổi lập tức khiến chân hắn cháy khét. Dừng lại cũng chết, chỉ còn cách cố nén đau mà tiến lên thôi.

Phía trước còn ba bốn mỏm đá nữa, chỉ cần vượt qua ba bốn mỏm đá này thì bọn họ có thể nhảy lên đài cao rồi. Vậy nhưng ba bốn mỏm đá đó cứ như đường xuống địa ngục vậy. Vì giờ đây mỏm đá đã biến mất, muốn qua thì bọn họ phải giẫm lên dung nham mà đi.

Đúng lúc đó, một nữ đệ tử của Thái Vân Tông nghiêng rằng, trên khuôn mặt mỹ miều tuyệt trần bỗng nhiên xuất hiện một cái phù văn hình bông tuyết thật nhỏ, sau đó nàng hô lên: “Đóng Băng Vạn Dặm!”

Tuy chiêu này gọi là Đóng Băng Vạn Dặm nhưng đương nhiên không thể đóng băng được biển lửa Phần Thiên. Trên thực tế, dưới cái nóng của biển lửa, công pháp này của nàng cũng bị giảm bớt đi nhiều, băng sương kia chỉ có thể lan tràn trong phạm vi tầm hai ba trượng. Nhưng trong giây phút quan trọng này cũng đủ cứu mạng rồi.

Băng sương lan tràn đã dập tắt bề ngoài nham thạch nóng chảy, biến dung nham thành một khoảng nền đất đen sì, bốn người giẫm lên đó mà tiến lên. Cuối cùng, trước khi băng bị tan hết thì cũng kịp nhảy lên đài cao.

Khi bọn họ vừa đặt chân lên đài cao, dung nham khổng lồ đã nung chảy tầng băng vừa ngưng kết, mọi mỏm đá đều bị dung nham nhấn chìm hoàn toàn, dưới đài đã biến thành một biển dung nham.

Tên họ Bàng và một nam đệ tử khác gần như ngã mạnh trên đài cao, đệ tử Lam Vân Tông vừa nhảy lên đã ôm chân kêu rên thảm thiết, một chân đã bị thiêu rụi, chỗ bị đen có vẻ đã cháy khô rồi. Hai nữ đệ tử Thái Vân Tông cũng ngồi bệt trên đài cao, ngực phập phồng, thở từng hơi mệt nhọc.

Tên họ Bàng nhảy dựng lên, móc từ trong ngực ra một viên thuốc, nhét vào miệng sư đệ hắn, đồng thời lấy ra một cái hộp ngọc từ trong nhẫn

tu di, trong hộp ngọc móc ra cao dán màu xanh mướt bôi lên chỗ bị bỏng của sư đệ hần.

“Hả?” Những võ giả trên đài cao nhìn thấy cao dán màu xanh lá kia, mắt hiện vẻ tò mò. Hai đệ tử Vân Lam Tông ấy vậy mà lại chuẩn bị đầy đủ, cao dán màu xanh kia là thuốc chuyên trị liệu vết bỏng, hơn nữa rất hữu hiệu.

Sau khi bôi hết lên vết bỏng, sư đệ của tên họ Bàng cũng ngừng kêu gào, nhưng e là không thể khôi phục ngay tức thì được.

Sau khi xử lý xong vết thương của sư đệ, ánh mắt tên họ Bàng nhìn quanh một lượt, cuối cùng nhìn thẳng vào La Chỉnh, lạnh lùng nói: “Nhóc con, bị người hại thật thê thảm. Nói đi, người tự mình nhảy xuống hay để ta giúp người?”

“Hả?” Trong mắt La Chỉnh hiện lên ý cười thản nhiên: “Ta hại các người như thế nào?”

“Người chọc giận Xích Hỏa Xà, sau đó lại chạy trốn, chúng ta phải vất vả liên thủ mới đánh chết được nó, vì thế nên mới tốn quá nhiều thời gian. Nếu khi nãy bốn người chúng ta chỉ chậm một chút nữa thôi thì đã táng thân trong biển lửa rồi.” Tên họ Bàng càng nói càng giận, nộ khí từ người hần tỏa ra mãnh liệt: “Người nói người có đáng chết không?”

La Chỉnh thu lại vẻ thản nhiên, mặt không chút sợ hãi: “Ta chọc giận Xích Hỏa Xà? Hay thật! Chắc ta phải bị Xích Hỏa Xà ăn tươi thì các người mới vui vẻ được nhỉ? Mạng của các người quý giá, còn mạng của ta thì lại không đáng gì chắc? Đạo lý chó má gì vậy? Nếu không phải các người chờ phía sau ta, đợi ta táng thân trong bụng Xích Hỏa Xà để ngồi không hưởng lợi, đợi ta mở đường thì sao các người lại phải tốn nhiều thời gian như vậy? Chút nữa là bị chìm trong biển dung nham rồi. Các người là gieo gió gặt bão thôi, không đáng thông cảm.”

Những võ giả trên đài cao nghe La Chỉnh nói vậy cũng là âm thầm lắc đầu. Hai tên đệ tử Lam Vân Tông hoàn toàn không đáng được thông cảm, trông cậy vào việc đợi người khác mở đường còn mình theo sau hưởng lợi, trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, trên đời này nào có chuyện tốt vậy?

Vả lại, La Chỉnh dùng chính bản lĩnh của mình mà vượt qua Xích Hỏa Xà, cho dù chọc giận Xích Hỏa Xà thì sao có thể đổ lên đầu hắn được?

“Thông cảm? Ha ha ha, người biết ta là ai không? Ta cần người thông cảm?” Tên họ Bàng lạnh giọng cười nói, hần móc từ trong nhẫn tu di ra một cây giáo dài màu vàng, mũi giáo rung lên, chĩa thẳng vào La Chỉnh: “Để người mở đường, người còn không phục? Ta cho người biết, thế giới của võ giả, thực lực vi tôn(1), cái gì được gọi là đạo lý chó má? Thực lực của người kém cỏi thì phải làm bia đỡ đạn cho người khác, ngoan ngoãn mà mở đường trước, nếu không sẽ chết. Đây chính là đạo lý. Nhưng giờ người biết được đạo lý này cũng đã quá muộn rồi, ta sẽ không cho người cơ hội làm vật hy sinh nữa, ta muốn người chết ngay bây giờ.”

(1)Thực lực vi tôn: dựa vào thực lực mà được tôn sùng, hay còn gọi là lấy thực lực làm trọng.

“Thế giới võ giả, thực lực vi tôn sao?” La Chỉnh lẩm bẩm: “Ta rất tán thành câu này của người, nhưng dường như người chưa hiểu thấu hàm nghĩa sâu xa của câu ‘thực lực vi tôn’ này thì phải. Có lẽ chính người cũng không rõ, đến cuối cùng ai mới là người mạnh nhất, ai mới là người đáng được tôn sùng.”

Nói xong, La Chỉnh lấy Lưu Quang Kiếm ra khỏi nhẫn tu di, kiểm ý bao quanh Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh, không ngừng xoay tròn, chuyển hóa thành từng luồng xoáy kiếm ý.

Hai người sắp bắt đầu đánh nhau thì những võ giả đang đứng thương ngồi một chỗ kia cũng không thể ngồi yên được nữa. Một vị võ giả trong

đó vội vàng nói: “Hai vị, nếu hai vị muốn đánh nhau thì có thể đợi Thử Luyện Giả Chi Lộ kết thúc rồi lại đánh!”

“Không nên đánh ở đây. Nếu đài cao này bị lật thì tất cả mọi người đều phải chết.”

Đài cao này chỉ là một cái giàn giáo đơn giản được chống lên bởi một cây cột thô sơ, nhìn giống như chiếc quạt.

Bản chất kết cấu này vốn không quá vững chắc, lại tồn tại trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng lâu rồi, theo năm dài tháng rộng chúng cũng đã dần biến chất. Nếu hai người thật sự đánh ở đây, sợ rằng uy lực dư thừa sẽ làm sập đài cao này, dẫn đến mọi người đều phải chết. Đây không phải kết quả mà bọn họ mong muốn.

“Bàng sư ca, không nên ra tay ở đây, cứ tạm tha cho hãn một mạng đi.” Hai nữ đệ tử Thái Vân Tông cũng khuyên.

Tên họ Bàng kia mặt lạnh nhìn luồng kiếm ý xoáy quanh La Chính, vẻ mặt cũng lộ đầy vẻ kinh ngạc, dường như tên nhóc này lĩnh ngộ được kiếm ý? Hơn nữa còn lĩnh ngộ rất sâu sắc, không chỉ là kiếm ý tiểu thành, chẳng lẽ là kiếm ý đại thành?

Đáng thương cho tên họ Bàng, hãn không phải kiếm khách mà chỉ là kẻ dùng thương, rõ ràng không nhận ra kiếm ý của La Chính không phải kiếm ý tiểu thành, cũng không phải kiếm ý đại thành, mà là kiếm ý viên mãn.

Nhưng dù cho tên nhóc này lĩnh ngộ kiếm ý thì sao chứ? Tiên thiên Tam Trọng cũng còn kém hãn ta cả một cảnh giới lớn, mà hãn ta lại là đệ tử đứng tốp đầu của Lam Vân Tông. Trong đại hội tông môn lần này của bọn họ, hãn đã dùng thân phận đệ tử xếp thứ ba để tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Nếu không vì hai nữ đệ tử Thái Vân Tông này, giờ đây hẳn ta cũng đã đi tới phần sau của Thử Luyện Giả Chi Lộ từ lâu rồi.

“Được lắm! Nơi này không hợp ra tay, nếu không ta đã chọc người thành cái sàng!” Tên họ Bàng dương giường cán thương lên, sau đó thu trường thương vào nhẫn tu di.

La Chỉnh mặt không biểu cảm nói: “Ngược lại ta lại rất thích ra tay ở đây đây!”

“Người!” Tên họ Bàng nghĩ mình đã tha cho hẳn đường sống thì La Chỉnh cũng sẽ học được chút khiêm tốn, thế nhưng hẳn thấy La Chỉnh lại chẳng mấy may quan tâm, không lẽ tên này không sợ chết?

Đương nhiên không phải La Chỉnh không sợ chết, người không sợ chết thường là những người sống không còn gì lưu luyến với thế giới này, còn La Chỉnh lại còn có nhiều điều phải làm, đương nhiên hẳn không thể chết. Nhưng La Chỉnh hiểu rõ, thân thể hẳn không hề sợ biển lửa Phần Thiên này.

Nếu đài cao này đổ, e là người trên đài cao sẽ chết hết, chỉ mình La Chỉnh có thể sống sót. La Chỉnh không thèm đáp lời tên họ Bàng nữa, hẳn tìm một chỗ vắng vẻ, yên lặng ngồi xuống, cùng đợi thủy triều xuống.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Hỏa Bức Ma Ngư

“Hừm! Ta sẽ không để người sống sót mà ra ngoài!” Tên họ Bàng cười lạnh rồi cũng tìm chỗ ngồi xuống.

Vừa rồi bốn người bọn họ đã liều mạng để nhảy lên đài cao này nên đã kích thích tiềm năng của thân thể tới quá độ. Đây là một loại phá hủy đối với thân thể của võ giả, thậm chí có một số bí pháp còn khiến căn cơ bị tổn hao, nếu không phải vì liên quan đến mạng sống, không ai muốn làm điều đó.

Biển lửa Phần Thiên mệnh mông không phải một thứ bất biến, trong biển lửa là dung nham, nhưng dung nham này lại có thể cuộn sóng, cuộn cuộn không ngừng. Nhìn ra nơi xa xa có thể nhìn thấy một vài sinh vật khó tả ló đầu ra, mở miệng phun ra dung nham cuộn cuộn rồi lại lặn ngụp trong biển.

Những sinh linh này vốn không giống nhân loại, chúng có thể bình yên sinh tồn trong dung nham nóng chảy, nhưng nếu rời khỏi đây chúng sẽ chết.

Thế giới này thật rộng lớn, không thiếu những điều lạ lẫm. Không biết vị diện vờ vụn này thuộc về thế giới nào, sợ rằng trong biển lửa Phần Thiên còn ẩn giấu nhiều bí mật lớn hơn.

Với thực lực của La Chỉnh hiện giờ vẫn không thể khám phá hết được những bí mật này, nên cùng lắm hãn chỉ có thể cảm thán một chút.

Ngồi trên đài cao, La Chỉnh cũng điều chỉnh khí tức, lát nữa còn phải ứng phó với giai đoạn hai.

Biển lửa Phần Thiên rộng lớn như vậy, vòng kế tiếp phải tìm được đài cao thứ hai, vậy nên sau khi thủy triều xuống, nhất định phải tranh thủ từng giây mà chạy nước rút, không được lơ là một giây phút nào, đệ tử nào trên đài cao đều hiểu rõ điều này.

Sau nửa canh giờ, biển lửa Phần Thiên bỗng nhiên nổi sóng gió.

“Thủy triều xuống rồi.” Một vị đệ tử thì thào nói. Đối mặt với vòng thử thách tiếp theo, rất khó xác định được tâm trạng là sợ hãi hay hưng phấn, bởi chỉ cần một giây bất cẩn thôi, bọn họ sẽ táng thân trong biển lửa.

Đợt những mòm đá lại xuất hiện, các võ giả lao như bay khỏi đài cao.

Hành động này rất nguy hiểm, dù gì cũng là biển lửa cuộn sóng dung nham, mà thủy triều vẫn chưa xuống hẳn. Trong lúc thủy triều chưa xuống hết, rất có thể có những dao động khiến dung nham nhấn chìm mòm đá đó. Nhưng để tranh thủ thời gian nên một vài võ giả đã xuất phát sớm.

Sau khi võ giả thứ nhất nhảy khỏi đài cao, lập tức đến võ giả thứ hai, võ giả thứ ba...

La Chỉnh ngồi ở bên đài cao cố sức đẩy, thân thể của hắn xoay tròn trên không trung hai vòng, chuẩn xác đáp xuống một mòm đá. Dung nham phía dưới cuộn trào mãnh liệt, tỏa ra nhiệt lượng cực cao. La Chỉnh không hề sợ hãi mà bước tiếp.

Đệ tử họ Bàng thấy bóng dáng La Chỉnh đã đi xa căn môi hỏi: “ Sư đệ, đệ cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Sư đệ kia vẻ mặt rầu rĩ đáp: “Hay là chúng ta chờ đợt thủy triều sau đi.”

Hai đệ tử Lam Vân Tông này không thể đi tiếp nên hai nữ đệ tử Thái Vân Tông cũng không thể chờ. Hai người chấp tay về phía tên họ Bàng: “Bàng sư ca, đã như vậy chúng ta đành đi trước một bước.”

Nhìn hai bóng dáng bay từ trên đài cao xuống, tên họ Bàng cũng lắc đầu. Hết cách rồi, thế giới võ giả là thế đó, hai nữ đệ tử Thái Vân Tông đi cùng bọn hắn, tất nhiên là hy vọng bọn hắn có thể bảo vệ hai nàng.

Nhưng bọn hắn thân ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, suýt chút nữa còn làm liên lụy đến hai nàng ta, vậy nên hai sư muội này đương nhiên sẽ không chọn đồng hành cùng bọn hắn nữa.

“Mọi chuyện đều tại tên tiểu tử Thanh Vân Tông kia. Tiên Thiên Tam Trọng, đừng để ta đuổi kịp ngươi. Chờ ta đuổi kịp ngươi, nhất định sẽ cho ngươi biết thế nào là hối hận khi đến thế giới này!” Mắt tên họ Bàng như hiện lên tia máu, từ khi hắn ta gia nhập Lam Vân Tông tới giờ, chưa có ai khiến hắn ta thua thiệt như này.

Thực tế từ đầu đến cuối, rõ ràng La Chính không hề trêu chọc hắn ta, thậm chí khi mới tiến vào đoạn đầu biển lửa Phần Thiên, La Chính còn giết hỏa tinh mở đường cho bọn hắn. Nhưng có một số người cứ như thế, mãi mãi không tự hỏi bản thân mình sai ở đâu mà luôn trút hết mọi lỗi lầm lên đầu người khác. Với những người này, La Chính chắc chắn sẽ mặc kệ.

Trên đoạn đường này có khoảng bảy tám võ giả nhưng lại không xảy ra chuyện như lúc trước. Trong tâm trí mấy vị võ giả này rất rành mạch, mọi người phải đồng lòng hiệp lực mới vượt qua được biển lửa, nếu như không phối hợp cùng nhau mà làm trễ thời gian, không kịp chạy đến đài cao tiếp theo, như vậy tất cả đều sẽ chết.

Vì thế khi gặp những sinh vật khủng bố trong biển lửa muốn chặn mọi người lại thì tất cả sẽ nhanh chóng liên hợp, giết chết chúng. Những đệ tử này đều là đệ tử đứng đầu của các đại tông môn, dù là căn cơ hay thực lực

đều vượt xa những đệ tử thông thường, dù là nữ đệ tử Thái Vân Tông kia thì ra tay cũng rất bất phàm, cho nên dưới sự hợp lực của mọi người cơ bản không gặp phải thứ gì cản trở.

“Vậy mới đúng chứ. Lúc trước mới nhìn hai tên Lam Vân Tông đã thấy ngu ngốc, quả nhiên không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như bò.” La Chính thầm nghĩ. Nhưng những người này cũng đâu tính là đồng đội, ngược lại bọn họ còn là đối thủ cạnh tranh của mình. Chỉ là trong tình huống nguy hiểm này, mọi người chọn cách liên hợp thôi.

Ngay khi La Chính đang dồn sức chạy thì chợt nghe tiếng kêu của một vị võ giả: “Mau nhìn xem, đó là cái gì?”

La Chính nhìn theo hướng vị võ giả kia chỉ, chỉ thấy dung nham trên biển lửa Phần Thiên cuộn sóng cuộn cuộn, rõ ràng ở dưới dung nham có vật gì đó đang tiến đến.

Trên mặt các vị võ giả đều hiện vẻ cảnh giác, bọn họ đều hiểu rõ thứ đang tiến đến không phải thứ hay ho gì.

Khi còn chưa rõ dưới dung nham là sinh vật nào thì nó chợt chui ra từ trong dung nham nóng chảy.

Nó trông cực kỳ xấu xí, cả người như hình tam giác, rộng tầm một thước, còn thân thể cũng rất mỏng, hơi giống con diều, thứ thu hút ánh nhìn nhất là cái đuôi thật dài của nó, trên đuôi còn chứa đầy móc câu, y như một cái đuôi ác quỷ.

“Là Hỏa Bức Ma Ngư! Cẩn thận! Sao lại nhiều như vậy!” Một vị võ giả hét thật lên lớn.

Sau khi Hỏa Bức Ma Ngư nhảy ra khỏi dung nham thì càng có nhiều đợt sóng ập đến. Liếc mắt qua bên cạnh thì thấy có ít nhất ba bốn mươi đợt sóng trào về phía đám võ giả, mỗi một đợt sóng lại mang theo một con Hỏa

Bức Ma Ngự. Nói cách khác là có tầm ba bốn chục con Hỏa Bức Ma Ngự này.

“Mọi người chạy nhau! Tránh nó!” Có người hét.

Trong lòng các võ giả không khỏi rung mình, tiếp tục chạy điên cuồng, hy vọng với tốc độ này có thể tránh khỏi Hỏa Bức Ma Ngự.

Thế nhưng tốc độ của Hỏa Bức Ma Ngự quả thật là quá nhanh, tốc độ trong dung nham còn nhanh hơn cả tốc độ của võ giả.

La Chính đã thấy một đợt sóng kéo dài ở phía trước đang ập đến, sau đó Hỏa Bức Ma Ngự nhảy ra từ trong dung nham, nhào đến bên một võ giả.

Thực lực võ giả kia cũng không yếu, đối mặt với Hỏa Bức Ma Ngự này, nháy mắt trong tay đã có một thanh đại đao vàng rực, bay vút lên trời đánh về phía Hỏa Bức Ma Ngự, đao khí bá đạo xen lẫn đao ý khủng bố cuốn đi theo.

“Đao ý đại thành.” Mắt thấy trong đợt đao này có cả đao ý, La Chính hơi kinh hãi. Xem ra những đệ tử đứng đầu tông môn khác rõ ràng không thể xem nhẹ được. Lúc trước hẳn nghĩ những võ giả này chỉ bình bình, tốc độ cũng không nhanh, không ngờ lại có người đạt được đao ý đại thành.

“Phụt!”

Con Hỏa Bức Ma Ngự này vọt lên giữa không trung nên cơ bản chẳng có không gian để tránh né, trong nháy mắt đã bị đao kia chém trúng.

Thế nhưng thân thể của Hỏa Bức Ma Ngự khổng lồ, tuy đao đã xuyên qua thân thể mỏng manh của chúng nhưng lại không hoàn toàn chém chết được nó, cái đuôi như ác quỷ hung hăng quật về phía võ giả kia.

Võ giả kia quyết nhanh, nhắm ngay đuôi Hỏa Bức Ma Ngư mà thêm một đao.

“Keng!”

Đao khí kia chém đuôi Hỏa Bức Ma Ngư thế mà lại xuất hiện vài đốm lửa

Cái đuôi này cứng đến thế ư? Võ giả kia trăm ngàn lần không ngờ đao khí của mình cường đại như thế mà lại không thể chém đứt cái đuôi quý quái này, nhất thời đơ cả người.

Trong lúc này mà cứ đơ ra thì chính là đòn trí mạng, ngay trong nháy mắt đơ người đó, cái đuôi Hỏa Bức Ma Ngư đã lao tới võ giả này. Nếu như bị Hỏa Bức Ma Ngư quấn lấy, võ giả này cũng sẽ bị kéo vào dung nham, chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Đúng lúc đó, La Chỉnh quyết định thật nhanh, Lưu Quang Kiếm lao khỏi vỏ, tốc độ toàn thân tăng nhanh gấp ba lần, một đường tàn ảnh xẹt qua thân thể võ giả kia, đồng thời kiếm quang xán lạn màu bạc lóe lên, một nhát kiếm chém ngay trên đuôi Hỏa Bức Ma Ngư.

“Ngao.”

Hỏa Bức Ma Ngư kêu lên thảm thiết, thân thể tầm một trượng kia xoay mình rồi lại chui vào biển dung nham. Còn đoạn đuôi kia của nó bay một vòng trên không trung rồi mới rơi xuống mỏm đá. Mãi đến lúc này, võ giả kia mới hồi phục tinh thần, ý thức được La Chỉnh đã cứu mình, được La Chỉnh kéo từ cõi chết trở về nên vẻ mặt cũng hiện rõ sự cảm kích.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Không Tư Cách

Dù La Chỉnh dùng kiếm ý viên mãn chặt đứt đuôi con Hỏa Bức Ma Ngư này thì cũng phải hao phí chín phần lực, không hiểu đuôi của nó được hình thành từ thứ gì?

La Chỉnh nhặt đoạn đuôi kia lên, quan sát đánh giá một lúc rồi nhét vào nhẫn tu di, chiếc đuôi yêu thú này cũng coi như là vật liệu quý, sau này có thể dùng luyện khí, dù mình không dùng được thì chắc cũng bán được một khoản kha khá.

“Đa tạ ơn cứu mạng của bằng hữu.”

Võ giả kia chấp tay, hẳn hiểu rõ giá trị cái đuôi của Hỏa Bức Ma Ngư này, nhưng tranh đoạt với La Chỉnh thì không hợp lắm. La Chỉnh là cảnh giới Tiên Thiên Tam Trọng, nếu nói trong thâm tâm những võ giả ở đây không khinh bỉ thì chắc chắn là không thể, dù gì tu vi cũng còn kém xa những tinh anh trong tông môn như bọn họ. Nhưng giờ phút này, võ giả kia thu hết sự khinh bỉ lúc trước lại, hẳn ra sức dùng đao ý đại thành chém một nhát vào đuôi yêu thú mà chẳng may làm nó thương tổn chút nào, còn La Chỉnh lại dễ dàng chặt đứt nó chỉ bằng một nhát kiếm. Võ giả kia đoán chắc La Chỉnh cũng chưa phát huy hết toàn bộ thực lực.

Một tên biến thái như vậy, không dễ trêu chọc được...

“Không cần cảm ơn, mọi người đều đi trên cùng một con đường, khó tránh việc phải trợ giúp nhau.”

Đúng lúc này, không ít Hỏa Bức Ma Ngư đang không ngừng nhảy lên, công kích vào các mỏm đá mà võ giả đang đứng.

Từng võ giả đều thi triển tuyệt kỹ của mình.

Thử Luyện Giả Chi Lộ nào có dễ dàng đi qua như thế? Nếu làm không tốt thì cái giá phải trả chính là sinh mạng của mình, sau đó các võ giả đều dốc sức, vừa cố gắng chạy vừa ra chiêu chiến đấu với Hỏa Bức Ma Ngư.

“A...”

Một võ giả nào đó kêu lên thảm thiết, hăn tránh không kịp nên bị một con Hỏa Bức Ma Ngư kéo xuống biển dung nham. Chỉ thấy chân nguyên hộ thể của hăn mới ngăn dung nham trong khoảng chưa đầy một nhịp thở thì đã có thêm năm sáu con Hỏa Bức Ma Ngư lao tới, kéo hăn, nhấn chìm xuống sâu trong biển dung nham.

Võ giả nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt buồn bã, người chết đầu tiên đã tác động mạnh đến tâm lý mọi người.

Nhưng những võ giả này đều là đệ tử đứng đầu các tông môn, có thể xuất sắc như vậy, chắc hăn đã kinh qua nhiều trận sinh tử, bọn họ hiểu rất rõ ràng, những tâm trạng như sợ hãi, lùi bước không giải quyết được chuyện gì, bây giờ ngoài liều mạng thì chỉ còn cách liều mạng hơn.

Liều mạng thì còn có thể bước tiếp, lùi lại đồng nghĩa với cái chết.

Rất nhiều người hiểu thấu được đạo lý này nhưng lại không thể thực hiện được. Giờ đây, có thể nhìn ra tâm tính của mỗi đệ tử tinh anh này sâu sắc hơn rất nhiều so với những đệ tử thông thường.

“Hợp lại! Tăng tốc tiến lên!”

“Mọi người cẩn thận, đừng một mình công kích thứ ma quỷ này, gắng sức tránh nó là được rồi.”

Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh tỏa ra từng đóa hoa màu bạc, hắn cũng không định giết những con Hỏa Bức Ma Ngư này bởi số lượng quá nhiều, quan trọng là thân hình những con vật này không hề nhỏ, nếu muốn làm chúng bị thương thì phải tốn khá nhiều thời gian.

Vậy nên La Chỉnh một mực tránh né, nếu Ma Ngư tới gần, hắn chỉ dùng kiếm để phản kích.

Mọi người cứ thế mà đi thêm được bảy tám dặm rồi dần dần thoát khỏi đám Ma Ngư này.

Ngoài La Chỉnh ra thì không ít người đã thấm mệt mà thở hồng hộc, hai nữ đệ tử Thái Vân Tông mồ hôi nhễ nhại, vẻ như đã mệt lả.

Nhưng nhìn về biển lửa Phần Thiên mệnh mông vô bờ phía trước, lại thêm những mỏm đá chằng chịt thì không ai dám nghỉ ngơi, chỉ đành cắn răng tiếp tục xông lên. Nếu chậm lại, chút nữa thủy nhiều lại lên thì kết cục chỉ có con đường chết.

Một võ giả vỗ chiếc túi da, trong tay hắn xuất hiện khoảng mười viên đan dược, tiện tay vung xuống, đan dược bay về phía mọi người: “Ăn đi. Đây là Hồi Khí Đan, có thể giúp mọi người hồi phục chút chân nguyên.”

Võ giả cần phải ngồi thiền mới có thể bồi luyện chân nguyên trong cơ thể. Đan dược bổ sung chân nguyên cũng có giá trị cũng không nhỏ, hôm nay võ giả này cũng coi như hào phóng, phẩy tay cũng là mười viên đan dược.

Hắn làm như thế là rất sáng suốt, nếu mọi người không tụ lại với nhau thì sẽ không cách nào qua được bầy Ma Ngư khi này. Mọi người cùng bổ

sung chân nguyên, cùng nhau hợp sức, thì mới có thể xông ra khỏi nơi tuyệt sát này.

Đi thêm một đoạn, mọi người không gặp phải sinh vật nào mạnh hơn.

“Thủy triều!” Một võ giả hô lớn.

“Ta cũng nhìn thấy, nhưng đài cao không còn xa nữa, ngay phía trước rồi!” Một võ giả khác chỉ về phía trước.

Đây là đài cao thứ hai của biển lửa Phần Thiên, cao hơn đài cao thứ nhất rất nhiều. Đài cao này thoạt nhìn giống như một lầu gác giữa không trung, phía dưới lại có thêm mười mấy cây cột chống, mà bên cạnh đài cao còn có một đoạn đường dài dẫn tới một hòn đảo nhỏ. Một đảo nhỏ sừng sững trên biển lửa Phần Thiên.

“Tiến lên! Chúng ta sẽ an toàn.”

Mặc dù một hòn đảo trên biển lửa Phần Thiên khiến người ta rất kinh ngạc, thế nhưng mọi người vẫn chú ý đến cái đài cao kia nhiều hơn, mọi chuyện cứ chờ lên được đài cao rồi nói.

Hy vọng gần ngay trước mắt, dù không ai nhắc nhở thì tốc độ của mọi người cũng đột nhiên nhanh thêm vài phần. Đến chân đài cao mọi người đều vận khí bay lên đài cao tầm hai ba trượng.

La Chỉnh cũng vùng vằng đặt chân lên đài cao.

“Cái đài cao này chính là nằm giữa biển lửa Phần Thiên, hay nói cách khác, chúng ta đã đi được một nửa lộ trình rồi.” Một võ giả lau mồ hôi nói.

“Nghe nói trong đài cao này có một cửa thử luyện ẩn, nếu có thể vượt qua được cửa thử luyện ẩn này thì sẽ nhận được lợi ích cực lớn.” Một võ giả khác nhìn hòn đảo phía sau đài cao nói.

“Cửa thử luyện ấ?” Trong lòng La Chỉnh khẽ động, có phải ý nói đến thử trên hòn đảo kia không.

Những thứ tốt trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng khiến cho những cường giả trong Vân Điện đều rất đỏ mắt, nhưng tiếc rằng nơi này có giới hạn tu vi nên bọn họ không thể tiến vào, đành để những đệ tử trẻ tuổi đến thăm dò.

Nếu so với đài cao lúc trước thì đài cao này có nhiều người hơn rất nhiều. Đài cao lúc trước chỉ đơn giản là nơi võ giả tránh thủy triều, còn đài cao này thật sự là dùng để nghỉ ngơi. Trên đài cao có tầm hai mươi vị võ giả, bao gồm cả đệ tử của Tường Vân Tông, Lam Vân Tông, Thái Vân Tông và Vân Điện.

Nhưng sao lại không gặp Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu? La Chỉnh nhìn quanh nhưng không thấy người của Thanh Vân Tông.

Có thể là đã đi tiếp, cũng có thể đã tiến vào cửa thử luyện ấ kia rồi.

“Có nên tiến vào đảo nhỏ đó không?” La Chỉnh suy nghĩ một chút, nhưng không hề do dự. Đến được Thử Luyện Giả Chi Lộ không phải chuyện dễ dàng, sao mình lại có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Nguy hiểm trong cửa thử luyện ấ có thể sẽ rất lớn, thế nhưng cơ duyên chắc chắn cũng không nhỏ.

Nghĩ tới đây, La Chỉnh không ngồi nghỉ như các võ giả khác mà đi về phía con đường dẫn đến đảo nhỏ.

Những võ giả khác thấy La Chỉnh muốn đi vào đảo nhỏ thì trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Một tên Tiên Thiên Tam Trọng muốn thử thách trong cửa thử luyện ấ? Muốn chết sao?

Lần nào mở ra cũng có không ít đệ tử tinh anh đi khiêu chiến cửa thử luyện ẩn này, nhưng có mấy ai thật sự nhận được cơ duyên?

Ngược lại thân thể còn bị thương nghiêm trọng, thậm chí không ít kẻ đã phải bỏ mạng. Đạo lý người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn chính là như vậy.

Thử thách cửa thử luyện ẩn, không phải là không thể, nhưng phải nắm chắc năng lực của mình.

Bên lối đi có hai đệ tử mặc áo trắng, chính là đệ tử Vân Điện. Thấy La Chỉnh đi tới, khoe miệng hai người này nhếch lên, trong ánh mắt toát ra vẻ mỉa mai, một đệ tử Vân Điện nói: “Đứng lại.”

Thấy hai người này đứng ra cản đường, La Chỉnh nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Người Vân Điện chúng ta đang ở trong đó, ai không nhiệm vụ thì miễn vào!” Đệ tử Vân Điện thản nhiên nói.

“Ai không nhiệm vụ? Ha ha, mọi người đều đã tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, vì cớ gì mà nói chúng ta là những người không nhiệm vụ?” Sắc mặt La Chỉnh trầm xuống. Xem ra thế giới này đều như thế, đâu đâu cũng có người luôn cho rằng mình tài giỏi hơn người.

Lúc đầu La Chỉnh vào Thanh Vân Tông, những đệ tử sĩ tộc cũng tự cho rằng mình tài giỏi hơn người, hếch mắt lên trời. Còn những tên đệ tử Vân Điện này cũng như thế, bọn họ thật sự cho rằng Thử Luyện Giả Chi Lộ hoàn toàn là chuẩn bị cho bọn họ sao?

Thực tế, La Chỉnh đã đoán đúng.

Những đệ tử Vân Điện này thật sự nghĩ như vậy. Dù sao thì bọn họ mới là đệ tử chính thống của Vân Điện. Trong mắt bọn họ, một đám tông

môn nhĩ phẩm thấp kém không biết từ đâu chui ra, vốn không có tư cách ngồi ngang hàng với họ.

Cửa thử luyện ấn này là để người của Vân Điện tiến vào, những người khác dĩ nhiên biến thành “kẻ không có nhiệm vụ” nên không có tư cách chen chân.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Muốn Xuống Sao?

Nghe thấy những lời này của đệ tử Vân Điện, mặt những võ giả khác cũng tỏ vẻ tức giận. Bọn họ cũng muốn tiến vào cửa thử luyện ẩn, dùng thực lực và vận may của mình mà thử liều mạng. Kết quả lại bị hai tên đệ tử Vân Điện này chặn bên ngoài, nhưng khổ nỗi bọn họ không có can đảm trực tiếp chống lại đệ tử Vân Điện nên chỉ đành ở bên cạnh giương mắt nhìn.

“Ta nói các người không có nhiệm vụ thì chính là không có nhiệm vụ! Không phục? Các người chỉ là mấy tên tầm thường xưng vương xưng bá ở tông môn nhị phẩm của mình mà thôi. Ha ha! Nếu là ở Vân Điện chúng ta, còn chẳng đáng là cái lông mọ gì, đến vào топ 100 còn không nổi!” Đệ tử Vân Điện cười nói.

Câu này của đệ tử Vân Điện đã đắc tội với tất cả võ giả tông môn khác. Lúc này, ngay cả những võ giả không định đến đảo nhỏ thì trên mặt cũng thoáng vẻ tức giận.

“Vậy sao?” La Chỉnh cười nhạt, sau đó tay phải nhanh như tia chớp tóm cổ một tên đệ tử Vân Điện, sau đó như đại bàng giương cánh lôi tên kia đến bên đài cao, treo hẳn lên không trung.

Dưới chân tên kia chính là biển lửa dung nham mênh mông, chỉ cần La Chỉnh buông lỏng tay, chỗ này cũng không có thứ gì để đỡ thì tên đệ tử Vân Điện này chỉ còn nước rơi thẳng vào biển lửa.

“A a a, buông!” Tên đệ tử Vân Điện tức tối hét lên, sau khi bị La Chỉnh đánh lén, hắn còn chưa kịp phản ứng.

“Buông người ra? Là người nói đấy nhé...” La Chỉnh hơi buông lỏng tay, tên kia trượt xuống một đoạn. Lúc này tên đệ tử Vân Điện mới kịp phản ứng, nếu La Chỉnh buông tay, hắn nhất định sẽ chết.

“Khốn kiếp, kéo ta lên!” Đệ tử Vân Điện giãy dụa nổi giận mắg.

“Còn dám mắg người? Ta thật sự rất bội phục dũng khí của người.” La Chỉnh lại hơi thả lỏng tay, cả người tên kia đã nhẹ bắg, hai mắt ngập tràn sợ hãi, giờ thì không dám nói thêm câu nào. Nhưng hắn chưa rơi xuống, La Chỉnh lại vươn hai ngón tay giữ áo hắn lại.

Tính mạng của tên đệ tử này giờ phải dựa vào hai ngón tay của La Chỉnh và sức chống đỡ mong manh của quần áo.

Thật ra, với thực lực của đệ tử Vân Điện, La Chỉnh không thể dễ dàng ra tay như vậy. Chẳng qua tên đệ tử Vân Điện này quá mức tự mắg, bọn họ cho rằng hai chữ Vân Điện là một khối chữ vàng, chỉ cần lấy hai chữ “Vân Điện” ra thì những người này sẽ chỉ biết ngoan ngoãn thần phục, ngoan ngoãn nhường đường.

Thực tế nếu là lúc trước thì rất hiệu quả, chặn võ giả muốn tiến vào cửa thử luyện ẩn thì chỉ cần nói vài ba câu ứng phó là được, những võ đó vừa nghe thấy hai chữ Vân Điện thì cũng chỉ còn cách đứng bên giường mắt nhìn, cảm giác cao cao tại thượng này cũng không tệ.

Cho nên đệ tử Vân Điện không thể ngờ rằng La Chỉnh lại đột nhiên ra tay, hơn nữa còn cả gan treo hắn trên không như này, chỉ dùng hai ngón tay giữ cổ áo hắn.

Chẳng may áo rách thì hắn nhất định sẽ chết. Tên này điên rồi sao? Chẳng lẽ không sợ Vân Điện? Tên đệ tử Vân Điện đã căng thẳng đến cùng

cực, không dám cử động, đến thở cũng phải cẩn thận từng chút một.

“Tốt nhất là người nên cầu nguyện cho cái cổ áo của người bền chút. Giờ ta hỏi lại, cửa thử luyện ẩn này ta có thể đi vào không?” La Chỉnh khẽ cười nói, nụ cười hòa ái thế nhưng rơi vào trong mắt tên đệ tử Vân Điện kia thì lại đáng sợ như ác ma.

Một đệ tử Vân Điện khác thấy cảnh này cũng thấy quá mức sợ hãi nên vội nói: “Người... Người biết người đang làm gì không? Người muốn khiêu chiến Vân Điện sao?”

La Chỉnh quay đầu nhìn chăm chăm đệ tử Vân Điện vừa nói kia, như một con dã thú không thể nắm bắt được, khiến tên kia sợ hãi: “Lạ thật, các người đều muốn qua Thử Luyện Giả Chi Lộ để trở thành đệ tử tinh anh của Vân Điện, nói cách khác, các người giờ cũng chỉ là đệ tử bình thường của Vân Điện mà thôi. Ta thật không hiểu nổi, các người lấy tư cách gì mà đại diện cho cả Vân Điện? Hay cha người là Điện chủ của Vân Điện?”

“Ta...” Tên kia cứng họng. Tuy bọn họ mang danh đứng đầu trong đám đệ tử bình thường của Vân Điện thì cũng được coi là tinh anh trong tinh anh, nhưng nếu so với đệ tử tinh anh thực sự của Vân Điện thì địa vị còn kém xa. Nói cho cùng thì họ cũng chỉ là những đệ tử bình thường, tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ là muốn thăng cấp lên làm đệ tử tinh anh.

“Giờ các người còn ngăn cản ta không?” La Chỉnh cười nhạt: “Ngón tay ta hình như hơi tê rồi!”

Nói xong La Chỉnh lại hơi buông lỏng ngón tay, cổ áo tên đệ tử Vân Điện lại trượt xuống một phân, giờ thì La Chỉnh chỉ còn dùng ngón tay trở và đầu ngón cái mà giữ cổ áo tên kia nữa thôi.

Tên đệ tử Vân Điện kia thật đáng thương, hẳn đã sợ hãi đến cực hạn, hai mắt trợn lên nhưng không dám hét, không dám thốt lên dù chỉ một lời, cũng không dám lộn xộn.

“Không... Không... không ngăn nữa... Người kéo hẳn lên trước đã!”
Đệ tử Vân Điện kia nào dám cản đường nữa, bọn họ đâu thể ngờ tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng kia lại tàn nhẫn như vậy? Nếu không nói thế, hẳn mà buông tay thật thì phiền to rồi.

La Chỉnh nhẹ nhàng nhấc tay, tên đệ tử đang bị treo lơ lửng trên không đã được La Chỉnh lôi lên, tung lên không trung rồi nặng nề rơi xuống đài cao.

Chỉ trong chớp mắt rơi xuống đài cao, tên kia đã xoay người, khí thế trong người hoàn toàn bạo phát, chân nguyên cũng ào ào tuôn ra. Đệ tử Vân Điện này dường như cũng là một kẻ rất hung hăng, vừa thoát khỏi nguy hiểm đã muốn ra tay với La Chỉnh.

Thế nhưng tên đệ tử này vừa mới xoay người, vừa rút ra một thanh đoản kiếm nhỏ nhỏ thì chớp mắt đã có một đóa kiếm hoa xoẹt qua tay hắn.

“Xoẹt!”

Trên cánh tay tên đệ tử Vân Điện đã nở rộ một đóa hoa máu xinh đẹp, đoản kiếm và cả một đoạn cánh tay của hắn, cùng rơi xuống đất.

Lưu Quang Kiếm lay động trên tay La Chỉnh, một giọt máu từ mũi kiếm nhỏ xuống, không cách nào lưu lại trên mặt kiếm trơn láng. Vẻ mặt La Chỉnh lạnh lùng nói: “Thật sự nghĩ rằng khi này là ta hù người thôi sao? Khiến người kích thích chút mà lại không tổn hao sợi tóc nào mà buông tha người? Thật sự nghĩ rằng hai chữ ‘Vân Điện’ là kim bài miễn tử của người đấy à?”

Thấy cảnh này, các võ giả đều im lặng.

Thiếu niên này, rất tàn cmn ác!

Hai nữ đệ tử Thái Vân Tông thì càng che miệng kinh hãi.

Trên đài cao lúc trước, bọn họ vốn nghĩ La Chính không biết lượng sức mình mà khiêu chiến Bàng sư ca của Lam Vân Tông, thậm chí còn nghĩ tới chuyện Bàng sư ca sẽ không khiêu chiến với hắn, nên hắn mới nói ra mấy câu mạnh mẽ đó, chẳng qua chỉ là cáo mượn oai hùm.

Không ngờ là hắn vốn không sợ, đối phó với người Vân Điện cũng không hề nường tay, một nhát kiếm cứ thế mà chặt đứt cánh tay đệ tử Vân Điện.

Thế này thì còn gặp bao nhiêu chuyện nữa?

Võ giả ở đây đều là đệ tử đứng đầu tông môn nhị phẩm, bàn về thực lực thì họ đều kém xa những đệ tử trong top 10 đệ tử hàng đầu của Vân Điện, nhưng bọn họ không hề sợ hãi hai kẻ đứng canh cửa này, thứ họ sợ chính là Vân Điện.

Dù là Lam Vân Tông, Tường Vân Tông, hay bất kỳ tông môn nào khác thì ngay từ đầu bọn họ đã biết rõ sự tồn tại của Vân Điện. Vân Điện chính là tông môn tứ phẩm, dù là tông chủ tông môn nhị phẩm thì cũng chỉ là một chấp sự nho nhỏ trong Vân Điện mà thôi. Như vậy có thể tưởng tượng sự tồn tại của Vân Điện chí cao vô thượng tới cỡ nào?

Cho nên đụng phải đệ tử Vân Điện thì dù là thực lực đệ tử Vân Điện không bằng bọn họ, những võ giả này cũng không dám ra tay.

Nhìn cánh tay cụt của mình, tên đệ tử Vân Điện cũng sợ ngây người, hắn ôm vết thương cắn răng nói: “Người... Người dám chém đứt tay ta! Ta...”

Không ngờ tên này còn chưa nói hết, Lưu Quang Kiếm của La Chính đã đặt trên mặt, mũi kiếm chạm trúng mi tâm hắn, một giọt máu theo vết thương chảy xuống.

“Ta, không có tâm trạng nghe mấy lời nói nhảm của người. Mấy câu này ta nghe quá nhiều lần rồi, mất hết kiên nhẫn rồi. Người nói thêm chữ nữa, chết!”

La Chỉnh mặt không đổi sắc mà nói.

Tên đệ tử Vân Điện này vẫn đang run rẩy. Có thể bước vào Thử Luyện Giả Chi Lộ thì tên này cũng coi như là đứng đầu trong đám đệ tử bình thường, là cường giả Chiếu Thần Tam Trọng, cao hơn La Chỉnh cả một cảnh giới lớn, thế mà lại sợ La Chỉnh đến mức run rẩy.

Đệ tử Vân Điện khác thấy thế cũng tức thời ngậm chặt miệng lại. Cụt tay cũng không phải chuyện khó giải quyết, ít nhất vẫn còn cánh tay còn lại, chỉ cần dùng đan dược phụ trợ thì trong thời gian ngắn cũng có thể tại nối lại. Nhưng đoạn tay nối này sẽ không được như cánh tay lúc trước, hơn nữa phải tốn một khoảng thời gian mới có thể khôi phục hoàn toàn được. Đối với bất kỳ một võ giả nào thì đây là một thiệt hại không hề nhỏ.

Thu kiếm vào bao, nhét lại vào nhẫn tu di, La Chỉnh cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến lối đi bên cạnh đài cao, để lại một đám võ giả với ánh mắt kính sợ.

Thực ra từ đầu đến cuối, La Chỉnh cũng không lộ hết thực lực siêu cường của mình, không ít võ giả đều có được thực lực này, nhưng bọn họ ngàn vạn lần cũng không dám làm chuyện động trời như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Nhện Mặt Quỷ

Bên ngoài cửa lớn hình vòm, Phí Hàm ha ha ha ha cười nói: “Giỏi, rất giỏi! Sát phạt quyết đoán, quả nhiên dũng mãnh. Tên nhóc này thật đáng bậc anh tài. Lão Thạch, người cũng tốn không ít tâm huyết cho La Chính đấy nhỉ?”

Thấy biểu hiện của La Chính, tâm tình Thạch Kinh Thiên rất sáng khoái. La Chính không chỉ có thực lực cường đại mà về thủ đoạn hay tâm tính cũng mạnh mẽ hơn nhiều cái tên Lý Dật Phong ngu ngốc kia.

Nói trắng ra, đệ tử Vân Điện kiêu ngạo chẳng qua là dựa vào Vân Điện mà áp chế đệ tử tông môn nhị phẩm, điều này cũng không thể trách đệ tử Vân Điện được, dù kẻ nào trở thành đệ tử Vân Điện thì đều biết mượn thanh thế của Vân Điện cả. Thế nhưng La Chính rõ ràng thấu hiểu hơn những kẻ khác.

Hắn biết rõ thân phận của đối phương, cũng rất rõ ràng rằng chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh thì sẽ được Vân Điện coi trọng. Đúng rằng người là đệ tử Vân Điện đấy, nhưng ta sẽ trở thành đệ tử Vân Điện còn ưu tú hơn người. Mọi người đều cùng một trình độ, người dùng cái danh Vân Điện để uy hiếp ta? Nằm mơ!

Có thể hiểu được điều này cho thấy La Chính không chỉ là người có thực lực, mà còn là người có mắt nhìn và rất tự tin.

Thế nhưng Phí Hàm nói Thạch Kinh Thiên tốn không ít tâm huyết, những lời này khiến hắn hơi hổ thẹn.

Thạch Kinh Thiên là tông chủ Thanh Vân Tông, trong đại hội toàn phong lần trước cũng chỉ lưu ý những đệ tử như Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu, Vương Doãn, Mạc Vũ Hình, nhưng lại chưa từng nghe thấy cái tên “La Chỉnh” này, càng không biết La Chỉnh là ca ca của La Yên.

La Chỉnh vốn chỉ như một kẻ xông ra giữa chừng, nếu không phải trong đại hội toàn phong La Chỉnh tỏ ra chói lọi nhất thì Thạch Kinh Thiên cũng chẳng mấy may để tâm đến tên nhóc không biết từ đâu tới này.

Cho nên đừng nói đến chuyện tiêu hao tâm huyết, ngay cả chỉ điểm Thạch Kinh Thiên cũng chưa từng.

Cho nên nghe trưởng lão Phí Hàm nói vậy, Thạch Kinh Thiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười trừ.

Với lần Thử Luyện Giả Chi Lộ này, Thạch Kinh Thiên đúng là một đường thuận lợi, không chỉ có La Chỉnh nhận được khen ngợi của trưởng lão Phí Hàm mà biểu hiện của Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng rất tốt. Thông qua Tín Khuê, Thạch Kinh Thiên cũng biết Hoa Thiên Mệnh đã qua được giai đoạn hai của Thử Luyện Giả Chi Lộ, Bùi Thiên Diệu cũng tương tự như vậy.

Bốn vị tông chủ lúc này cũng chỉ có thể ghen tị và ngưỡng mộ, Vệ Ngọc Long càng không còn gì để nói. Hoa Thiên Mệnh xếp thứ ba nhưng lại vượt qua đệ tử Lạc Vân Tông bọn họ, phía trước còn có Bùi Thiên Diệu và La Chỉnh càng quái dị hơn, vậy thì biết so kiểu gì? Có mà không tài nào so được!

“Có điều, tuy La Chỉnh lợi hại, nhưng nếu gặp phải Trác Bất Phàm và Triệu Tiểu Hoa của Vân Điện ta, sợ là sẽ gặp phiền phức. Để xem La Chỉnh ứng phó ra sao.” Phí Hàm lắc đầu cười nói: “Hy vọng La Chỉnh không gây ra xung đột quá lớn, nếu không sẽ gặp bất lợi.”

“Trác Bất Phàm? Phí lão, ngài nói con trai của Trác đại tiên sinh đúng không?” Long bà bà Thái Vân Tông bỗng nhiên cười nói. Sắc mặt lão thái bà từ đầu đến cuối vẫn luôn đen như thế, vậy mà không ngờ khi nhắc tới cái tên Trác Bất Phàm, trên mặt lại nở nụ cười.

Phí Hàm trưởng lão gật đầu: “Trác đại tiên sinh rất quan tâm đến lần tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ này của Trác Bất Phàm. Vốn dĩ ông ấy đã định đến xem nhưng đáng tiếc, đúng lúc Vân Điện có chuyện nên không đến được.”

Long bà bà cười ha ha, để lộ hàm răng không trọn vẹn: “Trác Bất Phàm thực sự là rồng phượng giữa loài người, cũng không thể đánh đồng với mấy nhân vật nhỏ bé như La Chính.”

“Long bà bà, sao ngài lại nói khó nghe vậy, ai là nhân vật nhỏ bé? Ta biết đại đệ tử của ngài là Kim Xảo Ngưng vừa mới định hôn với Trác công tử, nhưng cũng không thể hạ thấp đệ tử Thanh Vân Tông ta như vậy được!” Thạch Kinh Thiên nhất thời mất hứng. Mặc dù biết Long bà bà này rất khó chơi, nhưng ngài luôn luôn bao che khuyết điểm như Thạch Kinh Thiên lại không nhịn được. Hơn nữa La Chính lúc này đang khiến hãnh hân diện, sao ngài lại không ra mặt giúp La Chính chứ?

“Hừ! Cũng chỉ là một tên tiểu bối bình dân mà thôi, Long bà bà ta nói có hai câu thì đã sao? Lẽ nào hai chữ La Chính có khắc vàng? Có điều, dù biểu hiện cũng kinh diễm đấy, nhưng ta thấy tên nhóc này quá sắc bén, định trước là không tiến xa được. Trác Bất Phàm và La Chính xuất hiện trên cùng một con đường trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhất định sẽ chạm mặt. Ngài cứ chờ xem, hơn nữa ta...”

Long bà bà thao thao bất tuyệt một hồi, nói đến mức Thạch Kinh Thiên phải cau mày, khiến các tông chủ khác cũng cười thầm.

Ai cũng biết Long bà bà phiền phức khó chơi, ai bảo Thạch Kinh Thiên lại đi trêu chọc bà ấy?

Thạch Kinh Thiên cạ lời, không phản bác Long bà bà, nhưng trong lòng lại thầm mắng lão thái bà này mười vạn lần. Cứ chờ xem, thực lực của La Chỉnh tuyệt đối không đơn giản như những gì thể hiện ra bên ngoài, có là con trai của Trác đại tiên sinh thì đã sao? Dù Triệu Tiểu Hoa lợi hại hơn nữa thì thế nào?

Trong lúc các nhân vật lớn đang bàn tán thì La Chỉnh đã đi đến phía sau của lối đi bên đài cao. Nếu nói đây là cửa thử luyện ấ thì cũng chưa đúng lắm. Trên biển lửa Phần Thiên dựng lên từng trụ đá, tạo thành một đường đi thật dài, chỉ cần phóng mắt ra xa là có thể nhìn thấy, sao lại gọi là “ấ” được?

Nhưng đi qua Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng không nhất định phải bước đến đảo nhỏ này, vì vậy đảo nhỏ nên gọi là cửa thử luyện được chọn.

Sau khi đi qua con đường này, La Chỉnh bước lên trên hòn đảo nhỏ.

Từng đợt dung nham cuộn cuộn vỗ vào tảng đá, đọng lại thành từng mảng đen nhánh bám trên tảng đá. Nham thạch tầng tầng lớp lớp chồng chéo lên nhau như những nếp nhăn.

Có thể hình thành một đảo nhỏ trên biển lửa Phần Thiên vốn đã là một kỳ tích, nhưng điều khiến La Chỉnh cảm thấy kỳ lạ hơn chính là trên đảo này lại có cây cối.

Phải hiểu rằng biển lửa Phần Thiên chính là biển dung nham, không khí nơi này cực kỳ kém, trong mũi ngập mùi lưu huỳnh, võ giả có khí lực cường đại mới không bị ảnh hưởng, nếu người thường mà đến đây thì e là chỉ một lúc thôi sẽ bị sặc mùi mà choáng váng, hoàn toàn không thể chịu nổi.

Thực vật lại càng nhạy cảm với không khí hơn, vậy mà lại có thể sinh tồn trên đảo, thế nên chỉ có thể cảm thán tạo hóa thật thần kỳ.

Nhưng sau khi La Chỉnh thấy những cái cây đổ bò trên mặt đất thì đã có thể tiếp nhận đủ loại quái dị trong cái không gian vớ vụn này rồi.

Đã quen mắt nhìn biển dung nham mênh mông, nên giờ này bước vào một cánh rừng khiến cho La Chỉnh thấy vui thích.

Ngoài niềm vui này, La Chỉnh còn nâng sự cảnh giác lên mức cao nhất. Nếu đã là cửa thử luyện ẩn thì độ khó chắc chắn sẽ không thấp.

Trong rừng này còn có lối đi, rõ ràng đây là lối đi do con người cố sức mở ra, khắp nơi đều là những cành cây bị vết dao chặt đứt, hơn nữa còn có những vết chân lộn xộn.

Lối này chắc là mấy đệ tử Vân Điện lúc trước mở đường.

Đã có đường mở sẵn nên La Chỉnh tự nhiên được hưởng lợi, cứ thế theo lối mà đi thẳng. Mới đi được vài chục bước, những tiếng ồn ào huyên náo đã truyền đến tai La Chỉnh, nhưng hắn vừa quay đầu lại thì âm thanh kia lại biến mất.

Quan sát trên dưới, trái phải cũng không thấy cái gì, để chắc chắn hơn, La Chỉnh thậm chí còn dùng linh hồn để dò xét xung quanh, nhưng ngoài cây cối ra thì vẫn không có gì như trước.

La Chỉnh lại cất bước, tiếp tục đi về phía trước, thế nhưng hắn vừa bước được vài bước thì lại nghe thấy tiếng huyên náo khi nãy.

“Rốt cuộc là thứ gì?” La Chỉnh nhíu mày. Hắn dừng bước quan sát xung quanh nhưng kết quả vẫn vậy.

Dù không phát hiện ra thứ gì nhưng La Chỉnh lại chắc chắn mình đã bị thứ gì đó theo dõi, những thứ này lại rất am hiểu chuyện ẩn nấp, đến cả người có cảm giác nhạy bén như hắc cũng không thể phát hiện được.

Ngay khi La Chỉnh vừa bước đi thì trong nháy mắt âm thanh huyền ảo kia lại vang lên, hắc lập tức quay đầu lại thì thấy những con nhện to khoảng năm nắm đang bò trên thân cây, trên lưng chúng đều có một bộ mặt quý.

“Nhện mặt quý? To thế?”

Tuy hiếm khi thấy nhện mặt quý, nhưng ở Đông Vực, loại sinh vật này rất nhiều người biết, bởi trên lưng chúng đều có một khuôn mặt quý, hơn nữa độc tính rất mạnh, còn có thể làm thuốc, luyện đan, chế độc, rất nhiều công dụng.

Nhưng kích thước của nhện mặt quý lại rất nhỏ, chứ làm gì có con nào to chừng nắm tay như này. Càng kỳ lạ hơn chính là bọn chúng dường như có thể tự ngăn khí tức của mình. Nếu như chúng nằm dưới phiến lá thì La Chỉnh không thể tìm được sự tồn tại của chúng.

Biết bao nhiêu con nhện mặt quý bám chi chít trên thân cây, có vẻ như đang nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, lúc nào cũng có thể xông lên tấn công.

“Đi!”

La Chỉnh quay người lại, hướng lưng về con đường vượt rừng, rồi không ngừng lùi về sau, Lưu Quang Kiếm tạo ra từng đường kiếm ý viên mãn, bắt đầu xoay tròn.

“Xoạt xoạt xoạt...”

La Ching vừa động thì mấy con nhện mặt quỷ kia cũng bắt đầu di chuyển, nhảy tới nhảy lui quanh rùng, rõ ràng chúng muốn cạy đông để bọc kín La Ching lại.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Trận Thập Nhị Địa

Phía trước có bảy tám con nhện mặt quỷ nhào về phía La Chỉnh, La Chỉnh gần như có thể nhìn rõ chiếc răng nọc của chúng loé ra màu xanh đen sáng bóng, rõ ràng là bên trên có chứa kịch độc. Nếu bị cắn trúng một cái, không mất mạng ngay lập tức thì cũng tê liệt toàn thân.

Đối với răng nọc của nhện mặt quỷ, La Chỉnh cũng không phải sợ hãi gì, cơ thể hắn là linh khí thượng phẩm, bách độc bất xâm. Nhưng vấn đề là bản thân bị cái thứ gớm ghiếc như thế vây lại, chỉ cần nghĩ thôi là đã nổi hết cả da gà lên rồi.

“Phá cho ta!”

“Vèo vèo vèo vèo...”

Vô số luồng kiếm ý tạo thành lốc xoáy tiến về phía mấy con nhện mặt quỷ kia.

“Leng keng leng keng leng keng...”

Nhưng điều làm La Chỉnh bất ngờ là khi lốc xoáy kiếm ý của hắn tiến tới đám nhện mặt quỷ thì lại tạo ra âm thanh giống như khi va chạm với kim loại.

“Cứng đến vậy?”

Kiếm ý viên mãn của La Chỉnh sắc bén đến mức nào? Vậy mà lại không thể chém đứt được lớp phòng ngự của đám nhện mặt quỷ này, chỉ có

thể thối bay bọn chúng thôi.

Sau khi đám nhện mặt quỷ bị La Chỉnh thối bay, lăn mấy vòng trên đất thì lại bình yên vô sự bò dậy, há chiếc răng nọc ra kêu “xi xi” với La Chỉnh, sau đó lập tức nhào lên lần nữa.

Nếu La Chỉnh sử dụng toàn lực, tất nhiên có thể đánh chết mấy con nhện mặt quỷ này. Theo phán đoán của hắn, lực phòng ngự của mấy con nhện mặt quỷ này có lẽ thấp hơn Hoả Bức Ma Ngư một chút. Nhưng nhiều nhện mặt quỷ như vậy, nếu giết từng con, từng con thì hoàn toàn không thể giết hết.

Vì vậy La Chỉnh chỉ có thể lợi dụng kiếm ý cuốn mấy con nhện này đi rồi bản thân thì không ngừng đi về phía con đường do mấy đệ tử Vân Điện mở ra.

Bị mấy con nhện mặt quỷ này đuổi theo một lúc lâu, cuối cùng La Chỉnh cũng chạy ra khỏi khu rừng. Vừa mới lao ra khỏi rừng đã thấy một khe núi rộng lớn, mà rõ ràng đám đệ tử Vân Điện kia đang ở đó.

Hoá ra không phải chỉ có mình La Chỉnh bị mấy con nhện mặt quỷ này vây công, đám đệ tử Vân Điện cũng vậy. Trong khe núi rộng rãi này chất đầy thi thể của nhện mặt quỷ, cách đó không xa có mười hai vị đệ tử Vân Điện đang đứng ở vị trí của mình, bố trí trận pháp.

Võ giả có thể lợi dụng sự kết hợp của chân nguyên và công pháp để thi triển một vài trận pháp mạnh mẽ.

Mười hai vị đệ tử Vân Điện trước mắt này đang làm như thế. Trận pháp của bọn họ được Vân Điện truyền thừa, hình như uy lực của trận pháp này rất lớn. Từng đợt nhện mặt quỷ kéo tới xung quanh thì chợt nghe thấy gã thanh niên mặc áo trắng đứng ở giữa đưa ra mệnh lệnh: “Canh Kim Thích!”

Sáu người bên trái cùng duỗi tay trái ra, đè vào một huyết vị trên cánh tay phải của mình, sau đó chân nguyên của sáu người dung hợp lại với nhau, ngưng tụ thành từng cây giáo dài màu vàng trên mặt đất, ngay lập tức đâm xuyên một đợt sóng lớn nhện mặt quỷ.

Sau đó gã thanh niên mặc áo trắng lại ra lệnh: “Tì Hoả Thiêu!”

Sáu vị đệ tử khác của Vân Điện lại bắt đầu vận chuyển chân nguyên, từng đợt lửa đỏ hùng hực cuốn về phía một đám nhện mặt quỷ khác, uy lực của ngọn lửa này vô cùng lớn, chỉ một lát đã đốt mấy con nhện mặt quỷ kia thành tro.

Gã thanh niên mặc áo trắng đứng ở giữa nhìn thấy La Chỉnh lao đến đây một mình, sau lưng còn dẫn theo một đám nhện mặt quỷ, sắc mặt trầm xuống: “Đệ tử Vân Điện chúng ta đang vượt ải, sao lại có người khác đi vào là thế nào?”

Gã thanh niên áo trắng nói xong, sắc mặt mười hai vị đệ tử khác cũng ảm đạm nhìn La Chỉnh, rõ ràng bọn họ không muốn có người khác đi vào đảo nhỏ này, cho nên mới phái hai người đứng canh giữ ở lối vào dài cao, không ngờ vẫn có người đi vào được, đúng là không biết sợ chết là gì.

Kiểm ý trong tay La Chỉnh vô cùng lớn, tạo thành kiếm ý hộ thể, bao bọc bản thân kín không một kẽ hở, mấy con nhện mặt quỷ nhào về phía La Chỉnh đều không có kết quả tốt đẹp gì, hễ con nào nhào lên là bị kiếm ý của hắn bắn ngược lại ngay.

Nghe thấy lời nói của gã thanh niên áo trắng kia, La Chỉnh vẫn đứng thẳng tại chỗ, cười lạnh nói: “Thử Luyện Giả Chi Lộ là do nhà ngươi mở hay sao? Không lẽ các người vượt ải thì ta không được vào à? Nực cười!”

Sắc mặt mười ba người Vân Điện bất ngờ thay đổi, đặc biệt là trong ánh mắt của gã thanh niên áo trắng kia lộ ra một chút hung ác nham hiểm.

Ban đầu, gã chỉ muốn cảnh cáo thằng nhóc này một phen rồi đuổi hẳn đi là được rồi, không ngờ tên này lại không biết điều đến thế.

“Hừ! Nếu người đã muốn chết thì đừng có trách ta.” Bỗng nhiên gã thanh niên áo trắng lên tiếng: “Khảm Phong Sát!”

Gã thanh niên áo trắng này cũng là một người tàn nhẫn quyết đoán, một lời không hợp đã trực tiếp mượn đại trận của cấp dưới để giết chết La Chỉnh!

Đại trận do mười hai vị đệ tử Chiếu Thần Cảnh tạo ra, uy lực sao lại không khủng bố cho được?

Lại lấy mấy con nhện mặt quỷ kia làm ví dụ, La Chỉnh phải dùng toàn lực để thi triển một kiếm mới có thể tiêu diệt được một con, có lẽ sử dụng phi đao nát thì có thể giết chúng nhanh hơn, nhưng có nhanh hơn nữa thì vẫn kém đại trận này của bọn họ, bọn họ chỉ cần dùng chân nguyên công kích một lần là có thể giết chết một đám nhện mặt quỷ lớn rồi.

Thấy từng cơn gió màu tro nhạt hình thành, cuốn đến chỗ mình, mặt La Chỉnh biến sắc, lui về sau ngay lập tức.

Mẹ kiếp! Gã thanh niên áo trắng trong đám đệ tử Vân Điện này đúng là kẻ hung ác, vừa gặp mặt đã ra tay, thật là bá đạo.

Cũng có nhiều người rất bá đạo, nhưng muốn bá đạo thì cần phải có thực lực, đối mặt với đại trận do đệ tử Vân Điện tạo thành, cho dù là La Chỉnh cũng chỉ có thể tạm tránh đi, chạy về một hướng khác của khe núi để trốn.

“Bây giờ mới muốn trốn? Muộn rồi...” Gã thanh niên áo trắng cười lạnh nói, vung tay lên, cái Khảm Phong Sát được tạo ra từ đại trận lại bám theo La Chỉnh một đoạn.

Áp lực của ngọn gió này đúng là rất khủng bố, gần như phá huỷ tất cả những thứ gặp phải trên đường, bất kể là nhện mặt quỷ hay là núi đá cứng rắn thì đều bị cơn gió này xoắn giết thành mảnh vụn, bột phấn.

Tuy bản thân La Chỉnh có cơ thể là linh khí thượng phẩm, không đến mức bị xoắn chết, nhưng nếu bị cuốn vào thì chỉ sợ cũng sẽ bị thương nặng. Đối mặt với sự xoắn giết của Khảm Phong Sát, La Chỉnh lập tức tăng tốc đến cực hạn! Lúc này chỉ có thể không ngừng thay đổi phương hướng, nhanh chóng tránh né.

Khảm Phong Sát kia cũng liên tục dán sát sau lưng La Chỉnh, dưới sự điều khiển của gã thanh niên áo trắng ở đằng kia, nó cứ như hình với bóng, theo sát không ngừng!

“Kiểm bộ!”

Dưới tình huống nguy cấp, La Chỉnh thi triển ra kiểm bộ quỷ dị, không ngừng thay đổi phương hướng, thân hình lúc xa lúc gần, lúc bên trái lúc bên phải.

Mãi đến khi La Chỉnh đi vòng ra phía sau khe núi, rời khỏi tầm mắt của đám đệ tử Vân Điện thì cái Khảm Phong Sát kia mới mất đi mục tiêu, cuối cùng mạnh mẽ lao vào vách đá.

Với uy lực của cơn gió này, La Chỉnh đoán nó có thể trực tiếp đào vách đá thành một cái hang lớn. Nhưng đúng vào lúc này, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Lúc cơn gió vừa đụng vào vách đá ở đằng kia, bề ngoài của vách đá lại xuất hiện một vầng ánh sáng màu vàng, bao bọc lấy vách đá dựng đứng, mặc cho cơn gió này cắt chém thế nào thì cũng không thể cắt được dù chỉ một chút.

“Vách đá này... bên ngoài có một tầng kết giới? Đây là một phần của cửa thử luyện ẩn sao?”

Những thứ trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, đều là do tổ tiên sắp đặt ra từ hàng trăm năm trước, nếu đã gọi là Thử Luyện Giả Chi Lộ, vậy thì tất nhiên cửa thử luyện ẩn này cũng lấy khảo nghiệm là chính, La Chỉnh vừa mới lên đảo nhỏ đã gặp phải mấy con nhện mặt quỷ kia, nhưng cũng không rõ nội dung thử luyện thật sự cuối cùng là gì.

Dưới tình huống vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện, La Chỉnh không dám tùy tiện đi tới đi lui. Mấy tên đệ tử của Vân Điện còn hiểu rõ Thử Luyện Giả Chi Lộ hơn hẳn, nếu như bọn họ chọn giết đám nhện mặt quỷ ở bên kia khe núi thì nhất định là có mục đích gì đó. Ngay lập tức La Chỉnh núp vào một góc của khe núi, lén lút quan sát động tĩnh của đám đệ tử Vân Điện này.

Ở cổng vòm bên ngoài, hình ảnh của La Chỉnh đang hiện ra trên Tín Khuê.

Uy lực của Khảm Phong Sát vừa rồi quá đáng sợ, sắc mặt Thạch Kinh Thiên có hơi khó coi. Nếu như La Chỉnh thật sự bị cuốn vào, thì tưởng tượng cũng biết rõ kết quả. Cũng may, tên nhóc La Chỉnh này trốn nhanh...

“Triệu Tiểu Hoa cũng không phải dễ chọc đâu, nếu bây giờ La Chỉnh đi gây sự với hắn, có lẽ sẽ phải chịu thiệt.” Phí Hàm lắc đầu nói.

“Ầy! Thực lực của Trác Bất Phàm còn mạnh hơn Triệu Tiểu Hoa một phần, La Chỉnh vừa gặp phải Triệu Tiểu Hoa đã trốn nhanh như thỏ rồi, vậy nếu gặp Trác Bất Phàm có lẽ còn thảm hơn. Thạch Kinh Thiên, có lẽ người nên dạy đám đệ tử Thanh Vân Tông các người, không nên cái gì cũng tự cho mình là đúng, cái mạng này cũng chỉ có một thôi nha!” Long bà bà nhìn thấy cảnh La Chỉnh cướp đường mà chạy lúc bị Khảm Phong Sát đuổi theo, lại nhếch môi nở nụ cười.

Nhưng Phí Hàm lại lắc đầu nói: “VẬY CŨNG CHƯA CHẮC, NHỮNG ĐỆ TỬ CỦA VÂN ĐIỆN CHÚNG TA CÓ THỂ THAM GIA THỬ LUYỆN GIẢ CHI LỘ THÌ THỰC LỰC NHẤT ĐỊNH ĐƯỢC XẾP VÀO LOẠI ĐỨNG ĐẦU, HUỐNG CHI KHẨM PHONG SÁT VỪA RỒI LÀ TỪ TRẬN THẬP NHỊ ĐỊA DO TRIỆU TIỂU HOA TẬP HỢP SỨC MẠNH CỦA MƯỜI HAI VỊ ĐỆ TỬ TẠO THÀNH. ĐỪNG NÓI LÀ LA CHINH, CHO DÙ LÀ CƯỜNG GIẢ MỚI VÀO THẦN ĐAN CẢNH THÌ CHỈ SỢ CŨNG KHÓ CÓ THỂ VƯỢT QUA ĐƯỢC. LA CHINH LỰA CHỌN CHẠY TRỐN CŨNG LÀ CHUYỆN BÌNH THƯỜNG.”

Thạch Kinh Thiên cũng thuận thế phản kích Long bà bà: “PHÍ TRƯỞNG LÃO NÓI PHẢI. MƯỜI HAI NGƯỜI, LẠI THÊM MỘT TÊN TRIỆU TIỂU HOA THÌ CHÍNH LÀ MƯỜI BA NGƯỜI ĐỐI PHÓ VỚI MỘT NGƯỜI, VẬY MÀ LẠI ĐỂ LA CHINH CHẠY THOÁT MẤT. HỜ! LA CHINH CỦA CHÚNG TA CÓ CHẶT VẬT ĐẾN MỨC NHƯ NGƯỜI NÓI ĐÂU? HUỐNG CHI MẤY TÊN ĐỆ TỬ VÂN ĐIỆN NÀY CŨNG KHÔNG THỂ CỨ BÀY RA TRẬN THẬP NHỊ ĐỊA MÃI ĐƯỢC, CHƯA CHẮC LA CHINH PHẢI CHỊU THIỆT ĐÂU!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Rừng Báu

Đúng là La Chinh đã nhìn thấu điểm này của đối phương nên mới không rời khỏi đây.

Mặc dù thực lực của gã thanh niên áo trắng kia mạnh mẽ, nhưng La Chinh cũng không đến mức quá sợ hãi, còn về 12 người kia, nếu không phải tạo thành đại trận thì hẳn càng không phải sợ gì.

Lúc này cũng là do hấn xúi quẩy, vừa mới lao ra đã gặp đúng lúc 12 người này hợp thành đại trận, thế nên đành phải đứng mũi chịu sào, bị đại trận này công kích.

Những người này không thể kéo dài trận địa này liên tục được, hẳn chỉ cần cẩn thận từng li từng tí giữ vững khoảng cách thì chắc sẽ an toàn.

Triệu Tiểu Hoa là người chỉ huy trận Thập Nhị Địa, không ngừng giết chết mấy con nhện mặt quỷ trên đảo nhỏ. Hòn đảo nhỏ này gần như bị đám nhện mặt quỷ chiếm cứ, thế nhưng uy lực của trận Thập Nhị Địa cũng rất lớn, từng đám, từng đám bị giết chết, dù nhện mặt quỷ có đến nhiều hơn nữa cũng bị giết sạch sẽ.

Sau thời gian ba nén hương, số lượng nhện mặt quỷ lao từ trong rừng ra càng ngày càng ít, đám nhện mặt quỷ còn sót lại cũng ý thức việc được dùng số lượng chẳng thể nhấn chìm được đám người này nên cuối cùng lui về lại trong rừng.

Sau khi nhện mặt quỷ biến mất, Triệu Tiểu Hoa vung tay lên: “Tản trận!”

Từng đường chân nguyên tạo thành khe hở rồi biến mất dưới chân mỗi người, tan vỡ ra. Lúc này, mười hai tên đệ tử kia mới được hoạt động tay chân, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

Mặc dù uy lực của trận Thập Nhị Địa rất lớn, nhưng muốn bố trí cũng tương đối phiền phức, vừa phí thời gian lại vừa phí sức.

“Sư ca, cuối cùng thì phải làm thế nào mới qua cửa thử luyện ẩn này? Chúng ta vào đây không phải là để giết mấy con nhện mặt quỷ này chứ?” Một vị đệ tử hỏi.

Triệu Tiểu Hoa khẽ mỉm cười nói: “Tất nhiên là không phải, mấy con nhện mặt quỷ này chỉ là một chút trở ngại nho nhỏ mà thôi, khó khăn thật sự là ở vách đá dựng đứng kia kìa!”

“Vách đá?” Đám đệ tử Vân Điện cùng nhau quay đầu nhìn lại.

Triệu Tiểu Hoa khẽ vươn tay, một thanh phi tiêu hình chim yến bắn ra từ tay hắn, bay về phía khe hẹp của vách đá.

“Đình!”

Trong suy nghĩ của đám đệ tử Vân Điện này, với uy lực từ phi tiêu hình chim yến của Triệu Tiểu Hoa, chỉ sợ có thể cắm thẳng vào bên trong vách nhám thạch.

Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, trong nháy mắt khi phi tiêu hình chim yến tiếp xúc với vách đá thì có một lớp màn sáng phát ra, bắn phi tiêu ngược trở lại.

“Kết giới này... có chuyện gì vậy?” Có đệ tử Vân Điện hỏi.

Triệu Tiểu Hoa không trả lời mà đi sang đó quan sát vách đá, hình như đang không ngừng tìm kiếm một chỗ nào đó trên vách đá.

Mọi người cảm thấy tò mò nên đều quay người tụ tập lại quan sát hành động kỳ quái này của Triệu Tiểu Hoa. La Chính đang núp trong góc, cũng thầm quan sát chuyện ở phía xa. Lúc này, hẳn cũng phát hiện vách đá này có chỗ kỳ lạ rồi, có điều hẳn cũng không hiểu rõ lắm, cuối cùng cái cửa thử luyện ẩn này bố trí mấy cái kết giới kia để làm gì.

Cũng không mất bao lâu, hình như Triệu Tiểu Hoa tìm thấy được cơ quan nào đó, rồi bỗng nhiên vào lúc này, toàn bộ khe núi không ngừng chấn động, rung lắc.

“Ầm ầm ầm ầm...”

Giống như có một người khổng lồ nào đó liên tục lắc mạnh, những tiếng động lớn vang vọng trong khe núi làm cho người ta cảm thấy đỉnh tai nhức óc.

Đúng lúc này, vẻ mặt của mọi người đều thay đổi, đến La Chính cũng nhướn mày lên!

Vách đá trong khe núi đang biến đổi hình dạng?

Một sơn động khổng lồ từ từ xuất hiện trên vách đá dựng đứng, cùng lúc đó, vô số đoạn nham thạch cũng nhô ra từ trong khe núi.

“Đám nhện mặt quỷ vừa rồi chẳng qua chỉ là món khai vị thôi, khảo nghiệm thực sự của cửa thử luyện ẩn là ở đây này!” Triệu Tiểu Hoa thản nhiên nói.

“Đó là cái gì? Rương báu?”

“Đúng là rương báu. Rương báu này tản ra loại khí thể thật kỳ quái, nó hẳn là một món bảo vật rất tốt!”

“Chỉ cần nhìn thôi đã thấy mấy rương báu này có phẩm cấp không tầm thường, không biết bên trong nó là cái gì nhỉ?”

Từ vách đá ban đầu lại nhô ra một mỏm đá, trên đó được đặt một đồng rương báu. Bề ngoài mấy cái rương trông cũng không khác nhau lắm, nhưng màu sắc thì lại không giống nhau.

Tầng dưới cùng của vách đá là một cái rương báu màu đỏ, tầng thứ hai là màu xanh, tầng thứ ba là màu bạc, còn tầng thứ tư là màu vàng, nhưng tầng thứ năm thì lại là màu đen.

“Mấy rương báu này có lẽ là do người xây dựng Thử Luyện Giả Chi Lộ để lại, chắc là một trong những phần thưởng của Thử Luyện Giả Chi Lộ. Nhưng mà không biết bên trong là cái gì nhỉ? Vũ khí? Đan dược? Hay là bí tịch thần công?” La Chỉnh âm thầm phân tích.

Cho dù nó là gì thì có lẽ đều là những phần thưởng không tầm thường, nếu không gã thanh niên áo trắng kia sẽ không phí tâm tư mở cửa thử luyện ấ này ra.

Mà màu của rương báu có lẽ là để chỉ phẩm cấp của phần thưởng trong rương này.

Trong đó rương báu màu đỏ nằm ở vị trí thấp nhất, nên hẳn là phần thưởng kém nhất, cũng là loại có số lượng nhiều nhất.

Rương màu xanh thì ít hơn một nửa, vị trí cũng cao hơn rương màu đỏ một tầng, nhất định phần thưởng sẽ tốt hơn rất nhiều. Về phần số lượng rương màu bạc ở tầng thứ ba thì lại càng ít, chỉ có năm, sáu rương.

Ngoài ra, trên vách đá dựng đứng còn có hai rương báu màu vàng và một rương màu đen nằm trên tầng cao nhất.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người lên tiếng: “Ồ, hình như mấy rương báu này từng bị người khác mở ra rồi.”

La Chỉnh nhìn theo hướng người nọ chỉ, quả nhiên thấy bên phải có sáu rương màu đỏ bị mở nắp.

Cẩn thận quan sát thì thấy, không chỉ có rương màu đỏ bị mở ra mà rương màu xanh ở tầng thứ hai cũng bị mở ra tương tự. Rương màu xanh bị mở ba cái, còn rương màu bạc thì có một cái bị mở. Có điều hai rương màu vàng và màu đen ở tầng cao nhất thì chưa từng bị mở ra.

“Mấy rương báu này là do chủ nhân của Thử Luyện Giả Chi Lộ đặt ở đây, xem như là phần thưởng của cửa thử luyện ẩn này. Chủ nhân của Thử Luyện Giả Chi Lộ đã không còn nữa, nên trước đây từng có báu vật bị đệ tử trong Vân Điện chúng ta lấy đi nhưng không được đặt thêm gì vào, tất nhiên những rương báu này phải rỗng rồi. Điều này cũng không có gì kỳ lạ.” Gã thanh niên áo trắng chậm rãi nói: “Mọi người có thể lựa chọn mục tiêu cho chính mình, tự lên mà lấy! Có điều muốn lấy được thứ bên trong cái rương này cũng không phải dễ đâu, rương nào càng ở trên cao thì khó khăn lại càng lớn, hơn nữa mỗi người chỉ có một cơ hội thôi, nếu bị rớt từ trên đó xuống thì không cách nào trèo lên vách đá lại lần nữa!”

“Không phải là mở một cái rương thôi sao? Chuyện này thì khó khăn gì?” Một vị đệ tử Vân Điện xông lên đầu tiên, hắn đã nhìn thấy mục tiêu của mình rồi.

Đệ tử Vân Điện tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ thì chẳng có ai ngu cả, số rương trên vách đá dựng đứng này nhiều như vậy, mà Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng đã mở được nhiều năm như thế, không biết đã nghênh đón biết bao nhiêu đệ tử Vân Điện rồi? Vậy mà cũng chỉ lấy được mười mấy cái rương, điều này chứng tỏ độ khó là rất lớn.

Vì vậy vị đệ tử Vân Điện này cũng không quá tham lam, mục tiêu của hắn là rương màu đỏ nằm ở tầng dưới cùng. Hơn nữa, so với những rương báu màu đỏ khác thì rương báu màu đỏ này có vị trí thấp nhất, chỉ cần nhảy lên là có thể nhảy tới bệ đá kia.

Chỉ thấy vị đệ tử Vân Điện này dùng một tư thế rất phóng khoáng bay lên rồi đáp xuống chỗ bệ đá nhô ra, khoảng cách giữa rương báu màu đỏ với hắn cũng chỉ còn một bước ngắn thôi. Nhưng đúng lúc hắn vừa mới chuẩn bị khom người để mở rương báu đó thì sắc mặt lập tức thay đổi, từ trong sơn động bên cạnh bệ đá đột nhiên phát ra một tiếng gào thét chói tai.

Đó là âm thanh do gió lớn thổi qua sơn động mới có thể phát ra.

“Vù vù vù... Vù vù vù...”

Gió lớn mãnh liệt bất ngờ thổi ra từ trong sơn động, lập tức khiến tên đệ tử Vân Điện kia ngã trái ngã phải. Nhưng tên đệ tử Vân Điện này phản ứng cũng nhanh, trong nháy mắt khi gió thổi đến đã thi triển ra một cái Thiên Cân Truy, muốn cố định bản thân ở trên vách đá. Nhưng cuối cùng lại không dùng được, cả người hắn bị luồng sức gió mạnh mẽ ấy đẩy lùi về phía mép.

Thiên Cân Truy không được việc, tên đệ tử Vân Điện này lập tức nằm xuống, dùng tay bám chặt vào chỗ gồ lên trên bề mặt bệ đá. Mặc dù sau khi hắn nằm xuống, sức ép của gió mà hắn phải chịu nhỏ đi rất nhiều, nhưng sức gió mãnh liệt như thế khiến cho hắn hoàn toàn không thể ngóc đầu lên được, chỉ có thể dùng hai tay bám chặt vào bệ đá, những đốt ngón tay cũng trắng bệch đi vì dùng sức quá mức...

Không dễ gì mới được tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ, chẳng ai lại mong cơ duyên trước mắt lặng lẽ tuột mất, nên tên đệ tử Vân Điện này chỉ có thể cắn chặt răng liều chết.

La Chỉnh lắc đầu, có lẽ tên nhóc này không chịu nổi rồi.

Triệu Tiểu Hoa cũng lắc đầu như vậy, tên đầu tiên vừa lên đã thất bại, điều này đã nằm trong dự đoán của gã.

Sau khi kiên trì được khoảng vài nhịp thở, cuối cùng tên đệ tử Vân Điện kia cũng không chống lại nổi gió lớn mà rơi mạnh xuống đất.

“Bịch!”

Mấy đệ tử Vân Điện khác thấy thế thì lao nhao đi đến đỡ.

Có điều, thân thể của võ giả mạnh mẽ, mà dù sao hãn cũng là Chiêu Thần Cảnh, bị rơi một cái như thế cũng không có gì đáng ngại.

“Ta... Ta muốn thử lại một lần nữa!” Trên mặt tên kia lộ ra vẻ không phục, rõ ràng là cảm thấy bản thân có thể chống đỡ được gió lớn từ trong cơn động kia thổi ra. Hãn cảm thấy vừa rồi chẳng qua là do trở tay không kịp mà thôi, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất định có thể lại đi lấy rương báu kia.

Tên đệ tử Vân Điện kia vừa nói xong thì lại xông về phía vách đá một lần nữa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Bách Lý Hồng Phong

Triệu Tiểu Hoa lại lắc đầu nói: “Vô dụng thôi, mỗi người chỉ có một cơ hội, đã té xuống thì không còn cách nào để đến gần vách đá nữa...”

Quả nhiên giống như Triệu Tiểu Hoa đã nói, tên đệ tử Vân Điện này vừa mới đến gần vách đá thì đã bị một tầng ánh sáng chặn ở bên ngoài. Tầng ánh sáng này đến Khảm Phong Sát của mười hai trận địa vừa rồi cũng có thể cản thì tên đệ tử Vân Điện này cứ điên cuồng lao sang đó thì cũng bị cường chế bắn ngược lại mà thôi, trên trán hằn máu chảy thành dòng.

“Mỗi người chỉ có một cơ hội, nếu như đã bị rơi từ trên xuống thì sau đó sẽ bị ánh sáng cản lại, vì vậy mọi người không nên sốt ruột, cứ từng người từng người lên!” Triệu Tiểu Hoa nói.

Nhìn thấy tình huống của tên đệ tử Vân Điện đầu tiên, trên mặt mười một người còn lại rõ ràng lộ ra vẻ do dự. Đúng là vừa nãy muốn tranh nhau chen lấn trở thành người đầu tiên xông lên, đó đều là vì muốn chiếm được tiên cơ. Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy kết quả của tên đầu tiên như thế, những người khác cũng hơi do dự.

Cứ để những người khác đi dò đường trước, sau khi thấy rõ vấn đề rồi bản thân lại chuẩn bị sẵn sàng, như thế mới có thể ứng phó tốt hơn. Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một người vọt ra từ trong rừng, người này mặc áo choàng màu đen, cả người giống như một làn khói đen, nhanh chóng phóng lên phía trên vách đá dựng đứng.

“Ai?”

Triệu Tiểu Hoa nhìn thấy người nọ bay nhanh đến, sắc mặt lập tức trầm xuống, đưa tay nhấn một cái vào giữa nhần tu di, một cây Tật Lê Thương màu xanh bất ngờ xuất hiện trên tay hắn, bay vút lên trời, đâm thẳng vào người mặc áo choàng đen kia!

Một cảnh kỳ dị xuất hiện, vốn là bóng đen kia đang nhảy vọt lên, giờ phút này cả người đều lơ lửng trên không trung, thế mà hai chân lại giẫm nhẹ trên không trung một cái, bất ngờ thay đổi phương hướng của mình, tránh được đòn tấn công của Triệu Tiểu Hoa.

Mọi người đều biết, trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cấm bay, bóng đen này chắc chắn cũng không có cách nào bay được, vậy mà hắn lại có thể thay đổi phương hướng giữa không trung, thân pháp này đúng là vô cùng quý dị.

Rõ ràng là đợt tấn công vội vàng này của Triệu Tiểu Hoa đã đâm vào không khí.

Mấy đệ tử Vân Điện khác cũng nhanh tay phản ứng lại, ào ào ra tay. Nhưng bóng đen kia vừa nhảy bên trái một cái rồi lại nhảy bên phải một cái, xoay người tránh được tất cả công kích, sau đó lại xông vào trong tầng sáng của vách đá.

Đằng sau vẫn tiếp tục tấn công, ào ào đánh lên trên màn sáng, cuối cùng không làm bóng đen kia bị thương được tí nào.

“Thân pháp thật quý dị...” La Chỉnh đang núp trong bóng tối cũng mở to hai mắt, chăm chú nhìn vào bóng đen kia.

Xem ra bóng đen này cũng không phải là đệ tử Vân Điện, chắc cũng là đệ tử của ngũ đại tông môn nhị phẩm. Mỗi tông môn đều có bí mật của riêng mình, trong vòng một năm nay, có lẽ đệ tử của Lạc Vân Tông thế

hiện không được tốt lắm, nhưng trong Lam Vân Tông, Tường Vân Tông và Thái Vân Tông, tất nhiên cũng có không ít người có thiên phú vượt trội.

“Chúng ta xông vào đi, đi bắt tên nhãi nhép kia lại!” Mấy tên đệ tử Vân Điện lớn tiếng kêu ầm lên.

Triệu Tiểu Hoa xanh mặt, lắc đầu: “Trong vách đá, mỗi lần chỉ có một người được vào, nếu tên kia đã vào thì chúng ta cũng không thể vào được...”

“Vậy chẳng phải là trơ mắt nhìn hăn đi lấy rương báu sao?” Có đệ tử Vân Điện không phục nói. Trong mắt mấy tên đệ tử Vân Điện ở đây, tất cả những rương báu ở trên vách đá dựng đứng kia đều thuộc về bọn họ, cho dù bọn họ không lấy đi được thì cũng không cho phép những người khác có thể lấy đi!

Trong lòng Triệu Tiểu Hoa cũng rất buồn bực! Ngay từ đầu đã đụng phải tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng kia, còn dám phát ngôn bừa bãi trước mặt hăn, trong nháy mắt đó, Triệu Tiểu Hoa đã động sát tâm, nếu cố gắng thì một đòn là có thể giết. Khởi động Khảm Phong Sát, sao Triệu Tiểu Hoa có thể không biết rõ uy lực của trận Thập Nhị Địa được chứ? Cho dù là chính bản thân hăn thì cũng không cách nào ngăn được uy lực của đại trận do 12 vị võ giả Chiếu Thần Cảnh tạo thành được.

Nhưng không ngờ tên nhóc kia bỗng dưng thi triển ra một bộ pháp quỷ dị rồi chạy thoát mất.

Chuyện này vốn đã khiến Triệu Tiểu Hoa cảm thấy vô cùng bực bội! Coi đệ tử Vân Điện bọn hăn là gì hả? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Hơn nữa lại còn là một tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng... Một tên tầm thường có thể bị bất kỳ đệ tử nào của Vân Điện giải quyết, vậy mà trận Thập Nhị Địa lại không thể tiêu diệt hăn.

Kết quả sau khi bọn hắc vật vả lăm mới ngăn chặn được biến nhện mặt quỷ kia thì lại có một tên khác chui vào trong vách đá, sao Triệu Tiểu Hoa có thể chịu đựng nổi chuyện này cơ chứ?

“Hừ! Mấy rương báu này cũng không dễ lấy như vậy! Mọi người bày trận! Cho dù hắc thật sự may mắn lấy được một rương báu thì ta cũng muốn xem hắc định chạy thế nào!”

Triệu Tiểu Hoa vừa ra lệnh một tiếng, 12 tên đệ tử liền bắt đầu bày trận theo 12 hướng, tất cả mọi người đều quay mặt nhìn chăm chăm về phía vách đá, đợi đến lúc tên mặc áo choàng đen kia lấy rương báu ra, bọn họ mới liên thủ tấn công! Mười hai vị cường giả Chiêu Thần Cảnh cùng nhau công kích thì dù tên nhóc kia có lấy được rương báu cũng nhất định phải chết!

Không ngờ tên kia lại không có phản ứng gì với hành động của đám đệ tử Vân Điện, mà cứ khư khư mục đích bản thân, cứ thế nhảy lên.

Ở dưới cổng vòm, Phí Hàm cười hắc hắc nói: “Đây là đệ tử của tông môn nào thế? Dám nhổ răng cọp của Triệu Tiểu Hoa, sự can đảm và khí phách này cũng không thua La Chính một chút nào!”

“Phí trưởng lão, dù tên nhóc này đã phủ thêm một tầng áo choàng màu đen nhưng ta vẫn có thể nhận ra được. Đây là Bách Lý Hồng Phong của Tường Vân Tông chúng ta!” Tông chủ Tường Vân Tông cười hắc hắc nói, trên mặt lão già áo trắng này xuất hiện một nét hồng hào.

Đệ tử tông môn thể hiện ưu tú, tất nhiên những người làm tông chủ bọn họ cũng cảm thấy nở mày nở mặt.

“Đúng vậy, tên Bách Lý Hồng Phong này cũng không tệ. Nhưng có thể lấy được bao nhiêu rương báu thì phải xem cơ duyên của bản thân hắc rồi.” Phí Hàm thở dài một hơi nói: “Những bí mật bị che giấu trong Thí Luyện Giả Chi Lộ quá nhiều, mà những lão già như chúng ta lại không vào

được. Nếu như ta nhớ không lầm, chỉ những thứ bên trong mấy rương báu màu đỏ kia thôi đã có thể khiến mấy lão già chúng ta động tâm rồi. Hình như đó là một loại bí dược có thể tăng mạnh sức chịu đựng của linh hồn... Mà thứ bên trong rương báu màu xanh thì lại càng vượt ngoài sức tưởng tượng!”

Thạch Kinh Thiên gật đầu nói: “Đúng là như thế. Sáu mươi năm trước, thuộc hạ đã từng tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ, lúc đó trưởng lão Cửu Giới của Vân Điện chúng ta cũng tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ cùng với ta, chính lão là người có cơ duyên lấy được thứ bên trong rương báu màu xanh kia, sau đó thì thực lực tăng mạnh vượt bậc! Trở thành trưởng lão của Vân Điện!”

“Hắc! Tiểu Thạch, nếu như ta nhớ không nhầm thì hình như lúc đó thiên phú của trưởng lão Cửu Giới còn không bằng ngươi. Nói vậy, cơ duyên trong rương báu màu xanh kia phải rất lớn, vì vậy bây giờ người ta đã thành trưởng lão Vân Điện rồi, còn ngươi thì vẫn chỉ là một chấp sự nhỏ nhỏ mà thôi...” Long bà bà bên cạnh cười lạnh nói.

Trái lại, tâm tính Thạch Kinh Thiên bình thản: “Những thứ như cơ duyên này vốn liên quan đến số mệnh của võ giả, trưởng lão Cửu Giới có thể trở thành trưởng lão của Vân Điện, tất nhiên là do số mệnh trên người lão. Huống hồ, cơ duyên của trưởng lão Cửu Giới cũng không đơn giản chỉ dừng ở một rương báu như thế này! Ta muốn hâm mộ cũng không được.”

“Thạch Kinh Thiên nói đúng.” Phí Hàm gật đầu nói: “Điện chủ Vân Điện chúng ta cũng đã từng lấy đi một rương trong số đó. Cái rương màu bạc trong đồng kia chính là do Điện chủ Vân Điện chúng ta lấy đấy. Người có thể nói tu vi của Điện chủ Vân Điện chúng ta được như thế, chỉ là dựa vào mỗi cái rương báu màu bạc kia sao?”

“Cái gì? Hoá ra rương báu màu bạc kia là do Điện chủ lấy sao?” Mấy vị tông chủ lập tức kinh ngạc, bọn họ chưa từng nghe nói qua chuyện này.

Phí trưởng lão gật đầu một cái: “Đúng là như thế. Đáng tiếc, từng ấy năm qua, ngoài Điện chủ của chúng ta lấy được một rương báu màu bạc thì chưa có ai lấy được rương báu màu bạc thứ hai, chứ nói gì đến rương màu vàng và màu đen phía trên.”

Mấy vị tông chủ thông qua Tín Khuê, nhìn về đồng rương báu nằm trên vách đá dựng đứng kia, trong mắt loáng thoáng hiện ra vẻ hâm mộ. Với thực lực của bọn họ, tất nhiên nếu muốn đi lấy mấy rương báu kia thì cũng không cần tốn nhiều sức. Đáng tiếc, Thử Luyện Giả Chi Lộ này bọn họ hoàn toàn không thể vào được, chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.

“Mau nhìn kìa, Bách Lý Hồng Phong đã nhảy lên đài cao đầu tiên rồi, dựa theo quy tắc của vách đá dựng đứng này thì mỗi rương cùng màu chỉ có thể lấy được một cái, nếu như Bách Lý Hồng Phong đã lấy một rương màu đỏ thì mục tiêu tiếp theo của hắn cũng chỉ có thể là rương màu xanh...” Phí Hàm từ từ nói ra.

“Hồng Phong hắn... nhất định có thể lấy được rương màu đỏ!” Trên mặt tông chủ Tường Vân Tông không hề lo lắng, dường như rất tự tin vào thực lực của Bách Lý Hồng Phong. Bách Lý Hồng Phong là đệ tử ông ta thích nhất, chính là kỳ tài Tường Vân Tông ngàn năm mới gặp một lần!

Đài cao chỗ Bách Lý Hồng Phong đứng chính là đài cao mà tên đệ tử Vân Điện bị thất bại kia đã chọn trước đó.

Nháy mắt khi vừa đáp xuống đài cao, một tiếng gào thét chói tai truyền ra từ trong sơn động kia, đây chính là điềm báo cuồng phong sắp bộc phát.

“Thối hắn xuống đây cho ông!”

“Đợi đấy! Đợi lúc hắn bị thối xuống thì ra tay!”

Đám đệ tử Vân Điện bên dưới nhốn nháo la lên, rõ ràng là đã chuẩn bị xong rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Rừng Báu Màu Xanh

“Vù vù vù vù...”

Cuồng phong mãnh liệt giống như hơi thở của loài cự thú thượng cổ nào đó, liên tục không ngừng, mạnh mẽ thổi về phía ngoài huyết động.

Áo choàng của Bách Lý Hồng Phong bị thổi bay phấp phới, thế nhưng hai chân lại vẫn dính trên bệ đá như thường, mặc cho cuồng phong có thổi mạnh thế nào đi nữa thì hắn vẫn cứ đứng sừng sững bất động, vững vàng như núi!

“Tên nhóc này...” Một tên đệ tử Vân Điện không biết nói gì cho phải. Bọn hắn không ngờ tên nhóc kia lại mạnh đến vậy, dám chọn chống lại cơn cuồng phong này.

“Vù vù vù...”

Sau khi Bách Lý Hồng Phong kiên trì qua đợt cuồng phong thứ nhất, cuồng phong kia lại bất ngờ thổi mạnh hơn mấy phần, ngoại trừ cuồng phong mãnh liệt ra thì trong đó còn xuất hiện từng luồng đao gió, bổ về hắn.

“Đao gió? Hay lắm! Cắt vụn tên đó luôn đi!” Lại có đệ tử Vân Điện hô lớn.

Bách Lý Hồng Phong che đầu bên trong áo choàng nên không ai thấy được vẻ mặt của hắn như thế nào. Có điều, lúc đối mặt với đám đao gió kia, hắn bất ngờ sử dụng động tác vô cùng quý dị để bắt đầu di chuyển.

Bình thường khi đối mặt với cuồng phong như thế này, chỉ cần hơi lùi về sau một chút thôi thì cũng sẽ bị cuồng phong thổi bay, thế nhưng tên Bách Lý Hồng Phong này lại không bị thổi bay như vậy!

Chỉ thấy hắn mở bước chân ra bắt đầu di chuyển với biên độ nhỏ theo hình chữ “chi” (之), vừa di chuyển vừa tránh những đao gió kia. Sử dụng loại bộ pháp kỳ quái này không chỉ không lùi lại mà còn tiến từng bước một về phía bệ đá, đi về phía rừng báu màu đỏ!

“Đúng là một bộ pháp kỳ lạ! Tên nhóc mặc áo choàng này hẳn là đã tham khảo được phương pháp đi ngược dòng nước rồi!” La Chính nhìn động tác của tên mặc áo choàng đen kia thì trong mắt lập tức sáng ngời.

Người chèo thuyền trong biển rộng, nếu muốn thuyền đi ngược dòng thì không thể đón gió chính diện, mà là lấy một góc gió nghiêng thật nhỏ để đi. Như vậy có thể lợi dụng sức ép của gió, ngược gió đi lên! Vì vậy lúc đi ngược dòng nước, thuyền đều đi theo hình chữ “chi”!

Tên này đã lợi dụng nguyên lý đó để tiến lên, những cuồng phong kia không chỉ không tạo thành lực cản cho hắn mà ngược lại, ở một mức độ nào đó còn trở thành trợ lực của hắn. Hơn nữa hắn còn mượn những bước tiến này để tránh những đao gió kia!

“Tên này quá thông minh!” La Chính nhìn không được mà thở dài nói.

Mà giờ phút này, trên mặt đám đệ tử Vân Điện đều đen như tro. Chúng không ngờ rằng đao gió cũng không làm gì được tên mặc áo choàng đó. Tên này không chỉ không bị lùi lại, mà còn ngược gió đi lên...

Trên mặt tên đệ tử Vân Điện bị thổi bay xuống lúc trước đang vô cùng không cam lòng cũng dần hiện ra vẻ giật mình. Hắn vốn cảm thấy không phục, chủ yếu là do bản thân vội vàng, không có thời gian chuẩn bị nên mới bị cuồng phong thổi bay từ trên xuống. Bây giờ mới thấy, lấy thực lực của hắn, cho dù có thể chống lại được đợt cuồng phong thứ nhất, thì cũng

không thể ứng phó được với đợt cuồng phong thứ hai có chứa thêm đao gió.

Những rương báu này hấp dẫn như thế, nhưng muốn lấy được nó thì khó ngang lên trời.

Thật ra, từ số lượng rương báu bị mở cũng đã đủ thấy được sự khó khăn trong đó thế nào. Thử Luyện Giả Chi Lộ ba năm mở ra một lần, đã mở bao nhiêu lần như vậy, nhưng số rương báu bên trên bị lấy xuống cũng chẳng được mấy cái. Ngũ đại tông môn nhị phẩm, còn thêm cả Vân Điện, người tham gia mỗi đợt Thử Luyện Giả Chi Lộ đều là tinh anh trong tinh anh, mà bao lâu như thế mới lấy được có mấy rương?

Rương báu khó lấy như vậy, nhưng một khi đã lấy được thì cơ duyên và lợi ích trong đó cũng rất kinh người.

Bách Lý Hồng Phong không ngừng nghiêng người đi thành từng hình chữ “chi”, cứ thế rập khuôn đi đến gần rương báu màu đỏ. Hắn duỗi tay ra, cuối cùng mở được rương báu màu đỏ kia. Vào lúc này, cuồng phong trong huyết động cũng chậm chậm ngừng lại...

“Hắn lấy được!”

“Tên này lại mở được rương báu màu đỏ!”

“Mẹ kiếp! Ta vốn nhìn trúng rương báu màu đỏ này, vậy mà lại bị hắn nhanh chân giành trước rồi!”

Trong mắt không ít đệ tử Vân Điện đều toát ra vẻ thèm muốn, đổ kị. Số đệ tử Vân Điện chửi ầm lên càng nhiều hơn.

Cũng khó trách bọn hắn cảm thấy đỏ mắt. Tuy nói đám đệ tử Vân Điện này cũng không dám chắc mình có thể lấy được rương báu màu đỏ kia, cũng giống như chuyện bản thân nhìn trúng một mỹ nữ cao cao tại

thượng, tuy biết rõ hy vọng theo đuổi được mỹ nữ là vô cùng xa vời, nhưng dù sao trong lòng vẫn luôn có một tia hy vọng. Nhưng bản thân còn chưa kịp ra tay đã bị người khác theo đuổi mất, lúc này tưởng tượng cũng biết trong lòng ghen đặng tới mức nào.

Vào lúc rương báu màu đỏ kia được mở ra, một thứ gì đó đen thùi lùi từ trong rương bắn ra. Hình như thứ kia vẫn đang không ngừng thay đổi hình dạng, sau khi xuất hiện thì chui vào mi tâm của tên mặc áo choàng kia, hắn vẫn đứng trên đài cao không hề nhúc nhích.

“Nghe nói thứ trong rương báu màu đỏ ở tầng thứ nhất chính là trân bảo tuyệt thế, có thể giúp linh hồn trở nên mạnh mẽ. Xem ra lời đồn này cũng không sai.” Triệu Tiểu Hoa âm thầm gật đầu. Thật ra gã cũng không vội, rương báu trên vách đá cũng không ít, mỗi màu rương chỉ có thể lấy được một cái nên sớm muộn gì Triệu Tiểu Hoa cũng có thể vào, mở ra rương báu thuộc về chính mình.

Sau khi Bách Lý Hồng Phong đứng đơ tại chỗ một lát thì lập tức leo lên vách đá tiếp theo, hắn còn muốn lấy thêm rương báu màu xanh nữa!

“Lòng tham con người đúng là không đáy. Độ khó của rương báu màu đỏ đã cao như vậy rồi mà còn muốn rương báu màu xanh? Nằm mơ!”

“Mọi người chuẩn bị, chỉ sợ hắn vừa leo lên đã té xuống rồi...”

Đám đệ tử Vân Điện bắt đầu lớn tiếng kêu ầm lên.

Bách Lý Hồng Phong treo người trên vách đá giống như một con khỉ linh hoạt, bóng người di chuyển cực nhanh, nhanh chóng trèo lên đến bệ đá tầng thứ hai.

Ngay vào lúc Bách Lý Hồng Phong vừa mới trèo lên tới bệ đá tầng thứ hai thì một ngọn lửa hùng hực bất ngờ phun ra từ trong huyệt động đằng sau bệ đá!

“Oành!”

Ngọc lửa cực lớn gần như bao trùm toàn bộ bề đá, chúng cứ phun ra rồi lại nuốt vào. Những ngọn lửa đó dài đến bốn năm trượng, khắp cả khe núi đều có thể cảm nhận được sức nóng kinh khủng của nó.

Cho dù là những đệ tử Vân Điện đứng dưới khe núi cũng cảm nhận được nhiệt độ đang tăng nhanh. Có thể tưởng tượng được uy lực của một ngọn lửa này như thế nào.

“Quá... Quá biến thái... Sao mà lấy cái rương này nổi chứ?” Một đệ tử Vân Điện hơi nhát gan, nhịn không được mà nói. Trong đám đệ tử Vân Điện, ngoài Triệu Tiểu Hoa ra thì cũng có không ít những võ giả rất có dã tâm, bọn họ không chỉ nhắm vào rương báu màu đỏ mà còn nhìn trúng rương báu màu xanh.

Nhưng sau khi nhìn thấy ngọn lửa thật dài kia, ai nấy đều bỏ đi suy nghĩ này. Với thực lực của bọn họ thì căn bản không thể lấy được. Nếu cứ miến cưỡng leo lên, mất mặt là chuyện nhỏ, còn bỏ mạng mới là chuyện lớn.

Cả người Bách Lý Hồng Phong dán thật chặt trên đài cao, bên ngoài thân thể của hắn xuất hiện một tầng chân nguyên hộ thể màu xanh. Tầng chân nguyên hộ thể này dường như là bí thuật đặc biệt nào đó, có thể ngăn cản được sức nóng kinh khủng từ ngọn lửa khủng bố kia.

Có điều, đây cũng là bởi Bách Lý Hồng Phong đang nằm trên mặt đất chứ không đối mặt trực tiếp với ngọn lửa to lớn kia. Hắn chỉ ngăn cản uy lực còn lại của ngọn lửa này.

Dựa vào tầng chân nguyên hộ thể, Bách Lý Hồng Phong đang nằm trên đài cao từ từ bò lên phía trước, di chuyển từng chút về phía rương báu màu xanh kia...

“Vậy mà hắn cũng lấy được! Ta thèm chết rồi. Phần thưởng bên trong rương báu màu đỏ đã tốt như vậy, có thể tăng cường linh hồn con người, không biết thứ bên trong rương màu xanh này rốt cuộc là gì?”

“Thèm có tác dụng không? Cho dù người có đi lên được thì có dám đến lấy không? Chúng ta đứng ở dưới còn cảm nhận được uy lực của ngọn lửa này, nếu người đi lên thì chỉ cần vài nhịp thở thôi là có thể bị nung chảy ra rồi!”

Cho dù là La Chinh hay phần lớn đệ tử Vân Điện, hoặc là đám tông chủ đứng bên ngoài Thử Luyện Giả Chi Lộ thì đều không rời mắt, nhìn Bách Lý Hồng Phong đang di chuyển từng chút một.

Đó là rương báu màu xanh đấy!

Năm đó, Điện chủ Vân Điện cũng chỉ lấy được rương báu màu bạc, cao hơn một cấp so với rương màu xanh mà thôi. Tên nhóc này vẫn còn nhỏ tuổi, vậy mà lại có thể lấy được rương báu màu xanh, đám tông chủ ngoài này không hâm mộ mới là lạ!

Nhưng khi chỉ còn cách rương báu màu xanh mấy thước nữa, ngọn lửa kia bất ngờ tắt đi...

Bách Lý Hồng Phong cũng vô cùng nhanh nhẹn, hắn biết rõ chỉ cần mở rương màu xanh này ra thì cơ quan sẽ dừng vận hành, mà kết hợp với tình huống khi mở rương màu đỏ ở tầng thứ nhất vừa rồi, hình như bên trong cơ quan này cũng có hai kiểu công kích.

Ví dụ như cơ quan cuồng phong ở tầng thứ nhất, loại thứ nhất là cuồng phong, còn loại thứ hai chính là cuồng phong có kèm đao gió.

Trong cơ quan liệt hỏa ở tầng thứ hai này, loại thứ nhất là phun lửa, loại thứ hai không chừng sẽ xuất hiện thêm thứ gì đó nữa, nhưng chắc chắn sẽ kinh khủng hơn ngọn lửa này.

Bách Lý Hồng Phong muốn ngăn cản ngọn lửa này đã khó khăn tới mức không thể không nằm sấp để bò về phía trước, hắn cũng đoán có lẽ bản thân không thể ngăn nổi đợt tiến công thứ hai, vì vậy trong nháy mắt khi ngọn lửa vụt tắt thì xông về phía rừng báu màu xanh.

Khoảng cách gần như thế, Bách Lý Hồng Phong gần như có thể lao qua chỉ trong nháy mắt. Hắn vươn tay muốn chạm đến rừng màu xanh, nhưng khi hắn mới đưa tay ra, chỉ còn cách rừng báu màu xanh có hai ba tấc...

“Bùm!”

Sắc mặt Bách Lý Hồng Phong bất ngờ đại biến, cả người nhanh nhẹn như một chú thỏ, lui nhanh về phía sau!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Chán Nản

Ở trong huyết động này lại phun ra một hoả cầu cực lớn!

Hoả cầu hình tròn này cao cỡ một người, giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, hoặc giống như đạn pháo được bắn ra từ khẩu đại bác, bắn nhanh về phía Bách Lý Hồng Phong đang ở ngoài động.

Cho dù Bách Lý Hồng Phong cảm thấy vô cùng tiếc nuối, chỉ còn một khoảng cách nhỏ như vậy là có thể mở rương báu màu xanh ra rồi, thế mà lại bị hoả cầu này ép phải lùi lại!

Hắn không thể không lui! Nếu không chỉ sợ, hắn phải bỏ mạng ở nơi này.

Bách Lý Hồng Phong tránh được hoả cầu, nhưng lại rớt từ trên đài cao xuống...

“Ôi, đáng tiếc! Chỉ còn thiếu chút nữa!” Ở cổng vòm, lão già áo trắng của Tường Vân Tông vỗ đùi, ảo não nói.

Phí Hàm cũng lắc đầu: “Đúng là rất đáng tiếc, chỉ cần tiến về phía trước thêm một chút nữa, hoặc là tay hắn dài thêm một chút nữa thì cái rương báu màu xanh này cũng bị Bách Lý Hồng Phong lấy được.”

Còn những vị tông chủ khác, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người thì cảm thấy khá đáng tiếc...

“Chuẩn bị cho tốt để xử lý tên nhóc này!” Có đệ tử Vân Điện đã chuẩn bị xong.

“Xử lý em gái nhà người thì có! Còn không lo chạy nhanh đi!” Bên cạnh có người kéo hẳn ra. Hơn mười đệ tử Vân Điện chạy tản ra khắp nơi, hoá ra hoá cầu lớn kia chính là một khối đá lớn bị nung đỏ, khối nói cũng biết nhiệt độ cao thế nào. Cứ nện xuống như vậy, nhìn giống như một khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Đám đệ tử Vân Điện đứng bên dưới vốn đã tính toán lợi dụng trận Thập Nhị Địa để đối phó với tên mặc áo choàng kia xong hết cả rồi, nhưng không ngờ kế hoạch lại bị khối hoá cầu kia đập cho nát bầy. Để tránh hoá cầu, không thể không giải tán trận Thập Nhị Địa.

Triệu Tiểu Hoa không đoán được tình huống này, nhưng cuối cùng gã cũng không thể làm gì khác, dù không cam lòng thì gã cũng không có ý định dựa vào trận Thập Nhị Địa nữa, thực lực bản thân gã chính là cao nhất trong đám đệ tử bình thường của Vân Điện! Vì vậy gã muốn tự mình đối phó với tên mặc áo choàng kia.

Nhưng nháy mắt khi tên mặc áo choàng từ trên vách đá kia ngã xuống, hẳn lại bất ngờ giẫm một cái giữa không trung, cái áo choàng kia mở rộng giống như một đôi cánh chim to lớn, bay về phía sau một đoạn, lao thẳng vào trong rừng. Dù Triệu Tiểu Hoa có muốn đuổi theo thì cũng rất khó.

“Trốn được hoà thượng nhưng trốn không được miếu, Thử Luyện Giả Chi Lộ không kết thúc nhanh như vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng gặp lại nhau thôi!” Nhìn về hướng tên mặc áo choàng kia chạy trốn, Triệu Tiểu Hoa lạnh lùng nói.

Nhưng điều khiến Triệu Tiểu Hoa hoàn toàn không ngờ chính là, trong lúc nơi này đang hỗn loạn, gã đang hung hăng nghiền rửa tên mặc áo

choàng kia thì lại có một bóng người từ khe núi bên cạnh vọt vào trong màn sáng...

“Là tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng!” Có đệ tử Vân Điện tinh mắt hô lớn.

“Biết rồi! Ông đây cũng thấy rồi!” Triệu Tiểu Hoa lạnh lùng quát.

Mấy tên đệ tử Vân Điện khác đều dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Triệu Tiểu Hoa, trong mắt bọn họ, thực lực của Triệu Tiểu Hoa vĩnh viễn sâu không lường được, còn phong thái của gã cũng luôn thanh nhã như gió, dường như không có hứng với mọi thứ xung quanh.

Bọn họ chưa từng nghe Triệu Tiểu Hoa nói lời thô tục lần nào...

Nhưng mà bây giờ...

Rõ ràng Triệu Tiểu Hoa đã bị chọc tức không nhẹ rồi.

Trong mắt gã ẩn chứa sự tức giận vô tận, nhìn chăm chăm vào La Chỉnh đang ở trong màn sáng, hàm răng cũng sắp nghiến nát đến nơi.

Có lẽ là La Chỉnh đứng bên trong màn sáng cảm nhận được khí thế to lớn của Triệu Tiểu Hoa nên đột nhiên hăn muốn nói một câu để Triệu Tiểu Hoa tức hộc máu: “Có bản lĩnh thì người đến căn ta đi?”

Tên Tiên Thiên Tam Trọng này đúng là không biết sống chết là gì mà, lại còn dám khiêu khích nữa chứ?

Tên mặc áo choàng vừa rồi, rõ ràng vẫn còn có chút cố kỵ với người của Vân Điện, dùng áo choàng che mặt đi, sau khi chui vào màn sáng cũng không có bất cứ hành động khiêu khích nào mà Triệu Tiểu Hoa đã khó có thể kiềm chế cảm xúc của mình, thậm chí còn hơi cảm thấy khó thở.

Nhưng mà bây giờ, tên này không chỉ nghênh ngang xông vào trong màn sáng, lại còn trắng trợn khiêu khích hẳn.

Triệu Tiểu Hoa cảm thấy mình tức chết đến nơi, thậm chí hẳn còn sinh ra một chút ảo giác, những thành tựu bản thân lấy được trong nhiều năm qua là tốt nhất trong đám đệ tử bình thường ở Vân Điện, nhưng có phải trong mắt đám đệ tử tông môn nhị phẩm này thì hoàn toàn không đáng nhắc tới không? Bọn người kia hoàn toàn không coi mình ra gì?

Triệu Tiểu Hoa run rẩy giơ một tay lên, ngón trỏ chỉ thẳng, dùng sức dằn ra từng chữ: “Người! Mặc kệ người là ai, cũng không cần biết tông chủ của người là ai, người nhất định phải chết!”

La Chính nháy mắt một cái, mỉm cười, dường như không thèm để ý đến lời uy hiếp của Triệu Tiểu Hoa một chút nào, xoay người bắt đầu trèo lên. Nếu không phải sợ là sẽ chọc tức chết tên đệ tử Vân Điện kia thì hẳn còn muốn hát vu vơ nữa cơ...

Thông qua Tín Khuê, nghe thấy lời của Triệu Tiểu Hoa, Thạch Kinh Thiên có hơi không vui: “Tên Triệu Tiểu Hoa này nói chuyện quá cuồng vọng rồi!”

Trái lại, Phí Hàm hoàn toàn không thèm để ý: “Triệu Tiểu Hoa tâm cao khí ngạo, hôm nay bị Bách Lý Hồng Phong đùa bỡn một lần, lại bị La Chính trêu chọc thêm một lần nữa nên không vui cũng là điều hiển nhiên. Có điều, nếu La Chính thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ, trở thành tinh anh của Vân Điện, chỉ sợ là phải cẩn thận hơn một chút. Tên Triệu Tiểu Hoa này là người Nam Vương Triệu gia.”

“Nam Vương Triệu gia!” Nghe thấy bốn từ này, Thạch Kinh Thiên bỗng rùng mình trong lòng, khó trách tên này dám điên cuồng như vậy.

Nam Vương Triệu gia thật ra là do hai gia tộc lớn hợp nhất lại làm một. Hai nhà Vương Triệu đều là gia tộc lừng lẫy nổi danh ở Nam Vực, sau

khi hai gia tộc này liên hệ qua lại rồi hợp làm một, thế lực đã có thể so với một tông môn tam phẩm, vì vậy cũng có thể coi như một gia tộc tam phẩm.

Giống như bảy đại sĩ tộc ở Đông Vực, những sĩ tộc này dựa vào phẩm cấp để phân chia, thật ra chỉ có thể chia thành thế lực nhất phẩm, Thanh Vân Tông thì thuộc về thế lực nhị phẩm.

Thế lực tam phẩm mặc dù vẫn kém Vân Điện một bậc, nhưng cũng coi như một sự tồn tại không thể xem thường trong Trung Vực rồi.

“Ta hiểu rõ. Chờ La Chỉnh ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ, ta sẽ dọn dò bảo hẩn chú ý.” Thạch Kinh Thiên gật đầu.

Những rương báu này phải lấy từng tầng, từng tầng một, bước đầu tiên tất nhiên La Chỉnh phải lấy rương báu màu đỏ ở tầng dưới cùng.

Vừa rồi đã có hai người trèo lên bệ đá ở tầng thứ nhất nên La Chỉnh đã có sự chuẩn bị, rõ ràng phản ứng cũng chắc chắn hơn rất nhiều. Có thể nói, rương báu màu đỏ đã là vật trong tay hẩn rồi!

“Vù vù vù vù...”

Cuồng phong mạnh mẽ cuốn về phía La Chỉnh.

Người đầu tiên lên bệ đá này là tên đệ tử Vân Điện kia, không kiên trì được bao lâu thì đã bị trận cuồng phong này thổi bay xuống dưới.

Đối mặt với trận cuồng phong mạnh mẽ này, La Chỉnh cũng giống như tên tiểu tử mặc áo choàng kia, thi triển ra sức mạnh của thân thể, cả người nghiêng về phía trước để chống lại.

Trận cuồng phong lạnh thấu xương như thế nhưng lại không thể làm gì La Chỉnh.

“Tên nhóc này cũng nhẹ nhàng quá, thậm chí còn thoải mái hơn tên mặc áo choàng kia nữa...”

“Có lẽ hẳn cũng có thể lấy được rương báu màu đỏ này...”

Đệ tử Vân Điện bắt đầu hết chỗ nói. Đám đệ tử tông môn nhị phẩm này luôn không ngóc đầu lên được trước mặt đám đệ tử Vân Điện, bởi vì sự chênh lệch giữa tông môn nhị phẩm với Vân Điện là rất lớn. Từ người dạy dỗ, hoàn cảnh tu luyện đến đan dược phụ trợ tu luyện cũng khác biệt một trời một vực với đệ tử Vân Điện, vì thế tất nhiên thực lực cũng chênh lệch rất lớn.

Nhưng mà hôm nay, sự xuất hiện của tên mặc áo choàng kia và La Chỉnh xem như đã hoàn toàn phá vỡ cách nhìn này.

“Vù vù vù... Vù vù vù....”

Rất nhanh, cơ quan trong huyết động đã triển khai giai đoạn công kích thứ hai với La Chỉnh.

“Đao gió?”

“Thiên Ma Mị Ảnh!”

La Chỉnh cũng không định tốn hết sức ngay từ đầu.

Mục tiêu của hắn là cố gắng hết khả năng để lấy được những rương báu ở phía trên, rương màu đỏ, rương màu xanh, rương màu bạc...

Cũng có thể nói, dã tâm của La Chỉnh rất lớn, đã vào Thử Luyện Giả Chi Lộ này một chuyến thì tất nhiên là phải nắm chặt từng cơ duyên!

Rõ ràng trong rương màu đỏ có chứa thứ gì đó giúp cường hoá linh hồn, vậy nên có thể tưởng tượng được thứ trong rương màu xanh chắc chắn

sẽ càng quý giá hơn. Vậy thì trong rừng màu bạc thì sao? Rừng màu vàng thì sao? Còn rừng màu đen nữa chứ!

La Chỉnh không rõ bản thân có thể leo lên được đến tầng nào, nhưng mà hẳn chỉ có thể cố gắng hết sức để leo lên thôi!

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh hung hăng nghênh đón những trận đao gió kia, tên mặc áo choàng dùng cơ thể quý dị để tránh né những trận đao gió này, còn La Chỉnh thì trực tiếp hơn, cứng rắn chống lại chúng!

“Đùng ùng ùng ùng...”

Hai Thiên Ma Mị Ảnh cản ở phía trước, không ngừng bị đao gió cắt chém, cho dù Thiên Ma Mị Ảnh có cứng cáp chắc chắn thì những trận đao gió kia cũng có thể tạo thành từng dấu ấn trên mặt của nó.

Sau khi những dấu vết kia tích lũy đến một số lượng nhất định, hai Thiên Ma Mị Ảnh ầm ầm vỡ tan.

Sau khi hai Thiên Ma Mị Ảnh phía trước bị nghiền nát thì lại có hai Thiên Ma Mị Ảnh khác tiến lên. La Chỉnh có đến sáu Thiên Ma Mị Ảnh, hơn nữa hai cái đã bị nghiền nát kia còn có thể ngưng kết lại một lần nữa, tiếp tục xếp hàng đằng sau...

Trong rừng, Bách Lý Hồng Phong đã tháo áo choàng của mình xuống, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn. Hẳn có một mái tóc màu đỏ như lửa, giữa khuôn mặt còn có một chút tà khí, chính vì chút tà khí này nên Bách Lý Hồng Phong mới có thể trở thành kẻ vạn người mê ở Tường Vân Tông của hẳn!

Đối mặt với Triệu Tiểu Hoa đang nổi giận, hẳn không thèm chạy trốn mà chọn ở lại đây xem trò vui. Không thể không nói, kẻ tài cao thì gan cũng lớn.

Nhìn là thấy tâm tính của Bách Lý Hồng Phong không tệ, hẳn cũng không phải kiểu người vì thất bại trong gang tấc, không thể lấy được rương báu màu xanh mà uể oải.

“Tên nhóc này thật thú vị, dùng loại phương pháp này để cản đao gió, hơn nữa sáu hình nộm hẳn triệu ra cũng rất quý dị, sau khi vỡ lại có thể ngưng kết một lần nữa. Nếu như ta đoán không lầm thì công pháp tên tiểu tử này tu luyện ít nhất cũng là thánh giai... Ta cứ cho rằng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ này khó có thể gặp được đối thủ, cứ cho là có thì cũng là Triệu Tiểu Hoa và Trác Bất Phàm, không ngờ lại xuất hiện thêm tên Tiên Thiên Tam Trọng này. Đúng là không thể xem nhẹ người trong thiên hạ được mà.” Bách Lý Hồng Phong cảm thán một câu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Mạnh Mẽ Xông Lên

Đám đệ tử Vân Điện, ai nấy đều không biết nên nói gì cho phải. Bọn họ cũng không phải kẻ yếu, với thực lực là tinh anh Vân Điện, đặt bất cứ ai nào vào trong tông môn nhị phẩm đều có thực lực để cạnh tranh ba thứ hạng đầu.

Nhưng mà lúc này so sánh với La Chỉnh cũng cảm thấy cách biệt một trời một vực.

Tất nhiên La Chỉnh sẽ không để ý đến ánh mắt của đám đệ tử Vân Điện dưới kia, hần cứ phóng Thiên Ma Mị Ảnh ở phía trước rồi không ngừng đi đằng sau, nhanh chóng tiếp cận được rương màu đỏ.

“Vù...”

Trong nháy mắt khi La Chỉnh tiếp xúc với rương màu đỏ, cơ quan trong sơn động cũng ngừng hoạt động, cuồng phong mạnh mẽ cũng tiêu tán không còn nữa.

“Lấy được rồi!” Trong lòng La Chỉnh vui vẻ.

“Lạch cạch.” Lúc La Chỉnh chạm vào bên dưới, hình như đã chạm vào cơ quan nào đó trên rương khiến nó tự động mở ra.

Sau đó La Chỉnh nhìn thấy trong rương màu đỏ có thứ gì màu đen, hình dạng dị thường đang lơ lửng. Thứ này giống như là vật sống vậy, thoát nhìn thì mềm nhũn, không ngừng nhúc nhích.

La Chỉnh muốn đưa tay ra bắt lấy, thế nhưng ngón tay lại xuyên thẳng vào trong vật chất màu đen kia...

Đúng lúc La Chỉnh vẫn còn chưa kịp cảm thấy kỳ quái thì cái vật chất màu đen này đã bắn thẳng vào mi tâm của hắn.

Một cảm giác vô cùng mát mẻ, lập tức tràn khắp đại não La Chỉnh, như muốn làm cho La Chỉnh đắm chìm trong trời băng đất tuyết, lạnh buốt nhưng không rét thấu xương mà là loại cảm giác mát mẻ thanh lọc đến tận tim.

Vào lúc này, hắn cảm thấy linh hồn của mình đã được thăng hoa.

La Chỉnh bất ngờ mở mắt ra, hắn đã hấp thu xong rồi.

Tốc độ hấp thu vật chất màu đen của La Chỉnh nhanh hơn khoảng gấp đôi so với Bách Lý Hồng Phong, nguyên nhân phần lớn là do cấp độ. Linh hồn La Chỉnh đã được nung rèn, mạnh mẽ hơn người thường từ lâu rồi.

Đối với đa số võ giả mà nói, vật chất màu đen này có thể tăng mạnh linh hồn, đương nhiên, nó cũng có thể giúp La Chỉnh tăng thêm không ít, có điều cũng chỉ tương đối mà thôi.

Chuyện này cũng giống như một nông dân đạt được một mẫu ruộng, đối với nông dân này thì chính là thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhưng là một vị địa chủ, bản thân đã có sẵn hai mươi mẫu ruộng thì cứ cho là có thêm một mẫu đất nữa cũng sẽ không xảy ra thay đổi gì quá lớn, chỉ có thể nói là dẹt hoa trên gấm(1).

(1)Dẹt hoa trên gấm: điểm tuyết thêm thôi chứ cũng không đáng là bao.

Mà thân phận của La Chỉnh lúc này giống như vị địa chủ kia, còn vật chất màu đen này lại là mẫu đất dẹt hoa trên gấm kia.

Sau khi hấp thu xong, La Chỉnh cũng không dừng lại, tiếp tục leo lên trên, hướng về mục tiêu kế tiếp, ruộng màu xanh!

Bách Lý Hồng Phong thua trên bệ đá ruộng màu xanh, nhìn thấy La Chỉnh lựa chọn tiếp tục leo lên, đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch: “Thú vị! Đã lấy được ruộng màu đỏ rồi mà còn thấy chưa đủ, có lẽ lúc này người cũng đã thấy độ khó của ruộng màu xanh này rồi, vậy mà vẫn có tự tin leo lên, chẳng lẽ người đã có phương pháp để phá giải rồi sao?”

“Chúc mừng, chúc mừng! Lão Thạch, đệ tử này của người lấy được ruộng báu màu đỏ rồi!” Lão già áo trắng của Tường Vân Tông cười nói.

Thạch Kinh Thiên cũng vui vẻ nói: “Không phải Bách Lý Hồng Phong của Tường Vân Tông cũng lấy được đấy sao?”

“Ầy! Đừng nói nữa, người xem Bách Lý Hồng Phong của Tường Vân Tông ta phải mất rất nhiều sức mới lấy được, nhìn La Chỉnh nhà người đi, đúng là không cần tốn quá nhiều sức, giống như đang dạo chơi trên đất bằng vậy...”

Nghe thấy hai vị tông chủ ở đây thay nhau tăng bốc đệ tử của đối phương, ba vị tông chủ của Thái Vân Tông, Lam Vân Tông và Lạc Vân Tông nhin không được mà trợn trắng mắt.

Có điều bọn họ trợn trắng mắt là vì có muốn cũng không thể. Có được bảo bối thì cho dù chỉ là ruộng màu đỏ, cũng đã có phần cơ duyên vượt qua phần lớn đệ tử tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ bao năm qua rồi.

Đúng lúc này, Phí Hàm nói: “Nhìn kìa, La Chỉnh đã leo lên đến chỗ bệ đá thứ hai rồi!”

Động tác leo lên của La Chỉnh cũng không phóng khoáng như Bách Lý Hồng Phong, vì vậy tốc độ leo lên chậm hơn một chút. Có điều, muốn leo lên vách đá này, đối với võ giả mà nói thì cũng không khó khăn gì.

“Hắn định đối phó với ngọn lửa kia như thế nào?”

“Không nằm xuống sao? Bị ngọn lửa kia đốt chính diện thì có là ai cũng không chịu nổi!”

Mấy vị tông chủ vốn cho là La Chỉnh sẽ học theo phương pháp của Bách Lý Hồng Phong, nằm rạp trên mặt đất để tránh sự công kích chính diện từ ngọn lửa kia, sau đó mới từ từ bò qua.

Thế nhưng La Chỉnh lại không nằm xuống, hắn đứng yên trên bệ đá, chuẩn bị nghênh đón công kích từ ngọn lửa.

“Tên nhóc này muốn làm gì?”

“Hắn định dùng cơ thể của mình để miễn cưỡng chống lại ngọn lửa kia?”

“Không sợ bị chết cháy à?”

Mấy vị tông chủ chứng kiến cảnh này trên Tín Khuê thì trên mặt cũng toát ra vẻ không thể tin nổi.

Đừng nói là Tiên Thiên Cảnh, cho dù là mấy lão già Thần Đan Cảnh như bọn họ mà muốn làm như vậy cũng phải dùng chân nguyên hộ thể, nếu sử dụng thân thể thuần túy để miễn cưỡng chống lại, có lẽ sẽ bị quá sức.

Dù sao bọn họ đều là võ giả sử dụng hệ thống chân nguyên, không thể đi theo con đường như luyện thể được.

“Thạch Kinh Thiên, không phải La Chỉnh đi theo con đường pháp thể song tu đấy chứ?” Phí Hàm nhìn thấy trên mặt Thạch Kinh Thiên vẫn là vẻ

lạnh nhạt, giống như đã đoán được điều này vậy.

Nếu như La Chỉnh không chỉ tu luyện chân nguyên mà còn luyện thể, hơn nữa còn có các loại cơ duyên được ăn một vài linh quả của trời đất, thì đúng là có khả năng dùng thân thể để chọi cứng với ngọn lửa mạnh mẽ kia.

Ai ngờ Thạch Kinh Thiên lắc đầu nói: “Thật ra ta cũng không rõ lắm về chuyện La Chỉnh có luyện thể hay không... Nếu có luyện thể thì ta cũng không phát hiện dấu vết cương nguyên trên người hắn. Nói cách khác, La Chỉnh cũng không tu luyện thể thuật, nhưng mà thân thể hắn lại mạnh mẽ không tưởng nổi, thậm chí còn mạnh hơn những người luyện thể kia. Đến bây giờ ta vẫn không hiểu được chuyện này.”

Biểu hiện của La Chỉnh ở đại hội toàn phong đến bây giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Thân thể của hắn mạnh mẽ đến mức làm cho người ta phải tức lộn ruột, ngay cả Thanh Liên Nghiệp Hỏa mà Bùi Thiên Diệu thi triển ra dựa vào hư ảnh Bất Động Minh Vương, La Chỉnh cũng không sợ chút nào, nhưng lạ ở chỗ, trên người hắn cũng không có cương nguyên.

Cương nguyên chính là loại năng lượng chỉ người luyện thể mới có, cũng giống như chân nguyên trong hệ thống chân nguyên vậy. Võ giả đi còn đường luyện thể thì cần thúc giục cương nguyên để cho cơ thể mạnh mẽ.

“Lại có chuyện kỳ lạ như vậy?” Phí Hàm nghe Thạch Kinh Thiên nói thì trên mặt cũng là vẻ cả kinh.

Thạch Kinh Thiên gật đầu: “Nửa câu ta cũng không nói dối.”

Tất nhiên Thạch Kinh Thiên sẽ không nhìn ra, thân thể La Chỉnh đã khác hẳn với người thường từ lâu rồi. Thân thể của hắn mạnh mẽ, thực sự không phải là vì luyện thể, mà là do bị “rèn luyện” trở thành binh khí, cho

nên mới có thể mạnh mẽ như thế. Nếu như thân là một binh khí, tất nhiên đừng nói đến “luyện thể”, càng không có khả năng sinh ra cương nguyên.

Ngay lúc đang nói chuyện, ngọn lửa hùng hực kia đã xông về phía La Chỉnh.

“Ầm...”

Ngọn lửa mãnh liệt công kích lên người La Chỉnh, trong nháy mắt đã khiến hắn trở thành một người lửa.

Bởi vì La Chỉnh chặn ngọn lửa này chính diện nên một phần của nó không lao ra khỏi bệ đá mà bị thân thể hắn mạnh mẽ chặn lại.

Dưới ngọn lửa đang mãnh liệt quấn lấy, thiêu cháy, quần áo La Chỉnh bị đốt sạch sẽ trong nháy mắt.

Trong lòng La Chỉnh thật buồn bực. Thân là võ giả lại có chút phiền toái này, quần áo động tí là cháy, vô cùng bất nhã. Có điều, trong nhãn tu di của hắn vẫn còn mấy bộ để dự phòng, đợi lát nữa là có thể thay.

Trong ngọn lửa đang bốc cháy này, trên thân thể La Chỉnh bắt đầu hiện ra từng đường phù văn màu vàng.

Ban đầu lúc La Chỉnh nhìn thấy ngọn lửa thì trong lòng đã có quyết định này, hắn muốn nhờ ngọn lửa này nung đốt thân thể của mình, thậm chí tiến một bước đột phá linh khí, trở thành thân thể tiên khí!

Có điều bây giờ La Chỉnh phát hiện tính toán này mình bị nhầm rồi, hoặc là nói phán đoán của hắn hơi ngây thơ.

Mặc dù uy lực của ngọn lửa trước mắt này có mạnh mẽ, nhưng hình như phẩm cấp cũng không cao, hoặc là nói loại lửa dùng để chế tạo mấy cơ quan đặc biệt này, thân thể linh khí của hắn “không thèm ghé mắt”.

Vì vậy tuy ngọn lửa này kích phát được phù văn màu vàng nhưng chúng lại không xoay tròn, càng không cắn nuốt...

“Hơi lệch so với dự đoán.” La Chính rầu rĩ nghĩ, sau đó mặc kệ ngọn lửa này mà xông về phía trước.

Nhưng hắn lại không biết hành động này của hắn đã khiến không ít người bùng nổ trong lòng.

Bách Lý Hồng Phong đang ngâm một cọng cỏ, ngồi trên cây đại thụ xem kịch vui. Hắn cũng lợi dụng một loại bí pháp để giấu hơi thở của mình đi, không chỉ riêng đệ tử Vân Điện mà cho dù là đám nhện mặt quỷ đang ẩn núp trong rừng kia cũng không cách nào phát hiện được hắn.

Nhìn thấy cảnh trên vách đá dựng đứng, cọng cỏ rớt trong miệng hắn rớt xuống, nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt đất mà không biết.

“Con mẹ nó! Biến thái à!” Bách Lý Hồng Phong hoàn toàn phục rồi.

Với tư cách là một thiên tài ngàn năm khó gặp của Tường Vân Tông, Bách Lý Hồng Phong mạnh hơn đám đệ tử Tường Vân Tông bọn hắn nhiều lắm.

Trong đại hội tông môn của Tường Vân Tông, hắn lấy được danh hiệu đệ nhất cũng rất dễ dàng, tên thứ hai cũng không có uy hiếp gì đối với Bách Lý Hồng Phong, mà căn bản cũng không khiêu chiến.

Vì vậy lúc này Bách Lý Hồng Phong đến Thử Luyện Giả Chi Lộ chỉ quan tâm chú ý đến hai người, cũng chính là hai người đứng đầu Vân Điện: Triệu Tiểu Hoa và Trác Bất Phàm.

Tông chủ Tường Vân Tông cũng liên tục dặn dò hắn, nghìn vạn lần không được chọc đến hai người này.

Cửa thử luyện ần này, hẳn nhất định phải qua, vì vậy Bách Lý Hồng Phong mới dùng áo choàng để che khuất mặt mình, giảm chuyện Triệu Tiểu Hoa ghi hận thì bản thân sẽ gặp phải một chút phiền toái.

Nhưng Bách Lý Hồng Phong không ngờ, người tài giỏi trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng không ít, ngoài đệ tử Vân Điện ra thì trong những tông môn khác cũng tồn tại những kẻ không yếu.

Không yếu, không có nghĩa là mạnh. Bách Lý Hồng Phong cũng không quá coi trọng. Có thể nhận được một cái đánh giá “không yếu” của hắn thì cũng coi như không tệ rồi.

Kết quả bây giờ đột nhiên lại nhảy ra một tên Tiên Thiên Tam Trọng còn khủng bố hơn cả hắn, ngược lại còn khiến hắn phải kinh sợ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Huyết Phách Cứu Đầu Long

Dưới vách đá, cả đám đệ tử Vân Điện đã tròn mắt.

Bọn họ từng nghĩ tới rất nhiều khả năng và phương pháp để chống lại ngọn lửa này, nhưng không ai dám, hay nên nói là không ai có thể cứng rắn xông vào ngọn lửa như vậy!

“Người này dường như miễn dịch với lửa, trên thế giới lại có loại thân thể đặc thù này ư?” Một đệ tử Vân Điện nhìn không được mà cảm thán nói.

Triệu Tiểu Hoa tìm một tảng đá để đứng lên, nhìn chăm chăm La Chỉnh không nói được một lời. Trên mặt gã đã không có bất kỳ biểu lộ gì nữa mà đã chết lặng rồi...

Thân là đệ tử Vân Điện, gã biết rõ mỗi một cái rương báu này có ý nghĩa như thế nào. Ở trong Vân Điện, thế nhưng gã từng nghe nói tới không ít truyền thuyết. Điện chủ Vân Điện hiện tại cũng chỉ lấy được rương màu bạc, La Chỉnh này lại dễ dàng lấy được rương màu xanh như vậy?

Cứ theo đà này, La Chỉnh không những lấy được rương màu xanh mà còn có khả năng có được rương màu bạc ở tầng thứ ba...

Hơn nữa người này mới là Tiên Thiên Tam Trọng? Tiềm lực của hắn còn mạnh hơn mình?

Triệu Tiểu Hoa cũng tự cho là mình kém hơn Trác Bất Phàm, thế nhưng hiện tại hắn lại không thể không thừa nhận, bản thân hình như còn kém cái thăng oắt đến từ chính tông môn nhị phẩm này!

Không cam lòng, không phục, không muốn đổi mặt loại sự thật này. Trong lúc nhất thời, các loại cảm xúc loạn xạ kéo vào trong lòng Triệu Tiểu Hoa.

Ngọn lửa này được phun ra mãnh liệt từ một cơ quan, thế nhưng dù ngọn lửa có cuộn trào mãnh liệt hơn nữa thì cũng bị phù văn màu vàng trên thân thể La Chỉnh chặn lại.

Hiện tại thứ La Chỉnh cần phòng bị chính là đợt công kích thứ hai trong sơn động này, cũng chính là khối hỏa cầu lớn kia!

Mới vừa rồi tên mặc áo choàng cũng thành công chịu đựng qua tầng công kích đầu tiên của ngọn lửa, nhưng lại bị khối hỏa cầu lớn kia đuổi xuống dưới, La Chỉnh đương nhiên không muốn giẫm lên vết xe đổ.

“Vụt...”

La Chỉnh đi tới, ngọn lửa rốt cục cũng từ từ tắt lụi, sau đó La Chỉnh liền phải đối mặt với tầng công kích thứ hai!

La Chỉnh không học theo hành động muốn nhanh chóng tiếp cận rồi mở rương màu xanh, làm ngưng lại cơ quan bên trong sơn động của tên áo choàng kia.

Nhiều khi, mảnh khoe xuất phát từ việc không tự tin vào bản thân, nên cũng bởi vì vậy mà mất đi càng nhiều! Nếu khi đối mặt với tầng công kích thứ hai, tên mặc áo choàng kia có được sự tự tin cực lớn, lấy thực lực của chính mình để chống lại khối hỏa cầu này thì chưa chắc đã không có khả năng thành công.

La Chỉnh đứng tại chỗ, Lưu Quang Kiếm được rút ra khỏi vỏ, sáu Thiên Ma Mị Ảnh chậm rãi lơ lửng xung quanh hắn.

Hiện tại, tuy Thiên Ma Mị Ảnh không phải là cách tiến công mạnh nhất của La Chỉnh, thế nhưng công dụng lại cực kì nhiều, cũng cực kì tốt.

Sau khi ngọn lửa hoàn toàn tắt ngừng, trong huyết động chợt phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ rực, La Chỉnh lập tức nghe thấy một tiếng đá lăn từ trong sơn động truyền tới.

“Ầm!”

Một hỏa cầu cực lớn chợt xuất hiện trước mặt La Chỉnh, hung hăng bắn về phía hắn.

Đài đá này không rộng, mà hỏa cầu lại cao cỡ một người, căn bản không có chỗ để tránh. Đối mặt hỏa cầu đang nhanh chóng bay tới gần, tâm niệm La Chỉnh khẽ động.

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh hóa thành một đường thẳng tắp chắn phía trước!

“Ầm!”

Dưới sự nghiền ép của hỏa cầu, Thiên Ma Mị Ảnh đầu tiên bị nghiền nát chỉ trong nháy mắt.

“Ầm!”

Cái thứ hai bị nghiền nát!

“Ầm!”

Cái thứ ba nghiền nát!

“Ầm ầm ầm!”

Thiên Ma Mị Ảnh từng không gì phá nổi, mà lúc này lại giống như một món đồ gốm yếu ớt, nhanh chóng bị nghiền nát.

Nhưng mà mục đích La Chỉnh cũng đạt được rồi. Chỉ ít thì sáu Thiên Ma Mị Ảnh cũng thành công làm giảm tốc độ của hỏa cầu này. Kế tiếp, hai mắt La Chỉnh như đao, hét to một cái rồi rút kiếm!

Sức mạnh vẫy rồng bên trong cuộn trào mãnh liệt, tràn đầy toàn thân La Chỉnh, khiến thân hình của hắn đột ngột tiến lên.

“Vỡ... cho ta! Băng Kiếm!”

Chân nguyên sáng bóng cuộn cuộn vây quanh Lưu Quang Kiếm, một chiêu Băng Kiếm với uy lực cực mạnh đâm thẳng ra.

Cho dù là một ngọn núi nhỏ thì một kiếm này của La Chỉnh cũng có thể làm cho nó vỡ nát. Tuy hỏa cầu nham thạch có thể so ngang với thiên thạch, đồng thời còn kèm theo động năng thật lớn lăn về phía La Chỉnh, thế nhưng lại bị một kiếm này của hắn cứng rắn dừng thế đi lại.

Bản thân La Chỉnh cũng bị hỏa cầu này đẩy lùi về phía sau khoảng ba thước, sau đó, La Chỉnh không lui lại một dù chỉ một phân.

Hắn lại hét to lên một lần nữa! Lưu Quang Kiếm lại đâm thêm một nhát!

“Ầm, ầm...”

Cuối cùng, hỏa cầu nham thạch cũng xuất hiện vết rạn, chúng nhanh chóng lan khắp hỏa cầu, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến nó sụp đổ, vỡ tan, bắn ra bốn phía.

Đồng đá vụn đủ mọi hình dạng vẫn còn có ánh lửa cháy hừng hực, rơi xuống dưới vách đá. Những đệ tử Vân Điện phía dưới liên tục thét chói tai,

không ngừng tránh né...

“Được rồi!”

Trái tim La Chỉnh cũng hơi nháy lên, trên mặt toát ra vẻ vui mừng. Hắn cất Lưu Quang Kiếm vào trong nhẫn tu di, chậm rãi đi về phía chiếc rương màu xanh.

La Chỉnh có thể cảm nhận được được ánh mắt ghen tỵ của đám đệ tử Vân Điện phía dưới, cũng cảm nhận được nỗi bất cam cực độ trong nội tâm bọn họ, và vẻ mặt phức tạp của cả đám.

Chính vì vậy, La Chỉnh còn cố ý bước đi từ từ, giống như rất hưởng thụ, sung sướng mở ra chiếc rương báu. Hắn chính là muốn kích thích đám đệ tử Vân Điện này.

Nhưng mà đài đá này cũng chỉ dài có bảy, tám mét, bước vài bước là có thể vượt qua rồi. Cuối cùng, La Chỉnh vẫn đưa tay đặt trên chiếc rương màu xanh.

Lúc này La Chỉnh mới có một chút cảm giác hồi hộp.

Trong rương màu đỏ cấp bậc thấp nhất đã có bí dược tăng linh hồn, vậy trong rương màu xanh này sẽ là cái gì?

“Lạch cạch!”

Chiếc rương màu xanh phát ra một tiếng vang, bỗng nhiên cả cái rương tự lay động!

“Chuyện gì vậy?” La Chỉnh hoảng sợ, đồng thời cũng đề phòng, cứ như bên trong cất giấu mãnh thú gì đó đang muốn phá tan cái rương ra để công kích hắn.

Chỉ trong nháy mắt, chiếc rương màu xanh vừa mở, một bóng dáng màu đỏ bay ra, nhào về phía La Chinh.

Gần như là phản xạ có điều kiện, La Chinh cúi thấp người xuống, muốn tránh bóng dáng màu đỏ này. Thế nhưng tốc độ của nó cực nhanh, tuy không còn bổ nhào về phía trước, nhưng lại xoay một cái trên không trung rồi bay về phía La Chinh lần nữa, đồng thời toát ra khí huyết cường đại! Giống như có sinh mệnh ngoan cường nào đó được tích chứa bên trong.

Lúc này đây La Chinh đã không có cách nào để tránh, chỉ có thể mặc cho bóng dáng màu đỏ này xông vào lồng ngực của mình, nhập vào trong trái tim của mình.

Khi bóng dáng màu đỏ kia xông về phía La Chinh thì hắn mới nhìn rõ, hắn đã từng gặp qua nó rồi.

Khi hắn bước chân vào Tiên Phủ, thông qua rèn luyện đã đụng phải một loại rắn chín đầu. Nhưng con rắn chín đầu trước mắt này lại giống như được tạo thành từ máu tươi, chỉ có thể phân biệt đại khái từ ngoại hình!

Ngay sau khi con rắn chín đầu màu máu kia nhập vào trái tim của La Chinh, trái tim hắn gần như ngừng đập.

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở...

Trái tim ngừng đập khoảng 30 nhịp thở! Nếu như là người bình thường, tim ngừng đập thì chắc đã sắp chết đến nơi rồi, thế nhưng thân thể La Chinh lại tiến vào một trạng thái kỳ lạ!

Sau 30 nhịp thở, trái tim hắn kịch liệt nảy lên một cái.

“Thịch Thịch!”

“Thịch Thịch!”

“Thịch Thịch!”

Tiếng đập kia lớn như thế, không chỉ La Chỉnh có thể nghe được mà ngay cả đệ tử Vân Điện phía dưới cũng nghe thấy rõ ràng.

Trái tim này phải cường đại nhường nào mới có thể phát ra âm thanh vang dội như vậy?

Mấy tên đệ tử Vân Điện đều há hốc miệng, ngơ ngác nhìn La Chỉnh trên vách đá.

Bách Lý Hồng Phong liếm liếm môi, hơi bất đắc dĩ lắc đầu mắng: “Mẹ nó! Sớm biết thứ trong rương màu xanh tốt như vậy thì vừa nãy nên liều mạng. Với thực lực của mình, không phải không có sức giành lấy.”

Bách Lý Hồng Phong vô cùng hối hận, thử luyện trên Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng không chỉ có mỗi chỗ này, cho nên vừa rồi hắn mới nường tay, còn lo giữ mạng, dù sao mục tiêu lớn nhất của hắn vẫn là vượt qua Thử Luyện Giả Chi Lộ, không ngờ thứ bên trong rương màu xanh này lại có thể cường hóa khí huyết của võ giả lên mạnh mẽ như vậy. Vừa rồi hắn nhìn rất rõ, sau khi con rắn chín đầu màu máu kia tiến vào trái tim La Chỉnh, dường như đã cho La Chỉnh một trái tim cường đại!

Dưới cổng vòm, Phí Hàm lắc đầu: “Huyết Phách Cửu Đầu Long! Đây là Huyết Phách Cửu Đầu Long đã thành niên! Các vị, có nhớ tới chuyện gì không?”

“Trưởng lão Cửu Giới đã từng bị kẻ thù truy sát, rơi vào nguy hiểm, bị người ta chặt đứt hai tay. Lúc đó chỉ dựa vào hai chân mà chạy như điên suốt nghìn dặm. Sau ba ngày ba đêm, một đôi tay đã mọc lại hoàn chỉnh. Tuy hai cánh tay mới này không bằng trước kia, nhưng chỉ dựa vào năng lực này, trưởng lão Cửu Giới đã bất ngờ đuổi giết ngược lại kẻ thù của

lão!” Thạch Kinh Thiên hầu như không suy nghĩ gì nhiều mà thẳng một mạch nói ra chuyện cũ này. Năm đó ông và Cửu Giới trưởng lão có quan hệ tốt nhất, cho nên cũng nhớ rõ ràng nhất.

“Chúng ta đều biết trưởng lão Cửu Giới có khí huyết vô cùng lớn, nhưng không biết gì về khí huyết của lão. Chắc hẳn là bắt nguồn từ cái rương màu xanh này, sau khi Huyết Phách Cửu Đầu Long chui vào cơ thể, có thể tăng mạnh khí huyết của võ giả... La Chỉnh, vận số thật là tốt.” Tông chủ Trường Vân Tông thở dài. Ông ta đang thấy thật đáng tiếc, nếu Bách Lý Hồng Phong đạt được phần huyết phách này thì tốt rồi.

Phí Hàm cười hắc hắc nói: “Lại nhìn tiếp đi. Ta đoán tên nhóc này đạt được đồ trong rương màu xanh rồi nhưng vẫn không thỏa mãn, mục tiêu kế tiếp chính là rương màu bạc. Trước nay chỉ có Điện chủ Vân Điện mới lấy đi được một cái rương màu bạc, không biết La Chỉnh có thể lấy hay không...”

“Năm mơ!” Long bà bà cười lạnh nói: “Mở được rương màu xanh chẳng qua là cũng gặp may thôi, còn muốn mở rương màu bạc? Kiếp sau đi!”

“Bà lão chết tiệt này, La Chỉnh của Thanh Vân Tông ta không trêu chọc bà, hơn nữa cũng không nhằm vào vị hôn phu Trác Bất Phàm của đồ đệ bà? Bà ngồi đấy nói nhảm cái gì? Bà nghĩ là Thạch Kinh Thiên ta đứng đây cũng chỉ là đồ trang trí đấy à?” Nhị Long bà bà này đã lâu lắm rồi, Thạch Kinh Thiên vốn là một người cực kỳ nóng tính, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Con Rối Sát Lục

Ở ngoài cổng vòm chỉ có một hòn Tín Khuê, cứ mỗi khi hình ảnh Trác Bất Phàm và đồ đệ Kim Xảo Ngưng của Long bà bà xuất hiện trên đó thì gương mặt bà liền nở nụ cười tươi như hoa, miệng không ngừng khen ngợi.

Cứ như Trác Bất Phàm là con ruột của bà còn tất cả các đệ tử khác tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ đều là một lũ cứt chó, chỉ có Kim Xảo Ngưng nhà bà mới có tư cách đứng cạnh Trác Bất Phàm mà thôi.

Còn Phí Hàm thân là trưởng lão Vân Điện, ngày thường đương nhiên cũng khá hiểu biết về đệ tử Vân Điện rồi. Thân thế, thực lực của Trác Bất Phàm và Triệu Tiểu Hoa lão đều đã hiểu rõ, cho nên đương nhiên lão trọng điểm chú ý tới những đệ tử khác như La Chính, Bách Lý Hồng Phong, Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu và mấy vị đệ tử có biểu hiện ưu tú của các tông môn khác.

Thế nhưng mỗi khi hình ảnh trên Tín Khuê xuất hiện La Chính, Long bà bà không khỏi lẩm miệng trắng trợn hạ thấp La Chính.

Một hai lần thì thôi không tính, dù sao cũng là đàn bà con gái, không chỉ tính tình khó chơi mà thực lực cũng không thể coi thường được. Kết quả được đăng chân lại lân đăng đầu, làm sao Thạch Kinh Thiên nhịn được?

Thấy Thạch Kinh Thiên bùng nổ, trong lòng mấy vị tông chủ khác cũng thầm vui vẻ.

Long bà bà ác mồm ác miệng, không đơn giản chỉ nhắm vào một mình La Chinh, tuy lực nhắm vào những người khác có ít hơn một chút nhưng lúc nào Long bà bà cũng nói vài câu xui xẻo hạ thấp bọn họ. Mấy vị tông chủ khác đã khó chịu từ lâu, nhưng đều nín nhịn giống Thạch Kinh Thiên lúc trước.

“Thế nào? Động tới tên nhóc trong cái góc Đông Vực nhỏ bé đó mà cũng biến thành nhiều chuyện? Hừ! Đông Vực, Đông Vực các người mà cũng dám phong là một cái vực! Đúng là trò cười nhất thiên hạ. Ta cứ muốn nói đây, thì sao? La Chinh chọc vào Triệu Tiểu Hoa, chính là chọc tới Nam Vương Triệu gia, tiền đồ sau này liệu có được bao nhiêu? Không hiểu tình thế gì hết! Ta thấy Bách Lý Hồng Phong cũng thông minh hơn La Chinh một chút, chí ít thì khi cướp ruộng báu còn biết che mặt lại...” Long bà bà sờ sờ quả trượng trong tay cười lạnh nói.

Thạch Kinh Thiên cũng mặc kệ luôn. Hắn vốn có khí tức hoang dã, rất thường thức dùng khí dám đối nghịch với Triệu Tiểu Hoa của La Chinh nên lúc này cười lớn một tiếng, hào phóng nói: “Nam Vương Triệu gia thì đã sao? Đắc tội rồi thì hắn khỏi cần tu luyện, dứt khoát phải tìm một chỗ tự sát? Nam Vương Triệu gia là gia tộc tam phẩm, thế lực đúng là không tồi, thế nhưng Long bà bà đừng quên, Vân Điện chúng ta là thuộc diện tứ phẩm, chỉ một tên đệ tử của Nam Vương Triệu gia mà có thể áp chế tinh anh Vân Điện ta trở mình? Bà cũng quá đề cao Nam Vương Triệu gia rồi! Đây mạnh chí khí của người khác mà diệt đi uy phong của mình, Long bà bà, bà còn là người Vân Điện chúng ta đây à?”

“Người! Ta đây chí khí người khác diệt uy phong mình khi nào?” Long bà bà cả giận nói.

Lời này của Thạch Kinh Thiên là mượn thế của Vân Điện tới áp Long bà bà. Nếu La Chinh có thể thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ, sau này chính là đệ tử tinh anh của Vân Điện, đương nhiên sẽ nằm trong sự che chở

của Vân Điện. Đường đường là tông môn tứ phẩm, Vân Điện sẽ không sợ Nam Vương Triệu gia – một gia tộc tam phẩm.

“Miệng bà vừa mới nói La Chỉnh chọc phải Triệu Tiểu Hoa thì thế này thế nọ mà? Sao? Vừa nói xong mà giờ lại không nhận rồi?” Thạch Kinh Thiên cười lạnh nói.

“Ta, ta...” Long bà bà cũng bị bắt bẻ nói không ra lời.

Đúng lúc này, Phí Hàm bỗng nhiên nói: “Được rồi, đừng vì việc nhỏ này mà âm ỉ mãi nữa. La Chỉnh muốn đi lấy rương báu thứ ba!”

Phí Hàm vừa dứt lời, ánh mắt Thạch Kinh Thiên và Long bà bà đồng loạt nhìn chăm chăm Tín Khuê.

Tuy biết rõ muốn lấy đi rương màu bạc, độ khó so ngang lên trời, thế nhưng trong lòng Thạch Kinh Thiên có một tia dự cảm mơ hồ rằng La Chỉnh rất có khả năng mở được rương báu màu bạc!

Trên đại hội toàn phong, La Chỉnh cũng tiến thẳng một lèo như vậy, mỗi bước đều vượt ngoài dự liệu của mọi người, cho nên lúc này Thạch Kinh Thiên cũng có cảm giác như thế.

La Chỉnh cảm thấy lồng ngực của mình rất đau.

Sau khi Huyết Sắc Cửu Đầu Long chui vào trái tim La Chỉnh, mỗi lần tim đập một cái thì lại giống như có một cây đại chùy nện lên, loại cảm giác này dù có là ai cũng vô cùng khó chịu.

Mà khi trái tim kịch liệt đập lên thì Huyết Phách Cửu Đầu Long trong cơ thể liền được áp lực tim đẩy đi khắp nơi trên thân thể La Chỉnh.

Sau mấy chục nhịp đập, tiếng đập cuối cùng cũng nhỏ dần lại, lực nện vào trái tim cũng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Điều này nói rõ La Chỉnh đã hấp thu hết Huyết Phách Cửu Đầu Long kia.

Khí huyết cường đại quay cuồng từng đợt, từng đợt trong cơ thể La Chỉnh khiến khí huyết của hắn mãnh liệt dâng trào, cảm giác như không thể nào dùng hết.

Lúc này sao La Chỉnh lại không rõ Huyết Phách Cửu Đầu Long quý giá thế nào?

Thời điểm La Chỉnh còn ở Phần Thiên Cung của Đông Vực, Tam hoàng tử đã dâng lên ba cô mỹ nữ tuyệt sắc - người Viên tộc ở Tây Vực, trong cơ thể đều chất chứa khí huyết cường đại, lấy nguyên âm của các nàng là có thể nhận được phần khí huyết này. Đối với võ giả mà nói thì vô cùng có lợi.

Thế nhưng phần khí huyết chất chứa bên trong ba cô gái Viên tộc này có lẽ cũng không bằng một phần vạn của Huyết Phách Cửu Đầu Long.

Chỉ ba cô gái Viên tộc đã khiến rất nhiều võ giả Chiêu Thần Cảnh động lòng, vậy còn giá trị của Huyết Phách Cửu Đầu Long? Có lẽ khó để mà đánh giá!

Sau khi trái tim của mình bình ổn trở lại, La Chỉnh không chọn nghỉ ngơi mà muốn tiếp tục đi lên!

Đồ trong rương màu xanh đã quý báu như thế, vậy rương màu bạc thì sao?

La Chỉnh từ từ leo lên theo vách đá. Vách đá này lởm chởm nên chỗ nào cũng có thể bắt tay vào, leo lên cũng không khó lắm.

Sau khi chọn trúng một rương màu bạc, La Chỉnh liền thoải mái leo lên đài đá.

“Rương màu bạc, ta nhất định phải lấy!”

Sau khi bò lên trên đài đá, trong mắt La Chỉnh lộ ra vẻ kiên nghị. Mặc dù hẳn biết rõ, muốn lấy đi rương màu bạc thì khó khăn và nguy hiểm hơn rương màu xanh nhiều.

Nhưng còn chưa rõ sẽ phải đối mặt với thử thách gì nên La Chỉnh lên tinh thần đề phòng nhìn vào huyết động đen thùi lùi kia.

“Leng keng leng keng, leng keng leng keng, leng keng leng keng...”

Từ trong huyết động truyền ra từng tiếng va chạm có tiết tấu, giống như có vật gì sống động như thật.

Cũng không phải chỉ một mình La Chỉnh căng thẳng, mà tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút xem muốn lấy rương màu bạc ở tầng thứ ba này thì cần thông qua dạng thử luyện gì.

Hai mắt Triệu Tiểu Hoa mở to, không hề nhúc nhích, nhìn chăm chăm vị trí La Chỉnh trên đài cao. Với thực lực của Triệu Tiểu Hoa, mục tiêu của gã chính là rương báu màu bạc ở tầng thứ ba. Điện chủ Vân Điện cũng đã từng lấy được một rương màu bạc ở tầng thứ ba này. Tuy nói Điện chủ Vân Điện cường đại như vậy, có thể ngồi trên vị trí Điện chủ thì chắc chắn không chỉ nhờ vào cơ duyên trong rương màu bạc này, nhưng nếu có thể lấy được rương màu bạc, điều này chứng tỏ thiên phú của mình có thể sánh ngang với Điện chủ Vân Điện!

Sau này trở thành đệ tử tinh anh rồi, điều này có thể trở thành niềm vinh dự và tài nguyên lớn của hẳn! Bản thân có thiên phú ngang với Điện chủ Vân Điện thì còn ai dám coi thường?

Cho nên Triệu Tiểu Hoa muốn tập trung tinh thần quan sát để không bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào. Nằm được những chi tiết này rồi sau đó tự tìm ra

phương pháp đối phó thì tỷ lệ hẳn lấy được rương màu bạc ít nhất cũng tăng lên ba phần.

Từ góc độ này mà nói, La Chỉnh tiến lên vách đá trước thật ra lại có lợi với Triệu Tiểu Hoa. Chí ít thì nguy hiểm mà La Chỉnh thăm dò ra ở mỗi tầng đều có tác dụng làm mẫu rất lớn.

Có lợi với Triệu Tiểu Hoa thì cũng không có nghĩa gã đã tha thứ cho La Chỉnh. Ngược lại, lúc này Triệu Tiểu Hoa đã hận La Chỉnh thấu xương... Cho nên gã vừa hy vọng La Chỉnh có thể phát huy hết thực lực của chính mình, để gã thấy rõ hết mọi nguy hiểm ở tầng thứ ba này, vừa không mong La Chỉnh thành công lấy được rương màu bạc. Đây là một loại tâm lý rất phức tạp.

“Leng keng leng keng, leng keng leng keng...”

Âm thanh kia càng lúc càng lớn, chỉ chốc lát sau liền có một đồ vật kì quái xuất hiện ở cửa động.

“Con rồi?”

La Chỉnh thực khó hình dung ra đây là cái gì.

Nhìn qua thì giống như một con rối được dùng từng trụ kim loại chấp vá mà thành. Trong đầu La Chỉnh khó có thể tìm được vật để so sánh với thứ này, nó có thể tự hoạt động, thế nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ khí tức mạng sống nào trên người nó, cho nên La Chỉnh cũng chỉ có thể gọi nó là con rối.

Nhưng tay chân con rối này đều là những khúc trụ kim loại sáng bóng, phía cuối trụ kim loại đó không phải bàn tay bàn chân mà là một lưỡi dao sắc bén toát ra vẻ lạnh lẽo. Rõ ràng lưỡi dao sắc bén này có phẩm cấp không thấp, không chỉ tay chân mà đầu, vai cùng rất nhiều nơi khác đều có không ít lưỡi dao.

Loại con rối này, rõ ràng được sinh ra để giết chóc, đây là một con rối Sát Lục!

Sau khi con rối đi ra khỏi huyết động, nó ngay lập tức xông về phía La Chỉnh.

Hai chân nó cũng là hai lưỡi dao sắc bén, mỗi bước đi ra đều như đinh cắm thật sâu vào đài đá.

Trong quá trình nhanh chóng tiếp cận La Chỉnh, nó lại thể hiện ra sự tinh vi của mình, khúc kim loại làm trụ thân chợt xoay tròn khiến thân người nó cũng xoay tròn theo. Như vậy, hai tay nó giống như cỗ máy xay gió lớn, xoay tròn tiến về phía La Chỉnh với tốc độ cực cao.

“Thứ này ứng phó như thế nào đây?”

Con rối không phải người, chúng không có nhược điểm nhất định. Theo La Chỉnh đoán, con rối này chắc chắn phải có bộ phận trung tâm cung cấp năng lượng, chỉ cần đánh nát bộ phận trung tâm đó là được rồi.

Vấn đề là La Chỉnh cũng không có quá nhiều thời gian quan sát, hần đứng ở sát mép đài đá nên nếu không đỡ được đợt tiến công đầu tiên của con rối thì sẽ bị ngã xuống, tương đương với bị loại.

“Phần eo!”

Ánh mắt La Chỉnh lóe lên rồi chợt hạ phần eo xuống, giống như mãnh hổ nằm rạp trên mặt đất, chuẩn bị công kích kẻ địch! Trong các chiêu thức, loại tư thế vận sức chờ phát động công kích được gọi là phục hổ thức. Đợi đến khi con rối kia xông tới, hai chân La Chỉnh cũng dùng sức mà đạp ngay lập tức, cả người liền giống như một lão hổ tấn công, cùng lúc đó Lưu Quang Kiếm được chém ngang ra.

Phần eo con rối này được một thanh sắt hình trụ dài nhỏ chống đỡ, nếu đã như vậy thì chỉ cần chặt đứt nó đi là được!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Con Rối Cường Đại

Trên không trung, Lưu Quang Kiếm tạo ra một luồng kiếm ảnh màu bạc, nặng nề chém vào phần eo của con rối.

“Đình!”

Nhưng ngoài dự liệu của La Chỉnh, không biết con rối này làm từ kim loại gì mà đến Lưu Quang Kiếm của hắn cũng không chém đứt được, hơn nữa trên thân Lưu Quang Kiếm còn truyền lại lực phản chấn khiến lòng bàn tay hắn rung rung.

“Cứng quá! Ngay cả tiên khí cũng không chém được!”

Một kiếm của La Chỉnh kia không thành công nên con rối kia bắt đầu phát động động cơ tiến về phía hắn. Chỉ thấy thân thể con rối này hơi nghiêng một chút, đúng khi lưỡi dao xoay tròn cực nhanh liền tiến về phía La Chỉnh.

Tốc độ xoay tròn của hai lưỡi dao này đã vượt quá tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy, chỉ thấy bóng dáng cứ xoay vòng vòng, mà bởi tốc độ xoay quá nhanh nên nhìn qua cứ giống như một chiếc vòng bạc, phản chiếu ra ánh sáng.

“Vèo...”

Đối mặt với lưỡi dao giết người chuyển động nhanh tới mức chóng mặt như vậy, La Chỉnh nhanh chóng lui về phía sau, thậm chí còn lăn một vòng ngay tại chỗ rồi khó khăn lắm mới tránh khỏi được.

Thế nhưng La Chỉnh không ngờ con rối này trực tiếp muốn cắt đứt đài đá để khiến hắc ngã xuống luôn!

Con rối này quá thông minh, thông minh tới mức không bình thường...

Thông thường, con rối do loài người chế tạo thì chỉ có thể chấp hành những mệnh lệnh đơn giản, nếu xử lý chuyện phức tạp một chút thì sẽ hơi đần độn.

Nhưng con rối này ép La Chỉnh phải lui lại, sau đó lại hiểu rằng nếu cắt đài đá này thì sẽ khiến La Chỉnh ngã xuống, rõ ràng nó phải suy nghĩ.

Không kịp nghĩ nhiều, La Chỉnh đương nhiên không muốn ngã xuống như vậy. Một khi đã ngã xuống, đối mặt với sự vây công của đệ tử Vân Điện chỉ là việc nhỏ, thế nhưng ruộng báu màu bạc này La Chỉnh nhất định phải lấy. Hơn nữa, phía trên còn có ruộng báu màu vàng, chưa biết chừng hắc còn có thể lấy được một phần. Về ruộng báu màu đen ở trên cao nhất kia, trong lòng hắc cũng không chắc chắn lắm, nhưng nếu có cơ hội thì vẫn sẽ không bỏ qua!

Chuyện này không phải là La Chỉnh có dã tâm lớn. Tâm tính hắc vẫn luôn rất tốt, có cơ hội là sẽ dốc hết toàn lực, cuối cùng nếu vẫn không chiếm được thì chứng tỏ thực lực hắc chưa đủ, số chưa đến, khi đó hắc sẽ chấp nhận số mệnh.

Giống như Tiên Phủ được giấu trong Đông Vực kia, rõ ràng là một phần cơ duyên lớn lao, thế nhưng cuối cùng La Chỉnh cũng chỉ là chủ nhân tạm thời mà thôi. Nếu có thể trở thành chủ nhân thực sự, vậy thì hắc sẽ có không ít lợi ích. Thế nhưng hắc cũng không thử trở thành chủ nhân thực sự Tiên Phủ, đó là bởi hắc có thể nhận rõ thực lực của chính mình!

Phần đấu đương nhiên rất quan trọng, nhưng đôi khi còn cần hiểu rõ bản thân mình hơn!

Lúc này La Chỉnh cảm thấy cơ hội đang gần ngay trước mắt, vậy thì có lý nào mà không liều mạng?

Tốc độ cắt của con rối này cực nhanh, vừa nghe thấy một trận “keng keng” chói tai thì một đám đá vụn đã văng khắp bốn phía. Nó đột ngột cắt một cái, đài đá nhô ra trên vách núi đã bị toác ra một nửa, chỉ cần cắt xuống sâu hơn chút nữa thì không cần động tay thêm, đài đá này cũng sẽ bị gãy lìa chỉ vì trọng lượng của chính nó.

“Dừng lại cho ta!”

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh từ các phương hướng khác nhau đâm về phía con rối kim loại này. Mặc dù La Chỉnh hiểu rõ, con rối kim loại này mạnh mẽ tới mức không thể tưởng tượng nổi, dù dùng Thiên Ma Mị Ảnh mà đánh thì chắc cũng không có hiệu quả chút nào. Chẳng qua nó lại có thể quấy nhiễu con rối kia.

“Ầm ầm ầm ầm ầm!”

Đúng như La Chỉnh đoán, Thiên Ma Mị Ảnh lao vào con rối cũng chỉ giống như trứng chọi đá!

Nguyên liệu dùng để luyện chế ra con rối này, chắc chắn là kim loại có độ cứng cao nhất La Chỉnh từng gặp qua. Chỉ riêng con rối này, nếu mang ra bên ngoài thì có lẽ cũng bán được một cái giá trên trời.

Ngay khi sáu Thiên Ma Mị Ảnh đồng thời đâm vào con rối, Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh cũng thuận thế cắm vào bên trong cái vòng xoay màu bạc kia, La Chỉnh muốn ép cái “cối xay gió” này dừng lại.

“Leng keng!”

Một kiếm này xuyên thấu vòng xoay màu bạc, hơn nửa thanh Lưu Quang Kiếm cắm vào eo con rối, cứng rắn ép nó dừng lại. Nhưng bởi vì

sức mạnh quá lớn nên Lưu Quang Kiếm hoàn toàn uốn cong đi, cuối cùng bị mẻ toí tả.

Thấy thanh tiên khí của mình còn bị biến thành cái dạng này, La Chỉnh cũng hơi đau lòng. Nhưng không còn cách nào khác, con rối này quá biến thái, đao thương bất nhập thì đã đành, đằng này phản ứng cũng cực nhanh.

Vừa mới ghìm để thân thể con rối này dừng lại được thì đã thấy mấy trụ kim loại trên người nó không ngừng duỗi ra, co lại rồi nó bắt đầu biến đổi hình dạng!

Hai thanh kim loại dài chột vươn ra dưới chân con rối, ở đỉnh của mỗi thanh có ba móng vuốt sắc bén, sau khi vươn ra thì đột ngột chụp về phía La Chỉnh, nháy mắt đã khóa hai chân hấn lại.

“Phụp phụp phụp!”

Hai mắt cá chân của La Chỉnh bị bàn tay sắc bén kia nắm lấy, chỉ trong nháy mắt đã cắt lớp da trên chân hấn, cắm chặt vào xương cốt trên mắt cá chân, vài đường máu tươi liền chảy ra.

Đây là lần đầu tiên La Chỉnh bị thương sau khi tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ!

Với thân thể linh khí thượng phẩm của mình, công kích bình thường vốn không thể phá được thân thể mạnh mẽ của hấn, thế mà lại không đỡ được móng vuốt sắc bén của con rối trước mắt.

Cũng may xương cốt của La Chỉnh cứng rắn một cách kinh khủng nên móng vuốt sắc bén này không chặt được, nếu như là võ giả khác, có lẽ lúc này hai chân đã bị cắt đứt rồi.

Ngay cả như vậy thì tình huống hiện tại của La Chỉnh cũng cực kì nguy cấp, hai chân của hấn bị khóa chết nên mất đi năng lực hành động,

vậy nên hắn đang định lấy hai tay để phản kháng hết sức thì trên vai con rỗi này lại thò ra hai thanh kim loại.

“Phụp phụp phụp!”

Hai thanh kim loại sắc nhọn mới thò ra lại một lần nữa khóa trên cổ hai tay La Chinh, từng đường máu tươi theo cánh tay tuôn ra, nhiễm đỏ hai tay áo.

Lúc này đây hai tay của La Chinh cũng đã bị khóa cứng.

Hai tay hai chân đã bị khóa chết, giờ này La Chinh đã như cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc người ta xâu xé, hoặc nên nói là mặc cho con rỗi này xâu xé...

Có lẽ chính con rỗi này cũng đoán được chỉ công kích như vậy thì không thể làm La Chinh bị thương được nên từ ngực nó phóng ra một cái mũi khoan. Vừa đi ra, cái mũi khoan liền xoay tròn cối tốc độ cực cao, lao thẳng về phía ngực La Chinh. Vậy mà nó lại muốn khoan chết một La Chinh đang sống sờ sờ!

Thấy cảnh này, ngay cả đệ tử Vân Điện cũng là hít một hơi khí lạnh...

Chuyện này cũng quá thâm hiểm đi?

Lúc trước đệ tử Vân Điện vẫn luôn cảm thấy thuận buồm xuôi gió, cho dù là đi qua nửa đoạn đầu của biển lửa Phần Thiên thì cũng không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

Sau khi tiến vào cửa thử luyện ẩn, càn quét đám nhện mặt quỷ kia đã làm cho bọn họ sinh ra ảo giác rằng Thử Luyện Giả Chi Lộ này không khó khăn như truyền thuyết thường nói!

Nếu chỉ đơn thuần đi qua Thử Luyện Giả Chi Lộ thì quả thực cũng không quá khó, thế nhưng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ lại có nhiều cơ duyên! Mà nguy hiểm và cơ duyên thường đi kèm với nhau.

Đối với võ giả mà nói, nếu như tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ mà không tranh thủ những cơ duyên kia thì giống như thân đã bước vào một núi châu báu mà lại ra về tay không. Chuyện này thì dù là võ giả nào cũng không thể chấp nhận.

Lúc này bọn họ mới hiểu, nếu thiếu thực lực mà muốn lấy đi cơ duyên thì chẳng khác gì muốn chết!

Thấy thực lực của con rối kia, Triệu Tiểu Hoa cũng lắc đầu. Một mặt gã thấy vui mừng khi La Chỉnh cứ vậy mà chết, mặt khác gã lại phải chấp nhận một sự thật khác đó là nếu gã bò lên tầng thứ ba, có lẽ còn chết nhanh hơn La Chỉnh.

Dưới cổng vòm, sắc mặt của Thạch Kinh Thiên đen thui lùì như một khối sắt đen cứng nhắc, nhìn chăm chăm Tín Khuê không nói tiếng nào.

Thử Luyện Giả Chi Lộ có nhiều nguy hiểm, hơn nữa một khi đã xuất hiện thì những cường giả là trưởng bối như bọn họ lại chẳng thể ra tay trợ giúp, mà chỉ có thể đứng bên cạnh mà nhìn.

Mấy vị tông chủ đều biết tâm tình Thạch Kinh Thiên bây giờ rất không ổn, ngay cả Long bà bà lúc nào cũng châm chọc mà giờ cũng im bặt. Nếu giờ này mà còn khích hấn, sợ là hấn sẽ thực sự ra tay. Nhưng chẳng qua Long bà bà không nói ra miệng thôi chứ trong lòng lại như mở cờ.

Tên La Chỉnh này không biết lượng sức, muốn leo lên tầng thứ ba, rõ ràng là muốn chết, chẳng ai ngăn được. Mới chỉ là Tiên Thiên Tam Trọng thì cứ đi theo những võ giả khác mà qua Thử Luyện Giả Chi Lộ là được rồi, cần gì phải học người khác chui vào cửa thử luyện ẩn này làm gì. Muốn

có được cơ duyên lớn nhưng lại không biết rõ chính mình vô phúc, không thể nhận được!

Phí Hàm thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Nếu như ta không nhìn lầm thì con rối này được dùng Xích Lô Tử Huyền Thiết mà tạo thành, cho nên bên ngoài thân thể nó có màu tím và màu kim loại sáng bóng. Đây cũng chính là nguyên liệu dùng để chế tạo tiên khí thượng phẩm, cứng cỏi đến cực hạn. La Chỉnh muốn phá vỡ Xích Lô Tử Huyền Thiết này... gần như không có khả năng.”

Thấy sắc mặt của Thạch Kinh Thiên, Phí Hàm cũng không nói gì nhiều, chỉ có thể nói một chút như vậy mà thôi. Lúc này chỉ mong La Chỉnh còn có thủ đoạn khác tránh thoát khỏi tay con rối rồi nhảy xuống khỏi đài đá.

Đến tình trạng này rồi thì bất kỳ võ giả nào cũng sẽ không ham đi lấy cái rương báu cuối đài đá nữa, tính mạng của mình mới là quan trọng nhất, nếu như ngay cả mạng cũng không còn thì dù có cho người núi vàng núi bạc thì cũng dùng thế nào?

Thế nhưng với thực lực của La Chỉnh có thể tránh thoát ư?

Đương nhiên La Chỉnh sẽ không ngồi chờ chết!

Ở dưới tình huống tay chân đều bị khóa chặt, La Chỉnh chợt quát lên một tiếng, sức lực toàn thân giống như nước sôi mạnh mẽ chảy ra, tất cả vảy rồng trong cơ thể đều sáng lên cùng lúc, rót sức mạnh mãnh liệt vào trong cơ thể hắn.

Sau đó hắn dùng sức co thân thể của mình lại, cố nén nỗi đau nhức khi bị móng vuốt sắc bén kia chế trụ, chỉ nghĩ phải tránh khỏi ràng buộc của con rối này.

Nhưng căn bản con rối vẫn không mấy may mắn chút nào, sức mạnh chênh lệch quá lớn, giống như một đứa bé cố đi đánh một cây đại thụ to lớn, căn bản chẳng xi nhê gì.

Lúc này La Chính mới chú ý thấy con rối đã dùng mấy lưỡi dao sắc bén đâm vào trong đài đá, trong mắt hắt chợt lóe sáng, giống như tìm được phương pháp phá giải, sau đó cả người bỗng nhiên té ngã về phía sau!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Không Gian Thuấn Di(1)

(1)Thuấn di: di chuyển trong chớp mắt, dịch chuyển tức thời.

Không thể không nói, bởi vì La Chỉnh nghĩ đến việc bán Thiên Diễn Tinh Hoa để lấy Phương Tinh nên cũng không hấp thụ hết Thiên Diễn Tinh Hoa.

Khi còn ở Đông Vực, sức mạnh của hắn hoàn toàn đủ dùng, sức mạnh hơn 100 miếng vảy rồng bộc phát ra khiến trong những người cùng giai, thậm chí cả cường giả Chiếu Thần Cảnh đều hiếm có địch thủ.

Thế nhưng vào thời khắc này thì chút sức lực đấy chẳng đáng là gì, sớm biết như vậy thì nên hấp thụ nhiều Thiên Diễn Tinh Hoa một chút. Nếu như bây giờ hắn có thể hấp thụ được 500 miếng vảy rồng, thậm chí còn nhiều hơn thì chưa biết chừng chỉ cần tay không cũng có thể đỡ con rối linh hoạt này xuống...

Chẳng qua La Chỉnh còn phải lo suy xét về cường độ thân thể của mình.

Cho dù sức mạnh của vảy rồng có lớn hơn nữa thì cũng phải suy xét đến vấn đề thân thể. Nếu như thân thể của hắn không chịu được sức mạnh khổng lồ như vậy thì thứ tan vỡ đầu tiên không phải là đối thủ, mà là thân thể của mình.

Thân thể linh khí của hắn tuy mạnh không gì sánh bằng, nhưng gia tăng sức mạnh quá mức khổng lồ thì chỉ sợ thân thể đó cũng phải nứt toác.

Nếu muốn tránh thoát từ trong tay con rối này thì La Chỉnh quả thực không thể làm nổi được, nhưng hấn lại chú ý tới một chi tiết.

Con rối này dường như chỉ dựa vào hai lưỡi dao sắc bén dưới chân để cố định mà thôi. Nói cách khác, phần dưới của nó bất ổn!

Đối mặt với một mũi khoan càng ngày càng gần trái tim mình, La Chỉnh dùng sức tránh ra sau một cái, toàn thân con rối lại lay động, theo góc độ lay động của nó, La Chỉnh lại nghiêng về phía trước một cái, hai lưỡi dao sắc bén dưới chân con rối liền không thể rút ra khỏi đài đá, nó cần cân bằng thân thể của chính mình!

“Kẹt kẹt kẹt...”

Con rối nắm lấy La Chỉnh lui về phía sau được mấy bước, bước nào bước nấy đều ngả ngả nghiêng nghiêng, lưỡi dao sắc bén trên hai chân cắm vào đài đá tạo thành một lỗ thủng.

Lúc này chính nó cũng ngả nghiêng hết bên nọ sang bên kia, khó có thể cố định được thân hình của mình, còn La Chỉnh từ đầu đến cuối đều không ngừng giãy dụa, làm tăng thêm biên độ lay động của con rối!

Con rối không ngừng lui về phía sau, khoảng cách giữa La Chỉnh với rương màu bạc cũng càng ngày càng gần, chỉ cần chạm vào rương màu bạc thì cửa ải này coi như được thông qua, xem ra hy vọng càng ngày càng gần.

Nhưng khi con rối đang không ngừng lui về phía sau thì bỗng nhiên có một cái móc dài thò ra từ dưới thân nó, lập tức bắn ra cắm vào đài đá. Phần đuôi cái móc này còn có hai mảnh gai ngược, sau khi bám vào đài đá thì đã chặt chẽ cố định được thân thể lại.

“Mẹ nó! Cái này...”

La Chỉnh nhin không được mà chửi tục một câu.

Thời điểm thực lực không đủ nên chỉ có thể lợi dụng mảnh khốe, La Chỉnh vất vả lắm mới nghĩ ra được một cách có thể sử dụng, vậy mà lại bị cái con rối này phá giải mất.

Con rối này, cũng quá thông minh đi?

Lẽ nào nó vốn có trí tuệ? Hay nên nói là, bên trong nó căn bản là còn có một linh hồn?

La Chỉnh còn nhớ rõ tên người hầu A Phúc ở trong Tiên Phủ kia chính là một con rối, nhưng lại có một linh hồn người sống sờ sờ bên trong. Không chỉ có như vậy, A Phúc còn nói trong những năm tháng dài đằng đẳng như vậy, nó đã từng chế tạo ra ba con rối, cũng từng rút hồn phách của người thật rồi nhập vào trong đó.

Nếu trong Tiên Phủ đã có kỹ thuật này thì trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng có thể có.

Nhưng cứ cho là La Chỉnh nghĩ thông rồi thì cũng chẳng có tác dụng gì. Sau khi con rối ổn định lại thân hình của mình thì cái mũi khoan kia lại bắt đầu phát ra tiếng kêu ong ong, lao về phía ngực La Chỉnh.

“Vẫn không tránh được sao?” La Chỉnh nhíu chặt hai hàng chân mày lại.

Càng là đến trước bờ vực sống chết thì càng không được hoảng loạn. Có khi thời điểm có thể xoay chuyển tình huống chỉ xuất hiện ở trong một tích tắc ngắn ngủi mà thôi.

La Chỉnh thở ra hắt một hơi, cố gắng giữ tỉnh táo, hoảng loạn chỉ làm cho mình chết nhanh hơn.

Mới vừa rồi La Chỉnh đã lợi dụng đặc điểm phần thân dưới bất ổn của con rối để đẩy nó ra ngoài mấy bước, khiến mọi người thấy được một chút

hy vọng, thế nhưng con rối này quả quyết cố định bản thân lại khiến hầu như tất cả mọi người đều nghĩ La Chỉnh chết chắc rồi.

Xích Lôi Tử Huyền Thiết đã vững vàng khóa chết La Chỉnh thì căn bản không có khả năng tránh thoát. Bọn họ thực sự không nghĩ La Chỉnh còn có biện pháp nào để chạy trốn khỏi bàn tay con rối này.

Nhưng đúng lúc này, La Chỉnh thấy bên phải hắn có một vết đen cách đó không xa.

Vết đen này có thể thấy ở khắp nơi trong không gian đổ nát của Thử Luyện Giả Chi Lộ, đây là bởi Thử Luyện Giả Chi Lộ đã bị phá nát, không gian không được củng cố vững chắc như Đại Thế Giới nên xuất hiện rất nhiều kẽ hở.

Nếu trải qua thêm mấy ngàn, mấy vạn năm nữa thì những khe hở không gian sẽ dần biến thành vết nứt không gian, đến lúc đó toàn bộ Thử Luyện Giả Chi Lộ đều sụp đổ.

La Chỉnh không biết mấy cái đường này chính là nơi yếu nhất của không gian, cũng chính là khe hở không gian...

Thế nhưng hắn lại biết rằng bản thân có thể thông qua đường nét này, đạt được hiệu quả di chuyển trong chớp mắt!

Khi vừa bước vào Thử Luyện Giả Chi Lộ hắn đã lĩnh ngộ được một chút quy tắc không gian, hơn nữa cũng đã thử di động theo mấy đường nét này. Hắn biết không phải mình di chuyển mà là mượn những đường nét này để đạt được hiệu quả thuận di!

Lợi dụng quy tắc không gian mà thuận di, chính là đang ở một chỗ này nhưng trong nháy mắt liền biến mất rồi lại xuất hiện một địa điểm khác.

Lúc trước La Chỉnh lợi dụng những đường này để mà di chuyển, nhưng thực tế chính là thuận di trong không gian! Bởi vì hắn thuận di từ đầu đường tới cuối đường gần như không tốn mất chút thời gian nào.

Cách di chuyển thần kỳ này khiến La Chỉnh mừng rỡ không thôi. Đáng tiếc, La Chỉnh cảm thấy không hữu dụng lắm... Bởi vì hắn muốn di chuyển thì phải dựa vào những vệt đen này, mà độ dài mỗi vệt đen lại quá ngắn, dài nhất cũng chỉ dài có mấy mấy trượng, ngắn nhất có khi chỉ dài có mấy tấc.

Vệt đen trước mắt này chỉ dài có một thước, thế nhưng đã đủ giúp hắn thoát khỏi tay con rối kia!

Tuy La Chỉnh bị bốn móng vuốt sắc bén chế trụ cổ tay và mắt cá chân, thế nhưng hắn vẫn có phạm vi hoạt động nhất định. Lúc này không còn thời gian cho La Chỉnh nghĩ nhiều nữa, bởi cái mũi khoan kia chỉ còn cách trái tim hắn chưa tới nửa thước. Nếu như trái tim bị mũi khoan này xuyên thấu, nghiền nát thì dù thân thể La Chỉnh có mạnh mẽ thế nào thì cũng phải chết!

La Chỉnh lại một lần nữa tích tụ sức mạnh toàn thân, tay phải đột nhiên giơ ra, nhưng vẫn còn cách vệt đen kia một chút.

“Còn khoảng hai tấc!”

“Một chút nữa thôi!”

Lúc này mũi khoan kia đã đâm đến ngực La Chỉnh, thậm chí đã đâm rách da ngực hắn. Thân thể La Chỉnh đã cảm nhận được mũi khoan không ngừng xoay tròn và sức mạnh của nó đang dần tiến vào.

“Bắt được rồi!”

La Chỉnh cắn răng vươn ngón tay về phía vệt đen kia.

Trong nháy mắt La Chỉnh chạm vào vết đàn, bóng dáng hắt tạo ra vô số bóng người dọc theo đó, cứ như vậy quỷ dị thoát khỏi con rối.

Bốn vuốt sắc nhọn con rối dùng để bắt La Chỉnh rỗng tuếch, giống như La Chỉnh tan biến vào hư không.

Trên thực tế, La Chỉnh dựa vào chút linh ngộ của bản thân với quy tắc không gian mà di chuyển chỉ trong nháy mắt.

Mặc dù phạm vi di chuyển rất nhỏ, chỉ khoảng hai thước, thế nhưng hắt đã thoát khỏi con rối.

Rõ ràng chuyện này khiến con rối đơ cả người, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, không nhớ phải công kích La Chỉnh!

Còn La Chỉnh lại nhân cơ hội này, nhanh chóng xông về kia rường báu màu bạc. Khi tay hắt chạm vào rường màu bạc, ánh kim loại sáng bóng bao quanh con rối từ từ tối đi.

“Két két két két két...”

Con rối thu lại chiếc móc dài cố định thân thể mình, từ từ trở về trong huyết động. Khi đi ngang qua người La Chỉnh, dường như nó còn liếc mắt “nhìn” La Chỉnh một cái.

La Chỉnh đưa tay đặt trên rường báu màu bạc, mỉm cười với nó, đồng thời hỏi: “Người ở trong con rối, ta nói đúng không?”

“ Két két...”

Con rối dừng bước, dừng lại tại chỗ.

“Ta biết người ở bên trong con rối, nếu như có cách giải phóng bản thân, ta... có thể giúp người, nếu như người có thể nói cho ta biết.” La Chỉnh nói thêm.

Sau mấy nhịp thở, con rỗi vẫn bước về sơn động.

Linh hồn bị luyện vào trong con rỗi, nhìn qua thì thấy có được một cỗ sức mạnh vô địch, thân thể trường sinh bất tử, thế nhưng sống trong đó cũng là một chuyện rất đáng sợ, lúc này “chết” cũng không khiến bọn họ sợ hãi, mà ngược lại “sống” mới là chuyện đáng sợ hơn nhiều!

Lúc trước khi La Chỉnh tiến vào trong Tiên Phủ, A Phúc nhìn thấy hắc mà hưng phấn như thế, đồng thời cũng tự nói với hắc rằng thân là con rỗi, sống mấy nghìn vạn năm là một chuyện kinh khủng không gì sánh được! Khi đó La Chỉnh cũng đã cảm nhận được chỗ kinh khủng trong đó.

Nói vậy thì có lẽ linh hồn trong con rỗi này cũng phải đối mặt với một vấn đề tương tự. Chỉ tiếc là dường như nó chỉ có tác dụng giết chóc, không thể giao tiếp với mình. Nếu có linh hồn thì hắc là có thể giao lưu thông qua linh hồn hắc, nhưng có khả năng linh hồn nó cũng đã bị phong ấn hoàn toàn.

“Ha ha ha ha ha ha!” Dưới cổng vom lối vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, Thạch Kinh Thiên cười vô cùng vui sướng.

Trưởng lão Phí Hàm cũng lắc đầu cười nói: “Không ngờ, thật không ngờ. Đúng là trời không tuyệt đường người! Ngay từ đầu La Chỉnh đã có thể phát hiện ra sự tồn tại của những vệt đen này, giờ lại vừa học vừa dùng, thật không đơn giản!”

“Đây cũng là biểu hiện cho số mệnh của La Chỉnh. Số mệnh hắc thật là quá mạnh mẽ!” Ánh mắt Thạch Kinh Thiên sáng quắc. Lúc này, dù là Thạch Kinh Thiên cũng đã nghĩ đến kết quả của La Chỉnh, nhưng không ngờ bên cạnh hắc lại tồn tại một cái kẽ hở không gian, cố tình là La Chỉnh còn lĩnh ngộ ra một chút quy tắc không gian, lợi dụng nó để chạy trốn khỏi tay con rỗi kia.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Vạn Sát Sinh Tử Luân

Số mệnh trong mắt võ giả cũng là một thứ gì đó hư vô mờ mịt.

Rất nhiều võ giả có khuynh hướng tin vào số mệnh, bởi vậy trong thế giới võ giả còn phát triển ra một bộ môn chuyên nghiệp khác, đó chính là thầy số mệnh, được xưng có thể tăng số mệnh cho võ giả.

Nhưng chẳng qua cũng có rất nhiều võ giả chỉ cười nhạt với cái số mệnh này, họ cảm thấy số mệnh biến đổi không ngừng, về phần những người gọi là thầy số mệnh thì đều là mấy tên lừa đảo. Trước đây không ít võ giả khi đi thăm dò một vài bí cảnh đều tốn kha khá tiền để tìm những thầy số mệnh có tiếng tẩm tăng số mệnh giúp họ. Kết quả vẫn chết thảm trong bí cảnh như trước mà thôi, nơi nào cũng vậy.

Vì vậy rốt cuộc số mệnh có tồn tại hay không vẫn còn là cuộc tranh cãi rất lớn, còn chưa đưa ra được kết luận.

Đến Thạch Kinh Thiên hay Phí Hàm, bọn họ là người đã đến được cái địa vị này mà vẫn thường lựa chọn tin rằng số mệnh tồn tại. Chỉ là, bọn họ đương nhiên sẽ không đi tìm những người gọi là “thầy số mệnh”, cũng không có tên nào dám lừa gạt trên đầu những người như Thạch Kinh Thiên.

Giống như La Chính có thể chạy trốn từ trong tay con rối kia, điều này có thể nói là biểu hiện của số mệnh.

Có người có được vận số quá tốt nên rất khó bị giết chết! Lúc mâu chốt thậm chí cùng đường còn phùng sinh...

Mấy vị tông chủ và trưởng lão Phí Hàm không chỉ hâm mộ La Chỉnh đạt được phần thưởng trong rừng màu bạc mà còn hâm mộ số mệnh của hắn.

Thế giới rộng lớn không thiếu điều lạ. Bí cảnh, hiểm địa, tuyệt địa, hung địa, những chỗ này tuy nguy hiểm nhưng vẫn tồn tại cơ duyên lớn lao trong đó, phần thưởng càng lớn thì nguy hiểm càng nhiều! Chỉ là người có số mệnh đi lấy hay không thôi.

“Năm đó chỉ có Điện chủ mới mở được rừng màu bạc, thế mà giờ cũng bị La Chỉnh mở ra.” Phí Hàm thở dài một hơi rồi lập tức nói: “Chuyện này, ta thấy cần phải báo cáo.”

Thạch Kinh Thiên nghe thấy Phí Hàm nói vậy thì trong lòng lập tức vui vẻ. La Chỉnh càng ưu tú thì hắn càng có được nhiều lợi ích. Nếu biểu hiện của La Chỉnh được Điện chủ quan tâm thì đối với hắn mà nói, lợi ích nhiều vô cùng!

Đứng trước chiếc rừng màu bạc, La Chỉnh khó có thể che giấu vẻ kích động trong lòng.

Triệu Tiểu Hoa rất rõ giá trị trong rừng màu bạc, thế nhưng La Chỉnh thì không. Hắn không biết rằng chiếc rừng màu bạc duy nhất bị mở ra kia chính là Điện chủ Vân Điện năm đó đã mở.

La Chỉnh chỉ biết rừng màu bạc này là do bản thân hắn liều mạng mới lấy được, không dễ chút nào.

Con người chính là như vậy, thứ gì không dễ có thì tự nhiên sẽ quý trọng gấp bội.

“Lạch cạch!”

Tiếng rương màu bạc nhẹ nhàng mở ra lọt vào trong tai La Chỉnh lại dễ nghe như vậy.

Vốn dĩ La Chỉnh cho rằng trong rương bạc này sẽ giữ vật gì đó có thể trực tiếp lao vào thân thể hắn, thế nhưng thật không ngờ trong đó lại đặt một ngọc giản óng ánh màu ngọc bích.

Cái ngọc giản này tản ra ánh sáng như một thảm cỏ xanh thẫm, giống như là dùng ngọc thạch tinh khiết nhất để chế tạo.

“Ngọc giản này, là một quyển bí tịch công pháp?” Lông mày La Chỉnh hơi dựng lên.

Hắn đưa tay ra muốn cầm lấy ngọc giản này, thế nhưng tay vừa chạm tới thì một luồng cảm giác kỳ dị xuất hiện, ngọc giản lập tức hóa thành một luồng ánh sáng xanh biếc khuếch tán ra ngoài, xoay quanh trên cánh tay của La Chỉnh rồi chuyển lên trên, chui vào trong đầu hắn.

Đây là ngọc giản gì? Sao lại có thể trực tiếp chui vào trong đầu? Trong lòng La Chỉnh lập tức cảm thấy rất quái lạ.

Trước kia thứ đen thùi lùì trong rương màu đỏ là một loại thuốc củng cố linh hồn nên có thể chui vào trong đầu, coi như không tính, sau đó là Huyết Phách Cửu Đầu Long trong rương màu xanh chui vào trái tim thì cũng có thể giải thích được, bởi chúng vốn là một loại vật chất thuộc dạng năng lượng.

Thế nhưng ngọc giản này mà cũng có thể hóa thành từng luồng ánh sáng xanh rồi lao vào đầu La Chỉnh, chuyện này khiến hắn khó mà tưởng tượng nổi.

Đương nhiên sau khi ngọc giản này khuếch tán thì từng câu chữ liên hiện ra rõ ràng trong đầu La Chỉnh.

Chữ nào chữ nấy đều ẩn chứa sát ý vô tận, giống như chỉ cần một nét phẩy, một nét móc(1) cũng đủ để giết người vậy.

(1)Nét phẩy, nét móc là các nét khi viết chữ trong tiếng Trung.

“Vạn Sát Sinh Tử Luân... công pháp thánh giai...”

“Dùng tất cả những gì cả đời Huyết Ma Đại Đế ta lĩnh ngộ được, tu được công pháp này, khống chế sát khí của muôn vàn sinh linh, tiêu diệt cả Thần Phật...”

“Nguồn gốc của sát khí vốn đến từ chính những lời nguyện rủa của các sinh linh khi họ muốn phá mà không thành...”

Đây là một quyển công pháp thánh giai!

Mà người tạo ra bản công pháp thánh giai này tự xưng là Huyết Ma Đại Đế. Cái tên này, La Chỉnh vô cùng xa lạ.

Thế nhưng hẳn hiểu, chữ “Đế” trong cái tên này không cùng nghĩa với từ Đế Vương trong vương triều Phần Thiên. Đế Vương trong thế tục là chỉ là đối với dân chúng bình thường mà thôi, trong thế giới của võ giả thì cũng chẳng là gì.

Nhưng chữ “Đế” trong Huyết Ma Đại Đế lại là vinh quang tối cao của võ giả, chỉ cường giả mạnh mẽ nhất trong Đại Thế Giới mới có tư cách phong Hoàng phong Đế!

Huyết Ma Đại Đế này đã từng là một vị cường giả cấp Đế! Có lẽ từng là chủ nhân của cái di tích viễn cổ này.

Di tích viễn cổ khổng lồ như vậy, đương nhiên đã từng là một tông môn đẳng cấp, trải qua nghìn vạn năm, đến giờ thì dần dần tiêu tan. Còn Huyết Ma Đại Đế sống hay chết thì La Chỉnh cũng chịu, chỉ biết ông ta chế

công pháp chính mình truyền thừa lại thành miếng ngọc giản này rồi đặt ở đây mà thôi.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng La Chỉnh là người mở ra cái rương báu màu bạc này, chỉ là không biết trong rương màu bạc còn lại kia có đặt công pháp giống vậy hay không?

Trong năm cái rương màu bạc quả thực có đến năm cái ngọc giản, hơn nữa đều ghi lại năm môn công pháp khác nhau được Huyết Ma Đại Đế truyền thừa lại, trong đó Vạn Sát Sinh Tử Luân này là một môn công pháp mạnh nhất của Huyết Ma Đại Đế!

Ban đầu khi Điện chủ Vân Điện tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, lấy đi bản công pháp gọi là Huyết Viêm Di Ma Công được coi là môn công pháp xếp thứ hai do Huyết Ma Đại Đế truyền lại, đến giờ nó đã trở thành một trong những đòn sát thủ mạnh nhất của Điện chủ Vân Điện!

Loại ngọc giản màu xanh này được gọi là ngọc giản linh hồn, câu chữ trên mặt ngọc giản đều là dùng linh hồn mà khắc ra.

La Chỉnh cảm nhận thấy ngọc giản hóa thành từng câu, từng chữ trong đầu hần. Trên thực tế, ngọc giản linh hồn này hết sức đặc biệt, cho dù lúc này La Chỉnh có cầm giấy bút thì cũng không thể viết ra từng câu từng chữ trong đầu. Đó là bởi ngọc giản linh hồn đã được thêm cấm chế, nếu La Chỉnh cứng rắn muốn viết ra thì sẽ sinh ra hiện tượng “đặt bút xuống là quên chữ”, không phải là không biểu đạt rõ hàm nghĩa của công pháp bí tịch mà là viết sai phương pháp tu luyện.

Trừ phi La Chỉnh có thể thấu hiểu, lĩnh ngộ sâu sắc công pháp tu luyện được khắc trong ngọc giản linh hồn, thì sau đó có thể truyền thụ cho người khác.

Ngọc giản linh hồn này có thể phòng những người khác nhìn trộm công pháp của La Chỉnh!

Cho nên dù có người nhắm vào quyền bí tịch này của La Chỉnh, cho dù thực lực của họ mạnh hơn La Chỉnh gấp trăm lần, ép hãn viết ra thì hãn cũng không thể làm được.

La Chỉnh đã có một quyển công pháp thánh giai nên rất rõ uy lực của loại công pháp này. Một quyển Thiên Ma Thần Quyền La Chỉnh còn chưa có hiểu được hoàn toàn, thế nhưng chỗ đáng sợ của chân nguyên Thiên Ma, La Chỉnh hiểu rõ hơn ai hết. Chiếm đoạt chân nguyên của người khác cho mình sử dụng, Thiên Ma Mị Ảnh có thể vỡ vụn rồi lại ngưng tụ... Cũng chỉ có tu luyện công pháp thánh giai mới xuất hiện hiệu quả biến thái như vậy.

Quan trọng hơn là La Chỉnh đã từng tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn, sau này phải đi con đường kiếm đạo Sát Lục này, mà quan trọng nhất trên con đường này chính là sát khí!

Hiện tại La Chỉnh đã cất mấy phần sát khí ở trong Sát Lục Kiếm Sơn, nếu muốn phát huy uy lực sát khí thì phải tu luyện công pháp liên quan đến sát khí, vì vậy, Vạn Sát Sinh Tử Luân xuất hiện đã giúp La Chỉnh rất nhiều!

La Chỉnh hận không thể ngồi xuống tu luyện Vạn Sát Sinh Tử Luân ngay lập tức, nhưng dù sao đây cũng là Thử Luyện Giả Chi Lộ, tu luyện ở đây rõ ràng không thực tế.

Mãi đến lúc này, La Chỉnh bỗng nhiên cảm thấy tay chân mình truyền đến một cảm giác nhột nhột kì lạ, lúc này hãn mới chú ý tới vết thương trên hai tay, hai chân mình đang chậm rãi khép lại.

“Tốc độ khép miệng vết thương...” La Chỉnh lập tức kinh ngạc.

Bốn cái vuốt sắc nhọn của con rối kia vừa rồi đã cắt da thịt trên hai tay, hai chân của La Chỉnh, để lại vết thương máu chảy đầm đìa, không ngờ nhanh như vậy mà vết thương đột nhiên tự động khép miệng, máu chảy ra phía trên cũng bắt đầu đọng lại, kết vảy.

Đây là năng lực của Huyết Phách Cửu Đầu Long. Trong truyền thuyết, cho dù Cửu Đầu Long bị cắt mất một đầu thì nó cũng có thể dài ra lại. Thiên phú kinh người của chúng chính là năng lực hồi phục, khí huyết cường đại khiến cho tốc độ khôi phục của thân thể La Chỉnh tăng lên mười lần, tốc độ miệt vết thương khép lại đương nhiên nhanh hơn rất nhiều.

La Chỉnh cũng không quan tâm lắm đến mấy vết thương này, lấy được rương màu bạc rồi, hắn lại đưa mắt lên rương màu vàng bên trên...

Thế nhưng lúc này hắn rất cẩn thận, rương màu vàng đương nhiên hắn muốn lấy, rương màu đen hắn cũng muốn cầm, mỗi món đồ bên trong đều cho hắn rất nhiều lợi ích.

Vấn đề là để lấy đi rương màu bạc hắn gần như đã phải liều mạng, nên nghĩ cũng biết rương màu vàng và màu đen này khó đến cỡ nào.

Rương báu này, rốt cuộc hắn có nên lấy hay không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Lang Vương Bóng Tối

Trên đài cao tầng thứ tư, hai rương vàng tản ra ánh sáng màu vàng, đối với tất cả võ giả đều là sự hấp dẫn vô cùng lớn.

Nhưng mà từ lúc Thử Luyện Giả Chi Lộ mở ra đến nay, chưa từng có ai lấy được phần thưởng trong rương màu vàng đó.

Cho dù là Điện chủ Vân Điện hiện tại cũng chưa lấy được!

Rương màu vàng có sức hấp dẫn rất lớn với những võ giả khác, đối với La Chỉnh thì sức hấp dẫn đó lại càng lớn hơn!

Bởi vì La Chỉnh đã lấy được phần thưởng từ ba rương báu trước, mà phần thưởng trong đó cái sau càng lớn hơn, càng hiếm hơn cái trước! So với những võ giả khác, hẳn càng hiểu rõ lợi ích trong rương này hơn.

Tầng thứ nhất là phần thưởng về linh hồn, tầng thứ hai là Huyết Phách Cửu Đầu Long giúp gia tăng khí huyết, tầng thứ ba là bí tịch truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, công pháp thánh giai! Vậy còn tầng thứ tư thì sao? Tầng thứ năm thì sao?

Đúng là khó có thể tưởng tượng được phần thưởng bên trong là cái gì!

Có điều La Chỉnh cũng không phải là tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hầu như những người quá xúc động đều chết rất nhanh.

Để lấy được phần thưởng trong rương màu bạc, tính mạng của hắn đã như ngàn cân treo sợi tóc, với thực lực của hắn mà muốn lấy được phần

thường bên trong rường màu vàng thì chỉ sợ...

Tuy bảo vật, vũ khí, công pháp rất quan trọng, nhưng tính mạng lại càng quan trọng hơn.

Huống chi bây giờ cảnh giới của La Chỉnh vẫn còn rất thấp. Theo lời Thạch Kinh Thiên nói thì từ Chiêu Thần Cảnh Tam Trọng trở xuống đều có thể tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, nếu như mình trở thành tinh anh của Vân Điện, sau này chưa chắc đã không có cơ hội vào Thử Luyện Giả Chi Lộ lần nữa. Dù sao thì Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng nằm trong tay Vân Điện, chỉ cần là quy củ do người định ra thì vẫn có thể giành được một cơ hội.

Có điều, chọn tạm thời buông tay, không có nghĩa là La Chỉnh không muốn xem qua thử thách của tầng thứ tư này là gì.

Hắn từ từ leo theo vách đá, sau đó nhảy bật lên một cái, đứng ở mép đài đá của tầng thứ tư. Trong nháy mắt khi La Chỉnh đứng trên mép đài đá này liền nhìn thấy hai luồng sáng đỏ lóe lên trong huyết động, đồng thời còn nghe thấy tiếng gầm gừ nặng nề!

“Mãnh thú!”

Một nỗi sợ hãi bao trùm khắp cả người khiến trong lòng hắn cảm thấy kinh hoàng. Vào giờ phút này, hắn cảm thấy trái tim mình như bị một sức mạnh vô hình nào đó nắm chặt, cảm thấy không thể nhúc nhích nổi!

Rốt cuộc đây là loại mãnh thú gì? Sao lại có uy thế khủng bố như vậy?

Cho dù là lần đầu tiên đối mặt với Yêu tộc ở Thanh Vân Tông, La Chỉnh cũng chưa từng sợ hãi đến thế.

“Thành thịch, thành thịch!” Trái tim La Chỉnh không ngừng đập mạnh.

“Chạy!”

Đối mặt với mãnh thú không thể nhìn rõ dáng vẻ trong huyết động kia, La Chỉnh gần như dựa vào bản năng, dùng sức đập một cái, rồi khỏi đài đá.

Đúng lúc đó, con mãnh thú trong huyết động kia vọt ra. Không ngờ tốc độ của nó này lại nhanh như vậy, bộ dạng giống như một bóng đen, ngoại trừ một đôi mắt đỏ như máu nổi bật!

Con mãnh thú này lao xuống dưới với tốc độ nhanh đến cực hạn, dù cho ngay từ đầu La Chỉnh đã chọn nhảy khỏi bệ đá, nhưng nó vẫn lao tới trước mặt La Chỉnh, giơ chân trước ra, hung hăng vung về phía hắn.

“Xoẹt...”

Cuối cùng vẫn muộn một chút, cái chân trước này chỉ xé rách lớp áo trước ngực La Chỉnh.

La Chỉnh thoát được một kiếp, rơi xuống dưới vách đá dựng đứng. Khi còn ở giữa không trung, hắn đã điều chỉnh cơ thể mình nên cuối cùng vững vàng tiếp đất.

Trong nháy mắt đứng vững lại, La Chỉnh đã chuẩn chạy trốn!

Hắn vẫn còn nhớ rõ đám đệ tử Vân Điện kia vẫn luôn nhìn mình chăm chăm! Đại trận mà bọn họ bày ra có sức uy hiếp rất lớn đối với hắn.

Nhưng sau khi đứng vững La Chỉnh lại cảm thấy có cái gì đó kỳ lạ.

“Grào...”

Một tiếng sói tru từ trên đỉnh đầu La Chỉnh truyền đến. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy con mãnh thú kia đang đứng ở mép đài đá, ngửa mặt lên trời tru một tiếng thật dài.

Mà phần lớn đệ tử Vân Điện lúc này đã bị dọa đến mức hai chân mềm nhũn, cử động một chút cũng không dám. Có vài đệ tử Vân Điện nhát gan bị hù đến đến mức ngồi bệt trên mặt đất.

Đến sắc mặt Triệu Tiểu Hoa cũng trắng bệch ra, vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chăm vào con mãnh thú đang đứng trên đài đá kia.

Thoạt nhìn con mãnh thú này giống như một con sói, nhưng hình dáng lại vô cùng to lớn, cả người đen nhánh giống như một bóng đen, La Chính cũng không biết đây là con gì, nhưng Triệu Tiểu Hoa thì từng nghe nói qua.

“Đây là Lang Vương Bóng Tối. Không ngờ... bảo vệ rừng màu vàng ở tầng thứ tư lại là con mãnh thú bậc này. Khó trách rừng màu vàng chưa từng bị ai lấy đi, hoặc là vốn không có ý để người khác lấy đi.” Triệu Tiểu Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Lang Vương Bóng Tối chính là loài mãnh thú trong truyền thuyết, thuộc loại sinh vật bóng tối, mà nói về bản chất thì nó cũng không được tính là sinh vật!

Sau khi con Lang Vương Bóng Tối ngửa lên trời tru dài một tiếng xong, ánh mắt của nó tàn nhẫn liếc nhìn La Chính một cái, sau đó mới chậm rãi quay trở về huyết động của mình.

Chỉ là một ánh mắt thôi nhưng suýt chút nữa đã khiến tim La Chính ngừng đập, cũng may hắn không mạo hiểm đi thách thức tầng thứ tư. La Chính vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, đúng lúc ánh mắt của hắn và Triệu Tiểu Hoa chạm vào nhau.

Có điều La Chính cảm thấy kỳ quái, Triệu Tiểu Hoa lại không dùng đại trận của gã để công kích mình.

Bên cạnh có đệ tử Vân Điện nhắc nhở: “Hoa ca! Không đối phó với tên nhãi kia à?”

Triệu Tiểu Hoa không trả lời, cũng không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào La Chính.

Nhìn thấy Triệu Tiểu Hoa ngây người như thế, tất nhiên La Chính cũng không đứng đây lãng phí thời gian. Mặc dù không nghĩ ra vì sao Triệu Tiểu Hoa lại ngẩn người, nhưng hắn không ra tay thì cũng coi như may mắn. Vì vậy La Chính bước nhanh rời khỏi đó.

Đợi mãi đến lúc La Chính đi vào rừng rồi Triệu Tiểu Hoa mới hung hăng tát cho tên đệ tử Vân Điện vừa nhắc mình kia một cái: “Đối phó hắn? Người muốn hại chết ta à?”

Tên đệ tử Vân Điện kia cảm thấy vô cùng oan ức, che đầu lại rồi nói: “Hoa ca, không phải người nói muốn đối phó với hắn sao? Còn nói, chỉ cần chúng ta khởi động trận Thập Nhị Địa thì nhất định hắn sẽ bị chúng ta giết ngay lập tức.”

“Người là tên ngốc à.” Triệu Tiểu Hoa khinh bỉ liếc mắt nhìn tên đệ tử Vân Điện kia một cái.

Không phải là Triệu Tiểu Hoa không muốn ra tay, mà là gã không dám ra tay.

Dù sao cũng được sinh ra từ gia tộc tam phẩm, đối với những tình huống này, Triệu Tiểu Hoa nhận thức rất rõ ràng. Gã biết rõ rằng lúc này, bên ngoài vẫn còn một đám tông chủ và một trưởng lão nhìn chăm chăm nơi đây!

Nếu như lúc trước Triệu Tiểu Hoa giết chết La Chính thì không có vấn đề gì lớn, cùng lắm cũng chỉ bị tông chủ của tông môn nhị phẩm nào đó làm phiền chút thôi. Chút phiền phức ấy, lấy sức mạnh của Nam Vương Triệu gia ra là có thể áp chế được.

Nhưng giờ thì khác, La Chỉnh đã lấy được rương màu bạc! Suốt bao nhiêu năm qua cũng chỉ có Điện chủ Vân Điện mới lấy được nó, điều này nói rõ tiềm lực của La Chỉnh lớn ngang Điện chủ Vân Điện, thậm chí còn hơn! Bởi vì tu vi của La Chỉnh thấp hơn! Mà năm đó lúc Điện chủ Vân Điện tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ thì cũng đã bước chân vào Chiêu Thần Cảnh.

Nhân vật như vậy, làm gì có chuyện cao tăng Vân Điện không xem trọng được chứ?

Những chuyện khác không nói, chỉ cần một Phí Hàm thôi thì Triệu Tiểu Hoa gã đã không thể trêu vào rồi. Giết La Chỉnh? Dựa vào trận Thập Nhị Địa thì đúng là có thể làm được, nhưng mà chỗ Phí Hàm thì phải ăn nói thế nào đây? Nếu như Phí Hàm báo lên Điện chủ thì biết phải ăn nói thế nào?

Có lẽ đây mới là phiền phức lớn nhất đối với Triệu Tiểu Hoa!

Triệu Tiểu Hoa đoán vô cùng chính xác.

Lúc trước đối với La Chỉnh, trên mặt Phí Hàm còn mang nét vui vẻ. Đúng là thiên phú của La Chỉnh không tệ, biểu hiện cũng vô cùng đáng kinh ngạc, nhưng mà ngũ đại tông môn nhị phẩm, cộng thêm chuyện thiên tài trong Vân Điện cũng rất nhiều nên dù biểu hiện của La Chỉnh trước đó khiến Phí Hàm nhìn với cặp mắt khác thì vẫn chưa đủ để lão ra mặt che chở cho La Chỉnh.

Nhưng bây giờ thì khác, sau khi lấy được rương màu bạc ở tầng thứ ba, địa vị của La Chỉnh trong lòng Phí Hàm tăng lên vượt bậc!

Trong nháy mắt La Chỉnh rơi xuống đất, sắc mặt Phí Hàm cũng u ám đi. Lão lo Triệu Tiểu Hoa sẽ sử dụng trận Thập Nhị Địa để đối phó với La Chỉnh. Chỉ tiếc rằng lão không có cách nào để truyền âm qua, nếu không

nhất định sẽ cảnh cáo Triệu Tiểu Hoa rằng không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Nam Vương Triệu gia cũng không bảo vệ được hãn.

Cũng may, Triệu Tiểu Hoa cũng là người thông minh, biết phân rõ tình huống, người nào có thể đụng, người nào thì không.

Vì vậy khi thấy La Chỉnh bình an vô sự rời khỏi đó, tâm trạng Phí Hàm lại dần tốt lên...

La Chỉnh quay về bằng con đường lúc tới, tiến vào mảnh rừng xanh um tươi tốt kia, vừa đi vừa lấy quần áo ra khỏi nhẫn tu di để thay. Vừa mới thay quần áo xong, lông mày La Chỉnh nhíu lại một cái, nhẹ giọng quát: “Đi ra!”

Một bóng đen từ trên trời giáng xuống, đáp xuống mặt đất, chính là tên mặc áo choàng kia.

Nghe thấy tên mặc áo choàng kia nói: “Người lợi hại thật, có thể lấy được rương báu ở tầng thứ ba, đúng là ngỗ cũng không dám! Ta có thể đi cùng người được không?”

La Chỉnh lạnh nhạt liếc nhìn hãn, lắc đầu nói: “Ta không đi cùng người không để lộ khuôn mặt thật.”

“Soạt!”

Tên kia kéo áo choàng của mình xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn có chút tà khí bên trong: “Ta là Bách Lý Hồng Phong.”

“La Chỉnh!”

Sau khi hai người giới thiệu tên tuổi với nhau xong thì tiếp tục đi ra ngoài. Chỉ sợ còn chưa đi được một nửa Thử Luyện Chi Lộ nên La Chỉnh cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc hợp tác, chỉ tiếc Hoa Thiên Mệnh và

Bùi Thiên Diệu đã chạy đi từ lâu, thực lực của tên Bách Lý Hồng Phong này cũng rất mạnh nên có thể đồng hành được.

Có điều tên Bách Lý Hồng Phong này lại dong dài kinh khủng, hăn cứ hỏi luôn mồm khiến La Chỉnh cảm thấy phiền chết đi được, thậm chí còn hối hận vì đã chấp nhận đồng hành cùng hăn.

Lúc La Chỉnh ra khỏi khu rừng, nhìn thấy biển lửa Phần Thiên không ngừng cuộn trào thì lên tiếng nói: “Thủy triều biển lửa Phần Thiên bắt đầu rút rồi, chúng ta nhanh đi theo thôi!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Con Đường Sống Chết

Biển lửa Phần Thiên mênh mông rộng lớn bắt đầu từ từ rút xuống, lộ ra một cái ụ đá, cách đó không xa là đám võ giả nhảy từ trên đài cao xuống, rồi lại phi nhanh về phía trước.

La Chỉnh và Bách Lý Hồng Phong nhanh chóng đi xuyên qua, lướt qua đài cao, nhảy lên ụ đá, đi theo sau những võ giả này.

Trong quá trình này, La Chỉnh cố ý tăng nhanh tốc độ của mình, muốn bỏ rơi Bách Lý Hồng Phong, nhưng tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả La Chỉnh, nếu tốc độ của La Chỉnh tăng lên thì hắn lại càng nhanh hơn, nếu tốc độ của La Chỉnh giảm xuống, hắn cũng giảm tốc độ xuống theo, hơn nữa còn không ngừng lái nhải bên cạnh La Chỉnh.

“La Chỉnh, rốt cuộc trong rừng màu bạc ở tầng thứ ba chứa thứ gì thế?” Bách Lý Hồng Phong hỏi.

Nghe thấy vấn đề này, La Chỉnh trợn mắt liếc nhìn Bách Lý Hồng Phong. Hỏi đến chuyện này rõ ràng là cực kỳ ngu ngốc, sao La Chỉnh có thể nói cho hắn biết được chứ?

Sau bị La Chỉnh liếc cho một cái, Bách Lý Hồng Phong cũng không ngang ngược nữa mà cười ngượng một cái rồi lại đổi chủ đề khác: “La Chỉnh, người có cảm thấy, độ khó của cửa thử luyện ẩn kia quá cao hay không?”

Độ khó quá cao?

Đúng là La Chỉnh có cảm giác này.

Toàn bộ Thử Luyện Giả Chi Lộ từ đầu đến giờ, ngoài cửa thử luyện ẩn ra thì La Chỉnh cũng chưa gặp phải nơi nào khó. Có lẽ cũng có đệ tử tinh anh đã bỏ mạng, nhưng đó là do thiếu may mắn, hoặc nên nói là do không có thực lực.

Nhưng độ khó của cửa thử luyện ẩn này đúng là cao đến biến thái.

Ban đầu La Chỉnh nhìn thấy cửa thử luyện ẩn này, mục tiêu của hắn chính là rương màu đen ở tầng cao nhất!

Kết quả cuối cùng hắn dùng hết toàn lực cũng chỉ lấy được phần thưởng trong rương màu bạc ở tầng thứ ba mà thôi.

Về phần thực lực của con Lang Vương đen thui ở tầng thứ tư kia thì đúng là đã vượt ngoài tưởng tượng của La Chỉnh. Khi không hoàn toàn chắc chắn, La Chỉnh buộc phải lựa chọn tạm thời rút lui.

Rõ ràng độ khó của cửa thử luyện ẩn này được bố trí quá cao, cho dù là đệ tử tinh anh của những tông môn lớn, muốn lấy được rương màu đỏ ở tầng thứ nhất cũng là đã khó khăn vô cùng, tên đệ tử Vân Điện kia chính là một ví dụ. Đệ tử Vân Điện có thể tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ thì thực lực đều có thể xếp vào nhóm đứng đầu ở tông môn nhị phẩm, nhưng đến rương ở tầng thứ nhất cũng không lấy được, đúng là không muốn để người khác lấy những rương bên trên.

Chính vì những rương này khó lấy được như vậy nên phần thưởng trong đó mới lớn đến thế, cho dù là Vân Điện thì chỉ sợ bên trong cũng không có những thứ này.

Thử nghĩ một chút, nếu Thử Luyện Giả Chi Lộ là do Vân Điện tạo ra thì sẽ đặt loại công pháp thánh giai như Vạn Sát Thiên Tử Luân vào làm phần thưởng sao? Tất nhiên là không thể!

Loại tuyệt học cao nhất này sẽ không tùy tiện truyền ra ngoài chứ đừng nói là làm phần thưởng cho đệ tử Vân Điện, cho dù là nhân vật có cấp bậc như đám người Thạch Kinh Thiên cũng khó có khả năng đạt được.

Ngọn nguồn của bí mật, có lẽ là ở trên người Huyết Ma Đại Đế.

Cường giả có thể xưng là “Đế” thì chỉ sợ cái di tích viễn cổ này đã từng là một thế lực của tông môn lục phẩm.

Bởi vì một nguyên nhân nào đó mà La Chỉnh không biết, cuối cùng thế lực tông môn lục phẩm này bị tiêu diệt, mà có lẽ Huyết Ma Đại Đế cũng bị thương nặng, hoặc là vì nguyên nhân nào khác mà rời khỏi đây. Tóm lại, Huyết Ma Đại Đế đã mang tất cả nền tảng của tông môn lục phẩm này bỏ vào trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, đồng thời điều chỉnh lại độ khó của Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Cũng chỉ như vậy mới có thể giải thích tại sao cửa thử luyện ẩn lại khó như thế, vì sao phần thưởng lại kinh người đến vậy!

Nếu như cứ tiếp tục dựa theo suy đoán này thì thứ được đặt trong rương màu vàng và rương màu đen có lẽ là truyền thừa cao nhất của tông môn lục phẩm này!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của bản thân La Chỉnh mà thôi. Có điều, dù suy đoán này đúng hay sai thì theo La Chỉnh, hẳn phải lấy được rương màu vàng và rương màu đen! Còn về phần làm thế nào để lấy được thì còn phải tính toán kỹ hơn.

“Này! Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đấy!” Bách Lý Hồng Phong nhìn thấy La Chỉnh rơi vào trầm tư thì đi đến cạnh rồi nói.

La Chỉnh nhếch môi, không muốn nói nhảm với hắn, đột ngột tăng tốc lên nhanh hơn. Có điều Bách Lý Hồng Phong cứ như kéo kéo, dính chặt vào bên cạnh La Chỉnh, hoàn toàn không tách ra được.

Đúng vào lúc này, trong biển lửa Phần Thiên phía trước bất ngờ phun ra một cột lửa dung nham cao mười trượng! Sau khi bắn lên không trung, thì dung nham bắt đầu tản ra bốn phía, trong đó không ít bắn tung toé về phía ụ đá, giống như một trận mưa dung nham rào rào trút xuống.

“Mọi người cẩn thận!”

Võ giả trên đường nháo nhào triển khai chân nguyên hộ thể hoặc dùng bảo bối phòng ngự để ngăn cơn mưa dung nham này lại.

Bên ngoài La Chỉnh hiện ra một tầng kiếm ý, hễ là dung nham bắn tới thì đều bị khí xoáy của kiếm ý bắn ngược ra.

Còn Bách Lý Hồng Phong lại lấy cái áo choàng màu đen kia ra. Nhìn qua thì cái áo choàng màu đen này của hắn vô cùng bình thường, nhưng trên thực tế có lẽ cũng là một món pháp bảo đặc biệt, không chỉ có thể che giấu hoàn toàn hơi thở của hắn mà lúc này còn tạo thành một tầng trường lực đặc biệt, tất cả dung nham bắn lên người hắn đều tự động chảy dọc xuống theo tầng lực trường xung quanh áo choàng.

Đợi sau khi cột lửa dung nham đó biến mất thì mưa dung nham cũng ngừng lại. Lúc này trong biển lửa Phần Thiên lại hiện ra một con quái vật khổng lồ, cái đầu của nó dài hơn trăm trượng, thân thể giống như một ngọn núi thật to.

“Thôn Hoả Cự Kinh! Đây là Thôn Hoả Cự Kinh!”

“Không được hoảng loạn. Thôn Hoả Cự Kinh sẽ không chủ động tấn công, tính tình nó rất ôn hoà, chỉ cần không chọc giận nó là được rồi. Nếu như chọc giận nó, không ai trong chúng ta có thể chịu đựng được!”

Nhìn thấy con Thôn Hoả Cự Kinh này, trong mắt La Chỉnh cũng loé ra tia khiếp sợ. Hắn không ngờ trong biển lửa Phần Thiên này lại có một con quái vật khổng lồ như vậy!

Thôn Hoả Cự Kinh lộ ra cái đầu khổng lồ, nằm rạp trên biển lửa Phần Thiên. Nhìn vẻ ngoài thì nó trông rất giống với con cá voi ngoài biển, sau lưng có màu xanh, còn phần bụng thì lại màu trắng, nhưng mà trên cái lưng màu xanh của nó cũng có rất nhiều đường cong tạo thành đường vân lửa đỏ.

Loại quái vật khổng lồ này, tốt nhất không nên chọc giận. Nếu như không cẩn thận làm nó nổi giận, chỉ cần quấy đuôi một phát là có thể tạo thành một đợt sóng dung nham cao mười trượng, giết hết tất cả mọi người chỉ trong nháy mắt.

Tuy La Chỉnh có thể dựa vào cơ thể của mình mà đứng vững trong dung nham đang thiêu cháy, lúc trước hẳn còn tính cùng lắm thì bơi qua biển lửa Phần Thiên, nhưng bây giờ nghĩ lại thì đúng là người si nói mộng.

Đến cả loại sinh vật như Thôn Hoả Cự Kinh còn có thì chỉ sợ bên trong biển lửa Phần Thiên này còn có vô số những sinh vật cường đại khác. Trong dung nham, sao La Chỉnh có thể là đối thủ của bọn nó chứ?

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, đến thở mạnh cũng không dám, tốc độ cũng chậm lại, sợ rằng sẽ làm kinh động đến cái con to xác nằm cách đó không xa kia.

Cũng may con Thôn Hoả Cự Kinh này hình như không có hứng thú lắm với mấy tên nhân loại nhỏ bé nên chỉ nổi lên trên dung nham, lật người một cái rồi lại từ từ lặn xuống, biến mất trong biển lửa Phần Thiên.

Nhìn thấy Thôn Hoả Cự Kinh rời đi, mấy vị võ giả mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới tăng tốc độ lên, chạy như bay.

Mọi người không ngừng tiến lên, thuỷ triều của biển lửa Phần Thiên cũng bắt đầu có biến động. Có điều, dù sao suốt con đường này cũng thuận lợi, lúc thuỷ triều dâng lên lần nữa thì mọi người đã nhảy lên đài cao tiếp theo, tránh được đợt thuỷ triều này rồi.

Vốn dĩ La Chỉnh cho rằng đài cao kế tiếp có lẽ không có ai, cũng giống như cái đài cao đầu tiên, là một nơi để nghỉ ngơi tạm thời nên có lẽ những võ giả trên đó đã nhân đợt thủy triều ban này rút xuống để đi hết rồi. Dù sao điểm cuối của biển lửa Phần Thiên cũng ở ngay phía trước, không ai chọn ở lại đây để lãng phí thời gian.

Nhưng thật bất ngờ, trên đài cao thứ ba này lại rất đông đúc...

Đài cao này vốn không rộng, nhưng dường như đệ tử ngũ đại tông môn nhị phẩm và đệ tử Vân Điện đều tập trung hết ở đây vậy.

“Hoa Thiên Mệnh?” La Chỉnh nhanh chóng phát hiện ra Hoa Thiên Mệnh trong đám người.

Nhìn thấy La Chỉnh, trên mặt Hoa Thiên Mệnh lộ ra một nụ cười khổ: “Chúng ta bị chặn ở đây rồi.”

“Chặn ở đây? Phía trước không thể đi qua à?” La Chỉnh kỳ quái hỏi.

Hoa Thiên Mệnh gật đầu: “Ụ đá phía trước bị phá hỏng rồi.”

“Bị phá hỏng rồi?” La Chỉnh nhướn mày, trên mặt toát ra vẻ bất ngờ, rõ ràng hẳn không ngờ lại xảy ra loại tình huống như thế này.

Ụ đá này của biển lửa Phần Thiên cũng không phải quá mức kiên cố, trên đường đi lúc trước cũng có một hai cái bị hư, có điều chút khoảng cách này đối với võ giả thì cũng không đáng gì, chỉ cần nhảy lên là có thể qua được.

Nhưng mà hơn trăm ụ đá phía trước đã bị phá hỏng rồi, không phải chỉ cần nhảy lên là có thể qua được, mà trong Thử Luyện Giả Chi Lộ lại cấm bay...

Chuyện này giống như ngăn tất cả những võ giả tham gia thử luyện ở lại nơi này.

Xảy ra chuyện này đúng là khiến cho người ta dở khóc dở cười. Nhưng đã đi đến đây của Thử Luyện Giả Chi Lộ thì cũng không thể đi vòng lại đường cũ được? Vì vậy phần lớn võ giả đều ở lại trên đài cao, bàn bạc đối sách.

Nghe xong lời Hoa Thiên Mệnh nói, La Chính cũng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Sao Bùi Thiên Diệu không ở đây?”

Đài cao này cũng không lớn, La Chính phát hiện Bùi Thiên Diệu không có ở đây, mà rõ ràng hắn đã đi trước La Chính, bây giờ không thấy đâu, chẳng lẽ bỏ mạng rồi?

Với thực lực của Bùi Thiên Diệu thì không đến mức phải bỏ mạng trong đó.

Hoa Thiên Mệnh cười khố nói: “Bùi Thiên Diệu đi đường khác rồi.”

“Đường khác? Còn đường nào khác à?” La Chính ngạc nhiên nói.

“Ừ, Trác Bất Phàm của Vân Điện, Kim Xảo Ngưng của Thái Vân Tông, còn có hai người nữa cùng Bùi Thiên Diệu đều chọn con đường này. Ụ đá đầu của tiên của con đường kia bị gãy khoảng bảy tám cột, nếu muốn đi qua cũng không khó.” Hoa Thiên Mệnh nói.

“Vậy sao các người... phần lớn mọi người lại không đi?” La Chính hỏi.

“Bởi vì đó là đường chết!” Một vị đệ tử Vân Điện bỗng nhiên chen vào, lạnh lùng trả lời.

Hoa Thiên Mệnh cũng gật đầu: “Thật ra ở phía trước có một ngã rẽ, theo đám đệ tử Vân Điện bọn họ nói thì ngã rẽ đó chia làm hai con đường, một là đường sống, cái còn lại là đường chết.”

Đối với Vân Điện mà nói, Thử Luyện Giả Chi Lộ cũng có rất nhiều bí ẩn vẫn chưa có lời giải.

Lúc đi qua con đường này, hầu như tất cả các đệ tử đều chọn “đường sống”.

Cũng không phải không có ai chọn “đường chết”, mà chẳng qua là trong những đệ tử chọn “đường chết”, chưa ai có thể tiếp tục sống sót. Vậy nên qua thời gian, hầu như mọi người đều bỏ qua đường chết này, cho rằng đường sống mới là con đường duy nhất, cái gọi là đường chết chỉ là một cạm bẫy tử vong, hoàn toàn không có cách đi qua.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Đường Cụt

Nhìn qua biển lửa Phần Thiên mệnh mông, La Chỉnh lại bắt đầu trầm tư. Nếu theo suy đoán lúc đầu của hắn thì độ khó của Thử Luyện Giả Chi Lộ này hẳn là đã được điều chỉnh cao hơn.

Vì vậy cửa thử luyện ẩn lúc trước mới khó đến thế.

Mà đường chết này chắc cũng là một cửa thử luyện ẩn khác. Có điều đường chết vốn khó hơn đường sống rất nhiều, nên trong khi độ khó bị điều chỉnh lên cao hơn thì nó bỗng biến thành một con đường chết từ đầu đến cuối.

Đường chết này cũng không hẳn là đường chết, chỉ là độ khó khi trải qua tăng lên rất nhiều nên đa phần đệ tử vốn không qua nổi.

Khó khăn như thế nên tất nhiên cũng ẩn chứa những cơ duyên lớn, La Chỉnh đoán thậm chí trong đường chết này còn có khả năng giấu bí mật thật sự của Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Nghĩ như vậy, đột nhiên La Chỉnh nói với Hoa Thiên Mệnh: “Thiên Mệnh huynh, chúng ta cũng đi đường chết đi!”

Đài cao này cũng không lớn, lúc này phần lớn võ giả tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ đều ở đây, những lời này của La Chỉnh lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả bọn họ. Sau khi quan sát La Chỉnh một lượt, trên mặt họ đều hiện lên nụ cười khinh thường.

Nói đùa à?

Bọn Trác Bất Phàm và Kim Xảo Ngưng ý vào việc mình là kẻ tài cao, gan cũng lớn, có một chút cơ hội có thể vượt qua nên mới dám xông vào đường chết, một tên Tiên Thiên Tam Trọng như người cũng muốn tham gia góp vui? Không phải muốn chết chứ? Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng không ai nhắc nhở hoặc cảnh báo La Chỉnh.

Dù sao chuyện sống chết của La Chỉnh cũng đâu liên quan đến bọn họ?

Thật ra, mặc dù đường sống đã sập hơn 100 ụ đá nhưng cũng không phải không có biện pháp, năng lực của võ giả đa dạng đủ loại, bây giờ còn có nhiều người tụ tập ở đây như vậy thì thể nào cuối cùng cũng có thể nghĩ ra cách.

Ví dụ như nữ đệ tử Thái Vân Tông lúc trước đã dùng công pháp hệ băng để ngưng kết dung nham, tạo thành một con đường tạm thời giúp mọi người đi qua. Nếu như những võ giả có năng lực cùng loại như vậy phối hợp tốt với nhau thì cũng đủ để bọn họ nhảy lên đường sống. Vì vậy những võ giả này đang thương lượng xem nên phối hợp như thế nào, nên nắm thời cơ ra sao. Những chuyện này đều phải tính toán vô cùng chính xác, nếu không sẽ tốn thời gian lại phí sức lực.

Hoa Thiên Mệnh suy nghĩ một chút, còn chưa kịp trả lời thì Bách Lý Hồng Phong đang đứng thảo luận vấn đề với đám đệ tử Tường Vân Tông của mình cách đó không xa đã lách mình một cái, đi tới trước mặt La Chỉnh: “Đề nghị hay! Ta cũng muốn đi đường chết!”

La Chỉnh liếc hần một cái. La Chỉnh cũng biết tên Bách Lý Hồng Phong này sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy, mạnh mẽ đi theo, thật sự là La Chỉnh không có cách nào với hần.

“Đã như vậy, ta cũng đi theo!” Hoa Thiên Mệnh cũng gật đầu. Lúc trước Bùi Thiên Diệu lựa chọn cùng đi với đám Trác Bất Phàm, Hoa Thiên

Mệnh không do dự mà chọn ở lại trên đài cao, có lẽ trong lòng hẳn thấy đi cùng với La Chinh an toàn hơn một chút.

Mãi đến khi đợt thủy triều biển lửa Phần Thiên rút xuống lần nữa, đám võ giả trên đài cao vẫn đang lên kế hoạch chi tiết để vượt qua đường sống thì La Chinh, Hoa Thiên Mệnh và Bách Lý Hồng Phong đã nhảy xuống đài cao rồi.

Đợi sau khi ba người bọn họ nhảy xuống thì có người cười lạnh nói: “Đầu năm nay cũng không ít kẻ to gan lớn mật, lại có ba tên thích đi chịu chết nữa!”

“Nghe ý của người là Trác sư ca của chúng ta cũng đi chịu chết à?” Nghe được từ “lại”, đệ tử Vân Điện hơi khó chịu. Trong suy nghĩ của đám đệ tử Vân Điện, sự tồn tại của Trác Bất Phàm giống như một vị thần, thiên hạ to lớn này không có chỗ nào Trác Bất Phàm không đến được.

Lúc thủy triều xuống, Trác Bất Phàm đưa ra quyết định này khiến cho tinh thần của cả đám đệ tử Vân Điện đều sục sôi!

Đường chết thì thế nào? Đường chết chỉ chôn xương hạng đệ tử không biết tự lượng sức mình, thực lực của bản thân chưa đủ thì chỉ có thể đi chịu chết thôi. Nhưng Trác sư ca của Vân Điện bọn họ lại khác, cho dù là đường chết thì cũng có thể phá được, cái này gọi là tìm đường sống trong chỗ chết!

Vì vậy nghe thấy từ “lại” này, tất nhiên những đệ tử Vân Điện kia đều có lời muốn nói.

Nhìn thấy đệ tử Vân Điện bắt đầu hùng hổ, những võ giả khác cũng lập tức không nói nữa. Có điều nhiều ít gì trong lòng bọn họ cũng có chút không phục. Đúng là Trác Bất Phàm rất mạnh, nhưng những người can đảm dám thách thức đường chết lúc trước có ai là kẻ yếu? Nếu đã biết rõ

bản thân chưa đủ thực lực thì chọn đường sống đi, chẳng lẽ đi tìm đường chết vui lắm sao?

Có điều những lời này bọn họ chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi. Từ trước đến giờ đệ tử Vân Điện đều rất ngang ngược, đặc tội bọn hăn cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Ba người La Chinh, Hoa Thiên Mệnh và Bách Lý Hồng Phong thừa dịp thủy triều xuống rồi chạy một mạch thật nhanh dọc theo ụ đá, chẳng bao lâu bọn họ đã thấy chỗ ngã rẽ kia.

Hai đường rẽ đều bị hỏng không ít ụ đá, giống như bị một con mãnh thú cường đại nào đó đụng gãy. Có điều, ụ đá ở con đường bên phải bị sụp nhiều hơn, khoảng chừng hơn trăm ụ, đây hẳn là đường sống! Dựa theo cách đi bình thường của Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhất định là phải đi đường sống, còn con đường chỉ sụp vài ụ đá ở phía bên trái chính là đường chết!

“Nhảy qua đi!”

Nếu như đã chọn con đường này, La Chinh cũng chẳng do dự quá nhiều làm gì, chạy thật nhanh xuống rồi nhảy lên một cái, lúc tay áo còn đang bông bênh đã đáp xuống phía đối diện rồi.

Hoa Thiên Mệnh cũng là loại người có ý chí kiên định, trước đây hăn cũng chỉ thoáng do dự một chút, còn giờ nếu đã đồng ý đi cùng với La Chinh thì tất nhiên sẽ không suy nghĩ khác nữa, hăn cũng nhảy lên đi qua giống như thế.

Về phần Bách Lý Hồng Phong...

“À há!”

Hăn giống như một con chim ưng giương cánh bay giữa không trung, lộn người một vòng. Thậm chí cái áo choàng kia còn mở ra thành hình đôi

cánh, hai chân đạp một bước trên không trung liền có thể bay cao hơn, động tác càng phiêu dật hơn, đồng thời cũng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Hoa Thiên Mệnh nhìn lại khen: “Thân pháp tốt!”

La Chỉnh lại liếc mắt một cái: “Lại là một tên ngốc...”

Tính cách của tên Bách Lý Hồng Phong này có hơi giống với Lý Dật Phong, có điều hình như bình thường hơn Lý Dật Phong một chút. Nếu không thì chỉ với cái tính dài dòng của của hắn thôi, có liều mạng La Chỉnh cũng phải bỏ rơi hắn lại.

“Đường chết, xuất phát!”

Ba người lại xếp thành một hàng thẳng tắp, không ngừng tiến lên từng vù đá trước mặt.

Sau một thời gian ngắn chạy băng băng như vậy, dung nham của biển lửa Phần Thiên lại bắt đầu dâng lên.

“Thuỷ triều lại lên rồi, sao vẫn chưa đi đến điểm cuối?” La Chỉnh nhíu mày bực dọc.

Vẻ mặt của Bách Lý Hồng Phong lại tràn ngập buồn khổ nói: “Không phải chứ? Giờ thì ta đã biết cái đường chết này là thứ gì rồi. Đây nhất định là đường chết, không có điểm cuối, như vậy tất cả mọi người sẽ bị dung nham nhấn chìm hết!”

“Bớt nói lời xui xẻo đi!” La Chỉnh nhếch môi. Thử Luyện Giả Chi Lộ được xây dựng là để tông môn lục phẩm kiểm tra đánh giá đệ tử trong môn đấy. Còn về cách nói đường chết là một “đường chết” thật sự thì La Chỉnh vốn không tin. Huyết Ma Đại Đế không thể nào nhàm chán đến mức đi tạo ra một con đường chết như vậy để lừa người, bởi vì nó chẳng có chút ý nghĩa nào.

“La Chinh, phía trước!” Vào lúc này, Hoa Thiên Mệnh vẫn luôn yên lặng lại chỉ về phía trước.

Một đám ụ đá kéo dài ra phía xa rồi dừng ở một chỗ nào đó. Đây là một con đường cụt!

Nhìn thấy đường cụt này, vẻ mặt Bách Lý Hồng Phong lại buồn rười rượi lắc đầu, “Thật không may, lại bị ta nói trúng rồi...”

“Đồ miệt quạ!” Tim La Chinh cũng trùng xuống, nhưng vẫn không có ý định quay lại.

Bây giờ thủy triều của biển lửa Phần Thiên lại bắt đầu dâng lên rồi, quay về nhất định là không kịp. Lúc này La Chinh chỉ có thể đánh cược, cược rằng người xây dựng Thử Luyện Giả Chi Lộ này không nhàm chán đến mức tạo ra một con đường cụt để lừa người.

“Làm sao bây giờ? Ta còn chưa muốn chết!” Bách Lý Hồng Phong vừa chạy vừa gào lên.

“Hu hu hu hu, ông đây có một tương lai sáng lạn như thế mà giờ lại phải chết trong biển lửa Phần Thiên này, đến hài cốt cũng chẳng còn!”

“Mẫu thân ơi, con trai bất hiếu, không thể giúp người...”

Đúng lúc Bách Lý Hồng Phong đang vừa chạy vừa gào thì Hoa Thiên Mệnh nhảy lên trên một ụ đá, xoay người một cái, đưa tay túm lấy ngực Bách Lý Hồng Phong đang đuổi theo phía sau, tay phải xoẹt một tiếng rút thanh kiếm đằng sau lưng ra kề ngang lên cổ Bách Lý Hồng Phong.

“Còn gào nữa, giết người!”

Hoa Thiên Mệnh không nói nhiều, cũng không kiên nhẫn tốt như La Chinh, huống chi còn gặp phải đường cụt và thủy triều dung nham đang từ

từ dâng lên, nói không có áp lực là nói dối.

Còn cái tên Bách Lý Hồng Phong lúc nào cũng thế, bình thường thì vô cùng dài dòng, đến lúc gặp tình huống áp lực và khẩn trương thì lại thích gào lên, thật ra đây cũng là một cách để giảm bớt áp lực.

Giống như có những người thích túm lấy tóc mình khi căng thẳng, có người thì lại không ngừng ăn.

Nhưng vấn đề là khi Bách Lý Hồng Phong gào lên để phát tiết áp lực của mình thì trên thực tế lại truyền áp lực sang cho Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh!

“Đừng mà! Ta không gào nữa! Được chưa!” Bách Lý Hồng Phong cầu xin tha thứ nói.

Thật ra, với thực lực của Bách Lý Hồng Phong thì bình thường không thể nào bị bắt được dễ dàng như vậy. Có thể là lúc đó Hoa Thiên Mệnh bất ngờ đánh sang nên mới dễ dàng đắc thủ như vậy.

Tất nhiên Hoa Thiên Mệnh sẽ không giết hẳn thật, chẳng qua chỉ hừ lạnh một tiếng, ném hẳn lên trên ụ đá rồi đi tiếp.

La Chỉnh cười nhạt một tiếng với Bách Lý Hồng Phong rồi cũng lắc đầu đi theo, còn về mặt Bách Lý Hồng Phong lại tiếp tục buồn rười rượi, nhưng lúc này hẳn cũng không dám kêu lên thành tiếng nữa.

Càng ngày càng gần tới cuối đường, thủy triều dung nham cũng nhanh chóng dâng lên, tim ba người đều vọt lên tới cổ họng rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Quanh Co Khúc Khuỷu

Bốn mươi trượng...

Ba mươi trượng...

Hai mươi trượng...

Ánh mắt ba người nhìn chăm chăm vào ụ đá phía trước, hy vọng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trong tình huống chưa biết trước được gì, tưởng tượng thôi cũng biết ba người họ vô cùng căng thẳng. Nếu đây đúng là con đường cụt bình thường thì ngoài cái chết ra, bọn họ cũng không còn con đường nào khác để đi.

“Màu sắc, màu sắc không giống nhau!” Người đầu tiên nhìn ra điểm khác thường chính là La Chính, hắn chú ý thấy hình như trên bề mặt dãy ụ đá ở phía cuối đường cụt có mấy dãy phù văn.

“Xông lên!” Ánh mắt Hoa Thiên Mệnh sáng lên, cắn răng xông tới, mặc dù không rõ những phù văn kia thể hiện điều gì, nhưng ít ra cũng đã thấy được một tia hy vọng, bởi vì bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi.

Thủy triều dung nham đã dâng lên đến đây, chỉ còn khoảng một mu bàn chân nữa là có thể nhấn chìm ụ đá...

Phía cuối đường cụt có tổng cộng mười cái ụ đá, trên mỗi cái ụ đá đều có một đường phù văn hình tròn, khi La Chính đạp lên trên thì đường phù

vẫn sẽ phát sáng lên.

Chỉ trong khoảnh khắc La Chinh đã lướt qua mười cái ụ đá, tất cả các ụ đá đã nhảy qua đều phát sáng lên.

Lúc La Chinh đi đến điểm cuối đường cụt thì nơi đó bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy!

Vòng xoáy này có màu xanh đen, rất giống cái vòng xoáy ngay chỗ cổng vào của Thử Luyện Giả Chi Lộ.

“Có đường!” Ánh mắt La Chinh sáng lên, trên mặt lộ ra nét vui vẻ, rõ ràng là bản thân đã thành công rồi.

Cùng lúc đó Hoa Thiên Mệnh cũng đuổi theo tới nơi, khi hắn giẫm lên ụ đá cuối cùng thì phía trước lại xuất hiện một vòng xoáy đặt song song.

Mỗi người có một vòng xoáy riêng?

Lúc này người thứ ba cũng xông lên tới, Bách Lý Hồng Phong nhìn thấy vòng xoáy ở phía trước thì cứ như chết đuối vớ được cọc, tốc độ bay của hắn nhanh hơn cả La Chinh và Hoa Thiên Mệnh, thậm chí còn nhảy lên vài cái trên không trung, vũng vàng rơi xuống cột ụ đá cuối cùng.

“Ồ?”

Cái vòng xoáy thứ ba không xuất hiện...

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sắc mặt Bách Lý Hồng Phong trắng bệch, thuỷ triều dung nham càng ngày càng dâng cao, đã gần dâng đến bề mặt của ụ đá rồi. Sao chỉ có mỗi hắn là không có vòng xoáy? “Mặc kệ, ta vào trước!”

Bách Lý Hồng Phong nói xong thì chạy lên định chui vào một trong số những vòng xoáy đó, nhưng mà hắn chỉ vừa mới chui được một nửa, thì có

một luồng sức mạnh cực lớn đẩy hấn bắn ngược ra ngoài.

“Đây không phải là vòng xoáy do người tạo ra nên người không vào được. Có phải vừa rồi người bỏ qua ụ đá nào không?” La Chỉnh trầm giọng hỏi, lúc này dung nham đã dâng lên rất cao rồi.

“Có. Hình như là...” Bách Lý Hồng Phong đã căng thẳng đến cực độ, lúc này khi nhìn thấy vòng xoáy xuất hiện, hấn hưng phấn quá độ nên không đạp lên ụ đá thứ tư đếm ngược mà vượt qua luôn.

“Qua đó đạp một bước!” La Chỉnh ra lệnh.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Cái ụ đá thứ tư kia đã bị dung nham che mất hơn phân nửa, từ lúc dung nham bắt đầu dâng lên, phù văn lúc ẩn lúc hiện.

“Người có chết hay không cũng không liên quan gì đến chúng ta.” Hoa Thiên Mệnh lạnh giọng nói: “Chúng ta vào thôi La Chỉnh.”

Thấy thế Bách Lý Hồng Phong cắn răng một cái, nhảy lên cao, xoay một vòng trên không trung. Vốn thân pháp của hấn cũng rất mạnh, đáp xuống ụ đá thứ tư cũng rất nhẹ nhàng, giống như một con chim lớn, chân không chạm đất. Sau khi dùng chân chạm vào phù văn đang phát sáng trên ụ đá thì nhanh chóng lui trở lại.

Vào lúc này, tất cả ụ đá đã bị dung nham bao phủ, còn La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đã lập tức chui vào trong vòng xoáy, Bách Lý Hồng Phong cũng không còn cách nào khác.

“Ta đạp!”

“Ta đạp!”

“Ta đạp!”

Cũng may Bách Lý Hồng Phong có loại thân pháp quỷ dị, chứ nếu đổi thành La Chỉnh hay Hoa Thiên Mệnh thì cũng chẳng làm được như hắn. Hắn có thể mượn lực trên không trung, đồng thời dựa vào cái áo choàng để giữ vững độ cao.

Giờ phút này hắn giống như một con gà mái không ngừng hạ xuống, phí công vung vẩy cánh nhưng vẫn không cách nào để ngừng rơi xuống được.

Cuối cùng Bách Lý Hồng Phong cũng tạo thành một đường vòng cung, khó khăn lắm mới lăn vào được bên trong vòng xoáy...

“Phù phù!”

Trong nháy mắt xuyên qua được vòng xoáy, Bách Lý Hồng Phong ngã lăn xuống đất một cú thật nặng, sau đó lăn một vòng, ôm thật chặt chân phải của mình, không ngừng rên rỉ.

Trên ụ đá lúc này tràn ngập dung nham, sao nhiệt độ của dung nham này lại cao thế? Mặc dù Bách Lý Hồng Phong chỉ chạm mỗi mũi chân xuống ụ đá, nhưng chỉ trong nháy mắt đó thôi cũng đã có một chút dung nham dính vào trên chân hắn.

Không phải ai cũng có loại thân thể biến thái như của La Chỉnh! Bị dung nham thiêu cháy thì sao lại không đau đớn cho được?

“Bộp...”

Hoa Thiên Mệnh ném một cái bình nhỏ qua: “Ngưng Băng Đan dùng để trị bỏng!”

Bách Lý Hồng Phong lộ ra vẻ mặt cảm kích, vội vàng nuốt đan dược.

La Chỉnh lại cùng Hoa Thiên Mệnh quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Dù sao đường bọn họ chọn cũng là đường chết, thử thách vừa rồi cũng không được coi là thử thách thật sự, chỉ cần là người có ý chí kiên định, cắn răng đi đến cùng là chắc chắn có thể đi qua. Nếu như đã gọi là đường chết, vậy thì thử thách thật sự còn nằm ở phía sau.

Sau khi xuyên qua vòng xoáy kia, hình như ba người đã tiến vào một không gian độc lập nào đó, ánh sáng trong không gian này lơ mờ, cả bầu trời bên trên đều xám xịt, chỉ có một chút ánh sáng nhạt nhòa chiếu xuyên xuống dưới, tạo cho người ta một loại cảm giác áp lực, bí bách, tối tăm không ánh mặt trời.

Xa xa là là một mảnh rừng đen kịt, càng khiến lòng người sinh ra sợ hãi, có trời mới biết có cái gì mạnh mẽ, thần bí tồn tại và núp sẵn trong đó hay không.

“Đi!” La Chỉnh ra lệnh một tiếng, Hoa Thiên Mệnh liền theo sát sau lưng, Bách Lý Hồng Phong cũng vội vàng đứng lên, khắp khiêng đi theo đằng sau. Mặc dù khả năng khôi phục của võ giả rất mạnh mẽ, cộng thêm Ngưng Băng Đan dùng để trị bỏng mà Hoa Thiên Mệnh đưa, thế nhưng dù sao cũng cần phải có thời gian.

Đến giờ Bách Lý Hồng Phong mới thấy hơi hối hận vì không lấy được rương màu xanh ở tầng thứ hai. Nếu như lúc đó lựa chọn liều mạng để lấy rương màu xanh kia, hấp thu Huyết Phách Cửu Đầu Long bên trong thì chút vết thương nhỏ này có thể tự động khôi phục chỉ trong nháy mắt.

Trong mảnh rừng đen kịt, nhờ ánh sáng nhạt kia thì vẫn hoàn toàn không thể phân biệt được đường phía trước ra sao, chỉ có thể dựa vào trực giác để tiếp tục tiến lên.

Bách Lý Hồng Phong cũng ngậm chặt cái miệng hay lải nhải kia lại. Dù sao hắn cũng không phải người ngu, nếu không sao lại có thực lực bậc

này chứ? Ở chỗ như thế này còn dám lớn tiếng kêu gào là sợ bản thân chưa chết sớm đấy à?

Chưa đi được bao lâu thì mọi người bỗng nghe thấy một tiếng phi tiêu xé gió mà đến rất nhỏ.

“Vút!”

Âm thanh kia rất nhỏ nhưng vẫn bị La Chỉnh nghe thấy được.

“Cẩn thận!” Bách Lý Hồng Phong nhắc nhở.

Phản ứng của La Chỉnh cũng rất nhanh, đưa tay kéo Hoa Thiên Mệnh về phía sau. Một bóng đen thật nhỏ lướt qua bên cạnh Hoa Thiên Mệnh, nhưng cũng đã đánh trúng vào cánh tay hắn.

Lớp áo trên cánh tay Hoa Thiên Mệnh bị rách, trên cánh tay lại xuất hiện một miếng vết thương thật nhỏ.

“Thứ kia là cái gì vậy?” Hoa Thiên Mệnh cầm Thực Huyết Kiếm trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bóng đen thật nhỏ kia cũng không phải là phi tiêu ám khí gì, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy sau khi nó đánh trúng Hoa Thiên Mệnh thì lại thay đổi phương hướng, chui vào trong cánh rừng tối như mực kia một lần nữa, vậy hẳn là loại sinh vật nào đó.

Bách Lý Hồng Phong hít hà, bỗng nhiên nói: “Ta nhìn thấy. Đó là một loại dơi có hình thể rất nhỏ! Hai cánh rất mỏng rất sắc bén giống như lưỡi dao vậy. Hoa Thiên Mệnh bị con dơi cánh dao này cắt một vết.”

“Sao người có thể thấy được?” La Chỉnh ngạc nhiên nói.

Bách Lý Hồng Phong lại cười hì hì nói: “Ta có thiên phú dị bẩm, chỉ cần có một chút ánh sáng là có thể nhìn rõ hết mọi thứ như không có gì cản

trở. Mặc dù nơi này hơi lờ mờ, nhưng trong mắt ta thì lại không khác bình thường là mấy!”

Mắt nhìn ban đêm trời sinh...

Lúc này La Chỉnh mới phát hiện hai mắt Bách Lý Hồng Phong loé ra một tia sáng màu xanh thẫm, loại ánh mắt này giống như mắt của mèo vậy, có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh dưới tình huống ánh sáng cực ít.

“Mọi người cẩn thận, số lượng dơi cánh dao này không ít đâu...”

Bách Lý Hồng Phong vừa dứt lời thì chợt nghe thấy vô số tiếng “vụt vụt vụt vụt vụt...” phá không truyền đến.

Từng bóng đen nho nhỏ được bóng đêm yểm hộ bay vụt về phía ba người. Hai cánh của mấy con dơi cánh dao này vô cùng lợi hại, chỉ cần bị đánh trúng thì sẽ có một vết thương vừa nhỏ vừa dài.

Nhưng mà đúng lúc này, xung quanh La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đồng thời xuất hiện từng vòng kiếm ý hộ thể, những luồng khí xoáy kiếm ý kia bao bọc lấy hai người cực kỳ chặt chẽ.

Hễ có con dơi cánh dao nào lao về phía bọn họ thì chỉ trong nháy mắt đã bị kiếm ý viên mãn cắt thành mảnh vụn.

Tuy dơi cánh dao sắc bén, số lượng lại nhiều nên khó lòng phòng bị, nhưng mà thân thể lại vô cùng yếu ớt, kiếm ý hộ thể của hai người La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh vừa vận khắc chế được chúng, đúng là đến bao nhiêu thì chết bấy nhiêu.

“Này...”

Lúc này lại đến phiên Bách Lý Hồng Phong buồn bực, hẳn không có loại kiếm ý mạnh mẽ như của La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh, nên rơi vào

đường cùng cũng chỉ có thể lấy áo choàng quần lấy cơ thể mình, trong nháy mắt che giấu hết hơi thở của mình.

Loại dơi cánh dao này không có mắt, bọn chúng thông qua một phương pháp đặc biệt để cảm nhận sự tồn tại của con người, cái áo choàng thần khí kia của Bách Lý Hồng Phong lại có thể hoàn toàn che giấu được hơi thở của hắn.

Cả ba người ra tay, tiếp tục đi về phía trước trong khu rừng tối đen như mực. Tuy nói đã có phương pháp để ứng phó nhưng ba người vẫn không mất cảnh giác, dù sao “đường chết” này tiếng tăm lớn như vậy, không thể chỉ có chút nguy hiểm như thế.

Đi về phía trước, cách đó không xa lại xuất hiện một vòng xoáy.

“Còn phải truyền tống?” Sắc mặt La Chỉnh hơi đổi.

“Không biết phải truyền tống đi đâu...” Hoa Thiên Mệnh có chút dự cảm không tốt, dường như bọn họ càng lúc càng đi sâu vào một con đường cùng.

Thứ con người sợ hãi nhất không phải là ma quỷ, mà là không biết gì.

Nếu như mọi người phát hiện ra ma quỷ, thậm chí biết rõ mặt mũi thì ngược lại sẽ không còn sợ hãi như vậy nữa.

Trước đây, khi mọi người tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ thì cũng biết mình sẽ có một con đường đi đến điểm cuối cùng, mặc dù con đường này có khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn là một con đường rõ ràng.

Nhưng bây giờ bọn hắn đã đi vào đường chết, mà lại không biết con đường này sẽ đi tới chỗ nào.

Không còn lựa chọn nào tốt hơn, ba người lại xuyên qua vòng xoáy này lần nữa. Vừa mới xuyên qua, bên tai đã truyền tới một tiếng nổ mạnh dữ dội, sau đó là ngọn lửa hực hực bốc thẳng lên trời.

“Là Nghiệp Hoả!” La Chính liếc mắt đã nhìn ra, ngọn lửa kia chính là Thanh Liên Nghiệp Hỏa của Bùi Thiên Diệu.

Hắn đang chiến đấu với ai? Ai có thể ép buộc hắn phải dùng đến chiêu thức này? Một khi hư ảnh Bất Động Minh Vương của Bùi Thiên Diệu khởi động thì mấy ngày sau mới có thể sử dụng lần nữa. Nếu không phải là lúc nguy hiểm đến tính mạng thì chắc chắn hắn sẽ không sử dụng nó! Rõ ràng, Bùi Thiên Diệu đã bị rơi vào đường cùng rồi.

“Bùi Thiên Diệu đang giao chiến cùng ai vậy?” Hoa Thiên Mệnh nhìn sang hướng kia hỏi.

“Không biết, chúng ta đi sang đó nhanh lên!” La Chính dẫn đầu sải bước chân, đi nhanh về phía trước.

Mặc dù trong Thanh Vân Tông bọn họ có quan hệ cạnh tranh, nhưng trong Vân Điện thì dù sao ba người bọn họ cũng xuất thân từ cùng một chỗ, thời điểm mấu chốt thì phải rút đao tương trợ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Phi Thiên Dạ Xoa

Trong nháy mắt lửa địa ngục dâng lên, chiếu sáng nửa bầu trời.

Ba người La Chỉnh không ngừng chạy nhanh về chỗ Nghiệp Hoả đang bốc cháy. Trên đoạn đường này, cây cối bụi rậm cản đường đều bị chặt thẳng, cho dù là một vài thân cây cổ thụ nghìn năm cũng bị kiếm ý viên mãn cắt thành mảnh vụn trong nháy mắt.

Nhìn thấy cách xông lên phía trước của La Chỉnh, Bách Lý Hồng Phong ở đằng sau co rút khoé miệng. Hai người này cũng quá biến thái đi, đến kiếm ý viên mãn cũng có được, đây thật sự là người từ tông môn nhị phẩm đi ra sao?

Mặc dù Bách Lý Hồng Phong nói nhiều nhưng vẫn rất tự tin vào thực lực bản thân, thế nhưng suốt một đoạn đường đi đến đây, hẳn cảm thấy mình không có chút ưu thế nào đáng nói trước mặt Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh.

Cũng may Bách Lý Hồng Phong cũng có sự kiêu ngạo của chính mình: “Nếu như thực lực của ta hoàn toàn bộc phát, có lẽ vẫn có sức theo chân bọn họ đánh một trận...” Hẳn âm thầm nghĩ.

Chạy ra khỏi mảnh rừng này, một cảnh xảy ra phía trước khiến ba người La Chỉnh rung động sâu sắc.

Bên ngoài rừng cây xuất hiện một cái hố to có chu vi khoảng trăm trượng, hình như do chiến đấu kịch liệt mà thành. Ở giữa cái hố to đấy chính là Thanh Liên Nghiệp Hoả vô cùng yêu dã đang hùng hực bốc cháy,

cả người Bùi Thiên Diệu đều bị bao phủ trong một màn ánh sáng màu vàng, đang giao thủ cùng một con mãnh thú!

Sau lưng con mãnh thú kia có hai cái cánh, hai chân đứng thẳng, trên đầu có sừng nhọn, mặt gấu, toàn thân bị bao phủ trong một lớp ánh sáng màu trắng.

Mọi người đều biết rõ uy lực Nghiệp Hoả của Bùi Thiên Diệu, cho dù là La Chỉnh cũng phải dựa vào thân thể linh khí đặc biệt của mình mới có thể chiến đấu với Bùi Thiên Diệu trong Nghiệp Hoả. Hơn nữa La Chỉnh cũng không phải là mạnh mẽ đối kháng với uy lực của Nghiệp Hoả, chẳng qua là hăn miễn dịch với lửa mà thôi.

Nhưng mà con hung thú này lại có thể mạnh mẽ đối kháng lại với sự thiêu đốt từ Nghiệp Hoả của Bùi Thiên Diệu, chiến đấu trong lửa cùng với Bùi Thiên Diệu!

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

Chỉ thấy con mãnh thú kia cất bước tiến lên, duỗi cánh tay cường tráng như trâu ra, đối chiến cùng với Bùi Thiên Diệu đã thi triển Thân Thể Kim Cương.

Chỉ qua ba lượt đã quất Bùi Thiên Diệu ra khỏi Nghiệp Hoả, quăng mạnh xuống đất, lún sâu ba thước.

“Sức mạnh kinh khủng thật!” Đồng tử La Chỉnh co lại, chỉ sợ phần sức mạnh này còn hơn cả sức mạnh sau khi mình sử dụng toàn bộ vảy rồng!

Sau khi đánh lui Bùi Thiên Diệu, con mãnh thú kia mở rộng đôi cánh bằng thịt sau lưng rồi xông lên, rõ ràng là muốn đánh chết hẳn.

Đúng lúc này, có một bóng trắng từ trên mép hố lao xuống, lại là một đệ tử Vân Điện! Trong tay tên đệ tử Vân Điện kia cầm một cây trường thương dài đến chín tấc chín, tay linh hoạt đảo, cây trường thương giống như một con rồng độc đâm về phía con mãnh thú kia.

“Trường Hồng Quán Nhật!”

Cây trường trắng kia phóng ra một đường thương ý sắc nhọn, giống như có thể dễ dàng đâm xuyên qua vạn vật trên thế gian này.

Đến La Chỉnh khi chứng kiến một thương này cũng có một loại cảm giác kinh hãi mơ hồ.

“Người này... thật mạnh!”

Từ khi tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, đây là lần đầu tiên La Chỉnh phát hiện rằng trong Vân Điện cũng tồn tại đối thủ mạnh mẽ như thế!

Trong khe núi ở cửa thử luyện ẩn, La Chỉnh đã gặp được tên Triệu Tiểu Hoa - đệ tử Vân Điện điều khiển đại trận kia.

Mặc dù hẳn không biết nhiều lắm về tên Triệu Tiểu Hoa kia, nhưng lại có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắn. Có điều La Chỉnh đoán, có lẽ thực lực của Triệu Tiểu Hoa cũng sà sà cỡ Bách Lý Hồng Phong, có lẽ còn mạnh hơn Bách Lý Hồng Phong một chút.

Thực lực của Triệu Tiểu Hoa vẫn chưa đủ tạo áp lực lớn cho La Chỉnh như thế này.

Thế nhưng người trước mắt thì hoàn toàn khác, một thương đâm ra có thể khiến cho La Chỉnh cảm nhận được một cỗ uy hiếp lớn lao. Theo suy

đoán của La Chỉnh, lấy thân thể linh khí thượng phẩm của mình thì trước một thương này có lẽ cũng chỉ giống như một tờ giấy, phần thực lực này vượt xa những đệ tử bình thường của Vân Điện!

“Thương ý kia, hẳn là thương ý viên mãn!” Hoa Thiên Mệnh bình luận.

Đao có đao ý, kiếm có kiếm ý, thương cũng có thương ý!

Loại vũ khí kèm theo ý cảnh này vốn là quá trình người và vũ khí của mình hoà thành một thể, trong quá trình đó thể ngộ(1) lẫn nhau, từ đó có thể vận dụng tự nhiên.

(1)Thể ngộ: là một thuật ngữ của Thiền tông, được dùng để chỉ sự “nhận thức”, “trực nhận”, “thấu hiểu xuyên suốt”.

“Hẳn là Trác Bất Phàm của Vân Điện, có thực lực cỡ này cũng là bình thường.” Bách Lý Hồng Phong nhếch môi nói.

“Trác Bất Phàm.” La Chỉnh đọc khẽ tên người này. Theo đuổi cái tâm võ đạo, đi theo con đường võ đạo vốn là một quá trình không ngừng bước về phía trước.

Nếu như có thể vượt qua đối thủ, vậy thì cứ vượt qua, nếu như không cách nào vượt qua đối thủ được thì cứ cúi đầu liều mạng dốc sức đuổi theo thôi.

Giống như Hoa Thiên Mệnh không thể vượt qua được La Chỉnh nên hẳn chọn đuổi theo sau lưng La Chỉnh. Nếu như trong tương lai La Chỉnh đạt được thành tựu càng lớn, vậy thì thành tựu của Hoa Thiên Mệnh cũng sẽ không nhỏ. Mặc dù đối với Hoa Thiên Mệnh mà nói thì đây là một lựa chọn bất đắc dĩ, nhưng cũng được xem là một lựa chọn thông minh.

Bởi vì cho đến bây giờ, thế giới này vẫn luôn không công bằng, cho dù người có mạnh mẽ, có hoàn mỹ, thì vẫn luôn có người đi trước người, mạnh mẽ hơn, hoàn mỹ hơn người!

Cho dù chọn vượt qua, hay là chọn đuổi theo, La Chính chắc chắn phải khiêu chiến với Trác Bất Phàm!

Nhưng giờ này chắc chắn không phải lúc, mọi người đang trên đường chết, đối mặt với đủ loại sinh vật mới lạ, họ chỉ có một lựa chọn duy nhất là đồng tâm hiệp lực để vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Phụt!”

Loại mãnh thú mà ngay cả Thanh Liên Nghiệp Hoả cũng không thiêu đốt được lại bị một thương này đâm cho bị thương! Cánh tay của con mãnh thú kia bị trường thương trắng đâm xuyên qua.

Trên mặt nó lộ ra vẻ hung hãn, bất ngờ gào lên một tiếng, tiếng gào kia chói tai như thế, chấn động khiến da đầu mọi người như muốn tê dại cả đi.

Sau đó con hung thú kia bất ngờ bổ nhào về phía Trác Bất Phàm!

Thân con hung thú này cao mười thước, không chỉ là hình thể khổng lồ mà ngay cả hành động cũng cực kỳ nhanh nhẹn, vũ đôi cánh bằng thịt sau lưng, liên tục ra sức giết Trác Bất Phàm.

Vẻ mặt Trác Bất Phàm bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, trường thương lại không ngừng rút ra đâm vào. Mỗi khi con mãnh thú kia tấn công, trường thương của Trác Bất Phàm lại đúng lúc đâm ra một cái.

“Phá Không Thích!”

“Luân Hồi Thích!”

“Hoàn Sát Thích!”

Mỗi lần đâm trường thương ra đều có thể đâm trúng hai tay của hung thú, lúc trường thương của hắn luân phiên đâm xuống, máu từ hai cánh tay của con hung thú ngang ngược kia đã chảy xuống như thác nước.

“Bất Phàm, cố gắng lên!”

Đứng cách Trác Bất Phàm một khoảng còn có mấy người, người đang nói chính là một cô gái.

Lúc trước đám người La Chính không nhìn thấy có con gái trong đám đệ tử Vân Điện, nói vậy cô gái này hẳn là người của Thái Vân Tông.

“Đó là Kim Xảo Ngưng của Thái Vân Tông. Nghe nói là người có hôn ước với Trác Bất Phàm, hẳn là vị hôn thê của hắn.” Bách Lý Hồng Phong đứng bên cạnh La Chính không để vượt mất thời cơ liền nói.

Cái tên này... La Chính lắc đầu mỉm cười. Tên Bách Lý Hồng Phong này không chỉ dài dòng, nói lắm nhằm linh tinh, đến loại tin tức thế này cũng biết rõ như vậy.

Dáng người của Kim Xảo Ngưng kia thon dài, dung nhan xinh đẹp, giống như tiên nữ, chính là một cô gái đẹp, rất xứng với Trác Bất Phàm, quả thật có thể gọi là kim đồng ngọc nữ.

“Chúng ta sang đó đi. Xem ra Trác Bất Phàm có thể ứng phó với con mãnh thú kia.” Sau khi nói xong, ba người La Chính lập tức hội họp với bên đó.

Đám người Kim Xảo Ngưng cũng phát hiện ra La Chính, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không ngờ ngoài bọn họ ra lại còn có người dám đi vào đường chết.

Sau khi quan sát tình hình chiến đấu, La Chỉnh vốn cho rằng một mình Trác Bất Phàm là có thể đối phó với con mãnh thú này rồi, nhưng mà lúc ba người bọn họ còn chưa đi được nửa đường, thì xuất hiện điều khác thường.

Con mãnh thú kia đánh nhau với Trác Bất Phàm được một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên lại gào lên một tiếng, vỗ đôi cánh bằng thịt lùi ra sau một khoảng. Ánh sáng màu trắng trên người nó dần dần nhạt đi, ngay sau đó từng lớp vảy màu vàng bắt đầu xuất hiện, tạo thành từng tầng bao bọc lấy nó.

“Cẩn thận. Sau khi con Phi Thiên Dạ Xoa này biến thân, thực lực tăng lên gấp nhiều lần!” Một tên đệ tử Vân Điện đứng sau lưng Kim Xảo Ngưng bất ngờ la lớn.

Kim Xảo Ngưng nghiêng đầu đi, kinh ngạc nhìn tên đệ tử Vân Điện kia, ngay cả Trác Bất Phàm khi nghe được câu này cũng hiện ra vẻ mặt kỳ quái.

Bởi vì đám người La Chỉnh đến sau nên cũng không biết rõ tình hình, chỉ coi như tên đệ tử Vân Điện này có kiến thức rộng rãi, chỉ có Trác Bất Phàm là buồn bực.

Đám người của Trác Bất Phàm tổng cộng có năm người cùng nhau đi vào đường chết, chính là Trác Bất Phàm, Kim Xảo Ngưng, Bùi Thiên Diệu và Chu Thành của Lam Vân Tông, ngoài ra còn một tên đệ tử khác của Vân Điện.

Số lượng đệ tử Vân Điện tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ lần này rất nhiều, gấp mấy lần những tông môn khác, có điều mặc dù nhiều người, thế nhưng với trí nhớ siêu cường của Trác Bất Phàm thì gần như hẳn có thể đọc rõ tên từng đệ tử Vân Điện.

Thế nhưng tên đệ tử Vân Điện này hẳn lại không biết.

Đây là một chuyện rất quý dị, rõ ràng tên đệ tử Vân Điện này không hề tồn tại, thế nhưng lại gặp trong Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Nhưng chuyện quý dị hơn còn ở đằng sau. Sau khi chọn đường chết, dường như tên đệ tử Vân Điện này hiểu rất rõ về đường chết, lúc mọi người nhìn thấy đường chết của biển lửa Phần Thiên này là một con đường cụt, tên đệ tử Vân Điện này lại bảo mọi người kiên trì đến cùng, đi đến bước cuối cùng sẽ có cửa ra.

Quả nhiên giống như lời tên này đã nói, lúc mọi người đi đến ụ đá cuối cùng của đường cụt, lập tức xuất hiện mấy luồng vòng xoáy.

Cho dù là sau khi vào vòng xoáy rồi, tên đệ tử Vân Điện này cứ như cười ngửa xem hoa trên con đường quen thuộc, giúp đỡ bọn hăn tránh được rất nhiều hiểm địa. Có điều không lâu trước đó, năm người bọn hăn vô tình xông vào hang ổ của con Phi Thiên Dạ Xoa này, bị nó đuổi giết thẳng tới tận bây giờ!

Hơn nữa trước đó bọn hăn cũng không biết con hung thú này tên là Phi Thiên Dạ Xoa! Đây cũng là cái tên mà tên đệ tử Vân Điện kia nói.

Rốt cuộc tên đệ tử Vân Điện này là ai? Vì sao phải cùng vào đường chết? Hơn nữa hăn có âm mưu gì? Những câu hỏi này liên tục vây khốn lấy Trác Bất Phàm.

La Chính nào biết trong lòng hai người Trác Bất Phàm và Kim Xảo Ngưng nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhưng khi nhìn thấy Phi Thiên Dạ Xoa đang không ngừng biến thân ở giữa không trung, sắc mặt cũng ngưng trọng lại.

Trước khi biến thân, con Phi Thiên Dạ Xoa này đã có thực lực như thế, sau khi biến thân thực lực lại tăng mạnh, vậy thì còn ai có thể áp chế nó nổi chứ?

“Thiên Mệnh huynh, chúng ta cùng tiến lên!” La Chỉnh rút Huyết Âm Kiếm ra.

Hoa Thiên Mệnh cũng rút Thực Huyết Kiếm từ sau lưng ra, ánh mắt giống như dao nhìn chăm chăm vào Phi Thiên Dạ Xoa màu vàng giữa không trung.

“Không mượn các người ra tay, các người ra tay chỉ thêm vướng víu thôi!” Trác Bất Phàm vùng trường thương trong tay một cái. Rõ ràng, Trác Bất Phàm không hề cảm thấy sự xuất hiện của ba người La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bách Lý Hồng Phong là trợ lực đối với hắn. Trong mắt hắn, ba người này đi vào đường chết, chính là đến để gây trở ngại!

Một tên Tiên Thiên Tam Trọng, một tên Tiên Thiên Đại Viên Mãn, thêm một tên Chiêu Thần Cảnh Nhất Trọng, ba tên không biết sống chết dám đi vào đường chết, tất cả đều là phiền phức.

Trong mắt Trác Bất Phàm, ở đây chỉ có Kim Xảo Ngưng và Bùi Thiên Diệu có tư cách cùng hắn kề vai chiến đấu. Về phần cái tên Chu Thành gì đó của Lam Vân Tông, nếu không phải được hắn bảo vệ thì không biết đã chết mấy trăm lần từ lâu rồi.

Trác Bất Phàm rất tự tin, đồng thời cũng rất tự đại, hắn có được thực lực tuyệt đối nên cũng không ngại bảo vệ kẻ khác!

Nếu muốn nhúng tay vào cuộc chiến của Trác Bất Phàm hắn, giúp đỡ Trác Bất Phàm hắn một chút, vậy thì phải hỏi bản thân xem có thực lực đó hay không, có tư cách đó hay không trước đã.

Hiển nhiên đám người La Chỉnh không có tư cách này. Trác Bất Phàm lựa chọn một mình đối phó với con Phi Thiên Dạ Xoa sau khi biến hình.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Hình Ảnh Biến Mất

Nghe lời Trác Bất Phàm nói, La Chỉnh chỉ cười nhạt.

Mặt Hoa Thiên Mệnh lộ vẻ phẫn nộ: “Người này cũng quá kiêu ngạo!”

“Bất Phàm bảo các người vương vếu thì chính là vương vếu, muốn giữ được mạng ở đường chết thì phải biết nghe lời!” Kim Xảo Ngưng nghe Hoa Thiên Mệnh nói, lạnh lùng khuyên bảo.

Hoa Thiên Mệnh mấp máy miệng, còn muốn cãi lại thì bị La Chỉnh ngăn cản: “Quên đi. Thiên Mệnh huynh, người ta đã nắm chắc việc này, chúng ta cũng vui vẻ thoải mái.”

La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đều là Tiên Thiên Cảnh, nếu như không ra tay, chỉ nhìn từ bên ngoài thì thấy thực lực cũng rất bình thường, thậm chí còn không bằng đám đệ tử bình thường của Vân Điện.

Có điều bị người ta xem thường nhiều khi cũng không phải là chuyện xấu, nhất là ở nơi nguy hiểm như “đường chết” này. Nếu Trác Bất Phàm nguyện ý xung phong, lấy sức một người ngăn cản Phi Thiên Dạ Xoa màu vàng kia thì bọn họ cũng được nhàn rồi, đây không phải là chuyện tốt sao?

Bách Lý Hồng Phong ở bên cạnh không nói gì. Tuy thực lực của hắn không yếu, nhưng gan cũng không lớn, nếu không thì cũng không dễ dàng bỏ qua rương báu ở tầng thứ hai như vậy.

“Chúng ta đi xem Bùi Thiên Diệu thế nào. Vừa nãy hấn bị Phi Thiên Dạ Xoa kia đánh ba cái, mặc dù có Thân Thể Kim Cương thì cũng chỉ sợ hấn đã hết sức rồi.” Nói xong La Chỉnh liền đi vòng qua sát mép hố to.

Lúc bọn La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đi tới, Bùi Thiên Diệu đã bò từ trong hố ra. Ánh sáng màu vàng trên người hấn đang dần nhạt đi, tuy trông có vẻ bị thương không nghiêm trọng, nhưng dáng vẻ lại vô cùng chật vật, cả người dính đầy bùn đất, hơi thở cũng yếu hơn.

“Thiên Diệu huynh, huynh không sao chứ?” La Chỉnh hỏi.

“La Chỉnh! Hoa Thiên Mệnh! Các huynh tới rồi!” Thấy hai người bọn họ, sắc mặt Bùi Thiên Diệu thoáng vui mừng. Khác với Trác Bất Phàm, Bùi Thiên Diệu đương nhiên biết rõ thực lực của Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh. Chuyện La Chỉnh mạnh hơn hấn đã là sự thật được khẳng định thông qua thi đấu, cho dù là Hoa Thiên Mệnh thì cũng chỉ yếu hơn hấn một chút.

Bầy rập trong đường chết tầng tầng lớp lớp, có hai người này tham gia, chắc chắn là trợ giúp lớn!

Vết thương của Bùi Thiên Diệu cũng không nghiêm trọng, nhưng vấn đề là vừa nãy đối phó với Phi Thiên Dạ Xoa hấn đã sử dụng năng lực Bất Động Minh Vương, sợ là trong vòng mấy ngày tới không thể sử dụng được nữa. Mất đi năng lực này, sức chiến đấu của Bùi Thiên Diệu cũng giảm đi nhiều.

Lúc đang nói chuyện, Trác Bất Phàm đã đánh nhau với con Phi Thiên Dạ Xoa màu vàng kia!

Tất nhiên Phi Thiên Dạ Xoa kia dũng mãnh không gì sánh được, thân thể của loại mãnh thú cấp bậc này mạnh mẽ đến mức làm người ta giận sôi, thế nhưng thương của Trác Bất Phàm cũng vô cùng sắc bén!

Cái gọi là “quét đao dựng kiếm đâm thương”, chính là thông thường đao chỉ dùng để bổ chém, cho nên đao thể vô cùng bá đạo, còn kiếm thì có năng lực đâm chém và ám sát, thế nhưng phương thức tấn công của thương chỉ có một, chuyên dùng để đâm xuyên.

Cũng bởi vì chuyên dùng cho nên lực đâm xuyên của thương là mạnh nhất.

Trác Bất Phàm dung hợp thương ý viên mãn đâm ra một thương, dường như có thể trực tiếp đâm xuyên qua không gian, trong không gian này, dù là cái gì cũng chỉ có một kết cục, đó chính là bị thương của hãn đâm thủng.

Thế nhưng sau khi Phi Thiên Dạ Xoa biến thân, khắp người nó bao bọc một lớp vảy phòng ngự màu vàng kim vô cùng cứng cáp!

Trước đây Trác Bất Phàm có thể phá vỡ phòng ngự của Phi Thiên Dạ Xoa, nhưng bây giờ khi mũi cây thương trắng kia của hãn chạm vào người nó thì đã bị lớp vảy phòng ngự màu vàng kia cản lại, chỉ có thể để lại một vết nhỏ trên đó mà thôi.

“Grào!”

Lúc này, Phi Thiên Dạ Xoa ỷ vào thân thể mạnh mẽ của bản thân, không kiêng kỵ gì nữa, tiếp tục dũng mãnh nhào tới Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm không ngừng lui về phía sau, nhờ thân pháp linh hoạt mà tránh né thế công của Phi Thiên Dạ Xoa.

“Thực sự không cần... hỗ trợ sao?” Hoa Thiên Mệnh thấy Trác Bất Phàm liên tục lui lại, xuất hiện tình huống nguy hiểm nên trên mặt hiện ra chút lo lắng. Tuy Trác Bất Phàm đáng ghét, thế nhưng thực lực thật sự rất mạnh mẽ, nếu mọi người muốn rời khỏi “đường chết”, nhất định phải đồng tâm hợp lực, không thể trơ mắt nhìn hãn bị Phi Thiên Dạ Xoa giết chết.

La Chỉnh lại lắc đầu: “Vị hôn thê Kim Xảo Ngưng của hãn còn chưa ra tay, chứng tỏ hãn còn giữ lại thực lực của mình, nếu không bây giờ Kim Xảo Ngưng đã sốt ruột từ lâu rồi.”

Kim Xảo Ngưng đứng cách đó không xa chỉ chấp tay đứng trên cao, chăm chú nhìn Trác Bất Phàm, dường như rất có lòng tin với hãn.

La Chỉnh đoán rất chính xác, quả thật Kim Xảo Ngưng tin rằng Trác Bất Phàm có thể đánh bại Phi Thiên Dạ Xoa, nàng tin tưởng tuyệt đối vào thực lực của Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm bị Phi Thiên Dạ Xoa ép lùi về phía sau chừng mười trượng, thân hình có chút chật vật, nhưng gương mặt anh tuấn kia vẫn mỉm cười bình tĩnh.

Nếu hãn lui về phía sau nữa thì chính là góc chết, chỗ đó là một khối đá khổng lồ cao hơn hai trượng. Chỉ thấy Trác Bất Phàm cười lạnh một tiếng, chủ động lui về khối đá khổng lồ, đập vào khối đá đó một cái, lực đập này làm lõm một lỗ sâu trên khối đá khổng lồ kia.

Mượn lực đập này, thân thể Trác Bất Phàm và trường thương giữ nguyên một đường thẳng, bắt đầu xoay tròn.

Đồng thời khi Trác Bất Phàm xoay tròn, một vòng xoáy xuất hiện trên mũi thương trắng kia của hãn. Rõ ràng vòng xoáy này cuộn cuộn không ngừng thu nạp thương ý vào trong đó, ngưng tụ tạo thành một loại thương cương mức độ cao!

Thương cương này không phải là dùng chân nguyên để ngưng tụ thành, mà là dùng thương ý viên mãn để ngưng tụ, uy lực nghĩ cũng đủ biết!

“Thì ra, thương ý còn có cách dùng này...” La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh liếc mắt nhìn nhau, đều có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Tuy La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh đều lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn, nhưng bọn hắn lại chưa từng ngừng tụ kiếm ý ở mức độ cao bao giờ. Nói cho cùng thì điều kiện của La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh vẫn còn hạn chế.

Qua nhiều năm như vậy mà Thanh Vân Tông cũng chỉ có La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh lĩnh ngộ được kiếm ý viên mãn, vậy thì làm gì có ai đủ giỏi để chỉ điểm cho bọn họ?

Trác Bất Phàm thì khác, Trung Vực lớn như vậy, trong Vân Điện lại toàn là danh sư, thứ kỹ xảo này chỉ là khó mà nghĩ đến, nhưng một khi đã học được thương ý viên mãn thì chỉ cần người khác ra tay chỉ điểm một chút rồi luyện tập thêm là có thể học được.

Cho nên ở phương diện này, đệ tử Vân Điện chiếm ưu thế rất lớn.

“Toàn Thương Quỷ Thần Giáo!”

Trong một khắc khi Trác Bất Phàm chuyển động, cả người hắn và trường thương hợp thành một thể, cứ như bản thân hắn đã hoá thành một phần của cây thương trắng kia.

Phi Thiên Dạ Xoa cũng cảm nhận được uy thế của một thương này, nhưng Trác Bất Phàm phát động công kích quá đột ngột nên lúc này nó chỉ có thể chống hai tay lại, che chắn lồng ngực mình, muốn dùng cơ thể để chống lại một thương này như lúc trước.

“Xì xì xì...”

Thương ý viên mãn phía trước mũi thương trắng đang không ngừng xoay tròn, lớp vảy phòng ngự màu vàng trên cánh tay Phi Thiên Dạ Xoa bị phá nát với tốc độ có thể nhìn thấy được, sau đó cả người Trác Bất Phàm liền đẩy mạnh thương thẳng một đường.

Thương đâm xuyên qua hai cánh tay Phi Thiên Dạ Xoa, sâu lại làm một, nhưng lực vẫn không hề giảm đi, tiếp tục tiến mạnh rồi đâm xuyên qua ngực nó, đâm từ trước ngực xuyên thẳng qua lưng!

Mạnh mẽ giống như Phi Thiên Dạ Xoa cũng bị Trác Bất Phàm xuyên như con tép, sâu thành một chuỗi!

“Grào grào grào grào!”

Phi Thiên Dạ Xoa liên tục rú lên điên cuồng. Sức sống của nó rất mạnh, cho dù là lục phủ ngũ tạng bị đánh nát thì cũng không dễ chết, thế nhưng hai tay của nó bị trường thương gắn dính lại với nhau, giờ phút này không có cách nào để phát động công kích, vừa muốn dùng hai chân đạp đất để kéo phần thân trên của mình ra khỏi thương thì Trác Bất Phàm đã nhắc cán thương lên, rõ ràng là muốn mạnh mẽ nâng Phi Thiên Dạ Xoa lên không trung.

Trác Bất Phàm nặng nề cảm thương xuống đất, Phi Thiên Dạ Xoa bị ghim trên mũi thương giống như một lá cờ, không ngừng gãy dựa, đôi cánh bằng thịt sau lưng cũng vỡ liên tục, thế nhưng cũng chỉ phí công. Được một lát, lực gãy dựa của con Phi Thiên Dạ Xoa kia càng ngày càng yếu, thời gian dần trôi qua nên đã mất hết sức lực, đầu rũ xuống, cứ như vậy chết trên mũi thương của Trác Bất Phàm...

“Bất Phàm! Huynh làm được rồi!” Kim Xảo Ngưng bước nhanh tới, rõ ràng nàng cho rằng Trác Bất Phàm đương nhiên có thể giết được con Phi Thiên Dạ Xoa này.

Chu Thành đứng bên cạnh cũng đi theo đằng sau Kim Xảo Ngưng, lên tiếng chúc mừng: “Bất Phàm huynh ra tay quả nhiên sắc bén, một con mãnh thú như thế cũng phải chết dưới thương của người! Bản lĩnh bậc này, thật sự bội phục, bội phục!”

Mà tên đệ tử Vân Điện vừa mới nhắc nhở Trác Bất Phàm kia, lại nhúu chặt lông mày không giãn ra chút nào, chẳng qua hắt lại lạnh lùng nói: “Con Phi Thiên Dạ Xoa chết giữa đường này cũng chẳng phải mãnh thú đặc biệt lợi hại gì, giết chết nó cũng chẳng là gì hết, thử thách thật sự vẫn còn ở phía sau.”

Nghe thấy câu này, Kim Xảo Ngưng mất hứng, nàng lạnh lùng nói: “Bất Phàm ca dốc sức liều mạng mới giết chết được con Phi Thiên Dạ Xoa này, chẳng khác nào cứu được mạng người, người không thêm cảm kích thì thôi, còn nói lời này là có ý gì?”

Tên đệ tử Vân Điện kia im lặng một hồi, mới lên tiếng: “Ta chỉ ăn ngay nói thật.”

Đúng lúc này, đám người La Chính cũng đi tới, Bùi Thiên Diệu giới thiệu: “Bất Phàm huynh, đây là đệ tử của Thanh Vân Tông chúng ta, chúng ta cùng lưu lạc vào đường chết, có bọn họ giúp đỡ...”

Còn không đợi Bùi Thiên Diệu nói xong, Trác Bất Phàm đã gật đầu: “Ta biết rồi, đi theo sau ta, không được lộn xộn, ta sẽ che chở cho bọn hăn!”

Nghe thấy lời Trác Bất Phàm nói, Bùi Thiên Diệu khẽ cau mày, vẻ mặt mấy người Hoa Thiên Mệnh, La Chính cũng khó coi. Mặc dù tên này không phải người xấu, thực lực cũng mạnh mẽ, nhưng hăn lại quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hoa Thiên Mệnh vừa định nói chuyện thì La Chính đã mỉm cười ngăn lại một lần nữa. Trong con đường chết nguy cơ trùng trùng này, La Chính muốn nhìn xem tên Trác Bất Phàm này có thể kiên cường chống đỡ đến khi nào. Còn đám người La Chính, sớm muộn cũng có cơ hội chứng minh thực lực của bản thân thôi.

Trác Bất Phàm vẫn không để ý đến sắc mặt của đám người Hoa Thiên Mệnh, hăn nhắc trường thương lên, bỏ thi thể của Phi Thiên Dạ Xoa trên mặt đất, dùng thương rạch một vết trước ngực Phi Thiên Dạ Xoa. Sau khi xẻ xong thì một viên yêu đan từ ngực Phi Thiên Dạ Xoa rơi ra ngoài.

Yêu đan của mãnh thú này có giá trị xa xỉ, tất nhiên Trác Bất Phàm sẽ giữ kỹ. Sau khi xử lý xong thi thể của Phi Thiên Dạ Xoa, Trác Bất Phàm lại tiếp tục xuất phát, Kim Xảo Ngưng và Chu Thành cũng đi theo.

Dựa theo tính cách kiêu ngạo của Hoa Thiên Mệnh, hăn vốn muốn tách ra khỏi tên Trác Bất Phàm này, mỗi người đi một ngã, đường chết cũng không chỉ mỗi Trác Bất Phàm mới có thể vượt qua. Có điều La Chỉnh cũng nói là nhịn một chút, vậy nên hăn cũng chỉ có thể đi cùng trước rồi xem xét lại tình huống sau.

Còn về phía Bách Lý Hồng Phong, tính cách vốn không mạnh mẽ nên cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Đợi sau khi mọi người xuất phát, tên đệ tử Vân Điện đang đứng nguyên tại chỗ kia lại bất ngờ ngẩng đầu, quay về một hướng khác nở cười quỷ dị, đưa ngón tay ra lắc lắc rồi đưa tay lên trời nắm lại, giống như muốn bóp nát thứ gì, sau đó mới vỗ tay đi theo.

Cũng bởi vì tên đệ tử Vân Điện này bóp một cái như thế, hình ảnh trên hòn Tín Khuê ở trước cửa vào Thử Luyện Giả Chi Lộ bỗng nhiên biến mất!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Dị Thảo

Bởi vì bên ngoài Thử Luyện Giả Chi Lộ chỉ có một hòn Tín Khuê, cho nên hình ảnh Tín Khuê không ngừng được cắt lần lượt từ trên người này đến người khác.

Trong đó bóng dáng hai người có thời gian dừng lại lâu nhất trên Tín Khuê là La Chỉnh và Trác Bất Phàm.

Thế nhưng trước đây không lâu, sau khi đám người Trác Bất Phàm tiến vào đường chết thì Tín Khuê không thể theo dõi hình ảnh được cắt trên đoàn người bọn họ nữa, vì vậy Long bà bà - tông chủ Thái Vân Tông vô cùng lo lắng.

Làm tông chủ Thái Vân Tông, nàng sao lại không biết “đường chết” này hung hiểm tới mức nào? Từng ấy năm trôi qua, chưa có võ giả nào tiến vào mà lại đi qua được.

“Trác Bất Phàm này là muốn đẩy Xảo Ngưng vào trong hố lửa!” Long bà bà không ngừng kêu ầm lên.

Nếu như trên Tín Khuê có thể thấy hình ảnh bọn họ thì tâm tình Long bà bà còn đỡ, thế nhưng hiện tại trên Tín khuê không thể theo dõi được, ngay cả hình ảnh cũng không thấy, khó trách Long bà bà lại lo lắng an nguy của Kim Xảo Ngưng.

Thế nhưng tiếp đó La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bách Lý Hồng Phong đều tiến vào đường chết. Lúc này đây, trên Tín Khuê lại không mất đi hình ảnh của bọn họ!

Cho nên thông qua La Chỉnh, Phí Hàm và mấy vị tông chủ cũng thấy được hành tung của ba người họ.

Sau khi La Chỉnh chạm mặt với đoàn Trác Bất Phàm, trái tim treo lơ lửng của Long bà bà mới rơi xuống đất. Trác Bất Phàm và Kim Xảo Ngưng đều bình an vô sự.

Khi thấy Trác Bất Phàm quá mạnh mẽ, giết chết được Phi Thiên Dạ Xoa, tâm tình Long bà bà chợt khác hơn, bắt đầu không ngừng khích lệ thực lực Trác Bất Phàm.

Nhưng ngay giây phút cuối cùng, vị đệ tử Vân Điện bỗng nhiên nhìn về phía Tín Khuê, đồng thời lộ ra một nụ cười quỷ dị, cảnh này khiến mấy vị tông chủ và Phí Hàm đều đơ cả ra.

Vì sao tên đệ tử Vân Điện này có thể phát hiện phương hướng quan sát của Tín Khuê?

Sau khi hắn ta nhẹ nhàng bóp bóp bàn tay, hình ảnh trên Tín Khuê liền biến mất. Người này có thể phá được hình ảnh trên Tín Khuê?

Rốt cuộc là làm sao hắn có thể làm được?

Mấy vị tông chủ và Phí Hàm trưởng lão quay sang nhìn nhau, trên mặt đều toát ra vẻ nghi hoặc cực độ.

“Đệ tử Vân Điện này ta chưa từng thấy bao giờ!” Mặt Phí Hàm đổi sắc.

Thử Luyện Giả Chi Lộ lần này là do Phí Hàm dẫn đường, đệ tử Vân Điện tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ hắn đều từng điểm danh qua một lượt, với trí nhớ của lão, chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ kỹ, thế nhưng lão lại chỉ không biết vị đệ tử này!

“Tại sao lại có thể như vậy? Hẳn là ai? Chẳng lẽ là đệ tử tông môn khác?” Long bà bà ân cần hỏi han.

“Không thể nào, thuật dịch dung của người mới vào Chiếu Thần Cảnh không thể nào giấu được ta!” Phí Hàm lắc đầu, rõ ràng không đồng ý với quan điểm này. Tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ có một điều kiện không thể thay đổi, chính là thực lực không được vượt qua Chiếu Thần Tam Trọng, nếu như vượt qua cảnh giới này thì sẽ bị thế giới đổ nát kia đẩy ra.

“Nếu như hẳn là đệ tử Vân Điện, vậy sao Phí Hàm trường lão lại không biết? Chuyện này chẳng quá kỳ lạ sao?” Thạch Kinh Thiên cũng ý thức được chuyện này cực kỳ kỳ lạ.

Số đệ tử Thanh Vân Tông, Lạc Vân Tông và năm vị tông chủ khác mang tới có hạn, nhiều nhất cũng chỉ có chín người, Thanh Vân Tông ít nhất lại chỉ có ba người, người của tông môn khác căn bản không thể chà trộn vào trong truyền tông trận, nhất là trước mặt mấy vị tông chủ này.

Mà nếu muốn chà trộn vào trong hàng ngũ đệ tử Vân Điện thì càng không thể. Truyền tông trận thuộc tổng bộ Vân Điện, nếu người đã qua Chiếu Thần Tam Trọng mà chà trộn vào được thì cũng quá coi thường Vân Điện rồi.

Chỉ có một khả năng duy nhất, vị đệ tử này chính là người của Vân Điện, chẳng lẽ là vị đệ tử Vân Điện bình thường nào vốn không đủ tư cách, nhưng lại lén lút theo vào truyền tông trận, chà trộn vào Thử Luyện Giả Chi Lộ?

Chỉ có giải thích này là có thể nói rõ được.

Vấn đề là đệ tử Vân Điện này lại có thủ đoạn như vậy, tiện tay bóp một cái là có thể tắt luôn hình ảnh trong Tín Khuê? Xem ra, trước kia Phí Hàm không thể theo dõi được Trác Bất Phàm cũng bởi vì vị đệ tử Vân Điện này động tay động chân.

Loại thủ đoạn này đến ngay cả người như Phí Hàm, hay đám Thạch Kinh Thiên cũng rất khó làm được.

Hơn nữa...

Mục đích hẳn cắt đứt hình ảnh Tín Khuê là để làm gì?

Phí Hàm khẽ cắn môi. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra đáp án cho vấn đề này nên chỉ đành cắt chiếu hình ảnh những đệ tử khác lên Tín Khuê. Lúc này, phần lớn đệ tử vẫn đang thảo luận xem làm cách nào để vượt qua đường sống kia.

“Phí Hàm trưởng lão, lão không nghĩ biện pháp một chút sao?” Long bà bà không được như ý nên dây dưa mãi không thôi. Bà nói: “Vị đệ tử Vân Điện kia rõ ràng có mưu đồ gây rối, tại sao chúng ta có thể ngồi yên thờ ơ? Trác Bất Phàm chính là con trai của Trác đại tiên sinh. Phí Hàm trưởng lão, nếu Trác Bất Phàm xảy ra chuyện không hay gì trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, ta xem lão giải thích với tiên sinh thế nào!”

Tuy lời nói cho thấy Long bà bà lo lắng cho chuyện sống chết của Trác Bất Phàm, nhưng thực tế, người mà bà quan tâm là đệ tử Kim Xảo Ngưng của bà. Chẳng qua bà lại không cách nào lấy Kim Xảo Ngưng ra để ép Phí Hàm, thế nên chỉ có lấy Trác Bất Phàm ra mà nói chuyện.

Bị Long bà bà chất vấn như vậy, Phí Hàm cũng bực bội. Nói cho cùng thì lão cũng chỉ là một trưởng lão dẫn đội, xảy ra loại chuyện này thì liên quan gì tới hẳn? Phí Hàm cười lạnh nói: “Giải thích? Người bảo ta giải thích gì với Trác đại tiên sinh? Giải thích rằng con của tiên sinh không có bản lĩnh nên không thông qua được Thử Luyện Giả Chi Lộ sao?”

“Người...” Long bà bà bị trưởng lão Phí Hàm nói cho đến mức nghẹn họng, thân phận của bà dù sao cũng không đánh đồng được với Phí Hàm. Thực lực và địa vị của Phí Hàm có thể hơi yếu hơn so với Trác đại tiên sinh

nhưng cũng chẳng kém là bao, hơn nữa đúng là bà có chút cố tình gây sự, chẳng qua chỉ hi vọng Phí Hàm có thể nghĩ ra một biện pháp nào đó.

Thế nhưng Thử Luyện Giả Chi Lộ chỉ cho những đệ tử dưới Chiêu Thần Tam Trọng đi vào mà thôi, chuyện này đám tông chủ chỉ có thể ở bên ngoài giương mắt nhìn chứ căn bản cũng không làm được gì khác. Hơn nữa Tín Khuê đã không thể theo dõi bọn người Trác Bất Phàm nữa rồi, nên ngay cả giương mắt nhìn cũng...

Đoàn người Trác Bất Phàm đương nhiên không biết chuyện một đám trưởng bối bên ngoài đang vì bọn họ xảy ra tranh chấp.

Dưới sự dẫn dắt của Trác Bất Phàm, tám người đang thận trọng đi tiếp. Trong khi đi, Bùi Thiên Diệu báo cho biết La Chính chuyện bọn họ đã trải qua lúc trước.

Thì ra con đường chết này là do từng vòng xoáy liên tiếp tạo thành, trong mỗi một vòng xoáy chính là một thế giới nhỏ, có đôi khi còn gặp phải hai, thậm chí ba cái vòng xoáy, đường đi của mỗi vòng xoáy đều không giống nhau. Đường chết này chính là một cái mê cung phức tạp.

Mới vừa rồi bọn họ vô tình xông vào hang ổ Phi Thiên Dạ Xoa nên bị nó một đường truy sát. Phi Thiên Dạ Xoa vốn có ba con, trong đó hai con Phi Thiên Dạ Xoa khá nhỏ đã bị Bùi Thiên Diệu đánh chết, còn một con thực lực quá cường đại. Nếu như chiến đấu chính diện cùng nó sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, sợ sẽ thu hút những con mãnh thú khác trong thế giới nhỏ đó nên đành không ngừng lui về phía sau, dẫn con Phi Thiên Dạ Xoa đó vào một nơi an toàn, sau đó Trác Bất Phàm mới ra tay đánh chết.

“Tên đệ tử Vân Điện vừa rồi nói con Phi Thiên Dạ Xoa kia cũng không phải là yêu thú cường đại nhất, chuyện này sợ rằng sẽ hơi phiền phức.” Bùi Thiên Diệu lắc đầu. Đường chết này còn khó hơn bọn họ tưởng tượng.

Vấn đề là bọn họ không ngừng xuyên qua những thế giới nhỏ ở trong này, không biết khi nào mới hết, chỉ cần không cẩn thận một chút là rất có thể sẽ chui vào hang ổ của một con mãnh thú cường đại, kết quả toàn quân chết hết.

“Vị đệ tử Vân Điện kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại quen thuộc đường chết này như vậy?” La Chính hỏi.

Bùi Thiên Diệu vẫn lắc đầu: “Ta cũng không rõ lắm, Trác Bất Phàm có hỏi qua nhiều lần nhưng hắn sống chết cũng không nói.”

Khi nói chuyện, La Chính liếc mắt đánh giá tên đệ tử Vân Điện kia. Vóc dáng hắn không cao lắm, bộ dạng cũng bình thường. Chẳng biết tại sao La Chính nhìn bước đi của hắn có gì đó không được tự nhiên, nhưng rốt cuộc là không được tự nhiên chỗ nào thì La Chính lại không diễn tả thành lời được.

Nhưng không ngờ, đệ tử Vân Điện kia cảm nhận được ánh nhìn của La Chính nên quay đầu lại, thản nhiên liếc mắt nhìn La Chính. Ánh mắt tên đệ tử Vân Điện này rất trầm tĩnh, rất thâm thúy.

“Cảm giác thật nhạy bén!” La Chính giật thót trong lòng, trong tia sáng mờ mờ của thế giới nhỏ này, mình chỉ tùy ý liếc mắt mà hắn cũng phát hiện ra, phần cảm nhận này cho dù lực linh hồn mạnh mẽ của La Chính cũng không thể làm được.

Đúng lúc này, Kim Xảo Ngưng ở trước mặt nhẹ giọng nói: “Lại là truyền tống, đường đi của chúng ta lần này, càng ngày càng khác!”

“Không biết phía sau cổng truyền tống này có cái gì.” Trên mặt Chu Thành của Lam Vân Tông toát ra vẻ sợ hãi.

Bị Phi Thiên Dạ Xoa truy sát suốt cả đường, Chu Thành nhiều lần suýt chết, may mà có Bùi Thiên Diệu và Trác Bất Phàm ra tay cứu giúp, hắn

mới có thể sống sót. Con đường chết này đối với hắn mà nói thì phải gọi là quá nguy hiểm.

Nhưng chuyện này cũng không thể hiện rằng Chu Thành không có thu hoạch gì. Sở dĩ chộc đến ba con Phi Thiên Dạ Xoa kia là bởi hắn phát hiện một gốc cây “Hàn Âm Thảo”, một loại dược thảo thuộc tính cực hàn vô cùng quý giá ở Trung Vực! Một gốc cây Hàn Âm Thảo có thể bán ra năm viên đá chân nguyên cực phẩm!

Đối thành Phương Tinh trong Đông vực thì tương đương với 500 vạn viên Phương Tinh. Đối với Chu Thành mà nói, đây tuyệt đối là một khoản tài nguyên khổng lồ.

Chính bởi vì thu thập Hàn Âm Thảo này nên hắn mới kinh động đến Phi Thiên Dạ Xoa. Nhưng mà hắn không chỉ nhặt được một mạng, đám người Trác Bất Phàm cũng không phát hiện ra hắn đi hái Hàn Âm Thảo. Đối với Chu Thành mà nói thì chuyện này rõ là một cuộc buôn bán có lời, chẳng khác nào Trác Bất Phàm làm không công cho hắn! Cho nên trong lòng Chu Thành có chút đắc ý nho nhỏ!

“Vào thôi. Chúng ta không có đường lui nào hết.” Trác Bất Phàm gật đầu, bước vào trong vòng xoáy trước tiên.

Sau khi Trác Bất Phàm tiến vào, mọi người cũng nối đuôi nhau vào theo.

“Lạnh quá...”

La Chỉnh sau khi đi ra khỏi vòng xoáy liền cảm thấy từng đợt gió lạnh đập vào mặt.

“Vù vù vù...”

Không gian bị cắt đứt bên trong tiểu thế giới này cũng không lớn cho nên rất khó tạo ra gió, nhưng trong tiểu thế giới này lại cứ vù vù thổi tới từng đợt gió lạnh.

Bách Lý Hồng Phong vừa đi ra khỏi vòng xoáy thì bắt đầu run run, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta thấy hay chúng ta chọn một con đường khác đi thôi, nơi này dọa người quá!”

“Muốn đi cũng không ai cản người.” Trác Bất Phàm thản nhiên nói.

Bách Lý Hồng Phong lập tức cứng họng. Đương nhiên hắn không dám đi một mình, cơ hội để hắn một mình xông ra khỏi con đường chết này quá xa vời.

“Nơi này đầy gió lạnh, có lẽ có tà vật gì tồn tại.” Bùi Thiên Diệu sắc mặt ngưng trọng nói.

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Tiếp tục.” Trác Bất Phàm bắt đầu bước đi.

Xem xét từ một góc độ nào đó thì Trác Bất Phàm quả thực rất có phong phạm thủ lĩnh, thực tế dưới hoàn cảnh này hắn cũng cảm thấy sợ, nhưng rõ ràng hắn không thể toát ra chút sợ hãi nào, nếu không sẽ là một đả kích với những người đi theo hắn.

Khi mọi người ở đây đi tiếp về phía trước, ánh mắt Chu Thành cứ hết ngó Đông lại ngó Tây, bỗng nhiên ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Cách hắn không xa có một gốc cây màu đen tự nhiên đón gió.

Bụi cây nhỏ kia tỏa ra một luồng ánh sáng u ám, bởi vì toàn thân màu đen nên rất khó phát hiện trong góc đó.

Chẳng qua lúc trước Chu Thành đã có một gốc Hàn Âm Thảo ngon ngọt nên mới đặc biệt lưu ý, không ngờ lại phát hiện được một cây thảo dược quý nữa.

Tuy rằng hắn không biết cây thảo dược này là cây gì, nhưng trên đường chết thì cái gì cũng quý giá, một gốc thảo dược này tuyệt đối có thể bán được một cái giá tốt.

Nhân dịp những người khác không chú ý, Chu Thành rón rén lại gần đó, trong lòng tràn đầy vui mừng, cảm thấy thật may mắn! Loại nhân vật như Trác Bất Phàm cực nhọc lâu như vậy cũng chỉ có được một viên yêu đan của Phi Thiên Dạ Xoa, vậy mà hắn lại lặng lẽ thu được hai cây dị thảo! Nếu như có thể ra khỏi đường chết, hắn chính là người thắng lớn nhất!

Ngay khi Chu Thành tiến về phía bụi dị thảo đen thùi lùi này, vươn tay ra hết sức thì dị biến nổi lên!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tuyệt Vọng

“Cẩn thận!”

La Chỉnh là người đầu tiên phát hiện có kẻ khác thường.

Hắn cảm thấy phía sau có gì đó không đúng, quay đầu lại liền thấy Chu Thành đang ngồi chồm hồm giống như muốn ngắt lấy một gốc cây thảo dược, thế nhưng sau lưng Châu Thanh có một đám đen thùi lù hóa thành một cái tay lớn, đã bao vây Chu Thành vào bên trong.

Dưới tiếng quát chói tai của La Chỉnh, tất cả mọi người chột quay đầu lại, còn Chu Thành vừa quay đầu thì lập tức sợ đến mức hồn phi phách tán.

Hắn gần như nhảy dựng lên ngay lập tức, nhưng rõ ràng đã chậm, bàn tay hung hăng kia liền khum vào, hắn bao vây ở bên trong.

Mọi người thấy cảnh một đám đen thùi lù bao vây lấy Chu Thành, còn Chu Thành thì không ngừng giãy dụa, toàn thân như ở trong một miếng vải đen xì, dù có giãy giụa thế nào thì cũng không thoát ra được.

Thời gian giãy giụa cũng chỉ được vài nhịp thở, mức độ giãy càng ngày càng nhỏ, những thứ màu đen bao vây lấy Chu Thành từ từ thu nhỏ lại. Ngay sau đó, từng khúc xương trắng rơi ra ngoài...

“Chu... Chu Thành bị cái thứ kia ăn luôn rồi. Mới đó mà chỉ còn lại xương cốt?” Hai hàm răng của Bách Lý Hồng Phong run lên cầm cập, trong mắt đã vô cùng sợ hãi.

Vật màu đen này không biết là thứ gì, chỉ trong nháy mắt đã nuốt hết máu thịt của Chu Thành, chỉ còn lại có những khúc xương trắng...

“Đó là Hắc Ma Yểm! Mọi người... cẩn thận dưới chân mình!” Vị đệ tử Vân Điện kia chột hô.

Lúc này mọi người đã không quan tâm đến cái thứ quái quỷ kia tên gì nữa, ai quan tâm nó gọi là Hắc Ma Yểm hay là Bạch Ma Yểm làm gì? Mạng của mình mới quan trọng. Nghe thấy đệ tử Vân Điện kêu lên như vậy, mọi người nhao nhao phát hiện ra dưới chân mình dường như có không ít vật màu đen kia đang lặng lẽ tiến tới!

“Mọi người, chạy!” Sắc mặt Trác Bất Phàm cũng ngưng trọng nhất từ trước tới nay.

Hắc Ma Yểm không có hình thể này còn đáng sợ hơn Phi Thiên Dạ Xoa nhiều. Mặc dù Phi Thiên Dạ Xoa là mãnh thú, nhưng mãnh thú có thể giết chết, còn Hắc Ma Yểm thì là cái mẹ gì? Một đám vật chất đặc sệt, đến rồi cuộc nó là vật sống hay chết Trác Bất Phàm cũng không rõ, vậy nên thương của hắn làm sao chống lại?

“A!” Kim Xảo Ngưng thét lên một tiếng chói tai, một chân của nàng đã bị một đoạn Hắc Ma Yểm kéo lại.

Trác Bất Phàm cắn răng một cái, thương trắng rút ra khỏi nhẫn tu di. Trường thương vừa ra đã đâm đứt đám Hắc Ma Yểm dính trên chân Kim Xảo Ngưng, lập tức kéo Kim Xảo Ngưng lại, nhanh chóng đi tiếp.

Trên mặt đất, xung quanh đều là thứ chất nhầy đen thùi lùì này, căn bản không có chỗ nào để đặt chân, chỉ cần hơi dừng lại một chút cũng sẽ bị chúng bắt được.

Trong tiểu thế giới này đâu đâu cũng thấy Hắc Ma Yểm, thế nhưng chúng chỉ biết truy đuổi vật còn sống, bởi vì vật sống phát ra sinh khí có

lực hấp dẫn trí mạng với chúng.

Khi khi tám người bọn họ mới tiến vào tiểu thế giới, Hắc Ma Yểm cũng đã ngửi thấy sinh khí của bọn họ, chỉ là chúng di chuyển tương đối chậm. Chúng không có hình thể cố định nên cứ giống như đám chất lỏng đặc sệt chảy lan đầy trên mặt đất.

“Bất Phàm ca! Muội sợ! Muội không muốn bị ăn thành một đồng xương trắng!” Kim Xảo Ngưng bị Trác Bất Phàm kéo chạy vội. Làm nữ đệ tử mạnh nhất Thái Vân Tông, thực lực của Kim Xảo Ngưng cũng không kém, thế nhưng phụ nữ dù sao thì cũng không có dũng khí như cánh đàn ông, thấy Chu Thành bị Hắc Ma Yểm nuốt ăn, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một đồng xương trắng thì cả người nàng đã rơi vào trạng thái sụp đổ.

“Không sợ. Có ta bảo vệ muội!” Trác Bất Phàm vẫn tinh táo như trước, thế nhưng trong lòng hắn cũng không có tự tin, thương pháp của hắn tuy lợi hại nhưng dường như không có hiệu quả gì lớn với đám Hắc Ma Yểm kia. Cái thứ đồ chơi này cứ như nước vậy, người đâm một thương thì cùng lắm cũng chỉ tạo ra một lỗ hổng lớn, sau đó nó có thể từ từ khôi phục lại.

Giờ này khắc này, tốc độ chạy trốn nhanh nhất cũng không phải là Trác Bất Phàm, cũng không phải là La Chính hay Hoa Thiên Mệnh mà là Bách Lý Hồng Phong!

Thân pháp của hắn vốn đã nhanh, hơn nữa cũng là tên nhát gan nhất, giờ này lá gan hắn bị dọa sợ chết khiếp luôn rồi, đương nhiên chạy nhanh như bay. Tuy Thử Luyện Giả Chi Lộ cấm bay, nhưng dựa vào thân pháp quý dị của hắn, tận dụng khả năng dừng lại trên không trung, sau khi nhảy xa khoảng bốn, năm trượng mới rơi xuống đất một lần, rồi lập tức lại nhảy lên thật cao.

Chạy nước rút như vậy, đương nhiên hấn vọt lên phía trước đầu tiên. Thế nhưng lao ra chưa được bao lâu, thân thể Bách Lý Hồng Phong chợt cứng đờ, sau đó liền dừng bước, miệng há thật to, nhưng chẳng nói ra được chữ nào.

Trước mặt Bách Lý Hồng Phong, một khối Hắc Ma Yểm vây về phía bên này. Khối Hắc Ma Yểm đó cao to tới một trượng, giống như một ngọn núi nhỏ đang di chuyển...

Đám người Trác Bất Phàm, Kim Xảo Ngưng và La Chính cũng lập tức vọt tới. Thấy một khối Hắc Ma Yểm giống như ngọn núi vậy thì sắc mặt đều trầm xuống. Bọn họ, đã bị đám Hắc Ma Yểm này bao vây.

“Chỗ nào cũng là cái thứ này, làm sao bây giờ?” Hoa Thiên Mệnh rút kiếm ra, đồng thời căn cứ đầu lưỡi, hấn dùng nỗi đau để đuổi đi nỗi sợ trong lòng mình.

La Chính rút Huyết Âm Kiếm ra, mạnh mẽ hít một hơi khí lạnh: “Không có các nào khác, giết nó đi!”

Hấn vừa dứt lời, Trác Bất Phàm đã ra chiêu, hơn nữa vừa ra tay thì gần như chính là sát chiêu mạnh nhất của hấn. Lúc này trên thân thương trắng của hấn hiện ra một đường hoa văn màu đỏ, tỉ mỉ quan sát thì sẽ phát hiện ra những đường hoa văn đó là một thân rồng.

Chỉ thấy Trác Bất Phàm súc thể rồi đâm một thương về phía núi nhỏ Hắc Ma Yểm phía trước.

Một đường thương cương to như cổ tay chợt hình thành, bắn nhanh về phía trước theo đường xoắn ốc, uy thế kinh người không gì sánh được! Một thương này thì dù là một ngọn núi nhỏ cũng có thể bị đâm xuyên.

“Ầm...”

Một thương này xuyên thấu Hắc Ma Yểm chỉ trong nháy mắt, tạo thành một cái lỗ lớn khoảng miệng bát trên đám Hắc Ma Yểm kia, thậm chí xuyên thấu năm, sáu luồng Hắc Ma Yểm. Với lực phòng ngự của Hắc Ma Yểm, căn bản không thể ngăn được một thương này của Trác Bất Phàm.

Thế nhưng Hắc Ma Yểm cũng không phải là mãnh thú hay các sinh vật chủng tộc khác, thứ này vốn là một loại sinh vật có hình thái đặc biệt, thậm chí có thể nói là một thể năng lượng. Một thương Trác Bất Phàm đâm ra tất nhiên sắc bén không gì sánh được, nhưng cũng chỉ là sau mấy nhịp thở, cái lỗ lớn kia liền từ từ biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

“Vô dụng. Công kích vật lý không hiệu quả...” Sắc mặt Trác Bất Phàm nhất thời ảm đạm.

Trác Bất Phàm là nhân vật tâm cao khí ngạo cỡ nào? Thiên phú và thực lực của hắn dù là trong toàn bộ đám thanh niên trẻ tuổi ở Trung Vực cũng là người nổi bật! Cùng thế hệ đệ tử ở trong Vân Điện, không ai là đối thủ của hắn! Cứ cho là hy vọng thế hệ mới của Nam Vương Triệu gia - Triệu Tiểu Hoa thì đứng trước mặt hắn cũng không đáng nhắc tới!

Dù có gặp phải đau khổ lớn hơn nữa thì trên mặt hắn vẫn luôn mỉm cười thản nhiên, vĩnh viễn đều là vẻ mặt năm chắc phần thắng, giống như những khó khăn trước mặt hắn cũng chẳng là gì!

Thế nhưng đối mặt với một đồng Hắc Ma Yểm không ngừng chuyển động, thân thể hắn bỗng nhiên dâng lên một cảm giác bất lực...

Nghĩ đến mình và Kim Xảo Ngưng phải chết ở nơi này, biến thành một đồng xương trắng, nhất thời hắn có một loại cảm giác không rét mà run.

Tại sao lại mang theo Kim Xảo Ngưng vào chỗ thế này chứ? Là bởi hắn quá tự tin, tự tin rằng mình có thể thử thách ở đường chết! Nhưng tự tin quá đáng chính là tự đại, mà tự đại lại chẳng khác nào ngu xuẩn.

“Xem ra ta vẫn chết bởi sự ngu xuẩn của mình. Đáng tiếc lại hại Xảo Ngưng...” Trác Bất Phàm nắm thật chặt tay Kim Xảo Ngưng, hăn cũng rõ giờ này có hối hận cũng vô ích.

Thấy trên mặt Trác Bất Phàm mặt lóe ra vẻ tuyệt vọng, sắc mặt mọi người cũng là sa sầm lại. Đám Hắc Ma Yểm kia từ bốn phương tám hướng vây lại, mọi người dần dần lui về phía sau, lưng tựa lưng tạo thành một vòng tròn.

Đúng lúc đó, La Chỉnh nhẹ giọng nói: “Không được từ bỏ.”

Lời La Chỉnh nói cũng chẳng có hiệu quả gì lớn, bởi vì Trác Bất Phàm được coi như là thủ lĩnh lâm thời của đám người kia, hiện tại ngay cả Trác Bất Phàm cũng bỏ cuộc, đả kích đối với mọi người lớn tới mức nào?

Chỉ có vị đệ tử Vân Điện kia chớp chớp mắt một chút, trong ánh mắt thâm thúy của hăn lại không có chút sợ hãi nào. Thế nhưng hăn cũng chỉ theo chân mọi người đứng chung một chỗ chứ không ra tay.

“Hoa Thiên Mệnh, huynh lĩnh ngộ kiếm ý Cực Lôi, Hắc Ma Yểm là một loại tà vật, mọi tà vật trời sinh đều rất sợ công pháp thuộc tính lôi...” La Chỉnh bỗng nhiên nói.

Con mắt Hoa Thiên Mệnh sáng lên, vừa rồi hăn cũng bị Trác Bất Phàm ảnh hưởng, cho nên mới mất đi ý chí chiến đấu. Thế nhưng vừa nói như vậy thì trong lòng Hoa Thiên Mệnh chợt có một chút hy vọng.

Thực ra Thanh Liên Nghiệp Hỏa của Bùi Thiên Diệu có lẽ cũng có hiệu quả với cái đám Hắc Ma Yểm này, nhưng đáng tiếc Bùi Thiên Diệu đã sử dụng hư ảnh Bất Động Minh Vương một lần rồi, lúc này không thể triệu hồi ra Thanh Liên Nghiệp Hỏa được nữa.

Thấy Hoa Thiên Mệnh rút kiếm, ánh mắt u tối của Trác Bất Phàm nhàn nhạt liếc nhìn rồi lắc đầu. Hoa Thiên Mệnh mới là Tiên Thiên Cảnh

mà thôi, cứ cho là hãn tu luyện công pháp hệ lôi thì hiệu quả lớn được là bao?

Nhưng cảnh tượng sau đó lại làm cho Trác Bất Phàm trợn mắt há mồm!

Chỉ thấy Hoa Thiên Mệnh giơ kiếm lên trên không trung, sau đó liền có khí thể vô cùng lớn trào tới Thực Huyết Kiếm của hãn, cùng lúc đó còn có một đường sấm sét được dẫn vào trong đó.

“Đây là... kiếm ý viên mãn!”

Tiên Thiên Cảnh biết sử dụng kiếm ý viên mãn? Đến ngay cả Trác Bất Phàm thì cũng phải tiến vào Chiếu Thần Cảnh rồi mới tu được thương ý viên mãn, hãn không ngờ tên Tiên Thiên Đại Viên Mãn lúc trước hãn luôn coi thường lại có được kiếm ý viên mãn!

Hơn nữa tia lôi điện hãn dẫn động ra cũng không phải là chân nguyên hóa hình mà dường như chính là sấm sét! Chuyện này hoàn toàn khác với việc dùng chân nguyên để ngưng tụ lôi điện, uy lực giữa hai thứ đó căn bản không thể so sánh nổi! Trác Bất Phàm sợ ngây người!

“Đùng!”

“Kiếm ý Cực Lôi! Thiên Kiếm! Tứ Kiếm Hợp Nhất!”

Mặc dù Hoa Thiên Mệnh cũng biết đám Hắc Ma Yểm này vốn không sợ công kích vật lý, thứ có hiệu quả với chúng thực sự chính là một đường sấm sét chất chứa trong kiếm ý Cực Lôi của hãn.

Thế nhưng trong khi người người đều sợ hãi thì thường sẽ ra chiêu mạnh nhất, hy vọng có thể giết chết thứ khiến mình sợ hãi.

Đường kiếm ý Cực Lôi chợt đánh trúng hai đám Hắc Ma Yểm. Hai đám Hắc Ma Yểm như ngọn núi nhỏ phía trước Hoa Thiên Mệnh chỉ trong nháy mắt đã bị sấm sét bao vây, chỉ thấy trên bề mặt đám Hắc Ma Yểm này lóe lên đường chớp, sau đó liền nhanh chóng xẹp xuống, giống như bị bốc hơi rồi biến mất không thấy đâu nữa.

“Rất hiệu quả!” Trên mặt Trác Bất Phàm lóe lên một chút hy vọng, giống như chết đuối vớ được cọc vậy.

“Bùi Thiên Diệu, thực lực vị sư đệ đồng tông này của người... thật mạnh!” Thấy kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh, dường như Trác Bất Phàm có một loại cảm giác, nếu sau này Hoa Thiên Mệnh bước vào Chiêu Thần Cảnh, tiềm lực sợ rằng không phải nhỏ! Coi như hẵn đã nhìn lầm!

Thế nhưng lúc này, Trác Bất Phàm rất vui vì mình đã nhìn lầm.

Ai ngờ Bùi Thiên Diệu cười hắc hắc nói: “Thực lực của Hoa Thiên Mệnh đương nhiên không tồi, thế nhưng tên La Chính kia còn yêu nghiệt hơn, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ, hẵn mới là đệ nhất của Thanh Vân Tông chúng ta.”

“Cái gì?” Trác Bất Phàm lập tức quên bống chuyện đang bị đám Hắc Ma Yểm bao vây mà rơi vào khiếp sợ tột độ: “Tên Tiên Thiên Tam Trọng kia? Còn mạnh hơn người?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Lãng Phí Thật Đáng Tiếc

Trong mấy người đồng hành, Trác Bất Phàm chỉ công nhận thực lực của Bùi Thiên Diệu.

Bị ba con Phi Thiên Dạ Xoa truy đuổi, chỉ một mình Bùi Thiên Diệu đã diệt được một con, sau khi vận dụng năng lực của hư ảnh Bất Động Minh Vương thì cũng ác chiến một lúc lâu với Phi Thiên Dạ Xoa rồi mới thất bại.

Bùi Thiên Diệu đánh không lại Phi Thiên Dạ Xoa là có nguyên nhân nhất định. Thân thể Phi Thiên Dạ Xoa kia quá mạnh mẽ, mà thủ đoạn công kích của Bùi Thiên Diệu lại thuộc về loại kết hợp trên phạm vi lớn, đúng lúc bị con Phi Thiên Dạ Xoa cực mạnh kia khắc chế.

Cho nên dù Bùi Thiên Diệu bị Phi Thiên Dạ Xoa đánh bại thì Trác Bất Phàm vẫn vô cùng tán thành thực lực của Bùi Thiên Diệu, thậm chí còn nghĩ Bùi Thiên Diệu có thực lực đánh với hắn một trận, dù sao uy lực của Thanh Liên Nghiệp Hỏa kia quá kinh khủng.

Có thể Trác Bất Phàm sẽ rất nhẹ nhàng dùng thương của mình cũng phá hỏng được Thân Thể Kim Cương của Bùi Thiên Diệu, thế nhưng Trác Bất Phàm không có cách nào để ngăn chặn Thanh Liên Nghiệp Hỏa.

Võ giả cùng cấp bậc vốn sẽ rất khó phân rõ cao thấp, trừ phi thực sự chiến đấu một trận! Thế nhưng Trác Bất Phàm vẫn tương đối tự tin vào bản thân, hắn cảm thấy nếu đấu với Bùi Thiên Diệu thì hắn cũng giữ được bảy phần thắng.

Về phần Hoa Thiên Mệnh và La Chính, bởi vì tu vi bọn họ cộng thêm một đường qua đây cũng chưa thể hiện thực lực của bản thân, nên căn bản Trác Bất Phàm cũng không coi ra gì.

Lúc này Trác Bất Phàm mới nhớ tới lời Bùi Thiên Diệu nói lúc trước: “Hai người kia có thể trở thành một trợ lực lớn của chúng ta...”

Chỉ là khi đó hắn trực tiếp ngắt lời của Bùi Thiên Diệu. Theo Trác Bất Phàm, cho dù là đệ tử Chiêu Thần Cảnh bình thường thì cũng là phiền phức, huống chi là hai tên Tiên Thiên Cảnh? Coi bọn họ là phiền phức là đã nể mặt rồi!

Sớm biết rằng vậy thì lúc đó phải hỏi thêm một câu xem thực lực bọn họ thế nào. Nếu hỏi thì giờ cũng không đến mức xấu hổ như vậy...

Đáng tiếc, khi đó Trác Bất Phàm quá tự phụ. Cũng đành chịu thôi, từ nhỏ đến lớn hắn đã tự phụ như vậy, kiêu ngạo thành quen, giống như tên của hắn: Trác Bất Phàm - nổi bật hơn người thường!

Cho nên lúc này, mặt hắn hơi đỏ lên.

Mặc dù kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh có thể khắc chế đám Hắc Ma Yểm này, thế nhưng số lượng Hắc Ma Yểm nhiều lắm, cứ như toàn bộ tiểu thế giới này đều là do Hắc Ma Yểm tạo thành vậy. Từng đám Hắc Ma Yểm tiến về bên này, cho dù kiếm ý Cực Lôi của Hoa Thiên Mệnh sắc bén lạ thường, mỗi một lần ra tay đều có thể tiêu diệt được hai đám, thậm chí còn tới ba đám Hắc Ma Yểm, nhưng chúng cứ cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng vây lại, số lượng cũng chẳng thấy ít đi là bao.

Hoa Thiên Mệnh cũng có giới hạn, đặc biệt là hắn cũng mới lĩnh ngộ kiếm ý Cực Lôi không lâu, bây giờ liên tục phóng ra mười mấy lần, tiêu diệt hai đến ba mươi đám Hắc Ma Yểm thì cũng thở hồng hộc, toát ra vẻ mệt mỏi.

Thấy cảnh tượng này, mọi người nhất thời lại lo lắng.

La Ching cau mày, suy nghĩ phương pháp phá giải...

Hắc Ma Yểm này chính là tà vật, chúng không có bản thể thực sự, từ bản chất mà nói thì cũng là một loại năng lượng.

Nếu như là một loại năng lượng, thì sẽ giống như chân nguyên, như vậy chân nguyên Thiên Ma của mình có thể cắn nuốt chúng được không?

Ánh mắt La Ching sáng lên. Khả năng này rất lớn, năng lực cắn nuốt của chân nguyên Thiên Ma rất mạnh, lại có thể chuyển hóa không ngừng, nếu như có thể cắn nuốt thật thì có thể phá vỡ kết cục chết chóc này.

Nghĩ tới đây, La Ching vung tay lên một cái, sáu Thiên Ma Mị Ảnh ngưng kết xung quanh hắn.

“Tên này muốn làm gì?” Trác Bất Phàm và những người khác đều ném tới ánh mắt kinh ngạc, chỉ thấy La Ching vung tay lên, sáu Thiên Ma Mị Ảnh kia đâm thẳng vào một đám Hắc Ma Yểm.

Đánh như vậy thì làm gì có hiệu quả, tên này lại làm chuyện vô dụng. Trác Bất Phàm lắc đầu, một thương của hắn bén nhọn như vậy còn chẳng có hiệu quả gì với Hắc Ma Yểm.

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh của La Ching trong mắt Trác Bất Phàm cũng có chút kỳ lạ, nhưng đáng tiếc, vẫn vô dụng thôi.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...”

Sáu Thiên Ma Mị Ảnh lần lượt đâm vào sáu đám Hắc Ma Yểm khác nhau.

Trác Bất Phàm bĩu môi, rõ là phí công, đồng thời hắn thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ lời Bùi Thiên Diệu vừa nói. Thực lực của Hoa Thiên Mệnh

thì không thể nghi ngờ, thế nhưng La Chỉnh thì vẫn còn kém xa hơn một chút.

“La Chỉnh, công kích thông thường không có hiệu quả gì lớn với Hắc Ma Yểm...” Bùi Thiên Diệu nhin không được đành nhắc nhở.

“Ta biết.” La Chỉnh gật đầu, sau đó tâm niệm vừa động, sáu Thiên Ma Mị Ảnh hần thao túng chợt vỡ vụn, trở về thành từng đường chân nguyên Thiên Ma như trước.

“Cẩn nuốt...”

Chân nguyên Thiên Ma sẽ tự động cắn nuốt năng lượng khác, đồng thời chuyển hóa thành chân nguyên Thiên Ma.

La Chỉnh nhắm mắt lại cảm nhận được những luồng nhân nguyên đó. Rất nhanh, trên mặt hần liền hiện ra một chút hiệu quả, sau đó chợt mở mắt cười nói: “Thành!”

“Hử? Học học... Cái gì thành?” Hoa Thiên Mệnh thờ hồn hển hỏi.

La Chỉnh không nói gì, chỉ là nhìn sáu đám Hắc Ma Yểm còn cách đó không xa kia, trên mặt mang nụ cười mỉm. Hần cảm nhận được chân nguyên Thiên Ma đang không ngừng chiếm đoạt trong cơ thể Hắc Ma Yểm rồi chuyển hóa, quy mô của chân nguyên Thiên Ma đang không ngừng mở rộng!

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn La Chỉnh, trong lòng đang suy nghĩ hình như hần điên rồi?

Nhưng vào lúc này, mọi người chợt phát hiện ra mặt ngoài một đám Hắc Ma Yểm bỗng nhiên bị phá thành một cái động lớn, sau đó chính là một luồng chân nguyên lớn màu tím đen bùng lên từ bên trong.

“Đó là cái gì?” Trác Bất Phàm mở to hai mắt nhìn.

Mọi người, ngay cả tên đệ tử Vân Điện thần bí vẫn luôn thông dong bình tĩnh kia cũng đồng thời trợn mắt, nhìn một cảnh xảy ra cách đó không xa.

Đám Hắc Ma Yểm đầu tiên bị nổ, năm đám Hắc Ma Yểm khổng lồ bên cạnh kia cũng đồng loạt nổ, từ đó lan ra một lượng lớn chân nguyên màu tím đen, còn Hắc Ma Yểm đã bị cắn nuốt không còn một mảnh, hoàn toàn biến mất... Hắc Ma Yểm vốn không có hình thể, là một loại năng lượng hỗn hợp nên đương nhiên bị cắn nuốt thì tự nhiên sẽ biến mất.

La Chỉnh vung tay lên, sáu luồng chân nguyên Thiên Ma hội tụ lại cùng một chỗ, tạo thành một đám đường kính dài đến 10 trượng ở phía trước. Sau đó chợt nghe thấy La Chỉnh phun ra một chữ: “Đi!”

Trong một đám chân nguyên Thiên Ma cực lớn kia không ngừng có chân nguyên Thiên Ma ngưng kết thành từng đường mũi tên chân nguyên màu tím đen bắn ra.

Bởi vì La Chỉnh cũng không có chú trọng quán tưởng “mũi tên”, cho nên đến lúc mấy mũi tên chân nguyên quán tưởng ra được đều cong vẹo, thế nhưng đẹp hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là... số lượng!

“Nhiều chân nguyên màu tím đen vậy, là của La Chỉnh? Cái thứ này từ đâu ra?” Trác Bất Phàm ghen hòng nhìn trân trối. Hắn thấy La Chỉnh vừa làm được một chuyện không thể tưởng tượng nổi, loại chuyện này làm sao có thể xảy ra được?

Đôi khi đối mặt với một vài chuyện, nếu như nghĩ không ra vấn đề mấu chốt trong đó thì sẽ cảm thấy tài nghệ cao siêu. Trác Bất Phàm lúc này chính là như vậy!

Đương nhiên lúc này không phải chỉ có mình Trác Bất Phàm kinh ngạc, ánh mắt Kim Xảo Ngưng và Bách Lý Hồng Phong cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc không gì sánh được, chăm chăm nhìn La Chỉnh. Ban nãy chỉ thấy La Chỉnh đánh ra sáu Thiên Ma Mị Ảnh vào trong thân thể đám Hắc Ma Yểm, thế mà sao chúng lại biến mất? Sau đó liền biến thành nhiều chân nguyên như vậy? Gặp quỷ à?

Cho dù là vị đệ tử Vân Điện kia thì lúc này cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn La Chỉnh, lẩm bẩm một câu thật nhỏ: “Lại là Thiên Ma Thần Quyền. Có lẽ, hẳn có thể giúp ta một phen...”

Ngược lại, Hoa Thiên Mệnh cùng Bùi Thiên Diệu chợt nhớ tới một việc, trên võ đài La Chỉnh đã từng dùng một chiêu này.

Lúc đó La Chỉnh so đấu với Châu Đan, đối mặt với Chính Khí Ca của hắn. Sau cùng Chính Khí Ca của Châu Đan đã bị chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt.

Chỉ là lúc đó cảnh này diễn ra rất nhanh, cũng không mấy ai chú ý tới. Cho dù Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh có chú ý thì cũng không dồn hết tâm trí để lưu ý tới. Bây giờ bọn họ mới hiểu được chỗ kinh khủng trong chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh!

Tiếp đó là một cảnh còn rung động hơn!

Dưới sự chỉ huy của La Chỉnh, hàng vạn hàng nghìn mũi tên nhỏ bắn vào trong mây trăm đám Hắc Ma Yểm xung quanh, những Hắc Ma Yểm đó giống như bị sét đánh, ngừng di chuyển.

Lúc này toàn bộ tiểu thế giới giống như bị dừng lại, Hắc Ma Yểm ngừng di chuyển, đám người Trác Bất Phàm cũng không nhúc nhích. Bọn họ nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong lòng thoáng kích động và chờ đợi. Thực tế, bọn họ cũng đã đoán được cảnh tiếp theo, nhưng lại không thể tin là La Chỉnh thật sự có thể làm được đến mức này!

Chỉ thấy La Chỉnh vùng tay lên: “Phá!”

Chợt nghe trong không khí không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh rất nhỏ.

“Ầm ầm ầm ầm ầm...”

Mấy trăm đám Hắc Ma Yểm cùng nổ lên một lúc, trong cơ thể mỗi đám Hắc Ma Yểm cao ba trượng đều bộc phát ra luồng chân nguyên Thiên Ma mãnh liệt.

Chỉ là chân nguyên Thiên Ma trong một đám Hắc Ma Yểm này cũng đủ làm đầy đan điền của La Chỉnh. Nhưng ở đây lại có rất nhiều đám Hắc Ma Yểm, hơn mấy trăm đám đều bị La Chỉnh cho chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt, chuyển hóa hết. Số lượng này lớn tới mức nào?

Dưới bầu trời xám xịt lại hình thành một đám chân nguyên Thiên Ma khổng lồ, giống như một đám mây đen trôi dạt trên không trung.

Số lượng chân nguyên Thiên Ma hôm nay thực sự nhiều lắm, nếu như La Chỉnh thu nạp hết số chân nguyên Thiên Ma này thì chỉ sợ sẽ nổ tan xác mà chết.

Nhìn đám chân nguyên tạo thành mây đen như vậy, trong lòng mọi người cũng sinh ra sợ hãi. Đã bao giờ bọn họ thấy nhiều chân nguyên tụ tập cùng một chỗ như vậy đâu? Hơn nữa, ai có thể phóng một hơi ra nhiều chân nguyên như vậy? Cho dù là Điện chủ Vân Điện thì trong cơ thể cũng không có khả năng có nhiều chân nguyên như vậy đâu?

Tiếp đó La Chỉnh nói một câu khiến tất cả mọi người muốn ngã lăn ra đất luôn: “Nhiều chân nguyên như vậy, lãng phí cũng hơi tiếc...”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Phân Phối

Một đám chân nguyên màu tím đen dần dần tiêu tan đi, ánh mắt mọi người cũng dời từ không trung về mặt đất, cuối cùng dừng lại trên mặt La Chỉnh.

Nói một cách tương đối thì độ kinh ngạc của Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng đỡ hơn đám Trác Bất Phàm, Kim Xảo Ngưng và Bách Lý Hồng Phong một chút, dù sao bọn họ đã biết thực lực chân chính của La Chỉnh rồi. Chẳng qua là bởi, tuy La Chỉnh từng thao túng chân nguyên Thiên Ma cắn nuốt Chính Khí Ca của Châu Đan, thế nhưng quy mô đó rất nhỏ, bọn họ không ngờ rằng chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh có thể chiếm đoạt đến loại mức độ này!

Người thực sự thấy được sự biến thái từ chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh, chính là đám Đế Quân thành Bạch Đế như Vân Lạc và đám Hứa Hưu. Trừ những người đó ra thì còn có những võ giả như Ngũ Nhạc Tán Nhân và những người cùng chờ để tiến vào Tiên Phủ là có ấn tượng khắc sâu nhất, nhưng tất cả bọn họ đều đã chết ở Tiên Phủ rồi.

Mà ngoài Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu ra, trong lòng Bách Lý Hồng Phong, Trác Bất Phàm, Kim Xảo Ngưng cùng với vị đệ tử Vân Điện kia đang trải qua một hồi chấn động thật dài. Bọn họ rất khó tưởng tượng được một tên Tiên Thiên Cảnh lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy...

“Chúng ta không có loại pháp bảo như Chân Nguyên Chung nên không thể chứa đựng thêm chân nguyên được. Nhiều chân nguyên như vậy, sợ rằng phải lãng phí...” Lúc này người nói chuyện là Kim Xảo Ngưng,

nàng biết có một loại pháp bảo gọi là Chân Nguyên Chung, có thể tạm thời chứa đựng chân nguyên trong đó. Thế nhưng cho dù có Chân Nguyên Chung thì cũng không có tác dụng lắm, bởi vì không gian trong Chân Nguyên Chung cũng có hạn, không thể dung nạp hết đám chân nguyên như tầng mây này.

“Vậy thì cho nổ thôi.” La Chỉnh mỉm cười: “Nhắm mắt lại!”

Trong chân nguyên Thiên Ma có lẫn những ngôi sao, từng ngôi, từng ngôi bắt đầu nổ. Mỗi ngôi sao khi nổ lại toát ra ánh sáng màu trắng dữ dội, lóa mắt, cả đám chân nguyên khổng lồ như vậy mà nổ thì gần như chiếu rọi toàn bộ tiểu thế giới u ám này, giống như đêm trăng sáng, giống như toàn bộ thế giới đều là một màu trắng, không có bất kỳ một cái bóng ma nào có thể tồn tại.

Mọi người lập tức theo phản xạ nhắm hai mắt lại, dưới cường độ ánh sáng cao tới mức còn hơn cả mặt trời tới vô số lần, cho dù là La Chỉnh cũng phải nhắm mắt. Đám người Trác Bất Phàm thì càng sợ hãi, than thầm trong lòng. Nếu như toàn bộ uy lực nổ của chân nguyên này mà áp lên người một võ giả thì e là ngay cả võ giả Thần Đan Cảnh cũng khó ngăn chặn... Trên đời này sao lại có công pháp biến thái như vậy? Lẽ nào La Chỉnh tu luyện một quyển công pháp thánh giai? Vấn đề là trong Thanh Vân Tông - một tông môn nhị phẩm nho nhỏ kia thì lấy đâu ra công pháp thánh giai?

Lúc này chỉ có một người không nhắm mắt, đó là vị đệ tử Vân Điện kia, hắn gần như hoàn toàn không bị luồng ánh sáng mạnh mẽ này ảnh hưởng, mở to mắt, chăm chú nhìn chăm chăm ánh sáng trên bầu trời, sắc mặt hết sức phức tạp. Không đúng, năng lượng bộc phát ra cũng không phải là năng lượng của chính chân nguyên Thiên Ma, ta có thể cảm nhận trong đó có khí tức của Tinh, lẽ nào La Chỉnh là quán tướng Tinh? Có thể quán tướng Tinh đến trình độ này? Người này làm thế nào vậy?

Chỉ dựa vào chân nguyên Thiên Ma thì đương nhiên không thể, thứ La Chinh cho nổ tung cũng không phải chân nguyên Thiên Ma mà là những ngôi sao xen trong đó. Tuy đệ tử Vân Điện này kiến thức rộng rãi, thế nhưng hẳn không thể biết là La Chinh đã lấy được bức Nhật Nguyệt Tinh Thần từ trong Tiên Phủ.

Đợi sau khi ánh sáng dần dần tắt đi, mọi người dựa vào chút ánh sáng còn sót lại thì thấy trên mặt đất có rất nhiều những khối màu đen.

Những khối màu đen này trông giống như bánh mật, mềm mềm nằm dưới đất tạo thành những khối nhỏ như nắm tay, nơi nào cũng có.

“Đây là!” Mắt Bách Lý Hồng Phong sáng quắc, bước qua một bước nhặt từ dưới đất lên một khối, trên mặt nở nụ cười vui mừng: “Cái này giống thứ trong rừng màu đỏ ở cửa thử luyện ẩn! Chúng có thể tăng cường linh hồn!”

“Cái gì? Có thể tăng cường linh hồn?” Trác Bất Phàm nhướn lông mày. Cho dù là hẳn cũng không thể bỏ qua thứ tốt như thế này, nhưng đâu đâu cũng có thứ này, thật sự tốt như vậy?

La Chinh cũng chú ý tới. Vật màu đen này dường như được sinh ra sau khi giết chết Hắc Ma Yểm, chúng giống thứ trong rừng màu đỏ như đúc.

Đương nhiên Bách Lý Hồng Phong hiểu rõ giá trị của nó. Tăng cường linh hồn gì đó, sau khi dùng có lợi vô cùng, nghĩ cũng biết quý tới mức nào rồi đấy! Chẳng qua cái thứ này có một chút gì đó không giống thứ trong rừng báu lắm, sau khi vật màu đen trong rừng màu đỏ xuất hiện thì tự động bắn vào trong đầu, giống như có linh tính còn sống, còn vật màu đen này thì không.

Có lẽ hơi nóng vội một chút nên Bách Lý Hồng Phong định nuốt cái khối đen xì này, trong lòng La Chinh thầm mắng một câu ngu ngốc, vừa

định mở miệng ngăn cản thì vị đệ tử Vân Điện kia lạnh lùng nói: “Đây là tinh hoa của Hắc Ma Yểm, có kịch độc, nuốt xuống, trong nháy mắt sẽ ăn mòn hết lực phủ ngũ tạng của người. Nếu người muốn chết thì nuốt vào đi.”

Lúc này Bách Lý Hồng Phong đã đặt khối Ma Yểm Tinh Hoa này ở bên mép, nghe thấy vậy liền biến sắc, lập tức ném ra ngoài: “Không, không thể nào?”

“Thứ màu đen người lấy được trong cửa thử luyện ẩn là tinh hoa linh hồn, có cùng nguồn gốc với thứ này. Thử Luyện Giả Chi Lộ nuôi dưỡng Hắc Ma Yểm chính là để lấy thứ này, thế nhưng bọn họ còn dùng bí pháp đặc biệt để xóa đi độc tố của Ma Yểm Tinh Hoa.” Đệ tử Vân Điện tiếp tục lạnh giọng nói.

“Nói cách khác, nơi này có mấy trăm khối Ma Yểm Tinh Hoa, có thể tinh luyện ra mấy trăm khối tinh hoa linh hồn?” Trong lòng La Chính khẽ động, sau đó hỏi.

Một khối tinh hoa linh hồn đã đủ tăng cường năng lực linh hồn lên một khoảng nhỏ, nếu có thể tinh luyện ra mấy trăm khối tinh hoa linh hồn thì...

Đệ tử Vân Điện gật đầu, chứng tỏ La Chính suy đoán rất chuẩn xác.

Nghe nói vậy, mắt mọi người lập tức nóng lên.

Đường chết chính là cửa thử luyện ẩn lớn nhất trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, mọi người lựa chọn tiến vào đây, quan trọng là bởi mong muốn đạt được cơ duyên và lợi ích lớn lao trong Thử Luyện Giả Chi Lộ!

Không ngờ chém giết một trận, suýt chút nữa còn mất mạng nhưng lại chưa có được thứ gì. Đây mới là chuyện buồn bực nhất.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ, quanh co một hồi, bỗng nhiên có được cơ duyên lớn như vậy!

Tuy nói Ma Yểm Tinh Hoa chưa được tinh luyện, nhưng một khi tinh luyện thì căn bản giá trị cũng không thể đo lường được! Cho dù ở trong Trung Vực thì cũng rất hiếm đan dược có thể tăng cường linh hồn, hơn nữa giá cả đắt đỏ khiến người ta giận sôi.

Mà dù sau khi dùng dùng những đan dược này, linh hồn cũng được gia tăng nhưng thường sẽ tăng thêm gánh nặng cho thân thể, thậm chí còn rất khó tẩy được hết độc tố.

Thế nhưng tinh hoa linh hồn thì có thể trực tiếp tăng cường độ linh hồn, số lượng lại nhiều như vậy, đây không phải là cơ duyên lớn thì cái gì mới là cơ duyên lớn nữa đây?

Có một linh hồn cường đại thì đối với bản thân chỉ có lợi, không có gì hại, ai có linh hồn cường đại một chút, thậm chí trực tiếp dùng linh hồn tạo ra uy áp thì có thể lấy ra áp chế quân địch!

“Giờ làm sao chia?” Trác Bất Phàm hỏi một vấn đề quan trọng nhất.

Đệ tử Vân Điện lắc đầu nói: “Ta không cần.”

Trác Bất Phàm thản nhiên liếc mắt nhìn đệ tử Vân Điện một cái, coi như cũng hiểu chuyện, trên thực tế Trác Bất Phàm cũng không định chia cho hẳn.

Bọn Kim Xảo Ngưng, Bùi Thiên Diệu, Bách Lý Hồng Phong thì hơi trầm mặc. Cái thứ tốt thế này thì dù là đối với ai, số lượng càng nhiều càng tốt, nhưng bọn họ còn chưa ra tay, làm sao phân phối?

Nhìn thấy không ai nói lời nào, Trác Bất Phàm bỗng nhiên cười nói: “Như vậy đi. La Chính vừa xuất lực nhiều nhất, nhận ba phần được rồi.

Hoa Thiên Mệnh hai phần, một nửa còn lại, ta, Kim Xảo Ngưng và Bùi Thiên Diệu cùng chia.”

“Thế còn ta?” Tuy Bách Lý Hồng Phong không có to gan lớn mật, nhưng thực lực của hắn rõ ràng cũng không kém, nghe thấy phương pháp phân phối của Trác Bất Phàm, gần như hoàn toàn không tính cả hắn vào thì sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Ai ngờ Trác Bất Phàm lạnh lùng cười: “Người ngoài việc chạy trốn thì còn làm được gì? Dựa vào cái gì mà phân cho người?”

“Vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì người là Trác Bất Phàm thì có thể nói lung tung à?” Giọng của Bách Lý Hồng Phong bỗng nhiên thay đổi, trong nháy mắt này, hắn giống như biến thành một người khác, giọng nói khàn khàn mà tràn đầy sức mạnh, đồng thời hai con ngươi cũng hiện lên hai điểm sáng rực như ngọc.

Vốn dĩ thực lực của Bách Lý Hồng Phong cũng không kém, bởi vì hắn có hai linh hồn! Trong cơ thể hắn còn có một linh hồn cường đại khác, chỉ là phần lớn tình huống, cái linh hồn này sẽ không xuất hiện. Nếu như khi ở tầng hai của cửa thử luyện ẩn, Bách Lý Hồng Phong thức tỉnh được linh hồn trong cơ thể hắn thì có thể lấy được rương báu ở tầng thứ hai rồi. Đáng tiếc, lúc đó hắn không lựa chọn làm vậy, sau khi rơi khỏi vách đá thì lại không có cơ hội lên đó lần nữa.

Thấy Bách Lý Hồng Phong thay đổi bất ngờ như vậy, Trác Bất Phàm cũng cười lạnh một tiếng, thương trắng lập tức xuất hiện trên tay hắn: “Xem ra chắc là người giấu thực lực của mình rồi. Quả nhiên là như vậy, người dám vào đường chết mà không có chút tài năng thì đâu có được, chỉ có thể như Chu Thành, chết thảm mà thôi... Nhưng mà, người muốn khiêu chiến ta?”

Lại thêm một người vượt qua phán đoán của Trác Bất Phàm. Đầu tiên là Hoa Thiên Mệnh, sau đó là La Chinh, giờ lại là cái tên Bách Lý Hồng Phong nhất gan này. Trác Bất Phàm phát hiện mình thực sự quá coi thường những người này, thực lực bọn họ không ai là kém hết.

“Nếu như người không thay đổi cách phân phối... Đường nhiên ta sẽ chọn khiêu chiến người.” Bách Lý Hồng Phong rút ra một cây đao từ trong áo choàng màu đen của mình, đó là một thanh đao bản rộng gáy sắc.

Mắt thấy hai người muốn đánh nhau thì nghe Hoa Thiên Mệnh nói: “Được rồi! Trác Bất Phàm, phương án phân phối của người nghe hơi quá đáng. Đừng nói Bách Lý Hồng Phong bất mãn, ta và La Chinh cũng bất mãn!”

“Có ý gì?” Sắc mặt Trác Bất Phàm trầm xuống.

Hắn cảm thấy mình đã mất đi quyền nắm giữ đội ngũ trong tay, hoặc là nói, những người này thực tế cũng không coi hắn là thủ lĩnh hoặc là người dẫn đầu, chỉ là bản thân hắn tự cho là đúng, cảm thấy mình rất có quyền uy!

Loại cảm giác này thật không tốt. Trác Bất Phàm là loại con cưng của trời, là thủ lĩnh trời sinh. Trước đây khi cùng đệ tử Vân Điện mạo hiểm, có lúc nào không phải là hắn quyết định?

Nhưng hôm nay hắn vừa nói một câu thì đã có hai người nhảy ra phản đối!

La Chinh thản nhiên liếc mắt nhìn Trác Bất Phàm: “Ma Yểm Tinh Hoa này cơ bản đều là ta và Hoa Thiên Mệnh tiêu diệt, ta chỉ cần năm phần.”

Hoa Thiên Mệnh nói: “Ta hai phần, còn lại các người tự chia.”

Bùi Thiên Diệu cũng không nói lời nào, thực tế hẳn khá đồng ý với phương án phân phối của La Chỉnh. Ai xuất lực lớn nhất thì được phân nhiều nhất. Nếu không phải Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh ra tay thì cả đám người kia đều phải chết ở chỗ này, còn phân cái mọe gì?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Phù Thạch(1)

1) Phù thạch: đá trôi nổi trên không trung.

La Chỉnh và Hoa Thiên Mệnh chia nhau bảy phần, vậy chỉ còn lại ba phần, cho dù tên đệ tử Vân Điện kia không cần thì bọn họ vẫn có bốn người cần chia.

“Hai người các người lấy bảy phần? Há chẳng phải cho rằng ta và Bất Phàm ca là vật trang trí ở đây sao?” Kim Xảo Ngưng lạnh giọng nói. Nàng ta cũng không vui vẻ gì, theo nàng ta thấy thì đám Ma Yểm Tinh Hoa này tốt nhất để nàng ta và Trác Bất Phàm lấy hết đi mới đúng.

Trác Bất Phàm cũng nói: “La Chỉnh, ta thấy người có công lao nên mới chia cho người ba phần, không ngờ người lại mở miệng đòi cả năm phần cho mình. Hừ! Người cảm thấy Trác Bất Phàm ta dễ nói chuyện như vậy?”

La Chỉnh nhìn chăm chăm Trác Bất Phàm nói: “Ta không quan tâm người có dễ nói chuyện hay không, ta và Hoa Thiên Mệnh lấy bảy phần.”

Trác Bất Phàm thở dài một hơi, trên cán bạch thương trong tay hiện ra một con huyết long thật dài. Hắn khẽ vung một cái, mũi thương chỉ xuống đất: “Ta không thích nội chiến, có điều nếu đoàn đội có vấn đề thì ta cũng không ngại chinh đốn một lượt rồi nói tiếp!”

Nhìn thấy tư thế muốn động tay động chân nên La Chỉnh cũng rút Huyết Âm Kiếm ra, lắc đầu nói: “Trác Bất Phàm, thực lực của người quá

thực không tệ, nhưng chỉ như vậy đã cảm thấy bản thân là người lãnh đạo của cả đội, ta chỉ có thể nói rằng người quá tự đại.”

Nói xong, từng đường kiếm ý viên mãn đầy ắp ngưng kết trên Huyết Âm Kiếm, như một tinh linh nhỏ bé không ngừng nhảy múa trên mũi kiếm của La Chinh.

Lúc này Hoa Thiên Mệnh cũng đứng bên cạnh La Chinh, đồng thời ngưng kết ra kiếm ý viên mãn y như vậy.

“Cả hai người đều có kiếm ý viên mãn?” Nhìn thấy kiếm ý trên Huyết Âm Kiếm của La Chinh, lông mày của Trác Bất Phàm khẽ dựng lên. Mặc dù Trác Bất Phàm tự đại nhưng hăn cũng không phải là đồ ngu. Một Hoa Thiên Mệnh đã tạo cho Trác Bất Phàm không ít uy hiếp, còn thực lực của La Chinh có vẻ còn mạnh hơn cả Bùi Thiên Diệu!

Đầu tiên là chân nguyên màu tím đen vô cùng quý dị, bây giờ hăn còn có thể ngưng kết ra kiếm ý viên mãn! Điều này khiến trong lòng Trác Bất Phàm có chút lo lắng.

Cho dù là đơn độc đối mặt với một mình La Chinh, thì có lẽ Trác Bất Phàm cũng không thể chắc chắn rằng sẽ thắng, hơn nữa còn có thêm một Hoa Thiên Mệnh... tình hình có chút rắc rối.

Đúng lúc Trác Bất Phàm còn đang do dự thì Bách Lý Hồng Phong cũng đứng về bên La Chinh, dùng chất giọng trầm thấp nói: “Ta ủng hộ cách chia của La Chinh! Nếu người không phục thì có thể đánh một trận với ba người bọn ta.”

Trác Bất Phàm im lặng, thấy Bùi Thiên Diệu không hề có ý muốn tham gia vào, còn tên đệ tử Vân Điện kia thì một câu cũng không nói, Trác Bất Phàm cao ngạo cuối cùng cũng lựa chọn cúi đầu.

Cúi đầu hình như là chuyện trước nay Trác Bất Phàm chưa từng làm! Mặc dù chỉ là một sự nhún nhường nho nhỏ, nhưng đối với Trác Bất Phàm lại rất khó để chấp nhận. Vấn đề là tình thế mạnh hơn người. Huống hồ, cho dù lấy được đám Ma Yểm Tinh Hoa này thì bọn họ vẫn phải đối mặt với vấn đề đi vào đường chết, nên hẳn đồng thời khiêu chiến với ba người đối phương thì thực sự không sáng suốt.

“Được, ta đồng ý!” Cuối cùng Trác Bất Phàm nghiêng rằng, vẫn là lựa chọn đồng ý.

Sau đó mọi người tập hợp Ma Yểm Tinh Hoa rơi rải rác trên mặt đất lại, thống nhất tiến hành chia ra dựa theo ước định trước đó, một mình La Chính lấy đi một nửa số Hắc Yểm Tinh Hoa.

Nhìn thấy một đồng Hắc Yểm Tinh Hoa được nhét vào trong nhẫn tu di của La Chính, trong lòng Trác Bất Phàm rất không cam tâm, đồng thời hẳn cũng không biết làm gì, cuối cùng chỉ có thể nghiêng rằng nhẫn nại! Nếu ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ, bước vào Vân Điện, đến lúc đó từ từ thu phục các người!

Cha hẳn là Trác đại tiên sinh của Vân Điện, muốn đối phó với vài tên đệ tử tinh anh vừa mới vào Vân Điện này thì chẳng phải chỉ cần gặt đầu là được đấy sao?

Còn về những thứ mà mấy tên này đã nuốt vào, dĩ nhiên hẳn cũng muốn bọn họ nôn ra không thiếu bất kỳ một cái nào! Giá trị mỗi khối Ma Yểm Tinh Hoa đã không tầm thường, nói gì tới mấy trăm khối?

Sau khi chia xong, Trác Bất Phàm hơi trầm mặc một chút, trên mặt cũng không còn vẻ nhiệt tình xông xáo, lo chuyện đại sự nữa. Lần này hẳn không dẫn đội mà chỉ cùng Kim Xảo Ngưng đi ở phía trước, những người khác thì đi theo phía sau im lặng không lên tiếng. Nếu không phải vì đường chết có quá nhiều nguy hiểm thì e rằng cái đoàn đội lập tạm này đã tan rã.

Giống như những gì tên đệ tử Vân Điện nói, tiểu thế giới này chính là dùng để nuôi đám Hắc Ma Yểm này nên ngoài Hắc Ma Yểm ra thì cũng không gặp phải thú dữ nào khác nữa.

Khi mọi người đi đến điểm cuối tiểu thế giới này, phía trước lại xuất hiện một vòng xoáy, một vòng xoáy màu đỏ giống như ngọn lửa đang không ngừng xoay chuyển.

Nhìn thấy vòng xoáy giống như ngọn lửa này, trong mắt tên đệ tử Vân Điện kia đột nhiên phát ra ánh sáng.

Nhưng trong mắt những người khác thì lại là vẻ cảnh giác.

Dọc theo đường chết đi tới đây, trong mỗi tiểu thế giới đều ngập tràn nguy hiểm, vừa rồi suýt chút nữa toàn đội đã bị diệt, giờ gặp vòng xoáy màu đỏ này, thì làm sao trong lòng họ lại không cảnh giác cho được?

Nhưng trên đường chết cũng chẳng có lối để quay đầu, ngoài việc tiến về phía trước thì hình như không có lựa chọn nào tốt hơn.

“Này, vòng xoáy màu đỏ này thể hiện điều gì?” La Chính đột nhiên hỏi tên đệ tử Vân Điện kia.

Mặc dù tên đệ tử Vân Điện thần bí này không chịu nói rõ thân phận, nhưng có vẻ hắn biết rất nhiều về những thứ trên đường chết.

Tên đệ tử Vân Điện mặt không biểu cảm từ đầu đến cuối, vậy mà lúc này lại đột nhiên mỉm cười, cười rất quái dị: “Thể hiện cái gì? Chẳng phải chúng ta vào trong sẽ biết hay sao?”

La Chính vốn muốn hỏi tiếp thì không ngờ hắn ta lại tung người nhảy lên một cái, xông vào trong vòng xoáy màu đỏ kia.

Khi hần ta nhảy vào trong, mọi người ở trong tiểu thế giới bỗng chấn động không ngừng. La Chỉnh ngẩng đầu nhìn qua, trên bầu trời của tiểu thế giới đó hình như xuất hiện từng vết nứt, rất giống với vết nứt mà La Chỉnh nhìn thấy ở phần đầu Thử Luyện Giả Chi Lộ, hình như tiểu thế giới này có dấu hiệu nát vụn.

“Chúng ta cũng vào trong thôi!” Không còn do dự gì nữa, La Chỉnh cũng nhảy vào trong.

Ngay sau đó là đám người Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu, Trác Bất Phàm và Kim Xảo Ngưng cũng nhảy vào trong vòng xoáy màu đỏ này.

Khi La Chỉnh xuyên qua vòng xoáy thì ngã ngay xuống phía dưới, hần đang không ngừng rơi xuống!

“Vù, vù, vù!”

Từng tiếng gió xẹt qua bên tai La Chỉnh, hần nhìn thấy tên đệ tử Vân Điện kia cũng đang rơi xuống, lối ra của vòng xoáy này lại nằm trên một vực sâu!

Bên dưới vực sâu là một màu tối om, căn bản không nhìn thấy đáy, không ai biết rõ rốt cuộc cái vực này sâu bao nhiêu, nhưng cứ rơi xuống một mạch như vậy thì có tới 99% là một kết cục, chính là chết.

Nhưng rất nhanh, La Chỉnh liền phát hiện có rất nhiều tảng đá lơ lửng trên vực sâu này, những hòn đá đó đều có hình dạng khác nhau, không theo quy tắc gì hết. Một số tảng đá to như cái bàn, một số khác lại chỉ bằng nắm đấm, không biết có sức mạnh gì khổng lồ mà chúng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của trọng lực, cứ thế lơ lửng trên không trung.

“Chỉ có thể nhảy lên những hòn đá kia!” Ý nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu thì đã thấy tên đệ tử Vân Điện đột nhiên nhón chân, khẽ nhảy lên trên

không trung, thân hình xoay một hồi liền ổn định đứng trên một hòn phù thạch.

Không ngờ thân pháp của hắn lại linh hoạt như vậy, hình như còn tinh diệu cả thân pháp của Bách Lý Hồng Phong.

Thế nên La Chỉnh cũng nhìn hắn mà học theo, lật người một cái, cứng rắn thay đổi vị trí của mình, tiến về phía một hòn phù thạch. Thân pháp của La Chỉnh không lợi hại lắm, vì dùng lực quá mạnh nên hòn phù thạch kia bị hắn đạp lật một vòng. Đến lúc mấu chốt hắn nắm được một góc hòn phù thạch rồi cùng nó lật một vòng, sau đó mới ổn định đứng vững trên đó.

La Chỉnh ngoảnh đầu nhìn thì thấy đám Trác Bất Phàm, Bùi Thiên Diệu cũng dùng hết mọi cách để túm chặt hòn phù thạch.

Còn Bách Lý Hồng Phong sau khi xuyên qua vòng xoáy hình như đã khôi phục bản tính, chỉ thấy hắn có vẻ hơi hốt, dựa vào thân pháp cao cường của mình nhảy tới nhảy lui trên phù thạch, vừa nhảy vừa phát ra tiếng hét rất khoa trương, dường như không thể dừng lại được.

Ngay sau khi mọi người giữ vững được thân hình của mình, vị đệ tử Vân Điện kia đột nhiên giơ tay chỉ lên phía cao nhất, sau đó nói: “Phía trên chính là lối ra của đường chết!”

Nghe thấy lời của đệ tử Vân Điện, trong lòng mọi người đều vui mừng, thi nhau ngẩng đầu lên nhìn. Từng hòn phù thạch lơ lửng bên trong vực sâu này, còn ở nơi cao nhất của vực sâu chính là ánh sáng, mọi người thậm chí có thể nhìn thấy bầu trời ở phần đỉnh, còn có những mảnh vỡ không gian đang lơ lửng!

Chỉ cần nhảy lên xuôi theo những hòn phù thạch này thì có thể thoát khỏi đường chết.

Nhìn lại hy vọng lần nữa, trong lòng mọi người vẫn hơi thất vọng. Nếu đã dám mạo hiểm trong đường chết thì vốn dĩ cũng muốn đạt được phần thưởng lớn hơn nữa, chỉ đạt được một phần Ma Yểm Tinh Hoa thì bọn họ vẫn chưa thỏa mãn.

Có điều lúc này, mạng sống là trên hết, có thể sống mà đi ra khỏi đường chết đã là một chiến công rồi!

“Hình như không có gì khó khăn...” Bách Lý Hồng Phong cười hì hì. Lúc này hắn như đang chơi xiếc ảo thuật, nhảy lên những hòn phù thạch to như nắm đấm đang lắc lắc, thi triển thân pháp ghê gớm của hắn.

Đệ tử Vân Điện cười nhàn nhạt: “Khó khăn? Khó khăn sẽ tới ngay thôi...”

Lời nói vừa dứt, mọi người liền nghe thấy âm thanh liên tiếp vang lên.

“Leng keng, leng keng, leng keng...”

“Nhìn xem, phía dưới!” Bùi Thiên Diệu chỉ xuống vực sâu đen xì xì, chỉ nhìn thấy một cái đầu to lớn đang không ngừng tiến đến gần. Đó là đầu của một con Giao Long to lớn!

Con Giao Long này to lớn quá! Chỉ là cái đầu thôi mà đã lấp đầy cả một cái vực sâu, còn trên đầu nó có những sợi dây xích to lớn ngổn ngang, những tiếng leng keng đó chính là do dây xích này phát ra.

“Giao Long, chúng ta mau lên trên...” Trác Bất Phàm kéo Kim Xảo Ngưng, hai người liền lấy tốc độ cực nhanh đạp lên phù thạch, không ngừng nhảy lên phía trên!

Đối với bọn họ, Giao Long là sự tồn tại to lớn cỡ nào? Tuy Giao Long không phải là thần thú nhưng cũng gần gũi với Long tộc, có huyết mạch của Long tộc!

Trên đại hội toàn phong, uy lực của cốt mâu Giao Long mà Vương Doãn cầm trong tay đã kinh người như vậy, giờ này dưới chân bọn họ lại là một con Giao Long trưởng thành sừng sờ, không biết đã sống mấy vạn năm! Một con Giao Long to lớn như vậy, chỉ cần một tiếng hét cũng đủ khiến cho tất cả mọi người tan thành tro bụi, không còn xương cốt.

“Lên! Lên! Lên!”

Không chút do dự nào, ai nấy đều như phát điên, không ngừng nhảy lên đám phù thạch phía trên, chỉ mong có thể thoát khỏi con Giao Long trưởng thành khủng khiếp kia.

Lúc này ánh mắt vị đệ tử Vân Điện đang dán chặt trên người Trác Bất Phàm khẽ nhăn mày, có vẻ trong lòng đang tính toán gì đó. Hẳn hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng ánh mắt hắn vẫn rời khỏi Trác Bất Phàm mà chuyển sang ghim chặt trên người La Chính.

Sau khi chọn trúng La Chính, vị đệ tử Vân Điện khẽ cười, tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên gấp năm, sáu lần lao vội về phía La Chính.

Năm, sáu lần là khái niệm gì?

Tốc độ của tên đệ tử Vân Điện này đã nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ của Bách Lý Hồng Phong tinh thông thân pháp, nhưng lúc này đã gia tăng tốc độ lên năm, sáu lần nên bóng dáng của hắn đã nhanh tới mức khó có thể dùng mắt thường để nắm bắt!

La Chính vốn cũng đang chuyên tâm xông lên trên nhưng ngay lúc này hắn đột nhiên nghe thấy phía dưới truyền tới tiếng xé gió.

Thông thường chỉ có tiếng xé rách không khí với tốc độ cao của các loại ám khí mới phát ra tiếng xé gió như vậy, nhưng La Chính quay đầu lại nhìn thì thấy tên đệ tử Vân Điện kia đang lao về phía mình.

“Tốc độ nhanh quá! Làm sao có thể?” Trong lòng La Chỉnh kinh ngạc, lông mày nhăn lại, tên đệ tử Vân Điện này lại xông về phía mình!

“Gây sự với ta sao?” Đối với tên đệ tử Vân Điện thần bí này, trong lòng mọi người đã phòng bị từ lâu, chỉ là hắn luôn không để lộ ra bất kì vẻ ác ý nào cho nên mọi người miễn cưỡng vẫn có thể đồng hành với hắn.

Nhìn thấy đệ tử Vân Điện ra tay với mình, La Chỉnh không hề do dự chút nào, sau khi nhảy lên một hòn đá, chuyển tay ra một kiếm!

Phách Kiếm trong kiếm pháp cơ bản!

“Nếu người đã muốn gây sự với ta thì phải biết đến cái chết!”

Đối diện với con Giao Long cũng đang lao lên phía trên, La Chỉnh cũng không qua loa đại khái, bởi vì đã quá nguy hiểm, chỉ không chú ý một chút thôi thì chính là vạn kiếp bất phục!

Thế nên La Chỉnh ra tay là toàn lực ứng phó!

Nhìn thấy kiếm pháp cơ bản của La Chỉnh, trên mặt vị đệ tử Vân Điện kia lộ ra một tia hoang mang, sau đó lại khẽ cười, tay không bắt lấy Huyết Ẩm Kiếm của La Chỉnh!

La Chỉnh chú ý tới nụ cười của vị đệ tử Vân Điện đó, nhìn kiểu gì cũng thấy có hơi kỳ quặc, hình như nụ cười này có ít mùi vị quyến rũ, nhưng đó rõ ràng là một thằng đàn ông mà!

Có điều La Chỉnh đã không còn thời gian để suy nghĩ về vấn đề này nữa, hắn không ngờ tên đệ tử Vân Điện này lại lấy một thủ pháp tuyệt diệu, tay không bắt kiếm của mình.

Với thực lực hiện tại của La Chỉnh, trong đám người mới vào Chiêu Thần Cảnh, rõ ràng chẳng mấy ai có thể địch nổi hắn. Có lẽ hắn không

ngăn được thương của Trác Bất Phàm, nhưng hắn cũng có cách khác để đánh bại Trác Bất Phàm.

Nhưng tên đệ tử Vân Điện này mới có thực lực Chiêu Thần Nhất Trọng, vậy mà lại lấy tay không chặn kiếm của hắn, điều này dường như không thể tưởng tượng được.

Chỉ nhìn thấy tên đệ tử Vân Điện kia khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Xuống dưới cùng ta!” Trong lúc La Chính vẫn chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã túm lấy vạt áo La Chính, kéo hắn xuống khỏi phù thạch, hai người liền rơi xuống vực sâu.

Mà bên dưới bọn họ chính là con Giao Long to lớn đang không ngừng leo lên kia

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Tinh Phách Giao Long

Dưới nguy cơ này, ai nấy đều liều mạng leo lên trên, làm gì còn quan tâm phía dưới xảy ra chuyện gì?

Hoa Thiên Mệnh bước ra kiểm bộ, không ngừng bay nhảy trên phù thạch, nếu có những hòn phù thạch nhỏ vụn ngáng đường thì trong nháy mắt liền bị kiểm ý của hắn chém thành hạt bụi.

Ngay khi hắn bò lên tới đỉnh, quay đầu nhìn lại thì sắc mặt đột nhiên thay đổi!

“La Chỉnh!”

Hoa Thiên Mệnh la lên một tiếng, những người còn lại đang cố gắng bò lên cũng quay đầu nhìn, cũng cực kỳ sợ hãi.

Còn Trác Bất Phàm nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra ý cười lạnh lẽo, hắn sớm đã cảm thấy tên đệ tử Vân Điện này không bình thường, chắc chắn là có âm mưu! Nhưng suốt chặng đường tên đệ tử Vân Điện này cũng không làm việc gì quá đáng nên Trác Bất Phàm cũng không nghiên cứu kĩ.

Không ngờ lúc này tự nhiên lại phát điên kéo La Chỉnh xuống dưới!

Đúng là đáng đời! Có điều cũng hơi đáng tiếc, trên tay La Chỉnh vẫn còn nhiều Ma Yểm Tinh Hoa như vậy, La Chỉnh chết dưới vực sâu, có lẽ mình không đoạt về tay được rồi.

Bỏ đi! La Chỉnh mới chỉ là cao thủ Tiên Thiên mà đã có thực lực như vậy, sau này nếu vào được Vân Điện, trở thành đệ tử tinh anh thì có lẽ sẽ là một kình địch lớn của mình! Cho dù Trác Bất Phàm có kiêu ngạo đi nữa thì cũng không thể không biết rõ sự thực này.

Nếu đã như vậy, nơi này trở thành phần mộ của người cũng không tồi.

Vừa leo lên trên, Trác Bất Phàm vốn vì bất mãn với cách phân chia lúc trước mà mặt vẫn luôn âm trầm nhưng lúc này lại nổi lên ý cười, giống như gió xuân đang thổi qua mặt hắn.

Nhưng Trác Bất Phàm lại không biết, thực ra hắn đã lướt qua một cơ duyên to lớn. Vốn dĩ cơ duyên to lớn này cũng có một phần của hắn, đáng tiếc vì La Chỉnh đột nhiên xuất hiện nên đã thay đổi lộ trình cuộc đời của Trác Bất Phàm, vô tình đã cướp đi cơ duyên của hắn!

Từ một góc độ nào đó mà nói, đây cũng là vì vận khí của Trác Bất Phàm không đủ lớn! Còn vận khí của La Chỉnh quá thịnh, trực tiếp lấy đi vận khí của Trác Bất Phàm.

Còn trong lòng Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu lại u ám một hồi, ba người họ cùng vào đây, không ngờ La Chỉnh lại chết ở nơi thế này...

La Chỉnh cảm nhận được mình đang bị tên đệ tử Vân Điện kia túm chặt, không ngừng rơi xuống dưới, thậm chí trong lúc rơi hắn còn ngửi thấy mùi thơm thoảng thoảng nhàn nhạt.

Ngay lúc này, hình như hắn nhớ lại chuyện gì đó. Hắn nhớ lúc trước từng cảm thấy dáng đi của tên đệ tử Vân Điện này hơi kì lạ, cảm giác kì lạ này thực ra là bởi hơi ảo ảo giống con gái, lại liên tưởng đến nụ cười quý dị mà quyến rũ của hắn lúc nãy.

Tên đệ tử Vân Điện này là con gái!

Có điều giờ đây những thứ này đã không còn ích gì nữa, cho dù biết rõ đệ tử Vân Điện này là một cô gái thì sao?

Con Giao Long to lớn ở ngay phía dưới nhìn thấy hai người rơi xuống liền há to cái miệng rộng, cái miệng của nó thậm chí còn đáng sợ hơn cả vực sâu.

“Vì sao? Sao lại kéo ta xuống?” Trong lúc đang rơi xuống chỗ con Giao Long, La Chinh liền hỏi.

Nàng ta khẽ cười, có vẻ đã quên mất phải che giấu, chỉ cười nói: “Vì ta đã chọn trúng người!”

“Chọn trúng ta là ý gì?” Ánh mắt La Chinh lóe lên, theo hăn thấy, trong tình cảnh chắc chắn sẽ chết này lại nghe được câu nói như thế thì thật không hiểu nổi. Bản thân hăn không hề quen biết với tên đệ tử Vân Điện này, cũng không có thù hận gì, tại sao lại chọn trúng hăn? Chọn trúng ta, để theo ta cùng vào chỗ chết sao?

Tên đệ tử Vân Điện này không nói gì nữa mà kéo La Chinh xuống dưới, chặn phía dưới nàng ta, lao về phía con Giao Long kia.

Khi lao về phía con Giao Long, nó đó đột nhiên mở to miệng, nuốt chửng cả hai người.

Trong nháy mắt bị nuốt chửng, La Chinh lập tức thấy xung quanh đen xì, hình như hăn vô thức ôm chặt lấy tên đệ tử Vân Điện kia, sau đó không ngừng va chạm trong cơ thể Giao Long, hai người lập tức bị va chạm đến mức choáng váng đầu óc, không biết phương hướng.

Cũng may khắp nơi trong cơ thể con Giao Long này đều mềm mại, chứ không đến mức toàn xương là xương, cứ như vậy đụng tới đụng lui một lúc tốc độ của hai người mới dần chậm lại, cuối cùng cả hai La Chinh và phải một nơi mềm mại.

La Chỉnh vô thức dùng tay ấn ấn vài cái: “May quá, trong cơ thể con Giao Long này chỗ nào cũng mềm mại, nếu không e là ngã thôi cũng đủ toi mạng rồi.”

“Bỏ ra!”

Trong bóng tối có tiếng hét của con gái truyền tới, La Chỉnh liền cảm thấy cánh tay bị người khác bẻ ngược, sau đó bị đẩy ra ngoài.

Mãi đến lúc La Chỉnh ngã xuống mới chậm chậm hiểu ra, chỗ mềm mềm mà bản thân vừa sờ phải hình như là nơi không nên sờ vào...

“Tại sao người phải ngực trần? Tại sao phải giả nam trang?” Trong bóng tối La Chỉnh hỏi.

“Hừ!” Đệ tử Vân Điện hừ lạnh một tiếng, sau đó một đường ánh sáng xuất hiện trong tay nàng ta, lập tức thắp sáng vùng xung quanh.

Điều khiến La Chỉnh bất ngờ là hình như nàng ta cảm thấy không cần thiết phải dịch dung nên liền hủy bỏ thuật dịch dung, khôi phục lại dung mạo vốn có của mình.

Dưới ánh sáng nhẹ, nàng vẫn mặc bộ y phục trắng của đệ tử Vân Điện, y phục màu trắng đó rõ ràng hơi rộng so với thân hình có đường cong gây hứng thú của nàng, mái tóc dài đen nhánh không có thời gian để chải gọn, chỉ tùy ý thả trên vai trái, hiện rõ vẻ tự nhiên mà tươi mát.

Cho dù ánh sáng mà nàng thắp lên có hơi mờ nhạt nhưng vẫn có thể nhìn thấy gương mặt thanh tú trắng ngần, kiểu nhan sắc tuyệt mỹ vẫn chưa qua chải chuốt này dĩ nhiên nhất thời khiến La Chỉnh có chút ngần ngại.

“Nàng xinh đẹp như vậy mà lại đi cải trang thành một người đàn ông...” La Chỉnh không suy nghĩ nói ra một câu như vậy.

“Liên quan gì đến người?” Cô nàng lạnh giọng nói.

La Chỉnh lại cười hì hì: “Theo lý thì quả thực không phải chuyện của ta, nhưng nàng kéo ta từ trên kia xuống đây, ít nhất cũng phải cho ta một lời giải thích? Hiện giờ chúng ta đang bị nhốt ở trong bụng con Giao Long thì phải? Nói đi. Rốt cuộc nàng có mục đích gì? Còn nữa... nàng thực sự là Chiêu Thần Nhất Trọng sao?”

Nhìn từ bên ngoài, chắc chắn là nàng mới vào Chiêu Thần Cảnh, nhưng vừa rồi chỉ trong chớp nhoáng lại có thể nhìn thấu “kiếm pháp căn bản”, hơn nữa còn dùng tay không hóa giải chiêu kiếm của mình, đây không thể là điều mà một võ giả mới vào Chiêu Thần Cảnh có thể làm được.

Trác Bất Phàm đã đủ ưu tú đi? Trong những người mới vào Chiêu Thần Cảnh, có lẽ hẳn là người mạnh nhất, cho dù so sánh với võ giả mới vào Chiêu Thần Cảnh ở khắp Trung Vực thì cũng là nhân vật đứng đầu. Có lẽ Trác Bất Phàm có thể phản ứng lại trong chớp mắt, dùng trường thương trong tay hấn phá bỏ kiếm pháp căn bản của mình, nhưng lại không thể tay không phá giải.

Nhưng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ này lại có một hạn chế đặc biệt, là võ giả vượt qua Chiêu Thần Tam Trọng thì căn bản không thể vào được. Như vậy, cô gái này không thể nào vượt qua cảnh giới Chiêu Thần Tam Trọng.

Đây chính là chỗ mà La Chỉnh không tài nào hiểu được, đó cũng là lý do La Chỉnh phải hỏi vấn đề này.

“Người hỏi thừa nhĩ. Nếu không phải mới vào Chiêu Thần Cảnh ta đâu thể tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ?” Cô gái đó lạnh giọng nói.

“Vậy tại sao nàng có thể dùng tay không phá giải chiêu kiếm của ta?” La Chỉnh lại hỏi.

“Dựa vào cái gì phải nói với người?” Cô ta nhanh nhẩu nói.

“Vậy tại sao nàng phải đưa ta vào trong cơ thể con Giao Long này?”
La Chỉnh tiếp tục hỏi.

“Dựa vào cái gì.... Một lát nữa sẽ nói người biết!” Cô nàng trừng cặp mắt thu thủy lên.

Một lúc sau, La Chỉnh và cô gái đó lại cảm nhận được một đợt chấn động kịch liệt, cuối cùng ầm ầm một tiếng, sau đó xung quanh mới ổn định trở lại. Có lẽ sau khi con Giao Long này lao lên trên vực sâu thì đã từ từ rút cơ thể của mình về.

“Chúng ta đi!” Cô gái đó cầm điểm sáng đứng dậy đi về phía trước.

“Rốt cuộc chúng ta đi đâu? Bên trong cơ thể con Giao Long này không nguy hiểm sao?” La Chỉnh lại tò mò hỏi.

“Còn lắm mồm thì ta sẽ không nói gì với người nữa hết, cứ đi theo ta là được.” Cô gái đó dẫn đầu đi phía trước, giọng điệu rất lạnh lẽo, có điều giọng nói trong trẻo lại mang theo chút quyến rũ, rất dễ nghe.

“Ít nhất cũng nói với ta tên của nàng chứ? Không nói ta sẽ không đi.”
La Chỉnh dừng bước. Hắn đã mơ hồ hiểu ra, cô gái này chắc chắn có kế hoạch và ý đồ gì đó. Thế nên dù giờ có thế nào thì tạm thời hắn cũng không chết được.

Nghe thấy câu hỏi của La Chỉnh, cô gái nghĩ ngợi một lát sau đó mới nói: “Người cứ gọi ta là Điệp...”

“Tiểu Điệp?” La Chỉnh cười híp mắt hỏi.

“Gọi là Điệp tỷ!” Sắc mặt cô gái trầm xuống, bước nhanh về phía trước.

Điều khiến La Chỉnh vô cùng bất ngờ chính là trong cơ thể con Giao Long này hình như vô cùng trống trải, hơn nữa xung quanh đều khô ráo, nếu là một con Giao Long sống sờ sờ thì bản thân và Tiểu Điệp có lẽ đều rơi vào trong dạ dày của nó rồi. Nhưng dưới ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ trên tay Tiểu Điệp, La Chỉnh phát hiện cơ thể này hình như đã từng được con người cải tạo, giống như một cung điện mà con người thường ở chứ không phải cơ thể của Giao Long.

Ngay lúc này, tiếng con Thanh Long trong đầu La Chỉnh chậm rãi truyền tới: “Con Giao Long này đã bị người ta cải tạo từ lâu, đây là một con Giao Long đã chết.”

“Giao Long đã chết? Nhưng vừa rồi...” La Chỉnh trả lời trong đầu.

“Ừm. Là bị loài người các người cải tạo, rút cạn máu trong xác, dùng bí pháp ngâm da thịt, như vậy xác của nó vĩnh viễn cũng không sợ thối rữa, sau đó đã cải tạo thành một con rồi mà thôi.” Thanh Long chậm chậm nói.

“Bây giờ người đột nhiên xuất hiện là muốn gì?” La Chỉnh đột nhiên hỏi thẳng. Con Thanh Long lớn trong cơ thể này luôn trong trạng thái ngủ say, nếu vô duyên vô cớ thức tỉnh thì chắc chắn có âm mưu, La Chỉnh coi như là đã hiểu rõ tính cách của con Thanh Long này, nếu không cho dù là lúc La Chỉnh đứng giữa lằn ranh sinh tử thì nó cũng lười lộ mặt.

“Khà khà. Tên nhóc nhà ngươi...” Con Thanh Long này đã sống nhiều năm như vậy nên da mặt cũng không phải dày một cách bình thường. “Máu của con Giao Long này đã bị lấy sạch từ lâu, ngay cả xương tủy cũng bị rút sạch sẽ, cơ thể nó đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào. Có điều... ta có thể cảm nhận được, nơi này tồn tại một luồng tinh phách Giao Long, ta muốn nuốt trọn tinh phách Giao Long đó!”

“Tinh phách Giao Long? Không phải người nói con Giao Long này đã chết rồi sao?” La Chỉnh hỏi. Nếu thân thể Giao Long đã chết, vậy theo lý

thì chắc chắn đã hồn bay phách tán.

“Khởi động con rối Giao Long này không hề dễ dàng, cách tốt nhất chính là lấy tinh phách của Giao Long ra, rút hồn luyện phách, sau đó phong ấn lại, dựa vào tinh phách Giao Long để khởi động cơ thể nó. Đây chính là cách có hiệu quả nhất.” Thanh Long nói.

Thủ đoạn hay! Không ngờ tông môn lục phẩm lại có thực lực như vậy, không chỉ giết chết con Giao Long này mà lại còn rút cạn máu, rút hồn luyện phách, luyện chế thành con rối Giao Long. Đây là thủ đoạn ở cấp độ nào? Đây chính là thực lực của Huyết Ma Đại Đế sao?

“Có điều... ta có thể cảm nhận được, trải qua bao nhiêu năm tháng, phong ấn trên tinh phách Giao Long có vẻ đã hơi lỏng lẻo. Tộc Giao Long bẩm sinh đã âm tà, các người... phải cẩn thận.” Thanh Long nói.

La Chỉnh khẽ gật đầu, nhìn bóng lưng của Tiểu Điệp sau đó nói: “Vẫn còn một vấn đề, người có nhìn ra nàng ấy có điểm gì bất thường không? Tại sao thực lực lại mạnh như vậy?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Chìa Khóa Truyền Thừa

“Người nói cô gái tên là ‘Điệp’ kia? Thực ra sau khi người bước vào đường chết ta đã phát hiện ra nàng ta. So với người, thực lực của cô gái này rất mạnh... Có điều, nếu nàng ta đã kéo người cùng xuống đây thì chắc chắn là cần người giúp đỡ.” Thanh Long lại nói.

“Ta muốn hỏi sao nàng ấy lại mạnh như vậy?” Đây là thắc mắc lớn nhất trong lòng La Chính. Nàng ấy rõ ràng chỉ có cảnh giới Chiếu Thần Nhất Trọng, làm sao có thể có thực lực như vậy?

Thanh Long ngừng một lúc rồi tiếp tục nói: “Nếu ta không nhìn nhầm thì cô gái này hơn phân nửa là tu luyện công pháp kiểu Cửu Chuyển Hồi Hồn Công hoặc Thập Nhị Kiếp Khổ Tu Đại Pháp, nàng ta căn bản không phải người mới vào Chiếu Thần Cảnh.”

“Không phải mới vào Chiếu Thần Cảnh? Nếu đã như vậy, sao nàng ấy có thể vào Thử Luyện Giả Chi Lộ?” Long mày La Chính dựng lên, hẳn vẫn không hiểu lắm.

Thanh Long cười khà khà rồi nói: “Loại công pháp này của nàng ta quá nghịch thiên, thế nên tu luyện đến một trình độ nào đó buộc phải tán công trùng tu. Ví dụ như Cửu Chuyển Hồi Hồn Công buộc phải tán công chín lần, mỗi lần đều phải tu luyện lại từ đầu, sau chín lần mới đột phá triệt để! Có lẽ sau khi tán công tu luyện thì nàng ta lại quay về Chiếu Thần Nhất Trọng, vì vậy thực lực thật sự của nàng ta có khả năng là Thần Đan Cảnh hậu kỳ, thậm chí là cao hơn...”

Nghe được lời của Thanh Long, sắc mặt La Chỉnh hiện lên vẻ kinh ngạc. Thần Đan Cảnh hậu kỳ? Thậm chí còn có thể ở cảnh giới cao hơn? Thực lực vốn có của cô gái này khủng bố cỡ nào?

“Thông thường loại công pháp này khi bắt đầu tu luyện đã vô cùng nghịch thiên, một khi sau khi hoàn toàn ‘Cửu Chuyển’ hoặc ‘Thập Nhị Kiếp’ thì thực lực sẽ vượt xa người cùng giai, đời sông lấp bể không gì là không thể... Có điều, mỗi loại công pháp đều yêu cầu điều kiện tán công khác nhau, vì vậy ta cũng không nhìn ra cảnh giới ban đầu của nàng. Tuy cảnh giới của nàng đã hạ xuống Chiếu Thần Nhất Trọng nhưng dù là kinh nghiệm, ánh mắt hay là thực lực bộc phát ra, đều vĩnh viễn không phải là thứ đám tiểu bối các người có thể so sánh. Cho nên trong nháy mắt nàng đã nhìn thấu kiếm pháp cơ bản của người và dùng tay không phá giải thì cũng không có gì kì lạ cả.” Thanh Long nhàn nhạt nói.

Nghe lời Thanh Long nói, La Chỉnh nhìn bóng lưng uyển chuyển của Tiểu Điệp, trên mặt cũng lộ vẻ kính sợ. Thần Đan Cảnh hậu kỳ, thậm chí còn có thể là cảnh giới cao hơn, có vẻ còn mạnh hơn vị trưởng lão Phí Hàm kia của Vân Điện. Cô gái này tự hạ tu vi của mình, sau đó tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ, rốt cuộc là vì cái gì?

La Chỉnh nghĩ ngợi lung tung phía sau, Tiểu Điệp lại dựa vào chút ánh sáng nhàn nhạt tìm kiếm thứ gì đó. Nàng tìm tới tìm lui, sau đó có vẻ nhìn thấy một cái cơ quan nào đó ở trong góc, nàng giơ tay ấn lên trên, truyền vào đó một luồng chân nguyên.

Những chân nguyên này thuận theo đường vân trên góc, nhanh chóng di chuyển. Rất nhanh, cả thể giới trong người con Giao Long đều sáng lên!

La Chỉnh ngẩng đầu nhìn, lúc này mới có thể nhìn toàn bộ thể giới trong cơ thể con Giao Long. Giống như những gì Thanh Long nói, cả cơ thể con Giao Long này đều đã bị cải tạo, thể giới trong cơ thể là một cái cung điện nhỏ.

Sau khi Tiểu Điệp thấp sáng thế giới trong cơ thể Giao Long thì nhìn quanh thăm dò một lúc, rồi nói với La Chỉnh: “Đi theo ta!”

Thế là La Chỉnh theo sát phía sau Tiểu Điệp, vừa đi được một đoạn đột nhiên hai người nghe thấy tiếng động “lạch cạch”, bọn họ hình như đã động phải cơ quan nào đó. Trong bức tường ở hai bên mở ra sáu cánh cửa nhỏ, trong đó có 6 con rắn màu vàng sẫm đang chậm chậm chui ra!

Ánh kim loại trên người sáu con rắn này giống như con rối Sát Lục lúc trước La Chỉnh từng gặp khi tham gia cửa thử luyện ẩn, bởi vì chúng đều được tạo nên từ cùng một loại kim loại.

Cho dù là Lưu Quang Kiếm của La Chỉnh cũng bị kim loại này cắt vụn, La Chỉnh gặp phải kim loại này thì cũng không có cách gì cả.

Có điều, với sự sắc bén của thanh phi đao nát, La Chỉnh vẫn chắc chắn có thể cắt được loại kim loại này, nhưng hắn không có ý định dùng ở Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Sáu con rối rắn vừa xuất hiện liền mở rộng cái miệng bằng kim loại ra, để lộ răng rắn màu vàng sẫm bên trong, trườn về phía hai người.

“Leng keng!” La Chỉnh lập tức lôi ra Huyết Âm Kiếm ra đập hai con rối rắn làm chúng rơi trên mặt đất, thế nhưng chúng lại không hề bị thương. La Chỉnh đang nghĩ cách để giải quyết con rối rắn này, kết quả lại thấy Tiểu Điệp vươn tay, bắt lấy một con rắn, một đường chân nguyên trong tay nàng sáng lên. Nàng khẽ lắc nhẹ một cái, con rắn kia đã bị nàng cắt thành hai đoạn...

“Thực lực của cô gái này...” La Chỉnh nhìn mà vô cùng khiếp sợ. Sức mạnh này cũng quá khủng bố rồi thì phải? Mặc dù vừa rồi La Chỉnh cũng nhìn thấy nàng phóng ra một loại chân nguyên đặc biệt, nhưng cho dù có chân nguyên giúp đỡ thì sức mạnh của nàng cũng tuyệt đối không nhỏ!

Tiếp theo thì không còn việc gì của La Chỉnh nữa, mấy con rối răn còn lại đều bị nàng một tay bắt hết, tùy ý kéo khẽ. Thứ kim loại vô cùng cứng rắn này lại giống như sợi mì mềm nhũn trong tay nàng, sau khi kéo đứt liền tiện tay ném sang một bên.

Nhìn thấy “thi thể” của những con rối răn đó, La Chỉnh không thể bỏ qua, e là nguyên liệu làm nên những con rối răn này bán ra cũng được không ít tiền.

Tiểu Điệp thấy La Chỉnh nhặt từng con răn liền nhìn hằm một cách khinh bỉ: “Những thứ này không cần nhặt. Nếu người giúp ta đạt được mục đích, những thứ này chỉ có thể coi là đồ bỏ đi.”

“...” Bị một cô gái khinh thường như vậy La Chỉnh cảm thấy hơi tổn thương, thế nhưng hằm vẫn thu thập xác của sáu con rối răn vào nhẫn tu di, sau đó mới đi theo.

Lại đi thêm được một đoạn trong cơ thể Giao Long, La Chỉnh liền nhìn thấy một màn ánh sáng màu đỏ cách đó không xa, trong ánh sáng đỏ đó hình như còn có thứ gì đang di chuyển, La Chỉnh hỏi: “Đó là gì?”

“Đó là chìa khóa.” Tiểu Điệp nhìn thấy chìa khóa đó, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng, bước chân cũng nhanh hơn hai phần.

“Chìa khóa? Chìa khóa của nơi nào?” La Chỉnh vừa hỏi vừa đến gần. Thì ra ánh sáng màu đỏ đó là một cái lò hình tròn, trong lò đầy lửa, còn ở giữa có một viên tinh thạch dài hẹp đang lơ lửng. Viên tinh thạch đó chính là chìa khóa mà Tiểu Điệp nói sao?

“Chìa khóa truyền thừa của cả Thử Luyện Giả Chi Lộ này. Trước khi tông môn lục phẩm bị hủy diệt đã đem tất cả những gì có thể truyền thừa được, đặt vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, chỉ cần lấy được chiếc chìa khóa truyền thừa này thì có thể lấy được chúng!” Tiểu Điệp nhìn viên tinh thạch trôi nổi trong lò nói.

“Đây là tất cả truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế?” La Chỉnh cũng hít một ngụm khí kinh ngạc. Cho dù là Vân Điện thì cũng chỉ là tông môn tứ phẩm mà thôi, còn tông môn của Huyết Ma Đại Đế lại là một tông môn lục phẩm!

Chẳng trách bảo vật ẩn chứa trong Thử Luyện Giả Chi Lộ lại kinh người như vậy. Có lẽ Huyết Ma Đại Đế đã đưa một phần truyền thừa vào trong! Thử Luyện Giả Chi Lộ dài như vậy, e là cũng không chỉ có một cửa thử luyện ẩn.

Nếu thu thập được tất cả truyền thừa, vậy thì sẽ to lớn đến mức nào? Trên mặt La Chỉnh lúc này đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Tiểu Điệp ngưng lại một lát, nhìn chăm chăm La Chỉnh rồi hỏi: “Tại sao ngươi lại biết Huyết Ma Đại Đế?”

“Ta? Ta không cho nàng biết!” Lúc trước Tiểu Điệp đã che giấu bao nhiêu thông tin với mình nên ít ra La Chỉnh cũng phải làm màu một chút.

Nghe thấy La Chỉnh nói vậy, Tiểu Điệp cũng không hỏi nữa mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào lò: “Ta từng tới nơi này một lần, có điều không thể lấy được chìa khóa bên trong, vì nó quá khó lấy.”

Tiểu Điệp nói nàng từng tới đây một lần? Đầu óc La Chỉnh chuyển một vòng liền hiểu ra ngay. Nếu theo những gì Thanh Long nói thì công pháp nàng tu luyện cần phải tán công, hơn nữa không chỉ tán công một lần, vậy thì e là ở lần tán công trước nàng đã bí mật vào nơi này, cho nên mới quen thuộc với “đường chết” đến vậy.

“Sao lại khó lấy?” La Chỉnh nhìn vào lò hỏi.

“Cái lò này quá lợi hại, hơn nữa lại có một kết giới, ta không phá giải được...” Ánh mắt Tiểu Điệp sáng lên, nhìn chăm chăm vào La Chỉnh rồi đột nhiên nói: “Chẳng phải ngươi hỏi vì sao ta lại dẫn ngươi vào đây sao?”

Lần này vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, ta vốn định hợp tác với Trác Bất Phàm. Ta sẽ đối phó với cái lò này, sau đó dựa vào trường thương của hắn để phá bỏ kết giới. Có điều, sau đó ta đã thay đổi chủ ý, lực xuyên thấu trên thương của Trác Bất Phàm tuy mạnh, nhưng cũng có khi lại không thể đâm xuyên tầng kết giới này. Nhưng người tu luyện Thiên Ma Thần Quyền, mà ta thì có thể cung cấp cho người đủ chân nguyên, nói cách khác là, chọn người có lẽ sẽ ổn thỏa hơn chút.”

La Chỉnh nghe Tiểu Điệp nói vậy thì cơ bản cũng đã hiểu, trong trường hợp một mình nàng không cách nào lấy được chìa khóa tinh thạch kia thì nhất định phải tìm kiếm một trợ thủ đủ mạnh.

Lúc đầu Trác Bất Phàm là lựa chọn tốt nhất. Trong đám đệ tử Vân Điện thì thực lực của hắn là mạnh nhất, hơn nữa vũ khí chính của hắn là thương, lực xuyên thấu của loại vũ khí này là mạnh nhất, lợi dụng thương của hắn có thể phá vỡ kết giới. Kết quả cuối cùng lại bởi sự xuất hiện của hắn, Tiểu Điệp cho rằng hắn có khả năng phá vỡ được kết giới lớn hơn, cho nên mới kéo hắn vào miệng Giao Long. Nếu La Chỉnh không xuất hiện, có lẽ người ở đây lúc này chính là Trác Bất Phàm.

Thực ra La Chỉnh cũng hơi tò mò, với thực lực khủng bố của Tiểu Điệp, lẽ nào không thể một mình phá giải kết giới? Có điều La Chỉnh biết câu này của mình có hỏi cũng bằng thừa nên trực tiếp yên lặng theo dõi diễn biến.

“Không nói nhiều nữa, bây giờ người nghe sự chỉ huy của ta, đoạt lấy viên tinh thạch kia!” Sau khi Tiểu Điệp nói xong liền ngồi trên mặt đất, đôi tay ngọc đặt ở đan điền, chân nguyên thuần khiết bắt đầu ngưng kết ra một chưởng đánh về phía cái lò.

Luồng gió từ chưởng của Tiểu Điệp vừa quét qua liền nhìn thấy ánh lửa trong lò lập tức bùng lên, một lát sau có một ngọn lửa bay ra khỏi lò, ngọn lửa đó có hình dáng một con rồng!

“Người tránh đi một lát, đây là Ly Hồn Hỏa Long Tinh! Là một loại hỏa tinh vô cùng lợi hại!” Lần này trên mặt Tiểu Điệp rất cuộc cũng lộ vẻ thận trọng, cẩn thận từng chút đối phó với con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này. Chỉ nhìn thấy nàng giơ tay lật chuyển, từ trong tay nàng lại xuất hiện một khối bảo ngọc màu xanh da trời tỏa ra từng luồng khí lạnh, làm nhiệt độ xung quanh lập tức hạ thấp mấy phần.

Tiểu Điệp vươn tay khẽ đập, giơ ra ngón tay ngọc của mình, đầu ngón tay không ngừng chuyển động tròn chỉ về phía bảo ngọc, có vẻ đang dẫn dụ thứ gì đó ở trong bảo ngọc ra. Sau khi ngón tay nàng quét mấy vòng nhỏ thì khẽ kéo nhẹ, nhẹ giọng nói: “Đi!”

Một con phượng hoàng băng nhỏ đột nhiên xuất hiện từ trong bảo ngọc của nàng. Sau khi con phượng hoàng băng nhỏ đó xuất hiện thì phát ra một tiếng ngâm cao vút rồi liền bổ về phía con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Khó Khăn

Hỏa tinh cũng chia thành rất nhiều loại, hỏa tinh được nuôi dưỡng trong biển lửa Phần Thiên là loại yếu nhất, còn hỏa tinh trong lò là loại mạnh hơn rất nhiều!

Kích cỡ của Ly Hồn Hỏa Long Tinh chỉ vền vẹn bằng cánh tay, là thể ngưng tụ cao độ của lửa. Khi nó bốc tới, chỉ sức nóng tỏa ra thôi cũng khiến người ta khó mà chịu đựng được. Cũng may uy lực của phượng hoàng băng mà Tiểu Điệp gọi ra từ trong bảo ngọc của nàng cũng không kém.

Hỏa long băng phượng cứ như vậy quần lấy mà đấu, khắc chế, triệt tiêu lẫn nhau, tuy băng đủ khắc chế lửa, nhưng lửa cũng có thể hòa tan băng.

Mỗi lần con băng phượng bốc tới đều có thể khiến con Ly Hồn Hỏa Long Tinh nhạt đi một phần, nhưng mỗi lần vừa nhạt đi thì lại có một ngọn lửa được bắn ra từ trong cái lò ở phía. Sau khi ngọn lửa đó nhập vào con hỏa long thì lập tức lại khiến thể lửa của nó cuộn cuộn mãnh liệt, sáng bừng lên, phát ra tính hung ác vô tận.

Hỏa long lúc này có thể chiếm thể thượng phong, mỗi một lần tấn công đều có thể hòa tan một phần băng phượng do băng tuyết ngưng kết thành. Con băng phượng đó không ngừng bị hòa tan nên dần nhỏ hơn theo tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Sau khi con băng phượng bị hòa tan đến một mức độ nhất định, Tiểu Điệp cũng không hoảng loạn, hai ngón tay ngọc chạm vào nhau, khẽ kéo

bảo ngọc một cái, liền có một luồng khí băng lạnh phóng ra. Luồng băng lạnh này tiến vào trong cơ thể con băng phượng cũng đủ để thân hình nó tăng vọt lên.

Con băng phượng và hỏa long này chỉ có thể liên tục tiêu hao lẫn nhau như vậy, không làm gì được nhau. Tuy băng phượng có Tiểu Điệp bổ sung khí băng lạnh, nhưng con hỏa long kia cũng như vậy, chỉ cần lửa trong lò không tắt thì nó sẽ bất tử bất diệt!

“Ta sẽ cầm cự con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này, bây giờ người có thể thử phá kết giới.” Tiểu Điệp quay đầu nói.

“Kết giới sao?”

Xung quanh lò xuất hiện một lớp màn ánh sáng màu tím nhàn nhạt. Cái lò này nằm ở vị trí sâu nhất trong cơ thể con rồng Giao Long, vậy mà vẫn còn mấy tầng phòng ngự. Đối với Tiểu Điệp, La Chỉnh cũng tin tưởng phần nhiều. Nếu không phải viên tinh thạch đó vô cùng quan trọng thì sao có thể lắp đặt nhiều lớp bảo vệ như vậy?

Đối mặt với kết giới đó, La Chỉnh đột nhiên đánh một quyền lên trên nó.

“Toong!”

Quyền này của La Chỉnh đã dùng mười phần sức mạnh, đến cả sức mạnh của vảy rồng cũng cùng thúc đẩy cả rồi. Thế nhưng La Chỉnh chỉ nghe một tiếng giòn vang, kết giới này lại không hề có một chút động tĩnh gì.

“Chỉ dựa vào sức mạnh của người thì còn lâu mới đủ.” Tiểu Điệp phân tâm, nói với La Chỉnh: “Kết giới này vô cùng đặc biệt, được tạo thành từ lực không gian, tầng kết giới mỏng manh này thực ra là một tầng không gian mỏng!”

Nghe thấy lời của Tiểu Điệp, sắc mặt La Chính lập tức thay đổi: “Ý là nếu ta đánh vỡ nó thì đồng nghĩa với việc đánh vỡ một tầng không gian? Điều này sao có thể làm được?”

Phá vỡ không gian, e rằng cho dù là võ giả Thần Đan Cảnh cũng rất khó làm được, có lẽ chỉ có cường giả Thần Đan Cảnh hậu kỳ mới miễn cưỡng đánh vỡ được.

“Không đến mức như vậy đâu. Không gian này bị áp chế tới trạng thái cực mỏng, không phải là kết giới không gian thực sự. Nếu thực sự là kết giới không gian thì ta sẽ không đến đây, bởi vì căn bản không có khả năng phá vỡ được.” Tiểu Điệp nói.

Nàng vốn hy vọng thương của Trác Bất Phàm phá vỡ được kết giới này, lúc trước lựa chọn thích hợp nhất mà nàng tìm được chính là Trác Bất Phàm.

Lực xuyên thấu của thương là mạnh nhất trong các loại vũ khí, hơn nữa Trác Bất Phàm còn tu luyện một loại thương pháp vô cùng mạnh. “Phá Diệt Nhất Thương” của hắn có khả năng đâm thủng kết giới này rất cao. Có điều, sau đó Tiểu Điệp cho rằng chọn La Chính vẫn đảm bảo hơn, bởi vì nếu La Chính đã luyện thành “Thiên Ma Thần Quyền” thì có thể chuyển hóa chân nguyên vô cùng vô tận, mà chân nguyên... nàng lại có rất nhiều.

“Người nên dùng Thiên Ma Thần Quyền, ta sẽ truyền chân nguyên cho người.” Tiểu Điệp khẽ giơ ngón tay, từng đường chân nguyên dày thanh thuần giống như nước phóng về phía La Chính.

Sau khi nhìn thấy chân nguyên này La Chính liền biết những điều Thanh Long nói không phải là giả. Chân nguyên dày và thanh thuần như thế tuyệt đối không phải là thứ một đệ tử Chiêu Thần Cảnh có thể có. Tuy tu vi của nàng đã hạ xuống, thực lực cũng giảm đi nhưng vẫn mạnh hơn hắn rất rất nhiều...

La Chỉnh không nói thêm gì nữa, triệu hồi một Thiên Ma Mị Ảnh ra, trực tiếp đánh vỡ, sau đó giao hòa với chân nguyên của nàng.

Rất nhanh, toàn bộ những chân nguyên này đều nhiễm một lớp màu tím, bị chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh nuốt trọn.

Chân nguyên của nàng phóng ra rất nhanh, tốc độ chiếm đoạt của La Chỉnh cũng không chậm, chỉ trong chớp mắt đã chiếm đoạt được một khối chân nguyên lớn, lơ lửng bên cạnh La Chỉnh.

“Đủ rồi chứ?” La Chỉnh chuẩn bị nén ép chân nguyên, kết giới trước mắt trông có vẻ vô cùng vững chắc nhưng hăn lại không hề quên bản thân còn có tinh thạch Huyết Phỉ, sức mạnh của tinh thạch Huyết Phỉ chuyên để phá kết giới.

Tiểu Điệp lắc đầu: “Không đủ! Thêm nữa!” Nói xong, Tiểu Điệp lấy ra ba bốn viên đá chân nguyên cực phẩm, dùng lực khê bóp, lập tức thu nạp chân nguyên trong những viên đá này.

Chân nguyên ẩn chứa trong đá chân nguyên cực phẩm rất thuần khiết, nếu La Chỉnh lấy đan điền hấp thụ thì e là đến lượng chân nguyên trong một viên thôi cũng không thể chịu đựng được. Thế nhưng Tiểu Điệp lại có thể một hơi hấp thụ bốn viên. Có thể tưởng tượng số lượng mà đan điền của nàng có thể dung nạp lớn hơn La Chỉnh không biết bao nhiêu lần.

Sau khi nuốt trọn lượng chân nguyên trong đá chân nguyên cực phẩm xong, nàng tiếp tục phóng chân nguyên ra cho La Chỉnh nuốt vào.

Đây chính là tính toán của nàng, thương của Trác Bất Phàm có thể không phá được kết giới đó, nhưng “Thiên Ma Thần Quyền” mà La Chỉnh tu luyện thì chỉ cần cung cấp đủ lượng chân nguyên là có thể đập vỡ nó.

Sau khi La Chỉnh hấp thụ xong những chân nguyên này, Tiểu Điệp lại nói: “Tiếp tục!” Nói xong, nàng lại lấy ra mấy viên đá chân nguyên cực

phẩm rồi bóp nát lần nữa. Cứ như vậy, sau mấy lần thì lượng chân nguyên Thiên Ma bên cạnh La Chỉnh ngày càng lớn.

Mặc dù lượng chân nguyên này không sánh được với lượng chân nguyên chiếm được của đám Hắc Ma Yểm trong tiểu thế giới, nhưng cũng không tính là ít.

Trong quá trình này, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh có vẻ càng ngày càng nóng nảy, thể tấn công cũng càng lúc càng mạnh, có vẻ muốn xông vỡ trở ngại của băng phượng. Tiểu Điệp không thể phân tâm được nữa, chỉ đành chuyên tâm điều khiển băng phượng, ngăn cản con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này.

“Đi đi. Hy vọng người có thể dùng một đòn phá được kết giới!”

Lần trước đến đây, Tiểu Điệp thất bại trong gang tấc, nàng muốn phá giải kết giới nhưng hết lần này tới lần khác đều bị con hỏa long này tới làm loạn. Lần này, Tiểu Điệp không chỉ có chuẩn bị rồi mới tới mà còn dẫn La Chỉnh theo trợ giúp. Lần này nàng nhất định phải thành công.

La Chỉnh vùng tay, chân nguyên Thiên Ma bắt đầu cuộn cuộn lên, không ngừng liều mạng nén ép trong tay hắc!

Lượng lớn chân nguyên như vậy bị nén ép lại với nhau, uy lực vô cùng đáng sợ. Lợi dụng chân nguyên của người khác nén ép thành một quyền, uy lực có lẽ so được với một quyền của Chiêu Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí là Thần Đan Cảnh sơ kỳ!

Cách này tuy có uy lực lớn, thậm chí nếu có đủ sức mạnh hoặc chân nguyên để cho hắc nuốt trọn thì có lẽ uy lực còn có thể gia tăng vô hạn.

Đương nhiên, đây là trong trạng thái lý tưởng. Trong thực chiến rất khó có cơ hội để hắc chiếm đoạt chân nguyên của người khác, huống hồ

thời gian tích lũy chân nguyên quá dài, cho nên trong thực chiến không hề thực dụng. Có điều, tình hình trước mắt thì lại rất thích hợp...

Tiểu Điệp chắc chắn rất hiểu chân nguyên Thiên Ma, La Chỉnh cứ nghĩ mãi về vấn đề này. Chân nguyên Thiên Ma được nén ép đến cực hạn, thậm chí đến ánh sáng của các ngôi sao bên trong cũng được nén ép, sau khi những ánh sao này được khám nạm tỉ mỉ trên chân nguyên thì trông giống như một viên kim cương rực rỡ.

“Lên!” La Chỉnh cứng rắn nhanh chóng xông lên chỗ kết giới kia.

Lúc này lồng ngực của Tiểu Điệp không ngừng phập phồng, hô hấp cũng hơi hỗn loạn. Nàng đã đợi khoảnh khắc này quá lâu, việc lấy được truyền thừa của tông môn lục phẩm quá mức quan trọng đối với nàng.

Nhưng ngay khi một quyền của La Chỉnh đang chuẩn bị đánh ra thì đột nhiên kiên quyết dừng lại.

“Dừng lại làm gì?” Lông mày Tiểu Điệp dựng lên, sau đó hỏi.

La Chỉnh nhìn chăm chăm chân nguyên màu đen trên cánh tay phải của mình rồi nói: “Quên mất một việc.”

“Chuyện gì?” Tiểu Điệp tức giận. Con băng phượng kia đã bắt đầu không ổn định, nàng không mong lúc này tự nhiên lại bị cắt ngang.

“Ta giúp nàng có được chìa khóa này rồi, nàng giết ta thì phải làm sao?” La Chỉnh đột nhiên hỏi.

“Người...” Sắc mặt Tiểu Điệp lập tức lạnh lẽo.

La Chỉnh hỏi một câu hỏi rất thực tế. Thế giới võ giả nổi tiếng tàn khốc, giết người cướp bảo đơn giản như cơm bữa, huống hồ viên tinh thạch trước mắt lại còn là chìa khóa truyền thừa của một tông môn lục phẩm.

Truyền thừa của tông môn lục phẩm đặt ở bên ngoài đủ để khiến bất kì một thế lực nào ở Trung Vực động lòng!

Không thể đảm bảo sau khi Tiểu Điệp lấy được truyền thừa này sẽ không giết người diệt khẩu. Đối với nàng, đây mới là cách ổn thỏa nhất, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.

Lúc trước La Chỉnh luôn có vẻ rất nghe lời, nhưng điều này không thể hiện hẳn là đồ ngốc, đối với một Tiểu Điệp không rõ lai lịch, hẳn không có lí do để tin tưởng.

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người, thậm chí còn có thể cho người lợi ích, bởi vì ta là...” Tiểu Điệp ngẫm nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Nhưng La Chỉnh lại lắc đầu nói: “Ta không quan tâm nàng là ai, dù là ai thì nàng đều có lý do để giết ta. Thế nên dù nói thế nào thì cũng không đảm bảo, trừ phi nàng lấy tâm võ đạo ra thề!”

Không ai muốn lấy tâm võ đạo của bản thân ra thề loạn, trừ khi là kẻ thù sống chết, hoặc là chuyện bản thân bắt buộc phải làm.

Dùng tâm võ đạo để thề với ông trời càng có hiệu quả hơn, gì mà ngũ lôi trừng phạt, gì mà tro cốt tan tành, ông trời không rảnh để quản mấy loại chuyện vớ vẩn này!

Nhưng sau khi lấy tâm võ đạo ra thề thì sẽ hình thành một luồng tâm ma trong lòng, nếu bản thân vi phạm lời thề, không chừng một lúc nào đó tâm ma này sẽ bộc phát, cản ngược lại bản thân. Cho dù là bản thân có chặn tâm ma này lại nhưng sau này muốn phát triển trên con đường võ đạo thì khó càng thêm khó!

Cho nên võ giả rất kiêng kị việc lấy tâm võ đạo ra thề, giống như khi thề với tâm võ đạo thì sự ràng buộc với bản thân cũng lớn mạnh hơn.

“Người cảm thấy người có tư cách để ta lấy tâm võ đạo ra thề sao?” Trên mặt Tiểu Điệp nở nụ cười lạnh, nhìn chăm chăm La Chỉnh. Nàng không ngờ vào lúc quan trọng mà hấn lại ra chiêu này.

“Nếu đã như vậy, có phải là kết giới này ta không cần phá nữa không?” La Chỉnh thở dài nói.

“Người dám!” Tiểu Điệp tức giận.

La Chỉnh nhún vai: “Có gì mà không dám...”

Biết rõ kết cấu của con Giao Long này rồi, La Chỉnh cũng biết, chỉ cần mình không làm loạn trong cơ thể nó thì có lẽ sẽ không có gì nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần tìm cách ra ngoài là được, hoàn toàn không cần phải hao tổn công phu ở đây với nàng ấy.

Nhìn thấy tư thế muốn rời đi của La Chỉnh, Tiểu Điệp bên này còn đang bận đối phó với con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia, nhất thời hơi bận rộn chân tay. Làm sao nàng biết được trong lúc mấu chốt lại xuất hiện sự chuyển ngoặt này?

La Chỉnh vừa đi được mấy bước thì Tiểu Điệp nghiêng rằng, lạnh lùng nói: “Được lắm! Người là La Chỉnh đúng không? Ta nhớ kỹ người rồi, người nhất định sẽ hối hận! Bây giờ ta đồng ý với người!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Chắc Chắn Muốn Đoạt Xác Của Ta?

Lúc này La Chỉnh mới nở nụ cười thỏa mãn, đồng thời nói: “Còn nữa, tất cả truyền thừa của tông môn lục phẩm, ta muốn một nửa.”

“Một nửa?” Trên mặt Tiểu Điệp bắt đầu bưng bưng sát khí: “Một nửa truyền thừa của tông môn lục phẩm, người biết là ý gì không? Có thể đè chết người đấy!”

Vân Điện chẳng qua cũng chỉ là tông môn tứ phẩm mà thôi, trong Trung Vực rộng lớn cũng được coi là một tông môn cấp cao.

Nếu tông môn lục phẩm còn sừng sững đến bây giờ, vậy thì tất cả các tông môn và các thế lực ở Trung Vực có lẽ đều phải cúi đầu quy phục, bởi vì cả Trung Vực cũng chỉ có một tông môn ngũ phẩm mà thôi.

Cho dù tông môn lục phẩm do Huyết Ma Đại Đế thành lập này đã trải qua kiếp nạn lớn, hơn nữa qua thời gian, rất nhiều truyền thừa có lẽ đã bị phế bỏ, nhưng chỉ vụn vụn những truyền thừa còn lại này cũng vĩnh viễn không phải là thứ Vân Điện có thể so sánh.

Rõ ràng, Tiểu Điệp cho rằng La Chỉnh quá tham lam.

La Chỉnh cười hì hì: “Yên tâm, lòng ta rất rộng lượng, không bội thực chết được! Đương nhiên nàng cũng có thể chọn không đồng ý, có điều nàng cứ từ từ chơi với con hỏa long kia đi!”

“Grừ!”

Con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia gầm lên một tiếng, lại lần nữa lao về phía con băng phượng, đánh con băng phượng nghiêng trái ngã phải, lớp băng bên ngoài con băng phượng bị nhiệt độ cao biến thành hơi nước dày đặc.

Tiểu Điệp chỉ đành ổn định tinh thần, thông qua bảo ngọc để truyền hàn khí cho băng phượng.

Có vẻ đồng ý với thằng nhóc này là lựa chọn duy nhất, Tiểu Điệp nghĩ thầm trong lòng. Nàng suy nghĩ cẩn thận, yêu cầu này của La Chính xem ra rất cao, có điều chỉ dựa vào một mình hãn thì có thể đạt được bao nhiêu truyền thừa? Huống hồ, chung quy lại thì hãn vẫn là đệ tử Vân Điện, hơn nữa ý đồ đoan chính, không phải là tà ma ngoại đạo gì...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Điệp hình như không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng chỉ đành nghiêng răng nói: “Được, ta đồng ý với ngươi! Một nửa thì một nửa, ta lấy tâm võ đạo ra thề, nhất định sẽ không giết ngươi, đồng thời sẽ chia cho ngươi một nửa truyền thừa của tông môn lục phẩm!”

Tiểu Điệp nói rất miễn cưỡng. Dù gì bản thân đã lên kế hoạch nhiều lần, tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ trọn ba lần mới đi được đến bước này, lại giương mắt để người khác lấy mất một nửa, nhất thời rất khó chấp nhận.

Sau khi nghe Tiểu Điệp lấy tâm võ đạo ra thề, La Chính mới khẽ cười, quay người đi về phía kết giới kia, sau đó giơ tay phải của mình ra đánh một quyền vào kết giới này!

“Ầm!”

Quyền này La Chính đánh lên không hề tạo nên bất kì thương tổn nào cho kết giới mà chỉ để lại trên bề mặt kết giới một đường mạng nhện màu đỏ.

Nếu so sánh, kết giới này vững chắc hơn kết giới của Vân Lạc không biết bao nhiêu lần, cho dù là năng lượng của tinh thạch Huyết Phi cũng chỉ để lại một đường mạng nhện màu đỏ vô cùng mờ, dùng mắt thường gần như không thể nhìn được.

“Năng lượng Huyết Phi?” Ánh mắt Tiểu Điệp đảo qua đảo lại, trong đôi mắt thanh tú mà ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Tên nhóc này sao lại dùng thân thể đánh ra năng lượng của tinh thạch Huyết Phi?

Số lượng tinh thạch Huyết Phi khan hiếm thì thôi, hơn nữa phạm vi sử dụng cũng không hề rộng rãi, vậy nên để có được một viên tinh thạch Huyết Phi là rất khó, cho dù có được rồi thì thông thường cũng khảm lên vũ khí.

Nhưng quyền này của La Chính lại có thể đánh ra năng lượng của tinh thạch Huyết Phi? Lẽ nào hẳn khảm tinh thạch Huyết Phi trong cơ thể mình? Làm sao có thể?

Thông thường rất nhiều tinh thạch đều bài xích với cơ thể người, thậm chí một số tinh thạch còn có chứa kịch độc, cho dù tinh thạch Huyết Phi không có độc thì cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể người. Một quyền này của La Chính đánh ra năng lượng của tinh thạch Huyết Phi, cho thấy rõ ràng hẳn thật sự cấy tinh thạch Huyết Phi trong cơ thể!

Nhưng làm sao hẳn có thể sử dụng được năng lượng này? Cơ thể của hẳn lại không phải binh khí...

Tiểu Điệp cũng được coi là một người hiểu biết rộng, công pháp La Chính thi triển ra và “kiếm pháp cơ bản” nàng vừa nhìn đã thấu, nhưng lại không cách nào nhìn thấu cơ thể La Chính thực ra đã là linh khí, hẳn chính là một món binh khí! Đương nhiên có thể cấy tinh thạch Huyết Phi!

Hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Có điều, cố gắng lợi dụng năng lượng của tinh thạch Huyết Phi phá vỡ kết giới này thì tính khả thi cũng nhiều hơn mấy phần. Tiểu Điệp cũng hiểu rõ bản thân không chọn nhầm người, La Chỉnh này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà bản thân nàng chưa biết?

Kết giới này vững chắc như vậy, chỉ dựa vào năng lượng của tinh thạch Huyết Phi thì đương nhiên không thể phá được chỉ trong một quyền. Có điều tạo ra được một chút sơ hở trên kết giới này cũng đủ rồi!

Tiếp theo đó...

“Phá cho ta!”

Làn này La Chỉnh ra quyền phải, chân nguyên Thiên Ma nén ép đến cực hạn cũng được phóng ra.

“Thiên Ma Thần Quyền!”

Bởi vì lúc trước từng phá vỡ kết giới của Vân Lạc nên La Chỉnh cũng coi như có chút kinh nghiệm, quyền này là thuận theo đường vân mạng nhện màu đỏ mà đánh vào. Chân nguyên Thiên Ma cuộn cuộn như hồng thủy len vào trong tầng kết giới mỏng manh.

Trong tầng kết giới này ẩn chứa chút ít lực không gian, quả thực vô cùng rắn chắc, cho dù La Chỉnh làm đến mức độ này mà kết giới vẫn không bị phá vỡ, chỉ là phần bên trong của cả kết giới đã bị chân nguyên Thiên Ma chiếm lĩnh.

Ngay lúc này, La Chỉnh nhẹ giọng nhả ra một chữ: “Nổ!”

Những ánh sao nhỏ bé hỗn loạn trong chân nguyên Thiên Ma đột nhiên phát nổ, phóng ra ánh sáng trắng nóng khiến người ta không cách nào nhìn thấy gì.

“Loảng xoảng, xoảng...”

Kết giới này cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, sau đó vết nứt nhanh chóng lan rộng ra, một đường kéo dài từ phần đáy lên tới đỉnh, sau đó ầm ầm vỡ vụn.

“Vỡ vụn rồi!”

Tiểu Điệp vẫn đang áp chế con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia, trên mặt lộ vẻ vui mừng không thôi, đôi tay ngọc ngà khẽ ép xuống, con băng phượng kêu lên một tiếng, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đã bị áp chế chặt cứng.

Nhưng ngay lúc này, một đường ánh sáng tím đột nhiên lao tới như con thoi, bổ thẳng vào trong lò.

Tốc độ của ánh sáng tím này vô cùng nhanh, nhưng La Chính và Tiểu Điệp cũng nhìn rất rõ ràng, không ngờ lại là một con Giao Long nhỏ xíu.

“Đây chính là tinh phách Giao Long. La Chính, bắt lấy nó!” Không để lỡ thời cơ, tiếng của Thanh Long vang lên.

Nhưng con Giao Long nhỏ màu tím này rõ ràng đã chuẩn bị rồi mới tới. Khi La Chính phá vỡ kết giới thì nó liền xông vào trong lò, cái đuôi nhỏ khẽ móc, quần chặt viên tinh thạch kia rồi bắt đầu cướp đường mà chạy!

“Ha ha ha, ta có thể lấy được truyền thừa của tông môn lục phẩm, dĩ nhiên có thể thay đổi hình dáng cơ thể, ta muốn lấy lại toàn bộ những thứ ta đã mất!” Tinh phách Giao Long đột nhiên mở miệng phun tiếng người, cười the thé.

Mắt thấy tinh thạch sắp về đến tay lại cứ như vậy bị tinh phách Giao Long cướp đi, Tiểu Điệp sao có thể cam tâm? Nàng không áp chế con Ly

Hồn Hỏa Long Tinh kia nữa, vội vàng thu con băng phượng vào trong bảo ngọc, quay người đuổi theo tinh phách Giao Long kia.

La Chỉnh cũng theo sát, dù là chìa khóa tinh thạch hay là tinh phách Giao Long đều là thứ hãn cần có!

Nhưng hai người lại không hay biết, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh mất đi sự áp chế của băng phượng kia quay đầu trở về trong lò, rất nhanh, lò liền tắt ngấm, nhưng vừa tắt xong thì đột nhiên bên trong phun ra một con hỏa long cực lớn! Thân hình con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này lập tức tăng lên gấp mười lần, nhanh chóng đuổi theo hướng của La Chỉnh và Tiểu Điệp.

Tinh phách Giao Long có thể hình cực nhỏ, đại khái chỉ bằng cánh tay, đuôi của nó quấn lấy chiếc chìa khóa tinh thạch, tốc độ bay cũng không chậm chút nào. Cũng may tuy trong cơ thể con Giao Long này trống rỗng nhưng lại là một thể giới dài hẹp. Trong chốc lát, tinh phách Giao Long cũng khó có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Tiểu Điệp và La Chỉnh.

Tiểu Điệp đã thật sự tức giận, lúc trước bị La Chỉnh tổng tiền một nửa, còn phải lấy tâm võ đạo ra thề thì cũng thôi không nói, nhưng không ngờ thứ ngàn khổ vạn khổ còn chưa lấy về đến tay đã bị tinh phách Giao Long cướp mất, điều này thật đáng ghét!

Chỉ nhìn thấy nàng lấy ra bảo ngọc, dùng lực khê bóp một cái, bảo ngọc cực phẩm màu xanh nhạt kia lại cứ như vậy mà bị bóp nát vụn, băng phượng trong đó coi bảo ngọc là nơi ở, hiện giờ bảo ngọc đã bị bóp nát thì chỉ có thể bay tới bay lui xung quanh Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp vừa đuổi vừa thầm thì: “Băng sương lấp lánh, thánh thú cực hạn, lấy ta làm linh, giáng lâm thân ta!”

Con băng phượng nhỏ kia phát ra tiếng phượng ngâm, sau đó liền lao về phía Tiểu Điệp, ánh sáng băng trong suốt lấp lánh kia trong chớp mắt

bao vây xung quanh nàng, nàng giống như mặc lên mình một bộ giáp bằng băng, sau lưng xuất hiện một đôi cánh phượng hoàng! Mà dưới đôi cánh này có lông vũ phượng hoàng thật dài kéo tới mặt đất, giống như một bộ váy dạ hội dài dùng băng tinh kết thành, vô cùng mỹ lệ.

“Tiểu Điệp và con băng phượng nhỏ kia hợp thể rồi?” La Chính tò mò.

Sau khi hợp thể, tốc độ của Tiểu Điệp đột nhiên tăng nhanh mấy lần, phóng nhanh về phía tinh phách Giao Long!

Tốc độ của nàng vốn dĩ đã rất nhanh, cho dù là thân pháp của Bách Lý Hồng Phong cũng không cách nào theo kịp một nửa tốc độ của nàng, nhưng lúc này tốc độ lại lần nữa tăng lên, gần như trong chớp mắt đã bỏ xa La Chính, đồng thời đuổi kịp tinh phách Giao Long nho nhỏ kia.

Đây là cơ hội tốt cho con tinh phách Giao Long đó trở mình, nó khó khăn lắm mới thoát được khỏi phong ấn, gặp phải một cơ hội như vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ, nó quấn chặt chìa khóa tinh thạch rồi bay như điên. Cũng may bản thân nó là một tinh phách linh hồn, gần như không có trọng lượng, tốc độ bay cũng không chậm.

“Vèo vèo vèo!”

Tiểu Điệp tiện tay vung một cái liên có một hàng mũi tên băng phóng ra, con tinh phách Giao Long đó lúc lên lúc xuống, không ngừng tránh né những mũi tên băng đó.

Những mũi tên băng hệt cắm vào tường, lực băng lạnh kịch liệt phóng ra, lập tức phủ một lớp băng sương lên bức tường đó, đồng thời bức tường cũng bị đông lạnh đến nứt ra.

Lực cực hàn ẩn chứa trong những mũi tên băng này lại khủng bố như vậy, nếu bản thân bị những mũi tên băng này đâm phải thì e là cả cơ thể lập tức sẽ biến thành một bức tượng băng!

Uy lực của mũi tên băng tuy lớn nhưng thân hình của tinh phách Giao Long quá linh hoạt, dưới mức phản xạ bùng nổ, không một mũi tên băng nào đâm trúng, cũng may mũi tên băng làm tốc độ của tinh phách Giao Long chậm lại nên khoảng cách giữa nó và Tiểu Điệp càng ngày càng gần.

Tinh phách Giao Long đại khái hiểu nếu cứ như vậy sẽ không thể thoát khỏi Tiểu Điệp, nên đột nhiên lượn cong một vòng trên không trung rồi chui vào trong một khe hở ở bức tường bên cạnh.

Tiểu Điệp không hề chớp mắt, nàng đang được băng phượng bám thân, hai tay yếu ớt như củ sen trong chớp mắt xuất hiện hai lưỡi dao băng mỏng. Hai lưỡi dao băng được nàng vung lên nhanh chóng, giống như một bông hoa tuyết đẹp đẽ, nháy mắt chém nát vách tường rồi chui vào trong!

Tốc độ của La Chính không hề chậm, hắn chỉ cảm thán một câu Tiểu Điệp này cũng mạnh thật rồi theo sát phía sau, theo Tiểu Điệp khoét ra một cái động lớn chui vào trong.

Vừa vào bên trong liền cảm thấy có gì đó sai sai.

Cái gọi là vách tường này thực tế lại chính mà một miếng thịt trong cơ thể Giao Long, mà không gian trong này rõ ràng chưa từng trải qua gia công và xử lý, bốn bề đều là bức tường mềm mềm do thịt hình thành.

Còn phía trên không gian này lại treo lơ lửng từng quả cầu nhỏ hình tròn!

Hai tay Tiểu Điệp cầm dao băng nhìn lên phía trên đánh giá, sau đó nói: “Chạy không thoát đâu!”

Nói xong nàng liền nhảy lên, kéo đôi cánh băng phượng xông lên.

Nhưng ngay lúc này, quả cầu trên không trung đột nhiên rơi xuống, Tiểu Điệp không nghĩ ngợi gì mà múa loạn dao băng trong tay, trong nháy

mắt đã cắt nát những quả cầu kia.

“Phập phập phập...”

Trong thời điểm cắt nát những quả cầu kia thì chúng đột nhiên phát nổ, tản ra sương mù màu vàng, lập tức lan nhanh trong không gian này. Trong sương mù còn có mùi tanh ngọt nồng nặc, vừa rất thơm, lại vừa chứa mùi máu tanh nồng.

Ngay khi Tiểu Điệp bị những sương mù kia vây quanh thì tinh phách Giao Long lại quần về phía La Chính, hét lên: “Đoạt xác của người trước đã!”

Nghe thấy tiếng hét của tinh phách Giao Long, La Chính khẽ ngăn người, người chắc chắn muốn cướp xác của ta?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Mơ Mơ Màng Màng

Suốt dọc đường La Chỉnh đuổi tới đây, mục tiêu không chỉ là chiếc chìa khóa tinh thạch kia, mà còn một mục tiêu khác chính là tinh phách Giao Long, bên trong La Chỉnh đang có một con Thanh Long đói bụng kêu vang.

“Hắc! Tinh phách Giao Long này không biết sống chết, nếu nó đã muốn đoạt xác thì cứ để nó vào đi!” Giọng nói của Thanh Long vang lên bên tai La Chỉnh.

Cho nên La Chỉnh đứng yên không động đậy, tùy ý để nó chui vào trong đầu của mình.

“Ha ha ha! Linh hồn của thằng nhóc này căn bản không có phòng vệ! Đợi ta từng miếng ăn hết linh hồn của người thì cơ thể người chính là của ta rồi! Ta thấy mặc dù cơ thể của người có tu vi hơi kém một chút, nhưng căn cơ vô cùng vững chắc, sau khi đoạt xác, ta lại lấy được truyền thừa của tông môn lục phẩm, vậy chắc chắn sẽ xưng Hoàng xưng Đế! Trở thành chúa tể của Đại Thế Giới!”

Tinh phách Giao Long không biết đã bị phong ấn bao nhiêu năm tháng, vừa chui vào trong đầu La Chỉnh thì lớn tiếng cười to giống như bị điên.

Nhưng những điều nó nói thật sự có khả năng thực hiện. Tinh phách Giao Long này mạnh hơn linh hồn của loài người, nếu một người bình thường có lực linh hồn không đủ mạnh thì thực tế không cách nào ngăn cản

nó đoạt xác, vậy nên sau khi vào trong đầu La Chính, tinh phách Giao Long này vô cùng đặc ý!

Nhưng rất nhanh, tiếng cười điên cuồng của tinh phách Giao Long bỗng im bật!

Nó nhìn thấy một lò luyện khổng lồ. Tuy không sợ lò luyện này nhưng nó nhìn thấy chín con Chân Long đang bay quanh trên đó! Mỗi con đều sống động như thật!

Con Thanh Long trong đó đang dùng ánh mắt hờ hững nhìn con Giao Long nho nhỏ trước mặt!

“Đây, đây là... Chân... Chân Long!”

Khi Giao Long gặp phải Chân Long thì sẽ có một loại sợ hãi bản năng, sự sợ hãi đó không phải đến từ thực lực mà đến từ trong huyết mạch!

Giống như người ở dưới nhìn thấy người bề trên liền phải quỳ lạy. Nó là Giao Long, bẩm sinh đã yếu hơn Chân Long không biết bao nhiêu lần, nhìn thấy một con Chân Long thực sự, tinh phách Giao Long không kìm được run rẩy: “Tại sao lại có một con Chân Long...”

Con Thanh Long thần bí ở trên lò luyện kia căn bản không có hứng thú nói chuyện với tinh phách Giao Long này. Nếu chín con Chân Long hoàn hảo không bị hao tổn gì, thì Giao Long ở trình độ này còn chẳng thể lên nổi bàn ăn để làm thức ăn cho chúng.

Chỉ là bây giờ, sau khi bị phong ấn, chín con Chân Long này bất đắc dĩ chỉ đành phải ăn loại Giao Long nhỏ bé chẳng ngon nghê gì trước mắt này.

Vậy nên Thanh Long đồng ý ăn nó cũng không chứng minh tinh phách Giao Long này rất bổ dưỡng, mà giống như một con người lang thang đã

đói đến cực hạn nên phải đi ăn một con kiến vậy, không thể nói rằng con kiến rất ngon...

Chỉ nhìn thấy cái miệng con Thanh Long há rộng, lực hút vô hình đã thu hút con tinh phách Giao Long đi tới, nó còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đã bị cuốn vào trong miệng Thanh Long.

Sau khi Thanh Long nuốt vào, cái miệng khổng lồ kia còn nhai một lúc, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn. Tinh phách Giao Long vốn chính là do linh hồn Giao Long ngưng luyện mà thành, lại thuộc cùng hệ với Thanh Long, là thần hồn có thể bồi bổ nhất cho Thanh Long.

La Chỉnh không hề để ý đến cảnh diễn ra trong đầu, nếu so sánh thì hẳn quan tâm đến chìa khóa tinh thạch hơn. Vừa rồi khi tinh phách Giao Long xuất hiện thì đã không thấy chìa khóa tinh thạch đâu nữa, La Chỉnh ngẩng đầu nhìn liền thấy chút ánh sáng lập lờ, thì ra tinh phách Giao Long treo chìa khóa tinh thạch ở bên trên.

Sương mù mùi vị khác thường màu vàng kia chậm chậm lan ra trong không gian này, Tiểu Điệp đi ra khỏi đám sương mù, thi triển cơ thể, giống như một con chim, nhảy lên không trung, giơ tay khẽ tóm lấy chìa khóa tinh thạch đó về tay, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Nàng nhin lâu như vậy, muốn có được chìa khóa tinh thạch lâu như vậy, không ngờ hôm nay cuối cùng đã thành công.

Nhưng ngay khi nàng vừa lấy được chiếc chìa khóa này, đột nhiên có một cái đầu hỏa long thò vào từ cửa động bị nàng phá ra!

“Ly Hồn Hỏa Long Tinh! Sao lại to như vậy!”

Nhìn thấy một con hỏa long lớn như vậy, La Chỉnh và Tiểu Điệp lập tức giật mình.

Uy lực của con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này không phải lớn bình thường. Con Ly Hồn Hỏa Long Tinh nhỏ lúc trước Tiểu Điệp đã phải cẩn thận từng tí để ứng phó, hiện giờ một con lớn như vậy thì phải ứng phó thế nào?

Cặp mắt tức giận của con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đó nhìn chăm chăm chiếc chìa khóa tinh thạch trong tay Tiểu Điệp rồi bỗng nhiên gào thét một tiếng, lập tức lao về bên này.

“Lùi về sau!”

Nhìn thấy con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đó xông tới, sắc mặt Tiểu Điệp nghiêm trọng nói. Tay khê vươn ra, từ trong cổ tay nàng xuất hiện một trụ băng cao hơn một người, bên trong trụ băng trong suốt này chứa một mảnh lông vũ nhỏ của băng phượng!

Đây là lông vũ băng phượng thực sự!

Con băng phượng nhỏ mà lúc trước Tiểu Điệp triệu hồi ra chỉ là dùng công pháp của nàng quán tưởng mà thành, là “linh hồn quán tưởng” mà nàng bồi dưỡng.

Thông thường rất nhiều võ giả quán tưởng ra các loại đồ vật, sau khi dùng sẽ tiêu tan mất, nhưng có những người lại có thể bồi dưỡng ra “linh hồn quán tưởng”. Nàng đã quán tưởng trong suốt một thời gian dài mới ra con băng phượng nhỏ này. Con băng phượng này vĩnh viễn sẽ không tiêu tan, giống như sủng vật của nàng, uy lực cũng mạnh hơn rất nhiều so với những vật quán tưởng thông thường.

Có điều...

Tuy linh hồn quán tưởng có lợi hại nhưng vĩnh viễn không sánh được với thần thú.

Băng phượng chính là một loại thần thú, hơn nữa còn là một loại tương đối mạnh trong đám thần thú, chỉ là một lông vũ băng phượng thôi mà uy lực bộc phát ra cũng vô cùng khủng bố.

Ngón tay ngọc của Tiểu Điệp đặt lên trên trụ băng, một luồng khí tức cực lạnh lập tức tản ra từ trong trụ băng đó, tạo thành từng lớp từng lớp tường băng sương cuộn về phía con Ly Hồn Hỏa Long Tinh ở trong động.

Nhiệm vụ của con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này chính là bảo vệ chìa khóa tinh thạch. Lúc này, nó bất chấp mọi thứ muốn đoạt lại chìa khóa, nên tuy khí tức cực lạnh này rất mạnh nhưng Ly Hồn Hỏa Long Tinh cũng không hề nhường bước. Bức tường băng sương bị nó thiêu đốt nhanh chóng tan ra, nhỏ dần rồi bị nó chạm nhẹ một cái liền vỡ vụn.

Ly Hồn Hỏa Long Tinh không ngừng va chạm với bức tường băng nhưng Tiểu Điệp lại không ngừng triệu hồi tường băng ra thông qua trụ băng. Hai bên cứ như vậy không chế lẫn nhau...

“Lạnh quá...” La Chỉnh xoa xoa cánh tay, nhiệt độ trong không gian này bất chợt giảm xuống, xung quanh đã bao phủ một lớp băng sương màu trắng.

Ngay lúc này, La Chỉnh đột nhiên cảm thấy trong đầu hơi hốt hoảng. Hỏa long ở cửa động không ngừng tấn công về phía trụ băng, thế lửa lúc sáng lúc tối, phản chiếu lên khuôn mặt thành thực của Tiểu Điệp.

Phần tóc dài rũ xuống hai bên mặt, chiếc áo giáp được ngưng kết từ băng tinh, phác họa xuống vô cùng tinh tế mà tỉ mỉ dọc theo xương quai xanh của nàng. Vốn dĩ quần áo của đệ tử Vân Điện rộng thùng thình không thể tôn lên dáng người, nhưng bộ áo giáp băng tinh này lại làm nổi bật lên đôi bông đào cao vút.

Không biết vì sao tim La Chỉnh đột nhiên đập rất nhanh, hẩn thoáng suy nghĩ lại, trách bản thân không hiểu sao vào lúc này còn nghĩ linh tinh,

nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ duy trì được trong một cái chớp mắt, sau đó ánh mắt La Chỉnh lại hiện lên vẻ mơ màng.

Tiểu Điệp cũng cảm nhận được ánh mắt khác thường của La Chỉnh, nàng khẽ nhăn mày, lườm La Chỉnh một cái. Đột nhiên cơ thể nhỏ nhắn mà cân đối của nàng cũng lập tức run lên một hồi, tay trái đang đặt trên trụ băng không ngừng huy động hàn khí của long vũ băng phượng, nhưng tay phải lại theo thói quen vén mái tóc dài ở bên tai lên, để lộ ra cái tai trắng nõn nà thanh tú.

Tại sao lại cảm thấy khô nóng bất an?

Tiểu Điệp cũng bắt đầu nghi hoặc khó giải thích được. Dường như theo bản năng nàng cảm nhận được cơ thể của mình có vấn đề, cũng cảm giác được có gì đó sai sai, nhưng lại không thể không xao động. Bởi vì sự xao động này đến từ nơi sâu nhất trong tâm hồn, gần như là bản năng của cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy khô nóng muốn uống nước, thậm chí cảm thấy cơ thể mình có một cảm giác ẩm ướt kì lạ. Cuộc đời nàng bao nhiêu năm nay tâm tình luôn bình lặng, chưa từng xuất hiện cảm giác này.

Có điều, ý chí mạnh mẽ vẫn áp chế cảm giác kì lạ đó lại. Nàng dùng lực đập tay lên trụ băng, nghiêm túc đối kháng với con Ly Hồn Hỏa Long Tinh ở cửa động...

So với Tiểu Điệp, ý chí của La Chỉnh chắc chắn kém hơn nhiều, thời gian tỉnh táo của hắn ngày càng ít, thời gian mơ màng ngày càng nhiều, cơ thể thậm chí còn không tự chủ được mà uốn éo, chủ động vươn tay nắm lấy tay của Tiểu Điệp.

La Chỉnh vừa nắm lấy tay của Tiểu Điệp liền cảm nhận được lòng bàn tay nàng cũng ẩm ướt, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Trong không gian lạnh lẽo này, cơ thể lại ẩm áp như vậy, bàn tay mềm mại mượt mà của Tiểu

Điệp hơi muốn cựa ra nhưng lại không dùng sức đẩy mà mặc kệ cho La Chinh nắm.

Lực chú ý của Tiểu Điệp ngày càng bị phân tán ra khỏi trụ băng, trong đôi mắt sáng long lanh như chứa nước mùa xuân, tản ra ánh sáng mê hoặc lòng người nhất thiên hạ này, nhìn thẳng vào La Chinh.

“Grào!”

Cửa động lại có một tiếng gầm, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đó lại liền một mạch phá vỡ bức tường băng sương, tiến vào trong động.

“A!”

Dưới nguy cơ như vậy, Tiểu Điệp hét lên một tiếng, có vẻ là truyền chân nguyên vào trong trụ băng theo phản xạ, trụ băng đột nhiên phát ra khí băng sương lạnh gấp vài lần đột trước, cứng rắn đuổi con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia ra ngoài.

Cho dù là băng lạnh như vậy cũng không thể dập tắt được trái tim đang xao động của một nam một nữ này, tay hai người nắm chặt lấy nhau, sức mạnh lớn dường như muốn bẻ gãy tay đối phương vậy, gần như muốn đông cứng tay của hai người lại với nhau!

Hai người đều chưa từng thử qua tư vị trong đó, chỉ có thể dùng cách này để loại bỏ sự luống cuống và dục vọng trong lòng.

Ánh mắt của La Chinh đã không còn chút tỉnh táo nào, hần bước lên một bước, vươn tay còn lại ra kéo Tiểu Điệp ôm vào lòng. Mà Tiểu Điệp tuy biết rõ phía trước vẫn còn nguy hiểm rất lớn nhưng lại không kháng cự chút nào.

Có điều ngay thời điểm này, La Chinh đột nhiên cảm nhận được con Thanh Long trong đầu đang gầm lên một tiếng khe khẽ. Tiếng gầm này

phát ra nhằm vào linh hồn của La Chỉnh. La Chỉnh lập tức cảm thấy đầu của mình như bị kim đâm, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường.

“Ta, ta làm sao vậy!” La Chỉnh lập tức buông tay Tiểu Điệp ra, trên mặt đầy vẻ không tưởng tượng được. Vừa rồi hình như hắn bị thứ gì đó khống chế.

Thanh Long cười khà khà: “Ta đã cảnh cáo các ngươi rồi. Giao Long trời sinh đã háo dâm, nơi này thực ra là bộ phận lưu giữ túi dâm trong cơ thể con Giao Long này. Phấn bột màu vàng vừa nãy các ngươi hít phải chính là một loại thuốc mê thiên nhiên vô cùng lợi hại!”

Túi dâm của Giao Long là một loại thuốc mê thiên nhiên, cũng là một loại thánh dược trong mắt những kẻ dâm dục! Đặc biệt trong mắt những võ giả tu luyện công pháp Hợp Hoan thì chính là đan dược tuyệt hảo dùng để tu luyện!

Con Giao Long khổng lồ này mặc dù bị chế thành con rối, nhưng bộ phận chứa túi dâm của nó lại không bị phá hỏng, ngược lại vì tính phách Giao Long chạy điên cuồng đập vào, sau đó lại bị Tiểu Điệp cắt ra toàn bộ. Đám bột phấn kia là một loại thuốc mê mạnh nhất. Ở Trung Vực, giá của loại bột phấn này chỉ cần một lượng bằng đồng tiền là có thể bán ra với giá trên trời.

“Thuốc mê!” La Chỉnh trừng mắt: “Không phải ta là bách độc bất xâm sao?”

“Đây là thuốc mê, không phải thuốc độc. Đương nhiên ngươi không thể chặn được.” Thanh Long thản nhiên nói.

La Chỉnh âm thầm thở dài một tiếng. Cũng may Thanh Long giúp mình giải được dược tính của thuốc mê này!

Nhưng La Chỉnh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lần này là Tiểu Điệp đang lao đảo tiến về phía mình, đôi tay ngọc ngà mảnh khảnh của nàng ra đang vươn ra.

La Chỉnh vỗ vỗ đầu. Hẳn quên mất, nàng ấy cũng hít phải không ít bột phấn màu vàng, hơn nữa còn hít phải nhiều hơn hẳn rất nhiều...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Lửa Giận Rất Lớn

Đôi mắt của Tiểu Điệp thật sự rất đẹp, long lanh như nước mùa thu, trong đó còn chứa màu sắc mê hoặc người khác đang không ngừng chuyển động, phát ra sức hấp dẫn kinh người.

Cho dù hiện giờ La Chỉnh đã ở trong trạng thái tỉnh táo thì khi mắt đối mắt nhìn nàng, con tim cũng đập thành thịch thịch thịch, cả người không biết làm sao.

Nếu không phải ngoài cửa động còn có một con hỏa long đang từng bước ép sát thì La Chỉnh rất muốn từ từ hưởng thụ dung nhan đẹp đến mê người này. Nhưng vấn đề là con hỏa long kia lúc nào cũng có thể xông vào, giờ không phải là lúc để thưởng thức mỹ nhân.

“Này, này!” La Chỉnh tóm bả vai Tiểu Điệp lắc mạnh hai cái, có vẻ muốn nàng tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng Tiểu Điệp gần như đã mất phương hướng hoàn toàn, chỉ dựa vào chút chân nguyên truyền đi thúc giục lông vũ băng phượng trong trụ băng kia, tay phải lại thuận thế vuốt lên khuôn mặt La Chỉnh.

Bàn tay nhỏ bé ẩm ướt mà giá lạnh của nàng chậm chậm vuốt ve trên mặt La Chỉnh, truyền đi dục vọng nguyên sơ nhất trong nội tâm nàng.

La Chỉnh nuốt nước bọt đánh ực một cái, rồi lại hơi ngây ngốc. Có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện như thế này! Hắn vừa muốn tiếp tục nói chuyện, thử định gọi Tiểu Điệp tỉnh lại thì ai ngờ vừa mở miệng, ngón tay nàng lại đưa vào trong miệng hắn.

La Chỉnh cảm nhận được ngón tay lạnh giá và mồ hôi thanh ngọt của Tiểu Điệp, đầu óc lập tức lại hỗn loạn.

Rốt cuộc thì cũng là một chàng trai chưa trải sự đời, ở tuổi 17, 18 lại trong trạng thái tỉnh táo thì cũng rất khó chống lại được loại mê hoặc này. Nhất thời La Chỉnh không kiềm chế được, thuận thế hôn lên ngón tay của nàng.

Chính lúc này, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh ở cửa động lại hét loạn lên, một lần nữa xông vào trong động.

La Chỉnh như người mới tỉnh mộng, trong tình huống gấp gáp đành thuận miệng cắn ngón tay Tiểu Điệp một cái.

“A!” Vì bị đau nên thần trí của Tiểu Điệp thoáng hồi phục. Nàng lập tức thu tay phải về, đồng thời phóng ra một lượng chân nguyên lớn, ép con hỏa long kia ra ngoài.

Đáng tiếc loại tỉnh táo này chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn. Vừa ép được con hỏa long ra ngoài thì Tiểu Điệp lại vẫn xoay mặt ngây ngốc nhìn La Chỉnh.

La Chỉnh muốn phát điên, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Bỏ đi. Tự ta đối phó với con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đó vậy!”

Sau đó hần bước sang một bên tránh khỏi cánh tay đang vươn ra của Tiểu Điệp, cánh tay đánh mạnh vào phần gáy trắng mịn trên cổ nàng. Thực lực của Tiểu Điệp quá mạnh, tuy đòn này của La Chỉnh là muốn đánh ngất nàng nhưng cũng phải dùng tới sáu phần sức mạnh.

“Bộp!”

Sau một tiếng vang lên, Tiểu Điệp theo đó ngã vào vòng tay của La Chỉnh. La Chỉnh ôm người con gái ôn hòa, xen lẫn mùi hương của hàn khí

nhẹ nhẹ phiêu đảng trong mũi hăn, thật sự có cảm giác không nở buông xuống.

Nhưng hăn vẫn phải buông xuống, bởi vì sau khi Tiểu Điệp ngất đi thì không thể khống chế trụ bằng, con hỏa long không còn bị hàn khí ngăn cản đã hoàn toàn xông vào trong, vươn thân hình to lớn nhìn La Chỉnh.

Con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này tấn công lâu không được, rõ ràng đã vô cùng phẫn nộ, nó nhất định phải biến đôi nam nữ trước mặt này thành tro tàn.

“Ngay từ đầu đã không nên để nàng ra tay!” La Chỉnh có chút ảo não.

Con Ly Hồn Hỏa Long Tinh đó gầm một tiếng phẫn nộ, bổ nhào về phía La Chỉnh, nhưng ngay khi bổ tới thì đột nhiên cảm nhận được một chút nguy hiểm, giống như gặp phải khắc tinh của mình vậy!

Có điều thần trí của nó cũng không cao lắm, cho dù cảm thấy sợ hãi nhưng lại không biết nguồn gốc của nỗi sợ hãi đó từ đâu mà ra, trong linh trí của nó chỉ có một mệnh lệnh, đó chính là bảo vệ chìa khóa tinh thạch. Hai người trước mặt này đoạt đi chìa khóa tinh thạch, vậy thì bọn họ buộc phải chết!

“Chiếp!”

Ngay lúc này, đột nhiên một luồng Hắc Hỏa được phóng ra từ mi tâm của La Chỉnh. Ngọn lửa màu đen nhỏ này giống một con chim bói cá màu đen, nghênh đón con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia.

Hình thể của hai con hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, nhưng sau khi Hắc Hỏa thẳng đường xông lên thì ngọn lửa trên cơ thể con Ly Hồn Hỏa Long Tinh liền không ngừng thu nhỏ lại. Đầu tiên là cái đầu rỗng do ngọn lửa tạo thành nhanh chóng bị Hắc Hỏa chiếm đoạt, sau đó là thân rỗng, cuối cùng là đuôi rỗng. Cơ thể khổng lồ của con Ly Hồn Hỏa Long

Tinh đó bị thu nhỏ lại chỉ còn là một ngọn lửa bé tí, hóa thành một sợi lửa dài nhỏ cuốn vào trong Hắc Hỏa.

Trong nháy mắt, Hắc Hỏa đã thu dọn sạch sẽ con Ly Hồn Hỏa Long Tinh này. Sau khi xoay một vòng trên không trung, phát ra tiếng chim kêu “chiêm chiếp!” thì Hắc Hỏa lại bay trở lại mi tâm của La Chỉnh.

Tất cả đều tĩnh lặng trở lại, chỉ có cái trụ đóng băng lông vũ phượng hoàng kia tỏa ra từng luồng hàn khí màu trắng.

La Chỉnh nhìn Tiểu Điệp đang hôn mê thì vươn tay ra ôm nàng vào lòng. Cơ thể nàng vô cùng nhỏ bé, bế lên cảm giác rất nhẹ, thực sự không thể tưởng tượng được trong cơ thể mỏng manh như vậy lại ẩn giấu sức lực mạnh mẽ như thế.

Sau khi ra khỏi cửa động, La Chỉnh đặt nàng dựa vào một vách tường ở bên ngoài.

Tạm thời đã loại bỏ nguy hiểm, La Chỉnh có vẻ cũng không tìm được đường ra, xem ra vẫn phải đợi nàng tỉnh lại, hy vọng sau khi tỉnh lại thì được hiệu của thuốc mê đã hết.

La Chỉnh ngồi bên cạnh nàng, khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa. Hắn cũng không thể cứ ngồi ngây ngốc nhìn nàng. Trong lúc đợi nàng tỉnh lại La Chỉnh điều chỉnh cơ thể một chút và bắt đầu tu luyện.

Bình thường La Chỉnh có thể chìm vào trạng thái tu luyện rất nhanh, vả lại một khi đã bước vào trạng thái kì diệu đó hắn thường quên đi thời gian, không cần thận thì liền trôi qua mấy ngày đêm.

Nhưng hôm nay La Chỉnh rất khó tập trung tinh thần, hắn cũng chẳng biết có nên mở mắt ra, quan sát cô gái trước mặt này một chút hay không.

Mặc dù Tiểu Điệp đã ngắt đi, nhưng áo giáp bằng tinh do nàng huyền hóa ra lại không hề biến mất, đuôi phượng dài vờn quanh đôi chân nàng như thể nàng là một con phượng hoàng đang cuộn tròn trên mặt đất.

Hai mắt nàng nhắm chặt, cặp lông mi dày và dài thi thoảng rung lên, không biết là đang mơ thấy gì.

La Chỉnh vốn là người có sức ổn định rất mạnh, mỗi khi tu luyện tâm trí phải tập trung không chút tạp niệm, nhưng vì chuyện xảy ra ở cạnh trụ bằng hôm nay lại khiến hấn khó có thể áp chế xao động của mình.

Thật sự quá dày vò người ta rồi!

Cho nên La Chỉnh chỉ có thể đứng dậy quay trở lại huyết động, khiêng trụ bằng kia ra ngoài. Ngồi bên cạnh trụ bằng, bị từng lớp hàn khí vây quanh, tâm La Chỉnh cuối cùng cũng ổn định trở lại, cả cơ thể lại một lần nữa chìm vào trong tu luyện.

Lần này La Chỉnh bị Tiểu Điệp kéo vào trong miện Giao Long, bản thân không hề có quá nhiều lợi ích, nhưng lại bồi bổ được cho Thanh Long và Hắc Hỏa nên cũng coi như không tệ.

La Chỉnh dần chìm vào trạng thái tu luyện, thời gian cũng chậm chậm trôi đi...

Không biết bao lâu sau La Chỉnh vẫn nhắm mắt như cũ, chuyển động chân nguyên trong cơ thể.

Ngay lúc này, một luồng gió mạnh ác liệt đột nhiên đánh tới trước mặt. La Chỉnh đột nhiên mở mắt thì nhìn thấy một chưởng tay đánh vào lồng ngực mình, cả người hấn bay ra ngoài, mạnh mẽ đập vào vách tường.

Tiểu Điệp đứng sừng sững tại chỗ, đuôi phượng hoàng dài trải đầy đất. Nàng khẽ nghiêng răng, lớn giọng nói: “Người... Người đã làm gì ta?”

La Chỉnh lật người bò dậy, xoa xoa lồng ngực mình. Lực đạo của chưởng này cũng không coi là quá nặng, huống hồ hẳn có thân thể linh khí thượng phẩm, nhưng vô duyên vô cớ bị đánh một chưởng, mặt La Chỉnh buồn bực, trông rất vô tội nói: “Ta đã làm gì? Ta chẳng làm gì nàng cả! Nàng nên hỏi nàng đã làm gì ta mới đúng chứ?”

Nghe thấy La Chỉnh hỏi ngược lại, sắc mặt Tiểu Điệp liền đỏ lên, nhưng sau khi có một luồng hàn khí bao quanh cơ thể nàng, sắc mặt lại khôi phục về vẻ bình thường.

Mặc dù lúc đó thần trí nàng mê loạn nhưng làm sao lại không nhớ những chuyện đã xảy ra. Nàng rất rõ hai người không hề vượt quá giới hạn, nhưng một người lúc nào cũng cao cao tại thượng như nàng vẫn không cách nào tiếp nhận được chuyện xấu hổ khó mở miệng này!

Giết hẳn?

Theo tính tình của Tiểu Điệp, tuyệt đối phải giết chết La Chỉnh!

Nhưng đột nhiên nàng lại nhớ lúc trước từng thề với tâm võ đạo nên bản thân mình không thể giết hẳn.

Nhất thời Tiểu Điệp cũng hơi hoang mang lo sợ, trên mặt thậm chí còn hiện vẻ hoang mang bàng hoàng.

Nếu đám người Phí Hàm nhìn thấy trên mặt nàng lại có thể lộ ra loại biểu cảm này thì nhất định sẽ ngạc nhiên đến mức rơi cả cằm. Một cô gái nổi tiếng mạnh mẽ, quật tháo trong Trung Vực nhiều năm như vậy mà cũng biết bàng hoàng? Cũng biết hoang mang?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Điệp không nghĩ ra cách giải quyết, cuối cùng vẫn nghiến răng, dùng chất giọng lạnh lẽo nói với La Chỉnh: “Chuyện này ta hy vọng người hãy quên đi! Đưa chìa khóa tinh thạch cho ta! Chúng ta đi lấy bảo vật!”

La Chỉnh ném chìa khóa tinh thạch cho Tiểu Điệp, rồi trề môi nói:
“Quên thì quên. Nói cứ như ai đó muốn nhớ mãi vậy...”

“Người nói cái gì?” Tiểu Điệp quay đầu tức giận.

“Không... Không có gì.”

La Chỉnh lắc đầu cười, nghĩ tới một câu: Khi phụ nữ nổi giận thì không khác gì con sư tử cái, không có nói lý gì hết...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Rừng Báu Bay

Một đường trở về, bước khỏi thế giới trong cơ thể của Giao Long, hai người đều vô cùng trầm mặc, một câu cũng không nói.

Có lẽ hai người hơi xấu hổ, trong lòng cũng hơi kèn cựa nhau.

Hai người đi tới đầu Giao Long, La Chính nhìn cái miệng Giao Long đang ngậm chặt, mấy cái răng rồng lớn xen kẽ nhau, trên răng rồng thậm chí còn khắc không ít ký hiệu. Chắc là lúc Huyết Ma Đại Đế chế tác con rồng Giao Long này đã tiến hành cải tạo lại răng của nó.

Nhưng mà răng rồng ngậm chặt thì làm sao bọn họ đi ra ngoài được?

Cho dù ra ngoài được thì mấy tảng đá trôi nổi ở bên ngoài vực sâu kia có lẽ đã bị hủy diệt hơn nửa, mà bọn họ cũng không bay được nên chỉ sợ khó mà bò lên trên.

La Chính đang tự hỏi về vấn đề đi ra ngoài thì Tiểu Điệp liền hừ lạnh một tiếng, bất ngờ cầm chìa khóa tinh thạch trong tay đánh vào vách tường bên cạnh. Vách tường này có thể xem như là phần sau khoang miệng của Giao Long, chẳng qua cũng đã bị cải tạo nên ở trên khắc rất nhiều hoa văn độc đáo.

Tiểu Điệp cầm chìa khóa tinh thạch kẹp dài đâm vào theo những hoa văn đó.

Vừa đâm vào xong thì La Chính lập tức cảm thấy dưới chân rung lên, sau đó chợt nghe thấy tiếng xiềng xích bên ngoài dần dần được tháo bỏ.

Hắn cảm thấy mình đang không ngừng bay lên, Tiểu Điệp vậy mà lại không chế con rối Giao Long này!

La Chỉnh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiểu Điệp. Nàng cười lạnh nói: “Con rối Giao Long này chính là thánh thú hộ tông của Huyết Ma Đại Đế, dùng chiếc chìa khóa này có thể khống chế được nó cũng là chuyện rất bình thường.”

Đám dây xích gắn với hai bên vách tường trên vực sâu không ngừng được cởi bỏ. Khi con rối Giao Long này phá tan đến đỉnh thì lại là một trận chấn động kịch liệt, đồng thời tiếng từng sợi xích bị kéo đứt được truyền đến. Rõ ràng Tiểu Điệp thao túng con rối Giao Long, trực tiếp phá đứt những sợi xích trói buộc trên thân thể nó.

Trên bầu trời Thử Luyện Giả Chi Lộ chợt xuất hiện một con Giao Long thật lớn...

Nhóm người Trác Bất Phàm, Hoa Thiên Mệnh đã đi qua đường chết từ lâu, hiện tại một đường tiến thẳng, vượt trước tất cả những người còn lại. Sau khi ra khỏi đường chết, bọn họ trực tiếp tiến vào tầng thứ tư của Thử Luyện Giả Chi Lộ - Băng Nguyên Kinh Hồn. Hơn nữa còn phát hiện trên Băng Nguyên Kinh Hồn có một phần thưởng bí mật.

Thu hoạch của mấy người bọn họ đều cực lớn, đặc biệt Hoa Thiên Mệnh còn chiếm được một thanh tiên khí thượng phẩm. Đến ngay cả Trác Bất Phàm cũng không có được phần thưởng cao như thế. Chỉ có thể nói số của Hoa Thiên Mệnh còn tốt hơn Trác Bất Phàm.

Ngay lúc bọn họ vừa mới lấy được phần thưởng bí mật, chuẩn bị đi tiếp thì chợt thấy trên bầu trời xuất hiện một con Giao Long khổng lồ...

Mấy người nhất thời hoảng sợ, trên mặt đều toát ra vẻ kinh hãi.

Vì sao trên bầu trời lại xuất hiện một con Giao Long? Chẳng lẽ đó chính là con Giao Long dưới vực sâu kia? Không phải nó đã nuốt La Chính và tên đệ tử Vân Điện kia sao? Vì sao lại bay lên không trung...

Nghi hoặc đầy mình mà chẳng thể nào lý giải được.

Nhìn con Giao Long đang bay lượn giữa không trung kia, Trác Bất Phàm cười lạnh một tiếng: “Mặc kệ nó, chúng ta đi tiếp. Qua được đường chết rồi, tầng thứ tư trong Thử Luyện Giả Chi Lộ của chúng ta đã không giống người khác, phần thưởng tiếp theo khả năng sẽ còn lớn hơn!”

Trên biển lửa Phần Thiên, đông đảo võ giả đã bước về phía đường sống. Tuy hơn trăm ụ đá đã bị phá hủy, nhưng sau khi lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ thì cũng không gặp nguy hiểm gì, mọi người vẫn thông qua được, chỉ có một vị võ giả bị bỏng vì dính phải nham thạch mà thôi.

Sau khi vừa mới đi qua đường sống, lúc này đám võ giả cũng nhìn thấy con Giao Long trên bầu trời.

“Trời ạ! Là một con rồng thật lớn!”

“Sao trong Thử Luyện Giả Chi Lộ lại có một con rồng lớn như vậy? Mục đích của nó là gì...”

Phần lớn các võ giả nhìn con Giao Long khổng lồ kia đều cảm thấy hết hồn. Cũng may con Giao Long đi xa dần chứ không bay về phía họ, nếu không thì chỉ sợ sẽ mang tới tai ương ngập đầu.

Ở ngoài Thử Luyện Giả Chi Lộ, đám người Phí Hàm nhận ra ánh mắt của đám đệ tử liền vội vàng điều chỉnh góc của Tín Khuê, nhìn lên không trung.

Trên tín khuê xuất hiện một con Giao Long thật lớn vô cùng rõ ràng.

“Đây là Giao Long, hơn nữa cũng là Giao Long trưởng thành đã sống trên năm vạn năm!” Nhìn con Giao Long thật lớn này, sắc mặt Phí Hàm cũng kinh hãi. Phí Hàm có thể nhìn ra số năm tuổi của Giao Long này thế nhưng lão lại không nhìn ra rằng thực tế con Giao Long này đã chết rồi, đây chẳng qua chỉ là một con rối Giao Long thôi.

“Giao Long trưởng thành đã sống trên năm vạn năm? Tại sao lại xuất hiện trong Thử Luyện Giả Chi Lộ?” Các tông chủ khác cũng nhú mào.

Thứ thế này, cho dù là bọn họ cũng không thể chống lại chứ đừng nói tới mấy đệ tử trong Thử Luyện Giả Chi Lộ. Chỉ cần Giao Long này muốn thì có thể huỷ diệt hết đám đệ tử chỉ trong khoảng khắc.

Mấy tông chủ đó và Phí Hàm đại khái vẫn biết rõ lai lịch của Thử Luyện Giả Chi Lộ này. Dù gì Thử Luyện Giả Chi Lộ này của bọn họ cũng là di vật được tông môn lục phẩm để lại. Nếu đã là di vật thì sẽ có cấm chế gì đó, thậm chí còn có thánh thú bảo hộ tông môn.

Nếu vị đệ tử nào đó vô tình khởi động cấm chế này, thả thánh thú bảo hộ ra thì nghĩ cũng biết kết quả của các đệ tử trong Thử Luyện Giả Chi Lộ thế nào!

Thậm chí thánh thú bảo hộ tông môn này còn có khả năng lao ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ, công kích đám người bọn họ, cho nên bọn họ đều sẽ gặp nguy hiểm.

“Cũng may con Giao Long thành niên này đã bay đi...” Nhìn con Giao Long kia biến mất, mấy vị tông chủ và Phí Hàm trưởng lão mới yên tâm.

Tiểu Điệp không ngừng khống chế con rối Giao Long này thay đổi phương hướng. Thậm chí nàng còn lấy một hòn Tín Khuê ra để thông qua đó quan sát cảnh sắc bên ngoài. Lúc này bọn họ đang bay lượn trên biển lửa Phần Thiên rộng lớn.

“Người đang tìm cái gì?” La Chỉnh tò mò hỏi.

Tiểu Điệp oán hận, liếc mắt nhìn La Chỉnh chăm chăm mà không nói gì, oán niệm trong lòng vẫn rất sâu. Cả đời này nàng chưa từng ăn thiệt lớn như vậy, thế mà còn phải đi cùng hắn!

Nàng chuyên tâm khống chế con rối Giao Long này, không ngừng tìm tòi trên bầu trời biển lửa Phần Thiên, tìm một cách vô cùng cẩn thận.

“Có rồi!” Tiểu Điệp nhìn thấy một hòn đảo nhỏ lơ lửng trong biển lửa, trên đảo này cũng không có con đường nào mà chỉ là một hòn đảo thôi.

Hơn nữa bên ngoài hòn đảo này còn có một kết giới màu đỏ thật lớn, bao trọn cả hòn đảo ở bên trong.

“Đi xuống!” Tiểu Điệp lập tức điều khiển đầu con Giao Long chúc xuống dưới. Khi con Giao Long đang nhắm về phía kết giới màu đỏ kia thì trên kết giới bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng thật lớn, nó liền chui vào theo lỗ hổng này.

Trên hòn đảo cũng có không ít tòa nhà, ngoài ra còn có một quảng trường, giữa quảng trường dựng một cây cột màu đen thật lớn.

La Chỉnh không hiểu vì sao phải dựng một cây cột trên quảng trường như vậy, chỉ thấy Tiểu Điệp nhanh chóng điều khiển con Giao Long bay đến bên cây cột màu đen, vòng quanh nó một vòng, rồi cuối cùng đầu nó rạp xuống trên mặt đất, há miệng ra.

La Chỉnh đi ra khỏi miệng rồng, ngẩng đầu nhìn cây cột màu đen, lúc này mới hiểu được rằng đây vốn là một trụ rồng. Thân thể Giao Long quá lớn nên không thể tùy tiện nằm rạp trên mặt đất được, nếu không thì cũng quá chiếm vị trí. Làm cây cột này là để Giao Long đáp xuống, vừa tiết kiệm không gian mà lại rất tiện. Huyết Ma Đại Đế này thật biết nghĩ.

Trên quảng trường thật lớn này có một tòa đại điện, trên bảng hiệu viết rõ ràng ba chữ to Huyết Ma Điện, xem ra nơi này chính là chỗ ở cũ của Huyết Ma Đại Đế.

Tiểu Điệp cũng không trực tiếp tiến vào chỗ ở cũ của Huyết Ma Đại Đế mà đi thẳng tới một cái đài đá ở giữa quảng trường. Nàng kéo theo chiếc lông vũ băng phượng thật dài, còn La Chính thì đi ngay sát sau lưng nàng.

Trên đài đá này vậy mà lại có một khối tinh thạch vuông vức dài hai thước, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng. Chẳng qua khối tinh thạch này lại thiếu mất một mảnh ở giữa.

Tiểu Điệp xem xét xung quanh một vòng rồi trừng mắt nhìn La Chính một cái. Nàng nói ngay: “Tốt nhất người tới gần đài đá một chút.”

“Vì sao?” La Chính tới gần đài đá kia.

Tiểu Điệp không trả lời vấn đề của La Chính mà trực tiếp dứt chìa khóa tinh thạch kia vào bên trong phần khuyết của khối tinh thạch.

Khi tinh thạch vừa được đặt gọn vào trong xong thì mặt đất lập tức bắt đầu chấn động, giống như có động đất, toàn bộ quảng trường đều rung chuyển.

“Ầm ầm ầm...”

Trong quá trình chấn động, La Chính nhìn thấy trên mặt quảng trường liên tục xuất hiện từng vệt sáng. Những vệt sáng này không phải do ánh sáng mặt trời tạo thành mà trên thực tế thế giới này cũng không có mặt trời. Những vệt sáng trên mặt đất chắc hẳn là ký hiệu đặc biệt nào đó.

Một số ký hiệu đó có lớn có nhỏ, có vài ký hiệu giống như một đóa hoa thật lớn, lại có ký hiệu giống như bánh răng xoay tròn, hình dạng lớn nhỏ

không giống nhau.

Điểm tương đồng duy nhất chính là những ký hiệu này đều không ngừng chuyển động về một hướng. Khi những ký hiệu này chuyển động đến tốc độ nhất định thì ký hiệu trung tâm liền có ánh sáng tỏa ra bốn phương tám hướng!

Những tia sáng dài nhỏ kéo ra thành từng vòng cung, giống như muốn kết nối toàn bộ Thử Luyện Giả Chi Lộ lại với nhau. Mà có điều La Chỉnh vẫn không hiểu lắm chính là, trong đó có một tia hướng về cửa thử luyện ẩn trong biển lửa Phần Thiên!

Khi tia sáng hướng về phía cửa thử luyện ẩn, Triệu Tiểu Hoa đang nằm trên đài đá ở tầng thứ hai, toàn thân đều cháy xém. Nếu không phân biệt cẩn thận thì thật khó tưởng tượng được đây là một người.

Trong sơn cốc, đám đệ tử Vân Điện khác cũng đã rời khỏi, Triệu Tiểu Hoa là người cuối cùng đi lên. Gã muốn có một sự chuẩn bị vẹn toàn nên mới đợi đến tận bây giờ.

Giống La Chỉnh và Bách Lý Hồng Phong, gã cũng lấy được rương báu màu đỏ ở tầng thứ nhất. Đường nhiên để lấy được thì Triệu Tiểu Hoa cũng hao phí mất một lượng chân nguyên và thể lực lớn, cho nên gã lựa chọn dùng mảnh khốe. Dù sao trong cửa thử luyện ẩn cũng không giới hạn thời gian, vì thế gã ngồi lại tầng thứ nhất điều dưỡng trạng thái và thể lực đến mức tốt nhất!

Sau khi mất một khoảng thời gian lớn, Triệu Tiểu Hoa đã hồi phục hoàn toàn, đầy lòng tự tin bò lên tầng thứ hai. Tên nhóc Tiên Thiên Tam Trọng kia có thể lấy được rương báu màu bạc, gã là đệ tử đứng đầu trong đám đệ tử Vân Điện mà đến rương báu màu xanh ở tầng thứ hai cũng không lấy được, thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

Cho nên đối mặt với ngọn lửa và quả cầu lửa ở tầng thứ hai, gã gần như cắn răng, cứng rắn lao qua!

Khi sống qua được tầng thứ hai, Triệu Tiểu Hoa cũng đã sức cùng lực kiệt, trên người bị bỏng nghiêm trọng, thứ giúp gã chống đỡ để đi tiếp chính là lực hấp dẫn của rừng báu màu xanh.

Chỉ cần lấy được Huyết Phách Cửu Đầu Long, có được khí huyết mạnh mẽ thì thân thể gã chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể khôi phục được!

Chẳng qua thương thế của gã rất nặng, tốc độ bò trên đài đá quá chậm, cho dù khoảng cách không đến một trượng nhưng lại gian nan như xa tận chân trời.

“Khó thì đã sao? Vì Huyết Phách Cửu Đầu Long, đáng giá!” Gã cắn răng tiếp tục bò tới.

Tiêu mất nhiều khí lực như vậy, cuối cùng gã cũng tới trước mặt rừng báu màu xanh lam kia. Nhưng khi đang chuẩn bị vươn tay mở rừng báu ra thì chợt có một tia sáng chiếu xuống, bao phủ rừng báu.

Sau đó gã liền thấy rừng báu màu xanh xoay quanh một vòng rồi bay lên theo ánh sáng kia...

“Bay, bay...” Triệu Tiểu Hoa bị hun đến mức mặt đen như than, nhìn chăm chăm vào rừng màu xanh đang chậm chậm bay đi mà đơ cả người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Cây Thiên Tuyệt Đạo

Triệu Tiểu Hoa làm sao có thể ngờ được khi mình đã bỏ ra công sức như thế mà cuối cùng ruộng báu màu xanh trước mặt lại không cánh mà bay?

Trên thực tế cũng không phải chỉ một cái ruộng đó bay đi mà toàn bộ những ruộng còn lại cũng bay đi cùng tia sáng kia, cho dù là ruộng báu màu vàng và màu đen trên tầng cao nhất cũng thế.

“Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? “ Về mặt Triệu Tiểu Hoa đầy khổ sở, giờ phút này gã cũng chẳng còn hơi sức đâu để chửi nữa.

Mà chuyện như thế không phải chỉ xảy ra ở mỗi sơn cốc này.

Trên chỗ Băng Nguyên Kinh Hồn ở tầng thứ tư của Thử Luyện Giả Chi Lộ, Trác Bất Phàm tự tay giết chết ba Băng Ma Tuyệt Nhân, giẫm lên trên người bọn họ, cuối cùng cũng leo lên được một bậc thang mới.

Để đánh chết được ba Băng Ma Tuyệt Nhân này, hắn không chỉ thi triển ra tuyệt học cực mạnh của bản thân mà thậm chí còn vận dụng hết ba lá bùa hộ mệnh mà cha hắn ban cho. Giá trị của ba lá bùa hộ mệnh này thì khỏi phải nói nhiều, trước đây, ngay cả khi đứng giữa lằn ranh sinh tử hắn còn chưa từng dùng tới, nhưng hôm nay lại không thể không ném ra.

Coi như đó cũng là hành động bất đắc dĩ của Trác Bất Phàm hắn, phần thưởng ở nơi nguy hiểm này vô cùng phong phú, đánh chết ba Băng Ma Tuyệt Nhân thì phần thưởng chắc chắn sẽ vượt xa tưởng tượng của hắn.

Khi hần trèo lên bậc thang bằng băng thì đập vào mắt chính là một ao máu đang tỏa ra sức nóng hôi hổi!

“Ao máu này...” Hần ngẩng đầu nhìn lên vách tường bên cạnh, trên đó có viết vài chữ rồng bay phượng múa to đùng: Máu Giao Long.

Máu Giao Long!

Tuy nói vẫn còn kém máu của Chân Long khá xa, nhưng sau khi ngâm thì có lẽ ích lợi đem lại cho thân thể của hần khó mà tưởng tượng nổi.

Cho dù phải dùng ba lá bùa hộ mệnh kia thì cũng tuyệt đối đáng giá!

Trác Bất Phàm vui như mở cờ, chân bước nhanh về phía ao máu. Nhưng hần còn chưa kịp tới gần thì một tia sáng bỗng bao phủ lấy ao máu kia, sau đó ao máu liền bị tia sáng đó mang đi mất...

“Hả? Sao lại bay?” Trác Bất Phàm không phải người dễ dàng bỏ qua như vậy. Đối mặt với dị biến bất chợt sinh ra, hần nhanh chóng gõ trường thương trong tay, cả người muốn đuổi theo ao máu. Nhưng khi hần chạm vào tia sáng kia thì ngay sau đó lại bị đẩy ra một cách hung hăng, cả người trực tiếp ngã xuống từ trên bậc thang bằng băng.

“Bất Phàm ca! Huynh làm sao vậy?” Sắc mặt Kim Xảo Ngưng đại biến, vội vàng đi lên nâng Trác Bất Phàm dậy.

Trong thử thách trên Băng Nguyên Kinh Hồn này, cả đám năm người bọn họ chỉ có một mình Trác Bất Phàm leo lên được. Ba Băng Ma Tuyệt Nhân kia thật sự quá mạnh mẽ, cho dù là Trác Bất Phàm cũng phải tung hết tuyệt chiêu, dường như phải trả cái giá cực lớn mới có thể thông qua. Mắt thấy sắp thành công rồi, mà không ngờ chỉ còn một khắc cuối cùng thì ao máu kia lại bay đi mất!

“Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? “ Trác Bất Phàm tránh sự nâng đỡ của Kim Xảo Ngưng, nhìn chăm chăm ao máu đang bay đi, không cam lòng mà giận dữ hét lên.

Ba người Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu cùng với Bách Lý Hồng Phong nhìn lên trời, trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu. Trên bầu trời không chỉ có một tia sáng này mà có khoảng bảy tám tia đan xen lẫn nhau. Rốt cuộc trong Thử Luyện Giả Chi Lộ đã xảy ra chuyện gì?

Toàn bộ cửa thử luyện ẩn trong Thử Luyện Giả Chi Lộ đều xảy ra chuyện như vậy. Ngoài đường chết và biển lửa Phần Thiên ra, thì đường sống và thậm chí tất cả những lối rẽ chi chít ở ngay cửa vào đều có tia sáng soi tới.

Động tĩnh lớn như vậy nên đám người trưởng lão Phí Hàm kia không thể không biết!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trong Thử Luyện Giả Chi Lộ lại có chuyện khác thường như vậy?” Sắc mặt Phí Hàm trưởng lão khiếp sợ nói: “Chuyện này ta phải trực tiếp bẩm báo với Điện chủ!”

Thạch Kinh Thiên nhìn những tia sáng trên trời thì lắc đầu: “Mặc dù Thử Luyện Giả Chi Lộ là một không gian đồ nát, nhưng muốn không gian này thật sự bị hủy diệt thì ít nhất cũng cần mấy chục vạn năm thậm chí còn trăm vạn năm, cho nên giờ này hẳn vẫn còn trong giai đoạn ổn định, tại sao lại xuất hiện điều khác thường như vậy? Chẳng lẽ là có liên quan tới con Giao Long kia?”

“Bẩm báo Điện chủ cũng vô dụng thôi. Điện chủ vẫn luôn bế quan, căn bản cũng chẳng có ai gặp được.” Tông chủ Tường Vân Tông nói.

“Nhưng các đệ tử đã tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ thì thế nào? Nhờ đâu chuyện khác thường này là muốn lấy mạng của bọn họ thì chính là tổn thất lớn cho Vân Điện chúng ta!” Long bà bà vội la lên.

Cứ mỗi ba năm, Vân Điện lại thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ để lựa chọn đệ tử một lần. Đệ tử thông qua khảo hạch của Thử Luyện Giả Chi Lộ thì có thể tiến vào Vân Điện, trở thành đệ tử tinh anh, được Vân Điện bồi dưỡng. Nếu lần này các đệ tử tinh anh bị huỷ diệt toàn quân thì đối với Vân Điện cũng là một tổn thất không nhỏ.

“Nhưng giờ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến này thôi, hy vọng đây không phải là chuyện gì xấu!” Sắc mặt Phí Hàm khi thông qua Tín Khuê nhìn tám tia ánh sáng trên trời kia cứ tái mét.

Lúc này La Chỉnh đứng trên quảng trường mới hiểu vì sao Tiểu Điệp lại kêu hẩn tới gần đài đá một chút.

Hắn cũng hiểu vì sao trên quảng trường lại xuất hiện vài vệt sáng như vậy! Những vệt sáng đó trực tiếp phân tán tới hết các bảo vật, ruộng báu của Thử Luyện Giả Chi Lộ, rồi thông qua tia sáng mà hút chúng lại đây!

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

Mấy ruộng báu nện thật mạnh trên quảng trường.

“Ruộng báu kìa!” La Chỉnh mở to hai mắt ra nhìn. Mười mấy cái ruộng báu màu đỏ rõ ràng là ruộng báu ở cửa thử luyện ẩn! Muốn lấy mỗi cái ruộng báu màu đỏ này đều phải trả cái giá tương đối lớn, không ngờ giờ nó lại tùy tiện đặt ở đây như vậy.

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

La Chỉnh còn chưa kịp khiếp sợ xong thì lại thêm sáu bảy cái ruộng màu xanh, ba cái ruộng báu màu bạc, sau đó là hai cái ruộng màu vàng, còn có ruộng báu màu đen đều rơi cả xuống đây.

Nhìn thấy nhiều ruộng báu như vậy, La Chỉnh vẫn luôn há hốc cả miệng, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ. Duy trì cái vẻ mặt này suốt một lúc lâu

khiến mặt hắn bắt đầu cứng ngắc và tê liệt...

La Chỉnh đã đạt được một cái rương màu bạc liền có được công pháp thánh giai Vạn Sát Sinh Tử Luân của Huyết Ma Đại Đế. Vậy rốt cuộc trong rương báu màu vàng và rương báu màu đen có chứa cái gì?

Sức hấp dẫn trong đó không thể nói là không lớn!

“Người từng lấy được rương báu à?” Tiểu Điệp thấy La Chỉnh đang nhìn chăm chăm những rương báu đó thì đột nhiên hỏi.

La Chỉnh gật gật đầu.

Tiểu Điệp lại đảo mắt qua những rương báu kia, phát hiện rương báu màu bạc bị thiếu mất một cái, giờ lại chỉ còn ba cái. Nàng nhướn mày: “Người lấy được ba cái rương báu? Rương báu màu bạc là người lấy?”

Trong sơn cốc ở cửa thử luyện ẩn kia có tổng cộng năm cái rương báu màu bạc, trước đó đã bị người ta lấy mất một cái, mà giờ lại chỉ có ba cái, rõ ràng đã bị lấy đi rồi nên Tiểu Điệp mới hỏi.

Nhìn thấy La Chỉnh gật đầu, trên mặt Tiểu Điệp toát ra vẻ kinh ngạc. Rương báu màu bạc này khó lấy bao nhiêu, bản thân Tiểu Điệp rất rõ ràng.

Tuy dựa vào thực lực của nàng thì cũng có thể lấy được, nhưng nàng đã từng thử một lần, sau lại có cơ duyên hiểu ra chân tướng của Thử Luyện Giả Chi Lộ nên cũng không lãng phí thời gian ở cửa thử luyện ẩn trên biển lửa Phần Thiên.

Cứ cho là nàng có lợi hại đến mấy thì cũng không thể lấy được hết toàn bộ rương báu, còn không bằng thực hiện kế hoạch lớn này, trực tiếp mở truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, lấy toàn bộ bảo vật ở Thử Luyện Giả Chi Lộ này!

Muốn lấy thì phải lấy toàn bộ, lấy đi cái tốt nhất!

Vừa rồi La Chỉnh còn muốn chạy qua xem thế nào, vì dù sao trong mấy cái ruộng lúa đó cũng có một nửa là của hắn, ít nhất bây giờ có mở một cái ra xem cũng chẳng sao. Ai ngờ vừa mới bước được hai bước, Tiểu Điệp đã đột nhiên kéo hắn lại.

Trên không trung lập tức xuất hiện một thứ hình tròn, đột nhiên rơi xuống, phát ra một tiếng vang thật lớn, thậm chí còn nện vỡ quảng trường.

Thứ từ trên trời rơi xuống chính là ao máu kia!

Tuy chấn động kịch liệt, ao máu hung hăng nện xuống đất nhưng máu Giao Long trong đó lại vô cùng sệt, mặc dù có vài giọt văng tung tóe ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn vững vàng ở trong vũng.

“Này... Đùa kiểu gì vậy!”

Tuy La Chỉnh không hiểu rốt cuộc đây là ao máu gì, nhưng khí tức phát ra từ trong máu cũng có thể khiến hắn cảm thấy bất phàm.

“Chỉ là máu Giao Long mà thôi. Lát nữa cho người ngâm. Người đừng đi lung tung, chờ mấy món bảo vật rơi xuống hết rồi lại đi!” Tiểu Điệp bất mãn nói. Trong lòng nàng có một loại cảm giác rất mâu thuẫn, rõ ràng rất ghét người kia nhưng sao vừa rồi lại cứu hắn?

Để hắn bị ao máu này đập chết chẳng phải tốt hơn sao? Dù gì thì chỉ cần không phải mình giết là được, sẽ chẳng ảnh hưởng gì với tâm võ đạo của mình!

Chẳng qua, thiên phú của hắn coi như cũng đáng để bồi dưỡng. Nếu thật sự bị ao máu này đập chết thì cũng là một loại tổn thất vô hình đối với Vân Điện...

Tiểu Điệp cứ như vậy tìm một cái cố thích hợp cho chính mình.

“Àm!”

Đúng lúc này, trên trời lại có cái gì đó mới hạ xuống, đó là một gốc cây. Phía trên cây cổ thụ kết được mười quả, mỗi một quả có kích cỡ to nhỏ, màu sắc khác nhau.

Khi Tiểu Điệp nhìn thấy một gốc cây này thì trên mặt cũng toát ra vẻ kinh ngạc mừng rỡ!

“Cây Thiên Tuyệt Đạo!”

Tiểu Điệp cũng chưa từng thấy qua cây Thiên Tuyệt Đạo, loại cây trong truyền thuyết này, chỉ sợ không có người thứ hai từng nhìn thấy trong Trung Vực.

Chẳng qua năm đó Tiểu Điệp tham gia một hội đấu giá nổi danh nhất trong Trung Vực nên tình cờ được thấy một quả. Quả kia đã được giữ trong thời gian mấy ngàn năm mà vẫn chắc nịch, mượt mà như trước. Căn cứ vào lời người bán đấu giá mô tả thì đây chính là quả Thiên Tuyệt Đạo!

Tương truyền trong thiên hạ tổng cộng cũng chỉ có mười quả Thiên Tuyệt Đạo, hễ ăn một quả thì cây Thiên Tuyệt Đạo sẽ xuất hiện một quả mới, vĩnh viễn không thể tồn tại mười một quả Thiên Tuyệt Đạo cùng một lúc!

Hơn nữa công hiệu của mỗi quả Thiên Tuyệt Đạo đều không giống nhau. Nhưng dù là quả Thiên Tuyệt Đạo nào thì cũng đều có hiệu quả vô cùng thần kỳ, chính là bảo bối hiếm có.

“Không ngờ, thật không ngờ cây Thiên Tuyệt Đạo lại được trồng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, vốn lại thuộc về Huyết Ma Đại Đế. Ta cũng thật không ngờ... Nội tình của tông môn lục phẩm thật là thâm sâu khó lường!”

Tiểu Điệp thì thào nói: “Cây Thiên Tuyệt Đạo này kết mười quả Thiên Tuyệt Đạo, như vậy quả Thiên Tuyệt Đạo năm đó từng ở hội đấu giá đã bị người ta ăn rồi. Nếu không trên cây Thiên Tuyệt Đạo này không thể có mười quả được!”

La Chỉnh không hiểu vì sao Tiểu Điệp lại vui sướng như thế, chẳng qua dùng chân hắc cũng nghĩ ra rằng cây cổ thụ này chắc chắn không tầm thường. Dù sao truyền thừa ở nơi này hắc cũng có một nửa, hai bên ngang nhau, trên cái cây kia có mười quả, hắc được một nửa thì chính là năm quả, thật có lời, thật có lời...

Đúng lúc La Chỉnh đang nghĩ xem hương vị của quả Thiên Tuyệt Đạo này sẽ như thế nào thì trên bầu trời lại xuất hiện một cái bóng, cái bóng kia liền bay thẳng đến đây!

Kia không ngờ là một thanh kiếm lớn dài một trượng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Đột Phá

Cự kiếm khổng lồ cứ như vậy cắm thẳng vào mặt đất, thân kiếm cắm sâu tới hơn một nửa!

Thanh cự kiếm này cao tới một trượng, chiều rộng khoảng ba thước, toàn thân màu đen sẫm, trên thân còn có một vài đường vân màu máu tĩ mĩ.

Chỉ là cắm trên mặt đất thôi nhưng nó lại tản ra một loại khí thể mạnh liệt, tựa như một con mãnh thú hung hãn đang đứng sừng sững ở đây.

Chỉ lộ nửa thân kiếm ra bên ngoài đã cao xấp xỉ bằng La Chỉnh, một thanh cự kiếm lớn như vậy, e là không phải để con người dùng?

“Đây là bội kiếm của Huyết Ma Đại Đế.” Tiểu Điệp thản nhiên liếc nhìn thanh cự kiếm. Trong mắt Tiểu Điệp mặc dù thanh cự kiếm này quý giá nhưng lại không thích hợp để nàng sử dụng, vì vậy cũng không hứng thú bằng cây Thiên Tuyệt Đạo.

Trên thực tế, đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Điệp nhìn thấy thanh cự kiếm của Huyết Ma Đại Đế này. Bởi vì thanh cự kiếm này được cắm ở lối ra của Thử Luyện Giả Chi Lộ, chỉ cần là đệ tử thông qua được khảo hạch của Thử Luyện Giả Chi Lộ thì cuối cùng cũng có thể nhìn thấy nó.

Tất nhiên cũng có không ít người từng đi thử rút thanh cự kiếm này, rất nhiều đệ tử Vân Điện đã thử qua, nhưng kể cả một vài đệ tử có thần lực trời sinh thì cũng không thể rút thanh cự kiếm này ra nổi.

Chuyện thanh cự kiếm này quá nặng mới chỉ là một nguyên nhân, nhưng dù nó có nặng hơn nữa thì đệ tử Chiếu Thần Cảnh cũng có thể miễn cưỡng rút ra được. Có điều thanh cự kiếm này bị một kết giới cố định trên mặt đất, không phá được kết giới này thì không thể rút nó ra, vì vậy cho đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể mang thanh cự kiếm này đi.

Hiện tại thanh kiếm này cắm trên quảng trường, còn kết giới trói buộc cự kiếm cũng đã biến mất.

“Huyết Ma Đại Đế chắc cũng là con người, thanh cự kiếm khổng lồ như thế này, sao hắn có thể dùng được nhỉ?” La Chính nhìn chăm chăm vào thanh cự kiếm này hỏi.

Mặc dù với thực lực của Huyết Ma Đại Đế, nếu muốn vung thanh cự kiếm này thì có lẽ cũng không khó, nhưng lấy chiều cao của loài người để sử dụng thanh cự kiếm này thì chắc chắn rất bất tiện, vì vậy La Chính có chút không hiểu.

Tiểu Điệp phòng miệng nói: “Mặc dù thanh cự kiếm này là của Huyết Ma Đại Đế, nhưng có ai nói là cứ phải là bản thân Huyết Ma Đại Đế dùng đâu? Chẳng lẽ Huyết Ma Đại Đế không có kiếm linh à? Ví dụ như kiếm linh của hắn là một thứ khổng lồ có thể di chuyển cự kiếm này, vậy thì thanh cự kiếm này có thể trở thành một trợ lực lớn của Huyết Ma Đại Đế...”

“Kiếm linh?” Nghe lời Tiểu Điệp nói, trong lòng La Chính hơi động.

Thanh Lưu Quang Kiếm trong tay hắn đã bị đám hình nhân kia cắt nát rồi, vì vậy bản thân La Chính vẫn luôn sử dụng Huyết Âm Kiếm, cũng chính vì thế kiếm linh Yêu Dạ của hắn lại không có kiếm để sử dụng.

Có điều, nếu để cho Yêu Dạ sử dụng thanh cự kiếm này thì...

Mặc dù dáng Yêu Dạ thon dài, gần như cao hơn Tiểu Điệp cả một cái đầu, chiều cao cũng xấp xỉ cỡ La Chỉnh, nhưng mà muốn sử dụng thanh cự kiếm này có lẽ cũng rất miễn cưỡng.

Nhìn thấy ánh mắt La Chỉnh cứ đảo qua đảo lại, Tiểu Điệp cười lạnh nói: “Đừng nói là người cũng có kiếm linh...” Lúc trước Tiểu Điệp từng nhìn thấy kiếm ý viên mãn của La Chỉnh, có điều tu luyện kiếm ý và kiếm linh vốn là hai đường khác nhau, chính vì thế Tiểu Điệp rất khó mà tưởng tượng tới chuyện cao thủ Tiên Thiên có thể có được kiếm linh.

Nàng vừa dứt lời, trong cơ thể La Chỉnh toả ra một chút ánh sáng màu máu rồi ngưng kết thành hình dáng một người, qua thời gian người nọ ngưng kết thành thân thể thon dài duyên dáng của Yêu Dạ, lỗ tai nhọn, dung nhan gần như hoàn mỹ, dáng người cao gần bằng La Chỉnh...

“Có kiếm linh thật!” Lúc nhìn thấy những tia sáng màu đỏ kia phát ra từ trong cơ thể La Chỉnh, Tiểu Điệp cũng phải cảm thán một câu. Mặc dù nàng đã đánh giá rất cao thiên phú của La Chỉnh, bởi vì năm đó lúc nàng là Tiên Thiên Tam Trọng cũng không có được năng lực như thế, nhưng thực lực mà La Chỉnh che giấu còn vượt quá sức tưởng tượng của Tiểu Điệp.

Không chỉ có được kiếm linh, mà hơn nữa kiếm linh này còn hoá hình rồi.

Có điều nhìn kiếm linh Yêu Dạ của La Chỉnh, không hiểu sao Tiểu Điệp lại sinh ra chút tức giận: “Quả nhiên người không kẻ tốt đẹp gì, đến kiếm linh cũng biến thành loại phụ nữ có dáng vẻ như vậy.”

Loại phụ nữ có dáng vẻ như vậy, tất nhiên là chỉ Yêu Dạ.

Yêu Dạ tộc vốn có phong tục, tập quán hoàn toàn khác với loài người. Vải vóc quần áo và trang sức trên người nàng rất ít, một loại vải nhìn giống như lá cây bao lấy ngực, đồng thời chiết lại ở phía dưới, ôm lấy cái eo

mảnh khảnh, hai đùi trắng như tuyết lộ ra hơn phân nửa, một cặp đùi ngọc dài tới mức không tưởng tượng nổi.

Ăn mặc hở hang như vậy, tất nhiên trong mắt Tiểu Điệp sẽ biến thành “loại phụ nữ có dáng vẻ như vậy”.

Thường nói kiếm linh hoá hình đều biến theo chấp niệm trong lòng của kiếm khách, nhưng mà nguồn gốc của kiếm linh này lại hơi đặc biệt, vốn không giống như kiểu mà Tiểu Điệp nghĩ.

La Chỉnh có lòng muốn cãi lại, nhưng cũng không biết phải nói từ đâu.

Trên thực tế, với tầm mắt của Tiểu Điệp, tất nhiên có thể nhìn ra kiếm linh hoá hình này của La Chỉnh cũng không phải là kiếm linh được sinh ra theo cách ngưng tụ bình thường.

Tiểu Điệp đi đến trước mặt kiếm linh Yêu Dạ, ngẩng đầu lên đánh giá khuôn mặt tuyệt mỹ của Yêu Dạ vài lần rồi cười lạnh nói: “Kiếm linh của người đã ngưng tụ được mười phần, nếu như người biết thuật ‘Kiếm Linh Ngự Kiếm’ thì hoàn toàn có thể sử dụng thanh cự kiếm này của Huyết Ma Đại Đế.”

“Thuật Kiếm Linh Ngự Kiếm?” La Chỉnh nghi ngờ hỏi.

“Chính là kiếm linh có thể tự mình sử dụng kiếm để chiến đấu, như vậy thì kiếm linh không chỉ đơn thuần tăng cường uy lực cho thanh kiếm của mình, mà còn có thể xem như một phân thân tồn tại bình thường.” Tiểu Điệp nhìn La Chỉnh bằng ánh mắt giống như nhìn kẻ ngốc.

Rất nhiều kiếm khách vất vả khổ cực bồi dưỡng ra kiếm linh là hy vọng có thể sử dụng kiếm linh như một phân thân. Mặc dù La Chỉnh có được kiếm linh nhưng hình như lại hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Ý người nói là như thế này phải không?” La Chỉnh ném Huyết Âm Kiếm của mình cho Yêu Dạ, sau khi Yêu Dạ nhận được Huyết Âm Kiếm từ La Chỉnh, khí thể của nàng bất ngờ thay đổi.

Lúc Yêu Dạ chỉ đơn thuần đứng đấy, nàng giống như một khúc gỗ, không có bất kỳ vẻ mặt hay khí thể nào, nhưng sau khi cầm kiếm trong tay thì khí thể cả người lại hoàn toàn khác. Từng đường khí tức Sát Lục bộc phát ra khỏi người nàng, sau đó nàng thi triển ra Kiếm Vũ dưới mệnh lệnh của La Chỉnh.

Mỗi bước đi, mỗi kiếm vong ra, từng cái quay đầu, từng ánh mắt sắc bén đều là một phần của bộ Kiếm Vũ này. Đây là một điệu múa tự nhiên mà thành, phảng phất như tùy tiện múa ra, nhưng lại có ngàn vạn tư thái, đẹp không sao tả xiết. Trong bộ Kiếm Vũ xinh đẹp mà linh hoạt này lại ẩn chứa tầng tầng sát khí, giờ tay nhắc chân đều có thể lấy đi tính mạng người khác. Vào giờ phút này, kiếm và điệu múa đã hoàn toàn dung hợp.

“...”

Tiểu Điệp sững sờ, ngơ ngác nhìn Kiếm Vũ của Yêu Dạ.

Người có thực lực càng cường hãn thì càng có thể nhìn ra chỗ không tầm thường của Kiếm Vũ.

Giống như Hoa Thiên Mệnh có thể nhìn ra Kiếm Vũ này lợi hại phi thường, còn Thạch Kinh Thiên có thể nhìn ra Kiếm Vũ này có thể phát huy kiếm chiêu đến mức tận cùng, mà Tiểu Điệp thì lại mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Với tư cách là một người có tiếng tăm trong vùng đại lục Trung Vực này, nàng lại không tìm được kẻ hờ nào trong bộ Kiếm Vũ, vậy thì ý nghĩa trong chuyện này lại khác nhau rồi.

Nếu như nàng là một kiếm khách, nhất định nàng sẽ bắt La Chỉnh truyền thụ bộ Kiếm Vũ này cho nàng!

“Đây coi như là thuật Kiếm Linh Ngự Kiếm à?” La Chỉnh nhìn chăm chăm vào Tiểu Điệp hỏi.

Tiểu Điệp hung hăng trừng mắt liếc La Chỉnh một cái. Cái tên này cố ý đúng không? Sau đó nàng nói: “Đúng! Có điều muốn điều khiển cự kiếm thì người cần rót một phần kiếm linh vào trong cự kiếm mới có thể di chuyển được nó.”

Trong lòng La Chỉnh vừa động, trên người Yêu Dạ dần xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu đỏ, đợi sau khi những điểm sáng màu đỏ kia rút khỏi người Yêu Dạ, nhìn qua thì thấy sắc thái trên cơ thể Yêu Dạ nhạt đi vài phần.

Sau đó La Chỉnh dẫn những điểm sáng đó vào thân của cự kiếm, những đường vân chằng chịt trên thân cự kiếm bắt đầu tản ra ánh sáng màu đỏ.

“Lên!”

Theo mệnh lệnh của La Chỉnh, Yêu Dạ chợt loé lên, thân thể nhẹ nhàng nhẩy lên chuôi của thanh cự kiếm giống như không có trọng lượng, hai cánh tay thon dài trắng nõn nằm nhẹ chuôi kiếm, thân cự kiếm hơi lay động một chút, sau đó bị nàng rút hết cả thanh ra khỏi mặt đất.

Một thanh cự kiếm dài một trượng đối với Yêu Dạ mà nói cũng là một thứ khổng lồ, nhìn qua thì dường như không xứng với thân thể của nàng lắm, nhưng sau khi Yêu Dạ lưu loát sử dụng Kiếm Vũ thì lại giống như trời sinh, nàng đã có thể khống chế thanh cự kiếm cực lớn này!

Cuối cùng Yêu Dạ thu chiêu, vững vàng cầm cự kiếm lại xuống đất. Yêu Dạ hoá thành những đốm sáng kiếm linh rồi hợp lại thành một thể với kiếm linh bên trong cự kiếm, về lại trong cơ thể La Chỉnh.

“Thanh cự kiếm này, ta muốn!” La Chỉnh cười nói, rõ ràng hăn vô cùng hài lòng với chuyện này.

“Cũng chưa nói không cho người!” Tiểu Điệp trừng hăn. Thật ra ngay cả nàng cũng hiểu thanh cự kiếm này vô cùng thích hợp với La Chỉnh. Nếu như kiếm linh của hăn được trang bị thanh cự kiếm này thì có thể khiến thực lực của hăn tiến lên thêm một cấp.

Đúng vào lúc này, các tia sáng trên bầu trời càng ngày càng ít đi, các loại đồ vật cứ không ngừng rơi xuống.

Ví dụ như Xích Lô Tử Huyền Thiết, Tinh Thần Văn Thiết dùng để luyện khí,... cũng rơi xuống từng đồng từng đồng, cuối cùng là một vườn thuốc được tia sáng kia hút về. Sau khi vườn thuốc đã ổn định ở một góc, đôi mày thanh tú của Tiểu Điệp bỗng nhiên nhướng lên, nhanh chóng dời bước đi sang.

Điều được chú ý nhất ở linh dược là tuổi thuốc. Huyết Đại Ma Đế rời đi đã nhiều năm như vậy, linh dược trong vườn thuốc kia không có ai xử lý, chỉ sợ đã tồn tại trên mấy vạn năm, số linh thảo quý hiếm nhiều năm như thế, nếu như còn có thể sống sót, có lẽ cũng bán được với giá trên trời!

“Vườn thuốc này...” La Chỉnh vừa dứt lời thì thấy Tiểu Điệp đã bất ngờ quay lại tóm lấy La Chỉnh, hai tay dùng sức quăng một phát: “Vườn thuốc không liên quan gì đến người, người cứ ở trong đó ngâm cho tốt đi là được!”

Sau đó thân thể La Chỉnh bay lên không trung, vẽ ra một đường vòng cung rồi nặng nề rơi xuống giữa ao máu Giao Long. Vừa mới rơi vào trong đó, La Chỉnh lập tức cảm nhận được một cảm giác nóng hổi từ làn da truyền đến!

Không ngờ máu Giao Long lại nóng như vậy!

Từ sau khi La Chỉnh có được thân thể linh khí, hắn có thể chịu đựng độ nóng của ngọn lửa bình thường, còn máu Giao Long này không phải là lửa mà lại có thể khiến La Chỉnh cảm thấy nóng bỏng, đúng là vô cùng kỳ lạ.

Có điều loại cảm giác nóng bỏng này chỉ kéo dài một lát rồi hắn cũng dần dần thích ứng được, không chỉ không cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu, giống như đang ngâm ở suối nước nóng vậy.

Ngâm nhiều máu Giao Long như thế, lỗ chân lông khắp người La Chỉnh nở ra, bắt đầu hấp thu các chất dinh dưỡng trong máu Giao Long, hắn từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Nhìn thấy La Chỉnh tập trung tu luyện, Tiểu Điệp bĩu môi, bắt đầu tập trung sắp xếp lại linh thảo linh dược trong vườn thuốc. Lần này nàng muốn khôi phục thực lực nên vẫn còn thiếu vài loại dược liệu mẫu chốt, hy vọng có thể tìm thấy được trong vườn thuốc này.

Chưa tới nửa giờ sau, La Chỉnh bỗng nhiên mở to mắt, đan điền của hắn hơi rung động, chân nguyên trong đó liên tục tràn ra, từng sợi chân nguyên di chuyển thuận theo kinh mạch toàn thân. Không ngờ hắn lại đột phá trong lúc ngâm máu Giao Long.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Bí Thuật Phù Văn

Tốc độ tăng tu vi của La Chỉnh cũng không phải chậm, chỉ có điều so với những thiên tài kia thì cũng chẳng nổi bật.

Cho dù so sánh với những sĩ tộc trong Đông Vực cũng hơi thua kém một chút. Ví dụ như lúc La Chỉnh tiếp nhận nhiệm vụ đầu tiên của Thanh Vân Tông, Mạnh Thường Quân chỉ mới là cảnh giới Tiên Thiên Nhất Trọng, nhưng đến lúc gặp lại thì Mạnh Thường Quân đã là Tiên Thiên Ngũ Trọng rồi.

Có điều, bình thường để tu vi tăng lên nhanh chóng như vậy sẽ phải trả một cái giá rất lớn, lợi dụng một vài đan dược giúp nâng cao cảnh giới, cường chế tăng tu vi của bản thân, cái giá phải trả là căn cơ không vững. Một khi căn cơ không vững sẽ ảnh hưởng đến việc nâng cao cảnh giới trong tương lai.

Có điều trong Đông Vực, võ giả Chiếu Thần Cảnh đã có thể xưng bá một phương, phần lớn mọi người vốn không nghĩ đến chuyện đột phá Chiếu Thần Cảnh để bước vào Thần Đan Cảnh, thậm chí là cảnh giới cao hơn!

Căn cơ của La Chỉnh vô cùng vững chắc, vào những lúc thích hợp La Chỉnh còn tiến hành áp chế bản thân, cho đến khi hoàn toàn không thể áp chế được nữa mới để bản thân tùy ý đột phá. Chuyện này cũng giống như tinh mãn tự tràn, sau khi tích góp đến một mức nhất định thì sẽ đột phá một cách tự nhiên.

Sau khi ổn định lại tu vi của bản thân, La Chỉnh cũng không lộn xộn, tiếp tục ngồi tĩnh tọa trong ao máu Giao Long. Mặc dù Giao Long không phải là Chân Long, nhưng trong máu của nó cũng chứa đầy năng lượng cường đại lại tinh thuần, để loại năng lượng này tùy ý gột rửa nhục thể của mình sẽ rất có lợi.

Có điều cho dù là La Chỉnh thì mức độ hấp thu cũng có giới hạn, máu Giao Long ở tông môn lục phẩm cũng là thứ vô cùng trân quý, cho nên mới phải dùng cái ao tinh xảo như thế để chứa. Hấp thu lâu như vậy mà cũng không thấy máu trong ao vơi đi bao nhiêu.

Đúng lúc này, trong đầu La Chỉnh bỗng nhiên truyền đến tiếng cười “hắc hắc”.

Sau khi con Thanh Long kia cắn nuốt tinh phách Giao Long, hình như nó sôi nổi hẳn lên, có thể là tinh phách Giao Long đã tẩm bổ cho thần hồn của nó, để thời gian Thanh Long tỉnh táo nhiều hơn.

“Người cười cái gì?” La Chỉnh hỏi.

“Cái này... Máu Giao Long kia, có thể cho ta hấp thụ được chứ?” Thanh Long cười nói.

La Chỉnh trợn trắng mắt. Không ngờ cũng có lúc con Thanh Long này biết ngại, lúc trước nó nhìn trúng thứ gì thì nhất định phải lấy cho bằng được.

Có thể là vì vừa mới lấy tinh phách của con Giao Long kia xong mà giờ lại mở miệng nói với La Chỉnh thì với tư cách là một con Chân Long cao cao tại thượng, đúng là có hơi mất thể diện thật.

“Nhưng máu Giao Long này cũng không phải của một mình ta. Nói thế nào thì Tiểu Điệp cũng có một nửa.” Trên mặt La Chỉnh lộ ra vẻ khó

xử. Thật ra là La Chỉnh muốn bóc lột một chút gì đó từ chỗ con Thanh Long này.

Không ngờ con Thanh Long này cũng không ngốc: “Hừ! Nha đầu kia gian xảo hơn người nhiều. Giá trị những linh thảo linh dược trong vườn thuốc kia cũng không kém gì một ao máu Giao Long này. Trong vườn thuốc ở đằng kia có một gốc Thái Âm Ma Phí Thảo tám nghìn năm, chỉ một gốc đấy thôi cũng đủ hơn cả ao máu Giao Long này rồi. Người vẫn muốn chia mỗi người một nửa với nàng ta sao?”

Sao ánh mắt của con Thanh Long này lợi hại thế? Dù đang ở trong đầu La Chỉnh nhưng chỉ cần cảm nhận một chút là có thể nhận ra được mấy thứ có giá trị.

Thật ra trong mắt của Thanh Long, dù là Thái Âm Ma Phí Thảo hay là một ao máu Giao Long này cũng chỉ giống như đồ bỏ mà thôi. Cho dù là cây Thiên Tuyệt Đạo cực kỳ trân quý kia cũng chỉ có thể được đánh giá là “bình thường”. Nếu không phải bây giờ nó ở cái dạng này thì nhất định sẽ không đi hấp thu máu Giao Long. Lúc này nó quan tâm ao máu Giao Long như vậy cũng là do tình thế bắt buộc mà thôi. Chỉ là, nó không biết phải làm thế nào để mở lời.

“Nhưng nếu ta thật sự hấp thu ao máu Giao Long này thì chỉ sợ nha đầu kia sẽ không chịu bỏ qua đâu.” La Chỉnh vẫn cố chấp nói như trước, trong mắt lộ ra vẻ gian xảo.

Thanh Long trầm ngâm một chút rồi mới lên tiếng: “Nhóc con, người nói đi, muốn cái gì? Ta có thể truyền thụ cho người! Có điều công pháp tu luyện của tộc Chân Long chúng ta thì giờ người hoàn toàn không có cách nào nhận nổi. Nếu như muốn bí tịch công pháp, ta cũng không cho người quá nhiều được. Mà dù có cho người cũng không dùng được!”

“Ta cũng không có ý đó, đây là tự người nói đấy nhé.” Lúc này lại đổi thành La Chỉnh cười hắc hắc.

“Đã vậy, ta sẽ truyền thụ cho người phương pháp chế tác phù văn! Phương pháp này được xem như là đỉnh cao của trình độ chế tạo phù văn trong tộc Chân Long chúng ta.” Lúc này Thanh Long mới lên tiếng.

Thật ra Thanh Long đã định truyền thụ một vài thứ cho La Chỉnh từ lâu rồi. Với vốn kiến thức và tầm mắt của Thanh Long, thì chỉ cần truyền một vài thứ cho La Chỉnh cũng có thể cho hắn rất nhiều lợi ích. Chỉ là tu vi và cảnh giới hiện tại của La Chỉnh quá thấp, có rất nhiều thứ La Chỉnh vốn không hiểu được, hoặc là không cách nào phát huy.

Ngược lại bí thuật vẽ phù văn thì có thể truyền cho La Chỉnh được. Dù sao phù văn trên thế giới này nhiều lắm, cũng có rất nhiều phương diện cần dùng đến. Nếu La Chỉnh trở thành một phù văn sư xuất sắc thì rất nhiều phiền phức sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Ví dụ như ảo trận sư của Đông Vực thật ra chính là một biến tướng của phù văn sư. Chỉ là ảo trận sư sử dụng rất nhiều loại phù văn đặc biệt để dựng nên ảo trận, mà một ảo trận cỡ lớn thường làm từ mấy trăm phù văn, thậm chí có trận còn dùng tới nghìn phù văn, nếu phải giải thích thì thật ra ảo trận sư cũng là một loại phù văn sư.

Luyện khí cũng cần đến phù văn. Khi luyện khí dùng một vài phù văn đặc biệt có thể làm tăng xác suất luyện khí thành công lên rất nhiều, thậm chí còn thăng cấp vũ khí. Luyện đan cũng cần phù văn, lý do thì cũng giống như luyện khí.

Bây giờ La Chỉnh đã có con đường phát tài là Thiên Diễn Tinh Hoa, thậm chí còn từng có lần muốn dựa vào Thiên Diễn Tinh Hoa để trở thành một vị luyện khí sư. Thế nhưng cho đến nay La Chỉnh cũng chỉ mới nắm

giữ được cách dung luyện. Phần quan trọng nhất trước đó là rèn luyện binh khí thì La Chỉnh lại chưa thử sức lần nào.

Dưới tình huống như vậy, nếu như Thanh Long đồng ý truyền thụ một bộ bí thuật phù văn thì không còn gì tốt hơn.

Thanh Long vừa nói xong, La Chỉnh lập tức cười nói: “Được vậy thì còn gì bằng! Máu Giao Long này người hút hết đi! Dù sao ta cũng đã hấp thu một lần rồi.”

“Nhóc con người...” Đối mặt với La Chỉnh ngang nhiên lừa bịp tổng tiền, Thanh Long cũng không biết làm thế nào.

Tiểu Điệp ghi chép hết lại từng gốc linh dược trong vườn thuốc một lần, xử lý những linh dược này cần phải vô cùng cẩn thận, nếu như không biết mà tùy tiện chạm vào thì tổn thất không thể lường trước được. Ví dụ như Bồi Anh Thảo, nếu tùy tiện chạm vào thì rễ của nó sẽ phát ra tiếng khóc thê lương nỉ non của trẻ con, sau đó gốc cây này lập tức khô héo, hoàn toàn mất đi giá trị. Lại ví dụ như “nước bọt Hỏa Long”, chỉ cần chạm vào một chút sẽ bị nhiễm phải hỏa độc vô cùng khó giải.

Bằng thủ pháp đặc biệt, sau khi Tiểu Điệp xử lý xong những linh dược này, nàng nghĩ đến La Chỉnh còn đang ngâm trong ao máu, mà ở đây lại có vài loại linh thảo có thể hoà vào đó để tinh lọc chân nguyên, tẩy rửa đan điền, củng cố tu vi của hắn.

Nàng cũng không phải là người nhỏ mọn, hơn nữa làm sao Tiểu Điệp không nhìn ra tiềm lực của La Chỉnh? Tu vi như thế đã có kiếm linh hoá hình, nhân vật như vậy, lớn lên trong Vân Điện thì tương lai tiền đồ rộng mở, nghĩ thôi cũng biết có thể đem đến cho Vân Điện lợi ích thế nào.

Ngay sau đó nàng đào ra vài cọng linh thảo đi tới cạnh ao máu, đôi mắt đẹp liếc nhìn xuống dưới, lập tức đơ cả người.

“Máu Giao Long!” Tiểu Điệp không thể ngờ La Chỉnh mới ngậm một hời mà máu Giao Long đã không còn nữa? Điều này sao có thể!

Máu Giao Long cũng không phải là vật phàm! Dù không thể so với máu Chân Long, nhưng nếu người bình thường muốn hấp thu cũng tốn sức vô cùng. Ngậm một lần có thể hấp thu mấy chục giọt máu Giao Long cũng đã giỏi lắm rồi! Hơn nữa ở đây có tới một ao máu Giao Long! Đừng nói La Chỉnh, cho dù là nàng cường ép hấp thu hết máu Giao Long thì chỉ sợ cơ thể cũng nổ tung mà chết.

“Máu Giao Long? Ta không cần thận, cho nên hấp thu hết rồi!” La Chỉnh gãi gãi đầu cười hắc hắc nói. Một ao máu Giao Long tặng hết cho Thanh Long, thật ra cũng khiến hân hoi ngượng.

“Người! Người thật sự hấp thu...” Tiểu Điệp mở to hai mắt, đánh giá La Chỉnh. Bất kể như thế nào thì nàng cũng khó tưởng tượng ra được, rốt cuộc làm sao mà La Chỉnh hấp thu hết được lượng máu Giao Long nhiều như vậy.

Thế nhưng từ này đến giờ La Chỉnh vẫn ở trong ao máu, hân cũng không thể nào dời máu trong ao đi nơi khác, hân cũng không nói dối...

“Một ao máu Giao Long đó!” Trên mặt Tiểu Điệp lộ ra chút buồn bực. Bây giờ nàng không cần ngậm máu Giao Long nữa, nhưng chỉ là nếu để ao máu này lại trong Vân Điện thì có thể làm một phần thưởng vô cùng tốt.

“Đã nói là mỗi người một nửa, người đã hấp thu nhiều máu Giao Long như vậy, những rương báu kia cũng không cần cho người!” Tiểu Điệp thở phì phì nói.

“Như vậy làm sao được!” Lúc này La Chỉnh mặc kệ: “Người đã lấy vườn thuốc linh thảo, chỉ cần giá trị của một gốc Thái Âm Ma Phí Thảo là đã bằng một ao máu Giao Long rồi, làm như ta là đứa con nít ba tuổi dễ lừa gạt thế?”

“Người là đàn ông! Tính toán chi li thế thì cự kiếm Huyết Ma Đại Đế mà người cầm đi có phải cũng muốn chia đôi hay không!” Tiểu Điệp lập tức đáp trả.

Vì vậy một nam một nữ này liền ngồi giữa một đồng truyền thừa của tông môn lục phẩm mà cãi vã...

Cuộc tranh cãi này cũng không tiếp tục được bao lâu, cuối cùng âm ỉ cũng không có kết quả, hai người quyết định mở rương bảo vật ra trước.

Xác định bên trong rương bảo vật màu vàng và rương bảo vật màu đen xem rốt cuộc là chứa thứ gì rồi sau đó lại bàn về vấn đề phân chia.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Tiên Mộ Linh Đăng

Ngay từ đầu đã giao ước mỗi người một nửa, rương màu đỏ và rương màu xanh La Chỉnh cũng có phần.

Mười mấy cái rương màu đỏ được đem xuống, La Chỉnh có được bảy cái. Giờ đã biết thứ màu đen trong rương bảo vật màu đỏ là dùng Ma Yểm Tinh Hoa để tinh luyện ra linh hồn tinh hoa, có thể tác động trực tiếp tới linh hồn, không có tác dụng phụ nào, dùng để cường hóa linh hồn của chính mình, hoặc là đem đi trao đổi thì giá trị cũng không tệ.

Huyết Phách Cửu Đầu Long trong rương màu xanh thì lại càng quý giá. Trong sáu rương màu xanh La Chỉnh lấy đi ba cái.

Chẳng qua nhìn rương màu xanh xếp thành một đống, La Chỉnh lại nhìn chăm chăm vào Tiểu Điệp.

“Nhìn ta làm gì!”

Tính tình Tiểu Điệp cũng không phải tốt lắm, tuy rằng đã hứa chia cho La Chỉnh một nửa truyền thừa, thế nhưng trơ mắt nhìn nhiều thứ tốt như vậy bị một mình La Chỉnh lấy đi, Tiểu Điệp không đau lòng mới lạ! Cũng may là Tiểu Điệp có tâm võ đạo thuộc loại tương đối rộng lượng, tương đối cởi mở, chứ nếu là một người lòng dạ hẹp hòi thì chắc lúc này đã đau lòng gần chết.

“Không gian trong nhẫn tu di của ta không đủ rồi.” La Chỉnh bất đắc dĩ vẫy vẫy tay.

La Chỉnh vẫn sử dụng cái nhẫn tu di lúc ban đầu, không gian trong nhẫn tu di cầm thạch này cũng không lớn, có điều đối với La Chỉnh lúc đó thì đã đủ dùng.

Bây giờ đối mặt với nhiều ruộng báu như vậy nên cũng khó mà nhét vào.

“Vút!”

Một ánh bạc bay thẳng về phía La Chỉnh, đó là một cái nhẫn tu di được Tiểu Điệp ném qua.

La Chỉnh nhận lấy xem xét một hồi. Không gian trong nhẫn tu di này doạ hấn nhảy dựng lên. Không gian mênh mông trong chiếc nhẫn tu di này, e là có thể cho vào đó gần một nửa hòn đảo.

Chỉ là giá trị của chiếc nhẫn này không rẻ, đáng tiếc hình thức lại là dành cho nữ, mặt trên dùng Canh Kim chế tạo thành một con tiểu phượng hoàng giống thật như đúc.

“Không tồi. Cứ dùng tạm cái này đã vậy.” La Chỉnh cười hắc hắc nói.

Nghe thấy lời La Chỉnh nói, mặt Tiểu Điệp lại tỏa ra khí lạnh. Tên nhóc này đúng là được voi đòi tiên!

Sau khi chia xong ruộng màu đỏ và ruộng màu xanh, Tiểu Điệp tiếp tục mở ba cái ruộng màu bạc ra.

Không ngoài dự đoán của hai người, trong ba ruộng bảo vật màu bạc là ba miếng ngọc giản linh hồn ghi chép công pháp mà Huyết Ma Đại Đế đã từng tu luyện.

La Chỉnh đã có tuyệt kỹ Vạn Sát Sinh Tử Luân của Huyết Ma Đại Đế nên cũng không có ý kiến gì với ba miếng ngọc giản linh hồn còn lại này.

Dù sao mấy thứ như công pháp này chỉ có tham thì thâm.

Vậy nên ba miếng ngọc giản linh hồn này La Chỉnh trực tiếp tặng cho Tiểu Điệp. Việc này khiến Tiểu Điệp hết sức hài lòng.

Ba bản bí tịch của Huyết Ma Đại Đế, chỉ sợ chính nàng cũng không thể tu luyện, có điều cầm đi ban thưởng hoặc làm phần thưởng thì cho dù là trưởng lão của Vân Điện thì cũng sẽ tranh giành nhau.

Khống chế một tông môn tứ phẩm cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa dưới Vân Điện còn có năm tông môn nhị phẩm, cung chủ các cung, trưởng lão, chấp sự, đệ tử tinh anh của Vân Điện đều cần chi tiêu và ban thưởng.

Sau khi mở rương màu bạc thì tiếp đó chính là hai rương màu vàng.

Trong rương màu vàng đầu tiên có chứa một khối đá khắc màu vàng lớn cỡ lòng bàn tay, hơn nữa còn là một khối đá khắc không trọn vẹn.

Thấy khối đá khắc màu vàng này, hai mắt Tiểu Điệp lập tức lóe ra ánh hào quang!

Còn La Chỉnh thấy khối đá khắc màu vàng nho nhỏ này thì hai mắt liền dính chặt vào đó không dứt ra được. Tình hình này có hơi giống với cảm giác khi hần nhìn bức Nhật Nguyệt Tinh Thần lúc trước.

“Người... có thể đọc được?” Tiểu Điệp hung hăng trợn mắt liếc nhìn La Chỉnh. Quả thật nàng không tin!

Bên trong khối đá khắc màu vàng ẩn chứa quy tắc không gian, Tiểu Điệp chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra. Ở Vân Điện nàng có dành riêng một không gian tu di để đặt một khối đá khắc như vậy. Khi tiến vào đó quán tưởng đá khắc, nếu ngộ tính lớn thì có thể hiểu được một chút quy tắc không gian.

Khối đá khắc trong Vân Điện cũng bị sứt mẻ như vậy, có điều khối đá khắc đó có màu xanh, quy tắc không gian chứa trong đó cũng kém xa so với đá khắc màu vàng này!

Thông thường, chỉ khi bản thân lĩnh ngộ được một chút quy tắc không gian, thì mới có nhiều cơ hội để tìm hiểu sức mạnh của quy tắc không gian trong khối đá khắc màu vàng này hơn.

Nếu là võ giả bình thường, lần đầu tiên tiếp xúc với loại đá khắc này thì cũng chỉ thấy đó là một khối đá bình thường, cho dù nhặt được có khi còn tiện tay vứt bỏ.

Tiểu Điệp thấy La Chỉnh vẫn giả vờ giả vịt nhìn chăm chăm vào khối đá khắc màu vàng này không nhúc nhích, ung dung bình thản tìm hiểu nó, nên tất nhiên trên mặt lại lộ ra vẻ mỉa mai. Nàng cũng không tin, ngay cả quy tắc không gian mà La Chỉnh cũng có thể lĩnh ngộ được!

Cảnh giới như thế đã tu luyện được kiếm ý viên mãn thì cũng thôi, hơn nữa có kiếm linh hoá hình cũng đã đủ khiến cho người ta không nói nên lời rồi. Tiểu Điệp vẫn có thể cảm nhận được linh hồn La Chỉnh lớn hơn rất nhiều so với người cùng cấp, nếu hẳn thật sự có thể nhìn thấu quy tắc không gian thì cũng hơi quá rồi.

Chẳng qua vẻ mỉa mai và dí dỏm kia của Tiểu Điệp chỉ kéo dài được trong mười nhịp thở, sau đó, vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc, tiếp nữa là kinh ngạc, là không thể tin được.

Sau khi tiến vào đường chết, La Chỉnh cũng không sử dụng năng lượng không gian của mình, ngược lại khi lấy rương màu bạc hẳn đã từng dùng một lần. Điểm này, trưởng lão Phí Hàm và mấy vị tông chủ đều rõ ràng, thế nhưng Tiểu Điệp thì không biết.

Chính mắt nàng thấy ánh sáng trên khối đá khắc màu vàng mỗi lúc một yếu đi, rõ ràng là La Chỉnh đã lĩnh ngộ lực lượng không gian trong đó.

Hắn thật sự lĩnh ngộ quy tắc không gian!

Lực lượng không gian bên trong loại đá khắc này cũng không phải thứ vô hạn, ví như khối đá khắc màu xanh trong Vân Điện kia, nếu khi lực lượng không gian dồi dào sẽ toả ra ánh xanh nhàn nhạt, nếu một trường lão vào lĩnh ngộ một lần thì về sau ánh xanh sẽ mờ dần, phải để bản thân đá khắc tiến hành khôi phục lại lực lượng không gian mới có thể lĩnh ngộ lần nữa.

Đây cũng là lý do vì sao Vân Điện giới hạn nghiêm ngặt thời gian vào lĩnh ngộ quy tắc không gian trên đá khắc.

Vậy thì khối đá khắc màu vàng sứ mễ này cũng giống như vậy, vào lúc La Chỉnh đang lĩnh ngộ, ánh sáng màu vàng phía trên không ngừng tiêu tán, điều này nói rõ La Chỉnh thực sự đang lĩnh ngộ quy tắc không gian, cho nên lực lượng không gian trên khối đá khắc màu vàng mới không ngừng yếu đi.

Tiểu Điệp vốn còn định châm chọc La Chỉnh vài câu, nhưng lúc này lại không nói gì, trong lòng nàng một lần nữa đang đánh giá lại giá trị của thiếu niên này.

Lúc mới nhìn thấy La Chỉnh, Tiểu Điệp chỉ cảm thấy hắn cũng được coi là thiên tài đứng đầu trong mấy tông môn nhị phẩm mà thôi, chỉ là tu vi hơi thấp, nhưng tiềm lực trong tương lai lại rất lớn.

Dù sao trong đám người đi vào đường chết, chẳng ai có tiềm lực kém cả. Không nói đến Trác Bất Phàm ưu tú nhất, mà còn có Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu của Thanh Vân Tông, Bách Lý Hồng Phong và Kim Xảo Ngưng, bất cứ ai cũng không thể khinh thường được.

Nhưng từ lúc La Chỉnh thi triển ra Thiên Ma Thần Quyền, thậm chí còn có kiếm ý viên mãn, Tiểu Điệp đã đánh giá La Chỉnh cao hơn Trác Bất

Phàm, đây cũng là lý do tại sao vào thời khắc cuối cùng Tiểu Điệp lại kéo La Chỉnh vào trong miệng Giao Long.

Nhưng mà biểu hiện bây giờ của La Chỉnh đã vượt ngoài sức tưởng tượng của Tiểu Điệp! Cho dù là trong Trung Vực, đệ tử đứng đầu của tông môn ngũ phẩm cường đại nhất thì có lẽ cũng khó đánh đồng được với La Chỉnh!

Trong mắt Tiểu Điệp, Đông Vực là một vùng đất nghèo, những năm gần đây cũng không xuất hiện đệ tử đặc biệt xuất sắc nào, giờ đây trong một tông môn nhị phẩm lại bất ngờ xuất hiện một kẻ như vậy nên khiến cho nàng không nghĩ ra được. Bởi vì cho dù là công pháp truyền thừa hay các loại tài nguyên được đầu tư xuống, thì ở Đông Vực cũng chỉ chưa đến một phần mười của Trung Vực!

Điều này cũng giống như hai vận động viên chạy cự li dài, ngay từ đầu võ giả Đông Vực đã thua rồi.

“Đúng rồi. Con Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia! Ly Hồn Hỏa Long Tinh kia cũng không phải là ta tiêu diệt! Vì sao...” Đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Điệp lại một lần nữa trợn to, vậy mà nàng lại quên mất chuyện này!

Lúc đó Tiểu Điệp còn chìm đắm trong mê dục, thần trí không tỉnh táo, căn bản không thể ngăn chặn được Ly Hồn Hỏa Long Tinh! Nhưng sau khi nàng tỉnh lại, Ly Hồn Hỏa Long Tinh đã biến mất. Vấn đề này chỉ có một cách để giải thích, đó chính là Ly Hồn Hỏa Long Tinh đã bị La Chỉnh tiêu diệt.

Có điều nhiều năm như vậy mà Tiểu Điệp chưa bao giờ thân thiết với một gã đàn ông đến thế, chỉ nhớ lại thôi cũng khiến nàng cảm thấy khó xử, thậm chí còn không dám nhớ lại, cho nên chuyện Ly Hồn Hỏa Long Tinh này liền bị nàng tự động lãng quên.

Bây giờ chợt nhớ ra nên đương nhiên Tiểu Điệp cảm thấy không thích hợp.

Cho dù thực lực của La Chỉnh mạnh bao nhiêu thì tu vi cũng chỉ có như thế, con Ly Hồn Hỏa Long Tinh khổng lồ kia cũng không phải là loại La Chỉnh có thể đối phó! Vậy thì cuối cùng La Chỉnh làm thế nào? Làm sao hấn giết được Ly Hồn Hỏa Long Tinh?

Tiểu Điệp không định mở miệng hỏi, có lẽ La Chỉnh cũng sẽ không nói, chỉ có điều Tiểu Điệp khẳng định trên người La Chỉnh chắc chắn cất giấu một bí mật lớn nào đó.

“Chàng trai này, tương lai sẽ vang danh khắp đại lục...” Nhìn La Chỉnh lĩnh ngộ khối đá khắc màu vàng vô cùng nghiêm túc, Tiểu Điệp lặng lẽ nghĩ.

Một lúc lâu sau, ánh hào quang trên khối đá khắc màu vàng từ từ nhạt dần, cuối cùng biến mất, còn trong hai mắt La Chỉnh lại bị nhiễm một vòng màu vàng, rõ ràng là lĩnh ngộ được không ít quy tắc không gian.

Sau khi dời mắt khỏi khối đá khắc màu vàng, La Chỉnh cười hắc hắc nói với Tiểu Điệp: “Người vừa nói gì?”

Tiểu Điệp vốn định nói một câu châm chọc La Chỉnh: “Người nhìn hiểu được sao?”, có điều La Chỉnh lại dùng hành động vả vào mặt nàng, lại còn hỏi vặn lại như vậy lần nữa. Tiểu Điệp chỉ hừ lạnh một tiếng, lười nói nhảm với tên tiểu tử thối này, tay nàng mở ra một rương màu vàng khác.

Thứ chứa trong rương màu vàng này La Chỉnh không cần dùng, đó là một trận đồ, cũng chính là đại trận hộ tông của tông môn lục phẩm này.

Một đại trận hộ tông có thể tăng cường lực chống đỡ kẻ thù bên ngoài vốn có của Vân Điện lên rất nhiều, đối với Tiểu Điệp mà nói tất nhiên có tác dụng rất lớn. Có điều, nếu muốn bố trí được đại trận hộ tông thì cũng

không phải là chuyện đơn giản, tất nhiên trận đồ của đại trận hộ tông này thuộc về nàng.

Đối với chuyện này, La Chính cũng không nhiều lời. Đại trận hộ tông là đồ tốt, có điều lại không có giá trị gì đối với hắn.

Hiện tại chỉ còn lại rương màu đen cuối cùng.

Cho dù là Tiểu Điệp, lúc mở rương màu đen ra cũng cẩn thận từng li từng tí.

Bốn loại rương màu đỏ, xanh, bạc, vàng cũng coi như bình thường, thế nhưng đến rương báu màu đen cuối cùng này lại khiến người ta cảm thấy quý dị.

Nếu như Huyết Ma Đại Đế đặt một vài cơ quan trong đó, hay thậm chí là bí thuật nguyên rửa thì không cách nào dự đoán trước được hậu quả sau khi mở ra.

Có điều lúc mở rương báu vật màu đen ra lại thấy một ngọn đèn màu đen thui đang nằm lẳng lặng bên trong.

Ngọn đèn này chẳng có gì thu hút, chỉ giống như ngọn đèn nhỏ mà nhà bình thường hay dùng để thắp sáng thôi. La Chính hơi buồn bực, nhưng mà đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Điệp lại trợn to lên.

“Đây là Tiên Mộ Linh Đăng!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Lễ Đốt Đèn

La Chỉnh không biết ngọn đèn nhỏ đen thui này có cái gì thần bí, nhưng khi Tiểu Điệp nhìn thấy cái đèn này thì lập tức như bị sét đánh trúng vậy, nếu so sánh thì đủ loại truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế trước đây cũng chưa tính là gì.

Cho dù là cây Thiên Tuyệt Đạo hay mấy thứ như máu Giao Long kia... đều được coi là vật truyền thừa của tông môn lục phẩm này.

Đạt được những truyền thừa này thì có lẽ sẽ giúp Vân Điện tiến thêm một bậc, có điều đối với Vân Điện lúc này mà nói, cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm thôi.

Bởi vì thực lực bây giờ của Vân Điện vốn đang tăng lên nhanh chóng, mặc dù là tông môn tứ phẩm nhưng cũng coi như là thế lực cao nhất trong các tông môn tứ phẩm rồi, chỉ cần thực lực Tiểu Điệp tăng lên, công pháp đạt tới đại thành thì rất có khả năng sẽ dẫn Vân Điện tiến vào hàng ngũ tông môn ngũ phẩm!

Nhưng ngọn đèn nhỏ này lại không giống vậy.

Ở những nơi cách Trung Vực khoảng mấy vạn dặm, cũng chính là trong Bạo Loạn Tinh Hải có một toà mộ Tiên rất lớn.

Chỉ nhìn ý trên mặt chữ cũng đã biết mộ Tiên này chính là một phần mộ của Tiên Nhân.

Cho dù là Tiên Nhân, thành tựu và tuổi thọ gần như dài đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự mài mòn của thời gian như trước.

Nếu Tiên Nhân muốn chết thì nhất định phải trải qua thiên nhân ngũ suy, sau khi làm một vị Tiên Nhân sống vạn năm, thậm chí là mấy vạn năm, thân thể sẽ xuất hiện một số biến hoá không thể thay đổi. Đầu tiên là “quần áo ô ւế”, tiếp theo là “đầu bạc tóc rụng”, sau đó là “đổ mồ hôi dưới cánh tay”, rồi đến “thân thể hư thối”, khi biến đổi đến “không thích ngồi ở chỗ cũ” thì Tiên Nhân sẽ chết.

Năm loại trạng thái suy yếu này chính là thiên nhân ngũ suy.

Có người nói, năm đó vị Tiên Nhân tên là Thiên Miếu Đạo Nhân, cũng là người phi thăng của Đại Thế Giới này. Năm đó vị này phi thăng lên thượng giới tung hoành mấy vạn năm rồi lại quay về quê hương của mình, khi đó vị Tiên Nhân này đã bước vào trạng thái suy yếu cuối cùng là không thích ngồi ở chỗ cũ, chán ghét cả vị trí vốn tốt đẹp của mình.

Trở về quê hương được trăm năm thì ngài xây cho mình một ngôi mộ ở tầng dưới cùng của Bạo Loạn Tinh Hải, rồi mai táng bản thân ở trong đó, vì vậy mộ địa này được gọi là mộ Tiên Thiên Miếu.

Nếu đã là mộ của Tiên Nhân thì tất nhiên sẽ có người nhắm vào, các võ giả trong thiên hạ này tự nguyện liều lĩnh đi mạo hiểm thật sự rất nhiều, nhưng mà người bỏ mạng vì nó cũng không thiếu! Bạo Loạn Tinh Hải vốn là cấm địa của Nhân tộc, hơn nữa bản lĩnh của Tiên Nhân mạnh mẽ đến mức nào? Cho dù là mộ địa thì cũng không phải nơi mà võ giả bình thường có thể tự tiện xông vào.

Từ đó đến nay cũng đã qua mấy vạn năm, rất nhiều võ giả không thu hoạch được gì ở mộ Tiên Thiên Miếu, bởi vì không ai xông vào được bên trong, còn số người bỏ mạng lại nhiều vô kể.

Sau khi hiểu rõ bản thân không thể vào được, số võ giả nhắm vào toà mộ Tiên cũng từ từ giảm đi, vì thế mộ Tiên Thiên Miếu cũng bình yên ngủ say bên dưới Bạo Loạn Tinh Hải.

Thế nhưng vào hai nghìn năm trước, ở trong Trung Vực bỗng nhiên xuất hiện một số ngọn đèn nhỏ, thoát nhìn thì chúng hết sức bình thường, giống ngọn đèn người ta hay dùng như đúc, chỉ có điều dưới đáy ngọn đèn có khắc hai chữ “Thiên Miếu”.

Cũng bởi vì hai chữ này, các lời đồn lung tung lại bắt đầu nổi lên!

Người ta đồn rằng đây chính là ngọn đèn trực bên linh cữu trong mộ Tiên Thiên Miếu, chỉ cần thắp sáng chín ngọn đèn cùng một lúc là có thể thông qua đó để tiến vào mộ Tiên.

Lúc đó những cường giả ở Trung Vực gom được tổng cộng sáu cái Tiên Mộ Linh Đăng. Sáu cái Tiên Mộ Linh Đăng này chia ra để mấy đại tông môn tứ phẩm và cường giả của tông môn ngũ phẩm nắm giữ.

Để tiến vào mộ Tiên, những cường giả này đã thương lượng sẽ thắp sáng Tiên Mộ Linh Đăng cùng một lúc, thế nhưng cũng chỉ có sáu cái Tiên Mộ Linh Đăng nên rõ ràng không thể nào mở mộ Tiên Thiên Miếu ra được. Nhưng lại không có tung tích gì của ba cái Tiên Mộ Linh Đăng còn lại, khả năng lớn nhất là lạc ở dân gian, rơi vào tay một số cao thủ không xuất thế.

Một ngọn đèn nhỏ như vậy, nếu muốn tìm được ở Trung Vực rộng lớn này thì đúng là chuyện mơ mộng hão huyền.

Vì vậy cuối cùng mấy tông môn lớn cũng nghĩ ra một cách, đó chính là tổ chức “lễ đốt đèn”.

Lễ đốt đèn này được tổ chức hằng năm, với dân chúng bình thường thì đó là ngày lễ đốt đèn lồng, thả đèn bay lên trời mà thôi. Ngày này là hội lớn

của đám trẻ con, bọn nhỏ cầm các loại đèn lồng đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Thế nhưng đối với đám cường giả trong Trung Vực thì đây chính là lúc dùng để thắp sáng Tiên Mộ Linh Đăng!

Bọn họ chiêu cáo thiên hạ, hy vọng người đang giữ Tiên Mộ Linh Đăng này có thể thắp sáng nó!

Ở viên của mỗi cái Tiên Mộ Linh Đăng còn có một ấn ký nho nhỏ, khi mỗi cái Tiên Mộ Linh Đăng khác được thắp sáng lên thì sẽ có một ấn ký trên đó được sáng lên.

Lễ đốt đèn cứ thế trôi qua như vậy, từng năm lại từng năm. 200 năm trước, mỗi lần đến lễ đốt đèn thì ấn ký trên Tiên Mộ Linh Đăng cũng chỉ sáng lên sáu cái, điều này nói rằng chỉ có sáu cái Tiên Mộ Linh Đăng được thắp sáng lên.

Nhưng vào lễ đốt đèn 150 năm trước, Tiên Mộ Linh Đăng đã có bảy ấn ký sáng lên! Nói cách khác là đã có người lấy được cái Tiên Mộ Linh Đăng thứ bảy, hơn nữa đã chuẩn bị xong để xông vào mộ Tiên. Bởi vì không loại trừ có một số người lấy được Tiên Mộ Linh Đăng nhưng lại vì thực lực của bản thân còn quá yếu, hoàn toàn không dám xông vào mộ Tiên!

Sau lần đó, trải qua 120 năm, cũng chính là 30 năm trước, cuối cùng cái Tiên Mộ Linh Đăng thứ tám cũng được lạng lễ thắp lên!

Ngay lập tức, toàn bộ võ giả trong Trung Vực đều nhiệt huyết sôi trào. Mấy đại tông môn tứ phẩm và tông môn ngũ phẩm đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ nốt ngọn đèn cuối cùng là có thể mở đường thông vào mộ Tiên Thiên Miếu. Thậm chí còn có lời đồn, trong vòng ba năm tới ngọn đèn cuối cùng nhất định sẽ được thắp lên!

Không ngờ một lần đời này lại đến 30 năm.

“Không ngờ, để võ giả ở Trung Vực chờ đợi nhiều năm như thế, mà ngọn Tiên Mộ Linh Đăng cuối cùng lại ở trong tay Huyết Ma Đại Đế... Nếu không phải ta mở ra truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế thì e là cái Tiên Mộ Linh Đăng này vĩnh viễn cũng không thể được thắp lên.” Tiểu Điệp thản nhiên nói.

Nghe Tiểu Điệp kể lại nguồn gốc của ngọn Tiên Mộ Linh Đăng này, La Chỉnh cũng thở dài một hơi. Không ngờ rằng chỉ một cái mộ Tiên lại có lực hấp dẫn lớn như thế.

Không biết cái mộ Tiên Thiên Miếu này có liên quan gì đến Tiên Phủ kia hay không? Có điều, mặc dù Tiên Phủ kia tốt, nhưng với thực lực bây giờ của La Chỉnh thì cũng chẳng có cách nào để mở ra, hẳn chỉ có thể được coi là chủ nhân tạm thời mà thôi, vốn không thể sử dụng bất cứ thứ gì trong Tiên Phủ.

“Ngọn Tiên Mộ Linh Đăng này...” La Chỉnh chỉ vào ngọn đèn nhỏ nói.

“Linh Đăng là của ta...” Tiểu Điệp kéo dài giọng nói. Có lẽ là thấy vẻ bất mãn trên mặt La Chỉnh nên nàng lại lập tức nói: “Dù sao người cũng là người của Vân Điện ta, nếu như có cơ hội thắp ngọn Tiên Mộ Linh Đăng này, tất nhiên ta sẽ dẫn người theo.”

“Ai tin người! Hơn nữa, người là người của Vân Điện sao? Người có thể chứng minh không? Cho đến bây giờ người vẫn chưa nói rõ thân phận của mình!” Nghe lời Tiểu Điệp nói, La Chỉnh càng khẳng định sự quan trọng của ngọn Tiên Mộ Linh Đăng này nên sẽ không dễ dàng buông tha nó.

Tiểu Điệp trừng mắt nhìn La Chỉnh: “Chẳng lẽ nhìn ta giống người xấu như vậy à?”

“Che giấu thân phận, dịch dung, lén vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, âm mưu lấy truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, người nói xem có giống không?” La Chỉnh cười hắc hắc nói.

Xem ra muốn thuyết phục La Chỉnh thì vô cùng khó, suy nghĩ một chút, Tiểu Điệp lấy một tấm lệnh bài từ trong vòng tay ra, ném cho La Chỉnh: “Đây là lệnh bài truyền âm của ta, sau này nếu người ở Vân Điện có thể trực tiếp truyền âm cho ta!”

“Lệnh bài Vân Điện?” Tấm lệnh bài Tiểu Điệp đưa tới trắng như tuyết, mặt sau còn khắc hình từng đám mây màu trắng, ở giữa viết một chữ “Điệp” xinh đẹp.

Nhìn qua thì chỉ là một tấm lệnh bài, không thể để kết luận thân phận thật giả của Tiểu Điệp. Có điều, về chuyện Tiểu Điệp là người của Vân Điện thì ít nhiều gì La Chỉnh cũng suy đoán được.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Điệp tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, mà Thử Luyện Giả Chi Lộ chỉ có Vân Điện và mấy tông môn nhị phẩm dưới trướng Vân Điện mới có quyền mở ra, nếu nàng không phải là người của Vân Điện, muốn trà trộn vào cũng không dễ dàng như vậy.

Có điều hành động vừa rồi của La Chỉnh chính là muốn ép Tiểu Điệp nói ra thân phận của mình, tránh để bản thân lại đoán tới đoán lui. Thấy nàng thà giao lệnh bài cho mình cũng không muốn nói thân phận nên La Chỉnh cũng không có cách xử lý nào khác nữa.

Phần lớn truyền thừa Huyết Ma Đại Đế để lại đều ở nơi này, tuy nhiên Tiểu Điệp cho rằng đây cũng không phải là tất cả tuyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, nàng cho rằng Huyết Ma Đại Đế đã phi thăng, những thứ để lại đây chỉ là những thứ Huyết Ma Đại Đế không dùng được, cũng không phải là thứ quan trọng nhất.

Nhưng chỉ cần nhiều đây thôi cũng là một sự trợ giúp đủ lớn cho La Chỉnh rồi.

Còn một đồng đồ dư lại kia, La Chỉnh dùng cái nhẫn tu di kiểu nữ để chứa một phần, những thứ đồ khác tạm thời để Tiểu Điệp thu vào.

Sau khi phân chia hết các loại bảo vật trên quảng trường, Tiểu Điệp lại đi vào Huyết Ma Điện tìm tòi một vòng nhưng cũng không tìm được vật nào có giá trị nữa, lúc này mới thấy hài lòng. Nàng lấy cái chìa khóa tinh thạch ra khỏi đài đá trên quảng trường rồi leo lên con rỗi Giao Long.

Nói đến tuyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, con rỗi Giao Long này cũng được coi như là một loại bảo vật rất quan trọng. Tuy nói con rỗi này đã bị rút hết tất cả khí huyết ra nên trong mắt Thanh Long không còn giá trị để cắn nuốt, thế nhưng với tư cách là một con rỗi Giao Long khổng lồ thì nó đã có giá trị khó có thể lường được đối với Vân Điện.

Ví dụ nếu như xảy ra chiến tranh tông môn, con rỗi Giao Long này cũng đủ để trở thành một vũ khí sắc bén dùng cho chiến tranh. Một lần rồng ngâm, hay thậm chí còn có thể trực tiếp dùng đuôi rồng quét ngang là có thể làm cho tông môn của đối phương tổn thất khó có thể lường được rồi.

Ngồi lên con rỗi Giao Long, bay lượn trên bầu trời Thử Luyện Giả Chi Lộ, đi thẳng một đường, đám võ giả bây giờ vẫn còn đang gian nan đi tiếp chỉ có thể ngửa đầu quỳ lạy.

Đương nhiên đám người Trác Bất Phàm cũng nhìn thấy con Giao Long khổng lồ trên bầu trời kia. Thật ra Trác Bất Phàm đã từng nghi ngờ, có khi nào La Chỉnh và tên đệ tử Vân Điện thần bí kia vẫn chưa chết? Có lẽ con Giao Long này là một thử thách trong Thử Luyện Giả Chi Lộ? Thậm chí là đường tắt để trực tiếp thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ?

Dù sao sau khi La Chỉnh và tên đệ tử Vân Điện kia rơi xuống thì con Giao Long này lại xuất hiện trên bầu trời, chuyện này có hơi trùng hợp.

Có điều khả năng trùng hợp cũng không cao! Trác Bất Phàm không tin dưới tình huống như vậy mà La Chỉnh và tên đệ tử Vân Điện kia vẫn còn sống sót.

Trác Bất Phàm không nghĩ quá nhiều, hắn cũng không có lòng dạ nào để mà suy nghĩ. Trơ mắt nhìn ao máu bay đi ngay trước mắt mình, đã thế hắn còn lãng phí hết ba tấm bùa hộ mệnh, loại đả kích này gần như khiến hắn không hứng thú nổi với bất cứ chuyện gì nữa.

Giống như là một gã cờ bạc, thua tới táng gia bại sản, bây giờ còn lòng dạ nào mà đi quan tâm đến chuyện thắng thua của người khác.

Chỉ chốc lát sau, con rồng Giao Long đã dừng sát ở cửa ra của Thử Luyện Giả Chi Lộ, cái miệng rộng to lớn mở ra, La Chỉnh nhảy xuống trước. La Chỉnh quay đầu lại hỏi: “Người không đi ra ngoài cùng ta sao?”

Tiểu Điệp hơi cười, rồi bỗng nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng hừ lạnh một tiếng, vươn tay điều khiển miệng rồng ngậm lại đánh “âm” một tiếng, cái đuôi Giao Long run run một chút rồi lại bay lên bầu trời, để lại La Chỉnh ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì vẫn đang đứng nguyên tại chỗ.

Cô gái này, thật là không thể hiểu được. La Chỉnh lắc đầu, đi về phía vòng xoáy ở lối ra.

Giờ phút này đám người Trác Bất Phàm vẫn còn đang tiến lên tầng thứ năm của Thử Luyện Giả Chi Lộ, mà phần lớn võ giả còn tập trung ở tầng thứ tư, chỉ có một người lẻ loi bị rơi lại sau cùng.

Đệ tử Vân Điện Triệu Tiểu Hoa đứng trên ụ đá ở biển lửa Phần Thiên, nhìn hơn trăm ụ đá bị sụp, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác than trời, trời không thấu...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Không Biết

Bên dưới cổng vòm, mấy vị tông chủ và trưởng lão Phí Hàm đã đứng ở đó chờ từ lâu.

Trong năm vị tông chủ, sắc mặt khó coi nhất là Thạch Kinh Thiên.

Ba đệ tử của Thanh Vân Tông đều đi vào đường chết, đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào, không biết sống chết ra sao, mà khả năng lớn nhất chính là toàn quân bị diệt.

Tường Vân Tông, Thái Vân Tông và Vân Điện chỉ có một đệ tử đi vào, mặc dù toàn là tinh anh, nhưng ít ra tình hình vẫn tốt hơn Thanh Vân Tông rất nhiều, ít nhất tông môn bọn họ không có chuyện toàn quân bị diệt.

Thạch Kinh Thiên vốn đã gửi gắm rất nhiều hy vọng!

Ba vị đệ tử lần này của Thanh Vân Tông, cho dù tóm ai ra thì e là đều có thể xếp hàng thứ nhất, thứ hai trong những tông môn khác.

Lần Thử Luyện Giả Chi Lộ này vốn hẳn là danh tiếng của Thanh Vân Tông sẽ được đề cao, cũng là lúc Thạch Kinh Thiên hẳn sẽ nổi danh hơn.

Kết quả lại bởi vì một con “đường chết”, tổn thất thảm trọng!

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên không tốt nên mấy vị tông chủ khác và Phí Hàm cũng rất yên lặng.

Mặc dù Trác Bất Phàm chết thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị trưởng lão của Phí Hàm, nhưng mà chỗ Trác đại tiên sinh thì cuối cùng vẫn

cần Phí Hàm lão phải tự mình đi nói rõ.

Ở nơi này đang yên lặng như tờ thì tinh thạch trên cổng vòm bỗng nhiên sáng lên, tốc độ xoay tròn của vòng xoáy kia cũng tăng nhanh.

“Ồ?” Trên mặt trường lão Phí Hàm lộ ra vẻ quái dị: “Xảy ra chuyện gì vậy? Có người ra rồi sao?”

“Sao có thể chứ? Không lý nào lại nhanh như vậy được!” Trên mặt Thạch Kinh Thiên cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Có điều đám tông chủ này đều là người vô cùng thông minh, sao suy nghĩ trong đầu lại không chuyển nhanh cho được? Thông qua Tín Khuê, bọn họ biết rõ phần lớn đệ tử vẫn còn đang cố gắng ở cuối tầng thứ tư, vẫn còn cách một tầng thứ năm của Thử Luyện Giả Chi Lộ nữa mới tới cửa ra, ít nhất phải mất hơn mấy canh giờ nữa mới có thể ra ngoài.

Nếu như lúc này có người đi ra... rất có thể là đám người Trác Bất Phàm!

“Bọn hãn thông qua đường chết rồi sao?”

Trong lòng mấy vị tông chủ vừa mới dâng lên ý nghĩ này thì một bóng người đã chui ra khỏi vòng xoáy.

“La Chỉnh!” Thạch Kinh Thiên hô to một tiếng.

Giờ phút này những người khác rất khó chấp nhận cái loại kích động mạnh mẽ trong lòng này.

Hắn vẫn luôn tin chắc rằng số La Chỉnh vô cùng may mắn, mỗi bước đi của tên nhóc này giống như đã được trời cao an bài rồi vậy. Vì thế sau khi biết La Yên là muội muội của La Chỉnh, có một đạo hãn còn nghi La Yên chính là người đã dẫn dắt La Chỉnh! Sau khi tiến vào Thần Đan Cảnh,

rất nhiều võ giả tin tưởng vào vận mệnh, tin rằng thứ hư vô mờ mịt như số mệnh này tồn tại.

Trong mắt Thạch Kinh Thiên, La Yên gặp chuyện bi thảm như thế dường như là do vận mệnh cố ý an bài sẵn, là thứ hấp dẫn La Chỉnh chạy như điên trên con đường hướng đến đỉnh cao của võ đạo...

Cho dù chỉ là một phỏng đoán rất mơ hồ, nhưng Thạch Kinh Thiên cũng nguyện ý tin tưởng vào nó. Đúng ra là hắn cảm thấy La Chỉnh không có khả năng nào lại bỏ mạng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ này!

Giờ phút này, Thạch Kinh Thiên đã nghiệm chứng được phỏng đoán của bản thân, tất nhiên vô cùng kích động. Hơn nữa điều khiến hắn kích động hơn chính là La Chỉnh nhẹ nhàng lấy được vị trí đứng đầu Thử Luyện Giả Chi Lộ!

Vị trí đứng đầu trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, từ trước đến nay đều do đệ tử Vân Điện đảm nhiệm hết đấy. Từ xưa đến nay đều vậy, không có ngoại lệ.

Trước đó đến nghĩ thôi Thạch Kinh Thiên cũng không dám nghĩ, nhưng mà La Chỉnh lại dễ dàng phá vỡ rào cản này, hơn nữa tốc độ lần này của hắn hình như nhanh đến mức không hợp với lẽ thường rồi.

Dựa theo tốc độ ngày trước, chân nguyên trong những khối đá chân nguyên cực phẩm ở trên cổng vòm kia phải mất khoảng 150 đến 160 khối thì mới có đệ tử đầu tiên đi ra. Nhưng mà lúc này chỉ mới tiêu hao khoảng 100 khối La Chỉnh đã chạy ra đến nơi, hắn phát hiện được con đường tắt nào sao?

Nhìn thấy La Chỉnh đi ra, đám người Long bà bà của Thái Vân Tông, lão già áo trắng của Tường Vân Tông cũng đuổi dài cổ, hy vọng có thể nhìn thấy đám Kim Xảo Ngưng, Bách Lý Hồng Phong sau lưng La Chỉnh.

Nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy vòng xoáy kia có bất kỳ phản ứng nào.

Sắc mặt Long bà bà tối sầm lại, lao ra nhanh như ma, chỉ nháy mắt đã đứng trước mặt La Chỉnh, cây gậy đầu rồng bất ngờ gác ngay trên cổ La Chỉnh, nghiêm nghị hỏi: “Nhóc con! Kim Xảo Ngưng của Thái Vân Tông ta đâu!”

Khí thế của cường giả Thần Đan Cảnh cường đại đến đâu chứ?

Thực lực của Long bà bà này cũng ngang ngửa với Thạch Kinh Thiên, khí thế bất ngờ tản ra giống như một ngọn núi lớn đè xuống vậy, khiến cho La Chỉnh khó có thể thở được. Nếu như là một số võ giả thực lực hơi yếu một chút mà bị áp chế như vậy, nhẹ thì khí huyết vận chuyển bị ngăn cản, ứ đọng ở ngực, nặng thì bị thương ngã ngay xuống đất.

Nhưng mà ở trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, linh hồn của La Chỉnh đã được tăng cường, thân thể lại còn được ngâm qua máu Giao Long, cũng từng ăn Huyết Phách Cửu Đầu Long nên hơi thở của La Chỉnh chỉ hơi bị cản lại, vẻ mặt cũng lập tức khôi phục lại như thường!

Lão thái bà này, ta cũng không nợ bà cái gì nhé. Tính tình La Chỉnh cũng vô cùng bướng bỉnh, nếu như Long bà bà hỏi hấn bình thường thì La Chỉnh sẽ báo một chút tin tức của Kim Xảo Ngưng, chuyện này cũng không có vấn đề gì. Nhưng hết lần này đến lần khác bà ta lại muốn lấy khí thế đè người, trên mặt La Chỉnh hiện lên vẻ châm biếm, thản nhiên nói: “Không biết!”

“Không biết?” Long bà bà cười lạnh một tiếng: “Rõ ràng người đi theo đám Trác Bất Phàm cùng vào đường chết, chẳng lẽ mắt bà lão ta đây bị mù, bị lé rồi sao? Nhìn nhầm? Nếu như người không nói, e là hôm nay người khó xong rồi đấy. Ta khuyên người vẫn nên...”

Lời Long bà bà mới nói được phân nửa thì bỗng nhiên cảm nhận được một luồng cảm giác vô cùng nguy hiểm!

Bà ta hít sâu một hơi, bất ngờ lui về phía sau, sau đó chính là một đường quyền ảnh nổ tung dưới chân bà ta, lập tức tạo thành một cái hố sâu. Mà đá tảng, bùn đất vốn ở dưới đám gạch lát đó toàn bộ đều bị một quyền này nổ bay mất!

Một quyền này của Thạch Kinh Thiên chính là phát ra toàn lực, trên mặt hắc giăng đầy mây đen, hai mắt trợn lên, rõ ràng là đã phần nộ đến cực hạn. Có điều cho dù phần nộ đến như vậy thì sức mạnh trong một quyền này của hắc cũng được khống chế rất tinh chuẩn. Vừa rồi khoảng cách giữa La Chỉnh và Long bà bà chỉ khoảng vài thước, vậy mà lại không bị một quyền này ảnh hưởng đến chút nào.

“Tặc bà tử, người thật sự coi Thạch Kinh Thiên ta là Bồ Tát đấy à?” Thạch Kinh Thiên cắn răng quát.

“Người! Người thật sự dám ra tay! Người cho rằng lão thân ta sợ người à!” Long bà bà vung cây gậy đầu rồng lên, muốn nhào về phía Thạch Kinh Thiên. Long bà bà cũng vừa sợ vừa giận, rõ ràng một quyền vừa rồi của Thạch Kinh Thiên đã xuất ra toàn lực, nếu không phải bà tránh vừa kịp lúc thì có lẽ một quyền này đã khiến bà bị thương nặng, thậm chí còn có thể lấy luôn cái mạng già này của bà ta.

“Vậy người cứ thử xem!” Thạch Kinh Thiên siết chặt hai tay, đứng bất động như núi, trên mặt cười lạnh.

“Đủ rồi!” Phí Hàm bước lên một bước, đứng vững vàng giữa hai người, mặt hướng về Long bà bà lạnh lùng nói: “Long bà bà, đừng hồ đồ nữa! Nếu vẫn tiếp tục hồ đồ, ta sẽ không khách khí đâu!”

Trong mấy người này chỉ có Phí Hàm là trưởng lão, không chỉ có địa vị cao mà thực lực cũng không phải là loại Long bà bà và Thạch Kinh

Thiên có thể so sánh.

Lúc đầu Phí Hàm vốn không định tức giận, nhưng Long bà bà này lại năm lần bảy lượt cố tình gây sự, Phí Hàm cũng không thể nhịn được nữa.

La Chỉnh chỉ là một văn bồi, vừa mới thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ đã bị Long bà bà đối xử như vậy, bị ép hỏi như thế đến Phí Hàm còn không nhìn nổi, huống chi bản thân lão cũng rất thích La Chỉnh. Dù ở bất cứ đâu thì tên nhóc La Chỉnh này cũng có thể nở rộ toả sáng, cho dù đến tông môn ngũ phẩm cũng sẽ được xem là đệ tử hạt giống được quan tâm bồi dưỡng. Hẳn có thể đến Vân Điện chính là một trong những hy vọng tương lai của Vân Điện!

“Phí Hàm trưởng lão, Long bà bà ta...” Long bà bà vẫn còn muốn tranh luận, nhưng bà thật sự không dám lỗ mãng với Phí Hàm.

“Đủ rồi! Long Tiểu Hoa, ta nhắc lại lần nữa, người câm miệng lại cho ta, ngoan ngoãn đứng một bên, đừng để ta phải nói tới lần thứ hai!” Ý uy hiếp trong lời nói của Phí Hàm càng ngày càng đậm, rõ ràng nếu Long bà bà còn nói nhảm nữa thì chắc chắn lão sẽ ra tay trừng trị!

“Xì...”

Nghe thấy trưởng lão Phí Hàm gọi tên Long bà bà, La Chỉnh không nhịn được mà bật cười. Hẳn không ngờ lão thái bà của Thái Vân Tông lại có cái tên như thế nên nhất thời không nhịn cười được.

Long bà bà có một khuôn mặt vừa dài vừa đen, cho dù là lúc còn trẻ thì có lẽ cũng chẳng liên quan gì đến chữ “Hoa”. Mặc dù La Chỉnh cũng biết lấy tên người khác ra để tiêu khiển là một chuyện thiếu đạo đức, nhưng chẳng qua hẳn thật sự không nhịn được.

Trên thực tế, người cười không chỉ mỗi La Chỉnh. Bỗng nhiên nghe thấy Phí Hàm gọi thẳng tên của Long bà bà, trên mặt mấy vị tông chủ khác

cũng mang ý cười. Lão già áo trắng của Tường Vân Tông còn vừa cười vừa lắc đầu.

Bị một tiểu bối cười nhạo như thế, Long bà bà trời sinh dễ giận nên lúc này gần như tức đến mức muốn hộc máu, nếp nhăn trên mặt bà ta bị lõm sâu xuống, cả người sắp phát điên lên rồi.

Nhưng Phí Hàm đang đứng trước mặt, lão cũng đã nghiêm khắc cảnh cáo thì làm sao bà ta dám động nữa chứ?

Phí Hàm nghiêng đầu đi, thật ra trên mặt cũng mang theo nét vui vẻ, nhưng lại nhanh chóng nghiêm mặt nói với La Chỉnh: “La Chỉnh, ta biết rõ lúc đi vào đường chết, không phải nhóm người các ngươi có tám người hay sao? Sao lại không thấy đám người Trác Bất Phàm đâu?”

Lúc này La Chỉnh mới lên tiếng: “Trong đường chết chúng ta gặp phải chút phiền toái, cuối cùng ta rơi xuống một cái vực sâu, còn lúc đám Trác Bất Phàm ra khỏi đường chết cũng không ai bỏ mạng, vì vậy ta đoán có lẽ bây giờ bọn hăn vẫn còn đang ở Thử Luyện Giả Chi Lộ, chắc sẽ ra ngoài nhanh thôi.”

Phía trên vực sâu kia chính là lối vào của đường chết, với thực lực đứng đầu của đám người Trác Bất Phàm kia, đến đường chết còn đi qua được thì con đường thử luyện tiếp theo cũng chẳng phải khó khăn gì lắm.

Nghe La Chỉnh nói bọn họ đã ra khỏi đường chết, lúc này Phí Hàm mới thở phào một hơi, sắc mặt Long bà bà cũng thoáng bình tĩnh hơn một chút. Tuy rằng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ tràn ngập nguy hiểm, nhưng bình thường đệ tử bỏ mạng trong đó cũng không quá nhiều.

“Người nói người rơi xuống vực sâu, vậy tại sao lại thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ nhanh như thế?” Phí Hàm lại hỏi.

Phí Hàm cùng mấy vị tông chủ vẫn không thể giải thích được, tốc độ của La Chỉnh đã vượt khỏi lẽ thường, chẳng lẽ La Chỉnh tìm được đường tắt nào trong vực sâu đó ư?

“Cái này có thể không nói được không?” La Chỉnh hỏi.

“A! Nếu như người cảm thấy không tiện thì cũng không sao.” Phí Hàm cười nói.

Thật ra mấy vị tông chủ đều muốn biết đường tắt này là gì. Dù sao Thử Luyện Giả Chi Lộ không chỉ mở một lần, nếu như bọn họ biết phải đi đường tắt này thế nào thì Thử Luyện Giả Chi Lộ đợt tiếp theo vào ba năm sau có thể truyền thụ cho nhóm đệ tử kế tiếp.

Đáng tiếc là La Chỉnh không nói, bọn họ cũng không thể tiếp tục truy vấn được, nhưng trong lòng cũng tính toán sau này sẽ tìm La Chỉnh để hỏi thăm. Dù sao cũng xác định chắc chắn rằng hắn sẽ trở thành đệ tử tinh anh của Vân Điện, bọn họ là chấp sự của Vân Điện thì vẫn còn có cơ hội.

La Chỉnh không đứng ở cửa chờ cùng mấy vị tông chủ mà đi đến một chỗ khác, tìm một nơi đất trống khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục tĩnh tọa tu luyện.

Chưa tới một canh giờ sau, vòng xoáy dưới cổng vòm bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, sau đó Hoa Thiên Mệnh bất ngờ lao từ bên trong ra!

Trong nháy mắt Hoa Thiên Mệnh lao ra ngoài, người đầu tiên hắn thấy không phải là Phí Hàm, cũng không phải mấy vị tông chủ, ánh mắt của hắn lại rơi trên người La Chỉnh đang ngồi tĩnh tọa cách đó không xa, lập tức ngây ngẩn cả người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Về Đích

Đoàn người bọn họ và La Chinh từ từ đi ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ theo hai lối khác nhau.

Dưới sự dẫn dắt của Trác Bất Phàm, năm người bọn họ rốt cuộc cũng hoàn thành thử thách ở tầng thứ năm, sau khi thông qua thử thách là một con đường bằng phẳng, trực tiếp đi thẳng tới cuối Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Đến lúc này rồi, ai không muốn là người đứng đầu chứ?

Bọn họ thông qua đường chết nên ngắn hơn đường sống cả một đoạn lớn, cực kỳ tiết kiệm thời gian. Nói cách khác, danh hiệu đệ nhất đã định trước sẽ nằm trong năm người bọn họ.

Trác Bất Phàm còn đang đắm chìm trong cơn đả kích vì bị lỗ mất ao máu Giao Long kia nên không kịp phản ứng.

Người đầu tiên phục hồi lại tinh thần chính là Bách Lý Hồng Phong, tuy hấn nhát gan nhưng đầu óc thì vô cùng linh hoạt, hướng chỉ thân pháp của hắn vốn cực kỳ xuất chúng, chốc lát liền xông lên đầu.

Bách Lý Hồng Phong lao ra, mấy người khác cũng lập tức phản ứng lại, liền xông ra ngoài.

Một đoạn đường cuối cùng này chính là so tốc độ và sức bền.

Tốc độ của Bách Lý Hồng Phong tất nhiên là nhanh, thời điểm bùng nổ thì e là ngay cả Trác Bất Phàm cũng chẳng bằng, nhưng sức bền thì lại

hơi kém.

Đoạn đường này cũng không hề ngắn. Nửa đầu Bách Lý Hồng Phong bỏ xa bốn người phía sau.

Đến đoạn giữa, Trác Bất Phàm phát huy tốc độ và sức bền vượt mức bình thường của hắn, đuổi lên được một chút thì cuối cùng cũng cướp được vị trí thứ nhất.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị đã xảy ra. Khí thế của Bách Lý Hồng Phong chợt biến đổi kinh khủng, giống như cả người đều thay đổi, tốc độ của hắn lại một lần nữa tăng lên, đồng thời còn chủ động công kích Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm đương nhiên rất tức giận!

Hắn vốn đã mất đi cơ duyên một lần, tâm tình khó chịu, giờ này thứ duy nhất hắn theo đuổi chính là lấy được danh hiệu đệ nhất, không ngờ Bách Lý Hồng Phong còn dám tìm hắn gây phiền phức? Hồ già không phát uy người ta lại tưởng là mèo bệnh, vì thế hai người vừa tiến lên vừa ra tay.

Đương nhiên, hai người cũng không phải ra tay liều mạng chém giết gì mà phần lớn là quấy nhiễu đối phương, làm chậm tốc độ tiến lên của đối phương.

Cứ như vậy nên ngược lại, ba người Hoa Thiên Mệnh, Bùi Thiên Diệu và Kim Xảo Ngưng lại đuổi kịp.

Chính bởi vì Trác Bất Phàm và Bách Lý Hồng Phong tranh đấu như vậy nên kết quả làm Hoa Thiên Mệnh vượt qua bọn họ, cuối cùng đoạt được vị trí đầu.

Hoa Thiên Mệnh vốn cho rằng danh hiệu đệ nhất đã là của mình, cho nên sau khi lao ra, hắn đã xác định xem có đệ tử nào khác đã đến hay

không. Vậy nên ánh mắt hẩn nhanh chóng xẹt qua Phí Hàm và vài vị tông chủ, không ngờ lại phát hiện ra La Chỉnh vững vàng ngồi đấy từ lâu...

Giờ khắc này Hoa Thiên Mệnh quả thật không thể tin nổi vào mắt mình.

La Chỉnh giống như làm ảo thuật vậy, không hiểu tại sao lại ngồi ở chỗ kia. Chuyện này... cũng không hợp lẽ thường quá rồi.

Dù nhìn từ góc độ nào thì chuyện này đều không thể giải thích được.

Lúc ấy Hoa Thiên Mệnh tận mắt nhìn thấy La Chỉnh rơi xuống vực sâu, lui một vịn bước mà nói thì dù La Chỉnh may mắn không bị con Giao Long kia nuốt trọn, vậy cũng không thể nào đi trước mình được!

Đoàn người Hoa Thiên Mệnh sau khi thông qua đường chết thì hầu như không ngừng tiến lên! Bởi vì lộ trình của đường chết khá ngắn, có thể nói không ai vượt qua tốc độ của bọn họ, dựa theo suy nghĩ của bọn họ thì tốc độ của năm người trong đoàn đã tạo nên kỳ tích lắm rồi.

Kết quả, vừa mới ra ngoài đã thấy La Chỉnh ngồi ở đây. Nhìn hẩn ngồi tu luyện cứ như đã chờ ở đó một thời gian khá dài.

Hoa Thiên Mệnh sao có thể nghĩ ra được là La Chỉnh trực tiếp ngồi trên con rồng Giao Long bay qua thử luyện, hơn nữa hẩn còn phí mất một khoảng thời gian khá dài để “chia của” với Tiểu Điệp.

Hoa Thiên Mệnh đang ngăn người thì phía sau hẩn lại có một người xông tới, đúng là Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm thở hổn hển, vẻ mặt nóng nảy, sau khi khí thế của Bách Lý Hồng Phong kia thay đổi thì như biến thành một người khác, vô cùng khó chơi, hẩn trăm cay nghìn đắng mới thoát khỏi tên kia.

“Thứ hai...”

Trác Bất Phàm thực sự không nghĩ đến chuyện phải tiếp nhận kết quả này, tín điều của cuộc đời hắn chính là chuyện gì hắn cũng phải đứng đầu, thứ nhì thì chẳng có ý nghĩa gì. Hiện tại hắn lại đứng sau Hoa Thiên Mệnh, sự thật này hắn không nhận cũng không được.

Tất cả đều do tên Bách Lý Hồng Phong kia, lúc cuối cứ như chó điên, rõ ràng là một tên rất nhát gan, vậy mà bỗng nhiên lại lên cơn, thật sự vô cùng khó chơi. Đợi sau khi vào Vân Điện lại thu phục hắn!

Ai biết Hoa Thiên Mệnh lại lắc đầu với Trác Bất Phàm nói: “Người không phải thứ hai.”

“Ta không phải thứ hai?” Trác Bất Phàm sửng sốt, rõ ràng hắn đã hiểu sai ý của Hoa Thiên Mệnh, hắn cho rằng Hoa Thiên Mệnh muốn an ủi mình, giống như “nếu không có Bách Lý Hồng Phong quấy người thì chắc chắn người sẽ là đệ nhất” linh tinh gì đó.

Kết quả Hoa Thiên Mệnh lập tức nói: “Người là thứ ba.”

“Thứ ba?” Trác Bất Phàm trừng mắt hỏi: “Ai đệ nhất?”

Hoa Thiên Mệnh chỉ chỉ La Chính cách đó không xa: “Hắn mới là đệ nhất.”

Trác Bất Phàm lúc này mới nhìn đến La Chính, đôi mắt trừng to như chuông đồng: “Hắn... Hắn... Hắn... La Chính! Hắn làm sao có thể ở chỗ này? Không phải hắn đã chết rồi sao?”

So với Hoa Thiên Mệnh, nghi hoặc trong lòng Trác Bất Phàm càng nhiều hơn!

Cho dù nằm mơ hăn cũng không nghĩ ra vì sao La Chỉnh có thể lấy được đệ nhất mà còn bình yên vô sự, chẳng lẽ con Giao Long kia ăn chay?

Hay là... con Giao Long kia đưa La Chỉnh lại đây?

Trác Bất Phàm cũng là nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh, La Chỉnh có thể ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ trước bọn họ thì có lẽ cũng chỉ có khả năng này. Nhưng Trác Bất Phàm lại nghĩ không ra, vì sao con Giao Long kia không ăn La Chỉnh mà còn đưa hăn đến cửa ra của Thử Luyện Giả Chi Lộ?

Chẳng lẽ Giao Long ở Thử Luyện Giả Chi Lộ vốn là một con đường tắt, nó cũng không ăn thịt người?

Không thể không nói, Trác Bất Phàm có thể suy luận đến trình độ này thì cũng được coi là rất giỏi rồi, cho dù hăn nghĩ đến đâu đâu nhức óc thì cũng không thể ngờ được rằng con Giao Long kia chính là một con rối, thực ra đã bị khống chế. Hăn cũng càng không thể tưởng được rằng, ao máu mà hăn trăm cay nghìn đắng mới lấy được kia, cuối cùng lại bị La Chỉnh hấp thu sạch sẽ, mà những cơ duyên La Chỉnh thu hoạch được, thực tế rất có thể vốn dĩ nên thuộc về Trác Bất Phàm hăn!

Chỉ là vì La Chỉnh nhảy vào nên mới khiến Trác Bất Phàm lỡ mất dịp may.

Nhưng trên thế giới này rất nhiều chuyện đều là như thế, giữa dòng đời xô đẩy liên tục tạo ra kết quả khác hăn. Ví như lúc ấy Tiểu Điệp kéo Trác Bất Phàm xuống vực sâu mà thương của Trác Bất Phàm không thể phá vỡ kết giới, thì có lẽ cũng chỉ có thể giương mắt nhìn chứ không lấy được truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế.

Lúc này, lốc xoáy lại xoay tròn, người lao tới chính là Bách Lý Hồng Phong.

Trác Bất Phàm vốn còn đang suy nghĩ vấn đề của La Chinh, lúc này đối mặt với Bách Lý Hồng Phong thì giận run cả người: “Bách Lý Hồng Phong, ngươi lại dám ngăn cản ta! Ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt!” Tuy Trác Bất Phàm hiểu, kể cả hấn vượt qua Hoa Thiên Mệnh thì cũng không lấy được danh hiệu đệ nhất, nhưng hấn không nuốt trôi cục tức này.

Bách Lý Hồng Phong nghe Trác Bất Phàm nói vậy thì âm trầm cười nói: “Hắc hắc, ngăn cản ngươi thì sao? Ngươi có thể làm gì ta?”

“Ngươi...” Trác Bất Phàm có ý muốn đánh một trận với Bách Lý Hồng Phong.

Lúc này lão già áo trắng của Tường Vân Tông lên tiếng: “Hồng Phong, qua bên này với ta!”

Bách Lý Hồng Phong là đệ tử thân truyền của ông ta, cũng là sự kiêu ngạo của Tường Vân Tông, nên tất nhiên ông ta không mong Bách Lý Hồng Phong chịu thiệt, đồng thời ông ta cũng rõ Trác Bất Phàm chính là con trai của Trác đại tiên sinh nên cũng không muốn đắc tội với người ta, chỉ có thể kêu Bách Lý Hồng Phong đến bên cạnh, tránh cho đánh nhau thật thì chẳng dễ gì nhìn mặt.

Chẳng qua lúc Bách Lý Hồng Phong nhìn thấy La Chinh thì hai con mắt lập tức trũng lớn như quả chuông đồng. Thấy La Chinh còn sống, hấn cũng cảm thấy khó hiểu.

Chờ sau khi Bách Lý Hồng Phong đi ra thì kế tiếp chính là Bùi Thiên Diệu, sau đó là Kim Xảo Ngưng.

Bùi Thiên Diệu tu luyện công pháp Phật môn, vốn không quá am hiểu tốc độ, cho nên thời khắc dứt phá cuối cùng, tốc độ của hấn ngang với Kim Xảo Ngưng, dường như hai người đều đồng thời lao ra khỏi lốc xoáy!

Vì thế lại có hai người mắt trừng to như chuông đồng, dùng ánh mắt kinh ngạc ngơ ngác nhìn chăm chăm La Chỉnh.

“Các người đều mang vẻ mặt như vậy làm gì!” Phí Hàm thấy không thể nhìn được nữa. Tuy La Chỉnh đi trước họ khiến người ta cảm thấy không thể chấp nhận được nhưng cũng không cần dùng bộ dạng như gặp quỷ nhìn chăm chăm La Chỉnh như vậy chứ? Hắn cũng có phải quỷ đâu!

Nhìn thấy Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu, La Chỉnh mỉm cười, sau đó đứng lên, đi qua vỗ vỗ bả vai hai người.

Hiện tại ba người của Thanh Vân Tông đều đã thông qua thử thách ở Thử Luyện Giả Chi Lộ, hơn nữa còn lấy được danh hiệu đệ nhất, thứ hai và thứ năm.

Thạch Kinh Thiên không ngừng cười ha ha, không biết nên nói cái gì cho phải. Một tông môn nhị phẩm của hắn chỉ vẹn vẹn có ba đệ tử được tham gia, mà cả ba người đều lọt vào top năm, điều này sao lại không khiến hắn vui cho được?

Đối với Thạch Kinh Thiên mà nói, đây quả thực là chuyện còn vui vẻ hơn chính hắn tìm được kho báu!

Nhưng đúng lúc này, Trác Bất Phàm bỗng nhiên hỏi trước mặt mọi người: “La Chỉnh, không phải người rơi xuống vực sâu bị con Giao Long kia ăn sao? Chẳng lẽ Giao Long kia không ăn thịt người? Có phải người cười Giao Long tới đây hay không? Tên đệ tử Vân Điện thần bí kia đâu? Không phải hắn đi cùng với người à?”

Trác Bất Phàm không chút khách khí hỏi ra những suy nghĩ trong lòng mình. Hắn biết, nếu mình lén đến hỏi thì chắc chắn La Chỉnh sẽ không nói. Chẳng qua nếu ở trước mặt trưởng lão Phí Hàm và các vị tông chủ thì La Chỉnh lại ngoan ngoãn mở miệng!

Đây là tính toán của Trác Bất Phàm.

Trưởng lão Phí Hàm và mấy vị tông chủ nghe thấy chuyện La Chính có liên quan tới Giao Long thì đồng loạt nhìn về phía hắn.

Đối mặt với vấn đề của Trác Bất Phàm, La Chính nhíu mày. Người này, quả nhiên vẫn là muốn nhắm vào mình...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Trác Đại Tiên Sinh

Các đệ tử quan trọng đi vào đường chết đều còn sống ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ, hơn nữa còn lấy được thành tích không tồi, dù là Long bà bà của Thái Vân Tông hay là lão già áo trắng của Tường Vân Tông thì đều rất vui vẻ, đây coi là một kết cục đáng mừng. Chỉ có tông chủ Lam Vân Tông mang vẻ mặt khó coi hỏi: “Chu Thành của Lam Vân Tông ta đâu? Tại sao không nhìn thấy hắn?”

Nghe được câu hỏi của tông chủ Lam Vân Tông, mấy người Hoa Thiên Mệnh đều hơi trầm mặc, cuối cùng vẫn là Trác Bất Phàm nói: “Chu Thành đã ngã xuống trong đường chết rồi.”

Lúc ấy Chu Thành thu thập cây linh thảo trong đường chết, cuối cùng lại bị Hắc Ma Yểm trực tiếp cắn nuốt, hóa thành một đám xương trắng.

Thực ra khi tông chủ Lam Vân Tông nhìn thấy mấy người lũ lượt đi ra mà chỉ có một mình Chu Thành là không thấy đâu, thì trong lòng đã mơ hồ có dự cảm không lành rồi.

Thế giới võ giả tàn khốc như thế, Chu Thành có gan, mạo hiểm đi theo Trác Bất Phàm vào đường chết thì lòng can đảm của hắn cũng đã vượt qua hầu hết các đệ tử khác. Chỉ tiếc là đến cuối cùng, thực lực của Chu Thành lại quá yếu, cho dù là trong Lam Vân Tông thì Chu Thành cũng chỉ xếp hạng thứ tư.

Cho nên Chu Thành đi theo Trác Bất Phàm tiến vào đường chết chính là một lần mạo hiểm, đánh cược rất lớn. Nếu hắn thắng, vậy thì tệ nhất

cũng có thể lấy được hạng sáu của Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhưng cuối cùng vẫn là thua, tất nhiên phải trả giá bằng sinh mạng.

Tông chủ Lam Vân Tông cũng chỉ có thể lắc đầu. Nhưng hẳn lại không biết, Chu Thành chết hoàn toàn là bởi vì sự tham lam của hắn. Nếu hắn không có lòng tham đi ngắt lấy gốc dị thảo màu đen kia thì có lẽ cũng sẽ không bị Hắc Ma Yểm cắn nuốt rồi bỏ mạng.

Trả lời tông chủ Lam Vân Tông xong, Trác Bất Phàm lúc này mới nhìn chăm chăm về phía La Chính. Đương nhiên Trác Bất Phàm sẽ không tùy tiện buông tha cho La Chính, huống hồ hắn vốn vô cùng tò mò, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với La Chính, vì thế hắn trả lời trưởng lão Phí Hàm: “Phí trưởng lão, chúng ta dùng ánh mắt như vậy nhìn La Chính là bởi hắn vốn dĩ nên là người chết rồi!”

“Người chết? Sao lại nói như thế?” Phí Hàm kỳ quái hỏi.

“Đoạn đường cuối cùng của đường chết phải đi qua một cái vực sâu rất lớn, trên đó có những tảng đá không ngừng trôi nổi lên phía cửa ra. Nhưng lúc đi qua đó, năm người chúng ta tận mắt nhìn thấy La Chính bị tên đệ tử Vân Điện kia kéo xuống!” Trác Bất Phàm nhìn chăm chăm La Chính cười nói. Hắn biết rõ mình đến hỏi La Chính thì chắc chắn La Chính sẽ không nói ra sự thực, nhưng nhờ trưởng lão Phí Hàm gây áp lực cho La Chính thì hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều!

“A? La Chính cũng từng nói rồi. Đúng là hắn đã rơi vào một cái vực sâu, nhưng chưa nói là bị tên đệ tử Vân Điện kia kéo xuống.” Phí Hàm gật đầu.

La Chính không muốn nói, Phí Hàm cũng không thể buộc La Chính nói được. Nhưng Trác Bất Phàm nói vậy thì mấy vị tông chủ mới hiểu được La Chính bị đệ tử Vân Điện thần bí kia kéo xuống.

Trác Bất Phàm cười cười rồi lại nói: “Phí trưởng lão, chắc La Chỉnh cũng không nói, phía dưới vực sâu có một con Giao Long đâu nhỉ?”

“Cái gì?” Nghe được những lời này của Trác Bất Phàm, sắc mặt Phí Hàm lúc này mới thay đổi.

Quan sát thông qua Tín Khuê, Phí Hàm và mấy vị tông chủ đều biết rằng trong Thử Luyện Giả Chi Lộ xuất hiện một con Giao Long rất lớn, cũng nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện rất nhiều dải ánh sáng, bọn họ đoán trong Thử Luyện Giả Chi Lộ có dị biến lớn, nếu không làm sao lại xuất hiện con Giao Long này?

Nhưng không ngờ được rằng con Giao Long này vốn dĩ lại ở bên trong vực sâu kia.

“Lúc chúng ta tiến vào vực sâu kia đã bị con Giao Long này đuổi theo, rõ ràng nó là muốn ăn thịt chúng ta luôn. Về phần vì sao La Chỉnh lại bị đệ tử Vân Điện kia kéo xuống, lọt vào trong miệng Giao Long mà không những tránh được một kiếp, còn thông qua được Thử Luyện Giả Chi Lộ trước chúng ta... Ta đây cũng không được rõ lắm. Sợ là Phí trưởng lão phải hỏi La Chỉnh một chút!” Trên mặt Trác Bất Phàm mang ý cười nồng đậm, nhìn chăm chăm mặt La Chỉnh. Hắn muốn nhìn vẻ mặt của La Chỉnh lúc này xem là biểu cảm gì.

Ai ngờ La Chỉnh cứ như không nghe thấy Trác Bất Phàm nói gì, trên mặt chẳng có chút cảm xúc nào!

Không thể không nói, mấy câu của Trác Bất Phàm đúng là gợi lên sự tò mò của các vị tông chủ và trưởng lão Phí Hàm.

Rõ ràng giữa La Chỉnh và Giao Long, còn có đệ tử Vân Điện kia có một mối liên hệ nào đó, nếu không thì tại sao La Chỉnh lại êm đẹp đứng ở chỗ này?

Một con Giao Long thành niên như vậy, dù trưởng lão Phí Hàm gặp trúng thì cũng phải nhượng bộ lui binh, La Chỉnh rơi vào trong miệng Giao Long mà còn có thể sống sót? La Chỉnh may mắn, nhưng cũng không thể may đến mức này được chứ? Giao Long kia cũng không phải người thân của hắn!

Ngay cả Thạch Kinh Thiên cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn La Chỉnh, giống như rất muốn nghe La Chỉnh nói ra ngọn nguồn trong đó. Không đợi Phí Hàm lên tiếng, La Chỉnh đã chủ động chấp tay với Phí Hàm nói: “Phí trưởng lão, thứ cho La Chỉnh ta không thể nói ra ẩn tình bên trong, bởi vì ta đã đồng ý với vị đệ tử Vân Điện kia nên không thể nói được!”

La Chỉnh nói chắc như đinh đóng cột, chính là “không thể nói”. Trác Bất Phàm muốn mượn mặt mũi Phí Hàm để ép hắn nói ra sự thật, điểm này không khỏi cũng quá ngây thơ.

Phí Hàm đánh giá La Chỉnh vài lần, trong lòng lão cũng hơi do dự. Lão nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi: “La Chỉnh, người không muốn nói, tất nhiên có lý do của người, nhưng có một vấn đề ta không thể không hỏi, vị đệ tử Vân Điện kia rốt cuộc là ai? Hắn có phải người của Vân Điện chúng ta hay không?”

Thân phận của đệ tử Vân Điện kia liên quan đến đến toàn bộ Vân Điện, cái này hắn chắc chắn phải hỏi cho rõ ràng.

“Đệ tử có thể nói hắn chắc chắn là người của Vân Điện, nhưng mà thân phận thật sự của hắn thì ngay cả ta cũng không biết.” La Chỉnh lắc đầu nói.

Phí Hàm thở dài một hơi: “Mỗi người đều có bí mật của mình, Thử Luyện Giả Chi Lộ là nơi Vân Điện chúng ta tuyển chọn đệ tử tinh anh. La Chỉnh, chuyện này ta tạm thời có thể không tiếp tục truy cứu, chỉ là sau này hy vọng người có thể cho ta một đáp án.”

La Chỉnh mỉm cười, ánh mắt thản nhiên đảo qua mặt của Trác Bất Phàm, sau đó đứng ở một bên.

Thấy ánh mắt La Chỉnh, Trác Bất Phàm âm thầm cắn răng một cái, hắn không ngờ Phí Hàm thân là trưởng lão mà lại khách khí với La Chỉnh như vậy!

Chỉ là hắn không biết, trong cảm nhận của Phí Hàm, tiềm lực tương lai và tầm quan trọng của La Chỉnh đã vượt qua Trác Bất Phàm hắn. Phí Hàm cũng không bằng lòng ép La Chỉnh nói ra sự thật. Đối với Phí Hàm mà nói, dù La Chỉnh có được cơ duyên gì thì cũng đâu liên quan gì tới lão? Vì chuyện này mà đắc tội với tinh anh có tiềm lực lớn của Vân Điện sao? Thân là trưởng lão, Phí Hàm sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này.

La Chỉnh sống chết cũng không nói, những người khác cũng không thể cạy miệng của hắn nên cái đề tài này liền tạm thời bị ném qua một bên.

Mấy vị đệ tử cũng đi tới phía sau tông chủ tông môn mình, chờ đợi võ giả trong Thử Luyện Giả Chi Lộ xuất hiện.

Lại qua vài canh giờ nữa, bỗng nhiên từ phía xa xa xuất hiện một bóng dáng màu xám. Cái bóng xám kia đi tới cực nhanh, hơn nữa tốc độ phi hành lúc nhanh lúc chậm, lúc xa lúc gần làm người khác không thể nắm rõ.

Phí Hàm nhìn thấy bóng xám kia liền gật đầu: “Không ngờ Trác đại tiên sinh lại chạy đến.”

Trác Bất Phàm nhìn thấy bóng xám kia, trên mặt lập tức hiện lên một tia tươi cười, hét về phía bóng xám: “Cha!”

Người tới một thân áo xám, phong độ bất phàm, khí thế nội liễm làm người ta nhìn không ra thực lực sâu cạn thế nào. Nhân vật như vậy rõ ràng là cùng cấp bậc với Phí Hàm.

“Phí Hàm!” Trác đại tiên sinh chấp tay với Phí Hàm, Phí Hàm cũng vội vàng làm lễ đáp lại.

Mấy vị tông chủ cũng vội vàng hành lễ: “Bái kiến Trác đại tiên sinh!”

“Ừ!” Trác đại tiên sinh hơi gật đầu với mấy vị tông chủ đang hành lễ, sau đó ông ta lại hỏi: “Bất Phàm, xếp thứ mấy?”

Nghe cha hỏi, sắc mặt Trác Bất Phàm tối sầm lại rồi mới lên tiếng: “Bất Phàm vô dụng, lần này Thử Luyện Giả Chi Lộ chỉ lấy được hạng ba.”

“Hử?” Trác đại tiên sinh hơi bất ngờ với kết quả này, từ trước tới giờ lúc nào ông ta cũng nghe được từ “đệ nhất” từ miệng của Trác Bất Phàm, đã có lúc nào lấy hạng ba?

Từ nhỏ đến lớn, cho dù là ăn cơm Trác Bất Phàm cũng ăn loại gạo Long Huyết đặc biệt, hạt nào hạt nấy đều chắc nịch, hơn nữa hạt gạo đỏ tươi. Tuy lực khí huyết chất chứa trong đó không nhiều lắm, nhưng tích lũy theo tháng ngày, mười năm như một, ngày nào cũng ăn thì nghĩ cũng biết lợi ích đem lại cho thân thể tốt tới mức nào?

Hơn nữa giá gạo Long Huyết vô cùng cao, cho dù là hoàng đế của Phần Thiên Cung trong Đông Vực cũng không thể ăn liên tục được.

Nhưng Trác Bất Phàm thì chưa hề ngừng ăn!

Từ cơm đến đồ ăn, rồi đến công pháp tu luyện, và công phu của sư phụ hẳn, cái nào không phải là tốt nhất?

Trác đại tiên sinh đổ cho Trác Bất Phàm không ít công sức, hưởng hồ Trác Bất Phàm còn kế thừa thiên phú của Trác đại tiên sinh, linh ngộ thương ý viên mãn...

Với căn cơ như thế, Trác Bất Phàm không lấy được danh hiệu đệ nhất thì chính là chuyện kỳ quái nhất. Cho nên từ nhỏ đến lớn, Trác Bất Phàm chưa bao giờ bại dưới tay người cùng tuổi.

Đối với chuyến tham gia Thử Luyện Giả Chi Lộ này, Trác đại tiên sinh cũng rất quan tâm, chẳng qua ông ta có việc nên chưa tới, chờ đến lúc xong xuôi hết mọi chuyện, tới nơi thì lại nghe chữ “thứ ba” từ miệng con trai mình.

Đương nhiên Trác đại tiên sinh sẽ kinh ngạc.

Trong đám đệ tử Vân Điện, có ai có thể thắng Bất Phàm con ta? Triệu Tiểu Hoa của Nam Vương Triệu gia? Không thể nào. Nếu trong Vân Điện cũng không ai có thể thắng được Trác Bất Phàm thì những đệ tử trong tông môn nhị phẩm kia căn bản cũng chẳng có tư cách này.

“Ai lấy được đệ nhất?” Trác đại tiên sinh hỏi.

Trác Bất Phàm chỉ chỉ La Chính cách đó không xa.

Ngay khi Trác đại tiên sinh phát hiện ra La Chính mới là Tiên Thiên Tứ Trọng, chân mày rõ ràng nhíu lại.

Nhìn thấy trên mặt Trác đại tiên sinh xuất hiện biểu cảm này, trong lòng Phí Hàm dâng lên một dự cảm không tốt. Phí Hàm rất hiểu tính tình của Trác đại tiên sinh, người này không phải là người khoan dung độ lượng gì, huống chi La Chính còn đè ép cả Trác Bất Phàm, lấy được danh hiệu đệ nhất, lão sợ Trác đại tiên sinh sẽ gây khó dễ cho kẻ tiểu bối như La Chính.

Thạch Kinh Thiên cũng chú ý tới vấn đề này. Nhưng chẳng qua hần chỉ là một vị chấp sự của Vân Điện, ở trước mặt Trác đại tiên sinh, hần không có quyền nói gì hết.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy Trác Bất Phàm khẽ nói cái gì đó bên cạnh Trác đại tiên sinh. Sau khi nói xong, trên mặt Trác đại tiên sinh toát ra nụ cười nhạt, sau đó đi về phía La Chính.

Cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng mà lấy được hạng nhất trong Thử Luyện Giả Chi Lộ? Đây hẳn là chuyện cười đi? Trác đại tiên sinh nghe con nói xong đã hiểu, chẳng qua La Chính này gặp may thôi.

“Người là La Chính đúng không? Chúc mừng người đạt được danh hiệu đệ nhất Thử Luyện Giả Chi Lộ, sau này trở thành đệ tử tinh anh trong Vân Điện ta, chắc chắn sẽ được tập trung bồi dưỡng.” Trác đại tiên sinh cười nói: “Chẳng qua Thử Luyện Giả Chi Lộ này hình như đã xảy ra dị biến gì đó, ta nghe con ta nói, hẳn là có liên quan tới người. Người hãy suy nghĩ cho Vân Điện chúng ta, nói hết từ đầu tới cuối dị biến xảy ra trong đó và nguyên nhân vì sao người có thể dẫn đầu ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ đi.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Truyền Âm

Trác đại tiên sinh mà nói một cách bá đạo không chừa lại con đường sống nào cả.

Từ đầu tới cuối, ý là La Chính không được che giấu dù chỉ một chút.

Trác đại tiên sinh cảm thấy lời mình nói cũng được coi là đã khách khí rồi. Ông ta và Phí Hàm không cùng lập trường. Phí Hàm tuổi tác đã cao, tuy còn đang ở vị trí trưởng lão, nhưng chủ yếu là giúp đỡ Vân Điện mấy việc vặt vãnh như tuyển chọn đệ tử tinh anh. Còn Trác đại tiên sinh thì khác, thực lực của ông ta đang ở thời kì hưng thịnh, chính là trụ cột vững vàng của Vân Điện, căn bản chẳng coi La Chính ra gì. Nếu La Chính không phải đệ nhất thì thái độ của ông ta lúc này có lẽ còn tệ hơn.

Về bảo vật trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, Trác đại tiên sinh cũng rất hiểu biết. Truyền thừa của một tông môn lục phẩm, cho dù là kẻ nào thì cũng sẽ động lòng.

Vừa rồi Trác Bất Phàm đã nói với ông ta, trong Thử Luyện Giả Chi Lộ không chỉ xuất hiện một con Giao Long, hơn nữa còn đột nhiên xuất hiện vô số tia sáng, giống như thu hết tất cả truyền thừa tập trung về cùng một chỗ.

Trác đại tiên sinh không thể tiến vào trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhưng con của ông ta vẫn còn cơ hội đi vào.

Cách ba năm Thử Luyện Giả Chi Lộ mới mở một lần, nhưng đó là bởi để mở ra được thì rất tốn. Mấy trăm viên đá chân nguyên cực phẩm cũng

không phải là một số lượng nhỏ. Nếu có thể ép La Chỉnh nói ra một vài tin tức, thì Trác đại tiên sinh lại bỏ ra một khoản để mở Thử Luyện Giả Chi Lộ ra một lần nữa cho Trác Bất Phàm đi vào. cũng không phải là không thể.

Chỉ cần có thể lấy được một phần truyền thừa của tông môn lục phẩm thì cũng coi như là kiếm được lời lớn rồi.

Những lời này của Trác đại tiên sinh vừa nói ra khỏi miệng thì ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người La Chỉnh.

Trác Bất Phàm mang trên mặt một nét cười lạnh. Lúc trước hỏi người thì người không nói, giờ cha ta tới ép người phải nói đấy. Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên và Phí Hàm hơi đen lại, nhưng đều trầm mặc. Bọn họ cũng không tiện ra mặt đắc tội với Trác đại tiên sinh, về phần mấy vị tông chủ khác thì đương nhiên là trưng ra thái độ chuyện không liên quan mình, dù sao La Chỉnh cũng không phải là đệ tử tông môn bọn họ. Hơn nữa bọn họ cũng hơi ngạc nhiên với những chuyện La Chỉnh gặp phải trong Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Về phần Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu thì chỉ có thể lặng lẽ thở dài một hơi trong lòng, có lẽ lúc này La Chỉnh không thể không cúi đầu.

La Chỉnh chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm Trác Đại tiên sinh rồi bỗng nhiên nói: “Trác đại tiên sinh, ta có thể ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ là nhờ vào cơ duyên của chính ta, dựa vào cái gì phải nói ra từ đầu tới cuối? Dựa vào cái gì phải nói cho ông?”

Trác đại tiên sinh vốn cho là La Chỉnh sẽ thành thật nói ra, cũng có thể sẽ giấu giếm một phần chân tướng, nhưng ông ta vạn lần không ngờ La Chỉnh lại nói ra câu này, chắc như đinh đóng cột!

Ông là cái thá gì? Dựa vào cái gì phải nói cho ông biết?

Nghe được lời nói này của La Chỉnh, sắc mặt năm vị tông chủ và Phí Hàm lập tức tím đen.

Tên nhóc này là muốn chọc trời hả? Tính tình Trác đại tiên sinh vốn đã không tốt, dù là những chấp sự trong Vân Điện trông thấy Trác đại tiên sinh cũng phải nơm nớp lo sợ, La Chỉnh cái này còn chưa trở thành đệ tử tinh anh, văn bối của Vân Điện mà lại dám nói như thế...

Theo lý thuyết La Chỉnh chắc chắn biết về địa vị và thực lực của Trác đại tiên sinh, lúc này bọn họ vừa bội phục sự can đảm của hắn, đồng thời cũng lo lắng cho hắn.

Trác Bất Phàm đứng bên cạnh cũng ngây cả người. Hắn cảm giác như mình chưa tỉnh ngủ.

Từ nhỏ đến lớn, nào có ai dám đứng trước mặt cha hắn nói như thế? Đừng nói là một kẻ ở Tiên Thiên Cảnh bé nhỏ, cho dù là cường giả Thần Đan Cảnh cũng chẳng dám. La Chỉnh này thật đúng là...

Trác Bất Phàm đã cảm nhận được nổi tức giận của cha hắn, hắn cũng hiểu rõ La Chỉnh đã làm một chuyện chết người. Lúc này dù Trác Bất Phàm thân là con trai của Trác đại tiên sinh cũng không dám nói nhiều, sợ chọc giận cha thì hắn cũng gặp họa theo.

“Dựa vào cái gì...” Trác Đại tiên sinh chậm rãi nói: “Ha ha ha, người hỏi ta dựa vào cái gì? Người thật sự cho rằng đoạt được danh hiệu đệ nhất trong Thử Luyện Giả Chi Lộ thì cho là mình một bước lên trời? Một kẻ Tiên Thiên Cảnh bé nhỏ, có tư cách gì hỏi ta dựa vào cái gì? Như vậy ta cho người biết, chỉ bằng bản thân người ở trước mặt ta giống như một con sâu nho nhỏ, con kiến nho nhỏ, trong khoảnh khắc là ta có thể giết chết người! Chỉ bằng điều này!”

Không giống những người khác, khí thế của Trác đại tiên sinh thu hết vào trong, người đã đạt tới thực lực và cảnh giới như ông ta rồi thì cũng

không cần dùng khí thể để áp chế La Chỉnh.

Chính vì vậy khi phát ra càng khiến người ta cảm thấy ông ta đáng sợ.

Về mặt La Chỉnh lại rất tự nhiên, hẳn không thể nói chuyện xảy trong Thử Luyện Giả Chi Lộ ra cho những người khác, hơn nữa hẳn cũng muốn mượn chuyện này nghiệm chứng một chút xem rốt cuộc Tiểu Điện là ai!

Giống như Thanh Long đoán, thực lực Tiểu Điện vượt xa đám đệ tử Chiếu Thần Cảnh, chắc phải tu luyện “tán công” để trùng tu công pháp. Tu luyện một loại công pháp đặc biệt không hề dễ, một khi tu luyện thành công thì sẽ cực kỳ nghịch thiên.

Nếu quả thật như Thanh Long suy đoán thì thực lực của Tiểu Điện trong Vân Điện hẳn là rất mạnh! Chí ít là hơn cả Trác đại tiên sinh!

“Nếu dù thế nào ta cũng không nói thì sao?” La Chỉnh nhàn nhạt cười nói. Ở phía sau, La Chỉnh đã lặng lẽ truyền chân nguyên vào trong lệnh bài Vân Điện của Tiểu Điện.

“Hắc hắc. Nếu người không muốn nói, ta cũng không có hứng thú nghe, trực tiếp sưu hồn là được!” Trác đại tiên sinh căn bản lười uy hiếp La Chỉnh, thế nhưng lại muốn trực tiếp tiến hành sưu hồn La Chỉnh.

Sưu hồn là trực tiếp lợi dụng bí pháp xâm nhập vào trong đầu La Chỉnh, tìm tòi ký ức của La Chỉnh. Rất nhiều cường giả có có năng lực linh hồn cường đại đều biết phương pháp sưu hồn.

Nghe thấy Trác đại tiên sinh muốn trực tiếp sưu hồn, Thạch Kinh Thiên rốt cuộc không đứng yên được nữa. Dù gì La Chỉnh cũng là người của Thanh Vân Tông hẳn, hẳn vội vã đứng ra nói: “Trác đại tiên sinh, La Chỉnh chỉ là nhất thời không nghĩ thông suốt, ngài hãy cho hẳn một cơ hội!” Sau đó hẳn lập tức quay đầu lớn tiếng nói với La Chỉnh: “La Chỉnh,

người mau kể đầu đuôi cho Trác đại tiên sinh nghe, không được giấu giếm!”

Sở dĩ Thạch Kinh Thiên nói với La Chỉnh một cách nghiêm nghị như vậy là bởi hãn sợ La Chỉnh thực sự bị Trác đại tiên sinh sưu hồn! Chuyện sưu hồn này cũng không phải là chuyện đùa.

Vì đọc lấy ký ức trong đầu, đầu óc đối tượng bị sưu hồn thường sẽ bị khuấy loạn lên. Đơn giản mà nói thì nếu La Chỉnh bị sưu hồn, hãn liền biến thành kẻ ngốc!

“Thạch Kinh Thiên, người cắt ngay cho ta.” Trác đại tiên sinh không cho Thạch Kinh Thiên chút mặt mũi nào.

“Trác đại tiên sinh, hà tất phải tính toán với một văn bối? Nể mặt lão Thạch ta...” Thạch Kinh Thiên lại chấp tay một cái rồi cười nói.

“Cút!” Trác đại tiên sinh lạnh lùng nói: “Thạch Kinh Thiên, người có tư cách để ta nể mặt?”

“Thạch tông chủ, không cần cầu xin ông ta.” La Chỉnh thản nhiên nói.

Có Thanh Long bảo vệ linh hồn, hãn cũng không phải ngại chuyện Trác đại tiên sinh sưu hồn. Thanh Long chính là thứ La Chỉnh dựa vào, tuy nói hiện tại Thanh Long vẫn còn rất yếu, thế nhưng sau khi nuốt tinh phách Giao Long rồi lại uống cạn một ao máu Giao Long thì chắc chắn, Thanh Long này sẽ không ngồi yên để hãn gặp nguy hiểm.

Hơn nữa La Chỉnh còn đang chờ.

Hãn muốn nhìn xem rốt cuộc Tiểu Điệp có thể ra tay hay không!

Thạch Kinh Thiên khuyên can không có tác dụng gì, Trác đại tiên sinh lại chậm rãi đi về phía La Chỉnh. Thạch Kinh Thiên ở bên cạnh không dám

ngăn chút nào, còn La Chỉnh thì vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, chẳng qua chỉ hơi thở gấp hơn một chút.

Đến khi Trác đại tiên sinh còn cách La Chỉnh khoảng năm bước, bỗng nhiên một mảnh kí hiệu nho nhỏ chợt xuất hiện bên tai Trác đại tiên sinh, tỏa ra một đốm lửa, sau đó lập tức cháy rụi.

Mấy vị tông chủ đều nhận ra được kí hiệu kia. Đó là kí hiệu chân nguyên truyền âm, thích hợp truyền giọng nói ở khoảng cách xa.

Trác đại tiên sinh nghiêng tai giống như đang nghe người nào đó nói, sau đó lông mày liền nhíu lại, sắc mặt lại càng đen hơn, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn chăm chăm La Chỉnh.

Sau một lúc lâu, Trác đại tiên sinh hung hăng trừng mắt nhìn La Chỉnh, cười lạnh một tiếng: “Coi như người gặp may! Bất Phàm, chúng ta đi!” Sau đó phi thân lên không trung, hóa thành một cái bóng xám, nhanh chóng biến mất.

Lời của cha nhất thời khiến Trác Bất Phàm rớt mòng.

Vốn dĩ Trác Bất Phàm muốn im lặng xem trò hay, mở mắt nhìn cha hẳn đi sưu hồn, biến La Chỉnh thành một tên phế vật ngu ngốc thì vui vẻ biết bao!

Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, Trác Bất Phàm cũng đã cảm thấy La Chỉnh rất mạnh, người này tuyệt đối là đối thủ cạnh tranh có sức uy hiếp và thực lực mạnh mẽ đối với mình trong Vân Điện, nếu như có thể bóp chết La Chỉnh từ trong trứng nước thì chính là chuyện không thể tốt hơn.

Không ngờ một khắc cuối cùng bỗng nhiên cha lại bỏ qua! Chuyện này là sao? Một đường chân nguyên truyền âm vừa rồi là thế nào? Ai có năng lực lớn như vậy? Có thể làm cho cha mình lập tức đổi ý?

Tuy Trác Bất Phàm nghi hoặc đẩy mình, nhưng thấy sắc mặt của cha vẫn đen xì như mực nước thì đến nửa câu hấn cũng không dám nói, oán hận liếc mắt trừng La Chính một cái rồi đi theo bước cha chạy như bay đi.

Chỉ để lại mấy vị tông chủ và trưởng lão Phí Hàm vẫn ngây người, khó hiểu đứng im tại chỗ.

Bọn họ cũng suy tính một vấn đề giống Trác Bất Phàm, vừa rồi rốt cuộc là ai truyền âm cho Trác đại tiên sinh?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Rốt Cuộc Là Nói Gì Đó?

Địa vị của Trác đại tiên sinh ở trong Vân Điện đã rất cao.

Giống như trưởng lão Phí Hàm, tuy rằng cũng là trưởng lão nhưng bởi tuổi tác đã hơi cao, tiềm lực cũng không tiến thêm được bước nào cho nên được xếp vào hạng giữa trong đám trưởng lão.

Còn Trác đại tiên sinh thì khác, ông ta đang ở trong giai đoạn sung mãn nhất, thực lực cũng là trạng thái đỉnh cao, được coi là một trong mấy vị trưởng lão lợi hại nhất Vân Điện.

Vừa rồi, thời gian truyền âm cũng không lâu, có lẽ chỉ nói đúng một câu, vền vẹn chỉ một câu nói đã có thể làm cho Trác đại tiên sinh rút, trong Vân Điện cũng không có mấy người.

Thế nhưng rốt cuộc là ai?

Đây là lần đầu tiên La Chỉnh tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, trước đây thậm chí hẳn còn chưa từng vào Trung Vực, không thể quen biết nhân vật nào ở trên đỉnh Vân Điện được, vậy thì ai lại có thể nói giúp La Chỉnh vào lúc mấu chốt thế này?

Mấy vị tông chủ dù nghĩ thế nào cũng không thể giải thích được!

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên phức tạp nhìn La Chỉnh, trong lúc này, vị đệ tử xuất thân từ tông môn của chính mình lại khiến Thạch Kinh Thiên cảm thấy thật xa lạ.

Thạch Kinh Thiên cảm thấy mình rất hiểu La Chỉnh, cũng biết rõ hầu hết lá bài tẩy của La Chỉnh, nhưng đến giờ khắc này, hắn lại phát hiện, hình như mình hoàn toàn chẳng biết gì về La Chỉnh cả.

Một người ở Tiên Thiên Cảnh có thể làm được đến mức ấy trước mặt Thạch Kinh Thiên, khiến hắn cũng không biết làm sao để hình dung La Chỉnh...

Chẳng qua việc Trác đại tiên sinh gây áp lực tạm thời đã được hóa giải, trong lòng Thạch Kinh Thiên vẫn còn sợ hãi mà lắc đầu nói: “Vừa rồi người quá xúc động.”

“Đúng vậy. La Chỉnh, tuy ta không biết người dựa vào cái gì, nhưng với thực lực của người bây giờ mà trở mặt với Trác đại tiên sinh thì thực sự không phải là hành động sáng suốt. Hôm nay ông ta có thể rút đi, nhưng cuối cùng người cũng là đệ tử Vân Điện, sau này vào Vân Điện rồi, nếu đi đâu ông ta cũng nhắm vào người, thì sẽ thật phiền phức.” Phí Hàm cũng tán thành lời của Thạch Kinh Thiên.

Thực ra trong lòng Phí Hàm đại khái đã có đáp án, phạm vi vốn cũng không lớn, người trong Vân Điện chỉ nói một câu đã khiến Trác đại tiên sinh rút đi e là cũng chỉ có hai ba người, thứ nhất là Điện chủ Vân Điện, thứ hai chính là Điện chủ Vân Điện tiền nhiệm, chẳng qua cái lão quái vật kia hơn trăm năm nay chưa từng xuất đầu lộ diện.

Nói tới nói lui vẫn chỉ có Điện chủ mới có khả năng khiến Trác đại tiên sinh rút đi. Vấn đề là, La Chỉnh thân quen gì với Điện chủ sao? Tại sao hắn tại sao biết Điện chủ? Lại có thể kết bạn với Điện chủ ở đâu?

Hai năm qua Điện chủ cũng đang bế quan, theo lý mà nói thì La Chỉnh căn bản không thể quen biết với Điện chủ.

“Phí trưởng lão, Thạch Tông chủ.” La Chỉnh chớp tay một cái nói: “Vãn bối cũng là bất đắc dĩ, có chút chuyện quan trọng, thứ cho ta không

thể nào nói rõ, cho dù là Trác đại tiên sinh cũng không được! Thử hỏi, cứ cho là vừa rồi ta nhượng bộ thì Trác Đại tiên sinh kia sẽ bỏ qua cho ta sao?”

La Chỉnh nói cũng có lý.

Hai năm qua, thực lực của Trác đại tiên sinh đột ngột tăng mạnh, địa vị trong Vân Điện cũng ngày càng cao, càng ngày càng không cố kỵ, kiêng nể gì cả.

Với tính tình của Trác đại tiên sinh, cho dù La Chỉnh có nhượng bộ nói rõ bí mật trong Thử Luyện Giả Chi Lộ thì chưa chắc hẳn đã tin, hoặc là hoàn toàn tin tưởng, nhưng chắc chắn sẽ tìm một lý do khác để sừu hồn La Chỉnh!

Không có thực lực thì chỉ có thể làm cừu non đợi làm thịt mà thôi. Trong Đông Vực chính là như vậy, bên trong Trung Vực thì cũng không khác gì.

Đúng lúc này, các đệ tử còn lại trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cuối cùng cũng đã đi ra.

“Ha ha ha ha, năm nay ta là đệ nhất!” Một vị đệ tử Vân Điện dẫn đầu chạy ra khỏi đường thử luyện, mang trên mặt vẻ tươi cười của người thắng cuộc. Sau khi đi qua đường sống, vị đệ tử Vân Điện này vẫn một mạch dẫn đầu, hẳn chắc chắn không có ai vượt qua trước mặt hắn. Có thể đoạt được hạng nhất, đối với hắn mà nói vốn là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Dù sao trong đám đệ tử Vân Điện có hai vị thiên tài là Trác Bất Phàm và Triệu Tiểu Hoa còn ở trên đầu hắn, nên căn bản cũng không có khả năng vùng lên.

Chẳng qua Trác Bất Phàm quá mức tự tin, dám xông vào đường chết, còn suốt cả đoạn đường này cũng không nhìn thấy bóng dáng Triệu Tiểu Hoa, hạng nhất đương nhiên là thuộc về đệ tử Vân Điện là hắn.

Nhưng hắn vừa cười xong thì thấy đám người La Chính, Hoa Thiên Mệnh, Kim Xảo Ngưng, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại. Hắn chợt phát hiện tiếng cười của mình rất chói tai, cơ thịt trên mặt co quắp lại, lặng lẽ quay đầu đứng ở một bên.

“Ta là thứ hai!” Đúng lúc này, một tên đệ tử Vân Điện khác cũng lao ra khỏi vòng xoáy với vẻ mặt hớn hở. Xếp hạng hai vẫn là một kết quả khiến người ta thỏa mãn, đương nhiên sau khi ngẩng đầu nhìn thì sắc mặt hắn hầu như giống tên đệ tử Vân Điện trước đó như đúc...

“Thứ ba...”

Chuyện giống vậy vẫn tiếp tục diễn ra, nhất thời chọc cười cả mấy vị tông chủ và trưởng lão Phí Hàm, không khí bị đè nén vừa rồi cũng bị quét sạch.

Dần dần, càng có nhiều võ giả thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ, người cuối cùng đi ra là Triệu Tiểu Hoa.

Thực ra suýt chút nữa Triệu Tiểu Hoa không ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ được, với thực lực một mình gã, căn bản không thể đi qua đoạn đường sống đã bị phá hủy, về phần đường chết thì đến nghĩ gã cũng không dám, chỉ có thể một thân một mình trở lại đài cao, lẳng lặng đợi Thử Luyện Giả Chi Lộ khép lại. Gã cho là mình chết chắc rồi.

Đúng lúc đang một thân một mình, gã thấy trên bầu trời có một con Giao Long to lớn xông về phía mình. Con Giao Long khổng lồ như vậy gần như dọa Triệu Tiểu Hoa sợ tới mức tè ra quần. Suýt chút nữa gã đã té từ trên đài cao xuống biển lửa Phần Thiên mệnh mông kia.

Nhưng gã không ngờ, con Giao Long lại giơ ra cho hắn cái đuôi.

Sau khi hiểu ý của nó, Triệu Tiểu Hoa quyết định đánh cuộc một lần, lại chỗ này đợi Thử Luyện Giả Chi Lộ khép lại thì chết chắc, trước mắt có

lẽ là cơ hội duy nhất của gã.

Ngay sau đó gã liền ôm đuôi rồng của Giao Long vượt qua đường sống.

Mặc dù là người cuối cùng đi ra nhưng Triệu Tiểu Hoa vẫn rất vui vẻ. Đối với gã mà nói, thứ tự đã không quan trọng nữa, chỉ cần có thể nhặt lại được cái mạng mình là được rồi. Dù sao mạng của gã cũng rất đáng giá!

Đợi sau khi tất cả các đệ tử đều ra khỏi Thử Luyện Giả Chi Lộ, Phí Hàm dùng giọng điệu uy nghiêm tuyên bố danh sách đệ tử trúng tuyển vào Tinh Anh Đường trong đợt này.

Vân Điện, ngoài mấy trăm vạn đệ tử thuộc ngũ đại tông môn dưới trướng ra thì còn có các đệ tử bình thường trong Vân Điện ví dụ như Trác Bất Phàm, Triệu Tiểu Hoa, số lượng đệ tử bình thường cũng có tới trăm vạn.

Số lượng này nghe ra thì rất nhiều, nhưng trên thực tế đối với những Vực rộng lớn mà nói thì cũng chẳng đáng là gì. Trong các tông môn tứ phẩm, số lượng đệ tử Vân Điện như thế này vẫn còn ít, giống như Huyết Mộc Nhai và Cửu Tinh Môn cũng là tông môn tứ phẩm, nhưng số lượng đệ tử có lẽ phải lên tới 400 - 500 vạn!

Mà tông môn ngũ phẩm trong Trung Vực thì lại càng là nghìn vạn người, chỉ là võ giả trong tông môn thôi mà đã có thể so với cả một đất nước!

Chẳng qua số lượng võ giả nhiều như vậy, nhưng người có thể trưởng thành cũng không nhiều, trong đó có đến 99% số người cả đời đều chỉ có thể dừng lại ở Tiên Thiên Cảnh, một nhóm nhỏ thì có thể tiến vào Chiêu Thần Cảnh.

Cho dù bước vào Chiêu Thần Cảnh rồi thì cũng chưa đáng là gì, thực sự muốn bồi dưỡng đến cao tầng thì cũng phải trổ hết tài năng khi còn là Chiêu Thần Cảnh, cho thấy đầy đủ thực lực và thiên phú của mình thì mới được tông môn tập trung đào tạo!

Dù là La Chỉnh hay Trác Bất Phàm, hoặc là Kim Xảo Ngưng, chẳng phải cũng trổ hết tài năng mới được chọn ra từ mấy chục, mấy trăm vạn đệ tử đấy thôi. Nhưng cho dù đã đứng đầu trong nhiều người như vậy thì vẫn phải thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ để sàng lọc một lần nữa. Chỉ những đệ tử như vậy mới đủ tư cách bước vào Tinh Anh Đường của Vân Điện.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được, những đệ tử trong Tinh Anh Đường này sẽ là đại diện cho tương lai của Vân Điện!

Khi trưởng lão Phí Hàm tuyên bố danh sách, La Chỉnh tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Điệp trong đám người. Thế nhưng dù tìm vô số lần trong đám đệ tử Vân Điện thì La Chỉnh cũng không tìm ra.

Thuật dịch dung của Tiểu Điệp rất lợi hại, có thể dễ dàng che giấu được ánh mắt của đám Phí Hàm thì đương nhiên cũng dễ dàng giấu được La Chỉnh.

Chẳng qua thuật dịch dung của nàng có lợi hại đến đâu thì cũng khó có thể giấu được Thanh Long...

“Đệ tử Vân Điện bên kia, người số ba, hàng bên trái chính là nàng!” Thanh Long không bỏ lỡ thời cơ nhắc nhở một câu bên tai La Chỉnh.

La Chỉnh liền lần theo số đệ tử Vân Điện, ánh mắt liền tập trung trên người một đệ tử Vân Điện có dáng dấp bình thường, đúng lúc, đệ tử Vân Điện kia cũng ngẩng đầu nhìn.

Ánh mắt Tiểu Điệp chỉ xẹt qua trên người La Chỉnh, khi nàng phát hiện La Chỉnh đang nhìn mình chăm chăm, nàng còn cố ý giả vờ không

biết, căn bản nàng không nghĩ rằng La Chỉnh có thể nhận ra mình.

Nhưng điều khiến Tiểu Điệp thấy lạ là ánh mắt La Chỉnh hết lần này tới lần khác cứ một mực tập trung trên người mình. Lẽ nào, hẳn thật sự phát hiện ra rồi? Làm sao có thể! Tiểu Điệp rất tự tin vào thuật dịch dung của mình, đừng nói La Chỉnh, cho dù là đám cường giả Thần Đan Cảnh kia cũng đừng mơ nhìn thấu được!

Thế nhưng thuật dịch dung của Tiểu Điệp có giỏi hơn nữa thì làm sao giấu giếm được Thanh Long. Thanh Long cũng chẳng nhìn vào bề ngoài để tìm ra nàng, nó chỉ cảm nhận khí tức linh hồn là có thể phân biệt vô cùng chuẩn xác.

Cho dù La Chỉnh cứ một mực nhìn mình chăm chăm thì Tiểu Điệp vẫn giả bộ tùy ý tự nhiên, chẳng qua rất nhanh sau đó nàng liền không giả bộ được nữa... Bởi vì trên mặt La Chỉnh toát ra một nụ cười thản nhiên, phảng phất như cười nhạo nàng rằng, lộ ra hết rồi còn giả bộ?

Cái tên đáng chết này! Vậy mà phát hiện ra thật! Tiểu Điệp bĩu môi, hung hăng trợn mắt một cái về phía La Chỉnh, miệng khẽ mấp máy, chân nguyên truyền âm đến tai La Chỉnh: “Còn nhìn! Nhìn nữa ta liền móc mắt người ra!”

Nghe thấy tiếng nói từ chân nguyên truyền âm của Tiểu Điệp, La Chỉnh càng cười tươi hơn. Dù sao qua thăm dò vừa rồi hẳn cũng biết địa vị của Tiểu Điệp chắc chắn còn cao hơn Trác đại tiên sinh nhiều. Tiểu Điệp mới truyền âm một tiếng đã khiến Trác đại tiên sinh quay đầu đi mất, nghĩ cũng hiểu địa vị của Tiểu Điệp trong Vân Điện cao thế nào!

Ít ra thì dù Phí Hàm có phát hiện ra thân phận của Tiểu Điệp, chỉ sợ cũng không dám nhiều lời nửa câu.

“Này! Vừa nãy rốt cuộc người đã truyền âm nói gì với Trác đại tiên sinh vậy?” La Chỉnh cũng dùng chân nguyên truyền âm cho Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp mỉm cười, trả lời: “Ta nói với hã, chuyện này hã không nên dây vào, lập tức rút ngay cho ta!”

Nghe thấy lời Tiểu Điệp đáp lại, La Chính cũng hết chỗ nói. Mặc dù biết địa vị của Tiểu Điệp rất cao, nhưng không ngờ lại có thể lớn tiếng quát Trác đại tiên sinh, trực tiếp bảo ông ta rút. Cũng khó trách tại sao lúc đó sắc mặt Trác đại tiên sinh lại khó coi như vậy, không nói hai lời, trực tiếp quay đầu liền đi...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Đãi Ngộ

Ánh nắng buổi sớm đầu tiên chiếu xuống, xuyên thấu qua tầng mây dày đặc tản xuống, chiếu ra một cái cầu vồng đẹp đẽ.

Ở những nơi khác, thường phải là khi trời vừa tạnh mưa mới có thể nhìn thấy cầu vồng, thế nhưng ở thành Vân Hải hầu như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

Đây là bởi vì bầu trời trên thành Vân Hải có một khối đá cực lớn trôi lơ lửng, trên khối đá đó còn có một cung điện.

Tòa cung điện này bị mây tầng mây vờn quanh, chỉ khi tiết trời đặc biệt sáng sủa mới có thể thấy những đường viền mơ hồ, chỉ biết cảm thán các thủ đoạn của thần tiên...

Trong mắt người ở thành Vân Hải này, cung điện trôi nổi ở trên bầu trời đó chính là Tiên cung! Người ở trên Tiên cung đương nhiên chính là Tiên Nhân!

Thực tế rất nhiều võ giả trong mắt người thường cũng chẳng khác gì thần tiên. Bọn họ có thể lên trời xuống đất, dời núi lấp biển, hơn nữa còn có thể sống tới mấy trăm năm, thậm chí còn hơn nghìn năm, đây không phải thần tiên thì là gì?

Chẳng qua trong thành Vân Hải có người thường nên đương nhiên cũng có võ giả, tòa cung điện to lớn trên bầu trời kia trong mắt võ giả lại thể hiện một hàm nghĩa khác. Hàm nghĩa này tuy kém hơn mấy loại thần thoại về thần tiên trên Tiên cung, nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu. Bởi vì

bọn họ biết rõ, đó là tông môn tứ phẩm tiếng tăm lừng lẫy trong Trung Vực: Vân Điện.

Vân Điện được thành lập trên một khối đá lơ lửng thật lớn, khối đá lơ lửng này từ đâu mà ra thì cũng không thể nào tìm hiểu được. Sau khi tạo dựng Vân Điện thì lại thông qua trận pháp để thu nạp nguyên khí trời đất, cung cấp cho đông đảo võ giả tu luyện trong Vân Điện. Chính vì thu nạp quá nhiều nguyên khí nên các đám mây cũng thường xuyên tụ lại xung quanh Vân Điện. Cho nên Vân Điện gần như bị quấn trong mây mù suốt năm.

Hôm nay, một truyền tống trận ở bên trái Vân Điện không ngừng lóe ra từng màn sáng. Sau khi những màn sáng đó được hạ xuống thì có người lục tục từ trong đó đi ra.

Khi bước ra khỏi truyền tống trận, La Chỉnh lập tức khịt khịt mũi theo bản năng. Hắn cảm nhận được nguyên khí của trời đất nồng đậm trong Vân Điện, cả người đều có chút ngây ngất. Nguyên khí trời đất nồng đậm như vậy, có lẽ không thể tìm đâu ra trong toàn bộ Đông Vực.

Không chỉ có La Chỉnh, mà Bùi Thiên Diệu, Hoa Thiên Mệnh, Bách Lý Hồng Phong và các đệ tử của mấy tông môn nhị phẩm đều đi lên. Trên mặt họ cũng toát ra biểu cảm say mê, nguyên khí trời đất quá nồng đậm, thậm chí còn khiến cho bọn họ hơi khó thích ứng. Còn đám đệ tử Vân Điện nhìn thấy phản ứng của đám người La Chỉnh thì trên mặt đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

Thực ra, kể cả Triệu Tiểu Hoa, những đệ tử bình thường này cũng không phải tu luyện ở ngay trong Vân Điện. Thông thường bọn họ đều tu luyện trong Vân Tông của thành Vân Hải. Chẳng qua làm đệ tử đứng đầu trong đám đệ tử bình thường của Vân Điện nên những người như Triệu Tiểu Hoa cũng có một chút cơ hội tiến vào Vân Điện. Về phần Trác Bất

Phàm thì bởi vì có cha hấn nên càng thường xuyên tu luyện trong Vân Điện hơn.

Mà bọn hấn bây giờ đều trở thành đệ tử trong Tinh Anh Đường của Vân Điện, danh chính ngôn thuận bước vào Vân Điện.

Mọi người đi theo sau lưng Phí Hàm, đến trước Tinh Anh Đường.

Nhìn nhìn kiến trúc nguy nga trên đường đi, đám người La Chỉnh cũng liên tục cảm thán. Vân Điện thật đúng là danh bất hư truyền, có thể tạo ra một cung điện lớn như vậy trên bầu trời, thực sự khiến người ta chỉ biết nhìn mà cảm thán.

Chẳng qua chuyện tạo ra một cung điện trên trời này nhìn thì khó vậy thôi, chứ chỉ cần hiểu một chút nguyên lý trong đó thì cũng không khó hiểu lắm.

Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, La Chỉnh đã gặp cái loại đá lơ lửng này rồi. Loại phù thạch này dường như có thể loại bỏ trọng lực, trôi nổi giữa không trung. Nếu khối phù thạch đủ lớn thì có thể tạo ra một cung điện ở phía trên.

Thế nhưng một Vân Điện lớn như vậy, sợ rằng phải có một khối đá lớn như một hòn đảo nhỏ mới có thể chịu được. Về phần khối đá lơ lửng lớn như vậy từ đâu mà ra thì La Chỉnh cũng chịu.

Hôm nay rất nhiều mây mù, mọi người đi theo sát phía sau trưởng lão Phí Hàm để vào trong Vân Điện. Xung quanh đều là mây trắng vừa dày vừa nặng, giống như đang đi trong chốn thần tiên, giống như ảo mộng, vừa giả vừa thật.

Chỉ chốc lát sau, cuối cùng đông đảo đệ tử đã tới Tinh Anh Đường.

Giờ này dù là đệ tử tông môn nhị phẩm, hay là đệ tử Vân Điện thì trên mặt đều toát ra vẻ kích động. Hăng hái tiến bước trên con đường võ đạo nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở thành đệ tử tinh anh của Vân Điện, nói không hưng phấn là nói dối.

Nhưng mà đối với La Chỉnh thì đây mới chỉ là một khởi đầu.

Trưởng lão Phí Hàm đưa bọn họ tới Tinh Anh Đường rồi rời đi ngay, chờ người tiếp theo hoàn thành thủ tục bàn giao, mọi người hưng phấn trao đổi âm ỉ, đặc biệt là đệ tử Vân Điện càng khoe khoang độ hiểu biết của mình khắp nơi. Đệ tử Vân Điện dù sao cũng lớn lên trong Trung Vực, quả thực sinh ra đã mạnh hơn mấy đệ tử tông môn nhị phẩm rất nhiều, đến đám đệ tử cùng tông môn của Bách Lý Hồng Phong cũng hào hứng lắng nghe.

Thì ra Tinh Anh Đường cũng chia phân cấp bậc, điểm khác biệt rõ rệt cũng tương tự với điểm tích lũy trong Thanh Vân Tông.

“Mọi người trong Tinh Anh Đường đều được cấp một cái Vân bài. Vân bài này tổng cộng được phân chia theo năm loại màu sắc, lần lượt là tím, vàng, vàng kim, xanh, đỏ. Các loại bí cảnh tu luyện trong Vân Điện có đếm cũng không hết, Vân bài với năm loại màu sắc này thể hiện năm cấp bậc và quyền hạn khác nhau! Chúng ta mới vừa tiến vào Tinh Anh Đường, đương nhiên quyền hạn thấp nhất, cũng chính là Vân bài màu đỏ!”

“Nhưng các người không nên xem thường Vân bài màu đỏ này, những bí cảnh tu luyện được tiến vào thông qua Vân bài màu đỏ cũng đã tốt hơn bí cảnh tu luyện trong tông môn cũ của các người vô số lần rồi!”

Đúng lúc mấy tên đệ tử Vân Điện đang bốc phét thì hai vị chấp sự Vân Điện đi vào Tinh Anh Đường.

La Chỉnh quan sát hai vị chấp sự này, thực lực của hai người đều đang là Thần Đan Cảnh!

Tuy thoát nhìn thì khí thế trên người bọn họ có vẻ không bằng Thạch tông chủ, nhưng hai vị chấp sự thông thường đã là Thần Đan Cảnh thì chứng tỏ Vân Điện đông đúc nhân tài, cường giả Thần Đan Cảnh mà lại làm loại chuyện vụn vặt này...

Chấp sự Vân Điện liếc mắt nhìn đám người La Chỉnh sau đó nói: “Giờ là lúc phân phát Vân bài. Vân bài này là thẻ thông hành để sau này các người ra vào Vân Điện, hơn nữa muốn mở bí cảnh tu luyện trong Vân Điện cũng cần nên hãy chú ý bảo quản.”

Sau đó chấp sự Vân Điện liền chiếu theo danh sách bắt đầu đọc tên.

Đọc đến tên đệ tử nào thì người đó liền đi lên phía trước nhận Vân bài của mình.

Quả nhiên giống như mấy tên đệ tử Vân Điện nói, các đệ tử vừa gia nhập Tinh Anh Đường thì đều được nhận Vân bài màu đỏ, là Vân bài cấp thấp nhất.

Thấy hình dáng Vân bài màu đỏ kia, La Chỉnh chợt nhớ tới lệnh bài truyền âm mà Tiểu Điệp tặng cho hắn. Vân bài và lệnh bài đó vô cùng giống nhau, cùng là một tấm lệnh bài, mặt trái khắc rất nhiều hoa văn đám mây, chỉ là tấm lệnh bài truyền âm của Tiểu Điệp là màu trắng, còn Vân bài thì màu đỏ.

Mới vừa nghe tên đệ tử Vân Điện nói cấp bậc Vân bài chỉ có năm loại màu sắc là tím, vàng, vàng kim, xanh, đỏ, không biết lệnh bài truyền âm của Tiểu Điệp là cấp bậc gì?

Trong đầu La Chỉnh đang nghĩ đến vấn đề này thì vị chấp sự kia bỗng nhiên gọi tên hắn, đồng thời trên mặt chấp sự cũng toát ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì trong tay chấp sự là một tấm Vân bài màu tím!

Vừa rồi vị chấp sự Vân Điện đi nhận Vân bài của nhóm đệ tử tinh anh cũng không cẩn thận kiểm tra từng tấm mà một ném luôn vào trong nhẫn tu di, ông chỉ lấy ra một tấm Vân bài rồi nhìn tên trên mặt trái, liền trực tiếp kêu cái tên đó là được rồi.

Cho nên chấp sự Vân Điện lôi tấm Vân bài trong nhẫn tu di ra rồi chỉ đọc tên phía sau Vân bài mà thôi. Khi ông lấy ra tấm Vân bài màu tím này, lập tức liền trợn tròn mắt. Ông đang nghi không biết có phải lúc làm bùa chú đã lầm lẫn hay không?

Sao lại là Vân bài màu tím?

Năm loại Vân bài tím, vàng, vàng kim, xanh, đỏ đã có quy định rất nghiêm ngặt, bởi vì mỗi màu sắc Vân bài thể hiện quyền tham gia vào bí cảnh tu luyện khác nhau!

Lần đầu tiên gia nhập Vân Điện, trở thành một thành viên trong Tinh Anh Đường thì thông thường đều được phát Vân bài màu đỏ!

Đương nhiên cũng có tình huống ngoại lệ. Ví dụ như có vài đệ tử thiên tài, bởi vì biểu hiện quá mức xuất sắc nên có thể lấy được Vân bài màu xanh, thế nhưng xác suất rất nhỏ, chín năm trước có một vị đệ tử Vân Điện vừa gia nhập đã nhận được Vân bài màu xanh.

Cho dù là tông chủ Thanh Vân Tông - Thạch Kinh Thiên cũng chỉ có một tấm Vân bài màu vàng kim, chỉ ở khoảng giữa mà thôi! Còn bản thân hai vị chấp sự Thần Đan Cảnh này cũng chỉ có Vân bài màu xanh. Không nói khoa trương chút nào, hai vị chấp sự này có năm mơ cũng muốn có một tấm Vân bài màu vàng kim.

Bởi vì một khi có được Vân bài màu vàng kim, Vân Điện sẽ mở ra cho họ càng nhiều bí cảnh tu luyện hơn, hiệu quả của bí cảnh tu luyện đương nhiên tốt hơn Vân bài màu xanh nhiều.

Thế nhưng nếu muốn có được Vân bài màu vàng kim thì vô cùng khó khăn, hai vị chấp sự Thần Đan Cảnh nhin lâu như vậy cũng chưa từng có được.

Kết quả cái tên nhóc gọi là La Chỉnh này, lần đầu tiên tới Vân Điện, vừa gia nhập Tinh Anh Đường mà thôi, vì sao lại có được Vân bài màu tím?

Hai vị chấp sự này nghi chắc chắn là bên trên cầm nhầm! Không cẩn thận lại lấy Vân bài màu tím mà tưởng rằng đó là Vân bài màu đỏ nên phát ra, nếu không thì cũng hết lời để nói.

La Chỉnh nghe thấy chấp sự kêu tên mình thì lập tức đi lên chuẩn bị nhận tấm Vân bài màu tím. Trong đó một vị chấp sự bảo La Chỉnh trước hết phải chờ một chút, ông ta quyết định đi hỏi bề trên trước rồi nói, sau đó liền mang theo Vân bài màu tím bước nhanh rời đi.

“Chắc chắn là nhầm rồi? Vân bài màu tím? Cứ cho là La Chỉnh đứng đầu Thử Luyện Giả Chi Lộ lần này thì cũng không thể nào lấy được!”

“Nói đùa! Thậm chí một vài trưởng lão còn không có được Vân bài màu tím. Thông thường Vân bài màu tím kia đều phát cho trưởng lão, làm sao có thể cho La Chỉnh?”

“Hắc hắc, có lẽ La Chỉnh hơi thất vọng nhỉ? Mừng hụt một phen rồi. Hắn mới ở Tiên Thiên Cảnh, Vân bài màu đỏ cũng đã dư dả rồi!”

Ngay lúc mọi người đang bàn tán hết sức ầm ĩ, vị chấp sự kia đã nhanh chóng trở về, đồng thời ánh mắt phức tạp nhìn La Chỉnh nói: “Tấm Vân bài màu tím này thực sự là của ngươi.”

Nghe thấy lời chấp sự nói, đám đệ tử trong Tinh Anh Đường lập tức bùng nổ.

Chính là cái ‘không sợ ít chỉ sợ không công bằng’. Tất cả mọi người đều là Vân bài màu đỏ - cấp bậc thấp nhất, dựa vào cái gì La Chính người lại được cầm Vân bài màu tím - cấp cao nhất? Chuyện này quá không công bằng!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Đối Mặt Với Đối Thủ Của Mình

Đám đệ tử đến từ ngũ đại tông môn nhị phẩm thì tâm lý còn cân bằng một chút, nhưng tâm lý của đám đệ tử đến từ Vân Điện lại khó mà cân bằng nổi.

La Chính là tên củ hành kia? Cái tên xuất thân từ Thanh Vân Tông đó không phải chỉ giành được một vị trí đứng đầu thôi à? Trước kia lần nào cũng là đệ tử Vân Điện giành được vị trí đệ nhất, sao không thấy đệ tử Vân Điện được nhận Vân bài màu tím?

Thấy mọi người ồn ào nhốn nháo, dáng vẻ tràn đầy căm phẫn, sắc mặt một vị chấp sự Vân Điện trầm xuống: “Còn lao nhao nữa thì ta vứt các ngươi xuống hết!”

Vân Điện là ở trên trời đấy, cao hơn mặt đất cả nghìn mét, có điều tất cả những đệ tử ở đây vốn đều là Chiếu Thần Cảnh, có ném xuống cũng không chết được. Chẳng qua ý uy hiếp trong những lời này không phải là muốn ném chết bọn họ, mà là đuổi bọn họ ra khỏi Vân Điện.

Phần đông đệ tử Vân Điện nghe nói như thế, ai nấy lập tức ngậm miệng lại. Để lên được Vân Điện không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, có vài đệ tử là do cả đại gia tộc dốc hết tâm huyết để bồi dưỡng, bọn họ hăn đỏ mắt thì đỏ mắt, nhưng nếu bị đuổi ra khỏi Vân Điện chỉ vì chuyện này thì cũng quá xui xẻo.

Thật ra trong lòng hai vị chấp sự Thần Đan Cảnh này cũng rất khó chịu. Bọn họ nghĩ mãi mà cũng không hiểu, rốt cuộc tên La Chính này có

lai lịch gì? Sao phần thưởng ban cho người đứng đầu lại là Vân bài màu tím? Chẳng lẽ là kẻ được Điện chủ độc sủng sao? Điện chủ thuần khiết như ngọc, đến nay vẫn chưa có người để song tu bầu bạn, sao lại có thể như vậy...

Khó chịu thì cứ khó chịu, bọn họ cũng không thể xen vào được. Thế giới võ giả chính là như thế, không có công bằng gì để mà nói. Dù sao cũng biết rõ, có lẽ La Chỉnh có một chỗ dựa rất lợi hại là được rồi, không nên tùy tiện đi gây sự với hắn.

Vì vậy thái độ của hai vị chấp sự này lại càng khách khí hơn với La Chỉnh, gần như là dùng hai tay dâng Vân bài màu tím kia lên cho La Chỉnh.

Sau đó hai vị chấp sự Vân Điện này mới giải thích một số điều cần chú ý trong Vân Điện cho mấy tên đệ tử, kể cả phương pháp sử dụng bí cảnh tu luyện và một số khu vực cấm không được vào... Nội quy của Vân Điện vô cùng nhiều, sau khi mất gần nửa canh giờ để nói qua một lượt rồi hai vị chấp sự mới rời đi.

Phần lớn đệ tử Vân Điện lập tức chia thành tốp năm tốp ba tản đi, còn ba người La Chỉnh, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu thì lại cùng nhau đi ra khỏi Tinh Anh Đường, có lẽ tiếp theo là đi nhận một vài thứ lặt vặt, rồi sắp xếp phòng ở của chính mình.

Nhưng mới vừa ra khỏi Tinh Anh Đường, ánh mắt La Chỉnh đã rơi vào một tấm bản đồ cực lớn trên vách tường.

“Đây là bản đồ Trung Vực.” Hoa Thiên Mệnh lên tiếng trước.

Trước kia lúc La Chỉnh còn ở Đông Vực thì cảm thấy Đông Vực bao la rộng lớn, nhưng khi nhìn thấy tấm bản đồ Trung Vực này hắn lại hiểu rõ vì sao có người lại nói Đông Vực chỉ là một nơi hẻo lánh nho nhỏ mà thôi.

Ở một góc trên tấm bản đồ cũng vẽ phương hướng, vị trí và độ rộng lớn của Đông Vực. Sau khi so sánh hai nơi, nếu ví Trung Vực là một con voi thì Đông Vực chỉ là một con heo con mà thôi. Nhìn đơn giản từ độ rộng lãnh thổ thì cả hai không cùng cấp bậc.

Đúng lúc bọn họ đang quan sát kỹ lưỡng tấm bản đồ cực lớn kia thì Bách Lý Hồng Phong cũng đi ra. Nhìn thấy La Chỉnh, hần lập tức cười hì hì nói muốn đi cùng. Bắt đầu từ Thử Luyện Giả Chi Lộ tên này đã thích đi cùng La Chỉnh: “Tấm bản đồ này của Vân Điện ghi chép thật rõ ràng, gần như phân chia rõ hết tất cả những thế lực ở Trung Vực này.”

Nếu võ giả Trung Vực muốn có được những tin tức này thì cũng không khó, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bọn La Chỉnh tiếp xúc với nó.

La Chỉnh không chỉ tìm được vị trí đánh dấu tông môn tứ phẩm Vân Điện trên bản đồ mà còn tìm thấy ba tông môn tứ phẩm khác, theo thứ tự là Huyết Mộc Nhai, Hắc Sơn Tông, Huyền Âm Quán.

Vân Điện chính là tông môn tứ phẩm đứng đầu trong đó, khoảng cách với tông môn ngũ phẩm cũng chỉ còn một bước ngắn, còn ba tông môn tứ phẩm còn lại cũng chỉ hơi yếu hơn so với Vân Điện một chút mà thôi, số lượng cường giả Thần Đan Cảnh trong đó cũng không ít!

Còn về tông môn ngũ phẩm duy nhất tên là Hư Linh Tông nằm ở vị trí trung tâm của Trung Vực, nơi đó gọi là thành Hư Thiên. Quy mô của tông môn ngũ phẩm này lớn hơn Vân Điện, nghe nói tông chủ của Hư Linh Tông đã tu luyện đến cảnh giới mà người thường khó có thể hiểu được.

La Chỉnh ghi nhớ hết những tin tức này vào đầu, nhìn thấy không ít nơi còn có tên riêng của người nào đó, hần lại hỏi: “Sao lại có tên những người kia?”

“Hắc hắc, không phải cường giả nào cũng thích khai tông lập phái, có vài võ giả trời sinh đã quen độc lai độc vãng, hơn nữa bản thân bọn họ cũng

không phải người của đại tông môn nào, vì vậy chỉ có thể ghi tên lên đó thôi!” Bách Lý Hồng Phong giải thích. Hắn luôn thích buôn chuyện và nghe ngóng tin đồn, tất nhiên cũng thuộc mấy thứ này như lòng bàn tay: “Người nhìn góc này xem, ‘tôn giả Nam Hoa - Hướng Thiên Tinh’ chính là một vị cường giả ở phía Nam của Trung Vực.”

Tất cả cường giả đều được đánh dấu ở trên này sao? Trong lòng La Chỉnh hơi động một chút, lướt nhìn mấy cái tên trên bản đồ một lần.

Người được viết tên ở trên bản đồ cũng không nhiều, cơ bản đều là những người đứng đầu ở Trung Vực, tổng cộng chỉ có khoảng mười người mà thôi, có lẽ bọn họ đều đã vượt qua Thần Đan Cảnh!

Ánh mắt La Chỉnh nhanh chóng dừng lại ở một cái tên, Đông Tà Vương - Thôi Tà!

Người này chính là kẻ đã đưa La Yên đi. Trong nháy mắt khi La Chỉnh nhìn thấy cái tên này, ánh mắt hắn ngưng lại. Dù hắn không ngừng kiểm chế dòng suy nghĩ của mình, nhưng Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh vẫn nhạy cảm nhìn ra sự khác thường của La Chỉnh.

Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh đều biết rõ trên lưng La Chỉnh phải gánh áp lực rất lớn, gương mặt khổng lồ xuất hiện trên bầu trời Thanh Vân Tông chính là một trong những người mạnh nhất ở Trung Vực, có điều bọn Hoa Thiên Mệnh cũng không biết rõ người này là ai. Vào lúc này, khi nhìn thấy ánh mắt của La Chỉnh luôn nhìn chăm chăm vào một cái tên, trong lòng bọn hắn cũng đoán ra được bảy phần.

Hoá ra người muốn mang La Yên đi chính là Đông Tà Vương.

“Bách Lý Hồng Phong, thực lực của người này như thế nào?” La Chỉnh chỉ vào tên Thôi Tà hỏi.

Bách Lý Hồng Phong nháy mắt một cái, cười nói: “Thực lực xem như cũng được.”

Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh cũng nhìn chăm chăm vào Bách Lý Hồng Phong, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái. Thực lực xem như cũng được là sao?

Bách Lý Hồng Phong nói tiếp: “Chính là ở Trung Vực không có ai là đối thủ của hãn, đến tông chủ của Hư Linh Tông - tông môn ngũ phẩm cũng kém hãn ba phần! Nói đúng ra thì Thôi Tà là người đứng đầu Trung Vực!”

Nếu như khinh thường có thể giết chết người khác, thì lúc này Bách Lý Hồng Phong đã bị Bùi Thiên Diệu và Hoa Thiên Mệnh khinh thường đến chết hai lần luôn rồi... Trong đầu hai người hiện lên một suy nghĩ, tên Bách Lý Hồng Phong này chính là một thằng ngu, so với thằng ngu Lý Dật Phong kia còn ngu hơn.

La Chỉnh thì lại không để ý đến câu nói đùa này của Bách Lý Hồng Phong mà chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn cái tên trên bản đồ này.

Thật ra đáp án của Bách Lý Hồng Phong cũng không vượt ngoài dự đoán của La Chỉnh. Người chỉ nói một câu đã khiến Thanh Vân Tông giao La Yên ra thì thực lực tuyệt đối không tầm thường. Dù sao Thanh Vân Tông cũng là một phần của Vân Điện, Vân Điện không thể nào lại bỏ qua chuyện như vậy.

Khả năng duy nhất chính là Vân Điện cũng không phải đối thủ của hãn.

Mà Vân Điện chính là tông môn tứ phẩm hàng đầu, thế lực ở Trung Vực cũng gần với Hư Linh Tông - tông môn ngũ phẩm kia. Có thể khiến Vân Điện không lên tiếng được câu nào mà mang La Yên đi, chuyện này đã đủ nói lên thực lực của Thôi Tà rồi.

Người mạnh nhất Trung Vực, người đứng đầu Trung Vực...

Đụng phải loại nhân vật tuyệt đỉnh này, chỉ sợ ở trước mặt hăn, La Chỉnh còn không được coi là một con kiến, chỉ nhỏ bé giống như hạt bụi.

Hăn phần nộ, sợ hãi, kích động... Những cảm xúc này không có bất cứ tác dụng nào, vậy nên hăn chỉ có thể bình tĩnh, trầm mặc, rồi lại bình tĩnh, trầm mặc, chỉ như vậy mới có thể khắc chế cảm xúc của mình.

“Này, La Chỉnh. Người hỏi người này làm gì? Hăn rất nổi tiếng mà, trước đây ở Thanh Vân Tông người chưa nghe nói bao giờ à? Đông Vực các người cũng quá hẻo lánh...”

“Ta còn một ít tư liệu của hăn, nghe nói hăn muốn bố trí đại trận Hợp Hoan gì gì đó, phải lấy ba mỹ nữ cực phẩm để hợp hoan song tu...”

“Hăn còn muốn xưng Hoàng xưng Đế, thành lập Thần Quốc ở Trung Vực. Đây chính là hành động vĩ đại chưa ai thực hiện được trong nghìn vạn năm qua ở Trung Vực... Này! Sao đột nhiên người lại không để ý đến ta, bỏ đi làm gì!”

Bách Lý Hồng Phong cứ lải nhải mãi, còn La Chỉnh thì từ chối không muốn nghe, lững thững mà đi.

Thấy thế, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng đi theo. Có điều, lúc rời đi, Hoa Thiên Mệnh hung hăng trợn mắt nhìn Bách Lý Hồng Phong: “Câm miệng!”

Bùi Thiên Diệu lại nhàn nhạt mắng một câu: “Ngu ngốc!”

Vì vậy Bách Lý Hồng Phong liền ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, dáng vẻ đầy uất ức, vẻ mặt buồn rười rượi nói: “Ta có chộc ai đâu chứ?”

Thông qua tấm bản đồ này, La Chỉnh đại khái cũng hiểu rõ phân bố thế lực ở Trung Vực. Tấm bản đồ này cũng không ghi chép quá kỹ càng, nhưng dù sao cũng không có khả năng Vân Điện lại vẽ bí mật thật sự lên trên bản đồ rồi treo lên công khai.

“La Chỉnh!”

La Chỉnh bước nhanh về phía trước, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu đi theo gọi hăn lại.

“Chuyện gì?” Mặt La Chỉnh mang vẻ ngơ ngác, chán nản.

Cứ như một người gian nan, vất vả học tập, định ra một mục tiêu lớn lao, hy vọng một ngày nào đó được ghi tên lên bảng vàng. Dưới sự nỗ lực hết mình, cuối cùng hăn cũng lấy được một trăm điểm trong cuộc thi, kết quả đột nhiên phát hiện, nếu muốn thực hiện được mục tiêu này thì hăn phải thi được mười vạn điểm, thậm chí là trăm vạn điểm, nghìn vạn điểm mới có khả năng hoàn thành mục tiêu ấy...

Dường như cái mục tiêu lớn lao này đang treo trên bầu trời xa không thể với kia, rồi cười nhạo La Chỉnh.

Không phải là không đủ tư cách mà là đến cửa rồi nhưng La Chỉnh không có cách nào chui vào.

Mặc dù La Chỉnh cứ nói không thể bỏ cuộc được, nhưng nhìn thấy sự chênh lệch như trời và đất kia thì hăn cũng bắt đầu không thể kéo phần hùng tâm kia dậy nổi, vì vậy hăn phải điều chỉnh lại tâm cảnh của mình.

“Thôi Tà đúng là rất mạnh.” Đôi mày kiếm của Hoa Thiên Mệnh hơi nhíu lên: “Người mạnh nhất Trung Vực thì có lẽ chỉ cần hăn muốn, tiêu diệt Vân Điện chúng ta cũng không phải là việc gì khó! Nhưng mà ta lại có một dự cảm, cuối cùng cũng có một ngày, huynh sẽ giết hăn!”

Bùi Thiên Diệu cũng không nhiều lời, chẳng qua chỉ nhàn nhạt gật đầu: “Ta cũng tin.”

Khuôn mặt không cảm xúc của La Chỉnh bỗng nhiên thay đổi, dần dần cũng toát ra một chút ý cười, cuối cùng nhếch môi cười nói: “Các huynh, thật sự tin?”

“Đây không phải là lời an ủi huynh đâu. Nếu như để người khác nghe thấy được, chỉ sợ sẽ cảm thấy chúng ta là người si nói mộng mà thôi. Nhưng mà ta lại tin!” Hoa Thiên Mệnh nghiêm mặt nói, Bùi Thiên Diệu cũng gật đầu theo.

Đôi mắt sâu như đầm nước của La Chỉnh hiện lên một sự rung động phức tạp, phát sáng lên như những ngôi sao lung linh rực rỡ: “Các huynh đã chọn tin tưởng, ta cũng chọn tin tưởng. Cuối cùng cũng có một ngày, ta sẽ giết được hắn!”

Tuy La Chỉnh không rõ mình có thể đi được bao xa trên con đường võ đạo này, nhưng nếu muốn đi đến đỉnh cao võ đạo thì nhất định phải đối mặt với đối thủ này.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Đông Tà Vương - Thôi Tà

Cũng vào lúc đó, ở biên giới cực Đông của Trung Vực, dãy núi lớn Thương Cực.

Dãy núi to lớn giống như có thể vươn lên tới trời xanh, ngăn chặn sự tàn phá của những con sóng lớn trong Bạo Loạn Tinh Hải bên ngoài đại lục. Bởi vì cao hơn mặt biển rất nhiều, nên trên hơn ngàn đỉnh trong dãy núi lớn Thương Cực được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng dày đến mười trượng! Nếu có ai bị rơi vào lớp tuyết này thì hoàn toàn không thể bò ra được. Nơi này chính là khu vực cấm có nguy hiểm tính mạng đối với những người bình thường.

Cho dù là cường giả Chiếu Thần Cảnh thì cũng không dám tùy tiện đi vào. Mặc dù bọn họ biết bay, nhưng bão tuyết cuồng loạn trên đỉnh núi có thể thổi ra ngàn vạn đao gió bất cứ lúc nào! Hơn nữa trong dãy núi lớn Thương Cực cũng có không ít mãnh thú, yêu thú lạ. Thú có thể sống sót trong hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này thì không thể nhỏ yếu được.

Nhưng mà hôm nay, tuyết trên đỉnh núi cao nhất trong dãy núi lớn Thương Cực lại bị tan chảy hết!

Tuyết trên đỉnh núi cao này đã tích trữ mấy nghìn năm, vậy mà hôm nay lại bị tan chảy hoàn toàn, lộ ra thân núi đen xì, hoàn toàn khác với những ngọn núi tuyết trắng xóa xung quanh.

Một gã đàn ông cường tráng, cưỡi trần đứng trên đỉnh núi, thở hồng hộc. Sau lưng hắn còn có một ngọn lửa màu xanh xám đang cháy hừng

hực, dưới chân thì là một con Tuyết Giao dài năm mươi trượng!

Tuyết Giao cũng thuộc tộc Giao Long, thích sinh sống ở nơi có băng tuyết, trời sinh tính tình hung mãnh, thực lực mạnh mẽ!

Một con mãnh thú như thế hôm nay lại nằm dưới chân người đàn ông kia không thể nhúc nhích, trên thân thể to lớn đã bị cháy khét không ít chỗ.

“Tiểu Thôi Thôi! Không phải người nói dẫn ta đi ngắm cảnh tuyết, ăn tim Tuyết Giao sao? Người nướng hết đỉnh núi tuyết này rồi thì ta ngắm cảnh tuyết thế nào?” Sau lưng gã đàn ông cường tráng kia là một cô gái mặc áo lông cáo lơ lửng giữa không trung, nhưng lại bày ra một tư thế nằm mê người, cả người giống như một luồng không khí.

Giọng nàng ngọt ngào quyến rũ, nghe vào tai khiến người ta cảm thấy ngọt hơn cả mấy trăm loại mật hoà quyện cùng nhau! Càng khiến cho huyết mạch người ta sôi trào hơn là cả người nàng, từ trên xuống dưới, ngoài một lớp áo lông cáo ra thì không mặc thứ gì khác nữa. Nàng chỉ dùng cái áo lông cáo kia để che lại những bộ phận quan trọng trên thân thể, còn những chỗ khác lộ ra da thịt còn trắng hơn số tuyết vừa mới tan đi.

“Đừng quyến con mẹ nó rũ ông đây. Muốn ngắm cảnh tuyết thì ông đây cũng đã dẫn người đến rồi, còn muốn ăn tim Tuyết Giao...” Gã đàn ông cường tráng kia nắm một cái, lập tức rút trái tim của con Tuyết Giao sắp chết kia ra. Sức sống của loài sinh vật cường hãn như Tuyết Giao rất mạnh, dù bị thương nghiêm trọng thế nào thì trái tim vẫn mạnh mẽ có lực.

Nhìn qua tim Tuyết Giao chảy máu đầm đìa vẫn còn đang đập, cô nàng kia cực kỳ sợ hãi: “A! Tiểu Thôi Thôi, nhiều máu như vậy thì ăn thế nào được?”

“Có phải còn muốn ta dẫn theo một tên đầu bếp không?” Sắc mặt gã kia trầm xuống.

Cô gái xinh đẹp từ từ bay đến cạnh hắn, bàn tay trắng nõn tinh tế quần lấy cổ hắn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thôi Thôi, cũng không phải ta không muốn, nhưng cái đại trận Thiên Ma Hợp Hoan mà người muốn tu luyện chắc chắn phải có ba nguyên âm Âm Thể Tử Cực... Thân thể này của ta đã giữ lại ba mươi năm vì người, nếu như người vẫn không tìm thấy kẻ có Âm Thể Tử Cực thứ ba, chẳng lẽ ta còn phải chờ thêm ba mươi năm nữa sao?”

Gã đàn ông cường tráng nắm lấy bàn tay xinh đẹp kia của cô nàng, kéo nàng ta từ giữa không trung vào trong ngực mình, cười tà nói: “Yên tâm, thiên phú của ả La Yên kia cũng không kém người, đột phá Thần Đan Cảnh cũng chỉ là chuyện một hai năm nữa thôi. Mà một cái Âm Thể Tử Cực khác cũng đã có manh mối, không bao lâu nữa là có thể tìm thấy được. Đến lúc đó ta sẽ thoả mãn người, thoả mãn người thật nhiều!”

Nói xong, gã ta cố tình lau máu tim con Giao Long lên trên da thịt của cô nàng xinh đẹp kia khiến nàng ta liên tục thét to...

Gã đàn ông cường tráng này chính là Đông Tà Vương - Thôi Tà! Còn cô nàng xinh đẹp kia tên là Tư Diệu Linh.

Tư Diệu Linh này cũng giống như La Yên, là một người có Âm Thể Tử Cực. Nàng ta đã đi theo Thôi Tà hơn ba mươi năm, vì đại trận Thiên Ma Hợp Hoan của hắn nên đến nay vẫn giữ nguyên âm, trinh tiết vì hắn!

Cũng không phải tất cả các cô nàng đều chống lại chuyện song tu đại trận Thiên Ma Hợp Hoan với Thôi Tà. Thực ra, đại trận Thiên Ma Hợp Hoan này cũng không phải một loại tà thuật dùng để lấy âm bổ dương. Tuy đại trận này có muôn ngàn lợi ích đối với Thôi Tà, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều lợi ích tương tự đối với Tư Diệu Linh.

Ngay vào lúc Thôi Tà và Tư Diệu Linh đang trêu chọc nhau, vẻ mặt Thôi Tà bỗng nhiên trầm xuống.

“Tiểu Thôi Thôi, làm sao vậy?” Tư Diệu Linh dùng giọng nói ỏn ẻn hỏi.

Thôi Tà lạnh lùng cười khà khà nói: “Thú vị, rất thú vị. Ta cảm nhận được một tia chấp niệm tất sát, nhất định phải giết ta!”

Thôi Tà tu luyện một loại công pháp đặc biệt, phối hợp với thiên phú cực cao của hắn thì có thể cảm nhận được sát ý đối với chính hắn!

Đông Tà Vương - Thôi Tà nổi tiếng đứng đầu Trung Vực, người hận hắn không phải ít, có điều cũng chỉ nói một câu muốn giết hắn sau lưng mà thôi, vậy nên hắn cũng không thể cảm nhận được. Dù sao hắn cũng không phải thần tiên, không thể làm được đến trình độ như thế.

Có điều lực cảm giác thần kỳ kia của hắn lại có thể cảm nhận được loại chấp niệm tất sát rất mạnh này!

Chỉ có mối thù sống chết mới có thể sinh ra loại chấp niệm tất sát này! Điều này nói rõ giờ phút này thù hận của đối phương đối với hắn đã đến mức nhất định phải giết hắn.

Có điều, mặc dù hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của luồng chấp niệm tất sát này nhưng cũng không thể tìm ra rốt cuộc người này là ai.

“Ồ?” Trên mặt Tư Diệu Linh cũng lộ ra vẻ kỳ quái: “Trung Vực lớn thế này, còn có lão bất tử nào dám nhắm vào Tiểu Thôi Thôi của chúng ta thế? Không sợ Tiểu Thôi Thôi giết đến tận cửa, tìm bọn hắn gây phiền phức à?”

“Ha ha. Quái thì quái ở chỗ, hình như thực lực của đối phương còn rất yếu, hoàn toàn không đáng để nhắc tới, sao lại có thể hận ta đến mức này được nhỉ?” Trên mặt Thôi Tà cũng lộ ra vẻ hoang mang, dường như thực lực của người mang chấp niệm tất sát này yếu đến đáng thương, nhưng loại chấp niệm này vững chắc đến vậy thì rốt cuộc là người phương nào chứ...

“Mặc kệ đi... Dù sao cũng chỉ là một con kiến nhỏ, lo làm gì.” Tư Diệu Linh cười khanh khách nói, sau đó duỗi bàn tay trắng nõn như bạch ngọc ra bôi máu Tuyết Giao lên trên mặt Thôi Tà.

Tuy về mặt Thôi Tà đã khôi phục lại bình thường, nhưng trong lòng vẫn chưa buông chuyện này xuống. Loại chấp niệm tất sát này, cả đời hắc đã cảm nhận không tới một vạn thì cũng tám nghìn rồi, dưới sát ý mạnh mẽ như thế, rất nhiều người đều tìm cách giết hắc.

Ám sát, minh sát, mưu sát... Thủ đoạn nào hắc cũng từng gặp, nhưng chưa từng có ngoại lệ, bọn chúng đều thất bại.

Bình thường Thôi Tà cũng lười để ý đến loại chấp niệm nhảm chán này, lúc trước có một khoảng thời gian, thậm chí hắc còn ngăn loại cảm giác đáng ghét này đi. Người muốn giết hắc quá nhiều, nhưng loại thiên phú thần kỳ này cứ vô duyên vô cớ lại nhắc nhở Thôi Tà “có người rất muốn giết ngươi”. Loại nhắc nhở này chính là một loại tra tấn đối với Thôi Tà. Có rất nhiều người muốn giết hắc, nhưng người dám ra tay lại chẳng có mấy, thành công thì lại càng không có ai cả!

Nhưng mà hôm nay, cỗ chấp niệm phải giết này lại làm cho trái tim mạnh mẽ của hắc lập tức phải co rút lại, điều này khiến Thôi Tà nghĩ mãi không ra, rõ ràng đối phương chỉ là một con kiến nhỏ bình thường, vì sao bản thân hắc lại cảm thấy hơi bất an?

Thôi Tà làm người phóng khoáng nhưng làm việc cẩn thận.

Nếu như hắc có thể điều tra ra đối phương là ai, rất có thể hắc sẽ trực tiếp ra tay tiêu diệt người này. Đáng tiếc, hắc chỉ có thể cảm nhận được chấp niệm tất sát của đối phương chứ không cách nào tìm thấy rốt cuộc đối phương là ai...

La Chỉnh lại không biết, trong nháy mắt khi bản thân đưa ra quyết định lại khiến Thôi Tà đang ở cách xa hơn mười vạn dặm cảm nhận được...

Những lời này là La Chỉnh nói với chính mình.

Cái tâm võ đạo của hãn luôn vững chắc, chỉ là hôm nay bỗng nhiên hiểu rõ sự chênh lệch thực lực giữa Đông Tà Vương với mình nên mới xuất hiện một chút dao động.

Có điều chút dao động này đã nhanh chóng được phục hồi lại. Không chỉ phục hồi mà tâm võ đạo của La Chỉnh còn ngày càng vững chắc hơn!

Nhìn thấy hai mắt La Chỉnh khôi phục lại sắc thái, Hoa Thiên Mệnh và Bùi Thiên Diệu cũng rất vui vẻ.

Một khoảng thời gian sau đó, La Chỉnh một mực tu luyện ở Vân Điện, hãn cần có thời gian để tiêu hoá hết truyền thừa ở Thử Luyện Giả Chi Lộ.

Ngồi ngay ngắn trong mật thất, hai tay La Chỉnh bắt đầu chuyển động giống như bàn quay, chân nguyên không ngừng xoay tròn dọc theo hai tay hãn, theo sự chuyển động của hãn mà gia tăng tốc độ, tạo thành một vòng kín hoàn toàn.

“Vạn Sát Sinh Tử Luân chính là phương pháp tấn công mạnh nhất Huyết Ma Đại Đế để lại năm đó, không ngờ tu luyện lại không phức tạp lắm!”

Trước mắt La Chỉnh là một đường chân nguyên liên tục xoay vòng, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt. Mặc dù còn một khoảng cách nữa mới tu được tầng thứ nhất Tuyệt Sát Luân, nhưng cơ bản hãn đã định hình được rồi.

Công pháp sát khí hạng nhất đúng là có những ưu điểm này, tu luyện đơn giản hơn so với những loại công pháp khác nhưng uy lực lại có thể sánh với mấy đại công pháp. Đó là một đường tắt trên con đường võ đạo, hấp dẫn không biết bao nhiêu người đi lên, có điều cái giá phải trả tương

ứng chính là bị sát khí cản ngược! Chẳng qua La Chỉnh đã tiến vào Sát Lục Kiếm Sơn nên tất nhiên sẽ không tồn tại loại lo lắng này.

“Thử uy lực của Tuyệt Sát Luân này xem?”

Nghĩ tới đây, La Chỉnh vừa mới suy nghĩ thì lập tức rồi rút một phần sát khí ra.

Ai ngờ vừa mới phóng ra ngoài lại nhìn thấy loại sát khí màu đỏ như máu đang chuyển động dồn dập theo Tuyệt Sát Luân bất ngờ vọt xuống dưới phòng tu luyện...

Luồng sát khí này như không thể ngăn cản được, xuyên qua vách ngăn của phòng tu luyện xuống mấy tầng không gian dưới đáy, rồi xuyên qua một tầng nham thạch thật dày, lại xuyên tiếp qua một tầng đá trôi nổi dày hơn bốn mươi trượng. Sau khi xuyên thẳng qua tầng đá trôi nổi, thì từ giữa không trung cao nghìn mét bỗng đánh xuống mặt đất...

Cùng lúc đó, ngoài mật thất tu luyện vang lên một tiếng sáo báo động.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Quà Lớn Của Tiểu Điện

“Không phải là đánh xuyên qua phần dưới của Vân Điện rồi chứ?”
Trên mặt La Chỉnh dần xuất hiện vẻ kinh hãi.

Uy lực của Tuyệt Sát Luân này đã vượt ngoài dự đoán của La Chỉnh rất nhiều. Thông qua cái lỗ nhỏ trên mặt đất trong mật thất, La Chỉnh có thể nhìn thấy một chút ánh sáng mờ nhạt.

“Tất cả những đệ tử đang tu luyện trong phòng tu luyện, ra đây hết đi!”

Lúc tiếng sáo báo động đang vờn quanh thì giọng nói của chấp sự Tiêu truyền vào.

Chấp sự Tiêu này chính là một trong hai vị phát Vân bài hôm trước, nghe thấy giọng nói này, La Chỉnh bất đắc dĩ rút Tuyệt Sát Luân về, mở cửa phòng tu luyện ra, đi ra ngoài.

Mấy tên đệ tử Chiêu Thần Cảnh ở phòng tu luyện trên tầng này buồn bực nhìn chấp sự Tiêu, không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

“Vừa rồi là ai...” Chấp sự Tiêu nổi giận dùm dùm hỏi.

Không đợi chấp sự Tiêu nói xong, La Chỉnh đã chủ động lên tiếng: “Xin lỗi, chấp sự Tiêu, lúc này không cẩn thận nên đánh xuyên xuống mặt đất rồi.”

Về mặt chấp sự Tiêu vốn tràn đầy tức giận, phòng tu luyện tầng này nằm ở tầng dưới cùng của Vân Điện, không bao xa phía dưới chình là khối đá trôi nổi, mà ngoài khối đá đó lại có một vòng phù văn bảo động, từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện đánh xuyên qua tầng đá trôi nổi bao giờ.

Phòng tu luyện ở Vân Điện được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, những phòng tu luyện này chỉ cần có Vân bài màu đỏ là có thể mượn dùng, vì vậy võ giả thường đến tầng này cơ bản đều là những đệ tử vừa bước vào Tinh Anh Đường, thực lực tương đối yếu, tất nhiên lực bảo vệ cũng sẽ không quá mạnh.

Không ngờ uy lực của đường Tuyệt Sát Luân mượn sát khí để thúc giục kia của La Chỉnh lại mạnh đến thế, gần như xuyên thủng tầng bảo vệ của phòng tu luyện chỉ trong nháy mắt, trực tiếp đánh xuyên qua khối đá trôi nổi bên dưới Vân Điện luôn.

Nếu đổi thành những người khác, chỉ sợ không tránh được một trận trách phạt của chấp sự Tiêu, nhưng thấy là La Chỉnh nên chấp sự Tiêu không chỉ không trách phạt mà thậm chí cơn giận trên mặt cũng tan đi, đập lên đùi vỗ cười nói: “Hoá ra là La Chỉnh đang tu luyện à? Không thể trách người được, phòng hộ của phòng tu luyện này quá kém, nếu như người muốn tu luyện thì có thể mượn dùng phòng tu luyện ở tầng trên, như thế sẽ không xuất hiện loại tình huống này nữa!”

Trong tay La Chỉnh có Vân bài màu tím, hoàn toàn có thể mượn dùng phòng tu luyện cấp cao nhất ở Vân Điện, cũng chính là phòng tu luyện mà chỉ người ở bậc trưởng lão mới có thể sử dụng. Những phòng tu luyện đó dùng “gang đầu rồng” kiên cố nhất để chế tạo, cho dù là một đòn toàn lực của võ giả Thần Đan Cảnh sơ kỳ cũng có thể chịu đựng nổi.

Mấy tên đệ tử tinh anh khác nhìn thấy sự biến hoá trên khuôn mặt chấp sự Tiêu thì ai nấy đều yên lặng. Chấp sự Tiêu trở mặt cũng nhanh quá nhỉ?

Có điều bọn họ ngoài việc hâm mộ thì cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi. Ai bảo tên La Chỉnh này có một chỗ dựa lớn như thế cơ chứ.

Đúng lúc La Chỉnh và chấp sự Tiêu đang nói chuyện thì nguyên khí trời đất xung quanh bỗng nhiên chấn động mạnh mẽ, tập hợp về phía một phòng tu luyện.

Nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của nguyên khí trời đất kia, chấp sự Tiêu biến sắc, nhưng vẫn không nói gì. Sau đó lại nghe thấy một tiếng vang “ầm ầm” thật lớn, một trong số những phòng tu luyện ở tầng này bỗng nhiên bị nổ nát bầy, một bóng người trực tiếp bắn ra khỏi phòng tu luyện, ngã một cú thật nặng xuống đất, sau đó lại bò dậy xoa đầu mình.

Người này lại là Hoa Thiên Mệnh...

Chấp sự Tiêu lập tức hơi nhức đầu. Hình như đám đệ tử tinh anh này người sau lại mạnh hơn người trước, không nói đến chuyện vừa rồi La Chỉnh trực tiếp đánh xuyên qua toàn bộ khối đá trôi nổi của Vân Điện, giờ lại đến tên nhóc này trực tiếp phá huỷ luôn cả phòng tu luyện?

Hoa Thiên Mệnh lắc đầu, nhìn thấy chấp sự Tiêu và La Chỉnh, lúc này mới ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, lúc này tu luyện nhất thời không khống chế được.”

“Người tên gì!” Ngoại trừ La Chỉnh ra, chấp sự Tiêu sẽ không khách khí với những người khác như vậy.

“Hoa Thiên Mệnh.” Hoa Thiên Mệnh nghiêm mặt nói.

“Phá hỏng phòng tu luyện thì phải bồi thường, người chỉ vừa mới vào Vân Điện, vẫn chưa có điểm tích lũy, có điều ta sẽ nhớ kỹ cái khoản này trước, sau này sẽ trừ vào điểm tích lũy của người!” Chấp sự Tiêu cười lạnh nói.

“Chấp sự Tiêu, Hoa Thiên Mệnh là đồng môn của ta, nếu như thật sự phải truy cứu thì cứ ghi khoản nợ này lên đầu ta là được.” Lúc này La Chỉnh bỗng nhiên nói.

“Ghi lên đầu người?” Chấp sự Tiêu hơi sững sờ, lập tức lại thay đổi giọng điệu, cười nói: “Đã như vậy thì coi như xong. Có điều, ta vẫn phải cảnh cáo các người, không được tùy tiện phá hỏng phòng tu luyện!”

Đợi sau khi chấp sự Tiêu rời khỏi đó, lúc này Hoa Thiên Mệnh mới thở phào một hơi, cười nói với La Chỉnh: “Vẫn là lời nói của huynh có tác dụng!”

La Chỉnh lại dứt khoát nhìn Hoa Thiên Mệnh hỏi: “Đột phá?”

Hoa Thiên Mệnh gật đầu, cười hắc hắc nói: “Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, ta đã mơ hồ cảm thấy sắp đột phá, không ngờ lại kéo dài tới tận bây giờ mới chạm tới Chiếu Thần Cảnh.”

Từ Tiên Thiên Cảnh đến Chiếu Thần Cảnh chính là một ngưỡng cửa lớn, thời gian Hoa Thiên Mệnh ở lại Tiên Thiên Đại Viên Mãn đã đủ dài, có thể thiên phú của hắn yếu hơn so với La Chỉnh nhưng lại không kém hơn bất kỳ một đệ tử tinh anh nào của Vân Điện, tích lũy đến cảnh giới nhất định thì sẽ đột phá theo tự nhiên.

“Có điều, La Chỉnh. Về phần phương pháp tinh luyện Ma Yểm Tinh Hoa, huynh lấy được chưa?” Hoa Thiên Mệnh hỏi.

Hoa Thiên Mệnh và La Chỉnh đã lấy được không ít Ma Yểm Tinh Hoa trên đường chết, có điều nghe những gì Tiểu Điệp nói thì Ma Yểm Tinh Hoa này cũng không thể sử dụng trực tiếp được. Nếu như sử dụng trực tiếp thì sẽ trúng độc mà chết. Mặc dù La Chỉnh không sợ bất cứ loại độc nào, nhưng nếu ăn cái thứ đồ chơi này mà không có lợi thì hắn cũng sẽ không tùy tiện ăn làm gì.

Ma Yểm Tinh Hoa là thứ giúp nâng cao linh hồn, nghe Hoa Thiên Mệnh nói như vậy, La Chỉnh liền hỏi ngược lại: “Bây giờ huynh rất cần cái này sao?”

Hoa Thiên Mệnh gật đầu, cười khỏ nói: “Tu luyện Thiên Kiếm có yêu cầu rất cao đối với sức chịu đựng của linh hồn, nếu như không nâng cao linh hồn lên thì rất khó chịu nổi loại sức ép này.”

Nếu muốn mượn khí thể trời cao, điều đầu tiên là bản thân phải chấp nhận nổi luồng khí thể trời đất kia, sau đó lại lấy kiếm dẫn khí thể trời cao về phía đối thủ của mình. Nếu như bản thân cũng không chịu nổi luồng khí thể kia thì sao có thể đánh cho đối thủ một đòn mạnh nhất?

Lúc trước sức chịu đựng của linh hồn Hoa Thiên Mệnh cũng không phải yếu, ít nhất cũng đủ dùng, nhưng sau khi hấn đột phá Chiêu Thần Cảnh, nguyên khí trời đất có thể mượn được lại càng nhiều hơn, vậy nên linh hồn của hấn mới chịu không nổi.

Vừa rồi chính là do Hoa Thiên Mệnh không khống chế nổi nên mới làm nguyên khí trời đất bùng nổ, làm nổ tanh bành hết cả phòng tu luyện.

La Chỉnh cười nhạt một tiếng rồi lập tức nói: “Phương pháp tinh luyện đám Ma Yểm này, ta sẽ đi hỏi giúp huynh. Có điều, huynh nhận lấy thứ này trước đi.” Nói xong La Chỉnh khẽ chạm vào hấn, lấy một rương báu màu đỏ từ trong đó ra.

Nghe La Chỉnh nói có thể đi nghe ngóng giúp mình phương pháp tinh luyện Ma Yểm, trên mặt Hoa Thiên Mệnh đầy vui vẻ. Tất nhiên hấn hiểu rõ, nếu như La Chỉnh đã sống sót được từ trong miệng Giao Long thì vị đệ tử Vân Điện thần bí kia cũng có thể sống sót. Về phần đệ tử Vân Điện đó là ai, La Chỉnh không muốn nói nên Hoa Thiên Mệnh cũng sẽ không chủ động hỏi.

Hắn đang tính cảm ơn La Chỉnh, thì nhìn thấy trong tay La Chỉnh xuất hiện một rương báu tinh xảo màu đỏ, hắn tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mở ra thì biết thôi.” La Chỉnh cười hắc hắc.

Hoa Thiên Mệnh vừa mở rương báu màu đỏ kia ra thì một bóng đen trong đó bắn về phía mi tâm của hắn.

Giống như lần đầu tiên La Chỉnh nhìn thấy thứ này, gần như Hoa Thiên Mệnh né tránh theo phản xạ, có điều hắn cũng tránh không kịp, trực tiếp bị khối tinh hoa linh hồn màu đen sì kia bắn trúng.

Hoa Thiên Mệnh nhắm mắt lại, hưởng thụ thứ vật chất màu đen kia đang thấm vào linh hồn của mình. Loại cảm giác này vô cùng thoải mái dễ chịu, giống như linh hồn của hắn được một đôi tay vô hình vuốt ve lấy. Không ngờ linh hồn của hắn lại lớn mạnh hơn vài phần với tốc độ có thể nhìn thấy được!

Đợi đến lúc Hoa Thiên Mệnh lại mở to mắt ra lần nữa, trong ánh mắt của hắn sắc bén khác thường giống như ánh kiếm vậy. Vẻ mặt hắn tràn đầy vui vẻ nói: “Cái này... La Chỉnh, đây là thứ giúp nâng cao linh hồn!”

La Chỉnh gật đầu, cười không nói.

Lúc này Hoa Thiên Mệnh cũng hơi ngượng ngùng. Tuy đúng là Hoa Thiên Mệnh hắn rất cần thứ này, nhưng trời sinh hắn đã kiêu ngạo, nợ La Chỉnh một món nợ nhân tình to lớn thế này, hắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Đây chẳng qua là một rương báu lấy được trong Thử Luyện Giả Chi Lộ mà thôi. Tinh hoa linh hồn lấy được sau khi tinh luyện Hắc Ma Yểm kia chính là thứ đồ chơi này, cũng không được tính là vô cùng đáng giá... Huynh đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta nữa.” La Chỉnh nói.

Rương báu màu đỏ này La Chỉnh vẫn còn mấy cái, có điều tạm thời vẫn chưa lấy ra dùng, đưa cho Hoa Thiên Mệnh một cái cũng không coi là chuyện lớn gì.

Nhưng dù La Chỉnh nghĩ vậy thì Hoa Thiên Mệnh lại khác. Thật ra đám đệ tử tinh anh kia của Vân Điện đứng bên cạnh xem cũng không nghĩ như vậy, trên mặt mỗi người đều toát lên vẻ hâm mộ. Trong suy nghĩ của bọn họ La Chỉnh nghiêm nhiên còn hơn cả một tên địa chủ, ai cũng kích động muốn nhảy đến kết giao làm bạn bè với La Chỉnh...

Xuất thân của những đệ tử tinh anh Vân Điện này cũng không kém. Là người ở Trung Vực, người kém nhất trong bọn hầy cũng xuất thân từ gia tộc thế lực nhị phẩm, thực lực của loại gia tộc này cũng đủ để so với Thanh Vân Tông rồi. Nhưng bảo bọn họ lấy ra loại bảo bối như tinh hoa linh hồn này để tặng người ta thì chắc chắn bọn họ không nỡ.

“Được rồi! Dù sao chúng ta cũng cùng một tông môn mà ra, chút chuyện này không đáng để trong lòng đâu.” La Chỉnh thản nhiên nói.

Vừa lúc đó, bên tai La Chỉnh chợt truyền đến một giọng nói dịu dàng mềm mại: “Này! Đến Vân Điện nhiều ngày như thế rồi, vậy mà cũng không thèm liên lạc với ta! Ta đặc biệt phát cho ngươi một tấm Vân bài màu tím, ngươi cũng không thèm cảm ơn, cũng biết kìm nén cảm xúc thật đấy!”

Tấm lệnh bài truyền âm kia của Tiểu Điệp đang ở trên tay La Chỉnh, như vậy là có thể nói chuyện mà không cần phù truyền âm, chỉ có điều giọng nói của Tiểu Điệp bất ngờ vang lên bên tai khiến La Chỉnh giật mình.

Thật ra đúng là La Chỉnh nên đi cảm ơn Tiểu Điệp, ít nhất là bởi vì tấm Vân bài màu tím kia mà trong khoảng thời gian này La Chỉnh không bị gây khó dễ, thanh thản ổn định tu luyện!

Lúc La Chỉnh vừa mới tiến vào Thanh Vân Tông cũng đã từng bị mọi người gây khó dễ bằng mọi cách, bây giờ đãi ngộ ở Vân Điện lại hoàn toàn

khác, phần lớn mọi người đều khách khí đối với hắn.

“Cảm ơn người cái gì? Nếu ta nhớ không nhầm thì cái cây Thiên Tuyệt Đạo kia còn có một nửa là của ta đúng không? Cũng có không ít thứ ta không được chia, cuối cùng là ai cảm ơn ai mới đúng?” La Chính trực tiếp sử dụng chân nguyên truyền âm vào lệnh bài của Tiểu Điệp.

“Là một người đàn ông, thế có phải là quá keo kiệt rồi hay không? Huống chi bây giờ cảnh giới của người quá thấp, vẫn chưa đến lúc ăn quả Thiên Tuyệt Đạo, cứ ngoan ngoãn tu luyện đi. Có điều... người khổ tu trong phòng tu luyện như thế quá nhàm chán, ta sẽ chuẩn bị cho người một món quà lớn, hì hì...” Tiểu Điệp cười nói.

Không biết vì sao, La Chính nghe thấy tiếng cười của Tiểu Điệp thì bỗng nhiên có một loại cảm giác da đầu run lên, vô cùng hãi hùng, hắn có một dự cảm vô cùng xấu.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Không Chế

Đỉnh cao nhất của Vân Điện bị vô số tầng mây dày đặc bao vây, toà cung điện trên tầng cao nhất cũng không phải xây bằng gạch đá mà là dùng từng khối huyền băng được chạm trổ xây thành, đây là một toà Băng Cung.

Huyền băng này trong suốt, sáng long lanh, tản ra khí lạnh rét buốt, cho dù bị ánh mặt trời mùa hè chiếu thẳng xuống trong vạt đậm không mây cũng sẽ không bị tan chảy một chút nào.

Nếu là người bình thường đến gần huyền băng này thì chỉ trong thời gian vài hơi thở thôi, máu cũng sẽ bị đông lại thành khối băng, cả người hoá thành một bức tượng.

Huyền băng được điêu khắc thành ngai cao, hai chân Tiểu Điệp để trần trắng nõn, lười nhác dựa về phía sau, cười hì hì nhìn hòn Tín Khuê trước mắt. Một con băng phượng nhỏ đang rúc vào ngực nàng. Thoạt nhìn con băng phượng nhỏ này càng xinh đẹp hơn so với thời gian trước, lông chim cũng dày thêm.

Ở bên cạnh Tiểu Điệp còn có một người trung niên mặc áo xanh, sắc mặt nghiêm túc, đứng bên cạnh không nhúc nhích.

“Được rồi. Đại Mộng chân nhân, bây giờ ngươi cũng nên ra tay rồi.” Tiểu Điệp thản nhiên nói.

Đại Mộng chân nhân cũng là một vị trưởng lão của Vân Điện, am hiểu về phương diện lực lượng không gian và ảo cảnh. Ông và Trác đại tiên sinh có thể được coi là cánh tay trái, bờ vai phải của Vân Điện, thực lực của hai

người đều đang ở thời kỳ đỉnh cao, giữa hai người gần như không phân cao thấp.

“Điện chủ, người làm như vậy thật sự có được không?” Đại Mộng chân nhân hơi do dự.

“Cái gì được với không được chứ? Tên nhóc này vô cùng đáng ghét, nên chinh hấn từ lâu rồi mới phải!” Tiểu Điệp chun cái mũi khéo léo của nàng lại rồi nói.

“Cho dù hấn được chia một nửa truyền thừa, nhưng cuối cùng vẫn là đệ tử của Vân Điện. Cũng như người đã nói, thiên phú của tên nhóc này cao bất ngờ, đủ để xếp vào hạng thiên tài cấp Thánh, vậy thì hấn cũng đáng được Vân Điện chúng ta bồi dưỡng. Đầu tư những truyền thừa kia trên người hấn cũng không lỗ.” Đại Mộng chân nhân lắc đầu nói.

Tiểu Điệp liếc nhìn Đại Mộng chân nhân, giọng nói bỗng nhiên lạnh xuống như băng: “Phải làm thế nào, ta biết rõ hơn ngươi, cứ làm theo lời ta nói là được.”

Nghe lời Tiểu Điệp nói, Đại Mộng chân nhân lập tức biến sắc, sau đó gật đầu: “Nếu như Điện chủ cho rằng dùng phương pháp này có thể tôi luyện La Chỉnh, vậy thì tại hạ cũng không còn gì phải lo lắng.”

Thật ra cũng không phải Đại Mộng chân nhân lo lắng cho sự sống chết của La Chỉnh mà là kinh ngạc về cách làm việc của Tiểu Điệp. Vị Điện chủ này... tuổi tác còn quá trẻ. Trong lòng Đại Mộng chân nhân cảm thán một câu, sau đó khẽ vươn tay, trên mười ngón tay đều xuất hiện mười điểm sáng, những điểm sáng kia nhanh chóng hoá thành những sợi năng lượng màu trắng rồi kéo dài ra ngoài Băng Cung...

La Chỉnh vẫn còn đang nói chuyện với Tiểu Điệp: “Món quà lớn gì, ngươi nói rõ ra một chút đi!”

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên La Chỉnh cảm nhận được xung quanh có một tia năng lượng đang chấn động. Bởi vì đã nghe Tiểu Điệp nói, La Chỉnh cảm thấy đây nhất định không phải chuyện tốt lành gì, vì vậy hẩn rút lui, né tránh theo phản xạ.

Hoa Thiên Mệnh ở bên cạnh và đám đệ tử Vân Điện khác đều cảm thấy không hiểu nổi, sao đang êm đẹp mà tên nhóc này lại nhảy nhót?

Ngay sau đó bọn họ liền nhìn thấy thân thể La Chỉnh cứng đờ, giống như bị người ta sử dụng bùa định thân vậy, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“La Chỉnh, huynh làm sao vậy?” Hoa Thiên Mệnh kỳ quái hỏi.

La Chỉnh lại không trả lời Hoa Thiên Mệnh mà trực tiếp chạy lên phía trên.

Vào lúc này, La Chỉnh phát hiện thân thể của mình hoàn toàn không còn thuộc về mình nữa rồi. Hẩn cảm thấy hình như có một sợi dây nhỏ đã chặt đứt quyền khống chế của hẩn đối với thân thể chính mình, sau đó cũng cảm nhận được rất nhiều sợi dây nhỏ nối vào thân thể mình, không ngừng kích thích cơ thể hẩn, khiến cho thân thể của hẩn làm ra hành động chạy trốn.

Nói một cách khác thì là hẩn bị khống chế.

Đây là một trong những năng lực của Đại Mộng chân nhân, có thể cướp quyền khống chế thân thể lúc người khác không kịp đề phòng.

Có điều trong thực chiến, năng lực này của Đại Mộng chân nhân cũng có hạn, người yếu hơn Đại Mộng chân nhân thì không cần phải khống chế, nhưng người mạnh hơn thì Đại Mộng chân nhân lại không thể khống chế được. Tác dụng lớn nhất là để khống chế hình nhân, lợi dụng phương pháp

này thì sức chiến đấu của hình nhân sẽ tăng lên rất nhiều, gần như có thể tùy theo lòng mình.

La Chỉnh chạy vội thẳng một đường trong Vân Điện, chỉ một lát sau đã đến trước một toà nhà màu xám.

Thân thể của hắn không tự chủ được mà đi qua, hung hăng đá vào cửa lớn của toà nhà màu xám phía trước.

Toà nhà màu xám này chính là đấu trường mà các đệ tử Vân Điện luận bàn với nhau. Có điều thực lực của đệ tử Vân Điện cũng chia ra cao thấp, bình thường trong toà nhà màu xám này chính là đệ tử Vân Điện cầm Vân bài màu đỏ và Vân bài màu xanh.

Thực lực thì trải dài từ người mới vào Chiếu Thần Cảnh, thông thường tu vi cao nhất cũng chỉ trên dưới Chiếu Thần Lục Trọng.

Lúc La Chỉnh đẩy cửa ra, một số đệ tử đang luận bàn say sưa trên đấu trường trong toà nhà màu xám, hút mắt nhất chính là trận đấu giữa Trác Bất Phàm và Trác Phi Lăng!

Trác Phi Lăng chính là ca ca ruột của Trác Bất Phàm, lớn hơn Trác Bất Phàm ba tuổi, thực lực cũng mạnh hơn hắn.

Có điều mặc dù Trác Phi Lăng lợi hại hơn Trác Bất Phàm, nhưng địa vị trong nhà lại không bằng Trác Bất Phàm, bởi vì thiên phú của Trác Bất Phàm hơn hẳn Trác Phi Lăng.

Chỉ cần Trác Bất Phàm tiếp tục tu luyện, muốn vượt qua ca ca hắn cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

Đương nhiên, ở giai đoạn này thì còn lâu Trác Bất Phàm mới là đối thủ của Trác Phi Lăng. Giờ phút này, trong tay hai người đều cầm trường thương, tấn công lẫn nhau, trong lúc nhất thời thương ảnh bay đầy trời làm

cho người ta hoa cả mắt, xung quanh cũng truyền ra từng đợt tiếng khen ngợi trầm trồ.

Dù sao cũng là con trai của Trác đại tiên sinh, huống chi đúng là thực lực của hai người không hề tầm thường! Ít nhất thực lực bọn hãn phát huy cũng vượt xa người cùng cảnh giới!

“Ầm!”

Cửa lớn bất ngờ bị người ta dùng lực mạnh đá văng ra, mọi người nghe thấy tiếng động đó thì đồng loạt nhìn về phía cửa ra vào.

Nơi này chính là đấu trường, nếu tùy tiện khiêu khích thì bất cứ giây phút nào cũng sẽ bị người kéo lên trên đấu trường. Vì vậy lúc mọi người tới nơi này đều vô cùng nhẹ nhàng, khiêm tốn một chút là hành động sáng suốt. Dù sao nếu lỡ như người đi luận bàn thất bại thì cũng không đến nỗi bị ngược đãi quá thảm.

Vì vậy khi nghe thấy có người đập cửa như thế, trên mặt phần đông tinh anh Vân Điện đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Đợi đến lúc mọi người nhìn thấy La Chính chỉ mới ở Tiên Thiên Cảnh, cả đám đều ngây ngẩn cả người. Từ lúc nào một kẻ Tiên Thiên Cảnh đã có thể trở thành tinh anh của Vân Điện? Từ lúc nào một kẻ Tiên Thiên Cảnh cũng có thể kiêu ngạo như vậy chứ!

Phần lớn trong đám tinh anh Vân Điện này không nhận ra La Chính, dù sao La Chính cũng chỉ vừa mới gia nhập Vân Điện, cũng chỉ có một đám võ giả vào cùng hãn mới biết rõ. Người duy nhất ở đây biết lai lịch của La Chính chính là Trác Bất Phàm!

Bọn hãn đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn La Chính, trong lòng không hện mà cùng nghĩ đến, rốt cuộc tên nhóc này muốn làm gì?

Thật sự là La Chỉnh không muốn làm gì hết! Trong bụng hăn mắng Tiểu Điệp gần chết, bây giờ coi như hăn đã rõ cái gọi là “món quà lớn” của Tiểu Điệp là cái gì rồi!

Hăn không sợ khiêu chiến đối thủ, nhưng mà Tiểu Điệp này cũng không khỏi quá mức nóng nảy đi? Tốt xấu gì cũng phải để hăn tu luyện thêm một khoảng thời gian nữa, ít nhất chờ hăn đột phá thêm mấy cảnh giới nữa thì tốt hơn, nhưng bây giờ lại khống chế thân thể của hăn xông vào đấu trường này, cũng không khỏi hơi quá đáng...

Chuyện quá đáng hơn còn ở phía sau.

Thân thể La Chỉnh không tự chủ được đi về phía trước, sau đó dựng một ngón giữa về phía phần lớn đệ tử Vân Điện, đồng thời mở miệng nói: “Một đám phế vật, có ai dám khiêu chiến với ta không?”

Sau khi những lời này được nói ra, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, La Chỉnh thì khóc không ra nước mắt. Cái này hoàn toàn không phải là do mình nói, nhưng đến một ngón tay La Chỉnh cũng không nhúc nhích được, nên có muốn giải thích cũng không thể.

Tiểu Điệp! Nhất định ta sẽ khiến người phải trả giá thật đắt! Trong lòng La Chỉnh lại quát âm lên!

Sau khi nói xong câu đó, bỗng nhiên La Chỉnh cảm thấy hình như quyền khống chế cơ thể mình lại quay về với mình rồi, hăn vận vẹo cổ tay mình, trưng ra khuôn mặt tươi cười nói với mọi người: “Thật ngại quá, vừa rồi ta vào nhầm cửa...”

Sau đó La Chỉnh quay đầu muốn đi ra, nhưng mà Trác Phi Lăng đang đứng trên đấu trường lại cười lạnh một tiếng: “Kiêu ngạo xong lại muốn bỏ chạy? Không có cửa đâu!” Chỉ thấy Trác Phi Lăng đưa tay hất nhẹ, trong nháy mắt cánh cửa lớn của toà nhà màu xám đã bị đóng chặt lại.

“Thật thú vị!” Trác Phi Lăng nhảy xuống đấu trường, đi về phía La Chỉnh, “Đệ tử trong hàng tinh anh của Vân Điện lại có một tên ở Tiên Thiên Cảnh. Đúng là thật hiếm thấy! Hơn nữa tên Tiên Thiên Cảnh này lại dám lớn lối khiêu chiến chúng ta như vậy thì lại càng hoang đường! Người hỏi ai dám khiêu chiến với người? Vậy thì để ta nói cho người biết, ta dám!”

La Chỉnh duỗi hai tay ra, làm một động tác hồi lỗi, sau đó cười nói: “Vừa rồi... mấy lời kia không phải do ta nói! Các người nghe ta giải...”

“Ca, hẳn chính là La Chỉnh! Là người đứng đầu Thử Luyện Giả Chi Lộ lần này!” Vào lúc này Trác Bất Phàm cũng đi tới, đứng sau lưng Trác Phi Lăng nói.

Trác Bất Phàm vừa nói xong thì mọi người lập tức đã hiểu ra thân phận của La Chỉnh. Bọn hắn không biết La Chỉnh, nhưng đều đã nghe qua cái tên La Chỉnh này! Chính là tên có cảnh giới thấp đến mức khiến người ta tức muốn lộn ruột, nhưng thực lực lại rất mạnh.

“A? Thì ra là thế. Người chính là kẻ khiến cha ta rất tức giận.” Trác Phi Lăng lạnh giọng nói: “Đã như vậy thì cũng không cần giải thích thêm nữa!”

Lúc này Trác Bất Phàm lại nhảy lên phía trước Trác Phi Lăng: “Ca, loại chuột nhắt này không cần ca ra mặt, chỉ ta cũng có thể nhẹ nhàng giết chết hắn! Mấy tên nhãi nhép đi ra từ mấy nơi nhỏ bé như thế, bình thường không biết trời cao đất rộng là gì, đúng là phải dạy dỗ mới khiến bọn hắn biết nghe lời!”

Vốn La Chỉnh còn muốn giải thích một chút, dù sao hắn cũng bị oan thật mà, nhưng nghe thấy lời Trác Bất Phàm nói, La Chỉnh bỗng nhiên mất hứng giải thích, dù sao giải thích cũng không rõ được, không bằng kiêu ngạo cho tới luôn đi!

“Dạy dỗ? Không tệ, ta rất thích dạy dỗ, có điều là ta dạy dỗ người!”
Lông mày La Chính hơi nhếch lên, thản nhiên nói.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Xoay Tròn Cực Nhanh

Thằng thần mà nói La Chỉnh mới vào Vân Điện nên cũng không muốn tìm phiền toái làm gì, hắn cũng cần có thời gian để tiêu hoá những thứ lấy được trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, nên có lẽ an ổn tu luyện mới là lựa chọn tốt nhất đối với hắn.

Có điều rõ ràng Tiểu Điệp không có ý để La Chỉnh an nhàn như vậy nên mới sử dụng tới cách như thế này.

Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, thực lực của Tiểu Điệp chỉ mới là Chiêu Thần Cảnh, theo lời của Thanh Long thì hắn là tu vi của nàng đã bị giảm hết rồi tu luyện một lần nữa. Lúc này vừa mới trở về Vân Điện, không có khả năng thực lực của nàng lại tăng trưởng nhanh như vậy, có lẽ là nhờ những cao nhân khác của Vân Điện ra tay điều khiển thân thể mình.

Cô nàng kia, là muốn ép mình đi đến đường cùng mà...

Có điều đã đến nơi này rồi thì cứ theo thôi. Nếu như Tiểu Điệp đã khổ tâm chuẩn bị kỹ lưỡng để mang mình đến nơi này như thế, hắn cũng không có lý do gì để trốn, huống chi cho dù hắn có muốn đi cũng đi không được.

Trên mặt Trác Bất Phàm dần hiện ra một chút tàn bạo.

Tu luyện ở Vân Điện, Trác Bất Phàm chưa từng chán ghét người nào bao giờ, bất cứ ai nhìn thấy hắn cũng đều cho rằng hắn là công tử nho nhã, khí độ bất phàm.

Nhưng đó là bởi Trác Bất Phàm chưa từng coi trọng bất cứ người cùng giai nào. Nếu đã không coi trọng thì cũng sẽ không so đo!

Thế nhưng đối mặt với La Chỉnh, Trác Bất Phàm không so đo cũng không được. Hắn cảm thấy thiên phú và vận mệnh của mình là tốt nhất trong tốt nhất, trong đám đệ tử cùng giai không ai có thể sánh bằng, nhưng vừa vào Thử Luyện Giả Chi Lộ đã khiến Trác Bất Phàm gặp đả kích không nhỏ. Hắn không ngờ rằng trong một tông môn nhị phẩm nho nhỏ lại xuất hiện một nhân vật khủng bố như thế, cho dù là thiên phú hay tiềm lực của La Chỉnh, chỉ sợ trong tương lai đều mạnh hơn bản thân hắn rất nhiều!

Từ trước đến nay Trác Bất Phàm đều tự xưng là thiên tài có thiên phú nhất ở Vân Điện nên tuyệt đối không cho phép loại người như thế này tồn tại, vì vậy hắn đã tính xem nên gây phiền phức cho La Chỉnh như thế nào từ lâu rồi.

Thứ nhất, hắn muốn ép hỏi La Chỉnh về bí mật của Thử Luyện Giả Chi Lộ. Thứ hai, trong tay La Chỉnh vẫn giữ một phần lớn Ma Yểm Tinh Hoa, mấy thứ này sao có thể giao vào tay một tên xuất thân từ cái góc Đông Vực nhỏ bé kia được? Đây không phải là phung phí cửa trời hay sao?

Ngày đó lúc cha hắn vận hỏi La Chỉnh thì nhận được phù truyền âm rồi bỗng nhiên rút lui, Trác Bất Phàm cũng không rõ tình huống như thế nào. Có điều nếu như cha hắn không nhúng tay vào, vậy thì để người làm con trai như hắn đến.

“La Chỉnh, ngươi cho rằng biểu hiện trong Thử Luyện Giả Chi Lộ có thể giúp ngươi một bước lên trời? Ngươi còn chưa đủ tư cách để dạy dỗ ta! Nếu ngươi không tin,” Trác Bất Phàm rút bạch thương trong tay ra, mũi thương chỉ thẳng vào La Chỉnh, “thì trường thương trong tay ta sẽ giúp ngươi tin!”

Võ giả luận bàn thực lực rất ít khi dùng mũi thương hay mũi kiếm chỉ về phía đối phương, bởi vì đây chẳng phải là gây hấn, trừ phi là tử đấu, hoặc là do xem thường đối phương, còn bình thường thì sẽ không làm như vậy.

Tình huống của Trác Bất Phàm tất nhiên là cái sau rồi. Mặc dù thực lực La Chỉnh biểu hiện ra ngoài rất mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa lọt được vào mắt Trác Bất Phàm hấn.

La Chỉnh mắt lạnh nhìn mũi bạch thương của Trác Bất Phàm, cuộc chiến hôm nay chắc chắn không thể tránh khỏi rồi. Đúng là thương của Trác Bất Phàm rất mạnh mẽ. Đến Thanh Liên Nghiệp Hoả của Bùi Thiên Diệu cũng không đốt cháy được làn da của Phi Thiên Dạ Xoa, mà Trác Bất Phàm lại có thể lợi dụng trường thương trong tay để đánh chết nó.

Hắn lặng lẽ rút Huyết Âm Kiếm của mình ra, dùng giọng điệu hờ hững nói: “Có tư cách hay không, đúng là không phải ta nói là được, vậy thì thử xem rốt cuộc là thương của người định đoạt, hay là kiếm của ta định đoạt!”

La Chỉnh vừa nói xong đã bắt đầu ra chiêu trước, bóng dáng tạo thành kiếm bộ quỷ dị khó lường, mũi kiếm sắc bén của Huyết Âm Kiếm cắt ngang không gian, đâm thẳng về phía Trác Bất Phàm!

Ưu thế của thương là chiều dài, chính là câu ‘dài một tấc mạnh một tấc’. La Chỉnh phát động tấn công trước là muốn nhanh chóng tiếp cận, nhanh chóng kéo Trác Bất Phàm vào trạng thái quần chiến.

Có điều từ nhỏ đến lớn, Trác Bất Phàm đắm sương lạnh luyện thương hơn mười năm, sao lại không hiểu đạo lý này?

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng xoay người một cái, từng đường thương cương hình thành một bức tường kín không kẽ hở, bao trùm về phía La Chỉnh như dãi núi lấp biển.

Cho dù tốc độ của La Chỉnh có nhanh hơn đi nữa, thân pháp có mạnh hơn đi nữa thì có lẽ cũng không thể né được những đường thương cương này, ngoại trừ lui về phía sau thì cũng chính là lui về phía sau mà thôi.

Khoảng cách được kéo ra, thế thương của Trác Bất Phàm mở rộng nên càng thêm mãnh liệt, trên mũi thương kia hiện ra tia sáng trắng lần lượt tiếp cận ngực La Chỉnh. Thế nhưng chúng đều bị kiếm bộ quỷ dị của La Chỉnh tránh thoát được.

“Phá Không Thích!”

“Luân Hồi Thích!”

“Toàn Sát Thích!”

Trác Bất Phàm liên tục đâm ra ba chiêu thương mạnh mẽ, trường thương phá vỡ bầu trời, mang theo tiếng xé gió bén nhọn.

Đối mặt với chiêu thương sắc bén như thế của Trác Bất Phàm, La Chỉnh cũng hết sức cẩn thận, không ngừng dùng Quả Kiếm để ngăn cản, nhưng không gian trong toà nhà này có hạn, hơn nữa mỗi một thương của Trác Bất Phàm cũng khiến cho hắn phải lùi về sau một khoảng không nhỏ, sau ba chiêu La Chỉnh đã bị Trác Bất Phàm dồn vào góc chết.

Lúc này trên mặt Trác Bất Phàm toát ra một nụ cười quỷ dị. Thông qua Thử Luyện Giả Chi Lộ, hắn đã có một chút phán đoán về thực lực của La Chỉnh từ lâu. La Chỉnh mạnh hơn Hoa Thiên Mệnh, cũng hơi mạnh hơn Bùi Thiên Diệu, nhưng vẫn còn một khoảng chênh lệch nhất định với bản thân hắn.

Nếu như La Chỉnh bước vào Chiêu Thần Cảnh, Trác Bất Phàm hẳn chưa chắc đã là đối thủ của La Chỉnh. Đáng tiếc... Tên nhóc này cũng quá gấp gáp, chẳng qua chỉ tới Tiên Thiên Cảnh đã dám đến đây khiêu khích ngông cuồng như vậy, đúng kiểu không biết sống chết là gì!

Nếu đã là tên không biết sống chết thì sẽ phải trả một cái giá vô cùng nghiêm trọng.

“Toàn Thương Quỷ Thần Giáo!”

Trác Bất Phàm bất ngờ bay lên, cả người lập tức hoá thành một thể với cây bạch thương trong tay, bay về phía La Chính trong góc chết.

Trong Thử Luyện Giả Chi Lộ cấm bay, vì vậy Trác Bất Phàm mới cần phải đập một cái để lấy lực, nhảy lên mới có thể dùng một chiêu này, nhưng ở trong Vân Điện thì tất nhiên không cần.

La Chính không thể lui về sau được nữa, hắn đã bị đẩy vào góc chết rồi. Nheo mắt nhìn chăm chăm Trác Bất Phàm, nhìn hắn và bạch thương hoá thành một thể xoắn giết về phía mình. Đây chính là chiêu dùng để giết con Phi Thiên Dạ Xoa kia, uy lực vô cùng mạnh mẽ, La Chính đã từng nhìn thấy!

Mặc dù lực phòng ngự từ thân thể linh khí của La Chính vô cùng mạnh mẽ, nhưng dựa theo phỏng đoán của hắn thì có lẽ vẫn kém hơn một bậc so với con Phi Thiên Dạ Xoa đã biến thân kia. Nếu như Toàn Thương Quỷ Thần Giáo này có thể đánh chết Phi Thiên Dạ Xoa thì cũng đồng nghĩa có thể đánh chết mình.

“Tiên Thiên Cảnh, có thể làm được đến đây ta cũng rất bội phục rồi. Có điều, nhìn tên nhóc này, có lẽ sẽ không đánh lại được một đòn này của Trác Bất Phàm.” Một vị tinh anh Vân Điện nói.

Trác Phi Lăng đứng bên cạnh xem cuộc chiến cười ha ha: “Nói nhảm! Hơn nữa mặc dù một chiêu này là đòn sát thủ của Trác Bất Phàm, nhưng cũng không phải là sát chiêu mạnh nhất của nó! Nếu Trác Bất Phàm dùng chiêu Phá Diệt Nhất Thương thì chỉ sợ đến ta cũng phải cẩn thận đối phó!”

“Đúng là tên này có vốn liếng để kiêu ngạo. Đáng tiếc hãn sốt ruột quá, đợi đến lúc hãn vào Chiêu Thần Cảnh thì chỉ sợ thật sự có thể quét ngang hết chúng ta.” Sắc mặt một vị tinh anh Vân Điện khác cũng phức tạp nhìn La Chỉnh. Chỉ kiếm bộ mà La Chỉnh vừa biểu hiện ra cũng có thể khiến hãn khuất phục.

“Toàn Thương Quỷ Thần Giáo” của Trác Bất Phàm gần như chỉ trong nháy mắt đã tiến đến trước mặt La Chỉnh, mũi thương đang xoay tròn cực nhanh, tạo thành một vòng xoáy mang khí thể mãnh liệt, dường như vòng xoáy này có thể xoắn hết tất cả những gì nó tiếp cận thành bụi phấn!

Đúng lúc này, vẻ mặt La Chỉnh bỗng nhiên khẽ động, trên mũi Huyết Âm Kiếm của hãn sáng lên một chút hào quang màu tím đen, tia sáng đó chính là chân nguyên Thiên Ma của La Chỉnh.

Sau đó cổ tay La Chỉnh nhẹ nhàng xoay một cái, Huyết Âm Kiếm chuyển động theo cổ tay hãn, vạch ra một đường tròn hoàn mỹ trong không trung. Cùng lúc đó, chân nguyên Thiên Ma bắt đầu không ngừng chuyển động theo đường tròn này. Cổ tay La Chỉnh chuyển động ngày càng nhanh, theo đó, tốc độ xoay của vòng tròn kia cũng ngày một tăng lên, một đường Tuyệt Sát Luân nhanh chóng xuất hiện trước mặt La Chỉnh.

Mặc dù Trác Bất Phàm thấy được vòng tròn đen thui này nhưng lại không nghi ngờ gì. Uy lực của Toàn Thương Quỷ Thần Giáo của hãn rất lớn, cho dù là bị cái gì ngăn cản ở phía trước đều sẽ bị xoắn thành bột mịn! Thế nên cái vòng tròn đen này giống như giấy chết lần cuối mà thôi! Dù thủ đoạn của La Chỉnh có tài tình hơn nữa, thì đứng trước thực lực tuyệt đối như hãn cũng chỉ có thể như làm xiếc.

Nhưng khi mũi thương của Trác Bất Phàm vừa mới thăm dò vào trong vòng tròn màu đen này thì hãn lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng mạnh mẽ hơn đang kéo hãn xoay tròn, đồng thời mũi thương của hãn cũng bị kéo chặt vào trong vòng tròn này.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trác Bất Phàm bỗng nhiên cảm thấy đầu óc bắt đầu choáng váng, thi triển Toàn Thương Quỷ Thần Giáo vốn phải duy trì tốc độ xoay tròn ở mức cao, còn vòng tròn màu đen này lại làm cho tốc độ xoay tròn của hắn bỗng nhiên tăng lên gấp mấy lần!

Đám tinh anh Vân Điện đang vây xem lúc này cũng nhìn ra điểm khác thường. Lúc đầu bọn hắn còn tưởng rằng đây là Trác Bất Phàm cố tình, dù sao Toàn Thương Quỷ Thần Giáo của Trác Bất Phàm có tốc độ xoay tròn rất nhanh, uy lực cũng rất lớn, nhưng mà...

Tốc độ hiện tại của Trác Bất Phàm cũng quá nhanh rồi nhỉ? Bởi vì tốc độ chuyển động quá nhanh nên bọn họ đều không nhìn thấy vẻ mặt của Trác Bất Phàm. Bởi vì xoay tròn với tốc độ cao, cả người hắn nhìn qua như một món đồ màu trắng đang lắc lư, hoặc giống như một con cá mè trắng đang giãy giụa.

Vào lúc này, trên mặt La Chính lại dần hiện ra nét vui vẻ. Thông qua những ngày tu luyện này, hắn đã thuần thục một chút đặc tính của Tuyệt Sát Luân.

Chiêu thứ nhất của Vạn Sát Sinh Tử Luân hình như chính là dùng chân nguyên để tạo ra một vòng chân nguyên xoay tròn với tốc độ cao, sau đó vòng chân nguyên xoay tròn này có thể hút hết tất cả những thứ tiếp cận nó vào bên trong, sau đó bắn ngược ra! Nguyên lý trong đó La Chính không nói rõ được, dù sao hắn cũng chưa luyện hết Vạn Sát Sinh Tử Luân mà chỉ mới luyện được hình thức ban đầu của Tuyệt Sát Luân mà thôi.

Vừa rồi hắn cũng chỉ phỏng đoán, thử xem Tuyệt Sát Luân có thể hút được thương của Trác Bất Phàm vào hay không cho nên mới thi triển một chiêu này. Nếu như Tuyệt Sát Luân không thể ngăn cản được đòn này của Trác Bất Phàm thì hắn sẽ lập tức triệu hồi Yêu Dạ và thanh cự kiếm của

Huyết Ma Đại Đế ra, sử dụng cự kiếm ngăn cản một đòn này! Có điều đại đa số đệ tử Vân Điện đã từng đi Thử Luyện Giả Chi Lộ đều từng nhìn thấy thanh cự kiếm kia, nếu như tùy tiện phóng ra ngoài thì cũng hơi phiền phức.

Chẳng qua không ngờ hiệu quả của Tuyệt Sát Luân lại tốt quá mức thế này. Ít nhất thì bây giờ nhìn Trác Bất Phàm hình như hơi thảm...

Tiếng gió vù vù thổi qua tai Trác Bất Phàm, tốc độ hăn xoay tròn càng lúc càng nhanh, gần như không dừng được. Bởi vì tốc độ xoay tròn quá nhanh nên ý thức của hăn dường như bắt đầu trở nên mơ hồ, hơn nữa cũng vì tốc độ mà hăn không nói nổi câu nào, chỉ có thể nắm chặt bạch thương của mình không buông.

Trên mặt mấy vị tinh anh Vân Điện toát ra vẻ kinh ngạc. Bọn hăn nhìn mà chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc trước mắt đang xảy ra chuyện gì?

Tất nhiên Trác Phi Lăng nhìn không ra vòng tròn màu đen La Chính sử dụng kia chính là Vạn Sát Sinh Tử Luân của Huyết Ma Đại Đế, chẳng qua hăn cảm thấy tình huống của Trác Bất Phàm lúc này đang rất tệ, chỉ có thể lạnh giọng nói: “Nhóc con, đủ rồi! Buông Trác Bất Phàm ra!”

La Chính thì lại mắt đိếc tai ngơ, cười lạnh nói: “Hăn cũng không phải không có tay không có chân, có thể chọn buông ra mà!”

Đúng vậy. Tuyệt Sát Luân của La Chính chẳng qua chỉ hút trường thương của Trác Bất Phàm chứ không hút tay chân hăn, chỉ cần buông vũ khí của mình ra là có thể thoát được.

“Ta bảo người buông ra!” Trác Phi Lăng lại lạnh giọng nói, trong tay cầm một thanh trường thương màu máu, đã muốn ra tay rồi!

“Được rồi. Nhìn Trác gia các người không biết xấu hổ như vậy, một người đánh không lại thì hai người lên, ta sẽ buông hăn ra.” La Chính lạnh

lòng cười cười, đưa tay hất nhẹ một vòng, Tuyệt Sát Luân bỗng nhiên dừng lại.

Đúng là La Chỉnh đã dừng Tuyệt Sát Luân lại rồi, nhưng Trác Bất Phàm vẫn còn đang chuyển động điên cuồng. Đã không còn Tuyệt Sát Luân trói buộc nữa nhưng hắn vẫn xoay tròn với tốc độ cao như cũ theo quán tính, lấy một tư thế kỳ quái đánh mạnh lên trần nhà, sau đó lại rơi xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to trên sàn nhà!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Phá Diệt Nhất Thương

Thấy cảnh này, hơn mười tinh anh Vân Điện lập tức đơ cả người, không ai nói lời nào.

Tu vi của những tinh anh Vân Điện này đa số đều từ Chiếu Thần Tứ Trọng đến Chiếu Thần Lục Trọng, hơi cao hơn cảnh giới của Trác Bất Phàm, nhưng bàn về thực lực chân chính thì có lẽ không mạnh hơn Trác Bất Phàm bao nhiêu, dù sao sức chiến đấu của những thiên tài như Trác Bất Phàm luôn mạnh hơn tu vi bên ngoài. Đối với Trác Bất Phàm mà nói, khiêu chiến vượt cấp cũng không phải là việc khó, thậm chí có thể nói là chuyện thường ngày.

Thế nhưng thiên tài cho rằng khiêu chiến vượt cấp chỉ là chuyện thường ngày, bây giờ lại bị người ta khiêu chiến vượt cấp...

Càng khiến không ai chấp nhận nổi chính là thực lực tên kia chỉ có Tiên Thiên Tứ Trọng.

Trác Bất Phàm mới vào Chiếu Thần Cảnh, khiêu chiến cảnh giới Chiếu Thần Tứ trọng, Ngũ Trọng người ta còn có thể chấp nhận được, dù sao mọi người đều là Chiếu Thần Cảnh. Mà thiên phú và tài nguyên của Trác Bất Phàm vẫn bày ra đó, người ta là do Trác đại tiên sinh chú tâm bồi dưỡng ra, chỉ một bữa cơm thôi đã có thể khiến rất nhiều võ giả phải táng gia bại sản, điều này sao có thể so được?

Thế nhưng La Chính lại vượt qua trọn một cảnh giới lớn! Giữa Tiên Thiên và Chiếu Thần chênh lệch bao nhiêu, các vị đang ngồi bên dưới đều

là người từng trải, sao có thể không biết rõ?

Khó trách tên nhóc này kiêu ngạo như thế, người ta đúng là có cái để kiêu ngạo.

Đúng lúc phần đông đệ tử tinh anh đang khiếp sợ trong lòng, Trác Bất Phàm nhảy ra khỏi cái hố to kia. Giờ phút này, tóc tai hăn tán loạn, đôi mắt đỏ bừng, làm gì còn dáng vẻ phiêu dật tuấn tú?

Nhưng Trác Bất Phàm lúc này lại khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm, giống như một con dã thú bị chọc giận vậy. Ánh mắt của hăn giống như hóa thành một cái đinh, ghim chặt trên người La Chỉnh, giọng nói khàn khàn: “La Chỉnh! Bất kể chỗ dựa của ngươi là ai, ta đều muốn ngươi phải chết!”

Ngay từ đầu Trác Bất Phàm cũng không định giết La Chỉnh. Ngày đó sau khi cha hăn nghe được chân nguyên truyền âm của người nào đó thì không nói hai lời đã lập tức bỏ đi. Người nói chuyện kia nhất định là nhân vật đứng đầu trong cao tầng Vân Điện, chuyện này cũng không khó đoán, chưa biết chừng chính là Điện chủ!

Vì vậy khi Trác Bất Phàm ra tay với La Chỉnh cũng coi như có để lại đường lui, cũng không có sát tâm thật sự.

Thế nhưng vào thời điểm này, Trác Bất Phàm đã hoàn toàn bị chọc giận, lý trí của hăn giống như băng tuyết trong ngày hè chói chang, đã sớm tan hầu như không còn! Trên người hăn xuất hiện một chút tử khí màu xám, giống như khí tức mà người đã chết lâu rồi mới có thể phát ra.

Trên thân cây bạch thương của hăn cũng bắt đầu lặn lẽ hiện lên hoa văn hình rồng, từng tia sáng màu máu không ngừng lộ ra từ hoa văn hình rồng hẹp dài kia. Sau khi tia sáng màu đỏ đã sáng đến cực hạn thì màu sắc đó lại xảy ra biến hoá, ánh sáng màu đỏ như máu kia dần nhạt xuống, thay

vào đó chính là một hoa văn màu đen, hơn nữa, từ bên trong còn có tử khí toả ra bùng bùng.

“Bất Phàm, đệ muốn dùng chiêu kia?” Vẻ mặt Trác Phi Lăng thay đổi.

Nghe thấy lời Trác Phi Lăng nói, vẻ mặt phần đông đệ tử tinh anh của Vân Điện đột nhiên thay đổi.

Phá Diệt Nhất Thương...

Hầu hết tất cả mọi người đều đã nghe nói qua về chiêu thức này, bởi vì đây là tuyệt kỹ thành danh của Trác đại tiên sinh!

Nghe nói muốn tu luyện được Phá Diệt Nhất Thương này thì trời sinh phải có được năng lực câu thông với Minh giới.

Đối với võ giả ở Đại Thế Giới, Minh giới cũng là sự tồn tại khó có thể lý giải. Trong phần lớn bí tịch và truyền thuyết cũng không có ghi chép tỉ mỉ.

Trong Vân Điện cũng chỉ có Trác Bất Phàm và Trác đại tiên sinh có được thiên phú đặc biệt này mà thôi! Đây cũng là lý do vì sao Trác đại tiên sinh có rất nhiều con trai để nối dõi nhưng lại bồi dưỡng Trác Bất Phàm như một bảo bối. Có được năng lực đặc biệt này, chỉ cần có thể lớn lên, rất có thể sẽ vượt qua được Trác đại tiên sinh.

Tử khí màu đen li ti tràn ra từ trong thân thể Trác Bất Phàm, lượn lờ trên bạch thương của hắn. Dưới sự bao bọc của tia tử khí này, khuôn mặt Trác Bất Phàm càng thêm đáng sợ.

Trong Băng Cung, trên đỉnh cao nhất của Vân Điện, Tiểu Điệp và Đại Mộng chân nhân cũng nhìn chăm chăm, không dời mắt khỏi Tín Khuê.

“Trác Bất Phàm muốn dùng Phá Diệt Nhất Thương để chiến đấu thật rồi. Mặc dù chiêu này hẳn vẫn còn chưa thuần thục lắm, nhưng uy lực thì vẫn rất khủng bố, ta chỉ sợ La Chỉnh không ngăn được...”

Dưới cái nhìn của Đại Mộng chân nhân, nếu La Chỉnh không ngăn được một đòn này thì hậu quả rất nghiêm trọng. Phá Diệt Nhất Thương, tên như ý nghĩa, gần như có thể khiến mọi thứ phải tan vỡ. Lúc này Trác Bất Phàm bị La Chỉnh đánh thảm như vậy, trong cơn tức giận sử dụng một đòn này thì chắc chắn sẽ không nương tay.

Trong hai mắt Tiểu Điệp dường như bị che bởi một tầng sương lạnh, ánh mắt nhìn qua khó phân biệt: “Không cần, để bản thân La Chỉnh tự can đảm. Ta cảm thấy hẳn có thể đỡ được. Uy lực của Vạn Sát Sinh Tử Luân không hề yếu hơn Phá Diệt Nhất Thương.”

Tiểu Điệp hết sức quen thuộc với Phá Diệt Nhất Thương, lúc trước nàng cũng nhìn trúng Phá Diệt Nhất Thương của Trác Bất Phàm, có ý định lợi dụng Trác Bất Phàm để đánh vỡ kết giới. Có điều cuối cùng nàng lại chọn trúng La Chỉnh, có lẽ đây cũng chính là ý trời sâu xa!

Huyết Ma Đại Đế là nhân vật bậc nào? Nếu như hẳn đã chọn Vạn Sát Sinh Tử Luân là công pháp tu luyện chính thì sao có thể kém hơn Phá Diệt Nhất Thương được? Dù cho La Chỉnh chỉ vừa mới luyện, nhưng Tiểu Điệp vẫn rất tự tin vào hẳn! Huống chi hiện tại Tiểu Điệp làm những chuyện này chính là có ý muốn thử thách La Chỉnh.

Chẳng qua dù Đại Mộng chân nhân đã được nghe rằng Tiểu Điệp có thể lấy được truyền thừa của Huyết Ma Đại Đế, hơn phân nửa là nhờ vào sự trợ giúp của La Chỉnh, nhưng thực lực chân chính La Chỉnh vẫn chưa lộ ra hết, giống như phần lớn mọi người nhìn thấy, cảnh giới tu vi của La Chỉnh quá thấp...

Có điều bản thân Tiểu Điệp có thể chắc chắn như vậy, Đại Mộng chân nhân cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tín Khuê.

Từng sợi tử khí màu xám tập trung lại trên bạch thương của Trác Bất Phàm, chỉ cần nhìn qua những tử khí này cũng cảm thấy linh hồn của mình bị ảnh hưởng, giống như chúng có thể ăn mòn linh hồn vậy. Mà bạch thương Trác Bất Phàm cầm trong tay giống như quỷ thần đến từ Minh giới: “Phá Diệt Nhất Thương của ta có thể phá tan vạn thứ trên thế gian! La Chỉnh, để ta xem ngươi đỡ một đòn này như thế nào!”

Nhìn qua một thương có uy lực cực cao này, sắc mặt La Chỉnh thận trọng, điều khiển Tuyệt Sát Luân bắt đầu chuyển động...

Đồng thời liên tục rút ra ba phần sát khí từ trong Sát Lục Kiếm Sơn!

Công pháp lợi dụng sát khí đã bá đạo như thế, một phần sát khí thôi cũng có thể bộc phát ra uy lực mạnh mẽ, vậy thì uy lực của ba phần sát khí lại càng khủng bố hơn rất nhiều.

Có điều bây giờ sát khí dự trữ của La Chỉnh không nhiều. Cũng may lúc trước còn ở La gia, khi giết chết Huyết Tù đã nhận được mấy phần sát khí, từ đó về sau tiến vào Thử Luyện Giả Chi Lộ mới tích góp thêm được một chút, trữ ở trong Sát Lục Kiếm Sơn. Ngoài những lần đó ra thì còn một lần duy nhất La Chỉnh tiêu diệt mấy trăm con Hắc Ma Yểm trên đường chết cũng nhận được mấy phần sát khí.

Vào lúc này, La Chỉnh một mạch đưa vào ba phần sát khí, cũng hơi không nỡ. Nhưng mà đối mặt với một thương khủng bố như thế của Trác Bất Phàm, hẳn không thể không cẩn thận ứng phó được.

“Chết cho ta!”

Phá Diệt Nhất Thương xen lẫn tử khí dày đặc, mãnh liệt đâm về phía La Chỉnh. Cho dù là đám tinh anh Vân Điện đang vây xem nhìn thấy một đòn này thì trái tim ai nấy cũng thắt chặt lại. Trác Bất Phàm không hổ là người đã nhận được toàn bộ truyền thừa của Trác đại tiên sinh. Tạm thời không bàn tới uy lực của một đòn này, nhưng không ngờ nó khiến người ta cảm thấy áp lực mạnh mẽ đến thế!

Cùng lúc đó, trường kiếm của La Chỉnh cũng run lên, đồng thời bạo phát ba phần sát khí ra!

Bình thường người tu luyện đạo sát lục đều có tầng tầng sát khí trên người. Người bình thường nhìn thấy loại người này sẽ cảm thấy sát khí của hắn rất nặng. Giống như kiếm linh Yêu Dạ của La Chỉnh, nếu như được gọi ra, người bên ngoài liếc nhìn một cái là có thể cảm nhận được sát khí của nàng.

Thế nhưng vì La Chỉnh trữ sát khí vào trong Sát Lục Kiếm Sơn, nên lúc chưa sử dụng sát khí, thoát nhìn hắn giống như một người bình thường, không có chút sát khí nào. Nhưng vào lúc này sát khí lại bất ngờ bộc phát ra, giống như sát thần vậy.

“Ồ! Sao khí thế trên người La Chỉnh cũng thay đổi hoàn toàn rồi? Sát khí nặng như vậy, không phải hắn theo đạo sát lục đấy chứ?”

“Đúng vậy! Lúc trước không cảm nhận được trên người hắn có chút sát khí nào, đây là vì sao nhỉ...”

“Không ngờ hắn lại theo đạo sát lục, không sợ thân thể bị sát khí cắn trả sao?”

Phần lớn đệ tử đang cảm thấy kỳ quái, thì La Chỉnh đã dẫn ba phần sát khí này vào trong Huyết Âm Kiếm, sau đó nhấc chân, cánh tay cong lại, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, đâm một kiếm mãnh liệt về phía Tuyệt Sát Luân.

“Vút!”

Luồng sát khí màu máu có kích thước cỡ cánh tay liền nổ bắn ra từ trong Tuyệt Sát Luân!

Thông thường, đệ tử tinh anh Vân Điện đến đây để luận bàn sẽ không dùng tới bản lĩnh thật sự của chính mình, luận bàn bình thường chính là đến điểm thì dừng.

Nhưng mà vào lúc này, hai người gần như đều sử dụng chiêu thức mạnh nhất của mình, đám đệ tử tinh anh vốn đứng vô cùng gần ở xung quanh, giờ phút này không ngừng lùi về phía sau, sợ bị hai người ảnh hưởng đến.

“Keng!”

Ngoài dự đoán của mọi người, bọn hăn vốn sợ hai người này giao thủ sẽ tạo ra ảnh hưởng rất đáng sợ, thế nhưng tình huống thực tế là trong nháy mắt hai người giao thủ, chỉ phát ra một tiếng giòn vang rất nhỏ, Huyết Âm Kiếm của La Chính vừa vịn chạm vào trên bạch thương của Trác Bất Phàm.

Vậy mà cán bạch thương kia lại bắt đầu vỡ vụn từng chút trước mắt bao người, hơn nữa vỡ vụn vô cùng triệt để. Thanh linh khí trung phẩm này giống như gỗ mục vậy, vỡ ra thành từng mảnh nhỏ màu trắng.

Sau khi bạch thương liên tục vỡ vụn, cuối cùng cũng đến lúc lan đến cánh tay Trác Bất Phàm. Nhìn thấy cánh tay kia của Trác Bất Phàm bắt đầu vỡ vụn theo hình dạng khó có thể hình dung, đồng thời liên tục phát ra âm thanh “răng rắc”...

Có thể tưởng tượng ra xương cốt trong cánh tay phải của Trác Bất Phàm, chỉ sợ cũng giống như thanh bạch thương trong tay hăn, vỡ thành từng mảnh.

“A!”

Xương trong cánh tay đứt gãy từng khúc, đau đớn kịch liệt khiến Trác Bất Phàm phát ra tiếng kêu thảm thiết, đồng thời không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Trác Phi Lăng bước nhanh đến bên người Trác Bất Phàm, móc ra một viên đan dược màu trắng tản ra mùi thơm thanh nhã, nhét vào trong miệng hắn. Cánh tay này của Trác Bất Phàm coi như bị phế sạch rồi. Mặc dù dùng đan dược có thể trị hết, nhưng nếu muốn xương cốt lành lại hoàn toàn thì phải mất một khoảng thời gian tương đối dài. Không chỉ như thế, dù cho thương thế trên cánh tay khỏi hẳn, nhưng sức chịu đựng của xương cũng giảm đi rất nhiều!

Sắc mặt Trác Phi Lăng âm trầm như nước, đứng dậy cười lạnh nhìn chằm chằm vào La Chính nói: “Người không tệ, không chỉ chặn được một đòn này của Trác Bất Phàm mà còn phế bỏ một cánh tay của hắn.”

Ánh mắt La Chính lóe lên, cười nhạt nói: “Nếu như người muốn khởi binh hỏi tội, ta khuyên người nên từ bỏ đi. Nếu ta không phế bỏ cánh tay này của hắn, hắn sẽ lấy tính mạng của ta. Nói như vậy ta phế bỏ cánh tay này của hắn đã coi như là nhẹ, theo đạo lý có lẽ ta nên giết hắn đi mới đúng.”

“Muốn chết!” Trác Phi Lăng phun ra hai chữ, cuối cùng đâm cán thanh trường thương màu máu kia về phía La Chính!

Tu vi của Trác Phi Lăng chính là cảnh giới Chiêu Thần Cửu Trọng! Chỉ thiếu chút nữa là tiến vào Chiêu Thần Chung Cực! Cường giả bậc này mạnh hơn rất nhiều so với bất cứ đối thủ nào trước đây của La Chính!

Nhưng mà Trác Phi Lăng vừa đâm ra một thương, bỗng nhiên thân hình La Chính loé lên một cái, vậy mà lại bay lên.

Thấy cảnh này, đám đệ tử tinh anh đang vây xem lập tức tròn mắt, không phải tên này mới là Tiên Thiên Cảnh sao? Dựa vào cái gì mà bay được thế?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Kiêu Ngạo Bất Đặc Dĩ

Đám đệ tử tinh anh, bao gồm cả Trác Phi Lăng, lúc này đều cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn.

Không cần biết La Chính yêu nghiệt tới mức nào, không cần biết thiên phú của hắn cao bao nhiêu, không cần biết làm sao hắn có thể khiêu chiến vượt cấp, hắn vẫn chỉ là một kẻ ở Tiên Thiên Cảnh!

Tiên Thiên Cảnh không thể bay.

Điều này liên quan đến nguyên lý vận chuyển chân nguyên, chỉ sau khi vào Chiếu Thần Cảnh, lợi dụng thiêu đốt chân nguyên mới có thể bay lượn.

Cho dù Tiên Thiên Cảnh có nhảy cao hơn nữa thì cuối cùng vẫn sẽ rơi xuống trên mặt đất. Từ xưa đến nay, e là không có một Tiên Thiên Cảnh nào có thể phá vỡ hàng rào này.

Nhưng tên La Chính trước mặt này làm thế nào? Hắn tránh được một thương của Trác Phi Lăng, bay lơ lửng trên không trung một cách ổn định...

Đối diện với chuyện không cách nào lý giải được, vẻ mặt mọi người vô cùng đặc sắc.

La Chính mang theo ý cười nhàn nhạt, bờ môi khẽ động đậy, truyền âm vào trong lệnh bài nói với Tiểu Điệp: “Thật không ngờ nàng vẫn còn chút lương tâm!”

Có điều Tiểu Điện nói lại một câu khiến sắc mặt La Chỉnh trầm xuống. Nàng cười khanh khách nói: “Nếu người cứ như vậy mà chết thì làm sao mà giải được nỗi hận trong lòng ta chứ? Ta muốn từ từ dày vò người, sau này mỗi ngày người đều phải đến đây dạo một vòng, khiêu chiến với những đệ tử tinh anh của Vân Điện chúng ta!”

Nghe thấy câu này, trên mặt La Chỉnh lộ ra tia cười khổ. Mặc dù vào Vân Điện, có được một chỗ dựa thì quả thực không tồi, nhưng cũng không đến mức bị người ta chơi đùa như vậy!

Đáng tiếc La Chỉnh căn bản không có lựa chọn nào khác.

Tuy vì La Chỉnh bay lên không trung nên Trác Phi Lăng hơi ngây người một chút, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ tha cho La Chỉnh. Bay lượn đối với một võ giả Chiêu Thần Cảnh có thể coi là thường như cơm bữa, huống hồ Trác Phi Lăng còn là Chiêu Thần Cửu Trọng.

Thế nên trường thương màu máu trong tay Trác Phi Lăng khẽ chuyển, đuổi thẳng về phía La Chỉnh!

Nhưng thân hình của La Chỉnh quả thực quá linh hoạt, bay trái bay phải trên không trung giống như một con chim én, Trác Phi Lăng theo đuôi La Chỉnh cả quãng đường, quanh quẩn ở một khu vực truy đánh La Chỉnh. Đáng tiếc hắn liên tiếp phóng ra mười thương đều không thể chạm đến ống tay áo La Chỉnh.

Trác Phi Lăng lại không nhìn thấy một sợi ánh sáng nhàn nhạt đã cắt qua không gian, nối tới cơ thể La Chỉnh, điều này đồng nghĩa với việc La Chỉnh là con rối của Đại Mộng chân nhân!

Dưới sự điều khiển của Đại Mộng chân nhân thì làm sao Trác Phi Lăng có thể đuổi kịp La Chỉnh? Đừng nói là Trác Phi Lăng không đuổi kịp, cho dù Trác Phi Lăng có đuổi kịp thì cũng chưa chắc là đối thủ của La Chỉnh! Dù gì thuật con rối của Đại Mộng chân nhân đã đạt đến Dung Hợp

Cảnh trong truyền thuyết, có thể trực tiếp truyền sức mạnh của ông ta sang cơ thể La Chỉnh.

Tiểu Điệp ngáp một cái, cười nhàn nhạt nói: “Được rồi. Hôm nay để La Chỉnh nghỉ ngơi trước đã, để hăn khiêu khích bọn họ lần nữa, tốt nhất để họ tức giận một chút, nếu không ngày mai sẽ không còn gì để chơi nữa!”

Đại Mộng chân nhân gật đầu, ngón tay thô to cử động lại vô cùng linh hoạt, còn La Chỉnh thì giống như một con rối bị giật dây, hai mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng miệng thì hét điên cuồng: “Ha ha ha, tinh anh Vân Điện, toàn bộ đều là một lũ phế vật. Sau này mỗi ngày ta đều sẽ đến đây nhận thử thách của các người, xem xem đám phế vật các người rốt cuộc mạnh thế nào...”

Những đệ tử tinh anh của Vân Điện kia nhìn thấy La Chỉnh thể hiện ra thực lực như vậy, vốn đều đã dập tắt suy nghĩ muốn khiêu chiến với La Chỉnh, nhưng nghe thấy La Chỉnh hét lên như vậy, tất cả đều lập tức trào dâng nổi căm phẫn. Đã từng gặp qua người xem thường người khác, nhưng chưa từng gặp qua ai xem thường người khác đến vậy! Đám tinh anh Vân Điện này ai cũng đều tự xưng là thiên tài, cũng là tuổi huyết khí sục sôi, làm sao có thể nuốt được cục tức này? Nhất thời trong tòa nhà màu xám lại vang lên một tràng tiếng mắng chửi!

Nhưng La Chỉnh lại đẩy cánh cửa lớn của tòa nhà ra bay đi ngay trong tiếng mắng chửi đó...

Bay một vòng trên không trung rồi La Chỉnh mới vù vù rơi xuống. Hăn lấy lại được quyền khống chế cơ thể mình, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, thông qua lệnh bài truyền âm nói: “Bà cô ơi, ta gọi nàng là bà cô vẫn không được sao? Nàng đừng trêu đùa ta vậy nữa!”

Nhưng Tiểu Điệp lại không hề nhận tấm lòng này: “Không được! Hôm nay người nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng sớm ngày mai chúng ta tiếp tục!”

Ngoài khuôn mặt nhẵn như mướt đấng ra thì hình như La Chỉnh cũng không có cách khác để phản kháng. Hẳn cảm thấy bản thân giống như một nắm mì mặc ý Tiểu Điệp nhào nặn, muốn thành dẹt thì thành dẹt mà muốn thành vuông thì thành vuông.

Một đêm trôi qua, La Chỉnh cũng có lĩnh ngộ mới đối với Vạn Sát Sinh Tử Luân khi dùng trong thực chiến, suốt một đêm hẳn cũng tranh thủ thời gian tu luyện, nhưng sáng sớm ngày hôm sau, La Chỉnh liền cảm thấy có từng đợt dao động năng lượng đến gần mình, hẳn vẫn chưa kịp né tránh thì cảm thấy cơ thể mình run lên...

Sau đó La Chỉnh mở cửa, tiếp tục chạy điên cuồng về phía kiến trúc màu xám kia.

“Có cần phải sớm vậy không?” Cũng may hiện giờ Tiểu Điệp vẫn chưa đoạt quyền nói của hẳn.

“Ta đã nói rồi, bắt đầu từ ngày hôm qua, mỗi ngày đều đến một lần!” Tiểu Điệp nói hờ hững.

Vì hôm qua La Chỉnh rất hưng hăng dạy dỗ Trác Phi lãng, cộng thêm lúc rời đi còn để lại những lời càn quấy tùy tiện kia, nên chuyện này lập tức đã lan rộng trong phần đông tinh anh Vân Điện.

Thực lực đệ tử của Tinh Anh Đường từ cảnh giới mới gia nhập Chiếu Thần Cảnh đến Chiếu Thần Chung Cực đều có. Những đệ tử huyết khí sục sôi nghe thấy lời La Chỉnh nói thì ai nấy đều tức sôi máu, hiện giờ mấy người mới sao lại có thể kiêu ngạo đến thế? Không dạy dỗ một trận thì thật sự coi Tinh Anh Đường này không có người à?

Tòa nhà màu xám kia vốn là để cho đệ tử của Tinh Anh Đường dùng để đấu cọ sát với nhau, kỳ thực bình thường cũng không đông, đa phần các đệ tử bận làm nhiệm vụ ở Vân Điện hoặc là chăm chỉ tu luyện.

Nhưng hôm nay, trong tòa nhà này lại đầy đủ hơn trăm người, hơn nữa phần lớn đều là Chiêu Thần Cảnh trung kỳ, cũng chính là tu vi từ Chiêu Thần Tứ Trọng đến Chiêu Thần Lục Trọng, còn một số nhỏ là cảnh giới Chiêu Thần Thất Trọng tới Chiêu Thần Cửu Trọng.

Đệ tử của Tinh Anh Đường đều được chọn ra từ vài trăm vạn người, thiên tư mỗi người đều không hề kém cỏi, ít nhất cũng là thiên tài cấp Nhân, trong đó còn có không ít thiên tài cấp Địa, thậm chí còn có một số ít thiên tài cấp Thiên!

“Hôm nay ông đây muốn xem xem tên Tiên Thiên Cảnh này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lớn đến như vậy rồi cũng chưa từng gặp qua thằng nào kiêu ngạo như thế!”

“Đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, có phải là sợ bị đánh chết không? Không biết hẳn có mục đích gì? Đắc tội với cả Tinh Anh Đường của Vân Điện thì hẳn có lợi ích gì sao?”

“Ai mà biết được chứ? Có một số người mồm thối, chúng ta nhiều người như vậy, có lẽ sẽ đánh cho mồm hẳn sưng vều!”

Ngay lúc này lại có một thanh niên mặc đồ vải bình dân màu nâu đi vào, thân hình thanh niên này khôi ngô tương đương với Thạch Kinh Thiên, huyết thái dương ở hai bên trán phồng lên cao cao, ánh mắt nhạy bén như điện.

“Lý Bố Y! Đến hẳn cũng tới rồi!”

“Không phải chứ, đến Chiêu Thần Cảnh Chung Cực cũng bị kinh động rồi? Tên nhóc này chết chắc rồi phải không?”

Có người chào hỏi với Lý Bố Y: “Bố Y đại ca, huynh cũng nghe nói rồi?”

Lý Bồ Y gật đầu, đứng ở bên cạnh cười nói: “Ta chỉ đến góp vui, vừa hay hoàn thành xong nhiệm vụ nên rảnh rỗi không có việc gì làm. Nghe nói Tinh Anh Đường chúng ta có một tên tiểu bối vô cùng kiêu ngạo nên tới xem mà thôi.”

“Bố Y đại ca, hay là huynh ra tay dạy dỗ tên nhóc này! Hẳn thật sự nông cuồng không biên giới rồi. Tên nhóc đó nhảy ra từ một góc hẻo lánh trong Đông Vực đó, xuất thân từ tông môn nhị phẩm, hoàn toàn không biết sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên(1)!” Có người tức giận nói với Lý Bồ Y.

(1)Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên: Núi cao còn có núi cao hơn, ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, ý chỉ người tài thì còn có người tài hơn, chỉ có tốt hơn, không có tốt nhất.

Lý Bồ Y lại lắc đầu, thật thà nói: “Con người đều có lúc nông cuồng, các người nhiều người như vậy cũng sẽ dạy dỗ được hẳn rồi. Một tiểu bối Tiên Thiên Cảnh...” hắn lắc đầu: “Nếu ta thắng hẳn cũng chẳng vẻ vang gì.”

“Bố Y đại ca nói phải. Một tên Tiên Thiên Cảnh, dựa vào đâu để huynh ấy ra tay? Như vậy cũng quá đề cao La Chính này rồi!” Lại có người bên cạnh nói.

“Đến rồi, đến rồi...”

Cuối cùng La Chính cũng xuất hiện ở ngoài cửa tòa nhà màu xám, cho dù trăm bề không tình nguyện, nhưng cơ bản hắn không điều khiển được cơ thể mình.

Ánh mắt phần lớn đệ tử của Tinh Anh Đường sáng như đuốc, một mực nhìn chăm chăm vào La Chính đang đứng ở cửa, phần lớn bọn họ là lần đầu tiên thấy La Chính.

Lúc trước rất nhiều người trong bọn họ vẫn không tin lắm về chuyện, La Chỉnh thực sự dựa vào thực lực Tiên Thiên Cảnh đánh bại Trác Bất Phàm, hiện giờ xem ra La Chỉnh quả thực chỉ có thực lực Tiên Thiên Cảnh, hơn nữa hẳn còn không phải Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng.

Nếu không phải La Chỉnh kiêu ngạo như vậy thì thực ra phần đông bọn họ đều cảm thán thực lực của hắn. Tiên Thiên Cảnh đã lợi hại như vậy, đến lúc bước vào Chiếu Thần Cảnh há chẳng phải có thể khiêu chiến với Thần Đan Cảnh?

Nhưng lúc trước La Chỉnh đã nói ra những lời kiêu ngạo đắc tội với tất cả đệ tử của Tinh Anh Đường này, bọn họ làm gì cho La Chỉnh thể diện? Thế nên mặt ai nấy đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm La Chỉnh, giống như muốn dựa vào những ánh mắt đó để hòa tan La Chỉnh.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng nhìn thấy một hiện tượng rất kì lạ, trên mặt La Chỉnh rõ ràng lộ ra biểu cảm rất bất đắc dĩ nhưng miệng lại nói: “Khà khà. Xin chào đám phế vật, đã để đợi lâu rồi...” Nói xong câu này, mặt La Chỉnh liền đen lại, trong lòng lại mắng chửi Tiểu Điệp hàng vạn lần.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Năm Đăm

Xôn xao

Câu này của La Chỉnh giống như một que diêm đốt cháy một kho đầy thuốc nổ, lập tức làm nổ tung bầu không khí của đám võ giả trong tòa nhà này.

“Mẹ nó! Thật giống với những gì được nghe nói. Thằng nhóc này không phải là nông cuồng không giới hạn mà căn bản là không biết bản thân họ gì tên gì thì phải?”

“Mọi người dứt khoát cùng nhau xông lên, băm vằm thằng nhóc này thành mảnh vụn là xong!”

“Giết hắn, giết thằng nhóc này đi!”

Nếu ánh mắt có thể giết người thì lúc này e là La Chỉnh đã chết cả trăm lần, cả nghìn lần rồi.

Đến Lý Bố Y cũng nhăn mày, hắn cẩn thận dò xét La Chỉnh, không biết vì sao từ lần đầu tiên nhìn thấy La Chỉnh hắn đã có cảm giác nhìn ra có chút gì đó không hài hòa từ người hắn, nhưng cụ thể là không hài hòa ở đâu thì hắn lại tìm không ra sơ hở trong đó.

Điều này chỉ có thể nói thuật điều khiển con rối của Đại Mộng chân nhân quá cao siêu. Sau khi bậc thầy điều khiển rối đạt đến Dung Hợp Cảnh thì gần như có thể làm đến mức tùy ý tùy tâm, cho dù Lý Bố Y là cảnh giới Chiếu Thần Chung Cực, muốn nhìn ra sơ hở vẫn có chút miễn cưỡng.

La Chinh bước một bước lớn vào trong sau đó liền cảm thấy sức mạnh của sợi tơ kia đi xa mình, quyền khống chế cơ thể của hắn lại được khôi phục.

Nhưng lúc này La Chinh thà là không lấy lại được quyền khống chế còn hơn! Hiện giờ hắn phải một mình đối mặt với cả đám đệ tử tinh anh tức giận đến mức có thể ăn thịt mình, đây quả thực chính là địa ngục!

“La Chinh, ta đến để khiêu chiến ngươi!” Một vị đệ tử đi lên phía trước, thực lực của đệ tử này là cảnh giới Chiêu Thần Lục Trọng.

La Chinh cười nhàn nhạt, cố hết sức để biểu hiện của mình bình tĩnh một chút, sau đó lắc đầu nói: “Ta... đồng ý chấp nhận khiêu chiến của ngươi, có điều ta muốn lập ra một quy tắc!”

“Làm trò? Ai thèm nghe quy tắc của ngươi? Ngươi kiêu ngạo như vậy mà vẫn cần quy tắc?”

“Chẳng phải ngươi rất ngông cuồng sao? Tất cả bọn ta ở đây cùng xông lên đều không phải là đối thủ của ngươi! Còn cần quy tắc gì? Ngươi lớn lắm đấy phải không?”

“Mọi người nghe hắn nói đi...”

La Chinh vẫn luôn trầm mặc mãi đến khi mọi người đều yên lặng thì mới nói: “Mỗi ngày ta chỉ khiêu chiến ba trận, hơn nữa người khiêu chiến do ta quyết định, ta sẽ lựa chọn đối tượng khiêu chiến.”

Sự sắp xếp này của Tiểu Điệp quả thực quá độc ác, La Chinh không thể không tự nghĩ ra biện pháp, nếu những tinh anh Vân Điện này và Tiểu Điệp đều không chấp nhận, vậy thì hắn nguyện đứng bất động ở đây để mọi người đánh chết cho xong...

“Nói đùa! Chẳng phải người muốn khiêu chiến tất cả đệ tử của Tinh Anh Đường sao? Mỗi một người bọn ta đều có tư cách, dựa vào đâu mà cần người chọn?” Có một đệ tử không vui nói.

“Bỏ đi! Tinh Anh Đường chúng ta có kẻ yếu sao? Cho hẳn chọn! Một tên Tiên Thiên Cảnh thì lợi hại tới mức nào?” Cũng có đệ tử chấp nhận đề nghị của La Chính. Bọn họ cho rằng cho dù để La Chính chọn cũng khó có thể tìm ra một đối thủ hẳn có thể đánh thắng.

Lại đợi mọi người yên lặng trở lại lần nữa, ánh mắt của La Chính lặng lẽ quét một vòng, cuối cùng ngón tay dừng ở một đệ tử cảnh giới Chiêu Thần Tứ Trọng. Hết cách, thực lực của đệ tử Tinh Anh Đường đến đây hôm nay đều không yếu, đệ tử Chiêu Thần Tứ Trọng này e là một trong những người có tu vi yếu nhất.

“Ha ha! Thăng nhóc này coi như là chọn đúng người rồi, hẳn lại chọn trúng Thượng Quan Bạch Mộng!”

“Thượng Quan Bạch Mộng, thăng nhóc đó cho rằng người có vẻ dễ bắt nạt!”

Trên mặt Thượng Quan Bạch Mộng lộ ra vẻ châm biếm, khởi động cổ tay một chút, khinh bỉ nhìn La Chính: “Chắc không phải người nhìn cảnh giới của ta hơi thấp, mới Chiêu Thần Tứ Trọng nên mới chọn ta đấy chứ?”

La Chính cười hắc hắc, gật đầu. Hẳn quả thực không còn gì để nói, dù La Chính không phải người thích kiêu ngạo như thế, tất cả chỉ có thể trách Tiểu Điệp đáng chết kia, nhưng hết lần này tới lần khác hẳn lại không cách nào nói chuyện này ra được.

“Rất tốt! Người đúng là có mắt. Có điều, chắc hẳn người sẽ phải hối hận. Thượng Quan Bạch Mộng ta tuy chỉ ở Chiêu Thần Tứ Trọng, nhưng người có cảnh giới mạnh hơn chết trong tay ta không phải 12 thì cũng có 15 người. Thực tế hôm nay ta vốn không có hứng đấu với một tên Tiên Thiên

Cảnh, đáng tiếc vận khí của người hôm nay không tốt, chọn trúng phải ta. Hy vọng... người đừng hối hận.” Thượng Quan Bạch Mộng nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

“Vậy thì bắt đầu đi!” trong trường hợp không còn sự lựa chọn nào khác, La Chỉnh cũng lười nói nhiều. Dù sao hắn đã nghĩ thông suốt rồi, Tiểu Điệp phần lớn cũng không muốn mình chết, mục đích của nàng cũng không khó đoán, chỉ là muốn thông qua chiến đấu cường độ cao để huấn luyện mình mà thôi. Nhưng cách này quả thực quá âm hiểm, bồi nhọ hết nhân phẩm của La Chỉnh.

Hơn trăm vạn đệ tử tinh anh của Vân Điện tránh ra mở đường cho một đấu trường, La Chỉnh và Thượng Quan Bạch Mộng đứng đối diện với nhau.

Vũ khí của Thượng Quan Bạch Mộng là một đôi bao tay kim loại, là một vũ khí bề ngoài vô cùng bình thường, sau khi hắn đeo xong bao tay thì nhìn chăm chăm La Chỉnh: “Vũ khí của người đâu?”

La Chỉnh khua khua năm đấm của mình nói: “Cái này là đủ rồi!”

“Ha ha...”

“Thằng nhóc này điên rồi à!”

“Thượng Quan Bạch Mộng dùng bao tay bởi vì chiêu thức mạnh nhất của hắn chính là quyền pháp, cho dù người khác tay cầm vũ khí cũng không thể đối phó được với quyền pháp của Thượng Quan Bạch Mộng, thằng nhóc này lại cũng muốn tay không...”

Nghe thấy lời La Chỉnh nói, xung quanh lập tức nổi lên một trận cười. Thượng Quan Bạch Mộng cũng cười: “Ta nhắc nhở người một chút, từ khi ta bước lên con đường võ giả thì vẫn luôn dùng bao tay của ta, ta còn có

một tên gọi khác nữa là Thiết Thủ, hai năm đấm này của ta rất cứng, cho dù không dùng bao tay cũng có thể sánh ngang với linh khí!”

La Chỉnh bĩu môi, hẳn thật sự muốn nói cả cơ thể hẳn là một món linh khí thượng phẩm, nhưng lúc trước hẳn đã quá đặc tội với những người này nên hẳn nghĩ vẫn nên thôi. Hẳn chỉ gật đầu: “Ta hiểu!”

Nhìn thấy La Chỉnh vẫn không có ý định rút kiếm, Thượng Quan Bạch Mộng cũng lười so đo với hẳn, nhanh chóng giải quyết tên nhóc này mới là chính đạo.

Thượng Quan Bạch Mộng giơ năm đấm lên, cơ thể trầm xuống giống như Giao Long bơi lội tiến thẳng về phía La Chỉnh, trên mặt mang theo một nét cười hung ác nói: “Vẫn phải nhắc nhở người một chút, con người ta một khi bước vào trạng thái chiến đấu thì căn bản sẽ không dừng lại được, cho dù thực lực người quá yếu ta cũng sẽ không nương tay!”

Nói xong, trên đôi quyền sắt kia của Thượng Quan Bạch Mộng đột nhiên xuất hiện một luồng chân nguyên màu đồng cổ, hung hăng xông về La Chỉnh.

“Thượng Quan Bạch Mộng, một quyền xử đẹp hẳn đi!”

“Thượng Quan Bạch Mộng, dùng Thương Lan Quyền của người, một quyền đánh nát hẳn đi!”

“Thân thể của tên La Chỉnh này rất giòn, tranh thủ một đòn giết luôn đi!”

Về mặt La Chỉnh vẫn rất bình tĩnh, từ sau khi hẳn biết rõ thực lực và địa vị thật sự của Thôi Tà, hẳn không giờ phút nào là không tự nói với bản thân, nếu hẳn muốn đi tiếp trên con đường võ đạo, muốn thực sự cứu mọi người của mình ra thì hẳn phải nỗ lực nhiều hơn gấp mười, gấp trăm, gấp ngàn lần người khác!

Tiểu Điệp làm như vậy rõ ràng rất đáng ghét, nhưng nếu đơn thuần nói về mục đích của nàng thì vẫn là hy vọng bóc lột ra được tiềm năng của bản thân mình, để mình trở nên mạnh hơn.

Đối thủ hần phải đối mặt sau này không chỉ là Chiêu Thần Tứ Trọng, đối thủ trong tương lai của hần là cường giả Chiêu Thần Chung Cực, Thần Đan Cảnh thậm chí còn mạnh hơn cả Thần Đan Cảnh!

Vậy nên thời gian này La Chỉnh cũng tu luyện cả ngày lẫn đêm! Mấy ngày trước hần đã đưa một phần Thiên Diễn Tinh Hoa còn lại vào trong đầu, tiếp tục hấp sáng thêm mấy chục cái vảy rồng, như vậy hần có thể mượn càng nhiều sức mạnh từ vảy rồng của Thanh Long hơn.

La Chỉnh không hề hấp sáng quá nhiều vảy rồng, mỗi vảy rồng của Thanh Long đều ẩn chứa sức mạnh lớn, tuy hần có thân thể linh khí nhưng sức mạnh có thể dung nạp vẫn có hạn, nếu hấp sáng quá nhiều vảy rồng, cơ thể hần không chịu đựng được sức mạnh ấy thì e rằng sẽ tự vỡ vụn!

Sức mạnh to lớn như vậy lại cộng thêm cơ thể sánh ngang với linh khí thượng phẩm của hần, tay không đấu với Thượng Quan Bạch Mộng không phải là tự đại!

“Thương Lan Thiên Nguyên Quyền!”

Khi quyền này của Thượng Quan Bạch Mộng đánh ra được một nửa thì đột nhiên tăng tốc, kim quang trên năm đấm phóng ra, sức mạnh cũng tăng lên không biết bao nhiêu lần.

“Cố lên, đè bẹp hần!”

“Một quyền đánh vỡ đầu hần!”

“Đánh cho gân cốt hần đứt thành từng đoạn, xem hần còn dám kiêu ngạo như vậy hay không!”

Ngay trong tiếng gào thét của đám đông, 200 chiếc váy rồng đột nhiên sáng lên, phát ra ánh sáng xanh biếc, cơ bắp toàn thân La Chỉnh lập tức phồng lên. Vốn dĩ cơ thể hắc nhàn có vẻ hơi gầy yếu, lúc này lại xảy ra biến đổi lớn, mỗi một thớ cơ bắp đều phình lên đến cực hạn, mỗi một đường kinh mạch đều nổi cao lên giống như con giun, gần như muốn nứt toác ra khỏi lớp da thịt!

Cùng lúc đó, năng lượng trong tinh thạch Phượng Tường ở tay phải cũng tản ra. Một quyền này, dù là sức mạnh hay tốc độ đều đạt đến cực hạn của cơ thể La Chỉnh.

“Thiên Ma Thần Quyền!”

“Ầm!”

Hai người đều là đấu lực với lực, chiêu thức lúc này gần như đã không quan trọng, cái quyết định kết quả chính là sức mạnh và tốc độ, còn một điểm mấu chốt chính là khả năng chịu đòn của cơ thể.

Thượng Quan Bạch Mộng và La Chỉnh đồng thời đánh trúng cơ thể của đối phương nhưng trong nháy mắt bị trúng quyền, trên mặt Thượng Quan Bạch Mộng lộ ra biểu cảm sợ hãi còn La Chỉnh thì lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Thượng Quan Bạch Mộng này tự xưng “Thiết Thủ”, cặp nắm đấm sánh ngang với linh khí, nhưng chỉ là nắm đấm mà thôi, thân thể hắc cũng chỉ mạnh hơn vũ khí khác một chút. Còn La Chỉnh thì lại khác, thân thể hắc là linh khí thượng phẩm, lồng ngực có ba đường linh văn! Chỉ cần cơ thể thăng cấp một tầng nữa liền có thể bước vào cấp tiên khí! Thượng Quan Bạch Mộng này làm sao có thể so với hắc?

Vì vậy khi trúng quyền, La Chỉnh cảm nhận được lực quyền hung hãn của Thượng Quan Bạch Mộng đập vào cơ thể, hắc chỉ lùi về sau vài bước,

trong cơ thể lập tức sản sinh ra vô số luồng khí nóng không ngừng gột rửa đan điền khiến hãn thoải mái lạ thường.

Còn Thượng Quan Bạch Mộng bị trúng một quyền ẩn chứa sức mạnh của 200 tấm vảy rồng từ La Chỉnh thì trực tiếp bắn ra ngoài!

Cơ thể cường tráng của Thượng Quan Bạch Mộng va phải mấy vị đệ tử của Tinh Anh Đường, sau đó lại mạnh mẽ va phải vách tường của tòa nhà, bất động nằm một góc.

Lúc này, cả một đại sảnh im lặng như không một bóng người.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Thần Văn

Nếu La Chỉnh thi triển ra thủ đoạn khác đánh bại Thượng Quan Bạch Mộng thì e là bọn họ đều không kinh ngạc như vậy.

Bởi vì tuy thực lực của Thượng Quan Bạch Mộng mạnh thật, nhưng nếu đánh thực sự thì có lẽ cũng chỉ mạnh hơn Trác Bất Phàm mới gia nhập Chiêu Thần Cảnh một chút chút, thậm chí có thể nói cách biệt thực lực của hai người không hề lớn.

Nếu La Chỉnh đã đánh bại Trác Bất Phàm dĩ nhiên cũng có khả năng đánh bại Thượng Quan Bạch Mộng, nhưng hiện giờ hẳn lại dùng quyền đánh bại Thượng Quan Bạch Mộng!

Đôi thiết thủ của Thượng Quan Bạch Mộng nổi danh trong Tinh Anh Đường thế nào? Võ giả dựa vào sự sắc bén của binh khí, dài một thước mạnh một thước, rất ít võ giả chịu bỏ vũ khí của mình để đơn thuần dùng nắm đấm.

Cho dù rất nhiều võ giả tu luyện quyền pháp cũng là chỉ là bổ sung cho điểm yếu của bản thân.

Nhưng Thượng Quan Bạch Mộng lại lấy song quyền là điểm tựa lớn nhất, điều này đã đủ nói rõ hẳn vô cùng tự tin với song quyền của mình! Trên thực tế, mấy năm nay Thượng Quan Bạch Mộng bộc lộ tài năng, thực lực phát huy ra quả thực kinh người, không có bất kì ai dám xem thường cặp thiết quyền này cả.

La Ching rõ ràng là một kiếm khách, đòn sát thủ lớn nhất của hắn có lẽ là kiếm pháp, vì sao cơ thể hắn lại mạnh đến vậy? Sức mạnh lại lớn như thế?

Đây chính là điểm mà bọn họ nghĩ mãi không ra...

Giống như một cung thủ, tự hào nhất chính là tài bắn tên của mình, có thể bách phát bách trúng, không lệch một ly, kết quả một ngày nào đó cung thủ này đột nhiên vứt bỏ cung tên của mình để đấu kiếm với người ta, hơn nữa còn dùng kiếm pháp đánh bại đối phương!

Loại chênh lệch lớn này mang đến sự đả kích mang tính hủy diệt cho lòng tự tin của con người, La Ching này có vẻ biết quá nhiều thứ rồi.

Ở trong góc, Hoa Thiên Mệnh cầm kiếm của mình, trên mặt lộ ý cười nhàn nhạt, hắn rất hiểu vì sao những tinh anh Vân Điện này lại kinh ngạc như vậy. La Ching là một kẻ toàn tài, gần như trên người hắn không tìm ra được điểm yếu rõ ràng nào, hình như mỗi năng lực đều vô cùng ưu tú, dù là thần lực trời sinh hay cơ thể mạnh mẽ, hay đến cả kiếm pháp ẩn giấu sự đơn giản cực độ kia, mỗi một thứ đều vô cùng xuất chúng!

Bất cứ điều gì trên người hắn, đặt lên trên người khác đều đủ để một mình làm chủ một phương.

Lông mày lưỡi mác thô lỗ của Lý Bố Y khẽ dựng lên, trong ánh mắt trầm ổn lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Là một cường giả Chiếu Thần Chung Cực, Lý Bố Y suy nghĩ tới một số vấn đề khác! Thượng Quan Bạch Mộng dựa vào chân nguyên để cường hóa khí lực của bản thân, nâng cao sức mạnh và quyền pháp của mình, điều này rất bình thường.

Còn La Ching vừa rồi tuy dùng chân nguyên, nhưng chân nguyên chỉ dồn vào trong năm đấm của hắn, cơ thể hắn không hề được chân nguyên

cường hóa. Người có thể làm đến mức này không phải là không có, đó chính là người luyện thể.

Trước khi bước vào Tiên Thiên Cảnh, con người đều phải tôi luyện bản thân, thực ra chính là luyện thể, có điều sau khi vào Tiên Thiên Cảnh, đan điền được mở ra, tất cả loài người đều chuyển sang tu luyện công pháp trong hệ thống chân nguyên. So với luyện thể thì công pháp chân nguyên của loài người mạnh hơn nhiều.

Nhưng như vậy không có nghĩa là con đường luyện thể khó đi, cũng có một số ít người lựa chọn luyện thể, chỉ là trong thuật luyện thể, loài người bẩm sinh đã không bằng những chủng tộc sinh ra đã có khí lực mạnh mẽ như Yêu tộc, Ma tộc.

Điểm quan trọng nhất là Lý Bố Y không hề cảm nhận được cương nguyên của người luyện thể trên người La Chỉnh. Cương nguyên tương tự như chân nguyên, nhưng cương nguyên không thể nào tưởng tượng hóa hình. Nếu nói La Chỉnh là người luyện thể thì không thể nào trong cơ thể lại không có cương nguyên, nhưng cơ thể hãn lại mạnh mẽ biến thái như vậy, có thể dùng sức mạnh đơn thuần đánh lui Thượng Quan Bạch Mộng, chuyện này vốn đã nói rõ, nếu cơ thể không mạnh đến một mức độ nhất định thì hãn làm sao có thể làm được?

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lý Bố Y lại kinh ngạc.

Có điều hôm nay hãn đến đây chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt, huống hồ cho dù muốn biết đáp án thì La Chỉnh cũng sẽ không nói với mình, hãn cũng sẽ chỉ đứng yên ở một bên lặng lẽ quan sát, kẻ tên là La Chỉnh này đúng thật là khác loài!

Đứng ở giữa đại sảnh, La Chỉnh hoạt động thân thể một chút, lặng lẽ nhìn đám người xung quanh, cười nhạt nói: “Còn ai muốn khiêu chiến không?”

Đám đệ tử của Tinh Anh Đường im lặng một hồi nhưng rất nhanh đã có người đứng ra.

“Ta lên!”

“Ta lên! Ta không tin. Chẳng qua là Thượng Quan Bạch Mộng nhất thời sơ suất!”

“Quan Nguyệt, lên đi, giết chết tên nhóc đó!”

Nhìn thấy mọi người hăng hái như vậy, La Chỉnh lập tức cảm thấy đau đầu. Hắn chọn dùng đòn mạnh nhất để đánh bại Thượng Quan Bạch Mộng, chính vì trong lòng có suy nghĩ muốn khiến bọn họ khiếp sợ. Đáng tiếc hiện giờ xem ra có vẻ một chút hiệu quả cũng không có.

Đám đệ tử Vân Điện này không phải là võ giả Đông Vực, có thể vào làm đệ tử trong Tinh Anh Đường đều vượt xa cái “vạn dặm chọn một”, là võ giả trở hết tài năng trong mấy vạn, thậm chí là mấy chục vạn đệ tử, trước khi vào Vân Điện đều là thiên tài trong thiên tài, bọn họ tự đánh giá mình quá cao thì làm sao dễ dàng bị La Chỉnh làm khiếp sợ?

“Tên nhóc, chọn ta đi! Ta đảm bảo không đánh tay chân người!” Lại có hai vị to con đứng khoanh hai tay trước mặt La Chỉnh, thân thể to lớn gần như chắn hết tầm nhìn của hắn.

Hai người này đều là cảnh giới Chiếu Thần Lục Trọng, La Chỉnh không phải thẳng ngốc, nếu Tiểu Điệp đã cứ muốn dùng cách này để lộ ra tiềm lực của bản thân thì hắn cũng sẽ không tùy tiện dâng lên cho người khác dẫm đạp, vậy nên La Chỉnh khẽ cười, ánh mắt dừng trên người một người thanh niên mặt gầy ở phía sau hai vị tráng hán, người thanh niên này cũng là cảnh giới Chiếu Thần Tứ Trọng.

“Nhạc Trúc, tên nhóc đó chọn trúng người rồi, hăng hái tranh giành một chút đi!” Có người đứng phía sau thanh niên đó đẩy một cái.

Vị thanh niên tên Nhạc Trúc này chỉ là đến xem náo nhiệt, không ngờ La Chinh lại chọn trúng mình, cộng thêm không có tự tin gì với thực lực của bản thân, một quyền vừa rồi của La Chinh đã dọa hấn rồi, thế nên Nhạc Trúc khoát khoát tay hỏi La Chinh: “Người có thể đối người khác không? Ta chỉ đến để xem trò vui thôi...”

La Chinh gật đầu, tỏ ý có thể. Nếu đối phương đã không muốn ứng chiến thì La Chinh cũng sẽ không cưỡng ép.

Có điều tuy La Chinh đồng ý nhưng phần đông đệ tử ở Tinh Anh Đường thì không vui vẻ gì: “Nhạc Trúc, kiếm pháp Tùy Phong của người chẳng phải đã đại thành rồi sao? Sợ cái rắm gì! Hung hăng đập tên nhóc đó một trận, ta tặng người năm viên đá chân nguyên thượng phẩm!”

“Nhạc Trúc, nếu người dám lùi bước ông đây sẽ đánh gãy chân người!”

“Đối mặt với một tên Tiên Thiên Cảnh mà người cũng lùi bước. Nhạc Trúc, người còn mặt mũi để đối diện với Nhạc gia người sao? Có tin ông đây nói với cha người không?”

Dưới sự cưỡng ép của đệ tử Tinh Anh Đường, Nhạc Trúc dùng ánh mắt vô tội nhìn La Chinh. Xuất thân của Nhạc Trúc cũng không tệ, hấn là con cháu gia tộc nhị phẩm ở thành Vân Hải, thế lực của Nhạc gia cũng gần tương đương với Thanh Vân Tông, nếu để gia tộc mình biết đối diện với một Tiên Thiên Cảnh hấn cũng lùi bước thì còn mặt mũi nào nữa.

Thế là Nhạc Trúc rút kiếm ra đi về phía La Chinh.

Nhưng Nhạc Trúc chỉ lĩnh ngộ được kiếm ý đại thành làm sao có thể là đối thủ của La Chinh? Cộng thêm bản thân Nhạc Trúc hơi không tình nguyện, một mực áp dụng thế phòng thủ, sau khi giao đấu với La Chinh hơn 20 chiêu, rất nhanh đã bại trận...

Đám đệ tử Tinh Anh Đường cũng la hét một hồi sau đó lại có hơn mười người lên khiêu khích La Chỉnh. Những người dám khiêu khích La Chỉnh đều tự cho là thực lực mạnh, nắm chắc đánh bại La Chỉnh, còn về những đệ tử thực lực hơi chênh lệch ở một cấp khác thì đều núp trong một góc, lo sợ bị La Chỉnh chọn trúng.

Cuối cùng, La Chỉnh lại lần nữa chọn một mục tiêu có thực lực tương đối thấp và nhẹ nhàng đánh bại, sau đó La Chỉnh cười mỉm nói: “Các vị, hôm nay dừng ở đây thôi, ngày mai tới sớm!”

Nói xong La Chỉnh quay người muốn rời đi nhưng những người này làm sao chịu để La Chỉnh đi?

“Như vậy đã muốn đi? Năm mơ! Đánh với ta một trận rồi hẵng nói!”

“Chặn hẳn lại, tên nhóc này đầu cơ trục lợi liền tìm những tên thực lực yếu để đơn đấu, dựa vào cái gì chứ?”

“La Chỉnh! Nếu người muốn đi thì qua ải của ta rồi nói tiếp!”

Đám đệ tử Tinh Anh Đường đồng loạt xông lên, có vẻ sắp ra tay, đột nhiên thân hình La Chỉnh lay động một trận giống như một cái bóng quỷ dị, từ trong đám người chui ra, sau đó bay lên cao, trốn ra khỏi tòa nhà.

Nhìn thấy thân pháp quỷ dị của La Chỉnh, lúc này cho dù là trên mặt Lý Bố Y Chiếu Thần Chung Cực cũng lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, bởi vì cho dù là Lý Bố Y cũng không chắc chắn có thể bắt được La Chỉnh!

“Tên nhóc này...” Lý Bố Y cười khổ lắc đầu. Tiên Thiên Cảnh mà dám khiêu chiến Tinh Anh Đường, thực lực thi triển ra đã vô cùng kinh diễm, Lý Bố Y cảm thấy bản thân đánh giá La Chỉnh đã đủ cao, nhưng khi nhìn thấy La Chỉnh thi triển ra thân pháp quỷ dị bay lượn trong không trung, hẳn phát hiện bản thân vẫn xem nhẹ La Chỉnh.

Đương nhiên Lý Bố Y không biết cơ thể La Chỉnh lúc này bị Đại Mộng chân nhân khống chế, vậy nên hẳn là con rối của Đại Mộng chân nhân!

Đại Mộng chân nhân có thực lực thế nào? Cho dù là con rối ông ta điều khiển thì Thần Đan Cảnh thông thường cũng không phải đối thủ, huống hồ Lý Bố Y chỉ là Chiếu Thần Chung Cực.

“Mẹ nó! Hẳn thực sự biết bay! Gặp ma rồi!”

“Tiên Thiên Cảnh biết bay, hơn nữa thân pháp và tốc độ... Tên nhóc này thực sự là một tên biến thái!”

“Không đuổi kịp thì thôi, dù sao hẳn vẫn còn tới tiếp, chúng ta thảo luận xem nên ứng phó ra sao!”

La Chỉnh muốn khiêu chiến đệ tử của cả Tinh Anh Đường, nhưng mỗi lần chỉ chọn ba đối thủ, nếu mỗi lần hẳn đều chọn những đối thủ có vẻ yếu thì Tinh Anh Đường vẫn thực sự không thể làm gì hẳn.

Có điều sau khi La Chỉnh đi, rất nhanh có người nghĩ ra cách đối phó, những đệ tử thực lực có vẻ yếu lần sau không cần tới nữa, như vậy thì có thể ép La Chỉnh lựa chọn đệ tử có thực lực mạnh lên chiến đấu!

Tóm lại, đám đệ tử Tinh Anh Đường này mỗi người một ý, nhất định muốn hung hăng dạy cho La Chỉnh một bài học để hẳn hiểu thế nào là trời cao đất dày.

La Chỉnh dĩ nhiên hiểu rõ hẳn đã đắc tội rất thảm với đệ tử của Tinh Anh Đường, đây cũng là một trong những mục đích của Tiểu Điệp, hẳn không có sự lựa chọn...

Dù thế nào thì võ giả vẫn phải trưởng thành trong chiến đấu, rất nhiều võ giả đều hiểu rõ đạo lý này, rất nhiều võ giả chết giữa con đường tu luyện

này hoặc là trong tay đối thủ, còn La Chỉnh có thể khiêu chiến không hề kiêng kị, trong thời điểm mấu chốt lại có thể thoải mái rời đi, không phải ai cũng có cơ hội này.

Buổi tối, La Chỉnh đang tu luyện thì lục tục mở rương báu màu đỏ và màu xanh ra, tinh hoa linh hồn trong hộp ngọc màu đỏ có thể tăng lực linh hồn của La Chỉnh còn trong hộp xanh là Huyết Phách Cửu Đầu Long có thể tăng mạnh lực khí huyết của hắn.

Hai thứ này đối với bất kì một võ giả nào đều là vật đại bổ, La Chỉnh cũng hiểu rõ đám đệ tử Tinh Anh Đường kia thế nào cũng sẽ nghĩ ra cách đối phó với mình, bọn họ không thể nào cứ để mình tùy tiện như vậy mãi được, cho nên chuyện vô cùng cần thiết lúc này là nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân.

Sau khi nuốt hết tinh hoa linh hồn trong hộp màu đỏ, La Chỉnh cảm thấy lực linh hồn của bản thân tăng thêm ba phần. Nhắm mắt lại, hắn có thể cảm nhận được linh hồn của bản thân không ngừng truyền tới cảm giác thoải mái dễ chịu, sau đó rất lâu La Chỉnh mới mở mắt ra, nói với Thanh Long: “Người từng nói sẽ truyền thụ cho ta một bộ cách chế tạo phù văn, bây giờ cường độ linh hồn của ta đã đủ tư cách học chưa?”

Một lúc sau, giọng nói lười biếng của Thanh Long mới truyền ra từ nơi sâu thẳm trong đầu La Chỉnh: “Ta phải đánh chính một chút, mặc dù phù văn là thứ phổ biến đối với loài người các ngươi, nhưng cái này đã thoát ra khỏi khái niệm phù văn, bọn ta gọi nó là... thần văn.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Cười Nhạo

Loài người nghiên cứu vô cùng sâu về phù văn bởi vì phạm vi sử dụng quá rộng rãi, trên một mức độ nào đó thì thậm chí còn có vẻ quan trọng hơn cả binh khí, tính mạng của võ giả.

Ví dụ như bí cảnh tu luyện của Thanh Vân Tông, gần như toàn là ảo trận dựa vào phù văn kết hợp với vật liệu dựng thành, còn về những phù văn khắc chữ trên rất nhiều binh khí để gia tăng uy lực thì cũng chẳng hiếm lạ gì.

Lại ví dụ như đại trận hộ tông trong các tông môn, thậm chí là hỏa phù mà luyện đan sư, luyện khí sư dùng để tăng uy lực của lửa, đều do các phù văn sử dụng những vật liệu hiếm vẽ thành mới có thể phát huy tác dụng lớn mạnh.

“Thần văn” mà Thanh Long truyền thụ là truyền thừa phù văn đến từ thế giới rộng lớn hơn, đã vượt qua khái niệm của phù văn, dù nhìn trên mặt câu từ hay là uy lực đều vĩnh viễn không phải là thứ mà truyền thừa phù văn ở Trung Vực có thể so sánh.

“Thần văn? Vậy ta hiện giờ có thể luyện thần văn chưa?” La Chính hỏi.

Thanh Long cười hắc hắc hai tiếng: “Luyện thì có thể, chỉ có điều cho dù đã nuốt những tinh hoa linh hồn kia thì lực linh hồn người có vẫn không đủ mạnh, cho dù bây giờ học thuật thần văn thì cũng chỉ có thể vẽ được

thần văn đẳng cấp thấp nhất, người chắc chắn muốn bắt đầu học từ bây giờ?”

Ánh mắt La Chỉnh lấp lánh nói: “Không tích nửa bước không được ngàn dặm, cuộc hành trình ngàn dặm bắt đầu chỉ bằng một bước chân, nếu ta không bước đi bước này thì phải đợi đến khi nào nữa?”

“Ừ! Người nói cũng phải. Vẽ thần văn này vốn cũng hao tổn lực linh hồn cực độ, đồng thời cũng có thể rèn luyện linh hồn của người, người chọn bây giờ bắt đầu học cũng đúng...” Thanh Long chậm chậm nói: “Có điều, để vẽ thần văn, bước đầu tiên chính là đưa lực linh hồn của bản thân tập trung tại đầu bút.”

“Đầu bút? Bút gì?” La Chỉnh hỏi.

“Dĩ nhiên là bút vẽ thần văn, hơn nữa vẫn thiếu vật liệu để vẽ thần văn, nếu người muốn học thần văn thì những thứ này buộc phải chuẩn bị chu đáo.” Thanh Long thản nhiên nói: “Có điều người vốn dĩ đã tu luyện Kinh Thần Thứ, đã lĩnh ngộ được cách ‘hòa hồn thành châm’ cho nên việc dẫn lực linh hồn vào đầu bút không phải là chuyện khó. Những thứ này... ngày mai người có thể chuẩn bị một chút, sau đó ta sẽ dạy người vẽ đường thần văn đầu tiên, xem xem người có cái thiên phú này hay không.”

Sau đó trong đầu La Chỉnh liền xuất hiện một chuỗi danh sách.

Nhìn thấy chuỗi danh sách đó La Chỉnh lập tức hơi hoa mắt. Dù là phù văn sư, luyện khí sư hay là luyện đan sư đều không phải ngày một ngày hai là có thể luyện thành. Giống như La Chỉnh lúc trước muốn dựa vào Thiên Diễn Tinh Hoa để luyện khí, nhưng cách thức luyện khí thực sự bám sát theo ghi chép của tông sư luyện khí Xa Đạo Tử lại khó có thể thực hiện, trừ phi có một người thầy dạy, chứ nếu chỉ dựa vào sự lĩnh ngộ của bản thân thì e là khó có được thành tựu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những con cháu sĩ tộc và cả những con cháu của các gia tộc lớn trong Vân Điện đều xem thường những kẻ bình dân. Những người này sinh ra đã ngậm thìa vàng, muốn luyện thứ gì thì đương nhiên gia tộc có thể giúp họ tìm thầy giỏi, trình độ cuối cùng chắc chắn sẽ không kém!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đệ tử bình dân khó có thể ngóc đầu lên được, bởi vì 99% đệ tử bình dân từ khi bắt đầu sinh ra đã thua ngay ở điểm xuất phát.

Hiện giờ La Chỉnh đã có “người thầy tốt” Thanh Long, đương nhiên hẳn sẽ không luyện một môn cấp thấp...

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa tới giờ Thìn(1), cơ thể La Chỉnh run lên một cái, lại bị Đại Mộng chân nhân khống chế, cơ thể không tự chủ bay ra khỏi phòng, lao về phía tòa nhà màu xám.

(1)Giờ Thìn: khoảng từ 7-9 giờ sáng.

Một ngày tiến hành ba trận thách đấu, đối với La Chỉnh cũng là một gánh nặng không nhỏ.

Hôm qua trong tòa nhà này có hơn 100 người tới, hôm nay La Chỉnh bước vào nhìn qua suýt bị dọa ngất, vừa tròn nhiều hơn gấp đôi hôm qua.

La Chỉnh không biết rõ đệ tử của Tinh Anh Đường rốt cuộc có bao nhiêu, nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không nhiều! Dù gì võ giả của Vân Tông trực thuộc Vân Điện và ngũ đại tông môn đều phải thông qua lựa chọn từng tầng, từng tầng, lấy ưu tú trong ưu tú, có thể vào Tinh Anh Đường đều là tinh anh hàng thật giá thật.

Không ngờ người đến hôm nay còn nhiều hơn hôm qua, hơn nữa trong đó còn có một vài cường giả Thần Đan Cảnh...

Chẳng phải chỉ cười nhạo đôi câu thôi sao? Có đến mức nhiều người đến vậy không? Những cường giả Thần Đan Cảnh kia chắc không phải là người của Tinh Anh Đường chứ?

Mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh này quả thực không phải đệ tử của Tinh Anh Đường, có điều vì La Chỉnh liên tiếp cười nhạo hai ngày nên chuyện này dần dần đã lan rộng trong Vân Điện.

Đệ tử của cả Tinh Anh Đường đều biết có một người mới của Tinh Anh Đường vô cùng cuồng vọng, hơn nữa nhân tài mới đó còn là một kẻ mới ở Tiên Thiên Cảnh! Và lại không chỉ là đệ tử của Tinh Anh Đường, đến cả những lão già trong Vân Điện cũng bị kinh động rồi.

Ví dụ như trưởng lão Phí Hàm.

Lúc ở trên Thử Luyện Giả Chi Lộ, Phí Hàm có vẻ quan tâm La Chỉnh, trong trường hợp đủ khả năng, Phí Hàm còn đồng ý nói đỡ La Chỉnh một câu, dù gì theo Phí Hàm thấy, La Chỉnh sau này chắc chắn sẽ tỏa sáng trong Vân Điện, với thiên phú của hắn thì vấn đề còn lại chỉ là thời gian.

Có điều Phí Hàm rõ ràng không hề ngờ tới “sự tỏa sáng” của La Chỉnh lại đến sớm như vậy, lão không ngờ La Chỉnh vừa vào Vân Điện đã tuyên bố muốn khiêu chiến với cả Tinh Anh Đường, như vậy có phải hơi nhanh quá không?

Dưới sự tò mò, Phí Hàm cũng lén đến hiện trường để xem một lần, nhưng thân là một vị trưởng lão thì không dễ vượt bỏ thể diện để lộ mặt, vậy nên Phí Hàm liền tàng hình.

La Chỉnh vừa tới bên cạnh của tòa nhà màu xám, trưởng lão Phí Hàm liền “ồ” một tiếng kì lạ. Với thực lực của lão, đương nhiên có thể nhìn thấu sợi dây mảnh nhỏ trên người La Chỉnh: “Chuyện gì thế này? Hình như La Chỉnh bị người khác khống chế?”

Trên mặt Phí Hàm lộ vẻ kỳ quái.

Thuật dùng dây nâng con rối để cướp đi quyền khống chế bản thân của đối phương, nổi tiếng nhất ở Vân Điện đương nhiên là Đại Mộng chân nhân. Tuy Phí Hàm tuổi đã cao, nhưng là một trưởng lão của Vân Điện thì là người thông minh cỡ nào? Từ đầu đến cuối liền đoán cũng được kha khá sự việc này.

“Coi như ta đã hiểu.” Phí Hàm vốn nghe được những lời đồn đại kia nói La Chỉnh vô cùng ngông cuồng, xem thường cả Tinh Anh Đường. Trong ấn tượng của Phí Hàm, La Chỉnh không phải là người sẽ làm chuyện ngu xuẩn này, cho dù La Chỉnh thực sự có thực lực này thì cũng sẽ không nhàm chán đến mức đó.

Giờ mới thấy, có lẽ những chuyện này là do Điện chủ làm...

Phí Hàm có thể nhìn thấu, nhưng đám đệ tử Tinh Anh Đường thì không, liên tiếp để La Chỉnh càn quấy hai ngày cũng đủ rồi. Hôm nay bọn họ xắn tay áo lên, bày ra tư thế nhất định phải dạy cho La Chỉnh một bài học cả đời khó quên.

Có điều kết quả hôm nay cũng không lạc quan, La Chỉnh lần lượt đánh bại ba vị đệ tử Tinh Anh Đường ở cảnh giới Chiếu Thần Ngũ Trọng, sau đó trốn đi mất dạng, chỉ để lại một đám đệ tử Tinh Anh Đường nghiêng răng nghiêng lợi.

Chọn quả hồng mềm cho dễ bóp, La Chỉnh sẽ không ngốc đi khiêu chiến với những võ giả thực lực Chiếu Thần Cảnh Thất Trọng, Bát Trọng kia, cứ như vậy bọn họ thực sự không có quá nhiều cách để làm gì được La Chỉnh.

Sau khi khiêu chiến hôm nay kết thúc, La Chỉnh liền vội vã đi đến chợ Vân Điện.

Vân Điện cũng có chợ, mục đích xây dựng chợ ở Vân Điện cũng là để tiện cho phần đông đệ tử. Một số đệ tử Vân Điện cũng có thể đem đồ của mình đến đây buôn bán, hơn nữa trong chợ cũng có không ít thương nhân bên ngoài, thậm chí liên minh thương nghiệp Thiên Hạ Thương Minh lớn nhất Trung Vực cũng có một cửa tiệm mặt tiền trong chợ Vân Điện.

Chợ này đặt ở rìa Vân Điện, men theo đường chợ đi đến điểm cuối cùng, La Chỉnh thậm chí có thể nhìn thấy biển mây rộng lớn, nếu nhảy từ trên xuống dưới, rơi xuống qua độ cao nghìn mét thì có thể cắm đầu xuống đất.

Ngay ở đây La Chỉnh tìm thấy một tiệm nguyên vật liệu.

Tiệm nguyên vật liệu này không có biển hiệu, chỉ dùng chữ cổ khắc lên mấy chữ “Thiên Hạ Thương Minh” nho nhỏ ở bên rìa một tấm hoành phi lớn.

Người ngoài cũng sẽ từng nghe tới “Thiên Hạ Thương Minh”. Trên thực tế, thực lực phía sau tổ chức liên minh thương nghiệp này vô cùng lớn mạnh, thậm chí có tin đồn, tuy Thiên Hạ Thương Minh này không thuộc thế lực tông phái nào nhưng nếu thực sự nói đến thực lực thì thậm chí còn mạnh hơn Vân Điện một phần! Coi như là một thế lực chuẩn ngũ phẩm! Có điều Thiên Hạ Thương Minh chỉ một mực buôn bán, trước giờ chưa từng tham dự vào bất kì cuộc tranh đấu nào giữa các tông môn.

Sau khi vào trong, La Chỉnh liền nhìn thấy vật liệu ngập đầy mắt trong cửa tiệm.

Vật liệu cổ quái gì cũng có, ví dụ như “sừng tê giác văn đen”, “Thanh Mộc Lôi Quang Thạch”, thậm chí là một đoạn “Vân Đoạn Mộc” đã mục nát ba vạn năm.

Phù văn là một môn học lớn, đồ cần thiết trong đó vô cùng phong phú, toàn là những thứ do tiền nhân hàng vạn năm trước nghĩ ra.

Trong cửa tiệm này đang có một ông lão cúi đầu cầm một cái kính lưu ly tròn tròn, hình như đang cẩn thận tỉ mỉ quan sát những chữ nhỏ chi chít trên miếng ngọc bội. Miếng ngọc cổ đó có vẻ rất đặc biệt, đại khái thì niên đại cũng rất lâu rồi, chữ trên ngọc bội có hình dạng kì quái, không biết là viết thứ gì.

“Ông chủ!” La Chỉnh bước vào gọi một tiếng.

Ông lão đó đang tập trung thì bị La Chỉnh dọa một trận, ông ngẩng đầu nhìn La Chỉnh một cái, phát hiện hẳn mới là Tiên Thiên Cảnh thì trên mặt lộ ra vẻ kì quái. Người đến với chợ Vân Điện phần lớn đều là Chiêu Thần Cảnh trở lên, dù gì cũng rất ít người có thể lấy thực lực Tiên Thiên Cảnh gia nhập Vân Điện, mà cho dù là người trong thành Vân Hải đến chợ Vân Điện cũng phải có khả năng bay, không phải Chiêu Thần Cảnh thì sao có thể lên đây?

“Làm gì?” Ông lão thở phì phì nói. Bị người khác làm phiền vốn là một chuyện chuyện khiến người ta tức giận, huống hồ La Chỉnh mới là Tiên Thiên Cảnh mà thôi, ông lão lại càng thêm khó tính.

“Ta muốn mua một chút vật liệu, và cả một cây bút dùng để vẽ phù văn.” Ánh mắt La Chỉnh đánh giá xung quanh.

“Vật liệu và bút? Người muốn làm phù văn? Dựa vào người?” Trên mặt ông lão lộ ra vẻ mỉa mai.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Chiết Khẩu 30%

Không phải lão già này xem thường La Chỉnh, mà là hành vi, cử chỉ của La Chỉnh quá kỳ quái.

Cả đời ông ta đi bán vật liệu, chi nhánh Thiên Hạ Thương Minh ở thành Vân Hải coi như cũng là một thế lực có tiếng nói, các ảo trận sư, phù văn sư thậm chí cả những luyện khí sư, luyện đan sư trong thành Vân Hải, ít nhiều gì ông ta cũng biết.

Thậm chí mấy vị ảo trận sư trong Vân Điện, ông ta cũng quen biết cả.

Trận pháp chính là do phù văn tạo thành, vẽ phù văn đâu phải chuyện muốn học thì học? Bình thường học trò trẻ tuổi muốn học vẽ phù văn phải có sư phụ tự mình truyền dạy, mà thường sư phụ cũng chuẩn bị xong các loại dụng cụ, lấy đâu ra chuyện tự mình chạy tới chọn mua? Cho dù là chọn mua thì cũng là sau khi học đến trình độ nhất định, cần phải thay đổi loại bút phù văn tốt hơn thì mới mua.

Cho nên ông ta cảm thấy La Chỉnh hoàn toàn là nhất thời cao hứng, cho rằng phù văn chính là cầm bút phù văn tùy tiện vẽ như viết câu đối Tết mà thôi.

Nghĩ quá đơn giản, nhất thời xúc động liền muốn học một tay nghề nào đó, loại người trẻ tuổi xúc động này năm ông chẳng gặp, nhưng chính thức thành công thì đến một người cũng không có, cho nên ông ta mới hơi xem thường La Chỉnh.

La Chỉnh không hề để ý tới thái độ của ông ta mà đường đường chính chính gật đầu: “Vâng, ta muốn học chế tác phù văn. Chỉ là trước tiên phải tập luyện bút nên mua những vật liệu này là được rồi.” Nói xong, La Chỉnh liền đưa một danh sách ra, vật liệu trên danh sách đều là những thứ theo yêu cầu của Thanh Long.

Theo Thanh Long giải thích thì những vật liệu này chỉ là để vẽ những nét cơ bản của thần văn, nhưng... cho dù chỉ là vật liệu để làm thần văn cấp thấp nhất dường như cũng rất không tầm thường, ít nhất La Chỉnh cũng đoán giá trị của những vật liệu này đều không rẻ.

Tùy tiện liếc qua một lần những vật liệu La Chỉnh đã ghi, sắc mặt ông lão lập tức thay đổi, sau đó đã bị vẻ vô cùng phẫn uất thay thế: “Người nói người cần những vật liệu này để luyện viết chữ? Người đến làm cho cười cho ta hả? Đi ra ngoài, đi ra ngoài... Không có gì thì đừng làm mất thời gian của ta!”

Nói xong, ông ta đứng dậy đuổi người.

Chuyện này La Chỉnh mặc kệ, hắn nói: “Mở cửa nào có đạo lý không bán hàng, ông bán đồ, ta trả tiền, việc gì phải đuổi người?”

Ông lão trầm mặt nói: “Những vật liệu này của người đều là để chế tác phù văn cấp bốn, phù văn sư bình thường còn không dùng được! Người nói người lấy để luyện chữ? Hắc! Người nói xem có phải đến đùa ta hay không?”

Nghe thấy lời ông ta nói, La Chỉnh lập tức đơ lại, lúc này tiếng Thanh Long vang lên: “Ha ha! Thần văn này của ta tương đối cao cấp... Chắc ở hạ giới các người, yêu cầu của phù văn cấp bốn đại khái cũng không khác với thần văn cấp một lắm.”

Nếu như nói phù văn là kinh nghiệm được phù văn sư ở Đại Thế Giới nơi La Chỉnh sống đúc kết ra sau nghìn vạn năm, như vậy thần văn chính

kết tinh trong hàng tỉ năm của Thượng Giới! Giữa hai thứ đó, dù suy nghĩ hay là truyền thừa thì vốn cũng không phải là cùng một cấp bậc!

Cái này giống như là một đứa trẻ mới ê a học nói và một vị học giả đã đọc đủ loại thi thư, giữa hai người căn bản không thể so sánh!

La Chỉnh cũng bó tay. Cao cấp thì cao cấp, ta cứ thích lấy mấy vật liệu cao cấp đó để luyện viết chữ mà không được à?

Vì vậy La Chỉnh trả lời: “Ta chịu bỏ tiền mua vật liệu của ông, đương nhiên không phải đến chộc ông, cũng không phải không trả tiền! Ông làm kinh doanh mà đến đạo lý này cũng không hiểu?”

“Không bán, không bán! Hôm nay ta cố tình không bán cho người!” Làm kinh doanh bình thường đều chín bỏ làm mười, ôn hòa mới phát tài, nào có ai đuổi khách đi. Ông lão này dường như cũng là người có tính cách đặc biệt, quyết tâm không muốn bán cho La Chỉnh, ngồi trở lại vị trí của mình, lại cúi đầu chuyên tâm nghiên cứu khối ngọc cổ trên tay.

La Chỉnh thật hết chỗ nói, trong một cái chợ to như vậy, hình như chỉ có một cửa hàng này là lớn hơn một chút. Đúng lúc La Chỉnh vừa định đi ra ngoài thì lại nghe tiếng Thanh Long nói: “La Chỉnh, ta có cách khiến ông ta bán cho người.”

“Cách gì?” La Chỉnh hỏi.

“Trên tay ông ta không phải có một khối ngọc cổ sao? Đó là một khối ngọc cổ của Phượng tộc, chữ ghi trên đó là chữ của Phượng tộc cổ, có lẽ ông ta không biết những chữ này nên còn đang nghiên cứu. Nếu giờ người nói cho ông ta biết hàm nghĩa của chúng, chắc hẳn ông ta sẽ bán.” Thanh Long nói.

“Nhưng ta không biết những chữ đó!” La Chỉnh tức giận nói.

Thanh Long cười hắc hắc nói: “Người không biết, ta biết.”

Long tộc sống thọ tới mức khó mà tưởng tượng được, đừng nói chữ Phượng tộc cổ, chữ viết của trăm tộc trong Thượng Giới, Thanh Long cũng biết không ít.

Nghe thấy lời Thanh Long nói, La Chỉnh lập tức vui vẻ, lúc này đây hẳn cũng học cách thông minh rồi. Ông lão chết tiệt này căn bản không có phản ứng gì, vì vậy La Chỉnh trực tiếp nói theo lời Thanh Long: “Dùng lửa Thiên Thần, cúng tế trên lá sen, thả sáng vạn pháp Vĩnh Xương...”

Ông lão vốn đang chuyên tâm nghiên cứu chữ trên miếng ngọc, cho dù La Chỉnh không rời cửa hàng thì ông ta cũng mặc kệ hẳn. Khối ngọc cổ trên tay ông ta có giá trị sưu tầm rất cao, ngọc cổ Phượng tộc giá trị rất xa xỉ!

Ngoài giá trị sưu tầm của ngọc cổ ra thì điều quan trọng hơn là chữ trên mặt miếng ngọc này! Tương truyền, ngọc cổ Phượng tộc chính là truyền thừa trong Phượng tộc từ thời thượng cổ, nếu có thể giải mã được những chữ đó, đạt được một chút trong truyền thừa thì chính là cơ duyên lớn ngang trời đất!

Nhưng chẳng qua muốn giải mã được những chữ Phượng tộc này thì còn khó hơn lên trời. Ông ta suốt ngày nghiên cứu chữ viết trên khối ngọc cổ Phượng tộc đã được khoảng một năm rưỡi, hơn nữa còn so qua một vài sách cổ, cuối cùng mới giải mã ra được mấy chữ.

Nghe thấy La Chỉnh “khoe chữ” trước mặt mình, ông ta nhướn mày, chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng nghe xong mấy chữ phía sau, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, bởi vì câu nói trong miệng La Chỉnh kia, vừa vặn giống với những gì ông ta đã giải mã và nghiệm chứng trên chữ Phượng tộc.

Ông lão nói không nên lời, chỉ dùng vẻ khiếp sợ nhìn chằm chằm vào miệng La Chỉnh, nghiêng tai lắng nghe.

Kết quả La Chỉnh nói được một nửa thì thôi không nói nữa... chỉ dùng vẻ tươi cười thản nhiên nhìn ông ta.

“Cái này... Thiếu hiệp, có thể dịch hết phần còn lại được không?” Tuy ông ta đã nghe rõ, chữ viết trên khối ngọc cổ Phượng tộc này cũng không có cơ duyên gì, nghe ý trong lời nói của La Chỉnh thì giống như là một khối ngọc được mai táng theo linh cữu, đoạn chữ khắc bên trên chính là một đoạn tường nhớ người chết.

Tuy rằng đã biết rõ không có cơ duyên gì, nhưng đã nghiên cứu thời gian dài như vậy nên ông ta cũng muốn làm rõ ràng từng hàm nghĩa mà chữ trên miếng ngọc biểu đạt. Nếu như có thể dịch ra một cách nguyên vẹn, giá trị khối ngọc này cũng sẽ gia tăng lên rất nhiều.

La Chỉnh lại cười hắc hắc, để lại một nút thắt như vậy rồi nhắc chân đi ra ngoài!

Xem ra người sốt ruột cũng không phải là La Chỉnh mà là ông lão kia.

Thấy La Chỉnh mới chỉ dịch nửa chừng mấy chữ trên khối đá đã muốn đi, ông ta làm sao có thể nhìn được? Vội vàng đuổi theo hấn ra ngoài.

“Thiếu hiệp! Thiếu hiệp! Có chuyện gì thì từ từ nói. Trước hết người vào trong tiệm của ta ngồi xuống rồi nói sau...” Ông ta đi lên tóm chặt quần áo La Chỉnh rồi liền thoảng nói.

Mấy ông chủ gian hàng xung quanh thấy cảnh này thì trên mặt đều lộ vẻ cổ quái. Bọn hần kinh doanh buôn bán trong chợ quanh năm suốt tháng nên rất rõ ông lão đó tính tình cổ quái, ý vào việc là người của Thiên Hạ Thương Minh nên mắt cũng hếch ngược lên trời, từ khi nào lại khách khí với người khác như vậy? Làm sao lại đi năn nỉ một người trẻ tuổi?

La Chỉnh lựa chọn rời đi nhưng đương nhiên không phải rời đi thật. Tuy những vật liệu Thanh Long yêu cầu đều có thể vào thành Vân Hải mua

được, nhưng trong chợ ở Vân Điện cũng mua được thì cần gì phải tốn công phí sức? Cuối cùng La Chỉnh lại cùng ông lão về tiệm.

Đôi mắt ông lão trông mong nhìn La Chỉnh, đưa đến một cái ghế dựa bằng mây, rồi lại pha một ấm trà tỏa hương bốn phía rót cho La Chỉnh, sau đó mới dùng đôi mắt trông mong nói: “Thiếu hiệp, vừa rồi là ta không đúng, kính xin người dịch nốt đoạn chữ phía sau trên ngọc cổ cho ta!”

Lúc này ông lão như là kẻ đoán lời giải cho một câu đố, đã đoán hơn một năm nhưng vẫn chưa ra, bỗng một hôm La Chỉnh chạy tới muốn nói cho ông biết đáp án, nhưng lại cứ khăng khăng chỉ nói một nửa! Loại cảm giác này là khổ sở nhất, trong lòng ông ta như có một con mèo đang không ngừng cào, đau khổ đến mức thà là một chữ cũng không nói còn hơn!

La Chỉnh không hề hoang mang cầm chén trà lên uống một ngụm, rồi mới nói: “Ta cho ông biết cũng được thôi, thế nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Ông lão hỏi.

“Phần vật liệu trên danh sách ta đã đưa, toàn bộ chiết khấu cho ta 30%.” La Chỉnh cười hắc hắc nói.

Mặt ông lão lộ ra một chút do dự, vật liệu để vẽ phù văn cấp bốn cũng không rẻ, mà hẳn chỉ là một vị chấp sự trong Thiên Hạ Thương Minh, cũng không thể coi là ông chủ cửa hàng này, nếu chiết khấu 30% thì lỗ vốn quá. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ông ta vẫn khề cần môi nói: “Được!” Nếu là thật sự có lỗ thì cùng lắm ông ta tự bù vào là được. Dù sao thì 30% cũng chỉ là thấp hơn giá thành đôi chút, có lẽ cũng không lỗ đi đâu cả.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Vẽ Thần Văn

La Chỉnh hoàn toàn không ngờ, Thanh Long dịch giúp một đoạn chữ Phượng tộc cổ mà vấn đề này đã được giải quyết êm đẹp.

Không chỉ thái độ ông ta quay ngoắt 180 độ mà còn đồng ý bán cho hãn đông vật liệu kia với giá chiết khấu tới ba phần.

Ông ta đã có thành ý như thế, La Chỉnh cũng dịch hết phần chữ trên khối ngọc kia. Ông ta nghe rất nghiêm túc, rõ ràng là muốn nhớ kỹ từng câu, từng chữ.

Đợi đến lúc La Chỉnh đọc xong, hai mắt ông ta sáng rỡ hỏi: “Thiếu hiệp, xin hỏi người học chữ Phượng tộc thượng cổ ở đâu vậy?”

Căn cứ hiểu biết ông ta, trong Đại Thế Giới cũng đã từng có người Phượng tộc thời thượng cổ, thế nhưng cũng đã bị diệt vong lâu lắm rồi, đến giờ thì không thể tìm được hậu duệ của Phượng tộc thời thượng cổ nữa nên chữ Phượng tộc cũng bị thất truyền.

Đương nhiên La Chỉnh sẽ không nói ra sự thật, hãn chỉ cười hắc hắc nói: “Cái này ta không thể nói, nhưng nếu ông gặp được chữ nào không biết hay có gì cần dịch thì cũng có thể tới tìm ta, ta nghĩ ta có thể dịch được cả.”

Nghe La Chỉnh nói như vậy, Thanh Long lập tức không vui: “La Chỉnh, ta chỉ giúp người dịch mấy chữ này thôi, hơn nữa tuy ta hiểu được nhiều ngôn ngữ, nhưng cũng không phải ngôn ngữ nào cũng biết...”

Lúc đó, sắc mặt ông lão lập tức thay đổi.

Nếu như trước khi La Chỉnh dịch chữ trên ngọc cổ mà nói ra lời này, thì ông ta sẽ cởi giày rồi lấy đế mà đánh lên mặt hăn. Các loại chữ viết có hình thù kỳ quái trên thế gian này nhiều sao kể xiết? Có nhiều chủng tộc sau khi để lại chữ viết thì cả tộc đều bị tiêu diệt, còn có ai có thể hiểu được chữ viết bọn họ?

Nghe về tên nhóc này chẳng những mặt dày mà chém gió còn kinh người nữa!

Nhưng là La Chỉnh vừa dễ dàng dịch chữ của Phượng tộc thời thượng cổ nên ông ta cũng không dám phản bác trước mặt hăn. Ông ta đoán La Chỉnh thực sự có khả năng tinh thông một vài loại chữ và ngôn ngữ đặc biệt, biết đâu sau này còn có lúc cần nhờ hăn. Cho nên tuy ông ta không cho là La Chỉnh đúng nhưng vẫn ra vẻ cung kính nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Người là đệ tử Vân Điện à? Xem tuổi thì hăn là đệ tử Tinh Anh Đường, không biết người tên gì? Sau này sợ là lão hủ còn có việc phải phiền thiếu hiệp người.”

La Chỉnh mỉm cười, nói tên của mình cho ông ta rồi lại bảo: “Được! Ông đem những vật liệu kia ra đi.”

Ông ta gật gật đầu, sau đó gọi vào trong cửa hàng một câu, đằng sau liền có hai tiểu nhị đi ra. Ông ta nhận lấy danh sách vật liệu từ trong tay La Chỉnh rồi ném qua cho hai tiểu nhị: “Đi, chuẩn bị hết những vật liệu này cho ta.” Sau đó ông ta quay mặt lại hỏi La Chỉnh: “La thiếu hiệp, nếu muốn học vẽ phù văn thì đương nhiên phải có một cây bút phù văn rồi. Ta đây vừa vận có mấy cây, tuy rằng không phải đồ đặc biệt tốt gì, nhưng cũng coi như là tinh phẩm, dùng để luyện vẽ phù văn cũng là không thể tốt hơn.”

Nói xong, ông ta liền mở một cái ngăn kéo ra, bưng lên một cái giá bút trong đó, trên kệ đang có mấy cây bút phù văn thẳng tắp được cố định ở

phía trên.

Kiểu dáng những cây bút phù văn này đều khác nhau, vật liệu cũng không giống, có cái dùng ngọc thạch để tạo thân bút, cũng có cái dùng xương thú tạo thành: “Nếu là người mới học, ta đề cử một cái này.” Lão giả giới thiệu: “Cây bút phù văn này được ghép lại từ những miếng ngọc vỡ, khi vẽ phù văn, lực linh hồn có thể bám vào khe hở giữa những miếng ngọc vỡ này rồi thẩm thấu đến ngòi bút, cho nên dùng khá thoải mái.”

Nghe ông ta giới thiệu, La Chỉnh cũng hơi động, dù sao thì hãn cũng là một người mới học, nếu dùng bút phù văn thoải mái một chút thì vẽ phù văn cũng đơn giản hơn một chút.

La Chỉnh vừa mới định ra quyết định thì nghe thấy tiếng Thanh Long: “Đừng chọn cây bút này, chọn cây bên cạnh kia kìa.”

Ánh mắt La Chỉnh chuyển một cái rồi rơi vào cây bút phù văn bên cạnh, đó là cây bút được chế tạo từ kim loại, La Chỉnh lại hỏi: “Cây bút phù văn này thế nào?”

“La thiếu hiệp, người cũng thực biết chọn. Nhưng cây bút ta nghĩ người không nên dùng. Cây bút phù văn này được dùng Xích Huyền Kim để chế tạo nên nặng gấp ba lần so với bút phù văn bình thường, để cầm lên cũng phải cố hết sức, hơn nữa lực linh hồn muốn xuyên thấu qua Xích Huyền Kim cũng vô cùng khó khăn. Vậy nên ta không đề xuất người dùng cái này.” Ông ta cười nói: “Phải là phù văn sư có thâm niên mới chọn loại bút phù văn này.”

La Chỉnh cũng hơi do dự, nhưng Thanh Long lập tức nói thêm: “Để người vẽ phù văn là một chuyện, chuyện khác là còn muốn rèn luyện linh hồn của người, lựa chọn bút phù văn được làm từ ngọc vỡ thì còn làm ăn gì? Nghe ta, mua cây này đi!”

Dù sao thì Thanh Long cũng được coi như thầy giáo dạy phù văn của hắn, nên La Chỉnh cũng chỉ còn cách lựa chọn bút phù văn cán kim loại này.

Tuy trong lòng ông già kia cũng không đồng ý cho La Chỉnh sử dụng bút phù văn được chế tạo từ kim loại, nhưng ngoài miệng ông ta sẽ không đắc tội với La Chỉnh, chỉ là trong lòng cảm thán một tiếng là không biết lượng sức, sau đó lấy cây bút đó ra đưa cho La Chỉnh.

Nhận cây bút phù văn này từ trong tay ông lão, La Chỉnh lập tức cảm nhận được sức nặng trong tay. Tuy chút sức nặng ấy đối với La Chỉnh cũng chẳng đáng gì, nhưng để vẽ phù văn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn. Dù sao mỗi đường phù văn đều vô cùng tinh vi, nếu như cầm bút phù văn mà không ổn định thì nhẹ nhàng vẽ một cái có khi làm hỏng luôn cả cái phù văn đó.

Chỉ chốc lát sau, hai tiểu nhị cũng đem vật liệu đã sắp xếp đi ra.

Do vẽ thần văn ở cấp cơ bản nhất nên những vật liệu này tuy hiếm nhưng cũng không khó tìm lắm, La Chỉnh kiểm lại vật liệu một chút rồi sau đó lập tức hỏi: “Tổng cộng chỗ này bao nhiêu tiền?”

Ông già nhanh chóng bấm đốt ngón tay sau đó nói với La Chỉnh: “Tổng cộng là 800 viên đá chân nguyên trung phẩm, lấy người 70% thì còn 560 viên đá chân nguyên trung phẩm.”

“560 viên đá chân nguyên trung phẩm...” Tuy cái giá tiền này vẫn trong phạm vi La Chỉnh có thể trả được, nhưng hắn vẫn không nhìn được mà cảm thán một câu: thực đắt.

Đại khái La Chỉnh đã hiểu rõ rằng tiền trong Trung Vực sử dụng cơ bản là đá chân nguyên hạ phẩm, đổi ra thì một viên chân nguyên hạ phẩm tương đương một Phương Tinh, thế nhưng một viên đá chân nguyên trung phẩm lại đổi ra tới 100 viên đá chân nguyên hạ phẩm.

Nói cách khác, 560 viên đá chân nguyên trung phẩm thì tương đương 5 vạn 6 nghìn viên Phương Tinh.

“Dùng Phương Tinh trả tiền được không?” La Chỉnh hỏi. Lúc trước khi rời khỏi Đông Vực, La Chỉnh đã đem một phần Thiên Diễn Tinh Hoa giao cho Chương Vô Huyền, đồng thời cũng mang theo không ít Phương Tinh phòng thân.

“Phương Tinh?” Ông lão hơi sững sờ. Ông ta đoán La Chỉnh có thể là đệ tử trong đại gia tộc nào đó, thậm chí có khả năng là một vị trưởng lão đời sau của Vân Điện, thế nhưng khi nghe thấy Phương Tinh thì chẳng khác nào phủ định hết suy đoán trước đây của ông ta, bởi vì Phương Tinh chính là tiền trong Đông Vực, nói cách khác La Chỉnh hẳn là sinh ra ở địa phương nhỏ bé nơi Đông Vực kia.

Loại tiền ở nơi nhỏ bé này không phải là không dùng được, chỉ là phải đổi thành đá chân nguyên thường dùng làm tiền ở đây mà thôi. Vì vậy ông nói: “Phương Tinh cũng được, nhưng một viên Phương Tinh chỉ có thể đổi được nửa viên “

Nghe thấy ông ta nói vậy, La Chỉnh lập tức buồn bực. Nói cách khác, chỗ vật liệu này hẳn nhất định phải tốn mất 11 vạn viên Phương Tinh mới có thể mua được. Chuyện này cũng quá đen.

Ông ta cười ha ha nói: “Đành chịu thôi. Người có thể đi nghe ngóng mà xem, tiền của Đông Vực ở Trung Vực chúng ta thực sự chẳng đáng tiền!”

Cũng may số lượng Phương Tinh dự phòng La Chỉnh cũng không ít, cuối cùng vẫn là không so đo với ông ta nữa, trong lòng thầm tính toán, lần sau ông ta mà muốn nhờ mình cái gì thì nhất định phải thặt lại một phát!

Giao 11 vạn viên Phương Tinh cho ông ta xong, La Chỉnh liền mang theo vật liệu vừa mua được đi ra ngoài.

Còn ông già kia vẫn dùng vẻ mặt phức tạp nhìn La Chỉnh. Trong lòng ông ta cảm thán đây là vị thiếu niên thật kỳ lạ, vậy mà lại muốn lãng phí đám vật liệu này, 11 vạn viên Phương Tinh cũng không phải số lượng nhỏ. Bây giờ người trẻ tuổi thật là khiến người ta chẳng thể nào hiểu được

Về tới chỗ ở của mình, La Chỉnh liền bắt đầu chuẩn bị vẽ thần văn.

Những vật liệu này cũng không phải chỉ cầm lên là có thể sử dụng. Vẽ linh văn vốn là một môn mang tính kỹ thuật, tuy La Chỉnh đốt đặc cán mai, nhưng dù sao có Thanh Long làm sư phụ của mình, cứ theo chỉ dẫn của Thanh Long, La Chỉnh không ngừng xử lý đồng vật liệu kia.

Ví như Liệt Tính Cát Căn cần phải được nghiền nát thành bột mịn.

Còn như Hàn Âm Thảo thì phải chặt đứt rễ cây, sau đó vò cho nát vụn rồi trộn cùng với Vân Khôi.

Có điều thời gian phân loại và xử lý chúng cũng mất khoảng nửa canh giờ, hơn nữa trình tự còn không được làm sai, một khi sai thì chỉ có ném bỏ rồi làm lại lần nữa.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng xử lý xong đồng vật liệu.

La Chỉnh thò tay cầm cây bút phù văn lên, sau đó hít một hơi thật sâu. Mặc dù có Thanh Long ở bên cạnh chỉ dẫn, nhưng là lần đầu vẽ thần văn nên La Chỉnh vẫn hơi hồi hộp.

Hắn giơ bút phù văn lên, nhắm mắt lại, suy tưởng một lát, từ trong mi tâm của hắn bỗng xuất hiện một đường linh hồn màu vàng nhạt. Thế nhưng không giống như khi sử dụng Kinh Thần Thứ, Kinh Thần Thứ hóa thành hồn châm là để công kích đối phương, cho nên tốc độ cực nhanh lại vô cùng ác độc, còn lúc này là muốn dẫn lực linh hồn vào trong ngòi bút để vẽ thần văn! Rõ ràng là càng chậm càng tốt!

Sau khi dẫn lực linh hồn vào bút phù văn, ngòi bút liền vẽ ra đường đầu tiên trên giấy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Bút Pháp Hoàn Mỹ

Bức thần văn đầu tiên mà Thanh Long truyền thụ cho hắc gọi là thần văn định thần, tương ứng với phù văn định thần.

Loại phù văn này thường được bố trí trong mật thất tu luyện, thậm chí còn có thể được dùng trên lư hương. Kích phát hiệu quả của loại phù văn này có thể khiến cho người ta nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tường.

Võ giả trong khi tu luyện, hay luyện đan sư khi luyện đan, luyện khí sư khi luyện khí đều cần tập trung tinh thần hết sức, tác dụng của phù văn định thần là an thần, có thể áp chế loạn khí trong lòng người.

Theo lời Thanh Long giải thích thì đây là thần văn cấp một cơ bản nhất, độ khó cũng không lớn.

Nhưng cái gọi là độ khó không lớn của Thanh Long thì chắc chỉ là đối với nó mà thôi...

Sau khi La Chính vẽ ra đường đầu tiên trên giấy thì nhìn thấy nó cứ như một vệt than cháy đen, giống như đám vật liệu hỗn hợp kia, căn bản không có tác dụng gì.

“Hắc hắc, nét đầu tiên coi như bỏ đi.” Thanh Long cười nói.

La Chính nhếch miệng. Hắc cũng không nghĩ mới viết nét đầu tiên đã thành công. Trên bản “Nguyên tắc chung của thần văn” mà Thanh Long truyền thụ cho hắc có ghi lại, sau khi lực linh hồn được rót vào đòi hỏi phải cảm nhận cực kỳ tinh tế, để phân biệt các loại vật liệu trong mực nước, sau

đó sắp xếp chúng theo quy tắc nhất định. Như vậy, nét vẽ ra sẽ không đen xì thế này mà tỏa ra đủ loại ánh sáng.

Đổi một tờ giấy khác, tay cầm bút phù văn lên chuẩn bị một hồi lâu. Cho dù hẳn đã có thể làm được Hóa Hồn Vi Thứ, hơn nữa đạt đến cảnh giới Vong Ngã, nhưng về mặt cảm nhận tinh tế thì lại không hề thành thạo chút nào.

Dù sao thi triển Kinh Thần Thứ thì chỉ cần đâm trúng linh hồn đối phương là được, không yêu cầu phải quá tỉ mỉ nên La Chỉnh cũng không luyện tập phương diện này.

Chuẩn bị một hồi lâu, La Chỉnh lại hạ bút lần nữa, thời điểm tiếp xúc đến trang giấy, trên ngòi bút liền tách ra một đám màu xanh chói lọi!

“Thành!”

Trong lòng La Chỉnh kích động, vừa mới vẽ ra chưa được một tấc, màu xanh rực rỡ lại lập tức biến mất, một nửa đầu còn tản ra màu xanh, thế nhưng mà phần sau lại là một nét đen xì.

“Haha...”

Không ngoài dự đoán, Thanh Long trong đầu lại vô tình cười nhạo.

La Chỉnh buồn bực nói với Thanh Long: “Hay người đi thử xem?”

“Ta vẽ một thần văn cấp một? A...” Trên mặt Thanh Long toát ra vẻ khinh thường, rõ ràng chuyện vẽ một thần văn cấp một là sự sỉ nhục lớn lao đối với nó.

Trên thực tế, điều khiến con Thanh Long này kiêu ngạo nhất không phải là sức mạnh của nó. Trên đỉnh lò huyền bí này có chín con Chân Long, thực lực của nó đứng đầu từ dưới đếm lên, chẳng qua thành tựu lớn nhất

của nó chính là chế tạo thần văn! Ngay cả Đại Thiên Trân Lung Trận bảo vệ Long tộc cũng là do một tay Thanh Long bố trí!

Thần văn cấp một, chuyện này chẳng khác nào để một vị đầu bếp đẳng cấp đi nấu một bát cháo loãng, quả thực là sỉ nhục.

Thế nhưng Thanh Long đã đồng ý dạy La Chỉnh vẽ thần văn, chuyện làm mẫu chắc chắn nó vẫn sẽ làm.

Thanh Long không có bản thể nhưng lại có thể phóng ra lực linh hồn, nó nói: “Giờ bút phù văn của ngươi lên!”

Sau khi La Chỉnh giờ bút phù văn lên thì có một đường linh hồn cực kì nhỏ chui ra! Đây chỉ là một cái phân thân nho nhỏ của linh hồn Thanh Long khổng lồ mà thôi. Nhìn qua đó chính là một con Thanh Long nhỏ bé vô cùng mê người. Con Thanh Long nhỏ này lập tức chui vào trong cây bút phù văn của La Chỉnh, sau đó Thanh Long liền nói: “Được rồi, ngươi có thể hạ bút!”

Tay La Chỉnh cầm bút phù văn, nhẹ nhàng kéo một phát trên giấy, một nét màu xanh thẳng tắp xuất hiện trên trang giấy. Một đường cong này chắc nịch mượt mà, giống như phát huy đến cực hạn những đặc tính của đám vật liệu kia.

Sau khi vẽ ra một nét, La Chỉnh liền ngừng lại, kinh ngạc nhìn đường nét mảnh dẻ vẫn lóe ra ánh sáng màu xanh đỏ, không nói một lời.

“Haha, nhóc con, thế nào?” Thanh Long trong đầu thản nhiên cười nói.

“Mạnh thật...” La Chỉnh cảm thán nói.

“Tất nhiên. Chẳng qua ngươi cũng không cần sốt ruột, thật ra ban nãy mới lần đặt bút thứ hai ngươi đã nắm giữ được bí quyết rồi, chẳng qua ta

không nói thôi. Mấy phù văn sư có thiên phú kém một chút cũng phải mất tới mấy tháng, thậm chí nửa năm luyện tập mới có thể làm được.”

Thanh Long châm biếm thì châm biếm thế thôi, chứ thật ra trong lòng rất kinh ngạc với tốc độ của La Chỉnh, vẽ thần văn cứ như là năng lực trời sinh của hắn!

“Nửa năm?” Bởi vì nét Thanh Long vẽ ra quá chênh lệch với mình nên La Chỉnh hơi uể oải, nghe xong lời này mới thấy, dường như hắn còn tốt chán. Con người chính là như thế, thường thì càng am hiểu thứ gì liền càng có hứng thú lớn với thứ đó. Khóe miệng La Chỉnh cong lên, giơ tay đổi một tờ giấy mới, bút phù văn trong tay lại một lần nữa hạ xuống trang giấy!

“Linh hồn phải thật tinh tế, phải cảm nhận vật liệu một cách tỉ mỉ!”

“Để chế ra được mực nước đen này có bốn loại vật liệu tất cả, trong đó mấy cái hạt thô thô chính là Liệt Tính Cát Căn, Hàn Âm Thảo thì vô cùng nhẵn mịn, khi hạ bút phải để Hàn Âm Thảo lắng đọng ở tầng dưới cùng để làm chỗ dựa, chỉ có như vậy mới có thể phát huy được hiệu lực và tác dụng của Liệt Tính Cát Căn...”

“Loại vật liệu Liệt Tính Cát Căn này vốn có màu xanh, vừa rồi nét mà Thanh Long vẽ ra cũng có ánh sáng màu xanh rực rỡ, thần văn đó có lẽ lấy Liệt Tính Cát Căn làm chủ, chính phụ rõ ràng...”

“Hạ bút!”

Linh hồn La Chỉnh lúc này đã được rót vào ngòi bút, lúc ngòi bút tiếp xúc với trang giấy thì bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng màu xanh cực kỳ mãnh liệt!

“Tia sáng này...” Thanh Long cũng sợ tới ngây người, chẳng qua nó nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh, trên mặt dần hiện ra một tia ý vị sâu

xa: “Vẫn là xem thường tên nhóc này rồi...”

Trong nháy mắt này, La Chỉnh gần như đã phát huy hết đặc tính của hỗn hợp các vật liệu này!

Trong phù văn sư, nếu có ai có thể phát huy hoàn toàn đặc tính của vật liệu thì sẽ được gọi là “bút pháp hoàn mỹ”!

Với thực lực của Thanh Long, chuyện vẽ một thần văn cơ bản nhất, phát huy ra bút pháp hoàn mỹ là một chuyện rất đơn giản, thế nhưng La Chỉnh mới chỉ là bút thứ ba trong cuộc đời lại có thể vẽ ra bút pháp hoàn mỹ, Thanh Long cũng không biết nói gì hơn, chỉ có thể nói thẳng nhóc này trời sinh đã hợp để vẽ thần văn.

Loại chuyện này trong mắt Thanh Long cũng được coi là giỏi lắm rồi, thế nên nếu mấy phù văn sư trong Trung Vực mà biết thì chỉ sợ cả đám sẽ trực tiếp ngất đi.

Dù sao thì những nhân vật và tầng lớp Thanh Long tiếp xúc đều vượt xa thế giới của La Chỉnh rất nhiều, hai bên căn bản không thể so sánh. Cho dù La Chỉnh có thể phát huy ra bút pháp hoàn mỹ ở ngay bút thứ ba thì đối với Thanh Long cũng không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Nhưng đối với phù văn sư trong Trung Vực mà nói, bút pháp hoàn mỹ này cũng giống như kiếm ý viên mãn, chỉ có thể gặp chứ không cầu được. Rất nhiều phù văn sư vẽ phù văn tới vài chục năm cũng chưa từng vẽ ra được một nét bút pháp hoàn mỹ, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể phát huy được khoảng bảy tám phần uy lực trong vật liệu mà thôi. Người có thể phát huy được đến chín phần thì cơ bản cũng đều là nhân vật cấp đại sư rồi.

Thế nhưng La Chỉnh mới chỉ vồn vện vẽ ra bút thứ ba đã thi triển ra được bút pháp hoàn mỹ, chuyện này tương đương với điều gì?

Cũng giống như võ giả luyện kiếm, đến lần thứ ba vùng kiếm liền lĩnh ngộ ra kiếm ý viên mãn, trong mắt phù văn sư ở Trung Vực thì chỉ có thể là điều không bao giờ tưởng tượng nổi.

Vẽ phù văn, quan trọng nhất chính là năng lực khống chế vật liệu trong mực nước, La Chỉnh đã đạt được bước đầu tiên, độ khó đằng sau sẽ không quá lớn, chỉ cần chú ý giữa bút pháp và tiếp điểm.. vv....

Đường thần văn cấp một cơ bản nhất cũng không phức tạp lắm, theo lời Thanh Long hướng dẫn, từng đường cong dài hẹp lóe ra màu xanh rực rỡ được hiện ra trên giấy, không ngừng kéo dài, nối liền.

Chỉ chốc lát sau, một bức thần văn rõ ràng hiện lên trên giấy được tạo thành từ 24 nét. Sau khi nét bút cuối cùng của La Chỉnh được nối liền với nét đầu tiên thì những màu xanh trên nét vẽ liền dần dần tối đi theo thời gian.

“Thành!” La Chỉnh nhìn những nét sắc bén tạo thành thần văn, trên mặt toát ra vẻ hưng phấn.

Thanh Long yên lặng, chăm chú lên tác phẩm thần văn cấp một của La Chỉnh.

Tuy rằng chỉ là thần văn cấp một, nhưng bởi vì La Chỉnh thi triển ra được bút pháp hoàn mỹ, phát huy được hết uy lực của vật liệu trong mực nước cho nên bức thần văn cấp một này hẳn là còn có thể so với thần văn định thần cấp hai.

Sau một lúc lâu, Thanh Long mới lên tiếng: “Rất tốt! Dù là ta thì vẽ bức thần văn định thần cấp một này, có lẽ cũng chỉ tốt hơn người một chút thôi...”

Nghiêm khắc mà nói thì La Chỉnh như là đã vẽ ra được bút pháp hoàn mỹ, Thanh Long cũng là bút pháp hoàn mỹ, hiệu quả của thần văn định

thần cấp một thực tế cũng giống nhau. Chẳng qua Thanh Long muốn vớt vát lại chút mặt mũi nên mới nói ra một câu như vậy. Dù sao thì vừa này nó còn cười nhạo La Chỉnh kia mà.

Trừ phi vẽ thần văn cao cấp hơn thì Thanh Long mới có thể chiếm được ưu thế. Cấp bậc của thần văn tăng lên như thần văn cấp ba, cấp bốn thì càng cần nhiều vật liệu hơn, càng ngày càng phức tạp hơn, muốn tạo ra được hỗn hợp các vật liệu này một cách hoàn mỹ thì độ khó sẽ tăng lên theo cấp số nhân, muốn phát huy ra bút pháp hoàn mỹ cũng khó hơn, dùng lực linh hồn của La Chỉnh hiện tại thì không thể nào làm được.

“Bức thần văn định thần này sử dụng thế nào?” La Chỉnh giơ tay cầm tấm thần văn lên, vừa tỉ mỉ xem xét vừa nói.

Thanh Long nói: “Thông thường phù văn sẽ sử dụng kết hợp với ảo trận, thế nhưng bây giờ người không cần bố trí ảo trận, có thể trực tiếp dùng chân nguyên của mình kích phát.”

Trong Đông Vực, ảo trận sư cũng chính là phù văn sư, giống như đệ tử Hắc Minh của Hắc Nham Phong La Chỉnh đã từng giao thủ, hắn cũng là một vị ảo trận sư. Thế nhưng phù văn của hắn được vẽ lên trên cờ trận, thông qua bàn ảo trận trong tay để kích phát. Hơn nữa năng lượng bình thường ảo trận tiêu hao là năng lượng của Phương Tinh, còn trong Trung vực thì là năng lượng của đá chân nguyên.

La Chỉnh gật đầu, dán thần văn lên trên vách tường, sau đó rút ra một phần chân nguyên, rót vào trong thần văn.

Đúng lúc La Chỉnh rót chân nguyên vào thì đường thần văn định thần bỗng nhiên lại tản ra màu xanh rực rỡ. Dưới ánh sáng màu xanh rực rỡ ấy, La Chỉnh lập tức có một loại cảm giác sáng khoái tinh thần, giống như hắn vừa mới tỉnh dậy vẫn còn buồn ngủ, bỗng nhiên kéo rèm ra thì đập vào mặt

hắn là cảnh sắc khiến tinh thần phấn chấn, tất cả mệt mỏi trong người lập tức biến mất!

“Công hiệu của thần văn định thần cấp một này quả nhiên thật xuất sắc, nhưng không biết liệu bán được bao nhiêu tiền nhỉ?” La Chính thầm tính toán trong lòng.

Vốn La Chính còn cho rằng mình là đại phú ông, ai ngờ 10 vạn viên Phương Tinh căn bản cũng chẳng đủ dùng, chỉ một viên đá chân nguyên cực phẩm cũng khiến La Chính hắn phải phấn đấu thật lâu. Ngày mai hắn phải thử cảm bức thần văn này đi hỏi giá một chút xem thế nào mới được.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Chèn Ép

Vẽ được bức thần văn định thần cấp một rồi nhưng La Chỉnh cũng không dừng lại.

Vốn hẳn mua những vật liệu này để luyện tập, cho nên đã chuẩn bị rất nhiều.

Mà đã còn nhiều vật liệu như vậy thì đương nhiên La Chỉnh sẽ không lãng phí, tay cầm bút phù văn bắt đầu vẽ thần văn định thần tiếp theo.

Cho dù là phù văn sư cũng không thể liên tục vẽ phù văn mãi được, bởi vì trong quá trình vẽ, lực linh hồn sẽ không ngừng tiêu hao, khi lực linh hồn tiêu hao đến một mức nhất định thì con người ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, tinh thần khó mà tập trung được.

Với lực linh hồn hiện tại của La Chỉnh, vẽ bảy tám thần văn là đã đến cực hạn rồi. Khi vẽ thần văn thứ tám hẳn đã miễn cưỡng lắm rồi. Đến lúc chuẩn bị bắt đầu vẽ cái thứ chín thì lập tức cảm thấy không thích ứng được, đầu khó chịu như muốn nổ tung, không cách nào tập trung lực chú ý được, đồng thời bút phù văn nhẹ nhàng vạch một cái, thế nhưng lại vẽ sai. Vẽ phù văn không thể qua loa được, chỉ cần hơi xuất hiện một chút sai lầm thôi thì cả cái phù văn coi như hỏng.

“Lần đầu tiên vẽ thần văn thì không thể tiêu hao quá nhiều lực linh hồn. Nếu bởi vậy mà bị linh hồn bị tổn thương thì sẽ mất nhiều hơn được.” Giọng nói của Thanh Long vang lên, một luồng cảm giác lạnh buốt thấm vào trong óc La Chỉnh, lập tức khiến cho hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Bởi vì căn cước tinh phách và uống máu Giao Long nên trong khoảng thời gian này Thanh Long cũng sôi nổi hơn rất nhiều, quả thực cũng có một chút sức để giúp La Chỉnh.

Nghe thấy Thanh Long cảnh cáo, La Chỉnh thầm rùng mình, hẳn cũng cảm nhận được mình quá vội vàng, chuyện gì cũng thế, không thể giải quyết được ngay trong chốc lát, vậy nên hôm nay tạm dừng ở đây thôi.

Thời gian còn lại La Chỉnh tiếp tục chuyên tâm tu luyện, ngoài việc muốn học thần văn ra, theo thường lệ hẳn còn phải đối mặt với nhóm đệ tử Tinh Anh Đường kia...

Khiêu chiến Tinh Anh Đường gần như trở thành bộ môn bắt buộc mỗi một ngày của La Chỉnh, dù sao thì cứ đến sáng sớm là thân thể hẳn lại bị Đại Mộng chân nhân khống chế, sau đó ném vào trong tòa nhà màu xám kia để luận bàn với đám đệ tử Tinh Anh Đường.

Để đánh bại đám đệ tử Tinh Anh Đường, La Chỉnh cũng dùng hết các thủ đoạn. Ban đầu hẳn dựa vào thân thể mạnh mẽ và sức mạnh vảy rồng là có thể ứng phó được, thế nhưng người khiêu chiến hẳn ngày càng nhiều, bọn họ cũng bắt đầu nhắm vào những điểm đó mà áp chế được La Chỉnh, cuối cùng La Chỉnh không thể không sử dụng Kinh Hồn Thứ, thậm chí còn phải để cho Yêu Dạ xuất chiến...

Phần lớn đệ tử Tinh Anh Đường cũng kinh ngạc phát hiện ra La Chỉnh ngoan cường như con gián đập mãi không chết. Thực lực các đệ tử mỗi lần xuất chiến đều cường đại hơn người trước đó, nhưng La Chỉnh vẫn luôn có cách đánh bại bọn hắn.

Hôm nay vị đệ tử xuất chiến cuối cùng từ Tinh Anh Đường tên là Mộc Nhiễm, cảnh giới Chiêu Thần Lục Trọng. Tuy Mộc Nhiễm cũng không phải người đặc biệt mạnh trong đám cùng cảnh giới Chiêu Thần Lục Trọng, thế

nhưng chênh lệch giữa mỗi tầng tu vi trong Chiếu Thần Cảnh là vô cùng lớn, vậy mà cuối cùng Mộc Nhiễm vẫn bại dưới tay La Chính.

Ứng phó hết ba cuộc chiến hôm nay, La Chính nhẹ nhàng đi ra, vội vàng chạy về phía chợ Vân Điện.

Hôm qua hắn tốn mất rất nhiều tiền để mua vật liệu vẽ vẽ thần văn, hôm nay ngược lại hắn muốn ra chợ nghe ngóng xem có thể bán thần văn lấy tiền hay không.

Trên đường đến chợ, La Chính vẫn hơi thấp thỏm không yên, dù sao những thần văn định thần chính là do La Chính luyện viết ra, nhưng mà hôm qua La Chính đã giúp ông lão trong Thiên Hạ Thương Minh giải quyết được một chuyện lớn như vậy, nên cho dù cái thần văn này không bán được thì chắc cũng không bị đuổi ra ngoài đâu nhỉ?

Tiểu Điệp trong Băng Cung lúc này lại thấy không hài lòng cho lắm, nàng hơi nhú mày lại, chăm chăm vào La Chính trong Tín Khuê.

“Đang yên đang lành tại sao hắn lại phải học vẽ phù văn? Thời gian tu luyện còn không đủ, lấy đâu ra tinh lực mà vẽ?” Tiểu Điệp vô cùng bất mãn. Sở dĩ nàng bồi dưỡng La Chính là vì một kế hoạch ngầm trong lòng, chỉ là tu vi của hắn hiện tại quá thấp, thấp đến mức đáng thương cho nên mới phải dùng đệ tử Tinh Anh Đường thay nhau bồi luyện.

Đến thời gian tu luyện còn không có, vậy mà còn phí công phí sức vào cái thuật phù văn kia. Theo Tiểu Điệp, La Chính rõ ràng đang lãng phí thời gian.

Dù sao thuật phù văn cũng quá mức uyên thâm, rất nhiều phù văn sư, ảo trận sư gần như hao phí tâm huyết cả đời mới có được một chút thành tựu. Lúc trước La Chính cũng không có bất kỳ kiến thức cơ bản nào về phù văn, bây giờ lại nhất thời nảy sinh lòng tham muốn học vẽ phù văn thế này, thì lúc nào nói chẳng dễ hơn làm?

Đại Mộng chân nhân lại cười nói: “Điện chủ, người trẻ tuổi thì phải thử vài điều mới mẻ mới không thấy tiếc. Đến lúc hăn gặp phải khó khăn trong thuật phù văn thì tự nhiên sẽ biết khó mà lui, cũng không cần lo lắng.”

“Không được!” Đôi lông mày dài nhỏ của Tiểu Điệp giương lên: “Thời gian không có nhiều, La Chỉnh nhất định phải bước vào Chiếu Thần Cảnh, về phần tu tập cái thuật phù văn gì gì đó... Ta thấy hăn vẫn nên thôi đi!”

Nghe thấy lời Tiểu Điệp nói, Đại Mộng chân nhân thầm thở dài một hơi, nghĩ thầm có lẽ Điện chủ nên lo lắng cho bản thân hơn mới phải chứ? Cửu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh của Điện chủ đã bước vào giai đoạn cuối cùng, nhanh chóng tăng tu vi của bản thân mới là đúng đắn, dù La Chỉnh có thiên phú thì cũng chỉ là một tiểu bối mà thôi...

Nhưng dù trong lòng Đại Mộng chân nhân có nghĩ như vậy thì cũng không dám nói ra, Điện chủ tính tình bướng bỉnh, khắp Vân Điện này ai ai cũng biết, muốn thay đổi suy nghĩ của nàng, sợ là khó càng thêm khó.

Sau khi nói xong, Tiểu Điệp liền đốt một cái phù truyền âm: “Tông Duệ, đến chỗ của ta một chuyến!”

Tông Duệ? Đại Mộng chân nhân sững sờ, vẻ mặt đầy kỳ quái hỏi: “Điện chủ, người gọi Tông Duệ tới làm gì? Chẳng lẽ muốn hăn đi dạy La Chỉnh thuật phù văn?”

Tông Duệ là phù văn đại sư mạnh nhất trong Vân Điện, lúc Tiểu Điệp lấy được đại trận hộ tông trong Thử Luyện Giả Chi Lộ đã giao cho Tông Duệ xem xét. Đại trận hộ tông của tông môn lục phẩm phức tạp đến mức nào? Muốn bố trí ra đại trận hộ tông thì chỉ sợ phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực. Thế nhưng ngẫm lại thì nếu có thể bố trí ra được đại trận hộ tông

của tông môn lục phẩm thì chỉ e Vân Điện có thể ngăn cản được bất cứ thế lực nào tiến công Trung Vực!

Từ điểm này thì thấy, dù có tổn công tổn sức thế nào để bố trí ra đại trận hộ tông thì đều có lợi.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Tông Duệ không bước chân ra khỏi cửa, cả ngày lẫn đêm đều nghiên cứu đại trận hộ tông kia.

Lúc này nghe thấy Điện chủ triệu tới, Tông Duệ lập tức hóa thành một vệt sáng, nhanh chóng đi vào Băng Cung, bái chào Tiểu Điệp: “Thuộc hạ tham kiến Điện chủ!”

Tiểu Điệp khẽ gật đầu rồi lập tức hỏi: “Tông Duệ, đại trận hộ tông kia nghiên cứu thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Điện chủ, để chế tạo đại trận hộ tông này cần có vật liệu, ta còn đang tính giá, sợ là phải mất một khoảng thời gian nữa mới có thể tính toán chu toàn.” Tông Duệ đáp lời.

“Ừ. Hôm nay ta còn có một việc tìm người hỗ trợ.” Tiểu Điệp nói.

Đại Mộng chân nhân nhìn Điện chủ, vẻ mặt buồn bực. Chẳng lẽ Điện chủ thật sự định để cho Tông Duệ đi dạy La Chỉnh thuật phù văn? Ông đang nghĩ vậy thì nghe thấy Tiểu Điệp nói: “Có một tên không biết tự lượng sức mình, muốn học thuật phù văn, người đi đả kích hấn một phen cho ta. Tốt nhất là làm suy sụp sự tự tin của hắn, để hắn phải từ bỏ.”

Nghe thấy Tiểu Điệp nói vậy, Đại Mộng chân nhân suyết chút nữa thì ngã lăn ra đất. Ông không ngờ Tiểu Điệp lại đặc biệt gọi Tông Duệ tới vì chuyện này. Chuyện này cũng quá...

Được rồi! Nàng là Điện chủ, chúng ta làm thuộc hạ nên tất cả nàng là đúng nhất. Đại Mộng chân nhân bất đắc dĩ nghĩ vậy.

Ngược lại Tông Duệ nghe thấy thế, trên mặt dường như sinh ra một nét hứng thú: “Không biết tên nhóc mà Điện chủ nói tới là ai? Có thể vẽ được phù văn cấp mấy?” “Cái tên này chắc hẳn người cũng nghe thấy rồi, hẳn tên là La Chính. Về phần thuật phù văn, hẳn là vừa mới bắt đầu học.” Tiểu Điệp nhếch môi nói.

Tông Duệ cười hắc hắc: “Thì ra là cái tên có tiếng khiêu chiến toàn bộ Tinh Anh Đường! Thuộc hạ đã rõ! Ta cam đoan sẽ làm suy sụp lòng tự tin của tên nhóc này, để cho hẳn đời này cũng không hứng thú gì tới món đồ chơi này nữa!”

“Ừ! Giờ hẳn đang ở chợ, người có thể qua đó.” Tiểu Điệp gật gật đầu. Trình độ về thuật phù văn của Tông Duệ không thể nghi ngờ được, nếu không Tiểu Điệp cũng sẽ không giao đại trận hộ tông cho ông ta.

Nhận được mệnh lệnh của Tiểu Điệp, Tông Duệ bay thẳng ra khỏi Băng Cung, tiến về phía chợ. Trên đường đi, Tông Duệ tính toán xem nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ Điện chủ giao cho này. Với thành tựu của Tông Duệ trong thuật phù văn, muốn đả kích sự tự tin của một người mới học thật sự rất đơn giản, thậm chí ông ta còn chắc chắn rằng mình chỉ nói một câu thôi cũng có thể khiến La Chính đời không chạm vào phù văn nữa.

Chỉ chốc lát sau Tông Duệ đã tới chợ, cũng đúng lúc La Chính đi đến cuối đường, tiến vào cửa tiệm Thiên Hạ Thương Minh.

“Cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng, có lẽ chính là hẳn rồi.” Tông Duệ gật gật đầu. Trong đám đệ tử của Tinh Anh Đường chẳng có mấy ai là Tiên Thiên Cảnh, cũng chỉ có mình La Chính là cảnh giới Tiên Thiên Tứ Trọng. Nghĩ vậy, Tông Duệ cũng đi vào cửa tiệm kia.

Ông lão trong cửa tiệm Thiên Hạ Thương Minh lúc này đang cầm một cây bút trong tay, viết vài chữ lên khối ngọc cổ kia! Ông nhớ rõ rằng những

lời La Chỉnh đã dịch từ chữ của Phượng tộc thượng cổ, nên đang dùng thể chữ khải(1) viết lại từng chữ từng chữ.

(1)Thể chữ khải: Là một loại thể viết của chữ trong tiếng trung. Thể chữ khải cứng cáp, thường là kiểu chữ in, có thể hiểu nó tương tự như kiểu chữ in hoa của tiếng Việt.

Lúc này La Chỉnh bỗng nhiên đến cửa cũng khiến ông ta rất bất ngờ, nhưng dù sao ông vẫn cực kỳ khách khí: “La thiếu hiệp! Hôm nay đến nhà, không biết muốn làm gì? Phải chăng lại cần mua thêm vật liệu?”

Nếu như La Chỉnh thật sự muốn học thuật phù văn, những vật liệu hôm qua mua có lẽ đã đủ để La Chỉnh dùng trong một khoảng thời gian rồi.

Còn không đợi La Chỉnh mở miệng, ngoài cửa bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến: “Thương lão đầu! Đã lâu không gặp, gần đây buôn bán được chứ?”

Ông lão trong Thiên Hạ Thương Minh này tên là Thương Lỗi, quanh năm suốt tháng làm ăn buôn bán ở chợ Vân Điện, còn Tông Duệ thân là phù văn sư nổi danh nhất Vân Điện nên cũng thường xuyên đến đây chơi, hai người coi như cũng khá quen thân.

Nghe thấy là Tông Duệ nên trên mặt Thương Lỗi hiện lên vẻ tươi cười. Trên thực tế, không phải đối với ai ông ta cũng xấu tính, nếu không ông ta cũng không thể lên được vị trí chấp sự trong Thiên Hạ Thương Minh. Loại khách hàng như Tông Duệ này, Thương Lỗi ông tuyệt đối sẽ không đắc tội.

“Làm ăn chán lắm, còn phải mong ông đến thăm nhiều một chút.” Thương Lỗi cười hắc hắc nói, vội vàng mời người tới pha trà.

Tông Duệ vừa vào cửa, ánh mắt lại rơi vào người La Chỉnh, khẽ mỉm cười nói: “Vị này chính là...”

“Đây là đệ tử Tinh Anh Đường của Vân Điện các ông, gần đây muốn luyện thuật phù văn. Đúng rồi!” Thương Lỗi cười tủm tủm nhìn chăm chăm vào La Chính nói: “Vị này chính là phù văn sư lợi hại nhất Vân Điện các người. La thiếu hiệp, nếu người thật sự muốn học thuật phù văn, tìm ông ấy thỉnh giáo chắc chắn không sai.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Cười Nhạo

Đã học phương pháp thần văn của Thượng Giới từ Thanh Long thì thuật phù văn nào trong Trung Vực có thể khiến La Chỉnh để ý?

Chẳng qua nghe Thương lão đầu nói thì người trước mắt này cũng là phù văn sư đứng đầu Vân Điện, đương nhiên La Chỉnh cũng sẽ không thất lễ. Hắn cung kính lễ độ như trước, chấp tay nói với Tông Duệ: “Nhưng ta mới chỉ bắt đầu học thuật phù văn, coi như là chơi giấy thử mực mà thôi, e là lĩnh giáo không nổi. Nếu ngày sau có chỗ nào chưa hiểu, kính xin ngài chỉ điểm một phen.”

Tông Duệ cười hắc hắc không nói tiếp mà híp mắt nhìn La Chỉnh. Tông Duệ vô cùng kiêu ngạo về trình độ phù văn của mình, huống chi hôm nay hay ông phụng mệnh Tiểu Điệp đến chèn ép La Chỉnh, làm sao có thể chỉ điểm cho hắn?

Nhưng dù sao Tông Duệ cũng vẫn hỏi: “Người đã học sơ qua thuật phù văn, ta lại muốn thử xem người có tác phẩm gì?”

La Chỉnh gật gật đầu. Vốn dĩ hắn đã định tới đây để đánh giá thần văn định thần hôm qua vừa vẽ xem thế nào. Tuy là tác phẩm của người mới học nhưng vẫn muốn xem thử xem có giá trị thế nào. Tốt nhất là có thể đổi lại số tiền mua vật liệu, vì vậy La Chỉnh lại nói với Thương Lỗi: “Hôm qua sau khi mua vật liệu về thử tay nghề, hai bức thần... Không đúng, là phù văn, phiền ông đánh giá qua giá trị một chút.”

Thứ La Chỉnh vẽ thực sự không phải phù văn mà là thần văn nên nhất thời suýt chút nữa lỡ lời.

Lời La Chỉnh vừa thốt ra, trên mặt Tông Duệ và Thương Lỗi đều kinh ngạc vô cùng. Thế là có ý gì? Hôm qua vừa mới mua vật liệu về, hôm nay đã chế tạo ra phù văn để lại đây đánh giá giá trị?

Đặc biệt Thương Lỗi cảm thấy lạ nhất, hôm qua ông ta đã biết rõ La Chỉnh căn bản là người mới học, thậm chí còn là chưa nhập môn, mua vật liệu về thì hơn nửa cũng là lãng phí. Hôm qua ông ta thậm chí còn đau lòng thay cho đám vật liệu kia, cầm vật liệu quý đắt tiền như vậy đi thử tay, thật sự là lãng phí!

Bất kỳ một phù văn sư nào cũng đều đang không ngừng lớn lên trong “lãng phí”, cho nên đào tạo một phù văn sư thậm chí còn đắt tiền hơn đào tạo một võ giả, những gia tộc bình thường căn bản không bồi dưỡng nổi. Huống chi La Chỉnh còn cầm vật liệu vẽ phù văn cấp bốn đi để thử tay, không phải lãng phí bình thường.

Cho nên hôm nay khi Thương Lỗi nhìn thấy La Chỉnh liền hỏi có phải hẳn muốn mua thêm vật liệu không, kết quả La Chỉnh nói hẳn cầm phù văn đến để định giá...

La Chỉnh coi phù văn là cái gì? Cho rằng dùng vật liệu quý vẽ nên hai bút thì đã có được một phù văn? Chuyện này đâu phải như mấy đứa trẻ con vẽ nguệch vẽ ngoạc!

Thương Lỗi cười hắc hắc nhưng cũng không vạch trần mà chỉ hứng thú lặp lại một lần: “La thiếu hiệp hôm qua mới học vẽ phù văn lần đầu thế nào mà hôm nay đã thành công rồi? Ta quả thực rất tò mò. Nào nào nào, ta giúp người đánh giá một chút!”

Tông Duệ suýt chút nữa cười ra tiếng, đại khái cũng hiểu rõ vì sao La Chỉnh kiêu ngạo như vậy, dám đi khiêu chiến toàn bộ đệ tử Tinh Anh

Đường. Người này không chỉ là cuồng vọng, mà là đầu óc có vấn đề! Lần đầu tiên vẽ phù văn đã nghĩ là thành công? Có khi phù văn là cái gì người không biết ấy chứ?

“Hắc hắc. Ta cũng có chút hứng thú, để xem tác phẩm của La thiếu hiệp rốt cuộc có bao nhiêu giá trị.” Tông Duệ cười tà nói. Điện chủ giao cho ông ta nhiệm vụ này không khỏi quá đơn giản, có lẽ chưa nói mấy câu đã có thể đả kích tên nhóc này đến mức thương tích đầy mình!

La Chỉnh gật gật đầu, sau đó lấy thần văn định thần ra khỏi nhẫn tu di rồi nói: “Chê cười rồi. Lần đầu học làm, chỉ là phù văn cấp một thôi, phiền người xem qua.”

Dứt lời, La Chỉnh liền đem thần văn định thần kia đặt trên mặt bàn.

Ánh mắt Thương Lỗi và Tông Duệ nhìn vào thần văn định thần, ý cười trên mặt càng thêm nồng đậm. Đây là vẽ cái mọe gì vậy?

Phù văn và thần văn tuy giống nhau, nhưng thần văn đã truyền thừa qua ngàn vạn thế hệ, độ phức tạp trong đó vượt xa tưởng tượng của phù văn sư trong Trung Vực rất nhiều. Vậy nên hai người này vừa nhìn thì chỉ cảm thấy đường hoa văn trên phù văn không bình thường, không thành hệ thống!

Thương Lỗi vẫn không nói gì, ngược lại Tông Duệ lại mở miệng trước. Dù sao ông ta cũng còn phải gánh cái nhiệm vụ đả kích niềm tin của La Chỉnh. Dựa theo yêu cầu của Điện chủ thì chính cắt đứt cái mong muốn luyện phù văn của hắn. Nhưng theo Tông Duệ thấy thì có đả kích hay không cũng chẳng quan trọng, tên nhóc này căn bản còn chẳng hiểu phù văn là cái gì, cứ cho rằng cầm bút tùy tiện vẽ vài nét là có hiệu quả!

“Nhóc con, phù văn nói trắng ra là một loại trận pháp nhỏ, phải dựa vào đường nét trong đó để kết nối với nhau, như vậy mới có thể phát huy ra hiệu quả. Phù văn cấp một quả thực dễ vẽ, nhưng tuyệt đối không phải như

tờ này của người. Ta thấy hay là người đừng đi con đường này nữa là tốt nhất. Thuật phù văn không phải là thứ loại người như người có thể học!” Tông Duệ thản nhiên nói, trên mặt hiện ra giọng điệu mỉa mai nặng nề. Trong giây phút này, thậm chí ông ta đã quên lời dặn của Tiểu Điệp, ông ta thật sự cảm thấy La Chỉnh không có cái thiên phú này.

Nghe Tông Duệ nói vậy, La Chỉnh cảm thấy ù ù cạc cạc. Hắn và Tông Duệ không hề quen biết, thế nên mình về tốt hay không thì liên quan quái gì tới ông ta? Kỳ quái thì cứ kỳ quái, La Chỉnh vẫn nhịn xuống nỗi khó chịu trong lòng, quay đầu nói với Thương Lỗi: “Thương lão bản, phiền người định giá phù văn định thần này một chút.”

Thương Lỗi lại khoát khoát tay nói: “Cái này... Đến Tông tiên sinh cũng nói như vậy rồi, người nói xem ta còn cần đánh giá nữa sao?” Thực tế trong lòng Thương Lỗi thầm cười lạnh. Định giá cái rắm! Nếu không phải hôm qua người giúp ta dịch chữ Phượng tộc thời thượng cổ thì ông đây đã đuổi người ra ngoài từ lâu rồi.

Nghe nói như thế, La Chỉnh lập tức rối rắm, chẳng lẽ phù văn mình vẽ tệ như vậy?

“Thanh Long, Thanh Long! Không phải người lừa ta đấy chứ?” La Chỉnh kết nối nói với Thanh Long trong đầu. Lúc này Thanh Long cũng đã thấy hết những gì xảy ra bên ngoài, nó truyền thụ cho La Chỉnh thuật thần văn, La Chỉnh cũng được coi như là nửa đồ đệ của nó rồi, hơn nữa đến nó còn phải thấy La Chỉnh cực kỳ có thiên phú về mặt thần văn, bút pháp hoàn mỹ không phải một người nào đó tùy tiện là có được.

Lời Thương Lỗi và Tông Duệ nói được coi là điều sỉ nhục lớn đối với Thanh Long, vì vậy nó cười lạnh nói: “Để ý đến cái đám thích chết này làm gì! Hai lão này không hiểu cái rắm gì hết, chỉ biết nói bừa!” Việc này khiến lão Long đã sống không biết bao nhiêu năm tháng cũng không nhịn được mà phải mắng, phải chửi.

“Vậy làm sao bây giờ?” La Chinh lại hỏi.

“Ra khỏi đây! Hai thằng này căn bản không biết nhìn hàng, để ý đến đám bọn họ làm gì?” Thanh Long cá giận nói.

Tuy Thanh Long bảo hăn rời đi nhưng La Chinh cũng không đi. Hăn rất rõ Thanh Long bản lĩnh cao cường, tuy cũng tin rằng thần văn này ít nhiều gì cũng phải có chút giá trị, nhưng còn chưa chờ hăn nói thì Tông Duệ lại nói vài lời ý vị sâu xa: “Cái phù văn này hay là người ném đi cho rồi, chuyên tâm tu luyện võ đạo cũng còn có tiền đồ. Nhóc con, lời này của ta cũng là vì muốn tốt cho người!”

“Các người không kích hoạt phù văn này thì làm sao biết được nó tốt hay xấu?” La Chinh lạnh lùng nói.

Thương Lỗi cùng Tông Duệ liếc nhau một cái, lập tức lại cười.

Phù văn trong Trung Vực được truyền thừa mấy ngàn năm, lại chia làm hai loại phái Nam và phái Bắc. Tông Duệ với tư cách phù văn đại sư của Vân Điện, dù là hội pháp phù văn phái Nam đẹp đẽ hay hội pháp phù văn phái Bắc đại khai đại hợp, rồng bay phượng múa ông ta đều tinh thông cả, tờ phù văn xấu như quỷ trong tay La Chinh không thuộc phái Nam cũng chẳng thuộc phái Bắc, ông ta chưa từng gặp qua loại phù văn định thần này. Vì vậy Tông Duệ nói: “Cái này không cần. Có phải người cho rằng tùy tiện dùng bút phù văn vẽ một hoa văn là có thể kích hoạt? Thần văn định thần này của người... căn bản không thể kích hoạt.”

Nghe thấy lời này của Tông Duệ, La Chinh mới thở dài ra một hơi, quả nhiên... giống như suy đoán của Thanh Long, hai kẻ ngu ngốc này căn bản không xem được thần văn, xem ra không phải thần văn của hăn không tốt mà là bọn họ căn bản không hiểu.

Đã biết điểm này, La Chinh cũng chẳng buồn đấu võ mồm với bọn họ nữa mà chỉ vung tay lên, một đường chân nguyên đánh vào trong thần văn

định thần.

Chân nguyên tử mĩ rót vào trong đó, thần văn định thần bỗng nhiên bị đốt sáng lên, từng đường vân tách ra ánh hào quang màu xanh bên trên, đó là dấu hiệu cho thấy Liệt Tính Cát Căn được kích hoạt hoàn toàn. Cùng lúc đó, một luồng sóng năng lượng dao động vô hình được phát ra từ trong thần văn định thần, đánh về phía ba người trước mặt.

Dưới ánh sáng màu xanh, ba người lập tức cảm nhận được tinh thần sáng khoái một hồi, giống như được thoát ra khỏi một nơi không khí bị đè nén, tiến vào một nơi vắng vẻ, tinh thần cả người lập tức chấn động!

Trong nháy mắt thần văn định thần được thắp sáng lên, trong hai mắt Tông Duệ đã tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Thương Lỗi rõ ràng cũng khiếp sợ, nhưng ông ta gần như chỉ hiểu việc xem xét giá trị phù văn chứ bản thân cũng không phải là phù văn sư, chỉ là một thương nhân mà thôi.

Còn Tông Duệ là phù văn sư hàng thật giá thật, người có trình độ phù văn cao hơn ông ta trong Trung Vực cũng không có mấy ai!

Đầu tiên, thứ khiến Tông Duệ cảm thấy khiếp sợ nhất chính là bút pháp trên phù văn trước đó không hề sáng, nhìn qua rất bình thường không có gì lạ, nhưng bây giờ chứng kiến ánh sáng màu xanh hiện ra trên bút pháp, Tông Duệ đã nói không nên lời: “Cái này, cái này, cái này, cái này...” Sau khi nói liên tiếp bốn chữ “cái này”, Tông Duệ nói được hết câu: “Đây là bút pháp hoàn mỹ!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Nổi Giận

Không thể trách vì sao Tông Duệ lại kinh ngạc như thế.

Trong mắt Thanh Long, bút pháp hoàn mỹ cũng không phải chuyện gì quá giỏi. Thượng Giới quá mức rộng lớn, thiên tài trong mỗi chủng tộc và các loại thể lực xuất hiện nhiều vô kể.

Muốn trở thành một vị thần văn sư xuất sắc, thì bút pháp hoàn mỹ gần như là một năng lực cần thiết.

Chỉ là trong một ngày La Chỉnh đã nắm giữ được bút pháp hoàn mỹ nên vẫn dọa Thanh Long một trận. Cũng chính bởi vì như thế nên Thanh Long mới có thể mắng Tông Duệ và Thương Lỗi là hai tên ngu xi, bởi vì bọn hắn căn bản không xứng để đánh giá thần văn.

Thanh Long cảm thấy bút pháp hoàn mỹ không có gì lớn lao nhưng không có nghĩa Tông Duệ cũng cho rằng như vậy.

Bởi vì ngay cả Tông Duệ cũng không nắm giữ được bút pháp hoàn mỹ, không chỉ mình ông ta không nắm giữ được mà tất cả đại sư phù văn còn sống trong khắp Trung Vực này, cũng không ai nắm giữ được!

Trong lịch sử Trung Vực đúng là đã từng xuất hiện bút pháp hoàn mỹ, nhưng hiện tại thì không. Hai nghìn năm trước có một vị phù văn sư tên là Phong Quan Ngọc từng lĩnh ngộ được bút pháp hoàn mỹ, trong quá trình vẽ phù văn có thể kích phát hoàn toàn đặc tính và năng lượng trong vật liệu! Cho nên vị Phong Quan Ngọc này còn có một biệt hiệu là “Phù Văn Chi Tử”!

Cho dù tới bây giờ thì Phong Quan Ngọc cũng không thiếu tác phẩm được người đời bảo lưu, trong đó tác phẩm nổi danh nhất nằm trong tay một tông môn ngũ phẩm duy nhất ở Trung Vực, đại trận hộ tông của Hư Linh Tông! Đại trận hộ tông kia là tác phẩm hoàn mỹ nhất của Phong Quan Ngọc! Cũng bởi vì có được đại trận hộ tông này nên không biết đã trợ giúp cho Hư Linh Tông vượt qua bao nhiêu kiếp nạn, từ một tông môn tam phẩm nho nhỏ mà phát triển đến mức trở thành tông môn mạnh nhất Trung Vực, cũng là tông môn ngũ phẩm duy nhất.

Tuy rằng Hư Linh Tông có thể thăng lên làm tông môn ngũ phẩm cũng bởi người tài trong tông môn bọn họ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thế nhưng đại trận hộ tông này cũng là nhân tố không thể bỏ qua, rất nhiều thời điểm đã bảo hộ Hư Linh Tông tránh được kiếp nạn.

Khi còn sống Phong Quan Ngọc cũng vẽ không ít phù văn, trong đó không phải chỉ có một cái đại trận hộ tông này còn được lưu truyền tới nay, ngoài ra còn rất nhiều phù văn nhỏ lẻ khác, trong đó phần lớn các phù văn đã mất đi hiệu quả vốn có, không thể kích hoạt được nữa. Nhưng ngay cả như vậy thì cũng bởi vì chúng được chính tay Phong Quan Ngọc vẽ lên nên không ít người thu về làm vật quý. Ở chợ đen và hội đấu giá, những tác phẩm này nhiều lần đều được ra giá trên trời!

Tông Duệ đã từng may mắn được chứng kiến bút pháp hoàn mỹ một lần, đó là khi Điện chủ mang đưa ông ta tới thăm Hư Linh Tông. Hư Linh Tông cố ý khoe khoang, kích phát một phần nhỏ đại trận hộ tông của bọn họ, khi đó bút pháp hoàn mỹ của Phong Quan Ngọc đã khiến Tông Duệ rung động thật sâu. Giờ này nghĩ lại, trong lòng Tông Duệ không còn là ý muốn hâm mộ nữa, người có được bút pháp hoàn mỹ, ông ta chỉ có thể kính trọng, sùng bái mà thôi.

Cho nên lúc này, khi Tông Duệ chứng kiến bút pháp hoàn mỹ, ông ta lập tức quên mất đây là phù văn do La Chỉnh vẽ ra mà chỉ biết khiếp sợ với bút pháp hoàn mỹ này!

Thời khắc này Thương Lỗi cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ông ta và Tông Duệ không nhìn từ cùng một góc độ. Với tư cách là một thương nhân, làm sao Thương Lỗi lại không nghe qua bút pháp hoàn mỹ chứ? Tuy ông ta cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng những phù văn đã mất đi hiệu quả của Phong Quan Ngọc đó có giá trị thế nào ông ta lại cực kỳ rõ ràng.

Đương nhiên, phù văn của Phong Quan Ngọc có được giá trị sưu tầm cao như thế cũng bởi vì danh tiếng của ông ấy, nhưng chính bản thân bút pháp hoàn mỹ đã là một điểm để bán rồi, huống chi hiện tại phù văn này còn có thể được kích phát!

“Ha...”

Thân hình Tông Duệ lóe lên, vẻ mặt kích động túm lấy La Chính mà hỏi: “Này... Rốt cuộc làm sao vẽ được bức phù văn định thần này? Người có thể nói cho ta biết không?”

Thấy thế thái của Tông Duệ bỗng nhiên như thế, La Chính lại xem thường. Đây là phù văn sư mạnh nhất Vân Điện? Ta thấy là có mà giống đại họa hơn. La Chính không hề hoang mang nói: “Buông ra được chứ? Buông ra rồi nói!”

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Tông Duệ vội vàng buông tay ra. Ông ta cũng biết mình đã thất thố, thế nhưng lúc này thật sự ông ta chẳng còn quan tâm được gì nữa: “Người có thể nói cho ta biết phù văn định thần này ai vẽ chứ?”

La Chính bĩu môi, rồi lập tức nói: “Chẳng phải ta vừa nói rồi sao? Chẳng lẽ các người không có lỗ tai à?”

“Là ai?” Tông Duệ và Thương Lỗi đồng thanh hỏi.

La Chính cảm thấy mình muốn phát điên. Ý trong lời nói của hắn rõ ràng như thế mà cũng không hiểu. Kẻ ngu cũng biết hắn đang ám chỉ là

mình vẽ, thế mà hai người này cứ ngu ngốc hết lần này đến lần khác, vì vậy La Chỉnh chỉ đành thở dài một hơi: “Thần văn định thần này là ta vẽ!”

Hai người nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, gần như đồng thời cùng lắc đầu: “Ta không tin!”

“Thích tin hay không thì tùy. Thương lão bản, định giá phù văn định thần này giúp ta một chút!” La Chỉnh chẳng muốn dây dưa với Tông Duệ nữa, hẳn cũng không có nghĩa vụ phải thỏa mãn tính tò mò của ông ta.

Thương Lỗi híp mắt gật gật đầu. Ông ta là thương nhân, so ra thì cũng tỉnh táo lại nhanh hơn Tông Duệ, dù sao Thương Lỗi cũng tới đây buôn bán, cho dù biết rõ đây là bút pháp hoàn mỹ thì cũng chỉ chú ý tới giá trị trong đó mà thôi.

“Định giá? Phù văn định thần này không thể bán!” Tông Duệ diên diên khùng khùng ngăn lại.

Nghe nói như thế, Thương Lỗi và La Chỉnh lập tức mặc kệ. Thương Lỗi và Tông Duệ quen thì có quen, nhưng buôn bán là buôn bán, đây là hai chuyện khác nhau!

La Chỉnh đến nơi này chính là để bán thần văn định thần, nên đương nhiên cũng không thèm nghe lời này của Tông Duệ.

“Muốn bán cũng chỉ có thể bán cho ta!” Tông Duệ lại chêm vào.

Lúc này đây La Chỉnh nhún nhún vai, biểu thị bán cho ai cũng không sao, nhưng Thương Lỗi thì mặc kệ: “Tông Duệ, người đây cũng mặt dày quá nhỉ? La Chỉnh đến tiệm của ta là để bán phù văn này cho ta đấy, người xông vào tiệm của ta như vậy lại còn muốn đoạt việc buôn bán của ta?”

“Đoạt thì đã sao? Đây là địa bàn Vân Điện ta, Tông Duệ ta không thể đến à?” Tông Duệ thân là phù văn sư của Vân Điện, tuy mới chỉ ở Thần

Đan Cảnh trung kỳ nhưng địa vị còn rất cao, thậm chí địa vị chỉ kém Trắc đại tiên sinh, Đại Mộng chân nhân, Cửu Giới thiên sư và mấy vị trưởng lão, còn so với những trưởng lão bình thường thì đều không kém.

Thương Lỗi căn bản cũng không muốn nhượng bộ: “Địa bàn của Vân Điện người? Lời này cũng hay lắm! Những cửa hàng trong chợ này rõ ràng là hợp tác với Thiên Hạ Thương Minh chúng ta mới xây dựng lên, người dám nói nơi này là địa bàn của Vân Điện các người trước mặt Minh chủ Thiên Hạ Thương Minh chúng ta? Nếu người nếu dám nói, ta lập tức không nói hai lời, lập tức rời đi!”

Nghe thấy hai người cứ cãi lộn mãi làm mất cả buổi mà thần vẫn định thần này cũng không bán được nên La Chỉnh không kiên nhẫn được nữa, liền nói: “Được rồi, các người không cần ầm ĩ nữa, thứ này ta muốn bán cho ai thì bán! Ai ra giá cao hơn ta liền bán cho người đó, như vậy chẳng phải giải quyết được vấn đề rồi sao?”

Hai người sững sờ, giờ mới hiểu được vấn đề trọng tâm không phải ở trên phù văn định thần mà là trên người La Chỉnh.

“Ra giá? Ý kiến hay!” Thương Lỗi cười hắc hắc. Thân là người của Thiên Hạ Thương Minh, khả năng của ông ta đương nhiên cao hơn Tông Duệ nhiều.

Tông Duệ cũng khẽ cắn môi, hỏi La Chỉnh: “Người định bán bao nhiêu tiền? Bao nhiêu ta cũng mua!”

Nghe thấy hai người nói vậy, trên mặt La Chỉnh mới lộ ra ý cười. Như vậy mới đúng chứ, đây chính là kết quả hăn muốn. La Chỉnh suy nghĩ một lát rồi mới mở miệng nói: “Dựa theo tiền mua vật liệu hôm qua mà tính thì một bức phù văn định thần phải tốn khoảng một vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm, vậy ta liền định giá hai vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm đi!”

“Cái gì?” Giá tiền La Chỉnh đưa ra khiến Tông Duệ và Thương Lỗi đờ cả người.

Hai vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm

Cho dù mua một bức phù văn bình thường thì giá cũng còn hơn thế này rồi, La Chỉnh đang suy nghĩ gì vậy?

“50 vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm.” Nhưng đang đấu giá cùng người khác, Thương Lỗi lúc này cũng đã tỉnh táo lại, trong hai mắt toát ra vẻ cay độc. Về trình độ phù văn thì ông ta kém xa Tông Duệ, nhưng bàn về làm ăn thì Tông Duệ còn chẳng xứng để xách giày cho ông.

Nhưng trong mắt Tông Duệ đến xách giày còn không xứng kia lại lộ ra vẻ hung dữ, một mạch hô: “100 vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm! Ta thanh toán bằng một viên đá chân nguyên cực phẩm!”

Một viên đá chân nguyên cực phẩm tương đương với 100 vạn viên đá chân nguyên hạ phẩm. Khi Thương Lỗi ra giá xong, Tông Duệ lập tức tăng lên gấp đôi.

“Hai viên đá chân nguyên cực phẩm.” Thương Lỗi cũng không chịu yếu thế, tăng lên gấp đôi một lần nữa.

“Bốn viên!” Tông Duệ không chút do dự, tiếp tục tăng gấp đôi.

Lúc này La Chỉnh đã hơi choáng. Một viên đá chân nguyên cực phẩm tương đương với 100 vạn viên Phương Tinh! Bốn viên là 400 vạn viên Phương Tinh! Hắn không ngờ về thần văn lại có nhiều tiền như vậy! Một bức thần văn định thần này, sao lại đắt giá như thế?

Nếu thật sự tính toán theo giá trị thì một bức thần văn định thần của La Chỉnh không thể bán được nhiều tiền như vậy, dù sao công năng của thần văn định thần cũng có hạn, chẳng qua cái Thương Lỗi và Tông Duệ

nhìn trúng không phải cái công năng của thần văn định thần mà là bút pháp hoàn mỹ được sử dụng để vẽ thần văn này!

Cũng bởi vì cái bút pháp hoàn mỹ này nên một bức thần văn mới có giá cao như vậy!

“Năm, năm viên...” Lúc này Thương Lỗi đã hơi do dự. Nếu đã là thương nhân, ông ta cũng hiểu rõ đạo lý làm ăn. Thần văn định thần này đương nhiên là được vẽ bằng bút pháp hoàn mỹ, nhưng giá trị thực sự mới là thứ thể hiện trong giao dịch, nếu giá cao hơn nữa thì ông ta sợ sẽ lỗ vốn.

Vẻ hung ác trong hai mắt Tông Duệ không hề giảm, cười lạnh nói: “Mười viên! Ta ra mười viên đá chân nguyên cực phẩm!”

Lúc này ông ta đã vứt chuyện Tiểu Điệp dặn dò lên chín tầng mây rồi...

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Khó Xử

Tông Duệ là một phù văn sư, giá trị bản thân có thể coi là vô cùng giàu có, bất luận là những nghề như phù văn sư hay là luyện khí sư thì thời kì đầu khi bồi dưỡng quả thực có vẻ đắt tiền, nhưng sau khi bồi dưỡng ra thì liền thành một cỗ máy kiếm tiền, vì vậy mười viên đá chân nguyên cực phẩm căn răng vẫn là có thể lấy ra.

Mà của cải của Thương Lỗi có thể dùng tuy nhiều hơn Tông Duệ rất nhiều nhưng phù văn định thần vốn không dùng cho chiến đấu, mà dùng để “định thần” khi võ giả tu luyện, giá trị của nó cũng không tính là quá cao.

Vấn đề lớn nhất là Tông Duệ không biết La Chính lấy bức phù văn này ở đâu ra.

Những phù văn mất đi hiệu quả của Phong Quan Ngọc – Phù Văn Chi Tử kia vì sao vẫn có thể bán ra với giá trên trời? Bởi vì đó là tuyệt bút của Phong Quan Ngọc! Từ sau khi Phong Quan Ngọc chết đi, trong Trung Vực không còn ai có được phút pháp hoàn mỹ, vì vậy những phù văn kia của Phong Quan Ngọc cho dù đã mất hiệu quả nhưng vẫn có giá trị sưu tầm rất lớn.

Bức phù văn trước mắt này còn có thể kích phát, vậy thì người vẽ phù văn chắc chắn là người còn sống, sau này tác phẩm của người này dần dần lưu truyền ra thì sẽ không còn giá trị sưu tầm lớn như vậy nữa, thậm chí vì sự tồn tại của người này mà đến cả giá trị sưu tầm của những bức phù văn mà Phương Quan Ngọc để lại cũng sẽ giảm giá mạnh, e là đột ngột sụt giá.

Trừ phi người vẽ bức phù văn này đã chết, bức phù văn định thần trước mắt trở thành tuyệt bút thì giá trị mới có thể tăng vọt. Nhưng phù văn sư có bút pháp hoàn mỹ... đặt ở trong bất kì một tông môn nào cũng đều là sự tồn tại sánh ngang với quốc bảo, muốn một phù văn sư đột nhiên mà chết, há có chuyện dễ dàng như vậy?

Cuối cùng Thương Lỗi lựa chọn từ bỏ.

“Được! Mười viên đá chân nguyên cực phẩm, giao dịch thành công!”
La Chỉnh khẽ cười nói.

Tông Duệ lấy mười viên đá chân nguyên cực phẩm từ trong nhẫn tu di ra ném qua. Nhìn mười viên đá chứa đầy chân nguyên thuần khiết, trong lòng La Chỉnh cười tươi như hoa nở. Mười viên đá chân nguyên cực phẩm đó! Nếu đổi ra Phương Tinh thì là 1.000 vạn viên! Đây còn tính bằng tỉ lệ hối đoái⁽¹⁾, nếu đổi theo giá thị trường thì có thể đổi được 2.000 vạn viên Phương Tinh!

(1)Hối đoái: tỉ giá trao đổi ngoại tệ, là tỉ giá khi trao đổi một đồng tiền này sang một đồng tiền khác.

Lúc trước La Chỉnh cảm thấy luyện hóa Thiên Diễn Tinh Hoa đã có thể kiếm được rất nhiều tiền, nếu cho hẳn đủ thời gian, quả thực có thể kiếm được không ít. Có điều, đó là chỉ so trong Đông Vực, nếu đặt ở Trung Vực này thì cũng không đáng là gì.

Sau khi Tông Duệ đưa đá chân nguyên cực phẩm ra thì vô cùng cẩn thận lấy bức thần văn định thần về tay, dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ giống như bế một đứa trẻ con, trong ánh mắt đầy vẻ say mê. Có thể tưởng tượng một chút rung động khi ông ta từng tận mắt chứng kiến bút pháp hoàn mỹ trong đại trận hộ tông của Hư Linh Tông! Hiện giờ ông ta lại tự mình có được một tác phẩm của bút pháp hoàn mỹ, mặc dù tác phẩm này chỉ là một bức phù

văn định thần mà thôi, nhưng mỗi nét vẽ bên trên đều khiến hân yêu thích vô cùng.

Thương Lỗi chỉ có thể giương mắt nhìn Tông Duệ lấy được bức phù văn định thần. Là một thương nhân nên đầu óc phải bình tĩnh hơn Tông Duệ rất nhiều, Thương Lỗi cũng có sở thích sưu tầm, thậm chí đã từng giám định qua bút tích thật của Phong Quan Ngọc, nếu nói không thích tác phẩm này thì chắc chắn là giả, nhưng mười viên đá chân nguyên cực phẩm khiến ông ta thực sự có chút đau lòng.

Lúc này Thương Lỗi đột nhiên nhìn La Chỉnh, căn bản không tin bức phù văn định thần này do La Chỉnh vẽ. Có điều nếu La Chỉnh đã có thể có được bức phù văn định thần này thì chắc chắn biết tin tức của vị phù văn sư kia.

Thế nên sắc mặt Thương Lỗi lại cười ân cần nói: “La thiếu hiệp, xin hỏi bức phù văn định thần này của người từ đâu mà có?”

La Chỉnh cũng đắm chìm trong niềm vui sướng khi có mười viên đá chân nguyên cực phẩm trong tay, căn bản không quan tâm Thương Lỗi có tin mình hay không, chỉ cười nói: “Ta đã nói với các người mấy lần rồi, đây là do ta tự vẽ, hôm qua ta còn mua vật liệu ở chỗ người, người quên rồi sao?”

“La thiếu hiệp đừng nói đùa nữa.” Nghe La Chỉnh nói vậy, Thương Lỗi càng cho rằng La Chỉnh căn bản không chịu nói ra sự thật, thế nên chỉ có thể thay đổi sách lược hỏi: “La thiếu hiệp, nếu huynh quen với vị phù văn sư này thì mong huynh giới thiệu một chút, ta có thể thu mua số lượng lớn tác phẩm của vị phù văn sư này.”

“Được! Chỗ ta vẫn còn bảy bức phù văn nữa, nếu người muốn mua thì ta sẽ bán cho người” La Chỉnh cười hì hì nói, sau đó lấy bảy bức thần văn định thần còn lại trong nhẫn tu đi ra, tùy ý ném lên bàn.

Tông Duệ vốn đang cẩn thận tỉ mỉ quan sát bức phù văn định thần như bảo bối của hắn, lúc này ngẩng đầu lên nhìn cả người lập tức ngây ngốc.

Làm sao, sao lại vẫn còn nhiều như vậy...

Khi Thương Lỗi nhìn thấy bảy tấm thần văn định thần này, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Gừng càng già càng cay, Thương Lỗi có thể kiên định không tranh giành bức thần văn định thần thứ nhất tuyệt đối là một quyết định sáng suốt nhất.

Bất cứ thứ gì trên thế gian này đều như vậy, một khi trở thành thứ độc nhất vô nhị thì giá trị sẽ tăng vọt, số lượng vừa nhiều lên thì không đáng giá nữa. Vừa rồi Thương Lỗi đúng là đã ôm suy nghĩ mạo hiểm này.

“Những phù văn này đều có thể kích hoạt sao?” Thương Lỗi nhìn bảy bức thần văn định thần, hỏi.

La Chỉnh không nói thêm lần thứ hai, trong tay hắn phát ra bảy luồng chân nguyên tràn vào trong bảy bức thần văn định thần, khiến chúng đồng thời sáng lên cùng một lúc, lấp lánh ánh sáng rực rỡ, nhất thời trong cửa tiệm tràn đầy ánh sáng màu xanh.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng màu xanh, cặp mắt của Thương Lỗi cũng phát sáng: “Không tồi! Bảy bức phù văn này ta lấy hết, nhưng còn về giá tiền...” Thương Lỗi chắc chắn sẽ không lấy giá mười viên đá chân nguyên cực phẩm ra mua, vì vậy lúc này ông đang ước định theo giá thông thường.

“Tác dụng của phù văn định thần có hạn, nhưng thứ cấu thành phù văn của người hình như hoàn toàn là loại mới, hơn nữa vì bút pháp hoàn mỹ nên công hiệu so với phù văn định thần thông thường tăng lên hơn 30%, bảy bức phù văn định thần này ta lấy giá năm viên đá chân nguyên cực phẩm ra mua, người thấy thế nào?” Thương Lỗi cười hắc hắc nói.

Cái giá mà Thương Lỗi đưa ra cũng coi là có lý. Những thần văn này dù gì cũng không phải thần văn loại tấn công, hơn nữa chỉ là tác phẩm luyện bút của La Chỉnh, cho dù hiệu quả định thần của thần văn này tốt hơn so với phù văn định thần của Trung Vực nhưng cũng không thể bán ra với giá cao. Mà cho dù Thương Lỗi có đưa ra cái giá này thì cũng là vì suy nghĩ tới việc, hoa văn dùng để vẽ phù văn này rất có giá trị nghiên cứu này, bởi vì đây là một loại hoa văn hoàn toàn mới, lúc trước căn bản chưa từng xuất hiện ở Trung Vực.

Bức phù văn đầu tiên có thể bán được mười viên đá chân nguyên cực phẩm, là kết quả từ sự kích động của Tông Duệ, vì vậy khi Thương Lỗi tăng giá đến năm viên đá chân nguyên cực phẩm thì đã quả quyết từ bỏ, không ngờ Tông Duệ vừa mở mồm đã hét lên mười viên...

La Chỉnh cười tủm tỉm gật đầu: “Giao dịch thành công!”

“Không được!” Lúc này Tông Duệ đã gấp lắm rồi, đùa kiểu gì vậy! Vừa nãy ông ta tốn mười viên đá chân nguyên cực phẩm mới mua được một bức phù văn định thần, còn chưa qua được một tuần nhang La Chỉnh đã bán cho Thương Lỗi với giá một nửa là thế nào? Chuyện này đổi lại là ai cũng không cách nào chấp nhận được.

“Sao lại không được?” La Chỉnh thản nhiên nhìn Tông Duệ. Vừa rồi ông ta cố ý đả kích La Chỉnh, tuy hẳn không phải một người thù dai nhưng lời của Tông Duệ này cứ rõ ràng vang lên bên tai hắn.

“Người bán cho ta với giá mười viên đá chân nguyên cực phẩm, vậy mà bán cho lão ta chỉ năm viên, hơn nữa còn là bảy bức, giá tiền của người cũng chênh lệch quá lớn rồi!” Mặt Tông Duệ cay đắng, cảm giác hạnh phúc khi có được một bức phù văn bút pháp hoàn mỹ cũng biến mất không còn dấu vết. Giờ ông ta chỉ cảm thấy bản thân đã bị La Chỉnh chơi xỏ! Mười viên đá chân nguyên cực phẩm đó! Cho dù Tông Duệ là một phù văn sư,

kiếm tiền rất dễ, nhưng mười viên đá chân nguyên cực phẩm đối với ông ta cũng tuyệt đối không phải số tiền nhỏ!

“Giá cả chênh lệch quá lớn?” La Chỉnh nhìn chăm chăm Tông Duệ cười lạnh nói: “Vừa rồi ta có ép ông mua không?”

“Không!” Tông Duệ lắc đầu: “Nhưng...”

“Vậy chẳng phải được rồi sao?” La Chỉnh cười lạnh lẽo, tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, chẳng thèm nhìn Tông Duệ lấy một cái, nói với Thương Lỗi: “Ông chủ Thương, thanh toán và chuẩn bị thêm cho ta chút vật liệu, danh sách đây!”

Trên mặt Thương Lỗi thì đầy vẻ tươi cười đắc ý, vừa cẩn thận sắp xếp bảy bức phù văn vừa dặn dò tiểu nhị đi lấy vật liệu theo danh sách.

Sắc mặt Tông Duệ lúc này vô cùng khó coi, nhìn bức phù văn tồn mười viên đá chân nguyên cực phẩm để mua trên tay, chỉ có thể nói với bản thân rằng kích động chính là ma quỷ...

Ông ta có ý muốn uy hiếp La Chỉnh để lấy lại mười viên đá chân nguyên cực phẩm, nhưng lúc này Tông Duệ mới nhớ ra sứ mệnh của mình, Điện chủ phái mình tới để đả kích La Chỉnh, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ?

Đợi đã, vừa rồi tên nhóc này luôn miệng nói những phù văn định thần này là do hắn tự vẽ, lẽ nào thật sự có khả năng này? Nếu không trên người tên nhóc này sao lại có tám bức phù văn giống hệt nhau? Phù văn sư có bút pháp hoàn mỹ thì tối thiểu cũng có thể đạt đến cấp bậc đại sư! Nhân vật như vậy cho dù là ẩn sĩ vô danh thì làm sao lại có thể giao tác phẩm của mình cho một tên nhóc?

Tông Duệ bị phán đoán của bản thân làm giật mình, nhìn La Chỉnh hỏi: “Những phù văn này thực sự là người tự vẽ?”

La Chỉnh tùy tiện gật đầu: “Muốn ta nói lại trăm lần nữa không?”

“Nhưng, nhưng mà...” Tông Duệ đột nhiên đập vào đầu mình một cái, lấy một chiếc bút phù văn ra khỏi nhẫn tu di của mình, sau đó lại lấy một trang giấy dùng để vẽ phù văn ra bày lên bàn, lại phối mực xong xuôi rồi bày ra, “Người vẽ một chút cho ta xem, một nét vẽ là được! Chứng minh cho ta xem!”

Nhìn thấy bút phù văn chuyển đến trước mặt mình, La Chỉnh chớp chớp mắt hai cái: “Tại sao ta phải chứng minh cho ông xem?”

“Hãy chứng minh một chút đi! Người nói là phù văn của người vẽ, nói mà không có bằng chứng sao ta có thể tin được người!” Tông Duệ vội vàng nói. Ông ta là phù văn sư cấp cao nhất của Vân Điện, cường giả Thần Đan Cảnh, đứng trước mặt La Chỉnh lại không hề có chút mặt mũi nào.

“Không có hứng!” La Chỉnh nhận đá chân nguyên cực phẩm và một lô vật liệu từ tay Thương Lỗi rồi quay đầu chuẩn bị rời đi.

Tông Duệ đi lên trước một bước chặn trước mặt La Chỉnh, vẻ mặt van xin nói: “Cầu xin người vẫn không được sao?”

Thương Lỗi nghe thấy lời Tông Duệ nói cũng lắc đầu, địa vị của Tông Duệ ở Vân Điện cũng quan trọng như trưởng lão bình thường, ai có thể tưởng tượng người như ông ta lại có thể hạ giọng đi cầu xin một hậu bối...

La Chỉnh dừng bước, nhìn bút phù văn màu xanh trong tay Tông Duệ, đột nhiên khẽ cười: “Được, nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tông Duệ giương mắt nhìn La Chỉnh hỏi.

“Nếu ta chứng minh được bức phù văn này là do ta vẽ thì bút phù văn này của ông thuộc về ta, được không?” La Chỉnh cười hắc hắc.

Lúc này Tông Duệ lại lộ ra vẻ khó xử, nguồn gốc cái bút phù văn của ông ta không phải là bình thường!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Tiểu Điệp Buồn Bực

Đừng thấy đây là một cây bút phù văn nho nhỏ mà lằm, huyền cơ bên trong rất nhiều.

Bút phù văn La Chỉnh mua ở chỗ Thương Lỗi tạo thành từ Xích Thiết Kim, thực ra bút phù văn dùng cho học đồ điển hình. Mặc dù thực sự có thể khiến linh hồn xuyên thấu qua một cách tinh tế hơn, nhưng trọng lượng không nhẹ, trọng tâm của cả cán bút cũng không tốt. Vẽ phù văn cơ bản nhất mà đơn giản nhất thì cũng không sao, cho dù đôi lúc sai một nét cũng chỉ là hủy đi một bức phù văn nho nhỏ.

Nhưng trận pháp phù văn có quy mô lớn được tạo thành từ vài trăm cái, thậm chí vài nghìn cái phù văn. Ví dụ như đại trận hộ tông của tông môn lục phẩm mà Tiểu Điệp giao cho Tông Duệ lần này, Tông Duệ liệt kê ra có hơn một vạn ba ngàn cái phù văn! Đại trận hộ tông to lớn như vậy, trong đó không thể có bất cứ sai sót nào, mặc dù trong đại trận hộ tông nếu vẽ sai một cái phù văn thì có thể thay thế, nhưng cái phù văn quan trọng nhất ở trung tâm là do mấy nghìn nét vẽ tạo thành, nếu vẽ sai một nét thôi thì cả cái hộ tông đại trận sẽ bị hủy bỏ.

Chính vì như vậy nên một cái bút phù văn tốt là vô cùng quan trọng.

Bút phù văn này của Tông Duệ được chế tạo từ một ngọn bút của Hỏa Vân Trúc ngàn năm, bút trúc này có thể duy trì đặc tính mềm mại trong một trăm năm, lực linh hồn đưa vào trong thậm chí có thể được bút trúc này thấm bổ. Ngoài ra, vỏ ngoài của cán bút và cả ngòi bút có thứ nào là

không chế tạo bằng vật liệu cao cấp? Trọng lượng và cảm giác tay vừa phải, ngòi bút cũng vô cùng trầm ổn.

Giá trị của cây bút này thị trường ít nhất cũng là ba viên đá chân nguyên cực phẩm.

Tông Duệ thân là phù văn đại sư của Vân Điện, đương nhiên trong tay không chỉ có một cây bút phù văn, có điều đây là cây bút phù văn ông ta thích nhất cho nên mới luôn mang theo bên người.

“Không đồng ý thì thôi vậy, ta còn có việc.” La Chỉnh cũng lười lái nhải, đang muốn bước qua Tông Duệ thì cuối cùng ông ta vẫn nghiêng rằng nói: “Được! Nếu người có thể thể hiện được bút pháp hoàn mỹ thì cây bút phù văn này chính là của người!”

La Chỉnh cười hắc hắc, có một cây bút phù văn miễn phí thì đương nhiên hẳn rất vui vẻ. Có điều khi hắn nhìn thấy Tông Duệ phối mực phù văn thì lông mày nhăn lại hỏi: “Đây là mực vẽ gì?”

“Cấp ba, phù văn Dương Viêm!” Tông Duệ nói. Loại phù văn này trong Vân Điện cần rất nhiều, không ít người nhờ Tông Duệ chế tạo giúp, vì vậy ông ta liền phối nhiều mực một chút mang theo bên mình.

La Chỉnh lại lắc đầu nói: “Cái này ta không quen, ta vừa mới học được phù văn, chỉ biết vẽ phù văn cấp một thôi.” Chính xác mà nói, La Chỉnh chỉ hiểu vẽ thần văn định thần cấp một. Mặc dù Tông Duệ không bắt La Chỉnh vẽ phù văn Dương Viêm cấp ba mà chỉ muốn để La Chỉnh vẽ một vài nét chứng minh bút pháp hoàn mỹ của hắn là đủ rồi, nhưng đặc tính trong vật liệu phối mực của phù văn Dương Viêm và cách sắp xếp đều khác với thần văn định thần cấp một.

Vậy nên La Chỉnh lấy mực do mình tự phối ra.

“Vừa mới học vẽ phù văn, chỉ biết vẽ phù văn cấp một... đã có thể dùng bút pháp hoàn mỹ?” Câu nói đó của La Chỉnh nghe kiểu gì cũng khiến Tông Duệ vô cùng khó chịu, học đồ vừa học phù văn thì đến bút phù văn cũng cầm không vững chứ nói gì đến chuyện hiểu được bút pháp hoàn mỹ? Đây căn bản là sự tồn tại vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng nhìn La Chỉnh nói chắc như đinh đóng cột, ông ta liền cảm thấy hôm nay đã gặp phải chuyện vô cùng hoang đường, giống như một đứa trẻ vừa được sinh ra đã mở miệng đọc một bài thất ngôn tứ tuyệt. Quả thực thì chính là hoang đường!

Tiếp tục xem đi, ông ta thật không tin La Chỉnh có thể vẽ ra bút pháp hoàn mỹ. Nếu như hắn thực sự làm được thì cây bút này của ta coi như tặng cho hắn.

Cầm cây bút phù văn đen xì xì của Tông Duệ trong tay, trong lòng lập tức lay động. Bút phù văn của ông ta thực sự không tồi, rất phù hợp với ngón tay của mình, cảm giác tay rất tốt, mà sau khi tách nhỏ từng chút linh hồn của mình ra rót vào trong cây bút lại không hề có cảm giác lạnh căm căm mà cảm nhận được tia linh hồn chìm đắm trong dòng nước ấm, rất ấm áp, vô cùng thích thú.

Cây bút phù văn này, ta lấy chắc rồi!

La Chỉnh cười hắc hắc, cầm bút phù văn chấm vào mực đã phối ngày hôm qua, vẽ xoẹt lên trang giấy.

Lúc này, ánh mắt của Tông Duệ và Thương Lỗi, thậm chí là mấy tiểu nhị ở tiệm của Thương Lỗi đều tập trung ở đầu bút, trong lòng bọn họ đều không tin, nhưng cuối cùng vẫn muốn xem xem La Chỉnh rốt cuộc diễn tiếp thế nào.

Khi đầu bút tiếp xúc với trang giấy, La Chỉnh đã phân rõ tất cả vật liệu trong mực thành từng lớp, hôm qua vẽ liên tiếp tám bức phù văn, hắn đã vô

cùng quen với đặc tính của vật liệu làm nên phù văn định thần.

Một luồng ánh sáng màu xanh đột nhiên sáng lên, vẽ ra giấy những đường nét hoàn hảo.

“Không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tưởng tượng nổi...” Ánh sáng màu xanh đó không ngừng lấp lánh, phản chiếu ra khuôn mặt kinh ngạc tột độ của Tông Duệ.

Sắc mặt của Thương Lỗi cũng có thay đổi lớn, ông ta là người của Thương Minh Thiên Hạ, khứu giác nhạy cảm tới cỡ nào? Gần như trong chớp mắt liền ý thức được giá trị của La Chỉnh! Tương lai của hắn trên phương diện phù văn e rằng đã không kém hơn Phong Quan Ngọc năm đó từ lâu, Thương Minh Thiên Hạ cho dù phải tốn cái giá nào cũng phải lôi kéo La Chỉnh cho bằng được! Ông ta buộc phải nhanh chóng báo chuyện này về cho tổng Minh!

Một nét đầy đặn chậm chậm kéo dài trên trang giấy, bút pháp hoàn mỹ hoàn toàn giải phóng năng lượng trong mực, sau đó đầu bút rời khỏi trang giấy. La Chỉnh khẽ cười với Tông Duệ: “Cây bút này, từ giờ là của ta rồi?”

Tông Duệ im lặng gật đầu, ánh mắt nhìn La Chỉnh chứa vẻ kì lạ, giống như ông ta đang nhìn thấy một báu vật vô giá.

Lúc này trong lòng Tông Duệ đã bội phục Điện chủ...

Thân là phù văn đại sư của Vân Điện, ông ta và những trưởng lão khác dĩ nhiên cũng đều đã nghe chuyện của La Chỉnh, bọn họ cũng biết chuyện La Chỉnh khiêu chiến Tinh Anh Đường làm xôn xao một hồi kia chính là do một mình Điện chủ chủ đạo.

Vì Điện chủ quá trẻ nên không ít người lén lút chỉ trích Điện chủ, hoàn toàn là nói bừa! Điện chủ chẳng khác gì lấy Tinh Anh Đường ra làm thứ để

bồi luyện cho La Chỉnh! Cho dù thiên phú của La Chỉnh có cao đi nữa thì có đáng để Điện chủ bồi dưỡng như vậy không?

Chỉ có điều tính tình của Điện chủ không tốt, cho dù phần lớn trường lão đều không đồng ý thì cũng chỉ là lén lút nói mà thôi, không có ai dám chỉ trích trước mặt Điện chủ. Mặc dù nguyên nhân là vì Điện chủ tu luyện Cửu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh nên thực lực hiện giờ vẫn dừng lại ở Chiếu Thần Cảnh, có điều phía sau nàng còn có một lão quái vật của Vân Điện làm chủ nữa!

Về chuyện này Tông Duệ cũng sâu sắc chấp nhận, thậm chí lần này Điện chủ giao cho ông ta nhiệm vụ đi trấn áp La Chỉnh, khiến La Chỉnh từ bỏ thuật phù văn cũng khiến trong lòng Tông Duệ có chút mâu thuẫn. Điện chủ làm như vậy không khỏi quá ích kỉ, chỉ vì bồi dưỡng một tiểu bối mà dùng nhiều người như vậy, Vân Điện cũng không phải quê nhà của La Chỉnh!

Hiện giờ, coi như Tông Duệ phục rồi.

Đừng nói Điện chủ chỉ dùng sự giúp đỡ của một Tinh Anh Đường và một Đại Mộng chân nhân, cho dù là sức của cả Vân Điện để bồi dưỡng La Chỉnh cũng xứng đáng!

La Chỉnh mãi nguyện nhét bút phù văn vào trong nhẫn tu di. Hôm nay đi chợ một chuyến, không chỉ bán được một món hời từ những bức thần văn vẽ thử hôm qua, còn bất ngờ có được một cây bút phù văn không tồi, chuyện này sao có thể khiến La Chỉnh không hài lòng?

“Cảm ơn hai vị tiền bối.” La Chỉnh cười mỉm chào hỏi, ung dung rời đi.

Tông Duệ và Thương Lỗi trao đổi ánh mắt sâu sắc, hai người đều rõ giá trị của La Chỉnh. Có điều Thương Lỗi thì theo hướng giá trị làm ăn

buôn bán của La Chỉnh, còn Tông Duệ thì hiểu rõ giá trị của La Chỉnh với Vân Điện!

Xung đột giữa hai bên không lớn nhưng chung quy vẫn có chút, có điều Thương Minh Thiên Hạ được xưng là vị vua không ngại, mặc dù La Chỉnh là đệ tử Vân Điện nhưng sau này khó tránh được sẽ tham gia một chân vào, Vân Điện ngược lại cũng không ngăn cản.

Tông Duệ vội vã rời khỏi cửa tiệm của ông chủ Thương, một phát bay lên, biến thành một luồng ánh sáng nhanh chóng đi về phía Băng Cung của Vân Điện.

Băng Cung nằm ở tầng cao nhất của Vân Điện, lúc này đã hoàn toàn bao trong một lớp băng, con băng phượng nhỏ đang canh giữ ở cửa Băng Cung, đây là thời gian tu luyện của Tiểu Điệp.

Độ khó khi tu luyện Cửu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh vô cùng lớn, cần phải liên tiếp phân tán tu vi của bản thân chín lần, mỗi một lần đều phải bắt đầu lại từ Tiên Thiên Cảnh, tu luyện lên từng tầng từng tầng, sau khi phá vỡ Thần Đan Cảnh lại lần nữa phân tán tu vi, lặp lại như vậy chín lần.

Điều này đồng nghĩa với người khác tu luyện một lần thì Tiểu Điệp phải tu luyện chín lần, cuối cùng mới có thể đạt được thần công đại thành.

Có những võ giả không đủ thiên phú, tốn cả trăm năm, thậm chí cả đời cũng không cách nào đột phá Thần Đan Cảnh, cho dù miễn cưỡng đột phá cũng rất có khả năng cả đời cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới này, muốn tiến thêm một bước nữa còn khó hơn lên trời.

Nhưng với thiên phú của Tiểu Điệp, hoàn thành tất cả không hề khó, huống hồ sau lần luyện Cửu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh đầu tiên khi đã vượt qua Thần Đan Cảnh, những ràng buộc trong cơ thể sẽ hoàn toàn được thả lỏng, cho nên sau mỗi lần tán công, thời gian Tiểu Điệp tăng lại tu vi chỉ cần hơn nửa năm.

Lần tán công cuối cùng tốc độ tu luyện hình như đặc biệt nhanh, khi ở trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, Tiểu Điệp mới chỉ là Chiêu Thần Nhất Trọng, vậy mà giờ chưa tới một tháng đã bước vào Chiêu Thần Thất Trọng, tiếp theo chính là Thần Đan Cảnh và cảnh giới cao hơn nữa...

Tiểu Điệp ngồi trong Băng Cung, mi mắt khép lại, từng tầng chân nguyên hóa thành hàn khí, hình thành nên từng vòng băng sáng lấp lánh như kim cương, chuyển động vòng quanh nàng...

“Vèo vèo...”

Một phù truyền âm đột nhiên xông vào trong Băng Cung, bốc cháy bên tai Tiểu Điệp.

Lông mày Tiểu Điệp khẽ nhăn lại, người trong Vân Điện đều hiểu rất rõ bây giờ là thời gian tu luyện của nàng, thông thường nếu không có chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không đến làm phiền.

Có điều đợi sau khi phù truyền âm kia cháy hết, Tiểu Điệp mới mở mắt, hàn sương trong hai mắt nàng ngưng kết thành hai đoạn băng tinh nhỏ rồi lập tức dung hòa trong đồng tử màu xanh đen.

Nàng khẽ vung tay, băng sương trong cả Băng Cung liền bị đảo loạn, từ từ lan rộng ra xung quanh rồi chìm xuống, hóa thành từng chút băng tinh và băng vụn trên mặt đất.

“Vào đi!” Giọng nói lạnh lẽo của Tiểu Điệp truyền ra ngoài, đồng thời trên mặt cũng có chút vẻ nghi hoặc.

Tông Duệ này rốt cuộc muốn nói gì? Rõ ràng biết giờ là thời gian tu luyện của mình còn vội vàng đốt phù truyền âm nói muốn cầu kiến.

Chẳng qua mình chỉ phái hần đi ép La Chính mà thôi, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi bắt đầu tu luyện, đương nhiên Tiểu Điệp không có thời gian theo dõi Tín Khuê để đi quan sát động tĩnh của La Chính, vậy nên nàng không rõ chuyện xảy ra trong cửa tiệm của Thương Lỗi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Tông Duệ Đen Đùi

Tông Duệ vội vàng đi vào, vì bước chân quá nhanh mà nền nhà của Băng Cung lại quá trơn nên suýt chút nữa bị ngã!

Loại chuyện đi đường bị ngã mà xảy ra ở một võ giả Thần Đan Cảnh thì quả thực chính là một chuyện khó có thể tưởng tượng.

“Tông Duệ, có chuyện gì lại vội vàng như vậy? Là vì chuyện đại trận hộ tông sao?” Tiểu Diệp nhíu mày hỏi. Nàng chỉ thấy lạ là sao Tông Duệ lại hoảng loạn như vậy, giống như bị mất đi linh hồn, chắc không phải vì chuyện của La Chỉnh mới tới chứ?

“Không, không phải! Là chuyện của La Chỉnh.” Tông Duệ vội vàng nói: “À. Đúng rồi, thuộc hạ tham kiến Điện chủ!” nói xong Tông Duệ mới nhớ hành lễ.

“La Chỉnh?Ồ...” Tiểu Diệp gật đầu: “Chỉ vì chuyện này?”

Nếu là vì chuyện của La Chỉnh mà làm phiền nàng tu luyện, chuyện này có chút không nói nổi. Tông Duệ hoàn toàn có thể đợi đến ngày mai, vì vậy Tiểu Diệp càng thấy lạ hơn.

Theo Tiểu Diệp thấy, để Tông Duệ ra tay cơ bản có thể khiến La Chỉnh vô cùng xấu hổ, khiến hắn từ bỏ việc học thuật phù văn gì gì đó mà yên tâm tu luyện võ đạo, đây mới là con đường chính xác.

“Chính vì chuyện này! Điện chủ!” Tông Duệ gật đầu.

“Làm sao? Có phải La Chỉnh đã mất đi lòng tự tin hay không?” Tiểu Điệp cười nhàn nhạt. Tông Duệ là phù văn sư hàng đầu trong Vân Điện nàng, coi như là sự tồn tại đỉnh cao về trình độ phù văn ở Trung Vực, đối mặt với một La Chỉnh mới học e là chỉ cần ba câu đôi điều đã có thể khiến hắn không thể nhặt dừng khí học phù văn lên được nữa...

Thực ra mới đầu Tông Duệ cũng nghĩ như vậy, sau khi ông ta biết được La Chỉnh có tác phẩm thì thậm chí còn muốn xoi mói tác phẩm của La Chỉnh một phen, dù gì tác phẩm của người mới học cũng rất vụng về, sơ hở và sai sót nhiều cỡ nào? Cho dù là phù văn sư có thực lực không tồi ở trước mặt phù văn đại sư như Tông Duệ thì cũng không ngại đầu nôi chứ huống gì là một La Chỉnh?

Kết quả bức phù văn kia của La Chỉnh, đến thấy ông ta còn chưa từng thấy qua thì có thể xoi mói được gì? Đợi sau khi bức phù văn được thắp sáng, nhìn thấy những bút pháp hoàn mỹ đó thì ông ta lại càng không có quyền bình luận. Đến bút pháp hoàn mỹ còn không nắm được, ông ta căn bản không có tư cách để đả kích La Chỉnh!

“Không phải.” Tông Duệ lắc đầu.

Mặt Tiểu Điệp hơi kinh ngạc: “Làm sao? Nhìn sắc mặt người có chút không bình thường, xảy ra chuyện gì rồi?”

Tông Duệ lại chấp tay với Điện chủ nói: “Điện chủ, La Chỉnh là kì tài trong đạo phù văn, ta cảm thấy không cần thiết phải cấm hắn tu luyện phù văn, sau này tạo nghệ của hắn trong thuật phù văn e là sẽ vượt qua cả Phù Văn Chi Tử Phong Quan Ngọc kia!”

“Phong Quan Ngọc?” Tiểu Điệp mặc dù không hiểu phù văn nhưng Phong Quan Ngọc – Phù Văn Chi Tử lại vô cùng nổi tiếng, dĩ nhiên nàng cũng từng nghe qua, trong Vân Điện cũng lưu giữ hai bút tích thật của Phong Quan Ngọc.

Có điều Tiểu Điện ngày càng nghe không hiểu, Phong Quan Ngọc là đệ nhất phù văn sư ở Trung Vực, tay nghề của người này trên thuật phù văn có thể gọi là trước nay chưa từng có, sau này cũng không có ai. Vượt qua ông ta? Có phải đầu Tông Duệ bị hỏng chỗ nào rồi không? Hay là rảnh rồi cố ý tìm việc, ở đây lải nhải làm loạn?

Sắc mặt Tiểu Điện trầm xuống, quát lớn: “Tông Duệ, người đang nói vớ vẩn gì vậy? Chẳng lẽ lấy Điện chủ ta ra đùa?”

Tiểu Điện lấy thân phận trẻ như vậy đảm nhiệm ngôi vị Điện chủ vốn dĩ đã có chút không đủ thuyết phục mọi người, dù gì ngôi trên vị trí Điện chủ Vân Điện không chỉ cần thực lực, thiên phú mà còn cần sự từng trải! Tiểu Điện tuổi đời trẻ, chưa đủ từng trải, vì vậy nhiều khi hơi khó để ràng buộc đám trưởng lão này cho nên Tiểu Điện mới nói như vậy.

“Thuộc hạ tuyệt đối không dám. La Chỉnh này thực sự là một thiên tài phù văn, còn lợi hại hơn cả thiên phú võ đạo của hãn, hãn vừa mới học thuật phù văn đã lĩnh ngộ được bút pháp hoàn mỹ, mà Phong Quan Ngọc trong truyền thuyết đó cũng đến năm 40 tuổi mới dần dần lĩnh ngộ ra!” Tông Duệ vội vàng nói. Thực ra Tông Duệ vẫn nhìn được một điểm khác của La Chỉnh là đường lối phù văn của hãn! Bức phù văn định thần của La Chỉnh vẽ rõ ràng đã thoát ly khỏi phong cách Nam phái và Bắc phái của Trung Vực, hoàn toàn tự tạo thành một phái, nét vẽ hoàn toàn khác với những bức phù văn định thần mà ông ta từng thấy!

Đây hình như là do La Chỉnh tự tạo ra! Người có thể tự tạo phù văn rất ít, đặc biệt là phù văn đã phát triển nhiều năm nay nhưng có rất ít ý tưởng mới về cách đi nét. Chỉ là điểm này đã khó ngang với bút pháp hoàn mỹ, bởi vì năm đó cho dù là Phong Quan Ngọc cũng chỉ phát minh ra ba loại phù văn kiểu mới.

Tông Duệ dĩ nhiên không thể biết được phù văn của La Chỉnh căn bản không thể gọi là phù văn mà là thần văn! Vì bức thần văn đầu tiên La

Chinh vẽ là một bức thần văn định thần, mà thần văn này chẳng qua chỉ có tác dụng định thần. Mặc dù Tông Duệ cảm nhận được mức độ định thần của thần văn này hình như mạnh hơn phù văn định thần bình thường một chút, nhưng thứ này vốn là một loại cảm nhận nên không cách nào định lượng được, không cách nào so sánh.

Nếu sau này La Chinh tạo ra thần văn có tính công kích, Tông Duệ liền có thể cảm nhận được thần văn mà La Chinh vẽ có bản chất khác biệt với phù văn mà ông ta vẽ!

Nghe được lời của Tông Duệ Tiểu Điệp khẽ cười: “Tông Duệ, có lợi hại như người nói không?”

“Có! Dạ có...” Tông Duệ gật đầu, nhưng ông ta vừa nói được một nửa cơ thể liền đột nhiên nhảy lên, bởi vì có một cột nhũ băng cực lớn đang bổ tới trước mặt! Ông ta nhảy một cái mới tránh được, hiểm lại càng hiểm.

Chỉ nhìn thấy gương mặt tươi cười của Tiểu Điệp lạnh băng, băng quang lấp lánh trên ngón tay thon dài, rõ ràng nhũ băng vừa rồi là do nàng đánh ra.

Mặc dù hiện giờ tu vi của Tiểu Điệp không cao như Tông Duệ nhưng Tông Duệ dù gì cũng là phù văn sư, cho dù đã bước vào Thần Đan Cảnh nhưng ông ta không có sở trường đánh trực diện, vì thế Tông Duệ lúc này mặt đầy đau khổ nói: “Điện chủ, ta thực sự không nói đùa với người!”

“Vậy sao? Ta cũng không đùa với người!” Nói xong, Tiểu Điệp vung tay lại có vô số nhũ băng dài cả thước phi về phía Tông Duệ.

Tông Duệ vô cùng chật vật tránh khỏi nhũ băng của Tiểu Điệp, trong lúc cấp bách linh quang trong đầu ông ta sáng lên, giơ tay ném bức phù văn định thần tiêu tốn mười viên đá chân nguyên cực phẩm của mình ra!

“Điện chủ, những gì ta nói đều là sự thật, không tin người xem đi!” Tông Duệ lăn một vòng trên mặt đất trơn ướt, sau đó lại đánh một luồng chân nguyên về phía bức phù văn: “Đây chính là tác phẩm của La Chinh!” Câu nói cuối cùng ông ta gần như là hét lên, lúc này Tông Duệ vô cùng chật vật, trong lòng cũng vô cùng buồn bực! Đúng thật là gặp phải ma rồi...

Hết cách! Nếu không phải Tông Duệ tận mắt chứng kiến thì đến bản thân ông ta còn chẳng tin những lời mình nói ấy chứ. Cái gì gọi là vượt qua Phong Quan Ngọc? Phù Văn Chi Tử lại dễ dàng vượt qua như vậy?

Sau khi chân nguyên của Tông Duệ đánh vào bức thần văn định thần, trong chớp mắt ánh sáng đột nhiên phóng ra, ánh sáng màu xanh bên trên chiếu vào tầm mắt của Tiểu Điệp, nhìn thấy những ánh sáng màu xanh đỏ Tiểu Điệp “ồ” lên một tiếng, giơ tay cuốn một cái, bức phù văn định thần đó liền bay vào trong tay nàng.

Tiểu Điệp không phải là phù văn sư, nhưng những thứ “đẹp” vốn rất thịnh hành trên thế giới, nàng không hiểu phù văn nhưng không có nghĩa là không có thẩm mỹ quan của chính mình. Bút ý mượt mà trên bức thần văn này đâu đâu cũng lộ ra khí tức gần như hoàn mỹ.

“Đây... Đây thực sự là do La Chinh vẽ?” Tiểu Điệp nhìn chăm chăm Tông Duệ hỏi, băng sương trong mắt lại bắt đầu xoay chuyển, hình như có hai đường băng tinh sắp ngưng kết ở bên trong, giọng điệu hồ hững lại khiến Tông Duệ nghiêm nghị trong lòng.

“Bẩm Điện chủ, ngàn thật vạn thật. Đây thực sự là do La Chinh vẽ, mặc dù ta cũng không rõ làm sao hãn lĩnh ngộ được bút pháp hoàn mỹ.” Tông Duệ cười khổ nói.

“Thì ra là vậy... Đây cũng là lý do vì sao ngươi lại đến tìm ta vào lúc này.” Tiểu Điệp gật đầu.

“Đúng, chính vì lý do này, vì vậy nhiệm vụ Điện chủ giao cho ta e là ta không cách nào hoàn thành được, nói không chừng sau này bố trí đại trận hộ tông kia còn cần La Chỉnh giúp một tay nữa!” Tông Duệ lại nói: “Đại trận hộ tông đó của Hư Linh Tông là dùng bút pháp hoàn mỹ tạo nên, nếu La Chỉnh thực sự vận dụng được thành thạo, lại thêm đại trận hộ tông của tông môn lục phẩm thì sau này đại trận hộ tông của Vân Điện chúng ta ở trong Trung Vực e là không ai có thể địch được!”

Tiểu Điệp im lặng không nói gì, nàng không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện này, Tông Duệ không chỉ không thể đả kích được La Chỉnh mà ngược lại còn bị La Chỉnh làm khuất phục.

Tên nhóc này thực sự có thể làm được đến mức này? Tiểu Điệp ngăn người một lúc lại phát hiện Tông Duệ vẫn còn ở trong Băng Cung thì phát phát tay nói: “Ta biết rồi, người lui ra trước đi, chuyện này để ta suy nghĩ đã.”

Tông Duệ lúc này mới thở phào một hơi, lui ra khỏi Băng Cung.

Tiểu Điệp nghĩ một lúc lâu, sau đó trở về vị trí của mình, màn sương băng dày đặc lại bao vây lấy nàng, trước khi dung nhan tuyệt thế của nàng biến mất trong lớp sương băng đã lộ ra nụ cười mỉm.

“Mặc kệ đi, xem tên nhóc này có thể làm đến trình độ nào.” Trước khi bước vào tu luyện, trong lòng Tiểu Điệp nghĩ như vậy.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Minh Chủ Phân Minh

Thần văn cấp một là thứ cơ bản nhất trong thần văn.

Trong thuật thần văn của Thanh Long có một số thần văn mạnh mẽ không theo lý lẽ thông thường! Ví dụ có loại thần văn cấp bảy chỉ to bằng khoảng một bàn tay nhưng lại có thể hủy diệt một đại lục lớn! Có thể khiến cả Trung Vực tan thành mây khói, loại thần văn đến từ Thượng Giới này có uy lực lớn không thể ngờ được.

Với năng lực hiện giờ của La Chỉnh thì vẫn còn cách rất xa thần văn cấp bảy, cho dù là Thanh Long thì cũng vì linh hồn suy kiệt mà không cách nào vẽ được nữa, huống hồ cho dù Thanh Long có bản lĩnh vẽ ra, thì La Chỉnh cũng không thể tìm được vật liệu của thần văn cấp bảy này.

Có điều La Chỉnh rất có hứng thú với bức thần văn cấp bốn, bức thần văn đó gọi là linh hồn hô hấp, có công hiệu vô cùng đặc biệt, có thể tăng gấp đôi công suất tu luyện của võ giả, hơn nữa sẽ không sinh ra bất kì tác dụng phụ nào.

Sau khi vào Trung Vực, vấn đề lớn nhất của La Chỉnh chính là tu vi quá thấp! Nếu có thể có được bức thần văn linh hồn hô hấp này thì tốc độ nâng cao tu vi sẽ tăng lên, nghĩ thôi cũng biết hiệu quả đối với La Chỉnh tới mức nào.

La Chỉnh 18 tuổi đã bước vào Tiên Thiên Tứ Trọng, coi như là vô cùng ưu tú ở quận Sùng Dương! Đặt ở Thanh Vân Tông thì là bình thường, còn ở trong Trung Vực thì thuộc loại kém cỏi! Mặc dù căn cơ của La Chỉnh

vững chắc, có thể khiêu chiến với cường giả Chiêu Thần Cảnh, nhưng nếu gặp phải Chiêu Thần Chung Cực hay thậm chí là Thần Đan Cảnh thì đến cơ hội bỏ chạy cũng không có.

Nâng cao tu vi trở thành vấn đề cấp thiết nhất của La Chỉnh.

Tiểu Điện sắp xếp đệ tử của Tinh Anh Đường đối luyện với mình chắc là cũng đã nhìn ra vấn đề nằm ở đâu, La Chỉnh lại sâu sắc hiểu rằng điều mà võ giả luôn cần là tôi luyện trong sinh tử, như vậy mới có thể đột phá hạn độ lớn nhất!

Huống hồ đám đệ tử đó của Tinh Anh Đường cũng không phải kẻ ngốc, trong bọn họ có không ít người thuộc cao tầng của Vân Điện, dĩ nhiên có người nhìn ra việc La Chỉnh khiêu khích Tinh Anh Đường chẳng qua là một thế cục do Tiểu Điện sắp xếp, mọi người chỉ là bồi luyện cho La Chỉnh mà thôi, lúc đánh được thì La Chỉnh đánh, không đánh được thì La Chỉnh chạy, chẳng ai bắt nổi hãn, thế thì chơi thế nào? Huống hồ đệ tử của Tinh Anh Đường cũng cần nhận nhiệm vụ của Vân Điện là ra ngoài tôi luyện.

Thế nên mấy ngày sau, khi La Chỉnh tiếp tục đi khiêu chiến đệ tử Tinh Anh Đường thì hoặc là không có một ai, hoặc là chỉ có hai vị cường giả Chiêu Thần Chung Cực đứng ở đó...

Tiểu Điện nhận ra cách này không chơi được nữa nên cuối cùng cũng từ bỏ, còn La Chỉnh sau khi chuẩn bị một phen cũng lựa chọn rời khỏi Vân Điện đi thu thập vật liệu của thần văn linh hồn hô hấp.

Một sáng sớm, trời vẫn tờ mờ sáng, tầng mây dày đặc khó tan bao quanh Vân Điện từ từ chuyển động, La Chỉnh đứng ở bên mép Vân Điện hít sâu một hơi, sau đó thả người nhảy xuống.

Mặc dù trong Vân Điện có phi thiên liên có thể mượn dùng nhưng La Chỉnh lại muốn thử nghiệm một chút thần văn phong vũ vừa mới làm. Loại

thần văn cấp một này chuyên để cho đệ tử dưới Chiếu Thần Cảnh trở xuống dùng. Sau khi lấp phong vũ La Chỉnh có thể cảm nhận được ý cảnh của gió nhàn nhạt, có thể tùy ý bay lượn. Cũng chính là nói, cho dù hãn không đạt đến Chiếu Thần Cảnh thì cũng có thể mượn gió để bay!

“Vù vù...”

Nhảy xuống từ độ cao ngàn mét, La Chỉnh kết hợp với năng lượng của tinh thạch Phượng Tường khiến hãn giống như một chiếc lá cây bay lượn theo gió. Mượn thể gió, La Chỉnh nhắm chuẩn một mục tiêu rồi nhẹ nhàng nghiêng trong không trung, thể rơi xuống giảm mạnh sau đó lơ lửng dần đáp xuống trên mặt đất.

Cách này hơi giống với thân pháp mượn lực hai lần trên không trung của Bách Lý Hồng Phong.

Cảnh này khiến hai võ giả chuẩn bị vào thành nhìn đến ngây người. Hai võ giả này đều là Tiên Thiên Cảnh, bọn họ phát hiện La Chỉnh chỉ là Tiên Thiên Cảnh mà lại từ trên trời rơi xuống, ai nấy đều nhìn đến ngây ngốc.

Thân là võ giả của thành Vân Hải, bọn họ cũng hiểu rõ trên không trung cao ngàn mét này có một thể lực tông môn tứ phẩm - Vân Điện. Nhìn tên nhóc con này thì khả năng lớn là từ trên Vân Điện xuống. Trong mắt võ giả thông thường có lẽ Vân Điện cao không với tới, nhưng đệ tử Tiên Thiên Cảnh của Vân Điện có thể bay? Điều này đã hơi vượt quá nhận thức và thường thức của họ.

La Chỉnh không để ý tới hai Tiên Thiên Cảnh này mà theo đường lớn chạy như bay về phía thành Vân Hải. Lúc ở Vân Điện, La Chỉnh đã nghe ngóng được ở chỗ Thương Lỗi, phân nhánh của Thương Minh Thiên Hạ ở ngay trong thành Vân Hải

Sau khi vào thành Vân Hải, La Chỉnh không thể không cảm thán một chút về sự khác biệt giữa Trung Vực và Đông Vực.

Bởi vì Vân Điện và Vân Tông tọa lạc ở đây nên thành Vân Hải coi như là chủ thành đứng đầu danh sách trong Trung Vực, nhưng cũng không phải là thành lớn nhất. Có điều nếu so sánh với Đế Đô Phần Thiên của Đông Vực thì chính là một trời một đất, không gì có thể so sánh được.

Ngay như thế lực gia tộc trong Đế Đô Phần Thiên có bảy đại sĩ tộc và hoàng tộc, còn có một Thanh Vân Tông. Thanh Vân Tông chỉ là thế lực tông môn nhị phẩm, hoàng tộc nơi Tô Linh Vận ở miễn cưỡng có thể coi là thế lực tông môn nhị phẩm, bảy đại sĩ tộc thì chẳng thể tính là phẩm cấp gì...

Nhưng trong thành Vân Hải, chỉ là riêng thế lực tông môn tam phẩm đã có bảy tám gia tộc, đây là còn chưa bao gồm Vân Tông, bởi vì Vân Tông thuộc một phần của Vân Điện, cả hai thuộc cùng một hệ.

Trên con đường trong thành Vân Hải, đâu đâu cũng đều có thể gặp được võ giả Chiêu Thần Cảnh, thậm chí còn có một số ít võ giả Thần Đan Cảnh. Những võ giả này phần lớn đều đi theo nhóm nhỏ từ ba đến năm người, rõ ràng là đến thành Vân Hải tiếp viện.

Tu vi của La Chỉnh hình như cũng không có gì thu hút sự chú ý của người khác.

Theo chỉ dẫn của Thương Lỗi, La Chỉnh rất nhanh liền tìm thấy phân nhánh của Thương Minh Thiên Hạ.

Với sự hiểu biết của La Chỉnh với thế lực Thương Minh Thiên Hạ này, thì mặc dù nó không có phẩm cấp, nhưng thế lực ẩn giấu phía sau vô cùng kinh người, thậm chí còn lớn mạnh hơn Vân Điện, gần như ngang cơ với Hư Linh Tông - tông môn mạnh nhất trong Trung Vực.

Kết quả phân nhánh của Thương Minh Thiên Hạ này lại vô cùng khiêm tốn, ẩn náu trong một khu dân cư, không hề có chút cảm giác khí phái nào. Chỉ có điều, ở trước cửa có hai võ giả Chiêu Thần Cảnh canh giữ mới khiến người ta cảm thấy nơi này không phải là nơi người bình thường có thể vào.

La Chỉnh vừa đến gần thì một võ giả Chiêu Thần Cảnh liền đưa tay ra dấu với La Chỉnh, lạnh giọng nói: “Đứng lại! Đây là phân nhánh của Thiên Hạ Thương Minh, người không liên quan mau chóng rời đi!”

Cửa hàng của Thương Minh Thiên Hạ phân bố khắp Trung Vực, các phân minh bình thường không buôn bán làm ăn, mà chỉ có võ giả thương thảo việc quan trọng hoặc là giao dịch với tông môn lớn mới vào trong phân minh. Thông thường võ giả như vậy ít nhất đều là Chiêu Thần Chung Cực hoặc là Thần Đan Cảnh, thậm chí là sự tồn tại mạnh hơn cả Thần Đan Cảnh.

Một Tiên Thiên Cảnh nhỏ bé như La Chỉnh đứng ở cửa một lát, hai võ giả Chiêu Thần Cảnh dĩ nhiên bắt đầu xua đuổi, nơi này không phải là nơi La Chỉnh có thể tới: “Anh bạn này, chỗ nào vui thì đến chỗ đó chơi, đừng tìm xui xẻo cho mình!”

Nghe thấy lời hai người nói La Chỉnh nhăn mày, Thương Minh Thiên Hạ này cũng quá đề cao bản thân rồi, nếu không phải vì nhận được tin tức thì ai lại tới đây? Sau đó La Chỉnh lấy một tấm thiệp ra khỏi lồng ngực, ném qua đánh “vù” một tiếng: “Đây là thiệp mời của Thương Minh Thiên Hạ các người!”

Kết quả một võ giả Chiêu Thần Cảnh trong đó nhận lấy xem qua, sau khi nhìn thấy hai chữ Thương Lỗi trên tấm thiệp, sắc mặt lập tức sáng lên.

Thương Lỗi ở tông minh chỉ có thể coi là một chấp sự bình thường nhưng ở trong phân minh này thì tuyệt đối được coi ngang với nhân vật số

một, chỉ là hai võ giả canh cửa vô cùng tò mò, sao Thương Lỗi lại đưa thiệp mời cho tên Tiên Thiên Cảnh này?

Đến cường giả Chiêu Thần Cảnh như bọn họ cũng chỉ làm người canh cửa trong Thương Minh, một tên Tiên Thiên Cảnh nhỏ bé dựa vào cái gì lại được Thương Minh tiếp đãi? Có phải là người quen thân thích nào đó của Thương Lỗi, giới thiệu một công việc nào đó đến Thương Minh hay không?

Trong lòng hai võ giả đều đang suy đoán, kết quả ngay lúc này hai võ giả nghe thấy phía sau truyền tới một trận tiếng cười, một ông già đi về phía La Chính, trên mặt mang theo nụ cười khách khí nói: “Ha ha! Là anh bạn nhỏ La Chính đến thăm đấy à? Không tiếp đón từ xa! Không tiếp đón từ xa!”

Hai võ giả Chiêu Thần Cảnh quay đầu nhìn, tròn mắt xem chút nữa rơi ra, hai người vội vàng cung kính hành lễ với ông già kia, đến thở cũng không dám thở mạnh. Đây chính là Minh chủ của phân minh bọn họ, Mặc Nhạc Chương!

Chuyện gì thế này? Tên nhóc này là nhân vật thế nào mà lại có thể khiến Mặc Nhạc Chương đích thân nghênh đón? Đầu óc của hai võ giả Chiêu Thần Cảnh cảm thấy khó hiểu.

Kết quả chỉ một câu nói của La Chính liền khiến hai võ giả Chiêu Thần Cảnh suýt chút nữa ngã ngửa trên mặt đất, chỉ nhìn thấy La Chính gật đầu, hỏi: “Xin hỏi, ông là...?”

Thằng nhóc này đến Minh chủ Mặc Nhạc Chương của phân minh Thiên Hạ Thương Minh ở thành Vân Hải cũng không biết, nhưng Mặc Nhạc Chương vẫn khách khí như vậy! Thiếu niên trước mắt này... Nghĩ tới thái độ vừa rồi của mình với thiếu niên này, trong lòng hai võ giả Chiêu

Thần Cảnh lập tức lo sợ, nếu thiếu niên này tùy tiện nói một câu trước mặt Mặc Nhạc Chương thì hai người bọn họ thảm rồi.

“Lão đây là Mặc Nhạc Chương, La thiếu hiệp, mời vào trong trước đã, chúng ta uống trà nói chuyện.” Mặc Nhạc Chương cười ha ha nói, cứ như La Chính trước mặt này là nhân vật cùng vai vế với ông ta vậy.

La Chính lạnh nhạt nhìn hai võ giả Chiếu Thần Cảnh một cái, sau đó đi theo Mặc Nhạc Chương vào trong. Lúc này hai võ giả này mới thở phào, buông lỏng tinh thần.

Cũng may, xem ra thiếu niên này không ghi thù, có lẽ sẽ không tố cáo họ với Minh chủ.

Có điều bọn họ vẫn không hiểu, thiếu niên này dựa vào cái gì mà khiến cho Minh chủ đối đãi khách khí như vậy?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Tây Vực

La Chỉnh đi theo Mặc Nhạc Chương vào trong phân minh mới phát hiện bên ngoài tất cả chỉ là giả mà thôi. Bước vào nội bộ phân minh, cảm giác xa hoa đập vào mặt, gần như nơi nào cũng vô cùng cầu kỳ.

Thiên Hạ Thương Minh là một tổ chức làm ăn buôn bán tồn tại đã nhiều năm, hiểu được một đạo lý tuy thịnh mà suy, làm việc hiệu quả cao, nhưng khiêm tốn làm người mới là vương đạo.

La Chỉnh được tôn là thượng khách, khiến Mặc Nhạc Chương phải đích thân nghênh đón nên đương nhiên là đã tỏ rõ thân phận của La Chỉnh.

Thương Lỗi đã giao bảy bức phù văn của La Chỉnh lên, đến tổng minh cũng đều chấn động. Người của Thiên Hạ Thương Minh hiểu rất rõ giá trị của phù văn sư có bút pháp hoàn mỹ, vì vậy đã hạ lệnh dù phải phải bỏ ra cái giá bao nhiêu cũng phải lôi kéo được La Chỉnh!

Mặc dù La Chỉnh là người của Vân Điện nhưng bình thường Thiên Hạ Thương Minh sẽ không tham gia vào tranh đấu giữa các tông phái, La Chỉnh với thân phận phù văn sư thì giữa bọn họ đều có không gian hợp tác rất lớn.

Sau khi La Chỉnh ngồi xuống, Mặc Nhạc Chương vỗ vỗ tay liền có hai thị nữ xinh đẹp như hoa đi lên dâng trà.

“La thiếu hiệp, lần này tới là muốn mua vật liệu hay là bán phù văn?” Mặc Nhạc Chương vào thẳng vấn đề.

“Phù văn ta cũng sẽ bán, có điều mục đích chính là muốn mua vật liệu và một chút thông tin.” La Chỉnh nói.

Mặc Nhạc Chương gật đầu, từ trong tay móc ra một lệnh bài hình vuông. Cả cái lệnh bài này được dùng vàng và ngọc thạch khảm thành, ở giữa có khắc hai chữ “La Chỉnh” nhìn có vẻ vô cùng tinh mỹ: “La thiếu hiệp, phân minh chúng ta đã làm tấm lệnh bài này cho người. Có tấm lệnh bài này thì trong bất kì cửa hàng Thiên Hạ Thương Minh nào người cũng đều được ưu đãi, là khách hàng chúng ta kính trọng nhất, tất cả vật liệu bán ra đều giảm cho người 20%! Còn giá thu mua phù văn người bán ra thì chắc chắn sẽ cao hơn giá thị trường một chút.”

Nhận lệnh bài tinh xảo từ trong tay Mặc Nhạc Chương, La Chỉnh cũng cười ha ha. Thiên Hạ Thương Minh quả nhiên có chiêu này, lệnh bài này rõ ràng là để tạo ấn tượng trước. Người của Thiên Hạ Thương Minh làm việc quả nhiên hào phóng, cho mình ưu đãi lớn như vậy nhưng lại không đề cập bất cứ điều kiện gì!

Thiên Hạ Thương Minh không phải là bọn ngốc, thương nhân sẽ không chịu làm ăn lỗ vốn, tất nhiên là muốn hợp tác với mình. Chỉ có điều, cách làm hiện giờ của bọn họ càng khiến người khác yêu thích.

Qua lại với người thông minh sẽ khiến người ta vui vẻ, hưởng hồ bản thân La Chỉnh cũng cần một con đường để bán thần văn. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, Thiên Hạ Thương Minh chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Sau đó La Chỉnh liền giao mấy bức thần văn do mình tự vẽ cho Mặc Nhạc Chương.

“Mấy bức này đều là phù văn cấp một, có điều hiệu quả sau khi kích phát có thể sánh ngang với phù văn cấp hai thông thường...” La Chỉnh lập tức nói.

Mặc Nhạc Chương nhận về mấy bức phù văn trong tay La Chỉnh, nhìn thấy những đường đi khác hẳn thông thường thì bất giác gật đầu. Từ khi Mặc Nhạc Chương nhìn thấy bức phù văn định thần của La Chỉnh, ông đã đoán rằng có khi La Chỉnh được kế thừa phù văn của một trường phái khác. Nếu không thì cho dù thiên tư của La Chỉnh có cao đi nữa, cũng không thể vẽ ra phù văn có đường đi hoàn toàn khác biệt như vậy.

Hiện giờ Mặc Nhạc Chương coi như đã kiểm chứng được cách nghĩ của mình. Chỉ là Mặc Nhạc Chương không ngờ phù văn trong tay của La Chỉnh không phải là phù văn mà là thần văn!

Mặc Nhạc Chương tùy ý phóng chút chân nguyên ra. Sau khi thắp sáng mấy bức phù văn, nhìn thấy bút ý mượt mà tràn đầy thì trên mặt đã lộ ra nụ cười. Chỉ đường lối mới và bút pháp hoàn mỹ thôi đã đủ để bán được một cái giá tốt, vì thế ông ta đưa cho hạ nhân ở bên cạnh để bọn họ định giá.

Thực tế Mặc Nhạc Chương vốn không để ý tới phù văn cấp một, cấp hai, nhưng theo sự phát triển của La Chỉnh, sau này khi vẽ ra phù văn cấp bốn, cấp năm thậm chí là cấp sáu thì sẽ rất khủng bố!

“La thiếu hiệp, ngoài việc bán phù văn ra thì còn muốn mua vật liệu gì?” Mặc Nhạc Chương tùy ý hỏi.

Mặc Nhạc Chương vô cùng chắc chắn rằng, trong Trung Vực chưa có vật liệu nào mà ông ta không lấy được. Huống hồ với tu vi của La Chỉnh, vật liệu cần hiện giờ có lẽ sẽ không quá cao siêu. Mặc Nhạc Chương còn nghĩ, nếu vật liệu cần thiết mà La Chỉnh mở miệng lần đầu tiên không quá quý hiếm thì ông ta có thể lựa chọn tặng cho hắn một ít.

La Chỉnh gật đầu rồi lập tức nói: “Ta cần hai phần Thiên Khung Linh Dịch, một cây Tử Lô Trúc từ năm vạn năm trở lên, và còn một cây Địa Khô Sâm ngàn năm, thêm...”

Nghe thấy lời của La Chỉnh, Mặc Nhạc Chương suýt chút nữa ngã khỏi ghế...

Tất cả những thứ mà La Chỉnh nói làm gì có cái nào không phải vật liệu cấp cao? Dù là Thiên Khung Linh Dịch hay là Tử Lôi Trúc năm ngàn năm, những thứ này đều có thể xưng là vật quý hiếm có, vài năm hoặc thậm chí là vài chục năm thì thoáng mới xuất hiện một lần. Hơn nữa cho dù Thiên Hạ Thương Minh có được cũng sẽ nhanh chóng bán qua tay, bởi vì nhu cầu đối với những vật này thực sự quá kinh khủng, những lão già ở Trung Vực đều giương mắt lên nhìn chăm chăm đó!

“La thiếu hiệp, không phải Thương Minh ta không chịu bán mà những thứ này thực sự quá quý báu, cho dù là mười năm cũng khó gặp một lần. Ta chỉ có thể đảm bảo, nếu có tin tức liên quan ta sẽ thông báo cho người đầu tiên.” Mặc Nhạc Chương cười nói.

La Chỉnh gật đầu. Hắn sớm đã biết những thứ này quá quý hiếm, không thể tùy ý thu thập được, vì vậy lần này chủ yếu là nhắm vào tin tức để tới.

Mặc Nhạc Chương lập tức lại nói: “Có điều thông tin liên quan đến Tử Lôi Trúc thời gian trước vừa đúng lúc có người báo về.”

“Giá trị của thông tin này thế nào?” La Chỉnh hỏi.

Mặc Nhạc Chương cười khà khà: “La thiếu hiệp, thông tin này không coi là quá bí mật, giá trị không lớn. Cứ coi như là kết giao bạn bè, là cá nhân ta tặng cho người.” Nói xong, Mặc Nhạc Chương đốt một phù truyền âm. Một lát sau có người đưa đến một tấm bản đồ, Mặc Nhạc Chương nhận tấm bản đồ rồi đưa cho La Chỉnh, đồng thời lại nói: “Có điều, ta không đề nghị La thiếu hiệp đích thân đi tìm Tử Lôi Trúc cho lắm.”

Vật quý hiếm có như vậy xuất hiện chắc chắn sẽ dẫn tới phần đông vô giả chen chúc tới, hơn nữa Tử Lôi Trúc lại ở Cực Âm Sơn, chính là một

vùng đất dữ...

Trong mắt Mặc Nhạc Chương, La Chỉnh có bút pháp hoàn mỹ, thiên phú về phù văn không ai sánh bằng, nhưng nếu luận thực lực thì tu vi Tiên Thiên Cảnh của La Chỉnh vẫn mãi không đủ tư cách.

Có điều đôi chân là trên người La Chỉnh, Mặc Nhạc Chương có thiện ý nhắc nhở một phen nhưng ông ta không thể ngăn cản La Chỉnh được. Sau khi La Chỉnh rời đi, Mặc Nhạc Chương mới nhăn mày thì thảo lẩm bẩm: “Người của Vân Điện chẳng lẽ bị ngu? Lại có thể để mặc La Chỉnh tự mình ra ngoài lưu lạc...”

Nếu tông môn khác phát hiện trình độ phù văn sư này của La Chỉnh thì e là sẽ nhốt nuôi như thần thú, sợ có gì sơ xuất. Nhưng Vân Điện lại để mặc La Chỉnh mạo hiểm như vậy, đây chính là điểm mà Mặc Nhạc Chương không lý giải được.

Một tháng sau, năm ngàn dặm phía Tây Nam thành Vân Hải, đi qua khu vực ải Tây Sơn được người đời gọi là Tây Vực, phong thổ trong Tây Vực và phong tục tập quán đều có biến hóa rất lớn so với Trung Vực.

Bóng dáng La Chỉnh bay nhanh dọc theo đường chính của Tây Vực tiến về phía trước. Không phải hăn muốn dùng đôi chân chạy điên cuồng như vậy, chẳng qua nửa tháng trước, phi thiên liên của hăn đã bị rơi hỏng rồi, trong Tây Vực lại rất khó mua được một con ngựa giống như Truy Điện Câu, còn không bằng dựa vào chân mình điên cuồng mà chạy.

Một đường hướng về phía Tây, gió bụi vù vù.

Trong Tây Vực đất rộng người thưa, thông thường hơn trăm dặm không gặp nổi một người, hiện giờ trước mắt La Chỉnh xuất hiện một trấn nhỏ, bên cạnh đường đi có cắm một biển hiệu, bên trên là ba chữ Châu Mục Trấn.

Sau khi vào trấn nhỏ này, La Chỉnh bước vào một quán rượu.

Trong quán rượu, một tên sai vặt đầu để bím tóc, giọng nói trầm nặng, mang theo ý cười nồng đậm chào đón: “Khách quan, mời vào trong!”

La Chỉnh gật đầu đi theo tên sai vặt lên lầu.

Đúng lúc La Chỉnh vừa lên đến lầu hai thì cảm thấy có gì đó không đúng. Lầu hai gần như không có khách, hắn vừa lên tới nơi liền cảm thấy mấy tên sai vặt và cả chương quỳ đều dùng ánh mắt không thiện cảm gì nhìn mình chăm chăm.

Những người này muốn làm gì? Trong lòng La Chỉnh lóe lên một tia nghi hoặc. Có điều sau khi thăm dò thực lực của những người này, hắn vẫn tùy tiện ngồi vào vị trí.

Tên sai vặt đầu để bím tóc mang thực đơn lên cười nói: “Khách quan, trên đây là những món đặc biệt của quán chúng tôi. Ngài có muốn chọn một phần?”

La Chỉnh tùy tiện quét qua thực đơn một lượt, gật đầu: “Có món gì đặc biệt mang hết lên đi!” Ra ngoài La Chỉnh không hề kén chọn cơm canh rượu thịt.

Tên sai vặt vâng một tiếng rồi quay đầu làm thế tay với chương quỳ, sau đó mấy tên sai vặt đều mắt đi mà lại không biết đang trao đổi cái gì.

La Chỉnh ngồi im như núi, cũng không vạch trần hành vi của những người này. Có điều chỉ sợ là bữa cơm này ăn không ngon rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Bắt Heo

Điều làm La Chỉnh bất ngờ chính là tay nghề tên đầu bếp của quán rượu nhỏ này vô cùng ngon. Một số món ăn tuy đơn giản nhưng sắc, hương, vị đều tuyệt cả, La Chỉnh không nghĩ nhiều liền ăn lấy ăn để.

Trên mặt mấy tên sai vặt chớp chớp ý cười lạnh lẽo, trong ý cười này còn có một tia sát ý.

La Chỉnh từng đến Sát Lục Kiếm Sơn nên rất nhạy cảm với sát ý. Làm sao lại không nhìn ra sát ý mà tên sai vặt phóng ra?

Có điều La Chỉnh cũng lười để ý, tất cả cứ đợi ăn no rồi tính.

Chỉ là cùng với việc ăn không ngừng nghỉ của La Chỉnh, ý cười trên mặt mấy tên sai vặt đó cũng dần dần biến mất, thay vào đó là bộ mặt hoài nghi không hiểu.

Trong La Chỉnh ăn như hổ đói, dọn sạch một bàn thức ăn, đột nhiên ngẩng đầu cười hắc hắc với tên sai vặt: “Các người đang hoài nghi điều gì?”

Tên sai vặt đầu để bím tóc kia vẻ mặt xấu hổ, lắp la lắp liếm nói: “Không, không có gì...”

“Có phải muốn hỏi, vì sao độc trong thức ăn không có tác dụng không?” La Chỉnh lại hỏi.

Nghe thấy lời của La Chỉnh, sắc mặt mấy tên sai vặt lập tức thay đổi. Chương quỳ ở cách đó không xa đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Hành động!”

Mấy tên sai vặt xung quanh thi nhau rút ra một cơ quan nhỏ, cuối cơ quan là một sợi dây thừng màu vàng sậm, sau khi đám sai vặt móc cơ quan ra thì thi nhau nhắm chuẩn xông về phía La Chỉnh.

“Vù vù vù...”

Bảy tám sợi dây thừng bổ về phía đầu La Chỉnh. Gần như trong nháy mắt, La Chỉnh đã bị dây thừng quấn chặt, có thể nhìn ra đây không phải là lần đầu tiên đám sai vặt làm việc này, phối hợp vô cùng ăn ý.

Thực ra La Chỉnh có đủ thời gian để tránh khỏi những sợi dây thừng này, nhưng hắn không hề lựa chọn né tránh mà để mặc cho chúng trói chặt.

Trên mặt chương quỳ lộ ý cười, dương dương đắc ý đi tới cười nói: “Không trúng độc quả thực cũng khiến cho người khác thấy rất kì lạ. Có điều người biết rõ trong thức ăn có độc mà vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng lại không biết trong dây thừng của bọn ta có cấm chế, có thể khiến chân nguyên của người không cách nào vận chuyển được! Không tồi, hôm nay lại bắt được một con heo, dẫn xuống dưới trước đi!”

Nghe được lời của chương quỳ, mặt La Chỉnh không hề hoảng loạn. Nếu hắn là một Tiên Thiên Cảnh bình thường, bị những sợi dây thừng này trói chặt sẽ không thể dùng được chân nguyên thì có khả năng thực sự rơi vào hoàn cảnh khó khăn! Nhưng cơ thể La Chỉnh cường hãn, cho dù bị lớp lớp dây thừng trói chặt nhưng muốn thoát ra cũng rất dễ dàng.

“Bắt heo? Các người bắt ta làm gì?” La Chỉnh tò mò hỏi, sắc mặt không có chút gì hoảng loạn mà là biểu cảm bình tĩnh tự nhiên.

Không biết vì sao chưởng quầy nhìn thấy vẻ mặt của La Chính thì trong lòng vô cùng khó chịu. Những tên võ giả bị hãm bắt được trước nay có tên nào không kinh hoàng biến sắc? Tên nhóc này bình tĩnh như vậy là có ý gì? Chưởng quầy cười lạnh một tiếng: “Chết đến nơi rồi còn hỏi nhiều làm gì?” Sau đó nói với tên sai vặt: “Đưa hãm xuống dưới cho ta!”

Mấy tên sai vặt khiêng La Chính đi về phía hậu viện của quán rượu.

Sau khi La Chính bị đưa tới hậu viện thì bất ngờ phát hiện ở hậu viện lại có 12 võ giả!

Người Tây Vực hai mắt lồm, trang phục cũng khác với người Trung Vực. Những võ giả này rõ ràng đều là võ giả Trung Vực, nhưng phần lớn đều là Tiên Thiên Cảnh, chỉ có một vị là võ giả Chiếu Thần Cảnh. Dây thừng trói trên người vị võ giả Chiếu Thần Cảnh này cũng nhiều gấp đôi người khác.

“Phịch” một tiếng, La Chính bị mấy tên sai vặt ném mạnh xuống đất. Mấy tên sai vặt này cũng không quay đầu lại, rời khỏi hậu viện, hình như căn bản cũng không lo La Chính có thể cởi dây trốn thoát.

La Chính vừa nằm trên đất giãy giụa ngồi dậy liền nghe thấy bên cạnh có một võ giả nhỏ giọng nói: “Lại một con heo bị bắt nữa, haiz...”

La Chính khẽ nhăn mày hỏi: “Những lời này có ý gì?”

Chưởng quầy vừa rồi cũng nói bắt heo, coi người là heo, thế là sao?

“Không biết tiểu huynh đệ đây là võ giả của tông môn nào?” Võ giả kia hình như đang chế giễu sự thiếu hiểu biết của La Chính, cười cười hỏi.

La Chính chớp mắt một cái, lập tức nói: “Vân Điện.”

Nghe thấy La Chỉnh báo ra cái tên Vân Điện, sắc mặt mấy võ giả bị nhốt xung quanh lập tức thay đổi, sau đó thay thế bằng một vẻ mặt không tin.

Trong Trung Vực có vô số các thể lực tông môn lớn nhỏ, đặc biệt là thể lực tông môn nhị phẩm thì đủ loại, sợ là không dưới 100 cái. Mà thể lực tông môn tam phẩm thì càng nhiều hơn, nhưng số lượng tông môn tứ phẩm thì không nhiều nữa, huống hồ Vân Điện là sự tồn tại đỉnh cao của thể lực tông môn tứ phẩm.

Vì vậy, địa vị của Vân Điện trong mắt hàng tỉ vạn võ giả của Trung Vực rất cao, cơ bản ngang với địa vị của Thanh Vân Tông trong phần đông võ giả Đông Vực.

Rất rõ ràng những võ giả này không tin lời La Chỉnh. Nói đùa sao? Đệ tử có thể vào Vân Điện đều là tinh anh được chọn ra từ trong hàng ngàn vạn võ giả, một tên Tiên Thiên Cảnh người đến từ Vân Điện, thế còn không phải lừa gạt?

La Chỉnh đã nhìn ra điểm này, có điều hắn cũng lười so đo, thích tin hay không thì tùy. Hắn chỉ hỏi lại: “Người vẫn chưa nói cho ta biết bắt heo là hàm ý gì nữa!”

“Chính là mỗi chúng ta đều là một con heo để bón cho yêu thú ăn, có thể đừng hỏi nữa được không!” Võ giả đó không nhẫn nại nói. Phần lớn võ giả nghe xong lời này thì sắc mặt lập tức ảm đạm. Biết rõ bản thân không lâu sau sẽ chết, nên chẳng ai có hứng thú giải thích với La Chỉnh.

“Nói với ta vì sao, ta có thể cứu các người.” La Chỉnh nhàn nhạt nói.

Võ giả đó cười giễu cợt một tiếng, nghiêng đầu nói: “Người? Tiên Thiên Tứ Trọng! Tu vi còn thấp hơn ta, vậy mà cứu ta? Ha ha!” Võ giả đó có thực lực Tiên Thiên Thất Trọng dĩ nhiên là khinh thường La Chỉnh còn ở Tiên Thiên Tứ Trọng.

Hắc điểm này chuyên bắt Tiên Thiên Cảnh, trong những dây thừng này có thêm vào từng sợi Canh Kim Ti, bên trên còn có cấm chế chân nguyên. Nếu chân nguyên của võ giả bị hạn chế thì căn bản không cách nào thoát ra được! Trong viện này còn có một võ giả Chiêu Thần Cảnh bị trói chặt nữa kia!

Ai ngờ võ giả đó vừa cười xong thì trên người La Chỉnh đột nhiên phát ra một âm thanh, không ngờ một sợi dây thừng trong đó lại bị La Chỉnh kéo căng tới mức đứt luôn...

Dây thừng đặc chế này tuy kiên cố, nhưng lại không ngăn được sức mạnh vảy rồng của La Chỉnh. Chẳng qua La Chỉnh chỉ dùng năng lượng của một trăm cái vảy rồng đã trực tiếp kéo đứt một sợi!

Có đến mấy võ giả nhìn thấy cảnh này lập tức ngây người. Sức mạnh cơ thể của tên nhóc này khủng bố đến thế? Không dùng chân nguyên cũng có thể phá nát sợi dây thừng!

Ngoài sự kinh ngạc thì bọn họ đều thấy hy vọng được cứu sống. Những võ giả này cũng hiểu, giờ không được reo hò ồn ào, liền nhỏ tiếng nói với La Chỉnh: “Người có thể phá được dây thừng, vậy cũng giúp bọn ta thoát ra đi!”

Ai ngờ La Chỉnh lại không hề gấp gáp mà nói: “Nói cho ta biết trước, làm heo cho thú ăn là ý gì?”

Lúc này, mấy võ giả đều nhao nhao cướp lời. Một võ giả trong đó vội vàng đáp: “Thông tin Cực Âm Sơn xuất hiện Tử Lôi Trúc người biết chứ?”

“Ừ!” La Chỉnh gật đầu, hắn cũng vì vậy mà tới.

“Cực Âm Sơn vô cùng nguy hiểm, có vô số ác thú bên trong. Vì để lấy được Tử Lôi Trúc, một số võ giả thuê người bản địa bắt chúng ta đi trước

để dò đường. Nếu gặp phải ác thú lợi hại thì đương nhiên chúng ta sẽ trở thành heo cho ác thú ăn!” Võ giả đó bất đắc dĩ nói.

Cực Âm Sơn có nhiều Tử Lô Trúc. Môi trường sinh trưởng của Tử Lô Trúc vô cùng đặc biệt, chúng thường sinh trưởng trong lòng đất chục năm thậm chí là vài chục năm. Lúc còn trong lòng đất sinh trưởng vô cùng chậm chạp, mấy chục năm có thể chỉ lớn độ vài thước, nhưng một khi đã chui khỏi mặt đất, mọc lên thì chỉ trong thời gian vài tuần đã lớn đến độ cao vài mét, thậm chí là hơn mười mét.

Có một số Tử Lô Trúc thậm chí còn sinh trưởng trong lòng đất cả trăm năm, thậm chí là vài ngàn năm. Loại Tử Lô Trúc này một khi chui ra khỏi đất liền nhanh chóng sinh trưởng đến độ cao vài chục mét! Một khi loại Tử Lô Trúc ngàn năm này ra đời thì trên bầu trời sẽ có sấm sét vang dội, xuất hiện dị tượng trời đất!

Mục đích của những võ giả Tiên Thiên Cảnh không phải là Tử Lô Trúc vài ngàn năm, đối với họ, nếu có thể lấy được Tử Lô Trúc vài chục năm đã vô cùng mãn nguyện rồi. Vì vậy cho dù Cực Âm Sơn vô cùng nguy hiểm thì vẫn có không ít võ giả đi loanh quanh dưới chân Cực Âm Sơn, hy vọng có thể lấy được Tử Lô Trúc.

Mà trước đó không lâu, trên bầu trời đã xuất hiện một tia chớp hình rồng màu tím vừa vạn chiếu sáng nửa bầu trời, vì vậy không ít võ giả quen thuộc với Cực Âm Sơn đều đoán chắc chắn trên đó đã sản sinh ra một cây Tử Lô Trúc ít nhất là ngàn năm! Dựa theo uy lực của tia chớp hình rồng trên bầu trời thì thậm chí có khả năng là Tử Lô Trúc vạn năm!

Vì sự xuất hiện ngang trời của Tử Lô Trúc, có người liền nghĩ ra cách độc ác, bắt một bộ phận võ giả lại để bọ họ đi trước dò đường, nếu gặp phải ác thú thì trực tiếp bón những võ giả thông thường này cho ác thú ăn.

“Thì ra là vậy...” Lúc này La Chỉnh mới hiểu ra ý nghĩa tồn tại của hắc điểm này. Một số người vì lợi ích của bản thân, thủ đoạn quá mức độc ác. Hắc lắc lắc đầu, sau đó khởi động sức mạnh vảy rồng, hai tay hất ra ngoài.

“Bứt bứt bứt...!”

Tất cả những sợi dây thường trói trên người La Chỉnh cùng lúc bị đứt hết, phát ra từng đợt âm thanh, sau đó thanh phi đao nát yên lặng nhảy lên tay hắn, cắt về phía những sợi dây thường màu vàng sậm trên người những võ giả này.

Rất nhanh, dây thường trên người hơn mười hai võ giả trong viện này đều được cởi ra.

Một chút động tĩnh đã kinh động đến đám người trên quán rượu, sau đó liền nghe thấy một tiếng hét: “Đám võ giả ở hậu viện bỏ trốn rồi!”

“Trốn?” Vị võ giả Chiếu Thần Cảnh duy nhất cười lạnh một tiếng. Chân nguyên trong người cuộn cuộn dâng lên hóa thành từng đường kiếm sắc lao về phía quán rượu! Đám Tiên Thiên Cảnh khác cũng thi nhau ra tay!

Thực lực của những tên sai vặt và chưởng quầy trong quán rượu này vốn dĩ không xuất chúng, chẳng qua cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh mà thôi. Chỉ là chúng dựa vào thuốc độc, sau đó giở thủ đoạn mới bắt được nhiều Tiên Thiên Cảnh như vậy.

Nhưng bọn chúng không ngờ được La Chỉnh lại không sợ thuốc độc, thậm chí dây thường cấm chế chân nguyên cũng càng không có tác dụng với La Chỉnh.

“Ầm ầm!”

Dưới sự liên thủ của những Tiên Thiên Cảnh này, cả một quán rượu âm ỉ sụp đổ.

“Mẹ nó! Ông đây nhất thời sơ ý, không ngờ lại bị đám phế vật này khống chế! Thật quá mất mặt!”

“Giết chúng đi! Thân là võ giả lại dùng thủ đoạn hạ lưu này!”

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vài bóng dáng, trong đó một người “Ồ” một tiếng: “Sao đám heo này lại chạy hết rồi? Lý Nham, đám thủ hạ phế vật của ngươi làm ăn kiểu gì vậy?”

Một người khác hừ lạnh một tiếng: “Yên tâm, một tên cũng chạy không thoát đâu!”

Đám đông võ giả trong hậu viện ngẩng đầu nhìn, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Trong không trung có ba vị cường giả Thần Đan Cảnh đang đứng!

Võ giả Chiếu Thần Cảnh duy nhất trong hậu viện là người đầu tiên phản ứng nhanh nhất, lớn tiếng hét: “Mọi người chia nhau ra chạy!” Nói xong liền nhảy một bước, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Nhưng võ giả Chiếu Thần Cảnh đó vừa nhảy lên thì một vị võ giả Thần Đan Cảnh trong đó đã vung tay một cái, trong không trung xuất hiện một chương ấn khổng lồ, hung hăng đập xuống võ giả Chiếu Thần Cảnh đó.

“Ầm!”

Võ giả Chiếu Thần Cảnh này bị chương ấn đánh thành một đám sương mù máu!

Chương ấn đánh xuống, đám đông Tiên Thiên Cảnh bao gồm cả La Chỉnh đều đứng yên trên mặt đất, động cũng không dám động!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Ứng Long

Trước mặt ba vị cường giả Thần Đan Cảnh, lúc này có ai dám nhúc nhích?

Chỉ e số phận sẽ chẳng khác mấy với vị võ giả Chiêu Thần Cảnh vừa rồi kia, bị đập thành một đám máu tươi!

Cho dù là La Chinh thì cũng chẳng thể chạy thoát trước mặt ba người này! Giờ khắc này, sắc mặt La Chinh không hề thay đổi, nhưng hàng mày thì nhíu lại. Chuyện này không xong rồi.

“Các người, đứng nguyên tại chỗ, đừng có cử động, nếu không sẽ chết!” Một vị cường giả Thần Đan Cảnh thản nhiên nhìn chăm chăm mọi người, ánh mắt kia làm cho lòng người sợ hãi.

Chỉ chốc lát sau, trên con đường bên trong trấn nhỏ kia lại lục tục xuất hiện một đám người, phải tới hơn một ngàn người! Tu vi những võ giả đó đại đa số đều là Tiên Thiên Cảnh, quần áo mặc trên người khác nhau, nhưng chẳng qua có một đặc điểm lớn nhất chính là bọn họ đều bị dây thừng màu vàng nhạt trói chặt, hơn nữa người trước còn nối với người sau, trói chặt với nhau thế này thì có muốn trốn cũng không thoát được!

Không ngờ bọn họ lại bắt nhiều người như vậy! Đây mới thật là lên Cực Âm Sơn chặt Tử Lô Trúc?

Chờ sau khi cả đám người kia chậm rãi đi tới, hai bên đường cũng có không ít võ giả xuất hiện, hơn hai mươi người cầm dây thừng màu vàng tiến về phía đám La Chinh.

Trước mặt ba vị cường giả Thần Đan Cảnh, có ai dám phản kháng?

La Chỉnh cũng ngoan ngoãn để bị trói, sau đó bị người ta đuổi vào gộp cùng với đội ngũ to lớn.

Trong lòng La Chỉnh cũng vô cùng hoang mang, cho dù là muốn lên núi chặt Tử Lôi Trúc cần có võ giả chịu chết để dò đường thì cũng không cần nhiều người như vậy chứ? Mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh này là muốn làm gì?

Đúng lúc này, một chàng trai quần áo toàn thân đều màu tím đi tới. Thanh niên mặc đồ tím này khoảng 28 – 29 tuổi, thế mà cũng là cường giả Thần Đan Cảnh, hơn nữa còn là Thần Đan Cảnh hậu kỳ!

Ba cường giả Thần Đan Cảnh kia hành lễ với anh chàng: “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!”

Thanh niên đồ tím vuốt cằm gật đầu: “Gom đủ người rồi chứ?”

“Thiếu chủ, tổng cộng là 1036 người!” Cường giả Thần Đan Cảnh kia trả lời.

“Ừm, không tồi. Trong khoảng thời gian ngắn mà tìm được nhiều người như vậy, trở về tông môn ta sẽ ghi công lớn cho người!” Anh chàng thản nhiên cười nói.

“Đa tạ thiếu chủ!” Trên mặt vị cường giả Thần Đan Cảnh kia lộ ra vẻ vui mừng.

Còn hai cường giả Thần Đan Cảnh khác thì chỉ huy đám võ giả phía dưới, duy trì đội hình của hơn một nghìn võ giả bị cho là “lợn” này rào bước về phía trước.

Cũng trong đội ngũ lúc này, chân mày La Chỉnh đã nhíu chặt lại.

Trong hai vị Thần Đan Cảnh lúc đầu có một người là cường giả Thần Đan trung kỳ, mà người được gọi là thiếu chủ kia lại là cường giả Thần Đan hậu kỳ! Bọn họ dẫn nhiều người như vậy lên Cực Âm Sơn rồi cuộc muốn làm gì? Mà dù có làm gì thì chắc chắn cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp.

Mình trốn thế nào đây? Cho dù hẳn rõ ràng có bản lĩnh thoát khỏi sợi dây thừng màu vàng này, nhưng sau đó thì sao? Thực lực của hẳn lúc này căn bản không thể chạy trốn trước mặt cường giả Thần Đan Cảnh!

Đội ngũ hơn một ngàn người bị trói chặt lại với nhau nên tốc độ đi cũng không nhanh. Đi được khoảng nửa ngày, rốt cuộc cũng nhìn thấy phía xa có một ngọn núi đen tuyền, nhìn qua trông như một con voi đang ngủ say, đây chính là Cực Âm Sơn.

Sau khi đến chân Cực Âm Sơn, chàng trai áo tím kia bỗng nhiên lấy ra một miếng ngọc bội Long Hành, giơ cao lên, xoay một vòng về phía Cực Âm Sơn, sau đó tìm đúng được một hướng thì vội vàng đi về phía hướng đó.

La Chính không biết miếng ngọc bội Long Hành kia, nhưng lúc này trong đầu hẳn bỗng nhiên truyền đến một trận chấn rung kịch liệt.

“Hả? Xảy ra chuyện gì?” La Chính cảm nhận được luồng chấn động kia là đến từ nơi sâu trong đầu mình, chẳng lẽ là Thanh Long? Hẳn hỏi trong đầu: “Làm sao vậy?”

Chốc lát sau, Thanh Long mới cười “khà khà” một tiếng.

La Chính buồn bực nói: “Gặp phiền phức lớn như vậy mà người còn cười được!” Nếu như không thể chạy trốn được thì chỉ sợ lần này sẽ phải chôn thân ở đây.

“Phiền phức lớn? Ta thấy không phải, hẳn phải coi là cơ duyên lớn đi!” Thanh Long thản nhiên cười.

Cơ duyên? La Chỉnh không hiểu lắm. Cứ cho là có cơ duyên gì thật thì làm sao hẳn có thể lấy đi trước mặt bao nhiêu cường giả Thần Đan Cảnh thế này? Vì vậy La Chỉnh nói: “Người nói cho rõ ràng!”

La Chỉnh rất hiểu tầm mắt của Thanh Long. Vốn dĩ Thanh Long cũng chẳng thèm coi nơi hẳn đang ở này ra gì! Giống như không gì có thể lọt vào mắt nó. Trong mắt Thanh Long, dù là bút pháp hoàn mỹ hay kiếm ý viên mãn mà La Chỉnh lĩnh ngộ, thậm chí là các loại bảo vật hẳn đoạt được kia thì cũng chỉ như rác rưởi.

Vậy nếu ngay cả Thanh Long cũng nói là cơ duyên lớn thì cơ duyên này làm sao nhỏ được?

“Hắc hắc. Cũng có thể nói cơ duyên này có chút liên quan tới với ta! Người đừng nghĩ tới việc chạy trốn, nếu tên kia thật sự tìm được chỗ đó, ta chắc chắn giúp người trực tiếp đột phá Chiêu Thần Cảnh!” Thanh Long thản nhiên nói: “Đại khái ta hiểu tên kia muốn làm gì.”

Đột phá Chiêu Thần Cảnh! Nghe Thanh Long nói như vậy La Chỉnh lại càng tò mò. Tình cảnh trước mắt này hẳn không hiểu, rốt cuộc vị thiếu chủ kia tiến vào Cực Âm Sơn là muốn làm gì?

Khác với tưởng tượng của La Chỉnh, mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh kia căn bản không định để cho những Tiên Thiên Cảnh này dò đường mà bọn họ trực tiếp mở đường ở phía trước, gặp một vài mãnh thú thì trực tiếp đánh chết, như vậy đội ngũ hơn một ngàn người sẽ không bị quấy nhiễu.

Mãnh thú trên Cực Âm Sơn này thật mạnh, chẳng qua mãnh thú ở chân núi và sườn núi căn bản không đáng nhắc tới trước mặt cường giả Thần Đan Cảnh.

Mà vị thiếu chủ kia cứ đi được một đoạn lại lấy ngọc bội Long Hành trong tay ra xem một lần, chỉ huy toàn bộ đội ngũ đi về phía đó. Nhìn theo phương hướng đó, mục tiêu của hắc căn bản không phải đỉnh Cực Âm Sơn!

“Thanh Long, điểm đến rốt cuộc là gì? Người nói cho ta biết trước!”
La Chỉnh lại hỏi.

Thanh Long lại cười mà không đáp, chỉ nói: “Đợi người đến rồi sẽ biết! Ta nói này, nếu người thật sự có duyên vào được chỗ đó, ta bảo là người có thể đột phá Chiêu Thần Cảnh, nhưng không chỉ như thế, còn có lợi ích lớn khác!”

Nếu Thanh Long đã không muốn nói rõ, La Chỉnh cũng không hỏi lại, Thanh Long này và tám con rồng khác, còn có lò luyện thần bí trong đầu hắc kia đều là một với hắc, nên hắc tin nó sẽ không hại mình.

Đi theo con đường quanh co khúc khuỷu tốn mất hơn một canh giờ, đúng lúc này, trước mặt mọi người bỗng nhiên xuất hiện một cái khe núi lõm xuống, còn ở giữa khe núi lại có một tòa tháp với ánh sáng huyền ảo.

Tháp cao chừng mười trượng, cả tòa tháp bị ánh sáng bao phủ, còn ở trên đó thì có một con quái vật lớn, đó là một con Ứng Long!

Ứng Long này có hai cánh, răng nanh sắc nhọn, trán nhô ra, tứ chi cường tráng, giương nanh múa vuốt chiếm cứ trên tòa tháp kia.

“Cuối cùng cũng tìm được. Ngày đó người bên ngoài nhìn thấy dị tượng thì cứ tưởng là Tử Lô Trúc xuất thế, nhưng thực tế lại là một Thăng Long Đài! Giờ đây chắc chắn ta có thể được như ý nguyện! Ha ha ha!” Trong mắt anh chàng áo tím kia lóe ra ánh sáng kì dị.

Mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh kia cũng chúc mừng theo: “Chúc mừng thiếu chủ, có thể tìm được Thăng Long Đài!”

Có vẻ như nghe được tiếng cười phóng túng của anh chàng áo tím kia, Ứng Long rướn cổ lên, phát ra một tiếng gầm gừ về phía này!

“Gào!”

Nghe thấy gầm thật lớn kia, hơn một ngàn Tiên Thiên Cảnh dường như đều sợ tới mức quỳ xuống, sắc mặt xanh mét.

“Đuổi bọn họ xuống! Đi lấp đầy bụng Ứng Long!” Anh chàng áo tím phát tay hạ lệnh.

Những võ giả xung quanh vừa quơ cây roi trong tay vừa quát mắng, xua đuổi La Chỉnh, nhưng đội ngũ hơn một ngàn người lúc này vẫn không nhúc nhích!

Dù sao đều là chết, ai muốn chủ động chết trong miệng rồng?

Có vài võ giả Tiên Thiên Cảnh cứng rắn mắng: “Có bản lĩnh thì cứ giết ta đi, ông đây có chết cũng sẽ không đi lấp đầy cái bụng của súc sinh kia!”

“Chết thì chết đi, còn hơn là cho các người được lợi!”

Giờ đây hai vị võ giả Thần Đan lúc đầu cũng đã ra tay, bọn họ đi thẳng về đây, bắt lấy vài tên võ giả ném xuống phía dưới khe núi giống như ném bao tải. Một đường trượt thẳng xuống khe núi, nhưng còn chưa ngã sắp xuống đã thấy Ứng Long ngẩng cái cổ thật dài lên, một hơi liền cắn xuống những võ giả ở đây, mấy tên võ giả còn không kịp kêu lên thảm thiết thì đã bị Ứng Long nuốt hết.

Thấy cảnh này, sắc mặt những người khác đã trắng bệch! Trước đó bọn họ còn hy vọng Ứng Long này không ăn thịt người, nhưng không ngờ nó còn ăn đến mức quá sạch sẽ, lưu loát như vậy!

Đám Tiên Thiên Cảnh đang dừng bên khe núi bị hai vị cường giả Thần Đan Cảnh sơ kỳ kia lần lượt ném xuống, còn con Ưng Long mang bộ mặt dữ tợn kia cũng không từ chối, chỉ cần là võ giả bị ném xuống thì không một ai thoát!

La Chỉnh đứng ở vị trí tương đối gần, lúc này phía trước hắn cũng chỉ còn bảy tám người nữa, sắc mặt hắn cũng vô cùng khó coi, lúc này mới hỏi: “Đã đến nước này, người nói cho ta biết phải làm gì đi chứ? Chắc không phải cứ trợn mắt lên nhìn ta đi lấp đầy bụng Ưng Long đâu nhỉ?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Thế Giới Bằng

“Nhảy xuống, sau đó xông về phía cửa lớn của Thăng Long Đài, những chuyện khác để ta làm.” Thanh Long hồ hững nói.

Nghe Thanh Long nói vậy, trong lòng La Chỉnh mới bình tĩnh một chút. Thanh Long cũng là thần thú siêu cấp, sẽ không làm chuyện mà bản thân nó không hề chắc chắn.

Đám võ giả Tiên Thiên Cảnh cứ từng người từng người bị ném xuống, rất nhanh đã đến lượt La Chỉnh. Hai vị cường giả Thần Đan Cảnh kia kéo chặt La Chỉnh, tùy tay ném xuống khe núi.

Theo khe núi sườn dốc La Chỉnh một đường trượt xuống, Ứng Long chiếm cứ trên Thăng Long kia không ngừng phóng đại trong mắt La Chỉnh, nó rướn cổ lên muốn cắn về phía La Chỉnh!

“Thanh Long!”

La Chỉnh nháy mắt đã gỡ bỏ mớ dây thừng trên người, tuy hẳn biết rõ mình không phải là đối thủ của Ứng Long, lúc này còn cần dựa vào Thanh Long, nhưng trong lòng vẫn có đề phòng!

“Hả?”

Vị thiếu chủ đang đứng trên đỉnh xem diễn kia, nhìn thấy La Chỉnh chỉ dựa vào sức mạnh thân thể, làm đứt dây thừng, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bị nụ cười thần nhiên thay thế, xem ra, La Chỉnh

cũng chỉ là một con châu chấu nhảy nhót mà thôi, cuối cùng vẫn là trốn không thoát khỏi việc trở thành đồ ăn của Ứng Long.

Trong nháy mắt lúc Ứng Long cái mở miệng rộng ra hướng về phía La Chỉnh thì trong đầu La Chỉnh chợt bộc phát ra tiếng rồing ngâm mãnh liệt của Thanh Long!

“Grào!”

Tiếng gầm đến từ Chân Long quanh quần khắp khe núi!

Trước mặt La Chỉnh là bộ mặt dữ tợn của Ứng Long, nó giống như một con thỏ bị chấn kinh vội vàng rút đầu về rút đầu về, chiếm cứ trên Thăng Long Đài, một đôi mắt rồing thật lớn nhìn chăm chăm La Chỉnh không rời, trong đôi mắt đó tràn đầy vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Ứng Long là loài được tiến hóa từ Giao Long mà thành, không được coi là thần thú, còn Thanh Long lại thuộc tộc Chân Long, là thần thú siêu cấp! Ứng Long trời sinh đã sợ Thanh Long, loại sợ hãi này đến từ chính huyết mạch của nó.

Sắc mặt mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh trên đỉnh khe núi kia lập tức thay đổi! Đặc biệt là vị thiếu chủ kia, thân hình hắc nhoáng lên một cái trông như đang lao xuống từ đỉnh chớp khe núi, thế nhưng nhìn thấy Ứng Long trên Thanh Long Đài nên cuối cùng bỏ ý tưởng này!

Ứng Long không phải là thứ cường giả Thần Đan Cảnh có thể đối phó.

“Tên nhóc này... tại sao lại phát ra tiếng rồing ngâm mạnh mẽ như thế? Trong thân thể của hắc rồit cuộc có bí mật gì?” Vị thiếu chủ kia dùng ánh mắt phức tạp nhìn La Chỉnh: “Cho dù tránh được công kích của Ứng Long, nhưng người có bản lĩnh tiến vào Thăng Long Đài?” Theo bản năng, hắc nắm chặt miếng ngọc bội Long Hành trong tay, đây chính là vật quý báu

nhất trong tộc hân, cất giữ trong nhà nhiều năm như vậy chính là vì chờ đợi Thăng Long Đài xuất thế, không có ngọc bội Long Hành này thì căn bản không cách nào mở được cửa lớn của Thăng Long Đài!

La Chỉnh rơi xuống với tốc độ cực nhanh, lúc rơi xuống còn không ngừng đập vào vách núi, gần như là trong nháy mắt đã rơi xuống đáy, hai chân đáp xuống đất! Vừa mới rơi xuống đất, cả người liền bắn về phía Thăng Long Đài kia.

Tuy một tiếng rống ngâm của Thanh Long có thể dọa được Ứng Long nhưng dù sao Thanh Long cũng không có thực thể, nếu như Ứng Long phản ứng kịp thời thì chỉ sợ hân vẫn có thể gặp xui xẻo.

“Cửa đóng!” La Chỉnh vừa nhắm phía cửa lớn của Thăng Long Đài vừa nói với Thanh Long.

“Yên tâm, tới gần!” Thanh Long ngược lại trầm ổn nói.

Ngay trong nháy mắt khi La Chỉnh tới gần cửa lớn, linh hồn của Thanh Long vươn dài ra, nhập vào vòng tròn được khắc trên cửa. Trong khoảnh khắc khi linh hồn Thanh Long đụng vào thì chợt nghe một tiếng “kẹt”, cửa lớn liền mở ra!

“Tiến vào!” Thanh Long nói.

Không cần Thanh Long nói, bóng dáng của La Chỉnh đã vọt vào cửa lớn của Thăng Long Đài chỉ trong nháy mắt, sau đó cửa lớn lại “kẹt” một tiếng rồi đóng lại.

Thấy cảnh đó, vị thiếu chủ và mấy cường giả Thần Đan Cảnh kia lập tức trợn tròn mắt.

“Này, người này dựa vào cái gì... mà có thể đi vào...”

Tên thiếu chủ này dù nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, không có chí bảo của gia tộc hãn, rốt cuộc La Chỉnh làm thế nào để tiến vào Thăng Long Đài! Hãn cúi đầu nhìn thoáng qua miếng ngọc bội Long Hành mình vốn cho là bảo bối, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng trào phúng.

Vốn theo kế hoạch đã định thì sau khi cho Ứng Long ăn no, hãn liền chớp thời cơ tiến vào Thăng Long Đài, không ngờ trong những con “heo” bắt được thậm chí còn có một Tiên Thiên Cảnh đi vào trước! Điều này làm cho trong lòng vị thiếu chủ này bỗng nhiên đầy căm phẫn, hãn khẽ cắn môi: “Nhanh lên, ném toàn bộ lũ heo này xuống cho ta!”

Trong nháy mắt khi Thăng Long Đài đóng cửa, La Chỉnh giống như đi tới một không gian kỳ lạ, xung quanh không gian bên trong này đều lóe ra ánh sáng trắng, còn ở giữa lại có một cái cầu thang.

“Thanh Long. Đây rõ ràng là một tòa tháp, vì sao lại có tên là Thăng Long Đài?” La Chỉnh hỏi, giờ hãn đã ở tầng đầu tiên của tòa tháp.

Thanh Long hắc hắc cười nói: “Đi lên trên đi người sẽ biết, chắc chắn không thiếu lợi ích cho người đâu!”

La Chỉnh không nghĩ nhiều, nếu vô tình xông vào thì lúc này hãn cũng chỉ có thể kiên trì đi lên. Thông qua bậc thang tầng thứ nhất, La Chỉnh nhẹ nhàng lên tầng hai.

Cảnh sắc hoàn toàn khác với tầng đầu tiên, trên vách tường tầng hai của Thăng Long Đài được chạm khắc một hình rồng, hình rồng này giương nanh múa vuốt, trông rất sống động. La Chỉnh nhìn chăm chăm hình ảnh rồng được chạm khắc đó, bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc xung quanh rõ ràng thay đổi.

Lúc này cứ như La Chỉnh đang đứng trong một khối băng thật lớn, hãn cúi đầu, thậm chí còn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình

trên mặt băng, xung quanh hàn khí bức người, tất cả đều có vẻ rất chân thật.

“Áo trận?” La Chỉnh nhíu mày.

“Xông qua đi. Người chắc chắn phải leo lên đỉnh Thăng Long Đài này! Nếu thất bại sẽ bị bắn ra!” Thanh Long nghiêm túc nói, giống như vô cùng coi trọng hành trình của La Chỉnh ở Thăng Long Đài.

Nếu thật sự bị bắn ra, La Chỉnh sẽ phải đối mặt với Ứng Long cường đại kia hoặc là mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh, dù tình huống nào thì cũng rất gay go.

Đúng lúc La Chỉnh gật gật đầu thì tầng băng rộng lớn bỗng nhiên vỡ vụn thành từng khối, giống như có một con quái vật rất lớn đánh lên từ dưới tầng băng, rất nhanh phía trên tầng băng liền xuất hiện một vết nứt!

“Ầm, ầm, ầm...”

Sau khi những vết nứt kia hiện ra, chợt có cái gì đó từ dưới tầng băng kia nhảy lên. Đó là những con quái vật lớn, mỗi con đều cao tới ba bốn trượng, khoe miệng còn có hai răng nanh sắc nhọn.

“Mãnh thú địa cực.” Thấy những con quái vật lớn này, sắc mặt La Chỉnh trầm xuống, nhưng rất nhanh đã được ánh mắt trầm ổn thay thế.

Sau khi mấy con quái vật xông lên khỏi mặt băng, một con lộ ánh mắt hung dữ nhìn về phía La Chỉnh!

“Xoẹt!”

Huyết Âm Kiếm của La Chỉnh được rút ra khỏi vỏ, nghênh đón đám mãnh thú địa cực này.

Bọn mãnh thú này có sức mạnh vô cùng lớn, nhưng thân hình có vẻ hơi chậm chạp, bóng dáng La Chỉnh di chuyển như thoi đưa, hăn nhắm ngay một con mãnh thú, lập tức cầm Huyết Âm Kiếm ra tay.

“Thích Kiếm!”

“Ầm!”

Trường kiếm nhập thể, bóng dáng La Chỉnh không hề dừng lại, nháy mắt đã xử đẹp mấy con mãnh thú địa cực, bổ cho bọn chúng lòe ruột, sau đó liền tiến về con mãnh thú địa cực khác.

“Hả? Xảy ra chuyện gì...”

La Chỉnh vốn tưởng rằng sau khi bị mình chém chết thì mấy con mãnh thú địa cực này sẽ hóa thành ánh sáng mà biến mất, nhưng không ngờ chúng chỉ không ngừng chảy máu, sau khi tru lên vài tiếng thì nằm trên mặt đất, thi thể không hề biến mất!

“Đây không phải là ảo trận! Nơi này là thế giới thật?” Trên mặt La Chỉnh đầy vẻ kinh ngạc. Hăn vốn tưởng rằng đây là ảo trận dùng cho tu luyện, vừa rồi hăn còn ở trong Thăng Long Đài, vậy nếu không phải ảo trận thì đây là chỗ nào?

“Hắc hắc, cũng có thể nói như vậy. Đây là thần văn trận, không phải thứ người có thể hiểu được, người chỉ cần giết rồi tiếp tục đi lên là đến nơi!” Thanh Long cười nói.

Sau khi những mãnh thú địa cực kia ngã xuống, một luồng sát khí từ trong cơ thể chúng thoát ra, bay về phía La Chỉnh. Sát khí này là đến từ sự nguyên rủa của các sinh linh, vậy nên La Chỉnh càng khẳng định đây là một thế giới thật!

Ngay lúc luồng sát khí đó bay lại đây thì có một đốm sáng màu vàng chui ra khỏi người mấy con mãnh thú đó rồi cũng bay về phía La Chỉnh, nháy mắt liền đánh vào trong đan điền của hắn.

“Đây là cái gì?” Nhìn đốm sáng màu vàng ày, trên mặt La Chỉnh đầy nghi hoặc, nhưng rõ ràng lúc này không có thời gian cho La Chỉnh nghi ngờ gì hết, bên cạnh lại có thêm ba mãnh thú địa cực nữa đuổi giết hắn.

La Chỉnh không ngừng đánh nhau với chúng, mỗi lần giao đấu, Huyết Âm Kiếm trong tay liền được uống máu, kiếm ý mãnh liệt cắt mãnh thú địa cực thành các loại hình dạng. Rất nhanh, xác đám mãnh thú địa cực đã chồng chất lên như một ngọn núi phía trên tầng băng. Mà khi La Chỉnh đang không ngừng tàn sát mãnh thú địa cực, từng đường sát khí cũng bay về phía thân thể hắn, các đốm sáng vàng thì không ngừng đánh vào đan điền.

Khi những đốm sáng đó tích tới một trình độ nhất định, La Chỉnh liền cảm thấy đan điền của mình có một cảm giác đầy ắp, đây là có chuyện gì? La Chỉnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Phu Nhân Độc Huyết

Khi xuất hiện cảm giác tràn đầy đó, La Chỉnh chợt cảm thấy chân nguyên trong đan điền không ngừng cuộn cuộn, rồi liên tục khuếch tán ra ngoài, căn bản không chịu sự khống chế của La Chỉnh!

“Đây là!” Trên mặt La Chỉnh vui vẻ, thế mà hăn lại đột phá Tiên Thiên Ngũ Trọng.

Đây là do những đốm màu vàng kia ư?

“Hắc hắc, hiểu chưa? Nhóc con.” Giọng khó chịu của Thanh Long đồng thời vang lên: “Đây là ánh sáng tạo hóa của tộc Chân Long ta, rất có hiệu quả với cảnh giới của võ giả.”

Hiện tại việc La Chỉnh cần nhất chính là tăng tu vi, mặc dù tốc độ tu luyện của hăn trong Vân Điện không tính là chậm, nhưng đối với La Chỉnh mà nói thì vẫn là quá chậm!

Cho tới nay, thậm chí hăn còn không có tin tức của La Yên! Đối mặt với thực lực sâu không lường được của Đông Tà Vương, điều này khiến La Chỉnh làm sao không nóng lòng cho được? Tăng tu vi và thực lực lên là nhu cầu bức thiết nhất của hăn lúc này. Tuy hăn thu hoạch tương đối nhiều ở Thử Luyện Giả Chi Lộ, nhưng tu vi cũng không tăng bao nhiêu!

“Ánh sáng tạo hóa này thế mà lại nghịch thiên như thế! Gã Thần Đan Cảnh hậu kỳ kia tiến vào chắc hăn là muốn đột phá qua Thần Đan Cảnh?” La Chỉnh hỏi.

Thanh Long hừ lạnh một tiếng: “Năm mơ! Ánh sáng tạo hóa này chỉ có hiệu quả với Thần Đan Cảnh trở xuống, đối với cường giả Thần Đan Cảnh không có hiệu quả! Hơn nữa nguyên nhân lớn nhất là Thăng Long Đài vừa mới xuất thế, tích lũy mấy ngàn năm rồi nên số lượng ánh sáng tạo hóa rất nhiều, sau khi bị người cướp sạch thì người tới sau cũng chẳng còn bao nhiêu!”

Mỗi lần sử dụng Thăng Long Đài đều phải được tích lũy một khoảng thời gian dài thì mới có thể sinh ra ánh sáng tạo hóa mới, nhưng lúc này đã bị La Chỉnh cướp sạch. Nếu võ giả nào vào sau thì có lên tầng hai chắc cũng chỉ được hai ba điểm ánh sáng tạo hóa thôi, nào thu vào được nhiều ánh sáng tạo hóa giống như La Chỉnh?

Không thể ngờ lúc này La Chỉnh lại có được một cơ duyên lớn bằng trời, đó cũng là nguyên nhân Thanh Long kiên trì bắt La Chỉnh không được chạy trốn.

“Ta hiểu rồi!” Trên mặt La Chỉnh rạng rỡ. Nếu hắn đi thẳng một mạch lên đến đỉnh của Thăng Long Đài này thì thật sự có khả năng đột phá Chiếu Thần Cảnh! Tốc độ tu luyện như thế, quả thật còn chưa từng nghe qua, thật sự là quá dọa người!

Theo nhịp xoay tròn của đan điền La Chỉnh, thần văn trận cũng chậm rãi tiêu tán, tầng thứ hai cứ như vậy mà thông qua.

La Chỉnh không dừng lại, đi nhanh về phía cầu thang lên tầng thứ ba. Ngay lúc La Chỉnh mới vừa đi tới cầu thang tầng thứ ba thì chợt nghe phía dưới truyền đến tiếng cửa lớn mở ra!

“Nguy rồi, có người tiến vào!” Sắc mặt La Chỉnh biến đổi, khả năng lớn nhất là vị thiếu chủ kia đã cho Ứng Long ăn no rồi nên tiến vào Thăng Long Đài.

“Không vội, người cứ theo tốc độ của người mà trèo lên trên là được.” Thanh Long ngược lại có vẻ rất bình tĩnh.

La Chỉnh bước nhanh trên bậc thang tầng thứ ba, đồng thời lại hỏi: “Nhưng tốc độ ta trèo lên có lẽ cũng không nhanh bằng hắc.”

La Chỉnh giết những mãnh thú địa cực đó tốn mất một nén nhang, nhưng nếu là cường giả Thần Đan Cảnh hậu kỳ thì có lẽ chỉ cần vài nhịp thở đã giết sạch sẽ đám mãnh thú địa cực ấy rồi đuổi kịp La Chỉnh.

“Ha ha! Thần văn trận trong Thăng Long Đài dựa theo thực lực người trèo lên mà chế ra, hắc là Thần Đan Cảnh hậu kỳ, như vậy khi gặp phải mãnh thú còn không biết gặp phải loại mạnh hơn người bao nhiêu lần, cho nên không cần lo chuyện hắc sẽ nhanh hơn người!” Thanh Long cười nói.

Nghe xong La Chỉnh mới an tâm, chẳng qua lúc trèo lên hắc còn hơi nghi ngờ một chút nên mới hỏi: “Nếu ánh sáng tạo hóa trong Thăng Long Đài này không thể tăng tu vi của hắc, vì sao hắc còn muốn vào đây?”

“Lên đến đỉnh Thăng Long Đài người sẽ biết!” Thanh Long lại khơi dậy một nút thắt nữa.

Bước vào tầng thứ ba của Thăng Long Đài, hoàn cảnh xung quanh liền trở nên mờ mịt, thay trời đổi đất, lúc này La Chỉnh lại xuất hiện trong một cánh rừng, trong đó có một con trăn to màu vàng đang nằm trên một cây cổ thụ lớn. Nó vừa phát hiện ra La Chỉnh liền nhào về phía hắc!

Mặt La Chỉnh mang ý cười, múa may Huyết Âm Kiếm. Con trăn to màu vàng này trong mắt La Chỉnh chính là ánh sáng tạo hóa, là từng đường sát khí!

Đúng lúc La Chỉnh đang đánh nhau với con trăn to màu vàng thì ở ngoài Thăng Long Đài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ở ngoài Thăng Long Đài, Ứng Long kia ăn no thì lưỡi biếng chiếm cứ đỉnh tháp, lạnh lùng nhìn chăm chú vào ba vị cường giả Thần Đan Cảnh cách đó không xa. Ba cường giả Thần Đan Cảnh này sau khi đưa thiếu chủ nhà mình vào tháp liền nghiêm túc đứng chờ bên ngoài. Chẳng qua đối mặt với một con Ứng Long dữ tợn thì cho dù là ba người họ cũng cảm thấy hơi lo lắng, cho nên bọn họ duy trì một khoảng cách nhất định với Ứng Long kia.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một vệt ánh sao rực rỡ, gần như chiếu sáng nửa bầu trời, mấy vị cường giả Thần Đan Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, trên không trung thì thậm chí còn thấy có mấy con ngựa đang kéo một cỗ xe ngựa chạy xuống phía này!

Mà khi chiếc xe ngựa đi qua bầu trời đã để lại vệt ánh sáng lấp lánh, giống như chiếc xe ngựa này chạy trên vệt sáng đó vậy.

Mấy cường giả Thần Đan Cảnh nhìn thấy chiếc xe ngựa chạy trên bầu trời kia thì sắc mặt lập tức đại biến.

“Không xong! Những người khác cũng phát hiện ra Thăng Long Đài!”

“Xe ngựa này... Là phu nhân Độc Huyết của Huyết Mộc Nhai. Sao giờ? Không ngờ bà ta lại tới!”

“Còn làm gì được? Lão quái vật Hư Kiếp Cảnh thì còn cách nào được? May là thiếu chủ đã vào trong, nếu không lợi ích của Thăng Long Đài này chỉ sợ một chút thôi thiếu chủ cũng không có được!”

Chỉ chốc lát sau, chiếc xe ngựa kia đã tới trên khe núi, dừng lại giữa không trung. Một người phụ nữ xinh đẹp, thân thể uyển chuyển đi ra khỏi chiếc xe ngựa kia. Nhìn qua thì người này vô cùng yêu dã, giơ tay nhắc chân đều quyến rũ, giống như quả táo chín.

Người phụ nữ này chính là phu nhân Độc Huyết của Huyết Mộc Nhai, là sự tồn tại vượt qua cả Thần Đan Cảnh, là cường giả đứng đầu Trung Vực này!

Phu nhân Độc Huyết thản nhiên nhìn thoáng qua Thăng Long Đài kia, dùng giọng điệu mềm mại cười nói: “Thú vị! Ta nói trời Tây Vực có dị tượng, không thể chỉ đơn giản là xuất hiện Tử Lôi Trúc, không ngờ tự mình đi một chuyến mà lại gặp được Thăng Long Đài xuất thế!”

Sau khi nói xong, ánh mắt phu nhân Độc Huyết quét về phía ba vị cường giả Thần Đan Cảnh kia, ngoắc ngoắc tay: “Ba người các người, lại đây cho ta.”

Ba vị cường giả Thần Đan Cảnh kia nghe phu nhân Độc Huyết nói vậy, da đầu nhất thời tê rần, trong lòng vô cùng không tình nguyện. Phu nhân Độc Huyết bề ngoài nhìn xinh đẹp là vậy nhưng thủ đoạn tàn nhẫn làm người ta giận sôi, bọn họ nào dám không đến?

“Các người là người của Quỷ Vương - Tiết gia?” Phu nhân Độc Huyết dịu dàng hỏi.

“Hồi bẩm phu nhân, đúng ạ!” Một vị cường giả Thần Đan Cảnh trong đó nói. Quỷ Vương - Tiết gia chính là thế lực tam phẩm, tuy giữa tam phẩm và tứ phẩm chỉ cách nhau một phẩm cấp, nhưng chênh lệch trong đó lớn biết bao!

Phu nhân Độc Huyết gật gật đầu, cười mỉm nói: “Xem ra thiếu chủ gia tộc các người đã đi vào? Từ lâu đã nghe nói Quỷ Vương - Tiết gia các người có được huyết mạch Long tộc, giờ này thì chắc lời đồn kia không phải là giả rồi!”

“Thiếu chủ nhà ta đúng là đã tiến vào Thăng Long Đài.” Một võ giả Thần Đan Cảnh trong đó nói: “Thăng Long Đài này được dùng ngọc bội

Long Hành của thiếu chủ nhà ta mở ra, cho nên Thăng Long Đài này là của Quỷ Vương - Tiết gia chúng ta...”

Võ giả Thần Đan Cảnh này còn chưa dứt lời, phu nhân Độc Huyết đã vươn tay ra nhẹ nhàng lật một cái, trong tay có thêm một cái ngọc bội Long Hành: “Người nói ngọc bội Long Hành này sao? Ta cũng có đây! Xem ra Thăng Long Đài này phải là của Huyết Mộc Nhai ta mới đúng!”

Nói xong, phu nhân Độc Huyết thản nhiên nhìn Ứng Long, ứng phó với Ứng Long mặc dù có chỗ phiền toái, nhưng phu nhân Độc Huyết muốn đuổi nó đi thì cũng không phải việc gì khó.

“Phu nhân Độc Huyết...” Tên võ giả Thần Đan trung kỳ kia có chút không cam lòng, nhưng phu nhân Độc Huyết thản nhiên nhìn hắn một cái, hắn liền ngoan ngoãn câm miệng. Thế giới võ giả là thế, có thực lực thì nói lý, không có thực lực thì đến rắm cũng chẳng bằng!

Thăng Long Đài dù đối với tông môn hay đối với gia tộc cũng đều bảo vật vô cùng hữu dụng! Bởi vì cách một khoảng thời gian tháp này liền sinh ra ánh sáng tạo hóa, rất có lợi cho đệ tử trong môn! Tuy La Chỉnh nhanh chân đến trước nên lấy lượng lớn ánh sáng tạo hóa, nhưng chỉ cần một khoảng thời gian nhất định thì ánh sáng tạo hóa trong đó liền tái sinh!

Lúc này Ứng Long bò trên Thăng Long Đài, một đôi mắt rồng nhìn chăm chăm phu nhân Độc Huyết, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được uy hiếp khi xuất hiện cùng Thăng Long Đài từ trước tới nay.

Nhưng ngay lúc phu nhân Độc Huyết tự hỏi xem nên làm thế nào để lấy được Thăng Long Đài thì giữa không trung bỗng nhiên truyền đến từng đợt tiếng quạ kêu, thậm chí trên trời có cả một đàn quạ đen lớn che lấp mặt trời mà bay qua đây.

Nhìn thấy đàn quạ đen lớn này, sắc mặt phu nhân Độc Huyết lập tức trầm xuống, dùng chất giọng âm u nói: “Lão già Hắc Nha này, lần nào cũng

phải đến góp vui!”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Tranh Đoạt

Tốc độ bay của mấy con quạ đen kia rất nhanh, vừa này còn bay ở phía chân trời vậy mà chỉ trong nháy mắt đã đến trên khe núi này rồi.

“Ha ha ha, phu nhân Độc Huyết, hình như trước khi người đến đã có người nhanh chân đến trước rồi!” Đứng trên đám quạ đen đấy là một gã đàn ông đeo mặt nạ quý màu đen nhìn không rõ tuổi tác, nhưng nếu như phu nhân Độc Huyết đã gọi một tiếng lão già, thì hẳn là người này cũng đã sống không ít năm rồi.

“Vậy thì sao nào? Ta phát hiện ra Thăng Long Đài trước người, đến trước được trước, theo lý thì Thăng Long Đài này thuộc về ta hết!” Phu nhân Độc Huyết lạnh lùng nói.

Hắc Nha cười hắc hắc: “Phu nhân Độc Huyết, cũng thiệt cho người là một trong những cường giả đứng đầu Trung Vực, từ khi nào đã nói đến chuyện đến trước đến sau?”

“Cho dù không nói đến thứ tự trước sau thì người cho rằng ta sợ mấy con quạ đen này à?” Phu nhân Độc Huyết lạnh lùng nói.

Ba vị võ giả Thần Đan Cảnh của Quỷ Vương - Tiết gia nghe cuộc đối thoại của hai nhân vật lớn này thì lập tức thở dài trong lòng, sợ là Thăng Long Đài này, Tiết gia bọn họ không được chia cho chén canh nào rồi, chỉ hy vọng thiếu chủ nhà bọn họ có thể lấy được kỳ ngộ trong Thăng Long Đài!

Ngay vào lúc phu nhân Độc Huyết và Hắc Nha đang đấu võ mồm với nhau thì ở nơi chân trời cách đó không xa, bỗng nhiên vang lên một tiếng rống ngâm!

“Grào, grào, grào!”

Một con Giao Long cực lớn đang uốn lượn vòng quanh, bay về hướng bên này.

“Giao Long?” Mặt phu nhân Độc Huyết biến sắc.

“Không đúng, ta không cảm nhận được sức sống của con Giao Long này, hình như đây là một con rối Giao Long!” Vì Hắc Nha đang đeo mặt nạ nên không thể nhìn rõ vẻ mặt của lão ta.

Con Ưng Long trên Thăng Long Đài nghe thấy tiếng rống của Giao Long thì cũng bất ngờ phát ra tiếng rống ngâm! Có vẻ tiếng rống này hơi không cam lòng, hình như hôm nay có quá nhiều cường giả đến, cho dù là sinh vật mạnh mẽ như Ưng Long đây cũng cảm thấy căng thẳng.

Đợi đến khi con Giao Long kia bay đến gần thì thấy miệng rống mở ra, có ba người xuất hiện từ trong miệng Giao Long, người dẫn đầu tất nhiên là Tiểu Điện hiện đang giữ chức điện chủ Vân Điện.

Trải qua một tháng bế quan, khí chất của Tiểu Điện đã có thay đổi bất ngờ. Tiểu Điện tán công chín lần, mỗi lần tu luyện lại đều không gặp phải bình cảnh, vì vậy tốc độ tu luyện vô cùng nhanh, chỉ vùn vùn có một tháng đã từ Chiêu Thần Cảnh tiến thẳng vào Thần Đan Cảnh!

“Vân Điện! Ninh Vũ Điện! Con rối Giao Long này... lấy từ đâu ra vậy?” Hắc Nha hỏi.

Phu nhân Độc Huyết đứng bên cạnh cũng lộ ra vẻ hâm mộ. Bọn họ thân là tông chủ tông môn tứ phẩm, tất nhiên cũng biết rõ tầm quan trọng

của con rối Giao Long này. Nếu như xảy ra chiến tranh giữa các tông môn, chắc chắn con rối Giao Long này hoàn toàn có thể thay đổi chiến cuộc, chính là vũ khí chiến lược!

Ninh Vũ Điệp cười hì hì: “Không nói cho các người biết! Trừ khi các người nhường Thăng Long Đài lại cho ta!”

Nhường Thăng Long Đài lại chắc chắn là chuyện không thể nào. Ở đây đều là các tông chủ tông môn tứ phẩm, đối với bọn họ Thăng Long Đài là thứ nhất định phải có, nhưng mà Ninh Vũ Điệp vừa mới mở miệng, Hắc Nha và phu nhân Độc Huyết đều cảm thấy áp lực.

Bọn họ không dám đối xử với Ninh Vũ Điệp như võ giả Thần Đan Cảnh thông thường. Cứu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh mà Ninh Vũ Điệp tu luyện mạnh mẽ thế nào, bọn họ đều biết rất rõ, chỉ cần tu vi của nàng khôi phục thì thực lực chỉ mạnh hơn chứ không hề kém hai người bọn họ, hơn nữa trong Vân Điện vẫn còn một lão quái vật tọa trấn!

Nhưng mà nhường Thăng Long Đài này lại theo lời Ninh Vũ Điệp thì rõ ràng là chuyện không thể nào, hơn nữa để xem hôm nay mọi người thỏa thuận vấn đề này như thế nào.

Đúng lúc người của Vân Điện vừa mới đến thì ở phía chân trời lại có một chiếc thuyền lớn lao xuống đây. Quỹ đạo chuyển động của con thuyền lớn này lại càng quỷ dị hơn, giống như đang liên tục dịch chuyển tức thời, từ trong không gian này nhảy sang một không gian khác.

Ninh Vũ Điệp bĩu môi: “Biết ngay là đám nhóc Hư Linh Tông kia cũng tới thò một chân vào mà!”

Sau khi chiếc thuyền lớn kia dừng lại thì có đến bảy người bay từ trên thuyền xuống! Bảy người này mặc áo xanh, dung mạo, cử chỉ, nét mặt gần như giống nhau như đúc, đây là Hư Linh Thất Tử⁽¹⁾ của Hư Linh Tông!

(1) Bảy người con của Hư Linh.

“Lão tông chủ của Hư Linh Tông không đến, lại phái Hư Linh Thất Tử đến đây.” Hắc Nha thở dài một hơi.

Hư Linh Thất Tử này chính là thai bảy, tâm linh tương thông lẫn nhau. Nếu đơn độc từng người thì Hắc Nha vẫn có thể đối phó, nhưng gặp Hư Linh Trận do bảy người này tạo thành thì còn lâu lão ta mới là đối thủ của bọn họ.

Sau khi Hư Linh Thất Tử xuống khỏi thuyền lớn thì báỉ Ninh Vũ Điệp, Hắc Nha và phu nhân Độc Huyết một cái, lễ nghĩa đầy đủ theo cấp bậc! Với tư cách là tông môn ngũ phẩm duy nhất ở Trung Vực, nhưng Hư Linh Tông lại vô cùng khiêm tốn, ít khi xuất hiện.

Bảy người bọn họ đứng hết sang một bên, đến nói thêm một câu thừa thãi cũng không có, nhưng Hư Linh Tông xuất hiện vào lúc này thì rõ ràng là đến vì Thăng Long Đài! Hư Linh Tông có thực lực mạnh nhất thì không cần nói nhiều lời.

“Chỉ một Thăng Long Đài thôi mà, sao mũi người nào người nấy lại thính như thế...” Hắc Nha lau cái mũi đang đeo mặt nạ, có chút buồn bực mà nói.

“Cái gì gọi là chỉ một Thăng Long Đài thôi? Vậy Hắc Nha người tới nơi này làm gì? Người cứ rời đi là được rồi!” Phu nhân Độc Huyết đứng bên cạnh vặn lại một câu.

“Dựa vào cái gì mà ta phải đi? Nếu không hay là chúng ta đánh một trận trước đi?” Hắc Nha lạnh lùng nói.

Phu nhân Độc Huyết lại nhìn chăm chăm Hắc Nha: “Hắc Nha, người muốn phát động chiến tranh tông môn?”

Trong Trung Vực có rất nhiều tông môn, cũng có vô số đất nước, nhưng mà cho dù là tông môn nào thì phần lớn đều vượt qua những đất nước kia, nếu xảy ra chiến tranh giữa các tông môn thì còn đáng sợ hơn chiến tranh giữa các nước! Trăm họ lầm than, máu chảy thành sông!

Trong Trung Vực đã từng trải qua loạn thế, có điều từ khi mấy đại tông môn tứ phẩm và Hư Linh Tông xuất hiện thì thế cục hiện nay ở Trung Vực lại càng vững chắc hơn.

Lời nói của phu nhân Độc Huyết lập tức khiến Hắc Nha cứng lại. Thật ra mấy đại tông môn tứ phẩm cũng đang ra sức đuổi theo sau lưng Hư Linh Tông, giống như Vân Điện đang liên tục vùng lên vậy. Nếu Ninh Vũ Điệp có thể tu luyện thành công nốt một trọng thiên cuối cùng của Cửu Thiên Huyền Nữ Tâm Kinh thì rất có thể sẽ dẫn Vân Điện bước vào hàng tông môn ngũ phẩm!

Vì vậy thoát nhìn những thế lực ở Trung Vực này vô cùng vững chắc, nhưng trên thực tế chẳng qua là loại cân bằng tế nhị mà thôi. Một khi trạng thái cân bằng này bị đánh vỡ, xảy ra chiến tranh tông môn là chuyện không thể nào tránh được.

Chỉ một lát sau, đến người của Huyền Âm Quán cũng tới...

Cuối cùng chỉ có Ninh Vũ Điệp tươi cười tự nhiên nói: “Xem ra chúng ta phải ngồi xuống nói chuyện thật tốt mới được!”

La Chỉnh không biết rõ lắm những thay đổi đang xảy ra bên ngoài, giờ phút này thật ra hắn đang vui như mở cờ trong bụng, bên trong Thăng Long Đài này, hắn cứ không ngừng chém giết từng tầng từng tầng một, liên tục hấp thụ ánh sáng tạo hoá và sát khí.

Thăng Long Đài này chỉ vừa mới xuất thế nên ánh sáng tạo hoá tích trữ không biết mấy nghìn năm đang hoà nhập vào đan điền La Chỉnh từng chút một, khiến cho đan điền của hắn ngày càng vững chắc, mượt mà hơn,

tu vi lại càng tăng thẳng một mạch. Vào lúc đến tầng thứ tư của Thăng Long Đài, hắn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên Cửu Trọng, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Tiên Thiên Đại Viên Mãn!

Cho đến nay, căn cơ của La Chỉnh vẫn vô cùng vững chắc, cũng bởi vì căn cơ vững chắc hơn so với người thường nên tốc độ tăng trưởng tu vi không theo kịp những võ giả khác, nhưng một khi bộc phát thì tốc độ lại nhanh hơn không biết bao nhiêu lần!

Từ khi bước vào con đường võ đạo đến nay, La Chỉnh chưa từng hài lòng sung sướng đến thế bao giờ.

Có điều hắn càng trèo lên tầng cao hơn của Thăng Long Đài thì độ khó của mỗi tầng cũng không ngừng tăng lên.

Lúc ở tầng thứ tư, La Chỉnh còn có thể sử dụng Huyết Âm Kiếm để đối phó, nhưng ở tầng thứ năm của Thăng Long Đài lại là một đại quân tinh nhuệ, phải lên đến hơn cả nghìn người.

Đối mặt với đại quân tinh nhuệ này, chỉ một thanh Huyết Âm Kiếm của La Chỉnh thì khó có thể ứng phó nổi, không thể không dùng Yêu Dạ. Yêu Dạ vung vẩy cự kiếm giống như chuyên được sinh ra để giết chóc, mỗi lần vung thanh kiếm lớn đó lên là có thể nhìn thấy đám người bị cắt thành hai đoạn, hoặc là bị ép thành bánh thịt.

Cùng lúc đó, khí tức Sát Lục và từng đốm ánh sáng tạo hoá cũng nhanh chóng tụ vào trong thân thể La Chỉnh!

“Tầng thứ năm, thông qua!”

Không thềm nghĩ ngợi thêm nữa, La Chỉnh liền đi thẳng lên tầng thứ sáu của Thăng Long Đài.

Khi hần vừa lên đến tầng thứ sáu thì lại thấy ở đây trống không, thần văn trận của tầng thứ sáu này cũng không bị kích phát.

“Là tầng cao nhất à?” La Chỉnh dường như chưa thoả mãn, lúc này hần đã đến cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ kém một chút nữa là có thể bước vào Chiếu Thần Cảnh rồi!

“Hắc hắc, cuối cùng trèo lên tới đỉnh rồi.” Thanh Long vẫn luôn không nói gì thể mà giờ này lại mở miệng.

La Chỉnh nhìn thoáng qua hoàn cảnh, phát hiện trên vách đá nghiêng của tầng cao nhất có một bức thần văn hình tròn, sau đó hần hỏi: “Người vẫn chưa nói cho ta biết, vì sao phải trèo từ dưới đáy lên?”

Tên thiếu chủ Thần Đan Cảnh hậu kỳ kia vẫn đang đuổi theo sau hần từng tầng một, nếu như trèo lên tới đỉnh rồi lại không có đường ra, thì nghĩ cũng biết được kết quả của hần rồi đó!

“Cứ làm theo lời ta nói, tới gần bức thần văn hình tròn kia đi!” Thanh Long dặn dò.

La Chỉnh gật đầu, đi về phía vách đá nghiêng, đứng bên dưới thần văn hình tròn.

Vừa mới dừng lại thì một tia linh hồn của Thanh Long đã nhập vào trong thần văn này, sau đó lại thấy thần văn từ từ chuyển động, rồi có một vầng sáng chiếu xuống La Chỉnh!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Thượng Giới

Trong nháy mắt lúc vầng sáng này bao phủ lấy bản thân, La Chính chợt nghe thấy sau lưng truyền tới một đợt tiếng bước chân, rõ ràng là tên thiếu chủ Thần Đan Cảnh hậu kỳ kia đã xông lên tới tầng sáu rồi!

Nhưng mà dưới sự chiếu rọi của vầng sáng này, La Chính cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể giống như hoá thành tro tàn, trở thành vô số khối thật nhỏ mà độc lập, thân hình của hắn không ngừng nhạt dần, giống như một làn khói xanh đang từ từ tiêu tán.

“Người!” Tên thiếu chủ Tiết gia này đã lên kế hoạch từ rất lâu, vậy mà lại bị La Chính nhanh chân chiếm mất, hắn đau khổ đuổi theo sau từng tầng một, nhưng lại thua ở nước cờ cuối cùng, chính mắt thấy La Chính tặng cho hắn một nụ cười xán lạn rồi thân hình từ từ biến mất trong vầng sáng.

Mà trước khi La Chính biến mất, một luồng linh hồn của Thanh Long cũng chui thẳng ra, lặng lẽ thay đổi một chút hoa văn trên vòng tròn thần văn kia!

Trong nháy mắt La Chính biến mất, bỗng nhiên trên đỉnh của Thăng Long Đài này xuất hiện một luồng sáng màu trắng, bắn thẳng lên bầu trời. Luồng sáng này xuyên qua những tầng mây dày đặc, xuyên qua những đợt gió mạnh mẽ, xuyên qua cả tầng không gian chằng chịt những vết nứt, cuối cùng tiêu tán ở phía chân trời.

“Ồ! Không ngờ tên thiếu chủ Tiết gia này lại đi được!” Ánh mắt của phu nhân Độc Huyết đập dờn, khi nhìn về phía Thăng Long Đài cũng lập

tức nhiệt tình hẳn lên.

Tương truyền rằng Thăng Long Đài này thật ra là điểm truyền tống mà tộc Chân Long xây dựng trong hàng tỉ Đại Thế Giới! Thông qua điểm truyền tống này có thể tiến thẳng vào Thượng Giới! Xem ra lời đồn này là sự thật!

Chỗ Đại Thế Giới này của La Chỉnh, do một số nguyên nhân đặc biệt nên bây giờ không còn cách nào để phi thẳng nữa, cho dù có vượt qua Cửu Hư Lô Kiếp thì vẫn không có cách nào để phi thẳng như trước! Đã qua vạn năm, vẫn chưa ai có thể phi thẳng lên Thượng Giới!

Nguyên nhân trong đó thì không ai biết được.

Sở dĩ Thăng Long Đài bị mấy tông môn tứ phẩm, ngũ phẩm này nhìn trúng, một mặt là vì có thể trợ giúp đệ tử tăng cao tu vi! Ánh sáng tạo hoá của tộc Chân Long còn nghịch thiên hơn so với mấy thứ đan dược giúp nâng cao tu vi, hơn nữa lại không có bất cứ tác dụng phụ nào!

Mặt khác, với tư cách là một con đường thông lên Thượng Giới, nếu mượn được đường Chân Long trong Thăng Long Đài thì có thể đặt chân lên Thượng Giới rồi! Rất nhiều cường giả đứng đầu cho dù đã vượt qua Cửu Hư Lô Kiếp nhưng lại không cách nào đột phá được tu vi, dù tuổi thọ có tăng lên mấy nghìn năm thì cuối cùng vẫn phải buồn bực sầu não mà chết, hoá thành bụi đất, bị nhấn chìm trong con sông dài lịch sử...

Tuổi thọ là thứ nhân loại vĩnh viễn không có cách nào vượt qua, chỉ có phi thẳng lên Thượng Giới mới có thể theo đuổi một cấp độ sinh mệnh cao hơn. Hầu như tất cả võ giả đều không thể bỏ qua sự hấp dẫn này.

Vừa rồi phu nhân Độc Huyết biết rõ thiếu chủ Tiết gia đã vào trong Thăng Long Đài, vì vậy giờ phút này nhìn thấy luồng sáng bắn về phía chân trời, cũng cho rằng người rời đi là thiếu chủ Tiết gia chứ không ngờ rằng, thiếu chủ Tiết gia vẫn còn đang buồn bực ở tầng thứ sáu!

“Kỳ quái, rốt cuộc là chỗ nào không đúng?” Thiếu chủ Tiết gia này đã đặt ngọc bội Long Hành lên thần văn hình tròn, thế nhưng lại không cách nào khởi động được nó!

“Rõ ràng lúc này tên nhóc kia đã được truyền tống đi, hơn nữa hắn vốn không có ngọc bội Long Hành trong tay! Tại sao bây giờ đến ta thì lại không được!” Mặt thiếu chủ Tiết gia đầy vẻ phiền muộn, tất nhiên hắn không biết rằng trong nháy mắt La Chính rời khỏi nơi này, Thanh Long đã lặng lẽ thay đổi thần văn này một chút.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, thiếu chủ Tiết gia tháo ngọc bội hình rồng từ trên vách đá nghiêng xuống, trong nháy mắt lúc hắn vừa mới tháo ra, trong thần văn hình tròn kia lại tràn ra ánh sáng.

“Thành công rồi!” Vẻ mặt thiếu chủ Tiết gia vui vẻ, hắn vội vàng chui vào trong luồng sáng kia, chỉ một lát sau thân hình của hắn cũng bắt đầu mờ dần, cả người biến thành một cái bóng mờ nhạt, biến mất không thấy đâu nữa.

Đám người Ninh Vũ Điệp nhìn thấy luồng sáng trên đỉnh Thăng Long Đài lại phát sáng thêm lần nữa, trên mặt đều hiện ra vẻ kỳ quái. Vừa rồi không phải mới có một người truyền tống đi à, sao giờ lại có thêm một luồng sáng nữa?

Chỉ có trên mặt ba vị võ giả Thần Đan Cảnh của Tiết gia mới toát ra vẻ vui mừng, xem ra thiếu chủ cũng thành công rồi! Tất nhiên ba người biết rõ, luồng sáng thứ nhất hắn là tên nhóc kỳ quái chui vào Thăng Long Đài lúc trước mà không phải thiếu chủ Tiết gia bọn hắn, lúc đó ba người vốn còn có chút lo lắng, bây giờ nhìn thấy luồng sáng kia mới thấy yên tâm... Cho dù bọn hắn không giành được Thăng Long Đài này, nhưng nếu có thể đưa thiếu chủ nhà mình lên Thượng Giới rèn luyện một phen cũng là chuyện tốt, chỉ cần thiếu chủ đột phá Hư Kiếp Cảnh thì có thể dẫn Tiết gia từ tam phẩm vào tứ phẩm!

Ai ngờ ánh sáng trên đỉnh Thăng Long Đài vừa loé lên một cái thì bỗng nhiên có một người bị phun ra khỏi ánh sáng, người đó vô cùng chật vật, lộn mấy vòng trên không trung, rất vất vả mới ổn định được thân hình của mình, đánh giá bốn phía: “Ta đang ở đâu!”

“Thiếu, thiếu chủ...” Một vị võ giả Thần Đan Cảnh của Tiết gia kêu lên.

Đến lúc này tên thiếu chủ Tiết gia kia mới hiểu rằng hắn đã truyền tống thất bại. Sau khi trải qua trăm cay nghìn đắng sao hắn lại không biết mình bị tên nhóc kia đùa bỡn cơ chứ! Thiếu chủ Tiết gia không nén được lửa giận trong lòng, lớn tiếng nổi giận mắng: “Sao lại không thành công được chứ! Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra!”

“Thiếu chủ, bọn họ...” Tên võ giả Thần Đan Cảnh kia nhắc nhở thiếu chủ Tiết gia.

Thiếu chủ Tiết gia ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt lập tức sợ hãi, trên đỉnh đầu của hắn lại bất ngờ có mấy vị cường giả Hư Kiếp Cảnh đang lơ lửng...

Hắc Nha cúi đầu, hỏi thiếu chủ Tiết gia: “Nhóc con, người vừa mới truyền tống đi là ai?”

Tên thiếu chủ Tiết gia này, có lẽ đối với võ giả Tiên Thiên Cảnh và Chiều Thần Cảnh mà nói chính là một sự tồn tại giống như thần thánh, nhưng đứng trước mặt một đám cường giả mạnh nhất Trung Vực này thì lại giống như một con dê đang đợi bị làm thịt, không có chút khả năng phản kháng nào.

Vì vậy thiếu chủ Tiết gia thành thành thật thật trả lời: “Được truyền tống đi trước đó là một tên Tiên Thiên Cảnh! Ta không biết hắn, kết quả lại bị hắn vượt lên trước mất!” Nói xong, trên mặt thiếu chủ Tiết gia toát ra vẻ bi phẫn, hắn thật sự không nghĩ ra tên tiểu tử kia đã động tay động chân cái gì, sao hắn có thể đi, nhưng bản thân mình lại không cách nào đi được.

“Tiên Thiên Cảnh?” Ninh Vũ Điệp nhướng mày, tên Tiên Thiên Cảnh này đúng là quyết đoán, cho dù là cường giả Hư Kiếp Cảnh bọn hắn có muốn đi cũng phải chuẩn bị thật tốt một phen, không ngờ rằng người truyền đi hôm nay lại là một tên Tiên Thiên Cảnh.

Ninh Vũ Điệp không biết rõ hướng đi của La Chỉnh, tất nhiên không thể đoán là La Chỉnh được, dù sao võ giả trong thiên hạ này nhiều biết bao nhiêu? Trong hơn mấy chục, mấy trăm triệu võ giả, chắc chắn không hề ít võ giả là Tiên Thiên Cảnh, tất nhiên sẽ khó mà tưởng tượng ra lại có sự trùng hợp đến vậy.

Kỳ quái thì kỳ quái, có điều mấy vị tông chủ đại tông môn ở đây quan tâm nhất chính là việc sở hữu Thăng Long Đài này.

Lại thấy phu nhân Độc Huyết nói: “Chuyện này, nhất định là phải ngồi xuống nói cho rõ ràng. Có điều trước đó, không phải chúng ta nên xử lý xong con Ưng Long kia trước sao?”

“Grào...” Linh trí của con Ưng Long này không thấp, thân là thú bảo vệ Thăng Long Đài, lập tức nó đã có một loại dự cảm chẳng lành, đối diện với mấy vị cường giả tuyệt thế này, cho dù nó có muốn chạy trốn thì tính mạng cũng có chút gay go...

La Chỉnh cảm thấy bản thân bị vây trong hư không, mỗi một tế bào trong thân thể đều hoá thành từng khối nhỏ bé nhất, lấy tốc độ nhanh nhất mà lao như điên.

Trong hư không này La Chỉnh thậm chí còn quên mất thời gian, càng không có khả năng biết mình đang ở nơi nào.

Hồi lâu sau, La Chỉnh mới cảm nhận được thân thể của mình giống như một bức tranh đang được chấp vá, bắt đầu ghép lại từng chút từng chút một, cuối cùng thân thể của hắn bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, đến đích rồi.

Chỗ này... là chỗ nào?

Lọt vào tầm mắt La Chỉnh là một toà thành trì màu xanh, còn sau lưng hẳn là một hàng truyền tống trận! Hẳn quay đầu nhìn lại, những truyền tống trận này xếp thành một hàng, lúc nhúc kéo thẳng đến cuối tầm mắt, tùy tiện tính toán một chút thì chỉ sợ có đến hơn mười vạn truyền tống trận!

“Sao lại có nhiều truyền tống trận như vậy?” Nhìn thấy nhiều truyền tống trận như thế đã khiến La Chỉnh bị rung động rồi.

Trong Đại Thế Giới của La Chỉnh, muốn xây dựng một cái truyền tống trận cần phải tốn không ít đá chân nguyên cực phẩm, thế nhưng nơi đây lại có hơn mười vạn cái truyền tống trận, số lượng này cũng khoa trương quá rồi nhỉ?

Ai ngờ Thanh Long lại không cho là đúng, nói: “Hắc! Mỗi cái truyền tống trận này ứng với một Thăng Long Đài, người cảm thấy mười vạn cái truyền tống trận này là rất nhiều, nhưng thật ra đây chỉ là một phần của tộc Chân Long chúng ta thôi. Bởi vì toà thành này là toà thành được xây dựng chuyên cho Nhân tộc có Long mạch như các người! Đây cũng coi như một phần của Nhân tộc các người...”

Tộc Chân Long cũng không phải chỉ có Long tộc, mà Nhân tộc Long mạch cũng thuộc về tộc Chân Long. Trong cơ thể những Nhân tộc Long mạch này chất chứa tinh huyết của Chân Long, cũng có thể tu luyện công pháp mạnh nhất của Long tộc, thậm chí trong Nhân tộc Long mạch này cũng có cường giả có thể so với Chân Long!

Tộc Long mạch này tồn tại rất nhiều dưới Hạ Giới, vì vậy Long tộc mới xây dựng nhiều Thăng Long Đài làm thành một lối đi phi thẳng lên Thượng Giới cho bọn họ.

Đây cũng là lý do vì sao những cường giả đứng đầu Trung Vực lại hy vọng có thể mượn Thăng Long Đài để lên Thượng Giới. Dù sao Thăng

Long Đài cũng được tính là một con đường tắt do tộc Chân Long xây dựng.

La Chỉnh quan sát một lát rồi đi về phía thành trì màu xanh trước mắt, lúc này mấy tên thị vệ mặc quần áo màu xanh cũng cười một loại quái thú nửa người nửa chim, vây quanh La Chỉnh.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Giam Giữ

Thực lực của đám thị vệ này, La Chỉnh lại không nhìn rõ được trình độ.

Sau khi vây La Chỉnh lại, gã thị vệ cầm đầu ngồi trên lưng con quái thú nửa người nửa chim lạnh lùng đánh giá La Chỉnh: “Không phải người của tộc ta, nhưng lại dùng Thăng Long Đài. Bắt lấy hắn, giam một nghìn năm rồi mới thả!”

Sau khi gã thị vệ cầm đầu nói xong, trong tay mấy gã thị vệ sau lưng liền xuất hiện một quả cầu nhỏ màu xanh biếc, những quả cầu nhỏ này thả ra từng sợi tơ màu xanh, ập tới bao phủ lấy La Chỉnh, trói hắn lại cực kỳ chặt chẽ.

Sau đó đội thị vệ này kéo theo La Chỉnh lao nhanh vào trong thành trì màu xanh kia.

Từ đầu tới cuối, không cho La Chỉnh có cơ hội để giải thích.

Giam giữ một nghìn năm, trò đùa này hơi lỗ rồi đấy! Trên mặt La Chỉnh lộ ra nụ cười khổ: “Thanh Long, tộc Chân Long các người hình như không được thân thiện lắm!”

“Hắc hắc. Trong người người không có máu của tộc Chân Long chúng ta, nên không được tính là tộc nhân của tộc Chân Long dưới Hạ Giới. Tự tiện sử dụng Thăng Long Đài để lén lút đi lên nên tất nhiên phải bị trừng phạt. Bình thường là sau khi giam một nghìn năm sẽ trục xuất người đi.”

Thanh Long không cho là đúng nên cười cười nói: “Quy định này năm đó do chính ta định ra đấy!”

Tộc Chân Long chính là một chủng tộc khổng lồ, trong đó có Chân Long, cũng có các chủng tộc có được huyết mạch Long tộc khác, ví như Nhân tộc Long mạch chứa tinh huyết Long tộc, trong tộc Chân Long cũng được xem như một chủng tộc mạnh mẽ.

Trong đó có không ít chủng tộc đều ở Hạ Giới, vì vậy tộc Chân Long mới xây dựng vô số Thăng Long Đài rải rác dưới Hạ Giới như vậy. Những Thăng Long Đài này chính là dùng để tộc nhân của tộc Chân Long phi thăng lên, nếu như có tộc khác mượn dùng Thăng Long Đài để phi thăng thì sẽ phải trả cái giá lớn là bị “giam giữ một nghìn năm”.

Điều buồn cười chính là tên thiếu chủ Tiết gia Thần Đan Cảnh kia còn định mượn dùng Thăng Long Đài này, mà không biết Thanh Long đã thay đổi thần văn trên Thăng Long Đài. Có điều, Thanh Long ngăn cản hãn truyền tống, nhưng thật ra là đã cứu hãn một mạng. Bởi vì cho dù là Thần Đan Cảnh thì tuổi thọ cũng chỉ có bảy tám trăm năm mà thôi.

Nghe nói như thế, La Chính lại càng bó tay. Hiện tại tuổi thọ của hãn cũng chỉ có vài chục năm, hơn nữa lấy tu vi lúc này của hãn thì tối đa cũng chỉ sống được hai ba trăm năm là cùng, một nghìn năm sau thì chỉ sợ đến hài cốt cũng chẳng còn.

“Yên tâm! Tộc Chân Long là nhà của ta, mặc dù vì có vài nguyên nhân nên ta không thể lộ diện trực tiếp được, nhưng mà có ta ở đây, sao lại để cho người chịu thiệt được?” Thanh Long thần nhiên nói.

Lời Thanh Long nói cũng khiến La Chính thoáng yên tâm hơn.

Dưới sự lôi kéo của đám thị vệ, La Chính nhanh chóng tới gần toà thành khổng lồ kia. Tòa thành này lớn đến mức khiến La Chính khó có thể

tường tượng, chỉ là một bức tường thành mà lại đồ sộ giống như một ngọn núi!

Trên tường thành này được vẽ những đường vân cực lớn, mỗi một đường vân đều dài đến hơn vài dặm, đan xen vào nhau, tạo thành một hoa văn thật phức tạp.

“Đây là... thần văn! thần văn lớn như vậy? Không phải là người vẽ đây chứ?” La Chỉnh nhìn hoa văn trên tường thành hỏi.

Thanh Long khinh thường nói: “Hắc! Một toà thành xa xôi của Nhân tộc Long mạch chuyên tiếp đón những tộc nhân dưới Hạ Giới, có tư cách gì để ta phải ra tay? Đừng nói là toà thành này, cho dù là chủ thành của Nhân tộc Long mạch cũng không có tư cách này!”

Nói tới thực lực chân chính, có lẽ Thanh Long cũng không được tính là đứng đầu trong tộc Chân Long, nhưng mà nói về thần văn thì Thanh Long lại có sự kiêu ngạo từ trong cốt tủy. Nó biết vẽ trận pháp Đại Thiên Trân Lung, chính là trận pháp để bảo vệ những nơi quan trọng của tộc Chân Long! Trong cả Chân Long giới này, số lượng thành trì giống thế này không biết có bao nhiêu cái, sao nó phải ra tay?

Chỉ một lát sau, đám thị vệ kia đã mang La Chỉnh vào cổng thành.

Đi thẳng một đường xuyên qua nội thành, La Chỉnh cẩn thận quan sát từng người trong thành này. Phần lớn những người ở đây La Chỉnh hoàn toàn không nhìn ra tu vi, chỉ có một ít người hãn miễm cường có thể phân biệt được, chính là Chiếu Thần Cảnh, thậm chí còn có cường giả Thần Đan Cảnh, rõ ràng Nhân tộc Long mạch này có được bí pháp nào đó để che giấu tu vi của mình. Nhưng hãn cũng biết rõ, không thể nghi ngờ là tu vi của những người này cao đến đáng sợ.

Đi xuyên qua thành trì này một lúc lâu, cuối cùng cũng đi vào một toà nhà gần cũ nát. Vừa vào trong đó, La Chỉnh nhìn thấy một hàng song sắt

màu đen u ám, giờ thì hắt mới hiểu ra, nơi này là ngục giam.

Sau đó La Chỉnh bị nhét vào trong một gian phòng giam gần bên ngoài, cửa sắt phòng giam đóng lại đánh “ầm” một tiếng.

Trong phòng giam này giam giữ không ít người, đứng lè tè tản ra xung quanh, hoặc đứng hoặc nằm, hoặc ngồi xuống khoanh chân tu luyện.

La Chỉnh tùy tiện đánh giá qua một lượt, hình như loại tu vi nào cũng có, Chiêu Thần Cảnh, Thần Đan Cảnh, thậm chí còn có cường giả Hư Kiếp Cảnh cũng bị nhốt vào giống thế. Những võ giả này cũng không phải người của Trung Vực, hẳn là đến từ nghìn nghìn vạn vạn Hạ Giới, chỉ sợ ở Đại Thế Giới của mình, bọn hắn cũng là bá chủ một phương.

“Những người này, có lẽ cũng giống như mình, đều là người vượt qua Thăng Long Đài trái phép. Cường giả lợi hại như vậy mà vẫn bị giam một nghìn năm!” La Chỉnh cũng lắc đầu, xem ra nếu không có dòng máu của tộc Chân Long, muốn thông qua Thăng Long Đài để đến đây trái phép thì nhất định là một ý tưởng dở tệ.

Ở Hạ Giới, có thể nói Hư Kiếp Cảnh đã là người hùng chiếm cứ một phương rồi, nhưng sau khi phi thăng đến đây thì cũng chỉ có thể thành thật bị giam giữ một nghìn năm giống như một con mèo con biết nghe lời vậy. Cái quy định Thanh Long đặt ra năm đó đúng thật là...

“Làm sao bây giờ? Dẫn ta quay về nhà, hẳn là người có thể nghĩ ra cách đúng không?” La Chỉnh hỏi.

Thanh Long cười nhàn nhạt, dùng giọng điệu bày mưu tính kế nói: “Lấy một tờ giấy ra, còn có mực nước đã pha xong!”

La Chỉnh gật đầu, theo yêu cầu của Thanh Long mà mang vật liệu mực nước đã pha xong từ trước ra, lại lấy một lá bùa dùng để vẽ thần văn ra trải trước mặt mình, sau đó hắn nâng bút phù văn trong tay lên. Vào lúc

này, Thanh Long thả một tia linh hồn ra, sau khi nhập vào trong bút phù văn của La Chỉnh, cánh tay La Chỉnh lập tức chuyển động trên giấy.

Đám võ giả Hạ Giới phi thăng trái phép nhìn thấy hành động của La Chỉnh, trên mặt cả đám đều lộ ra vẻ kỳ quái, có một gã võ giả còn cười nói: “Hoá ra người là một phù văn sư, với thực lực này của người, không biết có mấy ai có ý phi thăng trái phép lên như thế nhỉ?”

La Chỉnh còn thiếu một bước nữa là tiến vào Chiếu Thần Cảnh, tu vi Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chỉ sợ là tu vi thấp nhất trong đám người phi thăng trái phép.

La Chỉnh lười để ý đến võ giả kia, bản thân chỉ tập trung hạ bút vẽ thần văn.

“Ông đây đang nói chuyện với người đấy! Có nghe thấy không!” Gã võ giả kia là cường giả Thần Đan Cảnh, khi còn ở Hạ Giới luôn làm mưa làm gió, nhìn thấy một tên Tiên Thiên Cảnh nho nhỏ như La Chỉnh mà cũng dám ngó lơ bản thân thì sao có thể không tức giận cho được?

“Ồn ào nhốn nháo cái gì! Còn lao nhao nữa, giết không tha!” Đúng vào lúc này, bên ngoài phòng giam có mấy tên thị vệ cầm trường thương trong tay đi đến, quát với bên trong.

Về mặt gã võ giả kia thay đổi, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu ngồi xuống bên cạnh. Phi thăng trái phép từ Thăng Long Đài lên rồi gặp đám thị vệ này, tất nhiên mấy tên cường giả này sẽ không chịu khoanh tay đi vào khuôn khổ, thế nhưng đừng nói tu vi của hắn là Thần Đan Cảnh, cho dù có là cường giả Hư Kiếp Cảnh thì vẫn không có cơ hội phản kháng như cũ, vẫn bị mấy tên thị vệ kia bắt lại.

Một số người nhìn thấy thần văn La Chỉnh vẽ ra thì vẫn còn chú ý bàn tán: “Tên nhóc này còn trẻ như vậy mà đã biết cách vận dụng bút pháp hoàn mỹ....”

Cho dù là ở Đại Thế Giới nào, phù văn sư có được bút pháp hoàn mỹ đều vô cùng hiếm thấy.

Có điều bức thần văn này cũng không phải do La Chinh vẽ mà là do Thanh Long vẽ ra. Sau khi vẽ xong bức thần văn này, bút phù văn lại để lại một đồng ký tự kỳ lạ ở viền thần văn, những chữ này La Chinh nhìn cũng không hiểu dù chỉ một chữ, chắc hẳn là chữ viết của tộc Chân Long. Sau khi viết xong những chữ này, nó còn vẽ thêm một dấu Long văn nho nhỏ ở đằng sau.

“Đã xong! Người giao bức thần văn này ra đi, nói là trình lên cho thành chủ toà thành này!” Thanh Long dặn dò nói.

La Chinh gật đầu, sau khi dọn xong hết những thứ trên mặt đất thì đi về hướng song sắt, nhẹ nhàng gõ lên song sắt.

“Chuyện gì?” Một tên thị vệ tuần tra cách đó không xa đi tới, lạnh lùng quan sát La Chinh.

“Ta muốn giao thứ này cho thành chủ của các người.” La Chinh đưa thần văn trong tay ra cho đám thị vệ kia.

“Thành chủ?” Một tên thị vệ liếc nhìn nhau, trên mặt toát lên vẻ kinh ngạc, tất nhiên sau đó cũng cười lên ha hả, “Thành chủ? Người có biết thành chủ của bọn ta là ai không?”

“Đám võ giả dưới Hạ Giới này chính là như thế, vừa mới bò lên nên thường vẫn không biết trời cao đất rộng là gì!”

“Cho nên mới phải giam bọn chúng một nghìn năm, để bọn chúng biết rõ nơi đây là nơi nào!”

Vẻ mặt La Chinh vẫn không thay đổi chút nào, chỉ giơ thần văn trong tay lên nói: “Các người xem trước coi đây là thứ gì đã rồi hãy quyết định

có muốn giao lên cho thành chủ hay không.”

Nghe La Chỉnh nói thế, đám thị vệ nhìn lướt qua thần văn trong tay La Chỉnh, trong đó có một tên thị vệ nhìn thấy dấu Long văn ở một góc thần văn thì vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, lập tức giật lấy thần văn trong tay La Chỉnh, sau đó giọng nói run rẩy hỏi: “Bức thần văn này, người lấy được từ đâu?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Tinh Huyết Chân Long

Thấy vẻ mặt đám thị vệ kích động như thế, La Chỉnh cũng không biết nói gì.

Thanh Long lại nói trong đầu La Chỉnh: “Nói cho hẳn biết, bức thần văn này là lúc người ở Hạ Giới, gặp được một vị đạo nhân tên là Thanh Huyền, tặng cho người một cơ duyên.”

La Chỉnh gật đầu, thuật lại lời nói của Thanh Long một lần.

Vẻ mặt đám thị vệ kia cũng cẩn thận hơn, một người trong đó gật đầu với La Chỉnh, mở cửa song sắt ra trước, thả La Chỉnh ra ngoài.

Đám người Hạ Giới phi thăng trái phép nhìn thấy La Chỉnh được thả, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đồng thời tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Chuyện gì đang xảy ra với tên Tiên Thiên Cảnh này vậy? Tuỳ tiện viết viết vẽ vẽ trên mặt đất là được thả ra à?

“Người cứ ở đây trước, chuyện này ta sẽ đi báo cáo với thành chủ!” Tên thị vệ cầm thần văn trong tay vội vàng chạy ra ngoài, mấy tên thị vệ khác cũng mời La Chỉnh đứng chờ một bên.

“Thanh Long, người để lại tin tức gì trên bức thần văn kia?” La Chỉnh hỏi.

Thanh Long cười hắc hắc: “Không để lại tin tức gì cả. Chẳng qua chỉ để lại một luồng khí tức của linh hồn ta trên đó mà thôi. Tay thị vệ này

không phân biệt được, nhưng hẳn có thể hiểu được dấu Long văn ta để lại.”

“Thì ra là thế.” La Chỉnh khẽ vuốt cằm.

Thanh Long lại nói với La Chỉnh, toà thành trì này cũng không phải thành chính của Chân Long giới bọn họ, nhưng là thành trì để Nhân tộc Long mạch tiếp đón những người phi thăng lên từ Hạ Giới, nên nó vốn là một toà thành chuyên để tinh anh của Nhân tộc Long mạch tu luyện.

Cho dù là người của tộc Long mạch nào phi thăng từ dưới Hạ Giới lên đều phải tiến hành thử luyện trong toà thành này mới có thể bước vào Chân Long giới, như vậy cũng thuận lợi cho tộc Chân Long tuyển chọn thiên tài cho tộc của mình. Trong thần văn kia của Thanh Long cũng không đòi hỏi quá nhiều thứ, chẳng qua là muốn thành chủ cho La Chỉnh một cơ hội để được huấn luyện thôi.

La Chỉnh gật nhẹ đầu. Thân là một võ giả, nếu đã muốn đi lên đỉnh cao của võ đạo thì tất cả đều phải dựa vào sự cố gắng của bản thân để đoạt được. Tuy Thanh Long sẽ giúp, nhưng tuyệt đối sẽ không ôm đồm nhiều việc. Nếu mình ỷ lại vào Thanh Long thì điều đó chính là hại bản thân mình!

Thanh Long giúp mình thoát khỏi nỗi khổ một nghìn năm tù ngục, vậy cũng đủ rồi. Dù sao đây cũng là nơi tu luyện ở thần giới, có lẽ mình cũng sẽ đạt được những lợi ích không nhỏ.

“Nếu người đã về được Chân Long giới rồi, sao lại không muốn lộ mặt thật?” La Chỉnh tò mò hỏi.

Cái lò luyện thần bí này, còn có Hắc Hỏa và Thanh Long – một trong chín con rồng trong đó, đối với La Chỉnh mà nói là một bí ẩn rất lớn. La Chỉnh có thể từng bước đi được đến ngày hôm nay cũng là dựa vào bí ẩn này, vì vậy vào lúc này La Chỉnh mới mở miệng hỏi.

Nghe thấy vấn đề này, Thanh Long trầm mặc một hồi, sau đó mới thở dài yếu ớt một hơi, trong giọng nói già nua của nó ẩn chứa một chút bất đắc dĩ: “Cho dù quay về rồi thì sao? Có vài chuyện không thể nào thay đổi được, thì vẫn cứ không cách nào thay đổi như trước...”

Không biết vì sao khi nghe giọng điệu này của Thanh Long, trong lòng La Chỉnh có hơi chua xót. Tuy con Thanh Long này sống nhờ ở sâu trong đầu La Chỉnh, thế nhưng nó vẫn luôn đứng ở một vị trí vô cùng cao để nhìn xuống bản thân La Chỉnh! Đối với nó mà nói, bất cứ chuyện gì ở Hạ Giới cũng không đủ để khiến nó thấy bất ngờ!

Bây giờ xem ra, cho dù là ở Chân Long giới này thì địa vị của nó cũng cao không thể tượng tượng nổi.

Nhưng một tiếng thở dài vừa rồi lại khiến cho La Chỉnh có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như lúc trước khi mình còn ở La gia nhận hết những khuất nhục, thở dài thật sâu một tiếng. Có lẽ, bản thân Thanh Long cũng có một quá khứ khó nói nên lời.

La Chỉnh cũng không hỏi rõ ngọn nguồn. Với thực lực bây giờ của hắn, cho dù là ở Hạ Giới cũng chẳng đủ nhìn, thì trong một toà thành trì ở ngoài rìa Chân Long giới này, chẳng qua cũng chỉ là một hạt bụi nho nhỏ mà thôi. Hắn hoàn toàn không có cách để giúp đỡ Thanh Long bất cứ chuyện gì.

Nhưng vậy không có nghĩa là La Chỉnh không có quyết tâm này!

Sau khi đợi một lúc lâu, cuối cùng tên thị vệ kia cũng vội vàng chạy về, vẻ mặt đã khôi phục như thường, gật nhẹ đầu với La Chỉnh, tiện tay ném một tấm Minh bài cho La Chỉnh rồi nói: “Thành chủ đã biết rồi, người có thể tiếp nhận huấn luyện cùng với những người có Long mạch phi thăng khác, người đi theo ta.”

La Chỉnh khẽ gật đầu. Hắn không nghi ngờ chút nào, chỉ cần một câu của Thanh Long thì thành chủ của thành trì này sẽ tự mình đến tiếp đón bản thân.

Sau khi cầm Minh bài lên, La Chỉnh đi theo tên thị vệ kia ra khỏi ngục giam, để lại ánh mắt hâm mộ đến chết của đám người phi thăng trái phép kia...

Dưới sự hướng dẫn của tên thị vệ này, vượt qua non nửa thành trì, ấn tượng lớn nhất của La Chỉnh đối với toà thành này chính là “lớn”! Cho dù là thị vệ dẫn hắn theo, cưỡi loại quái thú nửa người nửa chim này thì cũng mất một lúc lâu mới đến một khoảng sân rộng ở chỗ khác của thành.

Những kiến trúc của Long tộc khổng lồ, nhưng lại không tinh xảo, tất cả đều vô cùng thô kệch. Bước vào trong sân rộng thì có hai lão già đi về phía La Chỉnh, không có gì bất ngờ, La Chỉnh vẫn nhìn không ra tu vi của hai người này. Đây có lẽ là bọn họ dùng một loại bí thuật nào đó để che giấu tu vi của mình, hoặc là tu vi cao đáng sợ, đến mức La Chỉnh hoàn toàn nhìn không ra.

“Ồ! Người này cũng không phải Nhân tộc Long mạch chúng ta, chỉ là một nhân loại bình thường, sao lại đưa đến đây?” Một người buồn bực hỏi.

“Không đúng! Hình như trên người hắn có giấu một chút sức mạnh Giao Long, hình như từng hấp thu máu Giao Long. Có điều hắn cũng không được tính là tộc nhân Long mạch chúng ta.” Một người khác nói xong rồi cũng lắc đầu.

Tên thị vệ dẫn La Chỉnh đến đây lập tức nói: “Thành chủ đã phát Minh bài cho hắn rồi, nói là đặc cách cho người này tham gia huấn luyện.”

“Là lệnh của thành chủ sao?” Trên mặt lão già toát ra vẻ kinh ngạc, đánh giá La Chỉnh một chút. Lão ta cũng đang suy đoán xem rốt cuộc La Chỉnh có quan hệ gì với thành chủ. Dù thế nào lão cũng nghĩ không thông,

một kẻ ngoại tộc thực lực mới đến Tiên Thiên Cảnh phi thăng lên, sao lại có quan hệ gì với thành chủ được?

Có điều thành chủ không tự mình tới đây nên chắc hẳn quan hệ giữa tiểu tử trước mắt này với thành chủ cũng chỉ bình thường thôi, chẳng qua phải lãng phí một giọt máu Chân Long rồi.

“Đã như vậy thì người, theo ta tới đây. Chúng ta đi nhận máu Chân Long trước, sau đó ta lại dẫn người đi huấn luyện.” Lão già gật đầu.

“Đi nhận máu Chân Long?” La Chính sửng sờ. Hắn không ngờ rằng chỉ tham gia huấn luyện đã có thể nhận được máu Chân Long.

“Chỉ cần là người của Nhân tộc Long mạch ta phi thăng lên thì đều có thể nhận một giọt máu Chân Long, tăng cường nồng độ huyết mạch trong cơ thể. Mặc dù người là người ngoài, nhưng nếu đã được thành chủ đặc cách rồi thì vẫn có thể nhận một giọt máu Chân Long theo lệ cũ này.” Lão già gật đầu nói.

Nói cho cùng thì Nhân tộc Long mạch là nhân loại được kế thừa huyết mạch Chân Long, nồng độ huyết mạch trong cơ thể những Nhân tộc Long mạch từ Hạ Giới lên đều không giống nhau, có người nồng độ huyết mạch trong cơ thể rất thấp, một vài người thì lại rất cao, ví dụ như nồng độ máu Thanh Loan trong cơ thể Mạc Vũ Hình chỉ có thể xem như là trung bình. Có điều cho dù là cao hay thấp thì bọn họ đều được tặng một giọt máu Chân Long.

“Đưa Minh bài cho ta. Ta phải dùng Minh bài này mới có thể nhận máu Chân Long được.” Lão già đưa tay nói.

La Chính vừa đưa Minh bài ra vừa nói với Thanh Long: “Long tộc các người hào phóng thật đấy, tùy tiện là có thể tặng một giọt máu Chân Long...”

“Hắc! Tộc Chân Long chúng ta, chỉ riêng cái đầu của mỗi con Chân Long trưởng thành đã dài vài nghìn dặm, thậm chí còn đến mấy vạn dặm, máu trong cơ thể chảy ra có thể nhấn chìm hết cả Trung Vực các ngươi, thì một hai giọt máu Chân Long đã là cái gì?” Thanh Long cười chê La Chính kiến thức hạn hẹp.

La Chính chép miệng tặc lưỡi. Cái loại thần thú siêu cấp này đúng là hẳn không tưởng tượng ra nổi!

“Đi theo ta!” Lão giả nói rồi dẫn La Chính đi xuyên qua cái sân rộng này. Lão đi vào một đại điện màu tím, đồng thời để La Chính đứng chờ bên ngoài.

Chỉ một lát sau, lão đi ra khỏi đại điện, ném Minh bài và một bình nhỏ màu xanh cho La Chính: “Ngươi tìm một chỗ hấp thu hết giọt máu Chân Long này là có thể tham gia huấn luyện rồi. Bên kia là mật thất dùng để tu luyện, sau khi hấp thu xong thì tới tìm ta.”

Cầm bình nhỏ màu xanh này, La Chính cảm giác dường như trong đó có thứ gì còn sống đang muốn trốn ra ngoài vậy.

Dựa theo phương hướng mà lão ta chỉ, La Chính tùy tiện tìm một gian mật thất để tu luyện, sau khi đóng cửa lại thì khoanh chân ngồi xuống trên đệm cỏ, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở bình nhỏ này ra.

“Tích!”

Một giọt máu hình bầu dục nhảy ra khỏi chiếc bình nhỏ, trôi lơ lửng trước mặt La Chính.

Chẳng qua chỉ là một giọt máu Chân Long, nhưng La Chính đã cảm nhận được một luồng uy thế khó nói nên lời chất chứa bên trong nó!

“Nếu người vẫn còn muốn nhìn thì hay là để ta hấp thụ sạch cho rồi.”
Bỗng nhiên Thanh Long cười hắc hắc nói.

Tất nhiên La Chỉnh sẽ không đồng ý, bữu môi nói: “Cũng chỉ có một giọt, lần này người cứ đứng nhìn đi!”

Nói xong, hai tay La Chỉnh duỗi ra, một luồng chân nguyên tràn ra ngoài bao bọc giọt máu ấy vào trong rồi đưa vào miệng của mình.

Giọt máu Chân Long này còn dồi dào hơn máu Giao Long lúc trước. Lúc đó hãn ngâm trong ao máu Giao Long ở Thử Luyện Giả Chi Lộ đã thấy vô cùng nồng đậm, cho dù máu có bắn tung toé ra bên ngoài cũng sẽ tự động hợp thành một thể, nhưng mà giọt máu Chân Long trước mắt này lại giống như có linh tính vậy, giờ phút này rõ ràng muốn tránh khỏi sự trói buộc từ chân nguyên của La Chỉnh.

Sức mạnh của một giọt máu Chân Long vẫn là quá nhỏ bé, cuối cùng cũng trốn không thoát được vận mệnh bị La Chỉnh hấp thụ hết.

Vừa mới hấp thụ xong máu Chân Long, La Chỉnh đã cảm thấy hình như huyết mạch cả người mình đang liên tục sôi trào lên, một giọt máu Chân Long kia cũng nhanh chóng lan rộng ra khắp người La Chỉnh, hoà vào máu hãn như nước với sữa!

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Bia Phương Tiêm(1)

(1) Bia phương tiêm: một dạng kiến trúc cổ của Ai Cập, có đỉnh nhọn, thân trụ hình vuông, nhỏ dần lên đến đỉnh giống như kim tự tháp, trên thân thường được khắc hoa văn.

Máu của thần thú siêu cấp vô cùng mạnh mẽ, chỉ hoà một giọt vào huyết mạch La Chỉnh thôi cũng khiến thân thể hân ửng hồng lên.

Một lúc lâu sau, thời gian dần qua thì màu ửng hồng trên người La Chỉnh mới nhạt dần xuống.

“Phù...” La Chỉnh thở dài một hơi. Trong cơ thể truyền đến một cảm giác ấm áp, giống như từng cọng lông trên người đều được dẫn nở ra.

Hấp thu sạch giọt máu Chân Long này, từ mặt nào đó mà nói thì La Chỉnh cũng được xem như là tộc nhân của tộc Long mạch, chỉ có điều hân chẳng qua là trường hợp đặc biệt mà thôi.

Ra khỏi mật thất tu luyện, La Chỉnh lại tìm được lão giả kia, lần này lão đánh giá La Chỉnh rồi cười nói: “Giờ thì nhìn thuận mắt hơn rồi. Cho dù thế nào thì người cũng được xem như là tộc nhân Long mạch ta. Đi theo ta!”

Sau đó dưới sự dẫn dắt của lão giả này, La Chỉnh đi qua những dãy nhà thì nhìn thấy xa xa có rất nhiều tấm bia phương tiêm được dựng đứng. Bên dưới mấy tấm bia này có vô số võ giả đang ngồi ngay ngắn dưới đó, đối diện với bia giống như đang lĩnh ngộ điều gì.

Chỉ đứng cách xa bên dưới nhưng La Chỉnh vẫn cảm nhận được mấy tấm bia phương tiêm này truyền ra một luồng hơi thở huyền diệu.

“Mấy tấm bia phương tiêm này...” La Chỉnh vừa mới mở miệng.

Lão giả biết rõ La Chỉnh muốn hỏi cái gì, lập tức trả lời: “Những thứ này là bia phương tiêm linh hồn, bên trên ghi chép lại các loại lực quy tắc căn bản, nếu quán tưởng bia phương tiêm thì có thể lĩnh ngộ được quy tắc.”

Nhìn mấy tấm bia phương tiêm cực lớn kia, La Chỉnh nhìn không được mà hít một hơi khí lạnh.

Lúc trước hắn vào Thử Luyện Giả Chi Lộ, đã từng lấy được một khối đá khắc nhỏ cỡ lòng bàn tay, hơn nữa lại còn không trọn vẹn, thế nhưng ở đây lại có nhiều bia phương tiêm như vậy! Mỗi một tấm bia phương tiêm không biết to hơn gấp bao nhiêu lần so với khối đá khắc kia, hơn nữa chúng vẫn còn nguyên vẹn đấy!

“Những bia phương tiêm linh hồn này cần phải dẫn linh hồn của mình vào trong đó mới có thể bắt đầu lĩnh ngộ. Lúc người quán tưởng nhớ là không nên tham lam, nếu không làm linh hồn của mình bị tổn thương thì cái được không bù nổi cái mất đâu.” Lão giả dặn dò.

La Chỉnh gật đầu, đi qua từng tấm bia phương tiêm xung quanh đó. Mỗi tấm bia phương tiêm đều cao vài chục trượng, từng luồng hơi thở màu xám huyền ảo tỏa ra từ bên trong.

Có vài bia phương tiêm truyền ra luồng hơi thở nóng bức, thứ được ghi trong tấm bia phương tiêm này hẳn là quy tắc hệ Hoả. Mà trong vài bia phương tiêm khác lại truyền ra từng luồng sức mạnh lạnh lẽo, có lẽ trong mấy tấm bia phương tiêm này ghi lại quy tắc hệ Băng!

Trong mấy tấm bia phương tiêm này ghi chép lại lực quy tắc căn bản!

Quy tắc căn bản chính là ý cảnh cơ bản nhất, giống như kiếm ý của La Chỉnh thật ra chính là một loại ý cảnh phát triển từ quy tắc hệ Kim mà thôi. Còn kiếm ý Cực Lôi mà Hoa Thiên Mệnh lĩnh ngộ được thì là kiếm ý được dung hợp với quy tắc hệ Lôi.

Ý cảnh và quy tắc căn bản không được phân chia cao thấp, có điều nếu nắm giữ được quy tắc căn bản rồi mới tiến tới nắm giữ những ý cảnh khác, thì dễ dàng hơn nhiều. Bởi vì đám ý cảnh kia chẳng qua chỉ là thứ được suy ra từ quy tắc căn bản mà thôi.

Cuối cùng, La Chỉnh dừng lại dưới một tấm bia phương tiêm màu xanh. Hắn cảm nhận được một chút cảm giác quen thuộc từ tấm bia này.

“Trong tấm bia phương tiêm này ẩn chứa lực không gian.” Trong lòng La Chỉnh hơi động một chút.

Lần đầu tiên La Chỉnh đi qua bảo không gian đã lĩnh ngộ được một chút quy tắc không gian từ trong đó, sau đó lại đi qua những không gian đồ nát, rồi lại lĩnh ngộ lực không gian trong khối đá khắc, nhưng quy tắc không gian nhận được từ đó lại không được hệ thống. Nếu có thể lĩnh ngộ quy tắc không gian từ tấm bia phương tiêm này thì chắc chắn sẽ có lợi ích không nhỏ đối với hắn.

Vì vậy La Chỉnh cũng giống như những võ giả khác, ngồi thẳng xuống đất, nhắm mắt lại.

Lão giả Long tộc kia nhìn La Chỉnh đầy bất ngờ: “Thú vị thật. Tên nhóc này lại chọn bia phương tiêm ghi chép quy tắc không gian. Thời gian là Vương, không gian là Tôn... Hai loại quy tắc này là mạnh nhất trong các loại quy tắc căn bản. Có điều muốn lĩnh ngộ được cũng càng khó hơn, không ngờ hắn lại quyết đoán được như thế.”

“Muốn quán tưởng thì phải lợi dụng linh hồn để chạm tới tấm bia phương tiêm này.” Nghĩ tới đây, La Chỉnh dẫn một tia linh hồn ra ngoài.

Linh hồn của hắc hoá thành sợi từ từ đến gần bia phương tiêm, trong nháy mắt lúc sợi linh hồn vừa mới chạm vào tấm bia thì bỗng nhiên nó lại truyền ra một lực hút, kéo linh hồn của hắc tới!

“Ồ?”

Trong lòng La Chỉnh lập tức kinh hãi, vào lúc này thể linh hồn thuần túy của hắc, đã bám vào tấm bia phương tiêm kia!

Hắc ngẩng đầu, nhìn lên bia phương tiêm. Thể linh hồn của những võ giả khác đang liên tục leo lên tấm bia phương tiêm này, có linh hồn của vài võ giả đã leo lên tới giữa tấm bia rồi.

“Leo lên sao? Hắc là không có gì khó khăn.” La Chỉnh cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu leo lên trên.

Thể linh hồn không có trọng lượng, vì vậy leo lên cũng không tốn sức, nhưng vào lúc La Chỉnh vừa mới leo lên được một bước thì những đường vân không gian huyền ảo trên bia lại sinh ra một luồng lực lượng bài xích, không ngờ là nó muốn đẩy hắc ra ngoài.

“Luồng lực lượng bài xích này hắc là lực lượng của quy tắc không gian! Với trình độ thấu hiểu của ta với quy tắc không gian thì thể này vẫn chưa đủ để đẩy ta ra!” Linh hồn La Chỉnh cưỡng lại, dính chặt lên bia phương tiêm rồi từ từ di chuyển lên phía trên.

Sau khi di chuyển được khoảng một trượng, hắc lập tức cảm giác được luồng lực lượng không gian bài xích này lại càng lớn hơn. Dưới lực đẩy như thế này, bản thân hắc chỉ cần hơi không chú ý một chút sẽ bị đẩy ra ngoài ngay.

La Chỉnh khẽ cau mày, tốc độ leo lên cũng giảm đi rất nhiều: “Muốn leo lên được bia phương tiêm này là rất khó!”

Đúng lúc này, phía trên La Chỉnh có một linh hồn bị bia phương tiêm bắn ra ngoài. Trong nháy mắt linh hồn ấy bị bắn ra, cả người một vị võ giả đang ngồi dưới đất run rẩy kịch liệt. Vốn võ giả đó vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, mà giờ lại bỗng nhiên ngã nhào về phía trước. Lúc bò dậy, ở khoe miệng có rỉ ra chút máu, vẻ mặt cũng đầy uể oải. Xem ra linh hồn của hắn bị thương không nhẹ.

“Có lẽ võ giả này miễn cưỡng leo lên trên nên mới bị thương như thế.” Thấy một cảnh như vậy, trong lòng La Chỉnh sợ hãi.

Có điều từ bỏ chưa bao giờ là tính cách của La Chỉnh. Đối với cơ hội mà nghìn nghìn vạn vạn võ giả ở Trung Vực mơ ước tha thiết, sao La Chỉnh lại từ bỏ được chứ?

Làm sao để vượt qua lực đẩy này đây? Nếu như lực đẩy này mạnh như thế, có thể đoán được rằng chắc chắn hắn sẽ té từ trên đó xuống!

Vào lúc này, ánh mắt La Chỉnh hướng về những đường vân trên bia phương tiêm. Thoạt nhìn mấy đường vân kia giống như lộn xộn, nhưng hình như chúng lại được sắp xếp dựa theo một quy tắc nhất định nào đó. Ánh mắt La Chỉnh lập tức loé lên. Bia phương tiêm này vốn lấy việc lĩnh ngộ làm chủ đạo, nếu như không thể lĩnh ngộ được những đường vân trên đó thì chuyện muốn leo lên là hoàn toàn không có khả năng.

Lần này La Chỉnh lại quan sát, liền nhìn thấy có linh hồn của vài võ giả leo lên tới giữa bia phương tiêm thì không nhúc nhích nữa. Xem ra là đang lĩnh ngộ quy tắc không gian.

“Hoá ra là như thế.” La Chỉnh hơi gật đầu. Bây giờ hắn cũng không vội vàng leo lên trên nữa mà lại thông thả quan sát tấm bia phương tiêm này. Rất nhanh, cả người La Chỉnh đã đắm chìm trong những đường vân chẳng chịt.

Lúc La Chỉnh bắt đầu cảm nhận thì vứt bỏ hết những tạp niệm ra bên ngoài, giống như giữa trời đất chỉ còn lại mỗi linh hồn của hắn cùng với những đường vân phức tạp này!

Vào lúc này, đến cả Thanh Long trong đầu La Chỉnh cũng hơi trợn mắt, hít sâu một hơi: “Tên nhóc này... năng lực lĩnh ngộ đúng là không tầm thường chút nào.”

Với tầm mắt của Thanh Long, đúng là rất ít khi cảm thán một thứ gì đó, nhưng gặp phải người có năng lực lĩnh ngộ như La Chỉnh thì cũng nhận không được mà khen ngợi.

Đối mặt với những đường vân huyền ảo này, quy tắc không gian lĩnh ngộ được giống như thủy triều, mạnh mẽ tràn vào trong đầu La Chỉnh.

Qua một nén nhang, hai nén nhang, lại ba nén nhang...

Linh hồn của La Chỉnh vẫn luôn nằm yên không nhúc nhích trên bia phương tiêm, cảm ngộ quy tắc không gian trên tấm bia này.

Sau một canh giờ, La Chỉnh cảm thấy được hình như lực lượng không gian bài xích trên tấm bia phương tiêm này đã giảm xuống!

“Quả nhiên là thế! Chỉ cần lĩnh ngộ quy tắc không gian đủ sâu là có thể leo lên cao hơn. Không thể cưỡng ép leo lên bia phương tiêm, nếu không sẽ bị lực lượng không gian bài xích đẩy bật xuống ngay!”

Đợi đến lúc La Chỉnh lĩnh ngộ đủ rồi thì phần lớn lực bài xích trên bia phương tiêm đã biến mất.

“Lên!”

Cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, La Chỉnh lại bắt đầu tiếp tục leo lên! Tốc độ leo lên lần này của hắn nhanh hơn rất nhiều, liên tục leo lên tới

năm sáu trượng.

Linh hồn của từng võ giả dần bị La Chỉnh vượt qua.

Trong đó có một gã võ giả chính là cường giả Thần Đan Cảnh, dựa vào lĩnh ngộ của hắn đối với quy tắc không gian còn đang phải cường chế chống lại lực đẩy này, nhìn thấy La Chỉnh lấy tốc độ nhanh như thế vượt qua bản thân thì vẻ mặt đầy khiếp sợ, giống như thấy một chuyện nào đó khó lý giải, sững sờ nói: “Tên nhóc này điên à?”

Đúng là La Chỉnh rất điên, cứ một mực leo lên như vậy, hai ba chục tên võ giả trên đỉnh đầu hắn gần như bị hắn bỏ lại phía sau chỉ trong nháy mắt.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Lời Khiêu Chiến Từ Khi

“Hả?”

Vị lão giả dẫn La Chỉnh đến đây cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi giống thế.

Trách nhiệm của lão là chọn ra người có thiên phú cao, những người phi thăng lên từ Hạ Giới mà vô cùng nhạy cảm với lực quy tắc.

Dù sao dưới Hạ Giới cũng không thể nào có lực quy tắc đầy đủ thế này để tu luyện, mà trên những tấm bia phương tiêm kia được ghi chép lực quy tắc nguyên vẹn nhất! Giống như trên bia phương tiêm có quy tắc hệ Hoả thì ghi lại quy tắc hệ Hoả tầng thứ nhất, còn bia phương tiêm chỗ La Chỉnh thì ghi lại quy tắc không gian tầng thứ nhất!

Trong khoảng thời gian ngắn như thế mà tên nhóc này đã leo lên được một phần ba, điều này nói rõ hẳn đã lĩnh ngộ được gần một nửa quy tắc không gian tầng thứ nhất rồi.

Tốc độ nhanh đến vậy? Lão cũng không biết phải nói gì nữa rồi.

Có vài võ giả ở đây lĩnh hội rất lâu, thậm chí còn có một số võ giả Nhân tộc Long mạch phi thăng lên từ Hạ Giới, vẫn luôn ở lại chỗ này suốt nửa năm, một năm, thậm chí còn lâu hơn. Cũng bởi vì cơ hội lĩnh ngộ bia phương tiêm kia chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

Có bia phương tiêm, tốc độ lĩnh ngộ lực quy tắc đúng là nhanh hơn rất nhiều. Nhưng dù sao đây cũng là lực quy tắc không gian, cho đến bây giờ

lão vẫn chưa gặp qua người nào có thể leo lên nhanh như vậy.

“Chỉ có một lý do, tiểu tử này đã từng lĩnh ngộ lực quy tắc không gian, hơn nữa còn có chút thành tựu, cho nên mới có thể leo lên nhanh như vậy.” Lão cảm thấy mình đã tìm được một lý do hợp lý: “Đợi sau khi hắn dừng lại, có lẽ cũng không leo lên tiếp được nữa.”

Nếu như tiểu tử này gặp được cơ duyên lớn nào đó dưới Hạ Giới, lĩnh ngộ được không ít lực quy tắc không gian thì mới giải thích được chuyện tốc độ leo lên lúc này nhanh như vậy.

Nhưng lão lại không biết, đúng là La Chỉnh từng lĩnh ngộ một chút lực quy tắc không gian, nhưng hoàn toàn là nhờ duyên phận đưa đẩy, căn bản thì chưa hoàn thành và hệ thống lại.

Lúc La Chỉnh leo đến khoảng cách trên dưới mười trượng, lực lượng không gian bài xích kia lại bắt đầu mạnh hơn. Không chỉ mạnh, mà thậm chí La Chỉnh còn cảm nhận được một chút cảm giác sắc bén!

“Lực không gian ở đoạn giữa bia phương tiêm lại mạnh hơn, không thể leo lên nữa rồi!”

La Chỉnh ngưng leo lên trên, tiếp tục lĩnh ngộ lực quy tắc trên bia bia phương tiêm. Vào lúc này, La Chỉnh đã vượt qua phần lớn võ giả khác trên bia, trên đỉnh đầu chỉ còn lại lẻ tẻ vài người.

Giờ đây ánh mắt của lão giả kia luôn nhìn chăm chú vào người La Chỉnh, lão muốn chứng minh một chút suy đoán của mình.

Đúng vào lúc này, lại có vài người đến cạnh lão giả, cũng là một vị trung niên dẫn theo vài võ giả trẻ tuổi đến.

Người trung niên kia nhìn thấy lão giả, làm ra vẻ cười nói: “Nguy trưởng lão, lần này các người lại thu được mấy vị đệ tử tinh anh?”

Lông mày Ngụy trưởng lão lập tức nhăn lại, lạnh lùng trả lời: “Một người cũng không có. Nói vậy, lần này các người có sao?”

Người trung niên kia cười ha ha, vẫy tay với mấy người trẻ tuổi sau lưng hắn rồi nói: “Là đệ tử đại tông môn của Nhân tộc Long mạch chúng ta dưới Hạ Giới, vừa mới phi thăng lên. Bốn người, có lẽ đều có thể đánh giá là tộc nhân tinh anh. Ha ha!”

Trong bốn người trẻ tuổi này có hai nam hai nữ, tu vi đều là Chiếu Thần Chung Cực, người trung niên vừa nói vậy, cả bốn người đều toát ra sự tự tin mãnh liệt.

Ngụy trưởng lão đánh giá hai nam hai nữ kia, hẳn bốn người này đều là Nhân tộc Long mạch có thể lực lớn dưới Hạ Giới, cho dù là tu vi, hay là căn cơ cũng vô cùng vững chắc, đến nồng độ huyết mạch cũng cao vô cùng.

Bên ngoài tuy Ngụy trưởng lão cười đầy nhưng trong lòng thì không: “Vậy thì phải chúc mừng người rồi, Triệu Tranh! Chỉ mong bọn họ đều có thể trở thành "tinh anh"! ”

Hai chữ cuối cùng, Ngụy trưởng lão gần như nghiến răng mà nói.

Thân phận của đám Ngụy trưởng lão bọn họ là người hướng dẫn cho Nhân tộc Long mạch, mà giữa những người hướng dẫn cũng chia bè chia phái, cũng tồn tại sự cạnh tranh và nhiệm vụ. Triệu Tranh dẫn mấy tên võ giả có thiên phú không tồi đến đây, hơn nữa lại còn diễu võ dương oai trước mặt Ngụy trưởng lão, tất nhiên Ngụy trưởng lão sẽ cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, mấy tên võ giả trẻ tuổi này lại không thèm nhìn sắc mặt của Ngụy trưởng lão một chút nào, trong đó còn có một tên chấp tay về phía Ngụy trưởng lão nói: “Trưởng lão, vậy thì xin nhận lời chúc tốt lành của ngài!”

“Hừ!” Về mặt Ngụy trưởng lão âm u, lười để ý đến đám tiểu bối này, ánh mắt lại dời lên người La Chỉnh một lần nữa. Lão vẫn muốn nhìn xem rốt cuộc trên người La Chỉnh xảy ra chuyện gì.

Trong nháy mắt Ngụy trưởng lão dời tầm mắt sang thì nhin không được kêu “A” một tiếng: “Sao lại leo tiếp nữa rồi!”

Mới vừa nãy lão còn thấy rõ ràng La Chỉnh bị lực đẩy không gian cản lại, không cách nào leo lên bìa phương tiêm tiếp, ai ngờ lão chỉ mới quay đầu đấu mấy câu với Triệu Tranh mà hắn đã bắt đầu leo lên như bay tiếp rồi.

Hai trượng...

Năm trượng...

Mười trượng...

Mắt thấy La Chỉnh đã leo lên hơn một nửa tấm bìa phương tiêm, trên bìa phương tiêm về quy tắc không gian này, linh hồn của La Chỉnh đã leo lên cao nhất!

“Tốc độ lĩnh ngộ quy tắc của hắn, sao có thể nhanh như thế được?” Về mặt Ngụy trưởng lão đầy vẻ khó tin.

Dù nói lực quy tắc trên những bìa phương tiêm này đều là tầng thứ nhất, nhưng lực quy tắc luôn khó lĩnh ngộ, huống chi thứ ghi chép trên bìa phương tiêm này lại là quy tắc không gian...

Nếu như tên nhóc này thật sự dựa vào lĩnh ngộ của bản thân mà leo lên thì tất nhiên hắn có tư cách để được đánh giá là tinh anh!

Đúng rồi! Tiểu tử này hắn là võ giả thuộc sự hướng dẫn của mình!

Ngụy trưởng lão vỗ đầu một cái, suýt chút nữa lão đã quên mất chuyện này. Bởi vì trong cơ thể La Chỉnh không có huyết mạch Chân Long, chỉ là một người được thành chủ đặc cách, nên Ngụy trưởng lão vẫn luôn oán hận vì đã lãng phí mất một giọt máu Chân Long. Nhưng La Chỉnh đúng là người do Ngụy trưởng lão hướng dẫn, chẳng qua lúc trước lão hoàn toàn không thèm coi La Chỉnh ra gì thôi.

Triệu Tranh nhìn thấy Ngụy trưởng lão vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, ánh mắt cũng nhìn về tấm bia đá cách đó không xa, chú ý thấy linh hồn La Chỉnh đã leo lên dẫn đầu trên bia phương tiêm, khoé miệng hơi nhếch lên, toát ra vẻ mỉa mai, sau đó nói với mấy tên võ giả trẻ tuổi đằng sau hắn: “Các người cũng đi lĩnh ngộ lực quy tắc trên bia phương tiêm đi. Thứ cần nói ta đã nói qua hết rồi, tự các người leo lên tiếp thu đi.”

“Đã rõ, Triệu trưởng lão.” Một tên võ giả trong số đó cười nói: “Ta cũng chọn bia phương tiêm quy tắc không gian kia!”

Triệu Tranh cười hắc hắc, xua tay nói: “Thư Nguyệt Cuồng, người đi đi! Với thiên phú của người, vượt qua tên nhóc đứng đầu kia cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi!”

Tên võ giả tên là Thư Nguyệt Cuồng này gật đầu, đi đến dưới bia phương tiêm rồi khoanh chân ngồi xuống, linh hồn của hắn leo lên bia phương tiêm rất nhanh, vừa mới leo lên, linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng đã trèo rất nhanh về phía đỉnh bia phương tiêm! Gần như không dừng lại chút nào, vượt qua từng tên từng võ giả bên dưới.

“Hắc hắc! Lúc còn dưới Hạ Giới tên Thư Nguyệt Cuồng này đã lĩnh ngộ được hơn phân nửa quy tắc không gian tầng thứ nhất, bia phương tiêm này với hắn mà nói thật sự rất đơn giản.” Triệu Tranh cười nói.

Thấy Thư Nguyệt Cuồng nhanh chóng tiếp cận La Chỉnh, rất có thể sẽ vượt qua La Chỉnh, vẻ mặt Ngụy trưởng lão lại trầm xuống.

Thư Nguyệt Cuồng gần như không gặp bất cứ lực cản nào, một đường leo thẳng lên, giống như lực đẩy không gian trên bia phương tiêm này hoàn toàn không tồn tại đối với hắn!

Vào lúc này, La Chính vẫn không dời mắt nhìn chăm chăm vào những đường vân trên bia phương tiêm, lĩnh ngộ lực quy tắc trong đó, không có chút phản ứng nào với Thư Nguyệt Cuồng đang nhanh chóng tiếp cận mình ở bên dưới.

Rất nhanh, Thư Nguyệt Cuồng đã đến bên cạnh La Chính, thản nhiên nhìn La Chính một cái, trong ánh mắt toát ra vẻ khiêu khích.

Nhưng La Chính chỉ kinh ngạc quay lại nhìn một cái, hoàn toàn không ngờ rằng mình đã bị cuốn vào sự cạnh tranh của hai người Ngụy trường lão và Triệu Tranh, hắn vẫn không dời mắt lĩnh ngộ quy tắc không gian.

Thư Nguyệt Cuồng tiếp tục leo lên, cho đến khi hắn lên lên đỉnh đầu La Chính, hoàn toàn ở vị trí cao hơn La Chính thì thân người mới dừng lại, hơn nữa còn trao đổi với La Chính: “Hắc hắc! Nhóc con, người có thể dừng giống như con rùa đen được không, cứ nằm bò ở đó không nhúc nhích làm gì?”

Thằng ngu này từ đâu ra thế? Chân mày La Chính cau lại, nhưng hắn vẫn không để ý đến Thư Nguyệt Cuồng, vẫn hết sức chuyên chú lĩnh ngộ lực quy tắc không gian như trước.

Ai ngờ sau khi tên Thư Nguyệt Cuồng này leo lên xong lại bò xuống dưới, đến trước mặt La Chính nói: “Ta đang nói chuyện với người, người không nghe thấy à?”

Tên Thư Nguyệt Cuồng này cũng là nhân vật được chú ý trong thế lực lớn nào đó dưới Hạ Giới, từ nhỏ đến lớn kiêu ngạo mãi đã quen, nhìn thấy La Chính hoàn toàn ngó lơ mình nên trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Người có thể dừng giống một con khỉ được không, cứ leo lên leo xuống xuống mãi thế?” Cuối cùng La Chỉnh cũng không nhịn được nữa, đen mặt nói.

“Muốn leo lên leo xuống cũng phải có bản lĩnh này! Có bản lĩnh thì người vượt qua ta đi!” Thư Nguyệt Cuồng cười lạnh nói.

La Chỉnh không thềm nói thêm gì nữa, vẫn hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào bia phương tiêm như trước, hắn thật sự lười để ý đến mấy loại khiêu khích vô vị này. Huống chi hắn leo lên bia phương tiêm là để lĩnh ngộ quy tắc không gian, chứ không phải là để so đấu với người khác.

Nhìn thấy La Chỉnh không thềm để ý đến mình, Thư Nguyệt Cuồng cũng cảm thấy có chút nhàm chán, sau đó lại tiếp tục leo lên.

Có điều sau khi hắn leo lên tiếp khoảng hai trượng thì cũng dừng lại, bởi vì hắn đã lĩnh ngộ được hơn phân nửa quy tắc không gian ở tầng thứ nhất, nên nếu muốn tiếp tục leo lên trên thì phải lĩnh ngộ thêm, nếu không hắn cũng sẽ bị lực đẩy không gian trên bia phương tiêm bắn xuống dưới.

Đương nhiên, Thư Nguyệt Cuồng rất có tự tin vào bản thân, tin rằng muốn lĩnh ngộ hết quy tắc không gian ở tầng thứ nhất cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Đúng vào lúc này, trong đôi mắt La Chỉnh loé ra tia sáng, sau đó lại tiếp tục trèo lên phía trên.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Lễ Tẩy Trần Quy Tắc

Lúc đầu Thư Nguyệt Cuồng vốn định dừng lại, lĩnh ngộ xong quy tắc trên bia phương tiêm rồi mới tiếp tục leo lên, bây giờ hắn cảm nhận được lực đẩy không gian càng ngày càng mạnh, nếu cứ cưỡng ép leo lên tiếp, rất có thể hắn sẽ bị lực đẩy không gian bắn xuống dưới.

Nhưng nhìn thấy La Chính đã bắt đầu leo tiếp lên trên, Thư Nguyệt Cuồng lại không nhịn được. Trời sinh hắn tính cách cao ngạo, một tên nhóc không biết xuất hiện từ đâu, dựa vào cái gì lại leo cao hơn mình chứ?

Vì vậy thấy La Chính vừa động, Thư Nguyệt Cuồng cũng động theo.

Giờ phút này khoảng cách tới đỉnh bia phương tiêm còn khoảng tám chín trượng nữa, tốc độ hai người leo lên cũng không chậm.

La Chính leo lên vô cùng nhẹ nhõm, sau khi lĩnh ngộ xong phần quy tắc không gian phía trên của bia phương tiêm thì dường như lực đẩy không gian đối với La Chính chỉ là một luồng lực lượng yếu ớt, hoàn toàn không tạo được bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

So sánh ra thì Thư Nguyệt Cuồng thảm rồi, nếu cả hai người đều không leo lên bia phương tiêm này thì lĩnh ngộ đối với quy tắc không gian của hắn mạnh hơn La Chính rất nhiều, nhưng bây giờ leo lên đến đâu trên của bia phương tiêm đã là cực hạn của hắn, theo lý thì phải dừng lại để tiếp tục lĩnh ngộ quy tắc.

Nhưng bại bởi tên nhóc bên cạnh này là chuyện hắn không thể nào chấp nhận được, vì thế lúc này Thư Nguyệt Cuồng chỉ có thể cắn răng leo

lên, cường lại sự cản trở của lực đẩy không gian! Hẳn trèo càng cao thì lực đẩy không gian này cũng càng ngày càng mạnh, Thư Nguyệt Cuồng cũng càng ngày càng cố sức!

Dưới chân bia phương tiêm, thân thể Thư Nguyệt Cuồng đã chuyển thành màu gan heo, cố giữ nguyên trạng thái ngồi xuống tại chỗ nhưng vẫn không ngừng lắc lư, so ra thì La Chỉnh vẫn không nhúc nhích, ngồi khoanh chân lại, nhịp thở ổn định.

Cuối cùng hai người gần như trèo lên đỉnh bia phương tiêm cùng một lúc. Lúc này khoảng cách tới đỉnh bia phương tiêm chỉ còn khoảng ba trượng.

Nhưng mà cả hai người đều không thể lên tiếp được nữa, bởi vì linh hồn của hai người đều cảm nhận được bên trên xuất hiện sự cản trở vô hình, đó là một vách ngăn không gian...

“Xem ra lại phải dừng lại.” La Chỉnh chớp mắt một cái, có lẽ cần phải lĩnh ngộ thêm một phần quy tắc không gian nữa mới có thể xuyên qua vách ngăn không gian này. Với La Chỉnh, cũng không có gì. Quy tắc không gian hẳn lĩnh ngộ được không ít, cho dù là ở độ cao như thế này thì sức ép của lực đẩy không gian kia đối với hắn cũng không lớn.

Nhưng mà... Thư Nguyệt Cuồng thì lại cực kỳ thê thảm. Hắn vốn dựa vào sự vững chắc của lực linh hồn bản thân, đau khổ kiên trì, hy vọng có thể xông một mạch thẳng lên đỉnh bia phương tiêm, thế nhưng đối mặt với vách ngăn không gian đột nhiên xuất hiện này, hắn biết phải xông lên thế nào?

Vách ngăn không gian mỏng manh này giống như giếng trời vậy, chắn ngang phía trước mặt hắn. Với thực lực bây giờ của hắn, cường ép tiến lên rõ ràng là chuyện không thể.

Vào lúc này dưới lực đẩy không gian mạnh mẽ, hắn chỉ có thể đi lĩnh ngộ quy tắc không gian, trừ cách này ra thì không còn cách nào khác!

La Chính vẫn thong thả leo lên cạnh hắn, liếc nhìn Thư Nguyệt Cuồng rồi lắc đầu, trên mặt mang nét cười thản nhiên rồi tiếp tục lĩnh ngộ quy tắc không gian.

Chính vì dáng cười thản nhiên này nên gần như khiến Thư Nguyệt Cuồng muốn điên lên!

Bên dưới bia phương tiêm, trên mặt Ngụy trưởng lão cũng treo nụ cười rạng rỡ, cười hắc hắc: “Mặc dù huyết mạch tên này ít, nhưng năng lực tiếp thu lại kinh người, xem ra trong Long Uyên Cung chúng ta lại có thêm một gã tinh anh rồi.”

Thế lực Nhân tộc Long mạch của Ngụy trưởng lão chính là Long Uyên Cung. Còn thế lực Nhân tộc Long mạch của Triệu Tranh thì được gọi là Viêm Long Điện.

So sánh ra, sắc mặt Triệu Tranh cũng khó coi hơn rất nhiều. Sao mà Triệu Tranh lại nhìn không ra tình huống trên bia phương tiêm chứ? Tuy tốc độ Thư Nguyệt Cuồng leo lên bia phương tiêm có nhanh, thế nhưng đó cũng không thể hiện được năng lực tiếp thu của Thư Nguyệt Cuồng như thế nào. Bởi vì lúc còn dưới Hạ Giới, Thư Nguyệt Cuồng đã lĩnh ngộ được không ít quy tắc không gian, tất nhiên có thể đối phó với lực đẩy không gian.

Nếu như tính cách của Thư Nguyệt Cuồng có thể bình tĩnh, từ từ lĩnh ngộ phần trên của bia phương tiêm thì muốn leo lên trên đỉnh bia phương tiêm không phải là việc khó. Nhưng Thư Nguyệt Cuồng lại cứ thích thể hiện, căn răng liều mạng với tên nhóc kia. Bây giờ thì tốt rồi, gặp phải tình trạng lúng túng như thế này, đi lĩnh ngộ quy tắc không gian dưới lực đẩy

không gian mạnh mẽ như thế, đây là chuyện chỉ mấy thằng ngu mới làm ra được đúng không?

Đối với suy nghĩ của hai vị trường lão bên dưới, La Chỉnh không hề hay biết. Hắn chỉ bình tĩnh lại, lẳng lặng cảm nhận những đường vân quy tắc không gian trên tấm bia phương tiêm kia.

Rõ ràng, nếu muốn trực tiếp đánh vỡ vách ngăn không gian này để trèo thẳng lên đỉnh bia phương tiêm là chuyện không thể nào. Có lẽ vách ngăn không gian này được tạo ra dựa theo một quy tắc nào đó trong không gian, nếu có thể lĩnh ngộ được, chắc hẳn có thể chui thẳng qua.

Ngoại trừ lĩnh ngộ quy tắc ra, La Chỉnh còn muốn dùng linh hồn để chạm vào vách ngăn không gian kia. Đúng như những gì La Chỉnh đã đoán, trong vách ngăn không gian này có một không gian độc lập riêng.

“Nếu như lĩnh ngộ được quy tắc không gian tầng thứ nhất, có phải là mình có thể xuyên thẳng qua không gian hay không?” Nghĩ tới đây, bỗng nhiên La Chỉnh kích động lên.

Quy tắc không gian, vốn là loại mạnh mẽ nhất trong các loại quy tắc căn bản. ‘Thời gian là Vương, không gian là Tôn’ đã nói lên sự mạnh mẽ của hai loại quy tắc căn bản này.

Trong Trung Vực lớn như thế, thiên tài có thể lĩnh ngộ các loại quy tắc căn bản không ít, người lĩnh ngộ các loại rồi phát triển ra “ý cảnh” lại càng nhiều, nhưng võ giả có thành tựu về quy tắc không gian và quy tắc thời gian thì lại không có mấy.

Giống như Huyền Thần Bộ của Đại Mộng chân nhân thật ra chính là cách sử dụng quy tắc không gian cơ bản nhất. Phương pháp chính là dùng sức mạnh vô cùng cuồn cuộn bạo chấn động không gian xung quanh khiến cho không gian rơi vào trạng thái không ổn định. Lúc này, không gian sẽ sinh ra

những vết đen giống như trong Thử Luyện Giả Chi Lộ. Đây là một loại dấu hiệu cho thấy không gian sụp đổ.

Đại Mộng chân nhân đã lợi dụng những vết đen này để di chuyển về phía trước, thân pháp quỷ thần khó lường, vô cùng quỷ dị khiến cho người ta khó lòng phòng bị, vì thế người ta mới gọi nó là Huyền Thần Bộ, là bộ pháp đến thần cũng có thể bị mê hoặc. Thật ra đây chỉ là tầng thứ nhất trong quy tắc không gian, là cách sử dụng quy tắc không gian cơ bản nhất mà thôi.

Cách sử dụng này cũng không khó, La Chỉnh cũng có thể. La Chỉnh đã thử nghiệm qua rất nhiều lần trong Thử Luyện Giả Chi Lộ, chẳng qua hẳn còn lâu mới có loại thực lực khủng bố như Đại Mộng chân nhân, dùng loại thủ đoạn mạnh mẽ khiến không gian bất ổn để tạo ra được những vết đen như thế.

Nếu La Chỉnh có thể lĩnh ngộ được quy tắc trên tấm bia phương tiêm này thì không cần loại thủ đoạn này nữa rồi, hoàn toàn có thể xuyên thẳng qua không gian có cự ly ngắn.

Năng lực như thế, sao có thể khiến La Chỉnh không kích động được chứ?

Vì vậy, vấn đề duy nhất bây giờ của La Chỉnh là làm thế nào để dựa vào lĩnh ngộ của bản thân về quy tắc không gian, mà xuyên qua vách ngăn không gian này.

La Chỉnh ở đây hấp thụ từng chút quy tắc không gian trên bia phương tiêm, còn Thư Nguyệt Cuồng ngồi bên cạnh thì nhin không nổi, cuối cùng cũng hiểu rõ bản thân tranh tới tranh lui với tên La Chỉnh bên cạnh thì nhất định sẽ phải chịu thiệt, chỉ sợ số phận cuối cùng còn bị bia phương tiêm bắn xuống.

Dù đối với Thư Nguyệt Cuồng, linh hồn bị thương cũng không phải chuyện gì quá phiền phức, đặc điểm thật sự xuất sắc nhất của hắc không phải là hiểu rõ về quy tắc không gian mà là linh hồn của hắc! Huống chi trong thế lực lớn mà hắc xuất thân có đủ loại linh đan diệu dược, cho dù linh hồn bị tổn thương cũng không cần quá lo lắng. Nhưng hắc cũng không đến mức muốn bản thân mình đi chịu tội, huống chi rớt từ trên bia phương tiêm xuống đúng là quá mất mặt rồi.

Sau khi ổn định được một lúc lâu, cuối cùng Thư Nguyệt Cuồng cũng từ từ leo lên bia phương tiêm tiếp. Vẫn nên dàng hoàng lĩnh ngộ một chút thì tốt hơn, chẳng qua tên nhóc này chỉ biểu hiện xuất sắc trên mặt quy tắc không gian, sau này vẫn còn nhiều cơ hội để đánh bại hắc!

Vào lúc này, La Chính đã hoàn toàn đắm chìm vào trong quy tắc không gian, vẫn ngưng mắt nhìn những đường vân trên bia phương tiêm không hề nhúc nhích, ngay cả Thư Nguyệt Cuồng đã rời đi hắc cũng hoàn toàn không biết.

Trong loại trạng thái này, những ký ức về quy tắc không gian trong đầu hắc hợp lại với nhau giống như nước chảy, lại giống như một bức tranh được ghép lại, từng mảnh từng mảnh được chấp lại với nhau. Khi tất cả những ký ức về quy tắc không gian gần như đã nguyên vẹn, hắc lại nhìn về phía vách ngăn không gian trên đỉnh đầu, trên mặt toát ra sự tự tin vui vẻ!

“Vách ngăn không gian! Ta cũng có thể phá!”

Nói rồi nhưng La Chính cũng không leo lên bia phương tiêm tiếp, mà lại buông hai tay bất ngờ lao mạnh lên phía trên!

Vách ngăn không gian này gần như không thể dùng sức mạnh để phá được, muốn lợi dụng linh hồn để phá vỡ thì lại càng không thể nào.

Nhưng La Chính vốn cũng không có ý đi phá vách ngăn không gian này, linh hồn của hắc giống một chú cá bơi trong dòng nước, chui thẳng

qua vách ngăn không gian, cuối cùng leo lên tới đỉnh cao nhất của bia phương tiêm.

Ngụy trưởng lão cười thản nhiên nói: “Không đến ba canh giờ, từ hoàn toàn không hiểu quy tắc không gian là gì cho đến lĩnh ngộ hoàn toàn tầng thứ nhất của quy tắc không gian. Dùng hai chữ tinh anh cũng không đủ để hình dung thiên phú của hãn. Ha ha...”

“Không đến ba canh giờ?” Nghe thấy lời này của Ngụy trưởng lão, trong lòng Triệu Tranh cũng thầm kinh hãi. Dù nói thứ khắc trên bia phương tiêm là quy tắc không gian có sẵn, không cần bản thân phải đi lần mò từng chút, nhưng dù thế thì tên này cũng giỏi quá rồi nhỉ? Rốt cuộc hãn xuất thân từ Hạ Giới nào?

Ngay vào lúc Ngụy trưởng lão vẫn còn tán thưởng, bỗng nhiên, những tấm bia phương tiêm quy tắc xung quanh lại đồng loạt rung động lắc lư!

Vô số tấm bia đều đang liên tục chấn động lắc lư, giống như đang xảy ra động đất vậy. Thế nhưng ở nơi này, làm sao mà xảy ra động đất được?

Ngụy trưởng lão vẫn còn đang hoang mang thì nhìn thấy trên đỉnh tất cả bia phương tiêm, từng đường lực quy tắc đang tập trung về người La Chỉnh.

“Đây là... lễ tẩy trần của quy tắc?” Đôi con ngươi của Ngụy trưởng lão đã trợn đến tròn xoe.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Cướp Người

Những tấm bia phương tiêm này đã trải qua biết bao niên đại, chính là đại năng chi sĩ của tộc Chân Long đã khắc ra dựa vào những hiểu biết của bản thân về quy tắc.

Võ giả phi thăng lên từ Hạ Giới tất nhiên không thể hiểu biết quy tắc vượt qua truyền thừa tại Chân Long giới được, cho nên mới phải đặt mấy tấm bia phương tiêm này ở đây, để võ giả Nhân tộc Long mạch dưới Hạ Giới tìm hiểu.

Các loại quy tắc đa dạng, nhưng quy tắc trụ cột nhất chính là hệ Hoả, hệ Phong, quy tắc thời gian, quy tắc không gian..., từ đó tạo ra thêm vô số quy tắc. Ví dụ như “ý cảnh của núi” thật ra được phát triển từ quy tắc hệ Thổ, lại ví dụ như “quy tắc Thiên Diễn” là một loại quy tắc được đám luyện khí sư tạo ra dựa vào Thiên Đạo và quy tắc hệ Kim.

Với mỗi võ giả, độ tương thích đối với quy tắc cũng không giống nhau. Lúc trước La Chỉnh chọn bia phương tiêm quy tắc không gian để lĩnh ngộ, nên Ngụy trưởng lão cho rằng độ tương thích của La Chỉnh với quy tắc không gian là rất cao, vì vậy tu luyện quy tắc không gian mới có thể như cá gặp nước như thế.

Nhưng nhìn thấy cảnh trước mắt này, Ngụy trưởng lão phát hiện mình sai rồi, vô cùng vô cùng sai.

Tất cả mọi người, kể cả đám võ giả đang hấp thụ trên bia phương tiêm kia cũng đều dời ánh mắt về phía đỉnh của bia quy tắc không gian, kinh

ngạc nhìn cảnh trước mắt này.

Đến cả Ngụy trưởng lão cũng phải hoang mang mất một hồi lâu mới hiểu được đây chính là “lễ tẩy trần quy tắc” trong truyền thuyết. Về phần những người khác, thậm chí còn chưa từng nghe qua cụm từ này, vì vậy lại càng không rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì!

Chỉ trơ mắt nhìn bia phương tiêm không ngừng rung lên, đồng thời trên đó không ngừng có lực quy tắc hội tụ về phía La Chỉnh.

Xui xẻo hơn là, có linh hồn của vài võ giả đang ở trạng thái cực hạn, bị bia phương tiêm chấn động làm cho rơi xuống dưới. Cái này chỉ có thể coi là không may bị thương, còn phần lớn võ giả vẫn còn liều mạng bám dính linh hồn của mình trên bia phương tiêm thì mở to đôi mắt nhìn dị tượng trước mắt.

Nếu như Ngụy trưởng lão có thể nhìn ra được thì tất nhiên Triệu Tranh cũng biết cảnh trước mắt là gì: “Lễ tẩy trần quy tắc... Không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện.”

Lễ tẩy trần quy tắc không giúp tăng cường thực lực của võ giả, nên cho dù được quy tắc tẩy trần thì sau đó thực lực và tu vi của La Chỉnh cũng sẽ không tăng lên, nhưng lại có thể làm tăng độ tương thích với quy tắc của La Chỉnh.

Trời sinh võ giả sẽ có độ tương thích với một loại quy tắc nào đó, có vài võ giả có độ tương thích rất cao với quy tắc hệ Lô, cũng có vài võ giả thì lại rất miễn cảm với quy tắc hệ Phong, còn La Chỉnh chỉ truyền tống đi qua không gian đã lĩnh ngộ ra được một chút lực quy tắc không gian, điều này nói rõ hẳn có độ tương thích với quy tắc không gian rất cao.

Thế nhưng sau khi La Chỉnh trải qua lễ tẩy trần quy tắc thì độ tương thích đối với bất kỳ loại quy tắc nào cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Nói cách

khác, nếu La Chỉnh muốn tu luyện quy tắc hệ Lôi và quy tắc hệ Hoả thì cũng sẽ không gặp trở ngại gì!

Loại chuyện này đối với nhiều võ giả mà nói, hoàn toàn là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu!

Triệu Tranh và Ngụy trưởng lão nhậm chức trưởng lão ở đây nhiều năm như vậy, cũng chỉ mới nghe qua chuyện này mà thôi, cho đến giờ vẫn chưa từng thấy.

Không ngờ rằng tình cảnh này lại xảy ra trên người La Chỉnh.

Thư Nguyệt Cuồng một mực leo lên bia phương tiên, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào La Chỉnh trên đỉnh bia, trong mắt toàn là vẻ không phục. Mặc dù hẳn không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng vào giờ phút này La Chỉnh đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ mọi người!

Thư Nguyệt Cuồng xuất thân cao quý, trời sinh huyết mạch cũng cao sang! Máu Chân Long trong cơ thể nồng đậm hơn bất cứ vị tổ tiên nào trong tộc hẳn! Từ giây phút sinh ra đời đã là tiêu điểm, từ nhỏ đến lớn chỉ cần là nơi hẳn xuất hiện thì những ánh mắt hâm mộ ghen tị đều xoay quanh người hẳn. Vào năm hai mươi tuổi, hẳn được đưa vào trong Thăng Long Đài, phi thăng lên Thượng Giới, chính thức tiến vào chủng tộc lớn Nhân tộc Long mạch này!

Thư Nguyệt Cuồng vốn cho rằng cho dù mình ở trong Nhân tộc Long mạch thì cũng vẫn là con cưng của trời như trước, cũng vẫn nhận được sự tán dương và hâm mộ vờn quanh, nhưng không ngờ vừa mới đi lên, còn chưa kịp phô bày ra loại thiên phú biến thái kia thì đã phát hiện danh tiếng của mình đều bị tên trẻ tuổi trước mắt này cướp đi mất!

Sao Thư Nguyệt Cuồng có thể chịu đựng được chuyện này cơ chứ?

Nhưng bây giờ, đến bia phương tiêm quy tắc không gian hãn cũng không leo lên tiếp được nữa thì có tư cách gì để nói chuyện? Thư Nguyệt Cuồng khẽ cắn môi, cố nén sự khó chịu trong lòng, đi tìm hiểu lực quy tắc trên bia phương tiêm. Thư Nguyệt Cuồng hãn cũng có một trái tim không muốn chịu thua bất kỳ kẻ nào!

Đứng trên đỉnh bia phương tiêm, La Chỉnh lẳng lặng nhận lấy lễ tẩy trần của lực quy tắc. Những lực quy tắc này không ngừng gột rửa linh hồn La Chỉnh, nhưng mà bản thân La Chỉnh lại không có chút cảm giác nào, chỉ là qua sự gột rửa của lực quy tắc, La Chỉnh cảm thấy giữa hãn và mấy tấm bia phương tiêm kia sinh ra một tia liên hệ. Hoặc là nói, giữa hãn và những lực quy tắc kia đã có mối liên hệ!

“Hình như... mấy tấm bia phương tiêm này đang kêu gọi mình thì phải...” La Chỉnh lẩm bẩm nói.

Đợi sau khi lực quy tắc ngừng gột rửa thì La Chỉnh mới thu linh hồn của mình về lại cơ thể, mở hai mắt ra, La Chỉnh đứng dậy khỏi mặt đất.

“Này,... anh bạn trẻ, ta còn chưa biết tên của người.” Trong nháy mắt khi La Chỉnh vừa đứng lên, Ngụy trưởng lão đã hoá thành một cơn gió lướt tới, trên mặt mang vẻ tươi cười, thái độ cũng thay đổi hoàn toàn.

Lúc trước Ngụy trưởng lão không thèm coi La Chỉnh ra gì, vì dù sao La Chỉnh cũng không phải tộc nhân của tộc Long mạch lão, trong cơ thể chỉ có thể dò ra một chút máu Giao Long mà thôi. Bình thường loại người phi thăng trái phép này phải bị đưa vào ngục, giam giữ một nghìn năm.

Chỉ có điều, bởi vì được thành chủ đánh tiếng nên Ngụy trưởng lão mới phá lệ dùng một giọt máu Chân Long, La Chỉnh mới miễn cưỡng được coi là một thành viên của Nhân tộc Long mạch.

“Đến tên cũng không biết? Vậy hãn cũng không được tính là người của Long Uyên Cung các người. Ha ha! Anh bạn trẻ, có hứng thú gia nhập

Viêm Long Điện chúng ta không? Trong 936 điện, 1300 cung của tộc Long mạch thì Viêm Long Điện bọn ta đủ để lọt tốp hai trăm! Nếu như đến Viêm Long Điện bọn ta thì tiền đồ sau này của người không thể đo lường được!” Triệu Tranh đáp đáng vẻ tươi cười lên mặt, nói.

Triệu Tranh cũng không rõ tiềm lực và thiên phú của La Chỉnh như thế nào, hơn nữa tu vi và thực lực của La Chỉnh lại khiến Triệu Tranh chướng mắt. Nhưng chỉ bằng một lễ tẩy trần quy tắc này thì cho dù thế nào, Triệu Tranh cũng muốn giành La Chỉnh về tay.

Dù sao, sau khi La Chỉnh trải qua lễ tẩy trần quy tắc, độ thích hợp với tất cả các loại quy tắc đều rất cao, sau này tu luyện quy tắc các hệ cũng không gặp trở ngại! Quanh năm Triệu Tranh ở đây hướng dẫn võ giả Hạ Giới, với tầm mắt của hắn thì sao có thể nhìn không ra những chuyện này?

Triệu Tranh vừa thốt những lời này ra khỏi miệng, vẻ mặt Ngụy trưởng lão lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói: “Triệu Tranh, anh bạn trẻ này đã dùng máu Chân Long của Long Uyên Cung chúng ta, người cướp người trắng trợn như vậy có phải là quá coi thường Long Uyên Cung chúng ta rồi phải không?”

“A! Khó trách. Hoá ra hơi thở Chân Long mỏng manh trong người anh bạn trẻ này là nhờ một giọt máu Chân Long mà Long Uyên Cung các người ban cho! Long Uyên Cung đúng là hào phóng thật!” Triệu Tranh cười hắc hắc nói: “Anh bạn trẻ, nếu như người gia nhập Viêm Long Điện chúng ta, ta sẽ cho người mười giọt máu Chân Long, người xem coi thế nào?”

“Đừng có nghe lời hắn, Long Uyên Cung chúng ta cũng không keo kiệt như vậy. Đợi ta bẩm báo lên, mười giọt máu Chân Long cũng đáng kể ư?” Ngụy trưởng lão không cam chịu yếu thế.

La Chỉnh cũng không biết phải nói gì nữa rồi.

Thật ra từ góc độ bản thân hãn mà nói, lần này hãn tiến nào Thăng Long Đài phi thăng lên Chân Long giới, cũng không muốn gia nhập bất cứ thế lực nào. Chẳng qua chuyện này liên quan đến quy định của Long tộc, bản thân La Chỉnh cũng không có cách nào để chống lại. Sau khi ở đây tiếp nhận thử luyện, tất nhiên La Chỉnh sẽ chọn quay về Trung Vực, hãn còn rất nhiều chuyện muốn làm ở Trung Vực, quan trọng nhất là hãn còn phải đi cứu La Yên!

Không ngờ bây giờ ngược lại, trước mắt lại trình diễn một tiết mục cướp người.

Mười giọt máu Chân Long... Chỉ mới một giọt đã khiến La Chỉnh cảm nhận được huyết mạch của mình xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất, nếu như được mười giọt thì chỉ sợ thay đổi còn lớn hơn nhiều.

Cuối cùng La Chỉnh cũng gật đầu với Ngụy trưởng lão nói: “Trưởng lão, ta tên là La Chỉnh, vừa rồi cũng là do ta vội vàng, quên không bẩm báo tên của mình, xem như ta thất lễ.”

Sau khi La Chỉnh trả lời như vậy, Ngụy trưởng lão lập tức yên lòng, nụ cười trên mặt cũng sâu hãn lên: “Không thất lễ, không thất lễ. La Chỉnh, tên rất hay! Nếu như người đã vượt qua bia phương tiêm, may mắn tiến vào hàng ngũ tinh anh, thì có thể tiếp nhận các vòng thử luyện tiếp theo! Có điều người vừa mới tiếp nhận lễ tẩy trần quy tắc, cũng có thể lựa chọn đi tìm hiểu quy tắc trên những tấm bia phương tiêm khác, xem người...”

“Vậy ta đi tìm hiểu mấy loại lực quy tắc khác trước.” La Chỉnh vội nói. Bây giờ hãn mới hiểu, hoá ra chuyện những loại quy tắc kia không ngừng gột rửa thân thể hãn được gọi là lễ tẩy trần quy tắc.

Vào lúc lễ tẩy trần quy tắc được tiến hành, La Chỉnh đã có xúc động muốn đi tìm hiểu mấy tấm bia phương tiêm khác, tất nhiên bây giờ hãn sẽ nắm lấy cơ hội này.

La Chỉnh và Nguy trưởng lão một hỏi một đáp, gạt Triệu Tranh sang một bên, cũng không nhìn thấy trên mặt Triệu Tranh đã giăng đầy mây đen.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Đại Hội Võ Đạo Trung Vực

Cho dù là Long Uyên Cung hay là Viêm Long Điện thì đều là chi nhánh của Nhân tộc Long mạch, đối với La Chỉnh lúc này mà nói đều là loại thế lực khó mà với tới.

Cho dù lựa chọn Long Uyên Cung thì cũng không có bất cứ tổn thất nào đối với La Chỉnh.

Điều La Chỉnh quan tâm nhất lúc này chính là làm sao để gia tăng thực lực của mình. Nếu như hắn đã có độ tương thích với những loại quy tắc khác, thì hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tìm hiểu mấy tấm bia phương tiên kia.

La Chỉnh đi vài vòng xung quanh bia phương tiên, lần này hắn chọn bia phương tiên ghi chép quy tắc hệ Hoả. Gần như không do dự chút nào, La Chỉnh đã ngồi xuống dưới bia phương tiên...

Mà cùng lúc đó, cuộc tranh đoạt Thăng Long Đài ở Trung Vực đã đến giai đoạn gay cấn.

Về quyền sở hữu Thăng Long Đài, tất nhiên tông môn nào cũng đều đưa ra lý lẽ của mình, cho dù không có, cũng cường ép vắn ra đạo lý.

Hơn nữa thế lực dính vào chuyện này cũng càng ngày càng nhiều, đến vài võ giả Hư Kiếp Cảnh độc lập cũng muốn tới tìm một chén canh. Mặc dù những võ giả độc lập kia không có tông môn, nhưng mà bọn hắn cũng có truyền nhân, cũng có hậu nhân. Huống chi lấy thực lực Hư Kiếp Cảnh thì thành lập một tông môn mới cũng không phải chuyện gì quá phí sức.

Tranh tới luận lui, kết quả sau cùng cũng không tránh khỏi đi tới một bước cuối cùng. Thực lực người nào mạnh, thì Thăng Long Đài này thuộc về người đó!

Nhưng bọn họ lại không biết, đối với phần lớn mọi người mà nói, thật ra Thăng Long Đài là một con đường đi không có lối về. Chỉ cần đi vào Thăng Long Đài thì sẽ bị tộc Long mạch giam giữ một nghìn năm, cho dù là lão quái vật Hư Kiếp Cảnh có tuổi thọ kéo dài thì liệu có được mấy cái nghìn năm để lãng phí như thế chứ?

Cũng may khi La Chính phi thăng lên, Thanh Long đã sửa lại thần văn trong Thăng Long Đài. Nếu sau này còn có người nào xâm nhập vào tầng thứ sáu của Thăng Long Đài, khởi động thần văn truyền tống hình tròn kia, thì kết quả duy nhất chính là bị Thăng Long Đài ném ra ngoài chứ không phải được phi thăng...

Nếu như bởi vì một Thăng Long Đài lại khiến phần lớn các tông môn khai chiến với nhau, thậm chí còn phát động cả chiến tranh tông môn thì đây chắc chắn là chuyện không hề lý trí chút nào.

Cuối cùng, chuyện này giao cho Thiên Hạ Thương Minh ra mặt giải quyết.

Mặc dù Thiên Hạ Thương Minh không phải là thế lực tông môn, nhưng thế lực của nó cũng không thua bất kỳ một tông môn nào. Quan trọng hơn là gần như Thiên Hạ Thương Minh có quan hệ không tệ với tất cả những đại tông môn, chỉ có phương án bọn họ đưa ra mới có thể giải quyết đợt tranh chấp này.

Phương án Thiên Hạ Thương Minh đưa ra cũng rất đơn giản, trước tiên dời Thăng Long Đài về thành Thiên Khải - tổng bộ của Thiên Hạ Thương Minh, sau đó Thiên Hạ Thương Minh quyết định tổ chức đại hội võ đạo, tất cả tông môn và các võ giả độc lập đều có thể tham gia.

Nhưng mà tu vi của võ giả tham gia phải được hạn chế nghiêm ngặt, cao nhất không thể quá Thần Đan Cảnh sơ kỳ. Nói cách khác, những võ giả từ Thần Đan Cảnh trung kỳ trở lên không thể tham gia.

Ai đứng đầu đại hội võ đạo thì có thể mang Thăng Long Đài đi. Cho dù là người đứng thứ hai, thứ ba cũng sẽ nhận được phần thưởng phong phú từ Thiên Hạ Thương Minh.

Thật ra cách mỗi mười năm, Thiên Hạ Thương Minh sẽ mời tất cả những đại tông môn ở Trung Vực đến thành Thiên Khải để tổ chức một đại hội võ đạo. Mặc dù mỗi lần đại hội, Thiên Hạ Thương Minh đều phải hao tổn rất nhiều của cải, nhưng một mặt Thiên Hạ Thương Minh có thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp với các đại tông môn tứ phẩm, ngũ phẩm, mặt khác, cũng có thể mượn cơ hội này để tạo mối quan hệ thân thiết với tất cả những người trẻ tuổi tài giỏi trong các đại tông môn!

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Hạ Thương Minh có thể thành lập phường mua bán trong nội bộ các tông môn. Chính vì vậy, thực lực của Thiên Hạ Thương Minh mới được so ngang với Hư Linh Tông.

Chỉ có điều, đại hội lần này tổ chức sớm bốn năm, hơn nữa phần thưởng cuối cùng lại có thêm một Thăng Long Đài.

Đối với phương án mà Thiên Hạ Thương Minh đưa ra, phần lớn các tông môn sau khi suy tính xong đều chấp nhận lời đề nghị này.

Nếu như phản đối phương án này, chỉ sợ người ra tay không còn là đám đệ tử tinh anh trong môn, mà là lão quái vật trong tông môn. Khi đó thì chỉ sợ khắp Trung Vực trăm họ lầm than. Đương nhiên Thăng Long Đài là một món bảo vật rất tốt, nhưng cũng không đáng để bọn họ làm đến thế.

Sau khi các tông môn như Vân Điện, Huyết Mộc Nhai, Huyền Âm Quán chấp nhận đề nghị này, Thiên Hạ Thương Minh đã bắt đầu chuẩn bị

tại thành Thiên Khải, dự tính ba tháng sau tổ chức đại hội võ đạo Trung Vực.

Trong Trung Vực, tất cả những thanh niên tài giỏi cũng bắt đầu xoa tay. Nếu có thể giúp tông môn mình giành được Thăng Long Đài, thì chắc chắn chính là công lớn, e rằng toàn bộ tài nguyên tông môn sau này đều nghiêng về phía bản thân! Cho dù không lấy được hạng nhất, thì mười thứ hạng đầu tiên cũng có phần thưởng vô cùng phong phú. Với độ mạnh tay của Thiên Hạ Thương Minh, những phần thưởng này có lẽ đều là thứ khiến mấy lão quái vật Hư Kiếp Cảnh cũng phải động tâm!

Trong Trung Vực, chuyện này đã lan truyền xôn xao, nghe nói có một số truyền nhân được mấy lão quái vật bồi dưỡng đang ở ẩn cũng lao nhao xuất thế, đều muốn tham gia lần đại hội võ đạo này!

Nhưng mà trong thành trì xa xôi nào đó ở Chân Long giới, La Chính lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này cả, hắn vẫn đang tập trung tiếp nhận huấn luyện của tộc Long mạch.

Sau khi trải qua lễ tẩy trần quy tắc, sự hiểu biết của La Chính đối với những quy tắc trên mấy tấm bia phương tiêm khác đã tăng lên, nhưng La Chính cũng không tùy tiện chọn bia phương tiêm để leo.

Cho dù là quy tắc không gian hay là quy tắc hệ Lôi thì đều được chia ra tổng cộng mười tầng cảnh giới, hiệu quả do mỗi tầng phát huy ra đều không giống nhau, nhưng lĩnh ngộ càng sâu thì tác dụng càng lớn hơn! Còn quy tắc được ghi lại trên mấy tấm bia phương tiêm này đều chỉ ghi chép tầng thứ nhất, cũng chính là tầng rõ ràng dễ hiểu nhất.

Mấy tấm bia phương tiêm mà hắn lựa chọn đều là những bia phương tiêm ghi chép quy tắc căn bản như Lôi, Hoả, Thổ, Phong. Những loại quy tắc căn bản này gần như là những vật chất cấu thành thế giới. Có nhiều công pháp nếu muốn đạt tới đại thành thì cần phải tiến bộ đột phá quy tắc,

vậy nên lĩnh ngộ hết những quy tắc căn bản này thì cũng chẳng có gì là tệ cả.

Sau khoảng ba ngày, La Chỉnh leo lên từng tấm từng tấm bia phương tiêm, lĩnh ngộ hết hoàn toàn những quy tắc căn bản này.

Ngoài mấy tấm bia phương tiêm ghi chép lực quy tắc căn bản này ra, mấy tấm ghi chép lực quy tắc được suy diễn ra từ quy tắc căn bản thì La Chỉnh lại không leo lên.

Ví dụ như có một tấm bia phương tiêm có lực quy tắc khiến La Chỉnh cảm thấy vô cùng quen thuộc, hẳn có thể cảm nhận được kiếm ý nồng nặc cùng với tia chớp mờ hồ trên tấm bia phương tiêm đó. Lực quy tắc trên bia phương tiêm này là do quy tắc hệ Lôi và quy tắc hệ Kim kết hợp lại mà ra, có lẽ chính là kiếm ý Cực Lôi mà Hoa Thiên Mệnh đang tu luyện. Chắc hẳn trước đó đã từng được một vị đại năng nào đó của Nhân tộc Long mạch tu luyện kiếm ý Cực Lôi này.

Thời gian ba ngày, leo lên chín tấm bia phương tiêm, cái tốc độ này ngoài việc khiến Ngụy trưởng lão phải than thở thì cũng khiến cho Triệu Tranh vô cùng ghen tị.

Có vài võ giả phi thăng lên Chân Long giới sẽ ở lại chỗ mấy tấm bia phương tiêm này một năm, thậm chí là mấy năm.

Cũng không phải tất cả võ giả đều có năng lực thích hợp với quy tắc, ví dụ như có vài võ giả tu luyện công pháp hệ Lôi, cần phải lĩnh ngộ quy tắc hệ Lôi, thế nhưng năng lực tương thích của bản thân hẳn với quy tắc hệ Lôi lại vô cùng thấp, thế nên tốc độ lĩnh ngộ bia phương tiêm sẽ vô cùng chậm chạp, cần một khoảng thời gian tương đối dài mới có thể leo lên tới đỉnh bia phương tiêm. Có trường hợp tệ hơn, thậm chí cả đời cũng không lĩnh hội hết được.

Trong đám võ giả ngồi bên dưới bia phương tiêm này, ví dụ như thế chỗ nào cũng có.

Mà trong thời gian ba ngày, La Chỉnh đã lĩnh ngộ chín loại lực quy tắc căn bản, nghĩ cũng biết đã khiến cho mọi người rung động tới cỡ nào!

Sau ba ngày đó, dưới sự hướng dẫn của Ngụy trưởng lão, La Chỉnh đi đến khu vực tiếp theo.

“Cuộc kiểm tra của chúng ta đối với người có Long mạch phi thăng là thế này. Đầu tiên kiểm tra khả năng lĩnh ngộ đối với lực quy tắc, bởi vì quy tắc chính là thứ quan trọng nhất đối với võ giả! Chỉ sau khi thông qua mới có thể tiến hành đợt huấn luyện tiếp theo được. Đợt thứ hai là huấn luyện về linh hồn.” Ngụy trưởng lão giải thích kỹ càng với La Chỉnh. Bây giờ lão rất kiên nhẫn, gần như là giải thích hết những chi tiết mà La Chỉnh không rõ.

“Huấn luyện linh hồn...” La Chỉnh khẽ gật đầu.

Linh hồn La Chỉnh chưa từng tiến hành huấn luyện theo hệ thống, thật ra trong Đông Vực cũng không có điều kiện này. Ban đầu linh hồn của hắn đã được lò luyện thần bí rèn luyện, rồi tu luyện Kinh Thần Thứ, còn căn cốt không ít Ma Yểm Tinh Hoa.

Dù nói linh hồn La Chỉnh cũng mạnh hơn phần lớn võ giả cùng giai, nhưng nhất định vẫn phải tiến hành một đợt huấn luyện tập trung.

Sau khi đến nơi, La Chỉnh nhìn thấy trên bầu trời có một quả cầu kỳ dị màu đen đang lơ lửng! Quả cầu màu đen này lớn khoảng hai mươi trượng, phía bên ngoài liên tục có những tia chớp màu tím lượn lờ, nhìn vào trong hình như La Chỉnh nhìn thấy có thứ gì đó đen sì đang liên tục lăn lộn.

“Đây là cái gì?” Dường như La Chỉnh cảm nhận được một luồng áp lực nặng nề từ bên trong quả cầu màu đen phát ra, loại áp lực này không

phải tới từ thân thể, mà là áp lực tới từ linh hồn.

Nguy trưởng lão thản nhiên nói: “Đây là oán linh của một loại thú dững mãnh, linh hồn của nó đã đạt đến Chiến Hồn Cảnh, hơn nữa lại là Ngọc Bích Chiến Hồn.”

“Chiến hồn? Ngọc Bích Chiến Hồn?” La Chính hơi sửng sờ.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Luyện Hồn

La Chỉnh vô cùng lạ lẫm đối với hai từ mà Ngụy trưởng lão vừa nói, trong Đông Vực hoàn toàn không gặp qua mấy từ này.

Thật ra điều này cũng không khó giải thích, người mạnh nhất trong Đông Vực cũng chỉ đến trình độ như Thạch Kinh Thiên, mà cho dù là Thạch Kinh Thiên cũng chưa từng có được chiến hồn, càng đừng nói tới Ngọc Bích Chiến Hồn.

Đối với phản ứng của La Chỉnh, hình như Ngụy trưởng lão đã đoán được từ trước. Nếu như tu vi của La Chỉnh đạt tới Thần Đan Cảnh thì có lẽ còn có thể tiếp xúc với khái niệm chiến hồn này, nhưng mà La Chỉnh mới chỉ là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, chưa từng nghe nói tới thì cũng bình thường.

Có điều xét đến biểu hiện lúc trước của La Chỉnh, Ngụy trưởng lão không có chút phản ứng nào với kiến thức hạn hẹp của hắn mà ngược lại còn giải thích rõ ràng: “Cái gọi là chiến hồn, thật ra chỉ là linh hồn của chúng ta.”

Ngoại trừ một số chủng tộc đặc biệt, trời sinh linh hồn đã mạnh mẽ thì cho dù là linh hồn của con người hay là linh hồn của những chủng tộc khác. đều vô cùng yếu ớt.

Một khi linh hồn đã bị tổn thương, dù chỉ là tổn thương nhỏ nhất cũng sẽ khiến tinh thần uể oải, mấy ngày không phấn chấn, nặng thì trực tiếp trở

nên ngu ngốc luôn, còn nếu linh hồn bị đánh nát thì thể xác xũng sẽ nhanh chóng tiêu tan.

Nhưng nếu linh hồn đã mạnh mẽ đến một trình độ nhất định, không chỉ có thể trực tiếp đưa linh hồn vào chiến đấu mà thậm chí còn có thể luận bàn, giao chiến về mặt linh hồn!

Có điều cái này cần linh hồn phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nhất định phải bước vào Chiến Hồn Cảnh.

“Chiến Hồn Cảnh... Làm sao mới có thể bước vào?” Nghe Ngụ trưởng lão nói, La Chỉnh say mê vô cùng.

Ngụ trưởng lão cười hắc hắc, dường như mang theo cảm giác về sự ưu việt, cười nói: “Dưới Hạ Giới, tất nhiên các người sẽ không có cơ hội này, cho dù là đột phá Chiến Hồn Cảnh, thậm chí là đạt tới Ngọc Bích Chiến Hồn thì cũng phải dựa vào rất nhiều cơ duyên, vì vậy linh hồn của đám võ giả dưới Hạ Giới các người luôn không đủ mạnh mẽ. Có điều, linh hồn của người cũng xem như là không tệ trong đám Tiên Thiên Cảnh, thậm chí trong đám Chiêu Thần Cảnh cũng không có mấy người theo kịp, nhưng để bước vào Chiến Hồn Cảnh thì vẫn cần phải rèn luyện thêm.”

Bởi vì linh hồn của La Chỉnh đã từng được lò luyện thần bí nung đốt, vì vậy hắn vẫn luôn rất tự tin với độ mạnh mẽ của linh hồn mình, nhưng bây giờ xem như hắn đã hiểu. Ngụ trưởng lão nói khách khí vậy thôi, nhưng ngụ ý vẫn là độ mạnh mẽ của linh hồn hắn hoàn toàn không đáng gì.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng La Chỉnh cũng không chán nản. Thực lực của hắn chưa đủ, vậy thì đừng chùn bước mà đi tăng lên!

“Ngụ trưởng lão, phương pháp rèn luyện ở đây như thế nào?” La Chỉnh hỏi.

Ngụy trưởng lão cười ha ha, chỉ vào quả cầu lớn màu đen kia nói: “Rót linh hồn của người vào đó rồi người sẽ rõ.”

“Rót linh hồn của ta vào đó?” La Chỉnh sững sờ, lập tức lắc đầu theo phản xạ: “Không phải Ngụy trưởng lão nói đùa đấy chứ?”

Mặc dù La Chỉnh không rõ rốt cuộc Ngọc Bích Chiến Hồn lợi hại tới mức nào, nhưng áp lực linh hồn truyền ra từ trong quả cầu màu đen này hoàn toàn không phải thứ La Chỉnh có thể chống lại được. Theo suy đoán của hắn, nếu như hắn đối đầu trực tiếp với oán linh của con thú dững mãnh này, thì chỉ sợ sẽ bị giết chết ngay trong một khoảnh khắc thôi, bây giờ linh hồn của La Chỉnh còn chưa đến Chiến Hồn Cảnh nữa.

Nhìn thấy sự băn khoăn của La Chỉnh, Ngụy trưởng lão chỉ cười rồi nói: “Yên tâm, nếu như chúng ta đã xây dựng loại huấn luyện này thì tất nhiên sẽ không để người đi chịu chết, những võ giả khác cũng tu luyện ở đây như thế.”

Nói rồi Ngụy trưởng lão chỉ vào một đám võ giả xung quanh quả cầu màu đen, linh hồn của những võ giả này đã tiến vào trong quả cầu, vì vậy thân thể bọn họ hoặc ngồi hoặc nằm, vây xung quanh quả cầu.

“Tiến vào huấn luyện bên trong quả cầu đen này, cũng chính là cơ hội mà chỉ những tinh anh trong đám tộc nhân phi thăng lên từ Hạ Giới mới có được. Người phải nắm lấy nó cho thật chắc, vì nó sẽ mang lại lợi ích không nhỏ cho người.” Ngụy trưởng lão tiếp tục nói thêm, sau đó còn dặn dò một số chuyện cần chú ý sau khi tiến vào quả cầu đen kia.

Nghe lời Ngụy trưởng lão nói, La Chỉnh không còn lo lắng gì nữa, gạt đầu đi về phía quả cầu đen kia. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, La Chỉnh dẫn linh hồn của mình về phía quả cầu đen, hắn phát hiện linh hồn của mình đang ở trong một không gian tối như mực.

Vừa bước vào trong quả cầu đen này, linh hồn La Chỉnh lập tức cảm nhận được từng đợt đau đớn kịch liệt, giống như trong nháy mắt này có vô số phi đao đang đâm lên người mình, đâm linh hồn của hắn thủng lỗ chỗ, lại giống như đang trần như nhộng hứng chịu lấy băng sương vờn quanh, lửa mạnh thiêu đốt...

“Két két két...” Hàm răng La Chỉnh run lập cập, hoàn toàn không chịu sự khống chế của hắn.

Linh hồn không có thân thể để bảo vệ thì vô cùng yếu ớt, cho dù linh hồn La Chỉnh có mạnh mẽ hơn so với những võ giả cùng giai đi nữa thì cũng không khác là bao, hoàn toàn không cách nào chịu đựng được loại thống khổ thể này.

Chịu đựng cơn đau kịch liệt, La Chỉnh nhìn thấy xung quanh không gian tối như mực này có vài ngọn đèn màu vàng nhạt, dưới loại áp lực này La Chỉnh hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, xông thẳng về phía một điểm sáng ấy.

Càng đến gần ngọn đèn màu vàng nhạt này, La Chỉnh cảm thấy áp lực trên linh hồn ngày càng nhỏ, hắn cảm nhận được sự ấm áp từ ngọn đèn, giống như một đồng lửa giữa trời băng đất tuyết, hoặc như một ốc đảo giữa vùng sa mạc.

Đợi sau khi La Chỉnh đến gần nó, ngọn đèn này lại phát ra quang sáng nhàn nhạt, ngay lập tức liên tục chữa lành linh hồn đang bị tổn thương của La Chỉnh.

Mãi cho đến lúc này, La Chỉnh mới thấy rõ, ở đây có linh hồn của không ít võ giả đang vây xung quanh ngọn đèn nhỏ này để sưởi ấm.

Không gian tối như mực được điểm xuyết bởi loại đèn nhỏ này trông như những vì sao nằm rải rác trên bầu trời. Chính vầng sáng dịu dàng tản ra

từ những ngọn đèn nhỏ này đã bảo vệ linh hồn của những võ giả ở đây không bị thứ uy áp mạnh mẽ kia phá hủy.

Mà ở dải đất trung tâm của không gian này, tà linh của một con thú dững mãnh to lớn đang bị vô số sợi xích hình thành từ tia chớp cố định lại. Uy áp linh hồn kinh khủng này được truyền ra từ trong cơ thể của tà linh mãnh thú kia.

Thình thoảng có vài võ giả rời khỏi phạm vi bảo vệ của ngọn đèn nhỏ, tiếp nhận sự cọ rửa, tàn phá linh hồn từ uy áp của tà linh mãnh thú, đến khi thật sự không kiên trì nổi nữa mới quay lại bên cạnh ngọn đèn để được chữa lành.

Loại phương pháp rèn luyện linh hồn như vậy rất giống với lò luyện thần bí mà ban đầu La Chỉnh đạt được. Cảnh tượng này rất giống lần đầu tiên La Chỉnh rèn luyện linh hồn, đều là khiến linh hồn bị tàn phá liên tục rồi lại không ngừng chữa lành. Chẳng qua là đau đớn khi đó của La Chỉnh mãnh liệt hơn gấp trăm lần so với hiện tại, mà vàng sáng chữa trị linh hồn lò luyện kia phóng ra cũng nhanh hơn vô số lần!

Cũng bởi vì một lần rèn luyện đó, đã khiến cho linh hồn La Chỉnh trở nên vô cùng cứng cõi.

Phương pháp tu luyện trong thiên hạ này ban đầu vốn có nhiều chỗ tương tự, phương pháp tu luyện của Nhân tộc Long mạch này cũng giống như thế.

Linh hồn không ngừng bị rèn luyện, mài giũa, sẽ từ từ trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng ở trong Hạ Giới lại không có loại đèn nhỏ dùng để chữa trị linh hồn này, vậy nên tàn phá linh hồn của mình như thế thì cuối cùng cũng chỉ biến bản thân mình thành kẻ ngu si mà thôi.

Mà sau khi có loại đèn nhỏ này, loại tình huống ấy sẽ tốt hơn nhiều.

Loại cơ hội tu luyện này đối với La Chỉnh mà nói, chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, tất nhiên La Chỉnh sẽ nắm lấy cơ hội này mà tu luyện.

Đợi đến lúc linh hồn của La Chỉnh được chữa trị tạm ổn rồi thì mới chạy ra khỏi phạm vi của ngọn đèn nhỏ. Vừa mới ra khỏi phạm vi bao trùm của ngọn đèn nhỏ kia, loại uy áp linh hồn kinh khủng đó lại càn quét linh hồn La Chỉnh lần nữa.

Đau đớn trên linh hồn không có cách nào giảm bớt được, chỉ có thể dựa vào lực chú ý để cưỡng ép bản thân nhẫn nại. Không ít võ giả chỉ có thể kiên trì dưới sự cạo rửa của uy áp linh hồn này trong thời gian hai ba nhịp hô hấp, sau đó lại phải quay đầu chạy về phía ngọn đèn nhỏ.

La Chỉnh một mực đứng nguyên tại chỗ, chịu đựng luồng uy áp này đánh thẳng vào người. Chỉ một lát sau, hàm răng của hắn lại bắt đầu run lên lập cập.

“Nhịn xuống!” La Chỉnh nói với chính mình như thế.

Một nhịp thở...

Hai nhịp thở...

Ba nhịp thở...

Mười nhịp thở...

Vào lúc này linh hồn của La Chỉnh đã thành cái tổ ong, giống như một cái áo bông bị xé nát vậy, trong đầu hắn dâng lên một trận choáng váng.

“Lui về phía sau!”

Mãi cho đến trước khi La Chỉnh cảm thấy mình sắp ngã đi thì mới quay lại dưới vầng sáng của ngọn đèn nhỏ. Dưới sự chiếu rọi của vầng sáng

màu vàng, linh hồn của La Chỉnh lại bắt đầu chữa trị từng chút một.

“Mới tới thôi mà, có cần phải liều mạng như vậy không?” Bên cạnh ngọn đèn nhỏ, có một vị võ giả cười nói.

Những võ giả này đều đã bị uy áp linh hồn tàn phá nên rất rõ cảm giác trong đó thế nào. Nhìn thấy lần đầu tiên La Chỉnh đã cắn răng kiên trì được thời gian mười nhịp thở, ngoài kinh ngạc ra thì trong lòng còn có chút ít ganh tị. Có vài võ giả trong số bọn họ đã đến được một khoảng thời gian, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì trong khoảng thời gian bốn năm nhịp thở, thế nhưng La Chỉnh lần đầu tiên tiến vào đã có thể kiên trì trong thời gian mười nhịp thở!

La Chỉnh cười thản nhiên, không nói gì. Đợi đến lúc linh hồn đã được chữa trị hoàn toàn xong, La Chỉnh lại không chùn bước, xông ra bên ngoài một lần nữa.

Cứ tới tới lui lui chịu đựng sự giày vò linh hồn như thế, dưới uy áp linh hồn của tà linh mãnh thú đằng kia, thời gian kiên trì càng ngày càng dài hơn.

Vừa bắt đầu hẳn có thể kiên trì thời gian mười nhịp thở, sau đó là mười hai nhịp thở, hai mươi nhịp thở, bốn mươi nhịp thở...

Cũng không lâu lắm, La Chỉnh đã có thể kiên trì đến thời gian một nén nhang.

Tốc độ phát triển như thế này, chỉ có thể khiến mấy gã võ giả kia phải ghen hòng nhìn trân trối. Thế này cũng khủng bố quá rồi đúng không?

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Bị Đuổi Giết

Những linh hồn trong quả cầu màu đen này đều bị uy áp của tà linh mãnh thú kia bao trùm, nhưng sự phân bố uy áp linh hồn này lại không đồng đều.

Càng ở vòng ngoài, uy áp linh hồn càng nhỏ, mà càng tới gần trung tâm, uy áp của con kiêu thú cũng càng lớn hơn.

Từ trung tâm quả cầu đen ra ngoài được chia làm sáu vòng, mỗi khi tiến vào thêm một vòng thì lực uy áp linh hồn cũng tăng lên gấp mấy lần. Giờ phút này La Chỉnh đang ở vòng ngoài cùng, mà phần lớn võ giả cũng đang ở vòng ngoài.

Sau khi tu luyện nửa ngày ở vòng ngoài cùng, đến khi La Chỉnh cảm thấy linh hồn của mình đã chắc chắn hơn thì rời khỏi chỗ ngọn đèn nhỏ kia, bước về phía vòng thứ hai.

Đám võ giả ngồi xung quanh ngọn đèn nhỏ cũng không nói gì nữa. Trong bọn hắn có vài người đã tiến vào quả cầu đen mấy tháng rồi nhưng vẫn không dám bước vào vòng thứ hai, tên nhóc này chỉ mới tu luyện có nửa buổi, vậy mà đã dám bước vào vòng thứ hai rồi...

Thật ra trong khoảng thời gian ngắn như thế mà La Chỉnh có thể bước vào vòng thứ hai, một mặt là vì linh hồn hắn vốn đã mạnh mẽ hơn so với những võ giả bình thường khác, mặt khác, tần suất hắn tu luyện nhanh hơn người khác rất nhiều.

Phần lớn võ giả ngậy ngốc bên ngoài ngọn đèn nhỏ trong thời gian vài nhịp thở rồi lại ngồi nghỉ trong ngọn đèn nhỏ một hồi lâu. Loại thống khổ về mặt linh hồn này thật sự khó có thể chịu đựng nổi. Nhưng La Chỉnh sau khi trở lại trong ngọn đèn thì thường đợi đến lúc linh hồn được chữa trị xong là lại lao ra ngay lập tức. Khi người khác tu luyện một lượt như thế sẽ mất khoảng một canh giờ, thậm chí còn cần thời gian dài hơn, nhưng La Chỉnh thì đã tới tới lui lui tu luyện vài chục lần từ lâu rồi.

Ngay vào lúc La Chỉnh vừa mới chuẩn bị bước vào vòng thứ hai, ở ven quả cầu đen lại xuất hiện bốn võ giả, hai nam hai nữ. Bốn người này đương nhiên là bốn người đã gặp dưới bia phương tiêm lúc trước. Một người trong đó chính là Thư Nguyệt Cường đã từng khiêu khích La Chỉnh.

Lúc lĩnh ngộ quy tắc, Thư Nguyệt Cường đã bị La Chỉnh đả kích nghiêm trọng. Có điều, hãn vốn thiên tư bất phàm, sau khi leo lên tới đỉnh bia phương tiêm quy tắc không gian thì lại trèo lên đỉnh bia phương tiêm quy tắc hệ Hoả. Thiên phú thể này, trong phần lớn người tộc Long mạch phi thăng lên đã được xem như nổi bật rồi.

Nhưng điều này cũng phải xem là so với ai. Nếu La Chỉnh không xuất hiện thì trong mắt Triệu Tranh, Thư Nguyệt Cường nhất định là tinh anh cao nhất, cực kỳ đáng giá để đề cử. Nhưng La Chỉnh lại có được lễ tẩy trần quy tắc, trong thời gian ba ngày đã lĩnh hội hết các loại quy tắc căn bản ngoại trừ quy tắc thời gian.

Bởi thế, Thư Nguyệt Cường cũng giống như một con đom đóm tranh nhau chiếu sáng với mặt trời, cuối cùng ảm đạm không sáng nổi.

Đối với chuyện này Thư Nguyệt Cường vẫn luôn canh cánh trong lòng. Từ nhỏ hãn đã lớn lên với danh hiệu “thiên tài”, tất cả là do La Chỉnh cướp mất danh tiếng của hãn, hãn sẽ không xem lại những thiếu sót của mình mà ngược lại sẽ đặt hết tất cả những oán hận lên trên người La Chỉnh.

Với tính cách của Thư Nguyệt Cuồng, nếu không phải hắc chỉ vừa mới phi thăng lên, còn lạ nước lạ cái thì chỉ sợ đã sớm chạy tới giẫm lên mặt La Chính rồi.

Hắc vừa bước vào quả cầu đen này thì uy áp linh hồn mãnh liệt của tà linh yêu thú kia cũng bao trùm đến: “Uy áp linh hồn? Hắc!” Bên ngoài linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh, bao trọn hắc lại. Từng luồng uy áp linh hồn của kiêu thú đánh vào tầng ánh sáng màu xanh đó, nhưng nó vẫn sừng sững bất động, ngăn cản tất cả những đợt uy áp linh hồn ở bên ngoài.

Một nam hai nữ bên cạnh Thư Nguyệt Cuồng cũng có một tầng ánh sáng màu xanh giống thế bao trùm lấy, ngăn cản hoàn toàn uy áp linh hồn của con kiêu thú kia.

Thế lực lớn chỗ Thư Nguyệt Cuồng vốn có rất nhiều kinh nghiệm trong việc tu luyện linh hồn, trong tộc có được bí pháp chuyên để tu luyện linh hồn. Mà Thư Nguyệt Cuồng lại là nhân vật quan trọng trong thế lực của hắc, vì vậy trình độ linh hồn luôn là niềm kiêu ngạo của hắc! Cho đến tận bây giờ, hắc vẫn chưa từng gặp người nào cùng thế hệ có linh hồn mạnh mẽ hơn hắc.

Phần lớn võ giả ở gần ngọn đèn nhỏ nhìn thấy bốn người Thư Nguyệt Cuồng bước đi nhàn nhã như thường, trên mặt cũng toát ra vẻ hâm mộ. Bọn họ tu luyện đau khổ như vậy cũng không thể bước vào vòng thứ hai, thế nhưng bốn người kia chỉ vừa mới tiến vào, hoàn toàn không cần tu luyện đã trực tiếp đặt chân vào vòng thứ hai rồi. Sao chuyện này lại không khiến người ta hâm mộ cho được?

Sau khi Thư Nguyệt Cuồng bước thẳng vào vòng thứ hai thì uy áp linh hồn bỗng nhiên tăng lên gấp đôi! Nhưng ánh sáng màu xanh bao lấy người hắc vẫn sừng sững bất động, vô cùng vững chắc. Có điều ba người khác lại bắt đầu hơi không chống lại nổi, tầng ánh sáng màu xanh bên ngoài bọn họ

lay động. Dưới sự giằng xé của uy áp linh hồn, bên ngoài vầng sáng xuất hiện không ít vết rạn. Trước lúc những vết rạn đó vỡ nát ra, ba người đó đã đi vào ngọn đèn nhỏ bên trong tầng thứ hai rồi.

Thư Nguyệt Cuồng nhìn thấy ba bạn đồng hành của mình chịu không nổi linh hồn uy áp ở tầng thứ hai thì trên mặt lại hiện ra nụ cười thản nhiên, đang định đi thẳng vào vòng thứ ba thì đúng lúc này hắn lại nhìn thấy La Chỉnh đứng cách đó không xa.

“Haha, cuối cùng cũng để ta bắt được tên nhóc này!” Trên mặt Thư Nguyệt Cuồng hiện lên vẻ vui mừng.

Ở những nơi khác, Thư Nguyệt Cuồng không dám ra tay vì sợ phạm phải điều cấm kị của tộc Long mạch, dù sao đây cũng là Thượng Giới, ngoài chính hắn ra thì ai có thể bảo vệ được hắn? Cho dù mấy đại năng trong gia tộc của hắn thì ở trên Thượng Giới cũng chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi.

Nhưng trong quả cầu đen này, võ giả tiến vào tu luyện đều từ Hạ Giới mà lên, vậy thì làm gì có ai có thể quản được hắn?

Vì vậy Thư Nguyệt Cuồng bước hai ba bước về phía La Chỉnh.

La Chỉnh đang tập trung chịu đựng uy áp linh hồn để rèn luyện linh hồn của bản thân, hoàn toàn không biết Thư Nguyệt Cuồng đang đi về phía mình. Khoảng cách của vòng thứ hai trong quả cầu đen này cho đến chỗ oán linh của con kiêu thú kia gần hơn không ít, mặc dù uy áp linh hồn chỉ tăng lên gấp đôi, nhưng áp lực đối với La Chỉnh lại tăng lên khá khá.

Vốn ở vòng thứ nhất, dù La Chỉnh không sử dụng ngọn đèn nhỏ để chữa trị linh hồn của mình thì cũng có thể hoạt động tự nhiên, nhưng sau khi tiến vào vòng thứ hai, lại bị đánh về nguyên hình một lần nữa. Sau mười nhịp thở, linh hồn của hắn đã đến giới hạn chịu đựng, không thể không trở về bên cạnh ngọn đèn nhỏ.

Đúng vào lúc này, La Chỉnh lại nhìn thấy có một bóng người loé lên, thậm chí còn có một luồng linh hồn đang đâm thẳng vào hắn!

La Chỉnh không đoán được rằng đến đây rồi mà vẫn có người tranh đấu với hắn nữa. Vào lúc nhìn cân treo sợi tóc, hắn nghiêng người tránh được, sau đó nhanh chóng bước vào bên cạnh ngọn đèn nhỏ gần người nhất, linh hồn bắt đầu được chữa trị liên tục. La Chỉnh chăm chú nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Lại là tên này!” Trên mặt La Chỉnh toát ra vẻ tức giận: “Ta với người không thù không oán, sao cứ phải làm phiền ta?”

Thư Nguyệt Cuồng nhún vai, cười ha ha: “Cần có lý do sao? Chỉ là ta nhìn người không thuận mắt mà thôi.”

Ánh mắt La Chỉnh hơi khép lại, đợi sau khi ngọn đèn nhỏ chữa trị xong linh hồn của bản thân, thì lạnh lùng cười: “Người thấy ta không thuận mắt có rất nhiều, không thiếu một mình người. Có điều kết quả của bọn họ đều rất thảm, người xác định muốn làm phiền ta?”

“Nói nhảm!” Thư Nguyệt Cuồng cười lạnh một tiếng, hai tay của linh hồn hắn bắt đầu biến hoá hình dạng, từ một đôi tay biến thành hình hai thanh đao.

Thấy loại biến hoá này, ánh mắt La Chỉnh hơi co lại: “Hoá hồn thành đao!”

Kinh Thần Thứ mà La Chỉnh tu luyện có thể hoá linh hồn thành một cây châm, thì tất nhiên người khác cũng có thể đem một phần linh hồn hoá thành hình đao. Sau khi hai tay tên Thư Nguyệt Cuồng này hoá thành đao thì chém về phía La Chỉnh đang đứng trước mặt, giống như không có gì phải bận khoăn cả.

Tất nhiên La Chinh sẽ không ngậy ngốc đứng yên một chỗ cho hăn chém. Sau khi ra khỏi ngọn đèn nhỏ, La Chinh lại chạy tới ngọn đèn nhỏ kế tiếp dọc theo vòng thứ hai. Đang tập trung tu luyện lại bị người khác cắt ngang đúng là chuyện khiến người ta căm tức, nhưng hết lần này đến lần khác bản thân lại gặp phải một tên không đầu không não!

“Cuồng ca lại dính vào tên nhóc kia...”

“Nói thừa. Cũng không phải người không biết tính của Nguyệt Cuồng, từ nhỏ đến đã bao giờ hăn phải chịu thiệt chưa? Người khiến hăn phải chịu thiệt, không biết cái chết thảm đến bao nhiêu!”

“Ai bảo tên kia đoạt mất danh tiếng của Cuồng ca! Đúng là không biết sống chết là gì!”

Ba người đi cùng Thư Nguyệt Cuồng, đứng cạnh ngọn đèn nhỏ khe khẽ bàn tán. Ba người bọn họ vốn được Thư Nguyệt Cuồng dẫn dắt mới thông qua Thăng Long Đài để lên được đây, tất nhiên sẽ đứng về phía Thư Nguyệt Cuồng.

Còn những linh hồn võ giả khác đang rèn luyện trong quả cầu đen, thì ai nấy đều đang trợn mắt há hốc mồm.

Chống lại uy áp linh hồn mãnh liệt như thế để tu luyện vốn đã là chuyện vô cùng tra tấn người ta rồi, không bị sụp đổ đến mức trở thành kẻ ngốc đã là may mắn, vậy mà bây giờ lại có người còn sức để đánh nhau trong này! Thật đúng là không có thiên lý! Thấy La Chinh bị Thư Nguyệt Cuồng đuổi giết một đường, phần lớn võ giả cũng có chút lo nghĩ đến số mệnh của La Chinh!

Nếu như linh hồn của La Chinh bị Thư Nguyệt Cuồng chém rớt, cộng thêm bị uy áp linh hồn tàn phá thì chỉ sợ sẽ trực tiếp biến thành kẻ ngốc mất.

Nghe nói khi tu luyện bên trong quả cầu đen này cũng đã từng xảy ra loại chuyện đó. Có vài võ giả cậy mạnh quá mức, gắng gượng chịu đựng để chống lại uy áp linh hồn, kết quả sau đó linh hồn bị tổn thương, không còn năng lực trở về dưới ngọn đèn nhỏ, khiến linh hồn đang sống sờ sờ cứ thế bị đập vụn.

“Tên nhóc kia cũng thảm thật!”

“Nếu là ta, ta sẽ thu hồi linh hồn lại tạm thời ngừng tu luyện!”

“Đúng vậy! Rời khỏi quả cầu này là xong rồi, cần gì phải gắng gượng chống đỡ như vậy?”

Đám võ giả đang tu luyện quay lưng vào ngọn đèn nhỏ lao nhao bàn tán. Dù sao người bị đuổi giết cũng không phải bọn họ, vậy nên bọn họ cứ ngồi xem cuộc vui là được rồi.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Không Làm Gì Được

Dưới trạng thái linh hồn lại bị người ta đuổi giết, đây cũng là chuyện mà La Chỉnh không bao giờ nghĩ tới được.

Bây giờ La Chỉnh không chỉ phải chịu đựng uy áp linh hồn mà còn phải liên tục chạy trốn, tránh né sự công kích của Thư Nguyệt Cuồng.

“Chết đi!” Thư Nguyệt Cuồng hung ác vung lưỡi đao linh hồn của hắn.

Nhưng mà linh hồn La Chỉnh lại linh hoạt giống như một con khỉ, cứ lách tới lách lui giữa những kẻ hờ công kích của Thư Nguyệt Cuồng. Chỉ cần hơi không chú ý thì La Chỉnh lại chạy mất, sau đó nhanh chóng chui vào trong một ngọn đèn khác để chữa trị linh hồn.

Vòng thứ hai trong quả cầu đen này có hình tròn, Thư Nguyệt Cuồng cũng chỉ có thể đuổi theo La Chỉnh chạy từng vòng từng vòng. Sau một hồi chạy mấy vòng như vậy, linh hồn La Chỉnh đã dần thích ứng với uy áp của tầng thứ hai, thậm chí có đôi khi còn lướt qua một ngọn đèn nhỏ, chạy tới ngọn đèn nhỏ tiếp theo để tiến hành chữa trị.

Mắt thấy bản thân không đuổi giết được La Chỉnh, lửa giận của Thư Nguyệt Cuồng lại càng lớn, hai lưỡi đao trong tay quét ngang: “Võ kỹ linh hồn, Chiến Quỷ Song Đao! Để ta xem người trốn thế nào!”

Thư Nguyệt Cuồng đã từng dùng một chiêu này, lấy tu vi Chiếu Thần Chung Cực để chém giết linh hồn của một cường giả Thần Đan Cảnh!

Trên hai lưỡi đao kia của Thư Nguyệt Cuồng, ánh sáng màu xanh bắt đầu bốc lên chỉ trong nháy mắt, sau đó bóng dáng của hắc giống như ma quỷ, nhanh chóng tiếp cận La Chỉnh. Hai lưỡi đao trong tay vung thành hai mảnh đao hoa, xoăn giết về hướng linh hồn của La Chỉnh.

Tốc độ chém giết này cực kỳ nhanh, La Chỉnh hoàn toàn không kịp né. Nếu như hắc bị Chiến Quỷ Song Đao này đâm trúng thì sợ là linh hồn sẽ trực tiếp bị cắt thành mấy mảnh.

“Võ kỹ linh hồn? Ta cũng có!”

Mắt thấy không tránh được một đòn này của Thư Nguyệt Cuồng, một phần linh hồn La Chỉnh bỗng nhiên hoá thành một cây châm nhọn, hung hăng đâm về phía Thư Nguyệt Cuồng.

“Kinh Thần Thứ!”

Nghiêm chỉnh mà nói thì Kinh Thần Thứ của La Chỉnh cũng không được tính là võ kỹ linh hồn, bởi vì Hóa Hồn Vi Thứ cũng giống như hoá hồn thành đao của Thư Nguyệt Cuồng, chỉ là mang một phần linh hồn chuyển hoá thành một loại võ kỹ dùng để tấn công.

Có thể là do La Chỉnh tránh né lâu như vậy vẫn luôn không thi triển Kinh Thần Thứ nên Thư Nguyệt Cuồng cho rằng, La Chỉnh chỉ là một con chuột nhát gan chỉ biết chạy trốn, hoàn toàn không có năng lực phản kích.

Hơn nữa hắc vừa mới thi triển ra võ kỹ linh hồn mà hắc vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, vô cùng chăm chú, nhất định phải cắt nát linh hồn La Chỉnh.

Thế nhưng vào lúc này, La Chỉnh lại bất ngờ vùng lên phản kích, một đường hồn châm bén nhọn đâm đến thẳng mặt hắc. Đang không kịp đề phòng thì sao hắc biết phải né cho được?

Đến mắt cũng không thềm nháy một cái, hồn châm của La Chỉnh đã đâm xuyên qua linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng!

“A!”

Thư Nguyệt Cuồng kêu thảm một tiếng, võ kỹ linh hồn đã khởi động lại bị phá tan trong nháy mắt như vậy, La Chỉnh cũng không thừa thắng xông lên mà kéo dài khoảng cách với Thư Nguyệt Cuồng, tiếp tục chạy về phía ngọn đèn nhỏ tiếp theo để chữa trị linh hồn của mình.

Linh hồn Thư Nguyệt Cuồng bị đâm trọng thương, cũng chỉ có thể tìm một ngọn đèn nhỏ để chữa trị. Trong đôi mắt đầy phần nộ giống như một con báo, chăm chú nhìn chăm chăm vào La Chỉnh. Còn La Chỉnh đưa lưng về phía Thư Nguyệt Cuồng, khoé miệng hơi nhếch lên, hiện ra một chút ý cười sâu xa.

Phần lớn võ giả trong quả cầu đen lúc này đều không tiến hành tu luyện mà lại ngồi xổm dưới ánh đèn bắt đầu xem trò vui.

Vào lúc Thư Nguyệt Cuồng thi triển võ kỹ linh hồn, những võ giả này liền chỉ trỏ, phần lớn đều cảm thấy La Chỉnh nhất định sẽ thua, hẳn chỉ còn một cách duy nhất đó chính là rút linh hồn của mình ra khỏi quả cầu đen.

Ai ngờ La Chỉnh lại bất ngờ lấy một cây châm nhọn biến nguy thành an, không chỉ giúp bản thân bình yên chạy thoát, lại còn trả lại cho tên đằng sau một đòn tàn nhẫn.

“Tên nhóc kia đúng là bình tĩnh thật. Lúc trước vẫn không tấn công, đợi đến khi tên đằng sau thi triển võ kỹ linh hồn mới tiến hành phản kích!”

“Cái này gọi là nhìn xa trông rộng. Ta cảm thấy tên đằng sau bị hắn đùa giỡn chạy quanh thì đúng hơn!”

“Thật ra ta lại thấy, có lẽ hẳn coi việc tránh né đuổi giết thành một cách tu luyện...”

“Không phải chứ? Uy áp linh hồn còn chưa đủ để hẳn tu luyện à? Còn phải thêm một người đuổi giết hẳn đằng sau mới được sao?”

Mặc dù những võ giả này không tin, nhưng càng xem lại càng rõ. La Chỉnh đúng là quá khủng bố. Đúng là chỉ có hẳn mới làm như vậy!

Linh hồn Thư Nguyệt Cuồng bị La Chỉnh đâm thủng một lỗ to, ngoài mặt dù đau đớn chịu không nổi, nhưng dưới ánh sáng của ngọn đèn nhỏ đã nhanh chóng được chữa trị. Tuy nỗi đau đớn khiến cho hẳn khó chịu, nhưng điều khiến hẳn bức bối hơn chính là linh hồn của hẳn lại bị tên này làm cho bị thương!

Linh hồn chính là thứ Thư Nguyệt Cuồng kiêu ngạo nhất. Năm đó trong Hạ Giới của hẳn, linh hồn của tên cường giả Thần Đan Cảnh kia cũng bị võ kỹ linh hồn của hẳn chém giết! Đây là chuyện ghê gớm đến mức nào? Có thể nói chuyện đó đã làm chấn động khắp đại lục của hẳn!

Bây giờ thì tốt rồi, võ kỹ linh hồn của hẳn đã thi triển ra, nhưng kết quả không chỉ không thu được bất cứ hiệu quả nào, mà ngược lại do chủ quan còn bị một tên Tiên Thiên Cảnh làm cho bị thương.

Hoá hồn thành châm? Đó là thứ gì? Chỉ là một thứ đồ chơi không mang lên đài đấu được mà thôi!

Trong Đông Vực, tuy Kinh Thần Thứ được xem như công pháp thiên giai cực kỳ huyền diệu, nhưng nó được xếp vào công pháp thiên giai đơn giản vì là công pháp về mặt linh hồn! Dưới cái nhìn của Thư Nguyệt Cuồng, thứ này căn bản chẳng đáng nhắc đến! Dù sao một đâm này cũng chỉ tới tới lui lui, lần đầu có lẽ còn có tác dụng, nhưng lần thứ hai người ta đã đề phòng rồi thì dùng thế nào được?

Có điều Thư Nguyệt Cuồng đang tức giận nên xem nhẹ mất một điều. Võ giả khi giao chiến, thắng bại thường chỉ trong nháy mắt. Ý định của vị võ giả sáng tạo ra Kinh Thần Thứ ban đầu chính là dùng Kinh Thần Thứ để đánh lén, xong rồi cũng không có ý dùng lại lần thứ hai. Vì vậy nếu nói từ mặt này, Kinh Thần Thứ có thể công kích đối thủ bất ngờ, khiến linh hồn của đối thủ bị trọng thương, thật ra là một quyền công pháp loại linh hồn vô cùng thực dụng.

Có điều trong mắt Thư Nguyệt Cuồng hắn thì hoàn toàn lại là mấy thủ đoạn cấp thấp mà thôi.

Nhưng vậy mà hắn vẫn phải chịu thua thiệt vì nó!

“Ta muốn cắt ngươi thành mảnh vụn!” Thư Nguyệt Cuồng khế cắn môi. Sau đó ánh sáng màu xanh bên ngoài thân thể hắn loé sáng lên, lại đuổi giết về phía La Chỉnh một lần nữa.

Lúc này đây Thư Nguyệt Cuồng đã đề phòng, Kinh Thần Thứ của La Chỉnh rất khó có hiệu quả lần nữa: “Ta muốn xem ngươi làm thế nào để tránh võ kỹ linh hồn của ta?”

Vào lúc Thư Nguyệt Cuồng chữa trị linh hồn, La Chỉnh cũng nắm chặt thời gian để tu luyện. Lúc này nhìn thấy Thư Nguyệt Cuồng lại đuổi tới đây, La Chỉnh cũng chỉ có thể chạy trốn quanh vòng thứ hai tiếp.

Thế nhưng Thư Nguyệt Cuồng lại giống như ăn phải thuốc kích thích, vùi đầu dồn sức về phía La Chỉnh, hoàn toàn không cho La Chỉnh có cơ hội thở dốc. Lần này chẳng bao lâu hắn đã đuổi kịp La Chỉnh.

“Để xem lần này ngươi chạy thế nào! Chiến Quỷ Song Dao!” Hai lưỡi đao của Thư Nguyệt Cuồng vung vẩy, cùng lúc đó hắn cũng nhìn chăm chăm La Chỉnh, đề phòng hồn châm của La Chỉnh.

Nhưng mà trong nháy mắt Chiến Quỷ Song Dao của hắn sắp cắt về phía La Chỉnh thì La Chỉnh lại mỉm cười với Thư Nguyệt Cuồng, chỉ trong nháy mắt, cả người đã biến mất tiêu.

“Người, người đâu rồi?” Đang thấy hưng phấn nên Thư Nguyệt Cuồng lập tức phản ứng không kịp.

“Cuồng ca! Hắn rút linh hồn về rồi!”

“Linh hồn của hắn đã rời khỏi quả cầu đen, quay lại thể xác của mình rồi!”

Vào lúc này, khoảng cách giữa hắn và hai bạn đồng hành nữ tương đối gần nên hai người kia mở miệng nhắc nhở.

“Ông đây biết rồi!” Thư Nguyệt Cuồng nổi giận đùng đùng quát. Hắn cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết được? Sau đó linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng cũng biến mất, hắn cũng rút linh hồn của mình quay lại thân thể.

Trong nháy mắt linh hồn Thư Nguyệt Cuồng quay lại thân thể thì đột nhiên mở to hai mắt, nhìn thấy La Chỉnh đang đứng vung tay, xoay cổ cách đó không xa. Hắn lập tức giận dữ đánh tới.

Bước một bước dài, Thư Nguyệt Cuồng đã vọt tới trước mặt La Chỉnh: “Người! Đi chết đi!” Nói xong Thư Nguyệt Cuồng đã muốn ra tay.

La Chỉnh đối mặt với một vị cường giả Chiêu Thần Chung Cực, mà chỉ khẽ cười nói: “Người chắc chắn là muốn ra tay ở đây sao?”

Vẻ mặt Thư Nguyệt Cuồng cứng lại, nhìn những thị vệ đang đứng xung quanh, năm đấm đang giơ lên cao lập tức cứng lại giữa không trung.

Từ lúc Thư Nguyệt Cuồng tiến vào thành trì cho đến nay vẫn hoàn toàn không nhìn thấu được thực lực của những thị vệ, trưởng lão này, mà có thấy cũng không hiểu! Nhưng không cần suy nghĩ nhiều, thực lực những cường giả trên Thượng Giới này chắc chắn cao đến mức hẳn khó có thể tưởng tượng nổi. Ra tay trước mặt những thị vệ này thì chắc chắn không phải là một quyết định đúng.

“Bên đó! Trong thành cấm đấu riêng, kẻ vi phạm sẽ bị giam giữ một nghìn năm!” Một vị thị vệ nghiêm giọng nói.

Thư Nguyệt Cuồng thở phì phò buông lỏng năm đấm, chỉ vào La Chỉnh nói: “Có gan thì cả đời người cũng đừng tiến vào trong quả cầu đen tu luyện!” Sau đó hẳn mới quay về vị trí của mình.

Đối mặt với lời uy hiếp này, vẻ mặt La Chỉnh vẫn tươi cười, hoạt động thân thể một cái xong lại vào trong quả cầu đen một lần nữa.

Hẳn vừa mới vào quả cầu đen, bước vào vòng thứ nhất thì Thư Nguyệt Cuồng cũng tiến vào ở mé khác. La Chỉnh nhanh chóng bước vào trong vòng thứ hai, tu luyện dựa theo kế hoạch của mình.

Có điều đúng là thị lực của tên Thư Nguyệt Cuồng này không tệ chút nào, giống như đã đóng đinh lên người La Chỉnh rồi, chỉ cần La Chỉnh vào vòng thứ hai tu luyện thì Thư Nguyệt Cuồng sẽ tiến hành đuổi giết ngay.

Mà La Chỉnh cũng cố gắng hết sức để tìm cơ hội tu luyện, dù sao đến lúc hẳn trốn không thoát võ kỹ linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng thì hẳn sẽ rút linh hồn ra khỏi quả cầu đen.

Tên Thư Nguyệt Cuồng này đúng là cố chấp đến mức khiến người ta tức lộn ruột, rõ ràng không làm gì được La Chỉnh nhưng vẫn cứ đuổi giết La Chỉnh hết lần này đến lần khác như trước. Sau khi cứ lặp đi lặp lại như vậy hơn mười lần, cuối cùng linh hồn La Chỉnh cũng có thể ngăn cản uy áp

linh hồn của vòng thứ hai, không do dự chút nào, hấn lập tức bước chân vào vòng thứ ba.

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Yêu Cầu Của Thanh Long

Uy áp linh hồn của vòng thứ ba lại tăng mạnh gấp đôi so với vòng thứ hai, gấp bốn so với vòng thứ nhất!

Dưới uy áp linh hồn ở vòng thứ ba, khi La Chỉnh vừa tiến vào thì lập tức linh hồn hắn đã bị uy áp dày vò như là một khối vải rách.

Cũng may La Chỉnh đã có dự phòng từ trước, thời điểm nhảy vào vòng thứ ba thì đi thẳng đến ngọn đèn nhỏ ở khắp xung quanh.

Thư Nguyệt Cuồng có thể nói là nhất quyết không buông, theo sát sau lưng La Chỉnh. La Chỉnh tiến vào vòng thứ ba, hắn cũng đúng là âm hồn bất tán theo vào vòng thứ ba.

Đúng lúc vừa bước vào vòng thứ ba, sắc mặt Thư Nguyệt Cuồng lập tức biến đổi.

Tầng ánh sáng màu xanh bao ngoài linh hồn hắn tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể ngăn được uy áp linh hồn trong vòng thứ ba. Vừa tiến vào vòng này xong, ánh sáng màu xanh bên ngoài Thư Nguyệt Cuồng lập tức bị vỡ nát.

Còn linh hồn Thư Nguyệt Cuồng tuy cũng cường đại, thậm chí còn cường đại hơn linh hồn La Chỉnh hai phần, nhưng trực tiếp đứng dưới uy áp linh hồn cao hơn bốn lần thì hắn cũng không chịu được. Cố nén sự tàn phá của uy áp linh hồn, hắn chỉ có thể tìm một ngọn đèn nhỏ gần đó mà đi qua.

Vòng ngoài là vòng lớn nhất, vòng trong là vòng nhỏ nhất, so với vòng đầu tiên, vòng thứ ba này có chu vi nhỏ hơn rất nhiều.

Cho nên trong vòng thứ nhất có 32 ngọn đèn nhỏ, vòng thứ hai thì chỉ cần 16 ngọn đèn, còn vòng thứ ba trong thì chỉ có tám ngọn đèn, vòng thứ tư thì là bốn ngọn, trong vòng thứ năm thì là hai ngọn, còn vòng thứ sáu gần ngay với tà linh kiều thú thì chỉ có một ngọn đèn nhỏ duy nhất mà thôi!

Hiện tại tuy Thư Nguyệt Cuồng vẫn nhìn chăm chăm vào La Chỉnh, tùy thời mà động, nhưng ánh sáng màu xanh bao ngoài linh hồn hắc đã không thể ngăn cản uy áp linh hồn nữa rồi. Chuyện này tương đương với việc hắc và La Chỉnh đứng đang đứng cùng điểm xuất phát.

Trong nháy mắt Thư Nguyệt Cuồng lao ra ngọn đèn nhỏ thì La Chỉnh cũng phóng tới ngọn đèn tiếp theo, sau đó hai người đều dựa vào ngọn đèn để chữa trị linh hồn...

Cứ như vậy, hai người cứ quay quanh từng ngọn đèn nhỏ, di chuyển liên tục, vậy mà Thư Nguyệt Cuồng không thể làm cách nào để đến gần La Chỉnh hơn.

Phần đông đám võ giả đứng bên ngọn đèn xem cuộc vui cũng cạn hết cả lời. Thư Nguyệt Cuồng cố chấp như thế thì cũng thôi, thế nhưng La Chỉnh thì tiến bộ quá nhanh rồi đấy chứ? Thấm thoát hắc đã bước chân vào trong vòng thứ ba rồi!

Tu luyện trong quả cầu đen này sẽ giúp tăng mạnh linh hồn lên rất nhanh, chỉ cần bước vào trong vòng thứ sáu thì coi như linh hồn đã bước chân vào Chiến Hồn Cảnh!

Trong Chiến Hồn Cảnh có một chữ “Chiến”, ý là linh hồn có thể trực tiếp dùng trong chiến đấu. Sau khi bước vào Chiến Hồn Cảnh, linh hồn đã là thay da đổi thịt! Không chỉ không yếu ớt mà trái lại, linh hồn còn có thể bơm vào trong vũ khí để giết địch.

Cho dù là tùy ý truyền vào lá rụng hoa bay thì của chúng cũng có thể so ngang với tiên khí thậm chí cả thánh khí! Cái này là chỗ cường đại của chiến hồn!

Võ giả tiến vào trong quả cầu đen để tu luyện thì đều muốn cho linh hồn của mình tiến vào Chiến Hồn Cảnh, thế nhưng Chiến Hồn Cảnh nào phải một chuyện dễ dàng như vậy? Tu luyện linh hồn không liên quan đến tu vi, cho nên rất nhiều linh hồn của võ giả Thần Đan Cảnh hậu kỳ, thậm chí còn cường giả Hư Kiếp Cảnh đều không thể chạm tới cánh cửa Chiến Hồn Cảnh!

“Xem ra Cuồng ca điên rồi. Bộ dạng như vậy là không kịp đuổi kịp tên nhóc kia!”

“Nguyệt Cuồng tội gì phải tự làm khổ mình thế nhỉ? Từ đầu đến giờ cứ đuổi theo như vậy, rõ ràng là phí công tốn sức. Cho dù đuổi theo được La Chính thì có thể làm gì được hắn?”

“Ài... Chịu thôi. Dưới Hạ Giới Cuồng ca kiêu ngạo thế nào chứ? Bị tên kia đả kích như vậy nên nhất thời không nghĩ ra thì cũng có thể hiểu được.”

Cho dù ba người đồng hành cùng Thư Nguyệt Cuồng cũng không nhìn nổi nữa thì chấp niệm đuổi giết La Chính của Thư Nguyệt Cuồng cũng không hề giảm. Nhưng Thư Nguyệt Cuồng không hiểu, hắn đuổi theo La Chính suốt từng vòng, từng vòng vậy mà linh hồn La Chính càng ngày càng chắc chắn hơn!

Lúc mới bắt đầu, La Chính ra khỏi một ngọn đèn thì không chịu được uy áp linh hồn, vì vậy phải nhanh chóng tiến vào ngọn đèn nhỏ tiếp theo. Nhưng càng về sau, liền một lúc La Chính có thể lướt qua hai ngọn đèn, sau đó là ba ngọn đèn, khoảng cách hai người càng ngày càng xa.

Mãi đến La Chỉnh dạo qua hết một vòng, đến ngay sau lưng Thư Nguyệt Cuồng thì Thư Nguyệt Cuồng mới kịp phản ứng, quay ngược lại đuổi theo La Chỉnh.

Thấy cảnh đó, gần như tất cả võ giả đều bị chọc cười. Thư Nguyệt Cuồng này dường như bị La Chỉnh đùa bỡn đến choáng váng cả rồi...

Cứ đuổi theo như vậy trong vòng thứ ba được khoảng hai canh giờ thì La Chỉnh mỉm cười, bước vào vòng thứ tư!

Uy áp linh hồn trong vòng thứ tư gấp tám lần vòng thứ nhất!

Nếu La Chỉnh bước vào thì Thư Nguyệt Cuồng cũng muốn bước vào. Ba người bạn của hắn nhìn thấy Thư Nguyệt Cuồng có ý định đi vào thì vội vàng ngăn cản nói: “Nguyệt Cuồng! Người muốn làm gì? Uy áp linh hồn trong vòng thứ tư không phải thứ người có thể chịu đựng được!”

Để chịu đựng uy áp linh hồn trong vòng này, Thư Nguyệt Cuồng cũng đã cố hết sức, ánh sáng màu xanh là thứ khiến hắn tự hào cũng đã mất đi hiệu quả khi phải đối mặt với uy áp linh hồn cao gấp bốn lần, huống chi vòng kế tiếp là uy áp linh hồn cao gấp tám lần?

La Chỉnh nhẹ nhàng bước vào trong ngọn đèn nhỏ, thế nhưng ngược lại, Thư Nguyệt Cuồng thì thật thảm hại, vừa bước vào trong vòng thứ tư, linh hồn của hắn liền bắt đầu vỡ vụn với tốc độ có thể nhìn thấy được!

Ba người đồng hành cùng Thư Nguyệt Cuồng cũng chỉ có thể lo lắng suông, vì đến vòng thứ ba bọn họ còn không thể nào vào được thì làm sao có thể tiến vào vòng thứ tư cứu người?

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt ếch ra nhìn linh hồn Thư Nguyệt Cuồng tan rã!

Linh hồn của Thư Nguyệt Cuồng kịch liệt đau nhức, lúc này mới giật mình tỉnh lại. Trước đây coi như hãn hành động điên rồ, hoặc nên nói là tức giận đến mức mất hết lý trí, sống chết gì cũng muốn đuổi kịp La Chinh! Nhưng giờ này hãn phát hiện, bước vào trong vòng thứ tư chính là tuyệt cảnh, có đi mà không có về. Nếu như không thể tới gần ngọn đèn nhỏ thì phải trở lại vòng thứ ba, hoặc là linh hồn của hãn liền bị vỡ vụn! Như vậy nhục thể của hãn sẽ biến thành một cái xác không có linh hồn!

Trong giây phút đứng giữa sự sống và cái chết, Thư Nguyệt Cuồng chỉ đành khởi động bí pháp gia tộc của hãn! Thiêu đốt linh hồn!

“Xèo...”

Bên ngoài linh hồn hãn nổi lên một ngọn lửa nhàn nhạt, đó là lửa linh hồn!

Thiêu đốt linh hồn nghiêm trọng hơn nhiều so thiêu đốt thể xác! Thế nhưng mà giờ phút này Thư Nguyệt Cuồng thật sự không chú ý được nhiều như vậy. Tại thời điểm thiêu đốt linh hồn, lửa linh hồn miễn cưỡng cản trở được uy áp linh hồn cao tới tám lần kia, hãn nhân cơ hội này rút thân ra, lui về trong vòng thứ ba, để cho ngọn đèn nhỏ chữa trị linh hồn của mình...

Ngọn đèn nhỏ tất nhiên có thể chữa trị linh hồn bị tổn thương của Thư Nguyệt Cuồng, nhưng phần linh hồn bị thiêu đốt mất thì lại không có cách nào chữa trị, sẽ có ảnh hưởng cực kì lớn đối với hãn.

Lúc này, mặt Thư Nguyệt Cuồng trắng bệch! La Chinh ở ngọn đèn nhỏ cách Thư Nguyệt Cuồng cũng không xa, thế nhưng Thư Nguyệt Cuồng căn bản không chịu được uy áp gấp tám lần, nếu như cưỡng ép đi vào thì chỉ sợ chưa kịp đến gần ngọn đèn nhỏ, linh hồn của hãn đã vỡ vụn hết trước rồi...

Nhìn vẻ tươi cười thản nhiên trên mặt La Chinh, trong lòng Thư Nguyệt Cuồng có một loại cảm giác thất bại sâu sắc.

Trước đây khi cảm ngộ lực quy tắc bị thua dưới tay La Chỉnh đã đành, thế mà tu luyện linh hồn là điểm mạnh của Thư Nguyệt Cuồng hãn! Bị người ta hành hạ tới mức thương tích đầy mình trong chính lĩnh vực mình mạnh nhất, loại thất bại này có cảm giác mãnh liệt tới mức nào? Chỉ là lúc này, ngoài việc chấp nhận ra thì hãn cũng chỉ biết chấp nhận mà thôi...

Sau khi La Chỉnh tiến vào vòng thứ tư thì đã chẳng muốn để ý tới Thư Nguyệt Cuồng nữa mà chuyên tâm rèn luyện linh hồn của mình.

Vòng thứ tư này đã rất gần với tà linh kiêu thú rồi. Tà linh của nó có một đôi mắt cực lớn, một mực nhìn chăm chăm vào La Chỉnh. Ngoại hình của nó trông như một con gấu lớn, mặt lại dài như rồng, thế mà lại mọc ra một cái mỏ chim, nhìn qua hung ác dị thường!

Bỗng nhiên tà linh kiêu thú mở cái mỏ chim cực lớn ra, phát ra một tiếng kêu quái dị.

“Kéc!”

Theo tiếng kêu quái lạ của con kiêu thú này, trong vòng thứ tư hiện lên ra từng tà linh đen sì.

Kích thước của những tà linh này không lớn, nhưng thoạt nhìn thì chính là từng con kiêu thú loại nhỏ, chúng đi qua đi lại trong vòng thứ tư này.

“Cái này...” Long mào La Chỉnh cũng nhíu lại.

Vòng thứ tư rất gần với kiêu thú, uy áp linh hồn đã đạt tới tám lần, đối với La Chỉnh mà nói thì đã là thử thách lớn lao, thế nhưng nếu còn phải đối phó với mấy tà linh này thì biết làm thế nào?

Cũng may những tà linh này cũng không dám tới gần ngọn đèn nhỏ, chỉ cần La Chỉnh không đi ra ngoài thì cũng coi như là an toàn...

Thế nhưng chỉ cần La Chỉnh vừa mới bước ra khỏi phạm vi ngọn đèn nhỏ kia thì đám tà linh này liền phi về phía La Chỉnh, vậy nên độ khó rất cao.

Đúng vào lúc này, Thanh Long trầm mặc đã lâu cuối cùng cũng nói chuyện.

Từ lúc La Chỉnh bắt đầu tu luyện, Thanh Long vẫn không nói gì, đến giờ này mới mở miệng, La Chỉnh liền có dự cảm không lành

“La Chỉnh, chờ khi ngươi xâm nhập tầng thứ sáu, ta muốn nuốt tà linh kiêu thú kia.” Thanh Long bỗng nhiên nói.

“Nuốt tà linh kiêu thú kia?” Nghe nói như thế, La Chỉnh lập tức kinh sợ. Tà linh kiêu thú này có thực lực mạnh tới mức khó có thể tưởng tượng, đến một Chiến Hồn Cảnh đã khó tiến vào như thế, huống chi tà linh kiêu thú này còn là Ngọc Bích Chiến Hồn! So với Chiến Hồn Cảnh còn cao hơn một tầng!

“Làm sao mà nuốt?”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tử Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Chân Long Đệ Nhị

Thanh Long cười hắc hắc nói: “Yên tâm đi, tà linh kiêu thú bị lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương trói chặt nên đã sớm suy yếu đến cực điểm, so với ta bây giờ xuất ra thì cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, lát nữa chỉ cần nghĩ cách để phá vỡ lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương là được rồi, những chuyện khác giao cho ta xử lý!”

Vẻ mặt La Chính đau khổ nói: “Như vậy sao được? Cho dù người có bản lĩnh nuốt tà linh kiêu thú này thật thì bỗng nhiên nó biến mất, ta phải giải thích thế nào?”

Muốn bắt giữ tà linh con kiêu thú có Ngọc Bích Chiến Hồn này cũng không đơn giản. Nếu trước mắt bao nhiêu người thế này mà La Chính lại nuốt mất thì đúng là không biết nên giải thích thế nào cho bên kia!

“Cái này ta mặc kệ. Giả điên, giả ngốc... Chính người tự xem xét mà xử lý đi. Dù sao người giúp ta nuốt tà linh kiêu thú này thì cũng rất có lợi cho người.” Thanh Long cười hắc hắc nói.

Rất có lợi? Nghe được Thanh Long nói như vậy, trong lòng La Chính hơi dậy sóng, với tầm mắt của Thanh Long, thứ nó nói tốt dĩ nhiên là không kém!

“Rốt cuộc là có lợi gì? Người nói trước đi!” La Chính bỗng nhiên nói.

“Một phần linh hồn của tà linh kiêu thú để cho ta tự tầm bổ, còn một phần khác, ta định dùng để đánh thức Thất ca của ta, còn một phần thì giúp hồn chủng của người.” Thanh Long thản nhiên nói.

“Đánh thức Thất ca?” La Chỉnh sửng sốt.

Trong đầu La Chỉnh có tổng cộng chín con Chân Long. Lúc đầu cả chín con Chân Long này đều như vật chết, nhưng từ khi rớt vào không ít Thiên Diễn Tinh Hoa, lại cắn nuốt xương cốt Giao Long thì Thanh Long đã dần dần khôi phục, tuy nhiên tốc độ khôi phục rất chậm.

Còn tám con Chân Long khác thì hiện giờ vẫn giống như vật chết, quần quanh vách lò luyện khổng lồ, giống như hình ảnh được khắc lên vậy, không có chút sức sống nào.

La Chỉnh biết, Thất ca theo lời Thanh Long nói có lẽ là một con rồng trên vách lò luyện, thế nhưng cụ thể con nào thì La Chỉnh cũng không rõ.

Tuy Thanh Long về tới Chân Long giới, nhưng lại vì chút nguyên nhân nên không cách nào lộ diện. Mà một khi La Chỉnh huấn luyện xong thì sẽ trở lại Hạ Giới lần nữa, lúc đó chỉ sợ sẽ khó có thể gặp được linh hồn cường đại như như tà linh kiêu thú này nữa. Cho dù có gặp thì cũng không phải là kẻ mà La Chỉnh hoặc Thanh Long hiện tại có thể địch nổi, cho nên theo Thanh Long nghĩ thì đây là một cơ hội.

“Thất ca am hiểu luyện thể, mà thân thể của người mượn lò để rèn luyện, đến giờ đã là thân thể linh khí! Tiến thêm một bước nữa thì có thể biến thành thân thể tiên khí. Sau khi người tiến vào Tiên Thiên Cảnh, khi thân thể người được rèn luyện, luồng khí nóng chỉ đủ để tẩy rửa đan điền của người, giá trị không lớn, nếu không luyện thể thì thật sự là lãng phí!” Thanh Long thản nhiên nói.

Thực tế Thanh Long nói rất đúng. La Chỉnh có thể chất đặc biệt, cho dù tìm khắp trăm vạn Đại Thế Giới, mười vạn Đại Giới đều không có người thứ hai tồn tại. Nếu như thân thể La Chỉnh cứ tiếp tục cường hóa như vậy thì ngay cả chính Thanh Long cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra!

“Luyện thể à?” La Chỉnh lăn tăn gật đầu.

Hắn cũng không phải không có nghĩ đến chuyện pháp thể song tu, chỉ là trong Đông Vực và Trung Vực cũng không phổ biến thuật luyện thể, hầu hết đều gặp cường giả tu luyện chân nguyên! Mà người luyện thể lại theo một quy luật khác, chính là tu luyện “cương nguyên”.

So với chân nguyên thì cương nguyên thiên về đột phá thân thể, càng trực tiếp và cứng rắn hơn.

Chỉ là pháp thể song tu là một con đường đã định trước chắc chắn vô cùng gian nan, trong nhân loại chưa ai có thể vượt qua! Sau khi trầm mặc một hồi, La Chỉnh gật gật đầu, đôi mắt lóe sáng như sao. Hiện tại mặc dù La Chỉnh có tiến bộ nhảy vọt, nhưng vẫn quá yếu! Nếu quả thật để cho hắn đối mặt với Đông Tà Vương - Thôi Tà lần nữa thì có lẽ chỉ trong nháy mắt thôi cũng sẽ bị giết!

Nghĩ đến đây, linh hồn La Chỉnh bỗng nhiên run rẩy một trận, đến ‘hồn chủng’ là cái gì cũng không thèm hỏi lấy một câu mà trực tiếp lựa chọn phóng tới chỗ đám tà linh kiêu thú kia.

“Giết!”

La Chỉnh cũng không tu luyện võ kỹ linh hồn, chẳng qua hiệu quả của Kinh Thần Thứ vẫn rất tốt, những tà linh kiêu thú loại nhỏ này tuy nhiều về số lượng nhưng thực lực không lớn như trong tưởng tượng.

Sau khi hắn diệt chết vài con thì lại nhanh chóng lui về trong phạm vi ngọn đèn nhỏ. Nhiều lần như thế, linh hồn cũng càng chắc chắn hơn.

Phần đông võ giả nhìn thấy La Chỉnh ở vòng trong thì cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Với tốc độ tu luyện của bọn họ, không biết tới năm nào tháng nào mới có thể bước vào vòng trong, mới có thể tiến vào Chiến Hồn Cảnh.

Thế nhưng La Chỉnh lại cứ như vậy tiến vào từng vòng, nháy mắt đã là vòng thứ tư rồi. Một số võ giả không thể không thán thở dài một câu, giữa người và người thật sự không thể so sánh.

Thế nhưng sau khi La Chỉnh tiến vào vòng thứ tư, tốc độ tăng cường linh hồn cũng chậm lại. Ở trong vòng thứ tư, một đường chém giết trọn vẹn hai ngày hai đêm, sau đó La Chỉnh mới ra khỏi quả cầu đen nghỉ ngơi một ngày, rồi lại tiến vào trong quả cầu đen tu luyện lần nữa.

Thẳng đến ngày thứ ba, La Chỉnh rốt cuộc cũng phá tan vòng thứ tư, tiến vào phạm vi của vòng thứ năm, chỉ cần bước vào vòng thứ sáu thì Thanh Long liền muốn ra tay.

La Chỉnh cũng biết, mặc dù Thanh Long nói dễ dàng, nhưng trên thực tế với thực lực suy yếu của Thanh Long hiện tại mà muốn nuốt tà linh kiêu thú này thì cũng có chút khó khăn. Chỉ là sau khi nuốt tà linh kiêu thú sẽ rất có lợi nên dù La Chỉnh hay Thanh Long cũng không thể bỏ qua!

Khi La Chỉnh điên cuồng tu luyện hết ngày này qua đêm khác, Triệu Tranh đi đến trước một đài truyền tống thật lớn bên trong thành trì này, lấy một miếng ngọc truyền âm ném vào trong đài truyền tống.

Chân Long giới được xưng là một giới, nhưng độ rộng lớn của lãnh thổ một giới này khiến con người khó có thể tưởng tượng được!

Dù cho Nhân tộc Long mạch chỉ chiếm một phần vạn khu vực của Chân Long giới thì ngọc truyền âm cũng cần vượt qua khoảng cách 3000 vạn tỷ dặm mới có thể đến Viêm Long Điện của Triệu Tranh. Cho nên chỉ truyền tống một miếng ngọc truyền âm cũng hơi tốn kém. Nếu không vì La Chỉnh thì chắc chắn hẳn sẽ không làm loại chuyện này.

Mấy ngày nay, Triệu Tranh chuyên tìm đọc mấy cuốn sách cổ. Trong vạn năm nay, mới chỉ xuất hiện một lần lễ tẩy trần quy tắc. Vào 8400 năm

trước, có một vị tên là Mạnh Kha đã được trải qua lễ tẩy trần quy tắc này, mà người này giờ đã là Cung chủ Bích Long Cung.

Cho nên có thể nói La Chỉnh chính là thiên tài vạn năm mới gặp một lần!

Cũng không phải sau khi La Chỉnh tiếp nhận lễ tẩy trần quy tắc thì chắc chắn có thể leo lên vị trí Cung chủ Nhân tộc Long mạch. Dù sao thì trong quá trình trưởng thành của một thiên tài, nhân tố thật sự ảnh hưởng có nhiều lắm, ví như số mệnh, tu vi, giác ngộ, trùng hợp, vận mệnh...

Nhưng ít nhất thì có thể chứng minh La Chỉnh có cơ hội này.

Người như vậy, Viêm Long Điện hẳn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thế nhưng Triệu Tranh lại không biết, từ ba canh giờ trước, Ngự trưởng lão cũng đã truyền một ngọc bội truyền âm đến Long Uyên Cung cách xa 2500 trăm vạn. Rốt cuộc thì Ngự trưởng lão cũng lớn tuổi hơn Triệu Tranh, biết nhìn xa trông rộng. Lão biết rõ Triệu Tranh tâm cơ kín đáo, tuyệt đối sẽ không buông tha. Vậy nên lão dứt khoát mời đại lão tọa trấn trong Cung đến đây. Như vậy thì cho dù thật sự bỏ lỡ La Chỉnh, Long Uyên Cung biết được chuyện này cũng sẽ không trách tội lão, mà nếu đại lão mà Long Uyên Cung phái tới lại không tranh giành được với Viêm Long Điện... Chuyện này cũng không phải là vấn đề của Ngự trưởng lão.

Ngự trưởng lão và Triệu Tranh đều lẳng lặng cùng đợi viện binh, La Chỉnh lại từng vòng, từng vòng, dần dần tới gần tà linh kiêu thú.

Muốn biết đột phá Chiến Hồn Cảnh khó tới mức nào thì nhìn những võ giả tộc Long mạch phi thăng lên đây là rõ. Nhiều võ giả như vậy mà phần lớn rải rác ở vòng thứ nhất, có một số thì ở vòng thứ hai, chỉ có mấy người ở trong vòng thứ ba.

Trong vòng thứ tư không có bóng dáng ai, còn La Chỉnh lẻ loi phần đầu một mình trong vòng thứ năm!

“Kéc!”

Tà linh kiêu thú ở giữa quả cầu đen kia hình như đã cảm nhận được gì đó. Có lẽ nó đã phát hiện trong cơ thể La Chỉnh có một linh hồn cường đại đang ẩn núp.

Sau khi La Chỉnh tiến vào vòng thứ năm thì nó không ngừng kêu to, có vẻ hơi xao động bất an. Chỉ là lõi khóa Uẩn Hồn Âm Dương đã cố định nó một cách chặt chẽ, thế nên ngoài việc phát ra uy áp linh hồn thì nó cũng không có cách nào khác để đối phó với La Chỉnh.

Tuy La Chỉnh chịu được, thế nhưng như vậy thì chỉ khổ những võ giả khác trong quả cầu đen. Không ít võ giả bị đã lão đảo khi tà linh kiêu thú phóng ra từng đợt uy áp linh hồn mạnh mẽ hơn!

“Tách...”

Dưới từng đợt từng đợt uy áp linh hồn, khi La Chỉnh vừa đi ra khỏi ngọn đèn thì linh hồn của hắn bỗng xuất hiện một vết rạn. Linh hồn của hắn sau khi trải qua rèn luyện trong quả cầu đen này thì đã vô cùng chắc chắn, cho dù có bị hao tổn thì cũng chỉ xuất hiện vết rạn trên mặt ngoài chứ không giống trước đây, động một chút là bị uy áp linh hồn xuyên thấu.

Trong vòng thứ năm, La Chỉnh càng tốn nhiều thời gian hơn, trọn vẹn mất mười ba ngày mới dần dần thích ứng được. Lúc này linh hồn La Chỉnh đã đặc biệt chắc chắn, cứ cho là bị đôi đao của Thư Nguyệt Cuồng chém lên thì e rằng cũng không thể làm tổn thương linh hồn hắn được!

Lúc này La Chỉnh hỏi: “Thanh Long, chuẩn bị xong chưa? Ta chuẩn bị tiến vào vòng thứ sáu.”

Thanh Long thận trọng nói: “Đến vòng thứ sáu xong người phải cẩn thận! Ta phá vỡ lõi khóa Uẩn Hồn Âm Dương thì lập tức uy áp linh hồn phát ra càng cường đại hơn.”

Đương nhiên La Chính đang ở trạng thái linh hồn, cũng chẳng thể hít sâu nổi, vậy nên hắn chỉ im lặng đánh giá tà linh của con kiêu thú cực lớn trước mắt, một lần nữa tiến vào vòng thứ sáu!

Phần lớn các võ giả cho rằng La Chính muốn tiến sâu vào Chiến Hồn Cảnh, nhưng bọn họ nào biết chuyện La Chính muốn không phải là tiến vào cảnh giới ấy, mà là đi thẳng đến chính bản thể của tà linh kiêu thú.

Mà đúng lúc đó, truyền tống trận trong thành trì kia cũng phát sáng lên, trong đó xuất hiện một người đàn ông toàn thân mặc áo lông, hai mắt người này giống như đang không ngừng bùng cháy. Sau khi ra khỏi truyền tống trận, hắn thản nhiên nhìn chung quanh một vòng.

Triệu Tranh ở bên cạnh chờ đã lâu, lúc này cười tươi tiến lên đón: “Niên phó điện chủ! Tiểu nhân cung kính đợi ở đây đã lâu.”

BÁCH LUYỆN THÀNH THẦN

Ân Tứ Giải Thoát
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Cung Chủ Long Nguyên Cung

Niên phó điện chủ này tên là Niên Dương, là nhân vật có thực quyền của Viêm Long Điện, địa vị gần với Điện chủ, thực lực càng mạnh khó tưởng tượng được.

Một Viêm Long Điện to như thế đã phái ra một vị phó điện chủ thì cũng đủ để chứng minh Viêm Long Điện coi trọng La Chính.

Triệu Tranh cũng rất kích động, nếu thật sự dụ được La Chính gia nhập Viêm Long Điện thì hẳn cũng lập một công lớn!

“Cái tên nhóc trải qua lễ tẩy trần quy tắc mà người nói ấy, đang ở đâu?” Sau khi Niên Dương nhìn thấy Triệu Tranh thì thản nhiên hỏi.

“Thưa Niên phó điện chủ, lúc này hẳn đã tiến hành huấn luyện tinh anh, đang rèn luyện linh hồn!” Triệu Tranh ân cần nói.

“Dẫn ta đi xem.” Trên mặt Niên Dương không có biểu cảm gì nhiều, nhưng trong hai mắt hẳn có ngọn lửa đang không ngừng cháy.

Rất nhanh, hai người Triệu Tranh và Niên Dương đã tới sân huấn luyện. Đứng bên cạnh sân huấn luyện, Niên Dương hỏi: “Ai là La Chính?”

Triệu Tranh đưa tay ra chỉ, ánh mắt Niên Dương liền tập trung trên người một thiếu niên mặt mày thanh tú. Niên Dương đánh giá một chút, giống như Triệu Tranh đã nói, nhìn qua thì là một anh chàng thật bình thường, linh hồn và xương cốt cũng còn non trẻ, còn chưa tới mười tám tuổi, cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

“Hắn thật sự chạm được vào những cái bia phương tiêm quy tắc kia, tiến hành lễ tẩy trần quy tắc?” Niên Dương hỏi.

“Chắc chắn ạ. Thuộc hạ không dám lấy chuyện này ra nói đùa.” Triệu Tranh vội vàng nói.

“Ừ! Chờ hắn tu luyện xong ta sẽ nói chuyện với hắn.” Trên mặt Niên Dương lộ ra ý cười. Với địa vị của Viêm Long Điện hắn, sợ là có hàng tỉ người muốn gia nhập ấy chứ, một tên nhóc vừa mới từ Hạ Giới đi lên, hơn nữa còn là một Tiên Thiên Cảnh thì không khỏi quá đơn giản.

Nhưng Niên Dương vừa dứt lời thì quả cầu màu đen đang bay bay ở gần đó chợt xảy ra chấn động!

“Tách... Âm...”

Lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương bên ngoài quả cầu đen bắt đầu đứt gãy!

“Xảy ra chuyện gì?” Hai ngọn lửa trong mắt Niên Dương chợt nhảy dựng: “Lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương không phải giam tà linh của một con kiêu thú sao? Tại sao có thể như vậy?”

Triệu Tranh cũng không ngờ sẽ xảy ra loại chuyện này, đôi mắt hoảng sợ nhìn sự việc nhanh chóng xảy ra trước mắt.

Ngay lúc lôi khóa bên ngoài quả cầu đen nổ tung, không ít võ giả tu luyện trong đó vội rút linh hồn của mình ra.

“Nhanh, nhanh, nhanh! Chạy mau!”

Những võ giả thu linh hồn của mình lại, lập tức đứng dậy bắt đầu chạy trốn!

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc sợ hãi của cả đám võ giả trước mắt, Triệu Tranh phi thân đi qua, bắt lấy một võ giả hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra

chuyện gì bên trong?”

“Ta... ta cũng không biết, tên nhóc kia vừa nhảy vào bên cạnh tà linh kiêu thú thì lôi khóa kia liền bị đứt! Tà linh kiêu thú cũng chạy ra!” Võ giả ấp a ấp úng nói. Hắn cũng không biết tên La Chỉnh, nhưng La Chỉnh đã từng lần từng lần khiến mọi người kinh ngạc, để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng phần lớn võ giả.

“Tên nhóc đó là ai?” Niên Dương hỏi.

Võ giả này lại nói: “Tên nhóc đó? Tên nhóc đó còn ngồi kia kìa!” Võ giả kia chỉ vào La Chỉnh cách đó không xa.

Bởi vì lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương bị hỏng, thế nên nào có ai lại đứng trong quả cầu đen đó chịu chết? Đám võ giả trong đó đều cuống cuồng chạy, chỉ sợ bị tà linh kiêu thú khủng bố kia xử lý!

Hiện tại chỉ có một người còn ngồi tại chỗ không hề nhúc nhích, vô cùng dễ thấy.

Niên Dương nhíu mày: “Linh hồn hẳn mạnh thế sao? Có thể tới gần tà linh kiêu thú ấy?”

La Chỉnh mới là Tiên Thiên Cảnh mà thôi...

“Có thể! Trong thời gian nửa tháng, hẳn từ vòng ngoài cùng tiến vào tới vòng trong cùng. Sau khi bước vào vòng trong cùng, tới gần tà linh kiêu thú kia thì xảy ra chuyện!” Võ giả này cũng ý thức được Niên Dương trước mắt là một nhân vật lớn nên mới yên ổn lại một chút, không giống các võ giả khác cướp đường mà chạy.

“Niên phó điện chủ, La Chỉnh này có lẽ đã...” Triệu Tranh hơi bất đắc dĩ nói.

Niên Dương thần nhiên: “Cho dù hắc yêu nghiệt thì khi đối mặt với tà linh kiêu thú đã thoát ra khỏi lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương, cũng chẳng thể còn mạng. Chuyển này của ta, trắng tay rồi!” Sắc mặt Niên Dương phức tạp nhìn quả cầu đen giữa không trung. Nếu đúng như lời võ giả kia nói, không đến thời gian một tháng, La Chính đã bước vào vòng trong cùng, thiên phú của hắc tuyệt đối có giá trị để Viêm Long Điện khai thác.

“Đáng tiếc! Số mệnh tên nhóc này không đủ, không có số tiến vào Viêm Long Điện ta!” Triệu Tranh tiếc nuối nói.

Đúng lúc này, giữa không trung lại có mấy người bay qua. Tòa thành này là nơi cấm bay, nhân vật có thể phi hành trên không trung thì địa vị chắc chắn không thấp.

Người cầm đầu, thân mặc một bộ áo giáp màu bạc, dáng người cường tráng, hai bên bả vai khắc một đường Long văn, nhìn qua chính là một vị chiến sĩ trời sinh!

Nhìn thấy người nọ, Niên Dương cũng phi thân lên, chấp tay “Đường Kinh thành chủ!”

Đây là người đứng đầu thành này, Đường Kinh. Trong Nhân tộc Long mạch, địa vị của hắc còn cao hơn Niên Dương một chút.

“Hóa ra Niên phó điện chủ cũng tới. Nơi này xảy ra chuyện gì?” Đường Kinh thần nhiên đáp lại một câu, ánh mắt tập trung vào quả cầu đen trên sân huấn luyện. Lúc trước việc bắt giữ tà linh kiêu thú này đã cực kỳ tốn công, dù sao kiêu thú có Ngọc Bích Chiến Hồn vẫn thật khó ứng phó. Hơn nữa khi mang tà linh kiêu thú này trở về, còn phải bố trí lôi khóa Uẩn Hồn Âm Dương, cũng đã tốn không ít, chẳng qua là vì muốn lợi dụng tà linh kiêu thú để rèn luyện linh hồn của võ giả.

Nhưng rèn luyện linh hồn không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể luyện thành. Trên thực tế, tuy lợi dụng biện pháp này để rèn luyện

linh hồn rất có hiệu quả, nhưng nếu ai không có nghị lực lớn thì căn bản không kiên trì nổi. Người có thể bước vào vòng thứ sáu, rèn luyện linh hồn tới Chiến Hồn Cảnh, thực tế cũng vô cùng hiếm hoi.

“Đường Kinh thành chủ, ta cũng vừa mới đến, có nghe được từ một vị võ giả chút chuyện. Hình như sau khi võ giả tên là La Chỉnh xâm nhập vào vòng thứ sáu, thì xảy ra loại chuyện này.” Niên phó điện chủ lắc đầu nói.

“La Chỉnh!” Ngự trưởng lão phía sau Đường Kinh kêu lên.

Đường Kinh quay đầu lại hỏi: “Sao thế? Người này có vấn đề gì à?” Nghe được cái tên này, Đường Kinh còn không có bất kì phản ứng gì, bởi vì trước đây căn bản hắn chưa từng nghe nói qua. Tuy Niên Dương nói La Chỉnh tiến vào vòng thứ sáu, nhưng chẳng qua cũng không ít võ giả sau mười năm, dùng nghị lực vô cùng lớn cũng tiến vào đó. Điều này chỉ có thể nói ý chí của họ cứng cỏi, kỹ năng về linh hồn thật thâm hậu.

“La Chỉnh chính là người phi thăng trái phép được Đường Kinh thành chủ đặc biệt phê duyệt... Hơn nữa, hắn mới là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, linh hồn còn nhỏ yếu, làm sao có thể tiến vào vòng thứ sáu?” Ngự trưởng lão giật mình nói.

Lúc này sắc mặt Đường Kinh cũng thoáng đổi: “Chính là hắn?”

Khoảng thời gian trước, đúng là có người trình lên một bức thần văn, trên đó chỉ có một câu của Thanh Huyền – một trong bốn mươi chín con Chân Long.

Đối với đám Đường Kinh, bốn mươi chín con Chân Long chính là vị thần cao không với tới! Ngay cả nhìn cũng không thể. Dù sao thì cho dù là cường giả của Nhân tộc Long mạch cũng cần dựa vào bốn mươi chín Chân Long!

Năm đó đã xảy ra một vụ “cửu Long mê án”, từ bốn mươi chín con Chân Long bị mất đi chín con. Tung tích của chín con Chân Long này thì vẫn luôn không rõ. Về những thứ thuộc tầng cao nhất của Chân Long giới, thì đám người như Đường Kinh chỉ có thể ngắm hoa trong sương, căn bản không hiểu. Bọn họ chỉ hiểu rằng chín con Chân Long trong đó đã mất tích...

Trước đó vài ngày, lúc vừa mới nhìn thấy thần văn kia, Đường Kinh giật mình, nhưng cũng thật hưng phấn! Nếu có được quan hệ với nhân vật lớn Thanh Huyền này thì chính là vận may lớn nhất đời hắn! Chẳng qua chữ Long tộc trong thần văn đã tạt một gáo nước lạnh lên Đường Kinh.

Trên thần văn Thanh Huyền có nói cho Đường Kinh rằng, lúc nó đi ngao du vô tình gặp được người ngoại tộc này, khi nào người này tiến vào Thăng Long Đài để phi thăng lên thì cứ coi là Nhân tộc Long mạch, bồi dưỡng, đối xử bình đẳng! Đồng thời cũng khuyên Đường Kinh, không nên tiết lộ việc này, nếu không khả năng sẽ dẫn tới họa sát thân!

Bốn mươi chín con Thanh Long đã mất chín con, câu đố về chín con rồng này cứ như sương mù dày đặc, trong đó chắc chắn tràn ngập âm mưu động trời.

Nhìn thấy câu khuyên bảo cuối cùng của Thanh Huyền, nhất thời dọa cho Đường Kinh đang hưng phấn kia sợ run. Nếu hắn bị cuốn vào trong loại đấu tranh này thì sợ là chết như thế nào cũng không biết.

Cho nên Đường Kinh liền yên lặng xử lý chuyện này, thậm chí tên người phi thăng trái phép kia hắn cũng không hỏi!

Không phải Đường Kinh nhát gan, hắn có thể làm được người đứng đầu một thành thì hắn là gan dạ sáng suốt, quyết đoán, vượt xa người thường. Nhưng loại phân tranh này, cho dù là người mạnh nhất của Nhân

tộc Long mạch cũng không muốn dây vào, chứ nói gì tới một thành chủ nho nhỏ như hần?

Không ngờ lúc này, kẻ phi thăng trái phép La Chỉnh lại xảy ra chuyện...

“Ngụy trưởng lão, La Chỉnh chính là võ giả dưới Hạ Giới đã trải qua lễ tẩy trần quy tắc?” Một giọng nói nhu hòa vang lên, sau đó có một cô gái toàn thân màu hồng đi ra từ phía sau Ngụy trưởng lão. Dung mạo cô gái này diễm lệ đến cực điểm, làm người ta ấn tượng nhất là giữa ấn đường của nàng có một nốt ruồi đỏ như máu, lóe ra ánh sáng đỏ yêu diễm.

Nhìn thấy người này, ngọn lửa trong ánh mắt Niên phó điện chủ hơi bập bùng, trên mặt lộ ra ý cười không tà không chính: “Hóa ra Cung chủ Long Uyên Cung cũng đích thân tới, Niên Dương có lẽ...”

Long Uyên Cung và Viêm Long Điện từ trước đến nay đều không hòa thuận, Cung chủ Long Uyên Cung cũng không để ý tới Niên Dương mà đi thẳng về phía quả cầu đen.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lấy Ổn Báo Oán

Chương 2: Công Pháp Luyện Khí

Chương 3: Thân Thể Kỳ Diệu

Chương 4: Hành Hung Đại Quân Sư

Chương 5: Nguy Cơ

Chương 6: Cố Gắng

Chương 7: Ngày Tộc Luyện

Chương 8: Nhất Chiêu

Chương 9: Luyện Tạng Cảnh!

Chương 10: Tà Khí Sư

Chương 11: Chân Hỏa Tội Thể

Chương 12: Hắc Hỏa, Long Lân

Chương 13: Tự Do

Chương 14: Đế Đô

Chương 15: Khiêu Khích

Chương 16: Thử Luyện

Chương 17: Áp Lực Vô Hình

Chương 18: Vượt Qua Thử Luyện

Chương 19: Để Người Giúp Ta

Chương 20: Chấn Kinh

Chương 21: Tạo Thọ Đan

Chương 22: Bạo Phát

Chương 23: Ta Không Phục

Chương 24: La Yên

Chương 25: Huyết Sắc Sơn

Chương 26: Phương Ngọc Thư

Chương 27: Cách Đối Phó Với Lũ Ốc Lợn

Chương 28: Thất Đại Thế Gia

[Chương 29: Bức Chiến](#)
[Chương 30: Liều Mạng](#)
[Chương 31: Ma Tộc](#)
[Chương 32: Tàn Phá Phi Dao](#)
[Chương 33: Hắc Tinh Thạch](#)
[Chương 34: Mất Và Được](#)
[Chương 35: Chọn Công Pháp](#)
[Chương 36: Thánh Giai Công Pháp](#)
[Chương 37: Luyện Ngục Sơn](#)
[Chương 38: Phiền Toái](#)
[Chương 39: Khiêu Chiến](#)
[Chương 40: Cảnh Giới Vong Ngã](#)
[Chương 41: Mèo Vờn Chuột](#)
[Chương 42: Đột Phá](#)
[Chương 43: Quá Nhiều Rận](#)
[Chương 44: Chân Tướng](#)
[Chương 45: Tô Đạo Sư Nổi Giận](#)
[Chương 46: Thanh Thiên Thai](#)
[Chương 47: Đạo Trùng Tập Kích](#)
[Chương 48: Được Giải Vây](#)
[Chương 49: Khi Không Lại Gây Sự](#)
[Chương 50: Tự Rước Lấy Nhục](#)
[Chương 51: Thu Hoạch Nho Nhỏ, Kẻ Lỗ Mãng?](#)
[Chương 52: Thu Hoạch Nhiều Hơn](#)
[Chương 53: Thảm Thiệt](#)
[Chương 54: Cự Thú Nơi Dung Nham](#)
[Chương 55: Linh Khí Chi Thể](#)
[Chương 56: Thuyết Phục](#)
[Chương 57: Múa Rìu Qua Mắt Thợ](#)
[Chương 58: Lấy Thế Đè Người](#)
[Chương 59: Suy Đoán](#)
[Chương 60: Hắc Bạch Song Sát](#)

[Chương 61: Dưới Tiên Thiên Là Chúng Sinh](#)
[Chương 62: Bạo Nộ](#)
[Chương 63: Tướng Quân](#)
[Chương 64: Trở Về Tiểu Vũ Phon](#)
[Chương 65: Đồ Mồ Hôi Lạnh](#)
[Chương 66: Ta Chiến Với Người!](#)
[Chương 67: Chỉ Dùng Một Quyền](#)
[Chương 68: Liễu Tồn Thế](#)
[Chương 69: Liệt Thiên Hoàn](#)
[Chương 70: Cảnh Tượng Kỳ Quái](#)
[Chương 71: Hoan Hô](#)
[Chương 72: Mất Tự Nhiên](#)
[Chương 73: Người Canh Núi](#)
[Chương 74: Nụ Cười Xinh Đẹp](#)
[Chương 75: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 76: Chiêu Thần Cảnh](#)
[Chương 77: Cái Giá Của Sự Xem Thường](#)
[Chương 78: Cẩn Nuốt](#)
[Chương 79: Nghiêm Túc](#)
[Chương 80: Chủ Nợ Của Người](#)
[Chương 81: Nửa Bước Tiên Thiên](#)
[Chương 82: Khu Bán Đấu Giá Thiên Lộc](#)
[Chương 83: Quá Quý Giá](#)
[Chương 84: Tông Pháp Luyện Khí](#)
[Chương 85: Thiên Diễn Tinh Hoa](#)
[Chương 86: Phát Tài To Rồi!](#)
[Chương 87: Điên Cuồng Đến Vậy](#)
[Chương 88: Kim Phong Tế Vũ Lâu](#)
[Chương 89: Cút](#)
[Chương 90: Mua Trọn](#)
[Chương 91: Dung Luyện](#)
[Chương 92: Trảm Yêu](#)

[Chương 93: Từng Bước Khó Khăn](#)
[Chương 94: Một Quyền Đánh Nát](#)
[Chương 95: Bí Mật Ẩn Giấu](#)
[Chương 96: Gia Cát Diệp](#)
[Chương 97: Gặp Yêu](#)
[Chương 98: Yêu Tướng](#)
[Chương 99: Yêu Huyết Văng Khắp Nơi](#)
[Chương 100: Bao Vũ Lê Hoa Châm](#)
[Chương 101: Đoạn Yêu Châm](#)
[Chương 102: Kịch Chiến Trong Rừng](#)
[Chương 103: Một Minh Truy Kịch](#)
[Chương 104: Mất Thể Diện Là Chuyện Nhỏ, Mất Mạng Mới Là Chuyện Lớn!](#)
[Chương 105: Xoay Tròn](#)
[Chương 106: Đắm Máu](#)
[Chương 107: Dù Chết Cũng Không Ngã Xuống](#)
[Chương 108: Tên Thần Y Lòng Dạ Đen Tối](#)
[Chương 109: Chiến Trường Tu La](#)
[Chương 110: Tắt Tới Khi Người Cút Đi Mới Thôi](#)
[Chương 111: Yêu Tộc Công Thành](#)
[Chương 112: Sát Ý](#)
[Chương 113: Ngũ Trảo Kim Long](#)
[Chương 114: Ngũ Trảo Hắc Long](#)
[Chương 115: Sát Lục Thiếu Nữ\(1\)](#)
[Chương 116: Nghẹn Uất](#)
[Chương 117: Phủ Tổng Đốc](#)
[Chương 118: Yêu Tộc Đột Kịch](#)
[Chương 119: Chiến Đấu Ác Liệt Trên Không Trung](#)
[Chương 120: Thiên Yêu Thánh Hỏa](#)
[Chương 121: Vòng Xoáy](#)
[Chương 122: Thiên Uy Phù Đồ\(1\)](#)
[Chương 123: Nhân Tố Mấu Chốt](#)

[Chương 124: Biện Pháp](#)
[Chương 125: Thoát Chết Trong Gang Tắc](#)
[Chương 126: Cổ Chấp](#)
[Chương 127: Ban Thường](#)
[Chương 128: Tinh Thạch Phượng Tường Và Tinh Thạch Huyết Phi](#)
[Chương 129: Khảm Nam](#)
[Chương 130: Chân Hỏa Xuất Chiến](#)
[Chương 131: Tim Đập Rộn Ràng](#)
[Chương 132: Ngọc Long Cốc](#)
[Chương 133: Khổng Lồ Như Vây](#)
[Chương 134: Tiên Phủ Rực Rỡ](#)
[Chương 135: Hóa Thân Chân Nguyên](#)
[Chương 136: Hình Nhân Khổng Lồ](#)
[Chương 137: Linh Cầu Đen](#)
[Chương 138: Cá Chép Găm Ăn Thịt Người\(1\)](#)
[Chương 139: Trận Pháp Bát Quái](#)
[Chương 140: Tuyệt Mệnh Loạn Đấu!](#)
[Chương 141: Đối Đầu Trực Diện!](#)
[Chương 142: Tự Sát](#)
[Chương 143: Khảo Nghiệm Của Tiên Phủ](#)
[Chương 144: Lực Trăm Người](#)
[Chương 145: Cầu Thang Vô Tận](#)
[Chương 146: Tâm Ma](#)
[Chương 147: Bức Tranh Quán Tưởng\(1\)](#)
[Chương 148: Oán Linh](#)
[Chương 149: Một Mảnh Tiên Hồn](#)
[Chương 150: Đột Phá Tiên Thiên Cảnh!](#)
[Chương 151: Ngoài Cốc](#)
[Chương 152: Mua Ngựa](#)
[Chương 153: Giá Tiền Gấp Đôi](#)
[Chương 154: Huấn Giới Đường](#)
[Chương 155: Thiên Tuyệt Bổng](#)

[Chương 156: Thất Huyền Yêu Kiếm](#)
[Chương 157: Thiên Khung Chân Nhân](#)
[Chương 158: Khai Đường Đại Thăm](#)
[Chương 159: Vật Lộn](#)
[Chương 160: Xét Xử Không Công Bằng](#)
[Chương 161: Cười Diên Cuồng](#)
[Chương 162: Công Chúa Điện Hạ](#)
[Chương 163: Mạc Gia](#)
[Chương 164: Bí Cảnh Tu Luyện](#)
[Chương 165: Huyền Ngự Thâm Đàm](#)
[Chương 166: Người Cá](#)
[Chương 167: Đuôi Cá](#)
[Chương 168: Không Thể Tin Nổi](#)
[Chương 169: Dao Động](#)
[Chương 170: Tranh Chấp](#)
[Chương 171: Nhường Đường Cho Người?](#)
[Chương 172: Hàn Ý Thủy Châu](#)
[Chương 173: Tay Không Đỡ Dao Sắc](#)
[Chương 174: Đánh Ngắt Xiu Mà Thôi](#)
[Chương 175: Báo Cáo](#)
[Chương 176: Suy Xét](#)
[Chương 177: Đài Diêu Hâu](#)
[Chương 178: Sức Bật](#)
[Chương 179: Ủy Thác](#)
[Chương 180: Địa Vị](#)
[Chương 181: Ra Mặt Giúp Huỳnh](#)
[Chương 182: Mạc Vũ](#)
[Chương 183: Dũng Mạnh](#)
[Chương 184: Mạc Hữu Ngôn](#)
[Chương 185: Vòng Hồn Nguyên Huyết](#)
[Chương 186: Khoái Thương](#)
[Chương 187: Tâm Tĩnh](#)

[Chương 188: Bình Khí Hồn Loạn](#)
[Chương 189: Tiên Khí Giả](#)
[Chương 190: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền](#)
[Chương 191: Phản Kích](#)
[Chương 192: Nhân Tình](#)
[Chương 193: Yêu Cầu Đơn Giản](#)
[Chương 194: Còn Sợ Gì Nữa?](#)
[Chương 195: Mua Kiếm](#)
[Chương 196: Ra Mặt Giúp Huỳnh](#)
[Chương 197: Mạc Vũ](#)
[Chương 198: Dũng Mạnh](#)
[Chương 199: Mạc Hữu Ngôn](#)
[Chương 200: Vòng Hồn Nguyên Huyết](#)
[Chương 201: Khoái Thương](#)
[Chương 202: Tâm Tĩnh](#)
[Chương 203: Bình Khí Hồn Loạn](#)
[Chương 204: Tiên Khí Giả](#)
[Chương 205: Uy Hiếp Của Chương Vô Huyền](#)
[Chương 206: Phản Kích](#)
[Chương 207: Nhân Tình](#)
[Chương 208: Yêu Cầu Đơn Giản](#)
[Chương 209: Còn Sợ Gì Nữa?](#)
[Chương 210: Mua Kiếm](#)
[Chương 211: Lầu Hai Thiên Cơ Các](#)
[Chương 212: Bích Ba\(1\)](#)
[Chương 213: Di Phẩm Của Xa Đạo Tử](#)
[Chương 214: Tặng Miễn Phí Luôn](#)
[Chương 215: Trám Hỏa Phong](#)
[Chương 216: Lò Nổ](#)
[Chương 217: Mượn Lò](#)
[Chương 218: Ngưng Luyện](#)
[Chương 219: Tham Lam](#)

[Chương 220: Kiểm Thuật Căn Bản](#)
[Chương 221: Tự Giải Quyết Cho Tốt](#)
[Chương 222: Thiên Diễn Tinh Hoa Đắt Giá](#)
[Chương 223: Đài Thất Tinh Kiểm Quang](#)
[Chương 224: Nguyên Cực Từ Quang](#)
[Chương 225: Trâu Bò](#)
[Chương 226: Phần Nộ](#)
[Chương 227: Hoa Thiên Mệnh](#)
[Chương 228: Phong Ma Trảm](#)
[Chương 229: Một Chiêu](#)
[Chương 230: Phá Kết Giới Của Người](#)
[Chương 231: Sát Trận Thiên Hỏa](#)
[Chương 232: Hắc Minh Thua](#)
[Chương 233: Dẫn Vật](#)
[Chương 234: Lại Là Một Thiên Tài Siêu Cấp](#)
[Chương 235: Kiểm Bộ](#)
[Chương 236: Bắt Chước Bừa](#)
[Chương 237: Lường Nghi Phiến](#)
[Chương 238: Bay Lượn](#)
[Chương 239: Thân Thể Vô Cùng Dũng Mạnh](#)
[Chương 240: Liều Lĩnh Đánh Cược](#)
[Chương 241: Châu Đan Hắc Nham Phong!](#)
[Chương 242: Sát Tự Quyết](#)
[Chương 243: Chuyện Lớn](#)
[Chương 244: Đoạt Tạo Hóa Của Trời Đất](#)
[Chương 245: Tầm Mắt](#)
[Chương 246: Chính Khí Ca](#)
[Chương 247: Quân Tử](#)
[Chương 248: Vương Doãn](#)
[Chương 249: Chiến Giáp Bạch Cốt](#)
[Chương 250: Cực Kỳ Cuồng Vọng](#)
[Chương 251: Tra Cho Ta](#)

[Chương 252: Niêm Hoa Nhất Chỉ](#)
[Chương 253: Quân Tử Kiếm](#)
[Chương 254: Tay Không Đón Kiếm Sắc](#)
[Chương 255: Tẩu Hỏa Nhập Ma](#)
[Chương 256: Lại Đón Ngộ](#)
[Chương 257: Sát Khí](#)
[Chương 258: Mặc Người Xử Lý](#)
[Chương 259: Hai Nàng So Đấu](#)
[Chương 260: Phương Pháp Chọc Giận](#)
[Chương 261: Hải Hước](#)
[Chương 262: Phi Dao Đấu Với Đoàn Kiếm!](#)
[Chương 263: Tông Chủ Nổi Giận](#)
[Chương 264: Quát Lớn](#)
[Chương 265: Nghiêm Trị](#)
[Chương 266: Ngưng Huyết Đan](#)
[Chương 267: Phật Chi Luân Hồi](#)
[Chương 268: Một Chiêu](#)
[Chương 269: Thần Thú Thanh Loan](#)
[Chương 270: Kiếm Pháp Cơ Bản Khiến Cả Đấu Trường Khiếp Sợ](#)
[Chương 271: Thiêu Đốt Tinh Huyết](#)
[Chương 272: Tia Lửa](#)
[Chương 273: Chạm Trán Với Người!](#)
[Chương 274: Cốt Mâu Giao Long](#)
[Chương 275: Quỳ Xuống](#)
[Chương 276: Quỳ Xuống](#)
[Chương 277: Thông Hiểu Thần Thú](#)
[Chương 278: Giải Thích](#)
[Chương 279: Bí Ẩn Không Thể Lý Giải](#)
[Chương 280: Ta Tin](#)
[Chương 281: Một Kiếm Phá Trời](#)
[Chương 282: Một Kiếm Phá Trời](#)
[Chương 283: Đốt Máu](#)

[Chương 284: Kiếm Sơn](#)
[Chương 285: Sát Lục Kiếm Sơn\(1\)](#)
[Chương 286: Yêu Dạ Tộc](#)
[Chương 287: Kiếm Linh](#)
[Chương 288: Kiếm Đạo Sát Lục](#)
[Chương 289: Ăn Gian](#)
[Chương 290: Tây Kiếm Trì\(1\)](#)
[Chương 291: Dù Địch Không Lại Cũng Phải Đấu!](#)
[Chương 292: Đệ Nhất Toàn Phong](#)
[Chương 293: Bất Động Minh Vương](#)
[Chương 294: Ta Có Hai Trăm Vạn Viên Phương Tinh](#)
[Chương 295: Ân Tình](#)
[Chương 296: Sát Ý](#)
[Chương 297: Về Nhà, Giết Người](#)
[Chương 298: Sức Mạnh Của Cú Đấm](#)
[Chương 299: Thân Thể Kim Cương](#)
[Chương 300: Phá Thân Vàng](#)
[Chương 301: Nghiệp Hỏa](#)
[Chương 302: Muốn Phát Diên](#)
[Chương 303: Cách Lý Dật Phong Lên Sàn](#)
[Chương 304: Bà Trẻ](#)
[Chương 305: Ông Trẻ](#)
[Chương 306: Truyện Cười](#)
[Chương 307: Gãy Kiếm](#)
[Chương 308: Chặn Kiếm](#)
[Chương 309: Tông Chủ Triệu Kiến](#)
[Chương 310: Bắt Đầu](#)
[Chương 311: La Ngọc Thư](#)
[Chương 312: Xin Lỗi Có Tác Dụng?](#)
[Chương 313: Trở Về Võ Đường](#)
[Chương 314: Không Có Hứng Thú Biết Người Là Ai](#)
[Chương 315: Huyết Tù](#)

[Chương 316: Tình Cảm Quần Chúng Trào Dâng](#)
[Chương 317: Hy Vọng Do Con Người Tạo Nên](#)
[Chương 318: Đạo Thương Bất Nhập](#)
[Chương 319: Tự Tin](#)
[Chương 320: Sát Khí Hóa Tinh](#)
[Chương 321: Ta Là Gia Chủ](#)
[Chương 322: Vận Mệnh Chỉ Dẫn](#)
[Chương 323: Đàm Phán](#)
[Chương 324: Lo Lắng](#)
[Chương 325: Vũ Tinh Điện](#)
[Chương 326: Khiêu Khích](#)
[Chương 327: Nền Tảng Và Sự Khác Biệt](#)
[Chương 328: Một Mắt Hai Đồng Tử](#)
[Chương 329: Lễ](#)
[Chương 330: Mê Hoặc](#)
[Chương 331: Hiếu Lãm](#)
[Chương 332: Đứng Đầu](#)
[Chương 333: Đâm Vào Tường](#)
[Chương 334: Muốn Diệt Quốc Sao?](#)
[Chương 335: Áp Lực Của Thần Đan Cảnh](#)
[Chương 336: Khuôn Mặt](#)
[Chương 337: Yên Nhi Yếu Ốt](#)
[Chương 338: Huynh Sẽ Bảo Vệ Muội](#)
[Chương 339: Bão Không Gian](#)
[Chương 340: Quy Tắc Không Gian](#)
[Chương 341: Lạc Vân Tông](#)
[Chương 342: Kiếm Ý Đại Thành](#)
[Chương 343: Thảm Bại](#)
[Chương 344: Cửa Lớn Mở Ra](#)
[Chương 345: Hâm Mộ](#)
[Chương 346: Dịch Chuyển Không Gian](#)
[Chương 347: Biến Dung Nham](#)

[Chương 348: Xích Hỏa Xà](#)
[Chương 349: Xem Trò Vui](#)
[Chương 350: Mạng Treo Sợi Tóc](#)
[Chương 351: Hỏa Bức Ma Ngư](#)
[Chương 352: Không Tư Cách](#)
[Chương 353: Muốn Xuống Sao?](#)
[Chương 354: Nhện Mặt Quỷ](#)
[Chương 355: Trận Thập Nhị Địa](#)
[Chương 356: Rừng Báu](#)
[Chương 357: Bách Lý Hồng Phong](#)
[Chương 358: Rừng Báu Màu Xanh](#)
[Chương 359: Chán Nản](#)
[Chương 360: Mạnh Mẽ Xông Lên](#)
[Chương 361: Huyết Phách Cửu Đầu Long](#)
[Chương 362: Con Rối Sát Lục](#)
[Chương 363: Con Rối Cường Đại](#)
[Chương 364: Không Gian Thuần Di\(1\)](#)
[Chương 365: Vạn Sát Sinh Tử Luân](#)
[Chương 366: Lang Vương Bóng Tối](#)
[Chương 367: Con Đường Sống Chết](#)
[Chương 368: Đường Cụt](#)
[Chương 369: Quanh Co Khúc Khuỷu](#)
[Chương 370: Phi Thiên Dạ Xoa](#)
[Chương 371: Hình Ảnh Biến Mất](#)
[Chương 372: Dị Thảo](#)
[Chương 373: Tuyệt Vọng](#)
[Chương 374: Lãng Phí Thật Đáng Tiếc](#)
[Chương 375: Phân Phối](#)
[Chương 376: Phù Thạch\(1\)](#)
[Chương 377: Tinh Phách Giao Long](#)
[Chương 378: Chìa Khóa Truyền Thừa](#)
[Chương 379: Khó Khăn](#)

[Chương 380: Chắc Chắn Muốn Đoạt Xác Của Ta?](#)
[Chương 381: Mơ Mơ Màng Màng](#)
[Chương 382: Lửa Giận Rất Lớn](#)
[Chương 383: Rừng Báu Bay](#)
[Chương 384: Cây Thiên Tuyệt Đạo](#)
[Chương 385: Đột Phá](#)
[Chương 386: Bí Thuật Phù Văn](#)
[Chương 387: Tiên Mộ Linh Đăng](#)
[Chương 388: Lễ Đốt Đèn](#)
[Chương 389: Không Biết](#)
[Chương 390: Về Đích](#)
[Chương 391: Trắc Đại Tiên Sinh](#)
[Chương 392: Truyền Âm](#)
[Chương 393: Rốt Cuộc Là Nói Gì Đó?](#)
[Chương 394: Đãi Ngộ](#)
[Chương 395: Đối Mặt Với Đối Thủ Của Mình](#)
[Chương 396: Đông Tà Vương - Thôi Tà](#)
[Chương 397: Quà Lớn Của Tiểu Điệp](#)
[Chương 398: Khống Chế](#)
[Chương 399: Xoay Tròn Cực Nhanh](#)
[Chương 400: Phá Diệt Nhất Thương](#)
[Chương 401: Kiêu Ngạo Bất Đắc Dĩ](#)
[Chương 402: Năm Đăm](#)
[Chương 403: Thần Văn](#)
[Chương 404: Cười Nhạo](#)
[Chương 405: Chiết Khẩu 30%](#)
[Chương 406: Về Thần Văn](#)
[Chương 407: Bút Pháp Hoàn Mỹ](#)
[Chương 408: Chèn Ép](#)
[Chương 409: Cười Nhạo](#)
[Chương 410: Nổi Giận](#)
[Chương 411: Khó Xử](#)

[Chương 412: Tiểu Điệp Buồn Bực](#)
[Chương 413: Tông Duệ Đen Đùi](#)
[Chương 414: Minh Chủ Phân Minh](#)
[Chương 415: Tây Vực](#)
[Chương 416: Bắt Heo](#)
[Chương 417: Ứng Long](#)
[Chương 418: Thế Giới Băng](#)
[Chương 419: Phu Nhân Độc Huyết](#)
[Chương 420: Tranh Đoạt](#)
[Chương 421: Thương Giới](#)
[Chương 422: Giam Giữ](#)
[Chương 423: Tinh Huyết Chân Long](#)
[Chương 424: Bia Phương Tiêm\(1\)](#)
[Chương 425: Lời Khiêu Chiến Từ Khi](#)
[Chương 426: Lễ Tây Trần Quy Tắc](#)
[Chương 427: Cướp Người](#)
[Chương 428: Đại Hội Võ Đạo Trung Vực](#)
[Chương 429: Luyện Hồn](#)
[Chương 430: Bị Đuổi Giết](#)
[Chương 431: Không Làm Gì Được](#)
[Chương 432: Yêu Cầu Của Thanh Long](#)
[Chương 433: Chân Long Đệ Nhị](#)
[Chương 434: Cung Chủ Long Nguyên Cung](#)